

Đến Phủ Khai Phong làm nhân viên công vụ

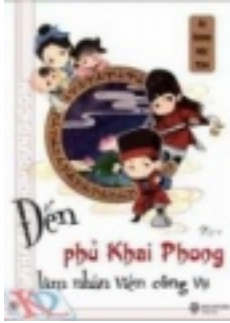
Contents

Đến Phủ Khai Phong làm nhân viên công vụ	3
1. Q.1 - Chương 1	4
2. Q.1 - Chương 2	26
3. Q.1 - Chương 3	31
4. Q.1 - Chương 4	38
5. Q.1 - Chương 5	43
6. Q.1 - Chương 6	48
7. Q.1 - Chương 7	57
8. Q.1 - Chương 8	63
9. Q.1 - Chương 9	70
10. Q.1 - Chương 10	76
11. Q.1 - Chương 11	82
12. Q.1 - Chương 12	88
13. Q.1 - Chương 13	97
14. Q.1 - Chương 14	106
15. Q.1 - Chương 15	114
16. Q.1 - Chương 16	120
17. Q.1 - Chương 17	130
18. Q.1 - Chương 18	138
19. Q.1 - Chương 19	144
20. Q.1 - Chương 20	151
21. Q.2 - Chương 1	162
22. Q.2 - Chương 2	169
23. Q.2 - Chương 3	173
24. Q.2 - Chương 4	179
25. Q.2 - Chương 5	184
26. Q.2 - Chương 6	191
27. Q.2 - Chương 7	197
28. Q.2 - Chương 8	205
29. Q.2 - Chương 9	212
30. Q.2 - Chương 10	222
31. Q.2 - Chương 11	229
32. Q.2 - Chương 12	237
33. Q.2 - Chương 13	246
34. Q.2 - Chương 14	255
35. Q.2 - Chương 15	264
36. Q.2 - Chương 16	275
37. Q.2 - Chương 17	284
38. Q.2 - Chương 18	295
39. Q.2 - Chương 19	305
40. Q.2 - Chương 20	326
41. Q.2 - Chương 21: Ngoại Truyện: Nguyễn Vọng Năm Mới Của Khai Phong Phủ	342

42. Q.3 - Chương 1	354
43. Q.3 - Chương 2	363
44. Q.3 - Chương 3	376
45. Q.3 - Chương 4	387
46. Q.3 - Chương 5	398
47. Q.3 - Chương 6	409
48. Q.3 - Chương 7: Ngoại Truyện Nhỏ	421
49. Q.3 - Chương 8	483
50. Q.3 - Chương 9	492
51. Q.3 - Chương 10	506
52. Q.3 - Chương 11	520
53. Q.3 - Chương 12	532
54. Q.3 - Chương 13	547
55. Q.3 - Chương 14	558
56. Q.3 - Chương 15	566
57. Q.3 - Chương 16	579
58. Q.3 - Chương 17	591
59. Q.3 - Chương 18: Ngoại Truyện: Lễ Thất Tịch Của Khai Phong Phủ	606
60. Q.3 - Chương 19: Ngoại Truyện: Cái Tết Khó Khăn Nhất Trong Lịch Sử Khai Phong Phủ	614
61. Q.4 - Chương 1: Giải Độc Hiệu Ủy Sợ Hết Hồn, Bách Tác Đoan Ngộ Lại Xuất Hiện.	623
62. Q.4 - Chương 2: Hai Thánh Y Độc Tái Xuất Giang Hồ, Vừa Gặp Ngự Miêu Sóng Gió Nổi Lên.	656
63. Q.4 - Chương 3: Cẩm Cung Xảy Ra Biến Cố, Thanh Long Khó Tìm Tung Tích.	668
64. Q.4 - Chương 4: Cải Trang Giả Dạng Ngầm Thăm Dò, Đêm Viếng Y Quán Gặp Cố Nhân.	681
65. Q.4 - Chương 5: Nhị Sư Xuất Hiện Ở Du Lâm Thôn Hiến Diệu Kể Lại Sợ Anh Hùng	693
66. Q.4 - Chương 6: Liên Hoàn Mỹ Nhân Kể Hề Lộ	708
67. Q.4 - Chương 7: Mỹ Nhân Kể Lốp Lốp Vạn Xoắn	715
68. Q.4 - Chương 8: Thôn Du Lâm Khâm Sai Gây Trở Ngại	723
69. Q.4 - Chương 9: Sát Thủ Ra Tay Hủy Giải Được	738
70. Q.4 - Chương 10: Chỉ Huy Sứ Tì Tiệp Vụ Hãm	748
71. Q.4 - Chương 11: Trong Khách Sảnh Hiệu Ủy Dừng Cầm	757
72. Q.4 - Chương 12: Trong Cẩm Cung Thái Hậu Độc Đã Giải Hết	771
73. Q.4 - Chương 13: Thôn Dân Lâm Chứng Hoàng Can Đền Tội	783
74. Q.4 - Chương 14: Một Đêm Năm Người Tìm Hỏi Chuyện	794
75. Q.4 - Chương 15: Ngoại Truyện: Ngụy Cơ Lớn Nhất Của Khai Phong Phủ (1)	804
76. Q.4 - Chương 16: Ngoại Truyện: Ngụy Cơ Lớn Nhất Của Khai Phong Phủ (2)	814
77. Q.4 - Chương 17: Ngoại Truyện: Tết Trung Thu Của Khai Phong Phủ	827
78. Q.5 - Chương 1: Hồi Một	835
79. Q.5 - Chương 2: Hồi Hai	844
80. Q.5 - Chương 3: Hồi Ba	849
81. Q.5 - Chương 4: Hồi Bốn	856
82. Q.5 - Chương 5: Hồi Bốn	861
83. Q.5 - Chương 6: Hồi Sáu	866
84. Q.5 - Chương 7: Hồi Bảy	875
85. Q.5 - Chương 8: Hồi Tám	881
86. Q.5 - Chương 9: Hồi Chín	888
87. Q.5 - Chương 10: Hồi Mười	894
88. Q.5 - Chương 11: Hồi Mười Một	900
89. Q.5 - Chương 12: Hồi Mười Hai	907
90. Q.5 - Chương 13: Hồi Mười Ba	916
91. Q.6 - Chương 1: Hồi Một	924
92. Q.6 - Chương 2: Hồi Hai	932
93. Q.6 - Chương 3: Hồi Ba	939
94. Q.6 - Chương 4: Hồi Bốn	949
95. Q.6 - Chương 5: Hồi Năm	957

96. Q.6 - Chương 6: Hồi Sáu	962
97. Q.6 - Chương 7: Hồi Bảy	970
98. Q.7 - Chương 1: Hồi Một	981
99. Q.7 - Chương 2: Hồi Hai	987
100. Q.7 - Chương 3: Hồi Ba	992
101. Q.7 - Chương 4: Hồi Bốn	998
102. Q.7 - Chương 5: Hồi Năm	1003
103. Q.7 - Chương 6: Hồi Sáu	1010
104. Q.7 - Chương 7: Hồi Bảy	1016
105. Q.7 - Chương 8: Hồi Tám	1024
106. Q.7 - Chương 9: Hồi Chín	1032
107. Q.7 - Chương 10: Hồi Mười	1041
108. Q.7 - Chương 11: Hồi Mười Một	1049
109. Q.7 - Chương 12: Hồi Mười Hai	1056
110. Q.7 - Chương 13: Hồi Mười Ba	1066
111. Q.7 - Chương 14: Hồi Mười Bốn	1075
112. Q.7 - Chương 15: Hồi Mười Lăm	1084
113. Q.7 - Chương 16: Hồi Mười Sáu	1095
114. Q.7 - Chương 17: Hồi Mười Bảy	1104
115. Q.7 - Chương 18: Hồi Mười Tám	1115
116. Q.7 - Chương 19: Hồi Mười Chín	1125
117. Q.7 - Chương 20: Hồi Hai Mươi	1135
118. Q.7 - Chương 21: Hồi Hai Mươi Một	1146
119. Q.7 - Chương 22: Ngoại Truyện: Nguyên Vọng Năm Mới Của Khai Phong Phủ	1162
120. Q.8 - Chương 1	1174
121. Q.8 - Chương 2	1183
122. Q.8 - Chương 3	1196
123. Q.8 - Chương 4	1207
124. Q.8 - Chương 5	1218
125. Q.8 - Chương 6	1230
126. Q.8 - Chương 7	1242
127. Q.8 - Chương 8	1255
128. Q.8 - Chương 9	1268
129. Q.8 - Chương 10	1284
130. Q.8 - Chương 11: Ngoại Truyện	1300
131. Q.9 - Chương 1	1304
132. Q.9 - Chương 2	1313
133. Q.9 - Chương 3	1327
134. Q.9 - Chương 4	1341
135. Q.9 - Chương 5	1353
136. Q.9 - Chương 6	1368
137. Q.9 - Chương 7	1379
138. Q.9 - Chương 8	1387
139. Q.9 - Chương 9	1399
140. Q.9 - Chương 10	1412
141. Q.9 - Chương 11: Ngoại Truyện: Lễ Thất Tịch Của Khai Phong Phủ	1427
142. Q.9 - Chương 12: Ngoại Truyện: Cái Tết Khó Khăn Nhất Trong Lịch Sử Khai Phong Phủ	1435

Đến Phủ Khai Phong làm nhân viên công vụ

Giới thiệu

Kim Kiền, một cô gái của thế kỉ 21, không những không xinh đẹp mà trông lại chẳng khác gì nam nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/den-phu-khai-phong-lam-nhan-vien-cong-vu>

1. Q.1 - Chương 1

Cổ mấy thời gian tỏ rõ uy lực, vượt thời gian đến năm nào đây?

Vân Ấn Sơn, núi đúng như tên, quanh năm mây mù che phủ, không hề thấy dấu vết của con người. Ngon núi này chia làm hai đỉnh, một là đỉnh Dương, một là đỉnh Âm. Đỉnh Âm thì quanh năm chẳng nhìn thấy ánh sáng mặt trời, luôn ẩm ướt lạnh lẽo, cũng bởi thế mà nơi đây sản sinh ra rất nhiều loại độc vật, độc thảo hiếm thấy trên thế gian, những trùng độc khó giải mà trên giang hồ một khi mắc phải thì coi như số đã tận; còn đỉnh Dương kỳ hoa dị thảo mọc ngút ngàn trải khắp sơn cốc, nhiều loài là thánh phẩm trị bệnh mà thế gian khó có được, chính vì thế nó cùng với những độc vật đỉnh Âm sinh sinh tương khắc[1].

[1] Sinh sinh tương khắc là quy luật của tự nhiên, có chuột tất có mèo, có hoa tất có ong, xung quanh nơi sinh trưởng của rắn độc, trùng độc, độc vật ắt có giải được... đây là quy luật phổ biến của thế giới tự nhiên.

Nơi giao nhau giữa hai đỉnh Âm, Dương là một khe núi, ở đó chướng khí dày đặc che phủ, phàm là những loài chim thú, rắn rết chuột bọ, chẳng loài nào sống được. Vì thế, người ta gọi nó là “Vô Vật Cốc”.

Mười năm trước, có hai quái nhân đến Vô Vật Cốc, nhìn thấy chướng khí, độc vật dày đặc họ lại coi như không có gì. Vừa nhìn thấy nơi này hai người liền quỳ sụp xuống vái trời, vui mừng khôn xiết, rồi từ đó phân ra mà ở, dựng hai căn nhà đối diện nhau, định cư nơi đây.

Hôm nay vừa tròn mười năm hai quái nhân đó đến cốc.

“Độc lão đầu, đến nay kỳ hạn mười năm đã mãn, người chuẩn bị cho trận chiến này thế nào rồi?”

Người nói là một lão nhân áo trắng, râu tóc bạc phơ, gương mặt phương phi hồng hào, hai hàng lông mày bạc trắng vô cùng đặc biệt, cơ hồ dài đến tận thắt lưng. Lúc này lão nhân đó đang đứng trên triền núi của đỉnh Dương, đối diện với đỉnh Âm sừng sững, sau lưng kỳ hoa dị thảo tỏa hương nồng nàn, dáng vẻ tựa như thần tiên hạ phàm.

“Hừ, Được lão đầu, đừng tưởng lần trước ngươi thắng ta mà cho rằng từ nay về sau ngươi không thể thua. Ta nói cho ngươi biết, hôm nay nhất định ta sẽ khiến cho ngươi mất mặt! Hừ hừ!”

Một lão nhân khác đứng trên triền núi của đỉnh Âm cười lạnh trả lời. Không giống như lão nhân phía đối diện, lão nhân này cả người so với yêu nghiệt cũng chẳng mấy may khác biệt. Trường bào tím thẫm, áo trong đỏ sẫm, phất phơ trong gió, lộ ra vẻ ma mị khác thường. Tóc và lông mày của lão cũng dài như thế nhưng lại có màu lục sẫm, dung nhan tựa hồ trẻ mãi không già tuy có chút xanh xao.

“Được, được, được, ta đợi mười năm chính là đợi ngày hôm nay, mau xuất chiêu!”

Lão nhân áo trắng phất tay áo một cái, trên tay thành linh xuất hiện rất nhiều được hoàn màu nâu, mỗi viên cỡ quả trứng chim.

“Ta há lại sợ người sao?!”

Lão nhân áo tím cũng rút từ trong áo ra mấy viên được đạn kẹp giữa các ngón tay, chỉ khác là màu sắc của được đạn này đẹp đến chói mắt và có hình tam giác.

Hai người cùng vung tay lên, được đạn trong tay đồng loạt tung về phía đối phương. Nhất thời, một đám bụi màu tía dâng lên trong Vô Vật Cốc, rồi khói trắng cuộn cuộn bốc lên, âm thanh như sấm dậy, khắp nơi vang lên những tiếng ùng ùng, rất hỗn loạn.

Đợi đến khi khói bụi tan đi, chỉ thấy hai người trong cốc như vừa hoán đổi ngoại hình cho nhau.

Người được gọi là “Được lão đầu”, chiếc áo trắng của lão bị biến thành loang lổ, hoa hòe hoa sói, sắc mặt thì khỏi nói, rất phong phú, lấy hai hàng lông mày làm ví dụ, ba phần ngọn thì đỏ rực, ba phần giữa xanh biếc, ba phần gốc lại vàng chói lọi, nom như một loài thú lạ màu sắc sắc sỡ.

Người được gọi là “Độc lão đầu” thì ngược lại. Cả người như mới trong lu nước chui ra, toàn thân trên dưới, từ lưỡi cho đến lông mày đều trắng như tuyết.

Hai người sững sờ nhìn đối phương một lát, sau đó cùng cười to.

“Ha ha ha, Độc lão đầu, người quả không hổ là ‘Quỷ thần độc thánh’ khiến vô lâm kẻ trên người dưới nghe tên đều kinh hồn táng đảm, cái loại độc được kỳ lạ này mà người cũng có thể nghĩ ra được. Hai hàng lông mày của ta từ nay về sau xem ra khó mà phục hồi nguyên trạng được rồi.”

“Hô hô hô, Được lão đầu, cái danh hiệu ‘Y tiên quỷ kiến sầu’ này của người cũng chẳng phải hư danh, ta lao tâm khổ tứ bao lâu mới nhuộm được cho tóc thành màu xanh, thế mà lại dễ dàng bị người đánh cho trở về nguyên dạng.”

Nói rồi, cả hai lại nhìn nhau cười to.

“Haizzz, nhớ mười năm trước, hai chúng ta chung chí hướng, kết bạn cùng thoái ẩn giang hồ. Lúc này lại là lảng giềng ở Vô Vật Cốc, nghĩ cũng là tiêu điều tự tại. Chỉ là...” Y Tiên với khuôn mặt diêm lệ khe khẽ lắc đầu, không nói tiếp nữa.

“Chỉ là... chỉ là tiếc thay cho độc thuật cùng y thuật có một không hai của chúng ta, ngay cả một truyền nhân vừa ý cũng không có”, Độc Thánh cả người trắng như tuyết tiếp lời.

Cả hai cùng thở dài một tiếng.

“Biển trời mênh mông, chúng ta nên tới nơi nào để tìm được đồ nhi ưng ý đây?”

“Ẩn cư nơi đây tất là không muốn gặp lại cố nhân. Nhưng Vân Ẩn Sơn này trước nay vốn không có dấu vết con người, lẽ nào bây giờ lại từ trên trời rơi xuống một người ư?”

Lời còn chưa dứt, đột nhiên hai người nghe thấy trên cao vang lên một tràng âm thanh kỳ dị, giống như có cả trăm tia sét đánh xuống ầm ầm vang dội. Ngẩng đầu lên thì thấy trời xanh muôn dặm bỗng xuất hiện vô số những tia sét, mà điều kỳ quái hơn nữa là, những tia sét ấy tụ lại một điểm, rồi một khối cầu màu lam thẫm xuất hiện giữa không trung. Khối cầu ấy từ từ biến hóa, cuối cùng biến thành một hình người, rơi thẳng xuống chân hai vị lão nhân còn đang ngơ ngác.

“Y Tiên”, “Độc Thánh” chính là những nhân vật Thái Sơn Bắc Đẩu trong chốn vô lâm, sóng to gió lớn họ đều kinh qua. Nhưng hoàn cảnh trước mắt này thì đừng nói là đã từng gặp, sợ rằng ngay cả nằm mơ cũng chưa từng ấy chứ.

Trên đất, một người nằm thẳng cẳng. Phục sức quái dị, chẳng có áo dài chỉ có quần dài, thêm một chiếc áo trong bị mất phần tay. Người đó, tóc tai bù xù, mặt mũi tái xanh, mày rậm mắt tròn, đôi mắt dài nhắm nghiền, có vẻ như đang ngất xỉu.

“Được lão đầu”, Độc Thánh vuốt vuốt bộ râu dài trắng như tuyết, cười híp mắt, “Giờ há người có thể không phục ta được ư. Chẳng qua ta chỉ tùy tiện nói có mấy câu, ông trời liền đem tặng một đồ nhi tốt cho chúng ta thật”.

Lúc này Y Tiên cũng chẳng có tâm trạng đầu mà đầu khẩu với lão Độc Thánh. Hiện tại người được vô lâm xưng tụng là có y thuật xuất thần nhập hóa còn đang nghiên cứu xem nên sắp xếp kế hoạch học tập cho đồ nhi như thế nào đây.

Mà vị nhân huynh đang nằm thẳng đơ trên mặt đất kia, thậm chí còn không có cả quyền được từ chối, đã bị hai lão quái nhân này thu nhận làm đệ tử mất rồi.

Chẳng biết là may mắn hay xui xẻo nữa.

* * *

Kim Kiền biết mình đang nằm mơ, mà còn là ác mộng nữa.

Kể từ khi kỳ thi đại học kết thúc, đám chữ số cùng ký hiệu quái dị trong đề toán năm đó đã trở thành cơn ác mộng mà bản thân Kim Kiền mãi mãi chẳng bao giờ quên. Thậm chí đến cả khi tốt nghiệp đại học rồi, nửa đêm nằm mơ, Kim Kiền vẫn còn thấy rõ mấy ký hiệu khắc cốt ghi tâm ấy.

Cho đến một ngày, nàng cuối cùng cũng không chịu nổi cuộc sống làm thuê bấp bênh nữa, quyết định tham gia thi công chức thì cơn ác mộng về đề toán năm ấy rốt cuộc cũng qua, thay vào đó là bài thân luận[2] nàng vĩnh viễn chẳng thể nào viết xong. Hơn nữa cơn ác mộng mỗi đêm còn trở thành sự thật. Đến lần thứ tư bị ngăn cách với đội ngũ nhân viên nhà nước, Kim Kiền đem hết dũng khí ra gõ cửa nhà đưa bạn bắt lương.

[2] Thân luận là một môn thi bắt buộc trong kỳ thi công chức của Trung Quốc đại lục. Trong kỳ thi công chức này thông qua việc đọc hiểu các tư liệu cho sẵn sẽ tiến hành hỏi đáp các vấn đề liên quan, kiểm tra bảy kỹ năng của các ứng viên (kỹ năng đọc hiểu lý giải, kỹ năng phân tích phán đoán, kỹ năng đưa ra và giải quyết vấn đề, kỹ năng biểu đạt ngôn ngữ, kỹ năng viết, kỹ năng vận dụng các vấn đề thời sự chính trị, kỹ năng quản lý hành chính).

Nói ra thì người bạn bắt lương này của Kim Kiền tuổi còn trẻ mà đã có ba bằng tiến sĩ Vật lý, Hóa học, Toán học nổi danh rực rỡ, Kim Kiền thực sự thấy không xứng làm bạn mình. Chẳng vì lý do gì khác, chỉ vì lúc bản thân nói cho nàng ta biết mình muốn thi công chức, thái độ cùng lời nói sau đó của nàng ta đã khiến Kim Kiền đem tên bạn bắt lương này liệt vào một trong ba thứ hạng đứng đầu danh sách những người không đáng kết bạn.

“Cậu muốn thi công chức á? Với dáng vẻ mày rậm mắt nhỏ, lưng rắn eo chuột này của cậu sao? Cậu mà qua được vòng phỏng vấn thì tổ đổi sang họ cậu! Cái gì, qua vòng thi viết rồi sao? Đương nhiên rồi! Văn chương của cái loại ham tiền háo sắc nhà cậu tất nhiên là hợp với mấy vị giám khảo chấm thi đó!”

Đoạn hội thoại trên có thể coi là đứng đầu bảng những lời bình mà Kim Kiền hận nhất trong cuộc đời này.

Mày rậm? Đó là biểu thị bản thân tóc tai có hơi tốt một chút. Mắt nhỏ ư? Đó là mắt phượng, là tiêu chuẩn người đẹp của cổ nhân đấy. Lưng rắn eo chuột á? Đó là biểu hiện của dáng người mảnh mai, thon thả đúng tiêu chuẩn! Tham tiền hả? Cái gì mà tham tiền chứ? Mặc dù bản thân nàng họ Kim tên Kiền[3], nhưng cũng là thể hiện tình cảm sùng bái thuần khiết mà thành kính của bản thân dành cho tiền bạc thôi, sao lại có thể dùng cái từ “tham tiền” trần tục này để xét đoán cơ chứ? Còn háo sắc... cái này thì càng sai, cho dù Dương Quý Phi có đứng ở trước mặt cởi áo thì nàng cũng không thèm liếc mắt, tuyệt đối không thèm nhìn trộm.

[3] Kim Kiền có nghĩa là quỳ gối trước đồng tiền.

“Nói nhảm! Đương nhiên là cậu không thèm nhìn Dương Quý Phi rồi!” Cô bạn bắt lương đó hừ mũi cười nhạt tiếp tục nói, “Đổi lại là Trịnh Nguyên Sướng để lộ cánh tay trước mặt cậu thì sao? Mình cá là nước miếng của cậu đã ngập cả thành phố Bắc Kinh này rồi!”

Đối mặt với những lời nói ác ý đó, Kim Kiền thật sự lười chả muốn phản biện... Đương nhiên, cũng không loại trừ lý do là nàng cũng rất biết mình biết người nữa.

Đúng vậy, bình tâm mà suy xét, Kim Kiền đích xác tham tiền, lại còn háo sắc nữa.

Chẳng qua là háo nam sắc mà thôi.

Xin đừng hiểu lầm, đối với Kim Kiền mà nói, điều đó rất bình thường.

Bởi vì Kim Kiên đúng là sinh vật nữ lưng rắn, eo chuột, mày rậm, mắt nhỏ.

Thế nên, trước nay nàng vẫn không thể vượt qua vòng phỏng vấn của kỳ thi công chức cũng là có nguyên nhân của nó... Tuy rằng trong nhà không có tiền để đi hồi lộ mới là lý do chính.

Bởi thế, Kim Kiên quyết định dựa vào khoa học, dựa vào “Einstein đại nhân” vĩ đại để thay đổi vận mệnh.

Dựa vào cỗ máy thời gian do người bạn bất lương tận tâm tận lực chế tạo ra!

Lý tưởng vĩ đại mà cao quý của Kim Kiên là như thế này.

Đầu tiên, lợi dụng cỗ máy thời gian để trở về trước khi kỳ thi công chức lần thứ tư diễn ra, đưa cho chính bản thân mình đề bài. Sau đó chắc chắn đứng đầu kỳ thi viết, có thể thuận lợi gia nhập vào đội quân công nhân chức viên, từ nay về sau chỉ việc ăn rồi chờ chết, cả đời nhàn nhã.

Nhưng hiện tại lại có vấn đề.

Sau khi tìm đến cái vị ba bằng tiến sĩ kia, leo lên cỗ máy thời gian mà nàng ta chế tạo, Kim Kiên ngất xỉu bởi một loạt các chấn động, tiếp theo... là khởi đầu của một cơn ác mộng.

Không phải là Kim Kiên thần hồn nát thần tính, đây đích thực là một cơn ác mộng kỳ dị nhất từ trước đến giờ.

Một lão già mà ngay cả lông mày cũng bị nhuộm thành con gà đuôi phượng đang đứng bên trái nàng, hai mắt phát sáng. Một lão già khác tựa như Tuyết Sơn Phi Hồ[4] đứng bên phải nàng, hai mắt cũng sáng lấp lánh như thế. Bị bốn tia laser bắn thẳng vào khiến Kim Kiên không kịp được lạnh cả sống lưng.

[4] Tuyết sơn phi hồ: Tên một tiểu thuyết kiếm hiệp của Kim Dung, đồng thời cũng là danh xưng của nhân vật chính trong truyện, bối cảnh của tiểu thuyết hầu hết đều diễn ra ở vùng núi trắng xóa tuyết.

“Đồ nhi ngoan, cuối cùng con đã tỉnh”, Gà Đuôi Phượng nói.

Mắt Kim Kiên trợn tròn lên.

“Đồ nhi ngoan, con không sao chứ?”, Tuyết Sơn Phi Hồ hỏi.

Mắt Kim Kiên càng trợn to hơn.

“Đồ nhi ngoan, mau theo chúng ta học nghệ”, Gà Đuôi Phượng cùng Tuyết Sơn Phi Hồ đồng thanh nói.

Hai cánh tay đồng thời bị hai lão già nọ kéo, Kim Kiên chỉ cảm thấy cả người như muốn rời ra từng mảnh, mỗi một khớp xương đều rên rỉ biểu tình.

Rất đau, thế nên chắc chắn không phải là mơ rồi. Có lẽ là di chứng sau khi du hành vượt thời gian. Vả lại, xem cách nói năng, ăn mặc của hai lão già, cùng với khung cảnh xung quanh và căn nhà cổ tồ tàn mất cả mái này.

Cuối cùng Kim Kiên cũng đưa ra một kết luận.

Đồ tiến sĩ ba bằng đáng chết, thời gian bị lùì quá mất rồi!

Học nghệ tiên sơn khổ muốn chết, thành quả là được trở về nhân gian

Kim Kiên ngơ ngáo trở về cái thời chả biết là triều đại nào đã được ba tháng có dư rồi. Ngoại trừ trang phục và quả đầu không cạo một nửa của hai vị vừa gặp đã nhận ngay nàng làm đồ đệ có thể chứng minh đây không phải triều Thanh ra, Kim Kiên hoàn toàn không biết mình đang ở thời nào.

Thế nhưng điên nhất là, thiết bị thu phát tín hiệu từ cỗ máy thời gian có hình dáng tựa như chiếc đồng hồ đáng lẽ phải đeo trên tay nàng thì đã không cánh mà bay. Cũng không biết là đánh rơi ở thời đại này hay là làm mất ở cái hố đen thời gian chỗ “Einstein đại nhân” nữa.

Có điều thời gian Kim Kiên có thể dùng để rầu rĩ về vấn đề này mỗi ngày thật sự ít đến đáng thương. Hiện tại quả thực nàng còn mệt mỏi khổ cực hơn cả nhân viên thu ngân ở siêu thị phải tăng ca lúc giáp Tết.

Mỗi ngày trời chưa sáng, Kim Kiên đã bị Đại sư phụ – chính là Gà Đuôi Phượng, nghe nói gọi là “Y Tiên” gì gì đó – lôi từ trên giường xuống bắt đi luyện tập cái gì mà “Cửu huyết phi châm”, “Thập bát huyết ngự

châm pháp”, “Tam thập lục huyết trấn châm quyết”, “Thất thập nhị huyết hồi hồn châm linh kỹ”, sau cùng còn là “Nhất bách linh bát huyết thiên ngoại phi tiên châm trận”. Tóm lại chính là cầm vô số ngân châm cắm lên cắm xuống trên hình nhân. Nếu như sơ ý mà châm sai một, hai milimet thôi thì sẽ bị Đại sư phụ bên cạnh châm cho thành con nhím.

Đến khi mặt trời treo trên ngọn cây trước cửa, theo tính toán của Kim Kiên thì vào khoảng chín giờ, Nhị sư phụ – tức Tuyết Sơn Phi Hồ, theo như lão ấy tự xưng thì là “Độc Thánh” – sẽ lên lớp môn học thứ hai. Lại nói thêm, lớp học này buổi đầu tiên đã dọa cho Kim Kiên sợ đến vãi linh hồn. Nắm độc, độc được (tỉ như thạch tín, hạc đỉnh hồng) hoàn toàn không đáng được nhắc đến, nội trong hai ngày đã kết thúc giáo trình. Hai tháng sau đó là nghiên cứu Tây Vực kỳ độc, Miêu Cương cổ độc, Đường môn gia truyền dị độc... tóm lại là các loại độc được cổ quái mà người người nghe thấy đều cảm phần vô cùng.

Sau khi ăn trưa lại quay về lớp của Đại sư phụ. Số lượng tên gọi của các loại thảo dược này đem so với từ điển tiếng Anh Longman chỉ có hơn chứ không có kém, càng không bàn đến chuyện phải khớp tên gọi cùng hình dạng của chúng với nhau. Quả thật so với việc cùng lúc phải thi cả TOEFL lẫn tiếng Nhật cấp một còn khùng bố hơn. Đến chập choạng tối, Kim Kiên lại phải theo Nhị sư phụ đến mật thất tiến hành “tiếp xúc thân mật” với một đám các độc vật có vẻ bề ngoài vô cùng có lỗi với mắt thẩm mỹ của quần chúng nhân dân. Vất vả bị “luộc” cho đến tối muộn, lại còn phải khêu đèn đọc cái gì mà “Kinh lạc tổng kinh”, “Y kinh”, “Thiên độc kinh”, “Địa độc kinh”, “Thủy độc kinh”... loạn xà ngầu.

Cuối cùng, trước khi đi ngủ, còn phải thao diễn “vọng, văn, vấn, thiết[1]” cùng nhị vị sư phụ. Nếu không chẩn đoán được rõ ràng tình trạng sức khỏe của hai người họ thì chỉ có một kết cục duy nhất, đó là đêm hôm ấy an phận sờ cổ tay hai sư phụ mà ngủ.

[1] Vọng, văn, vấn, thiết: bốn phương pháp chẩn bệnh trong Đông y, gồm nhìn, nghe, hỏi, bắt mạch.

Di chứng sau tất cả chính là, cơn ác mộng làm bài thân luận trong kỳ thi công chức không ngừng nghỉ của Kim Kiên cuối cùng đã đổi thành bò cạp độc và thảo dược ngập trời, vô cùng vô tận. Còn đáng người bị tên bạn bất lương gọi là “lưng rắn eo chuột” kia cũng rất nhanh chóng biến đổi, trở thành cái dạng gầy như que củi mà chỉ cần đứng lên cân điện tử nhất định nó sẽ kêu lên thảm thiết “Gầy quá! Gầy quá!”. Gần đến tháng thứ tư, cuối cùng Kim Kiên đã ra một quyết định mà suýt chút nữa thì đánh mất cái mạng nhỏ của mình... đó là bỏ trốn.

Tối đó, Kim Kiên đã chuẩn bị xong xuôi kỹ càng. Nàng mang theo lương thực và nước uống đủ cho một tuần, trang bị thêm thuốc giải để đối phó với chương khí trong Vô Vật Cốc, ôm theo ngân châm mà nàng đoán là có thể đổi được tiền, nhân lúc đêm khuya chuẩn đi.

Nhưng, còn chưa đi được năm trăm mét, Kim Kiên phát hiện chân mình như mọc rễ, chẳng thể tiến lên phía trước dù chỉ một bước.

“Hừm hừm, đồ nhi ngoan, muộn thế này rồi còn muốn đi phân biệt độc thảo sao?”, âm thanh mang theo tiếng cười lạnh lẽo âm u ma quái dường như từ phía sau Kim Kiên phát ra.

Độc Thánh đứng thẳng tắp phía sau Kim Kiên, dáng vẻ mờ mờ ảo ảo như ma như quỷ.

“Nhị, Nhị sư phụ...” Hiện tại, Kim Kiên cảm thấy chân mình mềm nhũn. Bởi nàng nhìn thấy đóa hoa trên tay Nhị sư phụ cùng với đóa “mẫu đơn thảo”, nghe nói là kỳ độc không có giải dược trong thiên hạ, có vài phần giống nhau.

“Ha ha, đồ nhi ngoan, không ngờ con lại ham học đến như vậy. Kẻ làm sư phụ này thật là may mắn, may mắn lắm thay.” Tiếng cười hào sảng khởi đầu nghe còn ở rất xa, đến khi kết thúc câu thì âm thanh đã ngay bên tai Kim Kiên rồi.

“Đại, Đại sư phụ...” Đầu gối Kim Kiên cứng lại.

Tư thế cầm châm của Y Tiên sao giống với tư thế khởi đầu của “Kỳ mạch đoạn mệnh châm quyết” thế.

“Hử?”

Hai lão nhân tuổi cộng lại cũng gần hai trăm cùng chấp tay sau lưng, đồng thanh hỏi.

“Ồ nhi... chính là thấy ánh trắng mê hoặc quá, không tự chủ được mà ra đây tấn bộ, ha ha, tấn bộ, tấn bộ.”

Quỳ rạp người trên đất một cách vô cùng oanh liệt, Kim Kiền như thấy trước mắt lóe lên nụ cười khinh bỉ của tiến sĩ ba bằng chết dẫm kia: “Xem ra cậu không chỉ tham tiền háo sắc mà còn rất tham sống sợ chết nữa”.

Xì xì xì, phải nói tới thức thời, là trang tuấn kiệt mới đúng!

* * *

Thời gian như thoi đưa, năm tháng dần trôi. Kim Kiền đã ở Vân Ân Sơn này thấm thoát hơn một năm rồi. Từ sau lần chạy trốn thất bại tám tháng trước, Kim Kiền cho dù có ăn gan hùm mật gấu cũng không dám thử lại lần nữa, chỉ có thể chuyên tâm ở lại núi này theo hai vị sư phụ đọc y thư, chế độc dược. Không lâu sau Kim Kiền cũng cảm thấy y thuật, độc thuật này có vài phần thú vị, nghĩ đến bản thân mình chẳng có bản lĩnh gì, lại nhớ câu danh ngôn “Tài năng không bao giờ là gánh nặng”, dần dần nàng đã có thể tĩnh tâm lại, bắt đầu chăm chỉ học tập, cứ thế y thuật, độc thuật của nàng ngày càng tiến bộ, khiến hai vị sư phụ vô cùng sung sướng. Tuy cũng có lúc Kim Kiền nhớ về thế giới tương lai nơi mình sống ngày trước nhưng hầu hết thời gian nàng ở đây cũng có thể coi là vui vẻ.

Hôm nay, trời chưa sáng, Kim Kiền đã cầm đuốc vào phòng Đại sư phụ như mọi khi, chuẩn bị luyện tập châm thuật. Nhưng nàng lại phát hiện nhị vị sư phụ đã ngã trên đất tự bao giờ. Kim Kiền vội lật hai người lên, vừa nhìn rõ lòng không khỏi chấn động.

Sắc mặt hai người hồng hào một cách dị thường, hô hấp gần như như không ra tiếng, từ hơi thở nhẹ thoát ra Kim Kiền ngửi thấy có mùi hoa mẫu đơn. Lại bắt mạch cho sư phụ, mạch của hai người rất yếu, lúc có lúc không, lúc liền mạch lúc đứt đoạn, là dấu hiệu bị trúng độc.

Hơn nữa lại là độc “Mẫu đơn thảo”, thiên hạ kỳ độc không có thuốc giải.

Kim Kiền tuy không phải là người đặc biệt thông minh, nhưng cũng là người của thời tương lai, đã trải qua hơn ngàn năm phát triển tiến hóa, trở về thời cổ đại, dung lượng não so với mấy người cổ đại này chắc cũng hơn đến mấy mililit. Huống hồ, bản thân Kim Kiền từ nhỏ đã học lịch sử, được phim võ hiệp lúc tám giờ tối hun đúc trở thành con người của thời đại mới[2]. Cái kế hoạch dở hơi này làm sao qua được pháp nhãn của Kim Kiền chứ?

[2] Ở Trung Quốc con người của thời đại mới chính là con người: có lý tưởng, có đạo đức, có văn hóa, có kỷ luật.

Quỳ trên mặt đất, nhìn quanh phòng không một hạt bụi, lại nhìn chăm chăm vào hai vị sư phụ sớm tối bên mình, Kim Kiền thật không còn lời nào để nói.

Thật không thể tưởng tượng được hai lão quái nhân trước mặt lại dùng chiêu này để thử y thuật của mình.

Đem thân thử độc. Sau đó bức mình vì họ mà giải độc.

Kim Kiền lườm một cái.

Thứ tình huống kịch tính gì thế này, lẽ nào biên kịch truyền hình đã cạn kiệt ý tưởng rồi sao?

Đợi đã, đây chẳng phải là cơ hội tốt nhất để chạy trốn sao? Hai lão già dở hơi kia, chẳng biết tốt xấu gì đã giữ mình ở cái vùng núi khỉ ho cò gáy này, hại mình cơ hội kiếm tiền không có, cơ hội được ngắm giai đẹp cũng không, cơ hội trở về thời hiện đại lại càng không. Nay hai lão già này đều chuẩn bị xuống lỗ, lẽ nào còn có khả năng ngăn mình chạy trốn? Hừ, hừ, tình huống này phải gọi là làm đầu mồi rồi cũng đến ngày được làm mẹ chồng... cuối cùng mình đã chịu được đến lúc này rồi!

Gượng đã, tay mình đang làm cái gì thế? Tại sao lại cầm ngân châm lên? Khoan đã, sao mình lại bắt đầu thi triển thức đầu tiên của “Nhất bách linh bát huyết thiên ngoại phi tiên châm trận”? Châm trận này bản thân mình còn chưa thạo lắm mà... Dừng lại đi...

Ba nén hương sau, Kim Kiền mồ hôi đầm đìa ngồi phịch trên đất.

Hai lão nhân đã khôi phục thần trí, vô cùng sung sướng nhìn đồ đệ duy nhất trước mắt mình.

“‘Nhất bách linh bát huyết thiên ngoại phi tiên châm trận’, xem ra đồ nhi đã vận dụng rất thuần thực. Những châm pháp khác nhất định cũng sẽ không có trở ngại gì”, Y Tiên vuốt lông mày nói.

“Đồ nhi lại nghĩ đến việc dùng Miêu Cương cổ độc để hút độc ‘Mẫu đơn thảo’, xem ra bản lĩnh của vị sư, đồ nhi đều đã học được hết cả rồi”, Độc Thánh vuốt râu nói.

“Hai lão già chết tiệt các người! Nếu con không có biện pháp cứu hai người thì sao?”, Kim Kiên tức xì khói, hét lớn.

Đáng chết, tay mình bây giờ vẫn còn run đây này, quả thật là tay múa còn nhanh hơn cả chớp giật nữa.

Hai lão nhân nhìn nhau không nói, tựa như đã sớm dự đoán được tình huống này, khuôn mặt tràn ngập ý cười.

Điều này lại càng làm cho Kim Kiên tức điên, nhìn trừng trừng hai người họ.

Thấy vậy, Độc Thánh mới chậm rãi mở miệng: “Đồ nhi, chớ nên trách chúng ta, chỉ có biện pháp này mới có thể khiến cho đồ nhi thể hiện hết bản lĩnh của mình”.

Kim Kiên trừng mắt lườm Độc Thánh.

Độc Thánh khẽ lắc đầu, lại cười nói: “Mặc dù tài nghệ của đồ nhi đã tăng tiến, nhưng vị phu vẫn còn một loại tuyệt độc chưa từng dạy cho con. Loại độc này là kịch độc trong thiên hạ, chỉ có thể đề phòng, không thuốc nào giải được”.

“Đó là độc gì ạ?”, Kim Kiên thấy đáng vẽ kỳ quái hiểm thấy của Nhị sư phụ, không kìm được hỏi tiếp.

“Đó là lòng người.”

“Lòng người ư?!", giọng Kim Kiên cao vút.

“Đúng thế. Cái đó gọi là giang hồ rộng lớn, lòng người khó dò. Lòng người là thiên hạ kịch độc. Đồ nhi, sau này con phải chú ý cẩn thận.”

Bất giác Kim Kiên ngẩn người bàng hoàng.

Sự hồ hững và phức tạp, cùng những âm mưu đối trá lừa lọc của thế giới hiện đại, bản thân đã sớm trải nghiệm rồi. Ở hiện đại mỗi người đều được vũ trang phòng bị kỹ càng, đem lòng nhiệt tình của mình khóa lại trong tầng tầng lớp lớp gông xiềng, chỉ sợ người khác nhìn trộm được chân tình. Những lời này của Nhị sư phụ, dù ngắn ngủi chỉ có vài từ thôi, nhưng từng từ từng chữ đều xuất phát từ tâm can của người, không khỏi khiến cho Kim Kiên thấy như có dòng nước ấm chảy vào mảnh ruộng trái tim vốn khô nứt của mình.

“Đồ nhi, sư phụ cũng dạy cho con một loại bệnh. Bệnh này cũng không thuốc nào chữa được”, Y Tiên bên cạnh nói.

Đầu tiên Kim Kiên sửng sốt, nhưng chớp mắt đã phản ứng lại, khẽ cười khổ.

“Bệnh mà sư phụ nói có phải là tâm bệnh không?”

Y Tiên vuốt lông mày cười: “Đúng thế, đồ nhi quả là thông minh”.

Còn trong lòng Kim Kiên thì cười khổ mãi không thôi. Bản thân nàng nào có thông minh gì đâu, đó chỉ là kết tinh trí tuệ của năm nghìn năm lịch sử Trung Hoa. Chẳng qua là đời cha trồng cây, đời con hưởng bóng mát, là sự kế thừa văn hóa, thuận tiện hưởng chút lợi lộc mà thôi.

“Nhưng sư phụ đã từng nghe tới đạo lý ‘Tâm bệnh cần trị bằng tâm dược’ chưa?”

Y Tiên lại bật cười: “Kẻ làm thầy này quả là may mắn, may mắn lắm thay. Xem ra y thuật của ta đã không còn gì để truyền cho con nữa rồi”.

Hai vị sư phụ khẽ gật đầu, khuôn mặt lại mang ý cười. Y Tiên rút ra một cuốn sách, trên đó có ghi ba chữ “Tiêu dao du”, trao cho Kim Kiên.

Kim Kiên giở sách ra, thấy giấy còn mới, mực còn chưa ráo. Châm chú đọc, phát hiện thứ trong sách viết là tâm pháp khinh công thượng thừa.

“Sư phụ? Đây...”

Y Tiên cười nói: “Y thuật và độc thuật của chúng ta vang danh thiên hạ, nhưng lại chưa từng luyện võ công, nửa phần nội lực cũng không có”.

Độc Thánh tiếp lời: “Có điều danh tiếng vang xa tất tạo nên kẻ thù, nhiều phen sống chết chỉ như sợi chỉ mảnh, may nhờ tuyệt thế khinh công mới có thể bảo vệ được tính mạng. Thế nên hai người chúng ta đem tuyệt kỹ khinh công độc đáo của cả hai hợp nhất lại để trao tặng đồ nhi, mong rằng sau này nó sẽ giúp ích được cho con”.

Lúc này Kim Kiền mới bừng tỉnh, ngộ ra, hóa ra nhị vị sư phụ là muốn dạy mình chiêu thức chạy trốn đây mà. Tốt quá! Tốt quá! Không biết “Tiêu dao du” này so với “Lăng ba vi bộ” của Đoàn Dự, cái nào chạy trốn nhanh hơn nhỉ?

Y Tiên thấy đáng vẽ Kim Kiền như đang suy nghĩ thì cho rằng đồ nhi của mình lo lắng không biết cách tập luyện bộ pháp này, vội nói tiếp: “Loại khinh công này không cần nội lực, chỉ dựa trên nguyên lý trợ lực, tiếp lực, có thể khiến thân thể tựa lông hồng, nhẹ như gió thoảng, vực sâu vạn trượng mà như bước trên đất bằng, mong đồ nhi hãy chuyên tâm nghiên cứu tập luyện”.

Kim Kiền vừa nghe, đã “wow” một tiếng, thứ này không phải là tốt bình thường đâu. Tuyệt kỹ chạy trốn như thế này đương nhiên phải nghiên cứu khẩn trương rồi, đến lúc cần mà không học kịp thì nguy.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền vội vàng chuyên tâm nghiên cứu. May mà hơn một năm vừa rồi được rèn luyện cổ văn, Kim Kiền đọc điển tịch này cũng không mất quá nhiều công sức. Quả nhiên trong đó đều là các phương pháp mượn lực, trợ lực, còn có cả sự vi diệu của Tứ lạng bát thiên cân[3] của Thái cực quyền...

[3] Tứ lạng bát thiên cân: Đây là thuật ngữ võ thuật sử dụng trong môn Thái cực quyền, với nguyên lý thuận thế mượn lực, lấy nhỏ thắng lớn.

Đột nhiên nhớ đến vị Trương Tam Phong nổi danh lịch sử kia không biết đã chết hay là vẫn chưa được sinh ra, Kim Kiền bỗng cảm thấy chua xót.

Nỗi nhớ quê hương bỗng nhức nhối như trùng độc cắn trả, đau đớn khôn nguôi.

“Thế nào, đồ nhi, có chỗ nào không hiểu không?”, Y Tiên hỏi.

Kim Kiền ngẩng đầu nhìn vẻ mặt có chút lo lắng của Y Tiên, chậm rãi lắc đầu, nặn ra một nụ cười, hốc mắt ươn ướt.

Xem ra bản thân mình đến nửa cơ hội để rời đi cũng không có. Khoan nói tới thiết bị thu phát tín hiệu đã mất, mà nếu có tìm được thì sợ rằng nó đã sớm hư hỏng, trở nên vô dụng rồi.

Lẽ nào, bản thân mình thật sự phải sống ở thời đại này cả quãng đời còn lại sao? Nhưng ngay đến việc đây là triều đại nào mình còn không biết, đều là hai ông lão này...

Nhưng, nói đi cũng phải nói lại, hai ông lão này cũng thật có lòng.

Từ khi mình đến thế giới này đến nay, họ đã truyền thụ tất cả tài năng tri thức cho mình, chẳng may mấy giấu giếm, đề phòng, mặc dù yêu cầu có hơi hà khắc một chút, nhưng vẫn rất quan tâm đến mình... Sợ rằng ngay cả người thân trong gia đình cũng chỉ đến thế mà thôi.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền đột nhiên cảm thấy một tình cảm thân thiết khó diễn tả bằng lời tràn ngập trong lòng – thứ tình cảm gia đình ấm áp.

“Đồ nhi... đa tạ sư phụ.”

Kim Kiền cúi người xuống, khê nói.

Cơ hồ như từ thời khắc này, cái người từ tương lai vượt thời gian rơi xuống vùng núi hoang vu tên Kim Kiền ấy mới chính thức thừa nhận hai vị sư phụ kia.

* * *

Một tháng nữa lại qua đi. Đây có thể nói là quãng thời gian vui vẻ nhất mà Kim Kiền từng trải qua.

Mỗi ngày nàng cùng hai vị sư phụ nghiên cứu y thuật, độc thuật, thời gian rảnh rỗi lại luyện tập khinh công. Tiêu dao du vốn không cần phải có nội lực trợ giúp, mà trước đây Kim Kiền từng có thời gian nghiên cứu qua điểm cốt lõi của “Thái cực quyền” (hoàn toàn là công lao của phim truyền hình võ hiệp cả), vì thế chưa đầy nửa tháng đã lĩnh hội được bộ pháp của Tiêu dao du một cách thấu triệt, vận dụng rất thuần thực, tự nhiên.

Hai sư phụ tuy rất vui mừng nhưng trong lòng biết, thời khắc chia ly đã đến.

Sáng sớm nay, Kim Kiền đến phòng các sư phụ chuẩn bị thỉnh an, nhưng không thấy bóng dáng hai sư phụ đâu. Tìm khắp nơi cũng không thấy, rồi nàng phát hiện trên bàn có một phong thư.

Mở ra đọc, quả đúng là lời khen tặng của nhị vị sư phụ lúc chia ly.

Đề nhi đọc thư vui vẻ, bình an:

Hai kẻ làm thầy chúng ta thấy đề nhi đã thành tài, vui mừng khôn xiết. Nhưng duyên phận sư đồ đã tận, chia ly chớ buồn bã nhớ nhung.

Sư phụ: Y Tiên

Ngoài ra: Trên giang hồ chúng ta có rất nhiều kẻ thù, mong đề nhi hãy bảo trọng. Con là thân nữ tử, hành tẩu giang hồ có nhiều điểm bất tiện, hy vọng con hãy cẩn trọng trong mọi việc.

Sư phụ: Độc Thánh

Kim Kiền đọc mà lệ rơi hai hàng, nước mắt đầm đìa, chảy mãi không thôi, bất giác hét lên đầy thê lương:

“Hai lão già các người, nói đi liền cấp đít bỏ đi! Cũng không để lại chút tiền con saoooooooooooooooooooo...”

Giả ngu ngơ cầm đồ sống tạm qua ngày, nơi quán ăn kinh hoàng nghe danh Bao Thanh Thiên

“Sái Châu?!”

Kim Kiền cố sức ngửa cổ, từ phiến đá xanh rêu to lớn treo trên cổng thành đọc ra được hai chữ ấy.

Sái Sái Sái, Sái Châu? Cháo rau[1]?

[1] Nguyên văn: Sái Châu, Thái chúc tức cháo rau đồng âm đều phát âm là cai zhou, nên Kim Kiền đọc lái luôn thành cháo rau.

Kim Kiền há hốc miệng, choáng toàn tập.

Vận dụng khinh công vừa luyện thành không lâu, trên luồn dưới lách, thoăn thoắt chẳng khác gì loài khỉ lông vàng, quốc bảo của Trung Quốc, chạy mất bảy tám ngày đường, Kim Kiền mới tới được một nơi có vẻ như là thành trấn. Có điều vừa nhìn thấy tên thành, Kim Kiền chỉ có thể tiếp tục tròn tròn mắt.

Mặc dù bản thân chẳng phải học sinh giỏi gì cho cam, nhưng dù sao cũng đã tiếp nhận đầy đủ chín năm giáo dục phổ cập. Chỉ có điều sách giáo khoa Địa lý ghi cái gì mà “Trung Quốc đất rộng vật nhiều, có diện tích lên đến 960.000 km², với năm mươi sáu dân tộc”, lời giải thích hiển nhiên là “rõ ràng” quá mức cần thiết. Thế nên đối với cái người mù đường cổ đại, địa danh duy nhất biết đến là “Trường An” mà nói, muốn phán đoán hiện trạng địa lý trước mắt mình đương nhiên là một thao tác đòi hỏi trình độ kỹ thuật quá cao, quá khó khăn.

Sửa sang lại tay nải trên lưng, Kim Kiền kiên quyết bước tới cổng thành.

Bối cảnh thường thấy trong các phim cổ trang thoát cái hiện ra dưới dạng lập thể trước mắt Kim Kiền.

Đường phố thẳng tắp, cửa hàng hai bên đường san sát, biển hiệu của các cửa hàng viết trên những tấm vải bố đủ mọi màu sắc khác nhau, tung bay phất phới ngay sát đường, rất náo nhiệt, tấp nập. Người trên phố đông đúc, nam, nữ, lớn, bé, trẻ già đều có, hầu hết đều mặc quần áo thông thường, thiên về màu sẫm, nhưng chỉ ít so với Kim Kiền thì họ còn ăn mặc sạch sẽ, đẹp đẽ chán.

Kim Kiền vừa đi vừa quan sát xung quanh, trong lòng thầm đoán bối cảnh trước mắt là thời đại nào.

Đầu tiên, đương nhiên không phải là triều Thanh rồi: nam tử trên phố đều búi tóc, chẳng có ai là cạo nửa đầu cả. Tiếp theo, cũng không phải triều Đường: nhìn cổ áo của mấy nữ tử kia đều rất kín đáo, đến nửa ngọn gió cũng chẳng xuyên qua nổi. Kim Kiền nhớ từng nghe nói triều Đường là triều đại có trang phục thời trang thời thượng nhất từ trước tới giờ, đại đa số phụ nữ đều cho rằng phô ngực lộ lưng mới là đẹp. Cuối cùng Kim Kiền rút ra kết luận, đây chỉ có thể nằm trong các triều: Tống, Nguyên, Minh còn lại mà thôi – nhưng đem kiến thức lịch sử đáng thương của Kim Kiền ra để mà phán đoán thì quả thực vô phương.

Thời điểm này phải có tinh thần ham học, không ngại hỏi người kém hơn mình.

Nghĩ vậy, Kim Kiền hạ quyết tâm, ngăn một vị đại thúc có dáng vẻ tương đối thân thiện để nói chuyện lại.

“Đại thúc, ta muốn hỏi hiện tại là thời nào vậy?”

Vị đại thúc này không biết mặc quần áo bằng loại vải cao cấp gì, nhưng vừa nhìn thấy tay Kim Kiền liền lùi ra sau tránh, sau đó mới nói: “Cũng sắp đến giờ tỵ rồi[2]”.

[2] Từ thời cũng có nghĩa là giờ, vị đại thúc này hiểu nhầm Kim Kiền hỏi giờ nên mới trả lời như thế. Giờ tỵ: khoảng từ 9h – 11h.

Tử thi[3]?

[3] Giờ tỵ và tử thi phát âm giống nhau, đều là “si shi” vì thế Kim Kiền mới hiểu nhầm ý.

Còn không đợi Kim Kiền trưng bộ mặt choáng váng ra, vị đại thúc kia đã ba chân bốn cẳng chuồn đi rồi.

“Này...” Nửa câu sau nghẹn lại trong cổ họng Kim Kiền, chẳng thể thốt ra. Nhìn dáng vẻ vị đại thúc nọ cứ như Kim Kiền đem theo thứ ôn dịch gì đó vậy.

Cúi đầu xem lại dáng vẻ mình, Kim Kiền không khỏi cười khổ.

Nghĩ không ra bản thân đường đường là một người đến từ tương lai, bây giờ lại có dáng vẻ của dã nhân thế này. Chẳng trách vị đại thúc ấy lại tránh như tránh tà thể kia, hơn một năm ở cái nơi rừng rú hoang vu kia, chẳng mấy khi có nước để tắm rửa, bây giờ cả người dơ dáy tỏa ra từng đợt mùi hương “thơm lừng”. Hơn nữa mấy ngày nay vội đi đường, càng khiến cho Kim Kiền mặt mũi phờ phạc, cả người chỉ còn da bọc xương, trông chẳng khác gì dân chạy nạn châu Phi... Nói thực, không tưởng nhầm Kim Kiền là đệ tử cái bang đã tốt lắm rồi.

Lại nghĩ đến vấn đề vừa nãy, có vẻ mình hỏi không được phù hợp cho lắm.

Câu trả lời của vị đại thúc kia dường như, có lẽ, chắc là chỉ thời gian hiện tại... giờ tỵ. Kim Kiền bấm đốt ngón tay tính toán, vậy thì cũng sắp mười một giờ rồi, chẳng trách bụng mình có xu hướng thì triển kế “vườn không nhà trống” thế này... May là ngày trước ông bố già đã bắt mình học thuộc biểu đồ mười hai con giáp nên mới biết cách quy đổi thời gian, bằng không bây giờ chắc chắn sẽ bị coi là đứa đần, đến cả tính giờ cũng không biết...

Có điều là mình nên hỏi thế nào đây?

Lão huynh, phiên huynh, xin hỏi hiện tại là năm nào?

Kim Kiền cũng không cho rằng người ở thời đại này lại có thể đưa ra được một câu trả lời mang đầy tính học thuật như: Hiện tại là năm 2007 sau Công nguyên.

Khoan đã, có thể hỏi người đứng đầu thời đại này là ai mà. Chưa biết chừng còn có thể nghe thấy danh hiệu hoàng đế mà mình biết cũng nên.

Nghĩ thế, Kim Kiền vội ngăn một người trẻ tuổi lại.

“Vị huynh đài này, xin hỏi đương kim hoàng thượng là ai?”

Người thanh niên kia cơ hồ bị dọa cho một trận, nhảy dựng lên, hai mắt tròn tròn, vội vàng xua tay chạy đi.

Kim Kiền vô cùng khó hiểu, hỏi tiếp mấy người nữa, nhưng phản ứng của họ cũng không khác chút nào, đều coi nàng như kẻ điên.

Cho đến khi có một vị đại thẩm tốt bụng nhắc nhở, Kim Kiền mới bừng tỉnh.

“Tên tiểu tử này, không thể hỗn loạn lên như thế được, ai dám gọi thẳng tên hoàng thượng chứ? Là trọng tội đấy!” Lúc sắp đi vị đại thẩm đó ghé sát tai Kim Kiên thấp giọng nói.

Nhất thời toàn thân Kim Kiên đổ mồ hôi lạnh. Khi đó mới ý thức được mình đã phạm phải sai lầm lớn cỡ nào. Mấy lão hoàng thượng ở thời cổ đại có thể nói là vô cùng keo kiệt với danh xưng của bản thân, hơn nữa còn rất tâm đắc với tiết mục chém đầu, lăng trì xử tử con người ta.

Nhưng, cái từ “tên tiểu tử này” là có ý gì vậy?

Túm túm quần áo trên người mình lại, nhìn vị trí nào đó đang càng ngày càng trở nên bằng phẳng, Kim Kiên xúc động mà thốt lên:

Lẽ nào bản thân mình có vài phần thiên phú “cải trang chuyển giới”?

* * *

“Hiệu cầm đồ Nguyên Hối” nằm trên đường lớn phía đông thành, là một trong số những cửa hiệu cầm đồ lớn nhất ở đây. Ông chủ hiệu cầm đồ này họ Lý, nổi tiếng hà khắc và keo kiệt. Có điều đây cũng là tự nhiên thôi, phàm là kinh doanh hiệu cầm đồ, há lại có người thích làm từ thiện sao?

Bây giờ đã gần trưa rồi, hiệu cầm đồ tất nhiên là chẳng có việc gì, còn tửu lâu ngay bên cạnh người ra kẻ vào nhộn nhịp.

Một tiểu nhị tuổi còn trẻ đầu đội mũ vải đang ngồi một mình bên quầy nhàn rãi đập ruồi, bỗng nghe thấy ngoài cửa có tiếng động, một người đang đi nhanh đến.

Vừa nhìn thấy người đó, tiểu nhị không khỏi buồn cười. Từ khi nào mà hiệu cầm đồ này được vinh dự đón tiếp bọn ăn mày vậy?

Người vừa tới thân hình gầy gò, mặc áo ngắn, trang phục cả người đều bằng vải thô, dính đầy bụi đường, ống tay áo còn có mấy chỗ thủng rách. Lại nhìn mặt người này, thật là thê thảm: đầu tóc bù xù, mặt mũi nhợt nhạt, cặp lông mày toàn là bụi đất, chỉ có đôi mắt dài nhỏ là còn có thần, nom tuổi tác cũng chưa quá mười bảy, mười tám.

“Tiểu nhị, đây có phải là hiệu cầm đồ không?”, người vừa đến hỏi.

Tiểu nhị lười biếng liếc nhìn rồi đáp: “Đúng vậy, nhưng xin hỏi khách quan cầm sống hay cầm chết?”.

Phàm là người làm lâu ở hiệu cầm đồ đều luyện được bản lĩnh nhìn người đoán vật. Trông người này quần áo tả tơi, mặt mày lem luốc, tất nhiên là chẳng có thứ hàng hóa nào ra hồn đáng để cầm. Nói vậy đây ắt là loại người bần cùng khốn khổ, vì kế sinh nhai mà phải đem cầm quần áo thôi.

“Cầm chết? Cầm sống? Là như thế nào?”

“Cầm sống là vẫn còn có thể chuộc về, cầm chết là không thể chuộc lại. Cầm chết có thể cầm được nhiều ngân lượng hơn cầm sống”, tiểu nhị nhún mày trả lời. Trong lòng lại nghĩ: Người này quả thực là rất túng quẫn rồi, sợ rằng ngay cả hiệu cầm đồ cũng chưa từng vào, đến như cầm sống, cầm chết cũng chưa nghe thấy bao giờ.

“Vậy thì cầm chết.”

Người mới đến không chút nghĩ ngợi đem tay nải trên lưng đặt lên quầy.

Tiểu nhị thò tay cầm lấy tay nải, mở ra kiểm tra. Quả nhiên không ngoài dự đoán, bên trong chẳng qua chỉ là vài bộ quần áo dài thông thường, so với chất vải người này đang mặc cũng chẳng khác là bao. Lấy số lượng mà tính, nhiều lắm cũng chỉ đáng giá hai mươi đồng.

“Năm đồng”, tiểu nhị nói.

“Hả?”, người trước quầy dường như có chút kinh ngạc, không khỏi sững người, “Sao lại ít như vậy? Không thể thêm một chút nữa sao?”.

“Cái gì? Năm đồng này đưa cho người còn là nhiều đó, thứ quần áo rách rưới tả tơi này còn có người chịu cầm cho là quá tốt rồi đấy.” Tiểu nhị vẻ mặt phật ý, đem tay nải vứt sang một bên. Đây chính là thủ đoạn

thường thấy trong hiệu cầm đồ. Thông thường người đến hiệu cầm đồ đa phần đều cần tiền gấp, thế nên càng nói vật đem cầm không đáng tiền thì càng có thể thôi thúc họ đưa ra thứ khác kiếm lời được nhiều hơn.

Quả nhiên, người trước quầy lộ ra thần sắc khó xử. Do dự hồi lâu, người nọ chậm rãi cởi đai lưng, rút ra một cái bọc.

“Vậy người xem thứ này trị giá bao nhiêu?”

Tiểu nhị cầm lấy bọc vải, tỉ mỉ quan sát. Bọc vải này rộng không quá hai tấc, bên trong tựa hồ như có thứ gì đó xếp chồng lên nhau tầng tầng lớp lớp, hơi dày, phía trên còn có hai sợi dây dài buộc chặt lại.

Tháo dây, mở bọc vải đó ra, tiểu nhị không khỏi kinh ngạc.

Đây không phải là bọc vải bình thường, đó là một dải vải dài có bề rộng chừng hai tấc cuộn lại mà thành. Trải bọc vải đó ra thì phải dài hơn ba thước[4], trên đó hai hàng ngân châm sắp xếp tỉ mỉ kỹ càng từ dài đến ngắn. Lấp la lấp lánh, chói lóa đến hoa cả mắt, ngân châm rất tinh xảo, số lượng đến hơn trăm chiếc.

[4] Thước: Đơn vị đo lường của Trung Quốc, 1 thước = 0.3 mét.

“Khách quan muốn cầm thứ này sao?”, lúc này tiểu nhị như biến thành người khác, mặt đầy vẻ tươi cười.

Người trước quầy gật gật đầu.

“Vậy khách quan cầm sống hay cầm chết?”

“Cầm chết.”

Tiểu nhị vừa nghe lập tức mừng rỡ. Từ khi học việc ở hiệu cầm đồ đến nay, ít nhiều cũng đã luyện được nhãn lực nhận biết bảo vật. Mặc dù không thể nói rõ lai lịch của những ngân châm này, nhưng hẳn tuyệt đối có thể đoán định được những thứ này không tầm thường. Nay người này lại còn nói là cầm chết, cơ hội tốt như thế há lại buông bỏ hay sao.

“Được, khách quan xin chờ một lát...”

“Khoan đã!”

Người trước quầy đột nhiên vươn tay giật lấy bọc ngân châm: “Ta còn chưa đồng ý cầm đồ ở đây. Mấy bộ quần áo vừa rồi trả ít như vậy, ta vẫn nên đến mấy hiệu cầm đồ ở phía trước xem thử rồi nói sau”.

“Hả? Khách quan, đừng vội đi.” Tiểu nhị thấy bàn tay mới rồi còn cầm bảo vật nay đã trống không, vội kêu lên: “Vừa rồi có thể là ta không xem xét cẩn thận, để ta định giá lại”.

Hắn bèn lật qua lật lại bọc quần áo trên quầy giả vờ xem xét, nhưng trong lòng lại nghĩ đến đám ngân châm kia. Qua một hồi lâu, tiểu nhị có vẻ đã có tính toán, ngẩng đầu lên nói: “Vị khách quan này, vừa rồi ta không nhìn rõ, kỳ thực đám quần áo này đáng giá mười đồng”.

“Ta vẫn nên đến hiệu cầm đồ ở phía trước...”

“Khoan, ta, ta xem xét lại chút nữa.” Tiểu nhị có chút nóng vội, nhìn bọc ngân châm trong tay vị khách dưới quầy, “Mười lăm đồng”.

“Thôi vậy...”, người nọ đã nhấc chân muốn rời đi.

“Đợi đã... hai, hai mươi đồng...”

“...”

“Được rồi, được rồi!” Tiểu nhị nhắm mắt, dần lòng nói, “Một quan tiền”.

“Một quan tiền?”, dường như người nọ có chút hồ nghi, nhìn tiểu nhị.

“Đã hơn năm mươi đồng rồi, không thể trả thêm nữa”, tiểu nhị nói.

Người nọ nhướng mày, cười nói: “Quả nhiên đây đúng là hiệu cầm đồ giá cả tốt nhất. Được, ta cầm đồ ở đây”.

Tiểu nhị vừa nghe vậy, vội viết ngay giấy cầm đồ, lấy một quan tiền từ trong quây ra đưa cho người nọ.

Thấy người nọ khuôn mặt đầy vẻ vui mừng cất tiền đi, cuối cùng tiểu nhị cũng an tâm, vội vàng hỏi: “Vị khách quan này, túi đồ trong tay ngài có đưa ta định giá luôn không?”.

“Túi đồ? Túi đồ chẳng phải đã cầm rồi sao?”, người nọ hỏi, khuôn mặt đầy vẻ kinh ngạc.

“Cái ta nói là túi đồ nhỏ trong tay ngài kia kìa.”

“Hả... Người nói cái này sao...” Người trước quây giờ túi đồ trong tay lên, bĩu môi cười rồi nhét lại vào thắt lưng, “Hình như ta đủ tiền tiêu rồi, thế nên cái này không cầm nữa”.

“Cái, cái gì?”, tiểu nhị nhất thời ngẩn tò te.

Đột nhiên người trước quây vươn tay ra kéo lấy tiểu nhị ngồi trong quây, ghé sát mặt lại nói: “Tiểu tử, kinh nghiệm mặc cả trên dưới năm nghìn năm cũng không phải là đùa đâu, người còn thiếu mấy trăm năm công lực nữa cơ”.

Nói rồi, người đó xoay người rời đi, đến cửa lại quay đầu, hỏi một câu rất quái dị.

“Tiểu nhị, năm nay là năm gì?”

Tiểu nhị nhất thời bị đả kích, cũng không suy nghĩ kỹ xem câu hỏi này không ổn ở đâu, chỉ đáp theo phản xạ: “Năm Khánh Lịch thứ ba”.

Nghe được lời này, người nọ đột nhiên há hốc miệng, gương mặt nhìn trời một lúc lâu, sau đó đưa một tay lên che trán, chậm rãi đi ra.

Để lại một mình tiểu nhị vẫn ngẩn ngơ hồi lâu, rồi đột nhiên nghĩ đến tình cảnh lúc này của mình, bất giác mồ hôi lạnh thấm ướt áo.

Một bao quần áo rách mà cầm những hơn một quan tiền, phải báo cáo với chương quây thế nào đây?

* * *

Có thể mặc cả được giá ở hiệu cầm đồ, ngoại trừ Kim Kiên từ thời hiện đại rơi về cổ đại ra, có lẽ chẳng ai làm được nữa. Nhưng tuy đã tạo nên sự việc có một không hai này, trong lòng Kim Kiên vẫn không vui. Thứ nhất: Bao quần áo rách kia cho dù có “dựa hơi” ánh hào quang của “một trăm linh tám ngàn năm” mà sư phụ để lại cũng không đổi được bao nhiêu tiền; Thứ hai: Mình đang ở thời nào và năm nào nàng cũng vẫn còn mơ hồ chẳng rõ.

“Năm Khánh Lịch thứ ba?”, Kim Kiên rầu rĩ cúi đầu, suy đi nghĩ lại cả nửa ngày trời cũng không có manh mối gì.

Nếu nói Khang Hy, Ung Chính, Càn Long hoặc Trinh Quán[5] thì bản thân may ra còn có chút ấn tượng, nhưng cái từ “Khánh Lịch” này thì...

[5] Trinh Quán: Niên hiệu thời vua Đường Thái Tông, tức Lý Thế Dân, đời Đường.

Sao không trực tiếp vút mình đến triều Thanh chứ, tốt xấu gì thì cũng đã xem mấy phim “X Châu cách cách”, “X Hy vi hành ký”, “Hý thuyết X Long”[6]... nhiều lần rồi, mặc dù chưa được gọi là nhà sử học, nhưng để trà trộn vào làm một thầy bói nửa mùa thì bản thân vẫn thừa năng lực.

[6] Đây là các phim: “Hoàn Châu cách cách”, “Khang Hy vi hành ký”, “Hý thuyết Càn Long”.

Nhưng nay, lại chạy đến cái thời “Trước chẳng phải Khang, sau không phải Càn[7]”, cả một bụng tri thức lịch sử (chú thích: đây là chỉ số phim truyền hình được nhắc đến phía trên) có chỗ nào để phát huy chứ?

[7] Ý chỉ hai triều đại Khang Hy và Càn Long, thường thấy trong các phim lịch sử của Trung Quốc.

Càng nghĩ càng cảm thấy sâu muộn, cước bộ của Kim Kiên bất giác gấp gấp hẳn lên, bước nhanh được vài bước, bỗng cảm thấy chân mềm nhũn, lúc này mới nhận thức được rằng, đã quá trưa rồi mà bản thân vẫn chưa có gì bỏ vào bụng, dạ dày sớm đã bắt đầu biểu tình rồi.

Đúng lúc ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, Kim Kiền ngược mắt nhìn, thấy ngay một quán ăn ở trước mặt. Cũng không quan tâm quán ăn này tên gì, Kim Kiền liền xông thẳng đến chỗ đang tỏa hương.

Tiểu nhị trong quán ăn này thức thời hơn tiểu nhị ở hiệu cầm đồ kia, tuy sắc mặt không tốt nhưng cũng không đá bay Kim Kiền ra khỏi cửa, chỉ là để nàng ngồi vào một cái bàn ở góc khuất nhất.

Biết rõ hiện tại bản thân mình đang ở dưới cả mức nghèo khổ, Kim Kiền cũng không dám manh động, hỏi kỹ tiểu nhị, nhằm tính chi li rồi mới gọi một bát mì Dương xuân trị giá hai văn tiền. Mì vừa đặt lên bàn, Kim Kiền lại thấy mình lỗ nặng. Sợi mì trong bát thô to như đầu ngón tay, gấp một cái liền bở bùng bục đứt rời ra, lèo tèo vài cọng rau cải suy dinh dưỡng nổi lên mặt lớp nước dùng.

Quả nhiên của rẻ là của ôi.

Kim Kiền thăm thở dài, gắng gượng vực đầu vào ăn.

Người xưa đã dạy, phàm là muốn tìm hiểu tin tức, thấu triệt tình hình, tất nên đến trà lâu, tửu lâu cùng quán cơm. Bởi vì mấy nơi này người qua kẻ lại vô cùng nhộn nhịp, có câu người đông thì lắm miệng, thế nên ở mấy chỗ như thế này mới biết được những tin tức mới nhất một cách nhanh chóng.

Kim Kiền vừa dùng quai hàm chiến đấu với đám mì trong bát, vừa vểnh tai lên nghe ngóng xung quanh, hy vọng có thể thu hoạch được gì đó.

Nhưng bát mì đã nhìn thấy đáy mà thông tin vẫn chưa thêm được gì khiến Kim Kiền không khỏi thất vọng.

Người ở cái thời đại này không biết quan tâm đến chuyện quốc gia đại sự sao? Nhìn xem, đã nửa ngày rồi mà toàn buôn chuyện không đâu. Cái gì mà quả phụ Trương ở phố tây lảng nhăng quyến rũ người khác, Lý đại ca ở phố nam lấy vợ, chó ở phố sau lại động dục... một đồng tin tức tình ái mới nhất, khiến cho toàn bộ quán cơm nhanh chóng bị chôn vùi trong đám sương mù ái tình sắc mùi phấn son.

Thật là không nhin nổi nữa, cuối cùng Kim Kiền phẫn nộ rút ra hai văn tiền trả tiểu nhị, nhắc chân đi ra cửa. Nhưng còn chưa đi được bước nào thì một tin tức bay vào lỗ tai Kim Kiền – hơn nữa còn là tin tức khiến Kim Kiền suýt chút nữa thì ngã bổ chửng.

“Gần đây kinh thành Biện Lương có lưu truyền một tin rất kỳ quái.”

“Hả? Tin gì?”

“Nghe nói có một nữ tử tự xưng là nguyên phối của đương kim phò mã vượt ngàn dặm đến Khai Phong[8] tìm chồng, còn tố cáo lên Khai Phong phủ nữa.”

[8] Khai Phong còn gọi là Biện Lương, là một trong bảy cố đô của Trung Hoa, nay là một thành phố ở phía đông tỉnh Hà Nam, Trung Quốc.

“Phò mã gia ư? Có phải huynh nói trạng nguyên gia, người vừa đoạt khôi nguyên[9] trên Kim điện, sau lại được công chúa chọn làm phò mã không?”

[9] Khôi nguyên: chỉ người đỗ đầu kỳ thi ngày xưa.

“Đúng, đúng thế.”

“Huynh đài, đây không phải là chuyện đùa, đường đường là phò mã gia sao lại có thể tử nguyên phối được?”

“Thế nên mới nói là tin tức kỳ quái mà. Hơn nữa phủ doãn Khai Phong vẫn chưa thăng đường thẩm vấn, chắc chỉ là tin đồn thất thiệt mà thôi.”

“Ta thấy cũng đúng...”

Nội dung tiếp theo lại trở lại vấn đề đậm mùi ái tình trước đó, âm thanh nhỏ dần, không thể nghe thấy gì nữa.

Kim Kiền đứng ở cửa một lúc lâu, đến khi tiểu nhị tiến đến hỏi mới hồi phục lại tinh thần, lặng lẽ rời đi.

My God! Mình vừa nghe được cái gì thế này? Khai Phong phủ? Phò mã gia? Nguyên phối của phò mã gia?

Đi đến bên đường, Kim Kiền chống hai tay lên tường, gục đầu xuống, hồi lâu sau mới thở hắt ra một cái.

Bây giờ cuối cùng mình cũng biết đây là thời đại nào rồi. Tuy không thể nói rõ số năm cụ thể, cũng không biết anh già đương kim hoàng thượng là vị nào, nhưng chỉ dựa vào ba chữ “Khai Phong phủ” thôi, Kim Kiên đã có thể cao giọng hát vang một ca khúc nói rõ về bối cảnh thời đại này rồi.

Chính là: Phủ Khai Phong có Bao Thanh Thiên...

Lão Bao, đã may mắn đến được thời đại này, không đi gặp vị danh nhân lịch sử như ngài thì thực là quá đáng tiếc!

Tại miếu Quan Công tình cờ gặp Hương Liên, tao ngộ nghĩa sĩ, trong cõi chết tìm được đường sống.

“Không thể tưởng tượng được cái loại phim truyền hình dài tập chiếu lúc tám giờ cũng có vài phần đáng tin.”

Kim Kiên đứng trước một tòa kiến trúc đồ sộ, lẫm lẫm.

Từ sau khi biết bối cảnh thời đại cụ thể mình đang ở, Kim Kiên liền xác định mình phải đến Khai Phong phủ chơi một chuyến. Phải cảm ơn sự phát triển của ti vi và công lao của phim truyền hình, nhờ thế mà cuối cùng Kim Kiên cũng biết thủ đô của hiện nay là Đông Kinh Biện Lương, quá trình hồi hương sau đó rốt cuộc không có sơ suất gì to lớn lắm.

Nhưng đồng thời Kim Kiên cũng biết được, từ Sái Châu đi bộ đến Biện Lương chí ít cũng phải mất nửa tháng, tin tức này đối với Kim Kiên mà nói quả là họa vô đơn chí. Hiện nay trên người Kim Kiên có tổng cộng là bốn mươi tám đồng, cho dù mỗi ngày chỉ ăn mì Dương Xuân như hôm nay thì sợ rằng cũng chỉ có thể cầm cự được khoảng mười ngày mà thôi. Nếu tính đến khả năng bản thân chẳng may bị lạc đường, gặp sơn tặc hoặc có chuyện gì đó phát sinh, Kim Kiên dự tính khả năng nòng còn sống mà đến được phủ Khai Phong còn thấp hơn cả khả năng trở về thời hiện đại.

Cân nhắc tình hình kinh tế của bản thân hiện giờ, Kim Kiên không dám đến nơi đất đỏ như khách điểm, chỉ có thể dựa vào bí tịch thường thấy trong các bộ phim truyền hình để qua được cửa ải này: Hy vọng đến ngoại ô có thể tìm được một căn nhà hoang hoặc “nghĩa trang” nào đó để nương náu.

Trời không tuyệt đường sống của ai bao giờ, sắc đêm dần thẫm, quả thực Kim Kiên đã tìm được một tòa nhà bỏ không – nói thật là, đến lúc này đột nhiên Kim Kiên cảm thấy cái đám biên kịch hạng ba mà trước đây mình ghét cay ghét đắng cũng có vài phần đáng yêu.

Sải bước tiếng vào, bên trong rất bừa bãi, ngổn ngang. Chính giữa phòng có đặt một cái đỉnh đồng, màn trướng rách nát treo trên những cột trụ thô nhám bốn phía. Sau đỉnh đồng là một pho tượng phủ đầy bụi.

Kim Kiên nhướng mắt nhìn, bức tượng này cao đến hơn ba mét, đầu đội mũ màu tím, mặc áo giáp, khuôn mặt đỏ hồng tựa ánh bình minh, vài sợi râu dài phất phơ trước ngực.

Chẳng cần phải hỏi, đây chính là hình tượng kinh điển: lão huynh của Trương Phi, lão đệ của Lưu Bị – Quan Vũ, Quan lão gia rồi.

Có điều nhìn hiện tượng đồ sộ của “miếu Quan Công”, phỏng chừng ở thời Bắc Tống, Quan lão gia không được hoan nghênh cho lắm.

“Quan lão gia, nay tại hạ cùng đường, chỉ có thể nương nhờ trong biệt thự của ngài mấy tối, lão nhân gia ngài đại nhân đại lượng, ngàn vạn lần đừng chấp nhặt.”

Kim Kiên nhắm mắt, chấp hai tay lại, miệng không ngừng lẩm nhẩm mấy câu. Nghĩ đến Quan lão gia cũng là danh nhân cổ đại, để có thể giao lưu thuận lợi, nòng vận dụng hết vốn từ văn ngôn[1] mà bản thân chẳng mấy thông thạo, cố gắng chấp chấp vớ vớ thành mấy câu khẩn nửa cổ nửa kim này.

[1] Văn ngôn: ngôn ngữ sách vở dựa trên tiếng Hán cổ được sử dụng phổ biến ở Trung Quốc trước cuộc vận động Ngũ Tứ (1919); phân biệt với bạch thoại.

Khẩn xong Kim Kiên mới cảm thấy trong lòng thoải mái một chút, lập tức gom đám rơm rạ tán loạn trên mặt đất làm thành một cái giường, ngả người xuống nằm.

Nằm trên đất, nhìn cảnh sắc trước mặt, Kim Kiên không khỏi suy nghĩ mông lung.

Ngày trước khi mình còn ở thời hiện đại, cho dù không phải “ăn trắng mặc trơn”, nhưng tuyệt đối cũng là “giường êm nệm ấm”, “nệm Simmons[2]”, “space cotton[3]” ở đó so với giường rơm này quả thực là khác nhau một trời một vực, hoàn toàn không thể so sánh được. Ấy thế mà mình lại vì cuộc thi công chức thối nát đó, để bản thân rơi vào cái thời vật chất bần cùng cơ khổ thế này...

[2] Simmons: được thành lập vào năm 1870, là nhà sản xuất đệm hàng đầu trên thế giới. Đệm có thiết kế đẹp, trang nhã, mang phong cách cổ điển tốt cho sức khỏe người tiêu dùng và thân thiện với môi trường.

[3] Space cotton: được một công ty trực thuộc NASA của Mỹ, Health Man, nghiên cứu và phát triển, thành phần chính của nó là Viscoelastic, được dùng trên các tàu con thoi để bảo vệ cột sống cho các phi hành gia, sau này được ứng dụng để chế tạo các sản phẩm dân sự như gối, đệm... các sản phẩm y tế.

Kim Kiên thở dài một hơi – nếu vận dụng thành ngữ hiện đại vào trường hợp này thì đây gọi là “Tự tạo nghiệt, không thể sống.”

Nhưng vẫn còn may, mình vẫn chưa làm gì để đến nỗi trời trách người oán. Vừa đến cổ đại đã gặp được hai vị sư phụ cũng coi như tốt bụng giải giang, truyền thụ cho một thân bản lĩnh dùng được và độc, cũng xem như lĩnh hội được sự vi diệu trong lý luận và thực tiễn của y thuật Trung Hoa năm nghìn năm – dù hiện tại có thể chưa tới năm nghìn năm, chỉ ít sau này cũng có thể trà trộn vào đám lang trung giang hồ một cách vô ưu vô lo. Chỉ với dáng vẻ như dân Somali chạy nạn bên châu Phi hiện giờ của mình, cho dù có mở quầy khám bệnh cũng không ai thèm ngó ngang. Xem ra nhiệm vụ cấp bách trước mắt chính là ngày mai phải đi tắm, rồi mua quần áo... Không được, đắt lắm, giờ là thời điểm đặc biệt, phải dùng thủ đoạn đặc biệt, cái đó gọi là: tiến bộ cùng thời đại! Vẫn là đi ăn trộm thì thực tế hơn, chi bằng trộm thêm mấy vuông vải trắng, viết cái biển hiệu, làm lang trung kiếm tiền...

Cứ tính toán thế, cả người Kim Kiên bị cơn mệt mỏi oanh tạc, cuối cùng đi vào mộng đẹp.

Không biết ngủ được bao lâu rồi, nhưng dựa vào đồng hồ sinh học của Kim Kiên, người đến từ hiện đại, mà phán đoán, thì thời gian tuyệt đối chưa vượt quá một giờ đồng hồ, Kim Kiên đã bị đánh thức bởi những âm thanh lạ.

Những tiếng bước chân hỗn loạn và gấp gáp từ ngoài cửa miếu Quan Công vang đến, ngay sau đó, mấy bóng người xông vào trong, đi kèm là tiếng thở hổn hển.

Kim Kiên thầm kinh hãi: Chẳng lẽ vừa rồi do mình khấn mấy câu kim không ra kim, cổ không ra cổ chọc giận đến Quan Công lão gia, nhanh thế đã an bài cho mình thấy cảnh tượng máu tanh giang hồ?!

Tập trung tinh thần, cố gắng thở nhẹ, lắng nghe một hồi vẫn không thấy động tĩnh gì. Lúc này lá gan của Kim Kiên mới to hăn lên, từ chỗ núp thò đầu ra thám thính, hết như con chuột ăn vụng dầu lén lút quan sát bốn phía.

May mà trước giờ chưa từng cầm đầu cầm cổ học hành gì, thế nên đôi mắt của Kim Kiên tuy nhỏ nhưng ngay cả một dấu hiệu cận thị cũng chẳng có. Cho dù ở cổ đại không có ánh đèn điện chiếu sáng, Kim Kiên vẫn có thể nhờ vào ánh trăng mà nhìn rõ mồn một tình huống hiện nay.

Nhưng việc có nhìn rõ hay không không quan trọng, quan trọng là vừa nhìn thấy mấy người tiến vào, da đầu Kim Kiên liền ngứa râm ran.

Cuộn tròn người thu lu dưới bệ tượng Quan lão gia là bóng của ba người, một lớn hai nhỏ. Ở giữa là một phụ nữ mặc áo hoa, đầu tóc xõ tung, sắc mặt hoảng sợ, tay ôm chặt lấy hai đứa bé ở hai bên. Hai đứa trẻ này, một nam, một nữ, chưa quá bảy, tám tuổi, cả người đều run rẩy không ngừng.

Bạn đọc có thể hỏi: Đây chẳng phải là buổi tối sao? Trời tối đen như mực, sao Kim Kiên có thể nhìn rõ đến thế, lẽ nào nàng có mang đèn pha theo?

Kỳ thực nguyên nhân chính là: Ba người này trốn ngay cạnh cái “giường” của Kim Kiên, ngăn cách bởi một đám rơm rạ vương vãi và mấy thanh xà nhà mục nát rơi xuống nằm ngổn ngang. Nhưng do ba người quá sợ hãi, lại thêm trời rất tối, thế nên họ mới chưa phát hiện ra chỉ chưa đến một mét còn có một người, mà Kim Kiên thì lại thấy ba người rõ mồn một.

Thấy rõ người tới, trong lòng Kim Kiên thầm kêu khổ.

Nếu xông vào là mấy kẻ cao to vạm vỡ, hoặc là mấy người trong võ lâm, khai chiến ngay tại đây, thì cho dù là cảnh chém giết máu me đến sầm trời tối đất, gió mưa đổ sặc, Kim Kiên cũng không thấy sợ hãi. Bởi vì đó chính là cơ hội tốt nhất để nàng có thể trốn đi. Nhưng hiện tại, người chạy vào lại là ba mẹ con, như vậy thật quá không ổn. Dựa vào nội dung cũ rích của mấy bộ phim truyền hình lúc tám giờ mà phán đoán, cô nhi quả phụ bị truy sát chỉ có mấy khả năng sau:

Thứ nhất: Gia đình tranh chấp bất hòa, tài sản chia không đều, thế nên bị người trong nhà truy sát. Kẻ truy sát có thể là “phòng nhì” của chồng hoặc em chồng... Nếu là tình huống như thế, phần lớn những kẻ truy sát võ công không cao, chỉ cần không phát ra tiếng động thì bản thân sẽ an toàn.

Thứ hai: Kẻ thù truy sát, diệt cỏ phải diệt tận gốc. Nếu gặp phải tình huống đó thì rất không tốt. Phàm là kẻ thù truy sát, tất sẽ thuê sát thủ chuyên nghiệp, bọn chúng thà giết lầm cả trăm chứ quyết không bỏ sót một người, bản lĩnh của mình như thế sợ rằng tính mạng cũng không giữ được.

Thứ ba: Trên đường đi gặp phải thổ phỉ, cướp tiền cướp sắc. Nếu là tình huống này, thì lại càng nguy hiểm. Chẳng may bọn cướp kia phát hiện ra mình, nhất thời thú tính nổi lên, muốn ngắt hoa bẻ cành, như thế thì chẳng há bản thân mình sẽ rất xui xẻo sao.

Kim Kiên suy đi tính lại, dù thế nào thì khả năng bản thân bị sát hại cũng vượt quá sáu mươi phần trăm rồi. Lúc này phải quyết đoán, Kim Kiên quyết định: “Ba mươi sáu kế, chuồn là thượng sách.”

Nghĩ đến đây, Kim Kiên lập tức nín thở, chống hai tay xuống đất, từ từ bò lùi về phía sau. Nhưng mới lùi được hai bước, ngoài cửa đã có một người chạy vào, làm rối loạn tiết tấu lùi đi của Kim Kiên.

“Mau ra đây, nếu không đừng trách ta không khách khí!”, người ngoài cửa quát lớn.

Nhất thời mồ hôi lạnh của Kim Kiên túa ra – xem ra trường hợp thứ hai và thứ ba có khả năng cao hơn rồi. Tiếng người này như chuông đổ, tất nhiên công lực thâm hậu. Mặc dù ngược sáng không cách nào nhìn rõ dung mạo, nhưng vóc dáng rất vạm vỡ, có thể sánh với các vận động viên thể hình, dựa vào cơ bắp mà phán đoán, thân thủ ắt phải rất nhanh nhẹn. Điều quan trọng nhất là, trong tay hắn ta có một thanh đao sáng loáng, quả thực rất sắc bén!

“Mẹ...”

“Hình Nhi, đừng nói nữa...”

Kim Kiên vừa nghe thấy tiếng thút thít phát ra bên cạnh mình, trong lòng thầm kêu to: Không tốt rồi!

Nữ nhân này nào phẳng à? Con cô nói thì cô bịt miệng nó lại là được rồi, còn nhiều chuyện nói thêm một câu nữa làm gì? Chẳng phải là khua chiêng gõ trống tiết lộ chỗ trốn của mình sao?

Quả nhiên, không đợi cho người phụ nữ kia dứt lời, một thanh đao sáng loáng, lạnh lẽo đã vung đến trước mặt ba người họ.

“Ra đây mau!”, nam nhân vung đao nói.

Người phụ nữ hai tay ôm chặt các con, run rẩy sợ hãi từ chỗ nấp đi ra.

Không có ai che tầm nhìn, rốt cuộc Kim Kiên cũng nhìn rõ tướng mạo của tên sát thủ.

Mặt vuông chữ điền, da ngăm đen, râu quai nón, lông mày xécher ngược, ánh mắt sáng ngời, mặc áo dài bằng vải thô, mang theo chút phong trần bụi bặm.

Ừm... Nhìn hình tượng vị lão huynh này không giống bọn chuyên làm điều ác vi phạm pháp luật.

Xem ra mười phần thì đến tám, chín là truy sát kẻ thù rồi.

“Người muốn gì?”, người phụ nữ hỏi, giọng run rẩy.

Kim Kiên ở bên muốn thổ huyết: Lạy hồn, chuyện đã rõ như thế có cần phí nước bọt để hỏi không?

“Ra chịu chết đi!”, đại hán kia chống thẳng thanh đao quát.

Người phụ nữ nọ không kìm được lùi về phía sau một bước, hỏi: “Tráng sĩ, chúng ta và người không thù không oán, vì sao lại muốn giết chúng ta?”

Không phải là trả thù ư? Kim Kiên nhấp nhồm.

Đại hán nhíu mày lại, hai mắt trừng trừng phần nộ: “Vì sao ư? Chuyện đã đến nước này, người còn không biết tội? Người mạo nhận thân thích với phò mã, vu cáo hãm hại ngài, lẽ nào chừng đó tội còn chưa đủ sao?”

Hả? Hả? Hả? Lời thoại này sao nghe quen vậy?

Người phụ nữ nghe xong khẽ thở dài, cảm giận nói: “Thì ra là Trần Thế Mỹ sai người tới giết chúng ta.”

Nghe tới câu này, Kim Kiên thiếu chút nữa là bỏ nhào xuống đất. Trần... Trần Trần Trần Thế Mỹ?! Trời ơi, nói như vậy là...

Kim Kiên vội vàng nhích về phía trước.

Lẽ nào người phụ nữ này chính là Phan Kim Liên? Không đúng, hình như Phan Kim Liên mang nghĩa xấu, nên gọi là cái gì Liên nhi... Đúng rồi, là Tần Hương Liên.

“Câm mồm! Tên của phò mã là để cho người gọi sao?”, đại hán lại quát lớn.

“Mẹ ta gọi tên của cha ta, vì sao lại không được?”, bé trai chạy lên phía trước đánh vào chân đại hán.

“Vì cái gì mà người muốn giết chúng ta? Cha ta đã không cần chúng ta rồi, vì sao lại còn muốn giết chúng ta?”, bé gái cũng tiến lên khóc lóc nói.

Đại hán nhìn hai đứa trẻ chưa đứng đến thắt lưng mình đang không ngừng dấm dά gào khóc, bất luận thế nào thanh đao cũng không hạ xuống được. Tần Hương Liên thì khóc không thành tiếng, chỉ kéo các con lại, muốn ôm chúng vào lòng, nhưng một chút khí lực cũng không có, mấy người họ lôi lôi kéo kéo thành một đoàn, tình cảnh rất hỗn loạn.

Một lúc sau, tiếng khóc của ba mẹ con nhỏ dần, hai đứa trẻ mới buông áo đại hán ra.

Đại hán đánh giá ba người họ một lúc lâu mới mở miệng nói: “Người nói Trần Thế Mỹ là phu quân của người, có bằng chứng gì không?”

Tần Hương Liên nước mắt giàn giụa, nức nở nói: “Nơi đây thôn hoang, đồng vắng, người bảo ta đi đâu để tìm bằng chứng cho người bây giờ?”

Đại hán vừa nghe liền nổi trận lôi đình, cao giọng quát: “Không có bằng chứng, chính là lũ ăn bám đáng khinh. Các người hôm nay đều phải chết tại đây!”

Dứt lời, hàn quang của thanh đao lóe lên bốn phía, đại hán giơ đao lên chém xuống, sắp vung tới người Tần Hương Liên. Tần Hương Liên kinh hoàng, lùi ra sau một bước theo bản năng, nhưng vẫn cứ đứng như trời trồng, chẳng mấy may phản ứng lại.

Trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc này, đột nhiên một bóng người vụt ra, tựa như hồng nhan cướp bóng, giữ lấy cánh tay vung đao của đại hán, cao giọng hét lớn: “Đợi... Đợi đã!”

Đại hán không khỏi kinh ngạc, định thần nhìn kĩ thì thấy người này tóc tai rối bù, áo thô rách rưới, vẫn chưa qua tuổi thiếu niên, nhưng dựa vào khinh công của người này, rất có thể là cao thủ, cũng không dám lơ mãng.

Tần Hương Liên bên cạnh lại càng ngạc nhiên hơn, vừa mới chớp mắt một cái, sao đột nhiên lại xuất hiện một tiểu khất cái thế này.

Người lớn đã thế, trẻ nhỏ lại càng cảm thấy thần kỳ, coi vị ca ca vô cùng nhếch nhác bắn thiu từ trên trời giáng xuống này là thần tiên được phái đến cứu mạng chúng.

Nhưng Kim Kiên, người vừa rút đao tương trợ này lại đang hỏi hận khôn nguôi.

Mợ nhà nó, mọi người nói xem, ta rồi việc quá hay sao sao lại đi học cái khinh công đỡ người này làm gì chứ? Đại não còn chưa theo kịp tốc độ của tiểu não thì cả người đã xông ra, mà chết tiệt nhất chính là cái

công phu khinh công tuyệt đỉnh giang hồ “Tiêu dao du” này, chân vừa phát lực là đã phi nhanh như tên bắn, ngay cả thời gian để suy xét cũng không có.

“Tiểu huynh đệ là...”, đại hán hỏi. Lúc này hắn đã xem vị thiếu niên đột nhiên xuất hiện là một cao thủ giang hồ, ngữ khí cũng không dám quá lỗ mãng.

Kim Kiên thầm lên dây cót tinh thần, điều chỉnh lại giọng mình, nói: “Vị tráng sĩ này, hà tất phải vội vàng như thế, hãy nghe mẹ con họ phân trần rồi hạ thủ cũng chưa muộn.”

Tần Hương Liên vừa nghe liền biết đây là người đến cứu mạng mẹ con mình, “phịch” một tiếng liền sụp xuống, khóc lớn nói: “Ân nhân, xin hãy cứu chúng ta!”

Hai đứa trẻ cũng hiểu chuyện, liền khóc vang trời: “Thần tiên ca ca, xin hãy cứu chúng ta, người xấu này muốn giết chúng ta... hu hu...”

Kim Kiên vừa nghe, mây đen đầy đầu.

Mình thành anh hùng cứu người từ khi nào vậy, nghĩa vụ vinh quang này phải là việc của phủ Khai Phong chứ, sao lại đổ lên đầu mình? Còn cái từ “Thần tiên ca ca” ... Tạm thời không bàn đến bộ dạng thô kệch của mình rất có khả năng làm tổn hại đến hình tượng toàn bộ giới thần tiên, hai đứa tiểu quỷ này dựa vào cái gì mà nhận mình là “ca ca” chứ?

“Mọi người đừng khóc nữa, còn không mau đem đầu đuôi sự việc nói cho rõ ràng.” Cảm thấy dường như đại hán có phần kiên dè mình, Kim Kiên cũng thuận thế xuôi dòng, chấp hai tay sau lưng, tạo thành dáng vẻ cao nhân thể ngoại. Trong lòng thầm nghĩ: May mà mình hầu hạ hai vị sư phụ quái đản kia một năm, chưa ăn thịt heo cũng thấy heo chạy rồi, giả bộ cao nhân ắt cũng có vài phần phong thái.

Tần Hương Liên nghe được lời Kim Kiên mới ngừng khóc, đem cảnh ngộ của mình nói hết ra.

Đại hán vừa nghe vừa kinh ngạc, Kim Kiên vừa nghe vừa than thầm: Phim truyền hình vậy mà cũng có căn cứ lịch sử.

Câu chuyện của Tần Hương Liên cùng với bản phim truyện hiện đại nói chung chẳng khác nhau là mấy, chỉ có vài tình tiết trong đó là không giống mà thôi. Đại khái là Trần Thế Mỹ vào kinh ứng thí, đỗ trạng nguyên, rồi được chọn làm phò mã. Trong khi đó ở quê nhà bị mất mùa, cha mẹ chồng qua đời vì nạn đói, Tần Hương Liên mới dắt theo hai con, cõng trên lưng bài vị của cha mẹ chồng, ngàn dặm tìm chồng. Nhưng chẳng ngờ đến được Khai Phong, Trần Thế Mỹ lại không nhận người vợ đã kết tóc se duyên với mình mà đuổi Tần Hương Liên đi. Tần Hương Liên tố cáo lên phủ nha Khai Phong, phủ doãn phủ Khai Phong xét thấy địa vị tôn quý của phò mã, muốn hòa giải hai bên nên đã an bài Tần Hương Liên và Trần Thế Mỹ gặp riêng nhau. Trần Thế Mỹ nói dối không chớp mắt, lừa gạt Tần Hương Liên rằng: Trước hãy tránh đi nơi khác, đợi những lời ông tiếng ve qua đi sẽ bẩm rõ với công chúa, đón ba mẹ con về phủ. Nhưng không ngờ cái mà họ chờ được lại là sát thủ do Trần Thế Mỹ phái đến.

Sau khi nói rõ nguồn cơn sự việc, nước mắt Tần Hương Liên đã thấm đẫm vạt áo.

“Tần Hương Liên, những điều ngươi nói, có bằng chứng gì không?”, đại hán nửa tin nửa ngờ hỏi. Nhưng nhìn nét mặt thì chắc cũng đã tin đến bảy, tám phần.

“Đúng, có bằng chứng gì không?”, Kim Kiên cũng vội hỏi. Cái câu chuyện có tuổi thọ già đến rằng chắc cũng rụng hết rồi này đương nhiên là bản thân tin tưởng chẳng chút nghi ngờ gì rồi, chỉ sợ vị đại hán kia không tin, lại cầm dao chém lung tung, há chẳng phải mình sẽ gặp tai họa ư.

“Bằng chứng?” Về do dự hiện rõ trên khuôn mặt Tần Hương Liên.

Kim Kiên nghiêng rằng, cái người thật đúng là gốc toàn tập.

“Chẳng phải tỷ có bài vị của cha mẹ chồng sao?” Kim Kiên nhắc nhở.

Cái loại bằng chứng này, nếu ở thời hiện đại đương nhiên chẳng ai thèm liếc mắt. Nhớ tới thời đó, tiền giả, bằng giả, thậm chí cả người giả cũng bay đầy trời, càng đừng nói gì đến mấy thứ như bài vị này, làm giả dễ như bỡn. Có điều, người của thời đại này lại rất tin vào thứ đó, hơn nữa còn sợ không dám đem người chết ra đùa cợt.

“Đúng đúng, trên lưng ta là bài vị của cha mẹ chồng,” được nhắc nhở, Tần Hương Liên vội vàng tháo bọc đồ trên lưng xuống, lấy ra mấy tấm bài vị bằng gỗ.

Tấm bài vị kia đen tuyền, trên mặt có mấy chữ dùng dao khắc sâu xuống: Tiên khảo Trần phụ Trần mẫu.

Đại hán nhất thời im lặng nhìn bài vị, rất lâu sau mới nói: “Thì ra người đích thực là thê tử nguyên phối của phò mã. Vậy vì sao phò mã lại ra lệnh cho ta truy sát mẹ con phu nhân?”

“Vì tiền, vì quyền chứ sao.” Kim Kiền thấy rốt cuộc đại hán cũng tin tưởng, bất giác buộc miệng, không đóng vai cao nhân thế ngoại nữa mà chọn một chỗ sạch sẽ ngồi xuống.

“Tiền, quyền!”, Tần Hương Liên lẩm bẩm hai từ này, “Lời của ân công quả là đúng, nói rất chính xác. Trần Thế Mỹ kia tham vinh hoa phú quý, sợ chúng ta hủy hoại thân phận phò mã của hắn, táng tận lương tâm, sát thê diệt tử, quả là thiên lý bất dung!”

Kim Kiền ở bên cạnh lú cả lưỡi. Tần Hương Liên này quả nhiên là danh nhân lịch sử, chẳng trách có thể đánh đổ thân phận phò mã của Trần Thế Mỹ. Bản lĩnh xuất khẩu thành chương này xem ra cả đời này mình cũng chẳng học được.

“Được rồi, chân tướng sự việc đã rõ ràng, vị tráng sĩ này, ngài hãy thả họ đi đi!”, Kim Kiền thuận theo khẩu khí của Tần Hương Liên nói.

Nhưng vị đại hán kia đột nhiên lại cúi đầu không nói, nắm chuôi đao chặt đến nỗi các khớp ngón tay cũng trở nên trắng bệch.

Kim Kiền bỗng thấy không ổn, vội đứng bật dậy, chạy tới bên cạnh Tần Hương Liên, lại vẫn thấy không an toàn, bèn vòng ra sau lưng hai đứa trẻ, dùng hai tay ôm chặt chúng. Nhìn thì có vẻ như muốn bảo vệ hai đứa trẻ, nhưng kỳ thực trong lòng Kim Kiền lại chủ định khi hắn động thủ liền nhân cơ hội mà chạy trốn.

“Phu nhân, Hàn Kỳ ta chịu ơn phò mã, lệnh của ngài, không thể không theo, mong phu nhân thứ tội!”, dường như đã nghĩ thông, đại hán tự xưng là Hàn Kỳ bèn dừng mãin giờ đao lên, chém xuống mẹ con Tần Hương Liên. Hai mắt hắn đỏ ngầu, sắc mặt tái xanh, thực khiến người ta sợ hãi.

Thân hình Tần Hương Liên run lên nhưng không lùi lại, chỉ đem con bảo vệ phía sau lưng, cứng cỏi nói: “Trần Thế Mỹ sát thê diệt tử, táng tận lương tâm, người giết chúng ta rồi, người không sợ gặp quả báo, trời xanh giáng tội sao?”

Kim Kiền ở phía sau thầm khen ngợi: Nữ nhân này quả nhiên có tố chất của người phát ngôn bộ ngoại giao.

Sát khí trong mắt Hàn Kỳ hơi giảm xuống, nhưng nháy mắt lại dâng lên ngập tràn.

“Phu nhân, Hàn Kỳ không thể không tuân lệnh!”

“Nếu người nhất định phải giết ta, xin người hãy tha cho hai đứa con của ta, chúng vô tội. Tuy Trần Thế Mỹ vô tình vô nghĩa, nhưng bài vị của cha mẹ hắn, phiền người hãy mang về đưa lại cho hắn.” Giọng Tần Hương Liên dần trầm xuống, trở nên yếu ớt.

Lợi hại! Cứng rắn không được liền chuyển sang mềm dẻo. Chính sách tranh thủ sự đồng tình, thương cảm của Tần Hương Liên xem ra có hiệu quả, thanh đao trên tay Hàn Kỳ bắt đầu rung rung.

“Phu nhân... Hàn Kỳ xin lỗi!”

Thanh đao lại đột ngột giơ lên cao, hướng thẳng mặt Tần Hương Liên chém tới. Còn Tần Hương Liên kia, dường như đã nói hết, hai mắt nhắm nghiền, chuẩn bị chờ chết.

Kim Kiền vừa nhìn đã thấy không ổn, đang định thì triển khinh công trốn đi, chẳng ngờ tay áo lại bị hai đứa tiểu quỷ kia nắm chặt lấy.

“Thần tiên ca ca ...” hai tiểu quỷ đồng thời van nài, bốn mắt rưng rưng đầm lệ.

Thời khắc này Kim Kiền mồ hôi lạnh tuôn ra như suối, mỗi một giọt to như hạt đậu. Hai tay áo bị túm chặt, làm thế nào để thoát thân bây giờ, Hàn Kỳ chém xong Tần Hương Liên, chẳng phải sẽ tới lượt mình sao? Con người của thời đại mới như mình, sao có thể chết một cách không rõ ràng như thế này chứ, chẳng phải là mất mặt người tương lai lắm sao?

Nghĩ tới đây, Kim Kiên cố ổn định lại nhịp tim, trừng mắt, cao giọng quát lớn: “Hàn Kỳ, nếu ngươi trung thành với phò mã thì lập tức dừng tay lại!”

Chiêu này quả nhiên hữu dụng, thanh đao trong tay Hàn Kỳ khựng lại giữa không trung.

“Tiểu huynh đệ có ý gì?”

Kim Kiênưỡn lưng, bước về phía trước hai bước: “Ngươi có biết thân phận của người phụ nữ trước mặt là gì không?”

Tần Hương Liên không chết thì dù thế nào cái mạng nhỏ của mình cũng không cần phải lo, để bảo toàn tính mạng... Khốn thật, kệ tuốt, trước tiên phải triệt tiêu khí thế của hắn đã rồi tính sau. Mặc dù Kim Kiên không phải chuyên gia đàm phán nhưng cũng hiểu rõ thời điểm này, ai lớn tiếng thì người đó chiếm được thế thượng phong, cái đó gọi là “chính nghĩa tất phải to mờ”; thế nên lúc này giọng của Kim Kiên dù có dùng thành ngữ “sấm động bên tai” để hình dung cũng chẳng phải là quá cường điệu – thực ra Kim Kiên cảm thấy cổ họng mình như muốn rách ra.

Hàn Kỳ nhíu mày: “Chính là thê tử nguyên phối của phò mã.”

“Vậy ngươi nhận lệnh từ ai?”

“Hàn Kỳ nhận lệnh từ phò mã?”

“Vì sao ngươi lại nhận lệnh của phò mã?”

“Bởi vì phò mã có ơn với ta.”

Kim Kiên dừng lại một chút, chấp hai tay sau lưng, ánh mắt sáng rực như ngọn đuốc, tiếp tục nói: “Đã như thế thì ngươi càng không thể giết Tần Hương Liên!”

Hàn Kỳ sững sốt, nhìn chằm chằm vào thiếu niên quần áo rách rưới trước mắt.

Trong lòng Kim Kiên như có lửa đốt. Nàng hiểu rõ, mấy câu hỏi vừa rồi chẳng qua chỉ là để kéo dài thời gian, muốn làm dịu bầu không khí căng thẳng hiện tại, làm nguội sát khí của Hàn Kỳ, khiến hắn mềm lòng mà thả tất cả đi. Nhưng thế quái nào mà hắn chẳng may thả lỏng, nét mặt còn có vài phần tỏ ra muốn thỉnh giáo.

Không còn cách nào khác, tiếp tục vòng vo thôi...

“Cha mẹ phò mã ở cố hương ai phụng dưỡng?” Kim Kiên tiếp tục hỏi.

“Là, phu nhân”, Hàn Kỳ đáp lại không mấy mạch lạc.

“Vậy hai đứa con của phò mã ai nuôi dưỡng?”, tiếp tục vòng vo.

“Là... phu nhân”, Hàn Kỳ từ từ cúi đầu xuống, cơ hồ đang suy nghĩ điều gì đó.

“Quê nhà phò mã mất mùa, Trần phụ, Trần mẫu qua đời, ai lo hậu sự?”, tiếp tục nỗ lực vòng vo.

“Là phu nhân...” Hàn Kỳ ngẩng đầu lên, nhìn Tần Hương Liên.

Kim Kiên thấy không tốt, cho rằng sát khí của Hàn Kỳ lại nổi lên, vội tiến lên phía trước, chắn ngang tầm mắt Hàn Kỳ, giọng lại cao lên mấy phần, nói: “Vậy ai ngăn dạm xa xôi mang bài vị tiên phụ, tiên mẫu của phò mã đến Khai Phong?”

“Là phu nhân.” Ánh mắt Hàn Kỳ đột nhiên sáng bừng lên, nhìn Kim Kiên với nét mặt như nhìn một vị cao nhân thế ngoại thực sự, “Lời của tiểu huynh đệ đã thức tỉnh kẻ ngu muội này. Phu nhân đối xử với phò mã như thế, chính là ân nhân của phò mã, ta chịu đại ân của phò mã, há lại có thể giết hại ân nhân của ngài sao? Đó chẳng phải là hành động lấy oán báo ơn, bất trung bất nghĩa sao?”

Hả?

Đang phiên não về câu hỏi tiếp theo lại nghe được những lời này, Kim Kiên không khỏi ngẩn ra. Tư duy của người cổ đại quả thật là quá nhanh, đạo lý như thế mà hắn cũng có thể nghĩ ra được?

“Các người hãy đi đi.” Hàn Kỳ nói: “Ta không thể giết các người.”

Kim Kiền vừa nghe liền mừng rỡ, cũng không để ý nói lời cảm tạ với Hàn Kỳ, vội vội vàng vàng kéo hai đứa trẻ và Tần Hương Liên rời đi. Nhưng chưa đi được hai bước đã nghe thấy âm thanh quái lạ phía sau lưng. Tần Hương Liên bên cạnh thét một tiếng đầy kinh hãi:

“Hàn nghĩa sĩ!”

Kim Kiền quay đầu lại nhìn, thoát cái trở nên kinh hoàng thất sắc. Hàn Kỳ cầm đao đâm vào bụng mình, mũi đao xuyên qua lưng, máu chảy từng giọt từng giọt. Người, người này cũng quá vọng động rồi!

“Hàn Kỳ!” Kim Kiền chạy vội đến bên Hàn Kỳ, cùng Tần Hương Liên đỡ lấy thân hình đang từ từ khụy xuống.

“Hàn nghĩa sĩ, ngài hà tất phải làm như vậy?” Tần Hương Liên khóc nói.

Sắc mặt Hàn Kỳ trắng bệch, hai mắt đã mất đi ánh sáng, mấp máy môi, thều thào nói: “Phu nhân, Hàn Kỳ không thể giết người, cũng không còn mặt mũi nào về gặp phò mã, chỉ có thể làm thế này...”

“Đừng nói nữa!” Kim Kiền thấp giọng nói, hai tay nâng cổ tay Hàn Kỳ lên, ngưng thần bắt mạch, vẻ mặt tuy trấn tĩnh nhưng trong lòng lại như có lửa đốt, cháy ruột cháy gan.

Tình huống hiện tại rất không tốt, mặc dù mình là đệ tử chân truyền của Y Tiên, nhưng với thương thế trước mắt của Hàn Kỳ e là chỉ có thể dùng phương pháp phẫu thuật ngoại khoa của thời hiện đại may ra mới cứu được, nhưng thời đại này nào đã có điều kiện...

“Tiểu huynh đệ không cần phải hao tâm tổn trí...”, Hàn Kỳ nhìn Kim Kiền cười cười: “May mà tiểu huynh đệ nói thẳng, Hàn Kỳ mới không phạm phải sai lầm to lớn, Hàn Kỳ trước sinh cảm tạ...”

“Người cảm tạ cái gì ấy!”, trái tim Kim Kiền như bị xe lu lấn qua, vô cùng khó chịu, “Người đừng lo lắng, vẫn còn cứu được, chỉ cần ta dùng... Hàn Kỳ, người làm gì thế?!”

Kim Kiền đang định lấy ngân châm ra, Hàn Kỳ lại đột nhiên rút đao ra, nhất thời máu tuôn xối xả, vô số giọt máu bắn lên mặt hai người bên cạnh.

“Hàn Kỳ!” Kim Kiền vội lấy tay che miệng vết thương nhưng vô dụng, máu tanh đỏ rực cứ theo kẽ ngón tay tuôn ra.

“Phu nhân... trên thanh đao này có dấu khắc của phò mã phù... người... người hãy đem cái này đến huyện nha cáo trạng... mới có thể bảo toàn tính mạng...”

Nói chưa dứt câu, hai mắt Hàn Kỳ trống rỗng, tắt thở chẳng thể cứu được nữa.

“Hàn nghĩa sĩ!” Tần Hương Liên tay cầm thanh đao, khóc không thành tiếng, hai đứa trẻ cũng quỳ cạnh thi thể khóc lớn.

“...” Kim Kiền cúi đầu không nói, từ trên má lăn xuống chẳng biết là máu hay nước mắt.

Nhất thời, trong miếu Quan Công gió lạnh tiêu điều, tiếng khóc vang lên từng đợt từng đợt.

Không biết qua bao lâu, Kim Kiền bỗng phản ứng lại, hai mắt lóe lên, kéo Tần Hương Liên cùng hai đứa trẻ chạy ra cửa.

“Ân công?” Tần Hương Liên hỏi, không rõ vì sao lại như thế.

“Còn ngẩn người ở trong này làm gì?” Kim Kiền tim đập như trống dồn, giọng nói cũng có vài phần run rẩy, “Lúc này tỷ đang cầm đao trong tay, cả người đầy máu, trong miếu lại có người chết, hiện giờ không có phương pháp giám định dấu vân tay, bất luận là ai cũng đều coi tỷ là hung thủ giết người, tỷ lại đắc tội với phò mã...”

Tiếng nói đột nhiên ngừng lại, chỉ thấy Kim Kiền mắt trợn to, miệng há hốc, đứng như trời trồng trước miếu.

Khốn kiếp, không cần trùng hợp như vậy chứ!

Kim Kiền cùng ba mẹ con Tần Hương Liên phía sau đứng ở cửa miếu Quan Công, trước mặt họ là hai thanh niên đang cầm đèn lồng.

Hai người chân đi giày đen, trên người là công phục đỏ sẫm, đầu đội mũ vải đen. Trang phục này Kim Kiên vô cùng quen thuộc, nha dịch, bổ khoái trong các phim truyền hình cổ trang đều mặc như thế.

“Người nào lúc này còn huyền não?” Một nha dịch hỏi.

Tần Hương Liên đột nhiên lại tiến lên phía trước, nâng thanh đao trong tay lên, nói: “Hai vị quan sai, đến rất đúng lúc, ta muốn cáo trạng.”

Kim Kiên lắc đầu rất mạnh, xem chút nữa là đứt lìa cổ, nhìn khuôn mặt kiên quyết cứng cỏi của Tần Hương Liên bên cạnh, cơ mặt Kim Kiên giật giật.

Cái, cái đồ dân này! Quả nhiên tế bào não của người cổ đại còn chưa phát triển hoàn toàn mà!

2. Q.1 - Chương 2

Tại phủ Sái Châu dừng cảm ra làm chứng, trong nhà giam sáng tỏ tâm tư

Trước nay Kim Kiên chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ có ngày lưu lạc đến tận nơi đây. Chẳng qua là định tá túc ở miếu Quan Công mấy đêm, khi không lại gặp phải tai bay vạ gió.

Ngước lên nhìn, đây là công đường phủ nha Sái Châu, trang nghiêm, kính cẩn. Chính giữa là một bức họa mặt trời hồng ló dạng trên biển, biển xanh vắng dương đỏ, vô cùng tinh tế. Phía trước bức họa là một bục cao bằng đá, trên bục kê một chiếc bàn xử án dài màu đen tuyền, trên đó đặt hộp đựng quan ấn, ống thẻ, giá bút, nghiên mực, kinh đường mộc,..., hai bên bàn đặt hai thẻ bài đầu hổ: “Hồi Tỵ”, “Túc Lập”, càng thể hiện rõ sự uy nghiêm trên công đường. Phía sau bàn xử án là một chiếc ghế tựa bằng gỗ, trên đó phủ một lớp vải gấm.

Tri phủ Sái Châu, Từ đại nhân ngồi sau bàn xử án, phía trên đầu là bức hoành phi mạ vàng, “Minh kính cao huyền[1]”, thần sắc nghiêm túc. Tam ban nha dịch[2] tay cầm đường côn nghiêm trang đứng hai bên tả, hữu.

[1] Minh kính cao huyền: nghĩa là gương sáng treo cao, ám chỉ sự sáng suốt của quan phụ mẫu.

[2] Tam ban nha dịch: cụm từ chỉ chung những người làm các nhiệm vụ khác nhau trong nha phủ.

Kinh đường mộc đập mạnh một tiếng, Tam ban nha dịch đồng thanh hô: Uy vũ....

Kim Kiên cảm thấy đầu gối mềm nhũn, nhất thời ngã sập xuống đất. Chẹp chẹp, đá xanh lót nền của công đường này quả nhiên là hàng tốt, cứng quá trời, vừa quỳ xuống mà xương bánh chè đã kêu “răng rắc” rồi.

“Quỳ dưới công đường là kẻ nào, dám cả gan phạm trọng tội giết người tại bản châu, còn không mau nhận tội!”, tri phủ đại nhân quát lớn.

Hai người cúi đầu quỳ dưới công đường, trong đó có một người phụ nữ trẻ tuổi là Tần Hương Liên, người còn lại ăn mặc rách rưới như ăn mày khát thực bên đường chính là Kim Kiên đang thầm kêu lớn, xui xẻo quá đi mất.

“Đại nhân, dân phụ là Tần Hương Liên, dân phụ bị oan. Dân phụ không giết người.” Người phụ nữ quỳ dưới công đường kêu lớn.

Rầm! Nhất thời tiếng kinh đường mộc vang vọng khắp công đường.

“Điều dân to gan, người cầm đao trong tay, toàn thân đầm máu, nửa đêm canh ba lại có hành vi quỷ dị. Nam tử ở miếu Quan Công kia không do người giết thì còn là ai?”

“Khởi bẩm đại nhân, Hàn Kỳ kia tự sát vong mạng, thanh đao này cũng do Hàn Kỳ đích thân giao tận tay dân phụ. Vì trước khi Hàn Kỳ chết, dân phụ ở bên cạnh hắn, toàn thân dân phụ đầm máu là do khi đó bị bắn vào.” Tần Hương Liên hơi ngẩng đầu lên, quả quyết nói.

Kim Kiên bên cạnh kinh ngạc: Quả nhiên Tần Hương Liên đã từng đến Khai Phong phủ nha, diện kiến nhân vật tầm cỡ ở đó, thế nên trước tình huống bất lợi này lời nói vẫn đầu ra đây, rất bài bản. Nào có giống

mình, vừa nghe tiếng kinh đường mộc thì toàn thân đã mềm nhũn, chẳng xứng với hình tượng vĩ đại và cao ngạo của người đến từ tương lai tí nào.

Nhưng trên công đường, vị tri phủ đại nhân kia lại không tin, tiếp tục hỏi: “Dựa vào lời của người, người chết ở miếu Quan Công kia tên gọi là Hàn Kỳ?”

“Khởi bẩm đại nhân, đúng thế.” Tần Hương Liên đáp.

“Hắn vì sao lại tự sát?”

Thần sắc Tần Hương Liên trầm xuống: “Khởi bẩm đại nhân, đó là vì Hàn nghĩa sĩ không muốn giết người diệt khẩu, bèn thả mẹ con dân phụ đi, nhưng lại không cách nào ăn nói với chủ nhân mình nên tự sát mà chết.”

Tri phủ đại nhân kinh ngạc: “Giết người diệt khẩu? Vì sao hắn phải giết người diệt khẩu? Kẻ nào sai khiến hắn?”

Tần Hương Liên vừa nghe liền thẳng lưng, quai hàm hơi nghênh lên, hai tay nắm chặt vạt áo trước ngực, cao giọng nói: “Đại nhân, dân phụ oan uổng quá! Dân phụ là thê tử kết tóc của phò mã đương triều Trần Thế Mỹ. Trần Thế Mỹ kia tham vinh hoa phú quý, sai Hàn Kỳ sát thê diệt tử. Xin đại nhân hãy làm chủ cho dân phụ.” Nói xong bèn cúi lạy dập đầu.

Những lời này vừa nói ra, tất cả những người có mặt trên công đường đều bàng hoàng kinh sợ.

Việc nha dịch, sự gia khiếp sợ nói không nên lời thì không cần miêu tả tỉ mỉ rồi. Chỉ nhìn tri phủ Sái Châu, Từ Thiên Lân, hai mắt như muốn rớt ra khỏi tròng, mồm miệng há to, cánh tay đang cầm kinh đường mộc cứng đờ giữa không trung. Chắc lúc nghe dân phụ dưới công đường gọi thẳng tên húy của phò mã đương triều đã định trách phạt, chẳng ngờ lại bị mấy câu sau dọa đến ngẩn cả người.

Mà lúc này Kim Kiên lại đang thảm than khổ, định vận dụng khinh công bỏ chạy, nhưng không có cách nào khác, hai chân đã bị trói bằng xiềng xích, chẳng thể làm gì được.

Quả nhiên Tần Hương Liên này là kẻ đại đại đại ngốc. Trần Thế Mỹ là nhân vật nào, là phò mã đương triều đấy. Là em rể của đương kim hoàng thượng, là con rể của thái hậu, lão phật gia. Đến cả danh nhân lịch sử, lão Bao kia còn phải giải quyết nội bộ, cái ngữ tri phủ còn con này sao dám cả gan động đến một sợi lông chân của Trần Thế Mỹ chứ? Tần Hương Liên chạy tới nơi này cáo trạng đã đành, lại còn mang theo cái danh nghi can mưu sát nữa chứ. Haizzzz, lẽ nào đường đường một người tương lai như mình phải bỏ mạng tại đây?! Trời ạ, thật là quá xui xẻo, chó cắn áo rách mà....

Một lúc lâu sau, tri phủ đại nhân cuối cùng cũng định thần lại, kinh đường mộc trong tay đập xuống bàn, quát: “Điều dân to gan, dám cuồng ngôn vọng ngữ, vu cáo hãm hại phò mã đương triều. Người đâu, đem ả đàn bà kia ra đánh năm mươi trượng cho ta!”

Tần Hương Liên vừa nghe, lập tức cao giọng kêu lên: “Đại nhân, dân phụ tuyệt không có ý vu cáo hãm hại phò mã, dân phụ có bằng chứng.”

Đột nhiên Kim Kiên cảm thấy lạnh gáy, run cầm cập.

Này này, thím à, thím đừng kéo ta xuống nước chứ! Ta là người tương lai, nếu như bị chụp mũ tội làm đảo lộn tiến trình phát triển của lịch sử thì toi.

“Người có bằng chứng gì?” Tri phủ đại nhân hỏi.

“Khởi bẩm đại nhân, trên thanh đao kia có ấn của phò mã phủ, đó chính là bằng chứng. Vị tiểu huynh đệ bên cạnh dân phụ đã tận mắt chứng kiến Hàn Kỳ tự sát, đó là nhân chứng.” Tần Hương Liên cúi lạy đáp.

Kim Kiên chợt cảm thấy choáng váng, mềm nhũn người, lòng thầm nói: Xong rồi.... Trời cũng muốn ta chết rồi.

Tri phủ đại nhân biến sắc, lập tức gọi người mang thanh đao hung khí lên công đường, tỉ mỉ kiểm tra thực hư, thần sắc càng lúc càng khó coi. Rồi tri phủ đại nhân ngẩng đầu lên nhìn thiếu niên bị trói thành một đồng, đột nhiên đập mạnh kinh đường mộc hỏi: “Quý dưới công đường là kẻ nào?”

Người Kim Kiên không khỏi run lên, biết câu hỏi này tất là hỏi mình, bắt đầu suy nghĩ cân nhắc thật nhanh.

Làm thế nào bây giờ, có nên trả lời không? Ngoại trừ lão Bao mặt đen cùng với một người xưng là Bát Hiền Vương ra, còn các quan viên lớn nhỏ khác ở triều đại này mình chẳng có ấn tượng gì cả. Chẳng may, không cần chẳng may, nhìn bộ mặt dữ tợn đầy “đức hạnh” của vị tri phủ đại nhân này, cộng thêm khuôn mẫu trong mấy bộ phim truyền hình cũ rích – hẳn ta ắt là kẻ xu nịnh, gió chiều nào theo chiều đó, ý mạnh hiếp yếu, mình vẫn nên chừa lại một đường lui cho chắc.

Nghĩ đến đây, Kim Kiên thầm ra quyết định, lên tiếng đáp: “Khởi bẩm đại nhân, tiểu nhân tên gọi là Vương Nhị Mặt Rỗ”.

“Vương Nhị Mặt Rỗ?” Tri phủ đại nhân ngạc nhiên.

Khoan hãy nói tri phủ đại nhân lấy làm kỳ quái, mà đến cả Tam ban nha dịch trên công đường cũng cảm thấy rất kỳ lạ. Họ làm sai dịch đã nhiều năm, các vụ kiện lớn nhỏ gì cũng đều trải qua không ít, nhưng chưa từng nghe thấy cái tên nào kỳ quái như cái tên này, giống biệt danh mấy kẻ quê mùa thô lỗ gọi nhau thì đúng hơn. Tần Hương Liên lại càng thắc mắc, bản thân vốn dĩ đã sớm xem vị thiếu niên này là ân nhân, nhưng chẳng ngờ vị ân nhân này lại có cái tên dung tục tầm thường như vậy, không khỏi có chút buồn bã.

Mọi người cảm thấy kỳ quái, trong lòng Kim Kiên cũng cảm thấy buồn bực. Tuy định dùng biệt danh, nhưng thời gian gấp gáp lại không kịp nhớ đến “Bách gia tính[1]”, sao có thể nghĩ được cái tên hoàn hảo cơ chứ? Nhất thời vội quá bật thốt ra cái tên này. Giờ nghĩ lại, so với những cái tên như “Trương Tam”, “Lý Tứ”, chỉ ít cái tên này còn văn vẻ chán, cũng không đến nỗi làm mất thể diện người tương lai, trong lòng cũng nhẹ nhõm vài phần.

[3] Bách gia tính: cùng với “Tam tự kinh”, “Thiên tự văn” là ba cuốn sách vỡ lòng của người xưa. “Bách gia tính” thành sách vào những năm đầu thời Bắc Tống, ban đầu tập hợp 411 họ của người Trung Quốc, sau bổ sung thêm thành 504 họ. “Bách gia tính” dễ đọc, dễ nhớ, dễ thuộc.

“Vâng, tiểu nhân là Vương Nhị Mặt Rỗ”, cúi đầu nhìn xuống đất, Kim Kiên sợ Tam ban nha dịch đang đứng xung quanh sẽ nhìn thấy biểu cảm nhăn nhó, giật giật trên khuôn mặt mình.

Tri phủ đại nhân ho một tiếng, lại hỏi: “Vương Nhị Mặt Rỗ, bản phủ hỏi người, những lời Tần Hương Liên nói có phải sự thật không?”

“Dạ....” Kim Kiên cố ý kéo dài giọng, khẽ nhướng mi, quan sát sắc mặt của mọi người, trong lòng thầm tính cách thoát thân. Nhưng khi vô tình chạm phải ánh mắt Tần Hương Liên, trong lòng bỗng chấn động.

Hai mắt Tần Hương Liên chất chứa bi thương, vết máu trên khuôn mặt chưa kịp lau đi, giờ đã biến thành những vệt đen lấm tẩm tựa như những giọt lệ máu ngập tràn hai gò má....

Đó là máu của Hàn Kỳ....

“Khởi bẩm đại nhân, những lời Tần Hương Liên nói” Kim Kiên nhắm nghiền mắt, đánh liều nói, “hoàn toàn là sự thật. Hàn Kỳ đích thực là sát thủ do phò mã phái tới, y cũng đúng là tự sát mà chết.”

Ta đường đường là một người hiện đại, loại hành vi ngụy tạo làm chứng giả ta khinh không thèm làm.

Tất cả mọi người trên công đường nghe lời này thì nhất thời biến sắc.

Tri phủ đại nhân gơ kinh đường mộc trong tay lên, trao đổi ánh mắt với vị sư gia bên cạnh vài lần, rồi cuộc cũng đập mạnh xuống.

“Án này tạm gác lại, sau sẽ tái thẩm, bãi đường.”

“Ôi ôi... đói chết mất... không thể tưởng tượng được nhà giam thời cổ đại lại có thói quen ngược đãi tù nhân thế này, ta muốn khiếu nại...”

Ngồi xếp bằng trong nhà lao, hai tay Kim Kiên nắm lấy chân song bằng gỗ còn thô và to hơn cả tay mình, thần sắc u ám, hai mắt vô hồn, luôn miêng oán thán.

Cũng khó trách Kim Kiên lại có hành vi “đức hạnh” như thế, hãy nhìn xem nhà lao của phủ nha này, gạch xanh từ tường tới nóc, chẳng lỗ thông hơi, rêu mọc kín đặc không có lấy một kẽ hở, không khí ẩm thấp xâm nhập vào cơ thể. Huống hồ ánh mắt ngục tốt nhìn Kim Kiên và mẹ con Tần Hương Liên luôn khiến Kim Kiên cảm thấy bất an.

“Câm mồm lại, kêu cái gì mà kêu!” Một ngục tốt đi tới, hung hăng đập vào chân song.

“Vương ân công...”, một giọng nữ phía sau khẽ vang lên.

Kim Kiên quay lại nhìn, thấy sáu con mắt của ba mẹ con Tần Hương Liên đồng loạt nhìn chăm chăm vào mình, bất giác mày đen đầy đầu.

“Chuyện, chuyện gì thế?” Ánh mắt này thực khiến người ta phát run.

“Ân công đã cứu mẹ con Hương Liên, trên công đường lại đứng ra làm chứng, Hương Liên cảm kích vô cùng, không biết lấy gì để báo đáp, xin ân công nhận một lạy của ba mẹ con Hương Liên.” Nói rồi, Tần Hương Liên kéo hai con cùng quỳ lạy Kim Kiên, hai đứa trẻ cúi lạy dập đầu.

Kim Kiên nhất thời kinh ngạc, bất giác nhảy lùi về phía sau, cả người dán sát vào chân song.

“Không, không, không cần khách khí. Đây, cái này, chút thành ý này,...” Nhất thời hoảng hốt, Kim Kiên dùng lẫn lộn cả bạch thoại[4] lẫn văn ngôn, cổ kim hợp nhất, chẳng biết mình đang nói gì. Vừa mới nói được nửa câu, đột nhiên cảm thấy không thích đáng, vội vàng tiến lên, đưa tay nâng ba người đứng dậy. “Một lạy này ta nhận không nổi, mọi người mau đứng dậy.”

[4] Bạch thoại: dạng ngôn ngữ viết của tiếng Hán hiện đại, hình thành từ sau đời Đường, đời Tống trên cơ sở ngôn ngữ nói, ban đầu chỉ dùng trong các tác phẩm văn học thông tục, về sau được dùng phổ biến trong xã hội; phân biệt với văn ngôn.

Dù gì Tần Hương Liên cũng được xem là danh nhân mấy trăm năm trước, từ góc độ di truyền học mà nói, Hương Liên và lão tổ tông của mình cùng vai vế, một lạy này không biết đã lấy đi của mình bao nhiêu năm dương thọ rồi.

Tần Hương Liên nghe vậy mới chậm chậm đứng lên, kéo hai con ngồi xuống đất, Kim Kiên thấy thế cũng ngồi xuống bên cạnh.

Thuận tay sửa sang lại y phục cho con gái, Tần Hương Liên khẽ thở dài, nhưng hồi lâu sau cũng không thấy nói gì.

Kim Kiên bỗng thấy nản.

Người thời này phiền phức quá, có chuyện gì thì chẳng chịu nói luôn ra cho xong, lại cứ phải thở dài một cái, ủ bầu không khí cho lên men, đợi người khác ba thúc giục bốn mời mọc mới chịu mở miệng... Thôi vậy, nhập gia tùy tục.

“Tỷ có tâm sự gì ư?” Kim Kiên hỏi.

Tần Hương Liên khép hờ hai mắt, cúi đầu nói: “Hương Liên chỉ là đang lo lắng, nhà lao này quá ẩm thấp, không biết Ninh Nhi, Hinh Nhi có chịu được không?”

Kim Kiên vừa nghe đã hiểu rõ tâm sự của Tần Hương Liên, quả là đạo lý: Tấm lòng cha mẹ như trời bể. Nghĩ tới người thân của mình ở thời hiện đại, tìm Kim Kiên nhất thời mềm đi, mở miệng khẽ hỏi: “Chúng bao tuổi rồi?”

Tần Hương Liên định trả lời thì đứa bé trai đã cướp lời nói trước: “Thần tiên ca ca, đệ tên là Ninh Nhi, năm nay bảy tuổi”.

Bé gái bên cạnh nghe thế cũng vội mở miệng: “Muội là Hinh Nhi, năm nay mười tuổi”.

Sắc mặt Tần Hương Liên có chút kinh ngạc: Các con mình sau khi phải chịu nhiều ảm ức ở phò mã phủ thì vẫn luôn buồn bã ủ ẻ không nói gì, hôm nay sao lại thoải mái, vui vẻ như thế.

Tần Hương Liên không biết các con mình chưa từng gặp qua người trong giang hồ, tất cũng không hiểu khinh công là gì, mà Kim Kiền vừa xuất hiện đã thi triển tuyệt đỉnh khinh công. Trong mắt hai đứa trẻ tự nhiên cũng giống như gặp được thần tiên trong các câu chuyện cổ vậy.

Kim Kiền ở bên lại thấy buồn cười. Nhìn hai đứa tiểu quỷ này mắt lấp lánh, khuôn mặt tràn ngập vẻ sùng bái, chỉ còn thiếu mỗi nước cầm ba nén hương, hóa vàng mã trước mặt mình nữa thôi, chẳng lẽ bản thân mình còn có chút bản lĩnh giả thần giả quỷ sao?

“À,... thì ra là Ninh Nhi và Hình Nhi, xin được chỉ giáo.” Kim Kiền cười nói.

Hai tiểu quỷ lập tức gật đầu như già tởi, đồng thanh đáp: “Được, thần tiên ca ca”.

Lúc này Tần Hương Liên mới hiểu rõ các con mình đã coi ân nhân như thần tiên rồi. Hai má thoáng đỏ lên, vội nói: “Ninh Nhi, Hình Nhi, không được ăn nói hồ đồ, ân nhân ...”

Nhưng im Kiền lại vung tay lên, cắt ngang lời Tần Hương Liên, nháy mắt cười nói: “Không sai, ta chính là thiên tiên trên trời, được phái xuống để giúp đỡ Ninh Nhi và Hình Nhi, bọn đệ có nguyện vọng gì, cứ nói hết ra đi”.

Hương Liên hiểu ý, biết ân nhân muốn lưu lại một tia hy vọng cho lũ trẻ, vì thế không nói tiếp nữa.

Hai đứa trẻ vừa nghe, khuôn mặt lộ vẻ vui mừng, dị khẩu đồng thanh: “Bọn đệ muốn có cha”.

Kim Kiền nhất thời kinh ngạc, trong đầu như có tiếng chuông ngân vang, âm thanh vang vọng không ngừng, cả người không được tự nhiên, nhất thời hiểu rõ tâm trạng hai đứa tiểu quỷ này.

Lại thấy Tần Hương Liên hai mắt đầm lệ, chỉ chực rơi nước mắt.

Suy đi nghĩ lại mấy phen, cuối cùng Kim Kiền cũng mở miệng nói: “Hương Liên đại tỷ, vừa rồi trên công đường tỷ thực sự không nên cáo trạng Trần Thế Mỹ”.

Tần Hương Liên vừa nghe, gương mặt lập tức lộ rõ vẻ tức giận, trầm giọng nói: “Vì sao ân công lại nói thế? Trần Thế Mỹ tội ác tày trời, Hương Liên tố cáo hấn trên công đường có chỗ nào sai?”

Nhìn Tần Hương Liên khuôn mặt tràn ngập giận dữ, Kim Kiền thầm thở dài, lại hỏi: “Hương Liên đại tỷ, tỷ biết tại sao đệ và ba mẹ con tỷ lại bị nhốt chung trong một phòng giam không?”

Tần Hương Liên hiển nhiên là không ngờ tới câu hỏi như thế, lắc lắc đầu.

“Bọn tỷ ở cổ đại.... À, ý đệ là, nơi này có phải có thói quen giam nam nữ chung một phòng không?” Kim Kiền lúng túng hỏi. Tuy không cam tâm, nhưng dựa vào phản ứng của chúng nhân cổ đại mà phán đoán, bản thân Kim Kiền tám phần đã bị xem là nhân vật thiếu niên anh hùng của Cái bang – đáng tiếc cho mình, một phụ nữ trưởng thành đầy nữ tính như thế mà vừa đến cổ đại đã bị biến đổi giới tính cấp tốc, lại còn “cải lão hoàn đồng” nữa chứ.

“Hương Liên từng nghe qua phàm là nhà lao đều phải phân nam, nữ riêng biệt”, Tần Hương Liên trả lời.

Xem ra tri thức lịch sử của mình cũng không đến mức quá hạn sử dụng. Kim Kiền chau mày lại nói: “Vậy thì không ổn rồi”.

Tần Hương Liên kinh ngạc, vội hỏi: “Vì sao ân công lại hỏi như thế?”

Ngón tay Kim Kiền khẽ day day huyệt thái dương, cảm giác đầu đau vô cùng.

Nếu không phải vừa rồi hai đứa tiểu quỷ kia trái một tiếng “Thần tiên ca ca”, phải một tiếng “Thần tiên ca ca”, thì bản thân cũng sẽ không thể nhận thức được vấn đề giới tính hiện tại. Nếu không có một tiếng “cha” của hai đứa nhóc kia, mình cũng không thể đột nhiên bừng tỉnh tựa như có gáo nước tạt mạnh vào đầu, thoáng chốc đã thông suốt vấn đề được. Hơn nữa, theo như định luật cũ mèm của đám biên kịch hạng ba kia viết, tình huống này hiển nhiên chỉ có một lời giải thích duy nhất:

Vừa mới thoát khỏi hang hùm lại đã rơi vào miệng sói.

“Tỷ và đệ nam nữ cách biệt, giờ đây lại giam cùng chỗ, e là tri phủ Sái Châu vì tiện cho việc giết người diệt khẩu mới hành động như thế”, để nói cho rõ ràng thoát ý, Kim Kiền đã đặc biệt gia công chế tác những suy nghĩ của mình thành thể văn ngôn.

Không ngoài dự đoán, Tần Hương Liên nghe xong những lời này, nhất thời sắc mặt trắng bệch, bàng hoàng hỏi: “Ân công, những lời này là thật?”.

“Sao có thể như thế được?” bất giác Tần Hương Liên cao giọng nói.

“Ai da, nào tỷ thật là không có nếp nhăn mà”, Kim Kiền vỗ vỗ gáy, lắc đầu nói: “Lẽ nào tỷ chưa nghe câu ‘quan quan tương hỗ[5]’? Huống hồ người tỷ cáo trạng lại là phò mã, nếu nói là người đứng đầu các quan viên cũng chẳng phải quá khoa trương. Hôm nay tỷ cáo trạng trên phủ nha, tri phủ sao có thể bỏ qua cơ hội lập công lĩnh thưởng này được. Giờ thì việc chúng ta chết, e cũng chỉ là vấn đề thời gian thôi”.

[5] Quan quan tương hỗ: nghĩa là quan lại thường bao che cho nhau.

Tần Hương Liên hai mắt tròn tròn, nhìn chăm chăm Kim Kiền, hai cánh tay ôm chặt các con, miệng chẳng biết là đang nói cái gì, tựa như nói với chính mình, lại như muốn hỏi.

Thấy Tần Hương Liên như thế, Kim Kiền bất giác mềm lòng, lại nói với ngữ khí nhẹ nhàng: “Kỳ thực cũng chưa đến nỗi tuyệt vọng. Bây giờ tri phủ vẫn chưa động thủ, có lẽ đang tìm cách liên lạc với Trần Thế Mỹ. Hiện tại tỷ đang liên quan đến án mạng giết người, Trần Thế Mỹ cũng không dám làm càn đâu, chắc chúng ta còn phải lên công đường tái thẩm. Đến lúc đó, chỉ cần tỷ nhất quyết nói là Hàn Kỳ tự sát, không đề cập đến việc của Trần Thế Mỹ, chưa biết chừng chúng ta còn cứu được”.

Nghe được những lời này, Tần Hương Liên đột nhiên lại như quyết định điều gì đó, thẳng lưng lên nói: “Không, Hương Liên quyết không bỏ qua cho tên sát thê diệt tử Trần Thế Mỹ kia”.

“Khoan đã, ta vẫn chưa nói hết, điều chính yếu là: Núi xanh còn đó sợ chi không có củi dùng. Tỷ có thể ...”, Kim Kiền vội nói thêm.

“Ý Hương Liên đã quyết, ân công xin chớ nói nữa!”, Tần Hương Liên kiên quyết quay người đi, không nhìn Kim Kiền nữa, hồi lâu sau mới trầm giọng nói: “Những lời của ân công chỉ là suy đoán, Hương Liên không tin. Hương Liên vẫn tin trời cao còn có công lý!”.

Kim Kiền trong lòng thầm kêu “Muốn chết hả”, đầu của Tần Hương Liên này còn cứng rắn hơn cả sắt thép. Lúc này mình dám cược, nếu mình mà đoán sai thì từ nay về sau sẽ đổi thành họ “Mai”, tên là “Mai Kiền[6]”.

[6] Mai () phát âm tiếng Trung đồng âm với từ Một () có nghĩa là “không có”. Từ Kiền () lại đồng âm với từ Tiền (), nên tên Mai Kiền ở đây sẽ đọc giống với Một tiền – không có tiền.

3. Q.1 - Chương 3

Bị xử cực hình nhất thời bỏ đi khí phách, giữa nơi đồng hoang lại thấy trắng sáng vàng vạc

Kết quả, phỏng đoán vô căn cứ của Kim Kiền bất hạnh thay lại chính xác.

Ngày hôm sau, vừa bị giải lên công đường, Kim Kiền lập tức cảm thấy một bầu không khí xui xẻo dị thường đang bao trùm.

Hai người họ vừa mới quỳ xuống, còn chưa quỳ vững đã nghe tri phủ đại nhân đập mạnh kim đường mộc, quát to: “Tần Hương Liên, ngươi biết tội chưa?”

Tần Hương Liên ngẩng đầu lên, hoang mang hỏi: “Dám hỏi đại nhân, dân phụ có tội gì? Dân phụ là nguyên cáo!”

“Câm mồm!” Tri phủ đại nhân quát lên, tiếng kinh đường mộc chát chúa, Tam ban nha dịch trên công đường vừa nghe liền biết đã tới thời điểm mình cao giọng rồi, lập tức đồng thanh hô: “Uy vũ...”, so với dàn đồng ca còn đều hơn, tất là thành quả của bao nhiêu năm nghiêm túc huấn luyện và thực tập.

Kim Kiền vừa nghe, lông mao khắp người dựng đứng hết cả lên, trong bụng run cầm cập:

Mới câu đầu tiên đã “hạ đường uy”, chỉ sợ tiền đồ hôm nay toàn màu đen ảm đạm thôi.

Lại thấy Tần Hương Liên vẫn uốn thẳng sống lưng, cả người toát ra khí thế hiên ngang lẫm liệt.

Đến khi âm thanh “uy vũ” đi qua, tri phủ đại nhân mới nghiêm mặt nói: “Tần Hương Liên to gan, người tư thông với Hàn Kỳ, sau mưu sát gian phu, lại còn dám tự xưng là nguyên cáo, thực là điều ngoa đến cùng cực. Người đầu, lời ả đàn bà này ra đánh năm mươi trượng cho ta” .

Lệnh vừa ban, bốn nha dịch từ hai bên công đường xuất hiện, sát uy bổng[1] cầm trong tay, hai cây trước kẹp chặt lấy người Tần Hương Liên, hai cây sau để lên bấp đùi Tần Hương Liên, khí thế tàn nhẫn hung ác.

[1] Sát uy bổng: Trong xã hội phong kiến phạm nhân bị bắt đi đầy hoặc sung quân khi đến một trấn nơi biên thùy, để triệt tiêu khí thế kiêu ngạo của phạm nhân, trước tiên hắn sẽ bị đánh mười trượng hoặc hai mươi trượng, cây trượng đó gọi là “sát uy bổng”.

Tần Hương Liên bị kẹp chặt, không cử động được, chỉ có thể lớn tiếng kêu: “Đại nhân, oan cho dân phụ quá! Dân phụ không giết người!”

Tri phủ đại nhân sao chịu nghe chứ, trát lệnh đồ tước theo tay ném ra, quát: “Đánh!”

Nha dịch chấp hình vừa nghe nghiêm lệnh đã hạ, không dám chậm trễ liền dùng hết sức đánh xuống hai đùi Tần Hương Liên.

Nhất thời âm thanh náo nê vang lên, Tần Hương Liên kêu thét liên hồi, trên công đường của phủ nha, không khí u ám bao trùm.

Sát uy bổng kia còn thô to hơn cả xương đùi, chỉ mấy trượng hạ xuống, hai đùi Tần Hương Liên đã ẩn hiện màu máu đỏ tươi, ba mươi trượng đánh xuống, máu tanh đỏ hồng thấm dẫm, thê thảm đến không nỡ nhìn. Hình phạt vẫn tiếp tục, Tần Hương Liên đã sớm tắt tiếng, hai mắt nhắm nghiền, ngất xỉu.

Nhưng tri phủ Sái Châu, Từ Thiên Lâm, lại như không trông thấy, nhìn Tần Hương Liên không chịu nổi cơn hình mà mắt cả ý thức, khóe miệng y lại nhếch lên, hàm chứa ý cười, dường như máu tươi thấm dẫm kia không phải là máu thịt của bách tính mà là bạc trắng.

Bên kia Từ tri phủ nhìn một cách sung sướng, bên này Kim Kiền lại thấy hồn xiêu phách lạc, mồ hôi lạnh tuôn ra như tắm.

Phì phì phì, phui phui cái miệng quạ đen này, điều tốt thì chẳng thấy điều xấu ứng nghiệm, hôm qua vừa nói tri phủ không phải quan tốt, hôm nay tri phủ đại nhân liền đem “sự thật lên tiếng[2]” đến cho mình luôn, quả thực so với chương trình “Tiêu điểm phỏng vấn[3]” còn chân thực hơn.

[2] Sự thật lên tiếng: là cách thức đưa tin trên cơ sở trung thực, thông qua các cách biểu đạt và sự sắp xếp khéo léo của người đưa tin để đưa tới quan điểm và lập trường của tác giả.

[3] Tiêu điểm phỏng vấn: là một chuyên mục của đài truyền hình Trung Quốc, ra đời vào ngày 1 tháng 4 năm 1994, sau khi được phát sóng rất nhanh chóng nó đã trở thành chuyên mục nổi tiếng có tỷ suất người xem rất cao. Trung bình mỗi ngày có 2300 bạn xem đài chuyển tin tức về chuyên mục thông qua điện thoại, email, fax, chat QQ...

Lại nhìn cây gậy trong tay nha dịch, ai da, cho dù tài nguyên gỗ thời cổ đại có phong phú cũng không cần phải lãng phí như vậy chứ, ít nhiều cũng phải để lại cho con cháu ít rừng để vá lại lỗ thủng tầng ozon chứ... Cái loại gậy để đánh người này, lấy một cành liễu mà dùng chẳng phải là được rồi sao, hà tất phải tích cực như thế làm gì?

Kim Kiền đầu thì suy nghĩ rất lung, khuôn mặt cũng chẳng để không nhăn rồi. Mỗi lần sát uy bổng hạ xuống người Tần Hương Liên là da mặt của Kim Kiền lại giật giật, đến khi năm mươi trượng đã đánh xong, da mặt ngũ quan của Kim Kiền tưởng như co rúm lại thành một đồng, nhìn thế nào cũng giống như một sản phẩm nổi tiếng của Thiên Tân – bánh bao “Cầu bắt lý[4]”.

[4] Bánh bao “Cầu bắt lý”: tên một loại bánh bao nhân thịt nổi tiếng ở Thiên Tân.

“Đại nhân, phạm nhân đã hôn mê rồi”, nha dịch thi hành trọng hình xong thuận tay kéo đầu Tần Hương Liên lên nhìn, sau đó chấp tay bẩm báo.

“Dùng nước tạt cho tỉnh”, tri phủ đại nhân khép hờ hai mắt, khoát tay nói.

Một chậu nước lạnh gội xuống đầu, Tần Hương Liên chớp chớp hai mắt, từ từ tỉnh lại.

“Tần Hương Liên, người có nhận tội không?”, tri phủ đại nhân nghiêng người, nhỏ giọng hỏi.

Hồi lâu sau, Tần Hương Liên mới khôi phục thần trí, mấp máy môi, thì thào nói: “Oan cho dân phụ...”.

Từ tri phủ vừa nghe, nộ khí bốc lên, đập mạnh kim đường mộc, quát: “Người đâu, mang kẹp tay lên đây!”

Kim Kiền nghe vậy, nhất thời run cầm cập.

Chẳng lẽ “kẹp tay” vốn có lịch sử lâu đời cũng chuẩn bị được đưa lên sàn diễn rồi?

Hai nha dịch tay cầm một vật, nhìn kỹ thì thấy đó là những ống trúc được nối với nhau bằng các sợi dây thừng, giữa mỗi ống trúc đều để chừa một khoảng, chỉ là ống trúc vốn xanh biếc không biết đã bị nhuộm thứ gì mà lại đen thui như thế.

Một nha dịch đem các ngón tay của Tần Hương Liên nhét vào khoảng giữa những ống trúc đó, hai nha dịch đứng hai bên, mỗi người cầm một đầu sợi dây thừng, dùng sức kéo về phía mình.

“A!!!...”, một tiếng kêu thảm thiết như muốn xuyên thủng màng nhĩ của mọi người vang lên.

Một dòng máu từ ống trúc chảy xuống đất.

Kim Kiền vừa nhìn thấy cũng suýt chút nữa bật thét chói tai.

Chuyện, chuyện chuyện chuyện này cũng thật quá kinh khủng!

“Dân phụ bị oan...”, Tần Hương Liên đau đến chết đi sống lại nhưng miệng vẫn kiên trì kêu oan.

Kim Kiền bên cạnh kính nể vạn phần: “Tần Hương Liên sinh sớm vài trăm năm rồi, nếu sinh đúng thời kỳ cách mạng, không chừng sẽ lại xuất hiện một Giang tử[5] kiên cường bất khuất nữa ấy chứ.”

[5] Giang tử: tên gọi thân mật của liệt sĩ Giang Trúc Quân, sinh ngày 20/8/1920. Năm 1930 chị gia nhập Đảng cộng sản Trung Quốc lập nhiều chiến công, sau bị Quốc dân đảng bắt cầm tù và tra tấn dã man nhưng chị quyết không khai, chị mất ngày 14/6/1948.

Tri phủ đại nhân trợn trừng mắt, lạnh lùng nói: “Tiếp tục đi!”

Thân hình hai nha dịch kéo dây đã bắt đầu nghiêng ra phía ngoài.

“Oan...”, Tần Hương Liên thốt lên một tiếng, lại ngắt xủ.

“Đại nhân...”, sư gia ở bên thấy tình hình này, dùng mắt ra hiệu cho tri phủ đại nhân.

Từ đại nhân liếc nhìn, gật gật đầu, vỗ kim đường mộc nói: “Phạm nhân đã nhận tội, cho phạm nhân điểm chỉ”.

Sư gia nghe vậy lập tức đứng dậy đem bản cung trạng tới trước Tần Hương Liên đã hôn mê, cầm lấy tay phải Tần Hương Liên, tùy tiện ấn hai cái lên đó, vậy là quá trình điểm chỉ nhận tội đã hoàn thành.

Kim Kiền ở bên lú lười lại: Hôm nay mình quả thật được mở rộng tầm mắt, bốn chữ “dùng hình bức cung” thì ra là giải thích như thế này.

Từ đại nhân nhìn cung trạng trong tay, tựa hồ rất hài lòng, khuôn mặt mang ý cười, gật gật đầu, đem cung trạng giao cho sư gia, lại cầm kim đường mộc vỗ mạnh: “Vương Nhị Mặt Rỗ, người có nhận tội không?”

Kim Kiền vừa nghe, trong lòng không khỏi khiếp đảm, nhìn chuôi ống trúc vẫn còn vương máu kia, cơ thể lập tức co rúm lại, ngược mắt lên nhìn bộ dạng “nhất định phải giải quyết gọn vụ này” của tri phủ đại nhân, Kim Kiền bất giác nuốt nước bọt, nói: “Bẩm đại nhân, tiểu nhân nhận tội.”

Hiển nhiên là Từ tri phủ không dự đoán được người dưới công đường lại đồng ý nhận tội nhanh chóng như vậy, nhất thời kinh ngạc, ngẫm nghĩ một lúc lại thấy không an tâm, hỏi tiếp: “Người nhận tội?”

“Đạ!”, Kim Kiên lập tức trưng ra bộ mặt xum xoe xu nịnh, đem hình tượng mấy tên chó săn Hán gian trong các bộ phim truyền hình ra thực hành, mặc dù chưa có được thần thái y như thế nhưng cũng giống đến tám phần, mọi người trên công đường nhìn thấy, da đầu bắt giác ngứa ran.

“Người nhận tội gì?”, tri phủ đại nhân ngừng một lát rồi hỏi.

“Trước, Tần Hương Liên và Hàn Kỳ thông dâm, sau Hàn Kỳ vì Tần Hương Liên có hai con nên muốn chia tay với Tần Hương Liên. Tần Hương Liên nhất thời ghi hận trong lòng, nên mới mưu sát Hàn Kỳ ở miếu Quan Công. Tiểu nhân tình cờ đi ngang qua, tận mắt nhìn thấy cảnh tượng giết người đó, nay có Thanh Thiên đại lão gia ở trên, tiểu nhân đem hết sự tình ra bẩm báo, xin Thanh Thiên đại lão gia minh xét.

Lời khai vừa dứt, không chỉ có chúng nha dịch trên công đường kinh ngạc, tri phủ đại nhân trợn tròn hai mắt, mà ngay cả gã sư gia chó má nghĩ ra cách để vu oan giá họa cho Tần Hương Liên cũng nhìn Kim Kiên bằng đôi mắt khác, thầm nghĩ: Tên tiểu khát cái này thực thông minh, một lời nói dối hoang đường nhất thời thêu dệt ra so với kế sách mình khổ công suy nghĩ cả đêm còn đầy đủ hơn mấy phần, đến cả nguyên nhân hậu quả, động cơ gây án cũng có đủ.

Những người này nào có biết, Kim Kiên thấy tình huống bất lợi, cuống lên, đã đem các tình tiết giật gân, kịch tính, éo le thường thấy trong các vở kịch hiện đại nói ra, nếu cho nàng nói lại một lần nữa e rằng còn có thể bịa ra cả trăm phiên bản khác nhau ấy chứ.

Nghe đến đây, tri phủ đại nhân lại càng hài lòng, ra lệnh cho Kim Kiên xác nhận lời khai.

Một tờ cung trạng được đưa tới trước mặt Kim Kiên, nhìn thấy những lời mình vừa bịa ra được ghi lại ngay ngắn trên giấy, Kim Kiên không khỏi ngẩn ra, nhưng khóe mắt liếc thấy sát uy bỗng đều tăm tắp... Chắc chắn, thật là kích thích giác quan quá.

Thế là bút mực vung lên, “Vương Nhị Mặt Rỗ”, bốn chữ rất to lả lướt trên giấy.

Hừ hừ, đường đường một người hiện đại như mình, đương nhiên vẫn nên lấy hành động “hảo hán không sợ thiệt trước mắt” làm gương mà học tập.

“Mẹ, mẹ ơi, mẹ ơi...”

“Mẹ ơi... hu hu... mẹ ơi...”

Trong nhà lao phủ Sái Châu, tiếng trẻ con khóc vang lên từng hồi, xen vào đó là âm thanh oán hận và bất mãn.

“Có nhầm không đó, hai tiểu tử tông ơi, hai đứa cứ tiếp tục khóc như thế làm sao ta bắt mạch được?”

Trong phòng giam, một đôi hài đồng phủ phục bên người một phụ nữ, không ngừng kêu khóc. Người phụ nữ kia đang bất tỉnh nhân sự, sắc mặt trắng bệch, tóc tai xơ xụi, bộ quần áo bằng vải bông trên người, nửa trên thì ướt đầm, nửa dưới thì máu thấm loang lổ, hai bàn tay trắng nõn, các khớp ngón tay đều xanh tím, trên đó còn có cả máu, tất nhiên là do phải chịu cực hình kẹp tay.

Phàm là trong nhà lao, những người thụ hình đến ngắt đi cũng không phải hiếm thấy, lại càng không phải chuyện lạ. Điều lạ là, bên cạnh người phụ nữ đó còn có một thiếu niên y phục rách rưới, thân hình gầy gò đang bắt mạch, thủ pháp tinh diệu, lại rất có dáng dấp của một vị thần y, đó chính là Kim Kiên, đệ tử chân truyền của Y Tiên.

“Hu hu...Thần tiên ca ca, mẹ đệ bị làm sao thế?” bé trai bên cạnh người phụ nữ hỏi, khuôn mặt lấm lem bùn đất bị nước mắt chảy xuống tạo thành từng vệt màu trắng.

“Thần tiên ca ca, mẹ muội không sao chứ?”, bé gái cũng hỏi.

Đầu ngón tay Kim Kiên chạm vào cổ tay Tần Hương Liên, giây lát sau, nhẹ nhàng buông tay ra nói: “Chỉ là vết thương ngoài da thôi, nhất thời đau đớn quá nên ngắt đi, hết đau sẽ tỉnh lại.”

Nói xong, Kim Kiên rút từ trong áo ra một cái túi, đem trải ra, bên trong là cả trăm cây ngân châm, chính là “một trăm linh tám ngân châm” đã lấy ra ở hiệu cầm đồ trước đó, Kim Kiên rút ra hai cây, châm vào

mấy huyết, một lát sau, Tần Hương Liên đang hôn mê sắc mặt cũng dần khá hơn, dường như có dấu hiệu tỉnh lại.

“Được rồi, không sao nữa rồi”, Kim Kiền rút ngân châm ra, nói với hai đứa trẻ: “Một lát sẽ tỉnh lại, hai đứa cũng đừng khóc nữa”.

Hai đứa trẻ nghe xong liền gật gật đầu, nhất thời nước mắt cũng ngừng chảy, yên lặng ngồi canh giữ một bên.

Kim Kiền ngồi bên cạnh, trong lòng không khỏi cảm khái. Hai đứa tiểu quỷ này, mặc dù bị nhốt trong nhà lao, một ngày một đêm không ăn không uống mà cũng chẳng khóc chẳng quấy, xem ra gia giáo của Tần Hương Liên rất quý củ, sau này nhất định sẽ xin thỉnh giáo đôi điều.

Nhưng Kim Kiền lại không biết, sở dĩ hai đứa bé này ngoan ngoãn như vậy, ngoại trừ việc ngay từ rất nhỏ đã sớm hiểu chuyện, còn cả công lao của chính nàng nữa. Hai đứa trẻ trong lòng đã sớm nhận định, bất kể thế nào cũng đều nghe lời vị Thần tiên ca ca vừa biết bay, lại vừa biết cứu người này. Lời của Kim Kiền đối với chúng mà nói so với thánh chỉ còn có hiệu quả hơn mấy phần.

“Này, ăn đi!”, một ngực tốt đi tới, đặt xuống bốn bát cơm.

Kim Kiền thấy vậy nhất thời sinh nghi.

Cái tên tri phủ đầu heo đó, vừa rồi phán mình và Tần Hương Liên chịu tội lưu đầy, lúc này sao lại hảo tâm thế, còn mang cơm mang thức ăn đến, chỉ sợ là cáo chúc tết gà... không có ý gì tốt!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền vội ngăn hai đứa nhóc đang lại gần bát cơm, cẩn thận bưng một bát đưa lên mũi ngửi ngửi.

Không màu không mùi...

Lại rút ra một cây ngân châm, chọc vào trong bát.

Không hề đổi màu...

Kim Kiền khoanh tay, nhú mào nhìn bát cơm trước mặt một lúc lâu, bỗng nghe thấy trên đầu có tiếng kêu lạ thường. Ngẩng lên nhìn, không khỏi vui mừng.

Trong phòng giam này thứ khác không có, nhưng chuột thì nhiều vô số.

Kim Kiền đứng dậy nhún người đập vào bức tường gạch xanh, phi lên xà nhà, đưa tay tóm lấy một con chuột xám đen xuống.

Lấy mấy hạt cơm nhét vào trong miệng con chuột, một lát sau, con chuột xám kia giơ bốn chân lên trời mà chết.

Ngưng thần quan sát kĩ, lại thấy xác con chuột này không hề biến sắc, miệng còn có mùi hương, giống như đang ngủ vậy, Kim Kiền kinh sợ.

Đây rõ ràng là độc dược mật chế trong cung – Phi tử tiểu.

Tương truyền loại độc dược này là loại bí truyền trong cung, dùng cho các phi tử tuần táng cùng khi hoàng đế băng hà. Loại độc này vô sắc vô vị, dùng ngân châm cũng không có cách nào phát hiện ra được, người bị trúng độc mất mạng, thi thể không cứng lại, dung mạo cũng không thay đổi, trong miệng còn có mùi hương, giống như đang ngủ say vậy. Nghe nói người chế ra loại độc này vì muốn bảo tồn dung mạo như hoa như nguyệt của các mỹ nữ tuần táng nên đã nghĩ ra phương pháp phối chế vô cùng kỳ bí. Tương truyền đương thời Dương Ngọc Hoàn – Dương Quý Phi bị trúng độc này mà chết, bởi thế nên mới có cái tên tao nhã như vậy.

Kim Kiền nhú mào, trong lòng thầm đánh giá cân nhắc tỉ mỉ, lát sau lại cảm thấy buồn cười:

“Phi tử tiểu” này là kịch độc mật chế trong cung, giờ lại xuất hiện trong nhà lao một phủ nha, được dùng để đầu độc một phụ nữ đang sống dở chết dở và hai đứa bé chẳng may có chút năng lực bảo vệ bản thân, còn một kẻ nghèo kiết xác chẳng có lấy nửa đồng trên người như mình đây, quả thực là dùng dao mổ trâu để giết gà.

Xem ra Trần Thế Mỹ bí quá hóa liều, ngay cả thủ đoạn đầu độc hạ lưu đề tiện này cũng làm được... chỉ là, tình huống hiện tại... tương lai thật đáng lo...

Ngồi xổm trên đất, Kim Kiên một tay chống cằm, tay kia tỉnh bơ nhắc bốn bát cơm chuyển cho hai đứa trẻ phía sau lưng, thì thầm: “Đem số cơm này vùi dưới đồng rơm trong góc tường. Cẩn thận, cái này không được ăn”.

Hai đứa trẻ đối với “tiên lệnh” của “Thần tiên ca ca”, tự nhiên nghe theo không chút nghi ngờ, đem cơm trong bát đổ vào góc tường rồi lấy rơm rạ phủ lên trên, sau đó đem mấy cái bát không đặt trở lại ngoài cửa phòng giam.

Không lâu sau, một ngục tốt đi tới, liếc mấy cái bát trống không, lập tức nhìn vào phía trong phòng giam, thấy mấy người Kim Kiên vẫn chẳng mấy may có gì khác thường, không khỏi kinh ngạc, nhưng cũng không làm ầm lên, chỉ tiến đến thu lại mấy cái bát trống trước cửa, vẻ mặt buồn bực rồi đi.

Thấy bộ dạng như không thể tin được của ngục tốt, Kim Kiên biết mình đã thoát được một kiếp nạn, trong lòng cứ cười thầm mãi không thôi. Nhưng quay đầu lại nhìn ba người phía sau, nỗi lo lắng lại trào dâng trong lòng.

Lần này xem như phúc lớn mạng lớn, thủ đoạn của Trần Thế Mỹ vừa khéo đụng phải sở trường của mình, chẳng biết lần sau lại xuất ra chiêu gì nữa, mà mình cũng chỉ có bản lĩnh chạy trốn, không biết còn có thể chống đỡ được mấy hồi...

Lo lắng cân nhắc đối sách, cứ như thế Kim Kiên chìm dần vào giấc ngủ, chớp mắt một cái trời đã sáng.

“Dậy mau, tất cả dậy hết cho ta, tới lúc áp giải rồi!”

Giữa lúc mơ mơ màng màng, Kim Kiên chỉ nghe thấy một loạt tiếng dây xích va vào nhau, cửa ngục bật mở, cơ thể bị túm mạnh lấy, đẩy về phía trước.

Buộc mình phải khôi phục thần trí, Kim Kiên định thần nhìn kĩ, thấy bên cạnh có sáu sai dịch cầm đao, khuôn mặt đầy vẻ hung ác, đang áp giải mình và ba mẹ con Tần Hương Liên đi.

Tần Hương Liên tuy đã tỉnh nhưng vì mất máu quá nhiều, sắc mặt bợt bạt như tờ giấy, ánh mắt thất thần rệu rã, chỉ là bản năng phải bảo vệ hai đứa con nên vẫn cố gắng tập tễnh lê bước đi về phía trước.

Tình trạng của Kim Kiên và hai đứa bé cũng không tốt hơn là bao. Tính tới bây giờ đã hai ngày hai đêm chưa có một giọt nước nào vào miệng, bản thân đã sớm đầu váng mắt hoa. Mặc dù Kim Kiên không bị tra tấn nhưng hai chân lại bị xích, bước đi rất khó khăn, cho dù có muốn thi triển khinh công cũng lực bất tòng tâm.

Lại nhìn sáu sai dịch phụ trách áp giải, cũng chẳng biết có thù hận gì với mình mà đường bằng phẳng không đi lại chọn con đường nhỏ ngoằn ngoèo như ruột dê này, liệu có thể nào đầu độc không chết nên muốn lợi dụng đá trên đường để mình ngã chết? Hơn nữa càng leo lại càng cao, đã tèo tới đỉnh núi rồi...

Đỉnh núi?!

Trong giây lát nhận thức được ý nghĩa của từ này, đột nhiên Kim Kiên cảm thấy đầu óc đột nhiên tỉnh táo lạ thường, nhất thời toàn thân run rẩy, bước chân như bị đổ bê tông, cơ hồ muốn khụy xuống.

Đỉnh, đỉnh, đỉnh, đỉnh núi? Đây không phải là cảnh giết người diệt khẩu có tỉ lệ xuất hiện cao nhất trong các bộ phim truyền hình hạng ba hay sao?

Đột nhiên Kim Kiên cảm thấy khí lực của bản thân tiêu tán, nhất thời trọng tâm không vững, đổ gục về phía trước. Chống người lên, Kim Kiên vội quay người lại nhìn thì thấy ba mẹ con Tần Hương Liên cũng trong tình cảnh như mình, ngã nhào xuống đất.

Mà sáu quan sai áp giải kia, lúc này đang bao vây xung quanh Kim Kiên và ba mẹ con Tần Hương Liên, lộ ra vẻ mặt hung ác, nhất tề giơ đao lên, đứng tư thế chuẩn bị chém người.

“Người, các người muốn làm gì?”, Tần Hương Liên ôm chặt các con, run giọng hỏi.

Nếu không phải tình huống lúc này nguy hiểm vạn phần thì Kim Kiên thật muốn bỏ đầu Tần Hương Liên ra mà nghiên cứu. Người này cho đến giờ ngay cả một chút tiến bộ cũng không có, một đám người vây quanh, tay vung đại đao, không phải giết người diệt khẩu, chẳng nhẽ lại là giết heo chuẩn bị đón năm mới à?

Nhưng sáu người kia lại không động thủ, chỉ thấy một quan sai tướng mạo tựa như thủ lĩnh bước lên trước, hạ giọng nói: “Tần Hương Liên, Vương Nhị Mật Rõ, chúng ta là phụng mệnh hành sự, thế nên oan có đầu, nợ có chủ, các người chết rồi, xuống đến Diêm Vương điện đừng tố cáo sai người!”

Nói xong, hắn đưa mắt ra hiệu, sáu người nhất tề tiến lên, vung đao chém xuống.

Nhất thời, Kim Kiên chỉ cảm thấy lưỡi đao sắc bén lóe lên trước mắt, suy nghĩ trong lòng cuộn cuộn dâng lên, nháy mắt hợp thành tiếng kêu:

“Cứu tôi với!!!”

Kỳ thực Kim Kiên cũng biết, kiếp nạn này e rằng khó tránh, chẳng qua là phản xạ có điều kiện mà kêu lên, trong lòng lại nghĩ nếu phải tới âm tào địa phủ, người đầu tiên mình tính sổ chính là đứa bạn tiến sĩ bất lương đã đem nhảm mình đến thời đại này.

Nhưng không ngờ tiếng kêu cứu lại thật sự có tác dụng, chỉ thấy một bóng màu lam vụt qua, đại đao trong tay sáu sai dịch đồng thời rơi xuống đất, ngân vang một tiếng.

Kim Kiên cảm thấy mắt như hoa lên, định thần nhìn kỹ, trước mắt là một người không biết xuất hiện từ khi nào.

Người này mặc một bộ áo dài xanh lam, đi giày vải đen, đầu đội một cái nón rộng vành màu lam nhạt, trong tay là thanh trường kiếm, dây đeo kiếm bay bay theo gió. Người này đứng quay lưng lại với mấy người Kim Kiên, đối mặt với sáu sai dịch, chẳng thể nào nhìn được tướng mạo, nhưng có thể thấy rõ thân hình rắn rỏi thẳng tắp, hiệp khí ẩn hiện tỏa ra từ người ấy.

“Thân là quan sai, vì sao lại tự ý giết người?”, người mới đến hỏi, giọng nói hào sảng, dễ nghe.

“Người, người là kẻ nào? Ta khuyên người nhàn rồi bớt quẩn chuyện thiên hạ đi!”, sai dịch cầm đầu run run nói.

Kim Kiên vừa nhìn thấy tình hình thay đổi, trong lòng vui sướng: Nhìn người này tám phần là người coi chuyện giúp người làm vui, xem ra mình vẫn còn hy vọng nhìn thấy ánh mặt trời.

Vừa nghĩ tới đây, Kim Kiên vội bỏ thật nhanh về phía trước, chỉ cần vài bước đã đến bên chân người mặc áo lam, gào khóc: “Đại hiệp xin hãy cứu mạng!!!”

Hai đứa trẻ phía sau, tất nhiên là bắt chước theo hành động của Kim Kiên, lập tức kêu khóc: “Đại hiệp cứu mạng!”. Tần Hương Liên không có sức để kêu cứu, chỉ có thể quỳ trên đất, không ngừng đập đầu xuống.

Người áo lam khẽ nghiêng người, nhìn cảnh tượng sau lưng mình, bảo kiếm trong tay lại càng giơ cao, hướng thẳng về phía sáu sai dịch. Tuy kiếm chưa rút ra khỏi vỏ, nhưng sát khí mơ hồ lộ ra, khí thế kinh người.

“Còn không mau cút đi?!”

Âm thanh ra lệnh vừa phát ra, sáu sai dịch lập tức sợ khiếp vía, vội vàng quay mông, ba chân bốn cẳng chạy nhanh đến nỗi bụi đất cuốn lên bụi mù mịt phía sau lưng chúng tôi.

Thấy sai dịch đã chạy, người áo lam mới hạ kiếm xuống, tháo nón ra, quay lại.

Lúc này Kim Kiên mới nhìn rõ diện mạo của người nọ, nhất thời hai mắt như đại hân đi, miệng tựa thác đổ. (Chú thích: Đây chính là nước dãi!)

Lông mày lưỡi mác, sống mũi thẳng tắp, đôi môi mỏng tựa vết đao chém, dưới hàng lông mày lưỡi mác kia là đôi mắt sáng, đen như suối vắng hồ sâu, mệnh mang tựa trời đêm thăm thẳm, ánh mắt lấp lánh dào dạt như chứa đựng cả dải ngân hà trên bầu trời đêm mùa hạ.

Một thân phong trần cũng không ngăn được vẻ nho nhã như ngọc của người đó, áo thô vải sần cũng không che được hào nhiên chính khí bao trùm.

Kim Kiền khổ sở suy nghĩ, cảm thấy cũng chỉ có thể dùng một câu để nói về người này: Nhân trung long phượng.

Dịch ra văn bạch thoại có nghĩa là: Đẹp trai đã man con ngoan!

Nuốt nuốt số nước dãi chảy ra quá độ, Kim Kiền vận hết sức lực, rốt cuộc cũng có thể thốt ra tiếng: “Đa tạ...”

Còn chưa nói hết câu liền nghe sau lưng vang lên một âm thanh nặng nề, quay đầu lại nhìn, Tần Hương Liên không chịu nổi sự kích động của vẻ đẹp trước mắt, đã lẫn ra ngất xỉu.

4. Q.1 - Chương 4

Ngự Miêu hiệp nghĩa giúp rửa oan,

Hương Liên định tâm đến Khai Phong

Mặt tựa thái dương đỏ

Râu hùm nửa thước dài

Một mình chắn cửa ải

Muôn địch chẳng thể qua

Kim Kiền ngẩng đầu nhìn tượng Quan Công uy phong lẫm liệt, trong lòng không khỏi cảm thấy thê lương.

Chẳng ngờ bản thân và cái miếu Quan Công này lại có duyên đến vậy, ngược xuôi ngang dọc, cuối cùng rồi cũng trở về đây. Vốn định cảm khái một phen nhưng lại chẳng có tâm tư để làm, nguyên nhân chủ yếu là, tượng điêu khắc của Quan lão gia không biến ra cơm được...

Lúc trưa, Kim Kiền và mẹ con Tần Hương Liên đã đi dạo một vòng ở quỹ môn quan, cuối cùng nhờ một vị đại hiệp từ trên trời giáng xuống ra tay cứu giúp mới may mắn thoát được kiếp nạn.

Nói tới vị đại hiệp này, thật đúng là chẳng có gì để soi mói – tướng mạo tuấn tú nho nhã, dáng người cao ráo rắn rỏi, vai rộng, eo thon, có thể sánh với người mẫu, thân thủ thì tất nhiên không cần phải nhiều lời, chỉ một câu thôi: xuất thần nhập hóa. Chỉ là, nhân vô thập toàn, ngọc đẹp còn có tí vết, vị đại hiệp vạn dặm mới tìm thấy một này lại... khụ... khó rách áo ôm chẳng khác gì Kim Kiền!

Ngồi xếp bằng dưới bệ tượng Quan Công mặt đỏ, Kim Kiền một tay chống cằm, tay kia cầm một cái màn thầu cứng queo do đại hiệp đưa tặng, khóc không ra nước mắt, trong lòng buồn bực, chỉ có thể tỏ cùng trời xanh.

Vị đại hiệp này thật đáng được xưng tụng thanh liêm, tay nải to là thế mà bên trong chỉ có vài cái màn thầu!

Lại nhìn hai tiểu quỷ bên kia, chúng coi mấy cái màn thầu có thể ném chết người này như sơn hào hải vị, chỉ vài miếng đã ăn hết, vẻ mặt dường như vẫn còn thèm thuồng lắm.

Gõ gõ vào cái màn thầu trong tay, âm thanh khô cứng khiến Kim Kiền lập tức rung mình, vươn tay đưa cái màn thầu cho hai đứa nhóc.

“Ta... không đói, bọn đệ ăn đi”.

Cục bột mì cứng như thế này, nuốt vào bụng khẳng định dạ dày sẽ thủng.

Hai tiểu quỷ kia lại tròn mắt vui sướng, vội nhận lấy, bẻ làm hai nửa, mỗi đứa một nửa ăn tiếp, lòng kính ngưỡng đối với vị “Thần tiên ca ca” trước mặt này lại sâu đậm thêm mấy phần.

Tự động bỏ qua ánh mắt sùng bái của hai đứa nhóc, Kim Kiền ngẫm nghĩ một lúc, quyết định đến chỗ vị đại hiệp kia kiểm soát chút thức ăn thì thực tế hơn.

“Cái đó, vị đại hiệp này, xin hỏi ngài có còn...”

Ngồi xổm xuống cạnh nam tử áo lam, Kim Kiền xoa xoa hai tay vào nhau, mặt đầy vẻ tươi cười, gian xảo sống động y hệt hình tượng mấy kẻ dặt dối ở thanh lâu.

“Tiểu huynh đệ nếu muốn ăn mần thầu, trong tay nải bên kia vẫn còn mấy cái”.

Đại hiệp đặt một tay lên cổ tay Tần Hương Liên, đôi lông mày nhíu chặt, ngưng thần quan sát, nghe thấy Kim Kiền nói cũng không buồn ngẩng đầu, khẽ trả lời.

Khuôn mặt tươi cười của Kim Kiền nhất thời cứng lại, hậm hực thu tay, rầu rĩ ngồi một bên.

Ngồi một lúc, lại càng cảm thấy cơn đói trong bụng mình khó mà chịu được, ngẫm nghĩ một hồi, Kim Kiền quyết định mượn nam tử áo lam kia vài đồng, ra ngoài mua mấy củ khoai lang nướng đáp ứng nhu cầu sinh lý.

Nhưng câu mượn tiền còn chưa thoát khỏi miệng, thì nam tử áo lam đã cất giọng hỏi trước: “Thương thế của vị đại tẩu này không đáng lo ngại lắm nhưng vì sao đã lâu như thế mà vẫn chưa tỉnh lại?”.

“Đó là vì tỷ ấy hỏa cấp công tâm, lại thêm mấy ngày không ăn không uống, không đi vệ sinh, thân thể hư nhược, chất độc không bài tiết ra ngoài, đương nhiên là vẫn chưa thể tỉnh lại rồi!”.

Kim Kiền đối diện nỗi đau vắng mắt hoa, đột nhiên nghe có người hỏi về bệnh tình, cũng không nghĩ nhiều, liền đáp lại theo phản xạ có điều kiện.

Nam tử áo lam bắt giác sững sốt. Nhìn vị tiểu huynh đệ quần áo không chỉnh tề, gầy như que củi này, vốn còn tưởng là tiểu khát cái trong thành, nhưng nghe hắn nói về tình trạng hôn mê của người bệnh một cách rõ ràng mạch lạc, trong lòng rất ngạc nhiên, khẩu khí cũng cung kính thêm mấy phần: “Tiểu huynh đệ, đã từng học qua y thuật?”.

Với câu hỏi này, đầu óc Kim Kiền vốn mù đi vì đói nhất thời tỉnh ra vài phần, ngược mắt lên nhìn, thấy ánh mắt sáng ngời của vị đại hiệp nọ, con ngươi lấp lánh, cơ hồ như có thể nhìn thấy tâm can.

“Có học qua một chút!”, lời này dường như là buột miệng nói ra.

Vừa nói xong, Kim Kiền thiếu điều muốn cắn đứt đầu lưỡi mình đi.

Kể từ sau khi học nghệ thành tài xuống núi đến nay, Kim Kiền tự biết mình không quen thuộc với con người và cuộc sống ở cổ đại nên cũng không dám khoe khoang toác khắp nơi, vì thế cứ rập khuôn mấy phương châm “cây to thì chịu bão”, “làm nhiều sai nhiều, làm ít sai ít, không làm thì không sai” mà hành sự, khom lưng luồn cúi mà sống, nỗ lực đạt tới cảnh giới “giấu biệt tài năng”, quyết không nổi bật! Bởi vậy cho tới giờ Kim Kiền vẫn thận trọng trong lời nói và việc làm, không dám đem thân phận đệ tử đích truyền của “Y Tiên”, “Độc Thánh” để lộ ra nửa phần.

Nhưng hôm nay thế nào vậy? Vì sao vừa bị hai mắt sáng rỡ của vị đại hiệp này nhìn một cái, lời nói thật cứ theo miệng tung tốc tuôn ra? Lẽ nào nhìn mình thật giống y lời của tên bạn bất lương kia, là phường tham tài háo sắc?!

Kim Kiền không khỏi rùng mình, len lén nhìn vị đại hiệp trước mặt.

Ngũ quan tuần nhã, uy vũ phi phạm, khôi ngô tuấn tú, đẹp trai một cách không thể nghi ngờ! Nhưng, tốt xấu gì mình cũng là con người của thời đại mới, trưởng thành trong sự oanh tạc của liên hiệp các mỹ nam ba nước Trung, Nhật, Hàn, đâu thể dễ dàng buông vũ khí đầu hàng sớm như vậy. Thế nên nhất định là người này có bí mật không thể nói ra.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền không dám lơ ngơ mù mờ nữa, vội khoanh tay, chăm chú quan sát.

Cuộc đấu tranh nội tâm của Kim Kiền bên này, nam tử áo lam bên kia đương nhiên không hề hay biết. Chỉ là nhìn tiểu huynh đệ đối diện sắc mặt lúc trắng lúc xám, nét mặt khi thì sợ hãi khi thì nghi hoặc, lúc sau lại khoanh tay im lìm, so với thần sắc của đại nhân nhà mình mỗi khi thẩm án có vài phần tương tự, chỉ là bộ dạng đó phối hợp với đôi mắt vừa dài vừa nhỏ trông như đang ngủ gật, thì không khỏi có chút buồn cười.

“Tiểu huynh đệ?”, nam tử khẽ gọi.

Chỉ thấy Kim Kiên nhảy dựng lên như bị bò cạp đốt, ngón tay chỉ vào nam tử áo lam, đôi mắt hí mở to, môi mấp máy mấy lần nhưng không thốt ra được nửa chữ.

Kim Kiên như vậy, không vì gì khác, chỉ đơn giản là đã đoán ra thân phận vị đại hiệp này, trong lòng quá kinh hãi nên mới bày ra bộ dạng biến hóa đa dạng như thế.

Mặc dù Kim Kiên không có bản lĩnh dự đoán tương lai, nhưng ít nhiều gì cũng là một người ở thời tương lai. Nói đến Bắc Tống thời kỳ này, người có tướng mạo, cách nói năng, thân thủ giống như vị đại hiệp ở trước mắt, đếm đi đếm lại, Kim Kiên cũng chỉ biết có hai người. Một là Tiểu Bạch Thử thích mặc đồ trắng, ngông nghênh càn rỡ, vả lại tương truyền cũng là người có chút của cải, so với người trước mắt thực chẳng giống tí nào; ngoài ra còn một người nữa, chính là Ngự Miêu đại nhân, ôn hòa nho nhã, trầm tĩnh, tài năng mà nghe nói cuộc sống có chút khó khăn, hiển nhiên so với người trước mắt...

Kim Kiên điều chỉnh lại tâm trí của mình, buông ngón tay đang không ngừng run rẩy xuống, thầm nghĩ: Không cần phải hỏi nữa, cứ nhìn vào dáng vẻ nghèo rớt mồng tơi của người này, khẳng định đây chính là Ngự tiên tứ phẩm đối đao hộ vệ, được hoàng đế đích thân ngự phong “Ngự Miêu” – Triển Chiêu rồi.

Nhận thức được thân phận của vị đại hiệp này, trong lòng Kim Kiên thoáng chốc đã trở nên thần nhiên không hề lo sợ. Nghĩ xem Triển Chiêu, Triển đại nhân thường theo hầu Thanh Thiên Bao đại nhân, tai nghe mắt thấy Bao đại nhân xử án, tất chính khí đầy mình, ánh mắt sáng ngời. Mình nhất thời không suy xét, cứ thuận miệng thành thực trả lời, cũng là chuyện thường tình – Xem ra mình vẫn không phải phường háo sắc, tốt quá, tốt quá,...

Kim Kiên đoán không sai, người áo lam này đích xác là hộ vệ tứ phẩm của Khai Phong: “Ngự Miêu” Triển Chiêu. Gần đây Triển Chiêu phải xuất kinh đi công cán, việc đã hoàn thành, liền phụng mệnh hồi kinh, trên đường về đi qua ngoại thành Sài Châu, chẳng ngờ lại chứng kiến chuyện sai dịch tự ý giết phạm nhân nên đã ra tay cứu. Triển Chiêu theo Bao đại nhân xử án đã nhiều năm, tất nhiên cũng học được vài phần bản lĩnh, thấy tình cảnh hết sức đáng thương của ba mẹ con họ, lại thêm tiểu khát cái thân hình gầy yếu bên cạnh bị người ta truy sát, tất có oan tình, vì vậy đã nghĩa hiệp ra tay cứu giúp. Nhưng người phụ nữ này hôn mê vẫn chưa tỉnh tại, vị đại nhân tứ phẩm hộ vệ này đang rất nóng ruột, cân nhắc một lúc lâu, đành quay sang hỏi tiểu khát cái kia.

Triển Chiêu đang định hỏi Kim Kiên, nhưng vừa mới nhìn sang, bắt gặp ánh mắt lại.

Biểu hiện của tiểu khát cái này vừa nhìn đã thấy rất quái dị.

Kim Kiên cúi khom người, trên mặt xuất hiện mấy nếp nhăn vì cười, nói: “Ha ha ha... khụ khụ, đại hiệp, mời ngồi, mời ngồi!”

Triển Chiêu đứng hình, một lát sau mới nói: “Tại hạ đã ngồi từ sớm rồi”.

Kim Kiên thấy tư thế ngồi vững như bàn thạch của Triển Chiêu, biết mình lỡ lời, lại ho thêm hai tiếng, cười nịnh hót: “Đại hiệp, có gì giao phó?”

Thấy gương mặt tươi cười như thế, Triển Chiêu chỉ cảm thấy sống lưng nhồn nhột, bắt gặp ánh mắt lại một chút rồi mới nói: “Tiểu huynh đệ, tại hạ muốn hỏi, vì sao các người lại bị sai dịch truy sát, có phải là phạm vào tội chết không?”

Kim Kiên nghe xong, trong lòng nhẩm tính, cảm thấy việc này do mình nói ra thực không ổn chút nào. Khoan nói đến việc bản thân không phải nguyên cáo, mà lấy thân phận người tương lai như mình mà nói, nhúng tay vào chuyện của thời cổ đại, sợ rằng hậu quả sẽ khó lường. Vì thế hạ quyết tâm, Kim Kiên nói: “Đại hiệp, kỳ thực tiểu nhân cũng không rõ lắm, chỉ bằng ngài hãy hỏi Tần Hương Liên xem thế nào?”

Triển Chiêu vừa nghe liền biết người phụ nữ đang hôn mê kia tên là Tần Hương Liên. Nhưng thấy hai mắt Hương Liên vẫn nhắm nghiền, chẳng biết đến khi nào mới tỉnh lại, không khỏi có chút sốt ruột.

Kim Kiên thấy đôi lông mày Triển Chiêu nhíu chặt, lại nhìn Tần Hương Liên vẫn mê man như chết, trong lòng lập tức hiểu rõ, liền đưa tay ra sau vẩy vẩy, kéo hai đứa nhóc đang quỳ phía sau lại.

“Ninh Nhi, Hình Nhi, bọn đệ mau đánh thức mẫu thân dậy đi.”

Hai tiểu quỷ vừa nghe xong liền tuân lệnh, bỏ nhào đến bên cạnh Tần Hương Liên, mỗi đứa một bên, kêu lớn.

Triển Chiêu vừa thấy, thầm nghĩ: Tiểu khát cái này thật kỳ quái, không dùng kim châm châm vào huyết, không dùng thuốc, mà lại để cho hai đứa trẻ này khóc lóc kêu gọi, nào giờ mới thấy phương pháp lay tỉnh bệnh nhân thế này.

Lúc này trong lòng Kim Kiền cũng lo lắng. Tần Hương Liên thân thể hư nhược, cần phải tắm bổ. Nếu là thời hiện đại, vấn đề này đã được giải quyết rồi, chích một mũi vào tay, truyền hai chai nước biển, thêm một chai nước hoa quả, nhất định thuốc vào là bệnh hết. Nhưng hiện tại, điều kiện hạn hẹp, Kim Kiền chỉ có thể tin tưởng vào ý chí kinh người của Tần Hương Liên, nghe thấy hai con khóc gọi mình, rất có thể thần trí sẽ thức tỉnh.

Nhưng hai đứa bé gào khóc đến nửa ngày trời, Tần Hương Liên vẫn không mấy may có dấu hiệu tỉnh lại.

Triển Chiêu thấy phương pháp này vô hiệu, liền quay sang nói với Kim Kiền: “Tiểu huynh đệ đã học qua y thuật, vì sao không thử dùng phương pháp châm cứu?”

Kim Kiền nghe thế, bỗng không thể hô hấp bình thường được, ho mấy tiếng liền, thầm nghĩ: Ngài nói cứ như không vậy, ta mà dùng phương pháp châm cứu, lấy nhân lực cùng sự hiểu biết rộng của Triển đại nhân ngài, nhất định có thể nhìn ra y thuật của ta là từ đâu, là môn hạ của ai, đến lúc đó, tin tức lộ ra ngoài, cả đời Đại sư phụ bệnh nhân vô số, tiếng thơm vang khắp thiên hạ thì không nói; nhưng Nhị sư phụ cổ quái, một đời chuyên dùng độc hại người, khó mà không có vài kẻ thù lợi hại, với công phu mèo ba chân của ta e rằng mệnh khó dài lâu...

Nghĩ đến đây, tinh thần Kim Kiền bỗng tỉnh táo, tiến một bước về phía trước, kéo tai Tần Hương Liên, hét lớn: “Trần Thế Mỹ!!!”.

Tiếng hét này chấn động cả miếu Quan Công, đến mặt gỗ trên thanh xà nhà đã mục cũng lả tả rơi xuống, Triển Chiêu cùng hai đứa trẻ ngây người kinh ngạc. Có điều chiêu này thật hữu hiệu, Tần Hương Liên nghe được cái tên đó, hai mí mắt động dậy, chậm chậm mở ra.

Kim Kiền thấy thế vội bưng một bát nước đến, từ từ cho Tần Hương Liên uống, rồi quay lại cười với Triển Chiêu: “Đại hiệp, có vấn đề gì xin cứ hỏi, đừng khách sáo”.

“Há lại có cái lý do đó! Giữa thanh thiên bạch nhật, cần khôn rục rở, vậy mà lại có việc rợn người như thế này!”

Đến khi Tần Hương Liên vừa khóc vừa kể xong, Triển Chiêu nổi trận lôi đình, quát to một tiếng khiến Kim Kiền bên cạnh đang gà gât sợ tới nỗi thiếu chút nữa thì nhảy dựng dậy trốn lên xà nhà.

“Chuyện gì thế, chuyện gì thế? Động đất, sóng thần, hay Saddam phản công?!”

Đôi mắt nhỏ tí của Kim Kiền tròn tròn hết lên, căng thẳng nhìn bốn phía xung quanh.

Không khí nghiêm trọng ngưng đọng trong phòng nhất thời bị đánh bay tứ tán.

“Thần tiên ca ca...”, Ninh Nhi nhỏ giọng nói, kéo kéo vạt áo Kim Kiền.

Kim Kiền nhìn một vòng xung quanh, chỉ thấy Tần Hương Liên mắt mở trừng trừng, Triển Chiêu há miệng ngẩn người, nhất thời lúng túng, cười khan hai tiếng, ngồi thẳng dậy nói: “Đừng để ý, mọi người cứ tiếp tục, tiếp tục...”

Lúc này Triển Chiêu mới điều chỉnh lại giọng, tiếp tục hỏi: “Tần đại tẩu, theo như tẩu nói thì Hàn Kỳ có để lại một thanh đao có dấu khắc của phò mã phủ, vậy thanh đao đó đâu?”.

Tần Hương Liên nói: “Lúc lên công đường, đã bị tri phủ đại nhân thu làm vật chứng rồi”.

“Vậy xác Hàn Kỳ ở chỗ nào?”, Triển Chiêu lại hỏi.

“Vốn ở trong miếu Quan Công này, nhưng bây giờ cũng không thấy đâu”, Tần Hương Liên trả lời.

Triển Chiêu nghe thế, nhú mày không nói, lát sau, đột nhiên đứng dậy, tay cầm thanh kiếm dài ba thước, nói: “Tại hạ ra ngoài một lát. Tần đại tẩu, tiểu huynh đệ, đừng rời khỏi đây, an tâm chờ tại hạ quay lại”.

Nói xong, bèn đi ra cửa, đến khi mọi người trong miếu định thần lại nhìn kĩ thì bên ngoài chỉ có gió đêm hiu hắt thổi, chẳng thấy bóng dáng Triển Chiêu đâu.

Kim Kiền còn chưa kịp cảm thán khinh công của Nam hiệp trác tuyệt ra sao đã nghe hai tiểu quỷ bên cạnh thì thảo với nhau:

“Thì ra vị ca ca này cũng là thần tiên...”

“Không, vị ca ca này còn cao hơn ‘Thần tiên ca ca’, ‘Thần tiên ca ca’ gọi huynh ấy là đại hà, thế nên phải là ‘Đại hà[1] Thần tiên ca ca.’”

[1] Kim Kiền gọi Triển Chiêu là: đại hiệp (dà xiá), hai nhóc nghe thành “đại hà” (dà xia) nghĩa là con tôm to, do hiện tượng đồng âm trong tiếng Trung.

Nhất thời Kim Kiền mây đen đầy đầu... Cách, cách xưng hô này... tuyệt đối không liên quan đến mình...

“Vương ân công, ân công có biết vị ân công kia đi đâu không?”, Tần Hương Liên bên cạnh hỏi. Lúc này nàng đã ăn uống đầy đủ, sắc mặt dần tốt lên, giọng nói cũng có vài phần sinh lực.

“Đi lấy thanh đao kia về”, Kim Kiền trả lời.

“Nhưng thanh đao đang trong tay tri phủ Sái Châu, làm sao có thể lấy được”, Tần Hương Liên lại hỏi.

“Không cần lo lắng, đại hiệp chắc sẽ có biện pháp”, Kim Kiền nói, bụng nghĩ: Dù thế nào thì khinh công và võ công của Nam hiệp cũng thuộc hàng đệ nhất, trộm một thanh đao chẳng phải chuyện đáng nói.

Tần Hương Liên không nói nữa, im lặng một hồi rồi lại hỏi: “Thân thủ vị ân công ấy quả là bất phàm, không biết...”, mới nói được nửa câu, tựa như cảm thấy không ổn, nàng lại đem nửa câu còn lại nuốt xuống.

Kim Kiền nhướng mắt, thấy gương mặt Tần Hương Liên hiện lên vẻ nghi ngờ, nhất thời hiểu rõ.

Mình đã biết vị đại hiệp này chính là Triển Chiêu, nhưng Tần Hương Liên lại chưa từng gặp Nam hiệp, trước đó đã bị Hàn Kỳ truy sát, lại thêm những chuyện gặp phải trong mấy ngày nay, sợ rằng Tần Hương Liên đang hoài nghi Triển Chiêu cũng là sát thủ do Trần Thế Mỹ phái tới.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền bất giác cười thầm.

Nếu sát thủ của Trần Thế Mỹ thuộc đẳng cấp Triển Chiêu thì cái loại vớ vẩn như chúng ta sớm đã đi uống trà chiều cùng Diêm Vương rồi. Có điều từ đầu chí cuối Triển Chiêu vẫn chưa nói nửa câu về thân phận bản thân, mình cũng không nên nhiều chuyện, cái đó gọi là: Muốn tốt thì phải giả vờ hồ đồ...

“Hương Liên tỷ, xin hãy an tâm. Ta xem tướng mạo vị ân công này rất đường hoàng, cả người đầy chính khí, không giống phường gian ác xấu xa, hẳn trên giang hồ đã thành danh hiệp khách, nhất định sẽ không hại chúng ta đâu”, Kim Kiền ngấm ngấm, bèn tóm đại vài câu văn ngôn, an ủi Tần Hương Liên, miễn cho Hương Liên khỏi nghi ngờ, lỡ kéo mình chạy trốn, lạc mất “vệ sĩ” Triển Chiêu thì thật không ổn chút nào.

Tần Hương Liên nghe xong lời của Kim Kiền, ngấm ngấm một lát cũng cảm thấy có lý bèn yên tâm trở lại, chuyên tâm tiếp tục chờ đợi.

Không lâu sau, quả nhiên Triển Chiêu y lời Kim Kiền trở về, trong tay còn cầm theo thanh đao của Hàn Kỳ.

“Mọi người hãy xem xét cẩn thận, có phải thanh đao này không?”, đưa thanh đao đến trước mặt Kim Kiền và Tần Hương Liên, Triển Chiêu hỏi.

Tình huống trước đó rất hỗn loạn, Kim Kiền vẫn chưa nhìn kĩ, lúc này vừa nghe thấy thế vội tiến lên xem xét: Thanh đao này ước chừng dài ba thước, chuôi đao tinh tế, hàn quang lấp lánh, vừa nhìn đã biết đây là hàng cực phẩm, lại nhìn đến phía chuôi đao, chỗ nối giữa phần thân và chuôi đao, có khắc ba chữ: Phò mã phủ.

Chắc chắn, xem ra phò mã này quả nhiên là tiền nhiều, đại phú đại quý, đến cả thanh đao cũng phải khắc ký hiệu chống hàng giả.

“Đúng là thanh đao này”, Tần Hương Liên xem xét xong, cao giọng nói.

Triển Chiêu lại hướng ánh mắt về phía Kim Kiền, Kim Kiền cũng gật đầu.

Dù sao mình cũng chẳng biết phân biệt đồ, cứ nói theo Tần Hương Liên khẳng định là không sai.

Triển Chiêu thấy hai người đều khẳng định, liền thu thanh đao lại, nghiêm túc hỏi: “Nếu đã như thế, dám hỏi Tần đại tẩu, tẩu định làm gì với thanh đao này?”

Tần Hương Liên chậm rãi ngẩng đầu, không chút ngập ngừng nói: “Trần Thế Mỹ sát thê diệt tử, thiên lý bất dung, Hương Liên phải tố cáo hắn lên Khai Phong phủ, đòi lại công đạo cho Hương Liên!”

Triển Chiêu nghe xong, khẽ gật đầu, tựa như đang cân nhắc gì đó, chưa đến nửa khắc sau đã dứt khoát ngẩng đầu lên, lông mày khẽ nhíu, đôi mắt chất chứa ánh sáng, khuôn mặt tuấn tú nho nhã tràn đầy hào khí hiệp nghĩa, sang sảng nói: “Tại hạ nguyện hộ tống các vị một đoạn đường”.

Kim Kiền vừa nghe liền mừng rỡ, đúng là hợp với tâm ý của mình. Chưa cần nói có bảo tiêu hạng nhất miễn phí, mà ngay cả chuyện ăn uống, ngủ nghỉ dọc đường cũng có nhà tài trợ, chính là: Bánh trên trời rơi xuống, trừ ta há còn ai lấy?

5. Q.1 - Chương 5

Tại thành Biện Lương ngăn kiêu kêu oan,

Trong cảnh hỗn loạn thấy Bao Thanh Thiên.

Trong mấy ngày theo Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ, Triển Chiêu, Triển đại nhân, rốt cuộc Kim Kiền đã từ trên người của vị tứ phẩm đối đao hộ vệ thể nghiệm được cái gọi là “làm người phải thắt lưng buộc bụng”.

Triển Chiêu kia, quả không hổ là một vị đại tướng thủ hạ của Bao đại nhân Khai Phong phủ, xứng danh nhân viên mẫu mực, mẫu cán, đại hiệp vang danh một thời, chính là: trong như nước, sáng như gương, toàn thân chính khí hào nhiên, hai tay mang một bầu gió trăng... Nói tóm lại chính là “nghèo”!

Trên đường, mặc dù chuyện cơm nước của mẹ con Tần Hương Liên và Kim Kiền rất tốt, tuy ngày ngày không phải là tiệc rượu thịnh soạn gì nhưng tuyệt đối cũng là bốn món mặn, một món canh. Có điều chuyện cơm nước của Triển Chiêu thật không dám khen ngợi, sáng trưa chiều tối đều lấy màn thầu làm món chính, nước lọc làm món phụ, thêm ít cháo loãng và rau. Không biết ba mẹ con Tần Hương Liên nghĩ thế nào chứ hiện tại Kim Kiền vừa nhìn thấy màn thầu, dạ dày đã phản ứng trào lên dịch vị chua lôm thay Triển đại nhân, dạ dày bằng đá cũng không chịu nổi... Có điều xem ra Triển Chiêu ăn lại vô cùng hài lòng.

Mặc dù mẹ con Tần Hương Liên và Kim Kiền đều cảm thấy áy náy, luôn ra sức mời ân công cùng ăn cơm với mình nhưng đều bị Triển Chiêu uyển chuyển khước từ. Mẹ con Tần Hương Liên thì cho rằng vị ân công này lấy cần kiệm làm đức, trong lòng càng thêm kính phục, không dám nhiều lời. Nhưng Kim Kiền lại thầm buồn bực: Nhắc tới Triển Chiêu, dù thế nào cũng đường đường là Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ, hưởng bổng lộc của triều đình, huống hồ còn là chức quan tứ phẩm, đâu có phải thấp, vì sao phải tiết kiệm đến mức như thế?

Nhưng cùng đi với Triển đại nhân mấy ngày, Kim Kiền đã hiểu rõ tình huống.

Cái đó chính là: Sự nhiều cháo loãng, sỏi đồng thịt khan.

Bổng lộc của Triển Chiêu có nhiều hơn nữa cũng không thể trở thành người tiêu xài hoang phí được.

Hãy xem trên đường đi: Ba lần cứu giúp thiếu nữ bán mình để mai táng cha – tiêu mất bốn lượng bạc, tặng tiền cho đại thúc ngắt ở bên đường để đi khám bệnh – mất nửa lượng bạc, giúp thư sinh thi trượt hồi hương – mất năm lượng bạc...

Lại dè dặt thêm mấy kẻ ăn bám như mình, chỉ biết ăn mà chẳng làm gì... Đột nhiên Kim Kiền cảm thấy Triển Chiêu có thể sống qua ngày nhờ màn thầu và cháo cũng đã là may mắn lắm rồi.

Tóm lại, khi nhóm Kim Kiền, thương tích có thương tích, nhỏ có, lớn có, đói có khát có lũ lượt kéo đến Đông Kinh Biện Lương, cũng đã là hơn nửa tháng sau.

Theo Triển Chiêu tới dưới cổng thành, nhóm Kim Kiền còn chưa bước vào, thân hình Triển Chiêu đã dừng lại, xoay người hỏi Tần Hương Liên: “Tần đại tẩu, tẩu đã quyết định tới Khai Phong phủ nha cáo trạng phò mã, vậy tẩu hẳn đã có dự tính gì chăng?”.

Tần Hương Liên nghĩ một lát rồi nói: “Tần Hương Liên định tới trước cửa Khai Phong phủ nha đánh trống kêu oan”.

Triển Chiêu nghe xong nhíu mày, lắc đầu nói: “Làm thế không ổn. Trước đây Tần đại tẩu đã đệ đơn cáo trạng lên phủ Khai Phong rồi, nếu lại đánh trống kêu oan, một án hai lần cáo trạng, e sẽ khiến Bao đại nhân tức giận”.

Tần Hương Liên nghe xong nhất thời trong lòng cũng không có chủ ý gì khác, vội hỏi: “Dám hỏi ân công, liệu có còn biện pháp nào khác không?”.

“Còn một cách... chỉ không biết Tần đại tẩu có can đảm hay không?”, đôi mày của Triển Chiêu nhíu lại, trầm tư cân nhắc một lát rồi ngẩng lên nói.

Tần Hương Liên vừa nghe liền cảm thấy vui mừng, lập tức trả lời: “Tần Hương Liên đương nhiên có can đảm!”.

Triển Chiêu khẽ gật đầu: “Cách này chính là... ngăn kiện kêu oan”.

Nhưng khuôn mặt vốn tràn đầy ý chí của Tần Hương Liên vừa nghe xong, vẻ khí khái quyết tâm nhất thời mất đi phân nửa, cúi đầu không nói, lát sau mới ngẩng lên đáp: “Nếu chỉ có cách này, Hương Liên nguyện thử một lần!”.

Dứt lời, Hương Liên khẽ nhắm hai mắt, khuôn mặt lộ vẻ quyết tâm.

Kim Kiền ở một bên nghe mà thấy quái lạ.

Chẳng qua chỉ là ngăn một cái kiện, kêu oan mấy tiếng, tình tiết hạng ba trong các bộ phim truyền hình, biên kịch đều dùng nát rồi, Tần Hương Liên mắc chứng gì mà phải đấu tranh tư tưởng ghê vậy chứ.

Nhưng ngẫm đến bối cảnh hiện tại, trong lòng Kim Kiền nhất thời hiểu rõ.

Nói đến Bao Chửng là nói đến chương quản kinh thành, tâm phúc của lão hoàng đế, căn cứ theo tiêu chuẩn hiện đại mà nói, ít nhiều cũng tương đương chức thủ tướng quốc vụ viện.

Hãy tưởng tượng nếu mình vì kháng án mà lao lên đường cao tốc, xông vào một đoàn vệ sĩ mặc toàn âu phục đen, đeo kính đen, tai lăm lăm khẩu súng đen sì, quỳ rạp trên đất, ngăn chiếc limousine màu đen tuyền của Bảo ca (Chú thích: Thủ tướng Ôn Gia Bảo)...

Kim Kiền lạnh sống lưng: Chuyện đó quả thật rất khó khăn...

Triển Chiêu nghe được lời của Tần Hương Liên, bắt giắc khẽ gật đầu, chấp tay thi lễ với mấy người bọn họ, nói: “Nếu đã vậy, tại hạ mong Tần đại tẩu tất thấy được bình an. Hiện tại hạ đã hộ tống mọi người đến Khai Phong, các vị không cần phải lo chuyện an toàn nữa, tại hạ còn có việc quan trọng cần làm, xin cáo từ tại đây.”

Tần Hương Liên nghe vậy, tuy không nở nhưng thấy ân công ý đã quyết, lại thấy đã tới Khai Phong, cũng không tiện giữ lại, đành hành lễ bái biệt trước khi ân công rời đi.

Mặc dù Tần Hương Liên như vậy, nhưng hai đứa bé con nàng lại không đồng ý, mỗi đứa một bên, tay nắm chặt lấy vạt áo lam của Triển Chiêu, trái nít phải kéo, miệng không ngừng kêu lên.

“Đại hà thần tiên ca ca...”

“Đại hà thần tiên ca ca đừng đi...”

Kim Kiền đứng xem rất vui vẻ. Triển Chiêu kia một đời đại hiệp, đường đường một đấng nam nhi thân cao bảy thước, bên người lại bị hai cái “bánh ú” đu theo, đi không được, không đi cũng chẳng xong, vô cùng buồn cười.

Có điều, người trong giang hồ đều xưng tụng: Nam hiệp Triển Chiêu, tính khí rất tốt, bình tĩnh kiềm chế, ôn hòa nho nhã, quả không phải là hư truyền.

Nhìn Triển Chiêu mặc dù bị hai đứa trẻ ôm chặt lấy chân tay, nhưng cũng chẳng buồn phiền, ngồi xuống, hai tay đưa ra, xoa đầu hai đứa trẻ, cười nói: “Ca ca và bọn đệ rất có duyên, nhất định sẽ gặp lại, không cần phải như thế này đâu”.

Nụ cười này giống như gió xuân lướt qua mặt, nước suối mát lành chảy qua tim, chớ nói Kim Kiền đứng ngẩn ra mà ngay cả hai gò má của Đại hà thần tiên ca ca cũng đỏ ửng lên, hai tiểu quỷ lại càng ngoan ngoãn nghe lời, lập tức buông tay ra.

Triển Chiêu từ biệt rồi xoay người rời đi, nhìn như người bình thường đang đi, nhưng chớp mắt một cái đã không thấy bóng dáng đâu, đủ thấy khinh công xuất chúng đến thế nào.

Lát sau, Tần Hương Liên khôi phục lại thần trí, bất giác hỏi: “Ân công nói chúng ta có duyên với nhau, không bao lâu nữa sẽ gặp lại, không biết...”.

Tất nhiên Kim Kiền biết huyền cơ trong đó, nhưng chỉ có thể thắm cười khổ, không cách nào trả lời được, đành xoay người kéo hai đứa bé tiến qua cửa thành Biện Lương.

Vừa tiến vào Đông Kinh Biện Lương, Kim Kiền nhất thời sáng rỡ mắt.

Nếu không phải mọi người trước mắt đều mặc trang phục cổ, phòng ốc, đèn đài đều được thiết kế theo phong cách kiến trúc cổ đại, Kim Kiền còn cho rằng mình đã trở về một thành phố lớn của thời hiện đại.

Đông Kinh Biện Lương này, thật sự là khí thế cực kỳ to lớn, quy mô hoành tráng, lồng lộng huy hoàng. Trước mặt là một con đường bề rộng đã khoảng một trăm mét, tầm nhìn rất thoáng, lầu các, cửa hàng hai bên mọc lên san sát, biển hiệu dày đặc, các tiểu thương bán hàng rong bên đường, tiếng rao lanh lảnh bên tai không dứt, vô cùng náo nhiệt. Lại thấy người đi trên đường ăn mặc chỉnh tề, sắc mặt hồng nhuận, cử chỉ chừng mực, khác hẳn so với cư dân của châu, phủ, huyện, trấn.

Nhìn thấy cảnh sắc này, trong lòng Kim Kiền không khỏi cảm khái ngàn vạn lần.

Cảnh vật mô phỏng, dựng lại trong các bộ phim truyền hình, sự chân thật đến cả một phần mười cũng không theo được.

Lại lướt mắt đến các quán hàng rong ven đường quan sát một cách tỉ mỉ, trong lòng Kim Kiền nhất thời khê kêu khổ không ngừng... Đây quả thực là khảo nghiệm ý chí của mình mà!

Trong sọt, trên sạp hàng, bày đủ loại đồ điểm tâm lớn nhỏ, các loại hoa quả tươi non, có loại Kim Kiền biết tên, lại có loại nàng cũng không biết tên, tất cả đều bày ra trước mắt, hương thơm tỏa ra khắp bốn phía, hấp dẫn người qua lại, khiến người ta hoa cả mắt, nước dãi chảy ròng ròng.

Quay lại nhìn, Tần Hương Liên còn tạm, vẫn đứng với tư thế thanh cao, quyết không bị mê hoặc. Nhưng hai đứa tiểu quỷ đã sớm dán mắt vào đó, chỉ là vẫn đứng im tại chỗ, hai mắt đăm đăm, nước dãi từ miệng chậm chậm chảy xuống, thoát trông rất giống hai sợi râu cá mỏng manh như tơ.

Kim Kiền vừa nhìn, nhất thời hoảng hốt, lo hai tiểu quỷ không chịu được sự mê hoặc của vật chất, lại khổ sở cầu xin với mình, đến khi ấy thì mấy đồng tiền riêng phòng thân của mình chẳng phải là tan biến như khói sương ư.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền lập tức xốc lại tinh thần, tai nghe sáu phương mắt nhìn tám hướng, muốn tìm hiểu tuyến đường xuất hành của đoàn người phủ Khai Phong.

Câu hỏi chưa thoát ra khỏi miệng, người hai bên đường đột nhiên xôn xao hết lên.

Người hai bên đường đồng loạt đứng tránh sang hai bên, thương nhân, tiểu thương cũng vội vàng thu dọn đồ đạc, đem hàng hóa đặt vào lề đường, thoáng cái một lối đi rộng khoảng năm mươi mét đã xuất hiện.

Kim Kiền cảm thấy lo lắng, vừa định mở miệng hỏi người đi đường, bên tai đã truyền tới một tràng tiếng chiêng.

Tiếng chiêng vang vọng, không nhanh không chậm, nghe ra cả sự uy nghiêm tiềm ẩn trong đó.

Định thần nhìn kĩ, chỉ thấy trên đường lớn một đoàn người ngựa từ từ đi tới, phía trước có mấy người cầm chiêng đi dẹp đường, tiếp đó là các hộ vệ, ngay sau mấy người cầm chiêng dẹp đường là bốn người cầm bốn tấm bảng lớn, trên đó lần lượt viết tám chữ: “Khai Phong, “Phủ Doãn”, “Túc Tình”, “Hồi Tỵ”, đi tiếp theo sau là bốn cầm y hộ vệ, tay cầm trường đao, sắc mặt nghiêm trang, dáng vẻ uy nghiêm; đi sau bốn người đó là kiệu quan có đỉnh màu xanh đen, do bốn kiệu phu khiêng, vững vàng bước trên đường... Đây đúng là: Khí thế phi thường.

Lại nhìn các thương nhân, tiểu thương hai bên đường, không ai là không cúi đầu, tuy không có người nào quỳ lạy nhưng tất cả đều mang dáng vẻ cung kính.

Kim Kiền vừa nhìn, trong lòng thầm vui mừng.

Tình huống phô trương như thế này, lại thêm hai biển lớn “Khai Phong”, “Phủ Doãn”, người đi tới nhất định là lão Bao của Khai Phong phủ! Thật đúng là: Muôn dặm tìm người trăm ngàn lượt, ngoảnh đầu nhìn lại người đứng đó, giữa chốn đèn hoa rực sắc màu[1].

[1] Nguyên văn: “Chúng lý tầm tha thiên bách độ, mạch nhiên hồi thủ, khước tại đăng hòa lan san xứ”, trích từ bài từ “Thanh ngọc án – Nguyên tịch” của Nam Tống Tân Khí Tật.

“Xem ra phía trước chính là đoàn người hộ tống Bao đại nhân, Hương Liên tỷ còn không mau ngăn kiệu kêu oan?”.

Nhưng Tần Hương Liên, hai tay nắm chặt thanh đao vật chứng, miệng không thốt ra lời nào, cơ thể khẽ run rẩy, trì trệ chẳng có chút động tĩnh gì.

Kim Kiền thấy vậy liền nổi nóng: Mấy người cổ đại này, sao cứ đến thời khắc quan trọng thì lại đánh rơi mất dũng khí!

Mất thấy đội kiệu của Bao đại nhân sắp rời đi, nếu bỏ lỡ mất cơ hội này, không biết đến lúc nào mình mới có thể được ăn cơm phủ quan miễn phí!

Thế nên Kim Kiền lập tức nảy ra một chủ ý, lùi về phía sau lưng Tần Hương Liên vài bước, giơ chân phải lên, nhắm thẳng bàn tọa của Tần Hương Liên mà đạp một cái.

Cú đạp này đặt cược toàn bộ tiền riêng, lương thực cơm ăn cùng tiền đồ, khí vận của Kim Kiền, Kim Kiền vận toàn bộ sức mạnh, nhắm chuẩn xác, lực đạo vô cùng mạnh mẽ, chỉ thấy thân thể Tần Hương Liên giống như mũi tên lao vút ra khỏi dây cung, lao thẳng ra khỏi đám đông, biến thành hình chữ “đại” ngay ngắn phủ phục trước kiệu của Bao đại nhân.

Tần Hương Liên bổ nhào xuống thì không sao nhưng lại làm bốn hộ vệ trước kiệu của Bao đại nhân sợ mất vía, bốn người thâm nghị: Thế này là sao, đoàn kiệu đang đi bình thường, sao đột nhiên lại bay ra một người, ngã nhào xuống đây, còn cầm mặt xuống đất, dáng vẻ bất nhã... Ngăn kiệu cáo trạng ư? Chưa từng thấy cách ngăn kiệu như thế này bao giờ, còn thể hiện tư thế dang tay dang chân... Lẽ nào là thích khách? Vậy cũng không bình thường, thích khách kiểu gì mà lại sử dụng cách thức này để xuất hiện chứ...

Bốn hộ vệ nghĩ thì nghĩ thế, nhưng tay thì phản ứng không chậm chút nào. Chỉ thấy bốn người đồng loạt rút đao khỏi vỏ, đồng thanh quát: “Kẻ nào? Kẻ nào cả gan ngăn kiệu của phủ doãn phủ Khai Phong, Bao đại nhân?”.

Một câu này đương nhiên là bốn giọng hợp một, âm thanh vang dội, khí thế phi phàm, nhưng đáng tiếc, không có hiệu quả gì.

Người vừa bổ nhào trước kiệu hoàn toàn không có phản ứng, vẫn dán mặt xuống đất hướng lưng lên trời y như cũ, bất động.

Lúc này, đừng nói bốn hộ vệ cảm thấy khó hiểu mà ngay cả lão bách tính xung quanh cũng thấy kỳ lạ, mọi người thâm nghị: Đây đúng là ‘chuyện lạ năm nào cũng có, năm nay lại đặc biệt nhiều’. Phương pháp ngăn kiệu mới mẻ như thế này, thật đúng là được mở rộng tầm mắt.

Kim Kiền đứng một bên nhìn thấy rất rõ, trong lòng thầm kêu to không ổn.

Tiêu rồi, hình như mình đạp mạnh vượt mức tiêu chuẩn, Tần Hương Liên phi ra, đầu đập xuống đất, mười phần chắc chín là hôn mê bất tỉnh rồi.

Lại nhìn tứ đại hộ vệ trước kiệu vẻ mặt rất căng thẳng, bốn thanh đao hàn quang bắn ra tứ phía, dường như sắp vung xuống người Tần Hương Liên, nhất thời trong lòng nóng vội, cũng không quan tâm xem mình thân là một người từ tương lai đến, nếu tham gia vào lịch sử sẽ để lại hậu quả như thế nào, Kim Kiên nhảy ra một bước xông ra khỏi đám đông, đến trước người Tần Hương Liên, “bịch” một tiếng quỵ sụp xuống.

“Đại nhân, tiểu nhân oan uống lắm!!!”

Tiếng kêu oan này của Kim Kiên thiếu chút nữa dọa cho bốn hộ vệ ngã lăn ra đất, không khỏi đồng thời lùi về phía sau nửa bước.

Thì ra Kim Kiên vì nóng lòng, bất giác đã thi triển khinh công “Tiêu dao du”, người ngoài nhìn vào chỉ cảm thấy nàng xuất hiện đột ngột như từ dưới đất chui lên.

Lúc này đương nhiên Kim Kiên cũng không nhận ra chuyện đó, trong lòng còn cảm thấy kỳ quái: Trình tự ngăn kiệu kêu oan diễn trên ti vi không lẽ là sai, sao mình hô cả nửa ngày trời mà ai nấy ngay cả một chút phản ứng cũng không có vậy...

Bốn hộ vệ đứng trước kiệu không phản ứng, nhưng người trong kiệu lại phản ứng.

“Kẻ nào kêu oan?” Một giọng nói trầm trầm truyền ra từ chiếc kiệu quan màu xanh đen, trầm ổn vừa phải, hàm chứa sự uy nghiêm.

Lúc nào hộ vệ trước kiệu mới hồi phục lại tinh thần, một người trong số đó thu trường đao, đến trước kiệu chấp tay lại nói: “Bẩm đại nhân, là một tiểu khát cái”.

“Tiểu khát cái?”, người trong kiệu trầm ngâm một lát, sau đó màn kiệu vén lên, một người từ trong đó bước ra.

Người này, khoảng trên dưới bốn mươi tuổi, đầu đội mũ ô sa, mặc măng long bào màu tím, thắt lưng đeo đai ngọc, chân đi giày quan đen, lướt đến khuôn mặt, làn da đen sì, lông mày trắng đứng, khóe mắt xếch ngược, hai mắt như có điện, ở giữa trán có một thứ, đó chính là mảnh trăng lưỡi liềm sáng ngời, nhìn xuống dưới, mũi sư tử, miệng rộng, ba chòm râu đen bóng dài xuống trước ngực, không cần nổi giận mà vẫn uy nghiêm, cái đó gọi là: Văn quan võ tướng, tướng mạo đường đường chính chính, uy phong lẫm liệt.

Kim Kiên nhìn lên, ôi, cái người này, quả nhiên là danh bất hư truyền... Đen, quá là đen! Phải nói là đen không thể đen hơn, ngoại trừ đôi mắt sáng, cái miệng với hàm răng trắng, còn có mảnh trăng lưỡi liềm trong truyền thuyết ra, toàn thân trên dưới đều đen sì giống như từ trong hũ mực chui ra, màu đen chất chứa ánh sáng, ánh sáng chất chứa bóng đen. Xem ra trăm phần trăm vị này chính là lão Bao, “phiếu ăn” miễn phí của mình rồi.

Lại nói đến người trong kiệu bước ra này, đó chính là Khai Phong phủ doãn Bao đại nhân, Bao Chửng. Bao đại nhân bãi triều từ sớm, chuẩn bị dẹp đường hồi phủ, trên đường thì gặp Kim Kiên, người ngăn kiệu kêu oan. Theo lý mà nói, từ sau khi Bao đại nhân thay đổi trình tự cáo trạng của dân chúng, số lần ngăn kiệu kêu oan của bách tính ngày càng tăng, việc hôm nay cũng nằm trong dự tính. Nhưng tình huống Bao đại nhân nhìn thấy lúc này, cũng không khỏi có chút kinh ngạc.

Trước mặt, giữa đường lớn, có một người úp mặt xuống đất phủ phục thành hình chữ “đại”, dựa vào y phục để phán đoán thì đây là một người phụ nữ. Trước người phụ nữ này, là một thiếu niên đang quỳ, quần áo tả tơi, tóc tai rối bù, dường như là một tên ăn mày, nhưng quan sát tỉ mỉ lại thấy thiếu niên này, mày rậm mắt tròn, đôi mắt dài hẹp, lấp lánh sáng ngời, đang nhìn chằm chằm vào chính mình, khuôn mặt tràn đầy vẻ vui mừng.

Đột nhiên sống lưng Bao đại nhân lạnh toát, trong lòng càng cảm thấy kỳ quặc, mở miệng hỏi: “Người chính là kẻ kêu oan?”.

Kim Kiên vội đáp: “Bẩm đại nhân, chính là tiểu nhân”.

“Người có oan khuất gì?”

Kim Kiền vừa nghe xong, liền dùng tay chỉ vào lưng Tần Hương Liên, lớn tiếng đáp: “Bẩm đại nhân, là Tần Hương Liên phía sau tiểu nhân có kỳ oan!”

Bao đại nhân không khỏi bàng hoàng, vội hỏi: “Tần Hương Liên mà người nói là...”

Kim Kiền lập tức cúi đầu khom lưng, hướng về phía hai tiểu quý ở sau ra hiệu, hai đứa bé con vừa thấy thế liền chạy vội lên phía trước, quỳ xuống cạnh Kim Kiền.

Kim Kiền lấy tay kéo hai đứa trẻ, gật đầu nói: “Chính là Tần Hương Liên mà đại nhân từng biết”.

Bao đại nhân vừa nhìn liền nhận ra hai đứa trẻ này, đúng là con của người phụ nữ ba tháng trước từng đến phủ Khai Phong cáo trạng đương kim phò mã – Tần Hương Liên. Ngài nhất thời cau mày, trầm tư một lát rồi lên tiếng ra lệnh: “Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hổ, hộ tống mẹ con Tần Hương Liên hồi phủ!”.

“Tuân lệnh, đại nhân”, bốn hộ vệ lớn tiếng đáp.

Kim Kiền nhất thời hiểu ra, thì ra bốn vị lão huynh cầm đao này chính là “Tứ đại kim cương” của lão Bao, trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ quái, thầm nghĩ: Ngay đến cả Tứ đại kim cương cũng đã xuất hiện rồi, sao lại không thấy kế toán kiêm thầy thuốc gia đình của Khai Phong phủ – Công Tôn tiên sinh nhỉ?

Mặc dù Kim Kiền trong lòng nghi hoặc nhưng trên mặt vẫn không biểu lộ gì. Tần Hương Liên được hai hộ vệ xốc lên, còn bản thân thì dắt hai tiểu quý, theo đoàn kiệu của Bao đại nhân, chậm rãi hướng Khai Phong phủ nha đi tới.

Không bao lâu sau đã đến được Khai Phong phủ nha.

Kim Kiền ngược mắt lên nhìn, trong lòng cứ xuýt xa mãi không thôi.

Khai Phong phủ nha này, cột ngọc mái cong, uy nghi cung kính, hai cánh cửa lớn màu đỏ ước chừng cao ba mét, đang mở, phía trên treo một tấm bảng thếp vàng viết ba chữ lớn: “Khai Phong phủ”; hai bên cửa lớn là hai hàng nha dịch đứng trang nghiêm, vẻ mặt nghiêm trang kính cẩn, bên phải cửa lớn là một chiếc trống màu đỏ được đặt trên giá, vừa đúng chiều cao của một người, trên giá còn đặt một chiếc dùi, đây chính là danh thắng của Khai Phong phủ: Trống kêu oan.

Lại nhìn về phía bên trái cửa lớn, có một người đứng đó, vận áo vải màu trắng, đầu đội mũ màu xanh, thấy đội kiệu hồi phủ liền bước lên trước hai bước, chấp tay nói: “Học trò cung nghênh đại nhân hồi phủ”.

Người này thân hình mảnh khảnh, gò má nhô cao, dung mạo tinh tế, ba chòm râu mỏng khê phát phơ, toàn thân phát ra khí chất thư sinh, khuôn mặt rất trắng, dường như là đắp lên đó cả ba lớp phấn vậy.

Kim Kiền định thần nhìn kĩ, thiếu chút nữa là phun nước bọt.

Chuyện, chuyện chuyện này không cần phải hỏi, khẳng định đây chắc chắn là Công Tôn tiên sinh, chỉ là, người này và Bao đại nhân đứng cạnh nhau, tương phản quá lớn! Có thể sánh với sản phẩm ăn vặt nổi tiếng của thời hiện đại – “Hắc bạch phối[2]”.

[2] Tên một sản phẩm ăn vặt nổi tiếng của Trung Quốc. Trên bao bì chữ “Hắc” màu đen, chữ “Bạch” màu trắng nằm cạnh nhau, chính vì thế nên Kim Kiền đã liên tưởng đến Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh khi đứng cạnh nhau.

6. Q.1 - Chương 6

Trên công đường Khai Phong phủ thăm vấn phò mã, Trần Thế Mỹ giáo hoạt khiến người ngoài tức giận.

Khai Phong phủ nha kiến trúc khoáng đạt, trang nghiêm túc mục, phía trước là sảnh sau là phòng ốc, bên trái là tổ miếu, bên phải là xã tắc[1], cửa nặng đường nhiều, đường và cửa to nhỏ khác nhau khiến Kim Kiền nhìn mà hoa cả mắt, tựa như bước vào mê cung. Trái quanh phải co, ngoằn ngoèo nghèo nghèo, hệt như quanh quẩn trong trận đồ bát quái, mãi một lúc sau Kim Kiền mới đến được nơi có thể dừng chân.

[1] Xã tắc: Tên một loại tổ miếu.

Đứng trước giường của Tần Hương Liên, Kim Kiền vừa quan sát Công Tôn tiên sinh đang chẩn bệnh cho Tần Hương Liên, vừa đánh giá gian phòng mà mình đang đứng này.

Cửa sổ dán giấy trắng – thùng lỗ gió lùa vào, cửa gỗ sơn đen – bong tróc, bàn gỗ tròn – hầy còn tốt, chân bàn còn đầy đủ, bốn cái ghế gỗ nhỏ – chân ngắn ngủn, một bình trà sứ men xanh – mất nắp, bốn chén trà sứ men trắng – tróc men, một cái giường chế từ phản gỗ – cứng quèo, màn hoa trắng trên giường – đầy những mảnh vụn vá...

Nhất thời trong lòng Kim Kiền lạnh đi nửa phần. Khai Khai Khai Phong phủ này tiết kiệm đến vậy, sợ rằng cơm ngon canh ngọt cũng chẳng có!

“Đại nhân, Tần Hương Liên chỉ bị thương ngoài da, lại đi đường mệt nhọc, cộng thêm khi ngăn khiếu kêu oan có khả năng đập đầu xuống đất, nhất thời hôn mê, nghỉ ngơi một lát sẽ tỉnh lại thôi.”

Công Tôn Sách bắt mạch xong, đứng dậy nói với Bao đại nhân phía sau.

Kim Kiền bên cạnh thầm tắc lưỡi: Công Tôn tiên sinh quả nhiên là có bản lĩnh, rốt cuộc cũng chẩn đoán được hầu hết bệnh tình của Tần Hương Liên, có điều vẫn còn may chưa chẩn đoán ra được trên bàn tọa của Tần Hương Liên có một dấu chân rất to.

Bao đại nhân nghe thấy lời của Công Tôn tiên sinh, đưa tay vuốt râu, gật gật đầu, nói: “Vất vả cho tiên sinh rồi”. Nói xong, liền quay lại hỏi Kim Kiền: “Vị huynh đệ này không biết có quan hệ như thế nào với Tần Hương Liên, vì sao lại thay Hương Liên kêu oan trước khiếu của bản phủ?”

Kim Kiền nghe xong, vội vàng sửa lại y phục định trả lời, không ngờ hai tiểu quỷ bên cạnh đã cướp lời.

“Huynh ấy là Thần tiên ca ca, là người trời phái xuống giúp đỡ bọn cháu”, hai đứa bé đồng thanh nói.

“Thần tiên ca ca?”, Bao đại nhân không khỏi sửng sốt.

Kim Kiền nhất thời ngượng ngùng, cười khỏ, vội nói rõ: “Bẩm đại nhân, thảo dân là Kim Kiền, chuyện là...”, thế là Kim Kiền đem ngọn ngành sự việc nhất nhất bẩm báo, ngoài ra còn thêm mắm thêm muối, cũng không quên quở trách cả tên tri phủ đầu heo kia nữa, chỉ là đặc biệt tỉnh lược đi thân phận mình là người tương lai đến, đồng thời là đệ tử đích truyền của hai lão quái sư phụ.

Bao đại nhân nghe xong, sắc mặt bỗng trầm xuống, nhú mày không nói.

Không khí trong phòng nhất thời ngưng đọng, nặng nề đè xuống quanh người.

Công Tôn Sách ở bên vừa nhìn liền biết đại nhân không vui, lập tức tiến lên một bước, chuyển đề tài: “Vị Kim tiểu huynh đệ này, chuyện người nói có bằng chứng gì không?”

“Đương nhiên có...”

“Có bằng chứng!”, một giọng nói phát ra từ trên giường, mọi người đều quay lại nhìn, Tần Hương Liên đã tỉnh, đang cố gắng để ngồi thẳng dậy.

Công Tôn tiên sinh vội đến bên giường, đỡ lấy Tần Hương Liên nói: “Thương thế trên người người rất nghiêm trọng, không thể vọng động”.

Hai đứa trẻ cũng nhào tới trước, ôm chặt lấy mẫu thân.

Tần Hương Liên thấy thế, cố cử động người, quỳ trên giường, sầm sầm nói: “Đại nhân, Trần Thế Mỹ táng tận lương tâm, Tần Hương Liên đã chẳng có chỗ nào để đi, chỉ đành cáo trạng lên đại nhân! Mong Bao đại nhân làm chủ cho dân phủ!”

Dứt lời, Tần Hương Liên đem thanh đao vẫn ôm chặt trong tay ngay cả khi hôn mê dâng lên Bao đại nhân.

Bao đại nhân nhận lấy thanh đao tỉ mỉ quan sát, bất giác đôi lông mày nhíu chặt, thở dài một tiếng nói: “Tần Hương Liên, những khổ sở vất vả ngươi phải chịu, bản phủ đã hiểu rõ. Ngươi cứ an tâm, bản phủ sẽ làm chủ cho ngươi, người đứng dậy đi”.

Tần Hương Liên nghe xong liền khẩu đầu bái lạy, sau đó mới thay đổi tư thế, ngồi trên giường.

Bao đại nhân đưa thanh đao cho Công Tôn tiên sinh, lại nói: “May là người đại nạn không chết, thoát khỏi miệng hùm, cũng là trời xanh có mắt”.

Tần Hương Liên khe khẽ gật đầu nói: “Lời Bao đại nhân nói rất đúng, nếu như không có hai vị ân công ra tay tương trợ, e rằng mẹ con Hương Liên đã sớm không còn trên nhân thế này nữa”.

“Hai vị ân công?”, Bao đại nhân hỏi, “Hai vị ân công mà người nói, một trong hai vị đó có phải chính là vị tiểu huynh đệ này không?”.

Tần Hương Liên gật đầu: “Đúng vậy, khi đó Hàn Kỳ định giết mẹ con Hương Liên, may thay vị ân công này đã ra tay tương cứu, đem những lời trực ngôn khăng khải mà lay động Hàn Kỳ, mẹ con Hương Liên mới có thể thoát nạn”.

Kim Kiền nghe xong, bỗng cảm thấy đau đầu, lòng thầm nói: Lúc đó chẳng qua là kế hoãn binh, vì bảo toàn cái mạng nhỏ của mình nên mới uốn mấy tắc lưỡi mà tương trợ, he he, như vậy mà cũng có thể đổi lại được mỹ danh sao? Cái giá của anh hùng thời cổ đại cũng rẻ quá đi chứ... Nhưng lại thấy mọi người nhìn mình chằm chằm, Kim Kiền chỉ có thể dậm lao thì phóng luôn theo lao, đã mang tiếng là anh hùng lại càng phải quyết tâm đến cùng...

Vì thế Kim Kiền bước lên trước chấp tay lại nặn ra một nụ cười, nói: “Chỉ là chuyện nhỏ, không đáng nhắc đến”.

Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh nghe xong, thấy thiếu niên này tuổi đời còn nhỏ lại có cử chỉ đại nghĩa như vậy, nhất thời thầm tán thưởng. Công Tôn tiên sinh khẽ gật đầu, Bao đại nhân thì vuốt râu cười.

Kim Kiền ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng kêu khổ thấu trời.

Lát sau, Bao đại nhân lại hướng Tần Hương Liên hỏi: “Vậy không biết vị ân công còn lại mà người nhắc đến là nhân vật nào?”.

Khuôn mặt Tần Hương Liên hiện lên vẻ khó xử, nói: “Bẩm Bao đại nhân, không phải là Hương Liên không trả lời, chỉ là Hương Liên từ đầu chí cuối vẫn không biết danh tính của ân công”.

Hương Liên miệng nói không biết, nhưng hai tiểu quỷ kia lại không nghĩ thế, chỉ cảm thấy rất có hảo cảm với vị bá bá mặt đen này, thế là cướp lời nói: “Huynh ấy là Đại hà thần tiên ca ca”.

Lúc này không những Bao đại nhân sững sốt mà ngay cả Công Tôn tiên sinh vốn túc trí đa mưu cũng mờ mờ chẳng hiểu đầu đuôi thế nào.

Hai đứa trẻ kia lại vô cùng vui vẻ, đứng lên khoa tay múa chân.

Đứa bé trai nói: “Đại hà thần tiên ca ca rất lợi hại, huynh ấy biết bay, thoát một cái đã chẳng nhìn thấy đâu”.

Đứa bé gái cũng nói: “Là thật đó, giống y như Thần tiên ca ca vậy. Mới quay đi thôi mà đã không thấy bóng dáng đâu!”.

“Còn nữa, còn nữa, Đại hà thần tiên ca ca có thể đánh người xấu!”

“Người xấu vừa nhìn thấy Đại hà thần tiên ca ca liền sợ hãi bỏ chạy, rất lợi hại!”

“Còn nữa cơ, Đại hà thần tiên ca ca...”

Bô lô ba la, xì xà xì xồ...

Bên kia hai tiểu quỷ hứng chí nói, bên này Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh khó mà chịu thêm.

Hai đứa trẻ này, trái một câu “Thần tiên ca ca”, phải một câu “Đại hà thần tiên ca ca”, thần tiên lớn nhỏ bay đầy trời, nói tới mức hai người đầu như nổ ra, hai mắt mờ đi. Lại thấy Tần Hương Liên về mặt ngưỡng ngưỡng, còn Kim Kiền phía sau thì cứ cười gượng mãi, mắt lảng đi chỗ khác.

Đúng lúc này, bỗng nghe thấy bên ngoài cửa có người bấm báo: “Bẩm Đại nhân, Triển đại nhân đã hồi phủ, đang ở phía ngoài cầu kiến”.

Bao đại nhân vừa nghe liền tỏ vẻ vui mừng, vội nói: “Mau mời vào”.

Lời vừa dứt cửa phòng đã mở ra, một người tiến vào.

Người này thân mặc quan bào đỏ, đầu đội mũ quan đen, trên mũ có hai sợi dây đỏ dài rủ xuống trước ngực, lưng đeo đai ngọc đen, chân mang giày đen hơi bạc màu, thân hình thẳng đứng, vai rộng eo thon, mày mắt sáng như sao, khuôn mặt tuấn tú, nho nhã, giữa trán như tỏa ra ba phần hiệp nghĩa, ba phần nho nhã, ba phần uy nghiêm.

Người mới đến chấp hai tay lại, sang sảng nói: “Triển Chiêu bái kiến Bao đại nhân”.

“Ân công!”

“Đại hà thần tiên ca ca!”

Ba tiếng kêu vang lên đồng thời.

Hai đứa trẻ bỏ nhào đến bên người Triển Chiêu, mỗi đứa một bên, nằm lấy quan bào màu đỏ của Triển Chiêu chẳng chịu buông ra. Tần Hương Liên lại càng kích động, thiếu chút nữa là nhào từ trên giường xuống dưới đất.

Chỉ có Kim Kiền là vẫn trấn tĩnh, khoanh tay lại, hất cằm lên, thâm nghĩ: Ai da, quả nhiên là người đẹp vì lụa lú tốt vì phân, nhìn Triển Chiêu trước mặt, quan bào trên người này, dáng vẻ này, khí thế này, cái eo nhỏ này... khụ khụ... Thật đúng là hoa gặp hoa nở, xe thấy xe nhường, người gặp người yêu!

Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh thấy vậy thì nhất thời hiểu rõ.

Bao đại nhân khẽ lắc đầu, cười nói: “Thì ra ân công mà mấy vị luôn miệng nói lại chính là hần”.

Tần Hương Liên không hiểu, hỏi: “Lẽ nào đại nhân biết ân công?”

Công Tôn tiên sinh bước lên nói: “Tần Hương Liên, ngươi có biết người này là ai không?”.

Tần Hương Liên lắc đầu.

Công Tôn tiên sinh lại nói: “Người này chính là Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ, được đích thân thánh thượng ngự phong “Ngự Miêu” Triển Chiêu, Triển hộ vệ”.

Lúc này Tần Hương Liên bừng tỉnh, vội quỳ trên giường phủ phục xuống, nói: “Hương Liên đa tạ ơn cứu mạng của Triển đại nhân!”.

Hai đứa bé thấy thế cũng quỳ xuống, học theo: “Đa tạ ơn cứu mạng của Triển đại nhân”.

Kim Kiền thấy vậy nghĩ: Ai da, mọi người đều quỳ rồi, mình không nên lập dị khác với mọi người, mau quỳ thôi! Thế là cũng vội quỳ xuống, hô to: “Đa tạ Triển đại nhân cứu mạng!”.

Triển Chiêu thấy vậy vội đỡ hai đứa trẻ bên người đứng lên, lại nói với Kim Kiền và Tần Hương Liên: “Mau mau đứng dậy, Triển mỗ sao dám nhận lễ này”.

Lúc này mọi người mới đứng lên, ai về vị trí nấy.

Bao đại nhân nhìn Triển Chiêu, khuôn mặt mang theo vẻ tán thưởng, lại hướng Tần Hương Liên hỏi: “Ngươi không tới phủ nha đánh trống kêu oan mà ngăn kiện kêu oan, có phải là do Triển hộ vệ chỉ cho không?”.

Tần Hương Liên hơi khựng lại một chút rồi trả lời: “Thưa, đúng vậy, vì sao đại nhân lại biết?”.

Bao đại nhân vuốt râu mỉm cười, trầm mặc không nói.

Công Tôn tiên sinh thấy thế liền giải thích: “Đại nhân đã sớm ra lệnh rõ ràng, phạm là một án hai lần cáo trạng, bất luận vì nguyên do gì, trước tiên đều phải chịu hai mươi trượng để răn đe khiển trách. Triển hộ vệ tất nhiên biết quy tắc này, thế nên mới bày cho người ngăn kiện kêu oan, giúp người tránh được hai mươi trượng trách phạt này”.

Tần Hương Liên nghe xong rất cảm động, lại muốn bái tạ nhưng Triển Chiêu đã bước tới ngăn lại.

Triển Chiêu đỡ lấy Tần Hương Liên, xoay người nói với Bao đại nhân: “Đại nhân, Tần Hương Liên có kỳ oan...”.

Bao đại nhân lại khoát tay, cắt ngang lời của Triển Chiêu, nghiêm nghị nói: “Triển hộ vệ không cần lo lắng, bản phủ đã biết. Trần Thế Mỹ làm nhiều điều ác, bản phủ sẽ cho người đến phò mã phủ bắt người!”.

Kim Kiên vừa nghe, suýt chút nữa thì ngã nhào.

My God! Không phải giỡn chơi chút, Trần Thế Mỹ là phò mã chứ có phải Trương Tam Lý Tứ bán bánh nướng ngoài phố đâu. Lão Bao ngài kích động một chút, đồng đặc kêu lên vài câu thì có thể đến bắt người sao? Dù thế nào cũng phải tìm lão hoàng đế ký cái lệnh gì đó rồi hãy đi chứ!

Quả nhiên, Công Tôn tiên sinh nghe xong, vội bước lên trước ngăn Bao đại nhân lại, nói: “Đại nhân, theo như học trò thấy, chuyện này rất nghiêm trọng, sao đại nhân không đi tìm Vương thừa tướng bàn bạc một chút, sau đó hãy quyết định?”.

Bao đại nhân nghe xong, trầm ngâm một lát, cảm thấy có lý liền mở miệng, cao giọng nói: “Người đâu, chuẩn bị kiệu, đến phủ thừa tướng”.

Nói xong liền đi nhanh ra ngoài, nhưng mới đi tới cửa Bao đại nhân liền quay người lại căn dặn Công Tôn tiên sinh: “Tiên sinh hãy tiếp đón mẹ con Tần Hương Liên và vị huynh đệ họ Kim cho tốt”.

Công Tôn tiên sinh cúi người chấp tay hành lễ, đương nhiên là đáp ứng rồi.

Kim Kiên nghe vậy, trong lòng vô cùng cao hứng, vội tiến lên, cười tí mắt hỏi: “Công Tôn tiên sinh, xin hỏi một chút, Khai Phong phủ các ngài mấy giờ mới dọn cơm?”.

“Kim ân công, Hương Liên có chuyện không hiểu.”

Ngồi trong thiện đường Khai Phong phủ nha, Tần Hương Liên vừa chăm sóc cho hai đứa bé ngồi cạnh mình ăn, vừa hỏi Kim Kiên phía đối diện.

“Chuyện gì vậy?” Kim Kiên nuốt một nửa quả dưa chuột xuống, miệng lúng búng nói, ngay cả mí mắt cũng dán vào mấy đĩa thức ăn và bát dưa trên bàn.

May thế, may thế, chuyện cơm nước của Khai Phong phủ cũng không trễ nải lắm, chỉ trong một thời gian rất ngắn mà đã có thể chuẩn bị được bốn món rau, một món canh, đã thế hương vị màu sắc cũng đủ cả, xem ra tạm thời không cần phải lo lắng vấn đề cái bụng nữa rồi.

“Chuyện Hương Liên không hiểu là, ân công họ Kim tên Kiên, nhưng vì sao trên công đường tri phủ Sái Châu, ân công lại tự xưng là Vương Nhị Mặt Rỗ?”, Tần Hương Liên thấy Kim Kiên ăn uống vô cùng hào sảng, khó tránh khỏi có chút kinh ngạc, ngưng lại một chút mới dám hỏi.

Kim Kiên đẩy một miếng rau, tay trái bưng bát cơm, tay phải dùng đũa gấp rau với tốc độ như chim bay vào bát mình, một lát sau mới nuốt hết mà trả lời được: “Tri phủ Sái Châu kia là người thế nào, chỉ dùng đầu ngón chân cũng có thể biết rõ. Từ đầu đến chân đều là hình tượng điển hình của loại tham quan, mặt thì đầy thịt béo núc ních, mắt liên mày láo, thiên cận, đệ tự xưng là Vương Nhị Mặt Rỗ, cũng là dành cho mình một đường lui, chẳng phải nên thế sao?”.

Tần Hương Liên lại càng không hiểu, tiếp tục hỏi: “Ân công nói như thế nghĩa là thế nào?”.

Kim Kiên lại húp canh thịt soàn soạt đến hơn nửa bát mới đặt xuống, nói: “Tri phủ kia rõ là cùng một giuộc với Trần Thế Mỹ, rõ ràng muốn ám hại tỷ, cho dù tỷ có thà chết không chịu nhận tội, hẳn cũng có thể đánh ngất tỷ rồi ép tỷ điểm chỉ nhận tội. Hiện cung trạng của tỷ đã được điểm chỉ nhận tội trên công đường Sái Châu phủ, về phần có phải là dùng hình bức cung hay không, vốn chẳng có ai có thể làm chứng; mà chữ kí trên bản cung trạng của đệ là ‘Vương Nhị Mặt Rỗ’, đó là cái tên giả, đợi đến khi Bao đại nhân tra vấn, đệ có thể nói là vì không chịu nổi đại hình bức cung cho nên mới dùng tên giả để ký nhận. Đến lúc đó giấy trắng mực đen, tên tri phủ đầu heo kia có không chịu thừa nhận cũng không được... hô hô hô...”.

Nói đến đây, Kim Kiên càng cảm thấy mình thật biết nhìn xa trông rộng, bất giác thâm đắc ý, bưng bát cười lớn, cơm trong miệng bắn ra đầy bàn.

Nhưng chưa cười được mấy tiếng, đột nhiên ngoài cửa một nha dịch xông vào, cao giọng nói: “Mẹ con Tần Hương Liên, Kim Kiên! Bao đại nhân sắp thăng đường xử án, mau theo ta lên công đường”.

“Khụ khụ khụ...”, Kim Kiên bị sặc cơm, ho một lúc lâu, sau đó mới ngẩng đầu lên hỏi: “Vị quan gia này, ngài vừa nói gì vậy?”

“Bao đại nhân thắng đường xử án, các người mau theo ta.”

Tần Hương Liên nghe vậy, sắc mặt mang vẻ vui mừng, vội vàng dắt con đứng dậy, gấp rút bước ra cửa.

Kim Kiên thấy thế, đành phải phần uất rời bàn ăn, trong lòng rất không tình nguyện: Khai Phong phủ này quả thật là danh bất hư truyền, hiệu suất làm việc quá cao, nhanh như thế mà đã thắng đường thẩm án... Chỉ là, ít nhiều gì cũng để mình ăn no đã, như thế mới có sức lực để chiến đấu chứ!

“Kim Kiên, còn không đi mau?”, nha dịch trước mặt thấy Kim Kiên đi rất chậm chạp, không khỏi quay đầu lại nhắc nhở.

“Vâng, đến đây”, Kim Kiên nặn ra một nụ cười khan rồi lê bước đi theo.

Ra khỏi thiện đường, xuyên qua Nghĩa môn, Đông Nhi môn, mấy người Kim Kiên đã đến được công đường của Khai Phong phủ.

Lúc này trên công đường tiếng trống nổi lên, âm thanh trống gỗ đập xuống đất vang lên từng hồi, Tam ban nha dịch đứng hai bên, đồng thanh hô: “Uy vũ...”, khoái đao bổ đầu, sát uy bỗng cầm trong tay, uy phong凛冽. Trên cửa công đường treo roi, thẻ bài, kẹp tay, cùm, bên cạnh còn treo hai tấm bảng “Túc Tĩnh”, “Hồi Tỵ”; chính giữa công đường là một bức hoành phi rất to, trên đó viết bốn chữ “Minh kính cao huyền”. Bao Chửng ngồi ở giữa, uy nghiêm tràn ngập quanh mình, khó có thể nhìn thẳng được, tay ngài cầm kinh đường mộc vỗ một cái, cao giọng nói: “Truyền mẹ con Tần Hương Liên, Kim Kiên!”

Nha dịch dưới công đường lập tức hướng ra ngoài truyền gọi: “Truyền mẹ con Tần Hương Liên, Kim Kiên...”.

Vừa đúng lúc mấy người Kim Kiên bước tới bên ngoài cửa công đường, vừa nghe thấy lệnh truyền Kim Kiên thăm nghĩ: Tới rồi, đang gọi mình, khẩn trương lên nào!

Thế nên mấy người bọn họ vội tiến vào công đường, hướng về phía Bao đại nhân quỳ sụp xuống.

“Dân nữ Tần Hương Liên, khấu kiến Bao đại nhân.”

“Thảo dân Kim Kiên, khấu kiến Bao đại nhân.”

Trong lúc Kim Kiên thăm kêu khổ: Khai Phong phủ này, quả nhiên không cùng cấp bậc với châu phủ bình thường. Nhìn cái loại đá xanh vuông vức lại còn rất to lát đầy nền đất mà xem, chất lượng thuộc hàng thượng hạng, quỳ lên còn đau hơn nhiều so với công đường của tên tri phủ kia.

Bao đại nhân chậm rãi hỏi: “Tần Hương Liên, người có biết người ngồi trên công đường kia không?”

Lúc này Kim Kiên mới phát hiện ra, trừ mình, người giúp Tần Hương Liên ra, chính giữa công đường còn có một người, đang ngồi chễm chệ trên ghế tựa khắc hoa có phủ gấm, trong lòng không khỏi thầm suy đoán:

Trên công đường Khai Phong phủ này, ngoại trừ lão Bao, nhân vật đại boss[2] này ra, chỉ có Công Tôn tiên sinh do yêu cầu công việc là được ngồi, ngay cả Ngự tiền hộ vệ Triển Chiêu thuộc hàng tứ phẩm cũng còn phải đứng. Người này ngay tại công đường Khai Phong phủ mà còn có thể ngồi đường hoàng, nhất định thân phận không phải tầm thường.

[2] Boss: Chỉ lãnh đạo, quan chức, đôi khi còn chỉ những người đứng đầu về một mặt nào đó.

Nghĩ đến đây, Kim Kiên vội hí mắt nhìn trộm.

Chỉ thấy người này mặc quan bào gấm màu đỏ, hoa văn bay lượn đối xứng được thêu trên áo, đầu đội thông thiên quan được kết lại bằng vô số những hạt châu, phía trước có nạm một viên ngọc, lưng đeo cân đai bằng vàng, chân đi đôi hài màu tía. Trang phục của người này từ trên xuống dưới, tính ít cũng bằng tiền sinh hoạt phí cả nửa đời của một hộ nghèo. Lại nhìn lên mặt người này, Kim Kiên bỗng kinh hoàng...

Lông mày lười mác, mi thanh mục tú, khuôn mặt tựa trăng rằm, tai tựa đỉnh vàng, cả gương mặt toát lên vẻ phong lưu phóng khoáng, phục sức bảnh bao, chỉ là giữa hai hàng lông mày tràn ngập vẻ khinh thường, kiêu ngạo và lỗ mãng. Nói tóm lại chính là: một tên thư sinh ẻo lả.

Kim Kiên không khỏi đưa mắt nhìn về phía Triển Chiêu đang đứng cạnh bàn xử án của Bao đại nhân, trong lòng thầm gật gù: Tiểu Miêu nhà ta nhìn vẫn thuận mắt nhất.

Bỗng Kim Kiên nghe thấy Tần Hương Liên ở bên phần nộ nói: “Hương Liên biết người này, người này chính là phu quân của Hương Liên – Trần Thế Mỹ!”.

Nếu không phải đang ở trên công đường, Kim Kiên nhất định đã vỗ đùi cái đét: “Quả nhiên là cái tên lam nhan họa thủy[3] ấy!”.

[3] Lam nhan họa thủy: ý nghĩa gần giống với “hồng nhan họa thủy” nhưng được dùng để chỉ đàn ông, những người có sắc đẹp hại nước hại dân.

Trần Thế Mỹ nghe vậy lập tức cao giọng nói: “To gan, ai là phu quân của người? Rõ ràng là một con điều phụ!”.

Tần Hương Liên nhất thời ghen giọng: “Trần Thế Mỹ, người...”.

Hai đứa con của Tần Hương Liên nghe thế liền kích động, nhào tới bên chân của Trần Thế Mỹ, gào khóc hỏi: “Cha, cha, vì sao cha lại không nhận chúng con?”.

Trần Thế Mỹ thấy cảnh này lửa giận trong lòng càng bốc lên, đột nhiên đứng bật dậy, đưa tay xốc hai đứa bé, đẩy sang một bên, quát: “To gan, sao bản cung lại có cái thứ nghiệt chủng như các người?!”.

Hai đứa bé bị đẩy rất mạnh, nhất thời không đứng dậy được, chỉ có thể bò trên đất mà cúi đầu khóc lóc không ngừng. Tần Hương Liên ôm lấy hai con, sắc mặt bi phẫn đến cùng cực.

Kim Kiên thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên, tặng cho tên kia một cái bạt tai. Nhưng nghĩ lại, tên Trần Thế Mỹ này dù sao cũng là phò mã, mình không nên quá vong động... Ông bà ta thường nói: Làm người phải có lòng khoan dung... Huống hồ nơi đây cao nhân nhiều như mây trên trời, một nhân vật nhỏ bé như mình vẫn nên an phận thì thực tế hơn.

Quả nhiên, Kim Kiên liền nghe thấy tiếng kinh đường mộc vang lên, Bao đại nhân lớn tiếng nói: “Trần Thế Mỹ, nếu người còn tiếp tục không để vương pháp vào mắt, làm loạn công đường, bản phủ sẽ không khách khí với người nữa!”.

Trần Thế Mỹ nghe vậy, hừ lạnh một tiếng, bước đến trước ghế, thản nhiên ngồi xuống, nhướn mày nói: “Bản cung là phò mã đương triều, một phủ doãn Khai Phong nhỏ bé như người, có khả năng tróc nã được bản cung sao?”.

Bao đại nhân tức giận nói: “Cho dù là phò mã đương triều, nếu phạm pháp cũng xử như thứ dân!”.

Trần Thế Mỹ cười nhạt nói: “Bao đại nhân, người luôn miệng nói bản cung phạm tội, vậy chứng cứ đâu? Không thể tùy tiện tìm một con điều phụ tới lăng nhăng là có thể kết tội bản cung được”.

“Được!”, Bao đại nhân nói: “Bản phủ sẽ đem bằng chứng cho người!”.

Dứt lời, Bao đại nhân gật đầu ra hiệu, nha dịch lập tức đưa thanh đao có dấu của phủ phò mã đến trước ghế Trần Thế Mỹ.

Trần Thế Mỹ liếc nhìn dấu trên thanh đao, hơi nheo mắt, nụ cười nhạt lại càng rõ, nói: “Bao đại nhân, người cho bản cung xem một thanh đao gỉ làm gì vậy?”.

Bao đại nhân nói: “Đây là thanh đao vật chứng, chứng minh người phái Hàn Kỳ sát thê diệt tử!”.

“Bao đại nhân cố gì lại nói ra những lời này, bản cung không hiểu.”

“Trần Thế Mỹ, người hãy nhìn cho kĩ, trên thanh đao có dấu khắc của phò mã phủ người!”

Không biết người khác thế nào, còn Kim Kiên vừa may quỳ ở bên Trần Thế Mỹ, có thể nhìn thấy rất rõ.

Bao đại nhân vừa nói xong, hai tây Trần Thế Mỹ liền khẽ nắm lại, nụ cười trên mặt cứng đờ, trán thoáng tỏ ra sát khí: “Bao đại nhân, chưa nói bản cung không biết tên Hàn Kỳ này, mà cho dù có biết thì sao, Bao đại nhân có dám gọi Hàn Kỳ bước ra đây cùng bản cung đối chất không?”.

Bao đại nhân ngừng lại một chút rồi nói: “Hàn Kỳ vì không nỡ sát hại mẹ con Tần Hương Liên, đã tự sát rồi”.

Trần Thế Mỹ nghe vậy, cười nhạt nói: “Hàn Kỳ đã chết, mà người chết thì không làm chứng được. Bao đại nhân sao có thể một mực cho rằng Hàn Kỳ nhận lệnh của bản cung đi giết người?!”

Những lời này của Trần Thế Mỹ quả thực là đúng lý đúng lẽ, khiến cho Bao đại nhân không khỏi bị kìm hãm.

Có điều phủ doãn Khai Phong phủ Bao Chứng cũng chẳng phải người bình thường, ngừng lại một lát, Bao đại nhân lại nói tiếp: “Trần Thế Mỹ, mặc dù vật chứng không thể làm cho người tâm phục, nhưng bản phủ còn có nhân chứng”.

Trần Thế Mỹ nghe xong giật mình, hỏi: “Nhân chứng đâu?”.

“Chính là vị tiểu huynh đệ đang quỳ dưới công đường kia!”.

Lúc này Trần Thế Mỹ mới để ý thì ra trên công đường còn có một nhân vật nữa, đó chính là Kim Kiên, vội quay đầu nhìn kĩ, nhưng vừa thấy Kim Kiên quần áo rách rưới, mặt mũi bần thủ, bất giác nhướng mày cười nhạt.

“Kim Kiên, bản phủ hỏi người, người gặp mẹ con Tần Hương Liên ở đâu”, Bao đại nhân hỏi.

Kim Kiên nghe vậy nghĩ bụng: Ủầy, nhanh như thế đã đến phiên mình xuất hiện rồi? Vội vàng ưỡn thẳng lưng, nói lớn: “Bẩm Bao đại nhân, thảo dân gặp mẹ con Tần Hương Liên ở miếu Quan Công, ngoại ô thành Sái Châu”.

“Lúc đó, trong miếu Quan Công chỉ có mẹ con Tần Hương Liên và người, có đúng không?”

“Bẩm đại nhân, không phải.”

“Vậy còn có ai nữa?”

“Còn có một đại hán tên gọi là Hàn Kỳ nữa.”

“Vậy Hàn Kỳ làm gì ở trong miếu Quan Công?”

“Bẩm đại nhân, Hàn Kỳ tay cầm đao, muốn giết mẹ con Tần Hương Liên ở trong miếu Quan Công. Thảo dân liền ngăn cản, thiếu chút nữa cũng mất cả tính mạng.”

Bao đại nhân vừa nghe vậy, liền cầm kinh đường mộc lên vỗ chát một cái: “Kim Kiên to gan, nếu Hàn Kỳ muốn giết mấy người các người, vì sao hôm nay các người không bị thương chút nào? Nhất định là người nói bậy”.

Kim Kiên bị dọa cho sợ giật nảy mình lên, ngẩn ngơ cả một lúc lâu, những suy nghĩ trong lòng mới dần xoay chuyển, thầm nói: Giật cả mình, lão Bao này giết gà dọa khỉ đây mà. Trước tỏ rõ uy nghiêm, loại bỏ sự kiêu căng của Trần Thế Mỹ, sau là để cho Trần Thế Mỹ biết, mình cũng chỉ là một thảo dân nhỏ bé bị dọa cho kinh sợ, tất phải nói thật, không dám hồ ngôn loạn ngữ, khiến cho Trần Thế Mỹ tâm phục khẩu phục. Vậy mình phải phối hợp đến cùng...

Trong lòng thầm suy xét đánh giá rõ ràng, Kim Kiên lập tức phủ phục xuống đất, toàn thân còn phối hợp nhịp nhàng mà run bắn lên hai cái, cao giọng nói: “Bẩm đại nhân, tiểu nhân không dám nói bậy. Hàn Kỳ tự nhận mình phụng mệnh của phò mã đương triều Trần Thế Mỹ, đến sát hại ba mẹ con Tần Hương Liên. Nhưng Hàn Kỳ lại là một nghĩa sĩ, hiểu lẽ nghĩa liêm sỉ, tam cương ngũ thường, khi biết Tần Hương Liên chính là thê tử nguyên phối của phò mã liền thu sát tâm, lại sợ không cách nào đối mặt với phò mã nên đã tự sát, để lại thanh đao này, hy vọng có thể dùng nó làm chứng cứ cáo trạng phò mã. Đại nhân, câu nào của thảo dân cũng là thật, nhược bằng nói dối xin chịu sét đánh!”.

Những lời này vừa được nói xong, cả công đường đều kinh ngạc, mọi người không khỏi ngạc nhiên, nhất thời nhìn thiếu niên dưới công đường này bằng đôi mắt khác.

Bao đại nhân cũng thầm gật đầu tán thưởng.

Lời khai của Kim Kiền tuần tự bài bản, xuất khẩu thành chương, đem chân tướng sự việc nói ra một cách rõ ràng, từng câu từng chữ nói ra đã chứng minh Trần Thế Mỹ thực sự là chủ mưu, lại còn chỉ rõ thân phận của Tần Hương Liên, đồng thời tán dương Hàn Kỳ, ngầm phê phán phò mã, cuối cùng còn thể độc, khiến người khác không thể không tin.

Họ nào có biết, những lời khẩu cung hoàn mỹ này đều là do Kim Kiền đạo văn, đạo lại từ những bộ phim truyền hình dài tập lúc tám giờ, hao tâm tổn trí chấp vá lại mà thành, tất nhiên là khí thể trùng trùng, vô cùng tinh diệu, xuất sắc.

Trong lòng mọi người đều sáng tỏ. Trần Thế Mỹ cùng chẳng phải kẻ bất tài ngu ngốc, nghe thế đã hiểu rõ, nhất thời sinh lòng căm hận đối với tên tiểu khất cái này.

Bao đại nhân vỗ kinh đường mộc, cao giọng: “Trần Thế Mỹ, ngươi còn gì để nói?”

Trần Thế Mỹ ngồi trên ghế trải gấm không cử động, tay vuốt ve ngọc bội đeo bên hông, chậm rãi nói: “Bao đại nhân, những lời làm chứng của kẻ này không thể tin được”.

Đừng nói Kim Kiền, ngay đến cả Bao đại nhân nghe xong cũng thấy kinh ngạc.

Trần Thế Mỹ lại nói: “Bao đại nhân, kẻ này y phục rách nát, nhìn cũng biết chẳng phải là kẻ phú quý gì, nếu vì bát cháo cầm hơi mà bị điều phụ này mua chuộc, làm chứng giả trên công đường cũng không phải là không có khả năng”.

Kim Kiền nghe xong, thiếu chút nữa nghẹn thở mà chết: Bà nội nó, cái tên Trần Thế Mỹ đầu heo này thật đúng là cụ kỵ của cái lũ trông mặt mà bắt hình dong! Cho dù là Kim Kiền ta quần áo không đẹp, không thời thượng, cũng không cần phải độc địa như thế chứ! Vấn đề này liên quan đến sự tôn nghiêm của một người từ tương lai tới, tuyệt đối không thể thỏa hiệp!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền vội khom lưng dập đầu, lớn tiếng nói: “Bẩm đại nhân, thảo dân tuyệt đối không dám gian dối, đại nhân anh minh sáng suốt tựa thanh thiên minh nguyệt, mong đại nhân hãy minh xét cho thảo dân!”.

Đạp cái gì thì đạp cũng nhất quyết không đạp móng ngựa^[4], trước tiên cứ nịnh bợ lão Bao đã rồi tính sau.

[4] Câu này lấy ý từ từ lóng “vuốt móng ngựa” trong tiếng Trung, có nghĩa là nịnh bợ. Cả câu này ý chỉ Kim Kiền dù nói thế nào cũng phải nịnh nọt Bao đại nhân trước đã, dù ở đâu cũng thế.

Bao đại nhân nhíu chặt hai hàng lông mày, vừa định mở miệng nói lại bị Trần Thế Mỹ cướp lời.

“Cho dù kẻ này không làm chứng giả, nhưng hắn có từng tận mắt nhìn thấy bản cung sai người đi giết người không? Mà Hàn Kỳ đã chết, Bao đại nhân, còn kẻ nào có thể làm chứng không? Ngài chỉ dựa vào một thanh đao chẳng biết tìm được từ xó xỉnh này và lời nói phiến diện của một tên ăn mày, liền định tội cho bản cung, thật là quá nực cười rồi.”

Cả công đường trên dưới đều tĩnh lặng, mọi người không khỏi bưng bưng phần nộ.

Chỉ thấy Trần Thế Mỹ từ từ đứng dậy, bước từng bước đĩnh đạc ra tới cửa công đường rồi quay đầu lại nói: “Bao đại nhân, bản cung thân là phò mã đương triều, công vụ bận rộn, không có thời gian để cùng một phũ đoãn phủ Khai Phong nhỏ bé như người chơi trò thăng đường thẩm án đâu!”.

Nói xong, hắn hừ một tiếng, phất tay áo định bỏ đi.

Nhưng công đường phủ Khai Phong nào phải nơi nói đến là đến, nói đi là đi. Nha dịch canh cửa hô lên một tiếng, nhất tề giơ đao lên trước mặt Trần Thế Mỹ.

Trần Thế Mỹ vừa nhìn, hơi ngẩng lên, cao giọng quát: “Bản cung là phò mã đương triều, kẻ nào dám ngăn cản?”.

Nhưng những nha dịch canh giữ cửa này lại chẳng mấy may động đây.

Kim Kiền ở bên cạnh thầm tán dương: Quả nhiên là quan sai của phủ Khai Phong, tất cả đều tự xưng ở một từ “oai”!

Liền sau đó, bỗng nghe thấy Bao đại nhân trầm giọng nói: “Đề phò mã đi...”.

Lúc này nha dịch mới cho hắn đi.

Trần Thế Mỹ cười nhạt, ngênh ngang bước ra.

Hai đứa bé nhất thời khóc lóc mãi không thôi, tiếng khóc con trẻ khiến cho mọi người không khỏi cảm thấy chua xót.

Bao đại nhân đi vòng qua bàn xử án, bước xuống đến giữa công đường, đưa tay đỡ mẹ con Tần Hương Liên đứng dậy, muốn nói nhưng rồi lại thôi.

Tần Hương Liên thấy thế, khóc lóc nói: “Đại nhân, Hương Liên biết, Trần Thế Mỹ nay là hoàng thân quốc thích, ngay cả đại nhân cũng...”.

“Tần Hương Liên!” Bao đại nhân bỗng cao giọng nói: “Bản phủ đã thụ lý vụ án của ngươi, tất sẽ tận lực mà làm, bản phủ sẽ đòi lại công đạo cho ngươi!”.

Tần Hương Liên nghe vậy, nhất thời hai mắt đầm lệ, nắm tay các con quỳ xuống nói: “Tạ Bao đại nhân!”.

Kim Kiên hơi nghiêng người chậm chậm đứng dậy, trong lòng bất giác cảm thấy vô cùng phần nộ cùng sầu muộn: Trần Thế Mỹ quả nhiên là kẻ nổi danh trong lịch sử, thật đúng là có bản lĩnh để lại tiếng xấu muôn đời – Bà nó chứ, hắn giỏi giang cái gì, không phải cũng chỉ là phò mã sao? Đưa đến thời hiện đại, đảm bảo chính là cái bọn mặt trắng eo lả ăn bám vợ, cùng lắm thì là trai bao cao cấp. Ta nhổ vào mặt người, cái loại không tự mình gánh vác nổi cuộc sống của mình!

7. Q.1 - Chương 7

Kinh hồn nửa đêm tại Khai Phong phủ, gặp thích khách anh hùng cứu lão Hắc

Bãi đường, chúng nhân Khai Phong phủ đều mang bộ mặt xám như tro, rầu rĩ không vui. Bao đại nhân cùng các thủ hạ đắc lực gồm: Công Tôn Sách, Triển Chiêu và Tứ đại kim cương vội đã đi đến thư phòng, sắc mặt nghiêm trọng, muốn cùng mọi người thương lượng tìm đối sách.

Thế nên Kim Kiên và mấy mẹ con Tần Hương Liên tạm thời không có đất dụng võ, đành theo các sai dịch quay lại Dàn Tân viện, an phận thủ thường mà làm con mọt khoét gạo.

Tần Hương Liên tinh thần và thể xác đều căng thẳng lao lực quá độ, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, thân hình lão đảo trong gió, cộng thêm thương thể chưa lành, lần này lên công đường lại phải chịu đả kích, thế nên dù mình đồng da sắt thể nào cũng khó mà chịu đựng được, vì vậy vừa vào phòng khách Tần Hương Liên liền ngã lảo ra, ngủ không biết trời trăng gì.

Tần Hương Liên ngủ thì chẳng phải lo lắng gì nhưng lại khổ Kim Kiên. Trong Khai Phong phủ này, nhân tài vô số, luận về tra án, tróc nã tội phạm, truy tìm tang chứng, người nào người nấy đều liệt vào hàng cao thủ, nhưng nếu luận về dỗ dành trẻ con, việc này... Kim Kiên đưa mắt nhìn toàn bộ Khai Phong phủ nha, chỉ sợ cũng chỉ có mình là có đủ khả năng và nhẫn nại.

Bọn Kim Kiên rốt cuộc cũng bình yên vượt qua thời gian ăn tối, xem chừng một ngày đã kết thúc, thời gian phải đi ngủ đã đến, nhưng tình huống lúc này của Kim Kiên... rất rất không tốt...

“Thần tiên ca ca, vì sao cha lại không cần bọn đệ?”, Ninh Nhi nằm bò ra bàn, nghịch nghịch chén trà nhỏ trong tay, vẻ mặt không hiểu hỏi.

“Cái, cái này...” Kim Kiên nhất thời nghẹn lời.

“Thần tiên ca ca, có phải cha cho rằng Ninh Nhi không ngoan, cho nên mới không cần bọn muội?”, phía khác của chiếc bàn tròn, một bé gái hỏi. Bối lớn hơn bé trai hai tuổi nên lúc này bé gái đã có thể ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế đầu bằng gỗ, thân hình rất vững vàng, bình tĩnh nhìn Kim Kiên.

“Việc này...” Nhất thời Kim Kiên chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh túa ra ướt đầm trán. Kim Kiên có cả một bụng kinh nghiệm về cổ nhân, lại thêm kiến thức lịch sử trên dưới năm nghìn năm, có cả những từ ngữ chuyên ngành của thời hiện đại, ấy vậy mà đến một câu cũng không thể vận dụng được.

Loại vấn đề trình độ quá cao quá khó này, nếu trả lời không tốt, sẽ đem đến những ám ảnh tâm lý cho hai đứa nhóc, tạo thành vết thương lòng khó phai. Mà thời đại này lại không có bác sĩ tâm lý dành cho trẻ em, ngộ nhờ hai đứa nhóc này nhất thời nghĩ quẩn, đến khi trưởng thành lại đi làm cường đạo, hải tặc, như thế há chẳng phải mình sẽ trở thành tội nhân thiên cổ sao?

Nghĩ đến đây, Kim Kiên liền vò đầu bứt tóc, lo lắng như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than.

Hai đứa trẻ thấy vị “Thần tiên ca ca” của chúng vẻ mặt nghiêm trọng, một lúc lâu vẫn chẳng mở miệng, không khỏi có chút lo lắng, nhưng lại không dám hỏi, chỉ đành im lặng ngồi bên cạnh.

Kim Kiên phiền muộn một lúc lâu, bỗng phát hiện ra trong phòng tự dưng im ắng đến lạ thường, bèn đưa mắt lên nhìn hai đứa nhóc luôn hành hạ người khác này đang ngồi ngay ngắn nghiêm trang bên cạnh bàn. Lúc này trên đôi má mỗi đứa là hai hàng nước mắt như những hạt châu lăn xuống, lặng lẽ khóc thầm.

Kim Kiên không khỏi cảm thấy nhói lòng, thở dài một tiếng, đưa tay vuốt tóc hai đứa bé, nói: “Ninh Nhi, Hinh Nhi, huynh kể cho bọn đệ nghe một câu chuyện nhé, được không?”.

Ninh Nhi, Hinh Nhi nghe vậy, lập tức ngẩng đầu lên, ngược mắt nhìn Kim Kiên mong chờ.

Kim Kiên thấy vậy, trong lòng bỗng cảm thấy buồn cười: Hai đứa nhóc này, mặc dù bình thường biểu hiện như ông cụ non, nhưng rốt cuộc vẫn chỉ là những đứa trẻ. Trên khuôn mặt còn vương nước mắt, nét mặt đã đổi thành vui tươi, hết như loài động vật nhỏ bé nào đó cứ nhìn thấy khúc xương là vẫy đuôi vui mừng vậy.

Kim Kiên cố nặn một nụ cười, chỉ tay ra khoảng không đen huyền ngoài cửa sổ, nói: “Bọn đệ có thấy những vì sao trên trời kia không?”.

Hai đứa trẻ hướng theo cánh tay Kim Kiên cùng nhìn ra ngoài, chỉ thấy sắc đêm thẫm đen một màu, trong sáng không một gợn mây, điểm xuyết trên đó là vô vàn những vì sao nhấp nháy, khiến tâm trí con người ta trở nên thanh thản.

“Câu chuyện mà Thần tiên ca ca kể có phải chính là về những vì sao trên trời?”, Ninh Nhi hỏi.

Kim Kiên gật đầu nói: “Vậy bọn đệ có biết trên trời tổng cộng có bao nhiêu ngôi sao không?”.

Hai đứa trẻ lắc đầu.

“Có người nói, mỗi một ngôi sao trên trời là tượng trưng cho một người trên thế gian này.”

Hinh Nhi tròn mắt, hỏi: “Vậy có phải Hinh Nhi cũng có một ngôi sao?”.

Kim Kiên vuốt tóc Hinh Nhi, gật đầu.

“Ninh Nhi cũng có phải không?”, Ninh Nhi cũng vội hỏi.

“Đương nhiên rồi, Ninh Nhi cũng có”, Kim Kiên cười đáp.

“Vậy phụ thân, mẫu thân cũng có phải không?”

Nụ cười của Kim Kiên cứng lại, trong lòng thầm cười khổ: Sao vòng đi vòng lại, lại trở về vấn đề ban đầu rồi.

Nhưng câu chuyện đã bắt đầu khó có thể hồi hận, chỉ đành gật gật cái cổ đã cứng đờ.

May mà hai đứa nhóc chỉ quan tâm đến những điều mới lạ, vẫn chưa biết thâm ý trong câu hỏi của mình, cứ thế hỏi tiếp: “Vậy ‘Miêu ca ca’ thì sao?”.

Kim Kiên nghe vậy, không khỏi sửng sốt: Miêu ca ca? Là ai nhỉ? Nhưng vừa mới nghĩ một chút, liền nhất thời tỉnh ngộ, nhất định là hai đứa nhóc này đã nghe được Công Tôn tiên sinh giới thiệu Triển Chiêu là “Ngự Miêu”, vì thế đã đem tục danh của Triển Chiêu thăng cấp thành “Miêu ca ca”...

Cái từ, cái từ “Miêu ca ca” này... Không được rồi, buồn cười quá...

“... Đương nhiên là có rồi”, Kim Kiên cố nặn cười đáp, chỉ cảm thấy đại tràng, ruột non, ruột già của mình đều như thắt hết cả lại.

Hai đứa nhóc tựa như không chú ý đến biểu hiện khác lạ của Kim Kiên, vẫn tiếp tục hỏi: “Vây bá bá mặt đen cũng có sao?”.

Nghe hai đứa nhóc hỏi đến Bao đại nhân, Kim Kiên rốt cuộc cũng nín được cười, hắng giọng nói: “Đương nhiên, Bao đại nhân chính là ‘Văn Khúc tinh’ hạ phàm”.

“Văn Khúc tinh?” Hai đứa trẻ nhất thời hứng thú, nhào người về phía Kim Kiên.

Kim Kiên xoa xoa cằm, trầm tư một lát, nói: “Nghe nói ‘Văn Khúc tinh’ này, còn có một đoạn diễn cổ. Từ rất lâu rồi, có một vị quan, ngài rất thanh liêm, không bao giờ nhận hối lộ, nhưng bởi vì quan trên bất mãn với hành vi của ngài, thế nên luôn làm khó, còn bắt ngài phải phán một phú ông phạm tội thành vô tội. Vị quan này nghe vậy liền tự mình bỏ mũ ô sa, để lại quan ấn, từ quan về quê, sau này hằng ngày đều bán khoai nướng trước cửa nhà”.

Ninh Nhi, Hinh Nhi cùng tròn mắt nhìn: “Khoai nướng?”.

“Đúng vậy”, Kim Kiên cười đáp, “Ngài nói: Làm quan mà không vì dân làm chủ, chẳng bằng về nhà bán khoai! Về sau, Ngọc Hoàng Thượng Đế trên trời biết chuyện, liền phong ngài làm ‘Văn Khúc tinh’, lệnh cho ngài cứ năm mươi năm lại hạ phàm một lần, vì bách tính trong thiên hạ mà giải oan tạo phúc”.

Ninh Nhi chống cằm, nói: “Thần tiên ca ca, câu chuyện này chẳng hay tẹo này, Ninh Nhi chẳng hiểu gì cả”.

Hinh Nhi cũng gật đầu nói: “Có phải là làm quan thì không có khoai nướng ăn, nên cái ông ‘Văn Khúc tinh’ kia mới phải về nhà bán khoai không?”.

Kim Kiên nhất thời cười khổ không thôi, thầm nghĩ: Vốn định dùng một câu chuyện chấp vá linh tinh lại để vẽ mây nảy trăng, vừa hay lại vừa có ý nghĩa khuyên răn giáo dục, bời đắp hun đúc tinh thần như các cụ đã làm đối với tâm lý tuổi nhi đồng mà lại còn bị hiểu lệch lạc thành ý nghĩa này, thật là đã kích mình vô cùng, đường đường là một người hiện đại...

Lúc này, bên ngoài cửa sổ truyền đến một giọng nói: “Nói hay lắm! Hay cho câu ‘làm quan mà không vì dân làm chủ, chẳng bằng về nhà bán khoai!’”.

Chỉ thấy cánh cửa mở ra, hai người một trước một sau tiến vào.

Kim Kiên chăm chú nhìn kỹ: Ôi, đây chẳng phải là “Hắc Bạch phối”, lão Bao và Công Tôn tiên sinh ư. Nàng vội vàng đứng dậy, khom người chấp tay, nói: “Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh”.

Bao đại nhân vuốt vuốt chòm râu dài, trong mắt ánh lên vẻ tán thưởng, vui mừng nói: “Không thể ngờ được Kim tiểu huynh đệ tuổi còn trẻ mà lại có được những kiến giải như thế”.

Kim Kiên cười khan, thầm nghĩ: Câu chuyện này không dễ được hai đứa nhóc, chẳng ngờ lại hợp khẩu vị lão Bao. Thế là nàng bèn chấp tay lại nói: “Bao đại nhân quá khen rồi”.

Bao đại nhân gật đầu, quay qua Công Tôn tiên sinh nói: “Tiên sinh nếu không phiền hãy qua xem Tần Hương Liên thế nào”.

Công Tôn tiên sinh khẽ gật đầu, bước về phía giường.

Bao đại nhân lại tiếp tục nói với Kim Kiên: “Kim Kiên, những lời ngươi nói trên công đường hôm nay, bản phủ đương nhiên rất tin tưởng, nhưng phò mã miệng lưỡi xảo hoạt, lại xảo biện khắp nơi, bản phủ vì muốn thu thập chứng cứ khiến hắn tâm phục khẩu phục, nên hôm nay mới tạm thời thả hắn trở về, ngươi có hiểu không?”.

Kim Kiên vừa nghe xong, liền thông suốt.

Có lẽ lão Bao sợ mình hiểu nhầm nên mới đến tìm lúc đêm hôm khuya khoắt thế này. Ai da, tôi nói này lão Bao, những lời này thì nên nói cho những kẻ tục nhân bên ngoài tới đây trợ giúp thì tốt hơn đây. Tôi đường đường là một người hiện đại từ tương lai tới, sao lại có thể thiển cận như thế được? Từ nhỏ tôi đã nghe bình thư[1] về Bao Thanh Thiên, xem phim truyền hình dài tập Bao Thanh Thiên, lão Bao ngài là người như thế nào, tôi có thể biết rõ như ban ngày, rõ như nhìn vào gương vậy.

[1] Bình thư: Một hình thức văn nghệ dân gian của Trung Quốc, khi kể một câu chuyện dài thường có khăn và quạt làm đạo cụ.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền nhe răng ra cười: “Bao đại nhân suy nghĩ sâu xa, thảo dân tất nhiên hiểu rõ”.

Bao đại nhân gật đầu, lại nói tiếp: “Triển hộ vệ đã đem Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hồ đi thu thập chứng cứ, bản phủ tin rằng chẳng bao lâu nữa tất sẽ có kết quả”.

Kim Kiền nghe vậy, thiếu chút nữa thì hét lên, chỉ là âm thanh bị kẹt lại trong cổ họng. Nghĩ mà xem, nếu hét thật thì quá là mất hình tượng người hiện đại, thế nên Kim Kiền phải tận lực đem tiếng hét chối tai kia nuốt xuống, hít thật sâu một hơi rồi mới nói: “Bao đại nhân, ý của ngài là... hiện tại Triển đại nhân không có trong phủ?”.

Bao đại nhân nhướng mắt nhìn, chỉ thấy Kim Kiền mặt mày méo mó, hai mắt ửng đỏ, trong lòng cảm thấy kỳ quái, bèn hỏi: “Kim Kiền, ngươi có nghi vấn gì sao?”.

Kim Kiền ôm đầu, mồ hôi lạnh túa ra, đôi con ngươi đảo đi đảo lại liếc nhìn quanh phòng một vòng, đột nhiên rảo bước thật nhanh tới cửa, nhưng nghĩ thấy không ổn, lại xoay người trở lại, chui xuống gầm chiếc bàn tròn bằng gỗ.

Mọi người trong phòng đều bị những hành động liên tiếp của Kim Kiền làm cho đầu óc choáng váng, ngay cả Công Tôn tiên sinh đang chẩn bệnh trước giường Tần Hương Liên cũng cảm thấy khó hiểu, không kìm được hỏi: “Kim Kiền, ngươi hà cớ gì lại làm như thế?”.

Kim Kiền cuộn người lại giống như con nhím, chỉ dám thò nửa cái đầu, lộ ra một đôi mắt nhỏ dài: “Đại nhân, đây cũng chỉ là kế sách ứng biến của thảo dân mà thôi, chỉ mong là thảo dân sợ bóng sợ gió”.

Lời còn chưa dứt đã thấy trên nóc nhà vang lên một loạt những âm thanh lạ thường, trong phòng nháy mắt liền xuất hiện thêm mấy hắc y nhân.

Kim Kiền vừa thấy bốn bóng người cao to, bịt khăn che mặt màu đen, tay lăm lăm kiếm, hàn quang lóe lên, sát khí bức người, ngay lập tức run rẩy sợ sệt, vội vàng thụt ngay đầu xuống dưới gầm bàn, thuận tay kéo hai đũa nhóc cùng chui xuống.

Ui da da, mình đã rút ra được bài học xương máu rằng phải ngậm chặt cái mồm quạ đen này lại rồi mà, rõ ràng đâu có nói toạc móng heo ra là có khả năng Trần Thế Mỹ phái sát thủ tới giết người diệt khẩu, vì sao lại linh nghiệm thế này cơ chứ? Triển đại nhân, Miêu đại ca, cầu xin ngài hãy mau mau trở về cứu người đi, bằng không ta, người duy nhất từ thời tương lai đến triều Đại Tổng này cùng danh nhân lịch sử bên kia, Tần Hương Liên đều phải tàn hoa bại liễu, ngọc nát hương tan đấy!

Kim Kiền ở dưới này vừa suy nghĩ vừa nhìn trộm ra bên ngoài, còn Bao đại nhân ở trên kia cũng chẳng nhàn rỗi chút nào.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh thân thủ nhanh nhẹn, bước vài bước tới chắn phía trước, cao giọng quát lớn: “Kẻ nào dám to gan xông vào Khai Phong phủ? Người đâu, mau bảo vệ đại nhân!”.

Những lời này vừa thốt ra, ngoài cửa vang lên âm thanh rầm rập, mười quan sai, nha dịch cầm đao xông vào, bao vây bốn kẻ áo đen.

Sắc mặt Bao đại nhân thoáng trầm xuống, đã đen lại càng đen hơn, thấp giọng quát: “Mau bắt chúng lại cho ta!”.

Chúng nha dịch nghe thế, lập tức giơ đao lên, thủ thế, hô một tiếng rồi tất cả cùng xông lên.

Có điều, Kim Kiền chỉ liếc mắt vài cái đã biết sự việc không ổn rồi.

Nha dịch Khai Phong phủ tuy đông nhưng bốn thích khách kia thân thủ bất phàm, chưa quá mười chiêu, hầu hết nha dịch đều đã thất thủ, chỉ còn vài người là có thể miễn cưỡng chống cự được.

Hai tay Kim Kiền ôm Ninh Nhi, Hình Nhi, cả người lùi dần ra phía cửa sau, định nhân lúc hỗn loạn lén chuồn đi, dùng khinh công chạy trốn. Nhưng mới lùi được vài bước đã nghe thấy trên đầu vang lên tiếng “răng rắc” rất lớn, chiếc bàn tròn mà Kim Kiền và hai đứa bé trốn phía dưới trong nháy mắt bị chém làm hai, thân hình ba người lộ ra.

Kim Kiên giật thót tim, bất giác ngẩng đầu lên nhìn, lập tức kinh hoàng thất sắc.

Chỉ thấy chúng nha dịch, người bị thương, kẻ bất tỉnh, có mấy người toàn thân đầm máu, nghe chừng tình hình rất không ổn. Chính giữa phòng, chỉ còn lại mấy người Kim Kiên, Ninh Nhi, Hinh Nhi, thêm cả Công Tôn tiên sinh và Bao đại nhân là đứng thẳng được thôi. Vấn đề là bốn kẻ áo đen kia lại đang đứng ngay trước mặt họ.

Công Tôn tiên sinh đứng chắn phía trước Bao đại nhân, chẳng mấy may sợ hãi. Bao đại nhân khuôn mặt đầy chính khí, uy nghiêm không gì có thể xâm phạm.

“Có bản phủ ở đây, há lại dung tha cho các người làm càn!”, Bao đại nhân tức giận quát.

Lúc này Kim Kiên trong lòng thấy bội phục vạn phần: Nhìn xem lão Bao nhà mình này, quả nhiên là nhân vật lớn đã kinh qua “ba ngày một trận ám sát nhỏ, năm ngày một trận ám sát lớn”, lòng can đảm và khí phách này cùng với loại nhân vật nhỏ bé như mình hoàn toàn không cùng đẳng cấp, chính vì thế mà: Lão Bao xuất chiêu, ai dám tranh cùng[2].

[2] Nguyên văn: “Lão Bao nhất xuất, thù dĩ tranh phong”, ở đây Kim Kiên mượn ý câu “Ỗ thiên ký xuất, thù dĩ tranh phong” trong bộ Ỗ thiên đồ long ký của Kim Dung, ý chỉ khí phách và uy phong của Bao đại nhân rất lớn, khó kẻ nào có thể sánh được.

Một tên trong đám áo đen gần giọng nói: “Bao Hắc Tử, người đừng có xen vào chuyện của người khác, huynh đệ chúng ta chỉ muốn tìm mấy kẻ xúi quẩy Tần Hương Liên và tên ăn mày kia thôi, không liên quan đến người!”.

Bao đại nhân nghe vậy, nhíu mày quát lớn: “Hoang đường! Nơi đây là Khai Phong phủ nha, các người lại dám buông lời xằng bậy, quả thực là quá sức ngông cuồng!”.

Một tên áo đen khác thấp giọng nói: “Đừng có phí lời với tên Bao Hắc tử này nữa, mau giải quyết chúng đi, chúng ta còn về bẩm báo”.

“Có bản phủ ở đây, tuyệt đối không dung tha cho kẻ nào tiến lên dù chỉ là nửa bước!”, Bao đại nhân khí thế vẫn chẳng hề giảm, tiếp tục quát lớn.

Bọn chúng nghe vật lập tức sát khí nổi lên, ngay sau đó hai tên trong số đó bước vài bước đến trước mặt Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh, vây quanh hai người. Kim Kiên chỉ cảm thấy mắt như hoa lên, hai thanh đao đã kề sát lên cái cổ đen nhánh của Bao đại nhân và cái cổ trắng bóc của Công Tôn tiên sinh.

Một kẻ khác bước đến giường của Tần Hương Liên, còn một tên nữa thì đi tới chỗ Kim Kiên và hai đứa bé.

Lưỡi đao lạnh lẽo, mùi máu tanh xông lên làm cay mũi, Kim Kiên nhìn thấy thanh đao càng lúc càng đưa lại gần, chỉ cảm thấy hai mắt mình dường như có xu hướng ngày càng trắng dã. Hai đứa bé thì sớm đã mặt cắt không còn hột máu, run lấy bầy.

“Rốt cuộc là kẻ nào đã sai các người đến, là phò mã đương triều Trần Thế Mỹ?”, Bao đại nhân quát.

Kim Kiên cảm khái: Quả không hổ là Bao Thanh Thiên, đến lúc này rồi mà vẫn còn tâm tình tra hỏi căn nguyên mọi chuyện.

“Bao Hắc Tử, nếu như người còn nhiều lời thì đứng trách ông đây hạ thủ không lưu tình!” Thanh đao bên cổ Bao đại nhân gí sát thêm vài phần, một dòng dịch thể dinh dính từ từ chảy xuống.

Phút chốc hai mắt Kim Kiên như mở to hết cỡ.

Đó là máu sao? Máu của lão Bao phải là màu đen mới đúng chứ? Vì sao cũng là màu đỏ tươi, giống với màu máu của Hàn Kỳ, đỏ chói tới nhức mắt...

Bỗng nhiên Kim Kiên cảm thấy trong đầu mình “đoàng” một tiếng, trước mắt đột nhiên chỉ toàn màu máu đỏ, cảnh tượng giống như khi Hàn Kỳ chết, hết như một cảnh trên phim điện ảnh, thoát cái đập thẳng vào mắt, hòa cùng cảnh tượng trước mặt rồi từ từ nhập lại thành một...

Trò đùa gì thế này, đó là lão Bao, Bao Chứng, Bao Thanh Thiên! Là người lưu danh trong sử sách, không phải A Miêu, A Cầu, sao có thể xảy ra bất trắc được... Hức hức, giờ cao, đất dày ơi, thiên thần, thiên sứ gì đó ơi, xin các đại tỷ rủ lòng thương, ngàn vạn lần hãy phù hộ cho con được trường thọ trăm tuổi!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền buông hai đứa trẻ ra, dồn sức đề khí, phóng thẳng về phía trước.

Có điều chỉ trong chớp mắt, mấy tên thích khách kia thậm chí còn chẳng rõ chuyện gì xảy ra, chỉ thấy trước mắt có một bóng đen lướt qua, lại định thần nhìn kỹ, thì đã có một người giữ chặt lấy thanh đao kề lên cổ Bao đại nhân rồi, không chút khó khăn, mà dĩ nhiên người đó lại chính là cái tên thiếu niên ăn mặc rách rưới mới nãy còn co rúm thành một đồng trên mặt đất kia.

Nói gì đến bốn tên áo đen đang thất kinh chết khiếp kia, ngay cả Công Tôn tiên sinh và Bao đại nhân cũng tròn mắt ngạc nhiên.

Ngay lập tức bốn tên áo đen thấy sợ hãi: Tên ăn mày này sao lại có một thân kinh công cao thâm khó dò như thế, không lẽ là cao nhân thế ngoại? Haizzz, làm ăn với phủ phò mã quả nhiên chẳng dễ dàng gì!

Công Tôn tiên sinh và Bao đại nhân trong lòng lại thầm tán dương: Thiếu niên này tuy diện mạo xấu xí, nhưng mới rồi kinh công lộ ra, nhanh tựa hồng nhan đảo bóng, e rằng so với thân thủ của Triển hộ vệ chẳng thua kém chút nào.

Còn nhân vật được mọi người chú mục, Kim Kiền, lúc này ngay cả lớp mô dưới da cũng run lên: Con bà nó, sao lâu như thế mà chẳng thấy có ai đến giúp vậy, lẽ nào bảo tiêu Khai Phong phủ đều là lũ giá áo túi cơm?

“Người rút cuộc là kẻ nào?”, tên áo đen bị Kim Kiền giữ chặt thanh đao hỏi.

Kim Kiền điều chỉnh lại giọng nói, giả vờ điềm tĩnh đáp: “Ha ha, ngay cả thân thủ của lão tử còn không nhận ra mà cũng dám nhận là đã lẫn lộn trong chốn giang hồ sao?!” , còn trong lòng lại thầm nghĩ: Chết! Eo như nhũn ra rồi, còn bàn chân thì chẳng có tí sức lực nào. Ai cứu với, mình sắp không chống đỡ được nữa rồi!

Gã áo đen đối diện nheo mắt lại, đánh giá Kim Kiền mấy phen, đột nhiên cao giọng cười nói: “Tên ăn mày kia, khi lão tử lẫn lộn trong chốn giang hồ, sợ rằng người còn chưa ra đời! Nếu người đã có lòng tin đối với thân thủ của mình đến vậy, chẳng bằng qua đây so chiêu!”.

Nói rồi rút mạnh thanh đao trong tay Kim Kiền ra, cổ tay xoay chuyển một cái, bổ thẳng xuống đầu nàng.

Hai tay Kim Kiền máu tuôn như suối, còn chưa kịp thu tay về đã thấy thanh đao cùng gió rít xông thẳng tới mi tâm của mình, trong lòng bỗng thấy hoảng sợ, vội vàng điểm mũi chân xuống đất, vọt về phía sau.

Thanh đao chém sượt qua đầu mũi Kim Kiền.

Còn không đợi Kim Kiền đổ ra vài giọt mồ hôi lạnh cộng hưởng cùng bầu không khí, mới liếc mắt lên, đã thấy thân hình tên áo đen đó xoay chuyển, xuất ra một chiêu hồi thân lao nguyệt[3], thanh cương đao đã phóng vùn vụt về phía Bao đại nhân.

[3] Tên một chiêu thức có nghĩa là chuyển mình vọt trắng.

Oh my God! Kim Kiền lập tức nhào người lên phía trước, thân nhanh như điện, bóng như chớp lóe, lao tới phía trước Bao đại nhân, định chặn đao lại thì phát hiện mắt tên áo đen kia lóe lên ý cười nham hiểm, trong lòng liền hô vang không hay rồi, nhưng chiêu thức đã xuất ra, tất cả đều muộn rồi.

Tên áo đen kia ám sát Bao đại nhân là giả, dù Kim Kiền mới là thật, bởi Kim Kiền một thân kinh công tuyệt đỉnh, tên áo đen tự biết mình không cách gì tiếp cận, thế nên mới xuất ra chiêu dương đông kích tây. Lúc này thấy mưu kế của mình sắp thành công, hẳn không khỏi đắc ý, thanh đao trong tay lại càng chém xuống mạnh hơn, xuất ra toàn bộ công lực, xem chừng sẽ chém thiếu niên trước mặt này thành hai nửa, nhưng cánh tay mới hạ xuống được nửa tấc, đột nhiên lại không cách nào hạ xuống dù chỉ là mảy may.

Tên áo đen nhất thời kinh sợ, lại thấy ba tên thích khách kia cũng giống như mình, không biết đã bị điểm huyệt tự bao giờ, tay chân cứng đờ không trung như tượng đá.

“Vị huynh đài này, không bằng hãy để Triển mỗ tiếp chiêu?”

Giọng nói sang sảng trong vắt tựa như nước suối, thật sự là dễ nghe chết đi được, nhưng với mấy tên áo đen kia lại giống như sét đánh giữa trời quang.

Giọng nói này, tựa như từ xa vọng tới, lại như gần ngay trong gang tấc, tất nhiên là do nội công thâm hậu của người đó rồi. Xét ra số lượng hào kiệt đông đảo trong giang hồ hiện nay, người có nội công thâm hậu nhường này không quá mấy người, mà người vừa xuất hiện kịp thời tại đây, chỉ có một vị: đó chính là Nam hiệp danh chấn thiên hạ – Triển Chiêu.

Bốn tên áo đen thất kinh, những người khác trong phòng thì vui mừng vạn phần.

Chỉ thấy bóng Triển Chiêu hạ xuống trước cửa phòng, y phục màu lam, đai lưng sáng tựa ánh trăng, hòa cùng bóng đêm mênh mông, hai mắt như những vì tinh tú, tướng mạo nho nhã tuấn tú, tỏa sáng dưới bầu trời sao lấp lánh, mũi chân chạm đất, vô thanh vô tức, tựa như long hồng chạm nước, tạo nên những gợn sóng mơ hồ như có như không.

Mọi người, bao gồm cả bốn tên thích khách đều ngây người chăm chú nhìn.

Nếu bốn tên áo đen không bị Triển Chiêu điểm huyết từ trước, khẳng định chúng sẽ không tìm được mà đưa hai tay lên dụi mắt: Ai da, đây chính là Nam hiệp Triển Chiêu... Trước tiên không luận về công phu của Triển Chiêu, hãy nói đến phong thái của Nam hiệp đã, e rằng bọn chúng đến chết cũng chẳng thể tu dưỡng được nửa phần ấy chứ.

Còn Kim Kiên thì chỉ có một cảm xúc duy nhất: Ôi, chúa Jesus tái thế!

Thân hình Triển Chiêu chỉ xoẹt một cái, chớp mắt đã tiến vào phòng, chắp tay nói: “Thuộc hạ chậm trễ, mong đại nhân thứ tội”.

Bao đại nhân khẽ thở ra một hơi rồi nói: “Triển hộ vệ miễn lễ”.

Nghe đến câu này, tinh thần căng như dây đàn của Kim Kiên giờ mới thả lỏng, hai chân nhũn ra, quỳ sụp xuống đất, bỗng cảm thấy trời đất quay cuồng, hai mắt tối sầm. Trước lúc mất đi ý thức, Kim Kiên mơ hồ nghe thấy tiếng hai đứa nhóc kêu lên:

“Thần tiên ca ca...”

Còn có tiếng của Bao đại nhân:

“Công Tôn tiên sinh...”

Lúc này, Kim Kiên thầm kêu lên: Không cần phiền Công Tôn tiên sinh đâu, tôi đã quyết tâm ngất xỉu rồi! Dù bây giờ có cả trăm tên thích khách nhảy ra, tôi cũng quyết hôn mê cho tới cùng, tuyệt đối không ló xó vào mấy cái trò náo nhiệt này nữa đâu!

8. Q.1 - Chương 8

Phu Tử viện minh tâm hiền kế, dưới công đường tri phủ nhận tội

Mặc dù Kim Kiên rất muốn học tập Tần Hương Liên bất tỉnh nhân sự, sau đó mặc kệ là trời long đất lở đi nữa cũng không tới phiên mình phải hy sinh bản thân mà xông lên nữa. Có điều thể chất bản thân lại quá mức khỏe mạnh, chỉ hôn mê có một đêm đã bị đồng hồ sinh học của mình đánh thức rồi.

“Kim Kiên, người tỉnh rồi.”

Vừa mở mắt ra, Kim Kiên đã nhìn thấy một khuôn mặt trắng bóc đang lác lác trước mặt.

Hả? Cổ đại cũng có đắp mặt nạ à?

Theo phản xạ có điều kiện, Kim Kiên định mở miệng bảo người trước mặt tháo mặt nạ để khỏi ảnh hưởng phong cảnh, nhưng nghĩ một chút liền giật mình tỉnh hẳn, mở to mắt chớp chớp, cuối cùng cũng nói: “Công Tôn tiên sinh...”

Công Tôn tiên sinh gật đầu nói: “Kim tiểu huynh đệ, thương thế của người không có gì đáng ngại, chẳng qua do mệt mỏi quá độ, chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng mấy ngày là sẽ khỏe hẳn thôi”.

Kim Kiên nghe vậy, trong lòng không khỏi thở phào một hơi, thầm nghĩ: Xem ra thân phận nữ nhi của mình còn chưa bị lộ... Gượng đã, lấy y thuật của Công Tôn tiên sinh, công phu chẩn mạch không thể nào sai được, vì sao lại không phát hiện ra giới tính của mình chứ?

Kim Kiên cảm thấy vô cùng bối rối, nhất thời trong lòng dấy lên một dự cảm không lành. Nhân lúc Công Tôn tiên sinh xoay người đi lấy thuốc vội đưa tay lên tự bắt mạch cho chính mình, nhưng vừa mới chạm vào cổ tay liền thấy đỡ khốc đỡ cười. Trên tay mình tầng tầng lớp lớp những băng vải là băng vải, quần một đồng dày cộp, chỉ lộ ra mấy đầu ngón tay, lớp băng bả đó còn được thắt hình hai cái nơ bướm cực to nữa chứ, trông chẳng giống ai, thật sự quá buồn cười.

Công Tôn tiên sinh bưng thuốc quay lại, thấy Kim Kiên nhìn chăm chăm vào lớp băng bó trên tay đến đờ cả người, cười nói: “Là hai đứa bé con Tần Hương Liên, thấy Kim tiểu huynh đệ hôn mê cứ ngồi túc trực ở bên giường mãi. Cuối cùng vẫn là chủ ý của Triển hộ vệ, để cho hai đứa bé kết cái nơ bướm trên tay tiểu huynh đệ như để cầu nguyện, có vậy hai đứa nhóc mới chịu rời đi”.

Kim Kiên cười khổ nhận lấy bát thuốc, một hơi uống hết, thầm nghĩ: Hai đứa nhóc này, mặc dù thật lòng mình rất vui, nhưng cũng không cần thiết phải làm cho “Thần tiên ca ca” cos[1] thành xác ướp chứ.

[1] Cos: viết tắt của từ cosplay, là từ tiếng Anh do một người Nhật sáng tạo ra, chỉ việc người hâm mộ các nhân vật trong manga, anime, tokusatsu, truyện tranh sách, tiểu thuyết đồ họa, video games, phim giả tưởng... ăn mặc hoặc có điệu bộ giống nhân vật mà mình yêu thích. Thường dùng để chỉ những người đóng giả, mạo danh các nhân vật nổi tiếng.

“Công Tôn tiên sinh, mấy tên thích khách kia đã bắt hết rồi chứ?”, Kim Kiên trao lại chén thuốc, hỏi.

“Đã giam vào đại lao cả rồi.”

Kim Kiên nghe vậy cảm thấy yên tâm lên nhiều, lại hỏi tiếp: “Vậy mấy tên đó có nói ra kẻ đã phái chúng đến không?”.

Công Tôn tiên sinh gật đầu nói: “Đã khai rồi, là một viên quan gia phò mã phủ sai khiến”.

Kim Kiên lập tức vươn đầu về phía trước, vội hỏi: “Đã như vậy, thì Trần Thế Mỹ có bị bắt ra hầu toà?”.

Công Tôn tiên sinh sững sốt: “Bắt ra hầu toà?”.

Kim Kiên ngớ ra, biết mình đã vô thức dùng từ ngữ hiện đại rồi, vội thay từ: “Là tiểu nhân nói, Trần Thế Mỹ có bị tróc nã không?”.

Công Tôn tiên sinh lúc này mới hiểu ra, lắc lắc đầu.

“Không ư? Vì sao?” Nếu không phải là hai tay hiện giờ quần băng như hai cái bánh tét, Kim Kiên thật muốn túm lấy cổ áo Công Tôn tiên sinh mà hỏi, kỳ thực Kim Kiên còn muốn túm lấy cổ áo Trần Thế Mỹ hơn.

Công Tôn tiên sinh chậm rãi đứng dậy, đặt bát thuốc trở lại chiếc bàn tròn, xoay người chấp tay, đưa lưng về phía Kim Kiên nói: “Bao đại nhân cũng có nỗi khổ riêng”.

Kim Kiên thấy thế, cảm giác vạn phần bất đắc dĩ, trong lòng bỗng nhớ đến lời diễn văn xúc động của Hạng Thiếu Long[2], không khỏi cảm thấy cảm động lây.

[2] Hạng Thiếu Long, nhân vật chính trong bộ truyện dã sử đồ sộ “Tần tâm ký”. Anh vốn là sĩ quan trẻ của binh đoàn số Bảy được đưa vào một cuộc thí nghiệm cổ máy thời gian của viện trường Mã Khắc. Anh được chỉ định về thời Chiến Quốc – Tần Thủy Hoàng, lúc trở về quá khứ thì cổ máy thời gian tại viện thí nghiệm phát nổ cùng với tất cả nhà khoa học, Hạng Thiếu Long mãi mãi ở lại năm 251 Tr.CN tức sáu năm trước khi Tần Thủy Hoàng lên ngôi. Tại đây diễn ra hàng loạt những biến cố lịch sử mà anh là nhân vật trung tâm.

Thật không thể hiểu mấy người cổ đại này, nói được có hai câu liền chấp tay sau lưng, thở dài, ngẩng trắng. Có điều vấn đề nằm ở chỗ, hiện tại là ban ngày, đào đầu ra trắng mà ngẩng chứ? Xem ra Công Tôn tiên sinh quả nhiên là con người phi thường, ban ngày ban mặt, trời xanh mây trắng thế này cũng có thể tạo nên không khí y như đang trong khung cảnh trăng đêm sáng tỏ, gió thổi vi vút.

Nhíu mày, Kim Kiên hỏi: “Nỗi khổ riêng?”.

Công Tôn tiên sinh lắc đầu nói: “Kể ra lệnh cho mấy tên thích khách này là quân gia phò mã phủ, không phải là chính phò mã ra lệnh. Hơn nữa tên quân gia hôm nay bị giam trong đại lao lại thể thốt phủ nhận chuyện này hoàn toàn không liên quan đến phò mã, chính vì thế mới khiến Bao đại nhân đau đầu”.

Kim Kiên nghe xong liền hiểu rõ.

Tên Trần Thế Mỹ này làm việc quả nhiên vô cùng cẩn thận, phàm là chuyện gì cũng không xuất đầu lộ diện, đến khi có chuyện xảy ra thì phải tay sạch sẽ, hoàn toàn vô can. Nói cho cùng thì trạng nguyên được đề danh trên bảng vàng, chỉ số thông minh ít nhiều cũng phải là một trăm bốn mươi.

Suy đi nghĩ lại, đột nhiên Kim Kiên nảy ra một chủ ý, bèn nói: “Công Tôn tiên sinh, vậy tri phủ Sái Châu lúc trước tìm mọi cách sát hại Tần Hương Liên, e rằng sau lưng có cấu kết với Trần Thế Mỹ, sao chúng ta không điều tra từ đó?”.

Công Tôn tiên sinh vừa nghe vậy liền quay người lại, khuôn mặt vô cùng vui mừng nói: “Kim tiểu huynh đệ quả nhiên tâm tư mẫn tiệp. Bao đại nhân cũng đã nghĩ tới điểm này, đã phái Triển hộ vệ và Trương Long, Triệu Hổ đi tước nã tri phủ Sái Châu Từ Thiên Lân rồi”.

Kim Kiên nghe vậy liền cảm thấy nhẹ lòng, nhưng lại thấy có gì đó không ổn. Hồi tưởng lại thật cẩn thận lời Công Tôn tiên sinh vừa nói, bỗng thấy vô cùng hoảng sợ, cao giọng hỏi: “Công Tôn tiên sinh, ý của tiên sinh là Triển Chiêu... không, Triển đại nhân lại ra ngoài rồi ư?”.

Công Tôn tiên sinh thoáng sửng sốt sau lại cười nói: “Tiểu huynh đệ không cần lo lắng, sau chuyện xảy ra tối hôm trước, Bao đại nhân đã hạ lệnh chuyển tiểu huynh đệ và mẹ con Tần Hương Liên vào ở trong sương phòng trong Phu Tử viện rồi. Nơi đây nằm sau phủ nha, thủ vệ canh gác nghiêm ngặt hơn rất nhiều so với phủ viện dành cho khách, mấy tên thích khách kia tất không thể tới nơi này được, tiểu huynh đệ hãy an tâm ở lại đây”.

Kim Kiên nghe vậy thở phào một hơi, trái tim cuối cùng cũng yên ổn đập bình thường trở lại. Đánh giá căn phòng lần nữa, quả nhiên so với trước tốt hơn đến mấy phần, ít nhất là không có mấy cái bàn ghế thiếu hay gãy mất chân.

Công Tôn tiên sinh lại cười bảo: “Tiểu huynh đệ, ngươi đã không còn gì đáng lo nữa, tại hạ còn phải đến thăm khám cho mẹ con Tần Hương Liên, thứ lỗi cho tại hạ không thể tiếp tục ở lại đây nữa, cáo từ”.

Kim Kiên hươ hươ cánh tay quán bằng như bánh tét, xem như cảm tạ, rồi lại nảy ra một ý, vội gọi với Công Tôn tiên sinh đang ở ngoài cửa, hỏi: “Công Tôn tiên sinh, không biết trong tay tiên sinh có mấy thứ như độc dược, mê dược gì đó không?”.

Công Tôn tiên sinh dừng lại trước cửa, vẻ mặt khó hiểu hỏi: “Tại hạ không có, không biết vì sao tiểu huynh đệ lại hỏi thế?”.

Kim Kiên thầm cười khổ, nói: “Không có gì, tiên sinh đi thông thả”.

Đợi Công Tôn tiên sinh đi khỏi, Kim Kiên liền đưa hai tay lên ôm đầu, đau khổ nghĩ: Hai lão già quái đản thật đáng ghét, khi đi không để lại cho mình nửa phân tiền thì đã đành, thế nào mà chút độc dược, mê dược phòng thân cũng không để cho mình chứ!!! Nhớ lại lúc đầu, mình đã lục khắp núi cũng không phát hiện ra nửa viên dược hoàn, lẽ nào hai lão già ấy đã đem toàn bộ kết tinh tâm huyết cả đời nuốt hết vào bụng rồi? Nhắc mới nhớ, trong khoảng thời gian một năm đó, mình đã uống không ít những bình những lọ, cả dược hoàn với nhiều màu sắc quái dị...

Kim Kiên bỗng giật mình, vội vàng vạch đám băng gạc, cố sức lôi một ngón tay ra, đặt lên cổ tay của chính mình.

Lần chẩn mạch này, tuy không phát hiện ra bệnh gì nhưng lại dọa cho Kim Kiên sợ gần chết.

Mạch của Kim Kiên hư hư thực thực rất phức tạp, tựa âm, tựa dương, nếu không phải Kim Kiên còn nhớ rõ chữ “nữ” ghi trên chứng minh nhân dân chứng thực giới tính của bản thân, e là lúc này cũng cho rằng đây là mạch tượng của thiếu niên còn chưa phát triển hoàn toàn...

Kim Kiền bỗng thấy mềm nhũn chả còn tí sức lực nào, những muốn ngất đi lần nữa.

Khốn kiếp, hai lão già này, cho dù muốn giúp tôi giấu đi giới tính thật cũng không nên đem tôi, đường đường là một người từ thời tương lai đến, biến thành hình tượng “Đông Phương bất bại” kinh điển chứ...

Mấy ngày sau, Kim Kiền rốt cuộc cũng bình an trải qua cuộc sống trong Khai Phong phủ.

Tần Hương Liên sau khi tỉnh lại, ngày nào cũng than ngắn thở dài, mặt ủ mảy chau, ngày một hao gầy. Hai đứa nhóc mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng lúc này cũng rất biết điều, chỉ lặng lẽ ở bên cạnh mẹ, ngoan ngoãn đến mức khiến người ta thấy đau lòng. Không có hai đứa tiểu quỷ làm phiền, Kim Kiền cảm thấy nhàm chán đến khó chịu, lại không có gan xuất phủ, chỉ đành loay quanh trong Khai Phong phủ nha, ngày ngày lấy việc tắm nắng làm vui.

Mấy ngày sau đó, đối với địa hình Khai Phong phủ Kim Kiền đã thuộc như lòng bàn tay, cả những người làm trong Khai Phong phủ cũng thuộc tên nhớ mặt từng người một.

Đứng đầu Khai Phong phủ là lão Bao, Bao đại nhân. Có hai chữ để hình dung: siêu bận.

Mỗi ngày đều lâm triều, ngày nào cũng tuần phố, phê duyệt công văn, thẩm duyệt hồ sơ, thụ lý án oan, hội kiến với đồng僚, còn phải quan tâm đến thuộc hạ, chăm sóc dân tình. Kim Kiền chỉ có nhìn thôi cũng cảm thấy kiệt quệ cả tinh thần lẫn thể xác.

Còn nói tới Công Tôn tiên sinh... vẫn là hai chữ: rất bận.

Phủ nha bình thường, phàm là sư gia đều có hai người: một người làm hình danh sư gia, chuyên giúp đỡ quan lão gia xử lý các vụ án; một người là tiền cốt sư gia, chuyên quản lý việc thu chi trong phủ nha. Nhưng Công Tôn tiên sinh này, chức danh hình danh sư gia, tiền cốt sư gia đều nắm trong tay, mà còn nắm bằng hai tay rất chặt nữa chứ. Nói trắng ra thì Công Tôn tiên sinh là thư kí riêng của lão Bao, là kế toán phụ trách thu chi của Khai Phong phủ, còn kiêm cả bác sĩ tại gia, người tư vấn tâm lý, vô cùng bận rộn.

Về phần Tứ phẩm đới đao hộ vệ, “Ngự Miêu” Triển Chiêu – nói thực là còn bận đến mức chẳng thấy tắm hơi đâu, chắc là còn đang trên đường từ Sái Châu về.

Cuối cùng phải kể đến “Tứ đại kim cương”. Trương Long, Triệu Hổ cùng xuất môn với Triển Chiêu, lâu rồi không gặp; Vương Triều, Mã Hán và Kim Kiền giao tình rất tốt.

Từ sau sự kiện Kim Kiền xả thân cứu “lão Hắc”, lão Bao và Công Tôn tiên sinh đều đích thân đến cảm tạ, nha dịch trong Khai Phong phủ đối với Kim Kiền càng thêm phần tôn kính, trong đó đặc biệt nhất là Vương Triều, Mã Hán. Hai người này từ khi biết chuyện Kim Kiền mang một thân khinh công tuyệt đỉnh, những khi nhàn rỗi đều tới tìm Kim Kiền luận võ khiến cho Kim Kiền vô cùng đau đầu. Thoái thác không xong, chỉ đành gồng mình lên mà chịu trận, sau vài bận, khinh công của Kim Kiền lại tăng thêm một bậc, bản lĩnh bỏ chạy cùng lừa gạt cũng nâng lên một tầng cao mới.

Hôm nay, Kim Kiền đang trốn trên mái nhà tắm nắng thì nghe thấy phái dưới có tiếng bước chân.

Kim Kiền thò đầu ra nhìn, chỉ thấy Vương Triều với khuôn mặt rất ư là hình sự, gấp rút đi tới dưới hiên nhà, giọng nói thô to cất lên: “Kim Kiền, người đang ở trên đó hả?”.

Kim Kiền tưởng Vương Triều lại tìm mình để cọ xát học hỏi võ nghệ, đang định chuẩn bị thì lại nghe Vương Triều nói: “Triển đại nhân đã áp giải tri phủ Sái Châu Từ Thiên Lân về tới Khai Phong phủ, Bao đại nhân đã thăng đường, đang truyền người đẩy”.

Kim Kiền nghe thế lập tức phi thân đáp xuống, đứng trước mặt Vương Triều nói: “Vương đại ca sao không nói sớm, mau đi thôi!”.

Vương Triều thấy Kim Kiền đột nhiên khi không lại xuất ra vẻ đạo mạo thì rất kỳ quái, nhưng cũng chấp tay, xoay người đi thẳng về phía công đường, Kim Kiền theo sát ngay sau.

Lên tới công đường, Tam ban nha dịch đã hô “Uy vũ” xong xuôi, đang đứng rất ngay ngắn nghiêm trang. Kim Kiền hiện nay chính là “một lần trải qua, lần sau thành thực”, so với trước đã có hình tượng hơn rất

hiều rồi, sải mấy bước lớn vào tới công đường, quỳ sụp xuống khấu đầu, cao giọng nói: “Thảo dân Kim Kiên, khấu kiến Bao đại nhân”.

“Kim Kiên, ngươi hãy nhìn cho kĩ nam tử bên cạnh, ngươi có biết người này không?”, Bao đại nhân hỏi.

Kim Kiên nhìn sang phía bên cạnh, thấy ngoại trừ Tần Hương Liên ra còn có một nam tử. Người này mặc quần áo tù nhân tuyền một màu trắng, thân mang xiềng xích, chân đeo cùm, đầu tóc thì tán loạn, trông vô cùng thảm hại. Có điều đáng người phì nộn, khuôn mặt nanh ác, y hệt hình tượng tham quan ăn của đút này chính là lão đầu heo tri phủ Sái Châu.

Kim Kiên nhìn xong, lập tức trả lời: “Bẩm đại nhân, thảo dân có biết, người này chính là tri phủ Sái Châu”.

Bao đại nhân lại hỏi: “Ngươi vì sao lại biết người này?”.

“Bởi vì thảo dân và Tần Hương Liên đã từng lên công đường ở phủ nha Sái Châu, thế nên mới biết tri phủ”, Kim Kiên đáp.

“Vì sao các ngươi lại lên công đường phủ nha Sái Châu?”

“Bẩm đại nhân, thảo dân cùng đi cáo trạng với Tần Hương Liên.”

“Cáo trạng ai?”

Kim Kiên ngẩng đầu, đồng dục nói: “Cáo trạng phò mã đương triều Trần Thế Mỹ, tố cáo hấn sai Hàn Kỳ đi sát thê diệt tử, cũng chính vì thế mà Hàn Kỳ phải tự sát vong mạng!”.

“Ngươi nói láo!” Tri phủ Sái Châu, Từ Thiên Lân chỉ vào Kim Kiên lớn tiếng hét: “Rõ ràng là Tần Hương Liên và Hàn Kỳ tư thông từ trước đó, sau lại sát hại y, ngươi là kẻ nào mà dám nói những lời sàm ngôn này?”.

Rầm! Kinh đường mộc vang lên, chỉ nghe thấy Bao đại nhân quát lớn: “Cấm mồm!”.

Nha dịch hai bên lập tức hưởng ứng, hô vang “Uy vũ...”.

“Từ Thiên Lân, bản phủ đang thẩm án, không cho phép bất cứ kẻ nào chen vào. Nếu còn tái phạm, đừng trách bản phủ định ngươi tội làm loạn công đường!”

Từ Thiên Lân lập tức xiu xuống y hệt trái cà héo do phơi sương, ủ rũ thả người xuống đánh “phịch”.

Kim Kiên trong lòng như trút được mối hận, thầm nghĩ: Tri phủ đầu heo, ngươi cũng có ngày hôm nay, đây chính là lúc để ngươi được nếm mùi cái gọi là đường uy!

Bao đại nhân dừng một lát, lại hướng Từ Thiên Lân hỏi: “Từ Thiên Lân, ngươi luôn miệng nói Tần Hương Liên tư thông với Hàn Kỳ, sau sát hại y, vậy bằng chứng đâu?”.

Từ Thiên Lân mới rồi bị dọa cho một trận thất kinh, vội vàng nói: “Bẩm đại nhân, việc này đã chứng thực đầy đủ. Tần Hương Liên khi đó cũng nhận tội, đó chính là bằng chứng!”.

Bao đại nhân đem bản cung trạng trải ra trên án thư xem xét kĩ lưỡng một phen, lại hướng Tần Hương Liên hỏi: “Tần Hương Liên, bản cung trạng này có phải là do ngươi tự mình điểm chỉ không?”.

Tần Hương Liên vừa nghe lập tức không ngừng dập đầu kêu oan: “Dân phụ oan uổng quá! Đại nhân, bản cung trạng đó là do dân phụ bị tra tấn bức cung nên mới điểm chỉ nhận tội ở dưới”.

Bao đại nhân sa sầm mặt, nói: “Từ Thiên Lân, lời của Tần Hương Liên ngươi giải thích như thế nào?”.

Từ Thiên Lân mồ hôi ròng ròng, run rẩy nói: “Bẩm...bẩm đại nhân, đây chẳng qua chỉ là lời nói bậy của Tần Hương Liên hòng thoát tội, không thể tin được. Huống hồ án khi đó cấu thành còn có một nhân chứng, kẻ đó cũng đã kí tên nhận tội”.

“Nhân chứng là kẻ nào?”

“Là một đứa ăn mày tên gọi Vương Nhị Mặt Rỗ, y tự xưng là đã tận mắt trông thấy hiện trường khi Tần Hương Liên giết người.”

Bao đại nhân sững sốt: “Vương Nhị Mặt Rỗ?”, rồi quay sang nhìn Công Tôn tiên sinh.

Công Tôn tiên sinh tiến lên, nhỏ giọng nói: “Đại nhân, trong đây đúng thực có lời khai của Vương Nhị Mặt Rỗ”.

Bao đại nhân cầm lấy cung trạng nhìn thật tỉ mỉ, lại nói: “Vương Nhị Mặt Rỗ là kẻ nào, hiện tại đang ở đâu?”.

Kim Kiền thấy thế, vội giơ một tay lên, cao giọng nói: “Đại nhân, Vương Nhị Mặt Rỗ chính là thảo dân”.

Lời này nói ra, mọi người không khỏi bàng hoàng sửng sốt

Hai mắt của Từ Thiên Lâm mở trừng trừng, tròn tròn lên còn lớn hơn cả bóng đèn, một lúc lâu sau cũng không thốt ra nổi một từ.

Cũng khó trách Từ Thiên Lâm lại phản ứng như vậy, thời điểm trước đó lúc Kim Kiền ở Sái Châu, áo quần rách nát, hình tượng nhếch nhác thảm hại. Còn hiện giờ, nhờ lễ đãi khách quý của Khai Phong phủ, Kim Kiền đã được tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo chỉnh tề, cho dù có nhìn thật kĩ cũng thấy chẳng giống gì cả, tất nhiên sẽ phán đây chính là hai người.

Bao đại nhân nhìn Kim Kiền một hồi lâu mới hỏi: “Kim Kiền, người nói người chính là Vương Nhị Mặt Rỗ?”.

Kim Kiền thành thực đáp: “Thưa vâng”.

“Bản phủ hỏi người, rốt cuộc họ tên người là gì?”

“Thảo dân tên gọi Kim Kiền.”

“Vậy vì sao lại lấy tên Vương Nhị Mặt Rỗ?”

Kim Kiền nghe thế, trầm nghĩ: Cuối cùng cũng hỏi đến vấn đề chính. Vội phủ phục xuống, làm ra dáng vẻ vô cùng sợ hãi nói: “Đại nhân, vì tri phủ Sái Châu trên công đường luôn bức bách Tần Hương Liên thừa nhận tội sát nhân, mà Tần Hương Liên lại có chết cũng không chịu nhận, thế nên tri phủ đã thực thi đại hình. Thảo dân nhất gan, sợ không chịu nổi khổ hình, lại không muốn người tốt bị hàm oan, vì thế mới nghĩ đến biện pháp dùng tên giả để ký nhận. Đại nhân, tên giả trên bản cung trạng kia chính là chứng cứ chứng minh Tần Hương Liên bị bức cung!”.

Những lời này vừa dứt, cả công đường tĩnh lặng.

Hồi lâu sau, Bao đại nhân mới hỏi: “Từ Thiên Lâm, những điều Kim Kiền nói có đúng sự thật không?”.

Từ Thiên Lâm phủ phục xuống dưới đất, thần sắc vô cùng lo lắng, hồi lâu sau mới trả lời: “Đại nhân, kẻ này danh tính không xác định, thân phận bất minh, những lời làm chứng ấy không thể tin được”.

Kim Kiền thiếu chút nữa thì xông lên đập cho tên Từ Thiên Lâm này một phát.

Bao đại nhân lại đập mạnh kinh đường mộc, cao giọng nói: “Hay cho tên Từ Thiên Lâm miệng lưỡi giáo hoạt nhà người. Đã như thế thì, truyền nhân chứng!”.

Tiếng hô được truyền đi tầng tầng lớp lớp, lát sau, có sáu người bị áp giải lên công đường.

Kim Kiền vừa nhìn, lập tức kêu lên một tiếng, hoá ra là người quen. Sáu người này chính là những sai dịch lúc trước truy sát mình và Tần Hương Liên đây mà.

“Tần Hương Liên, Kim Kiền, các người hãy nhìn cho thật kĩ, mấy người phía sau kia các người có biết không?”, Bao đại nhân hỏi.

Tần Hương Liên đáp: “Bẩm đại nhân, dân phụ có biết!”.

Bao đại nhân lại hỏi: “Chúng là ai?”.

Kim Kiền lập tức trả lời: “Là những sai dịch lúc trước định sát hại chúng thảo dân trên đường áp giải đi lưu đày”.

Sáu người kia nghe vậy, liền run như cây sậy, đập đầu kêu to: “Đại nhân, oan cho bọn tiểu nhân. Bọn tiểu nhân chỉ làm theo sự sai khiến của tri phủ Từ Thiên Lâm thôi!”.

Từ Thiên Lân nghe thế, nhất thời xụi lơ trên mặt đất, thần sắc trống rỗng.

Bao đại nhân ngưng thần trong giây lát, trầm giọng nói: “Từ Thiên Lân, ngươi hãm hại lương dân, sai khiến kẻ khác giết người, bản phủ phán ngươi tội chết. Ngươi còn gì để nói?”.

Kim Kiền ở bên cạnh thầm nghĩ: Đây là phương pháp hỏi gì thế? Đã phán trăm hình rồi, sao còn lại hỏi ngươi còn gì để nói, lẽ nào thời Bắc Tống đã phát triển đến trình độ văn minh, tử tù có thể lập di chúc, phân chia tài sản?

Từ Thiên Lân nghe những lời này của Bao đại nhân lại như bị trúng phong, đột nhiên thăng người lên, kêu to: “Đại nhân, tội quan cũng là bị người khác sai khiến, mong đại nhân minh xét!”.

Kim Kiền nghe vậy, nhất thời hiểu rõ, khê nhượng mắt lên công đường quan sát, liền thấy khuôn mặt Bao đại nhân trước giờ luôn đen sì thoáng hiện lên vẻ vui mừng.

Bao đại nhân thần sắc điềm tĩnh, tiếp tục hỏi: “Ngươi chịu sự sai khiến của kẻ nào?”.

Từ Thiên Lân nuốt nước bọt, ra sức dùng ống tay áo lau mồ hôi lạnh trên trán, do dự hồi lâu, cuối cùng mở miệng nói: “Bẩm đại nhân, chính... chính là phò... phò mã đương triều Trần... Trần Thế Mỹ”.

Bao đại nhân đập mạnh kim đường mộc, quát: “Hỗn xược, phò mã là người nào, há lại để người vu tội như vậy”.

Từ Thiên Lân liền phủ phục xuống, run giọng nói: “Bẩm... bẩm đại nhân, câu nào của tội quan cũng là thực, không dám gian dối. Bởi vì Tần Hương Liên là thê tử nguyên phối của phò mã, phò mã lại muốn giết thê để diệt khẩu, thế nên mới ra lệnh cho tội quan làm những việc trên. Tất cả đều là lệnh của phò mã, mong đại nhân minh xét!”.

Bao đại nhân neho mắt, lại hỏi: “Từ Thiên Lân, những lời ngươi nói, có bằng chứng gì không?”.

Từ Thiên Lân lập tức trả lời: “Đại nhân, phò mã từng đích thân cùng tội thần bàn mưu việc này, tội thần chính là nhân chứng”.

Bao đại nhân nghe vậy liền khê gật đầu, quay sang Công Tôn tiên sinh nói: “Cho y ký nhận”.

Đợi sau khi Bao đại nhân kiểm tra bản cung trạng của Từ Thiên Lân xong liền vỗ mạnh kinh đường mộc, đem Từ Thiên Lân giải vào đại lao rồi bãi đường.

Thẩm án hoàn tất, đến xẩm tối, mẹ con Tần Hương Liên và Kim Kiền theo chỉ thị của Bao đại nhân cùng đi tới khách sảnh.

Bao đại nhân một thân thường phục, ngồi chính giữa phòng, Công Tôn tiên sinh đứng một bên, bên kia là Triển Chiêu với dáng vẻ phong trần mệt mỏi.

Thấy mấy người Kim Kiền đi tới, Bao đại nhân vẻ mặt vui mừng nói: “Hôm nay thăng đường thẩm án, cuối cùng đã nắm được chứng cứ chứng minh Trần Thế Mỹ sát thê diệt tử, nay chỉ còn chờ tróc nã Trần Thế Mỹ về quy án, Tần Hương Liên, ngươi hãy an tâm”.

Tần Hương Liên nghe vậy, lập tức dất hai con quỳ xuống tạ ơn: “Tần Hương Liên cảm tạ đại nhân!”.

Bao đại nhân khê vuốt râu, lại hướng Kim Kiền nói: “Kim tiểu huynh đệ, tên giả ký trong bản cung trạng là chủ ý của ngươi?”.

Kim Kiền cười khỏ, gật gật đầu, nghĩ bụng: Đừng đùa chứ, mình nói sao cũng đường đường là một người tương lai, thứ kỹ xảo lừa gạt này từ nhỏ đã tai nghe mắt thấy tay làm rồi, căn bản chính là ngựa quen đường cũ mà thôi.

Công Tôn tiên sinh ở bên nói: “Vị tiểu huynh đệ này thật sự là suy nghĩ thấu đáo”.

Bao đại nhân vuốt râu gật đầu, Triển Chiêu cũng mang vẻ mặt tán thưởng.

“Đã như thế thì, Triển hộ vệ...” Bao đại nhân đột nhiên ra lệnh: “Bản phủ lệnh cho người lập tức đến phò mã phủ, đem Trần Thế Mỹ về Khai Phong phủ tra hỏi”.

Triển Chiêu liền đứng lên trước chấp tay nói: “Thuộc hạ tuân lệnh”.

Nói rồi Triển Chiêu xoay người đi ra ngoài, nhưng chưa đến cửa đã thấy Vương Triều vội vã chạy vào, chấp tay nói: “Bẩm đại nhân, Vương thừa tướng phái người đem đến một phong thư”.

Bao đại nhân tiếp nhận phong thư, mở ra xem, càng xem mi tâm càng chau lại, thần sắc càng lúc càng đen hơn.

Xem xong thư, Bao đại nhân nhíu mày, nhướng mắt nhìn về phía Tần Hương Liên, hồi lâu sau mới nói: “Tần Hương Liên, Vương thừa tướng làm người trung gian, muốn thay Trần Thế Mỹ hẹn người đến thái ấp ở ngoại ô cùng nói chuyện, người có đi hay không?”.

Kim Kiền vừa nghe: Hả! Trần Thế Mỹ, chiêu này quá tàn độc, đây gọi là “bắn người trước tiên phải bắn ngựa, bắt giặc phải bắt tướng trước”, muốn thắng kiện trước toà, thì phải thu phục nguyên cáo trước. Tần Hương Liên mà đi phen này, tất là một màn “Hồng Môn yến”, không chừng Trần Thế Mỹ lại giở trò “một khóc, hai làm loạn, ba thất cổ”, đến lúc đó Tần Hương Liên mềm lòng, huỷ bỏ cáo trạng, những vất vả khổ sở hơn một tháng nay của mình thế là công cốc à.

Kim Kiền liếc mắt nhìn Tần Hương Liên, hai mắt đỏ hoe, dáng vẻ bi thương muốn khóc, ánh mắt đột nhiên lại loé lên tia bất định, vừa nhìn đã biết là biểu hiện của hình tượng ý chí không kiên định kinh điển rồi.

Quả nhiên, không lâu sau, liền nghe thấy Tần Hương Liên mở miệng nói: “Tần Hương Liên muốn đi”.

Trong nháy mắt Kim Kiền đã dự đoán được tương lai u ám đang ập đến trước mặt Tần Hương Liên.

9. Q.1 - Chương 9

Công Tôn hiển kế ngoài dự đoán,

Đêm kinh hoàng báỉ phò mã phủ

Một phong thư của Vương thừa tướng, một chiếc kiệu, đã dễ dàng đem mẹ con Tần Hương Liên dưới sự bảo vệ chu toàn rời khỏi Khai Phong phủ. Đến lúc đi, Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh đối với Tần Hương Liên luôn luôn muốn nói nhưng lại thôi, Triển Chiêu cũng chỉ nói một tiếng, “Tần đại tẩu...” liền không thể nói tiếp.

Kim Kiền biết mấy người họ chính là bản khoản về địa vị và thân phận của phò mã phủ cùng Vương thừa tướng, lại vì bản thân đang mang chức quan trên người, không tiện nhiều lời. Kim Kiền vốn định thay mặt nói vài câu, nhưng nhìn thấy hai mắt Tần Hương Liên hàm chứa nét vui mừng, hai má hồng nhuận, còn hai đứa bé vừa nghe thấy đi gặp phụ thân thì vẻ mặt vô cùng vui sướng, lời nói đã đến miệng mà chẳng có cách nào thốt ra, đành phải nuốt trở lại.

Đợi đến khi mẹ con Tần Hương Liên lên kiệu đi xa, chúng nha dịch Khai Phong phủ, người nào người nấy mang đầy tâm sự trở về phòng.

Về đến sương phòng, Kim Kiền đứng ngồi không yên, đi đi lại lại mấy vòng, chỉ cảm thấy nóng ruột, cứ như có một khối đá đè nặng trong lòng vô cùng khó chịu, còn đầu óc lúc này lại chẳng có kế sách nào, đành nằm lên giường hít thở thật sâu, niệm đại bi chú. Không biết đã qua bao lâu, Kim Kiền chỉ biết sắc đêm dần thẫm, chợt nghe thấy ngoài cửa vang lên những tiếng ồn ào, tiếng bước chân vội vã rầm rập náo loạn, thấp thoáng đâu đó truyền đến có tiếng “Tần Hương Liên...”.

Kim Kiền cả kinh, từ trên giường bật dậy, đẩy cửa chạy ra.

Chỉ thấy bên ngoài rất đông người tụ tập, dưới ánh đèn mờ ảo, mấy nha dịch đang khiêng một người gập rút đưa vào Đông sương phòng gần đối diện với phòng của Kim Kiền.

Kim Kiền nghĩ bụng không ổn rồi: Đông sương phòng đó chính là địa bàn của Công Tôn tiên sinh, bình thường chỉ có những ai bị trọng thương nặng khó chữa trị mới có may mắn viếng thăm, hẳn là có người bị thương... Chỉ là, người mà mấy nha dịch đang khiêng kia, sao lại giống Tần Hương Liên vậy?!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền lập tức phát lực dưới chân, thoát cái cái đã vào trong Đông sương viện. Lại định thần nhìn kĩ, liền biết chuyện lớn xảy ra rồi.

Cửa Đông sương phòng mở toang, bên trong các nhân vật lớn tề tựu đầy đủ. Công Tôn tiên sinh, Bao đại nhân, Triển Chiêu cho đến Trương Long, Triệu Hổ toàn bộ đều sắp thành một hàng, Vương Triều, Mã Hán không chen vào được, đành phải đứng canh ở cửa.

Mã Hán vừa thấy Kim Kiền, vội chấp tay nói: “Kim Kiền huynh đệ”.

Kim Kiền vừa nhìn, liền thấy khuôn mặt của Mã Hán dường như dài hơn so với bình thường nửa thước, trong lòng bỗng thấy lạnh hẳn đi, hít sâu một hơi mới hỏi: “Mã đại ca, có phải là Tần Hương Liên đã trở lại?”.

Mã Hán gật đầu, còn chưa nói lời nào, Vương Triều ở bên đã lớn tiếng: “Phò mã gia thật quá đáng! Thế mà...”.

Nói được nửa câu, lại cũng dừng lại.

Kim Kiền hít sâu một hơi, tiếp tục hỏi: “Tôi có thể vào xem một chút không?”.

Hai người nghe thế mới ý thức được rằng thân hình cao lớn của họ đang đứng chắn trước cửa, liền vội vàng tránh ra, để Kim Kiền lách người đi vào.

Bên ngoài ồn ào là thế nhưng trong phòng lại vô cùng yên tĩnh.

Kim Kiền đi vòng qua Trương Long, Triệu Hổ, thấy Triển Chiêu và Bao đại nhân mỗi người đứng một đầu giường, còn Công Tôn tiên sinh ngồi bên cạnh giường, đang bắt mạch cho người nằm trên đó. Người nằm trên giường sắc mặt tái xanh, đôi môi trắng bệch mang theo vết máu, hai mắt nhắm nghiền, tóc tai rối bời, y phục hỗn loạn, đó chính là Tần Hương Liên, người mới rời đi mấy giờ trước.

Kim Kiền dùng mu tay dụi dụi mắt, nhìn kĩ mấy lần, cuối cùng mới xác định mình không nhận lầm người, thầm nghĩ: Đã xảy ra chuyện gì? Tần Hương Liên đi gặp tình lang hay mới trải qua cuộc trường chinh hai vạn năm nghìn dặm thế? Xuất môn chưa quá nửa buổi tối, sao lại biến thành cái bộ dạng người không ra người, quỷ không giống quỷ này?

Lại quay đầu nhìn hai người đứng ở đầu và cuối giường. Bao đại nhân tất nhiên là không cần nói rồi, nếu không thấp đèn, e rằng cả khuôn mặt cũng chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt mà thôi, còn Triển Chiêu bên cạnh... Kim Kiền nhìn một cái, toàn thân run rẩy.

Chỉ thấy Triển Chiêu, đôi lông mày lười mác nhíu chặt lại, đôi mắt thanh tú như ngưng đọng đầy phần nộ, trên khuôn mặt nho nhã tuấn tú ẩn hiện sát khí, tựa như dây cung căng lên chỉ chờ phát động là lao đi.

Kim Kiền lập tức thấu triệt: Trong Khai Phong phủ, đắc tội với ai cũng được, tuyệt đối không thể đắc tội với “con mèo” này. Đừng thấy con mèo này bình thường nho nhã, khiêm cung, lời nói ôn hoà hữu lễ, theo ta thấy thì mười phần hết tám, chín là thuộc loại người ngoài lạnh trong nóng, một khi nổi giận lên thì sợ rằng chính là núi lửa phun trào, bị đôi mắt của Triển Chiêu trừng lên một cái thì ba hồn bảy vía đã phiêu tán đi mất một nửa rồi!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền vội vàng bước hai bước đến chỗ Công Tôn tiên sinh, vô cùng cẩn thận tránh phạm vi phát hoả của tâm mắt Triển Chiêu.

Bấy giờ, vừa lúc Công Tôn tiên sinh chẩn bệnh xong, thu tay lại đứng lên, hướng về Bao đại nhân nói: “Đại nhân, Tần Hương Liên hoả cấp công tâm, nhất thời khí huyết sôi trào, làm thương tổn tới tâm phế mà hôn mê, lại thêm vết thương cũ chưa lành, hiện thời e là không ổn”.

Bao đại nhân nghe vậy không khỏi nộ khí xung thiên, thấp giọng quát: “Tần Hương Liên cùng Trần Thế Mỹ đến thái ấp của Vương thừa tướng gặp mặt, rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì, sao lại có thể như thế này?”.

Công Tôn tiên sinh ở bên dè dặt nói: “Đại nhân, việc này sợ rằng chỉ có Tần Hương Liên và Trần Thế Mỹ mới rõ. Học trò bạo gan suy đoán, có lẽ Trần Thế Mỹ đã có những hành động rất bất thường mới có thể khiến Tần Hương Liên thành ra thế này”.

Kim Kiền bên này muốn thổ huyết: Cho tôi xin, thế này mà còn cần phải suy đoán sao? Chuyện này căn bản rất rõ ràng, rõ y như con chấy trên đầu kẻ... hói vậy!

Bao đại nhân gật gật đầu, vẻ mặt ẩn chứa bi thương: “Bản phủ vốn không nên đáp ứng để Tần Hương Liên đi”.

Công Tôn tiên sinh lắc đầu: “Đại nhân, lúc đó chính Tần Hương Liên quyết định, hà cớ gì đại nhân phải tự trách mình?”.

Lúc này Kim Kiền không có tâm trạng nghe hai người này nói qua nói lại, nàng đứng trong phòng quan sát hồi lâu, nhưng trước sau gì cũng không phát hiện ra hai người mà lúc này đáng ra phải xuất hiện, không khỏi kinh hoàng, vội hỏi: “Đại nhân, hai đứa bé con Tần Hương Liên đâu?”.

Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh nghe xong không trả lời, chỉ cụp mắt xuống.

Triển Chiêu người từ nãy đến giờ vẫn im lặng đột nhiên lại hai tay ôm kiếm, cao giọng nói: “Đại nhân, hai đứa bé nhất định đã bị bắt về phò mã phủ, thuộc hạ sẽ đi tìm!”, dứt lời Triển Chiêu định nhấc kiếm đi ra khỏi cửa, Trương Long, Triệu Hổ lập tức đi theo.

“Triển hộ vệ!”, Bao đại nhân bỗng cao giọng quát, thấy Triển Chiêu dừng bước quay đầu lại rồi, âm thanh tiếp theo chậm rãi phát ra: “Không được!”.

Triển Chiêu quay người tiến lên một bước, đôi mày lười mác nhíu lại: “Đại nhân!”.

Công Tôn tiên sinh thấy vậy, vội nói: “Triển hộ vệ, phò mã phủ là nơi thế nào, sao có thể tùy tiện đột nhập? Huống hồ, có thật là hai đứa bé bị phò mã đưa đi không, chúng ta cũng không biết chắc. Mà cho dù hai đứa thực sự bị Trần Thế Mỹ đem đi, chúng ta không bằng không chứng, sao có thể đến cửa đòi người?”.

Công Tôn tiên sinh liền tiếp đặt ra hai câu hỏi khiến Triển Chiêu nhất thời không biết nói gì, chỉ đành cùng Trương Long, Triệu Hổ đứng sang một bên.

Kim Kiền lúc này tâm loạn như ma, ngẫm lại tình tiết các vở kịch hạng ba thời hiện đại mà mình từng xem trước đây cũng chẳng mấy may có chỗ vận dụng được, suy nghĩ cả một lúc lâu, trong đầu cũng chỉ xuất hiện một câu, bất giác buột miệng nói ra: “Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng”.

Lời nói tuy rất nhỏ nhưng mọi người trong phòng lại nghe thấy rất rõ ràng.

Chỉ thấy hai mắt Công Tôn tiên sinh sáng lên, sắc mặt mang theo vẻ vui mừng nói: “Kim tiểu huynh đệ thật là một lời thức tỉnh người trong mộng! Đại nhân, học trò có một kế”.

“Tiên sinh mau nói!”, Bao đại nhân vội đáp.

“Đại nhân,” Công Tôn tiên sinh chấp tay: “Nếu chúng ta không có cách nào xác định được hai đứa trẻ con Tần Hương Liên có phải do phò mã đưa đi không, chẳng bằng để Triển hộ vệ đêm khuya âm thầm đến thám thính phò mã phủ. Nắm được chứng cứ xác thực rồi, ngày mai đại nhân lại thăm viếng, truy hỏi. Nếu phò mã thừa nhận, đem trả lại hai đứa trẻ chúng ta liền bỏ qua, còn nếu như phò mã một mực phủ nhận, thì lúc này Triển hộ vệ sẽ âm thầm hành sự, đem hai đứa trẻ đến trước mặt mọi người, khiến cho phò mã không cách nào biện giải”.

“Tiên sinh, quả là diệu kế! Như thế thì bản phủ cũng có thể đòi lại chút công đạo cho Tần Hương Liên”, Bao đại nhân nghe xong, sắc mặt liền nhẹ nhõm hơn đôi chút.

Sát khí trên người Triển Chiêu lập tức tản mát đi ít nhiều, Trương Long, Triệu Hổ thì âm thầm gật đầu.

Kim Kiền cũng cảm thấy vui mừng, thầm nghĩ: Công Tôn tiên sinh quả nhiên không hổ là một gia sư mẫu mực, chỉ một câu nói băng quơ, xa tít mù tắp của mình thế mà lại có thể khiến cho Công Tôn tiên sinh nghĩ ra một kế sách hoàn hảo như thế, thực sự quá cao minh.

“Có điều...”, Công Tôn tiên sinh tựa hồ chưa vừa ý, khuôn mặt lộ vẻ khó xử: “Học trò còn lo lắng một chuyện”.

Bao đại nhân hỏi: “Tiên sinh lo lắng điều gì?”.

“Học trò lo lắng, phò mã phủ canh phòng nghiêm ngặt, lần này Triển hộ vệ đi một mình, e là...”

Trương Long, Triệu Hổ nghe thế vội bước lên trước, chấp tay cao giọng nói: “Đại nhân, thuộc hạ nguyện trợ giúp Triền đại nhân một tay!”.

Bao đại nhân nghe vậy vô cùng vui mừng, đang định đáp ứng lại bị Công Tôn tiên sinh cắt ngang.

Công Tôn tiên sinh lắc đầu nói: “Không ổn. Lần này đi, mục đích là để thăm dò tin tức, không cần động võ, chỉ cần một người khinh công trác việt cùng đi với Triền đại nhân, phối hợp hỗ trợ lẫn nhau là được. Hai người võ công tuy không tầm thường, nhưng khinh công so với Triền hộ vệ lại kém quá xa, đều không phải là người thích hợp”.

Kim Kiên nghe thế, trong lòng bỗng dấy lên một dự cảm không lành, vội lùi vào góc phòng, muốn đào thoát khỏi hiện trường.

Nhưng có vẻ như Công Tôn tiên sinh đặc biệt muốn gây trở ngại cho Kim Kiên, hai mắt sáng quắc lia tới Kim Kiên, nói: “Kim tiểu huynh đệ, người thân mang tuyệt thế khinh công, không biết có bằng lòng trợ giúp Triền hộ vệ một phen không?”.

Kim Kiên nhất thời kinh hoàng thất sắc, trong một thoáng như thể bị kinh hoàng quá độ, ngay cả đầu lưỡi cũng không điều khiển được, miệng cứ ư ư ớ ớ cả nửa ngày trời, đảm bảo có thể phun ra toàn là tiếng Đức, đành lắc lắc đầu liên hồi như đánh trống bỏi, thầm nghĩ: Không muốn! Đương nhiên là không muốn rồi! Nơi Triều Chiêu muốn đi chính là phủ phò mã, không phải là cái chợ, chỉ cần sơ sẩy một chút thôi là có thể rơi đầu, ai ăn no rừng mỡ không có chuyện gì làm lại xách đầu chạy đến phủ phò mã chứ?

Mọi người đều nói Công Tôn tiên sinh tâm tư mẫn tiệp, nhưng lúc này không biết vì sao lại hiểu nhầm ý của Kim Kiên, khẽ cười nói: “Kim tiểu huynh đệ thực lo lắng sẽ ngáng chân Triền hộ vệ sao?”.

Kim Kiên vội vàng gật đầu: Không sai, không sai, tôi võ không có, khinh công cũng chẳng ăn thua gì, là bùn loãng không trát được tường, khẳng định sẽ làm vướng chân Miêu Nhi.

Lúc này Bao đại nhân cũng cười nói: “Tiểu huynh đệ tuổi còn trẻ mà suy nghĩ thật chu toàn, sau này ắt sẽ trở thành nhân vật lớn”.

Da mặt Kim Kiên co rúm lại, mồ hôi lạnh túa ra: Lão Bao ơi là lão Bao, câu này của ông một lời mà hai nghĩa, há chẳng phải nói phen này đến phủ phò mã không phải tôi thì còn là ai được nữa sao?

Hít sâu một hơi, rút cuộc Kim Kiên cũng tìm lại được cái lưỡi của mình, vừa nghĩ muốn mở miệng cự tuyệt, lại bị hai người từ ngoài cửa bước vào cắt ngang.

“Kim Kiên huynh đệ khinh công trác tuyệt, nhất định sẽ không làm vướng bận Triền đại nhân, hai huynh đệ chúng thuộc hạ xin bảo đảm điều đó!”, Vương Triều, Mã Hán đứng ở cửa cao giọng nói.

Trong nháy mắt Kim Kiên mồm miệng ngay đơ, lưỡi cứng ngắc, hồi lâu sau cũng chưa phản ứng lại, chỉ có thể giương mắt nhìn Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ, được đích thân đương kim hoàng thượng ngự phong “Ngự Miêu” – Triền Chiêu, Triền đại nhân trong tư thái oai hùng hào sảng đi đến trước mặt mình, ôm quyền cười nói: “Một khi đã như vậy, Triền mỗ mong được Kim huynh chiếu cố nhiều hơn”.

Đôi mắt sáng ngời trong như nước, đôi môi mỏng mềm mại động lòng người, cười mà tựa như gió xuân mơn man qua mặt, cười lần nữa đẹp tựa mây trời xanh thắm...

Đợi đến khi Kim Kiên chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào, gật đầu đồng ý rồi mới phát hiện, mình thế nhưng lại có thể trúng “mỹ nhân kế”...

Ôi chao, thật sự là mắt mặt người tương lai mà!

Phò mã phủ của phò mã đương triều Trần Thế Mỹ là do đương kim thiên tử ngự ban, toạ bắc hướng nam, đất chiếm trăm khoảnh[1], phía đông tiếp đường ra vào cung, phía tây giáp nơi phố thị phồn hoa, thật đúng là một nơi phong thủy đắc địa. Trong đó, lầu son gác tía nhiều vô kể, tiểu viện tính sơ cũng hơn bốn mươi cái, ngự hoa viên thì bảy tám nơi. Lại nói kỹ hơn thì bên trong thái giám, nô tì, cung nữ, đầu bếp... số lượng không sao đếm xuể, càng không nói đến thủ vệ hộ viện bên trong, luân phiên gác đêm, canh phòng nghiêm ngặt, chỉ một câu mới có thể biểu đạt: Đến cả một con ruồi cũng đừng mơ bay vào được.

[1] Khoảnh: Đơn vị đo lường của Trung Quốc, 100 khoảnh = 1000 mẫu.

Kim Kiền đáp xuống nóc nhà phủ phò mã, thận trọng dùng ống tay áo lau mồ hôi trên cổ, phổi đã thiếu dưỡng khí lắm rồi mà còn phải phí sức khổng chế hô hấp, lo sợ chỉ cần không cẩn thận một cái là đánh động tới đội ngũ tuần tra phía dưới. Lại liếc mắt nhìn Triền Chiêu bên cạnh, thần sắc vẫn bình thường, hô hấp sâu và ổn định, trên gương mặt đến cả nửa giọt mồ hôi cũng không có, một đôi mắt đen lấp lánh như sao trên bầu trời đêm, phát ra ánh sáng long lanh, đang chăm chú nhìn thủ vệ phía dưới.

Lúc này hai người đang ở trên cao, vừa hay thu được hết địa hình phủ phò mã vào tầm mắt. Trong phủ đình viện tầng tầng lớp lớp, phòng ốc vô số, quét mắt nhìn một cái chỉ thấy giống như mê cung. Kim Kiền vừa nhìn, nhất thời trong lòng đã muốn đánh bài chuồn, hơn nữa lúc trước vừa phi như điên xong, lúc này toàn thân đầm mồ hôi mệt mỏi, thậm chí hơi to xui xẻo!

Chắc chắn, mọi người đều nói Nam hiệp Triền Chiêu, võ công cái thế, khinh công vô song, đến hôm nay rốt cuộc mình cũng được mở rộng tầm mắt. Từ Khai Phong phủ đến phủ phò mã phủ, nói xa thì không xa, nói gần cũng chẳng gần, nhưng nói thế nào cũng là lộ trình một hai cây số, thế mà Triền Chiêu lại có thể mặt không đổi sắc, tim không đập nhanh dùng khinh công một lèo phi đến đây. Hiệu suất công tác được nâng lên không ít, nhưng cũng lại làm khổ lấy cái người tương lai đang làm cái đuôi bám theo sau như tôi đây.

Bà nó, mình và Triền Chiêu có thù hận gì không đấy? Cho dù là thời gian gấp gáp cũng không cần phải liều mạng như vậy chứ! Triền đại nhân, ngài công lực thâm hậu, cho dù có chạy một ngày một đêm cũng chẳng phải là vấn đề to lớn gì, còn tôi đến nửa phần công lực cũng không có, một thân khinh công này là dựa vào bộ pháp vi diệu, mượn lực, dùng trợ lực, loại khinh công này chạy trốn bạt mạng thì còn được, chứ chạy kiểu đường trường thế này thực không phải thể mạnh của tôi đâu!

Kim Kiền đang hăng say oán thán trong lòng thì đột nhiên thấy trước mắt hoa cả lên, cắt đứt mạch suy nghĩ của nàng. Định thần lại nhìn thì thấy đội thủ vệ đi tuần đã rời đi, Triền Chiêu đang đưa tay ra hiệu với mình. Thấy Kim Kiền hoàn hồn, Triền Chiêu bèn điểm nhẹ mũi chân, thả người từ trên nóc nhà nhẹ nhàng đáp xuống trong sân. Kim Kiền vừa nhìn vừa kêu khổ không thôi nhưng cũng tung người xuống, không có tiếng động y như Triền Chiêu, chỉ là dáng vẻ có chút chật vật.

Nơi hai người đáp xuống đúng vào phía sau một hòn giả sơn, ánh trăng mờ mờ, bóng núi bao phủ, vừa hay là một chỗ trốn lý tưởng.

Triền Chiêu thân hình vừa mới chuyển động, định tiến về phía trước, lại bị Kim Kiền nắm lấy ống tay áo.

“Triền đại nhân”, Kim Kiền thấp giọng nói: “Ngài có sơ đồ của phủ phò mã không?”.

Triền Chiêu sững sốt, lập tức trả lời: “Không có”.

Kim Kiền nghe vậy, nghẹn họng tức muốn chết, thậm chí nghĩ: Đùa à, phòng trong phủ phò mã phủ không phải một trăm cũng tám mươi, chúng ta đến cả một tấn bản đồ hướng dẫn du lịch cũng không có, hai đứa tiểu quỷ ở đâu vốn chẳng may may có chút đầu mối, tìm thế quái nào được chứ?

Nghĩ đến đây, Kim Kiền vội nói: “Đã không có bản đồ, chúng ta bắt đầu tìm từ chỗ nào?”.

Triền Chiêu nghe thế, khẽ gật đầu, nói: “Kim tiểu huynh đệ không cần phải lo lắng, Triền mỗ đã có tính toán”.

Nói xong Triền Chiêu liền khom người vận khí chạy vào trong sân.

Kim Kiền thấy vậy cũng đành khom người, miễn cưỡng chạy thật nhanh, ảo não theo sau Triền Chiêu.

Trên đường đi, Kim Kiền đúng là kinh hồn táng đảm. Sáu lần đụng độ đội tuần tra, chín lần chạm trán thái giám, cung nữ, nếu không phải Triền Chiêu tai thính mắt tinh kịp thời nhắc nhở, e là Kim Kiền đã sớm đến quỷ môn quan mấy phen rồi.

Không biết qua bao lâu, cho đến khi hai người đi tới một tiểu viện hẻo lánh cây cối um tùm, Triền Chiêu mới dừng lại, trầm mặc không nói, dáng vẻ tựa như đã phát hiện ra điều gì.

Kim Kiền thấy vậy, vội bước lên trước hỏi: “Triền đại nhân có phát hiện gì sao?”.

Triền Chiêu khẽ gật đầu, thân hình lắc lắc vài cái, đi vào phía sau một bụi cây, chỉ tay về phía trước.

Kim Kiền nhìn theo ngón tay Triển Chiêu thì thấy phía sau bụi cây hiện ra một gian nhà gỗ, cổ đại mọc thành lùm, cũ nát đến kinh người, chấn song cửa sổ thì hư hại, cửa chính thì ọp ẹp sắp long ra, nhưng kỳ lạ là trên cánh cửa mục ấy lại có một cái khoá đồng rất to, sáng loáng như mới.

Kim Kiền nghe thấy Triển Chiêu bên cạnh nói: “Viện này là nơi hẻo lánh nhất phủ phò mã, vốn là chỗ để những đồ linh tinh, nhưng không biết vì sao lại dùng một cái khoá đồng có giá trị nhưng thế để khoá, há chẳng phải là làm cho người ta thấy khó hiểu sao”.

Kim Kiền cũng nghĩ như vậy, vội theo Triển Chiêu tiến lên phía trước, bám vào chấn song cửa sổ mà nhìn vào trong.

Vừa nhìn thì hay rồi, Kim Kiền thiếu chút nữa đã hét lên thành tiếng.

Trên tấm phản trong căn nhà gỗ có hai đứa trẻ non nớt đang nằm, đó chính là hai đứa con của Tần Hương Liên: Ninh Nhi, Hinh Nhi.

Kim Kiền nhìn hai đứa nhóc áo quần nhếch nhác, tóc tai tán loạn, gương mặt mang dấu lệ, không khỏi cảm thấy chua xót, vừa định gọi thì bị Triển Chiêu bịt miệng lại.

Kim Kiền quay lại nhìn thì thấy Triển Chiêu hai mắt nhắm lại, đen đặc như màn đêm, khẽ lắc đầu nói: “Lúc này không nên bứt dây động rừng, nếu đã biết được hai đứa bé ở đâu rồi, chúng ta nên mau chóng rời khỏi đây là hơn”.

Lúc này Kim Kiền mới nhớ tới lời của Công Tôn tiên sinh, lòng thầm thở dài một tiếng.

Triển Chiêu thấy vậy liền bỏ tay xuống, ra hiệu cho Kim Kiền rồi tung người nhảy lên nóc nhà, Kim Kiền lập tức nổi gót theo sát.

Trên đường đi, hai người không nói với nhau câu nào, chỉ là im lặng đồng hành, mỗi người ôm một nỗi niềm tâm sự riêng.

Điều Kim Kiền lo lắng chính là không biết liệu kế hoạch ngày mai có thành công không. Mà Triển Chiêu cũng tâm sự trùng trùng, Kim Kiền tuy không biết nhưng thấy sắc mặt Triển Chiêu trầm mặc nghiêm trang, ắt là cũng đang lo lắng chuyện ngày mai. Không khí nhất thời ngưng đọng đến bức người.

Cho đến khi hai người đến phía ngoài cửa hông của Khai Phong phủ, Triển Chiêu thi lễ với Kim Kiền: “Kim tiểu huynh đệ, đêm nay đa tạ tiểu huynh đệ tượng nghĩa tương trợ. Triển mạo phải đến chỗ đại nhân bẩm báo, thứ cho Triển mạo không thể phụng bồi”.

Kim Kiền vội vàng đáp lễ nói: “Triển đại nhân không cần khách khí, xin cứ tự nhiên”. Lòng thầm nghĩ: Con mèo này còn không mau chạy đi, có ngài bên cạnh, áp lực tâm lý nặng nề quá.

Triển Chiêu gật đầu, xoay người rời đi, Kim Kiền cũng cất bước hướng về Phu Tử viện, nhưng mới đi được hai bước, đột nhiên nghe thấy giọng Triển Chiêu từ sau lưng truyền đến:

“Tiểu huynh đệ, khinh công của huynh đệ là do ai truyền thụ?”

Kim Kiền bỗng bàng hoàng, cả người chớp mắt cứng đờ, thầm nghĩ không ổn rồi: Không chừng sao đột nhiên Triển Chiêu lại hỏi câu đó? Lễ nào Triển Chiêu nhìn ra một thân khinh công của mình chính là “Tiêu dao du”, đã biết mình chính là đồ đệ của Độc Thánh, Y Tiên... Ủi ỉu, hôm nay đã đủ xui xẻo lắm rồi đó nha, không cần dặt dặt thêm họa nữa đâu! Nếu thân phận của mình bởi vì nguyên nhân này mà bại lộ, há chẳng phải sẽ đưa đến vô số kẻ tâm thù sao... Gượng đã, bộ pháp “Tiêu dao du” này là do nhị vị sư phụ vì mình mà hợp tác cải biên thành, là bản mới nhất, trên giang hồ vốn không có mấy người từng thấy qua, huống hồ y thuật của mình được che giấu vô cùng hoàn mỹ chẳng chút sơ hở, sao lại có khả năng bại lộ cơ chứ. Nhất định là mình cả nghĩ quá rồi, bình tĩnh lại nào, bình tĩnh lại nào!

Đôi mắt Kim Kiền đảo vài vòng, vẫn cảm thấy không trả lời thì không ổn, thế nên làm ra vẻ thoải mái nói: “Cái này... sư phụ vẫn chưa nói cho tiểu nhân, tiểu nhân cũng không biết”.

Triển Chiêu cũng không truy vấn thêm, chỉ hướng về phía thư phòng của Bao đại nhân đi tiếp.

Kim Kiền lắc lắc cổ, trong lòng thực sự không nghĩ ra lý do, đành cất bước về sương phòng.

Về tới sương phòng, Kim Kiên lẩn qua lẩn lại, tuy cả người mệt mỏi, cũng đã dùng đủ mọi cách nhưng vẫn chẳng thể nào chớp mắt được, trong lòng cứ cảm thấy chuyện đêm nay ẩn chứa điều quái dị.

Mà nghĩ tới Khai Phong phủ, ai ai cũng tận trung với cương vị công tác của mình, sao lại để một kẻ chẳng biết ở đâu chui ra như mình nhúng tay vào công việc trong phủ nhỉ?

Cả Triển Chiêu nữa, lấy thân thủ của Tiểu Miêu, một mình đến thăm dò phủ phò mã là quá đủ rồi, tội gì phải đeo thêm một cái của nợ như mình theo cho nặng chứ?

Còn có câu cuối cùng Triển Chiêu hỏi đêm nay... Đường đường một Nam hiệp, từ lúc nào lại biến thành kẻ tò mò chuyện riêng tư của người khác thế?

Kim Kiên càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, càng nghĩ càng cảm thấy trong đầu tựa như có hàng trăm con nhặng, kêu vo ve âm ỉ nhức óc. Cả người vì thế mà không thoải mái, tâm phiền ý loạn, không kìm được trở mình ngồi dậy bước xuống giường, định uống ngụm nước cho tỉnh táo.

Nhưng vừa mới nhắc người dậy được một nửa liền giật mình cảm thấy có một vật kề ngang trên cổ, hàn quang toé ra bốn phía, sát khí bức người, đó chính là một thanh trường kiếm u tối lạnh lẽo.

Kim Kiên kinh hãi trong lòng, nhất thời tay chân lạnh ngắt, ánh mắt thẳng tắp thuận theo thanh trường kiếm từ từ nhìn lên trên. Chỉ thấy người cầm kiếm, đôi mày lười mác nhú chặt, cặp mắt sáng như sao ẩn chứa băng lạnh, khiến người ta sợ hãi đến khó thở.

Kim Kiên cảm thấy toàn bộ lực phủ nghĩ tưng trong nháy mắt đều bãi công hết, máu huyết toàn thân như đông cứng lại, môi run run mấp máy hồi lâu mới miễn cưỡng thốt ra được vài từ: “Triển... Triển Triển Triển đại nhân...”

Không sai, người đang cầm kiếm kề vào yết hầu Kim Kiên lúc này lại chính là Nam hiệp Triển Chiêu!

10. Q.1 - Chương 10

Một kẻ nửa đêm cởi đi nghi vấn trong lòng,

Tại phủ phò mã kinh hoàng phát hiện hươu thư[1]

Trên giang hồ ai ai cũng biết Thanh Phong, tam thước trong tay Nam hiệp Triển Chiêu, đó chính là một thanh bảo kiếm cổ, tên gọi Cự Khuyết, cắt vàng gọt ngọc, chém sắt như chém bùn, là bảo vật thế gian hiếm thấy. Mà tối nay, vừa hay Kim Kiên có diễm phúc được tận mắt nhìn thấy bảo vật này. Chỉ thấy thanh bảo kiếm Cự Khuyết này, mũi kiếm loé lên hàn quang, lạnh lẽo trùng trùng, sát khí bức người, nếu đem đến thời hiện đại, ít nhất cũng có thể trở thành bảo vật hạng nhất quốc gia. Đường nhiên, nếu thanh Cự Khuyết này không đặt trên cái cổ của nàng, Kim Kiên thậm chí còn có thể nghĩ ra cả vạn câu cảm thán để biểu đạt lòng sùng kính của bản thân đối với nó ấy chứ.

[1] Hươu thư: từ dùng thời xưa có nghĩa là giấy bỏ vợ.

“Triển, Triển Triển Triển Triển...”, lần thứ hai Kim Kiên mở miệng, nhưng đến cả hai chữ “đại nhân” cũng tắc trong cổ họng.

“Kim Kiên!” Triển Chiêu trầm giọng quát: “Ngươi rốt cuộc là kẻ nào?”.

“Kẻ... kẻ... kẻ... kẻ... kẻ nào?”, Kim Kiên tiếp tục nói lắp.

Triển Chiêu chau mày, quát: “Nói mau!”.

Một tiếng quát này, thiếu chút nữa là đem bảy hồn của Kim Kiên dọa cho tiêu tán mất sáu. Chỉ thấy trên đầu Kim Kiên mồ hôi to bằng hạt đậu không ngừng đổ ra, theo gương mặt của nàng tí tách rơi trên thanh Cự Khuyết.

Lúc này Kim Kiên quả thực là vô cùng hoang mang lo sợ, trong lòng dường như có chảo dầu, lục đục sôi sục như sắp nổ tung đến nơi.

Trời ơi, đất hời, có vị thiên sứ đại tỷ hảo tâm nào có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì không? Tại sao một nhân vật được coi là chính phái trăm phần trăm như Triễn Chiêu lại đang dùng kiếm kề vào cổ tôi thế này, đái ngộ này không phải là chỉ có Boss của phe phản diện mới được hưởng ư, lẽ nào mình đã lưu lạc thành nhân vật phản diện mất rồi... Không lý nào, mặc dù bộ dạng mình không xuất trần thoát tục, nhưng tốt xấu gì ngũ quan cũng được coi là đoan chính, so với phường đại gian, đại ác vẫn có khoảng cách... Lẽ nào thân phận mình là đồ đệ của Y Tiên và Độc Thánh bị bại lộ rồi, mà vừa hay Triễn Chiêu lại có thâm thù đại hận với hai lão già ấy... Mồ hôi trên đầu Kim Kiên lại rơi xuống, từng giọt từng giọt, nếu thật sự là như thế mình cũng chẳng cần phải cố sức giãy giụa làm gì nữa, cứ ngoan ngoãn hưởng ứng chính sách tù binh của Đảng và Nhà nước: Thẳng thắn sẽ được khoan hồng, tranh thủ sự rộng lượng của luật pháp.

Kim Kiên bên này còn đang đấu tranh tâm lý vô cùng kịch liệt thì bên kia lại chẳng có mấy nhẫn nại, thanh bảo kiếm trong tay Triễn Chiêu lại càng ấn mạnh vào cổ Kim Kiên, một vết cửa mờ mờ hiện ra.

“Người là kẻ nào? Đến Khai Phong phủ có mục đích gì?”

Kim Kiên đang cân nhắc xem có nên khai hết toàn bộ không, nhưng vừa nghe thấy câu hỏi của Triễn Chiêu bỗng thấy kỳ quái, lại thêm sự đau đớn nơi cổ khiến cho nàng trong nháy mắt đã tỉnh táo lên nhiều.

Đến Khai Phong phủ có mục đích gì ư? Mình còn có thể có mục đích gì nữa? Ngoài việc trà trộn vào kiếm mấy bữa cơm quan miễn phí, tiết kiệm mấy đồng tiền riêng, thêm nữa là muốn có thêm kiến thức về các bậc danh nhân lịch sử, còn có mục đích gì... Câu hỏi này thực sự rất kỳ lạ, dường như không liên quan đến việc mình là đồ đệ của Y Tiên và Độc Thánh hay không, ngược lại có vẻ tương tự với những câu hỏi quy phạm dành cho những phần tử phạm pháp đang đem thẩm viếng Khai Phong phủ... Hả?

Đôi mắt nhỏ dài của Kim Kiên đột nhiên mở lớn thêm mấy phần, thận trọng đánh giá Tứ phẩm hộ vệ trước mặt, lòng thầm cân nhắc.

Không hợp lẽ thường chút nào! Triễn Chiêu tuy xuất thân từ giang hồ, nhưng theo phán đoán và quan sát mấy ngày qua, người này bình tĩnh tự chủ, vững vàng như núi, cho dù là nhìn thấy mẫu tử Tần Hương Liên bị bức hại như thế cũng không vọng động, ngược lại còn lấy đại cục làm trọng, lấy luật pháp công lý làm đầu. Nay nửa đêm canh ba, Triễn Chiêu lại lỗ mãng xách kiếm xông vào phòng nhân chứng quan trọng, bức hỏi nhân chứng... Không đúng tí nào, trong này chắc chắn có điểm bất thường!

Nghĩ đến đây, trong lòng Kim Kiên nhất thời có tính toán, khê khàng hít thở, chớp chớp mắt, vẻ mặt khẩn cầu nói: “Triễn... Triễn Triễn Triễn đại nhân, tiểu nhân không hiểu...”.

Khuôn mặt Triễn Chiêu sầm xuống, thấp giọng quát: “Người nói năng mập mờ, hành sự quái dị! Kim Kiên, người trăm phương ngàn kế trà trộn vào Khai Phong phủ nha, rốt cuộc là có mưu đồ gì?”.

Kim Kiên nghe vậy lập tức cao giọng kêu lên, trong giọng nói còn mang theo tiếng nức nở: “Triễn đại nhân vì sao lại nói như vậy? Oan cho tiểu nhân quá!”.

Đôi mắt đen thẫm của Triễn Chiêu khê long lên, quát: “Người còn dám xảo biện? Triễn mỗ hỏi người, người một thân khinh công tuyệt đỉnh nhưng lại cố ý giấu giếm, là cố vì sao?”.

Kim Kiên nghe thấy thế, nhất thời muốn khóc mà không có nước mắt, thầm nghĩ: Ai da, mình nên nói thế nào đây, ếch chết tại miệng, làm người ngàn vạn lần cần phải khiêm tốn, khiêm tốn khiêm tốn lại khiêm tốn, vạn vạn lần không thể xuất đầu lộ diện. Lại chả đúng chắc, một thân khinh công này nếu không giấu kỹ, lộ ra phiền phức tìm đến thì sao?

Nghĩ thì nghĩ thế nhưng miệng lại không dám nói sự thật, Kim Kiên đành phải dùng mấy lời của biên kịch thời hiện đại nói dối: “Triễn đại nhân, oan cho tiểu nhân quá! Một thân khinh công này của tiểu nhân là do một quái lão đầu dạy cho, sư phụ chưa từng nói thân phận cho tiểu nhân, tiểu nhân cũng không dám hỏi, huống hồ sư phụ còn dặn dò tiểu nhân, giang hồ hiểm ác, khinh công này không thể dễ dàng để lộ cho người khác, tiểu nhân cũng chỉ biết y theo lời dặn mà làm”.

Triễn Chiêu hơi nhíu mày, lại hỏi: “Vậy chuyện thích khách đêm đó đột kích, dường như người lại biết trước, lẽ nào cũng là do sư phụ của người nói?”.

Da đầu Kim Kiền ngứa râm ran, thầm nghĩ: Biết trước? Cho tôi xin, vậy mà cũng gọi là biết trước? Đó chẳng qua là do đã xem quá nhiều phim truyền hình lúc tám giờ, kinh nghiệm gián tiếp phong phú quá độ mà thôi!

Nhưng những lời này nửa câu Kim Kiền cũng không dám nói ra, chỉ đành tiếp tục chém: “Chuyện thích khách đó, tiểu nhân hoàn toàn không biết. Tiểu nhân từ bé lá gan đã nhỏ, lại nghe Triền đại nhân không có trong phủ nha, tâm lý hoang mang nên mới hành động kỳ quái, chẳng phải có dụng ý gì đâu! Nếu tiểu nhân thật sự biết trước thì đã sớm bỏ trốn mất dạng, sao còn đứng ngây ra đó để cho người ta chém chứ?”.

“Có lẽ người có dụng ý khác!”

“Triền đại nhân, nếu tiểu nhân có dụng ý khác, thì đã không liều mình cứu Bao đại nhân, cũng sẽ không bị thương!”

“E rằng chẳng qua chỉ là khổ nhục kế!”

“...”

Nếu không phải lúc này đang có một thanh trường kiếm kề lên cổ thì Kim Kiền thật muốn đập vài cái lên khuôn mặt anh tuấn của con mèo chết tiệt này.

Bà nó, từ khi mình sinh ra tới nay, lần đầu tiên phá lệ cứu người, thế mà lại bị mấy chữ “khổ nhục kế” này chụp mũ, đúng là... chẳng coi bánh đậu như lương khô, chẳng xem trường thôn là cán bộ, chẳng cho Kim Kiền thành anh hùng!

“Triền đại nhân!” Kim Kiền bỗng thấy phần nộ, khí lực bùng bùng, mồ hôi cũng chẳng thềm chảy nữa, môi thôi mấp máy run run, hai mắt mở lớn, trầm giọng nói: “Tiểu nhân tuy chỉ là phường áo vải, không biết thế nào là đạo lý lớn ở đời, nhưng cũng biết Bao đại nhân là bậc Thanh Thiên thế gian khó có được, nhìn thấy Bao đại nhân gặp nguy hiểm, ra tay tương cứu, có gì là không thể? Vì chuyện này mà hai tay tiểu nhân bị thương, đến nay vẫn chưa cử động bình thường được, nhưng Triền đại nhân cứ một mực nói rằng hành động ấy chẳng qua chỉ là “Khổ nhục kế”, phải chăng đây là lẽ đối đãi đối với ân nhân cứu mạng của Khai Phong phủ?!”.

Một hơi nói xong, ngay cả Kim Kiền cũng thầm giật mình: Thì ra mình còn có tài hùng biện nữa cơ đấy!

Triền Chiêu nghe xong liền sững sốt, thấy Kim Kiền lời lẽ nghiêm cẩn chính nghĩa, ánh mắt quyết liệt đầy hào khí, trong lòng không khỏi có thêm vài phần kính phục, lời nói cũng trở nên ôn hoà hơn: “Đêm nay đột nhập vào phủ mã phủ vốn là chỗ nguy hiểm vô cùng, vậy mà ngươi chẳng thoái thác một lời, không thể không khiến cho Triền mỗ nghi ngờ”.

Kim Kiền nghe câu này xong, nộ khí tràn ngập khuôn mặt bỗng chốc bị quét sạch, ngũ quan nhăn nhó một lúc lâu, sau đó mới chợt dạ nói: “Bao đại nhân đích thân ra lệnh, tiểu nhân sao dám chối từ”. Lòng lại thầm nghĩ: Còn không phải tại trúng “Mỹ nhân kế” của Triền đại nhân ngài! Thật là sỉ nhục người hiện đại... Sỉ nhục quá đi!

Lúc này Triền Chiêu lại chau mày không nói.

Kim Kiền vừa nhìn là biết Triền Chiêu đã tin mình đến tám phần, vội nói tiếp: “Triền đại nhân có nhớ, lần trước tiểu nhân và mẫu tử Tần Hương Liên bị tri phủ Sái Châu truy sát, nếu không phải là Triền đại nhân tình cờ đi ngang qua, sợ rằng tiểu nhân đã sớm thành vong hồn dưới đao rồi, như thế thì sao có thể đến được Khai Phong phủ. Hơn nữa khi ấy Triền đại nhân đi ngang qua là do trùng hợp, nếu nói tiểu nhân có âm mưu từ trước, há chẳng phải Triền đại nhân cũng tham gia vào âm mưu đó sao?”.

Triền Chiêu ngẩn người, hồi lâu sau mới hỏi: “Sự trong sạch của ngươi, có bằng chứng gì không?”.

Kim Kiền nghe thế, thầm hạ quyết tâm: Lành làm gạo, vỡ làm muối, thành bại chính là lúc này đây! Vì thế cao giọng nói: “Triền đại nhân, ngài nói tiểu nhân mưu đồ làm loạn, có bằng chứng gì không?”.

Triền Chiêu nghe xong lông mày lười mác khê giãn ra, khoé môi hơi nhếch lên, sát khí toàn thân tiêu tán trong nháy mắt, cổ tay khê lắc một cái, Cự Khuyết đã tra vào vỏ, ôm quyền nói: “Kim tiểu huynh đệ, Triền mỗ đắc tội, nhưng đây là chức trách của Triền mỗ, mong tiểu huynh đệ thứ lỗi”.

Kim Kiền nhất thời kinh ngạc, nghĩ bụng: Chuyện gì xảy ra thế? Triển Chiêu này trở mặt còn nhanh hơn là lật sách? Công phu gì mà trong nháy mắt đã khiến trời nhiều mây chuyển thành nắng rồi?

Chợt nghe ngoài cửa có tiếng người nói: “Kim tiểu huynh đệ, xin chớ trách cứ Triển hộ vệ”.

Cửa lớn khẽ mở ra, một người cất bước tiến vào phòng, da mặt trắng bóc, ba chòm râu khẽ lay, gương mặt mang theo vẻ áy náy, khom người thi lễ.

Kim Kiền liền cảm thấy toàn thân choáng váng, khó nhọc ngồi xuống giường, thở ra một hơi dài: “Công Tôn tiên sinh...”.

Công Tôn Trúc Tử, ông làm cái quái gì thế, định kiểm tra khả năng chịu áp lực tâm lý à? Không khỏi có phần vượt quá mức quy định đi!

Lại thấy Công Tôn tiên sinh chậm rãi bước đến trước giường, chấp tay ôm quyền, xá một cái thật dài, nói: “Kim Kiền tiểu huynh đệ, Công Tôn Sách đắc tội rồi, sự việc tối nay toàn bộ đều là chủ ý của tại hạ, Triển hộ vệ không hề liên quan”.

Triển Chiêu nghe vậy, vội vàng tiến lên nói: “Công Tôn tiên sinh...”.

“Triển hộ vệ”, Công Tôn tiên sinh quay đầu nói: “Chớ nhiều lời. Chuyện đêm nay là tại hạ đa nghi, mới nghĩ ra kế này để thử, có phần mạo phạm với Kim tiểu huynh đệ, quả do Công Tôn Sách xử sự không thích đáng”.

“Công Tôn tiên sinh, sao có thể...”

“Xin thứ lỗi, hai vị!”, Kim Kiền đột nhiên thò đầu chen vào, nửa bên mặt giật giật nói: “Vấn đề trách nhiệm cứ bỏ đó đã, hai vị ai có thể giải thích cho tiểu nhân trước không?”.

Công Tôn tiên sinh và Triển Chiêu cùng sửng sốt, thấy Kim Kiền sắc mặt xanh mét, khoé miệng run run, đôi mắt nhỏ dài chỉ còn là một khe hở, không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

“Khụ khụ, Kim tiểu huynh đệ, cho phép tại hạ giải thích”, Công Tôn tiên sinh hắng giọng, đem sự việc tối nay nói ra.

Kim Kiền càng nghe mây đen trên đầu càng đen, nghe đến cuối cùng khuôn mặt toàn bộ đều đã bị mây đen che phủ.

Thì ra mình ngay từ ngày đầu tiên đến Khai Phong phủ đã khiến cho Công Tôn tiên sinh ngờ vực rồi.

“Ngày đó, Triển hộ vệ hồi phủ, mẫu tử Tần Hương Liên đều kinh ngạc vạn phần, nhưng chỉ có Kim tiểu huynh đệ là vẫn bình tĩnh như thường. Sau đó tại hạ được biết, trên đường đi Triển hộ vệ chưa từng lộ ra nửa phần về thân phận mình, mà biểu hiện của tiểu huynh đệ lại như là đã biết việc này từ sớm, không thể không khiến tại hạ nghi ngờ”, Công Tôn tiên sinh ngồi trên chiếc ghế tròn hồi tưởng lại nói.

Kim Kiền vội giải thích: “Đó là vì tiểu nhân quá ngạc nhiên, thế nên không biểu lộ gì được”.

Công Tôn tiên sinh gật đầu, lại nói tiếp: “Tại hạ cũng từng nghĩ như thế, nhưng đêm đó thích khách đột nhập hành thích, hành vi của tiểu huynh đệ quả thực khiến người khác khó bề tưởng tượng. Hơn nữa tiểu huynh đệ một thân khinh công tuyệt đỉnh, ngay cả Triển hộ vệ cũng chưa từng thấy qua, chúng ta lo rằng tiểu huynh đệ thân phận bất minh, có ý đồ bất lợi đối với đại nhân, cho nên mới...”.

“Cho nên...”, Kim Kiền nhướn mày, ngồi xếp bằng trên giường, khoanh tay trước ngực tiếp lời, “ngài cùng Triển đại nhân nghĩ ra chiêu nửa đêm ép cung này. Không cần hỏi, kể đêm nay thăm viếng phò mã phủ, hai người đã thương lượng với nhau từ trước rồi! E rằng Triển đại nhân đã sớm biết nhĩ tử của Tần Hương Liên bị nhốt ở đâu rồi, chuyển đi tối nay chẳng qua là muốn xác định xem tiểu nhân và phò mã phủ có quan hệ gì không. Triển đại nhân, biểu hiện của tiểu nhân tối nay có điểm nào khả nghi không?”.

Trong lòng lại nghĩ: Có điểm khả nghi mới là lạ, mình thiếu chút nữa thì lạc đường cơ mà.

Triển Chiêu lắc đầu cười: “Kim tiểu huynh đệ chê cười rồi, tiểu huynh đệ tâm tư mẫn tiệp, Triển mỗ bội phục”.

Kim Kiền nghĩ bụng: Bội phục cái con khi! Nếu không phải bị sắc đẹp làm cho đầu óc hồ đồ, đường đường một người hiện đại như tôi lại có thể trúng cái bẫy tầm thường này sao?... Hai cái tên chết tiệt này, rõ ràng biết mình và Trần Thế Mỹ chả có quan hệ gì, thế mà vẫn nửa đêm canh ba đến ép cung mình, quả là cách khủng bố hoàn hảo. Ôi chao, mình thật là xui xẻo, nơi nào tốt không chọn lại cứ nhất định phải nương náu ở Khai Phong phủ, cái chốn tụ tập toàn “kẻ thành tinh” này.

Vừa nghĩ đến đó, Kim Kiền lại càng cảm thấy tối nay thật ảm ức quá chừng, cả một đêm lao động chân tay, lao động trí óc, áp lực tâm lý nặng tựa ba ngọn núi Thái Sơn nhất tề đổ ập xuống, cổ lại còn bị người ta trắng trợn chĩa cho một đường, thật là càng nghĩ càng tủi thân, không khỏi miệng đi trước não theo sau, bật thốt lên: “Triển đại nhân vất vả rồi, một nụ cười động lòng người của Triển đại nhân cũng là ngàn vàng khó cầu!”.

Lời vừa nói ra, Kim Kiền mới cảm thấy không ổn, bất giác trong lòng phát run, lo sợ Triển Chiêu mà tức giận sẽ đem mình ra thử kiếm. Có điều đợi cả nửa ngày cũng chẳng may có động tĩnh gì, không kìm được ngẩng đầu lên nhìn.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh đưa tay lên che miệng, hai vai run run, dáng vẻ tựa như đang cười trộm.

Lại nhìn Triển Chiêu, lưng thẳng tắp, thân hình cứng đờ, khuôn mặt tuấn tú khẽ cúi xuống, vẻ xấu hổ. Thậm chí Kim Kiền còn hoài nghi phải chăng ánh sáng quá mờ ảo, khiến cho bản thân bị hoa mắt, hai cái tai mèo của Triển Chiêu sao lại có dấu hiệu đỏ lên một cách rõ ràng như vậy chứ.

“Đêm đã khuya, Triển Chiêu đi trước, cáo từ.”

Nói rồi, Triển Chiêu liền quay người rời đi nhanh như hồng nhan cướp bóng.

Kim Kiền nhất thời ngây ra, cả một lúc lâu sau vẫn chưa hoàn hồn.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh chậm chậm đứng dậy, nhướn mày đánh giá Kim Kiền từ đầu đến chân mấy lần liền, rồi nói: “Kỳ thực có một việc tại hạ không nhìn nhầm, tiểu huynh đệ quả nhiên không phải người thường. Từ ngày Triển hộ vệ tới Khai Phong phủ đến nay, chưa từng có người nào dám như thế...”.

Nói được nửa câu, Công Tôn tiên sinh lại ngừng lại, chắp tay nói: “Kim tiểu huynh đệ nghỉ sớm chút, hồi phục lại tinh thần, ngày mai còn có chuyện mong tiểu huynh đệ trợ giúp”.

Kim Kiền lúc này mới hoàn hồn, hỏi: “Trợ giúp?”.

Công Tôn tiên sinh cười nói: “Lẽ nào tiểu huynh đệ quên rồi, ngày mai đại nhân muốn đến phò mã phủ đưa hài tử của Tần Hương Liên về, tới lúc đó, tình thế khó dự liệu được, rất mong tiểu huynh đệ giúp Triển hộ vệ một tay”. Công Tôn tiên sinh dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Lần này, không phải là kẻ thử lòng nữa”.

Kim Kiền gật đầu, chớp chớp mắt, hỏi: “Công Tôn tiên sinh, việc đêm nay, Bao đại nhân...”.

“Bao đại nhân chưa từng hoài nghi Kim tiểu huynh đệ”, Công Tôn tiên sinh cười, đóng cửa lại rồi rời đi.

Lúc này Kim Kiền cảm thấy vui mừng bội phần: Quả nhiên là lão Bao, mắt nhìn người thực chuẩn, cũng không uống công tôi cứu ngài.

Tâm tình nhẹ nhõm, Kim Kiền lúc này mới cảm thấy cơn mệt mỏi ập đến, không bao lâu thì dần chìm vào giấc ngủ.

Sớm tinh mơ hôm sau Kim Kiền đã bị Vương Triều, Mã Hán lôi từ trong chăn ra, mơ mơ màng màng thay trang phục sai dịch, cùng Bao đại nhân, Triển đại nhân, Tứ đại kim cương,... xuất phát tới phủ phò mã. Trước khi đi, Công Tôn tiên sinh còn lẳng lặng một lúc lâu, tận đến khi xác định kế hoạch không có sơ suất nào mới bằng lòng cho khởi hành.

Tối hôm qua Kim Kiền bị hai người nhàm chán kia khủng bố đến nửa đêm, tất nhiên là ngủ không đủ giấc, ngáp dài cả buổi, tận đến khi tới trước cổng phủ phò mã, Kim Kiền mới tỉnh táo được bảy tám phần.

Tuy đã đến du ngoạn phủ phò mã một chuyến, nhưng lúc đó đêm đã khuya, sắc trời đen đặc một mảng, cái gì cũng không nhìn rõ, sáng nay dương quang rực rỡ, ánh sáng ngập tràn, lại được quang minh chính đại bách bộ trong phủ phò mã, nhất thời Kim Kiền trong lòng cứ cảm thán mãi không thôi.

Phủ phò mã này tráng lệ nguy nga, xà chạm cột hoạ, đình đài lầu gác, chòi hoa vườn uyển lộng lấy xa hoa, nơi nơi chốn chốn đều lộ ra vẻ phú quý, tư thái cao quý, mặc dù không uy nghiêm thâm trầm như Khai Phong phủ nhưng nơi hoàng thất tôn quý này cũng khiến người ta không thể không khâm phục.

Chẳng bao lâu sau, đoàn người đã tới khách sảnh phía trước.

“Bẩm phò mã, Khai Phong phủ doãn Bao Chứng, Bao đại nhân cầu kiến”, một viên thái giám dẫn đường đứng trước cửa lên tiếng.

Kim Kiền bỗng rùng mình một cái: Giọng của tên thái giám này... thật sự quá khó nghe.

Lại nghe trong sảnh truyền tới một giọng nam: “Mời vào”.

Đoàn người Khai Phong phủ lần lượt tiến vào.

Vừa bước vào, mọi người không khỏi sửng sốt. Ngay chính diện đại sảnh, một nam tử đang ngồi bên trái, thân mặc cẩm y hoa lệ, đầu đội tử kim kinh quan, tướng mạo tuấn tú, một người quá quen thuộc: Phò mã Trần Thế Mỹ. Mà bên phải đại sảnh một nữ tử đang ngồi đó, thần thái cao ngạo, những mây lạnh lùng nhìn đoàn người đang tiến vào.

Kim Kiền bỗng hiểu rõ: Nhất định đây chính là công chúa đại nhân rồi. Ái chà, đây là nhân vật hiếm thấy, mình phải quan sát thật tỉ mỉ mới được. Nghĩ đến đây, Kim Kiền liền sáng mắt lên chăm chú nhìn.

Chỉ thấy nữ tử này, khoác áo vân kiên màu hồng phấn thêu phượng, mặc quần màu hồng cánh sen, trên đó thêu bách hoa vạn chủng, bướm lượn rập rờn, sống động như thật, hương thơm nức mũi, chân đi một đôi cung hài chỉ bạc viền vàng, mũi hài điểm thêm một viên bảo thạch, tóc đen mượt như tơ, chải thành hai búi lớn, mỗi bên cài ba cây châu thoa màu sắc rực rỡ, trên châu trên đó lung linh lóng lánh tinh xảo đặc sắc. Lại nhìn tướng mạo nữ tử này, mi thanh mục tú, mũi dong dong cao, miệng chúm chím anh đào, da dẻ mềm mại trơn bóng tựa trứng, chỉ là ngạo sắc ở mi tâm quá nặng, đã phá hỏng cả khuôn mặt tuyệt mỹ.

Kim Kiền âm thầm gật gù: Chẳng trách Trần Thế Mỹ không chịu nhận Tần Hương Liên, tạm thời không đề cập đến vấn đề công chúa ngay từ khi sinh ra đã một thân vinh hoa phú quý, chỉ cần nhìn diện mạo của người ta thôi là đủ, so với gương mặt già nua của Tần Hương Liên đã thắng chắc rồi. Nhưng trong lòng Kim Kiền lại không khỏi có chút lo lắng: Công chúa đã xuất đầu lộ diện, e là chuyện hôm nay khó thành.

Bao đại nhân vừa nhìn thấy nữ tử này lập tức vén áo bào quỳ xuống, cao giọng hô: “Khai Phong phủ doãn Bao Chứng, tham kiến công chúa, công chúa thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế. Tham kiến phò mã, phò mã thiên tuế”.

Những người khác cũng đồng thời quỳ xuống, miệng hô vang những lời y như vậy. Kim Kiền cũng quỳ lẫn vào trong số ấy, chỉ là hô không được lưu loát, chính xác cho lắm, nhưng may mà người đông, mọi người cũng không nghe ra sơ hở gì.

“Bình thân”, công chúa ngồi phía trên chậm rãi nói.

Mọi người lúc này mới nhất nhất đứng dậy.

Công chúa nhìn Bao đại nhân một lát rồi mới hỏi: “Bao đại nhân không ở Khai Phong phủ xử lý công vụ, đến phò mã phủ có chuyện gì?”.

Bao đại nhân chấp hai vế phía trước, cúi đầu nói: “Khởi bẩm công chúa, vì thần đến là vì chuyện hài tử của Tần Hương Liên”.

“Tần Hương Liên?”, công chúa trầm ngâm nửa khắc hỏi: “Tần Hương Liên là kẻ nào?”.

Bao đại nhân đáp: “Bẩm công chúa, Tần Hương Liên chính là thê tử nguyên phối của phò mã”.

Công chúa nghe vậy không khỏi nhướn đôi mày liễu, tức giận quát: “Nói bậy! Phò mã chính là phu tể của bản cung, sao còn nguyên phối nào nữa?”.

Bao đại nhân khẽ ngẩng đầu, cất cao giọng nói: “Bẩm công chúa, vi thần không nói bậy. Mười năm trước Tần Hương Liên cùng phò mã thành thân, sinh ra một nam một nữ, chúng có hùng hồn vững chắc tựa núi”.

Công chúa nghe thế, khuôn mặt méo mó, ngưng lại một lúc lâu mới hạ giọng hỏi Trần Thế Mỹ: “Phò mã, những lời Bao đại nhân vừa nói, có thực vậy không?”.

Đứng thấy Trần Thế Mỹ trên công đường Khai Phong phủ đường bộ kiêu ngạo mà nhăm, lúc này hắn cũng phải cung kính hữu lễ. Chỉ thấy Trần Thế Mỹ gật đầu nói: “Công chúa, đúng thực là có việc đó”.

Mọi người vừa nghe, nhất thời kinh ngạc, lòng đều thầm nghĩ: Trần Thế Mỹ làm sao vậy, đổi tính rồi ư, hay là lương tâm thức tỉnh? Trước kia dù có chết cũng không chịu nhận là quen biết Tần Hương Liên, sao hôm nay lại thừa nhận một cách thoải mái như vậy?

Kim Kiên lại buồn bực, nghĩ bụng: Lẽ nào Trần Thế Mỹ nổi danh trong lịch sử thực ra cũng không phải nhân vật tệ bạc lắm?

Nhưng câu nói tiếp theo của Trần Thế Mỹ lập tức phủ định giả thiết này.

Chỉ thấy Trần Thế Mỹ rút từ trong người ra một tờ giấy trắng, mở ra đặt trên bàn, nói: “Trước kia Tần Hương Liên đích thực là nguyên phối của bản cung, nhưng năm năm trước, ả đã bị bản cung hưu rồi”.

Những lời này vừa thốt ra, chúng nhân Khai Phong phủ đều thất sắc, cả phòng bỗng yên lặng như tờ.

Kim Kiên không hỏi đưa mắt nhìn Bao đại nhân, thầm nghĩ: Lão Bao ơi là lão Bao, giờ đến cả giấy chứng nhận ly hôn Trần Thế Mỹ cũng đem ra rồi, lại thêm chỗ dựa là công chúa, tình huống này đối với phe chúng ta vô cùng bất lợi, ngài tính tiếp chiêu như thế nào đây?

11. Q.1 - Chương 11

Tại phò mã phủ vô cớ bị khinh bỉ, trong Phu Tử viện nổi giận mắng Hương Liên

Bao đại nhân ngưng lại một hồi sau mới hỏi: “Phò mã gia, ngài nói đây chính là hưu thư mà năm năm trước ngài đã hưu Tần Hương Liên?”.

Trần Thế Mỹ khẽ nhếch khoé miệng: “Đúng vậy. Nếu Bao đại nhân không tin, có thể tận tay cầm, cẩn thận kiểm tra”.

Dứt lời, Trần Thế Mỹ liền đưa tờ giấy trong tay cho Bao đại nhân.

Bao đại nhân nhận lấy bằng hai tay, tỉ mỉ quan sát, sắc mặt trầm xuống, nhíu chặt mày, một lúc sau cũng không nói gì.

Trần Thế Mỹ lại cười nói: “Bao đại nhân, người hãy xem cho kĩ, bức hưu thư này có điểm nào không thoả đáng không?”.

Bao đại nhân gấp bức hưu thư lại, cung kính dâng trả, đáp: “Không có chỗ nào không thoả đáng”.

Trần Thế Mỹ nghe vậy, nhướng cao đôi mày, ha ha cười lạnh vài tiếng, thu hồi bức hưu thư.

Công chúa bên cạnh nhìn thấy tình huống như vậy cũng nhướng mày nói: “Bao đại nhân, Tần Hương Liên năm năm trước đã bị phò mã hưu, nay lại đến Khai Phong phủ vu cáo phò mã, Bao đại nhân trước nay được xưng tụng là bậc Thanh Thiên, nhất định sẽ trả cho bản cung và phò mã công đạo”.

Những lời này vừa thốt ra, đứng nói chúng nhân Khai Phong phủ mà ngay cả Kim Kiên cũng nộ khí xung thiên, thầm nghĩ: Công chúa và Trần Thế Mỹ thật đúng vật hợp theo loài, người hợp thành bầy, ruồi xanh tìm thịt thối, ngư tử tìm ngư, mã tầm mã. Xem ra Trần Thế Mỹ và công chúa tám phần là đã chuẩn bị từ trước, thương lượng kỹ càng, kẻ xướng người hoạ, ôi... Tình huống này không ổn rồi!

Lại nhìn Bao đại nhân, hơi khom người xuống, gục đầu rũ mắt, nhìn qua thì xác thực là cung kính hữu lễ, nhưng Kim Kiên ở bên cạnh thì thấy rất rõ, hai bàn tay đen bóng của Bao đại nhân nắm chặt lại, đến nỗi ngón tay cũng trở nên trắng bệch cả ra.

Trần Thế Mỹ thấy Bao đại nhân hồi lâu không lên tiếng thì lại càng trở nên kiêu ngạo, tựa vào lưng ghế, ngón tay gõ gõ vào tay vịn nói: “Bao đại nhân, sự thực đã sáng tỏ, bản cung mong Bao đại nhân hãy chiếu theo phép công mà xử lý, trị tội Tần Hương Liên, khép ả vào tội thấy sang bắt quàng làm họ”.

Thân hình Bao đại nhân cứng lại một chút, rồi ngẩng đầu nói: “Bẩm phò mã, công chúa, thực sự đúng sai trong chuyện này, vi thần nhất định sẽ tra xét kỹ càng trả lời lại phò mã và công chúa. Nhưng vi thần còn có một số chuyện không rõ, mong phò mã chỉ giáo”.

“Hả? Bao đại nhân còn có chuyện gì chưa rõ?”, Trần Thế Mỹ hỏi.

“Phò mã, một ngày trước, nhận lời mời của phò mã, Tần Hương Liên dắt theo hai tử đến thái ấp của Vương Thừa tướng ở ngoại ô, nhưng đến tối khi Tần Hương Liên trở về Khai Phong phủ liền hôn mê bất tỉnh, mạng sống chỉ còn thoi thóp, dám hỏi phò mã, vì sao lại như vậy?”.

“Việc này...”, Trần Thế Mỹ nhất thời cứng họng.

Công chúa bên cạnh thấy thế, khẽ mỉm cười nói: “Bao đại nhân, hôm đó bản cung cũng có mặt, tận mắt nhìn thấy Tần Hương Liên vô sự rời đi. Còn về lý do ả hôn mê bất tỉnh, chúng ta làm sao biết được, có thể trên đường trở về đã bị kẻ xấu hãm hại cũng chưa biết chừng”.

“Nếu công chúa cũng ở đó, vi thần dám hỏi công chúa, đôi hài tử của Tần Hương Liên công chúa có nhìn thấy không?”, Bao đại nhân trừng mắt nhìn, cao giọng nói.

Công chúa nghe thế, trong lòng không vui, thầm nghĩ: Cái tên Bao Hắc Tử này, lại dám nói với ta như thế? Thế nên ngữ khí của công chúa cũng thêm vài phần cứng rắn, hỏi: “Nhìn thấy thì thế nào?”.

Bao đại nhân bước lên phía trước một bước, cao giọng nói: “Công chúa, tối qua chỉ có mình Tần Hương Liên hồi phủ, hai đứa trẻ lại không biết tung tích. Dám hỏi có phải chúng đang ở trong phò mã phủ không?!”.

Công chúa nghe vậy, đôi mắt hạnh long lên, quát: “Bao Chứng, người dám nói như thế với bản cung?”.

Bao đại nhân thấy vậy, ngưng lại một chút mới đáp: “Vi thần không dám. Chỉ là hai hài tử của Tần Hương Liên không rõ tung tích, cho nên...”.

“Bao đại nhân”, Trần Thế Mỹ ngắt lời nói: “Bao đại nhân không cần nhiều lời, hai đứa trẻ đó đang ở trong phò mã phủ”.

Mọi người vừa nghe liền kinh ngạc, thầm nghĩ: Hôm nay Trần Thế Mỹ bị làm sao vậy, nói như thế đâu có giống phong cách của hắn?

Bao đại nhân cũng bàng hoàng, nhưng lập tức phản ứng lại, tiến lên một bước, nói: “Nếu đã như thế, phiền phò mã giao hai đứa trẻ cho Bao Chứng để vi thần đưa chúng về khai phong phủ nha”.

Trần Thế Mỹ lại cười nói: “Bao đại nhân nói thế sai rồi. Ninh Nhi, Hinh Nhi cũng là cốt nhục của bản cung, hiện giờ đang ở trong phủ của bản cung, có gì là không được?”.

Bao đại nhân cứng người lại, nhất thời không nói gì.

Lúc này Kim Kiền mới bừng tỉnh: Chẳng trách Trần Thế Mỹ hôm nay hành vi bất thường như vậy. Trước đây hắn đến chết cũng không chịu thừa nhận thân phận của Tần Hương Liên, nay lại nói Tần Hương Liên là thê tử mà năm năm trước hắn đã hưu, thì ra nhắm vào hai đứa bé kia. Nếu Tần Hương Liên đã bị hưu từ sớm, vậy sẽ không tồn tại động cơ sát thê diệt tử, những hành vi phạm tội trước đây tất nhiên cũng không hợp logic. Mà Tần Hương Liên đã từng là thê tử của hắn, nên hắn đòi lại hai đứa con cũng là hợp tình hợp lý... Quả là cao chiêu!

Mà các thành viên Khai Phong phủ, ai nấy đều là những phần tử tinh anh, những chuyện ả sâu trong đó họ đều hiểu cả, ngặt một nỗi trước mắt là công chúa và phò mã, không thể làm bừa, người nào người nấy chỉ có thể mang một khuôn mặt gượng cười, nhưng lại không nói gì, yên lặng ẩn nhẫn.

Lại nhìn Trần Thế Mỹ, dương dương tự đắc, nét cười lạnh khó kiềm chế đeo trên mặt, nhướng mày khinh bỉ nhìn, hoàn toàn là dáng vẻ tiểu nhân đắc chí... Ai nhìn thấy cũng đều nghiêng răng nghiêng lợi.

Nhưng công chúa lại rũ mắt nhướng mày, chậm rãi nói: “Bao đại nhân, nếu phò mã đã nhận lại hai đứa trẻ, cũng coi như là cho Tần Hương Liên một cái đại ân. Chúng ở phò mã phủ này, sống trong nhung lụa, ăn sung mặc sướng, so với việc đi theo Tần Hương Liên khổ cực đói no chẳng biết thế nào quả là tốt hơn rất nhiều. Bao đại nhân về nói với Tần Hương Liên rằng, hai đứa trẻ đã được phò mã phủ tiếp nhận rồi”.

Kim Kiên vừa nghe thiếu chút nữa tức hộc máu, nghĩ bụng: Ta nhỏ vào! Sống trong nhung lụa, ăn sung mặc sướng, ở đâu chứ? Hai đứa bé kia rõ ràng là bị nhốt trong kho, ngay cả một cái chăn cũng không có! Thế mà công chúa lại ngang nhiên mặt không đỏ, tim không đập nhanh mà đặt điều như thế, quá xứng danh là ông tổ của kẻ nói dối không cần nghĩ rồi.

Lại thấy công chúa, tuy thái độ lãnh đạm, nhưng hai mắt lại ẩn chứa vẻ hoang tàn lạnh lẽo khiến người khác không thể xem nhẹ.

Bao đại nhân nghe công chúa nói vậy, nhất thời cũng chẳng biết đáp lại thế nào, chỉ có thể phiến muộn im lặng.

Trần Thế Mỹ nhướng mắt nhìn, biết rằng thắng lợi đã nắm trong tay, liền nói: “Bao đại nhân, bản cung và công chúa còn phải tiến cung thỉnh an thánh thượng, e là không thể phụng bồi đại nhân được”, ngừng lại một chút hần tiếp: “Bản cung cùng công chúa xin đợi phán quyết của Bao đại nhân, nói vậy chắc hẳn Bao đại nhân đã hiểu rõ, không cần bản cung phải nhiều lời nữa”.

Ngụ ý là: Bao Hắc Tử, ta có Hoàng đế lão huynh làm chỗ dựa vững chắc! Nếu người không định cho Tần Hương Liên một tội danh thì coi chừng đấy!

Bao đại nhân nghe xong, chỉ khom người thi lễ: “Vi thần xin cáo lui”.

Mọi người cũng thi lễ rồi lui ra, theo Bao đại nhân rời khỏi phủ phò mã.

Tuy Bao đại nhân vẫn ngẩng đầu bước đi như trước, Triển Chiêu lưng thẳng tắp như cũ, Tứ đại kim cương khí thế như thường, nhưng nhìn thế nào Kim Kiên cũng cảm thấy, bao gồm cả nàng ở trong đó, một đoàn người này đều chung một cảm giác ư ờ, ừ ừ.

Về đến Khai Phong phủ, Công Tôn tiên sinh đã đợi ở trong thư phòng từ rất lâu rồi, nhưng vừa thấy sắc mặt của mọi người, lại không nhìn thấy hai đứa trẻ cùng trở về, lòng cũng đoán ra được mấy phần.

“Đại nhân, sự việc lần này vì sao lại không thuận lợi?”

Bao đại nhân ngồi xuống, nhìn Công Tôn tiên sinh một cái, tức giận nói: “Tiên sinh quả là thần cơ diệu toán, Trần Thế Mỹ đã đưa ra một bức hưu thư, nói rằng năm năm trước đã hưu Tần Hương Liên rồi”.

Công Tôn tiên sinh bàng hoàng, không kìm được hỏi: “Đại nhân đã xem qua bức hưu thư kia chưa?”.

Bao đại nhân gật đầu nói: “Bản phủ đã xem qua, không có điểm nào khả nghi cả”.

Công Tôn tiên sinh lại hỏi: “Vậy còn đôi hài tử của Tần Hương Liên đâu?”.

“Trần Thế Mỹ nói đó là cốt nhục của hắn, đương nhiên là phải lưu lại phò mã phủ rồi.”

Công Tôn tiên sinh trầm ngâm nửa khắc, nhíu mày nói: “Nếu nói như thế thì chẳng há Trần Thế Mỹ không có động cơ hãm hại mẫu tử Tần Hương Liên, mà Tần Hương Liên cũng không có lý do gì để đòi lại nhi tử sao?”.

Bao đại nhân lại thở dài một hơi nói: “Chính là như thế. Bản phủ lúc này cũng không biết phải làm thế nào với Trần Thế Mỹ”.

Lời này vừa nói ra, cả phòng rơi vào im lặng.

Kim Kiên đứng bên cạnh, tay xoa cằm, trong lòng cũng vô cùng sầu muộn, bất giác mở miệng nói: “Mọi chuyện hỏng hết cũng là do bức hưu thư kia. Đang yên đang lành, thế nào đột nhiên lại lòi ra một bức hưu thư, sớm không thấy, muộn không thấy lại đúng lúc này, thật là quá trùng hợp”.

Triển Chiêu bên cạnh nghe vậy, không kìm được tiếp lời: “Lẽ nào bức hưu thư ấy có vấn đề?”.

Kim Kiên nghe thấy Triển Chiêu, người mà cả sáng chưa từng đáp lời mình, lên tiếng thì không khỏi kinh ngạc, thầm nghĩ: Í, con mèo kỳ cục này cuối cùng cũng chịu lên tiếng, mình còn tưởng lưỡi hần bị mèo tha đi mất rồi chứ?

Triển Chiêu thấy ánh mắt Kim Kiên hướng thẳng về phía mình, bất giác cảm thấy không tự nhiên, quay đầu hướng về phía Bao đại nhân, chắp tay nói: “Đại nhân, thuộc hạ cảm thấy nguồn gốc bức hươu thư kia rất khả nghi”.

Bao đại nhân gật đầu nói: “Lời của Triển hộ vệ rất đúng, nhưng bản phủ đã kiểm tra tường tận, trên bức hươu thư ấy quả thật có dấu tay xác nhận của Tần Hương Liên, chẳng lẽ là giả sao?”.

Kim Kiên nghe thế vội nói: “Có lẽ dấu vân tay trên đó là giả”. Dù sao loại chuyện tạo bằng chứng giả này không phải chỉ thời hiện đại mới có, e rằng cổ đại cũng có người giả thủ đoạn này rồi.

Bao đại nhân vừa nghe liền lắc đầu nói: “Trần Thế Mỹ đã biết Tần Hương Liên đang ở trong Khai Phong phủ, tất sẽ không liều lĩnh làm chuyện mạo hiểm này. Dấu vân tay trên bức hươu thư kia chắc chắn là thật”.

“Việc này...”, lúc này ngay cả một người hiện đại như Kim Kiên cũng cảm thấy lúng túng, nhú mày nói: “Vậy há chẳng phải chỉ có Tần Hương Liên mới biết chuyện gì đã xảy ra ư?”.

Công Tôn tiên sinh vừa nghe, đột nhiên giống như bừng tỉnh, cao giọng nói: “Đại nhân, học trò nhất thời quên mất, Tần Hương Liên đã tỉnh lại”.

Mọi người nghe vậy đều mừng rỡ, Bao đại nhân lập tức đứng dậy nói: “Chúng ta mau đi xem”.

Mọi người vội vàng theo Bao đại nhân đến Đông sương phòng của Phu Tử viện, đẩy cửa bước vào thì thấy Tần Hương Liên đang ngồi lặng lẽ trên giường, nước mắt đầm đìa, vừa nhác thấy Bao đại nhân và mọi người đến, vội lau sạch nước mắt, định đứng dậy.

Công Tôn tiên sinh liền bước tới đỡ, khuyên nhủ: “Thân thể người hư nhược, không nên vọng động”.

Bao đại nhân cũng nói: “Không cần đa lễ, cứ ngồi đi”.

Tần Hương Liên nghe vậy mới ngồi lại, ngẩng đầu nói: “Đại nhân, Công Tôn tiên sinh, tiên sinh nói sớm nay đại nhân đã đến phò mã phủ đưa Ninh Nhi và Hinh Nhi về, sao không thấy chúng?”.

Bao đại nhân nghe vậy không khỏi nghẹn lời, trầm mặc hồi lâu mới đáp: “Bản phủ chưa thể mang nhi tử về cho người được”.

Tần Hương Liên vừa nghe, hai mắt tròn tròn lên, cả người bổ nhào về phía trước, cao giọng hỏi: “Đại nhân, ngài nói gì?”.

Bao đại nhân thần sắc ngưng đọng, cúi đầu khó nói.

Công Tôn tiên sinh thấy vậy, chỉ đành bước lên phía trước giải thích: “Tần Hương Liên, đại nhân đã đến phò mã phủ, nhưng Trần Thế Mỹ lại đưa ra một bức hươu thư từ năm năm trước, nói là năm năm trước đã hươu người rồi. Chuyện này rốt cục là như thế nào?”.

Tần Hương Liên nghe xong nhất thời cứng đờ, môi tái mét, toàn thân run rẩy không ngừng, ngồi ngây ra trên giường, hồi lâu mới nói: “Hươu thư, tờ hươu thư đó...”.

Công Tôn tiên sinh vội nói: “Tần Hương Liên, rốt cục chuyện là thế nào, người hãy nói rõ ra”.

Những giọt lệ trong veo từ trong mắt Tần Hương Liên chậm chậm chảy xuống, Hương Liên lắc đầu nói: “Hôm qua, Hương Liên đưa Linh Nhi, Hinh Nhi đến thái ấp vùng ngoại ô, ngoài Trần Thế Mỹ ra còn gặp được công chúa. Công chúa và Trần Thế Mỹ chẳng thềm giải thích gì liền lấy ra một bức hươu thư, cưỡng ép Hương Liên điểm chỉ lên đó, còn cho người mang Ninh Nhi, Hinh Nhi đi. Hương Liên khổ sở cầu xin, Trần Thế Mỹ chẳng mảy may động lòng, còn đuổi đánh Hương Liên ra ngoài, Hương Liên...”, lời nói chưa dứt đã khóc không thành tiếng.

Mọi người nghe vậy, trong lòng bỗng hiểu rõ, không khỏi bưng bưng tức giận.

Bao đại nhân liền trầm giọng quát: “Trần Thế Mỹ ức hiếp người quá đáng rồi!”.

Công Tôn tiên sinh lắc đầu nói: “Chẳng ngờ chúng ta nhất thời không truy xét kỹ càng, vậy mà lại trúng quỷ kế của Trần Thế Mỹ”.

Triển Chiêu nắm chặt thanh Cự Khuyết, thân kiếm lạch cạch rung động.

Chỉ có Kim Kiền với vẻ mặt vô cùng kỳ quái, ngược mắt nhìn trời, miệng lẩm bẩm: “Tinh ranh, nơi này quả nhiên sản sinh lắm kẻ tinh ranh!”.

Tần Hương Liên khóc lóc một trận, dần dần ngừng khóc, nhìn về phía trước, lại hỏi: “Đại nhân, vì sao không đưa hài tử của Hương Liên về?”.

Kim Kiền nghe vậy, lại ngược mắt nhìn lên trời lẩm bẩm: “Ngốc nghếch, nơi này cũng sản sinh ra lắm kẻ ngốc nghếch!”.

Bao đại nhân cố nén cơn giận, trầm giọng nói: “Trần Thế Mỹ đã có hưu thư làm bằng chứng, hai đứa trẻ đó cũng là cốt nhục của hần, bản phủ sao có thể đưa chúng về được?”.

Tần Hương Liên vừa nghe liền co rúm người lại, bỏ nhào xuống giường, nắm chặt lấy ống quần Bao đại nhân, khóc lóc nói: “Đại nhân, Hương Liên cũng là mẫu thân của Ninh Nhi và Hinh Nhi mà!”.

Bao đại nhân vội đưa định đỡ Tần Hương Liên dậy, chẳng ngờ Tần Hương Liên sống chết cũng không chịu buông, chỉ lo gào khóc. Bao đại nhân đành thở dài nói: “Tần Hương Liên, người tuy là mẫu thân của hai đứa trẻ, nhưng Trần Thế Mỹ có hưu thư trong tay, đủ để chứng minh người và Trần gia đã không còn liên quan gì nữa, bản phủ lấy cớ gì để thay người đưa hai đứa trẻ về đây?”.

“Đại nhân!”, Tần Hương Liên phủ phục người xuống, vừa khóc vừa nói: “Tờ hưu thư đó do Trần Thế Mỹ bức ép Hương Liên điểm chỉ vào, không thể làm bằng chứng!”.

Bao đại nhân cau mày lắc đầu.

Công Tôn tiên sinh bước lên một bước, nói: “Tần Hương Liên, việc này tuy là sự thực nhưng có ai có thể làm bằng chứng nào? Không bằng không có...”.

“Đại nhân!”, Tần Hương Liên đột nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt đầm lệ nhìn chăm chăm Bao đại nhân: “Đại nhân, Hương Liên không tố cáo nữa, không tố cáo nữa, Hương Liên chỉ cầu xin đưa Ninh Nhi, Hinh Nhi về. Trần Thế Mỹ kia, Hương Liên không tố cáo hần nữa!”.

Bao đại nhân thở dài nói: “Tần Hương Liên, hiện giờ cho dù người hủy bỏ cáo trạng, nhi tử của người cũng không cách nào quay về”.

Tần Hương Liên nghe vậy, nhất thời sững người kinh hoàng, nước mắt không ngừng trào ra, hồi lâu lại dập đầu nói: “Đại nhân, đại nhân được xưng tụng là Thanh Thiên, ngài nhất định phải giúp Hương Liên đưa hài tử về!”.

Bao đại nhân nhìn Tần Hương Liên, khuôn mặt lộ ra vẻ bất nhẫn, nhưng cũng chỉ có thể chậm chậm lắc đầu nói: “Bản phủ hữu tâm vô lực, chỉ sợ...”.

Thân hình Tần Hương Liên bỗng run lên, tựa như điện giật, ngẩng phắt đầu lên, trong đôi mắt đầm lệ lại hàm chứa vài phần oán khí.

Chỉ thấy Tần Hương Liên từ từ buông ống quần Bao đại nhân ra, buồn bã lên tiếng: “Ai ai cũng đều xưng tụng Bao đại nhân là bậc Thanh Thiên trên đời, nhưng hôm nay xem ra, chẳng qua cũng chỉ là hạng bợ đỡ xu nịnh, là phường nhát gan sợ phiền phức. Đại nhân, ngài sợ thế lực của phò mã Trần Thế Mỹ, sợ đắc tội với người của hoàng thất, âu cũng là chuyện thường tình, Hương Liên không trách ngài, chỉ là Hương Liên không cam lòng, không cam chịu một kết cục như thế!”.

Tần Hương Liên nói ra những lời này xong, mọi người đều bàng hoàng, sững sờ.

Công Tôn tiên sinh và Triển Chiêu cùng bước lên, cất tiếng nói: “Tần Hương Liên, người sao có thể...”, lời nói thốt ra, lại bị Bao đại nhân đưa tay ngăn.

Chỉ thấy Bao đại nhân liếc nhìn hai người bên cạnh, chậm rãi lắc đầu, Công Tôn tiên sinh và Triển Chiêu thấy thế cũng đành lui xuống.

Lại thấy Tần Hương Liên từ từ đứng thẳng người dậy, hai mắt dờ dẩn, khuôn mặt bi thương tuyệt vọng: “Bao đại nhân, tuy ngài sợ người trong hoàng thất, nhưng Hương Liên không sợ. Hương Liên phải đến phò mã phủ đòi lại nhi tử của Hương Liên!”.

Triển Chiêu và Công Tôn tiên sinh thấy vậy định tiến lên bỗng thấy hoa mắt, một bóng đen từ đâu xông lên phía trước, túm lấy Tần Hương Liên đẩy ngã xuống giường.

“Tần Hương Liên, cô ngu ngốc thì cũng phải có mức độ thôi chứ!”.

Chỉ thấy người đó, đập một chân lên giường, một tay chống nạnh, tay kia chỉ vào Tần Hương Liên ngã ở trên giường, lớn tiếng quát, chính là Kim Kiền từ nãy đến giờ chưa từng lên tiếng.

Lúc này Kim Kiền thật sự đúng là nộ khí công tâm, nổi trận lôi đình: Con bà nó, mới sáng sớm ngày đã ra chạy đến phò mã phủ giúp Tần Hương Liên đem hai đứa trẻ về, phải chịu một bụng đầy ắp ức còn chưa nói, lúc về Tần Hương Liên không những không cảm ơn thì thôi, lại còn làm ơn mắc oán... không chịu nhìn nhận lòng tốt của người ta! Nếu dùng từ ngữ hiện đại để nói thì chính là: Hiếp người quá đáng!

Mọi người trong phòng đều bị hành động lạ thường của Kim Kiền dọa cho miệng há hốc mắt tròn, tỉnh lặng một lúc lâu, Công Tôn tiên sinh mới ngáp ngừng tiến lên phía trước nói: “Kim Kiền tiểu huynh đệ...”.

Lại thấy Kim Kiền khoát tay, ngăn Công Tôn tiên sinh ở lại phía sau, vừa xắn ống tay áo vừa nói: “Công Tôn tiên sinh, ngài cứ đứng sang một bên đã, đầu cái người này chính là hạt đào[1], không cho cô ta ném vài phần lợi hại thì cô ta không mở mắt ra được”.

[1] Đầu óc như hạt đào: chỉ những người đầu óc cố chấp, bảo thủ, chỉ khẳng khẳng làm theo ý mình, không chịu nghe theo lời khuyên của người khác.

“Hả?”, Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, Triển Chiêu cùng lúc thốt lên.

Chỉ thấy Kim Kiền xắn ống tay áo, hít sâu một hơi, phẫn nộ quát: “Tần Hương Liên! Hai mắt cô dùng để làm gì, để trút giận sao? Lẽ nào cô không thấy hôm nay khuôn mặt của Bao đại nhân đen hơn bình thường đến mấy lần? Cô không biết là, hôm nay Bao đại nhân vì muốn giúp cô đưa nhi tử về, đã phải chịu không ít sự khinh bỉ của Trần Thế Mỹ và công chúa sao?! Trong khi cô thoải mái nằm trên giường, có người hầu hạ, còn có trà để uống, cô có biết Bao đại nhân phải đứng ở phò mã phủ cả một buổi sáng, đến chỗ ngồi cũng không có?”.

“Vừa nghe cô tỉnh lại, Bao đại nhân vốn vất vả cả ngày đã vội đến thăm cô, cô không biết cảm kích thì chớ, lại còn lấy oán trả ơn, quả trách đại nhân không đúng?! Nói Bao đại nhân siểm nịnh bợ đỡ ư? Hừ, nếu Bao đại nhân siểm nịnh, bợ đỡ thì đã không nhận cáo trạng của cô, đã không thăm vấn Trần Thế Mỹ, đã không giúp cô đến phò mã phủ mang nhi tử về! Trong đầu cô có phải toàn là hồ nước không?”.

“Lỡ tai cô dùng để làm gì, để làm đồ trang sức hả? Công Tôn tiên sinh và Bao đại nhân khuyên nhủ tận tình, nói cả nửa ngày trời, rằng Trần Thế Mỹ có hưu thư, cho nên hai đứa trẻ mới không thể quay về được. Bức hưu thư ấy làm sao mà có? Là do Tần Hương Liên cô ẩn cái tay to của cô lên đó, nếu lúc ấy cô không đi gặp Trần Thế Mỹ thì mọi việc đâu đến nỗi be bét như thế này? Kẻ gây ra tình huống nan giải hiện tại, đầu sỏ chẳng phải là cô sao? Cô thông minh thật đấy! Chính bản thân mình làm sai thì không chịu nhận, lại còn hất nước bắn lên người kẻ khác. Cô thị phi bất phân, trắng đen chẳng hiểu, hành vi như thế sao còn mặt mũi đi gặp Giang Đông phụ lão[2]?”

[2] Giang Đông phụ lão: Năm 202 tr. CN, Tây Sở Bá vương Hạng Vũ sau khi thua trận ở Cai Hạ, dẫn hơn 800 quân sĩ phá vòng vây chạy về phía nam, chạy đến khi gặp sông Ô Giang ở Hòa Huyện, chỉ còn vùn vùn hơn 20 người. Hạng Vũ cảm thấy mình không còn mặt mũi nào gặp các vị Giang Đông phụ lão, nên tự vẫn ở Ô Giang.

Lời vừa dứt, Kim Kiền bỗng thấy tai tỉnh mắt sáng, tâm tình sảng khoái, hít thở liền mấy cái, nhưng đột nhiên lại thấy không ổn, vì sao trong phòng yên tĩnh thế nhỉ? Kim Kiền không tìm được, liếc mắt nhìn mọi người trong phòng, lại thấy tất cả đều đã rơi vào trạng thái xuất thần lên mây, liền nhủ thầm không hay rồi:

Oh My God, mình nhất thời không tìm được phần nộ nên mới hành động quái dị như thế, chẳng lẽ... Kim Kiền vội hồi tưởng lại xem vừa rồi có nói lời nào cấp tiến lại đại nghịch bất đạo không, nhưng phát hiện

trong não hiện giờ trống rỗng, những lời mới nói, đến tám phần chẳng có ấn tượng gì, bất giác đỉnh đầu đổ mồ hôi, lật đặt lui về phía sau, đứng một bên.

Tần Hương Liên bỗng bỏ dậy khỏi giường, phịch một tiếng quỳ xuống đất, khóc lớn: “Bao đại nhân, Hương Liên nhất thời bi phần, nói năng không suy nghĩ, vu tội cho đại nhân, mong đại nhân lượng thứ!”.

Bao đại nhân lúc này mới hoàn hồn, đưa tay đỡ Tần Hương Liên đứng dậy nói: “Tần Hương Liên, người mất con đau đớn khôn cùng, bản phủ không trách người”.

Tần Hương Liên nghe vậy, quệt nước mắt, lại quay người hướng về phía Kim Kiên thi lễ nói: “Ân công, Hương Liên ngu dốt, nếu ân công không cảnh tỉnh, sợ rằng Hương Liên sẽ trở thành kẻ vong ân phụ nghĩa rồi. Hương Liên xin đa tạ ân công”.

Kim Kiên vội đỡ Tần Hương Liên, cười khan hai tiếng nói: “Hương Liên đại tỷ khách khí quá rồi, đệ sao dám nhận”.

Tần Hương Liên lúc này mới đứng dậy, lùi sang một bên.

Công Tôn tiên sinh thấy tình huống như vậy, lại bước đến trước mặt Kim Kiên chấp tay nói: “Kim Kiên huynh đệ lời nói sắc bén, biện giải cao siêu, Công Tôn Sách bội phục”.

Triển Chiêu cũng bước lên trước mấy bước, ôm kiếm chấp tay, nhưng lại không nói gì.

Hiện tại Kim Kiên chỉ muốn tìm một cái lỗ nẻ nào để chui xuống, nhưng tìm mãi chẳng được chỗ nào, bắt đắc dĩ đành phải mặt dày chấp tay đáp lễ.

Đúng lúc này, Vương Triều tiến vào trong phòng, cao giọng nói: “Bẩm đại nhân, Vương thừa tướng đang chờ ở khách sảnh”.

Mọi người nghe vậy, nào còn lòng dạ mà quan tâm nghiên cứu những lời hồ ngôn loạn ngữ của Kim Kiên nữa, tất cả vội vàng đi đến khách sảnh.

Kim Kiên vội thở phào nhẹ nhõm.

Ngoại truyện nhỏ:

Kim Kiên tức giận quát: “Trong khi cô thoải mái nằm trên giường, có người hầu hạ, còn có trà để uống, cô có biết Bao đại nhân phải đứng ở phò mã phủ cả một buổi sáng, đến chỗ ngồi cũng không có?”.

Bao đại nhân nghe vậy, không kìm được nhìn Triển Chiêu, nói bằng mắt: Lễ nào bản phủ khi ấy thực sự vô dụng như thế sao?

Triển Chiêu trầm mặc cụp mắt xuống, quay mặt sang hướng khác.

Công Tôn tiên sinh im lặng tiến lên, vỗ vỗ vai Bao đại nhân, không nói gì.

12. Q.1 - Chương 12

Trong chốn khách sảnh Công Tôn biện chứng, ba lần thẩm vấn, phò mã chịu trăm hình

Tất cả vội vàng đến khách sảnh, vừa tiến vào thì thấy một người đứng giữa phòng, chấp tay nói: “Bao đại nhân, lão phu đến nhận tội”.

Kim Kiên ngược mắt nhìn. Ôi, đẹp thật, tướng mạo người này đẹp quá!

Người trước mặt đầu đội phượng sí ô sa, thân bận quan bào gấm sắc đỏ tươi, lưng đeo đai da cấn ngọc, chân mang tất trắng bằng lụa mỏng đi giày đen. Lại nhìn tướng mạo người này, tuổi ngoại thất tuần, tóc đã trắng phau, khuôn mặt hồng hào, thần thái quắc thước, hai mắt tựa đôi vàng trắng non, trời sinh đã mang nét cười, chòm râu dài hai thước, sợi nào sợi nấy bạc phơ tựa cước, phiêu phất trước ngực. Nếu không phải lúc này người đó đang đứng trong khách sảnh Khai Phong phủ, Kim Kiên còn ngỡ rằng đây chính là Thọ Tinh lão đích thân hạ phàm.

Bao đại nhân khom người đáp lễ: “Vương thừa tướng, thứ cho Bao Chứng không nghênh đón từ xa”.

Kim Kiền thầm gật đầu, nghĩ bụng: Thì ra người này chính là Vương thừa tướng. Trách nào, trách nào, nếu mình mà là hoàng đế thì cũng muốn tuyển một người như vậy đứng đầu bách quan, mỗi ngày nhìn cũng thấy thư thái trong lòng.

Công Tôn tiên sinh và Triển Chiêu đứng sau Bao đại nhân cũng thi lễ, Bao nhân cùng Vương thừa tướng đều ngồi xuống, Công Tôn tiên sinh, Triển Chiêu mỗi người đứng một bên Bao đại nhân, Kim Kiền và Tần Hương Liên chỉ đành đứng phía sau.

Vương thừa tướng khẽ lắc đầu cười nói: “Bao đại nhân, lão phu hôm nay là đến bồi tội, sao có thể để ngài nghênh đón từ xa?”.

Bao đại nhân không khỏi sững sốt: “Vì sao thừa tướng lại nói ra những lời này?”.

Vương thừa tướng không kìm được lướt mắt về phía Tần Hương Liên, khuôn mặt đượm vẻ áy náy nói: “Hôm nay lão phu nghe nói, sau khi Tần Hương Liên từ thái ấp của lão phu trở về, tình huống tựa hồ không ổn”.

Bao đại nhân nghe thấy thế, bất giác thở dài một tiếng, rồi đem những chuyện xảy ra đêm qua và sớm nay thuật lại tỉ mỉ một lượt.

Vương thừa tướng càng nghe càng tức giận, sau khi nghe xong, không khỏi đập tay xuống bàn, cao giọng quát: “Trần Thế Mỹ thực không bằng loài cầm thú!”. Thở hổn hển mấy lần liền, sau đó Vương thừa tướng lại ngẩng đầu nhìn Bao đại nhân, nói: “Hôm trước Trần Thế Mỹ có đến phủ thừa tướng, nói là trong lòng vẫn mang nỗi day dứt đối với mẹ con Tần Hương Liên, muốn đón ba mẹ con vào phò mã phủ, nhưng ngại vì công chúa không đồng ý, thế nên muốn mượn thái ấp ở ngoại ô của lão phu để gia đình đoàn tụ hàn huyên. Lão phu thấy hần hĩn lời lẽ khẩn thiết, vẻ mặt thành thật, lại cân nhắc đến việc đây là chuyện nhà của hoàng thất, để bọn họ tự mình giải quyết thì tốt hơn, tránh phải xáo xáo ở trên công đường, làm tổn hại đến thể diện của hoàng thất, nhưng chẳng ngờ... Haizzz... Là lão phu ngu độn, không nhìn ra lòng dạ độc ác của Trần Thế Mỹ”.

Bao đại nhân thấy sắc mặt của Vương thừa tướng trầm xuống nặng nề thì lắc đầu thở dài, vội khuyên giải: “Vương thừa tướng cũng đừng quá tự trách. Trần Thế Mỹ suy nghĩ kín kẽ, quỷ kế đa đoan, lại thêm thân phận tôn quý, quả thực rất khó đối phó”.

Vương thừa tướng ngẩng đầu nói: “Lời của Bao đại nhân rất đúng, nhưng tình hình hiện tại lại vô cùng bất lợi cho Tần Hương Liên. Không biết Bao đại nhân có kế sách gì không?”.

Bao đại nhân gật đầu nói: “Nay bản phủ đã có tri phủ Sái Châu, Từ Thiên Lân, người được Trần Thế Mỹ sai sát thê diệt tử, làm nhân chứng; có thanh cương đao của Hàn Kỳ làm vật chứng, lại thêm Kim Kiền là nhân chứng việc Hàn Kỳ bị Trần Thế Mỹ sai khiến giết người, tội chứng vốn đã đầy đủ. Nhưng trong tay Trần Thế Mỹ lại có bức hưu thư kia, có thể phủ sạch tội trạng của Trần Thế Mỹ, quả thực khiến cho người khác không sao hạ thủ được”.

Vương thừa tướng nghe xong, trầm ngâm một lát rồi nói: “Nói như thế thì bức hưu thư kia chính là điểm mấu chốt của vụ án này”.

“Đúng là như vậy.”

“Bao đại nhân, ngài nói xem, bức hưu thư kia hôm qua Tần Hương Liên mới điểm chỉ, như vậy thì làm chứng cứ thế nào được?”

“Bức hưu thư ấy tuy hôm qua Hương Liên mới điểm chỉ, nhưng thời gian ghi trên đó lại là năm năm trước.”

“Việc này...” Vương thừa tướng sa sầm nét mặt, không nói gì thêm.

Kim Kiền đứng bên cạnh cũng khổ sở suy nghĩ mà không tìm ra đối sách, nghĩ bụng: Luật hôn nhân thời cổ đại này cũng thật sơ sài quá, sơ hở trăm điều. Lại chẳng lập ra một nơi đại loại như công đường chuyên xử lý ly hôn, trượng phu chỉ cần tùy tiện viết một tờ hưu thư là có thể bỏ vợ, thời gian cũng có thể tùy tiện viết vào. Chỉ ít cũng nên đóng cái dấu của quan phủ lên đó thì hưu thư ấy mới có hiệu lực chứ!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền càng cảm thấy buồn bực trong lòng, bất giác lắc đầu thở dài.

Công Tôn tiên sinh bên cạnh thấy vậy, mở miệng hỏi: “Kim Kiền tiểu huynh đệ, lẽ nào huynh đệ có diệu kế?”.

Kim Kiền vừa nghe liền sững sốt, ngẩng đầu lên đã thấy mọi người trong phòng đều nhìn chăm chăm vào mình, Tần Hương Liên lại còn chớp chớp mắt không ngừng, không khỏi khiến cho da đầu run hết lên.

Kim Kiền không biết, mới rồi bị nàng mắng mỏ một phen, khiến cho Tần Hương Liên không khỏi tởn phực, lại hồi tưởng lại những hành động trước đây của Kim Kiền, Tần Hương Liên đã đem Kim Kiền xếp vào dạng cao nhân thể ngoại, thể nên thái độ trông cậy vào Kim Kiền bộc lộ rất tự nhiên.

Kim Kiền nhìn quanh một lượt, lòng chẳng biết làm sao, không khỏi im lặng liếc ngang Công Tôn tiên sinh một cái, thầm nghĩ: Công Tôn đại ca à, chẳng lẽ ngài không thể để tôi vài giờ sống yên ổn sao, khi không lại bắt tôi đề xuất làm gì? Nhưng trong phòng này đầy ắp tinh anh cổ đại, mình mà không đề xuất chút ý kiến thì e không ổn. Người khác tạm thời không nhắc đến, nhưng cái chính là Công Tôn Trúc Tử kìa, vạn nhất mình mà khước từ, lòng nghi ngờ của ông ta nổi lên, lại cử con mèo kia nửa đêm xách kiếm đến tìm... Ôi, mình không chịu nổi mấy loại hành vi đầy kích thích này nữa đâu.

Nghĩ vậy, Kim Kiền hạ quyết tâm, lim dim mắt, cố gắng làm ra vẻ đạo mạo, suy trước tính sau kĩ càng, chậm rãi trầm giọng nói: “Theo như tại hạ thấy, kế duy nhất hiện nay là đem bức hư thư kia về Khai Phong phủ, sau đó...”.

“Đúng vậy!”, khuôn mặt Công Tôn tiên sinh đột nhiên lộ vẻ vui mừng, quay người nói với Bao đại nhân: “Đại nhân, Kim Kiền tiểu huynh đệ nói có lý. Tuy đại nhân đã xem qua hư thư ở phò mã phủ rồi, nhưng khi ấy thời gian cấp bách, cho dù có sơ hở, đại nhân cũng khó có thể phát hiện ra. Chi bằng chúng ta đem bức hư thư đó về, kiểm tra thật kỹ lưỡng, biết đâu lại có thể phát hiện chút manh mối gì đó!”.

Bao đại nhân nghe xong liền mừng rỡ, vội quay sang nói với Triển Chiêu bên cạnh: “Triển hộ vệ, công chúa và phò mã lúc này đang ở trong cung điện kiến thánh giá, bức hư thư kia tất sẽ được để lại trong phò mã phủ, người hãy tức tốc đem về đây”.

Triển Chiêu lập tức bước lên chấp tay lại, cao giọng nói: “Thuộc hạ tuân lệnh!”.

Triển Chiêu nói xong liền xoay người rời đi, Vương thừa tướng thấy vậy vội nói: “Triển hộ vệ, lúc này thời gian không còn sớm nữa, chiếu theo lệ thường trong cung, chỉ sợ công chúa và phò mã chưa đến một tuần hương nữa sẽ về tới phủ, người hãy đi mau về mau”.

“Triển Chiêu đa tạ thừa tướng đã nhắc nhở!”

Tiếng nói vừa dứt lời, chỉ thấy bóng áo đỏ loé lên, một trận kinh phong quét qua, trong khách sảnh đã chẳng thấy bóng dáng Triển Chiêu đâu nữa.

Mọi người vừa nhìn, lòng không khỏi thâm cảm thán mãi không thôi.

Bao đại nhân lúc này mới quay lại cười với Kim Kiền: “Quả nhiên tiểu huynh đệ tâm tư rất khẩn tiếp”.

Nửa câu sau của Kim Kiền bị mắc lại trong cổ họng, cả một lúc lâu cũng không hít thở lại bình thường được, qua rất lâu sau Kim Kiền mới cười khan vài tiếng, đáp: “Bao đại nhân quá khen, quá khen rồi”. Lòng lại thầm nghĩ: Cái gì thế, mình vốn định đề nghị trộm bức hư thư kia về để tiêu hủy chứng cứ, sao lại biến thành thế này?

Nhìn trộm Công Tôn tiên sinh lại thấy Công Tôn tiên sinh nhìn lại, khuôn mặt mang vẻ vui mừng, vuốt râu mỉm cười, Kim Kiền cũng thở phào nhẹ nhõm: Xem ra Công Tôn Trúc Tử vô cùng hài lòng, không nghi ngờ gì nữa... Thôi quên đi, mọi con đường đều dẫn tới thành Rome, chỉ cần có thể giải quyết tốt vấn đề là được.

Triển Chiêu vừa đi mọi người ai nấy đều ôm một bầu tâm sự, trong phòng không có ai mở miệng, khách sảnh lớn như vậy mà yên tĩnh lạ thường, không khí như đặc quánh lại. Kim Kiền bị đè nén cơ hồ không thở nổi, lòng thầm mong ngóng Triển Chiêu sớm quay lại.

May thay “Ngự Miêu” Triển Chiêu khinh công trác tuyệt, chưa đến nửa tuần trà, trong phòng một cơn kinh phong quét qua đã thấy Triển Chiêu vận quan bào màu đỏ lạng lẽ xuất hiện ngay giữa khách sảnh, lấy từ trong người ra một tờ giấy màu trắng nói: “Đại nhân, thuộc hạ may mắn không phụ sự kỳ vọng của đại nhân, đã mang được bức hư thư về”.

Công Tôn tiên sinh vội bước lên, nhận lấy bức hươu thư rồi dâng lên tận tay Bao đại nhân.

Bao đại nhân xem kỹ mấy lượt rồi gọi Tần Hương Liên đến trước mặt, hỏi: “Tần Hương Liên, người tới xem, đây có phải chính là bức hươu thư đó không?”

Tần Hương Liên bước lên mấy bước, cẩn thận nhìn kỹ mấy lần, bất giác rưng rưng nước mắt, khóc nói: “Bẩm đại nhân, chính là nó!”

Bao đại nhân gật đầu, lại trao bức hươu thư cho Công Tôn tiên sinh nói: “Công Tôn tiên sinh hãy kiểm tra tỉ mỉ, xem xem có tìm ra manh mối gì không?”

Công Tôn tiên sinh nhận lấy, chăm chú đọc, nhưng hai hàng lông mày lại nhíu chặt, qua một hồi lâu cũng không lên tiếng.

Kim Kiên hiếu kỳ, cũng tiến lên.

Chỉ thấy trên bức hươu thư viết mấy hàng ngay ngắn:

Trần môn Tần thị Hương Liên, không giữ đạo làm vợ, khó giữ lại Trần thị gia môn. Nay Tần thị rời khỏi Trần thị, từ rày về sau lấy gả tùy ý, không ai liên quan đến ai.

Người lập thư: Trần Thế Mỹ

Người ký thư: Tần Hương Liên

Ngày Hai mươi, tháng Sáu, năm Bính Tuất

Ở dưới tên mỗi người đều có một dấu tay màu đỏ.

Kim Kiên bỗng thấy mây đen đầy đầu, thầm nghĩ: Trần Thế Mỹ cũng được xem là trạng nguyên sao, cái thứ này mà là hươu thư cái nỗi gì? Một chút văn chương dày công tu dưỡng cũng không có, chẳng rõ ràng gì cả, hàm hàm hồ hồ, ngoại trừ một ít chữ viết tay xem như coi được, còn thì chẳng biết chỗ nào đáng khen nữa. Có điều, hai dấu tay thì lại rõ ràng quá mức bình thường.

Lại thấy Công Tôn tiên sinh, đem tờ giấy lật lên lật xuống, giở đi giở lại mấy lần, sờ tới sờ lui, còn giơ lên nhìn dưới ánh mặt trời cả một lúc lâu, Kim Kiên không kìm được cười thầm, nghĩ bụng: Công Tôn Trúc Tử à, đây chẳng qua chỉ là một bức hươu thư chứ không phải nhân dân tệ, lẽ nào có thể nhìn thấy được dấu in chìm hay sao? Lạ hồn, đó nào phải những thứ như bí tịch võ lâm, bản đồ kho báu chứ, nhìn dưới ánh sáng cũng chẳng ra những thứ đại loại như bản đồ đâu. Này này, cho dù ngài không cam lòng, cũng không nên đưa lên miệng chứ! Thế nào, định ăn bức hươu thư này, mất rồi thì chẳng cách nào đối chứng được phỏng?

Đáng tiếc, lần này Kim Kiên đã đoán sai, Công Tôn tiên sinh không hề có dự định ăn mất bức hươu thư, mà chỉ là dùng mũi ngửi thật kỹ.

Đột nhiên, đôi mày của Công Tôn tiên sinh dãn ra, khuôn mặt bỗng hiện nụ cười, đem bức hươu thư đưa lại cho Bao đại nhân nói: “Đại nhân, học trò đã phát hiện ra”.

Mọi người nghe thế đều mừng rỡ, chỉ có Kim Kiên là chần chừ: Vị... vị vị vị vị Công Tôn tiên sinh này chẳng nhẽ lại là tổ tiên của chó nghiệp vụ cảnh sát thời hiện đại hay sao!? Thế nào mà chỉ dùng mũi ngửi ngửi mấy cái đã có thể tìm ra được manh mối chứ, quá dị thường!

Bao đại nhân vội hỏi: “Có manh mối gì?”.

Công Tôn tiên sinh cung kính chấp tay nói: “Đại nhân, chữ viết, ngày tháng, dấu tay trên bức hươu thư đều không có cơ sở, chất liệu giấy học trò cũng đã kiểm tra kỹ, nhưng lại là loại giấy tuyền thông thường. Tóm lại, nhìn qua thì việc bức hươu thư được lập từ năm năm trước xác thực không có điểm gì nghi ngờ”, ngưng lại một chút, Công Tôn tiên sinh lại tiếp: “Chỉ là, Trần Thế Mỹ cho dù cẩn thận mấy cũng vẫn còn sơ sót, nét mực trên bức hươu thư này lại có chỗ sơ hở”.

“Là sơ hở gì?”, Vương thừa tướng cũng hỏi dồn.

Công Tôn tiên sinh cầm lấy hươu thư, mở ra và nói: “Sơ hở ở đây chính là mùi mực trên hươu thư. Học trò từ nhỏ đã ham thích luyện chữ, từ khi theo đại nhân đến nay cũng vẫn ngày ngày nghiên cứu và luyện tập thư pháp, tất nhiên là có chỗ sở đắc đối với các loại mực được bán trong thành Biện Lương này. Dựa trên

mùi mực để phán đoán thì thứ mực được dùng trong hươu thư này chính là loại mực thẩu kim gần đây mới được lưu hành rộng rãi. Loại mực này có mùi hương đặc trưng, tựa như hương hoa lan, nhưng nếu không ngửi kĩ thì khó có thể phát hiện ra”.

Vương thừa tướng nghe vậy, chau mày vuốt râu: “Cho dù bức hươu thư này đích thực được viết bằng mực thẩu kim, thì có vấn đề gì?”.

Công Tôn tiên sinh cười nói: “Vương thừa tướng không biết đấy thôi, nguyên liệu làm ra mực thẩu kim này rất hiếm, cho nên giá cả của nó vô cùng đắt, nếu không phải người đại phú đại quý thì khó có thể mua nổi. Không giấu gì Thừa tướng, học trò cũng chỉ có một thói mà thôi”.

Bao đại nhân lại hỏi: “Cho dù có như vậy, e rằng cũng không thể làm chứng cứ được”.

“Đại nhân có biết loại mực thẩu kim này xuất hiện khi nào không?”

“Những lời này tiên sinh giải thích thế nào?”

“Loại mực thẩu kim này có quá trình chế tác rất phức tạp, cho đến tận năm ngoái nó mới được bán ra, hai năm trước căn bản không có thứ mực này. Xin hỏi Trần Thế Mỹ năm năm trước dùng loại mực thẩu kim nào để viết bức hươu thư này?”

Mọi người nghe xong lập tức tỉnh ngộ, trong lòng vô cùng vui mừng. Kim Kiền lại càng bội phục vạn phần, thầm nghĩ: Không ngờ Công Tôn tiên sinh so với chó nghiệp vụ của cảnh sát còn thần sầu hơn! Nếu có thể trở về thời hiện đại, nhất định mình sẽ đổi tên cho chú chó cưng trong nhà thành “Thần khuyến A Sách” mới được!

Bao đại nhân nhận lại tờ hươu thư, bình tĩnh xem lại vài lần rồi đưa nó cho Triển Chiêu: “Triển hộ vệ, người hãy mau mau đem bức hươu thư này trả về phò mã phủ, ngàn vạn lần phải cẩn thận, không thể để Trần Thế Mỹ phát hiện ra”.

“Thuộc hạ tuân mệnh”, Triển Chiêu quay người, trong chớp mắt đã lại không thấy bóng dáng đâu nữa.

Vương thừa tướng nhìn Bao đại nhân, khuôn mặt đượm vẻ lo lắng, chậm rãi cất tiếng hỏi: “Bao đại nhân, hiện giờ chúng cứ đã đầy đủ, ngài định xử trí Trần Thế Mỹ như thế nào?”.

Bao đại nhân đứng phắt dậy, ôm quyền hướng lên không trung, đáp: “Đương nhiên là xử lý theo phép công rồi!”.

Vương thừa tướng cũng đứng dậy, bước lên vài bước, thấp giọng nói: “Nhưng Trần Thế Mỹ là phò mã đương triều, là khách[1] của hoàng gia”.

[1] Khách: có nghĩa là con rể.

Bao đại nhân chau mày nói: “Như thế thì sao? Vương tử phạm pháp tội như thứ dân. Huống hồ hãn khi quân phạm thượng, sát thê diệt tử, tội ác tày trời, bản phủ nếu không xử lý, sau này sao có thể chấp chưởng ở Khai Phong phủ?”

Vương thừa tướng nghe vậy, chậm chậm gật đầu, khuôn mặt hiện lên vẻ kính phục, hào sảng nói: “Bao đại nhân chấp pháp như núi, lão phu bội phục! Nếu có chuyện gì cần lão phu góp sức, lão phu xin giúp một tay”.

Bao đại nhân nghe vậy rất vui mừng, vội nói: “Thừa tướng, bản phủ đích thực có một chuyện muốn nhờ?”.

“Ồ? Là chuyện gì?”, Vương thừa tướng không khỏi có chút kinh ngạc.

“Thừa tướng cho rằng nếu bản phủ đến phò mã phủ tróc nã Trần Thế Mỹ, tình huống sẽ như thế nào?”

“Đương nhiên là không thành mà thoái lui rồi, công chúa sao có thể để ngài bắt người đi được?”

“Vì thế nên bản phủ mới muốn thừa tướng viết một bức thư gửi cho Trần Thế Mỹ, nói muốn mời hãn đến thừa tướng phủ dự tiệc. Đợi đến khi Trần Thế Mỹ rời khỏi phò mã phủ, bản phủ sẽ phái người đi bắt hãn”.

“Việc này...”, Vương thừa tướng vuốt râu, lim dim mắt, thông thả đi đi lại lại trong khách sảnh.

Bao đại nhân lại nói: “Thừa tướng có chỗ khó xử sao?”.

Vương thừa tướng khoát tay nói: “Lão phu là sợ rằng Trần Thế Mỹ cự tuyệt không đến dự tiệc, tới lúc đó há chẳng phải là hỏng việc sao?”.

Bao đại nhân lắc đầu cười nói: “Vương thừa tướng quên rồi sao, trước đó thừa tướng đã thay Trần Thế Mỹ hẹn Tần Hương Liên, hân làm sao có thể từ chối thừa tướng?”.

Vương thừa tướng nghe xong liền mừng rỡ, vội nói: “Như thế thì quá tốt rồi, lão phu sẽ lập tức hồi phủ viết thư hẹn Trần Thế Mỹ ngày mai đến”.

Bao đại nhân liền khom người thi lễ, cười nói: “Cung tiễn Thừa tướng”.

Vương thừa tướng ha ha cười nói: “Bao đại nhân không cần đưa tiễn nữa”, nói rồi liền bước đi thật nhanh ra ngoài.

Vương thừa tướng vừa đi, trong khách sảnh chỉ còn lại bốn người: Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, Tần Hương Liên và Kim Kiên.

Tần Hương Liên bước lên mấy bước, chậm rãi quỳ xuống nói: “Hương Liên đa tạ đại nhân!”.

“Không cần đa lễ, mau đứng dậy.”

Nhưng Tần Hương Liên vẫn không đứng dậy, chỉ cúi đầu nói: “Đại nhân, hai đứa con của Tần Hương Liên còn đang ở trong phò mã phủ, chuyện này...”.

Khuôn mặt Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh bỗng tràn ngập vẻ sầu muộn.

Kim Kiên thấy vậy thì thở dài, đi đến bên cạnh Tần Hương Liên, ngồi xổm xuống nói: “Đại tỷ, tỷ vẫn còn canh cánh chuyện này ư? Nếu ngày mai Bao đại nhân định tội Trần Thế Mỹ thì ngay đến phò mã phủ cũng chẳng còn, họ giữ lại hai đứa trẻ ấy làm gì?”.

Tần Hương Liên vừa nghe không kìm được ngẩng đầu hỏi: “Vậy vạn nhất không định tội được Trần Thế Mỹ...”.

Kim Kiên bỗng thấy không biết làm thế nào, đành cười khổ nói: “Nghe đệ nói này, đại tỷ, nếu Bao đại nhân không định tội được Trần Thế Mỹ, e rằng tỷ cũng không sống nổi nữa, còn muốn hài tử làm gì? Chẳng bằng để chúng đi theo phò mã, ít nhiều cũng có cơm ăn”. Ngừng lại một chút, thấy Tần Hương Liên trong dáng vẻ hoảng sợ tột độ, Kim Kiên lại nói tiếp: “Tỷ cũng không cần lo lắng, nếu không định tội được Trần Thế Mỹ, đừng nói đến tỷ, ngay cả đệ, còn cả trên dưới Khai Phong phủ này e rằng cũng đều không có kết quả tốt. Thế nên, ngày mai thăng đường thẩm án là quyết một phen sống mái, tử chiến đến cùng, không thành công cũng thành nhân. Tỷ đừng nghĩ ngợi lung tung, hãy ngủ một giấc cho tinh thần sảng khoái, chuẩn bị cho ngày mai phải ra ‘chiến trường’!”.

Tần Hương Liên nghe xong, trầm mặc không nói, hồi lâu sau mới chậm rãi gập đầu.

Kim Kiên không nhìn thấy Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh phía sau lưng mình cũng đồng loạt gập đầu.

Tuy Kim Kiên an ủi Tần Hương Liên như vậy, nhưng những lý lẽ đó đem áp dụng lên chính mình thì chẳng mấy may hiệu quả. Cả một đêm không chợp mắt được chút nào, thần kinh căng thẳng, đến sáng sớm rời giường nhìn mình trong gương đồng, Kim Kiên bỗng cười khổ mãi không thôi: hai mắt sưng húp, phủ đầy tơ máu, còn có hai quầng thâm đen kịt đúng tiêu chuẩn của... một bé gấu trúc quốc bảo.

Thời điểm ăn bữa sáng không khí càng căng thẳng, cả bàn ăn có rất nhiều nha dịch nhưng không một ai mở miệng nói chuyện, chỉ nghe thấy tiếng bát đĩa chạm nhau. Thậm chí Tần Hương Liên còn run đến nỗi đánh rơi cả đôi đũa trong tay xuống đất.

Xong bữa sáng, mọi người ai về phòng nấy, nha dịch thì đi gác cổng. Kim Kiên lòng như lửa đốt, không kìm được bèn đi lòng vòng trong Khai Phong phủ, muốn thả lỏng tâm tình, nhưng càng đi lại càng nóng ruột, bất giác đi về phía cửa lớn của phủ nha. Vừa đến Nghĩa môn trước dãy đạo, Kim Kiên liền nhìn thấy một toán sai dịch vội vàng đi về phía cửa lớn, dựa trên thời gian để phán đoán thì có lẽ là đi tước nã Trần Thế Mỹ.

Kim Kiên định thần nhìn một cái, thấy toán người này ai nấy đều thần sắc nghiêm trọng, đao thương kiếm kích, trang bị chỉnh tề, ước chừng có đến trên dưới năm mươi người, lại nhìn mấy người đi đầu phía trước, chính là Tứ đại kim cương, thủ vệ của Bao đại nhân, ai nấy cũng đều uy phong凛凛. Nhưng dẫn đầu đội ngũ lại là một thân ảnh màu đỏ, dáng đi thẳng tắp nhưng cán bút, đeo Thanh Phong tam xích, mang đai lưng cẩm ngọc, vững vàng bước về phía trước, tuyệt nhiên không có nửa phần do dự.

Kim Kiên im lặng nhìn mấy người họ đi ra khỏi cửa lớn, tâm tình bỗng trở nên bình lặng lạ kỳ. Lắc lắc đầu, Kim Kiên quay về phòng mình, ngồi trên chiếc ghế tròn, nhất thời cười khổ: Kỳ lạ, mình cũng lo lắng theo họ làm gì chứ? Mình tốt xấu gì cũng là người hiện đại, kết cục của Trần Thế Mỹ còn có ai rõ hơn mình nào?

Nghĩ đến đây, Kim Kiên tự rót cho mình một chén trà, lim dim mắt ngâm nga hát: Khai Phong phủ có Bao Thanh Thiên, thiết diện vô tư biện trung gian...

Ước chừng qua nửa canh giờ, Kim Kiên đột nhiên nghe thấy một hồi trống vang lên phía ngoài công đường, bất giác tinh thần chấn động: Thăng đường rồi! Cái tên đầu heo Trần Thế Mỹ đã bị bắt về quy án rồi!

Quả nhiên, không lâu sau thì thấy một nha dịch vội vàng chạy đến, hô lớn: “Kim Kiên, Bao đại nhân truyền người lên công đường”.

Kim Kiên đứng dậy, chỉnh trang lại y phục, cùng nha dịch đi về phía công đường.

Đến công đường, quỳ lạy xong, Kim Kiên mới ngẩng đầu quan sát một lượt. Chỉ thấy ngoại trừ mình, trên công đường còn có hai người nữa đang quỳ.

Nam một: đại boss phản diện, Trần Thế Mỹ, vẫn quần là áo lượt như cũ, ngạo khí bức người, chỉ là hôm nay không có ghế cho hắn ngồi, hắn đành phải thở phì phò mà đứng giữa công đường.

Nữ một: nguyên cáo kiêm khổ chủ, Tần Hương Liên, đang quỳ ngay bên cạnh mình, cúi đầu không nói.

Diễn viên phụ kiêm nhân chứng một: là mình, không cần phải giới thiệu kỹ.

Chợt nghe Bao đại nhân vỗ kinh đường mộc, hỏi: “Kim Kiên, ngươi có nhận ra vật này không?”.

Kim Kiên ngược lên, nhìn cương đao trong tay Bao đại nhân, lập tức nói: “Bẩm đại nhân, thảo dân nhận ra, đây chính là thanh cương đao Hàn Kỳ dùng để tự sát”.

“Vậy vì sao Hàn Kỳ lại tự sát?”

“Bẩm đại nhân, Hàn Kỳ trước theo lệnh của phò mã đi giết hại mẹ con Tần Hương Liên, sau lương tâm trở lại, không nỡ hạ thủ, lại sợ không cách nào trở về phục mệnh với phò mã nên đã tự sát”

“Nói bừa!”, Trần Thế Mỹ cao giọng quát, “Bản cung vốn không biết kẻ nào là Hàn Kỳ thì ra lệnh thế nào?”.

Bao đại nhân nâng thanh cương đao lên, quát: “Trần Thế Mỹ, ngươi nói ngươi không biết Hàn Kỳ, vậy sao trên cương đao này lại có dấu của phò mã phủ ngươi?”.

Trần Thế Mỹ cười nhạt: “Bao đại nhân, cương đao cũng có thể làm giả!”.

Bao đại nhân lạnh nhạt nói: “Cương đao có thể làm giả, vậy nhân chứng kia có thể làm giả không?”.

“Bản cung cho rằng, những lời của mấy tên ăn mày không đáng tin.”

Bao đại nhân lập tức cao giọng quát: “Vậy lời của mệnh quan triều đình có đáng tin không?”.

Trần Thế Mỹ vừa nghe liền bàng hoàng sửng sốt.

Bao đại nhân vỗ kinh đường mộc: “Truyền tri phủ Sái Châu, Từ Thiên Lân”.

Tiếng truyền phạm nhân tăng tăng vang dội, không lâu sau, Từ Thiên Lân lê cùm tay xiềng chân bước đến, nhào xuống quỳ nói: “Phạm quan Từ Thiên Lân khấu kiến Bao đại nhân”.

“Từ Thiên Lân, bản phủ hỏi ngươi, ngươi ở phủ nha Sái Châu, vu oan giá họa cho Tần Hương Liên, sau lại phái người sát hại Kim Kiên cùng ba mẹ con Tần Hương Liên trên đường áp giải, ngươi có biết tội không?”

Chỉ thấy Từ Thiên Lân, toàn thân run lẩy bẩy, lập cập đáp: “Phạm quan biết tội...”.

“Mẹ con Tần Hương Liên và Kim Kiền cùng người không thù không oán, có sao người lại sai người giết họ?”

“Bẩm đại nhân, là do phạm quan bị người khác sai khiến?”

“Kẻ nào sai khiến người?”

Từ Thiên Lân đột nhiên nói lấp: “Là... là.. là...”.

Bao đại nhân cau mày, đập mạnh kinh đường mộc, quát lớn: “Nói!”.

Từ Thiên Lân nhất thời sợ tới mức vãi ra quần, vội vàng lêu lêu: “Là phò mã đương triều Trần Thế Mỹ!”.

Trần Thế Mỹ lập tức giật nảy người xông đến bên cạnh Từ Thiên Lân, hung hăng đá cho hắn một cước, lớn tiếng chửi mắng: “Nói xằng nói bậy! Nói láo!”.

Bốp!!!

Kinh đường mộc vang lên, Bao đại nhân cao giọng quát: “Trần Thế Mỹ, không được làm loạn công đường!”.

Tam ban nha dịch lập tức đề khởi đường uy: Uy vũ...

Trần Thế Mỹ thấy vậy mới đành cầm giận đứng một bên, cười lạnh nói: “Bao đại nhân, người nói bản cung sát thê diệt tử, vốn chỉ là những chuyện bậy bạ không đúng sự thật. Bản cung đường đường là phò mã đương triều, có lý do gì để làm ra những chuyện như vậy?”.

Bao đại nhân trầm giọng nói: “Nguyên nhân bởi Tần Hương Liên là thê tử nguyên phối của người, người sau khi đổ trạng nguyên, được làm phò mã, lại sợ chuyện mình đình thê tái thú[2] bại lộ, sẽ bị khép vào tội khi quân phạm thượng, cho nên mới muốn giết người diệt khẩu!”.

[2] Nghĩa là vợ trước chưa bỏ đã lấy vợ mới.

Trần Thế Mỹ nghe xong, nét cười nhạt càng lúc càng rõ: “Bao đại nhân, người chớ nghe điều phụ này ăn càn nói xiên. Năm năm trước Tần Hương Liên đã bị bản cung hưu, sao có chuyện đình thê tái thú được?”.

Kim Kiền nghe vậy, không kìm được sự hưng phấn, thầm nghĩ: Đến rồi đến rồi, màn quan trọng của vở kịch lên sàn rồi!

Chỉ thấy Bao đại nhân khép hờ mắt, chậm rãi hỏi: “Người nói năm năm trước đã hưu Tần Hương Liên, có hưu thư làm bằng không?”

“Đương nhiên là có!”

“Hưu thư đâu?”

Trần Thế Mỹ ngược lên nhìn Bao đại nhân, hừ lạnh, cười nhạt mấy tiếng: “Bao đại nhân, hiển nhiên là người cho rằng bản cung sẽ không đem theo hưu thư bên mình, cũng sẽ không để bản cung hồi phủ mang tới, muốn vu oan giá hoạ cho bản cung sao? Đáng tiếc, bản cung có lẽ nào lại ngu độn đến thế, từ khi bản cung nhận được thiệp mời của Vương thừa tướng, đã dự liệu được Vương thừa tướng mời bản cung qua phủ, tất sẽ hỏi đến chuyện của Tần Hương Liên, thế nên bản cung đã sớm mang theo hưu thư bên mình. Bao đại nhân, tính toán đếm cưa trong lỗ này của người sai rồi!”, nói xong, hắn rút hưu thư ra, đưa cho nha dịch bên cạnh trình lên Bao đại nhân vật chứng.

Kim Kiền bên cạnh thiếu chút nữa thì phun nước miếng trong miệng ra: Oh My God, Trần Thế Mỹ cũng thật thông minh quá đi, thẳng tay vứt bỏ cơ hội thoát thân. Nếu người nói mình không mang theo hưu thư, muốn hồi phủ lấy, người đường đường là phò mã, ai dám ngăn cản nào? Nay người lại tự mình dâng hưu thư lên, còn dương dương tự đắc, thật đúng là “Tự cho mình thông minh lại bị chính thông minh hại”.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền không kìm được ngẩng đầu quan sát phía sau bàn xử án. Chỉ thấy Bao đại nhân, trên gương mặt hiện lên vẻ không ngoài dự liệu, tựa như đã sớm biết sẽ có một màn như thế này rồi.

Suy nghĩ của Kim Kiền lướt rất nhanh, bỗng nhiên hiểu ra: Vương thừa tướng kia, tuổi đã lớn như vậy mà còn có thể đảm nhiệm chức thừa tướng, không phải bậc tinh anh thì cũng là vị lão làng, chút chuyện còn con như thế này ngài ấy sao có thể không nghĩ tới chứ, tám phần là trong bức thư mời kia đã động tay động

chân gì đó, khiến cho Trần Thế Mỹ phải mang hươu theo người. Lão Bao... Công Tôn Trúc Tử... chép... chắc cũng sớm dự liệu chuyện này rồi!

Bao đại nhân tiếp nhận hươu, mở ra xem xét hồi lâu, sau mới hướng Tần Hương Liên hỏi: “Tần Hương Liên, phò mã nói bức hươu này được viết năm năm trước, người có thừa nhận không?”

Tần Hương Liên liền khầu đầu, cao giọng nói: “Đại nhân, oan cho dân phụ quá! Bức hươu này là hai ngày trước trong thái ấp ở ngoại ô của Vương thừa tướng, dân phụ bị Trần Thế Mỹ cưỡng ép bắt điếm chỉ vào”.

Bao đại nhân nhú mày, lại hỏi Trần Thế Mỹ: “Trần Thế Mỹ, người giải thích thế nào đây?”

Trần Thế Mỹ ha ha cười nhạt mấy tiếng: “Bao đại nhân, bức hươu này giấy trắng mực đen, viết rất rõ ràng. Chẳng lẽ Bao đại nhân lại không tự mình nhìn cho kỹ, ngày tháng viết trên hươu là ngày nào ư?”

Bao đại nhân trừng mắt, quát: “Trần Thế Mỹ, bức hươu này có thật được viết vào năm năm trước không?”

“Đương nhiên là thật!”

Bao đại nhân đè nén cơn thịnh nộ, khẽ lắc đầu, nói: “Người đâu, truyền chuông quần Tứ Bảo phường”.

“Truyền chuông quần Tứ Bảo phường...”, tiếng hô truyền lại vang xa từng tiếng từng tiếng.

Không lâu sau, một nam tử thân hình hơi mập mạp, tuổi khoảng năm mươi, mặc áo dài tiến vào công đường, quỳ xuống nói: “Thảo dân Trịnh Văn, khầu kiến Bao đại nhân”.

Trần Thế Mỹ vẻ mặt nghi hoặc vụn vặt, đánh giá nam nhân này từ trên xuống dưới mấy lượt, trong đầu cũng chẳng có ấn tượng gì, không khỏi đem ánh mắt chiếu về phía Bao Chửng, thầm nghĩ: Bao Hắc Tử, đừng tưởng rằng người đem quái chiêu ra mà bản cung sợ, bản cung thực muốn xem xem người có bao nhiêu bản lĩnh?!

Bao đại nhân chậm rãi hỏi: “Trịnh Văn, bản phủ hỏi người, người làm nghề gì?”

Trịnh Văn vô cùng cung kính đáp: “Bẩm đại nhân, thảo dân là trưởng quần của ‘Tứ Bảo phường’, lấy việc bán văn phòng tứ bảo làm kế mưu sinh”.

“Vậy đối với các loại mực người có hiểu biết gì không?”

“Bẩm đại nhân, đó vốn là bản lĩnh để kiếm cơm sống qua ngày của thảo dân.”

Bao đại nhân gật đầu, đem bức hươu trong tay đưa cho sai dịch, nói: “Vậy người hãy xem kỹ, mực được viết trên bức thư này là loại mực nào?”

Trịnh Văn nhận lấy bức hươu, cẩn thận xem xét, lại đưa lên mũi ngửi ngửi, sau đó dăng trả hươu rồi đáp: “Bẩm đại nhân, đó là mực thẩu kim”.

“Trịnh Văn, người hãy xem xét cẩn thận, nếu có sai sót, bản phủ sẽ phạt nặng.”

Trịnh Văn nghe thế, vội vàng khầu đầu nói: “Đại nhân, thảo dân làm nghề này đã hơn ba mươi năm, tuyệt đối không thể nhận nhầm!”

Bao đại nhân nhận lại hươu, đặt sang một bên, hỏi tiếp: “Trịnh Văn, bản phủ hỏi người, mực thẩu kim này được bán ra khi nào?”

“Bẩm đại nhân, nguyên liệu để làm ra loại mực này rất hiếm, quá trình chế tác cũng rất phức tạp, cho nên năm ngoái trên thị trường mới bán loại mực này!”

“Lẽ nào trước năm ngoái không có loại mực này?”

“Bẩm đại nhân, tuyệt đối không thể có”.

Lúc này, Bao đại nhân mới hài lòng gật đầu: “Trịnh Văn, người có thể lui xuống rồi”.

“Tạ đại nhân!”, Trịnh Văn nghe xong, vội vàng khầu tạ, quay người rời đi.

Bao đại nhân nhíu mày, mắt hổ trừng lên giận dữ, giọng cao kinh đường mộc, võ xuống rất mạnh, cao giọng quát: “Trần Thế Mỹ, ngươi còn gì để nói không?”.

Lại nhìn Trần Thế Mỹ, lúc này sắc mặt trắng bệch như sáp, hai mắt bỗng hiện lên tơ máu, cả người tựa như bay mất hồn phách, lắc lư không ngừng.

Bao đại nhân lại vỗ kinh đường mộc, quát: “Mực thẩu kim này năm ngoái mới được bán, vậy năm năm trước ngươi dùng mực gì để viết thư? Bức thư này rõ ràng là hai ngày trước ngươi cưỡng ép Tần Hương Liên điểm chỉ! Trần Thế Mỹ, ngươi khi quân phạm thượng, sai khiến giết người, sát thê diệt tử, tội ác chồng chất, nay chứng cứ vô cùng xác thực, ngươi còn không nhận tội?! Ngươi đâu, cởi mũ ô sa, tháo long bào của hân ra!”.

Trương Long, Triệu Hổ nghe thế lập tức tiến lên lột sạch quần áo mũ mào của Trần Thế Mỹ. Không biết hữu ý hay vô tình, búi tóc đẹp đẽ của Trần Thế Mỹ cũng bị xổ ra, nhất thời, phò mã đương triều uy phong lẫm lẫm biến thành phạm nhân đầu tóc tán loạn, thê thảm không chịu nổi.

Bao đại nhân ngồi sau bàn xử án, thần sắc khê ngưng đọng, ngưng một chút rồi nói: “Trần Thế Mỹ, ngươi tội ác chồng chất, tội không thể tha, bản phủ phán ngươi tội chết! Ngươi đâu, mang Long đầu trăm đến!”.

Bốn nha dịch đứng một bên hạ đường côn xuống, đi đến góc phía đông, nâng một vật rất nặng đến đặt giữa công đường. Vải gấm vàng được kéo ra, cả công đường nhất thời bừng sáng.

Kim Kiền bên cạnh nhìn vô cùng rõ ràng, nhất thời kinh sợ.

Chỉ thấy trăm đao này, dài chừng năm thước, thân đúc bằng đồng thau, lưỡi đao đúc bằng thép sáng loá, ngay chính diện trăm đao là hình một cái đầu rồng được chạm khắc vô cùng công phu tỉ mỉ, thân lưỡi đao rộng chừng hai thước, ánh sáng lạnh lẽo khiếp người, hàn quang bắn ra tứ phía, ẩn sâu bên trong tựa như đang phát ra từng đợt từng đợt những tiếng u u.

Kim Kiền không kìm được lui về sau mấy bước, thầm nghĩ: Trăm đao của Khai Phong phủ này quả danh bất hư truyền, sắc bén đến nhường này! Mình vẫn nên cách xa nó một chút cho an toàn.

Trần Thế Mỹ nhìn thấy Long đầu trăm đặt trước mặt, thân hình bỗng loạn choạng, cuối cùng cũng hồi phục tinh thần, cao giọng quát: “Bản cung là phò mã đương triều, kẻ nào dám chêm bản cung?”.

Đáng tiếc, chúng nhân trên công đường lại chẳng mấy may phản ứng, tựa như không nghe thấy gì.

Lại thấy Bao đại nhân rút từ trong ống ra một thẻ trát màu đỏ, chậm chậm đứng dậy, mắt long lên, trầm giọng: “Khai đao...”.

Tứ đại kim cương liền bước lên, Trương Long, Triệu Hổ túm lấy Trần Thế Mỹ, Vương Triều, Mã Hán đi đến hai bên trăm đao. Vương Triều nhắc đao lên, “xẹt” một tiếng, mọi người đều thấy hàn quang loé lên, trăm đao kia tựa như một con thú lớn vô cùng khát máu, u u thít chặt lấy con người ta.

“Bao Hắc Tử, bản cung chính là phò mã đương triều, bản cung...”

Trần Thế Mỹ sống chết giãy giụa, nhưng hân chỉ là một gã thư sinh gầy yếu, sao có thể thoát khỏi cánh tay Trương Long, Triệu Hổ. Lệt xẹt mấy lần, Trần Thế Mỹ đã bị đè xuống dưới lưỡi đao.

Bao đại nhân tay cầm thẻ lệnh, ngưng mày nheo mắt, đúng lúc đang định hạ tay xuống thì nghe thấy có tiếng hô từ ngoài cửa truyền vào: “Hoàng thượng giá đáo... Công chúa giá đáo...”.

Kim Kiền liền nghĩ: Xong! Ông anh vợ của Trần Thế Mỹ – Hoàng đế lão nhân đến gây rối rồi! Chắc chắn, đến sớm cũng không bằng đến đúng lúc!

13. Q.1 - Chương 13

Dưới Long đầu trăm phò mã phải đền tội. Gặp Bao đại nhân sau cũng vào được Khai Phong

Tiếng hô truyền từ ngoài cửa công đường vào tựa như tiếng sét giữa trời quang, thoáng chốc chúng nhân trên công đường Khai Phong phủ sững sờ đứng nguyên tại chỗ. Bao đại nhân tay cầm thẻ lệnh, lập tức khựng lại đương trường, tựa như đã hoá đá.

Lại nhìn Trần Thế Mỹ, hai vai bị đè xuống, cổ còn đang kê dưới lưỡi đao của Long đầu trảm, nhưng trên mặt đã đeo vẻ vui mừng, cao giọng nói: “Ha ha ha, Bao Hắc Tử, Thánh thượng đến rồi, công chúa đến rồi, công chúa đến cứu bản cung! Bản cung đã sớm nói rồi, bản cung chính là phò mã đương triều, một phủ doãn Khai Phong còn con như người thì có thể làm gì được ta?”.

Bao đại nhân lúc này mới phản ứng lại, sắc mặt trầm xuống, hạ thẻ lệnh trong tay, cao giọng nói: “Theo bản phủ tiếp giá!”, nói rồi, ngài vội đi từ sau bàn xử án đi ra, dẫn đầu chúng thuộc hạ, tất cả đều phủ phục xuống quỳ lạy.

Ngoài cửa công đường một loạt những tiếng bước chân vang lên, nặng nề nhưng đều đặn, chỉnh tề. Không lâu sau, ngoài cửa xuất hiện rất nhiều người, nhưng lại yên tĩnh đến dị thường, chỉ thấy long vàng thêu hình rồng cuộn bông bành, cung phiến dát vàng khảm ngọc, điểm xuyết thêm đôi phượng; thái giám vận cẩm bào, cung nữ bận váy đầy màu sắc, cầm quân thị vệ cầm đao, gươm thương tua tủa, ai nấy đều oai phong凛凛, tất cả rầm rập rầm rập đi tới đứng ngoài công đường, ít nhất cũng gần trăm người.

Kim Kiên vừa nhìn, hai mắt bỗng sáng lên, nhủ thầm: Ai da, quả nhiên là quá phô trương, quá xa hoa, quá phung phí, cả nhà lão Hoàng đế này quả thực đã đem hai từ “xa hoa” phát huy triệt để đến mức tinh tế sâu sắc. Nếu là thời hiện đại, muốn phô trương như thế này, không biết phải tiêu tốn bao nhiêu “bác Mao[1]” đây.

[1] Ở đây chỉ từ tiền của Trung Quốc, trên đó có in hình Chủ tịch Đảng cộng sản Trung Quốc – Mao Trạch Đông

Chỉ thấy hai người chính giữa đội ngũ tựa như quần tinh ứng nguyệt, chậm chậm cất bước tiến vào công đường. Bao đại nhân vừa thấy liền vội khấu đầu, cao giọng hô: “Vi thần khấu kiến hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế! Công chúa thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế”. Chúng nhân trên công đường cũng đồng thanh hô, Kim Kiên nhép miệng, cũng hô mấy câu theo kiểu nhìn bầu trời vẽ gáo.

“Bao khanh gia không cần đa lễ, tất cả bình thân.”

Âm thanh sang sảng chậm rãi vang lên trên công đường khiến Kim Kiên bất giác giật mình, không kìm được ngược mắt lên nhìn trộm.

Hai người đứng giữa công đường, vị bên trái kia, đầu đội Bách mai châu ngọc hoa thoa quan, thân bận váy Chiêu hà bách hoa, đôi mày lá liễu, miệng chúm chím anh đào, đang quắc mắt khinh thị, chính là bà hai của Trần Thế Mỹ, đại công chúa đương triều. Mà vị bên cạnh công chúa quả thật khiến cho người khác thấy trước mắt sáng lóa cả lên. Người này mình vận long bào bằng gấm màu vàng sáng chói, đầu đội kim quan đính ngọc dát vàng, chân đi Long hý châu hài, toàn thân trên dưới tỏa ra quý khí bức người, mới nhìn qua mà tự như bị mấy chục cái đèn pha bao phủ, chói lòa khiến cho người ta cơ hồ không mở được mắt.

Kim Kiên nhất thời bị lóa mắt, cảm giác như trước mặt ánh hào quang tỏa ra bốn phía, đến cả tướng mạo của đương kim thiên tử cũng thấy không chân thực, liền vội vàng dời ánh mắt về phía khuôn mặt đen bóng của lão Bao đang cúi người tạ ơn, khi ấy lòng mới yên ổn vài phần.

Thái giám không biết lấy từ đâu ra hai cái ghế, mời Hoàng thượng và công chúa ngồi. Bao đại nhân cung kính đứng một bên, chúng nhân Khai Phong phủ cũng lui ra phía sau. Trần Thế Mỹ không bị Trương Long, Triệu Hổ áp nữa liền co rúm người lại ngồi bên trảm đao, thở hổn hển, những muốn hô to lên nhưng lại bị công chúa phát phát tay áo ngăn lại.

Chỉ thấy công chúa khẽ liếc hoàng huynh ngồi bên cạnh, muốn nói gì nhưng lại thôi, ánh mắt vô cùng bi thiết.

Thiên tử vừa nhìn, sắc mặt lộ vẻ khó xử, một lúc lâu, mới mở miệng: “Bao khanh, tội khi quân của phò mã Trần Thế Mỹ trẫm không truy cứu nữa, Bao khanh hãy thả phò mã ra”.

Bao đại nhân nghe mà không khỏi bàng hoàng, ngẩng lên mở miệng nói: “Thánh thượng, Trần Thế Mỹ...”.

Nhưng còn chưa nói hết câu thì đã bị công chúa ở bên cạnh cắt ngang.

Công chúa ưỡn lưng, trừng mắt lạnh lùng nói: “Bao đại nhân, lời vàng của hoàng huynh đã thốt ra chính là thánh chỉ, người lại năm lần bảy lượt khước từ, trong mắt của Bao đại nhân có còn hoàng thất nữa không?”.

Bao đại nhân sững lại một chút rồi vội nói: “Vì sao công chúa lại nói như vậy? Lòng trung của Bao Chứng đối với Thánh thượng, trời đất thấu hiểu, nhật nguyệt chứng giám”.

Công chúa hừ lạnh một tiếng, nói: “Nếu đã như vậy, còn không mau mau thả phò mã ra?”.

Bao đại nhân khựng lại rồi chấp tay nói với Hoàng thượng: “Thánh thượng, Trần Thế Mỹ không thể thả!”.

Công chúa đứng bật dậy khỏi ghế, cao giọng quát: “Bao Chứng, ngươi dám kháng chỉ?”.

“Hoàng muội...”, Thiên tử thở dài, nói: “Hoàng muội bình tĩnh lại, không được nóng vội”, sau đó hướng về phía Bao đại nhân nói: “Bao khanh, trẫm đã không truy cứu nữa, khanh còn không thả phò mã ra”.

Bao đại nhân nghe vậy, lập tức nâng áo bào quỳ xuống, ngẩng đầu chấp tay nói: “Thánh thượng, cho dù Thánh thượng bao dung nhân từ, xá cho Trần Thế Mỹ tội khi quân, nhưng Trần Thế Mỹ vẫn còn hai đại tội sát thê diệt tử, sai khiến kẻ khác giết người, tội nào cũng đáng chém, không thể tha được!”.

Thiên tử nghe xong bỗng ngây người ra, lát sau mới hỏi: “Bao khanh, lời khanh nói có thật không?”.

“Khởi bẩm Thánh thượng, vật chứng và nhân chứng đầy đủ, tội trạng vô cùng xác thực!”

Đương kim thiên tử nghe xong, sắc mặt sa sầm, từ từ quay sang công chúa, trầm giọng hỏi: “Công chúa, lời của Bao Khanh, vì sao trẫm không hề nghe thấy công chúa nhắc tới?”.

Công chúa sững sờ một lát, nhui mày nói: “Toàn bộ đều là bịa đặt, bản cung cho rằng không cần phải để hoàng huynh nhọc lòng”.

“Công chúa nói sai rồi!”, Bao đại nhân tuy vẫn đang quỳ dưới đất nhưng khí thế lại chẳng hề giảm nửa phần, hai mắt ngày sáng quắc, lưng thẳng tắp, cao giọng nói: “Trần Thế Mỹ tham vinh hoa phú quý, đình thê tái thú, vứt bỏ người vợ kết tóc là Tần Hương Liên, khi quân phạm thượng, sau lại sợ hành vi phạm tội bị bại lộ, bèn sai khiến Hàn Kỳ, Từ Thiên Lân giết người diệt khẩu, còn bức Tần Hương Liên ký vào hưu thư, đoạt đi hai nhi tử của Tần Hương Liên. Tội lỗi chồng chất, tất cả đều có chứng cứ xác thực! Thánh thượng, Trần Thế Mỹ tội ác ngập trời, không thể khoan thứ!”.

Lời của Bao đại nhân nhịp nhàng uyển chuyển, lên bổng xuống trầm, xác đáng rõ ràng, hùng hồn đánh thếp. Thiên tử nghe xong không khỏi xoa xoa cằm, chậm chậm nói: “Vậy theo ý của Bao khanh, phò mã nên xử tội như thế nào?”.

“Vi thần đã phán phò mã chịu trăm hình!”.

Công chúa nghe thế, kinh hoàng sợ hãi, vội vàng xoay người đến bên Hoàng thượng, cầu xin: “Hoàng huynh, phò mã là phu tế của hoàng muội, là muội phu của hoàng huynh!”.

“Việc này...”, khuôn mặt Thiên tử lộ vẻ khó xử, trầm ngâm hồi lâu lại nói: “Bao khanh, khanh phán phò mã trăm hình, liệu có nặng quá không?”.

Bao đại nhân cúi đầu trầm giọng nói: “Tội không thể tha, theo luật phải chém!”.

Thiên tử nhất thời không nói, chau mày, ngừng lại một lát mới nói: “Nếu đã như vậy...”.

“Hoàng huynh!”, phịch một tiếng, công chúa quỳ xuống đất, lớn tiếng khóc: “Nếu phò mã bị xử trăm, há chẳng phải hoàng muội sẽ trở thành quả phụ sao, hoàng huynh nữ nhân tâm thế ư?!”.

Nói xong còn bò lên trước, nắm lấy vạt áo của Hoàng đế, khóc lạng đi.

Kim Kiền vừa nhìn đã thấy sao động tác này quen mắt thế? Nghĩ một lát, lòng không kìm được bật cười, thầm nghĩ: Công chúa này quả nhiên là bà hai của Trần Thế Mỹ, ngay cả động tác, trình tự, cách thức, tất cả đều giống y đúc Tần Hương Liên, nửa phần cũng chẳng sai. Ba người này thật ứng với câu nói của cổ nhân: “Người không cùng một nhà thì không vào chung một cửa”.

Vị Thiên tử đương triều lúc này đối mặt với dáng vẻ đau khổ cầu xin của muội muội, cũng có chút bất đắc dĩ, không biết làm thế nào. Thiên tử cúi đầu nhìn công chúa, lại ngược lên nhìn lão Bao với khuôn mặt không lộ chút cảm xúc nào, rồi lắc đầu thở dài, cuối cùng cũng bị tiếng khóc than của muội muội làm lay chuyển, Hoàng thượng ngẩng lên nói: “Bao khanh, Trần Thế Mỹ tuy tội không thể dung thứ, nhưng xét cho

cùng vẫn là phu tế của công chúa, là muội phu của trăm, là kiều khách của hoàng gia, chi bằng khanh hãy giảm nhẹ tội cho hần!”.

Công chúa vừa nghe thế liền lập tức nín khóc, khẩu đầu rồi cao giọng nói: “Đa tạ ân điển của hoàng huynh!”.

Vừa dứt lời, công chúa bèn đứng dậy, xoay người trừng mắt liếc nhìn Bao Chứng một cái, hạ lệnh cho thái giám trước mặt: “Còn không mau mau dìu phò mã về phủ!”.

Kim Kiền không khỏi sửng sốt, nghĩ bụng: Tình huống phát triển kiểu gì thế này, chẳng lẽ lịch sử bị thay đổi sao?!

Bên này Kim Kiền suy nghĩ vừa mới lóe trong đầu, bên kia hành động của Bao đại nhân còn nhanh hơn. Chỉ thấy Bao đại nhân đột nhiên đứng bật dậy, hướng về phía mấy tiểu thái giám cao giọng quát: “Khoan đã!”.

Mấy tiểu thái giám vừa mới đi được vài bước lúc này bị giọng nói như sấm rền của Bao đại nhân làm cho sợ đến mất mật, run rẩy lui sang một bên.

Bao đại nhân quay người nâng vạt áo quỳ xuống, khẩu đầu cao giọng nói: “Thánh thượng, Trần Thế Mỹ không thể tha!”.

Công chúa nghe xong, lập tức nổi giận, đôi mày lá liễu dựng ngược, khuôn mặt rúm ró cả lại, chỉ tay vào Bao đại nhân quát: “Bao Chứng, rốt cuộc ngươi có mấy lá gan, dám ngang nhiên kháng chỉ?! Người đâu, lôi Bao Chứng ra chém đầu cho ta!”.

Bao đại nhân lại ngẩng lên, mở to mắt, chấp tay cao giọng nói: “Công chúa, muốn cái đầu của Bao Chứng có gì là khó?”, rồi lại quay sang Thiên tử vái lạy: “Thánh thượng, cho dù mất đầu, Bao Chứng cũng phải tâu lên những lời can gián tâm can, mong thánh thượng chuẩn tấu!”.

Lời này nói ra, tất cả mọi người trên công đường đều bàng hoàng ngẩn ra.

Công chúa trợn tròn mắt ngây ra, con người cứ nhìn chằm chằm về phía trước, Thiên tử vẻ mặt lại càng kinh ngạc dị thường; chúng nhân Khai Phong phủ, Công Tôn tiên sinh, Triển Chiêu, Tứ đại kim cương đương nhiên chẳng cần miêu tả chi tiết làm gì, tất cả đều là ba phần khiếp đảm, bảy phần lo lắng, còn các nha dịch khác thì đều bị dọa đến thất sắc, có vài kẻ còn len lén nhìn trộm ra phía cửa, lòng bàn chân như được tra dầu, để sẵn trong tư thế chuẩn bị chạy.

Lại nhìn Trần Thế Mỹ, vừa mới lóe lên một tia hy vọng sống đã lại bị Bao Chứng ngang nhiên dập tắt, không khỏi nghiến răng nghiến lợi, hận không thể đem Bao Hắc Tử ra mà rút gân lột da, nghiến nát thành tro bụi; còn Tần Hương Liên thì dường như từ lúc trăm đao được nâng lên đã bắt đầu mất đi ý thức. Cả công đường từ trên xuống dưới, chỉ có một người vẻ mặt vẫn trấn tĩnh như thường, đó chính là Kim Kiền.

Chỉ thấy sắc mặt Kim Kiền chẳng có gì khác lạ, đôi mắt dài nhỏ như đường may. Kỳ thực là Kim Kiền bị dọa cho đến mất mật, tất cả các cơ mặt đều đơ cơ ra, thế nên mới chẳng có biểu hiện gì.

Xong rồi xong rồi, lão Bao định liệu mạng rồi! Liệu mạng phen này, chẳng há là kéo theo tất cả Khai Phong phủ từ trên xuống dưới cũng liệu mạng theo sao? Cổ nhân có câu: Làm bạn với vua như chơi với hổ! Lão Bao à, cho dù ngài muốn can gián thì cũng nên chú ý nghiên cứu mở mang thêm chút kỹ năng kỹ xảo chút, cứ cương lên như thế quả thật là quá thiếu trình độ kỹ thuật rồi! Nhỡ ra chọc giận Hoàng đế lão đại, lão ấy lại đem tất cả chúng ta ra ngoài xử cái “pháp” thì sao! Ôi, đường đường một người hiện đại như mình mà lại chết một cách không rõ ràng như thế này ư! Mình thấy, mình vẫn nên xài chiêu cũ thôi, phải thi triển kế tuyệt đỉnh trong ba mươi sáu kế, chuẩn mau!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền lập tức khom người xuống bò trên đất, bộp bộp vài cái đã lùì ra đến cửa công đường, đúng lúc đang định dùng khinh công để chạy trốn thì Kim Kiền nghe thấy một giọng nói sang sảng vang lên trên công đường.

“Bao Chứng, trăm chuẩn tấu.”

Hả?

Kim Kiền vừa nghe vậy liền bộp bộp vài bước bò trở lại, len lén đưa mắt nhìn Thiên tử đương triều.

Chỉ thấy Thiên tử đương triều, khuôn mặt như ôn ngọc, mắt sáng mày ngài, nghe những lời của Bao Chứng như vậy tuy sắc mặt có chút sa sầm, đôi mày nhíu lại, nhưng không hề có vẻ gì là giận dữ, ngược lại còn có vẻ kiên nhẫn lắng nghe.

Kim Kiền, bỗng ngộ ra, thầm nghĩ: Thì ra là thế, giờ mới nhớ ra, vị này hẳn là Nhân Tông Triệu Trinh thời Bắc Tống đây mà. Sử sách có ghi, đây là vị hoàng đế có tính khí dễ chịu hiếm có trong lịch sử, chẳng trách lão Bao dám can gián như vậy, té ra lão Bao cũng là “bà già đi mua hồng... phải chọn quả mềm tay”.

Bao đại nhân vừa nghe Thiên tử đã chuẩn tấu, lập tức phủ phục khấu đầu lạy tạ, sau đó thẳng người lên, ôm quyền cao giọng nói: “Thánh thượng, triều đại ta từ thuở Thái tổ khai quốc bốn bề đều thái bình, đến nay cũng bởi Thánh thượng trị vì luôn lấy nhân đức làm gốc mà quốc thái dân an, con dân Đại Tống đều hàm ơn hoàng ân dạt dào như mưa nguồn suối bể, bởi vậy dưới có bách tính, trên có vương công đại thần đều tôn sùng hoàng thất, đem hành động và lời nói của hoàng thất làm gương, lấy việc làm của hoàng thất làm chuẩn mực! Trần Thế Mỹ được chọn làm phò mã, trở thành kiêu khách của hoàng thất, hành vi cử chỉ càng phải đúng mực, nghiêm túc, càng phải dưỡng đức tu thân, nhưng nay, Trần Thế Mỹ lại làm ra những việc vong luân bại đức, làm ô nhục hoàng thất. Nếu Bao Chứng không nghiêm trị Trần Thế Mỹ, há chẳng phải là để cho tôn nghiêm của hoàng thất bị phường bại hoại làm cho hoen ố, dám hỏi Thánh thượng, như thế thì sau này còn có kẻ nào tôn sùng hoàng thất nữa, tôn nghiêm của hoàng thất đã không còn thì địa vị thiên tử của Thành thượng cũng khó lòng giữ vững, e rằng khi ấy xã tắc Đại Tống ta nguy mất!”.

Những lời này vừa được thốt ra, dừng nói đến Thiên tử kinh hoàng thất sắc mà ngay cả công chúa mới rồi còn hồng hách ngang ngược nhất thời cũng ngã xuống ghế, toàn thân mềm nhũn. Lại nhìn Trần Thế Mỹ, phải nói là mắt hồn mất vía, hai mắt trợn ngược trắng dã.

Kim Kiền lòng lại thầm tán thưởng: Ủầy! Lão Bao này, quả nhiên là miệng lưỡi sắc bén, tâm sáng như gương. Một tràng những lời này, ngoài tránh chỗ hiểm yếu nhắm vào nơi nhẹ nhàng, còn vòng vo tam quốc, công lý, công đạo gì đó cũng chẳng đề cập đến – thực ra nói mấy chuyện này với người trong hoàng thất vốn cũng chẳng có tác dụng gì mấy, mà nhắm thẳng và tử huyệt là sự tôn sùng và địa vị của hoàng thất trong lòng dân chúng, một lời như lở núi khơi sông, lập tức có hiệu quả. Minh kiến thức quá nông cạn, thật sai lầm khi cho rằng lão Bao không biết cái gì là mở mang, khai sáng về kỹ năng kỹ xảo, nay xem ra, trình độ kỹ thuật trong đó có khi còn vượt qua cả tàu Thần Châu số Sáu ấy chứ.

Chỉ thấy Thiên tử Triệu Trinh nheo mày cân nhắc hồi lâu, sau đó từ từ đứng dậy khỏi ghế, đến trước mặt Bao đại nhân, đưa tay đỡ Bao đại nhân dậy. Bao đại nhân thấy thế, vội vàng đứng lên, khom người lui sang một bên.

“Bao khanh!”, Thiên tử khẽ gật đầu, thần sắc ngưng đọng nói: “Bao khanh, mỗi câu của khanh đều trung trình tiết liệt, mỗi từ đều đáng quý tựa vàng, hôm nay quả thực trầm suy nghĩ chưa thấu đáo”, ngưng lại một lát, Thiên tử đột nhiên cao giọng: “Phủ doãn Khai Phong Bao Chứng tiếp chỉ!”.

Chúng nhân Khai Phong phủ nghe vậy, lập tức nhất tề quỳ xuống.

“Phò mã đương triều Trần Thế Mỹ, tội ác ngập trời, chứng cứ vô cùng xác thực, hôm nay trẫm lệnh cho phủ doãn Khai Phong phủ phải tra xét rõ ràng vụ án này, tuân theo phép công mà xử lý, xét xử nghiêm túc!”

“Thánh thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”, mọi người vội dập đầu tạ ơn.

Triệu Trinh gật gật đầu, lại nói tiếp: “Hồi cung!”.

Công chúa nghe xong, đứng phắt dậy, hô vang: “Hoàng huynh!”.

Thiên tử nghe vậy, bèn từ từ quay đầu lại, trừng mắt lạnh lùng nhìn, trầm giọng nói: “Công chúa, còn không mau cùng trẫm hồi cung?!”.

Một câu này lạnh tựa băng tuyết, buốt giá thấu xương, long uy khiếp người, nhất thời khiến cho mọi người trên công đường đều rùng mình ớn lạnh.

Còn công chúa, thoáng chốc sắc mặt đã biến đổi, đôi môi run run không dám thốt ra một lời, cung kính đi theo Thiên tử, lặng lẽ rời khỏi.

Đến khi đoàn người hộ giá Thiên tử rời khỏi Khai Phong phủ nha, tất cả nha dịch đều đứng dậy, ai về vị trí người nấy. Bao đại nhân đi đến sau bàn xử án, cầm thẻ lệnh trên bàn lên, hạ giọng nói: “Đưa Trần Thế Mỹ lên trảm đao!”

Trương Long, Triệu Hồ lôi Trần Thế Mỹ lên, ghì đầu hắn xuống dưới lưỡi đao. Lần này Trần Thế Mỹ lại im lặng, ngoan ngoãn đến lạ thường, hai mắt hắn trống rỗng, tựa như một cái xác không hồn

“Trảm!”, Bao đại nhân ngừng thần, thẻ lệnh trong tay thuận theo tiếng nói rơi xuống.

Vương Triều hạ đao xuống, nhất thời đương trường máu tươi ngập tràn, Trần Thế Mỹ đầu lia khỏi cổ, lập tức vong mạng.

Mặc dù Kim Kiên rất nhanh, trốn vào được một góc, chỉ thoáng thấy một vệt máu đỏ tuôn ra nhưng bụng dạ vẫn nôn nao không thôi, không kìm được quay đầu nhìn Tần Hương Liên, chỉ thấy thân hình Tần Hương Liên co rúm, sau đó lại xuội lơ bất động.

“Bãi đường!”

Bao đại nhân hạ lệnh một tiếng, kết thúc vụ án.

Hôm nay, ánh nắng rực rỡ, mây nhẹ gió hiu hiu, trong Phu Tử viện của Khai Phong phủ là cảnh tượng thông dong nhân nhã.

Kim Kiên ngồi xếp bằng trên ghế đá trong Phu Tử viện, mặc dù nàng muốn nhắm mắt nghỉ ngơi thư giãn, nhưng đành chịu bởi hai đứa nhóc bên cạnh cứ lú lú suốt.

“Thần tiên ca ca, vì sao cha lại không muốn gặp bọn đệ?”, Ninh Nhi ngồi trên ghế đá bên cạnh, đôi chân đi giày vải không ngừng đá qua đá lại.

“Đúng thế, bọn muội và mẫu thân tới đây đã lâu lắm rồi, sao cha không hề đến thăm dù chỉ một lần?”, Hình Nhi bên cạnh cũng nghiêng đầu hỏi.

Kim Kiên đưa mắt nhìn Tần Hương Liên phía đối diện, thấy sắc mặt Tần Hương Liên buồn bã, u sầu, rũ mắt xuống không nói lời nào.

Kim Kiên bắt giác thẫn thờ dài một tiếng.

Án phò mã kết thúc được bảy ngày rồi, hai đứa nhóc cũng đã thuận lợi đón về, nhưng chỉ có Tần Hương Liên vẫn mang dáng vẻ sống dở chết dở như ma như quỷ, thật khiến người ta não ruột.

Kim Kiên xoa cằm suy tư, rồi mở miệng nói: “Bọn đệ còn nhớ câu chuyện mà ca ca từng kể không?”.

“Thần tiên ca ca có phải đang nói đến câu chuyện về các ngôi sao không?”, Ninh Nhi hỏi.

Kim Kiên gật gật đầu, lại nói tiếp: “Bởi vì Ngọc Hoàng trên thiên đình muốn cha bọn đệ giúp đỡ, nên đã triệu cha bọn đệ về thiên đình. Bảy giờ cha bọn đệ đã trở thành một vì sao trên trời rồi”.

Tần Hương Liên nghe thế không khỏi sửng sốt, liền ngược mắt lên nhìn Kim Kiên.

Kim Kiên bèn đưa một ngón tay lên môi, khẽ mỉm cười, lại nghiêng đầu nói với hai đứa trẻ: “Chính vì thế, nếu Ninh Nhi và Hình Nhi nhớ cha thì chỉ cần ngẩng đầu lên nhìn những vì sao trên trời, ở đó có cha của Ninh Nhi và Hình Nhi đấy”.

Hai đứa trẻ nghe xong liền hưng phấn mãi không thôi, chúng nhảy từ trên ghế đá xuống, nắm lấy vạt áo Kim Kiên hỏi: “Vậy thì cha cũng biến thành thần tiên rồi phải không ạ?”.

Kim Kiên gật đầu.

“Thế Ninh Nhi và Hình Nhi cũng có thể trở thành thần tiên phải không?”

Kim Kiên bắt đầu chỉ dẫn gật đầu tiếp.

Hai đứa nhóc lập tức cao hứng, một trước một sau chạy ra giữa sân, cười khanh khách nói: “Tốt quá rồi, Ninh Nhi, Hình Nhi cũng có thể trở thành thần tiên rồi...”.

Tần Hương Liên nhìn hai con, sắc mặt dần trở nên nhu hoà, khe khẽ nói: “Ăn công lại giúp Hương Liên lần nữa rồi”.

Kim Kiên lắc đầu cười nói: “Ninh Nhi, Hinh Nhi còn nhỏ, đành phải soạn ra một câu chuyện để dỗ dành chúng, sau này đợi đến khi chúng lớn, tỷ hãy đem đầu đuôi sự việc kể hết cho chúng biết”. Nghĩ một chút, Kim Kiên lại nói thêm: “Hương Liên đại tỷ, tỷ phải nhớ, nhất định phải đích thân tỷ nói ra, đừng giấu giếm gì cả, cũng đừng thêm bớt thêm, chỉ cần đem chân tướng sự việc nói ra là được”.

Tần Hương Liên không hiểu, hỏi: “Vì sao vậy?”.

Kim Kiên trầm nghĩ: Chắc, trả lời thế nào giờ? Không thể nói cho tỷ ấy biết đây là tâm lý học do mình xem phim truyền hình rồi đúc rút ra được. Phàm là những chuyện như thế này, nếu chúng nghe được sự thật từ miệng người khác, hoặc là chỉ biết một phần sự thật, hoặc biết được sự thật đã được phóng đại, dựa theo những tình tiết cũ rích của phim truyền hình mà phán đoán, thì hai đứa nhóc này tám phần là sẽ đi theo con đường cực đoan. Phim truyền hình mặc dù không đáng tin lắm nhưng ít nhiều trong đó cũng có vài cơ sở lý luận, lúc này cũng chỉ đành bám vào mà vận dụng thôi, còn tốt hơn nhiều so với việc chẳng có chút căn cứ lý luận nào.

Nhưng những điều này Kim Kiên lại không cách nào nói ra được, đành phải làm ra vẻ thần bí nói: “Xem như là tiên pháp của Thần tiên ca ca đi”.

Tần Hương Liên dường như đã hiểu, liền mỉm cười gật đầu.

“Xem ra hai vị trò chuyện với nhau rất vui vẻ.”

Một âm thanh từ sau lưng Kim Kiên truyền tới, Kim Kiên xoay người lại nhìn một cái, liền thấy Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh và Triển Chiêu đang đi vào viện.

Kim Kiên và Tần Hương Liên vội đứng dậy, chấp tay thi lễ nói: “Bái kiến Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, Triển đại nhân”.

Hai đứa nhóc vừa nhìn thấy liền nhào về phía trước, nắm lấy hai ống tay áo của Triển Chiêu mà reo lên: “Miêu ca!”, rồi quay đầu cười với Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh: “Bá bá mặt đen, bá bá mặt trắng”.

Ba người vừa nghe thấy cách xưng hô này, nhất thời cười khở.

Kim Kiên ở bên cúi đầu cười trộm, lại không dám cười thành tiếng khiến cho ruột già ruột non toàn bộ đều co thắt lại thành hình nơ bướm.

Tần Hương Liên vẻ mặt ngại ngùng, vội mở miệng gọi hai con lại. Hai đứa nhóc nghe tiếng mẹ gọi mới miễn cưỡng buông quan bào đồ thẩm của Triển Chiêu ra, chạy tới bên Tần Hương Liên.

Kim Kiên thoáng nghe thấy tiếng thở phào nhẹ nhõng của “Miêu Nhi”.

Công Tôn tiên sinh bước lên phía trước vài bước, hắng giọng hỏi: “Ăn của phò mã đã kết thúc, không biết sau này các vị đã có dự định gì chưa?”.

Kim Kiên vừa nghe liền nghĩ: Tiêu rồi, lão Công Tôn Trúc tử này đã hạ lệnh đuổi khách rồi. Có điều ngẫm lại thì cũng đến lúc rồi, hơn nữa tình hình kinh tế của Khai Phong phủ cũng không dư giải gì, không thể nào bao nuôi mấy kẻ ăn không ngồi rồi như mình cả đời được. Làm thế nào bây giờ, nếu rời khỏi khai phong phủ, mình tìm đâu được một nơi mà các danh nhân lịch sử tề tựu, ăn uống miễn phí, lại còn cả bác sĩ tại gia kinh nghiệm đầy mình, thêm cả đội vệ sĩ chuyên nghiệp, đẹp trai như nơi đây?

Bên này Kim Kiên đau khổ khôn nguôi, còn bên kia Tần Hương Liên sớm đã có dự tính.

Chỉ thấy Tần Hương Liên khẽ cúi đầu nói: “Bẩm các vị đại nhân, cha mẹ Hương Liên có để lại một gian tổ ốc cùng ba sào đất bạc màu, Hương Liên định đưa các con về quê”.

Công Tôn tiên sinh nghe vậy thì gật đầu, bèn lấy từ trong ngực áo ra một tấm ngân phiếu nói: “Đại nhân niệm tình các người là cô nhi quả phụ, cuộc sống vô cùng khó khăn, cho nên đã đem năm mươi lạng bạc này tặng cho các người, người hãy nhận lấy đi”.

Tần Hương Liên nghe thế liền cảm động mãi không thôi, vội dắt tay các con quỳ lạy nói: “Tần Hương Liên đa tạ đại ân đại đức của Bao đại nhân”.

Bao đại nhân gật đầu nói: “Mau đứng dậy, không cần đa lễ như thế”.

Mẹ con Tần Hương Liên bèn đứng dậy, lui sang một bên.

Công Tôn tiên sinh lại quay sang hỏi Kim Kiền: “Không biết tiểu huynh đệ có dự tính gì chưa?”.

Kim Kiền vừa thấy Công Tôn tiên sinh xuất tờ giấy ngân phiếu năm mươi lạng bạc thì kích động đến nỗi hai mắt đại đi, tâm tư đảo điên vài vòng, nhất thời trong lòng có một chủ ý. Vừa nghe Công Tôn tiên sinh hỏi đến mình, liền vội vàng lùi ra sau mấy bước dài rồi tiến lên, quỳ xuống dập đầu cúi lạy Bao đại nhân.

Cử chỉ này khiến mọi người kinh hoàng, Bao đại nhân lùi về sau nửa bước, rồi mới hỏi: “Kim tiểu huynh đệ, hà cớ gì lại hành đại lễ như vậy?”.

Chỉ thấy Kim Kiền dập đầu bình bình xuống đất, cao giọng nói: “Đại nhân, tiểu nhân người Sái Châu (lòng thầm nghĩ: dù sao diện tích Trung Quốc cũng hơn chín trăm vạn kilomet vuông, Sái Châu chắc chắn là ở Trung Hoa đại lục, cũng không tính là mình nói dối), từ nhỏ đã mồ côi không nơi nương tựa (người từ hiện đại quay về thời cổ đại đương nhiên là không nơi nương tựa rồi), không thể làm gì hơn là xin cơm mà sống (từ nhỏ mình đã xin cơm bố mẹ để lớn lên mà), nay có thể tới Khai Phong phủ, thực là phúc phận của tiểu nhân! Tiểu nhân ngưỡng mộ đại nhân chấp pháp như núi (lời thực lòng đó!), ngưỡng mộ Công Tôn tiên sinh túc trí đa mưu (vô cùng thực lòng!), ngưỡng mộ Triển đại nhân hiệp khí cuộn cuộn ngút trời (ngoài ra còn siêu cấp đẹp trai nữa), hôm nay nếu bảo tiểu nhân phải rời đi thì đó chính là lấy đi nửa tính mạng của tiểu nhân! Tiểu nhân không có tâm nguyện gì, chỉ mong đại nhân có thể cho tiểu nhân làm một tiểu sai dịch trong phủ nha (chính là để cho mình được làm một công nhân viên chức), để có thể vì đại nhân mà phân ưu giải nạn (thuận tiện kiếm tiền), tiểu nhân sẽ cảm kích vô cùng!”.

Những lời đồng dạng cảm động lòng người này vừa dứt, ngay cả Kim Kiền cũng thầm đắc ý.

Bao đại nhân càng lộ vẻ tán thưởng, vuốt râu gật đầu cười: “Kim Kiền, quả nhiên ngươi là kẻ ôm chí lớn. Được, hôm nay bản phủ nhận lời ngươi, ngày mai bắt đầu làm việc. Ngươi hãy đến Tam ban phòng nhận sai phục, giữ chức sai dịch của Khai Phong phủ”.

“Đa tạ công ơn tái sinh của đại nhân!”

Kim Kiền đứng dậy, hành lễ với Công Tôn tiên sinh, Triển đại nhân. Tần Hương Liên bước lên phía trước chúc mừng, còn hai đứa trẻ tuy không hiểu chuyện nhưng cũng hò reo theo, nhất thời trong Phủ Tử viện vô cùng náo nhiệt.

Chỉ là trong lòng Kim Kiền có chút phân vân: Nhớ lại hồi mình còn ở thời hiện đại, luôn tìm cách để được làm nhân viên công chức, xui xẻo thay lại không có cửa sau nào để đi, còn đến thời cổ đại này lại thuận lợi như vậy... Có điều nói đi nói lại, mình xin lão Bao như thế này, chắc cũng không tính là đi cửa sau đâu nhỉ...

Sáng sớm ngày hôm sau, mẹ con Tần Hương Liên chuẩn bị hành trang khởi hành, hai đứa bé cứ nín lấy Kim Kiền khóc lóc mãi không thôi. Triển Chiêu đến đưa tiễn, đành phải hy sinh cả hai ống tay áo quan, vất vả lắm mới tiễn được ba mẹ con lên đường. Tiễn biệt mẹ con Tần Hương Liên xong, từ biệt Triển Chiêu, Kim Kiền liền đến Tam ban phòng báo danh.

Tam ban phòng nằm ở hai bên thông đạo giữa Chính môn và Nghĩa môn của phủ nha, mỗi bên có hai mươi gian công phòng, giải thích theo cách nói của thời hiện đại thì đây chính là văn phòng làm việc của nha dịch.

Tiếp đãi Kim Kiền là tổng ban đầu của Tam ban nha dịch, đó là một đại hán trung niên với thân hình hơi hơi pháp phi, mặt đầy râu quai nón, tính tình thẳng thắn hào sảng, miệng cười rộng như miệng thùng gỗ.

“Kim Kiền, hôm qua Công Tôn tiên sinh có dặn ta phải tiếp đón ngươi chu đáo, nói rằng hôm nay ngươi sẽ đến báo danh, thế nên, từ sáng sớm nay ta đã đợi ngươi rồi”.

Kim Kiền ngồi bên cạnh cười phụ họa, lòng lại phiền muộn, thái độ của vị tổng ban đầu này sao lại tốt thế nhỉ?

Kim Kiền không biết, từ sau vụ án Trần Thế Mỹ, Kim Kiền cũng được xem như có chút danh tiếng, nghiêm nhiên trở thành một danh nhân của Khai Phong phủ, hưởng chỉ chức vị của nàng lại do đích thân Bao đại nhân phê chuẩn, còn được Công Tôn tiên sinh đặc biệt căn dặn, thế nên vị ban đầu này tất nhiên phải đối đãi chu đáo với Kim Kiền.

Tổng ban đầu lại cười, hỏi: “Không biết Kim Kiền người muốn làm ở ban nào?”.

Kim Kiền bất giác ngẩn người, thầm nghĩ: Ban nào nhỉ? Lẽ nào công chức viên của thời cổ đại này còn phải phân ban phân cấp, rồi tiến hành huấn luyện nghiệp vụ trước khi nhậm chức? Không đến mức như vậy chứ... Thôi, cứ hỏi rõ ràng cho chắc.

Nghĩ vậy, Kim Kiền liền chấp tay lại: “Không biết ý tổng ban đầu thế nào?”.

Tổng ban đầu vừa nghe, liền hầy một tiếng, đứa nhỏ này cũng thật có lễ nghĩa, nhanh như vậy đã biết thỉnh giáo tiên bối, trong lòng không khỏi có chút đắc chí, vì thế ông bèn vuốt râu cười nói: “Tạo ban làm tạp vụ, rốt cục vẫn là làm những việc nhỏ nhặt vặt vãnh, e rằng không phát triển được. Tráng ban là chỗ sai dịch làm những việc nặng, xem người thân hình gầy yếu, sợ là cũng không thích hợp, mà Khoái ban chuyên đi tróc nã tội phạm, là nơi sản sinh ra nhiều danh bổ, người lại có một thân kinh công tuyệt đỉnh, theo lý thì nên gia nhập vào ban này”.

Kim Kiền giờ mới hiểu, thì ra chữ “ban” này không phải là chữ “ban” kia[3], nó có nghĩa là chức vụ được phân công. Kim Kiền suy nghĩ rất nhiều rồi lập tức quyết định, mở miệng nói: “Tổng ban đầu, tiểu nhân quyết định ra nhập Tạo ban”.

[3] Ở đây Kim Kiền hiểu nhầm từ “ban” có nghĩa là lớp học.

“Hả?”, tổng ban đầu nghe xong không khỏi có chút kinh ngạc, vội hỏi lại: “Kim Kiền, người đã suy nghĩ kĩ chưa?”.

Kim Kiền gật mạnh đầu, thầm nghĩ: Mình đương nhiên là nghĩ kĩ rồi. Tráng ban là nơi làm việc chân tay, Khoái ban thì làm những việc nguy hiểm, chỉ có Tạo ban là làm việc nhàn nhã. Mình chẳng qua chỉ muốn làm kẻ bình thường, đủ ăn đủ mặc, dư dả chút đỉnh, Tạo ban lại thừa tiêu chuẩn ấy.

Về mặt tổng ban đầu mù mờ không hiểu, nhưng lại thấy Kim Kiền thần sắc kiên định, cũng không nói nhiều nữa, chỉ ghi tên Kim Kiền vào danh sách Tạo ban, lại lấy một bộ trang phục nha dịch đưa cho Kim Kiền.

Kim Kiền nhận lấy y phục, không cảm thấy vui sướng trong lòng, hỏi tiếp: “Xin hỏi tổng ban đầu, bổng lộc của nha dịch Khai Phong phủ là bao nhiêu?”.

“Sáu lượng bạc”, tổng ban đầu đáp.

Kim Kiền gật đầu, thầm nghĩ: Không tồi, chuyện tích cóp tiền riêng xem ra ta có hy vọng rồi. Lại hỏi tiếp: “Vậy cuối năm có phụ cấp không?”.

Ban đầu nghe xong không khỏi kinh ngạc, ngưng lại một chút rồi mới trả lời: “Sáu lượng bạc chính là lương bổng một năm, phụ cấp là gì?”.

“Cái gì?!” , nhất thời Kim Kiền hét một tiếng lớn, “Ngài nói sáu lượng bạc này là... là... là... là lương bổng một năm?!”.

Tổng ban đầu bị dọa nhảy dựng lên, một hồi lâu sau mới phản ứng lại, gật gật đầu.

Kim Kiền bỗng đứng ngây người, mãi sau mới hỏi: “Xin hỏi ban đầu, bản triều ta đại tham quan là vị nào?”.

Tổng ban đầu lại sững sốt, kinh ngạc, thầm nghĩ: Cái tên Kim Kiền này sao lại hỏi những vấn đề quái dị như vậy? Người được Công Tôn tiên sinh lựa chọn tiến cử, quả nhiên là tâm tư khác hẳn người bình thường, nói như thế thì tương lai ắt sẽ là kẻ xuất chúng rồi. Nghĩ đến đây, tổng ban đầu cũng không dám trề nãi, ngấm ngấm một lát rồi mới trả lời: “Ta cũng không rõ lắm, nhưng có từng nghe Vương giáo úy nói qua, cũng có chút ấn tượng, có lẽ là thái sư của bản triều, tên gọi là... họ gì ấy nhỉ...”.

“Bàng thái sư.”

“Đúng, đúng, đúng thế, chính là Bàng thái sư, Kim Kiền sao người lại biết?”

Kim Kiền thở dài một cái, ngược mắt lên nhìn tổng ban đầu, tiếp tục hỏi: “Vậy xin hỏi chỗ của Bàng thái sư có thiếu thuộc hạ không?”.

“Hả?”

“Quên đi, tiểu nhân không hỏi nữa. Bàng thái sư kia cũng chẳng phải hạng tốt đẹp gì, đi theo lão ta có khả năng còn chẳng bằng đi theo lão Bao ấy chứ.”

“Hả?”

“Xin hỏi tổng ban đầu, áo mặc cùng cơm ăn hẳn là không thu tiền chứ?”

“Đúng thế...”

Kim Kiền nghe vậy mới đưa tay lau mồ hôi lạnh đầy đầu, ôm quần áo, chật vật đi ra khỏi Tam ban phòng.

Cho đến khi xác định xung quanh không có ai, Kim Kiền mới ngồi sụp xuống, ôm đầu, miệng lẩm bẩm: “Một năm sáu lượng bạc, thế có nghĩa là một tháng nửa lượng, nửa lượng bạc tương đương hai xâu rưỡi tiền, một xâu tiền là năm mươi đồng, một tháng có tất cả là một trăm hai mươi lăm đồng, mà một tháng ba mươi ngày, vị chi mỗi ngày chỉ có 4,16666 đồng. Một bát mì Dương xuân là hai đồng... Thượng đế ơi, chi bằng ngài cho tôi hít gió Tây Bắc mà sống đi!!!”.

14. Q.1 - Chương 14

Tại Đông Hoa thị nghe được lời Kim,

Ô bồn[1] xuất hiện nửa đêm kinh hoàng

[1] Ô bồn: cái chậu đen.

Đông Kinh Biện Lương là kinh sư của Đại Tống, thái bình thịnh trị, người vật phong phú, dân cư hơn trăm vạn. Mặc dù địa thế bằng phẳng rộng rãi nhưng quân phòng vô cùng nghiêm ngặt, thành quách bốn phía, sông lượn uốn quanh, bên ngoài tường thành, lầu gác đối nhau. Mà bên trong thành lại là cảnh tượng liêu rủ rợn bóng, cỏ hoa chen lối, phong tình vô hạn.

Thành có bốn con sông chảy qua, đường thủy thông suốt, thuyền bè tấp nập, cầu cầu nối nhịp, quả là: “Cầu vòng đai ngọc vắt ngang, thuyền hoa ánh nước, cảnh này đẹp thay”.

Trên bờ, hàng quán san sát, ngựa xe như nước, phố thị phồn thịnh, những kỳ trân dị bảo từ khắp nơi đều quy tụ về đây.

Trong đó, phía đông thành, phố phường sầm uất: Phàm là ẩm thực, từ hoa quả từng mùa, tôm, cá, ba ba, cua, thịt khô chim thỏ, cho đến vàng ngọc, đồ trang sức quý hiếm, rồi cả y phục, không gì là không có. Mùa nào thức nấy, rau củ tươi ngon được đưa đến chợ, những vật phẩm hiếm có trở nên quý giá, được mọi người tranh nhau trả giá.

Giờ đang là tháng Năm, đầu hạ, trái cây đúng độ chín rộ, khắp phố nơi nơi ngập tràn hương thơm quyến rũ của các loại hoa thơm quả lạ, khách qua đường không ai là không dừng chân hít hà. Nhưng cho dù là hương thơm mê hoặc, cảnh sắc say lòng người như thế cũng chẳng thể làm vướng bận được bóng dáng tuyền một màu lam kia, chẳng thể lọt vào đôi mắt sáng lấp lánh như sao kia.

Người thanh niên áo lam này, dáng vẻ vội vã, bước đi nhanh đến nỗi chân không chạm đất, tuy một thân phong trần nhưng thân hình vẫn thẳng tắp, chưa từng nhuốm vẻ mệt mỏi, nhanh chóng đi qua đám người huyền ảo, tựa như đang đi giữa chốn không người.

Đột nhiên, chàng thanh niên áo lam dừng bước, hai hàng lông mày nhíu lại, lặng lẽ nhìn về phía đám đông không biết vì lý do gì lại tụ tập ở phía trước, lòng thầm thắc mắc.

Con đường này, bình thường tuy người qua lại như mắc cửi, nhưng chưa từng có chuyện mọi người gây rối tụ tập đông người, mình đi mới có mười mấy ngày mà trong thành đã có chuyện phát sinh rồi ư?

Nghĩ vậy, người thanh niên áo lam bất giác bước nhanh về phía trước, len vào đám người, muốn đi đến giữa đám đông để tìm hiểu chuyện gì đang diễn ra. Nhưng vừa len qua được một nửa, bên tai đã vang lên tiếng hô lớn.

“Tôi nói này đại ca, tục ngữ dạy rất đúng, giao tình thứ nhất, mua bán thứ hai, nay tôi đã nói hết nước hết cái, anh vẫn không thể giảm giá được ư?”

Người thanh niên áo lam không khỏi sửng sốt, âm thanh mười phần mạnh mẽ này, dường như đã được nghe ở đâu đó rồi, có chút quen tai, không kìm được lại chen lên trước vài bước. Vượt qua đám đông, người thanh niên áo lam thoáng thấy một bóng người, đang đứng chính giữa vòng vây.

Người này, mặc trang phục sai dịch xen lẫn hai màu đỏ đen, thân hình mảnh khảnh nhưng tư thái lại chẳng mấy may có chút yếu ớt. Ông tay áo xắn lên tận khuỷu, hai tay chống nạnh, một chân còn đạp lên sọt tre đựng đầy lê xanh trước mặt.

Người bán hàng cũng chẳng phải hạng gà mờ, anh ta khoanh tay trước ngực, nhú mày, mặt lạnh tanh, tuổi chỉ khoảng ba mươi nhưng râu ria đã xồm xoàm.

“Tiểu tử! Đừng tưởng mình là quan sai thì lão tử sợ cậu nhé?! Hiện giờ quan lại, ai mà chẳng cho thương lái đem những rau quả tốt nhất chuyển thẳng vào trong phủ chứ? Đâu có ai lại phải thủ hạ ra chợ mua đồ? Tôi xem cậu chắc chắn là thêm lê quá không chịu được, lại không muốn bỏ nhiều tiền ra mua, thế nên mới nói xằng xiên, lấy đại nhân nhà mình ra làm cái cớ để ép giá chứ gì!”

Tiểu sai dịch nọ nghe vậy thì tức khí, nhất thời cao giọng đáp lại: “Tôi bảo này, cái người râu ria xồm xoàm kia, cớm có thể ăn bậy, nhưng lời thì không thể nói bậy. Những đại nhân của phủ khác thế nào, tôi không cần biết, nhưng đại nhân của phủ nhà tôi, từ lúc nhậm chức đến nay chưa từng nhận nửa phần đồ người khác biếu! Anh đừng tưởng mặt anh đầy râu thì nói gì không ai biết, có thể nói bậy nói bạ, coi chừng tôi kiện anh tội phỉ báng đấy!”

Người xem xung quanh nghe vậy bỗng sửng sốt, nghĩ bụng: Tội phỉ báng là tội gì vậy, sao chưa từng nghe thấy nhỉ?

Người bán hàng râu ria xồm xoàm kia lại chẳng hề để tâm, chỉ khoanh tay, cười nói: “Ha, Lý Đại tôi từ khi hiểu chuyện đến nay, chưa từng nghe thấy lời nói nào nực cười đến vậy. Tiểu tử, cậu nói đại nhân nhà cậu thanh liêm như vậy, tôi thật muốn nghe xem, vị đại nhân của phủ nào mà lại đáng khen đến độ cậu dám ba hoa không ngưng miệng như thế?”

Sai dịch nọ nghe xong tỏ ra đắc ý, hất cằm lên, cao giọng nói: “Cái đồ râu ria xồm xoàm nhà anh nghe cho rõ nhé, đại nhân nhà tôi chính là Khai Phong phủ doãn, Bao Thanh Thiên, Bao đại nhân!”

Lý Đại, người râu ria xồm xoàm nọ, vừa nghe xong liền kinh ngạc, một lát sau mới hỏi: “Cậu nói Bao đại nhân chính là vị đại nhân vừa chém phò mã đấy phỏng?”

“Đúng thế!”, sai dịch gơ ngón tay cái lên.

Lý Đại gật đầu, nói: “Nếu là Bao đại nhân, tôi tin. Bao đại nhân xác thực là vị quan thanh liêm”. Nhưng lại một chút, Lý Đại nói tiếp: “Nhưng quan tốt là quan tốt, còn lê này một đồng cũng không giảm!”

“Hả?”, sai dịch nghe xong không khỏi bàng hoàng, đôi mắt dài nhỏ bỗng mở lớn tròn trĩnh.

Có người trong đám đông cười nói: “Ha ha, tiểu sai dịch của Khai Phong phủ, hôm nay cậu gặp phải đối thủ rồi, Lý Đại nổi danh chắc giá cả khu chợ này đấy!”

Mọi người cười vang một trận.

Lại nghe có người nói: “Tiểu sai dịch, cậu đến khu chợ này chưa đầy nửa tháng đã ép được giá của gần hết tiểu thương khu này, cũng coi như bản lĩnh không tồi, hôm nay cậu cứ nhận thua đi thôi!”

Mọi người lại cười vang trận nữa.

Người thanh niên áo lam đứng trông đám đông tuy nghe rất rõ ràng, nhưng trong lòng vẫn thấy vô cùng khó hiểu, quay sang vị lão bá bên cạnh hỏi: “Vị lão nhân gia này, xin hỏi tiểu sai dịch kia là...”, nghĩ một lúc lâu, người áo lam cũng không biết nên hỏi thế nào, không khỏi ấp úng.

Vị lão bá nọ vừa nhìn đã thấy người thanh niên áo lam này, tướng mạo đường đường, tư thế oai hùng, đỉnh đạc, nhưng khẩu khí lại ôn hòa, lễ độ, không khỏi khiến người ta nảy sinh hảo cảm, vội vàng trả lời:

“Vị tiểu ca này, cậu không biết rồi, cậu tiểu sai dịch mới này của Khai Phong phủ là người rất chặt chẽ. Khu chợ của chúng tôi, quan sai đến mua hàng vốn không nhiều, hầu hết chính là quan gia của Khai Phong phủ. Nhưng trước giờ quan gia cũng chỉ hỏi giá, mua đồ xong rồi đi. Còn tiểu sai dịch này lại không như vậy, từ khi cậu ta đến đây liền cò kè mặc cả ép giá từng chút một, xuất khẩu thành chương, mà lần nào cũng không giống nhau, mỗi lần đều đòi mới”.

Người thanh niên áo lam nghe xong lại nhứ chặt mày, trầm giọng hỏi: “Vậy há chẳng phải hấn mượn danh quan phủ, ức hiếp tiểu thương sao?”.

Lão bá sững sốt, lặng đi lại một lát rồi cười nói: “Vị tiểu ca này nói sai rồi. Giá cả hàng hóa trong chợ vốn không cố định, chuyện mặc cả ép giá lẫn nhau rất phổ biến thường. Không ai nói lại được cậu tiểu sai dịch này, cậu ta nói khiến cho người khác tâm phục, không thể không giảm giá, hơn nữa từ khi Bao đại nhân nhậm chức đến nay đã làm nhiều chuyện tốt cho bách tính chúng tôi, giá cả cũng nên giảm vài phần”.

Người thanh niên áo lam nghe xong những lời này, hai hàng lông mày mới giãn ra, khe khẽ gật đầu.

Lão bá kia lại nói tiếp: “Có điều nếu không phải cậu sai dịch kia mỗi lần trả giá đều nói rất thú vị thì e rằng cũng không thể thuyết phục được toàn bộ các tiểu thương của khu chợ này”.

Người thanh niên áo lam kinh ngạc, không kìm được hỏi: “Việc trả giá thú vị như thế sao?”.

Lão bá cười nói: “Vị tiểu ca này, cậu không biết đấy thôi, cậu tiểu sai dịch kia mỗi lần trả giá đều đem lời nói, cử chỉ, hành vi xử sự của mọi người trong Khai Phong phủ ra làm lợi thế, kể còn thú vị hơn mấy người kể chuyện ở Ngõa Tứ^[2], mọi người nghe xong đều rất vui vẻ vì thế tất nhiên là phục rồi. Còn có... A, họ lại tiếp tục rồi”.

[2] Ngõa Tứ: là nơi diễn ra các hoạt động giải trí, nghệ thuật thời Bắc Tống.

Người thanh niên áo lam nghe thế liền nhìn về trung tâm vòng người.

Chỉ thấy tiểu sai dịch kia khoanh tay, chậm rãi đi đi lại lại giữa đám đông, thi thoảng còn hắng giọng. Còn những người xung quanh đều mang dáng vẻ háo hức mong chờ. Lúc này người thanh niên áo lam không kìm được có chút hiếu kỳ, lặng lẽ tiến lên vài bước, bất tri bất giác đã đứng ở hàng đầu tiên.

Tiểu sai dịch trầm ngâm nói: “Lão ca râu ria xồm xoàm, anh có biết vì sao tôi, đường đường một quan sai của Khai Phong phủ, lại đi cò kè với anh mấy đồng tiền mua lẻ không?”.

Lý Đại vẫn khoanh tay trước ngực, thần sắc chẳng có vẻ gì là hòa hoãn, lắc lắc đầu.

Tiểu sai dịch lại hỏi: “Anh có biết Bao đại nhân của Khai Phong phủ chúng tôi là vị quan thanh liêm, trong như nước, sáng tựa như gương không?”.

Lý Đại gật đầu.

Tiểu sai dịch hỏi tiếp: “Vậy anh có biết vì sao mặt Bao đại nhân lại đen như vậy không?”.

Hả?

Không chỉ Lý Đại, mà ngay cả những người nghe cũng đều kinh ngạc. Trên khuôn mặt của người thanh niên áo lam cũng đầy vẻ ngạc nhiên.

“Nguyên nhân chủ yếu chính là... Bao đại nhân quá bận! Không nói đến những điều khác, chỉ riêng những công văn trên bàn của Bao đại nhân mỗi ngày đều cao đến hơn ba thước, Bao đại nhân tối tối đều xem đến tận canh ba nửa đêm, chính vì thế mà ngủ không đủ giấc, da mặt cũng trở nên sạm đi. Hơn nữa, hằng ngày còn phải dậy từ rất sớm, bận đến nỗi ngay cả thời gian rửa mặt Bao đại nhân cũng không có, ngày nối ngày liên tiếp, qua một thời gian dài, da mặt Bao đại nhân mới trở nên đen thui như thế!”

Những lời này nói ra, mọi người đều im lặng, sau đó tiếng cười bắt đầu lan ra trong đám người. Người thanh niên áo lam đầu đầy mây đen, thầm nghĩ: Đại nhân mỗi ngày đều xem công văn đến rất khuya, điều này là thật, nhưng cái chuyện không rửa mặt kia, hình như mình chưa từng nghe thấy.

Tiểu sai dịch ngừng một lát, lại tiếp tục: “Vậy mọi người có biết vì sao mặt Công Tôn tiên sinh lại trắng như vậy không?”.

Tiếng cười ngừng bật.

“Đó là bởi Bao đại nhân lấy giản dị làm tôn chỉ, cho dù mỗi ngày đều xem công văn đến khuya cũng không muốn lãng phí dầu thắp, thế nên mới để cho Công Tôn tiên sinh dùng bột mì đắp lên mặt, phản chiếu ánh trắng, thay cho ánh đèn. Dần dà, mặt Công Tôn tiên sinh cũng trở nên trắng bóc.”

Lần này một trận cười bùng nổ trong đám người, chỉ nghe một trong số họ chêm vào: “Thế há chẳng phải sẽ tốn rất nhiều tiền mua bột mì sao?”.

Tiểu sai dịch xua xua tay đáp: “So với dầu thắp, bột mì rẻ hơn nhiều”.

Tiếng cười lại rộ lên bốn phía.

Người thanh niên áo lam bỗng dừng hối hận vạn phần, không hiểu vì sao mình lại đến chỗ này. Đúng lúc người thanh niên áo lam đang định quay người rời đi, lại nghe thấy tiểu sai dịch nói ra một câu, không khỏi cứng đờ.

Tiểu sai dịch nói: “Vậy mọi người có biết vì sao danh xưng của Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ, Triển Chiêu của Khai Phong phủ lại là ‘Ngự Miêu’ không?”.

Một người kêu lên: “Đương nhiên là vì khinh công của Triển đại nhân rất cao siêu!”.

Tiểu sai dịch gật đầu, đáp: “Vị nhân huynh này nói không sai, chỉ là dám hỏi huynh đài có biết vì sao khinh công của Triển đại nhân lại cao siêu đến thế không?”.

“Vì sao?”

Tiểu sai dịch lập tức trưng ra dáng vẻ vô cùng xót xa, nói: “Đó là vì Triển đại nhân quá bận, bận đến nỗi ngay cả thời gian ăn cơm cũng không có, gầy gò đến độ chỉ còn da bọc xương, như thế thử hỏi vì sao khinh công không tốt cho được?”.

Nghe xong những lời này tất cả lại không cười, không khí nhất thời im lặng đến dị thường.

Còn vị tiểu sai dịch kia lại chậm chậm đi đến trước mặt một người thanh niên áo lam đang đứng trong đám người, chấp tay khẽ cười nói: “Triển đại nhân, đã lâu không gặp, đại nhân vất vả rồi”.

Mọi người nghe vậy vừa mừng lại vừa sợ.

Nói đến Triển đại nhân của Khai Phong phủ, tiếng tăm của “Ngự Miêu” đã sớm truyền khắp trong dân gian, nhưng vị Tứ phẩm hộ vệ này chẳng mấy người biết, cơ hội được nhìn thấy ngài, mọi người sao có thể bỏ qua được! Thế nên tất cả rầm rập hồi hải bước lên vây xung quanh Triển Chiêu, kín mít chẳng còn khe hở, mỗi người người đều mở thật to mắt cố gắng quan sát cho kỹ.

Chỉ thấy người thanh niên này mặc áo dài màu lam, thắt lưng bằng vải đen quấn quanh eo, chân đi một đôi giày đã bạc màu, tay cầm bảo kiếm, lưng thẳng như thân tùng, khuôn mặt văn nhã tuấn lãng, khí chất ôn hòa tựa gió thoảng, khiến người ta không khỏi thấy ấm áp trong lòng, tâm tình phơi phới.

Mọi người không kìm được cứ tấm tắc mãi không thôi: Triển đại nhân quả là danh bất hư truyền, thật là bậc anh hùng tài giỏi tuấn tú thể gian hiem thấy.

Tiểu sai dịch kia túm lấy cánh tay Triển đại nhân, đẩy ra khỏi vòng vây của dân chúng, đi vài bước đến sọt lê của Lý Đại, nói: “Này anh râu ria xồm xoàm, đây chính là Tứ phẩm đối đao hộ vệ, Triển đại nhân của Khai Phong phủ chúng tôi. Anh nhìn xem...”, nói rồi, đột nhiên tiểu sai dịch đưa tay lên phủi phủi áo Triển Chiêu hai cái, nhất thời bụi bay tứ tung.

Tiểu sai dịch lại hỏi: “Nhìn thấy không? Triển đại nhân khinh công cái thế, trên người toàn là bụi đường mỗi mết, có thể thấy đại nhân xuất môn tra án cực khổ cỡ nào. Anh lại nhìn này, y phục trên người Triển đại nhân... Ôi chao, Triển đại nhân là quan tứ phẩm, bổng lộc tất nhiên không ít, nhưng lại giản dị đến nhường ấy, lẽ nào không khiến cho những tiểu nha dịch như chúng tôi kính phục ư? Thế nên chúng tôi, vì

phong phạm giản dị của Khai Phong phủ, mà phải đi mặc cả. Anh râu ria xồm xoàm này, tôi nói đến thế rồi, lẽ của anh có bán rẻ hay không?”.

Nhưng Lý Đại râu ria xồm xoàm lại không trả lời, giống y hệt mọi người xung quanh, im lặng nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Triển Chiêu.

Tiểu sai dịch thấy tình huống như thế không khỏi sững người, thầm nghĩ: Gì thế này, vì sao vẻ mặt của mọi người lại chuyên chú thế, lẽ nào trên mặt của Tiểu Miêu mọc râu sao?

Nghĩ đến đây, tiểu sai dịch không kìm được quay đầu lại quan sát, vừa nhìn liền cười thầm trong bụng.

Nam hiệp Triển Chiêu, vẻ mặt ngưng ngùng, hai vết hồng hồng khả nghi xuất hiện trên má, quả là điểm lệ vô cùng.

Tiểu sai dịch không kìm được cảm khái: Chao ôi, đầu hạ mà còn có thể nhìn thấy hoa đào rợp trời, quả là hiếm có, hiếm có!

Về phần Triển Chiêu, một thân tuyệt nghệ, kinh công tuyệt thế, từ thuở thiếu niên, danh tiếng của Nam hiệp đã uy chấn giang hồ, đối mặt với vô số địch thủ cũng chưa từng thoái lui nửa phần; mà từ khi đi theo Bao đại nhân đến nay, luôn lấy công lý pháp luật làm đầu, coi việc bảo vệ Bao đại nhân làm trọng, cho dù đối mặt với thiên quan vạn mã cũng chẳng mảy may nhú mày. Nhưng hôm nay lại bị một đoàn bách tính thích náo nhiệt vây quanh, ai nấy đều chăm chú nhìn, không khỏi cảm thấy như có gai nhọn đâm khắp thân mình, xấu hổ muôn phần.

Tiểu sai dịch nhìn Triển Chiêu gật gật đầu như đang suy nghĩ gì đó, rồi lại hướng Lý Đại cao giọng nói: “Anh râu ria xồm xoàm này, thế nào, giá của lẽ này có giảm không?”.

Lúc này Lý Đại mới hoàn hồn, khẽ ho hai tiếng về thiếu tự nhiên, nói: “Tiểu tử nể mặt Bao đại nhân, cứ theo như lời cậu, tôi giảm một nửa giá cho cậu!”.

Tiểu sai dịch thầm nghĩ: Gì mà nể mặt Bao đại nhân, căn bản là nể “mặt” Tiểu Miêu thì có! Nghĩ thế nhưng trên mặt vẫn tràn ngập vẻ tươi cười, nói: “Lý đại ca quả nhiên là con người hào sảng! Vậy không biết hai sọt lẽ này anh có thể giúp tôi mang đến Khai Phong phủ không?”.

Lý Đại vỗ vỗ ngực, cười nói: “Được, cứ để đây cho tôi”.

Tiểu sai dịch nghe vậy, vội lấy túi tiền từ trong ngực ra, đếm cẩn thận mấy lượt rồi mới đưa cho Lý Đại.

Lý Đại nhận lấy tiền, gật gật đầu, gánh hai sọt lẽ lên rồi đi về hướng Khai Phong phủ.

Tiểu sai dịch lúc này mới xoay người, chấp tay thi lễ với Triển Chiêu nói: “Triển đại nhân, Kim Kiền đa tạ Triển đại nhân tương trợ”. Ngừng một lát, lại nói tiếp: “Việc này... Triển đại nhân, nếu không ngại, ngài có thể đi theo Kim Kiền mua hai sọt cải xanh nữa không?”.

Khai Phong phủ nha nằm ở phía đông đương Tây Giác Lâu, Phía bắc dòng Đông Kinh Biện Hà, phủ nha chiếm trên mười khoảnh, kiến trúc nguy nga, trang nghiêm trầm mặc. Ngoại vi phủ nha có tổng cộng bốn cửa, một cửa nằm ngay chính diện của phủ nha, những kẻ không có công việc quan trọng không được tự ý đi vào; một cửa nằm phía sau phủ nha, đa phần là dành cho gia quyến trong phủ, dành cho phủ doãn cải trang đi tuần sử dụng; hai cửa bên hông chia ra thành cửa đông và cửa tây phủ nha, hai cửa này là dành cho nha dịch ra ngoài vì chuyện riêng tư, tạp vụ, đầu bếp, những kẻ bán hàng ra vào, và cả tạo dịch rồi phủ đi mua bán hàng hóa sử dụng.

Hôm nay trời chiều sắp ngã về Tây, sắc trời vàng rực, ráng chiều như mộng, một nha dịch đang đứng ngoài cửa phía đông của Khai Phong phủ, nhìn khắp bốn phía.

Nha dịch này mặc quần áo sai dịch chỉnh tề, đeo thắt lưng đi giày đen, thân hình cao gầy giống như cây gậy trúc vậy, đôi mắt bảo mở lớn, phân rõ trắng đen, tai tựa đỉnh vàng, chiếc cằm nhọn, nhìn kỹ cũng chỉ khoảng mười bảy, mười tám tuổi.

Thần sắc người này rất nôn nóng sốt ruột, đi đi lại lại không ngừng, tựa như đang ngóng đợi ai đó. Không lâu sau, sắc mặt hẳn lộ rõ vẻ mừng rỡ, vội vàng đi lên phía trước đón một sai dịch thân hình mảnh khảnh,

gọi to: “Kim Kiên, chẳng qua là đi mua hàng thôi, sao đến tận tối muộn thế này mới về, cậu có biết sắp đến bữa tối rồi không... A, Triển đại nhân?!”

Nói được một nửa, nha dịch nọ mới chú ý đến bên cạnh Kim Kiên lại có một người, mà người này chính là Tứ phẩm đới đao hộ vệ, Triển đại nhân đã nửa tháng nay không gặp.

Nha dịch trẻ tuổi vội vàng khom người thi lễ, cao giọng nói: “Thuộc hạ Trịnh Tiểu Liễu bái kiến Triển đại nhân!”

Triển Chiêu gật đầu, trầm giọng nói: “Không cần đa lễ”.

“Tạ ơn đại nhân!”

Sai dịch Trịnh Tiểu Liễu liền thẳng người dậy, cung kính đứng một bên, hai mắt mở lớn cẩn thận đánh giá Tứ phẩm hộ vệ trước mắt này, trong lòng không khỏi sùng kính muôn phần.

Vị Ngự tiền đới đao hộ vệ này được đích thân đương kim Thánh thượng ngự phong, là bậc anh hùng hào kiệt hàng đầu trong mắt, trong tâm của tất cả các quan sai nha dịch Khai Phong phủ. Chưa nói đến một thân công phu xuất thần nhập hóa, chỉ luận về tướng mạo, phong thái, Triển đại nhân cũng đã là nhân vật hiếm thấy trên thế gian. Mà điều quan trọng nhất chính là, tuy Triển đại nhân nhận được hoàng ân, quan hàm tứ phẩm, nhưng hành vi cử chỉ lại chẳng chút kiêu ngạo, đối với tất cả nha dịch lớn nhỏ trong Khai Phong phủ từ trước đến nay đều luôn cởi mở, ôn hòa, lễ độ và chừng mực, không thể không khiến cho người khác tín phục.

Có điều, hôm nay sao sắc mặt của Triển đại nhân sao lại kỳ quái như vậy? Mới nhìn qua thì thấy có điểm tương tự Bao đại nhân... đen như đất nồi.

Sắc mặt Triển Chiêu trầm xuống, đôi mắt mang vẻ ẩn nhẫn, hơi chấp tay lại nói với Kim Kiên: “Kim huynh, Triển mỗ còn có công vụ quan trọng phải làm, xin đi trước một bước. Hôm nay nhận được sự chiếu cố của Kim huynh... Triển mỗ... xin đa tạ”.

Nói xong, Triển Chiêu liền xoay người rời đi.

Trịnh Tiểu Liễu đứng bên cạnh không khỏi kinh ngạc: Không khí vừa mới rồi... lẽ... lẽ nào Triển đại nhân, xưa nay tính tình vốn ôn hòa hữu hảo, lại đang tức giận... Hay mình hoa mắt?

Trịnh Tiểu Liễu cảm thấy khó hiểu, không kìm được nhìn sang Kim Kiên bên cạnh.

Lúc này Trịnh Tiểu Liễu mới phát hiện ra Kim Kiên, bộ mặt như đang khóc tang, nắm chặt vẻ hối hận vô hạn: “Lời cổ nhân nói rất đúng: Sống ở thế gian vạn vật khổ cực, chết xuống âm phủ an lạc muôn phần! Lẽ nào mình sống yên bình quá lâu rồi nên mới quên mất rằng con mèo này không nên chọc vào? Nhưng mình cũng chưa làm gì mà, chẳng qua chỉ là nhờ Tiểu Miêu đi tới đứng trước quầy hàng của người khác, nhiều lắm cũng chỉ là dùng “Mỹ miêu kễ”, không tính là phạm pháp, vả lại đây cũng là vì suy nghĩ cho phúc lợi của toàn thể công nhân viên chức của Khai Phong phủ, về tình về lý đều có thể lượng thứ được mà...”.

Trịnh Tiểu Liễu lắc đầu về bất đắc dĩ, thở dài một cái.

Kim Kiên này hành vi luôn cổ quái, kỳ lạ, mình chung phòng với hắn nhìn mãi thành quen. Nhưng tên này đến Triển đại nhân mà cũng dám chọc, xem ra lá gan của hắn cũng không nhỏ.

Tối lúc ăn tối, ban đầu của Tào ban luôn miệng khen ngợi, tán thưởng Kim Kiên có thủ thuật mua hàng, dùng chưa đến năm phân tiền đã mua được về cơ man nào là hoa quả rau củ tươi ngon. Nhưng Kim Kiên cũng thật quái lạ, nếu như bình thường nhất định sẽ lớn tiếng hờn hờn tranh công một phen, nhưng hôm nay không biết vì sao sắc mặt lại luôn ủ rũ, thở vắn than dài suốt, cho tới tận khi đã trở về phòng trong Tam ban viện tâm trạng cũng chẳng thấy khá lên.

Trịnh Tiểu Liễu thấy khó hiểu, nhưng lại không tiện mở miệng hỏi, ở trong phòng lương lự hồi lâu mới ngập ngừng: “Kim Kiên, hôm nay cậu và Triển đại nhân...”.

Kim Kiên đang ngồi ngẩn ra trên giường, đột nhiên nghe được ba từ “Triển đại nhân”, liền đứng phắt dậy, cao giọng hô: “Triển đại nhân! Triển đại nhân ở đâu? Tiểu Lục, mau đem bao tải qua đây chụp tôi lại, nhét vào trong rương, ngàn vạn lần đừng để cho thanh Cự Khuyết kia chém tôi, tôi không muốn chết yểu đâu!”.

Nhất thời Trịnh Tiểu Liễu khóc không được mà cười cũng chẳng xong, qua một lúc mới nói: “Triển đại nhân không ở đây, đó là tôi hỏi cậu, hôm nay rốt cuộc cậu đã làm gì, vì sao lại thất thường như thế?”.

Lúc này Kim Kiên mới hoàn hồn, nhìn Trịnh Tiểu Liễu, khẽ thở ra một hơi nói: “Tiểu Lục, tuổi anh còn nhỏ, thể giới phức tạp của người lớn anh không hiểu đâu. Tục ngữ nói, vẽ hổ vẽ da khó vẽ xương, biết người biết mặt chẳng biết lòng. Cái đó gọi là phải có bụng để phòng người khác, phạm là việc gì cũng nên cẩn thận một chút mới có thể sống lâu được”.

Trịnh Tiểu Liễu nghe xong vẫn không hiểu, trầm nghĩ: Cậu chẳng qua cũng chỉ mới mười sáu, mười bảy tuổi, thế mà lại dám nói tôi nhỏ tuổi, đây là đạo lý gì vậy. Nghĩ đến đây, Trịnh Tiểu Liễu đứng lên, ưỡn thẳng người đáp: “Kim Kiên, tuổi của tôi đủ làm ca ca cậu đấy, sao cậu có thể nói những lời như thế với ca ca hả?”.

Kim Kiên không khỏi bàng hoàng, đánh giá người thiếu niên cao hơn mình một cái đầu đang đứng trước mặt từ trên xuống dưới một phen, lòng không kìm được bật cười: Thế nào mà mình lại quên rồi, mình là nữ đóng giả nam, tuổi tác nhìn qua thì có vẻ như nhỏ hơn rất nhiều so với thực tế. Có điều, tên tiểu quỷ kia, lông tóc còn chưa mọc dài thế mà đã đòi làm ca ca, chuyện này cũng mang màu sắc hài kịch quá đi.

Trịnh Tiểu Liễu thấy Kim Kiên qua một hồi lâu vẫn không trả lời, tưởng là Kim Kiên đang e sợ mình, không khỏi cao hứng, trưng ra bộ dạng của bậc lão thành, cao giọng nói: “Vậy cậu hãy nói xem, hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”.

Kim Kiên không biết đáp thế nào, chỉ có thể lắc lắc đầu, nói: “Không có chuyện gì, chỉ là tôi không cẩn thận chọc giận Triển đại nhân, sợ ngài ấy đang tìm cơ hội trả thù. Cậu cũng biết đấy, tôi chỉ có bản lĩnh chạy trốn, nếu Triển đại nhân ra tay thật sự, chắc tôi chẳng thể giữ nổi cái mạng nhỏ này được”.

Trịnh Tiểu Liễu nghe xong, lắc đầu nói: “Không thể, Triển đại nhân là bậc đại anh hùng, đại hào kiệt, đầu đội trời chân đạp đất, sao bụng dạ lại có thể hẹp hòi như vậy được?”.

Kim Kiên nghe vậy, nhất thời mây đen đầy đầu, trầm nghĩ: Giao tiếp cùng với “bộ tộc sùng bái mèo” như cậu thì làm sao có tiếng nói chung, đúng là ông nói gà bà nói vịt! Chắc cậu chỉ thiếu mỗi nước dán hình con mèo kia lên tường trong phòng, ngày ngày chửi nước dãi sùng kính nữa thôi.

Lại nghe Trịnh Tiểu Liễu nói tiếp: “Triển đại nhân là người chính trực lại ôn hòa, xử sự thận trọng, cẩn thận, tất cả mọi chuyện đều lấy chính nghĩa pháp luật làm đầu. Kim Kiên, cậu sợ bóng sợ gió rồi”.

Kim Kiên ngạc nhiên, ngẫm kỹ cũng có vài phần đạo lý, trầm nghĩ: Không ngờ tên tiểu quỷ này nói chuyện cũng có vài phần kiến giải. Chắc là hôm nay mình bị sắc mặt đen sì hiem thấy của con mèo kia dọa cho một trận, đầu óc có hơi chập mạch chút, đến giờ ngẫm lại cũng thấy đúng thật là chuyện chẳng nghiêm trọng đến thế.

Nghĩ vậy, Kim Kiên bỗng thấy vui mừng như mở cờ trong bụng, cười cười vỗ vai Trịnh Tiểu Liễu nói: “Tiểu Lục ca, quả nhiên là nhìn người không nên nhìn tướng mạo”.

Trịnh Tiểu Liễu được khen như thế, bỗng cảm thấy có chút ngại ngùng, gật đầu cười nói: “Kim Kiên cậu quá khen rồi, tôi cũng chỉ lớn hơn cậu vài tuổi, kiến thức hơn vài phần cũng là chuyện rất bình thường”.

Kim Kiên nghe thế nghĩ bụng: Hừ, tên tiểu tử này, thật đúng là cho chút ánh dương liền xán lạn, cho cây gậy trúc liền thuận gậy mà leo. Nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của Trịnh Tiểu Liễu, Kim Kiên bỗng nảy ra ý định trêu chọc, bèn nhướn mày nói: “Tôi nói này Tiểu Lục ca, hôm nay cậu về nhà thăm cha, có nói cho cha cậu biết chuyện hôm nay cậu không cẩn thận làm vỡ chậu rửa mặt của Bao đại nhân không?”.

Trịnh Tiểu Liễu nghe vậy, nhất thời sắc mặt sầm xuống. cúi đầu đáp: “Nói rồi, cha đã mắng cho tôi một trận, lại còn đem cái bồn mà lão nhân gia người mới mua về để tôi mang qua Khai Phong phủ, nói là để hoàn trả lại Bao đại nhân. Kim Kiên, cậu cũng xem giúp tôi, cái bồn này thế nào, có dùng được hay không”.

Nói xong Trịnh Tiểu Liễu xoay người đến giường của mình lôi một cái bọc mở ra, cầm cái bồn đặt lên bàn.

Cái bồn này chất lượng bình thường, toàn thân trên dưới đen thùi lù, đặt dưới ánh đèn lại phản chiếu ánh sáng lấp lánh.

Kim Kiền trước tiên là ngẩn người, sau đó từ từ nhìn sang Trịnh Tiểu Liễu, trịnh trọng hỏi: “Tiểu Lục, cậu thật sự muốn dùng cái này để đền lại cái chậu rửa mặt của Bao đại nhân sao?”

Trịnh Tiểu Liễu gật đầu.

“Phụt!” Kim Kiền không nhịn được, liền phun ra một ngụm nước, cười ha hả nói: “Rất sáng tạo, rất sáng tạo!”. Ngẩng lên thì thấy Trịnh Tiểu Liễu đeo một bộ dạng mù mờ không hiểu, Kim Kiền lại vỗ đùi cười nói: “Dùng cái bồn này rửa mặt, Bao đại nhân há chẳng phải mất hết mặt mũi sao?”

“Hả?”

“Mặt đen soi vào cái bồn đen này, làm sao mà còn thấy mặt mũi gì được nữa?”

Trịnh Tiểu Liễu lúc này mới hiểu, nhất thời tức khí, hai mắt tròn tròn, thở phì phì kêu lên: “Cậu đừng có nói vậy, cha tôi bảo, cái ô bồn này chính là tinh phẩm trong các loại bồn gốm, rất hiếm đấy. Sao có thể để cho cậu nói lung tung như vậy chứ?”

Kim Kiền nghe xong, thoáng cái liền ngưng cười, ngược mắt lên nhìn Trịnh Tiểu Liễu hỏi: “Cậu... cậu cậu cậu vừa mới nói cái bồn này gọi là gì?”

Trịnh Tiểu Liễu mù mờ đáp: “Ô bồn”.

Kim Kiền bỗng cảm thấy da đầu tê dại, đi quanh chiếc bàn một vòng, thầm nhủ: Ô bồn? Đây... đây đây đây chẳng phải chính là cái ô bồn đó sao? Không thể nào, lần trước đụng Tần Hương Liên đã kinh khủng lắm rồi, lần này lại gặp phải cái ô bồn nổi tiếng kia... Chả lẽ mình xui xẻo đến thế sao? Tâm tư rối bời, Kim Kiền nuốt nuốt nước bọt, run run thò một ngón tay ra, gõ lên ô bồn hai cái.

“Coong coong”, âm thanh trong trẻo vang lên trong đêm tĩnh mịch vô cùng rõ ràng.

“Đừng gõ nữa!”, một giọng nói vang lên đồng thời với tiếng “coong coong”.

Kim Kiền và Trịnh Tiểu Liễu cùng ngẩng người ra, không khỏi nhìn nhau, sắc mặt ai cũng mang theo vẻ quái lạ, chỉ bởi câu nói vừa rồi không phát ra từ miệng ai trong hai người.

Trịnh Tiểu Liễu cũng thò một ngón tay ra gõ lên ô bồn hai cái.

“Đừng gõ nữa!”, sau tiếng coong coong, giọng nói kia lại vang lên.

Trong nháy mắt Kim Kiền và Trịnh Tiểu Liễu cùng nhảy ra sau mười mét, trừng trừng nhìn thẳng vào ô bồn đặt trên bàn.

Chỉ thấy một luồng sương trắng từ trong chiếc ô bồn kia chậm chậm bay ra, bỗng bành lượn quanh ô bồn một vòng, sau đó dần dần ngưng tụ lại ở giữa không trung, không lâu sau liền hình thành một bóng người. Người này, có ba chòm râu màu đen, tóc tai tán loạn, mặc quần áo trắng, khuôn mặt cùng thân hình cứ phiêu động không ngừng, tựa như bị che phủ bởi một tầng hơi nước.

Kim Kiền chớp chớp mắt, rồi lại chớp chớp mắt một lần nữa, cuối cùng không tự chủ được mà nhắm nghiền hai mắt lại, thầm nhủ: Bình tĩnh, bình tĩnh, mình đường đường là một người hiện đại, từ nhỏ đã chịu sự giáo dục của chủ nghĩa duy vật. Ông già Marx đã nói, thế giới là vật chất, vật chất thì luôn vận động, chủ nghĩa duy tâm... không phải, là chủ nghĩa mê tín, mình, một con người văn minh đến từ tương lai, tất nhiên sẽ không tin những điều mê tín dị đoan này.

Trải qua một hồi đấu tranh tư tưởng vô cùng cam go, cuối cùng Kim Kiền mới lấy hết dũng khí mở to mắt ra thì phát hiện, cái bóng màu trắng đó có vẻ như hiện lên rõ hơn trước vài phần.

“Bịch!” một tiếng vang lên sau lưng, Kim Kiền ngoái đầu lại nhìn, thấy Trịnh Tiểu Liễu đã ngồi phịch trên đất, hai mắt như muốn nhắm ra ngoài, sắc mặt trắng bệch, toàn thân trên dưới không ngừng run rẩy.

Kim Kiền thâm lắc đầu, nghĩ bụng: Cái tên tiểu tử này, thật chẳng có chút hình tượng gì cả, quả thực là làm mất hết thể diện của nhà dịch Khai Phong phủ chúng ta. Khi đối mặt với thời khắc mấu chốt mang tính sinh tử, đó mới là lúc thể hiện phong thái cá nhân vô cùng hoàn mỹ của bản thân đấy.

Nghĩ vậy, Kim Kiền hít sâu một hơi, hai mắt lấp lánh, dưới chân phát lực, vèo một cái vọt ra khỏi phòng, hét vang như xé cổ họng:

“Cứu với... có ma!!!”

15. Q.1 - Chương 15

Linh quang hiển chiếu thỉnh Chiêu trấn quý.

Hoa sảnh viện nửa đêm thăm ô bồn

Tam ban viện của Khai Phong phủ là nơi nghỉ ngơi của những nha dịch cấp thấp. Trong Khai Phong phủ, có rất nhiều nha dịch, ngoại trừ những người đã thành gia lập thất, hiện đang ở ngoài phủ trong thành Biện Lương ra, hơn nửa số nha dịch còn lại đều “an cư” tại Tam ban viện. Cả khu viện cũng có ít nhất khoảng sáu bảy mươi người.

Lại nói về Kim Kiên, sau khi nhảy vọt ra khỏi phòng ngủ, liền vận khí đan điền, lấy hết sức mở to họng gào toáng lên, Tam ban viện liền như ong vỡ tổ, những tiếng cầu nhau, mắng mỗ vang lên ào ào không ngớt.

Chợt nghe có người trong Tráng ban viện mé tây quát lên: “Bà nội nó, nửa đêm canh ba kêu cái quý gì mà to thế? Có ma hả? Có ma cái khí ấy! Tôi thấy chính là tên tiểu tử cậu ở đây mà giả thần giả quỷ, la hét ầm ĩ làm cho ông đây ngủ cũng không yên!”.

Lại có người trong Khoái ban viện bên mé đông mắng: “Cái tên khốn nào thế! Kêu gào om sòm gì? Ông đây sớm mai còn phải xuất môn tra án, còn la hét nữa ông sẽ nhốt người vào đại lao!”.

Mấy phòng ngủ trong Tạo ban viện gần kề phòng của Kim Kiên cũng truyền ra những âm thanh mơ mơ hồ hồ: “Kim Kiên... Cậu đừng có ba ngày thì hai bữa làm loạn lên nữa, làm ơn im lặng mấy bữa cho lỗ tai chúng tôi thư giãn có được không?”.

Kim Kiên bỗng cứng cả người ngậy ra ngay tại chỗ, mấy câu kêu cứu đã chuẩn bị kỹ lưỡng giờ bỗng mắc trong cổ họng, thầm nghĩ: Con bà nó, không ngờ người cổ đại còn theo chủ nghĩa duy vật hơn cả người hiện đại như mình nữa, rốt cuộc đến cả một kẻ thích xem não nhiệt cũng không có. Hừ hừ, mấy người cổ đại này thật chẳng có chút trí tưởng tượng nào cả.

Bên này Kim Kiên đang ra sức oán giận, bên kia Trịnh Tiểu Liễu ở trong phòng sau lưng Kim Kiên run rẩy kêu lên: “Người... người người người là cái... cái cái cái gì... Đừng, đừng qua đâyyyyyy!”.

Kim Kiên bỗng cảm thấy từng làn gió lạnh buốt thổi sau lưng mình, lạnh lẽo âm u, lông mao toàn thân dựng ngược hết lên, thầm nghĩ:

Tiểu Lục à, không phải là tôi thấy chết mà không cứu, chỉ là bởi một người hiện đại như tôi, từ nhỏ đã tiếp xúc với ti vi, vi tính, mấy vụ tróc quỷ trừ yêu này thực sự tôi chẳng nghiên cứu sâu gì cho cam! Cậu hãy cố trụ hai phút thôi, tôi sẽ đi tìm lão Bao đến giúp. Mà khoan đã, vụ “ô bồn ký” trước đây mình từng xem không biết là thật hay là giả, nhớ đâu cái con ma kia chẳng phải là kẻ tốt lành gì, lại làm lão Bao bị thương thì to chuyện rồi. Đến lúc đó Công Tôn tiên sinh và con mèo kia lại chẳng liều mạng với mình ấy chứ... Ý, gớm đã, mèo?!

Đột nhiên tâm tư Kim Kiên lóe sáng: Đúng rồi, nếu mình nhớ không nhầm thì động vật họ mèo hình như đều có bản lĩnh thông linh, nói vậy thì bản lĩnh của con mèo kia lại càng cao!

Nghĩ vậy, hai chân Kim Kiên liền phát kinh lực, thân hình lao vút đi tựa hồng nhan cướp bóng, phi thân từ trong Tam ban viện ra ngoài.

Chỉ thấy thân Kim Kiên như chớp lóe, chỉ nhảy vài cái đã vượt qua Nghĩa môn, đến công đường, lao ra phía sau phủ nha, phi vào Phu Tử viện.

Nhìn một vòng từ đông sang tây các phòng trong Phu Tử viện, Kim Kiên không tìm được ngăn đầu lên nhìn trời, chắp hai tay vào nhau thành hình chữ thập, miệng lẩm bẩm mấy câu, nghĩ sao vẫn thấy chưa yên tâm bèn làm dấu thánh giá trước ngực, sau đó mới bưng bưng khí thế đi vào sân viện phía đông, gần đến trước cửa đông sương[1], vừa mới định giơ tay lên đập cửa kêu cứu thì nghe thấy có tiếng quát to từ trong phòng truyền ra: “Là kẻ nào?!”.

[1] Theo cách chia phòng của người cổ đại đông sương là căn phòng nằm ngay sát chính phòng ở phía tây.

Kim Kiền cảm thấy mắt như hoa lên, một luồng hàn quang kèm theo một trận gió lốc ập đến trước mặt.

Kim Kiền cả kinh, vội vàng nhảy về sau một bước mới miễn cưỡng tránh được hàn quang của thanh bảo kiếm lia đến trước mặt, nhưng đôi chân lại chẳng chống đỡ được nữa, mềm nhũn ngã phịch xuống đất. Thấy hàn quang lại lóe lên lia tới, Kim Kiền vội vàng cao giọng hô: “Triển đại nhân, xin hạ thủ lưu tình!”

“Kim Kiền”, người đối diện kinh ngạc, “Vì sao ngươi lại ở đây?”

Kim Kiền trước gặp ma, sau lại bị kiếm hỏi thăm, quả thực đã bị dọa cho mất vía, miệng mồm cứ ứ ứ ớ ớ đến cả một lúc lâu mới phun ra được nửa câu: “Triển... Triển... Triển đại nhân, Bao... Bao... Bao đại nhân...”

Triển Chiêu vừa nghe liền hoảng sợ, vội kêu lên: “Có phải là Bao đại nhân xảy ra chuyện không?”

Kim Kiền ra sức lắc đầu, hít sâu một hơi mới nói: “Là bồn rửa mặt của Bao đại nhân xảy ra chuyện!”

Triển Chiêu ngẩn ra một lúc, sau mới hỏi lại: “Bồn rửa mặt?”

Kim Kiền vội gật đầu nói: “Bồn rửa mặt của Bao đại nhân có ma! Triển đại nhân, ngài mau cùng thuộc hạ đi xem đi!”

Triển Chiêu nghe xong lại ngẩn ra, đôi mày liễu mác khê chau lại đánh giá Kim Kiền mấy lượt, bất giác nhớ đến cảnh tượng chiều nay, thầm nghĩ: Cái tên Kim Kiền này hành vi quái dị, không lẽ lại nghĩ ra điều gì quái đản giày vò người khác? Nhưng quan sát kỹ Kim Kiền, sắc mặt hoảng sợ, toàn thân run rẩy, không giống như đang nói dối...

Kim Kiền thấy Triển Chiêu im lặng không nói năng gì, nhất thời sốt ruột, từ dưới đất nhảy bật lên, nắm lấy ống tay áo Triển Chiêu kêu: “Triển đại nhân, Trịnh Tiểu Liễu còn đang liều chết quyết đấu với ác quỷ, nguy cấp lắm rồi, thuộc hạ phải liều mạng mới thoát được vòng vây, cố sống cố chết đến đây cầu cứu, Triển đại nhân ngài không thể thấy chết mà không cứu!”

”, nói xong, để tăng thêm phần thuyết phục, Kim Kiền còn cố gắng nhổ ra vài giọt nước mắt, chỉ là tu vi chưa cao, đến nửa giọt nước mắt cũng không chảy ra được.

“...”

Triển Chiêu thấy tay áo của mình bị kéo sắp rách rồi, nhất thời mây đen đầy đầu, thầm nghĩ: Cái gã Kim Kiền này, lẽ nào lại coi danh tiếng của Nam hiệp ta chỉ là vật trang trí, động cái là lôi lôi kéo kéo, như thế còn ra thể thống gì?

Nghĩ đến đây, Triển Chiêu phật ý, định mở miệng bảo Kim Kiền lui lại, nhưng thoáng thấy vẻ mặt Kim Kiền như sắp khóc đến nơi rồi, bất giác lại mềm lòng: Có lẽ Kim Kiền phải đi ăn xin từ bé, không có người giáo dục chỉ bảo, lại thêm tuổi cũng còn quá nhỏ, hành vi khó tránh khỏi có chỗ không bình thường... Thôi vậy, cứ coi như ta có thêm một tiểu đệ, cứ chiều theo hần một lần đi.

“Nếu đã như thế thì, Triển mỗ sẽ theo ngươi đi một chuyến. Ngươi chờ ở đây một lát, Triển mỗ quay về phòng...”

“Quay về phòng? Chúng ta nào có thời gian rảnh rồi đâu? Cứu người như cứu hỏa, Triển đại nhân, xin ngài đừng rầy rà nữa!”

Vừa dứt lời, Kim Kiền liền lôi Triển Chiêu, lúc đó đang định phân trần, ra hướng cửa.

“...”

Triển Chiêu nhìn bộ quần áo trắng trên người mình, cười khổ mãi không thôi.

Cho đến khi cả hai trở lại trước cửa phòng ngủ trong Tam ban viện, Kim Kiền từ nãy đến giờ vẫn kéo Triển Chiêu đi bỗng ngừng cước bộ, xoay người một cái trốn ra sau lưng Triển Chiêu, chấp tay giơ lên trước mặt cười nói: “Triển đại nhân, mời ngài vào trước!”

Triển Chiêu bất đắc dĩ đành phải tiến vào một mình. Vừa mới bước qua bậc cửa Triển Chiêu liền nghe thấy một giọng nói yếu ớt mang theo âm thanh nức nở vang lên:

“Ngươi... ngươi... ngươi đừng qua đây, ta... ta.. ta không... không nghe, ta... ta... ta không qua lại với ma...”

Kim Kiền vừa nghe liền nhú mày, thầm nghĩ: Mình đã xuất môn mời cứu binh về, thế mà đến giờ vẫn là hai câu nói cũ rích này, không sáng tạo thêm gì sao?

Triển Chiêu nghe thấy những lời này mới cảm thấy sự việc quả thực có chút quái dị, lập tức một bước xông thẳng vào phòng, cao giọng quát lớn: “Kẻ nào?”

Kim Kiền vừa thấy Triển Chiêu xông vào trong, nhất thời gan cũng lớn lên không ít, liền chạy vào theo, thuận thế nâng Trịnh Tiểu Liễu đang ngã ngửa bên cạnh tường dậy.

Triển Chiêu một thân y phục trắng toát, tỏa sáng cùng ánh trăng, bảo kiếm trong tay hàn quang bắn ra tứ phía, quả đúng là: một thân chính khí, yêu tà bất xâm. Về phần Trịnh Tiểu Liễu, một khắc trước đây còn đang trong bộ dạng hoảng sợ tột độ, thế mà vừa nhìn thấy bóng dáng Triển Chiêu đại nhân đã lấy lại được tinh thần ngay, hai mắt phát sáng, tựa như hai ngọn đèn pha, rực rỡ chói lòa.

Còn u hồn trắng toát kia dường như bị dọa cho kinh sợ, liền lui vào trong một góc, cúi đầu so vai, tựa hồ có việc khó nói.

Kim Kiền vừa thấy hồn ma kia bị Triển Chiêu áp chế, nhất thời vui mừng, thầm nghĩ:

Lần này mình vớ đúng bảo bối rồi! Con mèo này không hổ là “Ngự Miêu” được đích thân Hoàng thượng ngự phong, quả nhiên phi phàm! Những động vật họ mèo khác chỉ có bản lĩnh thông linh, còn Tiểu Miêu tứ phẩm đối đảo của lão Bao Khai Phong phủ chúng ta còn có bản lĩnh áp chế tà ma quỷ quái. He he, chẳng trách lão Bao ngày thẩm dương, đêm xử âm mà không bị ác quỷ xâm phạm, xem ra ngoại trừ mảnh trăng lưỡi liềm trên trán lão Bao ra, Tiểu Miêu này cũng được coi là một điều kiện tiên quyết.

Triển Chiêu cầm thanh Cự Khuyết trong tay, vững vàng tiến lên trước hai bước, cao giọng nói: “Yêu nghiệt phương nào, dám đến Khai Phong phủ giương oai?”

Hồn ma kia nghe được liền phủ phục trên đất, khóc thút thút nói: “Đại nhân, thảo dân có oan tình muốn được bẩm báo!”

Triển Chiêu và Trịnh Tiểu Liễu nghe vậy nhất thời sững sờ, còn Kim Kiền thì khê thở phào, thầm nghĩ: May quá, con ma này đến là để kêu oan, không phải là ác quỷ.

Triển Chiêu sững lại một chút, thấy lời lẽ cử chỉ của hồn ma này quá bi thiết, không giống như ác quỷ, bèn thu thanh Cự Khuyết lại, cao giọng nói: “Người nói người có oan tình muốn được bẩm báo? Chỉ là theo như Triển mỗ được biết, e rằng các hạ không phải người trên dương gian, vì sao lại tới đây giải oan mà không xuống kêu oan với Diêm Vương?”

Hồn ma kia nghe xong liền gào khóc to hơn, vừa khóc vừa kể lể: “Đại nhân, không phải là thảo dân không nghĩ tới điều này, mà chính là bởi thảo dân không có cách nào đi vào địa phủ được!”

Triển Chiêu cảm thấy kỳ lạ, hỏi: “Vì sao lại như thế?”

Hồn ma tiếp tục khóc: “Bởi vì thảo dân bị người ta sát hại, thân xác máu thịt lại bị nung thành ô bồn, oan hồn bị phong bế trong đó, không được giải thoát, dưới không xuống được âm phủ, trên không lên được thiên đình, ngài bảo thảo dân tới Diêm La điện cáo trạng như thế nào đây?”

Triển Chiêu nghe xong, không khỏi phẫn nộ, cao giọng quát: “Lại có chuyện như thế ư, người mau đem toàn bộ sự việc kể lại tường tận”.

Khuôn mặt hồn ma liền lộ vẻ vui mừng, vội khấn đầu tạ ơn, sau đó mới mở miệng rủ rủ nói:

“Thảo dân họ Lưu tên Thế Xương, nhà ở ngoại thành Đông Đô. Nhà thảo dân có vợ và một đứa con nhỏ, vốn làm nghề buôn bán vải vóc. Ngày đó trong một lần cưới lễ ra về nhà, bởi hành lý quá nặng mà trời đã sập tối, thảo dân bèn xin tá túc ở nhà một đôi huynh đệ làm grooms. Chẳng ngờ hai huynh đệ kia tàn ác, sát hại thảo dân, âm mưu chiếm của cải, lại đem máu thịt của thảo dân trộn cùng bùn đất nung thành chiếc ô bồn này. Nay thảo dân bị phong bế trong ô bồn, bỏ lại thê tử cùng con nhỏ, muốn gặp mà không thể gặp được. Chỉ xin các vị đại nhân hãy thay thảo dân kể rõ nỗi oan này với Bao đại nhân, để đại nhân báo thù rửa hận cho thảo dân. Được như thế thì oan hồn của thảo dân ở dưới cửu tuyền sẽ hàm ơn các ngài lắm”.

Mọi người nghe xong liền sinh lòng thương cảm, thăm cảm thán mãi không thôi.

Triển Chiêu trầm ngâm giây lát, nhú mồm nói: “Lưu Thế Xương, nếu những lời người nói là thật, Bao đại nhân biết rõ mọi việc, nhất định sẽ trả lại công bằng cho người”.

Lưu Thế Xương nghe thấy thế lại khầu đầu lần nữa, cao giọng cảm tạ.

Triển Chiêu gật đầu, quay người nói với Kim Kiền và Trịnh Tiểu Liễu: “Đợi khi trời sáng, hai người các người hãy lập tức đem chiếc ô bồn này đến trước công đường, thay hấn đánh trống kêu oan”.

Trịnh Tiểu Liễu lập tức đáp lời: “Thuộc hạ tuân lệnh!”.

Kim Kiền lại thăm thấy không ổn: Đùa à, như thế chẳng phải bảo tối nay mình và con ma kia ngủ chung một phòng ư? Chuyện này đã hơi quá rồi! Ngày mai lại còn phải thay hấn kêu oan sao? Có nhầm không, công đường của Khai Phong phủ là nơi nào, môn thần canh giữ cửa không phải mười thì cũng có đến tám ông, con ma này làm sao có thể đi vào được? Đến lúc đó ô bồn đột nhiên câm như hến, lão Bao mà tức giận lên thì há chẳng phải cái mông của mình vô cớ ăn gậy sao? Không được, không được, việc ngu xuẩn cỡ này, đường đường một người hiền đại như mình, sao có thể làm?

Nghĩ đến đây, Kim Kiền hạ quyết tâm, nói với Triển Chiêu: “Triển đại nhân, làm như thế không ổn”.

Triển Chiêu đang định quay người rời đi, nghe được những lời này của Kim Kiền, không khỏi sửng sốt, liền hỏi: “Kim Kiền vì sao người lại nói như vậy?”.

Kim Kiền vội chắp tay lại nói: “Triển đại nhân, Lưu Thế Xương chính là oan hồn còn lưu lại trên dương thế, công đường là nơi trọng yếu của quan phủ, tất dương khí rất thịnh, sợ rằng hồn ma này không thể đi vào”. Dứt lời, Kim Kiền liền liếc nhanh quan sát sắc mặt của Triển Chiêu, thăm nghĩ: Không biết những lời thoại mình bắt chước từ mấy bộ phim truyền hình này có dùng được không nữa?

Nhưng lại thấy Triển Chiêu hơi nheo mồm, cân nhắc hồi lâu, cuối cùng gật đầu nói:

Người nói cũng có lý, vậy theo ý kiến của người, ô bồn này nên minh oan như thế nào đây?”.

Kim Kiền thăm thử phào một cái, nói tiếp: “Chi bằng nhân lúc đêm khuya, đem ô bồn đến khách sảnh kêu oan với Bao đại nhân, ngài thấy thế nào?”.

Triển Chiêu lắc đầu nói: “Lúc này đêm đã khuya, sợ rằng đại nhân ngủ rồi, bây giờ mà quấy rầy đại nhân...”.

“Triển đại nhân nói thế là sai rồi”, Kim Kiền vội bổ sung nói: “Ô bồn này có kỳ oan, hơn nữa kẻ kêu oan lại chính là một hồn ma, tất nhiên phải nhân lúc đêm tối mà thăm án. Bây giờ đêm khuya người vắng, chính là lúc thích hợp nhất”. Nói thì nói thế, nhưng trong lòng Kim Kiền lại nghĩ: Mẹ ơi, nếu để đến ngày mai, mình phải ở chung với hồn ma này một đêm, cho dù không giảm thọ vài năm thì cũng để lại di chứng đau đầu buốt óc, tốt nhất là nên mau chóng đưa tới chỗ Bao đại nhân cho an toàn. Lão Bao chính khí đầy mình, khí khái hiên ngang tà ma bất xâm, đối phó với một hai tiểu oan hồn tất nhiên là chẳng có gì phải lo rồi.

Triển Chiêu nghe xong không khỏi có chút kinh ngạc, thăm nghĩ: Kim Kiền tuy hành sự quái dị nhưng suy nghĩ mọi việc lại vô cùng chu toàn, không khỏi thăm gật đầu, nói: “Lời của Kim Kiền cũng có vài phần đạo lý. Vậy phiền hai người mang ô bồn đến cửa khách sảnh đợi một lát, Triển mỗ về phòng trước, sau sẽ đi mời đại nhân”.

Kim Kiền nghe thế, có chút khó hiểu, thăm nghĩ: Con mèo này hôm nay uống nhầm thuốc hay ăn nhầm cái gì rồi? Sao cứ như đàn bà thế, động cái là đòi quay về phòng. Chẳng lẽ đi gặp Bao đại nhân mà còn phải về phòng trang điểm, thay quần áo?

Nghĩ vậy, Kim Kiền buộc miệng hỏi: “Không biết Triển đại nhân hà cớ gì lại phải quay về phòng?”.

Triển Chiêu nghe xong sắc mặt tối lại, khước miệng dường như hơi giật giật, hồi lâu sau mới đáp: “Lẽ nào muốn Triển mỗ mặc như thế này đi gặp đại nhân?”.

Mặc như thế này là sao? Kim Kiền ngẩn người, hai mắt bất giác đem Triển Chiêu đánh giá từ trên xuống dưới mấy lượt, thăm nghĩ: Có gì không tốt nhỉ, áo trắng quần trắng, phiêu dật phi phàm. Chậc chậc, đáng người Tiểu Miêu quá đẹp, mặc cái gì cũng vừa mắt hết, mặc dù bình thường hay mặc áo lam hoặc quan bào màu đỏ nhưng cũng khiến người ta được bổ mắt vô cùng, có điều ngẫu nhiên thay đổi khẩu vị cũng không

tôi... Chỉ là quần áo trắng này hình như hơi đơn giản quá thì phải, chỉ có hai cái dây lưng, chất vải cũng mỏng quá... nhẩy?

Kim Kiên đột nhiên cảm thấy dường như có chỗ nào đó không thích hợp, đang vắt óc mãi mà không ra thì nghe thấy Tiểu Lục bên cạnh tựa như phát hiện ra chuyện gì đó rất kỳ quặc, lớn tiếng kêu lên: “Triển đại nhân, ngài sao lại mặc tiết y[2] ra ngoài? Tuy giờ là đầu hạ nhưng ban đêm tiết trời vẫn còn khá lạnh, Triển đại nhân mặc mỏng manh như thế vạn nhất bị nhiễm lạnh thì làm thế nào?”.

[2] Tiết y: chỉ nội y của người cổ đại.

Tạ y[3]?

[3] Tạ y và tiết y đều phát âm là “xie yi”, chính vì thế Kim Kiên đã hiểu lầm.

Kim Kiên chớp chớp mắt, nghĩ thầm: Đó là loại y phục gì vậy? Sao thấy hơi quen... Á!

Nhất thời Kim Kiên mồ hôi lạnh túa ra đầy đầu: Không phải tạ y mà là tiết y! Tiết y chẳng phải là quần áo ngủ sao? Nó tương đương với áo lót của người cổ đại... Ôi mẹ ơi, mình lại ngang nhiên kéo Tiểu Miêu chỉ mặc độc có bộ quần áo lót ra ngoài? Cảnh... cảnh, cảnh, cảnh tượng này cũng quá kích thích đi, toẹt với ông mặt gười!

Về phần Triển Chiêu, đôi môi mím chặt, sắc mặt có phần cứng ngắc đang nhìn chằm chằm vào Kim Kiên một cách rất bình tĩnh.

Kim Kiên cúi đầu nói: “Triển đại nhân, ngài muốn quay về phòng đương nhiên là có thể, không vấn đề gì, xin cứ tự nhiên, cứ tự nhiên”.

Đợi đến khi Triển Chiêu rời đi, Kim Kiên và Trịnh Tiểu Liễu vội vàng mang ô bồn đến khách sảnh phía sau phủ nha, chờ ở cửa Hoa sảnh. Không bao lâu sau họ nhìn thấy Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh rào bước đi tới, đi cùng phía sau còn có Triển đại nhân lúc này y phục đã chỉnh tề.

Mọi người lục tục tiến vào khách sảnh, Bao đại nhân ngồi chính giữa, Triển Chiêu và Công Tôn Sách hai người đứng hai bên, Kim Kiên cùng Trịnh Tiểu Liễu đang ôm ô bồn đứng giữa phòng. Bao đại nhân lúc này mới mở miệng hỏi: “Trịnh Tiểu Liễu, thứ người ôm trên tay phải chẳng chính là ô bồn cần được giải oan?”.

Trịnh Tiểu Liễu đặt ô bồn xuống đất chấp tay lại nói: “Bẩm đại nhân, đúng thế”.

Bao đại nhân gật đầu, cúi xuống nhìn ô bồn hỏi: “Ô bồn, người có nghe thấy bản phủ hỏi không?”.

Chợt nghe ô bồn nọ đáp: “Đại nhân, thảo dân nghe thấy”.

Những lời này vừa phát ra, Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh đều kinh ngạc, bất giác quay sang nhìn nhau. Ngừng lại một lát, Bao đại nhân hỏi tiếp: “Vậy người có oan khuất gì, mau đem mọi chuyện nói cho bản phủ biết”.

Ô bồn liền lớn tiếng cảm tạ, sau đó đem chuyện vừa rồi thuật lại tỉ mỉ một lần nữa.

Công Tôn tiên sinh nghe xong, quay người sang Bao đại nhân nói: “Đại nhân, theo như lời kể của Lưu Thế Xương thì hai huynh đệ sát nhân kia quả thực là thủ đoạn quá tàn ác, cần phải sớm trừ về quy án”.

Bao đại nhân gật đầu, lại hỏi: “Lưu Thế Xương, bản phủ hỏi người, người có biết hai huynh đệ giết người họ tên là gì không?”.

Ô bồn im lặng hồi lâu mới rụt rè đáp: “Bẩm đại nhân, thảo dân không biết”.

Bao đại nhân sững người, hỏi tiếp: “Hai người bọn chúng chính là hung thủ sát hại người, vì sao ngay đến cả họ của chúng mà người cũng không biết?”.

Ô bồn kia khóc lóc nói: “Đại nhân, thảo dân không may vong mạng, hồn phách lại bị phong bế trong chiếc ô bồn này, không biết đã qua bao lâu rồi, chỉ dựa vào nỗi oán hận mà ngưng kết được hồn phách. Có rất nhiều chuyện thảo dân đã không còn nhớ rõ nữa”.

Bao đại nhân nghe vậy không khỏi nhíu chặt mày: “Vậy người có nhớ hai tên đó sống ở đâu không?”.

“Thảo dân không nhớ rõ, chỉ nhớ mang máng dường như chỗ đó nằm trên một ngọn núi.”

“Việc này...”, Bao đại nhân đưa mắt nhìn sang Công Tôn tiên sinh.

Công Tôn tiên sinh cũng hỏi: “Lưu Thế Xương, vậy rốt cuộc người còn nhớ những gì?”

“Thảo dân nhớ được giọng nói và tướng mạo của bọn chúng.”

Mọi người nghe vậy, nhất thời chẳng biết làm sao.

Kim Kiền vừa nghe liền thấy thất vọng, nghĩ bụng: Tiểu thuyết với phim truyền hình đều là đồ gạt người cả, hồn ma này chẳng những cái gì cũng không biết thậm chí còn mắc chứng hay quên. Chuyện này phiền phức lắm đây, chẳng biết thời cổ đại có kỹ thuật ghép hình nhận mặt không, mình chắc đến tám phần là không có.

Bao đại nhân suy tư hồi lâu, sau đó ngẩng lên nhìn Công Tôn tiên sinh hỏi: “Theo ý tiên sinh thì án này nên bắt đầu điều tra từ đâu?”

Công Tôn tiên sinh ngẫm nghĩ một lát, nói: “Đại nhân, nếu Lưu Thế Xương đã không nhớ rõ mọi việc, vậy chỉ bằng chúng ta bắt đầu điều tra từ chiếc ô bồn này, hoặc là những manh mối khả dĩ có liên quan để lần theo”.

Bao đại nhân gật đầu, hướng Trịnh Tiểu Liễu hỏi: “Trịnh Tiểu Liễu, ô bồn này từ đâu mà có?”

“Bẩm đại nhân, đó là do cha của thuộc hạ mua ở chợ về.”

“Mua ở cửa hiệu nào?”

“Bẩm đại nhân, thuộc hạ không hỏi.”

Triển Chiêu nghe vậy liền bước lên một bước, chấp tay nói: “Đại nhân, chi bằng hãy để cho thuộc hạ dốc toàn lực điều tra vụ án này”.

Bao đại nhân ngược lên nhìn Triển Chiêu, khuôn mặt mang theo vẻ tán thưởng: “Nếu đã như vậy thì phiền Triển hộ vệ rồi”.

“Thuộc hạ tuân lệnh.”

Công Tôn tiên sinh thấy thế vội nói: “Đại nhân, Triển hộ vệ về vừa mới phá án hồi phủ, án này lại mơ hồ không rõ manh mối như thế, nếu để Triển hộ vệ đi tra án một mình, sợ là vất vả quá mức”.

Bao đại nhân gật đầu: “Tiên sinh nói có lý. Triển hộ vệ, có cần bản phủ phái thêm người đi theo người không?”

Triển Chiêu nghe vậy vội chấp tay nói: “Đại nhân, thuộc hạ không dám phiền đại nhân nhọc lòng, thuộc hạ đã chọn được người, mong đại nhân phê chuẩn”.

“Hử? Là ai?”, bất giác giọng của Bao đại nhân cao thêm mấy phần, thầm nghĩ: Triển hộ vệ từ trước đến giờ không chủ động xin thêm người hỗ trợ, nay lại đề nghị với mình, chuyện này thật quá sức mới mẻ.

Chỉ thấy Triển Chiêu khẽ quay đầu sang bên cạnh, nhìn Kim Kiền và Trịnh Tiểu Liễu, chấp tay nói: “Đại nhân, thuộc hạ muốn mời Kim Kiền và Trịnh Tiểu Liễu của Tào ban hiệp lực tương trợ cùng thuộc hạ tra xét vụ án này”.

Mọi người nghe xong không khỏi kinh ngạc. Trịnh Tiểu Liễu cao hứng đến mức thiếu chút nữa là nhảy cẫng lên, còn Kim Kiền thì lại giật mình đến suýt nhảy dựng.

Ngưng một lúc lâu sau, Bao đại nhân mới nói: “Triển hộ vệ vì sao lại chọn hai người này?”

“Bẩm đại nhân, việc ô bồn kêu oan vốn đã rất khác thường rồi, hơn nữa loại chuyện ma quỷ thần thánh này càng ít người biết càng tốt, tránh những lời đồn đại trên phố. Kim Kiền và Trịnh Tiểu Liễu lại biết rõ việc này, thế nên chính là những người thích hợp nhất.”

Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh nghe xong liền hiểu ra, không kìm được bèn gật đầu.

Công Tôn tiên sinh tán thưởng: “Triển hộ vệ không những võ nghệ siêu quần, mà khi hành sự cũng suy nghĩ thấu đáo cặn kẽ, Công Tôn bái phục”.

“Công Tôn tiên sinh quá khen rồi”, Triển Chiêu chấp tay đáp.

Bao đại nhân vuốt râu khê cười, ra lệnh cho Kim Kiền và Trịnh Tiểu Liễu đang đứng trong sảnh: “Kim Kiền, Trịnh Tiểu Liễu, bản phủ lệnh cho hai người bắt đầu từ ngày mai đốc toàn lực hỗ trợ Triển hộ vệ điều tra vụ án ô bồn này”.

“Thuộc hạ tuân lệnh!”, hai người dị khẩu đồng thanh đáp, có điều tâm trạng lại khác nhau một trời một vực.

Trịnh Tiểu Liễu thấy mình chỉ là một tiểu tạo dịch chuyện chạy việc vặt, bây giờ lại có thể xuất môn tra án giống như bồ khoái của Khoái ban thì sung sướng vạn phần, huống hồ lại được đồng hành tra án cùng Triển đại nhân đại danh鼎鼎, thế nên càng cảm thấy vinh dự không gì sánh được, đương nhiên là luôn miệng cảm ơn trời đất rồi.

Còn Kim Kiền bên cạnh lại thầm hét vang: Xui xẻo quá! Con mèo này nhớ dai bỏ mợ! Vừa rồi chẳng qua mình mới cho con mèo đang mặc nội y kia đi bộ trong Khai Phong phủ một vòng thôi mà... Huống hồ nội y của cổ nhân cũng kín cổng cao tường lắm chứ bộ, không lộ ngực cũng chẳng hở lưng, con mèo này cũng có mắt mát cái gì đâu cơ chứ, sao lại báo thù mình nhanh như thế, để cho mình chạy ngoài đường lao碌, hứng gió phơi nắng, mất công mất sức... Hừ hừ, hồi trước khi mình còn đang là nhân chứng, chuyện ăn uống cũng coi như không tồn tại, lần này đi theo con mèo keo kiệt kia ra ngoài, không biết được ăn cái gì đây?

Nghĩ vậy Kim Kiền không khỏi hoảng hốt, vội chấp tay lại hỏi: “Công Tôn tiên sinh, thuộc hạ muốn hỏi, chi phí ăn ở trên đường đi tra án, lúc về sẽ được thanh toán chứ?”.

“...Được”, hiển nhiên là Công Tôn tiên sinh không ngờ rằng sẽ nhận được một câu hỏi như vậy, nên phải mất một lúc mới trả lời được.

Kim Kiền thầm thở phào một cái, mỉm cười nói: “Thuộc hạ hiểu rồi”.

Bao đại nhân nhìn Kim Kiền, lắc đầu cười nói: “Tốt rồi Kim Kiền, tối nay người hãy ôm cái ô bồn này về nghỉ ngơi sớm đi, mai còn cùng Triển hộ vệ lên đường tra án”.

Da mặt Kim Kiền nhắt thời giật giật co rúm lại: Không phải chứ!

16. Q.1 - Chương 16

Theo Ngự Miêu Khai Phong đi tra án.

Manh mối đứt ở Nam Hoa Sơn.

“Kim Kiền, hôm nay chúng ta phải theo Triển đại nhân đi tra án, mau dậy đi!”

Kim Kiền đang ngủ ngon lành thì nghe thấy tiếng Trịnh Tiểu Liễu ở gian bên ngoài, giống y như mấy con gà mái được cho uống thuốc kích thích, cứ kêu quang quác không ngừng, không khỏi thầm bực bội, oằn eo trong chăn hồi lâu mới miễn cưỡng hé một mắt ra.

Sắc trời bên ngoài còn chưa sáng, chẳng qua mới là mờ mờ tối tối, đầu óc còn nghe văng vẳng tiếng gà gáy.

“Có nhầm không vậy?!”, Kim Kiền làu bàu một câu, xoay đầu, tiếp tục rơi vào mộng đẹp.

Chỉ nghe tiếng Trịnh Tiểu Liễu ở gian phòng ngủ bên ngoài vội vàng bật dậy, xuống giường rửa mặt, sau đó một tràng những âm thanh lẹp xẹp, lạch xạch phát ra, vô cùng ầm ĩ. Không lâu sau lại nghe thấy tiếng Trịnh Tiểu Liễu ở ngoài hò hét: “Kim Kiền, cậu còn chưa dậy sao? Nếu làm lỡ chuyện tra án của Triển đại nhân thì biết làm thế nào?”.

“Ai da...”

Kim Kiền thầm than vài tiếng, mơ mơ màng màng ngồi dậy, gỡ gỡ đầu, ngáp hai cái, sau đó mới lờ mờ mặc quần áo, xuống giường rửa mặt.

Đến khi Kim Kiên thu dọn mọi thứ chỉnh tề, ra ngoài phòng thì thấy Trịnh Tiểu Liễu đã đứng nghiêm trang trước cửa, dáng vẻ thỏa thuê mãn nguyện, chỉ có điều do tinh thần hưng phấn quá độ nên hai tay Tiểu Lục cứ run rẩy mãi không thôi.

Kim Kiên liếc nhìn Trịnh Tiểu Liễu một cái, không khỏi có chút buồn cười, thầm nghĩ: Tên tiểu tử này cũng khoa trương quá đi, chúng ta chẳng qua chỉ là theo Tiểu Miêu xuất môn tra án, đâu phải cùng chủ tịch nước xuất ngoại thăm viếng nước bạn, có cần phải trưng ra bộ dạng căng thẳng thế không?

“Xin chào...”, Kim Kiên vừa ngáp vừa đi đến trước mặt Trịnh Tiểu Liễu.

“Xin chào!”, Trịnh Tiểu Liễu đáp, vội tiến lên hai bước, đứng trước mặt Kim Kiên hỏi: “Kim Kiên, cậu thấy trang phục của tôi hôm nay thế nào?”

Kim Kiên ngáp một cái rồi gật đầu: “Rất tốt”. Bụng thì nghĩ: Có cái gì tốt với chả không tốt cơ chứ, còn không phải trang phục của nha dịch, đen không ra đen, đỏ không ra đỏ, khó nhìn muốn chết. Cũng chẳng biết ai thiết kế ra nữa, một chút nghệ thuật cũng không có, so với quan bào của Tiểu Miêu thì quả thực là một như trắng sáng trên trời, một như bùn đen dưới đất.

Trịnh Tiểu Liễu nghe được lời của Kim Kiên mới vững dạ thêm vài phần, vuốt vuốt lại vạt áo hơi nhăn, nói: “Đây là lần đầu tiên tôi xuất môn tra án, lại còn là đi cùng với Triển đại nhân nữa, ngàn vạn lần không thể có sai sót gì được”.

“Có thể xảy ra sai sót gì? Chỉ cần cậu đem ô bồn này vác trên lưng thật cẩn thận là được mà.”

Trịnh Tiểu Liễu nghe thế khuôn mặt lại lộ vẻ ngại ngùng, tay cứ xoắn lấy vạt áo hồi lâu mới rụt rè nói: “Kim Kiên, tôi có một chuyện muốn thương lượng với cậu. Ô bồn này cậu có thể mang được không?”

“Cái gì?”, con ngươi của Kim Kiên thiếu chút nữa thì rơi ra ngoài, nghĩ bụng: Đùa gì vậy, hôm qua để cho cái con ma ô bồn kia ở gian ngoài một đêm đã là cực hạn rồi, hôm nay còn bắt mình tha nó trên lưng? Như thế chẳng phải sẽ biến thành “bị ma ám” à?

Nghĩ vậy, Kim Kiên vội trưng ra bộ mặt tươi cười nói với Trịnh Tiểu Liễu: “Tiểu Lục ca, vinh dự công trên lưng cái ô bồn này sao có thể đến phiên tôi chứ? Nói thế nào thì thời gian Tiểu Lục ca tiến vào cửa quan cũng sớm hơn tôi, cơ hội khó có được này đương nhiên là phải dành cho tiền bối rồi”.

Trịnh Tiểu Liễu nghe vậy lại lùi về sau mấy bước, ra sức lắc đầu: “Tôi cũng muốn mang trên lưng lắm, nhưng... nhưng... tôi sợ, tôi... tôi không dám công...”.

Kim Kiên nghe xong nhất thời mây đen đầy đầu, lại ngược mắt lên nhìn Trịnh Tiểu Liễu, đôi mắt mở to đen trắng rõ ràng đang nhìn mình vẻ rất đáng thương, chỉ còn thiếu mỗi cái đuôi ngoe nguẩy nữa thôi.

Hừ... cậu có giả vờ đáng yêu cũng vô dụng, đường đường một con người thời hiện đại như tôi sao lại có thể bị dụ dỗ đơn giản thế chứ!

“Kim Kiên, tôi... cầu xin cậu chỉ một lần này...”

Miễn bàn! Cho dù cậu có đem lão hoàng đế ra đây, tôi cũng không nể mặt đâu!

“Kim Kiên... Nếu không tôi mời cậu một bữa cơm...”

Khụ khụ... Người đến từ thời tương lai như mình cũng coi như là hậu nhân của mấy người cổ đại này, tất nhiên là phải giữ đạo hiếu rồi!

Kim Kiên nhú mày, bình thần nhìn Trịnh Tiểu Liễu, nói: “Tiểu Lục, tôi lần này chính là rút đao tương trợ, cậu không được quên ân tình của tôi đâu đấy!”.

Trịnh Tiểu Liễu vội vàng gật đầu.

Bấy giờ Kim Kiên mới chậm chậm đi vào trong phòng, chấp tay sau lưng đi quanh chiếc bàn tròn mấy vòng, nói với cái ô bồn đen thùi lùi trên bàn: “Ô bồn!”.

Ô bồn lập tức trả lời: “Thảo dân tên là Lưu Thế Xương”.

“Được rồi, Lưu ô bồn”, Kim Kiền khoanh hai tay trước ngực, giọng không vui nói: “Trước ta đã tiếp đón người rồi, hôm nay ta lại hạ mình mang người xuất môn, nếu người có hành động nào gây rối, trên đường lại khóc lóc ỉ ôi, khi ấy đừng trách ta trở mặt vô tình, đem đập cái bồn này vỡ vụn đấy!”

Ô bồn chẳng biết làm sao, thầm nghĩ: Bộ dạng mình đã như thế này rồi, làm sao có thể có những hành vi gây rối được? Nhưng nhìn sắc mặt nghiêm túc của tiểu sai dịch này không giống như đang nói đùa, đành phải vâng dạ đồng ý.

Kim Kiền khi ấy mới thở phào một hơi, nâng cái ô bồn lên, nói với Trịnh Tiểu Liễu: “Cậu còn ngần ra đây làm gì, mau tìm một mảnh vải đen bọc hẩn lại, tránh cho ánh sáng mặt trời chiếu vào làm hẩn hồn phi phách tán”.

Trịnh Tiểu Liễu vẻ mặt khâm phục nói: “Không ngờ Kim Kiền cậu lại hiểu rõ về hồn ma như thế”.

Kim Kiền nghĩ bụng: Nói thừa, hai mươi mấy năm xem phim truyền hình của tôi cũng chẳng phải công cốc!

Đến khi hai người bọc kỹ ô bồn xong, vội vàng đến Tam ban phòng báo cho ban đầu phụ trách Tạo ban thì trời đã sáng bạch. Vừa tiến vào Tam ban phòng liền nhìn thấy Triển Chiêu, vận quan bào màu đỏ đang ngồi trên ghế, ban đầu phụ trách Tạo ban cung kính đứng bên cạnh.

Vừa nhìn thấy Kim Kiền và Trịnh Tiểu Liễu bước vào, ban đầu vội tiến lên quở mắng: “Hai người các người sao đến giờ mới tới hả, Triển đại nhân đã đợi các người từ lâu rồi”.

Trịnh Tiểu Liễu vội chấp tay, cao giọng nói: “Thuộc hạ Trịnh Tiểu Liễu bái kiến Triển đại nhân”.

Kim Kiền cũng nói theo: “Thuộc hạ Kim Kiền bái kiến Triển đại nhân”.

Triển Chiêu ngẩng lên nhìn hai người, bất giác sững ra.

Trịnh Tiểu Liễu thần sắc căng thẳng, tay chân lóng ngóng, nhưng đôi mắt như mắt báo đang nhìn mình lại lấp lánh ánh sáng, tựa hồ đang nhìn một vị thần tiên trên trời vậy, không khỏi có chút gai gai sống lưng; lại nhìn sang Kim Kiền, thái độ khác thường, cúi đầu khom lưng, thở dài ngao ngán, trên lưng còn đeo theo một cái bọc màu đen giống như mai rùa, dáng vẻ uể oải.

Ban đầu phụ trách Tạo ban nhỏ giọng hỏi: “Kim Kiền, sao dáng vẻ người lại thế này?”.

Kim Kiền nghe xong liền trợn trừng mắt, thầm nghĩ: Nói vớ vẩn, nếu cho ngài mới sáng sớm ra đã phải công trên lưng một con ma mà chạy khắp nơi, e là bộ dạng ngài cũng chẳng kém gì tôi đâu! Hừ... không ngờ là cái ô bồn này nom vậy mà nặng khip, chỉ đổi lấy một bữa cơm thực là quá rẻ mạt, mình lỗ mất rồi!

Ban đầu thấy Kim Kiền chỉ trợn mắt nhìn mình không nói, không khỏi có chút không vui, khẩu khí cứng rắn hơn, lại hỏi: “Kim Kiền, bản ban đầu hỏi người, vì sao người không trả lời?”.

Lúc này Kim Kiền đang buồn bực khó chịu, lại nghe thấy ban đầu nói như thế, nộ khí lập tức bốc lên, đang định mở miệng cãi lại thì Triển Chiêu bên cạnh đã nói: “Ban đầu, hai người này còn phải theo Triển mỗ xuất môn phá án, thời gian cấp bách lắm rồi”.

Ban đầu vừa nghe thấy Triển đại nhân lên tiếng, lập tức thay đổi thái độ, xoay người cười đáp: “Lời của Triển đại nhân rất đúng, thuộc hạ sẽ không trì hoãn chuyện Triển đại nhân xuất môn phá án nữa”. Sau đó quay đầu sang nhỏ giọng nói với Trịnh Tiểu Liễu và Kim Kiền: “Hai người các người, lần này theo Triển đại nhân khiến Tạo ban chúng ta mất mặt thì... hừ hừ...”.

Kim Kiền thấy thế nhất thời không nói, thầm nghĩ: Không ngờ kỹ thuật biến mặt của ban đầu nay còn tinh diệu hơn so với đại sư biến mặt của Tứ Xuyên[1], khi nào quay về mình phải xin thụ giáo một hai chiêu mới được.

[1] Biến mặt là một bộ môn nghệ thuật của Trung Quốc, trong đó Tứ Xuyên là nơi khởi nguồn cũng như bảo tồn và phát triển môn nghệ thuật này. Bộ môn nghệ thuật này còn có tên gọi khác là Xuyên kịch. Sự thần kỳ và tinh xảo của thuật biến mặt trong Xuyên kịch là việc dựa vào thân pháp, thủ pháp và những đặc tính đặc biệt, có thể trong phút chốc qua cử động của chiếc quạt đã có thể biến mặt nạ mà họ đang đeo thành mặt nạ khác nhau, lúc màu vàng lúc thì vàng xanh, đỏ, tím, cam...

Trịnh Tiểu Liễu nghe xong liền cao giọng nói: “Ban đầu yên tâm, lần này chúng tôi nhất định sẽ vì Tào ban mà giành cho được thể diện”.

Lúc này ban đầu mới gật gật đầu, cung kính tiễn ba người ra khỏi cửa.

Ba người ra đến cửa lớn của phủ nha, Triển Chiêu mở miệng hỏi: “Trịnh Tiểu Liễu, nhà của người ở chỗ nào trong thành Biện Lương?”.

Trịnh Tiểu Liễu nghe thấy Triển đại nhân hỏi mình, tiếng nói cũng vì kích động mà trở nên khác lạ, âm vực cao vút lên tới tận quang tám: “Bẩm Triển đại nhân, nhà của thuộc hạ ở phố Mã Hành, cách đây không xa, đi bộ chừng nửa canh giờ là đến nơi”.

Kim Kiền vừa nghe liền trợn trắng mắt, nghĩ bụng: Cái gì?! Nửa canh giờ, quy đổi sang cách tính giờ của thời hiện đại thì tức là phải đi bộ một tiếng đồng hồ sao? Có nhầm không đấy! Đi như thế thì khi đến được nhà của Tiểu Lục, chắc mình cũng chẳng cách xa Diêm La điện là mấy.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền vội vàng bước lên, đến bên cạnh Triển Chiêu cười cầu tài: “Triển đại nhân, nếu nhà của Tiểu Lục đã xa như thế, chi bằng chúng ta thuê xe ngựa...”.

Triển Chiêu khẽ nhíu mày nói: “Kim Kiền, đi bộ chưa tới một canh giờ, sao phải đi xe ngựa?”.

Đồ mèo keo kiệt! Đồ mèo bunn xin!

Kim Kiền cứng người lại, da mặt không không chế được mà giật giật. Lại nghe Trịnh Tiểu Liễu bên cạnh quạt thêm gió, thổi thêm lửa: “Kim Kiền, một lát là tới nơi ấy mà, không cần gọi xe đâu, mỗi lần tôi đều đi đi về về được đấy thôi”.

Kim Kiền hung hăng trừng mắt lườm Trịnh Tiểu Liễu một cái, vốn cũng định tặng cho Triển Chiêu ánh mắt này, nhưng Kim Kiền lại chẳng có cái gan ấy nên đành thôi, thầm nghĩ: Phải ha, hai tên đàn ông to lớn các người chẳng mang theo cái gì thì nhàn nhã thung dung như đi tản bộ rồi, còn thân gái yếu đuối tôi đây, trên lưng lại phải cõng theo một cái oan hồn nữa kia kìa!

Triển Chiêu thấy sắc mặt Kim Kiền lúc xanh lúc trắng, ánh mắt chốc chốc lại liếc về phía ô bồn đeo trên lưng, nhất thời liền hiểu rõ, ôn hòa nói: “Kim Kiền, Triển mỗ thấy người dáng người gầy yếu, e rằng không công được cái ô bồn này, chi bằng để Triển mỗ mang thay cho được không?”.

Kim Kiền không khỏi kinh ngạc, ngẩng lên nhìn, chỉ thấy Triển Chiêu hai mắt lấp lánh, thân hình tuấn tú vẫn nhả đang đắm chìm trong ánh dương buổi sớm, tựa như thiên thần giáng thế, trong lòng dấy lên một cơn xúc động: Tiểu Miêu, tôi sai rồi, tôi không nên nói ngài là đồ mèo kệt sỉ, Tiểu Miêu ngài chính là một con mèo vô cùng vô cùng tốt, quả thực chính là Quan Âm Miêu hạ phàm, là Như Lai Miêu chuyển thế.

“Nếu Triển đại nhân đã ra lệnh như thế, thuộc hạ đương nhiên phải tuân theo!”, sau khi cảm động một phen, Kim Kiền vội tháo cái bọc ô bồn trên lưng xuống, đưa cho Triển Chiêu.

Nhưng ngón tay Triển Chiêu còn chưa chạm vào thì ô bồn đã kêu ré lên: “Ngần vạn lần không thể được!”.

Ba người đều ngẩn người ra, chợt nghe Kim Kiền tức giận nói: “Lư ô bồn, người lại làm sao thế?”.

Ô bồn rụt rè nói: “Chính khí của Triển đại nhân quá mạnh, nếu thảo dân ở gần ngài, e rằng hồn phách sẽ khó mà bảo toàn được!”.

Lúc này Kim Kiền thật sự muốn quăng quách cái ô bồn này ra ngoài vũ trụ.

Ô bồn lại lên tiếng: “Vị Kim tiểu ca này, sợ rằng lại phải làm phiền ngài rồi”.

Triển Chiêu nghe vậy, khuôn mặt mang vẻ áy náy, nói với Kim Kiền: “Vây vát vả cho Kim huynh rồi”.

Kim Kiền cố nặn ra một nụ cười, chậm chạp theo sau Triển Chiêu và Trịnh Tiểu Liễu, lê từng bước như rùa bò, nhìn từ xa trong hệt như một bà lão bảy, tám mươi tuổi vậy.

Quả đúng như lời Trịnh Tiểu Liễu nói, ba người đi bộ vừa đúng nửa canh giờ, xuyên qua hai con phố mới tới nhà của Trịnh Tiểu Liễu: ba gian nhà ngói, một tòa trạch viện, xem ra nhà Tiểu Lục cũng tương đối sung túc.

Đến trước cửa, Trịnh Tiểu Liễu đẩy cửa sân viện, cao giọng gọi: “Cha, mau ra xem ai tới này?”.

Chợt nghe trong gian nhà chính truyền ra tiếng của một lão nhân: “Tiểu Lục hả, hôm qua vừa về, sao hôm nay mới sáng sớm đã trở lại rồi? Không phải là do nhớ thịt thủ lợn của đại ca, nhị ca con đấy chứ!”.

Theo tiếng nói, một ông lão tóc hoa râm chống gậy chậm chậm bước ra, vừa thấy ba người ngoài cửa, ông thoáng ngạc nhiên, hướng Trịnh Tiểu Liễu hỏi: “Tiểu Lục, hai vị này là...”.

Trịnh Tiểu Liễu vội đi lên cúi chào ông lão nói: “Cha, đây chính là Triền đại nhân mà con thường nhắc tới với cha đấy!”.

Lão nhân nghe vậy thì vô cùng mừng rỡ, vội nói: “Cái gì, vị này chính là Triền đại nhân của Khai Phong phủ?”.

Triền Chiêu thi lễ, khẽ cười nói: “Trịnh lão bá”.

Trịnh lão bá nhất thời thụ sủng nhược kinh[2], vung về kéo tay Trịnh Tiểu Liễu, nói: “Tiểu Lục, còn đứng ngây ra đó làm gì, không mau mời Triền đại nhân vào nhà ngồi. Trong nhà có ít trà mới, nhanh nhanh pha mời Triền đại nhân”.

[2] Thụ sủng nhược kinh: được quan tâm mà lấy làm lo sợ.

“Dạ, dạ, thưa cha”, Trịnh Tiểu Liễu nghe vậy liền phi vội vào phòng giống như bị lửa đốt sau mông.

“...”, Triền Chiêu bất đắc dĩ, hơi gục đầu xuống, đành theo Trịnh lão bá chậm chậm đi vào gian nhà chính.

Kim Kiên thấy vậy, nghĩ bụng: Được đấy! Dám xem mình như người vô hình. Thôi được rồi, mình cũng chẳng cần phải giả vờ rụt rè e lệ làm gì, nếu đã không có ai mời, mình nên thức thời một chút, đi theo họ vào là được.

Ba người tiến vào phòng, Trịnh lão bá cứ khẳng khẳng muốn Triền Chiêu ngồi ở vị trí của gia chủ, Triền Chiêu khước từ không nổi đành phải ngồi xuống, lúc này Trịnh lão bá mới an tọa. Kim Kiên cũng chẳng khách sáo gì, tự mình chọn một chỗ ở cạnh bàn, sau đó cởi cái bọc trên lưng ra, thoải mái ngồi xuống.

Bấy giờ Trịnh lão bá mới chú ý thấy trong phòng còn một người nữa, vội hỏi: “Không biết vị tiểu ca này là...”.

Kim Kiên ôm quyền, bất đắc dĩ nói: “Tại hạ là Kim Kiên”.

“Kim Kiên!”, tiếng kêu này của Trịnh lão bá so với khi nhìn thấy Triền Chiêu còn to hơn: “Cậu chính là Kim Kiên, bạn cùng phòng với Tiểu Lục nhà tôi phải không?”.

Kim Kiên bị dọa cho nhảy dựng lên, ngẩn ra một hồi mới đáp: “Đúng vậy. Trịnh lão bá biết tại hạ?”.

Trịnh lão bá vuốt râu cười khà khà, nói: “Đương nhiên lão biết. Mỗi lần Tiểu Lục về nhà, chuyện nó kể nhiều nhất là về Triền đại nhân, thứ nữa là đến Kim Kiên cậu”.

Kim Kiên cũng cười theo, nghĩ bụng: Tiểu Lục kể gì về Tiểu Miêu tất nhiên không cần phải hỏi tường tận làm gì, cứ xem dáng vẻ cung kính của Trịnh lão bá, tựa hồ đã đem Tiểu Miêu biến thành Phật Thích Ca, Cũng có thể đoán được. Chỉ là Trịnh lão bá này nhìn mình cười kỳ quá như thế, không biết rốt cuộc Trịnh Tiểu Liễu đã huyền thuyên những gì.

Nghĩ vậy, Kim Kiên không khỏi hắng giọng, hỏi: “Không biết Tiểu Lục ca kể gì về tại hạ...”.

“Tiểu Lục tán thưởng cậu không ngừng”, Trịnh lão bá cười nói, “Tiểu Lục kể, Kim Kiên cậu tuy tuổi còn nhỏ nhưng tài ăn nói lại rất kiệt xuất, ở trên chợ mặc cả siêu quần, gấp cá trả cá, gấp rau trả rau, là một tay ép giá cự phách! Lợi hại vô cùng!”.

“Khụ khụ khụ...”, Kim Kiên thiếu chút nữa là không thở nổi, nghĩ bụng: Cái này khen mình ở chỗ nào chứ, quả thực là hình dung mình như một tên cường đạo!

Nhìn sang Triền Chiêu, hơi cúi, đôi mắt khép hờ, nhìn thì có vẻ lạng lẽ nhưng khóe miệng lại khẽ nhếch lên, trông thế nào cũng vô cùng ngứa mắt.

Trịnh lão bá không biết mình đã nói gì sai, thấy sắc mặt Kim Kiền không tốt, còn Triển Chiêu thì im lặng không nói, tự nhiên cũng không dám nhiều lời nữa.

Nhất thời không khí trong phòng vô cùng kỳ quái.

May là Trịnh Tiểu Liễu tay chân nhanh nhẹn, chẳng bao lâu sau đã bưng khay trà đi vào, rót trà cho mọi người, lúc này không khí kỳ quái mới giảm đi vài phần.

Triển Chiêu cầm chén trà lên, khẽ nhấp một ngụm, rồi từ tốn hỏi: “Trịnh lão bá, có phải hôm qua ngài bảo Trịnh Tiểu Liễu mang một cái ô bồn về phủ Khai Phong không?”

Trịnh lão bá nghe thế bỗng ngạc nhiên, vội hỏi: “Đúng vậy. Triển đại nhân vì sao lại hỏi vậy? Lẽ nào cái ô bồn đó có vấn đề?”

Trịnh Tiểu Liễu nghe cha nói vậy vội cao giọng xen vào: “Cha, ô bồn cha bảo con đem hoàn trả, nó...”

“Tiểu Lục!”, Kim Kiền vội vàng cắt lời Trịnh Tiểu Liễu, tiếp luôn: “Triển đại nhân đang hỏi chuyện, những nha dịch Tạo ban nhỏ bé như chúng ta có thể xen vào được sao?”. Nhưng trong lòng lại nhủ: Trịnh Tiểu Liễu và cha cậu ta đúng là từ một lò mà ra, nói chuyện đều chẳng dùng đến đại não. Nếu để ông lão ấy biết được mình đã đem biếu một cái ô bồn có ma, lại còn quấy nhiễu Bao đại nhân... Haizzz... nếp nghĩ của người cổ đại cơ bản đều không thoáng, nhờ đâu ông ta nghĩ quẩn, lại có sẵn những bệnh như là cao huyết áp rồi nhồi máu cơ tim, lũ chúng nó mà kéo cả đến thì há chẳng phải chúng ta sẽ trở thành tội nhân sao?

Nghĩ thế, Kim Kiền liền đưa mắt ra hiệu với Triển Chiêu, chỉ hi vọng con mèo này phụng sự pháp luật cũng đừng quá thành thật.

Nhưng Triển Chiêu là nhân vật nào chứ, thấy Kim Kiền bên cạnh lúc thì nháy mắt, lúc thì nhú mày, nhân câu không ngừng đảo về phía Trịnh lão bá, liền hiểu rõ, chỉ là có chút buồn cười, lát sau mới nói: “Trịnh lão bá suy nghĩ nhiều quá rồi. Bao đại nhân thấy chiếc ô bồn kia được nung rất tốt, muốn mua thêm mấy cái cho phủ nên đặc biệt phái Triển mỗ đến hỏi”.

Trịnh Tiểu Liễu nghe xong càng cảm thấy kỳ lạ, lại nói tiếp: “Triển đại nhân, vì sao ngài...”

Kim Kiền vội vàng vọt đến như tên bắn, kéo Trịnh Tiểu Liễu sang một bên, cao giọng cười nói: “Vốn là như thế, nếu không sao Triển đại nhân lại có thể dẫn theo hai Tạo dịch nhỏ bé như chúng ta xuất môn?”, sau đó nhỏ giọng nói với Trịnh Tiểu Liễu: “Tiểu Lục, lời của Triển đại nhân tất có lý của ngài ấy, cậu có hiểu không?”

Trịnh Tiểu Liễu chớp chớp mắt, gật đầu vẻ không hiểu.

Trịnh lão bá thấy thế mới yên tâm, lại cười khà khà nói: “Thật ra cái ô bồn đó chẳng qua là được mua rẻ ở chỗ của ‘Vương gia tạp hành’ phía sau đường, không đáng tiền gì đâu”.

Triển Chiêu liền hỏi: “Vay gian tạp hành[3] đó có xa đây không?”

[3] Tạp hành: Nơi bán những đồ lặt vặt dùng cho gia đình.

“Gần lắm, ra khỏi cửa rẽ tay trái, nhà thứ nhất quay mặt về hướng nam trên phố chính là nó”.

Triển Chiêu gật đầu, lập tức đứng dậy, nói với Kim Kiền và Trịnh Tiểu Liễu: “Nếu đã như thế thì chúng ta mau đi kiểm tra xem”.

Nói rồi, Triển Chiêu chấp tay thi lễ với Trịnh lão bá rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

Kim Kiền cũng vội vàng đeo bao ô bồn lên lưng, cùng Trịnh Tiểu Liễu từ biệt Trịnh lão bá, đi theo sau.

Còn lại Trịnh lão bá ngồi một mình trong phòng lẩm bẩm: “Khai Phong phủ quả nhiên là nơi nhân tài hiển lộ, ngay cả đi mua ô bồn mà cũng thần tốc như thế, xem ra Tiểu Lục có hy vọng thành danh rồi”.

Đúng như lời Trịnh lão bá nói, chưa đầy nửa khắc sau, ba người đã tìm thấy gian tạp hành đó.

Gian tạp hành này nằm ngay ở trên mặt phố, biển hiệu treo trên cao viết bốn chữ: “Vương gia tạp hành”. Mặc dù diện tích không lớn lắm nhưng bên trong hàng gì cũng có. Chum sành, chậu gốm, bát đĩa bằng sứ, tất cả đều được bày trên kệ rất ngăn nắp, chỉnh tề.

Chưởng quầy tạp hành vừa nhìn thấy ba người Triển Chiêu liền lập tức trưng ra bộ mặt tươi cười, nghênh đón ở cửa kêu lên: “Ôi, ba vị đại nhân, ba vị cần gì? Cửa tiệm nhỏ của tiểu nhân hàng gì cũng có, giá cả phải chăng, chẳng chút gian dối, ba vị đại nhân xin cứ vào trong xem xét”.

Triển Chiêu gật đầu, tiến vào trong, Kim Kiền, Trịnh Tiểu Liễu cũng theo sau.

Vừa vào đến cửa, Triển Chiêu liền nghiêm sắc mặt hỏi: “Chưởng quầy này, có phải mấy hôm trước ông từng bán một chiếc ô bồn không?”

Chưởng quầy nghe vậy, không khỏi có chút khó hiểu, nhưng vừa nhìn thấy vị quan gia áo đỏ này khí thế bất phàm, cũng không dám chậm trễ, nghĩ một lát rồi nói: “Bẩm đại nhân, đích thực mấy ngày trước tiểu nhân có bán một chiếc ô bồn”.

“Vậy ô bồn đó trông như thế nào?”

Chưởng quầy lại càng không hiểu, ngừng một lát, dùng hai tay diễn tả nói: “Đại khái nó to như thế này, toàn thân đen sì, còn có thể phản chiếu ánh sáng nữa”.

Triển Chiêu nghe xong hướng Kim Kiền gật gù đầu. Kim Kiền hiểu ý, vội đem cỡi cái bọc trên lưng ra, tìm chỗ có bóng râm rồi mới nâng ô bồn lên nói: “Chưởng quầy, ông hãy nhìn xem, có phải là cái ô bồn này không?”

Chưởng quầy tiến lên nhìn, gật gù đầu nói: “Chính là cái ô bồn này. Chẳng lẽ nó bị thủng chỗ nào ư...”

Triển Chiêu ra hiệu bảo Kim Kiền bọc ô bồn lại rồi hỏi: “Xin hỏi chưởng quầy, ông có nhớ ô bồn này do người nào đưa tới không?”

“Việc này...”, chưởng quầy nhíu mày ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Ô bồn này được đưa tới đây từ nửa năm trước, về phần người nào đem tới thì sợ rằng phải tra sổ sách mới biết được”.

“Nửa năm?!” mọi người nghe xong không khỏi có chút bàng hoàng.

Triển Chiêu dùng khoeo mắt liếc về phía chiếc ô bồn ở đằng sau, chấp tay nói: “Vậy xin phiền chưởng quầy”.

“Không phiền, không phiền chút nào cả”, chưởng quầy chưa từng gặp vị quan gia nào lễ độ như vậy, nhất thời có chút không thích ứng được, vội vàng chấp tay đáp lễ rồi lui vào phòng trong tra tìm sổ sách.

Không lâu sau, chưởng quầy cầm một cuốn sổ đi ra, vừa đi vừa lật, được vài tờ liền dừng lại, chạy vội đến chỗ Triển Chiêu, nói: “Tìm thấy rồi! Quan gia, ô bồn này do Ngô Đại Lực đưa đến vào ngày Hai mươi tháng Giêng”.

Triển Chiêu nhận lấy cuốn sổ xem một chút rồi hỏi tiếp: “Ngô Đại Lực là người thế nào?”

Chưởng quầy đáp: “Đó là một tay chuyên làm nghề nung bồn gốm, hần và em trai đều kiếm sống bằng nghề này. Nhắc mới nhớ, trước kia bọn hần thường đưa hàng đến đây, nhưng nửa năm nay không biết vì cái gì mà không thấy bóng dáng đâu”.

Mấy người Triển Chiêu nghe xong đều bàng hoàng, còn ô bồn phía sau lưng Kim Kiền thì kích động cứ rung rung mãi không thôi.

“Lưu ô bồn, người đừng kích động nữa, yên lặng chút đi! Lưng ta sắp bị người rung gãy lìa rồi”, Kim Kiền nhỏ giọng nói với ô bồn phía sau lưng.

“Quan gia tiểu ca, kẻ sát hại tôi chính là một đôi huynh đệ”, ô bồn thấp tiếng đáp.

“Biết rồi!”, Kim Kiền tức khí nói, “Không phải Triển đại nhân đang hỏi đây sao?”

Ô bồn lúc này mới dần yên lặng.

Lại nghe Triển Chiêu hỏi: “Chưởng quầy này, ông có biết hai huynh đệ kia sống ở đâu không?”

“Việc này... hình như tiểu nhân từng nghe bọn hắc nhấc đến, có lẽ là ở núi Nam Hoa ngoại thành Trần Châu. Nghe nói dân cư ở đó thưa thớt, rất thích hợp cho việc tạo tác bồn gốm.”

Triển Chiêu nghe xong thì rất vui mừng, chấp tay thi lễ cáo từ chưởng quầy, mang theo Trịnh Tiểu Liễu và Kim Kiền vội vàng đi tới Trần Châu.

Kim Kiền đi phía sau Triển Chiêu, lòng không khỏi sợ hãi, mở miệng hỏi Trịnh Tiểu Liễu: “Tiểu Lục ca, núi Nam Hoa đó cách đây có xa không?”

Trịnh Tiểu Liễu nghĩ một lát rồi nói: “Không xa lắm đâu, đại khái chỉ khoảng mười mấy dặm đường thôi”.

“Ờ”, Kim Kiền gật đầu, còn cơ mặt co giật nói: “Đúng là ‘gần’ thật...”.

Ngoại thành kinh đô, bên ngoài Trần Châu, núi Nam Hoa cây cối rậm rạp, hẻo lánh chẳng có bóng người, đường núi gập ghềnh, gồ gà gồ ghề, rất khó đi.

Kim Kiền công cái mai rùa đen thúi lùi sau lưng, mặt buồn rười rượi đi phía sau Triển Chiêu, lòng thầm oán hận không thôi: Mình biết ngay mà, xuất môn cùng con mèo này đúng là đi khổ sai! Vừa mới ăn trưa xong đã phải vượt núi băng rừng, trèo đèo lội suối, đi ngược lại với quy tắc dưỡng sinh, cực nhọc khổ sở như vậy, nhờ đâu mình bị đau dạ dày thì làm thế nào.

Lại nhìn sang Trịnh Tiểu Liễu, hăng hái giống như đã uống thuốc tăng lực thập toàn đại bổ vậy, cứ hối hả đi theo sau Triển Chiêu, còn nhanh nhẹn hơn cả người vốn có một thân kinh công tuyệt thế là Kim Kiền. Triển Chiêu thì khỏi phải nói, từ đầu đến cuối, sống lưng vẫn thẳng tưng chả khom xuống chút nào.

Ba người cứ thế đi trên con đường núi gập ghềnh liền hai canh giờ, cho đến khi mặt trời đã ngả về tây mới nhìn thấy một nóc nhà.

Vừa nhìn thấy căn nhà trong rừng, ba người mừng rỡ rảo bước đến trước sân nhà, dừng chân đứng lặng.

Sân viện được rào lại bằng cành cây, cỏ hoang mọc khắp chốn, trong sân có hai gian nhà tranh, một gian ngay đối diện họ, một gian thì chênh chếch bên mé, đằng sau đường như còn có hậu viện, trong sân hoang tàn tiêu điều thê lương, dường như đã lâu rồi không có người quét tước.

Ô bồn vừa nhìn thấy nơi này liền rung lên liên hồi, trong bồn vang lên giọng nói oang oang: “Chính là nơi này, chính là nơi này! Thảo dân bị đôi huynh đệ kia giết hại rồi đốt xác ở đây”.

Ba người nghe xong nhất thời rùng mình. Triển Chiêu ra hiệu cho Kim, Trịnh hai người lui lại phía sau, còn mình thì phi thân nhảy vào trong sân, lắc mình mấy cái đã đi một vòng quanh tiền viện và hậu viện rồi, không thấy có gì Triển Chiêu mới quay lại ra hiệu cho Kim, Trịnh hai người cùng tiến vào.

Ba người họ đẩy cửa đi vào gian nhà chính, trong phòng đồ đạc ngổn ngang, bụi bám thành tầng, mạng nhện giăng mắc khắp nơi, tựa hồ như đã bị bỏ hoang từ lâu.

Triển Chiêu đi một vòng quanh nhà rồi quay lại hỏi ô bồn: “Lưu Thế Xương, người chắc là bị sát hại ở đây chứ?”.

Ô bồn nghẹn ngào nói: “Đúng vậy, cho dù thế nào thảo dân cũng không quên được nơi này!”.

“Vậy người có nhớ là bị hung khí nào sát hại không?”

“Đó là một cái rìu rất sắc.”

Triển Chiêu gật đầu, quan sát xung quanh tỉ mỉ mấy lần, lại nói với hai người Kim, Trịnh: “Xem ra đôi huynh đệ này đã chạy trốn từ sớm, e là thời gian tòa trang viện này bị bỏ hoang cũng chẳng phải ngắn. Chúng ta hãy tìm kĩ xung quanh, xem xem có thể tìm thấy hung khí hoặc một chút manh mối gì không”.

“Vâng, thưa Triển đại nhân”, Trịnh Tiểu Liễu và Kim Kiền đồng thanh đáp.

Dứt lời Trịnh Tiểu Liễu giống như cái đuôi tò tò theo sau Triển Chiêu hướng gian nhà bên cạnh đi tới, còn Kim Kiền thì lơ dờ đi ra hậu viện, miệng lầm bầm: “Manh mối? Chúng đã trốn đi được nửa năm trời rồi, giả thử nếu còn manh mối thì cũng bị chuột cắn nát từ lâu, làm gì còn cho chúng ta tìm nữa? Xác suất

tìm được là quá thấp... Minh thấy, cứ nên tìm chỗ nào nghỉ chân trước đã, bồi đắp tinh thần cho tốt để còn xuống núi”.

Kim Kiên vừa bầm bầm một mình, vừa đánh giá hậu viện. Nơi này cỏ hoang khắp chốn, trong góc sân còn có một cái lò gạch, phía ngoài bị muội khói bám vào đen sì.

Ô bồn phía sau lưng lập tức kêu lên: “Chính là cái lò gạch này, hai huynh đệ kia dùng cái lò này để nung hài cốt của thảo dân thành ô bồn”.

“Vâng, vâng, vâng, thưa cụ Lưu, cụ cứ ở trong này cố gắng hồi tưởng lại quá khứ ngày xưa đi nhé, nhân tiện phục hồi ký ức luôn. Tôi cũng nhân cơ hội này mà nghỉ ngơi chút.”

Nói rồi, Kim Kiên đem cái bọc ô bồn đặt bên cạnh lò gạch, còn mình thì nhìn bốn xung quanh định tìm chỗ nào sạch sẽ ngồi tạm.

Tìm một lúc lâu cũng chẳng có chỗ nào khả dĩ có thể ngồi được, nhưng trong góc khuất nhất của sân viện, Kim Kiên lại phát hiện thấy một cái đèn lồng. Nàng nhặt lên xem xét, chỉ thấy lớp giấy bên ngoài đã rách, bên trên còn dính đầy bùn đất. Kim Kiên ra sức phủi phủi mấy cái liền, bụi đất rơi xuống mờ hồ hiện lên hình vẽ, nhìn kĩ một hồi, dường như là một hình con cá chép.

“Cũng may, mặt trong hãy còn sạch, dùng nó lót xuống dưới rồi ngồi được đấy”, Kim Kiên lật đi lật lại cái đèn lồng giấy, đang chuẩn bị xé nó ra thì.

“Không được xé!” Ô bồn đột nhiên kêu ré lên thất thanh khiến Kim Kiên thiếu chút nữa thì ngã nhào xuống đất.

“Người ở bên kia kêu cái quỷ gì đấy?”, Kim Kiên cũng to họng nói.

Lại nghe tiếng ô bồn run rẩy, nghiêm túc nói: “Mau, mau đem chiếc đèn lồng ấy lại đây”.

Kim Kiên kinh ngạc, nghĩ thầm: Ô bồn này bình thường cũng không kích động đến thế, lẽ này đây chính là vật chứng quan trọng? Vì thế Kim Kiên liền đem chiếc đèn lồng giấy để bên cạnh ô bồn.

Ô bồn vừa nhìn lập tức khóc nức lên nói: “Là cái đèn này, chính là cái đèn lồng cá chép mà tết Nguyên Tiêu thảo dân đã mua để tặng cho Bách Nhi, không ngờ nó vẫn còn”.

Dứt lời liền khóc toáng lên, âm thanh trong ô bồn u u vang ra từng hồi, nhất thời làm chói tai người khác.

Kim Kiên bên cạnh hứng đủ, lấy tay bịt chặt lỗ tai hét lên: “Ô bồn, người đừng kích động nữa, ngừng khóc lại rồi nói sau”.

“Có chuyện gì mà khóc lóc như vậy?”, Triển Chiêu và Trịnh Tiểu Liễu nghe thấy tiếng khóc cũng vội chạy đến, lớn tiếng hỏi.

“Triển đại nhân...”, ô bồn nghe thấy giọng Triển Chiêu, liền dần dần ngừng khóc, nức nở nói: “Cái đèn lồng giấy này thảo dân mua về tặng cho Bách Nhi, nhi tử của thảo dân, nhân tết Nguyên Tiêu, giờ nhìn thấy nó, nhất thời buồn bã nên mới khóc lóc không ngừng như vậy”.

“Đèn lồng?”, Triển Chiêu nhú mày, nhận lấy chiếc đèn giấy từ trong tay Kim Kiên, hỏi: “Là cái này sao?”.

“Chính là cái đèn đó. Bên ngoài có hình cá chép màu vàng, hình mà Bách Nhi thích từ lâu.”

Triển Chiêu quan sát chiếc đèn giấy trong tay hồi lâu, mới nói: “Xem ra, người đích thực bị sát hại tại đây. Lưu Thế Xương, người còn nhớ được gì nữa không?”.

“Bẩm đại nhân, cái lò gạch này chính là nơi đã thiêu hài cốt của thảo dân.”

Triển Chiêu liền hỏi hắt đi lên trước, tỉ mỉ quan sát chiếc lò gạch một lúc, nhưng rồi lại lắc đầu, nói: “Cái lò gạch như thế này nơi nào cũng có, không thể là vật chứng được”.

Ô bồn vội nói: “VẬY CÒN CÁI ĐÈN LỒNG CÁ CHÉP NÀY...”.

Triển Chiêu khẽ nhú mày, thấp giọng nói: “Đã xem xét khắp sân viện, hung khí không tìm thấy, e là cũng chỉ có cái đèn này làm chứng, nhưng...”, chưa nói hết câu, Triển Chiêu lại trầm mặc không nói tiếp.

Kim Kiền thấy tình huống như vậy cũng chẳng biết làm sao, thầm nghĩ: Con mèo này thích lâm vào bế tắc nhỉ, lúc này ngay cả bóng dáng thủ phạm còn không thấy đâu mà lại đi phiền não vấn đề vật chứng? Bệnh nghề nghiệp quá nặng rồi sao?

Nghĩ đến đây, Kim Kiền tiến lên trước hai bước, nói: “Triển đại nhân, nếu đã không điều tra được manh mối gì, chi bằng hồi phủ trước, sau đó bàn bạc đối sách cùng đại nhân và Công Tôn tiên sinh thì hơn”.

Triển Chiêu nghe xong, khe khẽ gật đầu: “Cũng chỉ còn cách ấy là tốt nhất. Kim Kiền, Trịnh Tiểu Liễu, sắc trời đã tối, chúng ta mau mau hồi phủ thôi”.

Lúc này Kim Kiền mới thở phào một hơi, công ô bồn lên rồi theo Triển Chiêu đi ra ngoài cửa.

Tuy ba người đi nhanh như gió, nhưng lúc về đến Khai Phong phủ cũng đã là giờ Tuất, sắc trời tối đen như mực. Còn chưa đợi ba người uống ngụm nước, thở vài cái thì Bao đại nhân đã cho người truyền gọi. Ba người lại vội vàng vàng đi đến phòng khách, bấm báo kết quả một ngày làm việc cho Bao đại nhân.

“Dựa vào chiếc đèn lồng này mà phán đoán, thì kẻ sát hại Lưu Thế Xương e chính là huynh đệ họ Ngô ở núi Nam Hoa”, Bao đại nhân cầm chiếc đèn lồng lên, xem xét tỉ mỉ, nói.

Triển Chiêu chấp tay lại đáp: “Theo lời của Lưu Thế Xương thì chính là như thế”.

Bao đại nhân gật gù, đưa chiếc đèn lồng cá chép trong tay cho Công Tôn tiên sinh, hỏi tiếp: “Hung khí có tìm thấy không?”.

“Bẩm đại nhân, thuộc hạ đã tìm kiếm khắp sân viên nhưng không thu hoạch được gì cả.”

“Vậy huynh đệ họ Ngô kia hiện đang ở đâu?”

“Huynh đệ họ Ngô kia bỏ trốn từ lâu, quanh đó lại không có nhà dân nào nữa, thuộc hạ vô năng, không cách nào tra được tung tích hai người họ.”

Bao đại nhân khoát tay: “Triển hộ vệ không cần phải tự trách mình như thế, sự việc xảy ra từ cách đây nửa năm, lần theo manh mối tất sẽ khó khăn”, rồi quay sang Công Tôn tiên sinh, hỏi: “Theo ý tiên sinh thì nên làm thế nào cho tốt?”.

“Việc này...”, Công Tôn tiên sinh do dự nói: “Việc xảy ra đã nửa năm, manh mối không còn, thủ phạm lại chạy trốn, thực sự là không có cách nào cả”.

Bao đại nhân mặt mày trầm ngâm không nói. Lúc lâu sau, ngài mới ngẩng đầu lên hỏi: “Lưu Thế Xương, bản phủ hỏi người, người bị sát hại trước tết Nguyên Tiêu, ô bồn lại có thể nói được, vì sao đến tận bây giờ mới báo án?”.

Ô bồn đáp: “Đại nhân, thảo dân cũng không hiểu. Hồn phách của thảo dân bị phong bế trong ô bồn, vốn không thể nói chuyện, nhưng vị Kim nha dịch này gõ cho một cái, liền có thể mở miệng nói, khi ấy mới báo án được”.

Những lời này vừa thốt ra, ánh mắt của tất cả mọi người trong phong đều nhất tề chiếu thẳng về phía Kim Kiền, khiến nàng tóc tai dựng đứng, long không khỏi kinh ngạc, nghĩ bụng: Không phải chứ, chẳng qua mình chỉ gõ một cái thôi, thế mà ô bồn liền hồi hồn ngay được, chuyện này cũng cường điệu quá mức rồi!

Lại nghe Công Tôn tiên sinh sau khi trầm tư một lát nói: “Xem ra, Kim Kiền có thiên phú dị bẩm, có khả năng thông linh”.

Hai mắt Kim Kiền bỗng tròn tròn như hạt nhãn, trừng trừng như muốn nhảy ra ngoài, thầm nghĩ: Công Tôn Trúc Tử, không thể nói lung tung được đâu. Mặc dù tôi là người từ thời tương lai đến, tiến hóa hơn chúng nhân cổ đại các người gần nghìn năm... Mà khoan, lẽ nào vì người hiện đại tiến hóa hơn mấy trăm năm mà tế bào não cũng nhiều hơn, nên khi quay về thời cổ đại mới có bản linh thông linh? Đùa... đùa gì chứ, những chuyện điên rồ lại chẳng có căn cứ khoa học này sao có thể xảy ra, nhất định là trùng hợp, trùng hợp thôi.

Tuy Kim Kiên quyết không tin đó là thật, nhưng tất cả mọi người trong phòng lại tin đến tám phần, ánh mắt nhìn Kim Kiên cũng thêm vài phần kính trọng. Trịnh Tiểu Liễu cuối cùng đã hiểu rõ, đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm Kim Kiên dường như còn phát ra ánh sáng.

Kim Kiên đang khổ sở không biết làm cách nào để kiếm cớ thoát thân thì nghe Bao đại nhân thở dài một tiếng, nói: “Lưu Thế Xương, tuy Kim Kiên kêu oan giúp người, nhưng vì quá muộn, vật chứng không đầy đủ, thủ phạm lại không có tung tích, bản phủ không thể thay người bắt hung thủ, trong lòng rất hổ thẹn”.

“Đại nhân...”, Triển Chiêu và Công Tôn tiên sinh đồng thanh nói.

Bao đại nhân xua xua tay cúi đầu không nói.

Ô bồn im lặng một lúc lâu rồi mới thấp giọng thỉnh cầu: “Đại nhân, nay thảo dân đã kể hết oan tình, cũng không còn mong ước gì, chỉ xin đại nhân đáp ứng thảo dân một yêu cầu nhỏ. Nếu như có thể hoàn thành tâm nguyện này, oan tình của thảo dân cho dù không rửa sạch cũng không sao”.

Bao đại nhân nghe xong không khỏi kinh ngạc, hỏi: “Lưu Thế Xương, người có yêu cầu gì còn quan trọng hơn việc giải oan nữa ư?”.

Ô bồn đáp: “Đại nhân, thảo dân chỉ mong quay về nhà thăm lại vợ con”.

Những lời này vừa nói ra, cả phòng liền im lặng. Hồi lâu sau, Bao đại nhân thở dài một tiếng: “Thì ra là vậy...”.

Công Tôn tiên sinh đột nhiên lớn tiếng nói: “Đại nhân, hai huynh đệ kia giết người cướp của, tất sẽ phải đem số hàng hóa cướp được ra bán lấy tiền. Thê tử của Lưu Thế Xương hẳn có thể biết hàng hóa đó có những gì, nếu bắt tay điều tra từ những món hàng đặc thù biết đâu lại có thể tìm được manh mối hay tung tích gì đó”.

Mọi người nghe xong đều vui mừng.

Bao đại nhân cao giọng nói: “Triển hộ vệ, bản phủ lệnh cho người ngày mai hộ tống Lưu Thế Xương về nhà”.

“Thuộc hạ tuân lệnh.”

“Kim Kiên, Trịnh Tiểu Liễu, ngày mai các người cũng đi theo Triển hộ vệ đi một chuyến.”

“Tuân lệnh”, Trịnh Tiểu Liễu lập tức hăng hái trả lời.

“... Tuân lệnh”, Kim Kiên cũng bất đắc dĩ hồi đáp.

Bao đại nhân nhìn Kim Kiên, gật đầu nói: “Kim Kiên, người có thiên phú dị bẩm, hãy hỗ trợ Triển hộ vệ nhiều hơn nữa”.

“... Tuân lệnh.”

“Vậy người hãy đem ô bồn này trở về đi.”

Không phải chứ?! Lại nữa à?

17. Q.1 - Chương 17

Trần Lưu Gia đoàn tụ người nhà,

Tĩnh tâm tự đầu mối lại về

Thành Đông Đô, cửa phía đông nam gọi là Trần Châu môn, cách đó mười dặm là núi Nam Hoa. Cửa chính nam gọi là Nam Huân môn, xa xa cách cửa thành mười dặm là trấn Thảo Thị, bởi các gia đình trong trấn phần lớn đều mang họ Lưu nên nơi đây còn được gọi là trấn Lưu Gia.

Trần Lưu Gia này tuy chỉ là trấn nhỏ nhưng vì nằm trên trục đường trọng yếu dẫn đến kinh thành Biện Lương nên mới phát triển thịnh vượng như vậy, hàng hóa từ khắp nơi đổ về tràn ngập trên phố, người mua

kẻ bán tấp nập, vô cùng náo nhiệt và sầm uất. Dân cư nơi đây hơn năm trăm hộ, đều lấy việc kinh thương làm kế sinh nhai.

Theo lý mà nói, trấn Lưu Gia này là nơi giao thương trọng yếu, khách vãng lai, lái buôn qua lại vô số, từ nam ra bắc đủ mọi loại người, người trong trấn đã gặp rất nhiều, không còn cảm thấy kỳ lạ từ lâu. Nhưng trưa hôm nay, có ba người tới đây lại khiến cho mọi người trong trấn bất giác đều dừng chân, ngoái đầu mà quan sát họ.

Trong ba người ấy, đi đằng trước là một thanh niên áo lam.

Chàng thanh niên này, mặc áo tuyền một sắc lam, thắt lưng màu trắng, tay cầm một thanh kiếm cổ kiếm vỏ trắng, toàn thân trên dưới chẳng mang theo vật tùy thân xa hoa nào, nhưng dáng người thẳng như thân tùng, khí chất nho nhã, lại khiến cho những viên ngọc long lanh trên phố cũng mất đi vẻ quyến rũ; lại nhìn tướng mạo của người thanh niên ấy, dung nhan tuấn tú văn nhã, đôi mắt đen huyền sáng lấp lánh, lông mày lưỡi mác, phong thái cùng khí độ hiệp nghĩa của chàng thật không bút nào tả cho xiết, khiến người ta cứ phải tấm tắc mãi không thôi.

Nhưng hai người thanh niên phía sau lại khiến cho người ta chẳng thể nào khen được nữa chữ.

Một người mặc áo vải màu xám tro, thân hình gầy nhẳng như cây sậy, hai mắt lấp lánh, tuổi cũng chỉ khoảng trên dưới mười bảy, nhưng lại trưng ra bộ dạng trưởng thành dày dặn kinh nghiệm, tò tò đi theo sau chàng thanh niên áo lam một tấc cũng không rời, tựa như miếng cầu bả cao^[1] mà mấy tay giang hồ vẫn bán.

[1] Cầu bả cao: dịch nôm na là “cao da chó”, một loại cao dán của Trung Quốc, có công dụng như thuốc giảm đau tạm thời, đau đâu dán đó.

Người kia lại càng kỳ quái hơn, thân hình lùn xùn mặc một chiếc áo màu đen, eo thì bé tí tị, lưng mỏng dính thẳng đuốn, da dễ trắng bóc, hai mắt nhỏ dài, khuôn mặt non nớt tựa hồ chưa qua tuổi thiếu niên nhưng lại có dáng đi khom khom như bà còng, chân đi bước thấp bước cao. Nếu như không nhìn mặt thì dù nói đó là ông lão bảy, tám mươi tuổi cũng có người tin. Nhưng quan sát kỹ thì thấy thiếu niên này không phải bị cong bẩm sinh, mà bởi đang công một cái bọc màu đen như cái mai rùa trên lưng.

Ba người này, hình dáng tư thái khác nhau một trời một vực, nhưng lại đi cùng nhau đương nhiên là rất kỳ lạ rồi. Mà càng quái lạ hơn là, họ đến nơi phố chợ buôn bán sầm uất tấp nập này mà lại chẳng xem hàng hóa, cũng chẳng ngắm cửa hiệu, hàng buôn, cứ chuyên chú quan sát nhà cửa, tiểu viện. Nếu nói là tìm người thì lại chẳng thấy họ hỏi ai, đi qua phố lớn vòng vào ngõ nhỏ hồi lâu, họ cứ chậm rãi bước mà không ngừng lại, chỉ là thần sắc càng lúc càng trở nên nghiêm trọng, không khỏi khiến người khác thầm phỏng đoán.

Mọi người thì khó hiểu trong lòng còn ba người này cũng chẳng khá hơn gì. Hành vi của họ kỳ quái như vậy không vì nguyên nhân gì khác mà chính là do người dẫn đường, trí nhớ suy giảm thì không nói làm gì, lại còn là một cái ô bồn mắt kém nữa chứ.

Ba người này chính là đoàn Triển Chiêu phụng mệnh xuất hành. Rồi khỏi phủ từ sáng sớm, đi liên tục hai canh giờ mới đến được trấn Lưu Gia. Nhưng vì ô bồn trí nhớ không tốt, lại bị bọc trong vải đen, tầm nhìn hạn chế, thế nên họ tìm mãi vẫn không ra nhà của Lưu Thế Xương.

Đi lòng vòng trong trấn gần một canh giờ, cuối cùng đoàn người cũng dừng chân trước cổng một căn nhà ba gian bao bọc bởi sân vườn, nghỉ ngơi quan sát.

Kim Kiền thấp giọng hỏi: “Lưu ô bồn, người ngàn vạn lần đừng có chậu rửa mặt không muốn lại thích làm chậu rửa chân, nhìn cho kỹ đi, đây có đúng là nhà người không?”

“Tuyệt đối không thể sai được”, ô bồn phía sau lưng Kim Kiền đáp.

Ba người nghe vậy mới thở phào nhẹ nhõm.

Triển Chiêu tiến lên trước một bước, khẽ gõ cửa, giọng nói sang sảng vang lên: “Xin hỏi có ai ở nhà không?”.

Chợt nghe một giọng nữ trong trẻo từ trong sân truyền ra, đáp lại: “Ai đó?”.

“Xin hỏi đây có phải là quý phủ của Lưu huynh, Lưu Thế Xương không?”

Rồi có tiếng bước chân hối hả từ xa bước đến gần, kệt một tiếng cánh cửa gỗ mở ra, một người phụ nữ xuất hiện ở cửa.

Người phụ nữ này mặc một chiếc áo dài hoa màu xanh nhạt, phần tay áo lại có màu xanh lơ, quần lụa màu tím, tóc búi cao hình tròn ốc, trâm bạc cài lệch một bên, dung nhan yêu kiều, dáng hình yếu điệu. Nhìn thấy ba người trước cửa nàng không khỏi có phần kinh ngạc, nhưng ngay lập tức khôi phục dáng vẻ bình thường, nhẹ giọng nói: “Ba vị biết tướng công tôi?”

Kim Kiền cảm thấy ô bồn sau lưng đột nhiên rung lắc không ngừng, thiếu chút nữa thì rơi ra khỏi túi rơi xuống đất, liền vội vàng nắm thật chặt cái túi, len lén đưa tay ra sau lưng gỡ hai cái, ô bồn kia mới dần yên ắng trở lại.

Triển Chiêu chấp tay thi lễ nói: “Chúng tôi đích thực là quen biết Lưu huynh, lần này đến đây chính là để thay Lưu huynh chuyển đến quý phủ một món đồ”.

Lưu thị nghe xong vội hỏi tiếp: “Đưa đồ? Không biết mấy vị gặp tướng công tôi khi nào?”.

Triển Chiêu hơi sững lại, đáp: “Là nửa năm trước”.

“Nửa năm trước...”, Lưu thị khẽ cúi đầu, miệng lẩm bẩm, im lặng hồi lâu mới hỏi: “Không biết tướng công tôi ủy thác cho các vị đưa món đồ gì?”.

“Là một cái ô bồn.”

“Ô bồn?”, Lưu thị nghe xong, khuôn mặt mang theo vẻ kinh ngạc, mắt ánh lên tia nhìn nghi hoặc, cẩn thận đánh giá ba người đối diện. Nhưng thấy người thanh niên áo lam ánh mắt chính trực, thần sắc đĩnh đạc, khí chất nho nhã, không giống phường gian ác hại người; lại nhìn sang hai người bên cạnh, tuổi còn chưa qua thiếu niên, mới an tâm phần nào, nép mình sang bên để mấy người họ tiến vào, sau đó mời họ vào nhà ngồi.

Đợi mấy người họ an tọa xong, Lưu thị mới mở miệng hỏi: “Chẳng hay cái ô bồn đó đâu?”.

Triển Chiêu không đáp mà hỏi ngược lại: “Xin hỏi Lưu đại tẩu, chúng tôi mang ô bồn đến đây, nhưng vì sao không thấy Lưu huynh?”.

Câu hỏi này rất kỳ lạ, hai người Trịnh Tiểu Liễu và Kim Kiền nghe xong cũng sững sốt.

Kim Kiền nghĩ bụng: Con mèo này bị ngố à? Nửa năm trước Lưu Thế Xương đã bị người ta sát hại, ngay cả xác còn bị nung thành ô bồn, mà cái ô bồn ấy đang ở trên lưng mình đây, giờ lại hỏi thê tử người ta rằng Lưu Thế Xương ở đâu, thật chẳng hiểu ra làm sao nữa!

Lưu thị nghe xong không cảm thấy kỳ lạ, sắc mặt trầm xuống, thấp giọng đáp: “Mấy vị không biết đấy thôi, nửa năm trước tướng công đi ra ngoài nhập vải, ai ngờ đi liền một mạch không có tung tích, đã nửa năm rồi mà vẫn chưa quay về nhà”.

Triển Chiêu hơi nhượng mắt, lại hỏi: “Vậy có thư từ gì gửi về không?”.

Lưu thị lắc đầu nói: “Đầu tháng Giêng có nhận được một bức thư, trong thư tướng công nói tết Nguyên Tiêu nhất định sẽ về nhà sum họp. Nhưng tết Nguyên Tiêu hôm ấy tôi và Bách Nhi đợi cả đêm cũng vẫn không thấy bóng dáng tướng công, từ đó đến nay bất vô âm tín... cũng không biết hiện giờ tướng công ở đâu, còn sống hay đã chết...”.

Giọng Triển Chiêu hơi cao, nói: “Bách Nhi không đợi được cha, nhất định sẽ thất vọng”.

“Điều đó là đương nhiên rồi, Bách Nhi còn giận tướng công không giữ lời hứa, vì chuyện đó mà ầm ục mấy ngày liền.” Lúc này những cảm xúc lo lắng trong lòng bộc phát nên Lưu thị không chú ý nhiều, chẳng hề cảm thấy câu hỏi của người đối diện đều mang vẻ thăm dò.

Nhưng Kim Kiền khi nghe đến đây lập tức hiểu ra, không khỏi kinh ngạc, thầm lẩm bẩm trong lòng: Ai da, con mèo này cẩn thận quá! Mặc dù chính miệng ô bồn kêu oan, lại đích thân dẫn đường tới được nơi này, nhưng Tiểu Miêu vẫn đối chứng lại lời của vợ Lưu Thế Xương và y, thăm dò từng câu để kiểm chứng toàn bộ lời khai của Lưu Thế Xương, ngay cả tên con trai y cũng kiểm tra cẩn thận. Chắc chắn, Tiểu Miêu quả là con mèo thượng đẳng của nhà lão Bao, mức độ chuyên nghiệp quả nhiên là hơn hẳn mình!

Triển Chiêu nghe xong, thần sắc mới bình thường trở lại, sau đó quay sang nói với Kim Kiền: “Kim Kiền, đem ô bồn ra”.

Kim Kiền vội tháo cái bọc trên lưng xuống, đặt ra giữa bàn, nói với Lưu thị: “Lưu đại tẩu, ô bồn ở trong cái bọc này”.

Lưu thị nghe vậy mới lấy lại tinh thần, đứng dậy định mở bọc ra thì bị Kim Kiền ngăn lại: “Lưu đại tẩu, ô bồn này không giống như những vật bình thường khác, không thể bị ánh sáng chiếu vào, có thể phiền Lưu đại tẩu đóng cửa sổ, cửa chính, che ánh mặt trời đi rồi mới mở ra được không?”.

Nghe những lời này Lưu thị vô cùng kinh ngạc, thầm nghĩ: Xem ô bồn mà phải đóng cửa sổ, cửa chính, như thế là đạo lý gì? Bất giác Lưu thị nhìn sang hai người còn lại.

Chỉ thấy người thanh niên áo lam cùng cậu thiếu niên áo màu tro xám đều gật đầu tán đồng, Lưu thị thấy vậy cũng không phản đối, đứng dậy đóng cửa chính và cửa sổ lại.

Kim Kiền không biết, đêm qua nghe Công Tôn tiên sinh quyền uy của Khai Phong phủ phỏng đoán lung tung một phen, kể trên người dưới khắp Khai Phong phủ đều cho Kim Kiền là người có “thiên phú dị bẩm”, giờ lại nghe lời nói có ẩn giấu huyền cơ này, Triển, Trịnh hai người lại càng cảm thấy lời của Công Tôn tiên sinh có lý, rất tự nhiên liền tán đồng theo. Kỳ thực lời của Kim Kiền vốn chẳng có căn cứ gì cả, chỉ là dựa trên những bộ phim truyền hình cũ rích thời hiện đại mà phỏng chừng chuyện bất trắc xảy ra mà thôi, nhưng lại vô tình càng tăng thêm độ tin cậy thân phận “thiên phú dị bẩm” của mình, sau này khi Kim Kiền hồi tưởng lại thật sự là có hối hận cũng không kịp nữa.

Đợi đến khi Lưu thị đóng tất cả các cửa rồi quay lại chỗ ngồi, Kim Kiền mới từ từ mở bọc đồ, lấy ô bồn ra đặt xuống trước mặt Lưu thị, nói: “Lưu ô bồn, thê tử của người đang ở trước mặt, còn không mau ra nhận?”.

Ô bồn khê rung động, nghẹn ngào nói: “Nương tử, vi phu cuối cùng cũng gặp được nàng rồi...”.

Lưu thị vừa nghe sắc mặt liền biến đổi, đôi môi trắng bệch như tờ giấy, run lấy bầy nhưng lại không phát ra nổi tiếng nào. Đôi mắt cứ nhìn chăm chăm vào ô bồn, rất lâu sau mới run run hỏi: “Ông... ông... ông... cái ô... ô bồn này... vì... vì sao...”.

Ô bồn nghe thế liền khóc lóc thảm thiết, nói: “Nương tử, vì sao nàng ngay cả giọng nói của vi phu cũng không nhận ra?”.

Thần sắc Lưu thị đình trệ, chầm chậm ngẩng đầu lên nhìn khắp lượt mọi người trong phòng, nhưng thấy vẻ mặt nghiêm túc, cúi đầu không nói lời nào của họ, cả người Lưu thị run rẩy dữ dội, lập tức gục xuống bàn, hai tay ôm chặt lấy ô bồn, nước mắt lăn tã như chuỗi trân châu bị đứt dây rơi xuống ô bồn, tí tách từng giọt, nức nở thê lương: “Tướng công, tướng công... chàng... vì sao chàng lại thành thế này?”.

“Nương tử, vi phu chết oan uổng lắm...”, ô bồn vừa khóc vừa nói, đem cảnh ngộ mình bị sát hại như thế nào, rồi bị nung thành ô bồn ra sao, sau đó đến được Khai Phong phủ kêu oan thế nào, tra được nơi ở của huynh đệ họ Ngô kia ra làm sao,... Nói hai câu lại khóc một câu, cứ ngắt quãng như thế mà kể lại mọi chuyện cho thê tử mình nghe. Lưu thị càng nghe càng đau lòng, càng nghe càng sầu muộn, nghe đến cuối cùng, một người, một bồn ôm nhau khóc lóc thảm thiết, nức nở không nên lời.

Không biết hai người đã khóc được bao lâu rồi, Kim Kiền chỉ cảm thấy trời đất gió mây đều như biến sắc, cổ lưng, cơ bắp toàn thân đều cứng đờ, khi ấy một người một bồn bên kia mới có dấu hiệu dừng lại.

Tiếng khóc vừa mới ngừng liền thấy Lưu thị ôm ô bồn quỳ sụp xuống đất, khấu đầu nức nở: “Ba vị quan gia, xin hãy thay tướng công làm chủ, bắt đôi huynh đệ sát nhân kia, báo thù cho tướng công dân phụ!”.

Triển Chiêu vội tiến lên, khê đưa tay ra, nhẹ nhàng nói: “Lưu đại tẩu không cần phải như thế. Bao đại nhân đã thụ lý vụ án này, tất sẽ bắt hung thủ về chịu tội trước pháp luật”.

Lưu thị nghe vậy mới từ từ đứng dậy, gạt nước mắt nói: “Dân phụ tạ quan gia”.

Lại nghe ô bồn nói: “Nương tử, lần này vi phu có thể giải oan được đều may nhờ có vị tiểu quan gia Kim Kiền này đây”.

Lưu thị nghe xong, vội khom người quỳ xuống nói: “Lưu thị đa tạ tiểu quan gia giúp đỡ”.

Kim Kiền bị hành động quỳ gối của Lưu thị dọa khiến cho da đầu tê dại, thầm nghĩ: Thật là báỉ phục mấy vị tổ tiên cổ đại, ba bước một quỳ, năm bước một lạy. Chưa bàn đến vấn đề dương thọ của mình bị hao tổn đi bao nhiêu, hãy nói đến chuyện thời gian dành cho việc quỳ với lạy này lãng phí đi thế nào, nếu cứ vậy thì làm gì còn thời gian mà tra án nữa, mà không tra án thì chuyện này sao có thể điều tra rõ ràng được, vậy mình lại phải tiếp tục làm rùa ô bồn à? Hừ hừ, xem ra mình mà không ra tay đốc thúc để tăng hiệu suất phá án thì không được.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền bước hai bước lên phía trước, đỡ Lưu thị dậy rồi nói: “Đại tẩu không cần phải tạ ơn, lần này chúng tôi đến đây, ngoài việc hộ tống Lưu huynh trở về quê nhà, còn là mong đại tẩu hỗ trợ tra án”.

Lưu thị nghe xong chẳng những không an tâm, ngược lại nước mắt tiếp tục tuôn như mưa, nói: “Nhưng tướng công nói, manh mối nay đã không còn, hung thủ cũng chẳng biết tung tích, làm sao phá án được? Dân phụ, dân phụ chỉ xin các quan gia hãy làm chủ cho dân phụ và tướng công!”, dứt lời, tâm tình kích động khó đề nén được, Lưu thị lại khom người, gập gối, dáng vẻ như muốn quỳ xuống tiếp.

Kim Kiền nhanh tay lẹ mắt, lại đưa tay ra đỡ Lưu thị, thốt lên: “Đại tẩu không cần lo lắng, có Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ, Ngự Miêu do đích thân hoàng thượng ngự phong, Triển đại nhân ở đây, cho dù lũ tội phạm kia có đào hang trốn, chúng tôi cũng có thể quật ba thước đất lên bắt bằng được”.

Những lời này quả nhiên có tác dụng, Lưu thị lập tức ngừng khóc, nhìn Kim Kiền hỏi: “Ngự Miêu? Triển đại nhân?”.

“Không sai, không sai”, Kim Kiền vội túm ống tay áo Triển Chiêu kéo lại, đẩy đến trước mặt Lưu thị, tiếp tục nói: “Đây chính là Triển đại nhân của Khai Phong phủ chúng tôi, công phu đệ nhất thiên hạ, bản lĩnh điều tra thuộc hàng thượng thừa, khả năng bắt chuột... khụ, à bắt tội phạm lại càng không phải bàn”.

“Kim Kiền”, giọng Triển Chiêu hơi cao, vẻ bất đắc dĩ.

Kim Kiền liếc mắt một cái, chỉ thấy sắc mặt Triển Chiêu không vui, thầm nghĩ không hay rồi, liền vội vàng trưng bộ mặt tươi cười ra hỏi: “Triển đại nhân, ngài có gì cần sai bảo?”.

Triển Chiêu khẽ cử động cánh tay, kín đáo thu ống tay áo về, liếc Kim Kiền một cái.

Cái liếc mắt này mang theo ánh nhìn sắc nhọn khiến Kim Kiền gai gai sống lưng, vội vàng giơ hai tay lên, cười khan hai tiếng, lui sang một bên, nghĩ bụng: Con mèo này xấu tính quá, mà hình như còn có bệnh cuồng sạch sẽ nữa, sau này ít đụng chạm đến là hơn.

Triển Chiêu lúc này mới thông thả cất tiếng hỏi Lưu thị: “Lưu đại tẩu, Triển mỗ có mấy câu hỏi, mong đại tẩu có thể giải đáp cho Triển mỗ”.

Lưu thị vội trả lời: “Triển đại nhân cứ hỏi”.

Triển Chiêu gật đầu hỏi: “Lưu Thế Xương thường đến chỗ nào nhập vải vóc?”.

“Mỗi lần tướng công đều đến Tô Châu mua hàng.”

“Vậy mỗi lần nhập hàng phải chăng đều là cùng một tiệm?”

Lưu thị lắc lắc đầu nói: “Nhà dân phụ vốn chỉ kinh doanh buôn bán nhỏ, mỗi lần nhập hàng đều không cố định ở một tiệm nào cả. Triển đại nhân vì sao lại hỏi vậy?”.

Triển Chiêu nghe xong lại chau mày trầm tư, im lặng không đáp.

Lưu thị không khỏi có chút lo lắng, vội ngược mắt nhìn sang Kim Kiền và Trịnh Tiểu Liễu.

Kim Kiền thấy Trịnh Tiểu Liễu bên cạnh nhấp nhòm muốn nói, liền thì thầm gợi ý: “Tiểu Lục ca, sao còn không tiến lên trợ giúp Triển đại nhân?”.

Trịnh Tiểu Liễu nghe vậy mừng rỡ, vội tiến lên hai bước, ưỡn ngực nói: “Lưu đại tẩu, bởi đôi huynh đệ Ngô thị kia giết người cướp của, sau này tất sẽ phải đem số hàng đoạt được ra bán. Nếu mỗi lần tướng công tẩu

nhập hàng ở cùng một cửa hiệu, như vậy trên vải đều có kí hiệu của cửa hàng ấy, chúng tôi bắt tay vào điều tra từ đó, vụ án mới có phương hướng giải quyết”.

Lưu thị lúc này mới hiểu ra, nhưng sắc mặt tối sầm xuống, cúi đầu suy nghĩ.

Ô bồn buồn bã nói: “Điều tại vì phu không tốt, rất nhiều việc quan trọng lại hoàn toàn không nhớ gì, nếu không...”.

Lưu thị nghe vậy lại như nhớ ra điều gì, đột nhiên reo lên: “Triển đại nhân, dân phụ nhớ ra rồi, trước khi xuất môn tướng công có nói, lần này đến Tô Châu nhập hàng, sẽ chọn mua lụa Vân Cẩm”.

“Lụa Vân Cẩm?”, Triển Chiêu ngược lên hỏi: “Lụa Vân Cẩm này là loại lụa gì?”.

Lưu thị đáp: “Triển đại nhân không biết đấy thôi, Vân Cẩm là tơ lụa đặc chế hàng đầu ở Tô Châu, chất lụa mềm như nước, màu sắc đẹp mà quý phái, giá thành đắt vô cùng. Trước đây đã nhiều lần tướng công muốn nhập về bán, nhưng ngặt nỗi vốn chẳng đủ. Đến năm nay mới tích đủ ngân lượng, dự định chuyển này đi nhập hàng sẽ mua về một cuộn để làm phong phú thêm cho cửa tiệm. Chẳng ngờ, một đi không trở lại...” , nói rồi lệ lại tuôn chảy như mưa.

Triển Chiêu trầm ngâm giây lát, rồi nói: “Theo lời đại tẩu thì lụa Vân Cẩm này rất hiếm?”.

Lưu thị gật gật đầu.

Trịnh Tiểu Liễu nghe xong nhất thời hiểu ra, bước lên một bước nói: “Triển đại nhân, nếu thế thì chúng ta có thể bắt đầu điều tra từ lụa Vân Cẩm”.

Triển Chiêu nhìn Trịnh Tiểu Liễu, gật đầu, suy nghĩ một lát rồi thuận miệng hỏi: “Vậy theo ý của người, nên điều tra như thế nào?”.

“Việc này... thuộc hạ... thuộc hạ...”, Trịnh Tiểu Liễu bỗng ngắc ngứ, vò đầu bứt tai, mắt đảo mấy vòng nhưng cũng không biết nên trả lời như thế nào. Liếc sang bên cạnh, thấy Kim Kiền đang lén ngáp một cái, Trịnh Tiểu Liễu không khỏi chần chừ, thầm nghĩ: Kim Kiền hành động như thế ắt đã có dự liệu rồi, chỉ bằng hỏi cậu ta xem sao.

Nghĩ vậy, Trịnh Tiểu Liễu liền cao giọng nói: “Triển đại nhân, thuộc hạ cảm thấy Kim Kiền đã có chủ ý”.

Về phần Kim Kiền, công oan hồn ô bồn trên lưng cả hai ngày trời, tất nhiên mệt mỏi vô cùng, đang định trang thủ ngủ gật một chút thì đột nhiên nghe thấy Trịnh Tiểu Liễu đá vắn đề sang cho mình, không khỏi thầm kêu khổ trong lòng.

Triển Chiêu, giọng gấp gáp, hỏi: “Kim Kiền, người có chủ ý gì?”.

Kim Kiền ngược lên, chỉ thấy ánh mắt Triển Chiêu bùng sáng như sao, còn Trịnh Tiểu Liễu gương mặt mang theo vẻ chờ đợi, lại thêm Lưu thị vẻ mặt vạn phần kỳ vọng, nếu ô bồn mà cũng biết thể hiện nét mặt chắc cũng chỉ như thế mà thôi.

“Việc này...”, da đầu Kim Kiền ngứa râm ran, miệng ngắc ngứ không nói thành lời, thầm nghĩ: Bà nó, vấn đề có độ khó cao thế này mình làm sao giải đáp nổi! Đám người này đang làm cái quỷ gì thế, coi mình là Conan, Kindaichi hay Sherlock Holmes à? Cho dù tế bào não của mình tiến hóa hơn mấy trăm năm cũng không có công năng phá án! Haizzz... thứ tình huống tiến thoái lưỡng nan này, mình đành phải phát huy tuyệt học của lão Trương, tổ sư khai sáng phái Võ Đang – đùn đẩy trách nhiệm lẫn nhau.

Nghĩ vậy, Kim Kiền lập tức bày ra vẻ mặt khiêm tốn muốn thụ giáo, hướng Triển Chiêu hỏi: “Theo cao kiến của Triển đại nhân thì nên làm thế nào?”, còn bụng thì nghĩ: Trước tiên cứ đem vút “củ khoai nóng bỏng tay” này đã rồi tính sau.

Triển Chiêu trầm ngâm một lát mới nói: “Nếu lụa Vân Cẩm này giá thành đắt đỏ như vậy thì sẽ có rất ít cửa hàng bán, chúng ta điều tra các cửa hàng bán loại lụa này có lẽ sẽ tìm được manh mối gì đó”.

Kim Kiền nghe xong nhất thời hoan hỉ, nghĩ thầm: Mình biết ngay mà, kinh nghiệm của Tiểu Miêu phong phú, nhất định sẽ có biện pháp.

Nhưng lại thấy Triển Chiêu nói: “Chỉ là những cửa hàng bán vải ở Khai Phong có rất nhiều, cứ dò hỏi như thế thì không biết đến khi nào mới có kết quả”.

Lưu thị nghe xong nhất thời nóng lòng như lửa đốt, lại ôm ô bồn khóc lóc: “Tướng công ơi, phải làm gì bây giờ? Nay oan hồn chàng bị phong bế trong ô bồn, bị người ta đem ra mua bán đổi chác, trong khi đó kẻ sát nhân lại nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, tướng công ơi... Thiên lý ở đâu?”.

Ô bồn cũng gào khóc theo, hai vợ chồng kẻ khóc người than, bằng trắc hợp vận, thực như ma âm xuyên thủng lỗ tai, uy lực vô cùng.

Kim Kiên chỉ thấy đầu óc bồng bồng như to ra, tế bào não đều lao nhao phản đối, chức năng phòng vệ tự khởi động, đột nhiên trong óc lóe lên cái gì đó, bất giác Kim Kiên buột miệng quát: “Im lặng!”.

Phu phụ lưu thị liền ngưng khóc, cùng Triển Chiêu, Trịnh Tiểu Liễu nhìn chăm chăm về phía Kim Kiên.

Kim Kiên khẽ thở ra một hơi, rung mình mấy cái liền, sau đó hạ giọng hỏi: “Đại tẩu, núi Nam Hoa cách trấn này bao xa?”.

Lưu thị ngẩn ra, nghĩ một lúc mới trả lời: “Không quá hai mươi dặm”.

“Vậy thành trấn nào gần núi Nam Hoa nhất?”

Lưu thị đáp: “Trong khoảng năm mươi dặm quanh núi Nam Hoa, chỉ có trấn này”.

Triển Chiêu nghe đến đây, trong lòng đã có chút sáng tỏ, tiếp lời hỏi: “Theo ý Kim Kiên thì nơi mà hai huynh đệ hộ Ngô có khả năng mang hàng đến tẩu tán nhất chính là... trấn này?”.

Kim Kiên gật đầu.

Trịnh Tiểu Liễu không hiểu, cũng hỏi: “Kim Kiên, hiệu bán vải vóc trong thành Đông Kinh Biện Lương rất nhiều, vì sao hai huynh đệ chúng lại phải mang hàng đến trấn này tẩu tán?”.

Kim Kiên nghe xong nhất thời đắc ý, khoanh tay trước ngực nói: “Tiểu Lục ca, anh còn nhớ cái ô bồn kia mua ở đâu không?”.

Trịnh Tiểu Liễu nhíu mày đáp: “Đương nhiên là trong thành Biện Lương”.

Kim Kiên giơ một ngón tay lên nói: “Đúng vậy! Huynh đệ hộ Ngô năm nào cũng tạo tác nung ô bồn mang đến thành Biện Lương bán, trong thành tất có người quen biết, nếu đột nhiên chúng vận chuyển tơ lụa vào thành bán, há chẳng khiến cho người ta sinh nghi sao? Hai huynh đệ chúng ngay cả chuyện đốt xác tiêu hủy dấu vết còn nghĩ đến thì chắc chắn sẽ không phạm sai lầm ngớ ngẩn như thế. Tuy nhiên bọn chúng lại không thể vận chuyển hàng hóa đi xa, thế nên địa điểm tốt nhất để tẩu tán tang vật chính là thành trấn lân cận gần núi Nam Hoa, mà trấn này lại là nơi có khả năng nhất”.

Mọi người nghe xong mới hiểu rõ, liền phục lẫn, lập tức nhìn Kim Kiên bằng con mắt khác. Trịnh Tiểu Liễu và Lưu thị tất nhiên không cần phải nhiều lời, ngay cả Triển Chiêu khuôn mặt cũng mang vẻ tán thưởng.

Kim Kiên thâm thở phào một hơi, nghĩ bụng: Nếu không phải bà chị kia kêu khóc rằng “ô bồn bị người ta đem ra mua bán đổi chác”, nháo nhào hết lên làm cho đầu mình cơ hồ muốn nứt, cũng sẽ không thể trong cái khó ló cái khôn mà nghĩ ra được điều này. Xem ra câu tục ngữ “bí quá hóa liều” cũng có vài phần đạo lý.

Mọi người tìm được manh mối tự nhiên đều mừng rỡ. Kim Kiên lại càng xúc động hơn, bởi lần này đi tra án sẽ không còn phải tha cái ôn bồn kia theo nữa, cuối cùng nàng cũng có thể vất bỏ cái mai rùa oan hồn đó rồi. Triển Chiêu lại hỏi Lưu thị một hồi về những cửa hàng vải vóc trong trấn, chuẩn bị cáo từ rời đi.

Ba người vừa mới đứng dậy liền nghe thấy tiếng trẻ con từ ngoài cửa truyền vào: “Mẹ, con về rồi”.

Lưu thị vừa nghe nhất thời biến sắc, vội vàng dùng vải đen bọc kín cái ô bồn lại, nói với ba người bọn Triển Chiêu rằng: “Các vị đại nhân, Bách Nhi, con trai dân phụ, đi học về rồi, chuyện tướng công đã chết, xin các vị đại nhân khoan hãy lộ ra”.

Ba người hiểu rõ, cùng gật đầu đồng ý.

Cửa chính bị đẩy ra, một bé trai khoảng mười một, mười hai tuổi tiến vào, nói: “Mẹ, đang là ban ngày, vì sao lại đóng cả cửa sổ lẫn cửa chính thế?”.

Lưu thị vội vàng bước đến, đỡ lấy cậu bé nói: “Bách Nhi, mau qua chào các ca ca đi. Các huynh ấy đều là bằng hữu của cha con đấy”.

Cậu bé lễ phép, khẽ chấp tay, lạnh lạnh nói: “Bách Nhi bái kiến các ca ca”.

Mọi người định thần nhìn kỹ, chỉ thấy cậu bé này mặc áo vải, đeo túi chéo, mày mắt rõ ràng, khuôn mặt sáng láng như ngọc. Tuổi tuy còn nhỏ nhưng ánh mắt lại có vẻ điềm tĩnh, chín chắn.

Triển Chiêu và Trịnh Tiểu Liễu vừa gặp Bách Nhi không khỏi tấm tắc khen, gật đầu đáp lễ. Chỉ có Kim Kiền là nhăn mặt, thầm nghĩ: Ca ca... từ này ngày càng thích hợp với mình hay sao ấy.

Bách Nhi khẽ ngẩng đầu lên nhìn mẹ hỏi: “Mẹ, có phải đã có tin tức của cha không?”.

“Cái này...”, Lưu thị miễn cưỡng cười: “Ừ, có tin rồi”.

“Vậy khi nào thì cha con trở về?”

“Ừm... À, Bách Nhi, con vừa đi học về chắc khát lắm rồi, để mẹ đi lấy nước cho con.” Trong mắt Lưu thị lệ đã dâng đầy, đành phải tìm cớ chạy vào phòng trong, để lại Bách Nhi và ba người lạ mắt to mắt nhỏ nhìn nhau.

Bách Nhi cởi túi vải ra đặt lên bàn, nhìn một lượt những người lạ trong phòng rồi từ từ đi đến trước mặt Triển Chiêu, khom người thi lễ nói: “Ca ca, Bách Nhi mạo muội hỏi một câu, cha của Bách Nhi có phải đã tạ thế rồi không?”.

Những lời này vừa nói ra, đừng nói Kim Kiền, Trịnh Tiểu Liễu giật mình nhảy dựng lên. Mà ngay cả Triển Chiêu khuôn mặt trước nay chưa từng để lộ điều gì cũng không khỏi biến sắc, qua một lúc lâu, Triển Chiêu mới từ tốn cất lời: “Vì sao đệ lại hỏi vậy?”.

Bách Nhi nhìn sắc mặt của ba người trong phòng, rũ mắt xuống đáp: “Xem ra Bách Nhi đoán không sai rồi, quả nhiên cha đã tạ thế”.

“Bách Nhi!”, một tiếng kêu kinh hãi từ trong phòng trong truyền ra, Lưu thị hai mắt rưng rưng, đưa tay che miệng, hối hả đi đến trước mặt Bách Nhi, run run hỏi: “Con nói lung tung cái gì đấy, con sao lại có thể nói rằng cha mình đã chết chứ?”.

“Mẹ!”, Bách Nhi kéo mẫu thân, để Lưu thị ngồi xuống ghé tựa, sau đó mới chậm rãi nói: “Mẹ, cha trước nay vốn rất trọng chữ tín, vậy mà tét Nguyên Tiêu vừa rồi lại vô cớ lơ hện. Sau đó nửa năm nay bất vô âm tín. Nếu không có láng giềng cung họ hàng thân thích quan tâm chăm sóc, chỉ sợ Bách Nhi và mẫu thân đã sớm chết đói ngoài đường rồi, đây đâu phải tính cách của phụ thân? Hôm nay bỗng nhiên có ba người tới, nói là có tin tức của cha, hai mắt mẹ lại đỏ hoe, không dám nhìn thẳng vào Bách Nhi, những biểu hiện như thế không đủ nói lên rằng cha đã tạ thế rồi sao?”.

Dứt lời, tất cả đều kinh ngạc cảm thán. Kinh ngạc bởi, cậu bé này tuy còn nhỏ tuổi nhưng tư duy đã nhạy bén sắc sảo, cảm thán vì một đứa trẻ thông minh lanh lợi như vậy mà đã sớm mất cha.

Lưu thị lại càng thương tâm vạn phần, ôm chặt lấy hai vai con trai, khóc nức lên. Qua một lúc lâu, Lưu thị mới buông Bách Nhi ra, đi đến trước bàn mở chiếc khăn màu đen bọc ô bồn ra, nức nở nói: “Tướng công, Bách Nhi vô cùng thông minh, chẳng có thể yên lòng rồi”.

Bách Nhi thấy thế không khỏi kinh ngạc, vội tiến lên gọi: “Mẹ, mẹ làm sao thế? Vì sao lại ôm cái ô bồn nói năng hồ đồ vậy?”.

Lại nghe tiếng khóc của ô bồn vang lên, nức nở nói: “Bách Nhi, phụ thân chết oan uổng lắm!”.

Bách Nhi kinh hoàng thất sắc, chân tay mềm nhũn, quỳ sụp xuống đất, nhìn chăm chăm vào ô bồn.

Lưu thị đặt ô bồn xuống trước mặt Bách Nhi, nức nở nói: “Bách Nhi, đây là cha con...”, sau đó liền đem mọi chuyện nhất nhất kể lại cho con nghe.

Bách Nhi nghe xong, nhắm mắt không nói lên tiếng nào, hai hàng nước mắt trong suốt từ từ chảy xuống, cả người run rẩy không ngừng. Hồi lâu sau, Bách Nhi bỗng mở mắt ra, đập đầu ba cái trước ô bồn, kiên định nói: “Cha, người yên tâm, Bách Nhi nhất định sẽ đòi lại công bằng cho cha”.

Dứt lời, Bách Nhi đứng thẳng lên quay lại, đi đến trước mặt ba người Triển Chiêu, ngẩng đầu nói: “Ba vị đại nhân, Bách Nhi biết cửa hàng nào trong trấn nửa năm nay bán lụa Vân Cẩm!”.

“Cái gì?”, Kim Kiên, Trịnh Tiểu Liễu, Lưu thị cùng kêu lên.

Triển Chiêu liền hỏi: “Bách Nhi biết được từ đâu?”.

Bách Nhi lau nước mắt nói: “Đại nhân, từ sau tết Nguyên Tiêu khi cha thất hẹn, Bách Nhi đều đặc biệt lưu ý những tin tức có liên quan đến cha. Bách Nhi từng nghe phụ thân nhắc đến tên loại lụa Vân Cẩm, cho nên vừa nghe nói có người bán thứ lụa này Bách Nhi liền chạy qua đó thăm dò”.

Triển Chiêu lại hỏi: “Vậy người nào bán loại lụa này?”.

Bách Nhi đáp: “Là cửa hàng vải Thiên Chức ở đầu phố Nam, nửa năm nay chỉ có chỗ đó bán lụa Vân Cẩm”.

Triển Chiêu nghe xong liền gật đầu, quay sang ra lệnh cho hai người Kim, Trịnh: “Kim Kiên, Trịnh Tiểu Liễu, mau theo ta đến cửa hàng vải Thiên Chức điều tra”.

“Tuân lệnh!”, Kim Kiên và Trịnh Tiểu Liễu chấp tay đồng thanh đáp.

Kim Kiên vừa nhắc chân bước qua ngưỡng cửa, Triển Chiêu đang đi phía trước bỗng dừng lại, quay đầu nói: “Kim Kiên, người hãy mang ô bồn theo, phòng khi cần đến”.

“... Khụ khụ... Tuân lệnh...”

18. Q.1 - Chương 18

Hàng vải Thiên Trúc lộ hành tung hung thủ

Ô bồn chứng thực kẻ gian tà

Ba người Triển Chiêu từ biệt Lưu thị và Bách Nhi, dựa theo lời nói của cậu bé gấp gấp tìm đến phố Nam trong trấn, quả nhiên không lâu sau, họ tìm thấy một tiệm bán vải, treo biển đề “Hàng vải Thiên Chức”

“Triển đại nhân, xem ra đây là cửa hàng đó”, Trịnh Tiểu Liễu quan sát xung quanh, nhỏ giọng nói với Triển Chiêu.

Kim Kiên đứng ngay cạnh nên nghe được rất rõ ràng, lòng không khỏi cười thầm: Chữ viết trên bảng hiệu kia so với cái sọt còn to hơn, Tiểu Miêu cũng không mù chữ, còn cần tên nhóc nhà anh đứng đó mà thuyết minh với giải thích sao?

Triển Chiêu lại chẳng thấy phiền gì, chỉ gật đầu, dẫn theo hai người Kim, Trịnh tiến vào cửa hàng, nhìn ngắm xung quanh một lượt rồi hỏi tiểu nhị trong quầy: “Vị tiểu ca này, tiệm của cậu có bán lụa Vân Cẩm không?”.

Tiểu nhị vốn trông ba người quần áo giản dị, khuôn mặt lại mang theo bụi đường, cho rằng chẳng phải người có tiền gì nên không chú ý mấy, nom thấy ba người vào tiệm cũng không chào mời. Nhưng lát sau lại nghe thấy người thanh niên áo lam mở miệng hỏi về lụa Vân Cẩm, không khỏi có chút kinh ngạc, liếc mắt nhìn rồi khoát tay trả lời: “Lụa Vân Cẩm cái gì? Không có”.

Tuy ngữ khí của tiểu nhị tỏ vẻ rất coi thường nhưng Triển Chiêu cũng không chấp nhặt, lại hỏi: “Vị tiểu ca này, chường quầy nhà cậu không có trong cửa hàng sao?”.

Tiểu nhị nghe xong có chút bực mình, nghĩ bụng: Ba người này nhìn qua quần áo trên người đã biết là loại cùng đinh rồi, lại còn bày đặt ra vẻ giàu có, hỏi hấn lụa Vân Cẩm cơ đấy. Còn kêu mình gọi chường quầy ra, hừ, mình bằng từng này rồi còn chưa từng gặp cái ngữ nghèo kiết xác như thế này sao.

Nghĩ vậy, tiểu nhị liền gắt gỏng nói: “Chường quầy cửa hàng chúng tôi ra ngoài rồi, không có ở đây”.

Triển Chiêu lại hỏi: “Vậy xin hỏi khi nào chương quây trở về”.

Tiểu nhị bị hỏi nhiều làm cho nổi quạu, đánh mắt liếc Triển Chiêu nói: “Tôi bảo này chương quây của cửa hàng chúng tôi rất bận, mỗi lần xuất môn không mười ngày thì cũng tám ngày mới trở về. Nếu muốn mua hai thước vải bông may quần áo thì, thấy không, sạp hàng phía đối diện có đấy, mấy người đừng lãng nhăng ở đây cản trở cửa hàng chúng tôi làm ăn”.

Triển Chiêu nghe xong không khỏi sững sờ, định mở miệng nêu rõ thân phận mình thì Trịnh Tiểu Liễu bên cạnh đã cướp lời, hung hăng quát lên: “Cái tên này sao lại dám nói thế hả, người có biết người đang đứng trước mặt người là ai không, ngài ấy chính là...”.

Tiểu nhị cũng không khách khí, vặc lại: “Ta không cần biết người là kẻ nào, không mua đồ thì đừng có mà lãng nhăng ầm ĩ ở đây, mau biến đi chỗ khác! ”.

“Cái gì?”, Trịnh Tiểu Liễu tức giận tới nỗi hai mắt phát hỏa, đang định mắng lại thì thấy có người huỳnh huỳnh phía sau lưng mình, quay đầu nhìn thì hóa ra là Kim Kiền.

Kim Kiền cau mày, đẩy Trịnh Tiểu Liễu sang một bên, đi đến bên quây, đặt đánh cạch túi vải đen bọc ô bôn lên mặt quây, ôm cánh tay nói: “Muốn cãi nhau thì sang bên kia mà cãi, mấy trăm lượng bạc này sắp đê chết tôi rồi, tôi phải kiếm chỗ nào nghỉ chân chút mới được”.

Hả?

Lời này vừa nói ra, ngay cả Triển Chiêu cũng bàng hoàng nói gì đến tiểu nhị và Trịnh Tiểu Liễu.

Lại thấy Kim Kiền nhìn ngó xung quanh, rồi quay người nói với Triển Chiêu: “Công tử, tiểu nhân thấy cái xó xỉnh quê mùa này chắc không có lụa Vân Cẩm đâu, mấy thứ bày bên ngoài cũng là mấy thứ tầm thường, chỗ nào chả có, còn chẳng bằng bộ đồ trên người công tử. Chúng ta vẫn nên đi tới Đông Kinh Biện Lương xem xét thì hơn” .

Tiểu nhị nghe xong rất kinh ngạc, ngó ngó tay nải tựa tựa cái trống này, thầm nghĩ: Nghe khẩu khí vị tiểu ca này có lẽ nào mấy người bọn hắn lại là mối làm ăn lớn? Nhưng nhìn cách ăn mặc của ba người bọn hắn thì thế nào cũng không giống.

Nghĩ đến đây, tiểu nhị không kìm được ngược lên đánh giá kỹ càng Triển Chiêu, vừa thấy liền kinh ngạc.

Người thanh niên áo lam này tướng mạo đường đường, khí độ bất phàm, bộ quần áo vải màu lam tuy mới nhìn thì thấy bình thường chẳng có gì đặc biệt nhưng khi khoác lên người anh ta lại mang một vẻ tiêu sái phiêu dật phóng khoáng chẳng thể diễn tả được bằng lời, nói vậy vị áo lam này chẳng phải nhân vật tầm thường.

Đôi con ngươi của tiểu nhị đảo một vòng lập tức như biến thành một người khác, xoay người từ trong quây chạy ra, đến trước mặt Triển Chiêu cười nói: “Ai da, vị đại gia này, tiểu nhân có mắt không trông, không nhận ra ngài. Ngài muốn xem loại vải gì, xin cứ việc vào ngắm” .

Triển Chiêu và Trịnh Tiểu Liễu nghe xong, cùng nhìn về phía Kim Kiền, lại thấy Kim Kiền cau có, đi đến bên cạnh Triển Chiêu nói: “Công tử, nếu ở đây không có lụa Vân Cẩm, chúng ta nên đi tới cửa hàng khác xem thôi” .

Tiểu nhị thấy vậy cuống lên, cao giọng nói: “Vị đại gia này, đừng đi! Trong cả Lưu Gia trấn này, chỉ có cửa hàng chúng tôi mới có lụa Vân Cẩm, ngài tới đây là đúng rồi” .

Triển Chiêu khẽ nhướn mày, nhìn Kim Kiền một cái rồi nói: “Nếu tiểu ca đã nói như vậy, chi bằng hãy mang ra cho chúng tôi xem một chút” .

Tiểu nhị mừng rỡ, vội vàng đi vào phòng trong, không bao lâu sau thì ôm ra một cây lụa.

Cây lụa bề mặt trơn nhẵn, mềm mại như nước, tuy đặt ở trong nhà nhưng lại có thể phản xạ ánh sáng mặt trời, lung linh rực rỡ, lộng lẫy đến chói mắt.

Mọi người vừa nhìn lòng không khỏi tán thưởng.

Kim Kiên liền đem cái túi bọc ô bồn lại, đặt cạnh cây lựu, nhỏ giọng hỏi: “Lưu ô bồn, người có ấn tượng gì về cây lựu này không?”.

“... Không có”, ô bồn khẽ đáp.

“... Quên đi, hỏi người cũng bằng thừa”, Kim Kiên đẩy ô bồn sang một bên.

Lại nghe Triển Chiêu hỏi: “Tiểu ca, loại lựu này màu sắc, chất liệu quả là xuất chúng, chẳng hay chúng nó nhập về từ đâu?”.

Tiểu nhị không hiểu mở miệng hỏi: “Vị đại gia này, ngài mua lựu, sao không hỏi giá mà hỏi lựu được nhập về từ đâu, như thế là đạo lý gì?”.

Triển Chiêu khẽ mỉm cười, đáp: “Cậu không biết rồi, thứ lựu Vân Cẩm quý hiếm này thường có hàng giả, chúng tôi hỏi hàng nhập về từ đâu cũng là để đề phòng vạn nhất mà thôi”.

“A...”, tiểu nhị gật đầu nói: “Nhưng lựu Vân Cẩm này được nhập về từ đâu tiểu nhân cũng không rõ, chỉ có chương quầy mới biết”.

“Vậy chương quầy hiện đang ở đâu?”

Tiểu nhị đáp: “Không giấu gì ngài, mấy ngày trước chương quầy đi ra ngoài nhập hàng, lúc này không có ở đây”.

Triển Chiêu nghe xong không khỏi cau chặt đôi lông mày.

Trịnh Tiểu Liễu thấy tình huống như vậy, bước nhanh lên trước hỏi: “Vậy khi nào thì chương quầy trở về?”.

Tiểu nhị lắc lắc đầu: “Nhanh thì hai ngày, còn lâu thì ba đến năm ngày”.

Mọi người đều trầm tư không nói.

Kim Kiên là người ủ dột nhất, nghĩ thầm: Thật là đen đủi, tay chương quầy đúng là biết chọn thời điểm ra ngoài. Manh mối tới tay, rành rành ngay trước mắt mà lại hụt mất, hức hức, nói thế thì mình vẫn phải tiếp tục cos thành rùa ô bồn nữa ư... Trời cao đất dày ời, Thượng đế, Jesus, Như Lai Phật Tổ ời, cho dù là ai cũng được, mau mau hiển linh đi, cứu vớt kẻ yếu đuối đáng thương là con đi.

Tiểu nhị nhìn người này, ngó người kia, thấy ba người sắc mặt ai cũng chán nản, đặc biệt là cậu thiếu niên gầy gò mặt áo đen, nom sắc mặt như đang muốn tìm người đánh nhau vậy, không khỏi có chút khiếp đảm, lại sợ làm mất mối làm ăn lớn nên không dám đuổi đám người này ra ngoài. Tiểu nhị đang phiền não không biết thoát thân thế nào thì bỗng nhác thấy một bóng người trước cửa tiệm, định thần nhìn kỹ hóa ra là người quen, lòng mừng thầm vội bước ra nghênh đón, đơn đả chào:

“Ai da, đây chẳng phải là Tôn đại gia và Tôn nhị gia sao? Hai vị lại đến tìm chương quầy uống rượu phải không, thật không may, chương quầy đã ra ngoài nhập hàng rồi, vài ngày nữa mới về cơ” .

Có tiếng một người cười nói: “Tên tiểu tử thói nha người sao hôm nay lại ân cần vậy, có phải muốn xin rượu uống không?”.

Một người khác cũng cười nói: “Đại ca, đệ thấy tên tiểu tử này càng ngày càng giảo hoạt” .

Tiểu nhị và hai người nọ đứng ngoài cửa say sưa trò chuyện, còn ba người Triển Chiêu ở trong này đang sầu não vì vụ án, chẳng ai chú ý đến xung quanh. Mặt quầy phía sau lưng ba người, túi đựng ô bồn tự nhiên rung lắc mạnh, rơi từ trên quầy xuống đất coong một tiếng, rớt ra khỏi túi,碌碌 lăn cái vào ra khỏi cửa.

Ba người ngoài cửa đang nói chuyện nhất thời dừng lại, rồi một tiếng kêu thất thanh vang lên: “Đại ca! Cái... cái này...” .

Ba người trong phòng nghe thấy tiếng kêu, liền quay đầu ra nhìn, không khỏi giật mình kinh ngạc.

Triển Chiêu và Kim Kiên chạy vội ra ngoài, Kim Kiên ôm lấy ô bồn, dùng vạt áo che lại. Trịnh Tiểu Liễu đằng sau nhặt miếng vải đen lên, tay chân luống cuống cùng Kim Kiên bọc lấy ô bồn.

Chợt nghe có tiếng hỏi: “Tiểu ca, cái ô bồn này là...”.

Kim Kiên ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy trừu tiểu nhị ra, ngoài cửa còn có hai người đang đứng.

Người bên trái mặt áo lụa xanh thẫm, chân mang giày cổ thấp màu đen, vóc dáng vạm vỡ, da ngăm đen, lông mày chổi xể, mắt hình tam giác, râu ria tua tủa kéo đến mang tai.

Người bên phải dáng người hơi thấp, mặc áo khoát vạt ngắn màu nâu, quần màu đất non, mang giày vải đen, lông mày hình chữ bát, mắt ti hí, mặt đen sì chẳng có tí râu nào. Hai người họ đứng cùng nhau, nếu nhìn kỹ mày mắt họ cũng có vài phần tương tự.

Người vừa hỏi chính là nam tử áo nâu thấp hơn phía bên phải, vẻ mặt hắn ta có thể nói lúc này là quái dị: Hai mắt long lên, nửa khuôn mặt bên trái thì có vẻ bình tĩnh, còn nửa khuôn mặt bên phải hình như hơi co rúm lại.

Kim Kiên bỗng sinh nghi, ôm ô bồn lui lại hai bước, đi đến bên cạnh Triển Chiêu rồi mới đáp: “Ô bồn này là của tôi, có vấn đề gì không?”

Kim Kiên còn chưa đáp lời thì Triển Chiêu đã tiến lên một bước, trầm giọng đáp: “Lẽ nào trước đây hai vị đã từng thấy cái ô bồn này rồi?”

Bị Triển Chiêu hỏi câu này, nam tử thấp hơn kia không khỏi rụt cổ lùi ra sau, mắt hướng về phía người áo xanh bên cạnh, lắp bắp nói: “Đại ca, cái... cái ô bồn...”

“Câm miệng!”, người áo xanh thấp giọng nạt, ngừng một lúc sau đó ngẩng đầu lên hướng về phía Triển Chiêu, chấp tay cười nói: “Không có gì, huynh đệ chúng tôi trước giờ đều muốn có một cái ô bồn, hôm nay thấy cái ô bồn này rất được, cũng định mua một cái nên mới thuận miệng hỏi vậy thôi”.

Triển Chiêu nhíu chặt đôi mày lười mác, hàn quang lóe lên trong mắt, cẩn thận đánh giá hai huynh đệ này một phen, sau đó mới trầm giọng nói: “Cái ô bồn này được mua ở tiệm ‘Vương Gia tạp hành’ trên phố Mã Hành, hai người đã từng nghe qua chưa?”

“Chưa nghe qua! Chưa nghe qua!”, nam tử áo nâu đột nhiên xua tay kêu lên.

“Nhị đệ!”, kẻ áo xanh cũng cao giọng quát, thấy nam tử áo nâu im bặt, mới từ tốn nói: “Các vị, có vẻ như đệ đệ tôi hôm nay uống quá nhiều, hơi thất thường chút, các vị đừng để bụng nhé. Hai huynh đệ bọn tôi còn có việc, xin cáo từ trước”.

Dứt lời, hắn xoay thân kéo nam tử áo nâu định rời đi, nhưng vừa mới quay người, chưa bước được bước nào, đã thấy một cái bóng màu lam đột nhiên lướt đến trước mặt. Triển Chiêu đứng thẳng tắp như thân tùng, đưa một tay lên chặn đường đi của hai người bọn chúng.

Chúng sợ hãi nhảy dựng lên, ngược mắt nhìn, chỉ thấy khuôn mặt chàng thanh niên này vô cùng lạnh lẽo, đôi mắt như đáy hồ sâu thẳm, đang lạnh lùng trừng mắt nhìn chúng, không khỏi cảm thấy kinh hoàng, lại chẳng thốt nổi nên lời.

Nhưng Triển Chiêu qua một lúc lâu lại chẳng thấy nói gì, hai mắt quét qua hai huynh đệ chúng mấy phen, rồi hướng về phía Kim Kiên đang ôm ô bồn đứng trước cửa hàng vải.

Trước hành động và lời nói của hai huynh đệ này Kim Kiên cũng sinh nghi trong lòng, lại thấy Triển Chiêu chặn đường đi của chúng, sau đó nhìn sang phía mình, liền hiểu rõ, vội thấp giọng hỏi ô bồn trong tay mình: “Lưu ô bồn, người có biết hai kẻ này không?”

Nhưng ô bồn lúc này lại câm như hến, chẳng phát ra chút âm thanh nào.

Kim Kiên cuống lên, lại cao giọng hơn vài phần: “Lưu ô bồn, ta hỏi người, người có nghe thấy không?”

Ô bồn vẫn im lặng như cũ.

Kim Kiên ngược lên nhìn Triển Chiêu, thấy sắc mặt Triển Chiêu sầm xuống, đôi môi mím chặt, bất giác cảm thấy gió lạnh vi vu thổi sau lưng, vội vàng đặt ô bồn xuống đất, ra sức gõ, vừa gõ vừa nói: “Cái đồ ô bồn chết tiệt này, bình thường không cho người nói thì người cứ lèo lèo y hệt mấy bà tám, giờ bảo người làm chứng thì người lại ra vẻ lạnh lùng, ngay cả rắm cũng không dám đánh! Người còn tiếp tục giả câm giả điếc, ta sẽ ném người nào hồ phân, cho người biến thành bồn cầu.”

Nhưng gõ mỗi cả tay, ô bồn vẫn câm như hến.

Kim Kiền cũng không còn cách nào khác, đành thất thần nhìn sang Trịnh Tiểu Liễu bên cạnh, hy vọng cậu ta có thể đưa ra chủ ý nào đó, nhưng Trịnh Tiểu Liễu cũng hoang mang y như vậy, không biết phải làm sao.

Chợt nghe tên đại ca trong hai huynh đệ kia nói: “Vị huynh đài này, vì sao lại chặn đường đi của chúng tôi?”.

Triển Chiêu nghe xong, trừng mắt nhìn hai tên hồi lâu rồi mới từ từ hạ tay xuống, nghiêng người tránh sang một bên để cho chúng rời đi.

Đến khi chúng đã đi xa, Trịnh Tiểu Liễu và Kim Kiền vội chạy đến bên cạnh Triển Chiêu, Triển Chiêu nhìn Kim Kiền một cái, thấp giọng hỏi: “Vì sao lại như vậy?”.

Kim Kiền thầm kêu lên đầy bất đắc dĩ, nghĩ bụng: Tiểu Miêu, ngài cho tôi là bán tiên chuyển thế à? Ai mà biết được ô bồn này hôm nay phát điên cái gì chứ, đột nhiên im bất, chẳng lẽ vừa rơi xuống đất đã hỏng rồi ư... Khoan khoan, ô bồn này đang yên đang lành sao lại rơi xuống đất? Còn lặn ra khỏi túi nữa, lẽ nào hẳn không biết mình không thể tiếp xúc với ánh mặt trời... Á! .

Kim Kiền căng thẳng, nhất thời mồ hôi lạnh túa ra đầy lưng, vẻ mặt buồn như đang khóc tang, ngẩng đầu lên nhìn Triển Chiêu: “Triển đại nhân, ô bồn gặp ánh mặt trời, tám phần lá hồn phi phách tán rồi...”.

“Cái gì?”, Triển Chiêu và Trịnh Tiểu Liễu thất kinh, cùng kêu lên.

Kim Kiền bị hai người trừng mắt nhìn đến phát run, nghĩ một lát lại nói: “Cũng... cũng không nhất định thế, có thể qua một lúc nữa sẽ hồi phục lại chưa biết chừng...”.

Hai người Triển Chiêu, Trịnh Tiểu Liễu nghe xong mới thở phào một cái.

Lát sau, Trịnh Tiểu Liễu hỏi: “Triển đại nhân, lời nói cùng hành động của hai huynh đệ kia rất quái dị, nhất định có liên quan tới vụ án này, vì sao không bắt hai tên đó về quy án?”.

Triển Chiêu lắc đầu: “Đây chẳng qua chỉ là suy đoán, chúng ta không có chứng cứ rõ ràng. Không biết lưa Vân Cẩm xuất xứ từ đâu, không có ô bồn đứng ra làm chứng, sao có thể tùy tiện bắt người được?”.

Trịnh Tiểu Liễu nhất thời im lặng, cúi đầu bứt tóc.

Kim Kiền lại càng tức khí, ra sức gõ vào ô bồn, miệng lầm bầm: “Đều tại cái tên Lưu ô bồn này, đúng thời khắc quan trọng lại không có động tĩnh, thật đúng là thành công chẳng thấy, thất bại có thừa!”.

Kim Kiền đang gõ hăng say thì nghe ô bồn đột nhiên chấn động, từ bên trong truyền ra giọng nói: “Đừng gõ nữa!”.

Ba người nghe xong vừa mừng vừa sợ, Kim Kiền vội kêu lên: “Lưu ô bồn, người vẫn ổn đấy chứ?”.

Trịnh Tiểu Liễu cũng la lên: “Người đã có thể nói chuyện được rồi, vì sao vừa rồi không lên tiếng?”.

Chợt nghe ô bồn thấp giọng nói: “Vừa rồi thảo dân thấy đôi huynh đệ sát hại thảo dân, nhất thời xúc động phần nộ không kìm chế được, rung mạnh quá liền rơi xuống đất, vô tình bị ánh mặt trời chiếu vào, liền mất đi ý thức”.

Triển Chiêu kinh hãi, vội hỏi: “Hung thủ mà người nói chính là hai kẻ vừa rồi đứng ở trước cửa hàng vải này có phải không?”.

Ô bồn đáp: “Chính là hai kẻ đó! Triển đại nhân, sao ngài không mau tróc nã hai tên đó về quy án?”.

“Tróc nã cái gì ấy!”, Kim Kiền gắt lên, “Hai tên đó không biết đã chạy đi đằng nào từ lâu rồi!”.

“Cái gì?! Vì sao lại thả cho bọn chúng đi? Chúng là hung thủ sát hại thảo dân mà! Vì sao lại để mặt cho bọn chúng đi?”.

Ô bồn kêu lên thảm thiết, nhưng ba người bên cạnh lại không rảnh mà quan tâm.

Triển Chiêu rảo bước đến bên tiểu nhị của cửa hàng vải đang ngăn người, hỏi: “Tiểu ca, cậu có biết nhà của hai kẻ vừa rồi ở đâu không?”.

Tiểu nhị vừa nghe thấy ô bồn nói chuyện, sợ tới mức suýt chút nữa thì ngất xỉu, lúc này nghe thấy câu hỏi của Triển Chiêu mới hoàn hồn lại, chớp chớp mắt nói: “Ngài... ngài hỏi Tôn đại gia và Tôn nhị gia sao?”.

“... Tôn?”, Triển Chiêu hơi dừng lại một chút, rồi lập tức hỏi tiếp: “Đúng thế. Bọn chúng trú tại đâu?”.

Tiểu nhị run run chìa một ngón tay chỉ về phía cuối đường: “Ở cuối con phố này, trong một tứ hợp viện lớn, trước cửa có một cây bách”.

Triển Chiêu nghe xong lập tức xoay mình chạy về phía cuối phố, Kim Kiền thấy thế liền vận khinh công, theo sát ngay sau. Hai người tựa như mũi tên lao ra khỏi cung, vèo cái đã không thấy bóng dáng đâu, chỉ khổ cho Trịnh Tiểu Liễu ở phía sau, lòng nóng như lửa đốt nhưng cũng chỉ có thể chịu đựng bụi đường cuộn khởi mà chạy theo.

Rất nhanh sau đó, hai người Triển, Kim đã tới được nơi trú ngụ của huynh đệ họ Ngô. Triển Chiêu dừng lại trước cửa, quan sát xung quanh sau đó nhún người một cái, nhẹ nhàng đáp xuống sân. Kim Kiền cũng nhảy vào theo.

Chỉ thấy sân viện rất lớn, ba gian nhà ngói, gian nhà chính quay mặt về hướng nam, hai gian bên cạnh là đông và tây sương phòng. Thân hình Triển Chiêu nhanh như gió, lướt đi khắp sân và mấy căn phòng tìm kiếm, Kim Kiền phi theo không kịp, chỉ đành kiểm tra tiền viện và hậu viện, chưa tới một khắc sau, cả sân viện cùng mấy gian nhà đều đã kiểm tra xong, nhưng hai người không thu được gì cả.

“Triển đại nhân...”, Kim Kiền công ô bồn trên lưng thấy Triển Chiêu đứng ngay đơ trong sân, lòng không khỏi có chút khó hiểu.

Triển Chiêu nhìn một vòng xung quanh, đột nhiên quay người đi về phía cửa, vừa đi vừa ra lệnh cho Kim Kiền: “Xem ra hai tên đó đã chạy trốn, nhưng thời gian ngắn như thế chắc chắn chưa đi được xa, chúng ta tức tốc đuổi theo nhất định có thể tóm được chúng”.

Kim Kiền nghe xong tinh thần nhất thời phấn chấn, hối hả theo sau Triển Chiêu. Nhưng vừa mới mở cửa viện, Triển Chiêu đột nhiên khựng lại, đứng im bất động.

Kim Kiền nổi gót theo sau, thiếu chút nữa thì đập mũi vào người đi trước, may mà dừng ngay tức thì mới tránh khỏi tai nạn.

Vừa định mở miệng phản nản, đột nhiên Kim Kiền cảm thấy không khí xung quanh có phần không ổn, còn bóng lưng Triển Chiêu phía trước như cứng lại, tay nắm chặt thanh Cự Khuyết, cả người mơ hồ lộ ra sát khí.

Chợt nghe Triển Chiêu trầm giọng quát: “Huynh đệ Ngô thị, các ngươi chớ nên phạm sai lầm một lần nữa!”.

Kim Kiền không hiểu gì, thò đầu ra từ sau lưng Triển Chiêu, ngoái về phía trước. Vừa mới nhìn liền giật nảy mình, thiếu chút nữa bổ nhào xuống đất.

Chỉ thấy dưới tàng cây bách xanh um trước cửa sân viện có ba người đang đứng, hai kẻ trong đó là huynh đệ Ngô thị mà họ vừa mới chạm trán, người còn lại rất quen thuộc, thân hình gầy nhẳng, mắt báo, cằm nhọn, đó chính là Trịnh Tiểu Liễu vốn chạy theo sau họ.

Hung thủ giết người đã chạy trốn nhiều ngày, nay lại xuất hiện ngay trước mắt, vốn là một chuyện may mắn, nhưng tình huống lúc này thực sự có chút nan giải. Không vì một nguyên nhân gì khác, chỉ bởi trong tay Ngô Đại Lực kia là một cái rìu sắt bén với màu đen loang lổ trên lưỡi, mà lưỡi rìu đó vừa hay lại đang kề sát cái cổ mảnh khảnh của Trịnh Tiểu Liễu.

Kim Kiền nghe thấy ô bồn Lưu thị phía sau lưng kêu lên: “Chính là cái rìu đó, thảo dân bị sát hại bởi cái rìu đó!”.

Kim Kiền không biết Triển Chiêu với thân hình thẳng tắp trước mắt có cảm tưởng gì, nhưng lúc này trong lòng nàng chỉ có một thứ cảm xúc: Mợ nó, thời điểm này, ai mà quan tâm đến việc nghiên cứu chiến tích vĩ đại trước kia của cái rìu đấy kia chứ! Việc tối quan trọng trước mắt chính là: Sai dịch của Khai Phong phủ đại danh鼎鼎 thế mà lại bị biến thành con tin... Chắc chắn, Tiểu Miêu, ngài sẽ giải quyết việc này thế nào đây?

19. Q.1 - Chương 19

Ném ô bồn giúp Chiêu cứu người.

Trúng thi độc Ngự Miêu xuống hồ

Mây lành theo gió phiêu diêu

Cây đơn hắt bóng nắng chiều mênh mang

Xum xuê tán bách rủ nhàn

Khói lên biêng biếc đưa làm hương phai

Thân hình cao lớn phía trước, dáng thẳng như thân tùng, vạt áo thuần một sắc lam phiêu phất như múa, từng sợi từng sợi tóc đen bay bay theo gió, cảnh sắc đắm say, giai nhân tựa hoa như thế tất khiến cho tâm hồn con người ta cũng trở nên thư thái khoáng đạt hơn, đáng tiếc là cảnh chẳng gặp thời.

Chưa nói đến cái khác, mà chỉ riêng khí tức căng thẳng lạnh băng của vị Triển đại nhân trước mắt Kim Kiền cũng đã đủ để “sát hại” cảnh sắc rồi.

“Huynh đệ Ngô thị, các người đã cùng đường rồi, còn không gơ tay chịu trời”, Triển Chiêu tay cầm Cự Khuyết tiếng nói tựa rồng gầm đầy vực, khiến người ta không rét mà run.

Kim Kiền giật mình, run rẩy cả người, lùi lại về sau vài bước, đưa mắt nhìn hai người đang kẹp chặt lấy con tin chỉ cách có hơn một trượng trước mặt.

Ngô Đại Lực một tay kẹp chặt lấy cổ Trịnh Tiểu Liễu tay kia kề sát rìu vào yết hầu cậu ta, nheo mắt lại nói: “Rất cục các người là ai, vì sao lại đem xui xẻo đến cho huynh đệ chúng ta?”.

Triển Chiêu tiến lên một bước, lạnh lùng nói: “Chúng ta là sai dịch Khai Phong phủ, hôm nay đến bắt hai người các người về quy án! Còn không mau thả người?”.

Ngô đệ vừa nghe mặt mày liền biến sắc, vội sáp lại gần Ngô Đại Lực nói: “Đại... đại ca, bọn họ là... là người của Khai Phong phủ!”.

Ngô Đại Lực lại cười nhạt: “Khai Phong phủ thì sao? Huynh đệ chúng ta không làm chuyện gì khuất tất, có gì phải sợ?”.

“Ngô Đại Lực!” Triển Chiêu đột nhiên quát lớn lên một tiếng, hàn quang lóe lên, thanh Cự Khuyết được rút ra khỏi vỏ, chỉ thẳng về phía hai huynh đệ Ngô thị, cao giọng nói: “Hai người thấy tiền liền nổi lòng tham, giết người cướp của, sát hại Lưu Thế Xương vốn là khách tá túc qua đường. Chẳng những đoạt lấy tài sản của Lưu Thế Xương, lại còn đem máu thịt của người ta nung thành ô bồn, đốt xác phi tang. Hành vi rợn người khiến nhân thần căm phẫn, người còn dám nói là mình chưa từng làm điều gì khuất tất không?”.

Hai huynh đệ kia nghe xong nhất thời mặt mày hoang mang biến sắc.

Ngô đệ toàn thân run rẩy không ngừng, chân mềm nhũn thiếu chút nữa ngã bệt xuống đất.

Ngô Đại Lực cũng bị dọa không nhẹ, chiếc rìu trong tay suýt thì rơi xuống, thân hình lảo đảo mấy cái liền, sau đó mới đáp: “Người... người nói láo, chúng ta chưa từng làm loại chuyện đó!”.

“Chưa từng làm?”, Triển Chiêu nắm chặt thanh Cự Khuyết, cao giọng nói: “Kim Kiền, đem ô bồn cho bọn chúng thấy!”.

Kim Kiền nghe xong vội tiến lên hai bước, vừa mới định mở bọc vải ra, có điều khi ngẩng đầu lên nhìn trời, lại thấy lúc này mặc dù đã là hoàng hôn nhưng ánh dương vẫn chưa tắt hẳn. Suy nghĩ rất nhanh liền đưa bọc vải lên cao, thấp giọng nói: “Lưu ô bồn, kẻ sát hại người đang ở trước mặt, người có điều gì còn không mau nói ra?”.

Ô bồn rung mạnh, thân bồn phát ra những tiếng u u, giọng Lưu Thế Xương truyền ra từ bên trong: “Hai huynh đệ các người giết hại ta rất đau đớn! Rất đau đớn!”.

Những lời này vừa nói ra, huynh đệ Ngô thị kinh hãi thất sắc. Chỉ thấy bịch một tiếng, Ngô đệ ngồi phịch xuống đất, sắc mặt tái xanh, hai tay chống trên đất, hai chân quơ quào loạn lên, vừa lê về phía sau vừa hét lớn: “Là... là hần... ma... ma... ma!!!”.

Ngô Đại Lực cũng mặt cắt không còn giọt máu, đôi mắt vốn hình tam giác giờ đây tròn trĩnh lên thành tam giác đều, ngũ quan cùng tứ chi đều run rẩy không ngừng, miệng lẩm bẩm: “Không, không thể nào, không thể có ma! Điều này không thể xảy ra!”.

Chỉ thấy hần hoảng sợ quá độ, lười riu trong tay mặc dù vẫn kề sát cổ họng Trịnh Tiểu Liễu nhưng đã có phần lơ lửng. Kim Kiền thấy thế không khỏi mừng thầm, vội liếc mắt sang Triển Chiêu ngay bên cạnh, thầm nghĩ: Tiểu Miêu, dấu hiệu tốt, lát nữa thế nào cũng có cơ hội để ngài cứu người.

Nhưng Triển Chiêu lại nghiêm sắc mặt, mím môi không nói lời nào, đôi mắt sáng như sao chằm chậm hướng về phía Kim Kiền.

Kim Kiền sững sờ, nghĩ bụng: Tiểu Miêu ngài không chăm chú nhìn hai tên hung thủ phía đối diện tìm cơ hội mà cứu người, cứ trừng mắt im lặng nhòm tôi làm cái gì? Cho tôi xin, tôi chỉ là đồ bán tiên giả mạo, không biết thuật đọc tâm, lại càng không cùng huyết thống với con giun đũa trong cái bụng mèo của ngài, làm sao mà có thể hiểu được suy nghĩ Tiểu Miêu ngài chứ?

Kim Kiền bên này đang khổ sở suy đoán tâm lý của động vật họ nhà mèo, Trịnh Tiểu Liễu bên kia tư duy cũng không nhàn rỗi.

Trịnh Tiểu Liễu vốn chỉ là một tạp dịch chuyên làm tạp vụ, chưa từng gặp những trường hợp như thế này, vừa rồi chạy theo hai người Kim, Triển tới đây, đột nhiên bị hai huynh đệ kẹp bắt từ sau lưng, bởi hoảng sợ tột độ nên quên mất phải phản kháng. Sau đó nhìn thấy Triển Chiêu đứng trước mặt liền hoàn hồn, lúc này Trịnh Tiểu Liễu cảm thấy xấu hổ vô cùng, lòng thầm nghĩ: Mình giờ đang bị hung thủ bắt giữ, làm vướng chân Triển đại nhân, sau này còn mặt mũi nào mà làm sai dịch ở Khai Phong phủ nữa... Không được, nói thế nào thì mình cũng là sai dịch của Khai Phong phủ, không thể làm mất thể diện của Khai Phong phủ được.

Nghĩ đến đây, Trịnh Tiểu Liễu nảy ra một ý định, thầm hạ quyết tâm, rướn người về phía trước, đưa cổ họng hướng thẳng về phía lười riu sắc bén.

Mọi người ai cũng không ngờ rằng Trịnh Tiểu Liễu sẽ hành động như vậy, nhất thời ngây người bàng hoàng.

Chỉ có Triển Chiêu phản ứng nhanh, nháy mắt nội lực trong tay xé gió xuất ra, một luồng nội kinh mạnh mẽ đẩy lùi Trịnh Tiểu Liễu về sau nửa bước, cứu Trịnh Tiểu Liễu một mạng.

Nhưng chấn động này cũng khiến cho Ngô Đại Lực trong chớp mắt giật mình tỉnh táo lại vài phần.

Ngô Đại Lực đột nhiên tròn trĩnh hai mắt, lười riu vốn có phần rơi ra lại gí sát vào cổ họng Trịnh Tiểu Liễu, mở miệng rít lên: “Để chúng ta đi, bằng không ta sẽ giết tên tiểu tử này ngay bây giờ!”.

Dứt lời lại càng ghì chặt lấy Trịnh Tiểu Liễu, chậm chậm lui ra sau.

Thân thể Trịnh Tiểu Liễu bị khống chế, không thể cử động, đành hét lên: “Triển đại nhân, ngài đừng để ý đến thuộc hạ, hãy bắt hai tên hung thủ này về Khai Phong phủ, thuộc hạ hôm nay dầu có chết ở đây cũng là chết trong vinh quang!”.

Triển Chiêu nghe vậy, thân hình hơi động đậy, Ngô Đại Lực thấy thế lập tức quát lên: “Người mà dám cử động dù chỉ một chút, ta sẽ giết tên tiểu tử này ngay”.

Triển Chiêu nhất thời khựng lại.

Ngô Đại Lực nom Triển Chiêu không dám vọng động, liền thấy an tâm vài phần, thầm nghĩ: Xem ra chỉ cần lợi dụng thẳng nhóc này để khống chế hai tên sai dịch kia, nhất định có thể đào thoát khỏi đây. Sau này trời đất rộng lớn, chẳng lo không tìm được chốn an thân, có điều cái ô bồn kia... thật sự rất phiền toái, vẫn nên sớm đem nó huỷ đi mới được.

Nghĩ đến đây, Ngô Đại Lực liền lớn tiếng ra lệnh cho Kim Kiền: “Tên tiểu tử mặc áo đen kia, đem cái ô bồn đến đây!”.

Triển Chiêu và Kim Kiền nghe thế nhất thời cả kinh.

Ngô đệ lại kinh sợ hơn gấp vạn lần, vội vàng kêu lên: “Đại... đại ca... đại... đại ca nói gì vậy, trong cái ô bồn kia có... có ma đó!”.

“Câm miệng!”, lúc này Ngô Đại Lực đã bị dồn vào chân tường, sự liều lĩnh cùng lá gan cũng tăng thêm ba phần, thấp giọng quát: “Ma thì sao nào, lúc hắc sông ta còn không sợ”, ngưng một lát, lại ngẩng lên thúc giục: “Tiểu tử, ngươi không nghe thấy hả, còn không mau mang ô bồn qua đây?”.

Kim Kiền nghe xong bất giác rụt cổ, mắt liếc sang Triển Chiêu.

Triển Chiêu lại im lặng không nói một lời, đôi mắt đen láy sáng long lanh nhìn chằm chằm vào Kim Kiền.

Kim Kiền nhất thời bất đắc dĩ, nghĩ thầm: Thôi vậy, xem ra mình không có thiên tư trong việc liếc mắt ra hiệu rồi, cùng con mèo này mắt đưa đi mi đánh lại đến cả nửa ngày trời mà cũng không hiểu được ý của nhau! Mình nên tự nghĩ lấy cách vậy.

Nghĩ đến vậy, Kim Kiền không khỏi bắt đầu đánh giá ba người trước mắt, lòng thầm cân nhắc: Tình huống trước mắt rất không ổn! Trịnh Tiểu Liễu bị biến thành con tin, Tiểu Miêu thì thành vật trang trí, bây giờ nếu mình mang cái ô bồn này qua đó, vạn nhất tên Ngô Đại Lực kia tiện tay kẹp luôn cổ mình túm lại... Dựa theo những phán đoán thông thường nhất, con tin trong tình huống này khả năng bị giết lên đến trên 90%. Không được, mình là người hiện đại duy nhất ở triều Tống, đương nhiên không thể đem tính mạng bản thân ra đánh cược được. Vả lại tên Ngô Đại Lực kia cũng chỉ muốn cái ô bồn này, mình cứ đem nó cho hắn là được, không cần phải mạo hiểm đích thân đi qua.

Nghĩ vậy, Kim Kiền hạ quyết tâm, nâng ô bồn trong tay lên, tạo thành tư thế ném bóng chày đúng tiêu chuẩn, cánh tay vận sức, vù một cái quăng ô bồn đi.

Chợt nghe thấy tiếng rên rỉ của ô bồn trong không trung: “Đừng mà...”.

Ngô Đại Lực không ngờ Kim Kiền sẽ có hành động như vậy, nhất thời kinh hoàng, mặc dù hắn vừa nói không sợ ô bồn, nhưng sau cùng vẫn là có tật giật mình, lại thấy ô bồn kêu lên thảm thiết bay thẳng về phía mình, khó tránh khỏi có chút hoảng hốt, vội lùi nhanh về phía sau. Nhưng mới được nửa bước thì thấy một bóng màu lam lóe lên trước mắt, tên trẻ tuổi áo lam kia mới rồi còn cách hơn một trượng không biết tự khi nào đã tiến tới trước mặt mình rồi.

Ngô Đại Lực khiếp sợ, sát tâm nổi lên, cây rìu trong tay phạt ngang một cái, nhắm thẳng cổ họng Trịnh Tiểu Liễu mà rạch tới. Nếu đã quyết bỏ xe giữ tướng, đương nhiên y phải vận hết hai mươi phần khí lực, phạt một nhát rìu nhanh như chớp giật.

Triển Chiêu sao để cho hắn thực hiện được ý đồ, tay phải giữ bảo kiếm đỡ lên, đẩy bật lưỡi rìu ra, tay trái xoay một cái, kéo Trịnh Tiểu Liễu về phía cạnh mình. Lưỡi rìu kia vung tới tựa như ánh chớp, có điều nó cũng chỉ để lại trên mu bàn tay Triển Chiêu một vết thương rất nhỏ, máu đỏ rơm rớm rỉ ra.

Ngô Đại Lực thấy mình thất thủ, cũng không quan tâm đến đệ đệ còn đang cứng đờ trên đất, liền quay người bỏ chạy bạt mạng, nhưng chưa lao đi được hai thước đã thấy tà áo thuần một sắc lam bay phất phơ trước mặt. Mắt hắn hoa lên, cơ thể không biết bị vật gì điểm hai cái, đến khi định thần lại toàn thân đã cứng ngắc, không cử động được.

Triển Chiêu điểm mũi chân, đáp xuống không một tiếng động, khẽ xoay cổ tay một cái, Cự Khuyết tra vào vỏ, đôi mày liễu mấp míu lên, nói: “Ngô Đại Lực, còn không theo chúng ta về Khai Phong phủ chờ Bao đại nhân xử lý”.

Ngô Đại Lực trợn trừng hai mắt, nhưng nửa lời cũng không phát ra được, dù động đậy một chút cũng không được.

Triển Chiêu lại đi đến trước mặt Trịnh Tiểu Liễu hỏi: “Trịnh Tiểu Liễu, ngươi có bị thương không?”.

Trịnh Tiểu Liễu vừa thoát khỏi miệng cộp, lại chứng kiến công phu tuyệt đỉnh của Triển Chiêu, không khỏi có chút ngây người bàng hoàng, đến tận lúc nghe được câu hỏi của Triển Chiêu mới hoàn hồn, vội vàng chấp tay nói: “Không... không bị thương. Trịnh Tiểu Liễu cảm tạ ơn cứu mạng của Triển đại nhân”.

Triển Chiêu gật đầu, lại quay qua chỗ của Kim Kiền hỏi: “Kim Kiền, ô bồn có bị tổn hại gì không?”.

Kim Kiền nghe vậy không khỏi toát mồ hôi đầy đầu, vội ngồi sụp xuống đất gõ hai cái vào ô bồn, cười gượng đáp: “Không tổn hại gì, chỉ là chắc lại im lặng một lúc lâu nữa rồi”.

Triển Chiêu nghe xong, khẽ lắc đầu: “Kim Kiền, tuy rằng Triển mỗ ám hiệu người đánh lạc hướng của Ngô Đại Lực để Triển mỗ cứu người, nhưng người cũng không cần phải dùng phương pháp như thế này, vạn nhất hủy đi vật chứng quan trọng thì phải làm thế nào?”.

“Nhất thời nóng lòng, nhất thời nóng lòng...”, Kim Kiền cười khan hai tiếng, lòng lại thầm nghĩ: Thì ra “làn thu thủy” của Tiểu Miêu là ý như thế, chep, mình đúng thật là mèo mù vớ chuột chết, làm bừa một hồi mà trúng.

Triển Chiêu thấy hung thủ đã bị bắt cũng yên tâm phần nào, lôi huynh đệ Ngô thị vào trong nhà, tìm hai sợi dây thừng, trói gô chúng lại. Ngô đệ thấy đại ca bị bắt đã sớm bị dọa đến hồn bay phách lạc, căn bản không hề có ý định phản kháng, tất cả đều thuận theo. Ngô Đại Lực được Triển Chiêu giải huyệt cho nửa người dưới, nửa trên vẫn cứng ngắt như khúc gỗ, miệng không thể nói, chỉ có thể dùng đôi mắt hình tam giác cảm hận trừng trừng nhìn ba người Triển Chiêu.

Hết thấy đều sắp xếp thỏa đáng, Triển Chiêu lại lệnh cho hai người Kim, Trịnh giải huynh đệ Ngô thị, mang theo ô bồn cùng hung khí đi ra phía cửa, dự định cùng vợ con Lưu Thế Xương trở về Khai Phong phủ kết thúc vụ án.

Nhưng chưa đi đến cửa, Triển Chiêu dẫn đầu thân hình đột nhiên lão đảo, “bịch” một cái, khụy xuống đất.

“Triển đại nhân?!” , Kim Kiền và Trịnh Tiểu Liễu vội chạy lên đỡ Triển Chiêu.

Trịnh Tiểu Liễu hoảng loạn kêu lên: “Triển đại nhân, ngài làm sao thế?”.

Triển Chiêu quỳ một chân xuống đất, tay nắm chặt bảo kiếm từ người lên, lắc đầu nói: “Không có gì đáng ngại, e là mấy ngày gần đây vất vả quá mức, chân có chút vô lực”.

Dứt lời Triển Chiêu định đứng thẳng lên thì lại nghe Kim Kiền kêu một tiếng thất thanh: “Không được cử động!”.

Tiếng kêu này vang rền tựa chuông ngân, khiến cho mọi người sợ hãi nhảy dựng lên, bất giác Triển Chiêu và Trịnh Tiểu Liễu quay sang nhìn nhau. Chỉ thấy hai mắt Kim Kiền trợn tròn, lông mày dính sát vào mắt, từ từ nâng cánh tay trái của Triển Chiêu lên, chỉ thấy vết thương nhỏ trên mu bàn tay của Triển Chiêu hỏi: “Triển đại nhân, vết thương này do vật nào gây ra?”.

Triển Chiêu nhướng mắt nhìn lại, vết thương kia tuy dài nhưng lại vừa mảnh vừa nông, nếu không nhìn kỹ sợ rằng khó phát hiện ra, chỉ thấy xung quanh miệng vết thương lở mồm xuất hiện sắc đen, có lẽ là máu tụ, không khỏi có chút bất đắc dĩ, thầm nghĩ: Ta hành tẩu giang hồ bao nhiêu năm, bị thương là chuyện rất đời bình thường, loại vết thương này, hà tất có thể kinh sợ đến mức kỳ quái thế ư.

Nhưng ngẩng đầu lên nhìn lại thấy vẻ mặt Kim Kiền vô cùng lo lắng, bất giác lòng Triển Chiêu cảm thấy ấm áp, nhẹ nhàng lên tiếng an ủi: “Vừa rồi chiếc rìu kia sượt qua, chẳng qua chỉ là vết thương ngoài da, Kim Kiền không cần lo lắng”.

“Rìu?”, Kim Kiền nghe xong, vội vàng lấy lưới rìu hung khí từ trong bọc ra, kiểm tra tỉ mỉ. Trên lưới rìu này, sắc đen tràn ngập, thoang thoảng tỏa ra mùi hôi thối.

“Ngô Đại Lực, sau khi dùng cây rìu này giết người, vết máu trên lưới rìu người có rửa sạch đi không?”, Kim Kiền đột ngột quay người ra sau quát lên với huynh đệ Ngô thị.

Ngô Đại Lực thấy vẻ mặt của Kim Kiền, nhất thời cả kinh, không tự chủ được mà lắc đầu.

Chợt nghe Ngô đệ đáp: “Đại ca nói máu trên lưới rìu có thể trừ tà, cho nên chưa từng rửa. Lần này ra ngoài cũng là đại ca nói nhất định phải mang theo rìu này, cho nên...”.

“Câm miệng!”, Kim Kiền lại quát lên một tiếng, khiến cho Ngô đệ cứng lưỡi im bật.

Kim Kiền túm lấy cánh tay Triển Chiêu, ngón tay đặt lên cổ tay, cẩn thận chuẩn mạch, hai mắt lại dính chặt lấy vết thương trên mu bàn tay Triển Chiêu đánh giá một cách kỹ lưỡng.

Triển Chiêu và Trịnh Tiểu Liễu thấy hành vi của Kim Kiền như vậy, không khỏi cảm thấy có chút khó hiểu, nhưng nom đôi lông mày của Kim Kiền nhíu chặt, thần sắc vô cùng nghiêm túc, một thứ khí thế kỳ lạ bao trùm toàn thân Kim Kiền hai người nhất thời không cách nào mở miệng đặt câu hỏi.

Chưa đầy nửa khắc sau, Kim Kiền nhẹ nhàng thả cổ tay Triển Chiêu ra, thấp giọng nói: “Triển đại nhân, có phải lúc này ngài cảm thấy tay chân bủn rủn, đầu óc văng vất, không có chút sức lực nào không?”

Triển Chiêu kinh ngạc, gật đầu nói: “Tuy có chút không ổn, nhưng cũng không có gì đáng ngại”.

Kim Kiền lại như không nghe thấy lời của Triển Chiêu, cuống quýt lần mò theo vạt áo hồi lâu, sau cùng rút một bọc vải, lấy ra một viên dược hoàn, đưa đến bên miệng Triển Chiêu nói: “Uống nó đi!”.

Triển Chiêu đôi mắt mở lớn, trừng trừng nhìn Kim Kiền hỏi: “Đây là...”.

“Ngài bị trúng thi độc, đây là Thanh độc hoàn, trước tiên ngài hãy uống nó để bảo vệ tâm mạch!”, Kim Kiền có chút không kiên nhẫn nói.

“Thi độc? Triển đại nhân trúng thi độc?”, giọng của Trịnh Tiểu Liễu nhất thời nghẹn lại.

“Trúng độc? Ta trúng khi nào?”, Triển Chiêu cũng tỏ vẻ nghi hoặc.

“Không còn thời gian nữa, nào có thể nói nhiều lời vô nghĩa như vậy được?”, Kim Kiền đưa tay ra nắm lấy cằm Triển Chiêu, Triển Chiêu kinh ngạc, vừa định vận sức để vùng ra thì thấy mắt hoa lên, khí lực toàn thân chẳng còn, nhưng động tác đó lại khiến Kim Kiền thêm cương quyết nhét viên dược hoàn vào miệng Triển Chiêu, “ực” một tiếng, thuốc được nuốt xuống.

Chợt nghe Kim Kiền lẩm bẩm độc thoại, tựa như đang đọc nhầm thi thư: “Thi độc sản sinh trong máu của người bị sát hại trong lúc kinh hoàng tột độ, tích tụ phân hủy mà thành. Con bà nó, hai tên huynh đệ này thật chẳng chuyên nghiệp chút nào, giết người xong cũng chẳng chịu lau rửa hung khí, thế nên mới khiến lưỡi rìu chứa thi độc. Ai da... muốn giải hết thi độc thì trước tiên phải uống Thanh độc hoàn để bảo vệ tâm mạch, trong vòng một khắc sau phải ngâm mình trong nước đang chảy để làm chất độc loãng đi, như thế độc khắc giải... Huynh đệ họ Ngô kia...”, đột nhiên Kim Kiền hét lên một tiếng, “Gần đây có hồ nước hay con sông nào không?”.

Ngô đệ nghe gọi không khỏi kinh hoàng, bật thốt: “Ngoại thành phía bắc trấn có một cái hồ nhỏ, cách đây chưa đầy nửa dặm...”.

“Vừa hay!” Nghe xong hai mắt Kim Kiền sáng lên, lật đật chạy đến bên cạnh huynh đệ họ Ngô, trói hai tên đó vào cột nhà, vừa trói vừa quay lại ra lệnh cho Trịnh Tiểu Liễu: “Tiểu Lục, việc không thể chậm trễ, anh hãy công Triển đại nhân, chúng ta phải đến hồ mau!”.

Tuy Trịnh Tiểu Liễu không hiểu gì nhưng thấy vẻ mặt nghiêm trọng của Kim Kiền, trong lời nói còn có vài phần khí thế, lại nghĩ đến sự an nguy của Triển đại nhân, nhất thời sức lực tăng vọt, tay vận sức đem cả người Triển Chiêu đang xụi lơ công trên lưng, cùng Kim Kiền phía sau chạy thật nhanh, còn hai huynh đệ họ Ngô kia sững sờ ở nguyên tại chỗ, đưa mắt nhìn nhau.

Lại nói đến Triển Chiêu, tuy lúc này toàn thân chẳng chút sức lực nào, miệng cũng không nói được, nhưng vẫn còn ý thức, vẫn cảm nhận được Trịnh Tiểu Liễu công mình trên lưng chạy như điên. Chẳng bao lâu đã ra bên ngoài trấn, trước mặt Triển Chiêu là hồ nước lấp lánh, bỗng nhiên một dự cảm không lành lóe lên trong đầu Triển Chiêu.

Kim Kiền dừng lại bên cạnh Triển Chiêu, đoạt lấy thanh Cự Khuyết rồi quát Trịnh Tiểu Liễu: “Mau ném Triển đại nhân xuống hồ!”.

“Cái gì?”, Trịnh Tiểu Liễu vừa nghe xong lập tức khựng lại, kinh hoàng hỏi: “Ném... ném Triển đại nhân xuống hồ ư?”.

“Kêu cái gì?”, Kim Kiền rống lên, “Không muốn Triển đại nhân chết thì mau làm theo lời tôi!”.

“Nhưng... nhưng...”

“Cậu còn lằng nhằng cái gì, nếu chậm nửa khắc nữa Triển đại nhân sẽ bị độc phát công tâm, khi đó không thể cứu được nữa đâu!”

Trịnh Tiểu Liễu nghe xong thì vô cùng hoảng sợ, vội vàng khom người xuống, hai tay phát lực, vù một cái ném Triển đại nhân trên lưng đi một cách dứt khoát.

Đáng tiếc cho Triển Chiêu kia, đường đường là một đại hiệp danh trấn giang hồ, là Ngự tiền tứ phẩm đới đao thị vệ, vậy mà lại bị quăng lên trời, vạch ra một đường cong parabol đúng tiêu chuẩn, cứ thế rơi tòm xuống hồ.

Mặt hồ phẳng lặng, lau sậy xào xạc nên thơ bên hồ, mặt trời đã lặn, ráng chiều đã tắt, trăng lên sáng vàng vạc, một làn gió mát lành rẽ mây thổi tới cũng chẳng làm xao động cảnh sắc hai bên hồ.

Mặt trời khuất sau đỉnh núi, trăng bạc đầu thán treo cao, bên hồ có hai cái bóng cuộn tròn, chăm chú nhìn thật kỹ mới thấy đó là hai thiếu niên đang ngồi bó gối cạnh nhau.

“Kim Kiền...”

“Hử?”

“Triển đại nhân xuống hồ được bao lâu rồi?”

“... Không biết”

“Hình như là rất lâu rồi...”

“... Ừ.”

“Độc trên người Triển đại nhân hẳn đã được giải hết rồi chứ?”

“... Chắc cũng hết rồi.”

“Vậy Triển đại nhân sao vẫn chưa lên bờ?”

“...”

“Kim Kiền...”

“...”

“Kim Kiền...”

“Gọi cái quỷ ấy!”, đột nhiên Kim Kiền đứng phắt dậy hét lên: “Có gì phải lo lắng nào? Triển đại nhân võ công tuyệt đỉnh, khinh công vô song, sau khi giải độc sẽ khôi phục thần trí, tự nhiên tự biết bơi vào bờ... ôi...”

Trịnh Tiểu Liễu nghe thấy vẻ đầu tiên của Kim Kiền trong lòng đã an tâm vài phần, nhưng nghe thấy Kim Kiền bỗng nhiên như bị mèo tha mất lưỡi, nửa câu sau ngắc ngứ không có âm thanh nào phát ra, không kìm được ngẩng đầu lên nhìn.

Vừa nhìn Trịnh Tiểu Liễu bỗng rùng mình một cái.

Chỉ thấy hai mắt Kim Kiền như lồi ra, miệng há to, lưỡi cứng ngắc, run rẩy không ngừng.

“Kim Kiền?”, Trịnh Tiểu Liễu cũng đứng dậy khê gọi.

Kim Kiền chậm rãi quay sang, hai mắt trống rỗng nhìn Trịnh Tiểu Liễu, khóe miệng giật giật, mấp máy môi: “Hình như mèo không biết bơi...”

“Hử?”, Trịnh Tiểu Liễu sững sờ.

“Oh my god!”, đột nhiên Kim Kiền hét lên một tiếng, vừa chạy tới bên hồ vừa la lên: “Triển... Triển đại nhân không biết bơi, lâu... lâu như vậy mà vẫn chưa lên bờ, sợ rằng...”

Trịnh Tiểu Liễu vừa nghe xong nhất thời kinh hoàng biến sắc, vội vàng cùng Kim Kiền chạy tới mép hồ, vừa định tri hô kêu cứu, lại thấy Kim Kiền đột nhiên chấn động, mắt từ từ nhìn xuống dưới chân mình. Trịnh Tiểu Liễu cũng nhìn theo ánh mắt Kim Kiền, chỉ thấy một cánh tay trắng bệch nắm chặt lấy mắt cá chân người trước mặt.

“Áaaaaa!!!”, tiếng kêu thảm thiết vang tận mây xanh.

Kim Kiền và Trịnh Tiểu Liễu ngồi bịch xuống đất cứng đờ, mắt mở to chăm chăm nhìn một người tóc tai tán loạn bết dính, đang chậm chậm từ trong hồ nước đen ngòm leo lên bờ, dần dần đứng thẳng dậy, từ từ đi đến chỗ cả hai.

Dưới ánh trăng, một trận gió thổi tới làm tung bay mái tóc ướt của người đó, lộ ra gương mặt bình thường vốn ôn hòa tuấn tú, văn nhả, nhưng lúc này lại tái xanh.

“Hung linh nửa đêm!!! Xác chết Triễn đại nhân sống dậy!!!”, Kim Kiền lập tức co rúm lại thành một đống, phủ phục trên mặt đất, vừa dập đầu vừa nói: “Triễn đại nhân, ngài đừng trách thuộc hạ, thuộc hạ cũng vì cứu ngài, ngài đại nhân đại lượng không chấp kể tiểu nhân, tha cho thuộc hạ đi!”.

Trịnh Tiểu Liễu cũng bị dọa không nhẹ, thấy Kim Kiền như vậy cũng vội vàng bắt chước theo, khom người phủ phục bái lạy.

Lại nói về Nam hiệp Triễn Chiêu, công phu trên bờ dĩ nhiên là thiên hạ vô song, nhưng luận về công phu dưới nước thì chỉ là một con vịt cạn mà thôi. Đương nhiên Triễn Chiêu bị ngâm mình trong nước, chất độc dần tán phát đi, thần trí khôi phục mới phát hiện mình đang nằm ở giữa hồ, lúc đó thực sự là kinh hoàng thất sắc. May thay nước hồ không quá sâu, dựa vào công phu bế khí tu tập nhiều năm, Triễn Chiêu rốt cuộc cũng trong chỗ thập tử nhất sinh mà mò mẫm trèo lên được bờ. Nhưng vừa mới lên bờ lại bị hai tên đầu sỏ ném mình xuống hồ coi là cô hồn dã quỷ, như thế thử hỏi vị Nam hiệp Triễn Chiêu này không nộ khí xung thiên ngay tại trận sau được.

Triễn Chiêu nhìn hai người trước mặt, khuôn mặt tuấn tú nhăn lại, đôi môi mỏng hơi giật giật, hai tay nắm chặt, thật sự rất muốn đánh bốp bốp lên đầu hai cái tên này.

Nhưng Nam hiệp rốt cuộc vẫn là Nam hiệp, tuyệt đối không phải hạng người vong ân phụ nghĩa, lúc trước tuy rằng ý thức lơ mơ, có điều cũng nhớ mang máng là mình bị quăng xuống dưới hồ mới giải được độc trong người.

Triễn Chiêu thở dài một tiếng, duỗi nắm tay ra, lại nhìn kỹ hai người này, không khỏi có chút dở khóc dở cười.

Chỉ thấy Kim Kiền không biết lôi từ đâu ra ba ngọn cỏ xanh, vờ lại thành hình nén nhang, cắm xuống trước mặt, chắp hai tay lại, quỳ lạy không ngừng, mà Trịnh Tiểu Liễu cũng trong tư thế y chang, chỉ là trước mặt thiếu đi ba nén hương cỏ xanh.

“Triễn mỗ còn chưa chết, hai vị không cần lạy nữa!”, Triễn Chiêu bất đắc dĩ nói.

Kim Kiền và Trịnh Tiểu Liễu nhất thời đứng hình, ngẩng đầu lên nhìn người trước mặt.

Triễn Chiêu mặt dù toàn thân ướt sũng, búi tóc tán loạn, nhưng ngoại trừ dáng hình nhếch nhác, khuôn mặt có chút nhợt nhạt ra, còn lại vẫn vô cùng bình thường. Lúc này hai mới thở phào nhẹ nhõm.

Kim Kiền đưa tay lau đi mồ hôi lạnh trên trán, đứng dậy cầm thanh Cự Khuyết trao lại cho Triễn Chiêu, rồi vỗ vỗ ngực.

Trịnh Tiểu Liễu lại vui mừng khôn xiết, đứng bên Triễn Chiêu reo lên: “Triễn đại nhân, ngài thực sự không sao chứ? Thi độc đã giải hết rồi chứ?”.

Triễn Chiêu gật gật đầu, nhìn hai người trước mặt, khoan thai nói: “Triễn mỗ còn phải cảm tạ ơn cứu mạng của hai vị”.

Kim Kiền thoáng thấy đôi mắt đen láy chính trực sáng lấp lánh như sao đang nhìn thẳng mình, không khỏi giật mình, thầm nghĩ: Hồng rồi, vừa rồi nhất thời nóng lòng, con mèo này không phải đã nhìn ra lai lịch sư phụ của mình rồi chứ? Như vậy cũng quá đáng sợ đi.

Tâm tư xoay chuyển rất nhanh, Kim Kiên đột nhiên kêu lên: “Đại nhân, bọn thuộc hạ vì giúp ngài giải độc đã để hai huynh đệ họ Ngô kia ở trong trấn, không biết lúc này...”.

Triển Chiêu vừa nghe lập tức đứng dậy, chạy về trấn. Kim Kiên liền thở phào nhẹ nhõm, cùng Trịnh Tiểu Liễu chạy theo sau Triển Chiêu.

Đến khi ba người quay lại nhà huynh đệ Ngô thị, hai huynh đệ kia vẫn bị trói chặt vào cột nhà, chẳng chút động cựa, lúc này mọi người mới an tâm.

Sau đó tất thấy đều thuận lợi, ba người đưa hung thủ, vật chứng cùng vợ con của Lưu Thế Xương về đến Khai Phong phủ, Bao đại nhân vừa thấy liền vô cùng vui mừng, quyết định sáng sớm hôm sau sẽ khai thẩm.

Chỉ là đêm hôm đó, trong phòng của Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ Triển đại nhân truyền ra tiếng hát xì liên tiếp cơ hồ chẳng dứt, có hơi ồn ào chút chút.

20. Q.1 - Chương 20

Trên công đường đỉnh đặc làm chứng.

Ngự Miêu đề cử gia nhập khoái ban.

Sáng sớm hôm sau, mặt trời vừa ló dạng, Bao đại nhân liền thẳng đường thẩm án.

“Uy vũ...”.

Trong công đường Khai Phong phủ, Tam ban nha dịch đứng thẳng tắp hai bên, trống thẳng đường dồn dập, uy phong lẫm lẫm, Bao đại nhân ngồi chính giữa công đường, võ kinh đường mộc trong tay phát một tiếng, cao giọng quát: “Giải huynh đệ Ngô thị lên!”.

“Giải huynh đệ Ngô thị lên...”, tiếng hô truyền gọi vang từng đợt ra bên ngoài.

Lát sau, chợt nghe có tiếng gong xiêng, cùm châm va vào nhau leng xeng, hai sai dịch giải huynh đệ Ngô thị lên công đường.

Bao đại nhân nghiêm nghị ngồi phía trên, đưa mắt nhìn xuống phía dưới công đường, chỉ thấy phía dưới có hai kẻ đang quỳ, vận áo tù nhân, một vạm vỡ, một thấp lùn, kẻ cao to kia râu ria đen sì kéo đến tận mang tai, giữa mi tâm ẩn hiện vết hung ác xiêm xích; kẻ còn lại, thân hình hơi lùn, hai mắt hấp háy, khuôn mặt mang vẻ kinh hoàng sợ hãi, toàn thân run rẩy không ngừng.

“Quỳ dưới công đường là kẻ nào?”, Bao đại nhân nheo nheo mắt, trầm giọng hỏi.

“Thảo... thảo dân là Ngô Nhị Cương”, kẻ thấp hơn run lẩy bẩy đáp.

“Thảo dân Ngô Đại Lực”, kẻ cao to cũng trả lời.

Chát!

Bao đại nhân bỗng vỗ mạnh kinh đường mộc, cao giọng quát: “Điều dân to gan, phạm trọng tội như thế, còn dám tự xưng là thảo dân?!”.

Ngô Nhị Cương bị dọa cho run như cây sậy, vội khom lưng phủ phục xuống, miệng lắp bắp nói: “Tội... tội dân Ngô... Ngô...”.

“Đại nhân!”, Ngô Đại Lực đột nhiên lên tiếng: “Không biết thảo dân phạm tội gì, vì sao không thể tự xưng là thảo dân?”.

Bao đại nhân lạnh lùng trừng mắt nhìn, trầm giọng nói: “Hai huynh đệ ngươi mưu đồ giết người cướp của, sát hại người qua đường là Lưu Thế Xương, lại còn thù đốt thân thể hấn làm thành ô bòn. Thường hung ác tàn bạo như thế, sao có thể xứng đáng với hai chữ ‘thảo dân’?”.

Ngô Nhị Cương nghe xong, toàn thân lại càng run rẩy dữ dội hơn.

Ngô Đại Lực tuy thân hình có chấn động đôi chút, nhưng sắc mặt vẫn y như cũ, thâm trầm nói: “Đại nhân, oan cho thảo dân, thảo dân chưa bao giờ giết người”.

Bao đại nhân trợn trừng hai mắt, lại quát lên: “Điều dân to gan, ngươi nhìn cho rõ đi, vật trên công đường là thứ gì?”.

Tiếng nói vừa dứt, nha dịch liền đem một bọc vải màu đen lên công đường, mở túi lấy ra một cái ô tròn đen sì đặt xuống trước mặt hai huynh đệ Ngô thị.

Ngô Nhị Cương vừa nhìn thấy ô tròn liền kinh hoàng biến sắc, hươ hươ tay, sợ hãi kêu lên: “Đem... đem hẳn đi đi, đừng... đừng mà...!”, dứt lời liền nhào về phía cửa công đường định chạy trốn. Nhưng nha dịch hai bên sao có thể để mặc hắn như thế, hai tay sát uy bồng nhất thời vung ra, ghìm Ngô Nhị Cương quỳ nguyên tại chỗ. Ngô Nhị Cương chỉ có thể run lấy bầy dưới sát uy bồng.

Ngô Đại Lực nhìn thấy ô tròn, vẻ kinh hoàng cũng hiện rõ trên mặt, hơi co người lùi về phía sau, da mặt giật giật, một lúc lâu sau cũng không phát ra được âm thanh nào.

Bao đại nhân quét mắt xuống công đường, nghiêm sắc mặt, đột nhiên cao giọng: “Ngô Đại Lực, Ngô Nhị Cương, nay chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, các ngươi còn không mau nhận tội?”.

Lời này như sấm động bên tai, sét đánh mái nhà, hai kẻ quỳ dưới công đường giật mình run sợ.

“Tội... tội dân Ngô... Ngô...”, Ngô Nhị Cương vừa mới mở miệng, liền bị tiếng hét mạnh mẽ của Ngô Đại Lực ngăn lại: “Đại nhân, ô tròn này chẳng qua chỉ là vật bình thường chợ nào chẳng có, sao có thể chứng minh thảo dân giết người?”.

Bao đại nhân hừ lạnh một tiếng, tầm mắt chuyển sang ô tròn, trầm giọng hỏi: “Lưu Thế Xương, ngươi có biết hai kẻ trên công đường này không?”.

Nhưng ô tròn dưới công đường lại im lặng dị thường.

Bao đại nhân kinh ngạc, giọng lại cao hơn mấy phần: “Lưu Thế Xương, ngươi có nghe thấy bản phủ hỏi không?”.

Ô tròn vẫn không trả lời.

Bao đại nhân nhíu chặt hai hàng lông mày, đưa mắt về phía Công Tôn tiên sinh đang ngồi sau mộc án dưới công đường, ánh mắt mang theo ý hỏi.

Công Tôn tiên sinh cũng hơi ngẩn ra, khuôn mặt tỏ vẻ không giải thích được, lắc lắc đầu, lại đưa mắt sang hộ vệ áo đỏ đối diện, nhưng Triển Chiêu cũng nhíu chặt mày, sắc mặt nghi hoặc.

Cả ba người đều thầm thấy khó hiểu, còn Ngô Đại Lực lại vô cùng sung sướng. Ngô Đại Lực vốn chỉ là ngoan cố kiên trì không chịu nhận tội, thâm tính toán, nếu tội danh sát nhân khó tránh khỏi thì sẽ đem mọi hành vi tội lỗi đổ hết lên đầu nhị đệ, Ngô Nhị Cương. Bản thân hắn cũng từng nghe thấy ô tròn nói chuyện, lúc này rất sợ ô tròn tự mình ra làm chứng, đang lúc lo lắng sợ hãi thì ô tròn lại im lặng không có tiếng động, thâm suy xét một hồi, phỏng chừng ô tròn nói chuyện lúc đó chẳng qua chỉ là thuật che mắt của nha dịch Khai Phong phủ, không khỏi thầm mừng rỡ, cao giọng lên vài phần nói: “Đại nhân, thảo dân chưa bao giờ giết người, mong đại nhân minh xét!”.

Bao đại nhân nhất thời không nói lời nào, cả công đường rơi vào im lặng.

Mà lúc này ngoài công đường, một bóng người thập thò bên cửa đột nhiên thẳng đứng thẳng, hối hả chạy về phía lục phòng[1], xông thẳng vào phòng đầu tiên mé phía đông, người còn chưa dừng lại, miệng đã hô lên: “Kim Kiên, không hay rồi, ô tròn lại không nói được rồi!”.

[1] Lục phòng: là nơi làm việc của các nha dịch ở bên ngoài công đường, khi đang thẳng đường xử án, đây là một nơi họ đợi để phục mệnh.

Một người đang lười nhác ngồi trên chiếc ghế gỗ, nhìn thấy người chạy đến tựa hồ như chẳng có chút ngạc nhiên nào, chỉ giơ một ngón tay lên, chỉ chỉ vào một góc tối tăm u ám trong góc phòng, bất đắc dĩ nói: “Tiểu Lục ca, cái đó có gì đáng kinh ngạc, cậu nhìn sang bên kia đi, sẽ rõ ngay thôi”.

Trịnh Tiểu Liễu nhìn theo hướng ngón tay chỉ, nhất thời cả kinh. Trong góc tối tăm, một cái bóng màu trắng bồng bênh khi ẩn khi hiện, như sương như khói, mờ nhạt không rõ, nhưng vẫn lơ mơ nhìn ra một bóng người.

“Lưu... Lưu Thế Xương?! Anh... anh sao vẫn còn ở đây? Anh đáng ra phải ở trong ô bồn mới đúng chứ?”.

Cái bóng trắng trong góc kia khẽ khàng lay động, u uất nói: “Sát khí của công đường quá nặng, tôi căn bản không có cách nào đi vào...”.

“Cái gì? Vậy... vậy phải làm thế nào? Không có anh làm chứng, những chứng cứ khác vốn không có cơ sở xác thực, Bao đại nhân sẽ thẩm án như thế nào?!”, Trịnh Tiểu Liễu kêu lên, khuôn mặt đầy vẻ lo lắng.

“Trừ phi không xử án ở trong công đường nữa, nếu không tôi căn bản không có cách nào ra làm chứng...”, Lưu Thế Xương buông thông tay đáp.

Trịnh Tiểu Liễu lắc đầu nói: “Thẩm án ngoài công đường, không hợp pháp lý, thậm chí còn không thể ghi vào trong hồ sơ, đương nhiên không thể được”.

“Cái gì?”, Kim Kiên từ nãy đến giờ vẫn ung dung ngồi một bên, nghe vậy liền nhảy dựng từ trên ghế xuống, kinh ngạc la lên: “Làm phiền tôi? Lưu ô bồn, anh không phải là muốn mượn thân thể tôi nhập hồn vào, rồi lên công đường làm chứng chứ?”. Bụng thì thầm nghĩ: Đùa à, cái trò nhập hồn này không biết để lại những di chứng gì, mình tuyệt đối không đồng ý!

Lưu Thế Xương nghe xong không khỏi sửng sốt, ngẩn ra một lúc mới nói: “Kim tiểu ca nghĩ đi đâu vậy? Tôi chẳng qua là một oan hồn, nào có năng lực nhập hồn chứ, mà cho dù có nhập hồn thì cũng không thể đi vào công đường được”.

Kim Kiên nghe được những lời này mới yên tâm vài phần, nhân cầu đảo vài vòng, khẽ lui về phía sau một bước, lại hỏi: “Vậy anh muốn tôi giúp gì?”.

Lưu Thế Xương bay là là giữa không trung, yếu ớt nói: “Tôi muốn phiền cậu hãy giả làm tôi, lên công đường làm chứng”.

“Cái gì?”, Kim Kiên và Trịnh Tiểu Liễu cùng kêu lên.

Kim Kiên tròn tròn mắt, trừng trừng nhìn u hồn âm ảnh, da mặt có chút giật giật nói: “Ý của lão huynh ngài là muốn tôi giả vờ bị ngài nhập hồn, sau đó lên công đường với thân phận Lưu Thế Xương, vạch trần tội lỗi của đôi huynh đệ kia?!”.

Lưu Thế Xương gật gật đầu.

“Có nhầm không đấy?! Không nói nữa!”, Kim Kiên lập tức hét to lên, lòng thầm nhủ: Thế nào lại bắt mình, đường đường một người hiện đại đi làm cái việc khai man mạo hiểm thế chứ, ngộ ngộ bị vạch trần thì chẳng là rước họa vào thân à?!”.

Trịnh Tiểu Liễu nghe thế liền lắc đầu như trống bỏi, cao giọng nói: “Đương nhiên là không được, đây chính là làm chứng giả, vu tội trên công đường!”.

Lưu Thế Xương thấy hai người trước mặt cực lực phản đối, nhất thời cuống lên, cao giọng nói: “Hai vị tiểu ca, lẽ nào các vị định trơ mắt nhìn huynh đệ Ngô thị kia nhờn nhờ ngoài vòng pháp luật sao?”.

Trịnh Tiểu Liễu nghe được những lời này, hơi cúi đầu xuống, khuôn mặt lộ vẻ khó xử nói: “Nhưng, nếu chúng ta dùng cách này, cũng không hợp pháp...”.

“Đúng, đúng, đúng, không hợp pháp!”, Kim Kiên cũng phụ họa theo, lòng lại thầm nghĩ: Loại việc có chỉ số nguy hiểm cao thế này, tuyệt đối không thể được!

Lưu Thế Xương thấy tình huống như vậy liền phủ phục xuống, dập đầu liên tiếp: “Hai vị tiểu ca, nay Lưu Thế Xương lấy thân phận là oan hồn khẩn cầu hai vị, cho dù thế nào cũng phải giúp tại hạ. Nếu oan khiên của Lưu Thế Xương được rửa sạch, xin nguyện khắc cốt ghi xương ân đức của hai vị, kiếp sau xin làm trâu làm ngựa để báo đền hai vị”.

“Cái này...”, Trịnh Tiểu Liễu dù sao cũng còn nhỏ tuổi, lòng dạ yếu mềm, thấy Lưu Thế Xương làm thế, nhất thời không có biện pháp gì, đành quay sang nhìn Kim Kiên.

Nhưng Kim Kiên lại có vẻ cứng rắn không chút thỏa hiệp, sắc mặt vẫn nghiêm nghị y như cũ, thấp giọng nói: “Lưu Thế Xương, chúng tôi tuy cảm thông với cảnh ngộ của anh, nhưng những việc lừa dối làm rối loạn kỷ cương pháp luật như thế này tôi không thể giúp anh được!”

Lưu Thế Xương nghe vậy liền ngừng dập đầu, từ từ thẳng người lên nói với Trịnh Tiểu Liễu: “Trịnh tiểu ca, tôi có chuyện cần nói với Kim tiểu ca, phiền cậu hãy tạm lánh đi một lát”.

Trịnh Tiểu Liễu có chút khó hiểu, nhưng thấy vẻ mặt nghiêm trang cùng vẻ bi thiết của Lưu Thế Xương, lòng mềm đi, liền đi ra ngoài phòng, đóng cửa lại. Ánh sáng trong phòng liền trở nên yếu ớt, mờ ảo.

Lưu Thế Xương đột nhiên đứng dậy, vèo một cái bay tới bên cạnh Kim Kiên.

Kim Kiên chỉ thấy một trận gió lạnh lướt qua tai, rồi nghe thấy tiếng của Lưu Thế Xương hòa lẫn trong gió: “Kim Kiên, nếu cậu không giúp tôi, bí mật của cậu cũng không giữ được!”.

Lưu Thế Xương lại nhỏ giọng, âm thanh mơ hồ nói: “Kim Kiên, cô là thân nữ nhi...”.

Kim Kiên hít một ngụm khí lạnh, hai mắt tròn tròn cơ hồ như muốn rách, nuốt nước bọt vài lần mới có thêm sức lực, nói: “Lưu ô bôn, anh đừng nghĩ rằng mình là oan hồn thì có thể bịa đặt lung tung!”.

Lưu Thế Xương nghe vậy, lắc lắc đầu, lại yếu ớt nói: “Tôi đã sớm không còn người trên dương gian nữa, phân biệt người dương thế không phải bằng nhãn lực mà là dựa vào khí tức của thể nhân để phán đoán. Nam tử thuần dương, nữ tử thuần âm, Kim Kiên cô cả người âm khí bao trùm, tuyệt đối không phải là nam tử được”.

Kim Kiên vừa nghe, sức lực trong nháy mắt bị rút cạn, thầm nghĩ: Xong rồi, không ngờ Lưu Thế Xương này lúc sống thì chẳng thấy thông minh, đến khi chết rồi lại thêm vài phần bản lĩnh, để giờ đây bánh bao rách vỏ... lòi hết mọi thứ ra rồi.

Chợt nghe Lưu Thế Xương ở bên cạnh nói tiếp: “Bản triều ta từ khi khai quốc tới nay chưa từng có tiền lệ nữ tử làm nha dịch. Nếu được Bao đại nhân biết được chuyện này, Kim Kiên cô...”.

Lời tuy chưa nói hết nhưng Kim Kiên đương nhiên hiểu hết, nhất thời có chút dở khóc dở cười, thầm nghĩ: Dở hơi, nếu để Bao đại nhân biết được giới tính của tôi thì cái chức nhân viên nhà nước trong Khai Phong phủ này tôi cũng khỏi làm luôn rồi! Haizzz, không ngờ rằng đường đường một người hiện đại lại lâm vào cảnh ngộ bị một hồn ma thời cổ đại uy hiếp... Chắc, pháp luật Đại Tống tôn kính, xin lỗi nha, hiện tại là bát cơm trước mắt, ăn no làm trọng, tôi cũng vì tình thế bức bách mà thôi...

Lòng thầm hạ quyết tâm, Kim Kiên đột nhiên nặn ra một nụ cười toe toét, xoa xoa hai tay nói với Lưu Thế Xương: “Chúng ta coi như cũng quen biết nhau một thời gian, tục ngữ nói, ở nhà cậy cha, ra đường cậy bạn, Lưu đại ca đã có lời nhờ vả, tôi tất sẽ rút đao tương trợ cả hai tay, dốc toàn lực để giúp anh! Có gì cần sai bảo xin cứ nói”.

Lưu Thế Xương nghe vậy mừng rỡ vô cùng, vội nói: “Kim Kiên đã nguyện ý giúp, vậy còn không mau lên công đường làm chứng vạch tròng tội ác của huynh đệ Ngô thị kia?”.

Kim Kiên nghe xong, nụ cười trên mặt đông cứng lại, qua một lát mới đáp: “Lão đại, ý của ngài là, muốn tôi cứ thế mà lên công đường làm chứng sao?”.

Lưu Thế Xương không hiểu, hỏi: “Không cứ thế mà lên công đường thì còn phải như thế nào nữa?”.

Kim Kiên thiếu chút nữa thì tức tới hộc máu, nghĩ bụng: Lạ hồn, tôi cứ thế xông vào công đường tự nhận mình là Lưu Thế Xương, chuyện hoang đường như thế, đừng nói là mấy kẻ đầu óc có sỏi như Khai Phong phủ không tin, e rằng ngay đến đôi huynh đệ kia cũng chẳng thể lừa nổi.

Nghĩ vậy, Kim Kiên chậm chậm đi quanh phòng, đưa tay xoa cằm, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Lưu đại ca, lúc huynh đệ Ngô thị kia giết anh, anh còn nhớ được ít nhiều gì không?”.

Lưu Thế Xương nghe xong không khỏi sửng sốt, nghĩ một lát rồi đáp: “Tôi nhớ bọn chúng dùng rìu giết chết tôi...”.

“Còn gì nữa không?”.

“Cái này... Đúng rồi, lúc Ngô Đại Lực giết tôi có nói một câu”.

Kim Kiên thấy vậy, hai mắt sáng lên, vội hỏi: “Câu gì?”.

Lưu Thế Xương lại ngẫm nghĩ một lát, đem câu cuối cùng nghe được trước khi chết nói lại tường tận cho Kim Kiên biết.

Kim Kiên nghe xong mới vững dạ, gật đầu với Lưu Thế Xương, đẩy cửa phòng ra ngoài nói với Trịnh Tiểu Liễu: “Tiểu Lục ca, phiền anh đến công đường truyền báo một tiếng, nói là nạn nhân – Lưu Thế Xương muốn lên công đường làm chứng”.

Trịnh Tiểu Liễu nghe được lời của Kim Kiên, trù trừ một lát mới gật gật đầu, quay người chạy về phía công đường. Kim Kiên cũng đi theo sau, vừa đi vừa cởi chiếc mũ của nha dịch đội trên đầu xuống giắt vào thắt lưng, lại xoa búi tóc ra, vò vò tóc vài cái, nhất thời đem bản thân hóa thành hình dạng một oan hồn tóc tai xơ xụi vô cùng hoàn mỹ y như miêu tả trong sách vở.

Cho đến khi Kim Kiên chuẩn bị mọi thứ ổn thỏa đâu vào đấy thì cũng vừa lúc đến cửa công đường. Hai cánh cửa lớn của công đường mở rộng, âm thanh bên trong đều truyền đến tai hai người.

Chợt nghe giọng nói trầm trầm của Bao đại nhân quát lớn: “Ngô Đại Lực, người nói người chưa bao giờ giết người, vì sao lại dùng cái rìu này uy hiếp sai dịch Khai Phong phủ, đe dọa để thoát thân? Rõ ràng là hành vi có tội giết mình!”.

Ngô Đại Lực đáp: “Đại nhân, quan gia của Khai Phong phủ lúc đầu không nói rõ thân phận, khi ấy thảo dân còn tưởng rằng họ là kẻ xấu muốn hại hai huynh đệ thảo dân, vì để tự bảo vệ mình nên mới làm như thế”.

Bao đại nhân cao giọng hỏi tiếp: “Vậy vì sao sau khi biết được thân phận của nha dịch người lại không chịu thả người?”.

Ngô Đại Lực trả lời: “Lúc đó thảo dân biết đã mình đã đắc tội với quan gia, nhất thời sợ hãi, chỉ muốn chạy trốn nên mới không thả người!”.

Bao đại nhân bỗng im lặng, cả công đường trên dưới đều là một mảnh tĩnh lặng.

Kim Kiên ở bên ngoài nghe vậy, lòng liền sáng tỏ, thầm nghĩ: Được! Tám phần là lão Bao đã bế tắc, không trâu bắt chó đi cày, giờ mà mình không giúp cũng không xong.

Nghĩ vậy, Kim Kiên liền đưa mắt ra hiệu cho người bên cạnh, Trịnh Tiểu Liễu hiểu rõ, lập tức đi thẳng ra cửa công đường, cao giọng hô: “Bẩm đại nhân, Lưu Thế Xương tới!”.

Những lời này vừa nói ra, chúng nhân trên công đường đều sững sờ, cảm thấy khó hiểu muôn phần, lòng thầm nghĩ: Đại nhân còn chưa phát lệnh truyền gọi, sao đột nhiên lại nảy ra một sai dịch dẫn người lên công đường, hơn nữa kẻ truyền báo lại là tạp vụ của Tào ban. Nhưng điều khiến người ta không thể tưởng tượng được nhất chính là, người được truyền báo lên công đường chính là Lưu Thế Xương, một kẻ đã chết.

Huynh đệ Ngô thị vừa nghe thấy tên Lưu Thế Xương lại càng kinh sợ, gân cốt, da thịt cơ hồ đều co rút hết cả, không khỏi ngoái đầu ra phía cửa công đường mà quan sát.

Bao đại nhân cũng giật mình, đưa mắt nhìn về phía ô bồn trong công đường, lại hướng sang phía Công Tôn tiên sinh. Công Tôn tiên sinh tuy gương mặt vẫn mang vẻ nghi hoặc nhưng cũng khẽ gật đầu với Bao đại nhân.

Bao đại nhân liền giơ kinh đường mộc trong tay bên vờ một cái nói: “Truyền Lưu Thế Xương lên công đường!”.

Kim Kiên ở bên ngoài nghe thấy vô cùng rõ ràng, lòng không khỏi giật thót một cái, thẳng người lên, hít sâu một hơi, thầm nghĩ: Bà nó, không nghĩ nhiều nữa, giờ thì bất cứ giá nào cũng phải cho người cổ đại mở rộng tầm mắt, cho họ chút hiểu biết về kỹ thuật diễn xuất cao siêu của người hiện đại được hun đúc bởi các loại phim truyền hình.

Nghĩ đến đây, Kim Kiên vận khí dưới chân, thân hình phiêu phiêu như sương như khói, lững lờ bay vào trong công đường, khom người quỳ xuống, hạ giọng nói: “Thảo dân Lưu Thế Xương bái kiến đại nhân”.

Chúng nhân trên công đường đều chăm chú nhìn, chỉ thấy người này tóc tai tán loạn, thân hình lơ lửng trôi trong không trung, còn tự xưng là Lưu Thế Xương, ai nấy đều giật mình hoảng hốt. Nhưng nom kỹ lại thì thấy người này hơi quen quen, đó chẳng phải là Kim Kiền của Tạo ban hay sao?

Huynh đệ Ngô thị chưa từng nhìn thấy khinh công của Kim Kiền, chỉ thấy thân hình người này tựa hồ như ma như quỷ, tức thì bị dọa cho bay mất cả nửa hồn phách, Ngô Nhị Cương thì khỏi phải nói, đến cả Ngô Đại Lực cũng biến sắc.

Bao đại nhân trên công đường nhìn thấy rất rõ ràng lòng không khỏi có chút khó hiểu, sưng ra một lát mới hỏi: “Quỳ dưới công đường là kẻ nào?”.

Kim Kiền lại trầm giọng đáp: “Thảo dân Lưu Thế Xương”.

Bao đại nhân ngạc nhiên, đưa mắt nhìn sang Công Tôn tiên sinh. Công Tôn tiên sinh tay cầm bút, im lặng trầm ngâm, sau đó lại quay sang Triển Chiêu.

Triển Chiêu thấy Công Tôn tiên sinh nhìn mình liền hiểu ý, nhủ thầm: Công Tôn tiên sinh cho rằng Kim Kiền từng cùng ta xuất môn tra án, nghĩ ta đối với hành động của y cũng hiểu vài phần, muốn ta giải thích tình huống hiện nay rốt cuộc là thế nào. Nhưng...

Triển Chiêu hồi tưởng lại những hành vi trước đây của Kim Kiền, mây đen bay đầy đầu, thầm nghĩ: Lần này Công Tôn tiên sinh đánh giá cao Triển mỗi rồi. Hành vi của Kim Kiền trước nay đều quái dị, hành động hôm nay là thật hay là giả cũng khó mà đoán được.

Nghĩ vậy, Triển Chiêu nhíu đôi mày lười mác, nhìn Công Tôn tiên sinh khẽ lắc đầu.

Hành động này của Triển Chiêu, Công Tôn tiên sinh và Bao đại nhân đều thấy rất rõ. Trước tình huống như vậy, hai mắt Bao đại nhân nheo lại, cao giọng quát: “Người tự xưng là Lưu Thế Xương, vậy người có biết ô bồn phía trước không?”.

Kim Kiền nghe vậy vội đáp: “Bẩm đại nhân, thảo dân biết, ô bồn này chính là thi thể của thảo dân”.

Bao đại nhân lại hỏi: “Ô bồn này vì sao lại là thi thể của người?”.

Kim Kiền hít sâu một hơi, giả vờ nghẹn ngào, chậm rãi nói: “Bẩm đại nhân, thảo dân đang trên đường về nhà thì bị hai huynh đệ cho thảo dân tá túc một một đêm kia sát hại. Hai huynh đệ hấn chẳng những giết người cướp của, lại còn đem thi thể của thảo dân thiêu thành tro bụi, trộn vào đất bùn nung thành ô bồn, mang đi bán cho người ta. Đại nhân, mong ngài hãy trả lại công bằng cho thảo dân!”.

Bao đại nhân nheo nheo mắt, đánh giá Kim Kiền từ trên xuống dưới vài lượt, rồi hỏi: “Lưu Thế Xương, người có nhận ra được hai huynh đệ sát hại người không?”.

“Hung thủ sát hại thảo dân, tất nhiên là thảo dân nhận được!”.

“Hai kẻ đó có trên công đường này không?”.

Kim Kiền nghe vậy liền thẳng người lên, chỉ vào huynh đệ Ngô thị quát: “Chính là hai kẻ này!”.

Bao đại nhân liền vỗ mạnh kinh đường mộc, quát lớn: “Ngô Đại Lực, Ngô Nhị Cương, các người còn gì để nói?”.

Lại nói về huynh đệ Ngô thị, khi bị Kim Kiền chỉ thẳng vào quát lên, nhất thời hoảng sợ hồn xiêu phách tán, Ngô Nhị Cương còn suýt chút nữa thì ngất xỉu. Ngô Đại Lực tuy cũng kinh sợ, nhưng bản chất vốn hung ác, vẫn chưa vì hoảng sợ mà đánh mất lý trí, Kim Kiền đứng thẳng người lên cũng khiến cho y nhìn rõ dung mạo của Kim Kiền.

Ngô Đại Lực vừa nhìn rõ, những hốt hoảng trong lòng liền tiêu đi phân nửa, ngẩng đầu cao giọng kêu: “Đại nhân, người này nói bậy, hấn chính là nha dịch của Khai Phong phủ. Hấn vốn không phải Lưu Thế Xương!”.

Bao đại nhân nhíu mày nói: “Ngô Đại Lực, người nói mình chưa từng sát hại Lưu Thế Xương, tất sẽ không biết dung mạo Lưu Thế Xương. Vì sao người khẳng định người này không phải là Lưu Thế Xương, lẽ nào người đã nhìn thấy Lưu Thế Xương rồi?”.

“Việc này...”, đôi con ngươi của Ngô Đại Lực đảo vài vòng, lập tức trả lời: “Đại nhân, thảo dân tuy không biết Lưu Thế Xương nhưng lại biết tiểu sai dịch này. Đó là một trong ba sai dịch đã đến nhà thảo dân hôm qua”.

Kim Kiền nghe vậy hơi nhướn mày lên, tiếp tục nói, giọng xa xôi mờ ảo: “Bẩm đại nhân, thảo dân bị hai huynh đệ họ sát hại, thi thể bị nung thành ô bồn, oan hồn không cách nào lên công đường, đành mượn thân thể Kim Kiền nhập vào để lên công đường kêu oan”.

Mọi người nghe xong, lại càng kinh ngạc, nhất tề giương mắt lên quan sát kỹ Kim Kiền. Chỉ thấy hai mắt Kim Kiền đại đi, thân thể cứng đờ, tuy miệng thì nói nhưng lưỡi lại thẳng băng cứng ngắc, chẳng giống bình thường chút nào, không khỏi tin đến bảy phần.

Nhưng Ngô Đại Lực không tin, lại cao giọng nói: “Oan hồn của Lưu Thế Xương mượn xác nhập hồn, thực quá hoang đường! Ai có thể làm chứng chuyện này được chứ?”.

Kim Kiền nghe thế cũng không khỏi sững sốt, thầm nghĩ: Ai có thể làm chứng được ư? Làm gì có ai chứ, chuyện này vốn là giả mà, sao có người làm chứng được?

Bao đại nhân nghe xong đột nhiên lại vỗ mạnh kinh đường mộc, cao giọng hô: “Người đâu, truyền Lưu thị, Lưu Bách Nhi”.

Đừng nói huynh đệ Ngô thị nghe mà kinh ngạc, ngay đến Kim Kiền khi đó cũng thầm kêu khổ, nghĩ bụng: Lão Bao à, ngài đùa à, tôi giả mạo Lưu Thế Xương, ngài như thế nào còn mới thân nhân của người ta đến nhận chứ? Haizzz, xem ra vở kịch này khó mà diễn tiếp được nữa rồi.

Không lâu sau đã thấy Lưu thị dắt Bách Nhi lên công đường, cả hai cũng quỳ xuống.

Bao đại nhân gật đầu, nhìn Kim Kiền hỏi: “Người có biết hai người này không?”.

Lúc này mồ hôi lạnh đã túa đầy lưng Kim Kiền, nhưng đã đâm lao thì phải theo lao, nàng gắng gỏi đáp: “Thảo dân biết, họ chính là thê tử và nhi tử của thảo dân”.

Lưu thị và Bách Nhi nghe vậy nhảy thoi kinh hoàng thất sắc, Lưu thị hoảng hốt kêu lên: “Cậu... cậu nói cái gì? Cậu không phải chính là tiểu sai dịch sao, vì sao lại nói láo như vậy?”.

Bách Nhi thì trấn tĩnh hơn, vẻ mặt không vui nói: “Vị ca ca này chớ nói bậy, đừng làm hỏng thanh danh nhà tôi”.

Lúc này Kim Kiền chỉ thấy bắp chân như bị chuột rút, hít sâu một hơi, chậm rãi xoay người, rưng rưng nhìn hai mẹ con Lưu thị thật lâu rồi mới từ từ nói: “Nương tử, Bách Nhi, ta chính là cha con, Lưu Thế Xương đây!”.

Mẹ con Lưu thị thoáng biến sắc, kinh ngạc nhìn chằm chằm Kim Kiền, Lưu thị run run nói: “Cậu... cậu nói cậu là tướng công?”.

Kim Kiền gật đầu, nói tiếp: “Vi phu vì muốn lên công đường làm chứng nên đã mượn thân thể vị quan gia này để nhập hồn. Nương tử, Bách Nhi, cuối cùng vi phu cũng có thể nhìn thấy hai người rồi...”.

Dứt lời, Kim Kiền cúi đầu xuống, hai vai run run, nom chừng như muốn khóc, thực tế thì lòng đang lo lắng không yên, khẽ run rẩy.

Lưu thị nghe xong liền nhào đến bên người Kim Kiền gào khóc. Còn Bách Nhi cũng đỏ hoe mắt, lặng lẽ tiến lên phía trước, khẽ hỏi: “Cha, cha có nhớ mình đã hứa với Bách Nhi rằng tết Nguyên Tiêu sẽ tặng Bách Nhi một cái đèn lồng không?”.

Kim Kiền nghe xong liền mừng thầm, nghĩ bụng: Trời cao phù hộ, may mà mình nhớ rõ cái đèn lồng rách nát được ở nhà huynh đệ Ngô thị kia, trên cái đèn lồng đó hình như là...

“Đương nhiên là cha nhớ chứ, là một cái đèn lồng cá chép...”

“Cha có nhớ đèn lồng cá chép đó màu gì không?”.

“Màu...”, mồ hôi lạnh túa ra đầy đầu, Kim Kiền vừa nghĩ vừa oán giận trong lòng: Lão Bao, tuy ngài nói cái đèn lồng kia khó có thể làm vật chứng được, nhưng ít ra ngài nên mang nó ra chứ... Chết tiệt, cái đèn lồng cá chép đó màu gì nữa không biết? Thôi vậy, đoán bừa đi...

“Màu đỏ”, Kim Kiền chọn bừa một màu.

Chẳng ngờ lời này vừa nói ra, Bách Nhi liền nhào đến bên Kim Kiền, khóc rống lên: “Cha, người đúng thật là cha rồi”.

Kim Kiền thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ: Không ngờ mình lại may mắn đến vậy, bịa đại ra một màu, nói bừa thế mà trúng. Nếu trở về hiện đại, mình nhất định sẽ dốc hết vốn liếng đi mua mấy tờ xổ số Mark six mới được, chắc chắn sẽ có triển vọng thắng lớn.

Mẹ con Lưu thị khóc thảm thiết đến mức đất trời cũng như cùng sầu héo, còn sắc mặt huynh đệ Ngô thị cũng biến đổi như trời đất vậy.

Ngô Nhị Cương thần sắc như tiêu tán mất chỉ ngồi phịch xuống đờ ra đất. Còn sắc mặt Ngô Đại Lực cũng trắng bệch, miệng lắp bắp không ngừng: “Không thể nào, không thể nào...”. Rồi đột nhiên hấn hét lên với Kim Kiền: “Không... không thể nào... người... nhất định là các người thông đồng với nhau, lừa gạt chúng ta nhận tội, nhất định là như thế!”.

Kim Kiền nghe vậy, không khỏi thầm cười nhạt, nghĩ tới câu cuối cùng của Lưu Thế Xương nghe được trước khi chết, bèn nhìn trừng trừng vào Ngô Đại Lực, chậm rãi nói: “Ngô Đại Lực, người còn nhớ không, lúc người giết ta, người vừa chém xuống vừa nói: ‘Ai cũng biết tiền bạc phải cất kỹ không được lộ ra. Có trách thì hãy trách người không cất tiền cho cẩn thận, để hai huynh đệ chúng ta nhìn thấy được. Người cũng đừng oán chúng ta độc ác, hãy hận bản thân không cẩn thận đi!’, từng từ từng chữ đều như dao khắc vào tim ta, người không quên đấy chứ?!”.

Ngô Đại Lực vừa nghe được những lời này liền cứng đờ người, ngã phịch xuống đất, run như cầy sấy hết như Ngô Nhị Cương.

Bao đại nhân đột nhiên cao giọng quát: “Ngô Đại Lực, Ngô Nhị Cương, nay có ô môn làm chứng, Lưu Thế Xương làm nhân chứng, các người còn không mau nhận tội?!”.
Hai tên đó làm sao có thể đáp lời, chính là để mặc cho nha dịch cầm cung trượng tới, túm người dậy, run run điểm chỉ vào đó, rồi lại ngã phịch xuống đất cứng đờ.

Bao đại nhân xem qua cung trượng, gật đầu, trầm giọng nói: “Dưới công đường nghe phán quyết. Hai tên Ngô Đại Lực, Ngô Nhị Cương giết người cướp của, đốt xác phi tang, hành vi phạm tội rõ ràng, pháp luật không thể dung thứ, bản phủ phán hai người xử tử. Người đầu, mang hai tên này áp giải về đại lao, giờ Ngọ ngày mai lôi ra chém đầu!”.

Mấy nha dịch liền tiến lên trước, đem huynh đệ Ngô thị toàn thân tề đại mềm nhũn giải đi.

Bao đại nhân nói với ba người dưới công đường: “Lưu Thế Xương, nay bản phủ đã chiếu theo pháp luật định tội hung thủ đã sát hại người, người cũng có thể nhắm mắt nơi cửa tuyền rồi, mau trở về đi”.

Kim Kiền vừa nghe thấy vậy liền thầm thở phào nhẹ nhõm, khẩu đầu bá tị, nhưng vừa mới định vận khinh công rời đi thì chẳng ngờ lại bị Lưu thị túm chặt lấy cánh tay, sống chết thế nào cũng không buông ra, khóc lóc thảm thiết: “Tướng công, tướng công, chàng không thể đi... nếu chàng đi rồi... thiếp... thiếp...”.

Trước tình huống như vậy, Kim Kiền chỉ thấy đầu đau như muốn vỡ, khuôn mặt lộ rõ vẻ lúng túng. Cơ thể bị người phụ nữ này túm chặt, bắt phải đối diện với gương mặt đầm lệ, đôi mắt nàng chẳng biết nên nhìn vào đâu, chỉ đành đảo quanh bốn phía, liếc trên nhòm dưới.

Đúng lúc quét mắt lên khuôn mặt của lão Bao đang ngồi giữa công đường, Kim Kiền không khỏi chấn động.

Bao đại nhân tuy vẻ mặt vẫn trầm ngâm không có biểu hiện gì, nhưng trong mắt lại lóe lên tia nhìn kỳ lạ, rồi xẹt qua một ý cười, ánh mắt Bao đại nhân hướng sang Công Tôn tiên sinh. Kim Kiền bất giác cũng theo ánh mắt của Bao đại nhân liếc qua Công Tôn tiên sinh, lại thấy Công Tôn tiên sinh khẽ vuốt chòm râu đen nhánh, lông mày nhíu lại, đưa mắt nhìn sang Tứ phẩm hộ vệ áo đỏ.

Chỉ thấy Triển Chiêu sắc mặt nghiêm túc, đôi mắt sáng như sao hơi sụp xuống, lưng thẳng tắp như cán bút, thân hình vẫn bất động, chỉ là ống tay áo màu đỏ khê bay lên, Kim Kiền bỗng cảm thấy cơ thể bị vật gì đó bắn trúng hai cái, cả người đột nhiên cứng đờ ra, cổ họng ứ nghẹn, không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào, cứ thế mà ngã vật ra đất. Không cần phải giải thích, Kim Kiền biết mình đã bị điểm huyết.

Lưu thị thấy vậy nhất thời cả kinh, liền bổ nhào lên người Kim Kiền gào khóc.

Kim Kiền đáng thương, bị điểm huyết, thân thể không cách nào cử động được, miệng cũng không nói được, nhưng thính lực hai tai lại chẳng mảy may suy giảm, chỉ đành nằm thẳng đơ trên đất, khổ sở chịu ma âm xuyên màng nhĩ, thầm nghĩ: Con bà nó, cái đám người “thành tinh” này không biết đã nhìn ra sơ hở của mình từ khi nào, ấy thế mà lại còn đường hoàng lợi dụng mình làm nhân chứng giả nữa chứ! Khai Phong phủ cái khỉ gì, Bao Thanh Thiên, Công Tôn tiên sinh, “Ngự Miêu”, ngoài mặt có vẻ trung hậu thật thà nhưng bên trong thì rất một phường xảo trá, quỷ quyết. Hừ hừ... cái con mèo kia nhất định bất mãn với mình chuyện hại hán phải chịu khổ chịu sở ngấm mình dưới nước, nhân cơ hội này để báo thù đây mà, chết tiệt...

Không biết Lưu thị khóc đã bao lâu, cuối cùng vẫn là Bách Nhi khuyên mẫu thân đứng dậy, cùng sai dịch dìu mẫu thân rời khỏi công đường.

Bao đại nhân cũng lệnh cho người đem Kim Kiền trở về lục phòng, cùng với ô bồn, đặt trong phòng nghỉ của Kim Kiền và Trịnh Tiểu Liễu, rồi hạ lệnh bãi đường.

Kể ra cũng rất kỳ lạ, vừa mới về đến lục phòng, huyết đạo trên người Kim Kiền bỗng nhiên được giải, đương nhiên, Kim Kiền cũng thoáng nhìn thấy một ống tay áo màu đỏ khê lướt qua bên ngoài phòng.

Trịnh Tiểu Liễu vốn thấy Kim Kiền cả người cứng đờ, trong lòng vô cùng lo lắng, lúc này nhìn cơ thể Kim Kiền lại cử động được thì mới cảm thấy an tâm, mở miệng nói: “Kim Kiền, cậu thật là lợi hại, đã khiến cho huynh đệ Ngô thị kia phải cúi đầu nhận tội”.

Kim Kiền chậm chậm xoay xoay gân cốt đã cứng đờ, lòng thầm cười khổ nghĩ: Đó đâu phải là công lao của mình tôi, hoàn toàn là kết quả của sự đoàn kết nỗ lực một lòng của đám người “thành tinh” Khai Phong phủ đấy chứ. Nhưng những lời này Kim Kiền cũng chỉ dám nghĩ thầm, bởi dù sao chuyện cả một tập thể hòa nhau ngụy tạo bằng chứng giả, thật sự không nên lan truyền rộng rãi.

Chợt nghe tiếng u u nói chuyện của ô bồn: “Kim Kiền xin đa tạ, đại ân lớn lao nhường ấy của cậu kiếp sau nhất định tôi sẽ...”.

“Được rồi, được rồi, không cần kiếp sau đâu, chỉ cần kiếp này anh đừng tìm tôi gây phiền phức là tốt rồi!”, Kim Kiền xua xua tay nói.

Ô bồn lại nói: “E là sẽ không có cơ hội nữa đâu, nay oan khuất của tôi đã được rửa sạch, giờ tôi phải đến Diêm La điện để báo danh rồi”.

Dứt lời, giọng như nghẹn lại.

Kim Kiền và Trịnh Tiểu Liễu nghe xong trong lòng cũng có đôi chút xót xa. Trịnh Tiểu Liễu im lặng một lát, chậm rãi cất tiếng: “Lưu huynh, vợ con huynh...”.

Ô bồn cắt ngang lời của Trịnh Tiểu Liễu, nói: “Dù có gặp cũng vô dụng, lại càng thêm thương cảm, chẳng bằng không gặp là hơn. Nếu hai vị có thấy Bách Nhi, nhất định phải dặn dò nó chăm sóc mẫu thân cho tốt, chăm chỉ đọc sách, sau này mới có tương lai”.

Kim Kiền, Trịnh Tiểu Liễu nghe được những lời này đều im lặng đưa mắt nhìn nhau rồi chấp tay lại nói: “Lưu huynh đi đường bảo trọng”.

Một màn sương khói trắng đục từ giữa ô bồn bay lên, vờn vài vòng trong không trung, tụ lại thành một bóng người mờ ảo, bóng người trắng trắng này chấp tay lại vái lạy trên không một cái, rồi đột nhiên bị một luồng ánh sáng bao phủ, trong chớp mắt biến mất không còn tung tích. Cùng lúc đó, ô bồn tách một tiếng, vỡ ra thành từng mảnh.

Kim Kiền và Trịnh Tiểu Liễu bất giác thấy lòng trĩu nặng vài phần, ai nấy đều ngồi xuống im lặng, hồi lâu sau mới đứng dậy định rời đi.

Đúng lúc ấy cửa đột nhiên mở ra, một bóng người ngược sáng tiến vào phòng.

Hai người Kim, Trịnh vừa thấy người nọ bỗng sững sốt kinh ngạc, cứ ngây ra nhìn người ấy đi đến bên những mảnh vỡ của ô bồn, lặng lẽ nhìn hồi lâu rồi ngẩng lên nhìn hai người Kim, Trịnh hỏi: “Cha đã đi rồi ư?”.

Kim Kiền ngấm khuôn mặt non nớt trước mắt, tuy cố làm ra vẻ bình tĩnh nhưng sâu trong đáy mắt vẫn lộ ra vẻ bi thương và hoảng loạn, môi nàng mấp máy hồi lâu mới trả lời: “Bách Nhi, cha đệ... đi rồi”.

Bách Nhi nghe xong cúi đầu đứng lặng, hai tay nắm chặt lại, một lúc sau mới nói: “Đệ đã đến chậm rồi, nếu không vì lo mẫu thân lại đau lòng khóc lóc lần nữa, Bách Nhi nhất định sẽ đến sớm vài bước...”, ngừng một lát, Bách Nhi ngẩng đầu lên hỏi: “Trước khi cha đi, người có dặn dò gì không?”.

Trịnh Tiểu Liễu nhìn Kim Kiền, sau đó đáp: “Cha đệ dặn đệ hãy chăm sóc tốt cho mẫu thân, phải chăm chỉ đọc sách”.

Bách Nhi nhắm mắt, gật gật đầu, khi mở mắt ra, hai mắt đã sáng lấp lánh như sao, chấp tay thi lễ với Kim Kiền, nói: “Kim Kiền đại ca, Bách Nhi đa tạ huynh giả làm phụ thân lên công đường, thay phụ thân vạch mặt hung thủ”.

Kim Kiền kinh ngạc, buột miệng hỏi: “Sao đệ biết?”.

Bách Nhi hơi cup mắt xuống, thấp giọng nói: “Chiếc đèn lồng cá chép cha hứa với Bách Nhi là đèn màu vàng...”

Kim Kiền nhất thời kinh hãi, cứ ngẩn ra nhìn Bách Nhi với thân hình thẳng tắp đỉnh đạc đang đi về phía cửa, lòng thầm nghĩ: Ai da, tiểu quý này quả thực tư duy rất sắc bén, trên công trường nó rõ ràng đã biết mình là đồ giả mạo, vậy mà vẫn tương kế tựu kế, nhận mình là phụ thân, giúp lão Bao định tội hung thủ... Chậc chậc, tiểu quý này ngày sau ắt sẽ tài giỏi phải biết.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền bỗng buột miệng kêu lên: “Bách Nhi, cha đệ nhất định sẽ vô cùng tự hào về đệ!”.

Thân hình Bách Nhi thoáng ngừng lại, từ từ xoay người, mỉm cười với Kim Kiền, nói: “Bách Nhi biết”.

Ánh sáng rực rỡ sao lưng, nụ cười nhàn nhạt chưa nhạt trên gương mặt cũng không che giấu được những giọt nước mắt trong suốt như thủy tinh chảy dài trên má. Dưới ánh sáng chói lòa, trong một thoáng Kim Kiền cảm thấy cậu bé gầy gò nhỏ nhắn trước mắt mình kia đáng hình lại vững vàng kiên định tựa núi.

Cho đến khi bóng dáng Bách Nhi đã đi xa, Kim Kiền vẫn còn ngẩn ngơ tại chỗ, toàn bộ tâm tư đều đang đặt vào một chuyện: Thời Bắc Tống này chắc là phải có một danh nhân họ Lưu chứ nhỉ.

Sau khi vụ án ô bồn kết thúc, Kim Kiền và Trịnh Tiểu Liễu vì hiệp lực trợ giúp phá án có công nên được thưởng hai ngày nghỉ ngơi. Trịnh Tiểu Liễu đương nhiên là về nhà bẩm báo sự tích anh hùng của mình với thân nhân, còn Kim Kiền thì ngủ vùi trong xá phòng của Tam ban viện hai ngày liền.

Đến sáng sớm ngày thứ ba, khi Kim Kiền và Trịnh Tiểu Liễu đến Tam ban viện báo danh, thì thấy trong công phòng của Tạo ban có hai bị khách không mời.

“Kim Kiền, Trịnh Tiểu Liễu, mau đến bái kiến Công Tôn tiên sinh và Lý bổ đầu đi!”, ban đầu Tạo ban vừa thấy hai người Kim, Trịnh liền lập tức kéo hai người đẩy ra giữa phòng.

“Bái kiến Công Tôn tiên sinh, Lý bổ đầu”, Kim Kiền và Trịnh Tiểu Liễu cùng chấp tay thi lễ nói.

Người ngồi ở ghế thượng tọa, thân vận nho sam, đôi mắt trong suốt, gương mặt trắng bóc đích thị là Công Tôn Trúc Tử. Mà người kia, thân hình tráng kiện, mặt vuông chữ điền, đôi mắt dữ dằn tựa mắt hổ, da ngăm đen, phục trang gọn gàng đơn giản, hông đeo một thanh đại đao Khoát Diệp, chính là ban đầu Khoái ban, Lý Thiệu, bổ đầu của Khai Phong phủ.

Kim Kiền ngược nhìn hai người trước mặt, không khỏi thầm thấy khó hiểu, lại nom khuôn mặt tràn ngập ý cười của Công Tôn tiên sinh, lòng bỗng nhiên run rẩy, nghĩ bụng: Trước giờ Công Tôn Trúc Tử đều là miệng nam mô bụng một bồ dao găm, lần này đến đây, không phải là lại có âm mưu gì đó chứ? Bồ mợ,

chẳng lẽ con mèo kia đem việc mình giúp giải độc báo cáo lại với “cây gậy trúc” này, nên bây giờ Công Tôn Trúc Tử đến để thăm dò?

Nghĩ vậy, tinh thần Kim Kiền liền căng hết lên, thận trọng nghênh chiến.

Chỉ thấy sắc mặt của ban đầu Tạo ban tràn ngập vẻ vui mừng nói: “Hai người các ngươi thật có phúc, lần trước cùng Triển đại nhân xuất môn tra án, Triển đại nhân đối với biểu hiện của hai người cứ tán dương không ngừng, đã bẩm báo lên với Bao đại nhân. Lần này Công Tôn tiên sinh đặc biệt tới để ban bố lệnh điều ban cho hai người”.

“Lệnh điều ban?”, Kim Kiền sửng sốt.

Chợt nghe Trịnh Tiểu Liễu bên cạnh hưng phấn kêu lên: “Lệnh điều ban? Lẽ nào chúng thuộc hạ được điều tới Khoái ban?”.

Công Tôn tiên sinh cười nói: “Đúng là như thế, cho nên bắt đầu từ hôm nay, hai người các ngươi sẽ đi theo Lý bố đầu, còn không mau bái kiến Lý bố đầu?”.

Trịnh Tiểu Liễu nghe vậy, toét miệng cười rộng tới mang tai, thiếu chút nữa thì lệch hàm, vội vàng quỳ xuống chấp tay thi lễ, cao giọng hô: “Trịnh Tiểu Liễu bái kiến Lý bố đầu”.

Công Tôn tiên sinh thấy Kim Kiền vẫn đứng ngẩn ra bên cạnh liền hỏi: “Kim Kiền, vì sao ngươi còn chưa bái kiến Lý bố đầu?”.

Chỉ thấy đầu lông mày của Kim Kiền giật giật, cúi đầu nói: “Công Tôn tiên sinh, thuộc hạ vô đức vô năng, được điều về Khoái ban e rằng không thích hợp cho lắm”.

Lý bố đầu nghe xong ngược lại còn rất vui mừng, gương mặt giãn ra, cười nói: “Triển đại nhân quả nhiên không nói sai, Kim Kiền ngươi thực là khiêm tốn hơn người, ta rất thích những người trẻ tuổi như ngươi đây. Triển đại nhân đánh giá hai người rất cao, hôm nay vừa gặp quả đúng như thế”.

Đầu lông mày Kim Kiền sắp dính cả vào nhau, vừa mới định chấp tay từ chối thì lại bị Công Tôn tiên sinh cắt ngang.

“Kim Kiền, nếu Triển hộ vệ đã ra sức đề cử, ngươi không nên chối từ nữa”.

“...Vâng, Kim Kiền bái kiến Lý bố đầu”

“Tốt, tốt”, Lý bố đầu sáng khoái cười ha hả.

Công Tôn tiên sinh gật đầu, đứng dậy bước ra cửa những muốn rời đi, nhưng vừa đến cửa thì quay người lại hỏi Kim Kiền: “Kim Kiền, độc Triển hộ vệ trúng tại trấn Lưu Gia, chính là do ngươi giải?”.

Tinh thần Kim Kiền liền rung lên một cái, lập tức đáp: “Chính là do thuộc hạ giải”.

Công Tôn tiên sinh lại hỏi: “Lẽ nào ngươi từng nghiên cứu qua về y thuật và dược thuật?”.

Mồ hôi lạnh túa ra sau lưng Kim Kiền, nàng cao giọng trả lời: “Khi thuộc hạ còn là ăn mày đã từng được một lão ăn mày dạy cho vài cách dùng thảo dược, cũng coi như biết sơ sơ chút ít”.

Công Tôn tiên sinh đánh giá Kim Kiền mấy lần liền, nói: “Ngươi chỉ học sơ sơ mà lại có thể giải được thi độc?”.

“Đó là bởi vì ăn mày nhiều khi đói khát không thể chịu nổi, có phải lúc ăn phải thịt thối bị người ta vứt đi, không ít người trúng phải thi độc, thế nên thuộc hạ mới biết cách giải”.

Công Tôn tiên sinh nghe xong những lời này mới chậm rãi gật đầu, vuốt râu cười nói: “Nói như thế thì Kim Kiền ngươi thật ra rất có tư chất. Sau này nếu có thời gian rảnh rỗi, đừng ngại tới tìm ta nói chuyện, trong phòng ta cũng có một số y thư, ngươi có thể tìm đọc”.

Kim Kiền càng vui đầu xuống thật thấp, kiên trì nói: “Thuộc hạ cảm tạ tiên sinh”

Công Tôn tiên sinh lúc này mới hài lòng, ung dung rời đi.

Đợi đến khi Công Tôn tiên sinh đi xa, Kim Kiền và Trịnh Tiểu Liễu liền bái biệt ban đầu Tào ban, theo Lý bổ đầu đến Bồ phòng của Khoái ban.

Khoái ban dù sao cũng là nơi tập trung tinh anh của Tam ban, riêng số lượng Bồ phòng chuyên dụng cho Khoái ban cũng đã bằng số lượng công phòng của hai ban kia gộp lại. Bài trí trong Bồ phòng cũng khác Tào ban, trên tường treo vô số tranh vẽ binh khí các loại, trên bàn đầy những bức họa phạm nhân, những kẻ bị truy nã, tất cả đều được sắp xếp tuần tự, đầu ra đáy.

Lý bổ đầu ngồi chính giữa Bồ phòng, nói cho hai người họ biết về chức trách của Khoái ban.

Trịnh Tiểu Liễu càng nghe càng hưng phấn, còn Kim Kiền thì càng nghe càng giật mình thon thót.

Giờ mao sáng sớm, phải đến võ trường để huấn luyện, lúc bình thường phải đi tuần trong thành Biện Lương để duy trì và đảm bảo trị an trong kinh đô, truy bắt kẻ phạm tội, nhân tiện giữ gìn bộ mặt của kinh thành, rồi phải ra ngoài tới các địa phương khác để tróc nã phạm nhân, bắt cường đạo, đạo chích, kẻ trộm; hừ hừ, buổi tối còn phải luân phiên mà đứng gác, bảo vệ an toàn cho Khai Phong phủ... Trời ơi, đây mà là công việc cho người làm à?

Nhưng điều quan trọng nhất chính là, tiền lương chỉ tăng thêm có mười lượng bạc...

Kim Kiền khuôn mặt co rúm, méo mó, vắn vẹo, lòng thầm hét lên: Con mèo thối, quả này tôi và anh kết thù to rồi đây, đừng hòng tôi để yên cho anh!!!

Cũng đúng lúc này, Triển đại nhân, Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ, đang đi tuần trong thành Đông Kinh Biện Lương, trung bình cứ hai phút đồng hồ lại hắt hơi một lần, mãi mà không dứt.

21. Q.2 - Chương 1

Tuần bắc thành bị gây khó dễ.

Trượng nghĩa cứu người gặp khổ chủ.

Khai Phong Biện Lương, trống tàn canh vừa điểm, ánh dương mới ló, vạn dặm mây xanh, một cơn gió lạnh thổi tới, thoảng hơi lạnh man mác, lướt qua dương liễu buông mình rồi trải nhẹ lên những mái ngói cong cong. Cổng thành vừa mở, từng đoàn người ngựa thồ hàng lũ lượt kéo vào, những tiếng lọc cọc, loẹt quẹt cứ nối tiếp nhau truyền vào tai; thuyền ghe tập nập trên dòng Biện Hà, bánh lái, mái chèo rẽ nước, làm vỡ tan ánh bình minh lung linh trên sông, thuyền nổi thuyền, chở nặng sản vật, từ dòng Biện Hà vận chuyển vào Đông Kinh.

Trong thành Biện Lương, chợ buổi sớm vừa họp, tiếng trống thu canh vang lên, các cửa tiệm bán bánh rán, bánh nướng đồng loạt đập đập, nhào nhào, nặn bột làm bánh, âm thanh rộn ràng vang vọng khắp chốn.

Phía bắc dòng Biện Hà, đi về phía đông phố Ngự, ngay giao lộ cửa Nam, ở đó tập trung rất nhiều những quán trà, quán rượu, quán canh, trong đó có một tiệm màn thầu nằm ngay sát mặt đường, có tên là Tiệm Màn thầu Tôn gia, ông chủ của quán này chính là một vị đại hán với khuôn mặt ngăm đen khoảng bốn mươi tuổi, bởi tay nghề làm màn thầu đệ nhất của lão, lại thêm họ Tôn nên mọi người đều gọi lão là Tôn hảo thủ.

Tiệm màn thầu này mặc dù không lớn, nhưng bởi màn thầu của Tôn hảo thủ có hương vị rất thơm ngon, giá cả lại phải chăng, nên nhận được không ít những lời khen tặng của khách quen, hơn nữa nó còn nằm ngay trên con đường mà các nha dịch của Khai Phong phủ đi tuần, nha dịch tuần phố của phủ Khai Phong lại thường xuyên ghé tiệm dùng bữa sáng, thế nên Tôn hảo thủ và nha dịch Khai Phong phủ cũng coi như có mấy phần giao hảo.

“Ai da, Trương gia, Triệu gia, hôm nay gọi mấy cái màn thầu?”

Vừa nhìn thấy bên ngoài cửa tiệm xuất hiện bóng nha dịch vận đồ đồ đen, Tôn hảo thủ liền lập tức tươi cười chạy ra nghênh đón, lớn tiếng chào mời.

Bên ngoài có bốn quan sai tiến vào, đi đầu là hai vị thân cao tám thước có dư, mặc quan phục Hiệu úy lục phẩm, hông đeo Khoát điệp trường đao. Hai người này, Tôn hảo thủ đều quen biết cả, người bên trái tầm

tuổi hai lăm hai sáu, mày rậm mặt vuông chữ điền, nước da ngăm đen, chính là Hiệu úy Trương Long của Khai Phong phủ; người bên phải gương mặt trắng trẻo, tuổi khoảng trên dưới hai mươi, chính là Hiệu úy Triệu Hổ. Đi sau họ là hai vị tiểu quan sai, một người dáng cao gầy mắt to, một người dáng mảnh khảnh mắt nhỏ, bên hông họ là một thanh đơn đao, nhìn có vẻ là lạ.

Bốn người cùng tiến vào tiệm, ngồi trước một chiếc bàn vuông ngay sát cửa sổ, vẻ mặt hai người Trương Long, Triệu Hổ đều có chút không vui.

Tôn hảo thủ thấy tình huống đó, lòng có chút khó hiểu, lão bưng trà cùng màn thầu tới đặt trên bàn, tươi cười hỏi: “Trương gia, Triệu gia hôm nay vẫn đi tuần phố sớm thế”.

Hai vị quan gia Trương Long, Triệu Hổ sa sầm nét mặt, không đáp. Vị sai dịch dáng vẻ mảnh khảnh mắt nhỏ ngồi bên ngáp một cái rồi trả lời: “Sớm, đương nhiên là sớm rồi, đến gà trống còn chẳng dậy sớm bằng tôi ấy chứ!”.

“Kim Kiền.” Tiểu sai dịch dáng cao gầy mắt to ngồi cạnh nhỏ giọng nhắc: “Cậu và tôi đã thăng chức gia nhập Khoái ban, mỗi ngày dậy sớm luyện công, tuần phố là nhiệm vụ của chúng ta, cậu làm gì mà ngày nào cũng phải than thở thế”.

“Vâng, vâng, vâng, là nhiệm vụ”, Kim Kiền vừa ngáp vừa cầm bình trà lên rót cho bốn người mỗi người một chén đầy, tay rót miệng nói: “Ông chủ, mang một đĩa màn thầu lớn lên đây, hôm nay tâm tình Trương gia, Triệu gia không tốt, chưa biết chừng lại có hứng ăn nhiều”.

Tôn hảo thủ gật gật đầu, quày quả đi vào nhà bếp bưng ra một đĩa màn thầu, đặt xuống bàn trước mặt bốn người họ. Lúc quay người rời đi, lão bắt giắc thăm đánh giá vị tiểu sai dịch tên Kim Kiền kia vài lần, cảm thấy người này hình như lão đã từng gặp qua.

Kim Kiền cầm màn thầu lên cắn một miếng, lại đưa cho Trịnh Tiểu Liễu một cái, nói: “Tiểu Lục, đừng ngần ra nữa, mau chóng nhét đầy bụng mới là chuyện quan trọng”.

Trịnh Tiểu Liễu tay cầm màn thầu, lại nhìn khuôn mặt cau có của Trương Long, rồi ngó sang gương mặt buồn bực của Triệu Hổ, bèn ghé sát Kim Kiền ngồi cạnh, thì thào hỏi: “Kim Kiền, cậu nói xem Trương gia và Triệu gia hôm nay làm sao thế, sáng sớm ngày ra vẻ mặt cả hai đã sầm sì, có phải là chúng ta có chỗ nào đó thất thố không?”.

Kim Kiền nghe thế, bèn nuốt cái ực miếng màn thầu trong miệng, nghiêng người sang phía Trịnh Tiểu Liễu, nhú mày nhỏ giọng nói: “Tiểu Lục, hôm nay là ngày đầu chúng ta tuần phố, lần đầu tiên làm thủ hạ hai vị đại nhân này, mới rời khỏi phủ nha còn chưa đến nửa dặm, có chỗ nào thất thố được chứ?”.

Trịnh Tiểu Liễu lại nhìn hai vị đại nhân, cau chặt mày nói: “Vậy vì sao...”.

Kim Kiền bưng chén trà lên nói: “Tiểu Lục, tôi hỏi anh, sai dịch mỗi ngày đi tuần phố của Khai Phong phủ theo lệ được bố trí thế nào?”.

“Có mười tám đội đi tuần phố, phía nam thành chín đội, phía bắc thành chín đội, mỗi đội bốn người, luân phiên đi tuần, chia ra khắp thành”, Trịnh Tiểu Liễu nói như đang tụng bài học thuộc lòng vậy.

Kim Kiền gật gật đầu, lại cầm một cái màn thầu lên tiếp tục nói: “Hôm nay chúng ta đi tuần phía nam thành hay phía bắc thành?”.

“Phía bắc thành.”

“Hôm nay Triển đại nhân tuần ở đâu?”

“... Phía nam thành.”

“Vậy thì đúng rồi!” Kim Kiền giơ một ngón tay lên, ngoắc ngoắc, lại nghiêng người dựa vào Trịnh Tiểu Liễu. Thì thào nói: “Anh có để ý không, cứ ngày lẻ thì hai vị đại nhân Vương Triều, Mã Hán cùng Triển đại nhân đi tuần phố, còn ngày chẵn là hai vị đại nhân Trương Long, Triệu Hổ cùng Triển đại nhân tuần phố”.

Dường như Trịnh Tiểu Liễu đã có chút sáng tỏ, khẽ gật đầu, nghĩ ngợi một lát rồi lăm bắm nói: “Hôm nay là ngày Mười chín tháng Năm, là ngày lẻ, vậy thì Vương, Mã hai vị cùng Triển đại nhân đi tuần thành, lẽ nào chính vì nguyên nhân này mà hai vị đại nhân Trương, Triệu không vui?”.

Kim Kiên gật đầu, thấp giọng nói: “Chắc tám phần là vậy rồi. Thế nên cứ vào ngày lễ thì tâm tình hai vị Trương, Triệu đều không vui, mà ngày chẵn thì tâm tình họ lại rất tốt”. Lòng nàng lại thầm nghĩ: E rằng cái đám người vô lương tâm ở Khoái ban kia đã biết chuyện này từ lâu rồi, không thì dựa vào kinh nghiệm của mình và Tiểu Lục, sao có khả năng tuần phổ cùng hai vị Hiệu úy lục phẩm này chứ, đáng ghét! Mấy cái tên này, dám đem mình, đường đường là một người hiện đại ra làm vật hy sinh!

Trịnh Tiểu Liễu gục gặc trầm ngâm mấy khắc, rồi lại lẩm bẩm nói: “Thì ra là như thế, trách nào... có điều tôi cũng hiểu được, nếu như tôi có thể cùng Triển đại nhân đi tuần phổ, nhất định tôi sẽ cao hứng tới không chịu được mất....”.

Kim Kiên nghe vậy, thiếu chút nữa thì phì cười, nghĩ bụng: Không ngờ sức hấp dẫn của Tiểu Miêu lại lớn đến vậy, nam nữ già trẻ lớn bé đều gục ngã hết. Chắc chắn, chỉ hy vọng rằng hôm nay mình không bị hậu di chứng sức quyến rũ của con mèo kia làm ảnh hưởng, bị hai vị đại nhân mặt nhẵn như quả mướp đắng này hoạn hơ.

Nghĩ đến đây, tâm tư Kim Kiên xoay chuyển rất nhanh, lập tức trưng ra bộ mặt tươi cười, đẩy đĩa màn thầu về phía hai người Trương Long Triệu Hổ, ân cần nói: “Hai vị đại nhân, trước tiên hãy ăn màn thầu đi, ăn no mới có khí lực đi tuần phổ”.

Trương Long nghe vậy, ngược mắt lên nhìn Kim Kiên, lạnh lùng nói: “Kim Kiên, người chớ có cho rằng hai người các ngươi được Triển đại nhân đề cử gia nhập Khoái ban, mà hai huynh đệ chúng ta sẽ đối xử đặc biệt với các ngươi. Hai huynh đệ chúng ta từ khi đi theo Bao đại nhân đến nay đều lấy việc công làm trọng, chưa từng lẫn lộn công tư, nếu hai người các ngươi có hành vi không làm tròn bổn phận thì đừng trách hai chúng ta giải quyết theo phép công”.

Những lời này vừa thốt ra, dường như là Trịnh Tiểu Liễu bàng hoàng, mà ngay đến Kim Kiên cũng ngẩn người, nào bộ hoàn toàn không hiểu được chuyện gì đang diễn ra.

Kim Kiên vội trộm đánh giá Trương Long, Triệu Hổ vài lần, chỉ thấy ai người này, lông mày nhíu chặt, sắc mặt không tốt, chình là đang nhìn trừng trừng mình và Trịnh Tiểu Liễu. Kim Kiên nhíu mày suy tư, lòng thầm nghĩ: Ôi, cứ theo ý tứ của hai người này thì không lẽ mình được Tiểu Miêu đối xử đặc biệt, tiến cử mình thăng chức, thế nên mới dẫn đến việc Tứ đại kim cương này sinh lòng đố kỵ?! Trời ạ, vừa nhậm chức thì đã bị cấp trên trực tiếp bắt nạt, tiền đồ sao thấy tăm tối quá! Tiểu Miêu, lần này ngài lại hại tôi thảm rồi.

Bị Trương Long cảnh cáo vài câu, Kim Kiên không dám làm mấy chuyện ngu ngốc như nịnh bợ, trưng ra vẻ mặt tươi cười, nhiệt tình để rồi nhận ngay một gáo nước lạnh, chỉ dành cùng Trịnh Tiểu Liễu ngồi nghiêm chỉnh dùng bữa sáng. Bốn người yên lặng ăn điểm tâm sáng xong, Triệu Hổ đặt tiền lên bàn rồi cùng Trương Long đứng dậy đi ra khứa cửa, Trịnh Tiểu Liễu theo sát ngay sau. Kim Kiên đứng cạnh bàn, nhìn bấy vãn tiền đặt trên đó, khẽ nhíu mày, vậy tay gọi Tôn hảo thủ lại.

Tôn hảo thủ đến bên bàn nhìn Kim Kiên cầm bấy vãn tiền trên tay, cảm thấy có chút khó hiểu.

Còn cái vị Kim Kiên này thì tỉ mỉ đếm đi đếm lại mấy vãn tiền, xếp chúng ngay ngắn lại với nhau rồi đặt vào tay Tôn hảo thủ, khẽ cười nói: “Ông chủ, hôm nay mấy người chúng tôi ăn nhiều hơn bình thường một đĩa màn thầu, có câu: Bán nhiều lời nhiều. Ông chủ, có phải ông nên có chút gì đó để bày tỏ không?”.

Tôn hảo thủ nghe vậy nhất thời sững sốt, vẻ mặt tràn ngập nghi hoặc, đang định hỏi lại thì thấy Kim Kiên đã đi đến bên cạnh lồng hấp, thò tay nhón lấy hai cái màn thầu nhét vào trong áo, nhe răng cười nói: “Ông chủ, hôm nay tôi xin đa tạ ông đã tặng bánh”.

Nói xong, tiểu sai dịch kia liền lắc người mộ cái, chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu, đợi đến khi Tôn hảo thủ hoàn hồn lại chạy vội ra cửa thì thấy tiểu sai dịch nọ đã sớm đi xa tới hơn mười trượng rồi.

Nhìn bóng lưng mảnh khảnh yếu ớt của Kim Kiên đi phía sau Trương Long, Triệu Hổ, trong đầu Tôn hảo thủ đột nhiên lóe lên một cái, vỗ mạnh trán, lòng thầm hô lớn: Ai da, chẳng trách mình cảm thấy tiểu sai dịch này trông quen quen, cậu ta chẳng phải là sai dịch ở Tạo ban của Khai Phong phủ, người cách đây nửa tháng đã đem giá hàng hóa của cả chợ Đông Kinh Biện Lương trả xuống còn một nửa đấy sao? Không ngờ mới có mấy ngày không gặp, tiểu sai dịch này đã thăng chức gia nhập Khoái ban, làm bổ khoái rồi, quả

nhiên là tiền đồ rộng mở vô cùng! Mà nói lại thì, tiểu sai dịch này lấy của mình hai cái màn thầu để làm gì vậy?

Về phần Kim Kiền, cho đến khi ôm hai cái màn thầu vừa mới dụ dỗ lấy được vào lòng, nàng mới yên tâm đôi chút. Mấy ngày hôm nay nghe các tiền bối Khoái ban nói chuyện trong lúc trà dư tửu hậu, Kim Kiền cũng biết được nhiệm vụ đi tuần phổ chẳng qua là làm bộ đi đi lại lại trên đường, cùng lắm thì là loanh quanh tản bộ rèn luyện thể lực mà thôi. Nhưng hôm nay, ngày đầu tiên nàng đi tuần phổ lại do hai vị Hiệu úy lục phẩm này dẫn dắt, đã thể sắc mặt cả hai còn tối sầm, nói không chừng các vị ấy sẽ nghĩ ra cái gì đó để khùng bố mình, không thể không đề phòng trước được. Trên đời này thứ mà Kim Kiền sợ nhất ngoại trừ chết ra chính là bị bỏ đói. Thế nên, Kim Kiền lập tức vô cùng quyết đoán, dụ dỗ lừa gạt hai cái màn thầu của Tôn hảo thủ, phòng khi cần đến.

Mà sự thực chứng minh, hành động lần này của Kim Kiền quả là sáng suốt vạn phần.

Tục ngữ có câu: Thiên hạ duy chỉ có tiểu nhân và đàn ông đồ kỹ là khó dạy[1].

[1] Ở đây Kim Kiền đã lấy ý câu nói của Khổng Tử trong Luận Ngữ, thiên Dương Hóa mà “ché” thành. Nguyên văn: Duy nữ tử dữ tiểu nhân nan dưỡng dã, cận chi tắc bất tôn, viễn chi tắc oán (trong ngoặc là từ tiếng Hán) nghĩa là: Duy chỉ có đàn bà và tiểu nhân là khó dạy, gần thì chúng nhờn, xa thì chúng oán.

Từ khi bắt đầu rời khỏi tiệm bán màn thầu, đoàn tuần phổ cơ hồ chưa dừng lại chút nào, từ sáng sớm cho đến giữa trưa, dấu chân của họ in cả nửa thành Biện Lương, đi cho đến khi Kim, Trịnh hai người chân mềm nhũ cả ra, eo lưng cứng đờ, cũng không được nghỉ ngơi lấy mấy khắc. Còn Trương Long, Triệu Hổ hai người, chả biết là uống sữa sói lớn lên hay là ăn thịt gấu bố người mà sắc mặt chẳng mấy may lộ ra một chút mệt mỏi nào, dường như còn bừng bừng khí lực nữa là đằng khác, cứ như muốn đem Kim, Trịnh hai người dày vò cho mệt lả tả tơi ra mới chịu dừng lại.

Vắt vả bị “hầm” cho đến khi ăn trưa, vốn cứ tưởng có thể đến những chỗ đại loại như tửu lâu nghỉ chân một chút, thuận tiện uống hớp trà, chẳng ngờ hai vị Hiệu úy đại nhân lại đi noi tấm gương to lớn vĩ đại của Tứ phẩm đối đao hộ vệ, Triển đại nhân, tính chuyên nghiệp tuân thủ thời gian làm việc thì không cần phải nói, ngay đến cả tinh thần tiết kiệm chịu đựng gian khổ cũng bắt chước y hệt. Ấy chính là ngồi ở quán ven đường gọi bốn bát mỳ dương xuân, thời gian nghỉ trưa mà Kim Kiền mong ngóng đã lâu chỉ chưa đầy năm phút đồng hồ là kết thúc. Hai cái màn thầu Kim Kiền cất trong người, đến cả thời gian phát huy tác dụng cũng không có.

Hành trình tuần phổ buổi chiều lại càng gian nan vất vả hơn vạn phần, cũng bởi nơi mà bốn người đi tuần vừa hay nằm giữa chợ trong thành. Vừa bước vào con đường dẫn tới chợ, phàm là những tiểu thương buôn bán trên đường đều hướng Kim Kiền chào hỏi, Kim Kiền càng nghe da đầu càng ngứa râm ran, còn sắc mặt của hai vị Hiệu úy đại nhân thì ngày một thâm xỉ thâm xít. Cho đến khi đi vào trung tâm chợ, bốn người đã bị đông đảo các thương lái, tiểu thương vây lại một chỗ, đi lại vô cùng khó khăn.

Trương Long, Triệu Hổ sắc mặt đen sì, nhìn Kim Kiền đáp lễ chúng nhân xung quanh từng người, từng người một. Chợt nghe một người trong đám đông cao giọng hô: “Ai da, đây chẳng phải tiểu quan sai của Khai Phong phủ sao?”.

Kim Kiền nghe thấy giọng nói quen quen, bèn ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một người vạch đám đông đi tới, là một đại hán khôi ngô, khuôn mặt đầy những râu là râu, trông cũng có vài phần quen mặt, bất giác hỏi: “Đại ca là...”.

“Tiểu ca, cậu đúng là mau quên đấy nhé.” Người vừa tới nhìn Kim Kiền lớn tiếng cười nói: “Hai sọt lê của tôi hương vị thế nào?”.

Kim Kiền nghe xong những lời này, liền định thần nhìn kỹ, khi ấy mới nhớ ra, đối diện chính là người mà nửa tháng trước Kim Kiền đã lợi dụng “Mỹ miêu kế” mà giảm được tới một nửa giá tiền khi mua hai sọt lê, Lý Đại.

“Thì ra là Lý đại ca”, Kim Kiền chấp tay cười đáp lại.

Lý Đại cũng không khách khí, vươn tay ra vỗ lưng Kim Kiền hai cái, cười nói: “Xem ra tiểu ca vận khí tốt lắm nhỉ, nhanh như vậy đã từ một tạp dịch Tạo ban nhỏ bé thăng lên thành bổ khoái rồi, nhưng cũng thật

đáng tiếc, sau này không có ai cùng tôi đấu võ mồm nữa rồi”.

Kim Kiên bị cái võ mạnh của Lý Đại làm cho thiếu chút nữa thì sụm xuống, vội vàng lấy lại thăng bằng, ổn định trọng tâm cơ thể.

Lý Đại thu tay lại, lúc này mới chú ý đến Trương Long, Triệu Hổ và Trịnh Tiểu Liễu ở phía sau, cười nói: “Mấy vị này chắc cũng là quan gia của Khai Phong phủ rồi”, nói xong Lý Đại chấp tay hành lễ.

Trương Long, Triệu Hổ thấy tình huống như vậy cũng chấp tay đáp lễ, nhưng sắc mặt lại tỏ ra không vui. Nói tới Trương Long, Triệu Hổ, từ khi đi theo Bao đại nhân vào Khai Phong phủ, xuất môn tra án cũng thế, tuần phổ bảo vệ thành cũng vậy, chưa từng bị ngó lơ như bây giờ, vậy mà nay lại bị một sai dịch nhỏ bé đoạt mất vị trí nổi bật, tự nhiên trong lòng sẽ có chút không vui.

Kim Kiên ngược mắt lên nhìn, thấy hai người họ sắc mặt đen kịt, liền vội vàng xoay người cười nói: “Lý đại ca, đây là hai vị Hiệu úy lục phẩm, thuộc hạ dưới trướng Bao đại nhân của Khai Phong phủ, Trương Long, Trương đại nhân và Triệu Hổ, Triệu đại nhân”.

Mọi người xung quanh vừa nghe vậy, ngay lập tức những tiếng xôn xao nổi lên.

Lý Đại nghe vậy liền khom người thi lễ một lần nữa: “Thì ra là Trương đại nhân và Triệu đại nhân, thảo dân xin bái kiến”.

Lúc này sắc mặt của Trương Long, Triệu Hổ mới hòa hoãn đi vài phần.

Chỉ thấy Lý Đại nhìn xung quanh một lượt, rồi lại hỏi Kim Kiên: “Tiểu ca, vì sao không thấy Triền đại nhân?”.

Kim Kiên vừa nghe nhất thời trán đổ mồ hôi lạnh, thầm nghĩ: Lý Đại này thật là, cái cần hỏi thì chẳng hỏi, cái không nên hỏi lại hỏi loạn lên, tự dưng nhắc đến Tiểu Miêu làm gì, đó chẳng phải là đổ thêm dầu vào lửa sao?

“Hôm nay Triền đại nhân đi tuần ở phía nam thành...”. Kim Kiên cười méo xệch đáp, chỉ cảm thấy sau lưng có bốn tia sáng nóng bỏng xuyên thấu cả áo quần bắn thẳng vào.

Trong đám đông lại truyền ra một tràng âm thanh tiếc hận.

Mà Lý Đại nghe vậy, liền lấy từ trong túi ra năm sáu quả lê xanh mỡ màng mọng nước, đặt vào tay Kim Kiên nói: “Mấy hôm trước ở trong chợ nhìn thấy sắc mặt Triền đại nhân không được tốt lắm, dường như bị cảm phong hàn. Tiểu ca, mấy quả lê này cậu cầm về đưa cho Triền đại nhân, để đại nhân bồi bổ cơ thể”.

Kim Kiên đang ôm mấy quả lê liền cảm thấy da đầu phát run, sau lưng bốn ánh mắt của Trương Long, Triệu Hổ hai người, tựa như laser quét đến sau lưng.

Mặc dù Công Tôn tiên sinh và Triền đại nhân đã trấn tĩnh cho Kim Kiên rằng, Kim, Trịnh hai người đem quả Triền đại nhân xuống hồ, chẳng qua là để giúp Triền đại nhân giải độc, nhưng bình thường hành vi của Kim Kiên lại quái gở bất chính, thế nên phần đông nha dịch của Khai Phong phủ đều không tin vào những lời nói ấy. Lại thêm sau lần đó Tiểu Miêu bị nhiễm phong hàn, những lời đồn thổi trong Khai Phong phủ nổi lên tứ phía, cũng có lời đồn nói là Kim, Trịnh hai người cố ý hại vị Triền đại nhân, thần tượng của chúng nhân Khai Phong phủ, nhiễm phong hàn. Kim, Trịnh hai người vạn phần bất đắc dĩ, dù có trăm cái miệng cũng không thể biện giải.

Ngay lúc Kim Kiên cho rằng mình sắp bị ánh mắt của nhị vị đại nhân bắn cho đến chết, thì đột nhiên phía cuối đường vang lên tiếng hô hoán, vào thời điểm này đối với Kim Kiên mà nói, quả thực tựa như âm thanh của Đấng cứu thế:

“Bớ người ta, bắt cướp, bắt cướp!”

Tiếng hô từ cuối đường vang đến, mặc dù giữa chợ vô cùng huyên náo, nhưng bởi tiếng kêu thê lương thảm thiết nên rất dễ phân biệt. Trương Long, Triệu Hổ thân hình vừa động bỗng cảm thấy một trận gió quét qua người, định thần nhìn lại thì bóng dáng Kim Kiên đã lướt qua trước mắt, biến mất trong đám người, chỉ để lại mấy quả lê nằm lán lóc trên đất.

Mặc dù trước đó Trương Long, Triệu Hổ đã nghe Vương triều, Mã Hán nhắc đến khinh công của Kim Kiền, nhưng họ chưa từng tận mắt nhìn thấy, lúc này chứng kiến không khỏi giật mình kinh ngạc, cùng với những tiểu thương, thương lái xung quanh ngăn cả người ra.

Lại nói về Kim Kiền, khó khăn lắm mới có cơ thoát khỏi hai người Trương, Triệu, tất nhiên là đem hết sở học bình sinh ra mà tận lực phát huy rồi, vận toàn bộ sức lực mà lao vút ra khỏi đám người. Chỉ chớp mắt đã đến cuối đường.

Cuối đường không giống như trung tâm chợ, khách bộ hành không nhiều, chỉ lác đác vài người qua lại. Một ông lão tóc bạc trắng đang ngã sõng soài bên vệ đường, cánh tay run rẩy chỉ về phía trước, kêu lên thê thiết: “Cướp, bỏ người ta!”.

Kim Kiền nhìn theo hướng tay chỉ của ông lão thì thấy hai gã mặc áo thô đang chạy thục mạng.

Kim Kiền nheo mắt lại, tức thì dưới chân phát lực, chưa đến ba bốn lần tung người, đã nhảy đến trước mặt hai gã đó rồi.

Hai tên tiểu tặc đắc ý vì vừa cướp được đồ thấy chạy thuận lợi, đang hỉ hả mừng vui, dương dương tự đắc, thì bất ngờ trước mắt bỗng xuất hiện một cỗ khoách chằng biết từ đâu chui ra, không khỏi giật mình kinh sợ, nhưng định thần nhìn kỹ, chúng lại thấy hơn hở.

Tiểu bồ khoái trước mặt, thân hình gầy gò ốm yếu, da mặt trơn nhẵn, nom dáng vẻ thì dường như chưa qua tuổi thiếu niên.

Một tên tiểu tặc cất tiếng cười nói: “Tiểu quỷ, lông tóc còn chưa mọc đủ mà đã làm bồ khoái hả?”.

Tên còn lại cũng tiếp lời cười cợt: “Mau tránh đường cho bọn ông, miễn cho ông đây phải hắt xì thổi văng nhà người đi”.

Kim Kiền ngay từ sáng sớm đã chịu một bụng ầm ứ, đang hậm hực vì không có chỗ trút giận, lúc này lại nghe được những lời của hai tên này, lửa giận trong lòng càng bốc cao, nghĩ bụng: Con bà nó, thời đại này cường đạo lại dám hung hăng càn rỡ với cả quan binh, thật là thế đạo ngày càng suy đồi.

Nắm lấy chuôi đao ở bên hông, xoẹt một cái Kim Kiền rút ra một thanh đao bản rộng sáng lóa, quát: “Không được cử động!”.

Người đi đường vừa thấy Kim Kiền rút đao ra tức thì chạy trốn mất biệt, loáng cái trên đường đã không còn một bóng người.

Hai tên tiểu tặc thấy hành động này của Kim Kiền lại chẳng mấy may tỏ ra sợ hãi hay hoảng hốt, ngược lại còn thấy có chút thích thú, hơn hở. Một tên cười giễu: “Tiểu quan gia à, người đừng tưởng chỉ cần rút đao ra là huynh đệ chúng ta sẽ sợ người. Nói cho người biết, trừ Triền Chiêu của Khai Phong phủ ra, ai cũng đừng mơ ngăn được chúng ta”.

Câu này cũng là sự thực. Hai tên trộm vặt này “hành nghề” ở kinh thành đã lâu, tuy võ nghệ không cao nhưng lại rất thông thuộc địa hình trong thành, công phu chạy trốn vô cùng cao cường, tựa như cá trạch trơn tuột chẳng thể nào bắt được bằng tay không, muốn bắt hai tên này quả thực rất khó khăn, khiến cho chúng nha dịch của Khai Phong phủ vô cùng đau đầu. Trước kia hai tên này từng bị bắt giam vào đại lao Khai Phong phủ ba lần, đều là do Triền Chiêu tự tay tróc nã, nhưng bởi chúng chỉ phạm vào tội nhỏ nên chỉ giam ba tháng sau là lại phóng thích. Sau vài lần, hai tên này cũng dần thông minh lên, đi nghe ngóng tuyến đường Triền Chiêu tuần tra, sau đó chỉ chọn hướng ngược lại mà ra tay, thế nên nửa năm trở lại đây, chúng chưa từng thất thủ hay bị bắt, lời nói tất nhiên cũng cuồng vọng hơn vài phần.

Kim Kiền nghe được những lời này, đôi mắt nhỏ bỗng trợn trừng, đột nhiên tra đao vào vỏ, thò tay vào trong áo mò mẫm, rất nhanh sau đó, lấy ra hai cái màn thầu và một cái túi, nhếch mép cười với hai tên trước mặt.

Hai tên tiểu tặc thấy tình huống vậy không khỏi giật mình, chỉ cảm thấy nụ cười trước mắt khiến người ta rợn người, lạnh cả sống lưng.

Kim Kiền chậm chậm nâng cái túi lên cao, lấy một ít bột màu vàng rắc lên hai cái màn thầu, sau đó vung tay một cái, ném hai cái màn thầu về phía hai tên tiểu tặc đối diện.

Đùng...

Hai tên tiểu tặc chỉ thấy trước mắt bỗng bùng lên hai cuộn khói màu vàng, toàn thân tức thì tê dại, đến khi hoàn hồn lại thì cả hai đã cứng ngắc như tượng đá rồi đồng loạt đổ cái rầm xuống đất.

Kim Kiên từ từ đi đến gần chúng, bẻ tay rằng rắc, mặt mày dữ tợn, giơ chân lên hung hăng đá vào bụng hai tên đó, vừa đá vừa mắng: “Mợ nó, nói cái gì ‘ngoại trừ Triền Chiêu ai cũng đừng mong ngăn được chúng ta’, con mèo thối đó có gì hơn người nào? Hôm nay ta sẽ cho các người nếm mùi ‘năm cương thi’ này, để biết cái gọi là, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân[2]!”.

[2] Câu này có nghĩa là: Trời rộng còn có trời rộng hơn, người tài còn có người tài hơn.

Đáng thương cho hai tên tiểu tặc, cho tới tận khi mất đi ý thức cũng không hiểu hôm nay xuất hành kiểu gì mà đen đủi quá, lại đụng ngay một tên quái nhân.

Đến khi ba người Trương Long, Triệu Hồ và Trịnh Tiểu Liễu chạy tới nơi thì Kim Kiên đã phát tiết xong, đang kiểm tra tay nải mà hai tên tiểu tặc cướp đi.

Trương Long, Triệu Hồ nhìn hai tên tiểu tặc nằm trên đất, bất giác lặng lẽ đưa mắt nhìn nhau, thần sắc ngưng trọng, bước lên trước vài bước, trố hai tên tiểu tặc lại với nhau, đẩy sang một bên. Trịnh Tiểu Liễu bước vội đến bên Kim Kiên, đang định mở miệng hỏi vài câu thì bỗng nghe thấy sau lưng vang lên tiếng kêu: “Tay... tay nải của lão”.

Mọi người đồng loạt quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một lão nhân tập tễnh bước tới.

Lão nhân này, vận áo vải thô màu nâu xám, thắt lưng cũng bằng vải thô màu đen, đi giày vải đen, đôi giày còn bị rách bươm, hở cả mõm, lại nhìn lên mặt người này, cả đầu trắng như cước, râu dài hai thước bạc phơ, khuôn mặt đầy những nếp nhăn, thần sắc tiêu tụy, chính là lão nhân kêu cứu trước đó.

Lão nhân tập tễnh mấy bước chạy đến bên Kim Kiên, giật lấy tay nải trong tay Kim Kiên, không khỏi rưng rưng đôi hàng lệ chảy, nghẹn ngào: “Đa... đa tạ quan gia tương trợ...”, nói rồi liền khom lưng định quỳ xuống.

Kim Kiên thấy thế vội đưa tay đỡ lấy cánh tay ông lão, bối rối nói: “Chẳng qua chỉ là bốn phận phải làm, không cần cảm tạ...”.

Lão nhân nọ nghe xong mới từ từ đứng lên, lau nước mắt nói: “Vị quan gia này, ngài là quan gia của phủ nào, nếu không ngại thì có thể cho lão biết để lão đến cửa tạ ơn”.

Những lời này vừa thốt ra, tất cả đều cảm thấy sững sốt. Kim Kiên đánh giá ông lão này từ trên xuống dưới một lượt, đại khái đã đoán ra: Cư dân của Đông Kinh Biện Lương này, ai mà không biết trang phục của nha dịch Khai Phong phủ, xem ra ông lão này tám phần là người từ nơi khác tới.

“Chúng tôi là nha dịch của Khai Phong phủ, chuyện tróc nã tội phạm này vốn là phận sự...”

“Sao?!”

Kim Kiên còn chưa nói hết câu thì đã bị tiếng kêu kinh hãi của ông lão cắt ngang.

Lão nhân túm lấy hai cánh tay Kim Kiên, ngón tay níu chặt, mắt như sáng lên, khốc môi run run hỏi lại: “Tiểu quan gia là... là nha dịch của phủ Khai Phong?”.

Cánh tay Kim Kiên bị nắm đến phát đau, bất giác khẽ gật gật đầu. Trong lòng bỗng dâng lên một dự cảm không lành: Ông lão này kích động như vậy, lẽ nào...

Lão nhân thấy Kim Kiên gật đầu, trong tích tắc cả người như bị chấn động, bịch một cái liền quỳ xuống đất, cao giọng kêu: “Thảo dân oan uống quá!!!”.

Da mặt Kim Kiên nhất thời giật giật, thâm nghĩ: Quả nhiên là như vậy, kể nghe tới ba chữ “Khai Phong phủ” mà kích động như thế, không phải chủ nợ muốn đòi tiền phủ Khai Phong thì chính là khổ chủ đến Khai Phong phủ kêu oan... Chắc chắn, lần đầu tiên đi tuần phổ đã đụng chuyện xui xẻo thế này... Ông trời ơi, ông không để tôi sống yên ổn được vài ngày sao?!

22. Q.2 - Chương 2

Nô bộc Trương thị thay chủ kêu oan.

Bổ khoái bắt đắc dĩ đi Trần Châu.

Lão nhân kia đột nhiên kêu oan ngay giữa phố, nhất thời khiến tất cả bàng hoàng ngẩn người. Cuối cùng Trương Long, Triệu Hổ, dù sao cũng đi theo Bao đại nhân nhiều năm, thấy tình hình như vậy liền lập tức quyết định đưa vị lão nhân này về Khai Phong phủ, thỉnh Bao đại nhân đích thân hỏi chuyện. Hai tên tiểu tặc bị trúng “phần cương thi” do Kim Kiên mới phối chế, đợi sau nửa canh giờ độc sẽ tự giải, nhưng đáng thương cho Kim Kiên và Trịnh Tiểu Liễu đành phải làm cu li đưa hai tên tiểu tặc không thể nhúc nhích về Khai Phong phủ.

Cho đến khi đoàn người lệt xà lệt xệt về đến Khai Phong phủ nha thì cũng sắp hoàng hôn rồi, nha dịch tuần phố của Khai Phong phủ hầu hết đã hồi phủ. Trương Long, Triệu Hổ lập tức đem chuyện này bẩm báo cho Bao đại nhân, Kim Kiên và Trịnh Tiểu Liễu sau khi đem hai tên tiểu tặc giao cho ngục tốt, bèn trông giữ bên người lão nhân, đợi Bao đại nhân truyền gọi.

Phàm là những người đến phủ Khai Phong cáo trạng, nếu ở bên ngoài công đường đánh trống kêu oan tất sẽ thẳng đường thẩm án, nếu là ngán kiêu kêu oan, thì sau khi cân nhắc tình hình cụ thể, tám phần sẽ ở ngoài khách sảnh mà thẩm án trước, sau đó mới thẳng đường. Còn trường hợp chặn nha dịch phủ Khai Phong lại mà kêu oan thì... thực là hiếm gặp, tất nhiên sẽ thẩm án ở khách sảnh của Khai Phong phủ rồi.

Quả nhiên không lâu sau, Bao đại nhân hạ lệnh cho Kim Kiên và Trịnh Tiểu Liễu đưa vị lão nhân này vào khách sảnh.

Ba người đi vào khách sảnh, vừa mới bước vào cửa, Kim Kiên vội đưa mắt nhìn bốn xung quanh, đúng lúc liếc đến giữa khách sảnh, thì thấy một bóng áo đỏ thân trắng như cán bút vững vàng, trầm tĩnh đứng bên Bao đại nhân. Kim Kiên lại đưa mắt nhìn Trương Long, Triệu Hổ, quả nhiên vẻ mặt u ám, cộc cằn ngay từ sáng sớm kéo dài gần một ngày trời nay đã tan biến, ngược lại khuôn mặt của hai vị đại nhân dường như còn ẩn hiện khí sắc ấm áp, ôn hòa. Tới giờ Kim Kiên mới thở phào nhẹ nhõm, nghĩ bụng: Tiểu Miêu quả thực có thể sánh ngang với quạt sưởi rồi, còn có tác dụng làm ấm da mặt hai người này nữa chứ.

Vị lão nhân nọ bước vào trong khách sảnh, ngược mắt lên nhìn thì thấy một người với khuôn mặt đen sì râu dài đang ngồi chính giữa khách sảnh, giữa trán ẩn hiện vàng trắng lưới liềm, thân vận thường phục màu xanh, khuôn mặt toát lên chính khí cùng thần sắc uy nghiêm. Lão nhân lập tức phủ phục, dập đầu xuống đất, cao giọng kêu lên: “Thảo dân bái kiến Thanh Thiên Bao đại nhân”.

Bao đại nhân nhìn người đang quỳ phía dưới, chậm rãi cất tiếng hỏi: “Người là kẻ nào, vì cớ gì mà kêu oan?”.

Lão nhân kia cúi đầu đáp: “Thảo dân là người Trần Châu, họ Trương tên Phúc Tùng, lần này tới đây chính là để thay thiếu gia nhà thảo dân kêu oan”.

“Thiếu gia nhà ngươi là kẻ nào?”

“Bẩm đại nhân, thiếu gia của thảo dân họ Trương tên Tụng Đức, là một đại phu có tiếng trong thành Trần Châu.”

“Đại phu?”, Bao đại nhân hỏi tiếp: “Hắn có oan khuất gì? Vì sao không thể đích thân đến kêu oan mà lại để cho người vất vả lặn lội tới đây?”.

Trương Phúc Tùng vừa nghe xong nhất thời nước mắt lưng tròng, thân hình khẽ run lên, kêu lớn: “Đại nhân, thiếu... thiếu gia của thảo dân bị kẻ gian vu hãm, bị phán tội giết người, hiện đang bị giam trong đại lao của Trần Châu phủ, không thể đến Khai Phong phủ kêu oan được!”

Bao đại nhân nheo nheo mắt trầm ngâm, lại hỏi: “Người nói thiếu gia Trương Tụng Đức của ngươi bị phán tội giết người, vậy hắn đã ký nhận tội chưa?”.

“Việc này...”, Trương Phúc Tùng ngập ngừng, cả người run run, thấp giọng trả lời: “Thiếu gia của thảo dân đã ký nhận tội”.

Mọi người nghe vậy đều sửng sốt.

Kim Kiền đứng trong góc khách sảnh, khẽ nhướn mày, không khỏi cảm thấy có chút nực cười: Lão đầu này uống nhầm thuốc à? Tội nhân đã ký nhận ngay trên công đường rồi, vậy mà còn chạy tới phủ Khai Phong kêu oan, đúng là lãng phí tài lực, vật lực cộng cả nhân công lao động của phủ Khai Phong.

Chỉ nghe Bao đại nhân đột nhiên cao giọng quát lớn: “Điều dân to gan, phạm nhân đã ký nhận tội trên công đường, rõ ràng bản án đã kết thúc, ngươi còn đến Khai Phong phủ kêu oan, thực là quá hoang đường”.

Trương Phúc Tùng vừa nghư liên khóc lóc kêu lên: “Đại nhân, oan uống quá. Thiếu gia của thảo dân ký nhận tội trên công đường là do bị tri phủ Trần Châu vu hãm”.

Bao đại nhân ngưng lại không hỏi nữa, trầm ngâm, đánh giá kỹ lưỡng lão nhân đang quỳ phía dưới.

Chỉ lão nhân này, đầu óc tán loạn, áo quần rách rưới, gương mặt mang vẻ tang thương quỳ dưới công đường, khuôn mặt già nua lệ rơi đầm đìa, tràn ngập bi thương.

Bao đại nhân không khỏi động lòng trắc ẩn, liền thở dài, chậm chậm cất tiếng: “Trương Phúc Tùng, tạm thời ngươi hãy đem đầu đuôi sự việc nhất nhất nói ra cho bản phủ nghe”.

Trương Phúc Tùng nghe xong, nhất thời cảm kích không thôi, vội vàng dập đầu cảm tạ, vừa lạy bình bình vừa nói: “Lão gia và phu nhân của thảo dân mất sớm, chỉ để lại một mình thiếu gia. Từ nhỏ thiếu gia đã thông minh, vừa qua hai mươi tuổi đã kế thừa y quán của Trương thị, tính đến nay tuy mới ba năm nhưng y thuật của thiếu gia ở Trần Châu đã có vài phần danh tiếng”.

“Đã là thần y, vì sao lại bị cáo trạng với tội danh sát nhân?”

Trương Phúc Tùng nức nở nói: “Đại nhân, nhắc đến chuyện này quả thực là oan thấu trời. Tháng trước, Hoàng Đại Hổ hàng xóm làm nghề đồ tể bị nhiễm phong hàn, mời thiếu gia nhà thảo dân qua thăm bệnh, chưa được mấy ngày, bệnh của Hoàng Đại Hổ đã thuyên giảm hơn một nửa. Nhà Hoàng Đại Hổ vốn bản hàn, không có tiền trả phí điều trị, thiếu gia nhà thảo dân hảo tâm, không thu phí, vì thế mà thê tử của Hoàng Đại Hổ hàm ơn không thôi, lại đến để cảm tạ, thiếu gia nhà thảo dân liền tặng cho mấy thang thuốc điều dưỡng. Chẳng ngờ Hoàng Đại Hổ sau khi uống thuốc thì thất khiếu[1] liền chảy máu, mất mạng tại chỗ. Cũng vì thế mà mẹ của Hoàng Đại Hổ thưa kiện thiếu gia nhà thảo dân trên công đường, vu cho thiếu gia nhà thảo dân cùng Hoàng thị cấu kết, hạ độc chồng. Mà tri phủ lão gia thì trắng đen chẳng phân, liền kết tội Hoàng thị thông dâm đem giam vào đại lao, lại vu oan giá họa cho thiếu gia nhà thảo dân, phán tội chết”.

[1] Theo Đông y, thất khiếu chính là bảy lỗ trên khuôn mặt gồm: hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi và miệng.

Bao đại nhân và mọi người nghe xong đều nhúu mày trầm ngâm, không khí nhất thời rơi vào im lặng, sau đó Bao đại nhân lại hỏi tiếp: “Tri phủ Trần Châu thẩm tra xử lý vụ án này có nhân chứng chứng thực công tử nhà ngươi giết người không?”.

Trương Phúc Tùng đáp: “Có một nhân chứng, là một người đàn bà hàng xóm của Hoàng Đại Hổ, bà ta tự xưng là tận mắt nhìn thấy thiếu gia nhà thảo dân cùng Hoàng thị liếc mắt đưa tình, vô cùng mờ ám. Đại nhân, đây chính là nỗi oan tày trời, thiếu gia nhà thảo dân từ nhỏ đã chăm đọc thi thư, là một bậc chính nhân quân tử, sao có thể cùng thê tử của người khác làm chuyện mờ ám được?”.

Bao đại nhân nhúu chặt mày, hỏi: “Vậy có vật chứng gì không?”.

Trương Phúc Tùng nghe vậy liền ngen ngào, không ngừng nức nở nói: “Khi ấy đại phu khám nghiệm tử thi đã phát hiện thạch tín trong cơ thể nạn nhân, liền khẳng khái nói rằng thiếu gia nhà thảo dân hạ độc, hơn nữa tri phủ cho lục soát y quán nhà thảo dân và tìm thấy thạch tín, sau đó liền định tội cho thiếu gia. Đại nhân, thạch tín kia vốn là một phương thuốc, y quán nào mà chẳng có, sao có thể coi là bằng chứng? Đại nhân, ngài nhất định phải giải oan cho thiếu gia nhà thảo dân!!!”.

Nói rồi, Trương Phúc Tùng liền dập đầu bình bình xuống đất.

Bao đại nhân trầm tư giây lát, chậm rãi đưa mắt nhìn sang Công Tôn tiên sinh đứng kế bên.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh khẽ nhú mày, rồi mở miệng hỏi: “Trương Phúc Tùng, người nói công tử nhà người không dùng thạch tín trong thuốc, có bằng chứng gì không?”.

“Có, có, có!” Trương Phúc Tùng vội vàng buông tay nải đang ôm chặt trong lòng, cởi nút thắt lấy ra một bọc vải, giở từng lớp vải một ra, cẩn thận dâng lên một tờ giấy trắng nhãn nhúm: “Đại nhân, đây là đơn thuốc thiếu gia nhà thảo dân ngày đó đưa cho Hoàng thị, thảo dân chiếu theo đơn này mà bốc thuốc, bên trong tuyệt đối không thể có thạch tín”.

Trương Long tiếp nhận đơn thuốc rồi dâng lên Bao đại nhân, Bao đại nhân nhìn lướt qua một cái rồi đưa lên cho Công Tôn tiên sinh.

Công Tôn tiên sinh cẩn thận xem xét hồi lâu, sau đó ngẩng đầu lên khe khẽ gật đầu với Bao đại nhân.

Bao đại nhân thấy vậy liền nói với Trương Phúc Tùng đang quỳ phía dưới: “Trương Phúc Tùng, án này của người bản phủ sẽ thụ lý, người trước hãy ở lại phủ nha, đợi bản phủ điều tra tường tận, nếu quả thực Trương Tụng Đức bị oan, bản phủ nhất định sẽ trả lại sự trong sạch cho hắn”.

“Đa... đa tạ đại nhân!!!”, Trương Phúc Tùng lại dập đầu một hồi, vừa lạy vừa lớn tiếng hô cảm tạ.

Đợi đến khi Trương Phúc Tùng được nha dịch dẫn ra khỏi khách sảnh, Bao đại nhân mới chậm rãi cất tiếng hỏi Công Tôn tiên sinh: “Công Tôn tiên sinh, đối với sự việc lần này tiên sinh thấy thế nào?”.

Công Tôn tiên sinh hơi cúi đầu, cân nhắc một lát rồi trả lời: “Đại nhân, án này có rất nhiều điểm đáng ngờ, nếu chỉ dựa vào những lời phiên dịch của Trương Phúc Tùng thì e là không thể kết luận vội vàng được”.

Bao đại nhân gật đầu, nói: “Bản phủ cũng thấy như thế. Bản phủ dự định phái người đến Trần Châu để tra rõ án này, tiên sinh nghĩ sao?”.

“Hành động này vô cùng thỏa đáng.”

Bao đại nhân nghe xong liền quay sang Triển Chiêu đứng một bên nói: “Triển hộ vệ, Trương Long, Triệu Hổ nghe lệnh, bản phủ lệnh cho ba người các người ngày mai lập tức lên đường, đến Trần Châu tra rõ án này”.

Triển Chiêu bước lên một bước, hai tay ôm quyền, hào sảng đáp: “Thuộc hạ tuân lệnh”.

Trương Long, Triệu Hổ nghe xong, lòng vui như hoa nở, vội bước lên hai bước lớn, cao giọng nói: “Thuộc hạ tuân lệnh”.

Công Tôn tiên sinh thấy vậy, lại nói: “Triển hộ vệ, lần này ba người các người đến Trần Châu tra án, chỉ có thể điều tra ngầm, không thể công khai”.

Những lời này vừa nói, mọi người đều sững cả ra.

Triển Chiêu nhìn Công Tôn tiên sinh, khuôn mặt mang theo vẻ khó hiểu, Trương Long, Triệu Hổ lại càng ngu ngơ hơn.

Bao đại nhân hơi nghiêng đầu, nhìn Công Tôn tiên sinh hỏi: “Vì sao tiên sinh lại nói những lời này?”.

Công Tôn tiên sinh khẽ vuốt râu, nhướn nhướn mày, nói tiếp: “Lẽ nào đại nhân đã quên rồi, địa giới Trần Châu kia vốn là địa bàn của An Lạc hầu”.

Kim Kiền nghe vậy không khỏi bàng hoàng, thầm nghĩ: An Lạc hầu, cái tên này sao lại nghe quen quen vậy?

Lại nghe Công Tôn tiên sinh tiếp lời: “An Lạc hầu Bàng Dục là nhi tử độc nhất của Bàng thái sư, là đệ đệ ruột của quý phi nương nương, là quốc cữu[2] đương triều, địa vị vô cùng tôn quý. Mà Bàng thái sư cùng đại nhân chính kiến luôn bất đồng, lần này đi nếu công khai thân phận quan sai của phủ Khai Phong e là sẽ bị An Lạc hầu gây khó dễ”.

[2] Quốc cữu: Em vợ của hoàng đế.

Dứt lời, mọi người đều hiểu rõ, lại càng thêm kính phục sự nhìn xa trông rộng của Công Tôn tiên sinh.

Bao đại nhân khe khẽ gật đầu, vuốt râu cười nói: “Tiên sinh quả nhiên là suy nghĩ vô cùng thấu đáo, kín kẽ”.

Triển Chiêu và Trương Long Triệu Hổ cũng ôm quyền thi lễ.

Trịnh Tiểu Liễu đương nhiên là hai mắt phát sáng, cứ như là nhìn thấy tổ tiên tại thế vậy.

Chỉ có Kim Kiên là nhíu chặt mày, khẽ lẩm bẩm trong lòng: Bàng Dục, con trai của Bàng thái sư, là từ mang nghĩa xấu đúng tiêu chuẩn, nếu như mình nhớ không nhầm, tên nhóc kia cuối cùng thì hình như bị lão Bao cắt đầu cái pặc, chẳng lẽ là lần này? Không đúng nha, mình nhớ hình như hẳn vì chuyện lương thực ở Trần Châu mới xui xẻo bị chém đầu mà, chuyện đó với án lần này dường như chẳng có liên hệ gì, tám phần là do thần kinh mình quá mẫn cảm thôi. Có điều, mặc dù Bàng Dục không phải con chim tốt lành gì, nhưng dù chim lớn hay chim nhỏ thì cũng là quốc cữu, e là không dễ chọc vào, chẹp... Lần này Tiểu Miêu đi Trần Châu tra án, có vẻ như tiền đồ không được tốt lắm nhỉ... Hê h, có trò hay để xem rồi...

Nghĩ đến đây, Kim Kiên không khỏi cảm thấy vui sướng khi người khác gặp họa, đưa mắt nhìn về phía Triển Chiêu. Chỉ thấy đôi mày lười mác của Triển Chiêu khẽ nhíu lại, gương mặt tuấn tú hiện rõ vẻ khó xử.

Bao đại nhân thấy vậy, sắc mặt cũng trầm xuống, mở miệng hỏi: “Triển hộ vệ, lần này đi, không thể điều tra công khai, tất sẽ khó khăn trùng trùng, nhưng...”.

“Đại nhân”, Triển Chiêu chấp tay sang sảng nói: “Điều thuộc hạ lo lắng không phải là không thể công khai điều tra, điều thuộc hạ lo lắng là án này có liên quan nhiều đến được lý, mà ba chúng thuộc hạ lại không tinh thông vấn đề này, chỉ sợ sẽ bỏ sót manh mối quan trọng...”, nói đến đây, đột nhiên hai mắt Triển Chiêu sáng lên, ánh mắt lướt đến Kim Kiên.

Kim Kiên bỗng giật thót tim, sống lưng lạnh toát.

Chỉ thấy Triển Chiêu hướng Bao đại nhân nói: “Đại nhân, bổ khoái Kim Kiên tinh thông y lý, thuộc hạ muốn cùng Kim bổ khoái đi Trần Châu tra án”.

Những lời này vừa thốt ra, thoáng chốc mồ hôi lạnh trên người Kim Kiên liền túa ra, rơi lộp độp trên đất.

Chỉ trong khoảnh khắc đã có hàng loạt những ánh mắt đa dạng, mang đủ loại sắc thái đồng loạt bắn chúu chúu về phía Kim Kiên.

Mang theo ý tán đồng xen lẫn đôi chút bất ngờ chính là đôi mắt hổ của Bao đại nhân.

Mang theo ngọn lửa đỏ kị bốc cháy phừng phừng là bốn tia laser của Trương Long, Triệu Hổ;

Mang theo vẻ hâm mộ ngất trời và sắc thái kính phục là đôi mắt to tròn của Trịnh Tiểu Liễu;

Mang theo vẻ tán thưởng ẩn chứa ý vị mờ ám là ánh mắt của Công Tôn tiên sinh.

Lông mao lẫn lông tơ của Kim Kiên từ đầu đến chân đều dựng hết cả lên, lòng thầm kêu gào: Có nhầm không đấy, lần đi đến địa bàn của quốc cữu gia này là đi tìm vận xui chứ nào phải may mắn gì cho cam. Tiểu Miêu, ngài làm cái gì mà lại kéo tôi xuống nước chứ, lẽ nào là muốn báo thù chuyện lần trước bị mình ném vào hồ?

Kim Kiên bên này còn đang tranh đấu trong lòng, thì lại nghe Bao đại nhân bên kia giúp nàng ký vào sinh tử trạng[3] luôn: “Nếu đã như thế thì, Kim Kiên, bản phủ ra lệnh cho người ngày mai cùng Triển hộ vệ, Trương Long, Triệu Hổ lên đường đến Trần Châu”.

[3] Nguyên văn “sinh tử trạng” (trong ngoặc là từ tiếng Hán) là cam kết khi đôi bên cùng ký vào giấy đó, trong quá trình sự việc diễn ra nếu bên nào bị thương, hoặc mất mạng thì bên kia được miễn trừ trách nhiệm. Thời kỳ cận đại, ở Trung Quốc trước khi tỷ thí trên võ đài, các đấu thủ thường ký sinh tử trạng, hoặc các phe phái giang hồ giải quyết những mâu thuẫn xung đột mà không muốn có sự can thiệp của triều đình hay vương pháp, đều ký sinh tử trạng trước khi quyết đấu.

Kim Kiên lập tức hoàn hồn lại vội vàng bước lên hai bước, cao giọng nói: “Đại nhân, thuộc hạ...”.

Lời vừa thốt ra khỏi miệng thì đã bị Công Tôn tiên sinh cắt ngang: “Kim Kiên, người không cần lo lắng, lần này đi Trần Châu, phỉ ản ở trên đường đều được thanh toán”.

“Khụ khụ...”, Kim Kiên thiếu chút nữa thì bị sắc nước bọt của chính mình mà chết, lại nhìn mọi người trong phòng, đều mang vẻ mặt ba phần hiểu rõ, bảy phần bất đắc dĩ.

Bao đại nhân thì khe khẽ lắc đầu nói: “Được rồi, bốn người các người mau về phòng nghỉ ngơi đi, sáng sớm mai còn lên đường”.

Mọi người liền nhất nhất thì lễ rồi thoái lui, Bao đại nhân cũng đứng dậy rời khỏi khách sảnh.

Kim Kiên cúi đầu ủ rũ, tựa như bong bóng xì hơi, một mình đi sau chót chậm rì rì ra đến cửa, hồn vía thất tán, bước chân lảo đảo lảo đảo, chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào mà nằng lại đi tới bên ngoài Phu Tử viện.

Vừa mới tới cổng Phu Tử viện thì bỗng nghe thấy tiếng Công Tôn tiên sinh gọi Triển Chiêu: “Triển hộ vệ, xin hãy dừng bước”.

“Công Tôn tiên sinh, có chuyện gì sao?”

Kim Kiên lập tức hoàn hồn, liền vội vàng nép mình bên ngoài cửa viện, thầm nghĩ: Hai người này sao lại bí mật như vậy? Chắc chắc, tục ngữ nói, không hợp lễ chớ nhìn, không hợp lễ chớ nghe, mấy hành vi của đám paparazzi này mình cứ lên kính cẩn mà tránh xa thì hơn.

Nghĩ vậy, Kim Kiên liền xoay người, đúng lúc chuẩn bị nhấc chân rời đi thì giọng nói vô cùng rõ ràng của Công Tôn tiên sinh truyền vào tai nằng.

“Triển hộ vệ, gần đây có tin mật báo truyền đến, Trần Châu bị hạn hán, tình hình rất nghiêm trọng, nạn dân vô số, lần này Triển hộ vệ đến đó tra án vừa hay cũng có thể xác nhận xem tin mật báo đó có xác thực hay không.”

Chợt nghe giọng nói của Triển Chiêu mang chút gì đó nặng nề: “Tình hình hạn hán của Trần Châu nghiêm trọng như vậy, vì sao không thấy châu phủ báo lên?”.

“Tại hạ cũng không rõ, chỉ là bạo gan mà suy đoán, có lẽ do An Lạc hầu ở giữa động tay động chân. Có điều sự việc chưa điều tra rõ, không tiện để đại nhân biết, Triển hộ vệ, lần này đi Trần Châu, vất vả cho Triển hộ vệ rồi”.

“Tiên sinh khách khí rồi, Triển mạo muội cố gắng hết sức”, Triển Chiêu ngưng lại một chút, rồi lại cao giọng lên mấy phần nói: “Hơn nữa Triển mạo muội còn có Kim bồ khoái tương trợ, cũng không cần phải qua lo lắng”.

Lúc này, cho dù Kim Kiên không tận mắt chứng kiến thì cũng có thể tưởng tượng ra, nhất định là đôi mắt đen long lanh của con mèo kia đang nhìn chăm chăm vào cánh cửa Phu Tử viện.

Kim Kiên thở dài, đành phải nặn ra vẻ mặt tươi cười, chậm rãi đi vào trong viện đến bên hai người, chấp tay nói: “Thuộc hạ tất sẽ dốc toàn lực hiệp trợ Triển đại nhân!”. Còn lòng nằng thì thầm tự nhủ: Hự hự, nghe lên quả nhiên là chẳng có kết cục gì tốt!

Công Tôn tiên sinh nhìn Kim Kiên một cái, khe mỉm cười, thì lễ rồi xoay người rời đi, Triển Chiêu cũng bỏ lại bóng lưng thẳng như cán bút mà rời khỏi.

Trong Phu Tử viện rộng lớn chỉ còn lại một mình Kim Kiên đứng nguyên tại chỗ, cười khổ không thôi, đột nhiên Kim Kiên hơi lắc mình một cái, dưới chân phát lực, cấp tốc chạy về Tam ban viện, miệng còn không ngừng lầm bầm: “Bà nó, lần này xuất môn lãnh ít, dữ nhiều, cũng không biết giải độc hoàn, giải dược của mình có đủ dùng không nữa. Tốt nhất là nên về sớm thu dọn thì hơn, nếu không đủ thì phải thức đêm tăng ca mà làm, chế tạo thêm tám cân, mười cân mới đủ phòng thân... Ôi trời ơi, sao mình lại xui xẻo đến thế chứ...”.

23. Q.2 - Chương 3

Tra án Trần Châu Ngự Miêu uy nghiêm hiển lộ.

Nổi giận dạy phường Đàng Đồ[1], giả chịu ngục lao.

[1] Đấng Đò: Cách nói ngắn gọn của “Đấng Đò Tử”, xưa ở nước Sở có Đấng Đò Tử vốn ghen ghét với Tống Ngọc tài hoa tuần tú, đã gièm pha với vua Sở rằng Tống Ngọc là kẻ háo sắc. Tống Ngọc bèn trả lời: “Tâu bệ hạ, mỹ nữ trong thiên hạ không nơi nào sánh bằng nước Sở, mỹ nữ nước Sở không đâu sánh bằng quê hương thần, mỹ nữ quê hương thần không đâu sánh bằng người đẹp cạnh nhà thần. Nàng ấy nếu cao thêm một phân thì quá cao, nếu bớt đi một phân thì quá thấp; nếu thoa thêm chút phấn thì quá trắng; nếu thoa thêm chút son thì quá đỏ. Lông mày cong mượt, da trắng như tuyết, eo lưng thon thả. Ngay cả một tuyệt thế giai nhân như vậy quan tâm đến thần suốt ba năm mà thần vẫn chưa xao lòng, thì không lẽ thần là người háo sắc? Ngược lại, Đấng Đò Tử không phải là kẻ tốt lành gì. Hắn có người vợ xấu xí, đầu tóc rối bù, lỗ tai dị tật, hàm răng lởm chởm, môi trề, bước đi hụt trước thiếu sau, lại thêm lưng gù, người đầy mụn ghẻ. Đấng Đò Tử thế mà lại thích cô ta, có liền năm mụn con. Bệ hạ thấy không, chỉ cần là phụ nữ thì Đấng Đò Tử thích ngay, vì thế hắn ta mới là kẻ háo sắc”. Bởi miệng lưỡi sắc bén của Tống Ngọc mà vua Sở đã kết tội háo sắc cho Đấng Đò Tử khiến Đấng Đò Tử phải mang tiếng xấu ngàn năm. Ngày nay cụm từ “Đấng Đò Tử” dùng để chỉ những kẻ háo sắc.

Trần Châu cách Đông Kinh Biện Lương hơn trăm dặm về phía bắc, tiếp giáp với biên thùy, lượng mưa hàng năm rất ít, liên tục nhiều năm xảy ra đại hạn, cuộc sống của bách tính khổ không kể xiết. Có điều hạn hán thiên tai chẳng qua chỉ là thứ yếu, họa do con người gây ra mới là đại nạn. Trong địa phận của Trần Châu, có một vị hoàng đế thứ hai, chính là An Lạc, chức quan thế tập, là con trai độc nhất của thái sư đương triều Bàng Cát, là đại quốc cữu đương triều, Bàng Dục.

Tên Bàng Dục này ở Trần Châu tác oai tác quái, vợ vét rúc rửa đất đai, ức hiếp dân lành, tuy bách tính trong thành Trần Châu vô cùng căm hận hắn, nhưng cũng bởi thân phận đại quốc cữu của Bàng Dục mà chỉ dám oán hận trong lòng chứ không dám nói ra, còn các quan viên lớn nhỏ xung quanh châu phủ thì toàn lủ a dua a tòng nịnh hót Bàng Dục, hắn bảo sao thì nghe vậy.

Lúc này đang là chính ngọ, trên đường lớn ở cửa đông trong Trần Châu phủ, bỗng xuất hiện ba con tuần mã màu nâu phi tới, hai con tuần mã đi đầu, mỗi con có một người cưỡi. Một người trong số đó vận áo dài màu lam, mày mắt sáng như sao, tuần tú văn nhã, lưng thẳng như cán bút, đeo một thanh cổ kiếm với tua kiếm màu vàng ở ngang hông; người còn lại, mặt đen mày rậm, cao to vạm vỡ, bên sườn đeo một thanh đao, oai phong凛冽. Phía sau hai người này khoảng chưa đến năm bước chân là một con tuần mã màu nâu, có điều ngồi trên lưng ngựa không phải chỉ có một người, mà là một đôi thiếu niên tuổi tác cũng gần tương đương nhau. Người ngồi phía trước, tay cầm roi quất ngựa khuôn mặt trắng trẻo, thần sắc lộ vẻ mỗi mệ; người ngồi phía sau dáng người mảnh khảnh, ốm yếu, mặt tròn mắt nhỏ, sắc mặt trắng xanh, vắt va vắt vèo như thể chỉ miễn cưỡng ngồi được trên lưng ngựa, cơ hồ muốn ngã.

Ba con tuần mã, hai trước một sau, đi trên đường lớn của Đông môn, thực vô cùng bắt mắt, là tiêu điểm thu hút vô số những ánh mắt của người đi đường.

Người thanh niên mặc áo lam đi đầu vừa đi vừa ngẩng nhìn xung quanh, đôi mày liễu mác khẽ nhíu lại, thâm nghĩ: Nghe nói Trần Châu gặp đại hạn, nạn dân chết đói vô số, nhưng theo như quang cảnh trên đường lúc này thì dường như không có chỗ nào không ổn cả.

Chỉ thấy trên đường cái, hàng quán san sát, thương lái lại qua, bách tính lũ nhỏ đầy đường, tuy không sầm uất náo nhiệt như ở Đông Kinh, nhưng so với những châu phủ khác thì không có gì khác biệt. Có điều quan sát tỉ mỉ thì lại thấy nam nữ già trẻ đang đi trên đường hành vi tuy không có gì đáng ngờ, nhưng thần sắc trên khuôn mặt họ lại có chút gì đó kỳ quái, đượm vẻ đau thương.

Chàng thanh niên áo lam ghì dây cương rồi xoay người nhảy xuống, chặn một thanh niên trẻ tuổi lại, khẽ thì lễ hỏi: “Vị tiểu ca này, xin hỏi...”

Lời còn chưa nói xong thì đã thấy cậu thanh niên kia xua tay, lắc đầu kêu lên: “Đừng hỏi tôi, tôi... cái gì tôi cũng không biết cả”.

Cậu còn chưa nói hết thì cậu ta đã quay đầu chạy biến, như thể sau lưng có cơn đại hồng thủy hay loài mãnh thú nào vậy.

Chàng thanh niên áo lam không khỏi cảm thấy có chút kinh ngạc. Lại thấy đại hán với khuôn mặt ngăm đen cưỡi ngựa phía sau mình quay người nhảy xuống, đi đến bên cạnh, cung kính hạ giọng hỏi: “Triển đại nhân, đây là?”.

Chàng thanh niên áo lam khoát tay, lại chặn một người khác lại, nhưng lần này còn chưa mở miệng hỏi thì người nọ đã lắc đầu rất mạnh rồi vội vã rời đi, để lại hai người họ ngơ ngác không hiểu gì.

Người ngồi trên con ngựa thứ ba thấy thế cũng nhảy xuống, đi đến bên cạnh hai người họ, khuôn mặt mang vẻ nghi hoặc. Chỉ còn cậu thiếu niên với đôi mắt dài nhỏ là không có hành động gì, nom cứ như thể bị rút hết xương cốt vậy, cậu ta nằm rạp trên mình ngựa, phều phào mở miệng hỏi: “Mấy vị đại nhân, nếu không phiền thì chúng ta có thể đến tửu lâu nghỉ ngơi một lát trước được không?”.

“Kim Kiền!”, đại hán mặt ngăm đen không vui nói: “Suốt dọc đường phiền phức người mang đến cho chúng ta còn không ít sao, mới đi được mấy dặm lộ trình mà đã không chịu được thế hả?”.

Người thanh niên trắng trẻo bên cạnh cũng nói: “Trương đại ca nói đúng, đường đường là một sai dịch của Khai Phong phủ, đã không biết cưỡi ngựa, lại còn ốm yếu như vậy, thật không biết người làm thế nào mà có thể được thăng lên làm bổ khoái nữa?”.

Kim Kiền bám trên lưng ngựa, thâm lườm nguýt trợn mắt, nghĩ bụng:

Bà nó, không biết cưỡi ngựa có gì mà kỳ lạ chứ? Tôi đường đường là một người hiện đại, sao có cơ hội mà tiếp xúc loại hình vận chuyển có hiệu suất thấp như vậy chứ, hừ hừ, cái chuyện cưỡi ngựa này không những có yêu cầu về kỹ thuật, thể lực mà còn cả độ chịu ma sát của da nữa... Ai mà có kỹ thuật cưỡi ngựa tuyệt vời nhất thì khẳng định phần da chỗ bàn tọa kẻ đó dày nhất... Ui da, thế này thì quả thực là muốn lấy mạng già của cái mông mình rồi...

Triển Chiêu liếc nhìn sắc mặt của Kim Kiền khẽ thở dài một cái rồi nói: “Chúng ta đến tửu lâu nghỉ ngơi một lát, cũng tiện thể thăm dò tin tức”.

“Triển đại nhân quả là cao kiến”, Trương Long, Triệu Hổ lập tức đồng thanh đáp.

Kim Kiền bên kia ho khan hai tiếng.

Ba người dắt ngựa đi về phía trước, không bao lâu sau thì thấy một tòa tửu lâu cao ba tầng với mái ngói cong cong và cột trụ đỏ thẫm, thực hoa lệ vô cùng, một biển hiệu đề chữ vàng được treo ngay chính giữa cửa lớn, trên đó trạm trổ ba chữ “Dục Lạc Lâu”. Tửu lâu khí thế như vậy lại tọa lạc trên một giao lộ quá đối bình thường, đưa tới cảm giác có chút gì đó không ăn nhập.

Ba người lặng lẽ đưa mắt nhìn nhau, dắt ngựa đi tới trước cửa tửu lâu. Tiểu nhị chạy việc vừa nhìn thấy họ liền vội vàng bước tới chào hỏi: “Ôi, ba vị đại gia, đường xá xa xôi tới đây, xin mời vào bên trong, xin mời”.

Lời còn chưa hết thì đã nghe một giọng nói yếu ớt từ trên lưng ngựa truyền tới, thều thào: “Là bốn vị đại gia...”.

Tiểu nhị bị dọa cho giật mình nhảy dựng lên, định thần nhìn lại thì thấy một thiếu niên ốm yếu như con ốc sên đang bò từ trên lưng ngựa xuống, loạng choạng đi vào cửa tửu lâu.

Tiểu nhị kia cũng là kẻ sáng dạ liền vội vàng sửa lại: “Ôi, tiểu nhân mắt mũi kém nhem không nhìn thấy đại gia, xin mời ngài vào trong”.

Khóe môi Trương Long, Triệu Hổ có xu hướng bị kéo lên trên, giật giật rúm ró cả lại, họ chỉ nhướn mày không nói. Triển Chiêu thấy vậy chỉ đành bất đắc dĩ lên tiếng: “Tiểu nhị ca, hãy dắt ba con ngựa này xuống rồi cho chúng ăn cho bọn ta”.

Tiểu nhị lập tức đáp ứng, gọi mã phu đến dắt ngựa đi, sau đó đưa ba người lên lầu hai của tửu lâu.

Lúc này tuy đã tới trưa nhưng cả tửu lâu rộng lớn lại chỉ có lác đác vài khách ngồi rải rác, quang cảnh thật quá quạnh quẽ đều đều.

Bốn người ngồi ở góc đông nam, vừa hay gần cửa sổ, gió nhẹ hiu hiu đưa tới cảm giác cũng thật tự tại, thoải mái.

“Các vị đại gia nhìn thật lạ mắt, phải chăng là lần đầu tiên tới Trần Châu này?”, tiểu nhị vừa lau bàn vừa hỏi.

Triển Chiêu không đáp ngay, chỉ trầm ngâm nhìn tiểu nhị một cái, rồi mới chậm rãi trả lời: “Nhân lực của tiểu nhị ca đây thật không tồi, bốn người chúng tôi là thương nhân đi qua đây, muốn tìm một nơi dừng chân chốc lát. Tiểu nhị ca có biết lữ quán nào gần đây không?”

Dứt lời, Triển Chiêu liền lấy từ trong người ra mấy văn tiền đặt lên bàn.

“Có, đương nhiên là có”, tiểu nhị vừa nhìn thấy tiền lập tức bày ra gương mặt tươi cười đáp: “Ở ngay đầu phố này có khách điểm Dục Lạc, điều kiện cũng không tồi”.

Triển Chiêu gật gật đầu, lại hỏi: “Chẳng hay hiện giờ đi tới đó liệu có còn phòng trống không?”

“Mấy vị đại gia xin hãy an tâm, nhất định là còn phòng. Ở Trần Châu này không nơi nào sánh được bằng chỗ đó, vả lại khách buôn đi qua đây thừa thớt, khách điểm tất nhiên là vắng khách rồi.”

“Khách buôn qua đây rất thừa thớt ư, là vì sao vậy?”

Tiểu nhị nghe xong câu hỏi này, không khỏi có chút sửng sốt, nhướn mày hỏi: “Vị đại gia này, ngài không biết thật hay là giả vờ không biết vậy, hiện giờ Trần Châu nào phải là mảnh đất lành cho thương nhân, mà nếu có khách buôn tới thì e rằng cũng chỉ là mua bán quan tài mà thôi”.

Mọi người nghe xong không khỏi bàng hoàng.

Triệu Hổ buột miệng hỏi: “Quan tài ư?”

Tiểu nhị bỗng nhận ra mình vừa lỡ lời, liền vội vàng chuyển đề tài: “Các vị đại gia, muốn dùng thứ gì vậy?”.

“Tiểu nhị ca mang lên vài món ăn nhẹ là được rồi”. Triển Chiêu ôn tồn nói.

Đợi đến khi tiểu nhị rời đi, Trương Long thấp giọng nói: “Triển đại nhân, ngài có cảm thấy Trần Châu này nơi nào cũng lộ ra vẻ quỷ quái khác thường không?”.

Triển Chiêu lim dim mắt thưởng trà, lát sau mới đáp: “Triển mỗ cũng cảm thấy không bình thường”.

Triệu Hổ vội nói: “Triển đại nhân, ngài thấy chúng ta nên tới nơi đâu để tra án?”.

Trương Long trừng mắt lên nói: “Tất nhiên là điều tra từ nhà Trương Tụng Đức rồi. Triển đại nhân, ngài nói xem có đúng không?”.

Triển Chiêu chưa vội đáp, mà đưa mắt nhìn sang Kim Kiền đang tì cằm trên mép bàn, hỏi: “Kim Kiền, người có ý gì không?”.

Kim Kiền đã dõi đến hồn xiêu phách tán, đột nhiên lại nghe thấy Triển Chiêu hỏi, lại thấy bốn ánh mắt nóng bỏng bắn về phía mình thì vội vàng lấy lại tinh thần, ngồi thẳng dậy đáp: “Tại hạ cho rằng nên bắt đầu điều tra từ tửu lâu này”.

Ba người còn lại đều sửng sốt.

Trương Long hạ giọng hỏi: “Kim Kiền, vì sao ngươi lại nói ra những lời bậy bạ này?”.

Kim Kiền liếc Trương Long một cái, trầm nghĩ: Vớ vẩn, nếu không nói như vậy, cứ theo như cái bọn yêu nghề, kinh nghiệp dăm man mấy người, chắc chắn sẽ lật tung từng tấc đất của nhà Trương Tụng Đức ở Trần Châu này lên, tới lúc đó, há chẳng phải mình vô cớ bị liên lụy, bị hành chết sao? Vậy nên mới nói điều tra từ chỗ này, xem ra tương đối an toàn, chí ít mình cũng có được mấy khắc để nghỉ ngơi.

Bụng thì nghĩ thế, nhưng miệng thì tất nhiên không thể phát ngôn bừa bãi thế được. Kim Kiền đảo mắt, nhất thời nảy ra một ý bèn mở miệng nói: “Theo như lời của Trương Phúc Tùng thì chứng cứ vô tội của Trương Tụng Đức, ngoại trừ đơn thuốc kia, quá nửa là phán đoán của lão về nhân phẩm thiếu gia nhà mình. Trương Phúc Tùng kia cứ nhất nhất nói Trương Tụng Đức là bậc chính nhân quân tử, không thể làm những việc thông dâm, hại người như thế, nhưng những lời ấy chẳng qua là lời nói từ một phía, sao có thể làm bằng chứng được?”.

Những lời này vừa nói ra, ba người không khỏi có chút kinh ngạc, nhưng Triệu Hổ vẫn không can tâm, hỏi tiếp: “Nếu đã như thế, lẽ nào tửu lâu này lại có thể tra ra manh mối gì ư?”.

Kim Kiền nhướn mày, nói: “Trương Tụng Đức là một đại phu của Trần Châu phủ, hiện giờ lại bị nhốt trong ngục, bách tính Trần Châu tất sẽ bàn tán về chuyện đó, mà từ lâu này, người ra vào vô số, là nơi tin tức xuyên suốt nhất, bắt đầu từ đây tất nhiên là có thể tìm được manh mối trong vụ án của Trương Tụng Đức, hoặc giả cũng có thể từ lời nói của dân chúng mà phán đoán được một, hai phần về nhân phẩm của Trương Tụng Đức”.

“Nếu như vẫn không có cách nào làm rõ vụ án này thì phải làm thế nào?”, Triệu Hổ cũng hỏi.

Kim Kiền nhún vai đáp: “Vậy chỉ còn cách nửa đêm đột nhập vào đại lao, hỏi Trương Tụng Đức thôi”.

Ba người nghe xong đều im lặng.

Trương Long, Triệu Hổ tuy lòng không phục nhưng nhất thời không có lời nào để phản bác. Triển Chiêu thì mang theo vẻ mặt tán thưởng, gật đầu.

Cho tới khi thức ăn được mang lên, mọi người đều trầm mặc, chẳng ai nói gì lảng lảng dùng bữa, có điều bất tri giác họ đều đồng tai lên, cố gắng nghe ngóng xung quanh, chỉ có mỗi mình Kim Kiền là chuyên tâm “đấu trí” với đám đồ ăn trước mặt.

Nhưng từ lâu vốn rất rộng, khách nhân thì thưa thớt, lại ngồi phân tán khắp nơi, mấy người bọn họ nghe ngóng cả nửa ngày trời cũng chẳng có thu hoạch gì. Đường khi mọi người có chút sốt ruột, thì đột nhiên nghe thấy dưới lầu tiểu nhị cao giọng hô lớn: “Ôi, Bàng gia, ngài tới rồi, xin mời vào trong, bàn riêng của ngài đã chuẩn bị xong rồi”.

Cùng với tiếng của tiểu nhị là tiếng lạch bạch lộp bộp của một đám người đang đi lên cầu thang, tiểu nhị đi trước dẫn đường, theo sau là năm, sáu người. Người đi đầu, thân hình cao hơn một trượng, vận trường bào bằng gấm, chân đi giày da màu đen, mặt như cái bánh nướng, lông mày hình chữ bát, mắt thì híp, mũi thì to tướng đỏ như quả táo nằm chính giữa mặt, ôm cái phụng phệ, chỉ thấy bụng mà chẳng thấy chân đâu, lắc lư leo lên lầu hai rồi ngồi xuống chỗ cách Triển Chiêu một bàn.

Năm người sau lưng hắn đều mặc trang phục của đầy tớ, cung kính đứng cạnh bàn.

“Bàng gia, hôm nay ngài muốn dùng gì?”

Bàng gia mở miệng lộ hai hàm răng vàng khè, nói: “Dọn lên một bàn theo lệ cũ đi”.

“Có ngay!”, tiểu nhị đáp rồi nhanh nhẹn chạy xuống lầu.

Bàng gia kia ngồi cạnh bàn, vẻ như nhàm chán, hết nhìn đồng rồi lại ngó tây, rồi thoáng một cái liếc đến bàn của Triển Chiêu.

Chỉ thấy hắn từ từ đứng dậy, lắc la lắc lư đi đến cạnh bàn của Triển Chiêu, đánh giá Triển Chiêu từ trên xuống dưới mấy lượt rồi mở miệng nói: “Mấy người các ngươi nom rất lạ mặt, là người từ nơi khác đến sao?”.

Trương Long vừa nhìn đã biết kẻ này rất “đức hạnh” rồi, cảm thấy rất không thuận mắt, bất giác khẩu khí cũng gai góc lên vài phần: “Ông đây đến từ nơi nào còn không tới phiên người quân”.

“Cái gì?”, sắc mặt tên Bàng gia kia vụt biến đổi, cao giọng quát: “Người dám nói với ta những lời đó, ngươi có biết ta là ai không?”.

Trương Long hừ lạnh: “Ta quan tâm ngươi là ai sao?”.

“Hỗn xược!”, một gã sai vặt đứng bên cạnh tên họ Bàng kia quát: “Đây chính là đại quân gia của Hầu gia phủ chúng ta, được An Lạc hầu ban cho họ Bàng tên Đại – Bàng quân gia! Mấy tên tiểu tốt không hiểu phép tắc quý cử các ngươi còn không mau kính cẩn mà gọi một tiếng Bàng đại gia?!”.

Kim Kiền vừa nghe vậy đã thấy vô cùng buồn cười, thiếu chút nữa thì phun toàn bộ cơm miệng ra, thầm nghĩ: Bàng đại gia? Còn là Bàng bụng lu[2] nữa kia!

[2] Trong tiếng Trung, Bàng đại gia và Bàng bụng lu cách phát âm gần giống nhau.

Trương Long lại không có dây thần kinh hài hước nào đứng phắt ngay dậy quát: “Chẳng qua chỉ là một tên quân gia coi công cho nhà họ Bàng, thế mà dám phách lối hung hăng thế sao?”.

“Cái gì?”, mấy tên sai vặt đứng xung quanh Bàng Đại lập tức xông đến bao lấy Trương Long, tên nào tên nấy mặt mũi hung tợn. Trương Long hiểu ngay tình huống, hai tay xiết chặt lại. Nhìn thấy hai bên chuẩn bị động thủ, Triển Chiêu này giờ im bất động đứng bất dậy, chắp tay nói: “Bàng đại gia, chúng tôi chẳng qua là thương nhân thuận đường đi ngang qua đây, không hiểu phép tắc, mong ngài lượng thứ”.

Những lời này vừa thốt ra, dường như là Bàng Đại mà ngay cả Trương Long, Triệu Hổ cũng sửng sốt, Kim Kiền thì vội vàng bưng chén trà lên uống một hơi cho thuận khí.

Bàng Đại nhất thời ngẩn ra, sau đó định thần lại nhìn kỹ người trước mặt.

Chỉ thấy người thanh niên này, có một đôi mắt đen lấp lánh như ánh sao, thân người thẳng như cây tùng đón gió, phong thái vững vàng tựa núi, thâm trầm như biển, kiêu tuệ đung đưa trong gió, bức tranh ấy quả là hữu tình vô hạn.

Bàng Đại ngây ngẩn nhìn Triển Chiêu hồi lâu, đột nhiên hần rút ra một cái quạt, chẳng biết là lôi ra từ đâu nữa, phạch một cái xòe quạt ra, vẻ mặt mờ ám đi tới cạnh Triển Chiêu, lả lơi nói: “Vị tiểu ca này, không biết có hứng thú tới phủ Hầu gia vui chơi một chuyến không?”.

“Phụt...”

Cơm cùng nước trà từ miệng Kim Kiền thẳng tắp một hàng bay tới đậu trên mặt Bàng Đại.

Về phần Bàng Đại thì khuôn mặt dính đầy những hạt cơm, nước trà nhỏ tong tỏng xuống từ khuôn mặt nức ních những thịt của hắn, đáng vẻ nom vô cùng tức cười.

Thế nhưng, lúc này Kim Kiền lại không cười nổi, mà Trương Long, Triệu Hổ cũng thế, cười không được giận chẳng xong, còn đám trợ thủ của Bàng Đại cũng không có vẻ gì là phần nộ. Hiện giờ, vẻ mặt của tất cả chỉ thể hiện có một thứ, đó là – cực kỳ hoảng sợ.

Áo tuyền một màu lam kia xưa nay luôn ôn hòa bình tĩnh, nhưng lúc này lại như bầu trời âm u trước trận cuồng phong mưa tuôn xối xả, mây đen cuộn cuộn nổi lên không ngừng; đôi môi lúc nào cũng mang một màu sắc hồng sáng ấm áp thì giờ đây lại trở nên tím tái, gân xanh hằn trên mu bàn tay cầm kiếm, còn vỏ kiếm thì kêu lạch cạch không ngừng.

Mọi người chỉ cảm thấy cơn cuồng phong trước mắt đang ầm ào nổi lên, bỗng cái bóng màu lam lóe lên như chớp giật, đến khi định thần lại, Bàng Đại đã nằm ngay đơ đứng chữ “đại[3]”, hai mắt trắng dã, nằm nguyên tại chỗ, không nhúc nhích.

[3] Chữ đại (trong ngoặc là từ tiếng Hán), từ tượng hình chỉ một người đang dang hai tay hai chân.

Hoàn toàn yên lặng.

Đột nhiên, một gã sai vặt hô hoán kêu lên: “Cứu với, Bàng đại gia bị giết rồi!”.

Sau đó, những tiếng tri hô kêu cứu cứ liên tiếp vang rền.

“Bàng đại gia, Bàng đại gia...”

“Người đâu, mau đi báo quan...”

...

Hiện trường vô cùng hỗn loạn, còn ba người Kim Kiền, Trương Long, Triệu Hổ lại ngẩn ra đứng yên tại chỗ, mắt mở to nhìn bóng dáng màu lam u ám khiến người ta sợ hãi kia, do dự không biết có nên tiến lên không.

Đúng lúc mọi người đang lúng túng khó xử thì đột nhiên phía sau cầu thang vang lên những tiếng bước chân rầm rập, mấy nha dịch mặc sai phục vừa chạy lên vừa quát lớn: “Kẻ nào, kẻ nào báo quan?”.

Trong số đó có một gã nha sai tinh mắt, liếc một cái đã nhìn thấy Bàng Đại nằm thẳng đơ trên đất, nhất thời luống cuống, càng quát to hơn nữa: “Kẻ nào, rốt cuộc là kẻ nào đã thương Bàng đại gia?”.

Mấy gã sai vặt nhìn thấy quan sai liền như thấy được người nhà mình, đều chạy tới, nhất tề chỉ về phía bốn người Triển Chiêu, dị khẩu đồng thanh kêu lên: “Chính là bọn chúng!”.

Nha sai lập tức xông tới bao vây họ lại.

Kim Kiền thấy tình hình không ổn, đang tính bỏ chạy thì bỗng thấy chân cứng lại, cho dù là nửa bước cũng không tài nào nhúc nhích nổi.

Kim Kiền kinh sợ, quay phắt sang nhìn Triển Chiêu. Chỉ thấy Tiểu Miêu, chẳng có tí xíu nào là phần nộ cả, vẫn là Nam hiệp ôn hòa nho nhã như trước, có điều giữa mi tâm hiện lên vẻ hài lòng vì đã đạt được ý đồ.

Kim Kiền thầm kêu khổ không thôi, chỉ có thể giương mắt lên mà nhìn Trương Long, Triệu Hổ thể hiện thần uy đột phá vòng vây, mở đường máu xông ra ngoài. Còn chính mình thì bị điểm huyết không tài nào nhúc nhích được với Tiểu Miêu chẳng mấy may phản kháng bị đám bồ khoái áp giải ra khỏi tử lâu, vô cùng rõ ràng, điểm đến chính là đại lao của phủ nha.

Đương nhiên, Kim Kiền cũng không bỏ qua ánh mắt đầy thâm ý của Trương Long, Triệu Hổ liếc nhìn Triển Chiêu trước khi rời đi.

24. Q.2 - Chương 4

Tại nhà giam phủ nha thẩm Tụng Đức.

Kinh hoàng nghe chuyện Hầu gia Trần Châu.

Đại lao của phủ nha Trần Châu, ánh sáng mờ mờ, ẩm ướt ghê người. Nhà giam tổng cộng có một trăm ba mươi phòng, trong đó nhà giam nam có tám mươi phòng, nhà giam nữ có năm mươi phòng, mỗi bên đều có lao đầu, ngục tốt canh giữ đông vô số kẻ, mặc dù không thể sánh với khí thế uy nghiêm, thâm trầm của đại lao Khai Phong phủ, nhưng cũng coi như canh phòng chặt chẽ.

Trong dãy nhà lao của nam này có mười gian dành cho nữ tù, mà phạm nhân bị giam trong đó đều mang trọng tội, thế nên canh gác cũng cẩn mật hơn mấy phần. Hôm nay, trong tử lao này lại có hai người mới bị giam vào, bất luận thế nào vẫn có chút kỳ lạ và đột ngột.

Một người là nam tử mặc áo lam tuần tú nho nhã, kẻ còn lại là một thiếu niên gầy gò mảnh khảnh, tuy không thể sánh được với nam tử áo lam tuần nhĩ kia nhưng cũng coi như là mặt mày thanh tú.

Hai người chân trước vừa mới bước vào phòng giam, chân sau đã có mấy ngục tốt lấy dây xích to bằng cổ tay quấn vòng tầng tầng lớp lớp trên cửa rồi khóa lại, khí thế oai nghiêm tột bậc.

Nhưng hai người đó lại chẳng chút để ý. Nam tử áo lam chỉ hơi nhướn mày rồi tìm một chỗ ngồi xuống, còn thiếu niên kia, tuy rằng mặt mày có chút sầu não lo lắng, có chút bất đắc dĩ than thở, nhưng cũng chẳng có vẻ gì là tuyệt vọng cả.

“Hai tên tiểu tốt ăn gan hùm mật gấu kia, lần này nhất định sẽ cho các ngươi bò lê bò càng!”

Ngục tốt buông lời hăm dọa rồi phần nộ bỏ đi.

Đợi đến khi ngục tốt đi xa, thiếu niên kia đã ngồi trên đất, thở dài một cái, bất đắc dĩ mở miệng nói: “Tiểu nhân nói này Triển... Khụ Triển đại gia, hiện giờ ta đã vào tử lao rồi, ngài có cao kiến gì không?”. Còn bụng thì nghĩ: Hai lần rồi, đã hai lần rồi! Chưa đầy ba tháng, mình đường đường một người hiện đại, vậy mà phải vào nhà lao nghỉ mát tận hai lần. Hừ hừ, cho dù nhà lao có cung cấp cơm miễn phí, nhưng cũng đâu cần phải vào thăm thường xuyên như thế chứ...

Người áo xanh không đáp, chỉ chậm rãi đứng dậy, yên lặng nhìn phạm nhân trong tử lao xung quanh.

Trong tử lao này, phạm nhân gầy gò như que củi, thần sắc uể oải, ánh mắt thì lơ đãng. Trong nhà giam bên cạnh, có một người đang cuộn mình trong góc tường, mặc áo tù nhân, tóc tai tán loạn, nhưng nhờ vào chút ánh sáng âm u thì thấy người nọ tướng mạo rất tuần tú, ngũ quan đoan chính, giữa mi tâm còn ẩn hiện vẻ thư hương, chẳng ăn nhập gì với không khí trong tử lao này cả.

Triển Chiêu đi đến chần song bên hông nhà giam, ngồi xổm xuống, nói với người trong phòng giam bên cạnh: “Vị huynh đệ này, không biết nên xưng hô với huynh như thế nào?”.

Người trong phòng giam bên cạnh tựa hồ không nghe thấy, mắt cũng chẳng buồn chớp lấy một cái.

Triển Chiêu ngừng một lát, lại nói: “Huynh đệ, tiểu đệ tên gọi A Chiêu, hôm nay chúng ta gặp nhau trong nhà giam này, cũng coi như là có duyên, huynh đệ cũng nên cho biết tên gọi chứ”.

Người nọ vẫn im lặng không đáp.

Kim Kiền ở cạnh thấy thế thì phì cười, nghĩ bụng: Tiểu Miêu bình thường đều được người bên cạnh bắt chuyện, hiện giờ lại phải đi bắt chuyện với người khác, e là tỉ lệ thành công không cao.

Triển Chiêu nghe thấy tiếng cười nhạo của Kim Kiền bèn quay phắt lại, đôi con ngươi đen láy sáng quắc bắn thẳng đến khiến Kim Kiền giật mình chột dạ.

“Khụ...”, Kim Kiền ho khan hai cái, cào cào đầu, đứng dậy, đột nhiên hướng ra phía ngoài phòng giam kêu lớn: “Người đâu, ông đây muốn uống nước, còn không mau bưng nước qua đây?!”.

Tiếng kêu này, nhất thời dọa cho chúng nhân trong tử lao sợ đến nhảy dựng lên. những kẻ bị giam trong tử lao này, kêu oan có, gào thét hăm dọa giết người có, khóc lóc kể lể đến không chịu nổi có, nhưng chẳng có ai to gan lớn mật dám sai bảo ngục tốt bưng nước tới hầu hạ bao giờ.

Người trong nhà giam bên cạnh cũng kinh ngạc, chậm rãi quay đầu nhìn Kim Kiền.

Chợt nghe thấy tiếng bước chân từ xa đi tới gần, hai ngục tốt xông tới, quát lớn: “Kẻ nào, tên khốn nào ở trong này kêu gào?”.

Kim Kiền thấy có người tới, lập tức như biến thành người khác, vừa gật đầu vừa cười nói: “Hai vị ngục tốt đại ca, tiểu đệ có hơi khát nước, phiền hai vị đại ca mang chén nước tới cho tiểu đệ”.

“Dựa vào người?!”, một tên ngục tốt cười khẩy nói: Ta có nước cũng đem cho lợn, cho chó chứ không đem cho người!”.

Kim Kiền nghe vậy lớn tiếng tranh luận: “Người nói cái gì, cho dù ta có bị giam vào đại lao thì cũng là con người!”.

“Con người? Phạm nhân bị giam vào đây đều không bằng chó lợn!”, ngục tốt cũng cao giọng quát.

Khóe miệng Kim Kiền giật giật, cổ kìm nén lửa giận, sau đó nói: “Hai vị, không cần phải nói khó nghe như thế, tôi chẳng qua chỉ là muốn xin chén nước uống mà thôi...”.

“Câm mồm!”, hai tên ngục tốt đột nhiên rút cây roi đeo bên hông ra, hướng tới bàn tay đang nắm chần song cửa của Kim Kiền quật tới.

Kim Kiền cảm thấy trước mắt như có hai cơn gió màu đen quất qua, còn chưa kịp phản ứng thì đã bị một luồng công lực phía sau lưng kéo lùi, rồi lại nghe thấy hai tiếng “chát, chát”, khi roi da quất lên chần song, còn bản thân mình thì đã được Triển Chiêu kéo về phía sau một cách an toàn.

Hai tên ngục tốt thấy mình quất roi trượt, đầu đã chịu bỏ qua, vừa mới bước lên định chửi bới hăm dọa thì đột nhiên toàn thân phát run. Định thần lại nhìn kỹ, chỉ thấy nam tử áo lam kia, sắc mặt sa sầm, đôi con ngươi đen láy sáng quắc đang trừng trừng nhìn chúng, cứ như có thiên quân vạn mã đang ở trước mặt vậy.

Hai tên ngục tốt giật mình hoảng sợ, toàn thân run cầm cập, đưa mắt nhìn nhau, cố làm ra vẻ bình thường, thu lại roi, nói: “Hôm nay ông đây tâm tình rất tốt, không so đo với tên nhóc nhà người nữa!”, nói xong, hai tên te tái chạy khỏi tử lao.

Kim Kiền trốn ở sau lưng Triển Chiêu, đưa tay lên lau mồ hôi lạnh túa ra trên trán, thầm nghĩ: Kể “đột kích bất ngờ giành chiến thắng” suýt nữa thì đã thành “khổ nhục kế”. Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật, cũng may là phản ứng của Tiểu Miêu cực nhanh, không thì hai tay mình đã gặp họa rồi.

Triển Chiêu từ từ quay người, có chút không vui nhìn Kim Kiền, vừa mới mở miệng định nói thì lại nghe thấy tiếng của người ở nhà lao bên cạnh: “Vị tiểu huynh đệ này, cậu hà tất phải chịu khổ như thế?”.

Triển Chiêu thấy người nọ mở miệng thì sửng sốt, Kim Kiền cũng có chút kinh ngạc, thầm lẩm bẩm: Không ngờ được cái mưu kế bỏ đi của mình thế mà cũng có vài phần tác dụng.

Triển Chiêu nhìn Kim Kiền một cái, tiến lên vài bước, nói với người ở phòng giam bên cạnh: “Vị tiểu huynh đệ này của tại hạ, trước giờ nói năng có hơi quái dị một chút, chẳng ngờ rằng hôm nay bị giam trong tử lao này rồi mà ăn nói vẫn không chừng mực đến thế”.

Da mặt Kim Kiền giật giật, thầm nghĩ: Cái con mèo thối không có lương tâm này, tôi đây tốt bụng giúp anh, thế mà anh lại dám qua cầu rút ván, giờ anh lại đi kể lể trách ngược lại tôi cơ đấy.

Người ở phòng giam bên cạnh lại lắc đầu, nói: “Vị tiểu huynh đệ này tính tình thẳng thắn, tại hạ khâm phục vô cùng”.

Triển Chiêu ngồi xếp bằng dưới đất, tiếp tục nói: “Huynh đệ, tại hạ thấy những lời ăn tiếng nói của huynh rất lễ độ, nhã nhặn, không biết huynh phạm tội gì mà bị giam trong tử lao này?”.

“Chúng tôi nói tại hạ đã giết người.”

“Huynh đã giết người?”

Người nọ chậm rãi lắc đầu nói: “Tại hạ vốn là một đại phu, trước giờ chỉ biết cứu người sao có thể giết người được chứ?”.

Triển Chiêu nghe thế lòng liền hiểu rõ, lại nói: “Thì ra huynh đệ là một đại phu”.

Người nọ gật đầu: “Nhà tại hạ mấy đời hành nghề y, đến đời của tại hạ, tuy cha mẹ mất sớm, nhưng nhờ vào những y thư tổ truyền thuật của tại hạ coi như có chút thành tựu, hành y cho tới nay cũng xem là có chút danh tiếng”.

“Nói như thế thì, huynh đệ không còn người thân sao?”

“Còn có một lão bộc...”, nói đến đây, người nọ thở dài, ai oán nói: “Nay tại hạ đã bị giam trong đại lao, cũng không biết Phúc Tùng...haizz...”.

Triển Chiêu nghiêng người về phía trước hỏi: “Phúc Tùng trong lời của huynh đệ có phải là lão bộc của nhà huynh?”.

Người nọ gật gật đầu, đáp: “Đúng vậy, Phúc Tùng đã nuôi nấng tại hạ từ nhỏ cho tới lúc trưởng thành, hai người tại hạ tuy tiếng là chủ tớ, nhưng tình như cha con, nương tựa lẫn nhau. Nay tại hạ bị khép vào tử tội, sau này Phúc Tùng làm sao cô độc sống một mình được đây”.

Nói rồi, nét mặt người nọ đượm vẻ thê lương, buồn bã, hai mắt rưng rưng những lệ.

Triển Chiêu và Kim Kiền thấy vậy liền hiểu rõ, người trước mắt họ cố nhiên là Trương Tụng Đức.

Triển Chiêu nhíu đôi mày liễu mác lại, ngừng một lát mới nói: “Không biết người bị hại trong tội danh sát nhân của huynh là ai?”.

“Là Hoàng Đại Hổ, làm nghề đồ tể trong thành.”

“Hoàng Đại Hổ vì có gì mà chết?”

Trương Tụng Đức thở dài nói: “Là do uống thuốc của tại hạ, trúng kịch độc mà chết”.

“Kịch độc?”

“Là thạch tín.”

Triển Chiêu nghe vậy, lên từ từ đứng dậy, đi ra giữa phòng giam, đưa lưng về phía Trương Tụng Đức nói giọng nghi hoặc: “Hoàng Đại Hổ đúng thực là uống thuốc của huynh nên mới trúng độc mà chết?”.

“Đúng thế...”

Triển Chiêu đi vài bước rồi đột nhiên cao giọng hỏi: “Đúng thực là do huynh hạ độc?”.

Trương Tụng Đức bị giọng nói của Triển Chiêu làm cho giật mình, đáp theo phản xạ: “Đương nhiên là không phải!”.

“Vậy huynh có từng nghĩ tới, thê tử của Hoàng Đại Hổ hạ độc giết chồng không?”

“Đương nhiên cũng không thể có chuyện đó!”

“Huynh dựa vào đâu mà dám chắc như thế?”

“Thu Nương không phải là hạng người đó!”

Triển Chiêu từ từ quay người lại, nhìn kỹ Trương Tụng Đức, trầm giọng nhắc lại: “Thu Nương?”

Lúc này Trương Tụng Đức mới cảm thấy mình đã lỡ lời, vội sửa lại: “Là thê tử của Hoàng Đại Hổ... Hoàng thị. Bởi tại hạ từng trị bệnh cho Hoàng Đại Hổ một thời gian, đối với Hoàng thị cũng có vài phần giao tình, nhất thời lỡ lời...”

“Có giao tình ư?”, Triển Chiêu nheo mắt, trầm ngâm giây lát rồi đột nhiên cao giọng, lớn tiếng quát: “Chính bởi huynh nhân lúc trị bệnh cho Hoàng Đại Hổ mà có tư tình với Thu Nương, Hoàng thị, nên mới âm mưu cùng Thu Nương hạ độc hại chết Hoàng Đại Hổ?!”

“Đương nhiên không phải, tình cảm giữa tại hạ và Hoàng thị, chẳng qua là tình tỷ đệ, sao có thể có tư tình?!”

“Nếu không phải là hai người giết người, vậy thì Hoàng Đại Hổ bị kẻ nào sát hại?”

“Nếu như tại hạ biết thì đã không bị người ta vu oan giá họa, đã không bị nhốt vào nhà lao thế này!” Nói xong mấy câu này, Trương Tụng Đức mới cảm thấy không đúng, lời lẽ của nam tử áo lam này sao lại giống như quan phủ thẩm vấn phạm nhân vậy? Lại nhìn kỹ người áo lam này, một thân chính khí凛冽 bao trùm, đâu có chỗ nào giống với loại người làm điều gian phạm pháp được, ngược lại còn có vài phần hiệp khí trên giang hồ, ẩn hiện vài phần khí thế tôn nghiêm của quan gia nữa. Trương Tụng Đức nhất thời sinh lòng nghi hoặc, ngừng một lát nghi ngờ hỏi: “Vị huynh đệ này, tại hạ thấy huynh khí độ bất phàm, vì sao lại bị giam vào đây?”

Lúc này Triển Chiêu đang suy xét tình tiết vụ án, trầm ngâm không đáp.

Trương Tụng Đức lại càng cảm thấy không ổn, ánh mắt lướt sang Kim Kiên.

Kim Kiên thấy vậy, đành phải hòa hoãn trả lời: “Hai chúng tôi vốn cũng có chút danh tiếng trên giang hồ, cũng bởi đã thương quân gia của An Lạc phủ tại tửu lâu nên mới bị bắt giam vào đây”.

Trương Tụng Đức nghe nửa câu đầu, nghi hoặc trong lòng đã xua tan đi vài phần, nhưng vừa nghe đến nửa câu sau liền kinh ngạc kêu lên: “Cái gì?! Hai người đắc tội với người của Hầu gia phủ?”

“Đúng thế, chẳng qua chỉ là giáo huấn một tên quân gia, thế mà lại bị bắt giam vào tử lao”, Kim Kiên nhún vai đáp.

Trương Tụng Đức lắc đầu, thở dài nói: “Xem ra hai vị là người từ nơi khác đến, không biết tình trạng của Trần Châu này rồi”.

Triển Chiêu và Kim Kiên nghe vậy, không khỏi có chút ngạc nhiên. Triển Chiêu hỏi: “Lẽ nào Trần Châu có điều gì không thể để cho người khác biết?”

Trương Tụng Đức nhìn hai người họ đáp: “Sau khi hai vị vào thành, thấy tình hình nơi này như thế nào?”

“Tuy không sánh được với sự phồn hoa náo nhiệt của Đông Kinh Biện Lương nhưng cũng xem là yên ả, thư thái.”

“Hai vị huynh đệ, hai vị bị lừa rồi!”

“Bị lừa?” Triển Chiêu nghe vậy vội hỏi: “Lời này của huynh phải hiểu thế nào?”

“Trần Châu này năm ngoái cả năm đại hạn, mùa màng thất thu, bách tính chết đói nhiều vô kể, nhưng An Lạc hầu, không biết vì nguyên nhân gì, lại cấu kết với quan phủ, đem chuyện hạn hán giấu kín, không bẩm báo lên trên, đã thế còn bắt dân chúng đói khổ ngụy tạo cảnh phố thị phồn hoa để lừa gạt các quan viên, những khách lữ hành đi ngang qua, đề phòng tình hình hạn hán bị lộ ra ngoài. Huynh xem những phạm nhân bị giam trong tử lao này, đa phần là do không nguyện ý tiếp tay cho hành động đó của Hầu gia nên mới bị phán tội chết.”

Những lời này vừa nói ra, Triển Chiêu, Kim Kiên bỗng thấy bàng hoàng kinh hãi.

“Những lời này là thật?!” , Triển Chiêu cao giọng hỏi.

“Nếu huynh đài không tin, có thể hỏi những người trong nhà lao này.”

Triển Chiêu nghe vậy liền hướng phạm nhân xung quanh phòng giam hỏi từng người một. không ngoài dự đoán, câu trả lời của tất cả đều giống y như lời của Trương Tụng Đức.

Về phần Triển Chiêu, đôi mày liễu mác nhứ chặt, đôi mắt hổ mở lớn trừng trừng, hai tay xiết chặt lại khiến những khớp xương kêu rắc rắc.

Kim Kiên thầm tặc lưỡi, nhưng lòng cũng có chút khó hiểu: Theo lý mà nói, hạn hán vốn là thời cơ tốt để nhân lúc “cháy nhà mà hôi cửa”, ấy vậy mà An Lạc hầu lại đem tình hình hạn hán giấu nhem đi không báo, quả thực là kỳ lạ.

Bên này Kim Kiên còn đang băn khoăn, thì đã nghe Trương Tụng Đức nói tiếp: “Không chỉ như thế, mà An Lạc hầu còn lập Nhuyễn Hồng đường, đem tất cả những nữ tử có nhan sắc ở Trần Châu nhốt trong đó để chơi đùa thậm chí, thậm chí...”.

“Thậm chí cái gì?!” , hai mắt nghiêm nghị, giọng nói chứa đầy chính khí, Triển Chiêu hỏi.

Khuôn mặt Trương Tụng Đức co rúm lại, hồi lâu sau mới nói: “Thậm chí, An Lạc hầu còn sai người đưa các danh y từ khắp nơi vào phủ, tiếng là chữa bệnh, kỳ thực là bào chế xuân dược cho An Lạc hầu nhằm hại các nữ tử. Ngay cả tại hạ cũng bị nô bộc của Hầu phủ mời đến, có điều đã bị những lời lẽ nghiêm khắc của tại hạ cự tuyệt ngay từ ngoài cổng”.

Triển Chiêu vung thiết quyền lên, đâm một cái thật mạnh lên vách tường phòng giam.

Lúc này Kim Kiên cũng thấy phần nộ, phải vỗ ngực hồi lâu mới đè nén được cơn giận trong lòng, thầm nghĩ: Chẳng trách Hầu gia lại đem chuyện hạn hán giấu không báo. Nếu báo tình hình hạn hán lên trên, triều đình tất sẽ cử người phát lương thực cứu trợ, đến khi đó, chiêu trò trong Nhuyễn Hồng đường tất sẽ bị lộ ra, hừ... Cái tên An Lạc hầu này lại dám vì dục vọng cá nhân mà cả gan làm vậy như thế, thực là đáng hận vô cùng.

Trương Tụng Đức nhìn nét mặt của hai người, thở dài một cái, bất đắc dĩ nói: “An Lạc hầu ỷ vào thân phận quốc cữu, làm mưa làm gió, hoành hành ngang ngược, hai vị lần này lại đắc tội với người của phủ Hầu gia, e là tính mạng cũng khó bảo toàn. Hai người nên sớm liên lạc với người nhà, chuẩn bị hậu sự, trên đường xuống cửu tuyền ba người chúng ta cũng coi như có bầu có bạn”.

Triển Chiêu dần bình tĩnh lại, ngược mắt nhìn Trương Tụng Đức nói: “Cái gọi là đạo trời soi xét chính là ác giả ác báo, An Lạc hầu làm nhiều điều ác, lúc này báo ứng đã tới ngay nhãn tiền rồi! Huynh đệ cũng không cần phải bi quan quá, nếu quả thực huynh đệ bị hàm oan, chân tướng vụ án của huynh tất sẽ có ngày được sáng tỏ”.

Trương Tụng Đức nghe vậy lại khẽ cười buồn, nói: “Cái gì mà ác giả ác báo, tuy huynh đệ nói như thế, nhưng hai người bọn huynh lúc này chẳng phải cũng đang bị nhốt trong lao ngục đó sao?”.

Triển Chiêu khẽ nhướn mày, khóe môi hơi nhếch lên, ôm quyền nói: “Huynh đệ, tiểu đệ còn có việc quan trọng phải làm, xin cáo biệt tại đây, hai người chúng ta vốn có duyên, tất sẽ có ngày gặp lại”.

Những lời này vừa thốt ra, dường như là Trương Tụng Đức ngăn người sững sốt mà ngay cả Kim Kiên cũng ngu ngơ không hiểu gì.

Triển Chiêu bước vài bước đến cửa phòng giam đang bị khóa chặt, đưa tay nắm lấy chấn song bằng gỗ, cánh tay khẽ lay động, một làn khói nhẹ bay lên. Mấy chấn song bằng gỗ trên cửa nhà giam bỗng nhiên gãy vụn, rắc rắc, rộp rộp, mặt gỗ lả tả rơi xuống.

Trương Tụng Đức liền ngẩn ngơ, những phạm nhân khác trong nhà lao cũng kinh hoàng thất sắc. Cầm của Kim Kiên thì rơi cái bẹp trên đất.

Triển Chiêu xoay người thi lễ qua với Trương Tụng Đức, lại nói với Kim Kiên: “Đi”.

Dứt lời, dưới chân phát lực, nhảy vọt ra ngoài.

Kim Kiền vội nhặt lại cái cầm của mình, nhanh chóng phi theo sau.

Hai bóng người tựa như ảo ảnh, chỉ trong chớp mắt đã biến mất.

Để lại mọi người trong tử lao ngơ ngác sững sờ hồi lâu, rồi có người bỗng quỳ xuống, chắp hai tay lại hô to: “Phật tổ hiển linh, chúng ta được cứu rồi, Trần Châu được cứu rồi...”.

Về phần hai người Triển Chiêu và Kim Kiền khi xông ra khỏi tử lao, ngục tốt phụ trách canh gác thậm chí còn không cả phản ứng lại thì đã bị Triển Chiêu dùng đầu ngón tay cách không điểm huyệt, bất tỉnh nhân sự. Hai người một đường chạy thẳng ra khỏi nhà giam mà không gặp phải một chút ngăn trở nào, quả thực có thể gọi là thần không biết, quỷ không hay.

Kim Kiền vừa chạy vừa xúc động bồi ngùi, thầm nhủ: May mà Tiểu Miêu là con người nguyên tắc khổ hạnh, nếu Tiểu Miêu cũng tham tiền giống mình thì với thân thủ này, đảm bảo thời Bắc Tống sẽ xuất hiện một “thần trộm” đại danh鼎鼎.

Cho đến khi hai người ra đến cửa nhà lao, Kim Kiền nhìn thấy trăng non treo trên đỉnh đầu, hít thật sâu một hơi: Không khí tự do thật trong lành, vừa ngửi vào cả người liền thư thái thoải mái.

Kim Kiền còn đang say sưa, ngây ngất thì thấy thân hình Triển Chiêu bỗng chuyển động, hướng về phía nhà giam nữ mà chạy.

Kim Kiền giật mình, vội vàng đuổi theo Triển Chiêu, gấp gáp hỏi: “Triển đại nhân, chúng ta đi đâu?”.

Triển Chiêu không buồn quay đầu lại đáp: “Đến nhà giam nữ, thăm dò Hoàng thị”.

Kim Kiền nhất thời kinh hãi, lập tức dừng ngay cước bộ, xoay người chạy ra phía ngoài, thầm nghĩ: Tiêu rồi, tiêu rồi, con mèo này ngồi nhà lao thành nghiện mất rồi, ngồi nhà giam nam xong còn chưa đã nghiện, lại đòi đi nhà giam nữ cho đủ bộ. Mình đây vẫn là không nên quấy rầy nhã hứng của Triển đại nhân, về trước cho lành.

Nhưng Kim Kiền còn chưa chạy được mấy bước đã thấy cổ áo bị níu chặt lại, còn bản thân nàng thì bị một luồng lực mạnh mẽ kéo trở lại.

Kim Kiền cố sức quay đầu, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy hai cái tai mèo đang đảo lộng lên.

“Kim Kiền, tuy ngươi là thân nam nhi, nhưng dù sao vẫn chưa thành niên, đến nhà giam nữ tìm người vẫn thích hợp hơn Triển mỗ...”

“Khụ khụ...”, Kim Kiền bị nghẹt, thiếu chút nữa là không thở nổi, dở khóc dở cười, thầm kêu: Lãng nhàng cả nửa ngày trời, hóa ra Tiểu Miêu chộp mình tới nhà lao ngồi tù lại là vì nguyên nhân như vậy... Trời ạ...

25. Q.2 - Chương 5

Tại Nhuyễn Hồng đường Thu Nương kêu oan.

Vì báo tin Trương Triệt phải hồi kinh.

Bên ngoài cửa nhà giam nữ của phủ nha Trần Châu, một đám ngục tốt bị Triển Chiêu điểm vào huyệt mà mê man nằm la liệt dưới đất. Chỉ còn một tên ngục tốt vẫn trong trạng thái tỉnh táo, có điều hẳn đang bị thanh Cự Khuyết kề cổ, thực chỉ muốn ngất như đồng bạn cho xong.

Khuôn mặt Triển Chiêu quá sức lạnh lùng, sắc mặt đen sì quả thực có thể sánh được với Bao đại nhân của Khai Phong phủ.

“Ngươi vừa nói cái gì?”

Ngục tốt bị thanh Cự Khuyết kề cổ sắc mặt trắng bệch, cứ run lập cập mãi mới lập lại được câu mình vừa nói: “Tiểu... tiểu nhân nói là trong đại lao không có nữ phạm nhân nào tên là Thu Nương cả”.

Cự Khuyết thoáng động lại càng gí sát vào cổ hần thêm vài phần.

“Ngươi nhớ kỹ lại xem, nữ phạm nhân đó là Hoàng thị, Thu Nương, bị phán tội thông dâm mà đưa vào đây”.

Toàn thân ngục tốt run lấy lấy, run giọng nức nở nói: “Vị... vị anh hùng này, trong... trong đại lao quả thực không có nữ phạm nhân nào tên gọi Thu Nương cả”.

Triển Chiêu nghe vậy, đôi mày liễu mác càng nhíu chặt, bắt giác nhìn Kim Kiền.

Kim Kiền cũng vô cùng khó hiểu, lắc lắc đầu.

Triển Chiêu đánh giá tên ngục tốt trước mặt mình mấy lần, thấy hắn bị dọa cho mồm miệng cứng đờ cả ra, không thể nào có gan mà bịa chuyện được, mới thu lại thanh Cự Khuyết, suy nghĩ một lát rồi tiếp tục hỏi: “Vậy người có biết gì về vụ án Trương Tụng Đức hạ độc hại chết Hoàng Đại Hổ không?”.

Ngục tốt thấy liễu kiếm sắc bén đã cách xa cái cổ của mình thì thở phào một tiếng, nhưng cũng không dám làm trễ nải chuyện của vị anh hùng trước mặt, vừa nghe thấy câu hỏi liền vội vàng đáp: “Có... có biết, vụ án này hầu như ai ở Trần Châu cũng đều biết”.

“Vậy người có biết thê tử của Hoàng Đại Hổ không?”

“Thê tử của Hoàng Đại Hổ...”, ngục tốt ngẫm nghĩ một lát rồi đột nhiên cao giọng nói: “Ai da, tiểu nhân nhớ ra rồi, thê tử của Hoàng Đại Hổ tên gọi Thu Nương, chẳng là người mà anh hùng hỏi chính là cô ta?”.

Triển Chiêu gật đầu nói: “Cô ấy đã bị phán tội thông dâm, theo lý thì phải bị giam ở đây chứ”.

Ngục tốt lắc đầu đáp: “Anh hùng, nếu người mà ngài tìm chính là cô ấy thì ngài đã tìm nhầm chỗ rồi, ngài phải tới Nhuyễn Hồng đường mà tìm mới đúng”.

Triển Chiêu ngẩn người: “Nhuyễn Hồng đường?”.

“Đúng thế, mặc dù Thu Nương bị phán tội thông dâm nhưng vừa mới bãi đường thì đã bị người của phủ Hầu gia đưa đi rồi, căn bản không hề bị giam trong đại lao”.

“Cái gì?!”

Lúc này không phải giọng Triển Chiêu nữa mà là tiếng kêu đầy kinh ngạc của Kim Kiền.

Ngục tốt cho rằng Kim Kiền không tin, liền vội vàng tiếp lời: “Vị... vị tiểu anh hùng này, tiểu nhân tuyệt đối không dám dối gạt ngài, cô Thu Nương đó đáng vẻ vô cùng xinh đẹp, ắt hẳn đã bị An Lạc hầu nhìn trúng, nên nói chuyện với tri phủ đại nhân và đưa cô ta đi cũng chưa biết chừng”.

Kim Kiền đánh mắt sang Triển Chiêu, chỉ thấy hai mắt Triển Chiêu ẩn chứa nộ khí, đôi con ngươi đen nhánh như đang phát sáng, nhất thời đáy lòng lạnh đi phần nửa, thầm nghĩ: Ôi chao ôi, lần này phiền phức to rồi, vốn cứ tưởng rằng chẳng qua chỉ là đi đến đại lao của phủ nha thăm viếng một chuyến thôi, bây giờ xem chừng tám phần là lại phải đêm tối đi du ngoạn cái nơi “Nhuyễn Hồng đường” khỉ gió kia rồi...

“Vậy Nhuyễn Hồng đường nằm ở nơi nào trong thành?”

“Ở ngoại ô phía tây nam”.

Triển Chiêu xoa xoa cằm, rồi đột nhiên ngẩng đầu lên, điểm một cái, tốt ngục liền ngã lộn ra đất, sau đó quay sang ra lệnh cho Kim Kiền: “Kim bổ khoái, chúng ta đi thám thính Nhuyễn Hồng đường một chuyến”.

Chắc chắc... quả nhiên là thế...

“Nhuyễn Hồng đường”, nghĩa cũng như tên, là nơi giam lỏng hồng nhan[1], tuy nằm ở ngoại ô nhưng cũng là ngôi xanh cột đỏ, lầu gác cao ngang trời, so với những đại viện của các phủ hào còn khỉ thế hơn mấy lần, mới nhắc tới gần đã nghĩ thấy mùi phấn son nồng nặc bay ra, gay cả mũi.

[1] Nhuyễn Hồng đường nguyên văn chữ Hán, ở đây “nhuyễn” có nghĩa là giam lỏng, quản thúc, còn “hồng” là màu đỏ, chỉ những cô gái có tư sắc.

Kim Kiền đứng bên ngoài bức tường cao ngất của Nhuyễn Hồng đường, thầm tặc lưỡi: Chắc chắc, quả nhiên là con trai độc nhất của Bàng gia, tiền đề chết người, ngay cả nơi nuôi tình nhân mà kiến trúc cũng bề thế như vậy.

Lại nhìn đến Triển Chiêu, thân hình thẳng tắp, gió đêm hây hây thổi tới chẳng qua chỉ làm tà áo bay bay nhưng lại giống như gió bão ập đến, u ám khiến người ta phát sợ.

Triển Chiêu vừa vào địa phận Trần Châu, tuy chưa gặp được cảnh tượng bi thảm như trong lời nói của Trương Tụng Đức, nhưng cũng chứng kiến cuộc sống của bách tính trong Trần Châu phủ chưa phải là sung túc no đủ, giờ đây lại thấy được Nhuyễn Hồng đường hết sức xa hoa lộng lẫy, tiền của lãng phí vô cùng, không khỏi nổi giận đùng đùng, xiết tay thật chặt, dưới chân phát lực, thân hình trở nên nhẹ bẫng mà bay vút lên, giống y như một chú mèo, lặng lẽ đáp xuống mái ngói một căn phòng trong đại viện.

Vừa mới đột nhập vào đại viện, Triển Chiêu liền cảm thấy có gì đó không đúng, đến khi phát hiện Kim Kiền vẫn bám theo phía sau bỗng không thấy tung tích đâu. Triển Chiêu vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy Kim Kiền vẫn còn đứng một mình bên ngoài đại viện, cúi đầu xuống không biết là xé thứ gì.

Triển Chiêu đang định lên tiếng nhắc nhở thì lại thấy Kim Kiền xé toạc hai vạt áo, nhảy lên nóc nhà, đi vài bước tới bên Triển Chiêu, đưa cho Triển Chiêu một trong hai vạt áo đó.

Triển Chiêu nhận lấy vạt áo, nhìn Kim Kiền, đôi mày liễu mác khê nhíu lại.

Kim Kiền thấy Triển Chiêu cứ nhìn mình, nhất thời không biết làm thế nào, thầm nghĩ: Con mèo này ở nhà môn lâu ngày thành mèo ngổ rồi sao? Hiện tại mình đang đêm thăm viếng Nhuyễn Hồng đường, rõ ràng là đang tìm vận xui ở chỗ quốc cữu đương triều, hơn nữa tướng mạo Tiểu Miêu lại khiến người ta nhìn một lần là chẳng bao giờ quên, ngộ nhỡ thất thủ, há chẳng phải là làm liên lụy đến một người của thế giới hiện đại là mình sao. Còn không mau chóng bịt mắt lại, sửa soạn một chút, tránh cho sau này bị người ta tóm được đuôi... Haizz chẳng lẽ con mèo này chỉ biết bắt trộm chứ không biết cải trang thành trộm? Thôi đi, mình sẽ làm mẫu cho Tiểu Miêu trước vậy.

Kim Kiền lấy vạt áo cầm trong tay bịt chặt lên mắt, chỉ lộ ra đôi mắt, nhìn ngó bốn phía rồi mới hạ giọng thì thào: “Triển đại nhân, che mặt lại như thế này sẽ không dễ lộ sơ hở”.

Triển Chiêu nắm vạt áo trong tay, bỗng có chút dở khóc dở cười. Nghĩ mà xem, Nam hiệp Triển Chiêu, thành danh trên giang hồ từ thuở niên thiếu, sao lại không biết đạo lý nửa đêm đi thăm viếng biệt phủ thì phải bịt mắt để che giấu thân phận chứ. Chỉ là vừa rồi trên nóc nhà chàng đã quan sát trong viện một lượt, vẫn chưa phát hiện thấy thủ vệ canh gác, cũng không phát giác ra người nào có võ công cao cường cả, vậy nên chỉ dựa vào khinh công của mình và Kim Kiền tất nhiên sẽ an toàn mà thoát ra. Nhưng hiện tại nom nét mặt của tiểu bồ khoái này, thì hình như cho rằng mình không rõ đạo lý thường tình trên giang hồ, có ý tốt nhắc nhở mình.

Lại nhìn Kim Kiền, đôi con ngươi lấp lánh phát sáng, nhìn thẳng vào khuôn mặt mình, cứ như thể chỉ hận một nỗi là không thể xé rách da mặt mình xuống vậy.

Nhất thời Triển Chiêu chẳng biết làm thế nào, chỉ còn cách là bịt mắt mình lại rồi mới tung người nhảy vào trong viện. Kim Kiền giờ mới an tâm, nhảy xuống theo.

Hai bóng người lướt nhanh như chớp, không bao lâu sau đã đi gần hết một vòng trong viện. Nhưng trong Nhuyễn Hồng đường này, lầu gác, sương phòng nhiều vô số, hai người tìm rất lâu rồi mà vẫn không có chút thu hoạch nào. Đúng lúc cả hai đang nôn nóng thì vừa vặn thấy một gã gia nô đang đi ở phía trước không xa, thân hình Triển Chiêu khẽ động liền xuất hiện phía sau lưng gã gia nô, ngón tay điểm một cái, cả người gã bắt động.

“Thu Nương đang ở đâu?”

Gã gia nô chỉ thấy một bóng đen lóe lên trước mặt rồi cả người mình cứng ngắc như đá, vốn ngỡ mình đụng phải ma, nhất thời bị dọa cho sợ mất mật, đến cả một câu cũng không sao nói được rõ ràng.

“Ma... ma đại ca, Thu... Thu Nương nào... tôi... tôi không biết, ngài đi tìm người khác đi...”

“Người hãy nhớ kỹ lại xem, đó là thê tử của Hoàng Đại Hổ, Hoàng thị, Thu Nương”.

Gã gia nô nghe xong những lời này, bỗng ngẩn ra, nghĩ bụng: Bây giờ khẩu khí của ma quỷ đều ám áp như thế này à? Tám phần không phải là ác quỷ đến lấy mạng, có lẽ là một con ma tốt đến tìm người thôi.

Nghĩ vậy, gan gã gia nô cũng lớn hơn mấy phần, đầu cũng tỉnh táo không ít, lại nghe Triển Chiêu thúc giục, liền cố nhớ lại rồi vội vàng đáp: “Người ngài hỏi có phải chính là vợ của tên làm nghề đồ tể đó không?”.

“Đúng thế”.

“Cô ta bị giam ở tầng trệt tòa lầu phía kia...”

Triển Chiêu, Kim Kiền liền nhìn theo ánh mắt của gã gia nô, thì thấy ở góc viện phía đông bắc, một lầu các ba tầng đang hòa mình trong ánh trắng, cả tòa kiến trúc đen thẫm trong bóng đêm toát ra khí thế âm u đáng sợ.

Triển Chiêu điểm hôn huyết của gã gia nô, dẫn theo Kim Kiền gấp rút chạy về phía tòa lầu các đó.

Hai người vừa tới phía dưới lầu các thì thấy phía trên cửa tầng trệt có tầng tầng lớp lớp những dây xích khóa, cảnh tượng vô cùng quỷ dị.

Ghé sát người vào cánh cửa, Triển Chiêu thấp giọng hỏi: “Bên trong có ai không?”.

Phía trong tĩnh lặng hồi lâu mới nghe thấy một giọng nữ yếu ớt nói: “Đi về bẩm báo với Hầu gia của các người ta thà chết chứ không theo hần, các người đừng có phí công vô ích nữa...”.

Triển Chiêu khẽ cao giọng hơn mấy phần, hỏi tiếp: “Người ở phía trong, có phải là thê tử của Hoàng Đại Hổ, Hoàng thị, Thu Nương không?”.

Bên trong thoáng im lặng, rồi một loạt những tiếng bước chân chạy từ xa tới gần, tiến sát cạnh cửa, lại nghe thấy nữ tử đó nói: “Người là ai? Vì sao lại biết tên của ta?”.

Triển Chiêu, Kim Kiền nghe vậy thì vô cùng mừng rỡ. Triển Chiêu bèn rút thanh Cự Khuyết ra, nhắm vào những dây xích kia mà chém xuống, một tia hàn quang xẹt qua, nhất thời tia lửa bắn ra tứ phía, nhưng mấy sợi xích kia không biết dùng chất liệu gì mà chế luyện thành, bị thanh Cự Khuyết chém sắt như bùn chém xuống mà chẳng mảy may hao tổn gì.

Chợt nghe Thu Nương phía trong khe khẽ nói: “Người ở bên ngoài, ngài không cần phí công nữa. An Lạc hầu khi khóa cánh cửa đó đã từng nói, xích khóa này được đúc bằng hàn thiết, trừ phi có chìa khóa, nếu không thì cho dù là thần khí trời ban cũng không cách nào chém đứt được nó”.

Triển Chiêu nhíu chặt đôi mày liễu mác, tra thanh Cự Khuyết vào vỏ, ngừng một chút rồi lại hỏi: “Hoàng thị, vì sao cô lại bị giam giữ ở đây?”.

Bên trong thoáng truyền ra âm thanh nức nở, rồi nghe Thu Nương nghẹn ngào nói: “An Lạc hầu muốn làm ô nhục tôi, nhưng Thu Nương thề chết cũng không thuận theo, hần bèn bắt giam tôi vào nơi này”.

“Thực là coi trời bằng vung, lớn mật làm càn!”, Triển Chiêu nghiêng răng, tức giận quát lên.

Kim Kiền chỉ cảm thấy sát khí bên cạnh sườn tựa như lưỡi đao, xẹt qua khiến da thịt đau nhói, thầm nghĩ không hay rồi: Không phải Tiểu Miêu nhất thời phần nộ không kiềm chế được, xách kiếm đi tìm cái tên An Lạc hầu khi gió đó mà bỏ cho hần vài nhát đó chứ...

Về phần Triển Chiêu, tuy hai mắt sung huyết, sắc mặt xanh mét, nhưng lại không có hành động gì, chỉ im lặng đứng đó, hồi lâu sau mới thu liễm nộ khí và sát khí, tiếp tục trầm giọng hỏi: “Hoàng thị, tại hạ hỏi cô, Hoàng Đại Hổ phu quân của cô có phải bị Trương Tụng Đức sát hại không?”.

Tiếng nức nở bên trong thoáng dừng lại, rồi chợt nghe Thu Nương kích động nói: “Đương nhiên là không phải, Trương đại phu chữa bệnh cho phu quân không lấy tiền chẩn trị, lại còn tặng thuốc bổ, người tốt như thế sao có thể hại người được?”.

“Vậy rốt cuộc Hoàng Đại Hổ bị kẻ nào hại chết?”

“Việc này... tôi thật sự không biết...”

“Hoàng Đại Hổ có từng kết oán với ai không?”

“Phu quân là người trung hậu, chưa từng kết oán với ai bao giờ”.

“...”, Triển Chiêu trầm ngâm không nói.

Bỗng bên trong phát ra tiếng “bộp” một cái, là do Thu Nương quỳ gối xuống đất.

“Vị anh hùng này, tuy Thu Nương không biết thân phận của anh hùng, nhưng hiện giờ Thu Nương lỗ mãng, kính xin anh hùng hãy giúp Thu Nương rửa sạch oan khuất, giải oan cho Trương đại phu, Thu Nương xin dập đầu cúi lạy ngài...”

Dứt lời, bên trong truyền ra tiếng khấu đầu binh binh.

Triển Chiêu thở dài nói: “Cô không cần phải làm như vậy, nếu thực sự hai người trong sạch, nhất định sẽ có một ngày lại thấy được ánh mặt trời. Chỉ là lúc này cô đang nằm trong hang cọp, lại không có cách nào cứu cô thoát khỏi bể khổ...”

Lời còn chưa nói hết, bỗng có tiếng bước chân lẫn tiếng ồn ào. Triển, Kim hai người lập tức nín thở ngưng thần, rồi tựa như hai làn khói lướt khỏi mặt đất, lầu các liên khôi phục lại sự tĩnh lặng tịch mịch vốn có.

Chẳng bao lâu sau, hai tên gia đình hộ viện hốt hải chạy tới, nhìn thấy dây xích lẫn ổ khóa vẫn còn nguyên trên cửa mới an tâm rời đi.

Về phần Triển, Kim hai người, rời khỏi Nhuyễn Hồng đường liền phi ra ngoài, hướng nội thành mà chạy, nhanh tới mức chân không chạm đất, không lâu sau đã tới bên ngoài Dục Lạc lâu mà ban sáng họ nghỉ chân. Thân hình vừa dừng lại thì có hai bóng người thi lễ nói: “Triển đại nhân!”

Kim Kiền định thần nhìn kỹ, thì ra người đến chính là hai đại kim cương Trương Long, Triệu Hổ.

Triển Chiêu gật đầu đáp: “Nhị vị huynh đệ, điều tra thế nào rồi?”

Trương Long bước lên trước một bước, trả lời: “Đại nhân, chúng thuộc hạ đã đến nhà của Hoàng Đại Hổ điều tra. Mẹ của Hoàng Đại Hổ một mực cho rằng con dâu mình đã cấu kết với người ngoài hại chết con trai bà ta; mà nhân chứng trên công đường là một phụ nữ hàng xóm với nhà họ, khai rằng bà ta đã tận mắt chứng kiến Trương Tụng Đức cùng Hoàng thị làm chuyện mờ ám. Có điều không biết vì sao, từ đầu chí cuối bà ta chỉ nói chừng ấy, không nói thêm dù nửa chữ”.

Triển Chiêu nghe vậy khẽ nhíu mày trầm ngâm, lại hỏi: “Có tìm được vật chứng không?”

Triệu Hổ bước lên, đưa lên một cái siêu sắc thuốc, nói với Triển Chiêu: “Chiếc bát đựng đầy thuốc kia đã bị tri phủ Trần Châu dùng làm vật chứng trên công đường, nhưng lại quên mất cái siêu sắc thuốc này, chúng thuộc hạ đã phát hiện được ở hậu viện của nhà Hoàng Đại Hổ. Còn tờ giấy này, được tìm thấy trong bụi cỏ ở hậu viện, mép ngoài tờ giấy còn có tên hiệu thuốc”, dứt lời, Triệu Hổ rút từ trong người ra một tờ giấy, đưa cho Triển Chiêu.

Triển Chiêu tiếp nhận siêu sắc thuốc cùng tờ giấy, nhíu chặt mày, đưa lên đưa xuống quan sát kỹ vài lần rồi lại đưa cho Kim Kiền nói: “Kim bồ khoái, người thử xem trong này có thể có manh mối gì không?”

Kim Kiền cầm lấy siêu sắc thuốc đưa lên mũi ngửi. Dựa vào mùi mà phán đoán, đích xác đây là thuốc bổ, sau đó lại rút một cây ngân châm từ bọc vải trong người ra, nhúng vào trong siêu sắc thuốc để thử, ngân châm hiện lên màu đen, là dấu hiệu của chất kịch độc. Kim Kiền lại mở tờ giấy ra, quan sát kỹ trong ngoài, chỉ thấy ở trên mép ngoài tờ giấy có đóng một con dấu màu đỏ, viết “Nhân Huệ đường”, mép bên trong còn dính một chút bột phấn màu trắng, chú ý phân biệt kỹ thì đây đích xác là thạch tín.

“Triển đại nhân, bã thuốc trong siêu sắc thuốc này đúng là thành phần của thuốc bổ giống với thành phần trong đơn thuốc mà Trương Phúc Tùng đưa, có điều trong đó lại thừa ra một vị, đó chính là chất kịch độc, thạch tín”.

“Vậy tờ giấy này...”

“Trên tờ giấy này còn dính một chút bột thuốc, màu trắng vô vị, chính là thạch tín”.

Triển Chiêu nheo mắt, trầm ngâm mấy khắc, lại nói: “Kim Kiền, người hãy bảo quản hai vật chứng này cho tốt”.

“... Vâng”, Kim Kiền đáp. Bụng lại trầm kêu gừ: Chao ơi, ngày trước đã phải công ô bốn mấy ngày liền, mệt gần chết, giờ lại đến siêu sắc thuốc... Lẽ nào, mình đường đường một con người hiện đại, chạy đến cổ đại lại chỉ chuyên môn làm cu li thôi sao?!

Trương Long, Triệu Hổ nhìn nhau một cái. Chỉ thấy Trương Long cất tiếng: “Triển đại nhân, chúng thuộc hạ trong quá trình điều tra vụ án, phát hiện thấy trong thành tuy trên đường lớn người qua kẻ lại vẫn như bình thường, nhưng trong các con đường, hẻm nhỏ, lại tuyệt không thấy bóng người. Đi đến mấy nhà tra án lại càng thấy kỳ quái hơn, dường như họ rất sợ chúng thuộc hạ bước vào cửa, tựa hồ có điều gì đó giấu giếm”.

Triệu Hổ cũng chen lời: “Ngoại trừ những tửu lâu, quán trọ, tiệm cơm bắt đầu bằng hai chữ ‘Dục Lạc’ ra, thì những cửa tiệm khác cơ hồ như không thấy buôn bán gì, trong những sạp hàng trên phố cũng không thấy bán thực phẩm, các loại rau củ gì khác”.

“Còn nữa”, Trương Long tiếp lời nói: “Gia đình nào cũng đều có người chết, tuy không thấy ồn ào ầm ĩ, nhưng xác thực các nhà đều đang làm lễ tang”.

Hai người họ lại nhìn nhau, đồng thanh nói: “Triển đại nhân, cứ theo như những gì thuộc hạ thấy, trong Trần Châu này quả thực đúng y như những gì Công Tôn tiên sinh nói, tình hình hạn hán vô cùng nghiêm trọng”.

Triển, Kim hai người nghe vậy, lòng liền sáng tỏ.

Triển Chiêu lập tức ra lệnh cho hai vị Hiệu úy: —rương Long, Triệu Hổ, đến khi trời sáng hai người hãy lập tức khởi hành, gấp rút quay về Khai Phong, đem tình hình vụ án này nhất nhất bẩm báo với đại nhân, nói rõ tình hình hạn hán nghiêm trọng tại Trần Châu, thỉnh đại nhân mau xin ý chỉ, đến Trần Châu phát lương cứu trợ thiên tai”.

“Thuộc hạ tuân lệnh!”, Trương Long, Triệu Hổ ôm quyền đáp.

Kim Kiền nghe vậy, nhất thời hoan hỉ, hỏi: “Triển đại nhân, khi nào thì chúng ta xuất phát về Khai Phong?”. Thầm nghĩ: Hiện giờ xem ra tình hình chiến sự giữa Bàng gia và Khai Phong phủ hết sức căng thẳng, nơi đây không nên ở lại lâu. Thật không ngờ hôm nay Tiểu Miêu lại hiểu biết thế, biết được đạo lý quân tử phòng thân cơ đấy.

Triển Chiêu nghe vậy lắc đầu nói: “Kim bồ khoái, người còn phải cùng Triển mỗ ở đây điều tra vụ án của Trương Tụng Đức, sao có thể trở về Khai Phong được?”.

Kim Kiền ngẩn ra, liền buột miệng kêu: “Cái gì?”.

“Vụ án của Trương Tụng Đức còn chưa điều tra rõ ràng, sao có thể quay về kinh hồi báo? Huống hồ, ở lại đây chúng ta cũng có thể theo dõi tình hình hạn hán, trợ giúp đại nhân một tay”.

“Khụ... Triển đại nhân, thuộc hạ nguyện đi thay hai vị đại nhân Trương Long, Triệu Hổ, để hai vị đại nhân ở lại đây trợ giúp Triển đại nhân, còn thuộc hạ sẽ hồi kinh báo tin”.

“Trên dưới Khai Phong phủ, chỉ có khinh công của Kim bồ khoái là tương đương với Triển mỗ, tất nhiên phải ở lại đây cùng Triển mỗ tra án rồi”.

Những lời này vừa thốt ra, Kim Kiền bỗng cảm thấy bốn ánh mắt cảm phần bắn thẳng vào lưng mình như bốn thanh kiếm sắc nhọn, chẳng chút lưu tình, bắn cho chẳng còn một mảnh.

Kim Kiền rung mình một cái, vừa mới định nói lung tung vài câu thì lại thấy Triển Chiêu chậm rãi lắc đầu nói: “Huống hồ Kim bồ khoái không biết cưỡi ngựa, sự việc lại cấp bách như vậy, sao có thể giao phó cho người được?”.

Bốn thanh kiếm sắc nhọn tức thì biến mất, thay vào đó là bốn ánh mắt dương dương tự đắc.

Kim Kiền ghen lời, miệng cứ lúng búng cả một lúc lâu cũng không sao đáp lại được, chỉ có thể giương mắt nhìn Trương Long, Triệu Hổ hai người liếc mình đầy khiêu khích rồi hoan hoan hỉ hỉ đi về phía cổng thành.

Triển Chiêu thấy hai người họ rời đi, vốn muốn đến phủ Hầu gia thăm dò, nhưng vừa liếc mắt sang thì thoáng thấy sắc mặt mệt mỏi, hai mắt trắng dã của Kim Kiền, lại nghĩ đến hôm nay mệt nhọc cả ngày cũng chưa nghỉ ngơi lấy một khắc, dáng vẻ Kim Kiền mảnh khảnh, gầy gò, e rằng khó có thể chịu được. Nhìn sắc trời đã dần chuyển sang trắng, Triển Chiêu liền thay đổi ý định, dẫn Kim Kiền đến khách điểm Dục Lạc, dự định nghỉ ngơi nửa ngày.

Chẳng ngờ khi đến khách điểm, hai người mới bàng hoàng phát hiện ra khách điểm này giá phòng đắt kinh người, tiền trên người cả hai, trừ chi phí tất yếu cần phải dùng ra thì số ngân lượng còn lại chỉ đủ để thuê một gian phòng. Triển Chiêu đành phải lấy một gian phòng ngủ cho hai người vậy. Kim Kiền tuy cảm thấy không ổn, nhưng dù thế nào thì nàng cũng mệt mỏi rồi, cả người như bị hầm như tử, lại nghĩ đến Tiểu Miêu là một con mèo ngoan lại thật thà, chắc cũng chẳng làm gì thất thố khiến mình lộ ra sơ hở đâu, bởi vậy nàng cũng không đưa ra ý kiến phản bác.

Nhưng bước vào phòng, thấy chỉ có duy nhất một cái giường gỗ, trong lòng Kim Kiền lập tức vang lên tiếng chuông báo động.

Liếc thấy Nam hiệp Triển Chiêu bên cạnh, tuy cả người đầy bụi đường mệt mỏi nhưng khí độ nho nhã lại chẳng mấy may suy giảm, dáng người cao ráo, vai rộng eo thon, đang tắm mình trong ánh dương buổi sớm, tựa như cây quỳnh cành dao thanh cao sáng ngời, tựa như ngọc thụ[2] cao quý, còn thần thái chàng thì anh tuấn, hào sảng.

[2] Ngọc thụ còn có tên gọi khác là cây cảnh thiên, yển tử chuông, có nguồn gốc từ Nam Phi, được trồng bằng cách đâm cành, rất dễ sống, nhưng đặc biệt nó rất hiếm khi ra hoa, nhiều người cho rằng hoa của cây ngọc thụ là điềm báo chỉ sự may mắn. Vậy nên mới có câu “Vạn tuế nghìn năm chưa ra hoa, ngọc thụ vạn năm chẳng nở hoa” là vì thế.

Kim Kiền không tự giác nuốt nước miếng một cái, thầm nghĩ: Ở chung một phòng với sắc đẹp như vậy, hừ hừ... Đúng là khiêu chiến với định lực của mình đây mà...

Triển Chiêu đi tới trước giường, nhanh nhẹn cởi áo ngoài ra, nhưng lại chẳng thấy Kim Kiền đâu, quay lại thì thấy tiểu bộ khoái đang mở to mắt nhìn đăm đăm, như thể đang đi vào cõi thần tiên.

Triển Chiêu chỉ cho rằng Kim Kiền kính sợ, lo lắng vì thân phận Tứ phẩm hộ vệ của mình, lại thấy thần sắc kỳ quái của Kim Kiền, bất giác cảm thấy có chút buồn cười, nhất thời mỉm cười nói: “Kim Kiền, không cần quá mức câu nệ, buổi chiều còn phải đi tra án, nên sớm nghỉ ngơi một chút đi”.

Kim Kiền chỉ cảm thấy choáng váng, nụ cười của Triển Chiêu tựa như gió xuân phớt qua mặt, thoáng chốc đã thổi bùng lên tế bào văn học vốn đã ngủ yên rất nhiều năm của mình:

Một cười trăm vẻ thiên nhiên, sáu cung nhan sắc thua hờn phấn son[3]...

[3] Bản dịch của Tần Đà. Nguyên văn: Hồi mâu nhất tiếu bách nhị sinh, lục cung phấn đại vô nhan sắc... trích từ Trường hận ca của Bạch Cư Dị.

Nhiệt huyết trong đầu dâng lên, dưới chân Kim Kiền trở nên hư thoát, liền vội vàng khép mắt lại, chuyển ánh nhìn về phía chiếc giường gỗ, rồi lập tức tiến lên để nguyên quần áo mà nằm vật ra giường.

Triển Chiêu bất đắc dĩ lắc đầu, cũng nằm xuống giường.

Mùi hương cỏ xanh từng đợt từng đợt bay vào mũi Kim Kiền.

Lúc này Kim Kiền chính là mắt nhìn xuống mũi, mũi nhìn miệng, miệng nhìn tim[4], mắt không liếc ngang liếc dọc, miệng thì lẩm nhẩm: Sắc bất dị không, không bất dị sắc, sắc tức là không, không tức là sắc, trên đầu chữ “sắc” có một con dao, ngủ, ngủ...

[4] Nguyên văn: Nhân quan tị, tị quan khẩu, khẩu quan tâm, vốn là một phương pháp tu tập võ công, cũng là cách tụng niệm của Phật gia để được an tĩnh, lòng không tạp niệm.

Cũng không biết là câu niệm đó có tác dụng hay không mà chỉ chưa đầy nửa tuần trà, Kim Kiền đã ngủ rất say sưa rồi.

Mà Triển Chiêu lại trần trọc trần trở, khó có thể ngủ yên. Lòng không ngừng suy nghĩ về vô vàn những điểm đáng ngờ trong vụ án của Trương Tụng Đức, lại lo lắng đến tình hình hạn hán ở Trần Châu, về chuyện no ấm của bách tính, lại nghĩ đến chuyện Bao đại nhân xin ý chỉ để cứu trợ thiên tai, trong đầu có nghìn đầu vạn mối, rối như tơ vò.

Bỗng nhiên nghe thấy bên tai vang lên một tiếng sấm, nhất thời bị giật mình, Triển Chiêu bèn quay đầu sang nhìn, hóa ra là tiếng ngáy khò khò của Kim Kiền.

Chuyến này đến Trần Châu, đã mấy ngày rồi Kim Kiên chưa được nghỉ ngơi thoải mái, hiện giờ đầu vừa đặt xuống gối, người vừa nằm xuống giường, mắt đã dính chặt lại, ngáy khò khò như sấm rền mùa hạ, tiếng xuyên tai.

Đáng ra phải đánh thức Kim Kiên dậy, nhưng thấy Kim Kiên ngủ ngon lành như vậy, Triển Chiêu cũng không nỡ quấy rầy, đành trở dậy tiếp tục suy nghĩ về vụ án.

Lại liếc mắt một cái, Triển Chiêu nhìn thấy cánh tay Kim Kiên vắt ra ngoài chăn, sợ Kim Kiên bị cảm lạnh, Triển Chiêu bèn nhắc cổ tay Kim Kiên, định đặt vào trong chăn.

Nhưng vừa mới chạm vào cổ tay hết sức nhỏ nhắn kia, Triển Chiêu bắt giác bàng hoàng.

Tuy rằng trước đây cũng cảm thấy dáng hình Kim Kiên so với người bình thường thì có vẻ như gầy yếu hơn mấy phần, nhưng Triển Chiêu cho rằng do tuổi cậu ta còn nhỏ, lại lang thang không nhà không cửa, ăn uống không đảm bảo. Có điều lúc này chạm vào cánh tay Kim Kiên, Triển Chiêu phát hiện da thịt cậu ta rất mềm mại, khung xương nhỏ nhắn, tựa như cánh tay của nữ tử vậy, nắm trong tay lại khiến lòng người ta bất giác rung động.

Nhưng nhìn khuôn mặt say sưa ngủ của Kim Kiên, miệng mồm thì há hốc, ngáy thì liên thanh, làm sao có nửa phần giống nữ tử chứ.

Triển Chiêu nhìn cổ tay nhỏ nhắn trong tay mình, nhất thời cười khổ, thầm nghĩ: Xem ra mình thực sự quá mệt mỏi rồi, thế nào mà lại có những ý nghĩ hoang đường như vậy chứ.

Nghĩ đến đây, Triển Chiêu đặt tay Kim Kiên vào trong chăn, còn mình cũng nằm xuống giường, tịnh tâm lại, không bao lâu sau, chàng đã chìm vào giấc mộng trong những tiếng khò khò.

Mà giấc ngủ này lại kéo dài cho tới chạng vạng.

26. Q.2 - Chương 6

Trong phủ Hầu gia nghe chuyện sát thủ.

Nam hiệp giấu vết thương vì Thanh Thiên.

Trong giấc ngủ, Triển Chiêu chỉ cảm thấy trên ngực nặng nặng khó chịu, tựa như có một tảng đá đè lên vậy, khó có thể hít thở được, mở bừng mắt ra mới thấy ánh sáng trong phòng mờ mờ, nhìn ra bên ngoài cửa sổ, vậy mà đã hoàng hôn rồi. Triển Chiêu không khỏi kinh ngạc, bản thân chàng vốn chỉ định chớp mắt một lát rồi tiếp tục đi tra án, chẳng ngờ lại ngủ cả một ngày. Từ khi đi theo Bao đại nhân đến nay, chưa khi nào chàng buông thả mình như thế, vì sao hôm nay lại khác thường như vậy, nếu không phải mình thấy có cảm giác đè nặng ở ngực, khó thở đến không chịu nổi thì e rằng sẽ ngủ một mạch cho tới sáng mai mất.

Mà vật đè lên ngực Triển Chiêu – Triển Chiêu quay đầu nhìn, không khỏi cười khổ – lại chính là một cánh tay, nhỏ nhắn gầy gầy không có chút thịt nào, là cánh tay của Kim Kiên. Triển Chiêu nhắc tay Kim Kiên đặt xuống, trở dậy mặc quần áo chỉnh tề rồi xoay người thấp giọng gọi Kim Kiên:

“Kim bồ khoái, dậy thôi.”

Nhưng gọi liền mấy tiếng, Kim Kiên vẫn chẳng có dấu hiệu gì chứng tỏ là đã tỉnh, vẫn ngủ say như cũ, miệng còn lẩm bẩm mấy câu nói mơ, chẳng rõ là gì.

Triển Chiêu bất đắc dĩ đành phải cao giọng gọi mấy tiếng nữa. Lúc này hai mí mắt Kim Kiên mới khẽ động dậy, mở ra, mơ màng nhìn người trước mặt. Đột nhiên, hai mắt Kim Kiên trợn trừng lên, ngồi bật dậy, nhìn chằm chằm vào Triển Chiêu, gương mặt như thể một lúc lâu, rồi mới hoàn hồn nói: “Thì ra là Tiểu Miêu, dọa chết mình, mình còn tưởng là gã ba trợn, không đáng hoàng nào chứ”.

Nói rồi, lại nằm xuống, quay đầu, tiếp tục mơ màng ngủ tiếp.

“...”

Trên trán Nam hiệp, gân xanh dần dần hiện ra.

“Kim bổ khoái, ngươi còn muốn ngủ đến khi nào?!”

Chỉ thấy lưng Kim Kiền đột nhiên cứng lại, trong nháy mắt đã nhảy dựng từ trên giường xuống, thuận thực đi tất đi giày vào, mặt mày nghiêm túc, thân hình thẳng tắp đứng đối diện Triển Chiêu, chấp tay: “Triển đại nhân, thuộc hạ xin theo sự sai bảo của đại nhân!”

Triển Chiêu khẽ lắc đầu, có chút bất đắc dĩ nói: “Kim bổ khoái, sức ngủ của ngươi tốt thật”.

“Nhận được sự khen ngợi của Triển đại nhân, thuộc hạ thật sự thụ sủng nhược kinh[1].”

[1] Có nghĩa là: Nhận được sự ưu ái mà cảm thấy kính sợ, lo lắng.

“...”

“Khụ khụ... phải chăng là Triển đại nhân mệt mỏi, dường như sắc mặt không tốt lắm, chi bằng chúng ta nghỉ ngơi thêm một lát nữa?”

“... Đi theo ta!”

“... Dạ.”

Lúc này Kim Kiền thực sự hoài nghi con mèo kia phải chăng mắc “hội chứng ngủ dậy” [2], bằng không sao vừa mới nghỉ ngơi xong đã lập tức đi tìm cái chết chứ?

[2] Nguyên văn: “khởi sàng khí”, từ dùng để chỉ tình trạng huyết áp thấp, mặt mày trắng bệch, tứ chi bại hoại khi mới ngủ dậy, lúc đó tâm trạng con người không ổn định, rất dễ mất bình tĩnh, nổi giận, buồn bực vô cớ.

“Hầu gia phủ”, ba chữ rất to thếp vàng, sáng choang khắc trên một tấm biển lớn treo ở đỉnh đầu, hai bên cửa lớn, mỗi bên có đặt một con nghê đá, vuốt nanh lộ cả; lại nhìn vào trong viện, phòng nối phòng, đình nối đình, cột ngọc đỏ thắm, mái ngói cong vút, lầu gác chênh vênh, quả khiến cho người ta nhầm tưởng mình đã lạc vào chốn cửu trùng cung khuyết.

“Triển đại nhân, chúng ta tới ‘Hầu gia phủ’ làm gì?”, Kim Kiền nhăn nhó mặt mày hỏi.

Lạ lùng, Miêu đại ca à, ngàn vạn lần ngài đừng nói là muốn tiếp nửa đêm đi thăm viếng “Hầu gia phủ” đấy!

“Đêm nay đi thăm dò phủ này”, Triển Chiêu nghiêm sắc mặt nói.

Nhất thời đầu lông mày Kim Kiền giật nảy lên, vội vàng chuyển hướng: “Triển đại nhân, chúng ta còn phải đi điều tra vụ án của Trương Tụng Đức...”, thì chạy đến cái nơi nguy hiểm này làm gì chứ?

Triển Chiêu gật đầu, nghiêng người tới, nhìn Kim Kiền nói: “Chính vì điều tra vụ án của Trương Tụng Đức mà đến”.

“Hả?”

“Trương Tụng Đức và Hoàng thị hai người, trước vụ án này, dù ít dù nhiều cũng đều có mắc mưu với An Lạc hầu, nếu muốn điều tra rõ vụ án này, tất phải bắt đầu từ chỗ An Lạc hầu.”

Kim Kiền chớp chớp mắt, lại chớp chớp mắt, suy nghĩ chạy một vòng xích đạo lại thêm một vòng vĩ tuyến lớn nhất nữa, rồi lại quay về, lòng thâm kêu gào: Trương Tụng Đức và Thu Nương cùng An Lạc hầu thì có liên quan gì đến nhau? Nói như thế, Trương Tụng Đức vì chuyện cự tuyệt chế tạo xuân dược mà đắc tội với An Lạc hầu, còn Thu Nương lại bị An Lạc hầu nhìn trúng, nên bị bắt và giam lỏng, hai người họ dường như đều có mắc mưu với An Lạc hầu thật...

Nhất thời Kim Kiền hít vào một luồng khí lạnh, thì thào nói: “Triển đại nhân, ý ngài là, vụ án này là do An Lạc hầu...”.

Triển Chiêu khẽ lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Hiện giờ chưa có bằng chứng xác thực, không thể phán đoán bừa bãi, nhưng vụ án này và An Lạc hầu chắc chắn có liên quan”, ngừng một chút, Triển Chiêu lại nói: “Triển

mồ cũng vì thắc mắc về chuyện tại sao An Lạc hầu lại giấu giếm tình hình hạn hán ở Trần Châu, bởi thế mới đến thăm dò”.

Kim Kiên gật gật đầu, trong lòng không khỏi cảm khái: Quả nhiên con mèo này là một tay bắt chuột lão luyện, chắc chắn trái tim Tiểu Miêu hơn mình đến mấy cái tâm thất tâm nhĩ, vậy nên mới phân tích vụ án sắc bén như thế.

Triển Chiêu thấy Kim Kiên đã hiểu rồi, liền đeo khăn che mặt, tung người phi lên nóc nhà, hệt như một con mèo đang chạy thoăn thoắt trên mái. Kim Kiên theo sát phía sau, tuy đáng vẻ không được tào nhả lướt đi như “Ngự Miêu”, nhưng cũng giống như bông gòn rơi trên đất, như gió mạnh vút qua xà nhà, không một tiếng động.

Hai người cùng chạy một lát, cuối cùng cũng đến chủ viện nằm ở chính giữa phủ Hầu gia. Trong viện tọa lạc bốn gian sương phòng và một gian chính ốc, sương phòng hai gian ở phía đông, hai gian ở phía tây, chính ốc tựa lưng về hướng bắc quay mặt về hướng nam, đều là những phòng ốc xa hoa nhất trong phủ Hầu gia.

Thân hình hai người dính sát vào nhau trên mái ngói chính ốc, hô hấp rất nhẹ, ngay đến một chút khí tức cũng không dám phát ra. Phủ Hầu gia không giống như Nhuyễn Hồng đường thủ vệ canh gác lỏng lẻo, trong phủ viện này, thị vệ, nô bộc ở khắp nơi, tầng tầng lớp lớp, đội đội đi tuần thành đoàn, trong đó còn có không ít những võ sĩ giang hồ trà trộn, có thể thấy An Lạc hầu vì sự an toàn của bản thân thật sự là rất lao tâm khổ tứ.

Triển Chiêu đưa tay, nhẹ nhàng gỡ mấy viên ngói trên mái, đặt sang một bên, nhất thời, ánh đèn sáng rực trong chính ốc chiếu thẳng lên qua lỗ thủng trên mái nhà.

Kim Kiên đưa mặt về phía trước, ánh mắt nhìn qua lỗ thủng vừa vặn trông thấy cảnh tượng bên trong.

Chỉ thấy trong chính ốc, đèn đuốc sáng trưng, ngồi ở chính giữa phòng là một nam tử vận y phục bằng gấm, từ trên nóc nhà nhìn xuống quả thực không cách nào thấy được tướng mạo, chỉ có thể thấy ngọc quan trên đỉnh đầu của hắn, ánh hào quang bắn ra bốn phía, vừa nhìn đã biết là đồ xa xỉ, kẻ có thể mang loại trang sức quý giá nhường này khẳng định là An Lạc hầu Bằng Dục; bên cạnh Bằng Dục có một người đang cung kính đứng, ăn vận như thư sinh, nhìn đáng vẻ hắn là mưu sĩ của y; đối diện với người ngồi chính giữa phòng là những võ sĩ giang hồ đứng thành hai hàng song song, kẻ nào kẻ nấy đều đeo trên người đủ loại vũ khí dài ngắn khác nhau, dáng hình vạm vỡ lực lưỡng, vẻ như chẳng phải hạng lương thiện gì.

Chợt nghe An Lạc hầu cười nói: “Triều đình đã phái Bao Hắc Tử đến Trần Châu phát lương cứu trợ hạn hán, ta thật muốn xem xem tên Bao Hắc Tử kia có bản lĩnh gì!”.

Có kẻ trong đám cười lớn nói: “Tên Bao Hắc Tử kia cũng thật không biết tự lượng sức, lại dám đến địa hạt Trần Châu này mà làm phiền Hầu gia, chúng ta đã kêu hắn tới, thì chắc chắn không thể để hắn quay về được!”.

Triển Chiêu và Kim Kiên nghe vậy liền kinh hoàng.

Kim Kiên lấy khuỷu tay huých huých Triển Chiêu, kéo khăn che mặt ra, nói bằng khẩu hình: “Chẳng phải là sớm nay Trương Long, Triệu Hồ mới xuất phát hồi phủ báo cho Bao đại nhân biết sao?”. Thầm nghĩ: Lại không phải là dùng máy bay, tin tức sao có thể truyền đi nhanh như thế được?

Triển Chiêu nhíu mày, suy nghĩ một lát, cũng kéo khăn che mặt ra, trả lời bằng khẩu hình: “Có lẽ là đại nhân biết được tình hình hạn hán ở Trần Châu từ nguồn khác, sớm đã xin ý chỉ đến Trần Châu phát lương, mấy người chúng ta xuất môn ở bên ngoài, không kịp thời biết được chuyện này”.

Trong phòng lại truyền ra âm thanh, lần này là mưu sĩ đứng cạnh An Lạc hầu lên tiếng: “Hầu gia, tên Bao Chứng đó trong triều cũng là một nhân vật mà đến cả Bằng thái sư cũng phải kiêng kỵ vài phần, lần này hắn làm Khâm sai đến cứu trợ thiên tai, e rằng không có gì tốt lành, chúng ta không thể không đề phòng”.

An Lạc hầu cười đáp: “Lý tiên sinh không cần lo lắng, ngay từ đầu Bao Hắc Tử xin ý chỉ, cha ta đã phái khoái mã cấp tốc đưa thư đến cho ta, dặn ta phải sớm chuẩn bị. Hôm qua ta đã phái hai huynh đệ Hạng Phú, Hạng Phổ ngoại hiệu —hảo thượng phi— đi, để chúng nửa đường xử lý tên Bao Hắc Tử đó, khiến cho hắn ngay cả địa giới của Trần Châu cũng không thể bước vào!”.

Đám người phía dưới nhất thời đồng thanh tán dương phụ họa.

Còn trên nóc nhà, Triển Chiêu và Kim Kiền lại kinh hoàng thất sắc. Nghĩ đến bên cạnh Bao đại nhân, người có công phu tốt nhất chẳng ai vượt qua được Nam hiệp Triển Chiêu và Tứ đại kim cương, nhưng bây giờ, Triển Chiêu đang ở Trần Châu, Trương Long, Triệu Hổ lại đang trên đường về, bên người Bao đại nhân chỉ có hai người Vương Triều, Mã Hán, còn hai tên cái gì mà ngoại hiệu “Thảo thượng phi”, nghe danh thì đã biết là những nhân vật không dễ chọc...

Lại nhìn Triển Chiêu, sắc mặt xanh mét, đôi mày liễu mác nhứ chặt, cặp mắt lấp lánh giờ đây đã đen kịt như đêm đêm âm u.

Kim Kiền vừa liếc thấy, thoát cái mồ hôi lạnh sau lưng túa ra, thầm nhủ: Không xong rồi, sắc mặt Tiểu Miêu khó coi thế kia, xem ra tình hình lão Bao lần này vô cùng vô cùng không tốt rồi.

Chỉ thấy Triển Chiêu liếc mắt sang Kim Kiền một cái, còn chưa đợi Kim Kiền phản ứng lại, thân hình khê động liền lao vút đi như tên rời cung, xuyên trong không trung, bao quanh dáng hình ấy sát khí cùng sự u ám ngập tràn.

Tuy Kim Kiền đã đi theo Triển Chiêu nhiều ngày, nhưng chưa từng nhìn thấy dáng vẻ Triển Chiêu như vậy bao giờ, một luồng sát khí quét tới khiến Kim Kiền kinh hoàng run rẩy, trực giác mách bảo phải đi sát phía sau, nhưng cả người lại đứng không vững, đầu gối run lên, viên ngói dưới chân khê chạm vào nhau, tiếng động này vô cùng nhỏ, nhưng trong đêm tối tĩnh mịch lại hết sức chói tai.

Mà chúng sĩ giang hồ trong chính ốc phủ Hầu gia kia, tuy tâm địa bất chính, vì sự mê hoặc của tiền tài, danh vọng, chức tước, mà ở dưới trướng của An Lạc hầu, làm nên những việc thương thiên hại lý, nhưng đã có thể bước vào được phủ An Lạc hầu, tất phải có bản lĩnh hơn người, tiếng ngói va vào nhau trên nóc nhà, há có thể thoát khỏi lỗ tai của bọn chúng.

Bỗng nghe một người trong bọn chúng hô lớn: “Trên mái nhà có người!”.

Tiếng hô này vừa vang lên, thoát cái đã có mười mấy đại hán lực lưỡng nhảy lên mái nhà, có điều kể từ khi Kim Kiền va vào ngói cho tới khi bọn chúng nhảy lên thời gian quả thực rất ngắn chỉ tron g chớp mắt mà thôi.

Kim Kiền vừa nghe thấy tiếng ngói va chạm dưới chân, lòng thầm kêu không ổn, liền vội vàng điểm mũi chân xuống, những muồn chuồn thật mau. Khổ nỗi nội công không sánh được bằng Nam hiệp Triển Chiêu, có thể vận công trợ giúp, búng mình một cái là lao đi hơn mười trượng. Khinh công của Kim Kiền chỉ dựa vào kỹ xảo mượn lực, trợ lực, qua mấy trượng lại cần phải có điểm để mượn lực, lúc bình thường Kim Kiền chẳng qua là theo sau Triển Chiêu, làm mấy việc như thăm dò, điều tra, cũng xem như không nhìn ra sơ hở, nhưng hôm nay tới lúc nguy cấp thì khinh công không có nội công, chỉ dựa vào trợ lực nhất thời lộ ra vô vàn sơ hở.

Kim Kiền tung người, thân hình nhanh như điện giật, đã nhảy xa vài trượng, nhưng vừa mới định tiếp đất mượn lực, lại phát hiện chỗ mình định xuống đã sớm bị một gã giang hồ thô kệch chiếm mất rồi. Cái gã thô kệch này thân cao chín thước, to lớn lực lưỡng như một con gấu, trong tay còn cầm một thanh cữu hoàn cương đao, đang giương nanh múa vuốt đợi Kim Kiền tự chui đầu vào rọ.

Nhất thời Kim Kiền thấy tim mình như lặn đi, cảm giác được mình đang từ từ rơi xuống, còn gã thô kệch kia lại tung người nhảy lên, chín tia hàn quang từ lưỡi đao lạnh lẽo kia nhắm thẳng về phía mình mà bổ xuống.

Đột nhiên, một trận kinh phong quét tới, Kim Kiền chỉ cảm thấy có luồng lực kéo mình về phía sau, khiến cho nàng ngay giữa không trung thoái lui nửa bước, tránh được một đao trong đường tơ kẽ tóc.

Sau lưng mùi hương lá cỏ tươi mát quen thuộc đưa tới, Triển Chiêu cầm thanh bảo kiếm Cự Khuyết hàn quang bắn ra bốn phía, vững vàng đứng bên cạnh Kim Kiền.

“Cẩn thận!”

Triển Chiêu chỉ kịp nói hai từ này, liền thấy mười mấy tên tay lăm lăm vũ khí xông tới.

Chớp mắt, hàn quang lóe lên, tia lửa bắn ra tứ phía, tiếng binh khí giao đấu lần lượt truyền vào tai, hỗn loạn vô cùng. Triển Chiêu vì cứu Kim Kiền mà trở lại cũng là lúc mất đi thể chủ động, hiện thời họ đang bị một đám người vây quanh, một người chẳng thể địch lại số đông, hơn nữa còn phải bận tâm tới Kim Kiền cũng trong vòng chiến, vì thế kiếm thuật tinh diệu của chàng cũng không thể phát huy hết uy lực vốn có, qua mười mấy chiêu đã có xu hướng bại trận.

Kim Kiền được Triển Chiêu kéo bên người, một mặt cố gắng tránh binh khí chém sượt tới, một mặt sờ soạng lấy từ trong người ra một cái bọc, né trái né phải rồi mở nó ra, nhưng vừa tháo dây buộc thì một luồng gió sắc nhọn rít lên lao thẳng về phía nàng – định thần nhìn kỹ, đó là một mũi tên.

Kim Kiền vội vàng cúi rạp người xuống mới miễn cưỡng tránh được, nhưng mũi tên bay đến dày đặc vô cùng, xé gió mà lao tới khiến người ta không thể tránh né đi đâu được.

Triển Chiêu nhảy lên phía trước, Cự Khuyết chém qua chém lại, màu bạc cùng hàn quang như dung hợp lại, dần dần hình thành một quang sáng màu bạc, bảo vệ hai người an toàn, mà những mũi tên kia lại càng không thể tiến tới hai người dù chỉ một chút, tất cả khi chạm vào quang sáng đều rơi xuống đất.

Chợt nghe một tiếng quát lớn dưới chính ốc: “Bắn cho ta, bắn chết chúng cho ta, dám ngang nhiên đến phủ Hầu gia của ta mà điều võ dương oai, bắn bọn chúng thành con nhím cho ta!”

Giọng nói tàn ác hung hăng ngang ngược k chính là của An Lạc hầu Bằng Dục.

Trong viện đèn đuốc sáng trưng, trên dưới trăm cây đuốc đang bao vây toàn bộ chính viện, một người vận y phục bằng gấm đứng giữa sân, khoanh tay trước ngực, mày xếch mắt phượng nheo nheo, đang cất tiếng cười lạnh cao giọng quát. Mà sau lưng hắn, hai hàng cung thủ chỉnh tề đồng loạt giương cung ngắm bắn.

An Lạc hầu bắn rất sung sướng, nhưng lại khổ cho những người trên mái nhà. Triển Chiêu, Kim Kiền tất nhiên chẳng cần nói rồi, họ là mục tiêu công kích của tất cả. Để ngăn mũi tên bay tới, Triển Chiêu có thể nói là dốc toàn lực. Còn mười mấy tên võ phu giang hồ đang bao vây Triển, Kim hai người, cũng phải chật vật tránh loạn tiễn bay đến, có mấy tên xui xẻo còn bị trúng tên bị thương, tuy vô cùng tức giận mà chỉ dám âm thầm oán hận mà không dám lên tiếng, bọn chúng đành phải lui lại, để tránh bị người mình bắn chết.

Cũng từ lúc đó, vòng vây vốn không có một kẻ hở nào đã xuất hiện sơ hở. Nhưng vì cung tiễn tấn công ào ạt không ngừng nghỉ, nhất thời Triển Chiêu, Kim Kiền cũng chẳng có cách nào thoát thân.

Kim Kiền vừa thấy mấy tên giang hồ bao vây mình đang thoái lui mấy phần liền mừng rỡ, nàng biết rằng cơ hội tháo chạy chính là đây, vội vàng nhỏ giọng nói với Triển Chiêu phía trước: “Triển đại nhân, nín thở”.

Triển Chiêu tuy không hiểu nhưng cũng làm theo.

Chỉ thấy Kim Kiền lôi từ trong túi ra mấy viên dược hoàn, vung tay lên ném ra xa.

“Ừnh...”

Tựa như có trăm tấn thuốc nổ nổ tung ở phía trước, ầm ầm vang dội, xung quanh một đám khói mù dày màu sắc cuộn cuộn bốc lên, một thứ mùi khó ngửi lan ra tứ phía, xông thẳng vào phổi, khiến cho tất cả đều bị sặc đến nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, ho khan hắt xì không ngừng.

Đến khi khói mù dần dần tan đi, nhìn lên nóc nhà, đã chẳng còn thấy bóng dáng hai tên thích khách đâu nữa.

Triển, Kim hai người chạy thoát khỏi phủ Hầu gia, lại vận khinh công chạy một mạch hồi lâu, nhảy thẳng qua cổng thành, nhanh đến nỗi vệ binh giữ thành cũng chẳng trông thấy bóng dáng hai người, chỉ cảm giác có hai bóng đen vút qua trước mặt. Đến khi ra tới ngoại ô Trần Châu, xác định phía sau không có truy binh đuổi theo, hai người mới dừng lại.

Cảm giác mọi việc đã qua, nhất thời toàn thân Kim Kiền mềm nhũn ra, lập tức ngã vật xuống đất, không ngừng thở dốc.

Sắc mặt Triển Chiêu cũng có chút trắng bệch, phải tựa vào thân cây, nhắm mắt điều tức.

Lát sau, Triển Chiêu khôi phục lại tinh thần, đứng thẳng dậy, lệnh cho Kim Kiền: “Kim bổ khoái, hiện giờ tình hình vô cùng cấp bách, tính mạng Bao đại nhân đang gặp nguy hiểm, chúng ta phải lập tức lên đường”.

Kim Kiền vẫn thở hổn hển, chưa thể lấy hơi đáp lời được, chỉ đành gật đầu biểu thị ý ưng thuận. Nếu bình thường, với phương án chạy bán sống bán chết này chắc chắn Kim Kiền sẽ oán thán không ngừng, nhưng giờ đây, sự việc lại liên quan đến tính mạng lão Bao, lại càng liên quan đến tiền đồ cùng bát cơm miếng ăn của bản thân, cho dù thế nào Kim Kiền cũng không oán thán đến nửa phần.

Hai người lại vận dụng kinh công, xé gió mà chạy. Chẳng ngờ mới chạy chưa được năm dặm, đã có người cầm cự không nổi, điều càng khiến người ta kinh ngạc hơn chính là người gục xuống trước tiên không phải là Kim Kiền, mà là Triển Chiêu.

Hai người vừa mới chạy được nửa tuần hương thì thân hình Triển Chiêu bỗng lão đảo, chân thì loạng choạng, suýt chút nữa bổ nhào xuống đất.

Kim Kiền bị dọa sợ thót tim, vội vàng chạy lên, nhưng vừa mới lại gần được mấy bước thì đã ngửi thấy mùi máu tanh xộc vào mũi.

Nương theo ánh trăng, nàng vừa vận nhìn thấy một bên ống tay áo màu lam xuất hiện một mảng màu đen, dĩ nhiên là bị máu đỏ nhuộm mà thành.

Kim Kiền tròn mắt nói: “Triển đại nhân, ngài...ngài bị thương rồi...”, Tiểu Miêu bị thương lúc nào, sao từ bấy đến giờ mình không phát hiện ra?

“Không có gì đáng ngại, chúng ta tiếp tục lên đường”, Triển Chiêu lấy miếng khăn che mặt từ trong ngực ra, tùy tiện băng lên cánh tay rồi thẳng người lên, tựa như chẳng có chuyện gì, tiếp tục hướng về phía trước mà chạy.

Màn đêm đã giấu kín những giọt mồ hôi đầm đìa trên khuôn mặt tuấn tú nho nhã của chàng, từng giọt mồ hôi trong suốt chảy xuống chiếc cằm kiên nghị, tà áo màu lam nửa người bên này bay phấp phới theo gió, còn ống tay áo nửa bên kia thì đen đặc đến ghê người.

Kim Kiền chỉ cảm thấy như tim thắt lại, họng như trào lên thứ gì đó đắng chát.

Tiểu Miêu này...

“Triển đại nhân, phải trị thương trước đã...”

“Không, thời gian cấp bách, chúng ta phải mau lên đường!”

“... Triển đại nhân...”

“Kim Kiền, chẳng lẽ nào ngươi không nghe lệnh của Triển mô?”

Kim Kiền thở dài, lôi từ trong ngực áo ra một bọc vải, chọn một viên dược hoàn, thuận tay quăng xuống đất, rất nhanh liền lăn xuống chân Triển Chiêu.

Triển Chiêu chỉ thấy một mùi hương rất thơm bay vào mũi, nhất thời tay chân bỗng mềm nhũn chẳng còn chút sức lực nào, thẳng tắp mà ngã xuống đất.

Lại thấy Kim Kiền chậm chậm bước tới, khuôn mặt lộ vẻ khó xử nói: “Triển đại nhân, xin thứ lỗi, phí quần áo sau này ngài nên đi tìm Công Tôn tiên sinh để được thanh toán”.

Nói rồi, Kim Kiền đưa tay nắm lấy ống tay áo của Triển Chiêu xé toạc ra, để lộ cánh tay bị thương.

Chỉ thấy chỗ bả vai Triển Chiêu có một vết thương dài chừng hai tấc, thịt da lẫn lộn, chắc là trong cuộc hỗn chiến vừa rồi đã bị đao kiếm đâm trúng, vết thương vốn không nghiêm trọng, do Triển Chiêu vận sức chạy nãy giờ mà khiến vết thương toạc ra, thế nên máu mới chảy không ngừng như vậy.

Kim Kiền xem xét đánh giá từ trên xuống dưới mấy lượt, lúc thì lắc đầu, lúc thì thở dài, do dự hồi lâu mới lấy từ ngực áo ra một bọc vải, rút từ trong đó ra kim và chỉ, lại lấy một viên dược hoàn ra xoa xoa lên kim và chỉ, nghiêm sắc mặt nói với Triển Chiêu: “Triển đại nhân, nói thật, tay nghề may vá của thuộc hạ thực không tốt lắm, nếu như sau này bả vai ngài có không được đẹp mắt thì xin ngài hãy nhắm một mắt, mở một mắt bỏ qua cho thuộc hạ!”.

Triển Chiêu nhìn thấy cây kim bạc đang từ từ hạ xuống, nhất thời trong lòng thấy gai gai lạnh lạnh.

27. Q.2 - Chương 7

Trần An Bình Ngự Miêu xuất uy phong.

Thanh Thiên nức tiếng thích khách quy hàng.

Trần An Bình là trấn dưng chân lớn nhất ngoại vi Trần Châu, muốn tới Trần Châu ắt phải đi qua trấn này, dân cư trong trấn An Bình hơn nghìn hộ, có hai con đường xuyên suốt trấn, một là đường cái nằm ở chính giữa trấn theo hướng đông tây, hai là cổ lộ theo hướng nam bắc. Kể từ khi Trần Châu bị hạn hán tới nay, trấn An Bình cũng chịu rất nhiều ảnh hưởng, có không ít kẻ cắp kẻ trộm trà trộn vào đoàn nạn dân đói khổ tràn từ Trần Châu tới đây khát thực. Cũng vì thế bách tín trong trấn phải chịu rất nhiều thiệt hại, nộ cừi dường như tắt hẳn trên gương mặt dân cư nơi đây từ lâu rồi.

Nhưng chiều nay, trong trấn lại vô cùng náo nhiệt, các hiệu buôn cửa hàng đều được sơn sửa treo tranh dán ảnh, rực rỡ hẳn lên, nhà nhà treo đèn kết hoa, ngã tư hai bên đường đều dựng cổng chào bằng gỗ từng gỗ bách, già trẻ gái trai đều mặc quần áo mới, khuôn mặt tràn đầy nụ cười. Tốp năm tốp ba tập trung đứng bên vệ đường, còn náo nhiệt hơn mấy phần so với chợ phiên.

Cảnh tượng rộn rã như vậy không vì điều gì khác, chính là bởi họ đang nghênh đón Khâm sai Bao Thanh Thiên phụng chỉ qua đây.

Từ khi Bao đại nhân bắt đầu xuất kinh thì tin tức Bao Thanh Thiên tới Trần Châu phát lương cứu trợ đã không ngừng lan đi. Mấy ngày trước, bách tín trấn An Bình nhận được tin rằng hôm nay Khâm sai Bao đại nhân sẽ đi qua đây. Bởi thế mọi người trong trấn đều hân hoan vui mừng, họ tụ tập trên đường phố ngay từ sáng sớm, đứng sắp thành hàng hai bên để nghênh đón. Tới trưa, trên đường sớm đã chật ních những người là người, nam nữ già trẻ, vai kề vai đứng sát bên nhau, mỗi người đều mong ngóng trông chờ, đều muốn được tận mắt trông thấy Bao Thanh Thiên, vị quan danh tiếng vang xa kia, để được mở rộng tầm mắt.

Trời đã ngả sang chiều, bỗng nghe thấy từng hồi từng hồi thanh la từ xa truyền đến, là đoàn hộ tống Bao đại nhân tiến vào trấn An Bình.

Dân chúng vừa nghe thấy tiếng thanh la liền náo động hẳn lên, ai ai cũng đều vươn dài cổ ra ngóng về phía đường lớn bên ngoài trấn.

Bỗng thấy một đoàn sai dịch từ xa đi tới, cố gắng nhìn thật kỹ, ôi, thật là uy phong lẫm lẫm.

Đi đầu đội ngũ là một trăm tuần mã, cứ bốn con một hàng, màu sắc của tuần mã mỗi hàng đều giống nhau, hình dạng chúng dù cao, thấp, béo, gầy cũng chẳng khác nhau là mấy, màu lông do thường xuyên được chải và chăm sóc mà sáng bóng lên. Còn người cưỡi trên lưng ngựa đều là những thanh niên vạm vỡ, tất cả đều đội Trường vũ phong mạo, thân vận trang phục cưỡi ngựa, tay cầm một trong mười tám loại binh khí như trường thương, đại đao, búa rìu, đại kích... Bởi đường sá chật hẹp, ngựa chạy rất khó khăn, chỉ có thể chậm rãi mà đi nước kiệu, tiếng vó ngựa vang dội trùng trùng, uy vũ vạn phần. Cho tới khi đội kỵ mã đi qua, đội ngũ phía sau chính là đoàn của Bao đại nhân, đội ngũ này không giống đoàn kỵ mã phía trước, họ không phải đội ngũ phô trương thanh thế của Khâm sai đại thần mà là đội chuyên giữ trọng trách bảo vệ Bao đại nhân trong Khai Phong phủ. Đi đầu là hai vị Hiệu úy Vương Triều, Mã Hán, theo sau là đông đảo chúng nha dịch của Khoái ban, Tráng ban trong Khai Phong phủ. Chính giữa đội ngũ là vị sư gia nổi tiếng, Công Tôn tiên sinh, phía sau Công Tôn tiên sinh là kiệu lớn tám người khiêng do hoàng đế ngự ban, nước sơn đỏ thẫm, vải gấm phủ thân, phu khiêng kiệu đều mặc áo lam, ống tay áo màu trắng, ai nấy đều thông minh tháo vát. Phía sau thân kiệu chính là “lọng vàng”, bên trong đặt thánh chỉ của đương kim Thánh thượng. Phía sau nữa là ba trăm đao của Khai Phong phủ gồm: Long đầu trăm, Hồ đầu trăm và Cầu đầu trăm, tất cả đều được phủ kín bằng vải vàng.

Bao đại nhân ngồi trong kiệu lớn, rèm kiệu được cuốn cao để chúng bách tín có thể nhìn thấy đại nhân Thanh Thiên nức tiếng được rõ ràng.

Chỉ thấy Bao đại nhân khuôn mặt đen như đêm Ba mươi, nhưng sắc đen ấy chất chứa ánh sáng, mà tấm lông lại càng sáng trong hơn nữa; trán rộng, cằm vuông, hai hàng lông mày rậm xéch ngược dài đến tóc mai, đôi mắt sắc bén uy nghiêm, ba chòm râu dài phất phơ trước ngực, chính giữa trán là mảnh trắng khuyết;

Bao đại nhân đầu đội phương sí ô sa, thân vận măng bào màu đen, quả là không giận mà vẫn uy nghiêm, oai phong凛凛.

Chúng bách tín trước giờ chưa từng nhìn thấy tướng mạo của Bao đại nhân, chỉ được nghe đồn chút ít, lúc này vừa nhìn thấy liền cảm giác được Bao đại nhân một thân chính khí凛冽, bất giác trong lòng mỗi người đều nảy sinh sự tôn kính, tất cả đều cúi đầu hành lễ.

Nhưng bỗng có tiếng kêu phát ra trong đám đông đứng hai bên đường:

“Bao đại nhân, oan uổng quá!”

Một nam tử áo quần tả tơi lao ra từ trong đám đông, quỳ phủ phục đúng vào khoảng cách giữa đội kỵ mã và đội hộ vệ.

Đừng nói đến bách tín trong trấn An Bình mà ngay đến chúng nha dịch phụ trách bảo vệ Bao đại nhân cũng bị làm cho giật mình.

Định thần nhìn kỹ lại thì thấy nam tử này, áo quần rách rưới, tóc tai tán loạn, dưới chân đến đôi giày cỏ cũng chẳng có để mang mà phải đi chân trần. Người này đang cúi đầu quỳ trước đội hộ vệ, trong tay nắm chặt tay nải.

Đội ngũ đang đi liền dừng lại, Vương Triều, Mã Hán tiến lên vài bước, cao giọng hỏi: “Kẻ nào to gan, dám ngăn kiệu của Khâm sai đại nhân?”.

Nam tử nọ vẫn quỳ trên đất, không ngừng dập đầu, lớn tiếng kêu: “Đại nhân, Bao đại nhân, thảo dân có kỳ oan”.

Bao đại nhân vén rèm kiệu lên, nhìn thấy rất rõ cảnh tượng trên liền hỏi: “Người có oan khuất gì? Có cáo trạng không?”.

Nam tử nọ đáp: “Bẩm Bao đại, thảo dân không có cáo trạng, nhưng lại có một bức mật thư”.

“Trình lên đây”.

Người đó cẩn thận lấy một bức thư từ trong tay nải ra, dâng lên Vương Triều, Vương Triều nhận rồi xoay người trình lên Bao đại nhân.

Bao đại nhân tiếp nhận, mở ra xem, liền giật mình kinh ngạc.

Chỉ thấy trên bức thư đó viết mấy chữ sơ sài:

Tình hình hạn hán Trần Châu vô cùng nghiêm trọng

An Lạc hầu có mưu đồ làm phản

Nay lệnh cho người này mang chứng cứ đến

Người có tâm

Bao đại nhân vội gọi Công Tôn tiên sinh, đưa bức thư qua.

Công Tôn tiên sinh nhận lấy xem, bất giác nhíu chặt mày, quay đầu nói với Bao đại nhân: “Đại nhân, chuyện này...”.

Bao đại nhân sắc mặt trầm xuống, nghĩ một lát, cao giọng hỏi người đang quỳ phía trước kiệu: “Kẻ nào phái người mang bức thư này tới?”.

Nam tử nọ đáp: “Đại nhân, việc này vô cùng hệ trọng, xin đại nhân cho thảo dân đến gần hơn để trả lời”.

Bao đại nhân gật đầu: “Vương Triều, Mã Hán, cho hắn tiến lên”.

“Khoan đã!” Công Tôn tiên sinh thấy vậy liền bước lên ngăn lại, thấp giọng nói: “Đại nhân, nơi đây nằm ngoài địa giới Trần Châu, bức thư này cùng người kia lại lịch không rõ ràng, đại nhân vẫn nên cẩn thận một chút”.

Bao đại nhân nghe xong không khỏi sửng sốt, lại đánh giá tởm người quỳ trước kiệu kia, từ đầu đến cuối đều chưa từng ngẩng đầu lên, cũng chưa từng báo danh tính, tuy ngăn kiệu lại kêu oan nhưng chỉ đem dâng một bức mật thư, quả thực rất khả nghi.

“Vương Triều, Mã Hán, trước tiên hãy đưa người này đến hành quán[1], để bản phủ hỏi cho tường tận.”

[1] Hành quán: Nơi nghỉ của các quan viên thời xưa khi xuất hành ra ngoài.

Lời còn chưa dứt đã nghe thấy tiếng vật sắc nhọn xé gió lao tới, một mũi mai hoa tiêu bay tới phía sau lưng người quỳ trước kiệu, tiếng gió sắc nhọn dị thường, cơ hồ như muốn xuyên thủng lưng người này.

Nói thì chậm còn sự việc xảy ra rất nhanh, Hiệu úy Mã Hán đứng bên cạnh nam tử này dù sao cũng là người từng “chinh chiến sa trường” đã lâu, phản ứng còn nhanh hơn cả kỵ binh, hộ vệ đến mấy phần. Chỉ thấy trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc ấy hàn quang trong tay Mã Hán chợt lóe, mũi đao nháng lên một cái, mũi mai hoa tiêu đang hướng vào lưng người nọ liền bị chém rơi xuống đất.

“Có thích khách, mau bảo vệ đại nhân!”.

Hô lớn một tiếng, Mã Hán liền giơ đao, kéo nam tử kia đứng dậy, đẩy ra sau lưng, tức tốc thoái lui về giữa đội ngũ.

Bách tín trong trấn An Bình chưa bao giờ chứng kiến tình huống như vậy, vì thế nên khi có chuyện xảy ra họ hoảng hốt vạn phần, ai nấy đều bỏ chạy tứ tán cứ như nặng xanh mất đầu vậy, cảnh tượng hỗn loạn vô cùng, nếu cứ tiếp tục như vậy ắt sẽ có người bị thương.

Bao đại nhân vừa thấy tình huống như vậy liền bước khỏi kiệu, cao giọng quát: “Không được hoảng loạn!”.

Bình thường khi Bao đại nhân ở trên công đường Khai Phong phủ, thẳng đường thẩm vấn, đương nhiên là uy nghiêm vạn phần, lúc này tuy không có kinh đường mộc trong tay, giọng nói của ngài cũng là vạn khí từ đan điền, uy chấn tám phương.

Đám bách tín đang hoảng loạn chạy tứ tán bị tiếng quát của Bao đại nhân làm cho kinh sợ, trong khoảnh khắc toàn bộ đều đứng nguyên tại chỗ, không dám di động dù chỉ là nửa phần.

Mới rồi trên đường còn hỗn loạn vô cùng giờ đây bỗng yên tĩnh đến không một tiếng động, ngay cả tiếng hít thở cũng phân biệt được rõ ràng.

Bao đại nhân đứng trước kiệu, đôi mắt hổ trừng lên, lớn tiếng quát: “Bản phủ tự vấn từ khi nhậm chức tới nay, chưa từng làm việc gì hổ thẹn, không biết vị anh hùng nào muốn tìm bản phủ?”.

Trên đường vẫn tĩnh mịch như cũ, không có ai đáp lại, cũng chẳng có kẻ nào hiện thân.

Đột nhiên, lại nghe thấy mấy tiếng xé gió vang lên, sáu mũi mai hoa tiêu lao tới, góc độ hung hiểm vô cùng, tất cả đều nhắm vào người đàn ông vừa ngăn kiệu lúc trước.

Mã Hán đứng bên nam tử này nhất thời kinh hoàng thất sắc, vội vàng xoay tròn cương đao, gạt những mũi mai hoa tiêu kia đi, vừa gạt vừa thoái lui, bất giác đã đưa nam tử này tiến vào trung tâm vòng tròn của đội hộ vệ mấy bước.

Mọi người lúc này mới hiểu ra, tên thích khách kia không nhắm vào Bao đại nhân, mà là nhắm vào nam tử ngăn kiệu kêu oan nọ.

Công Tôn tiên sinh đánh mất một cái, mấy bồ khoái bên cạnh liền xông lên, hiệp trợ Mã Hán bảo vệ nam tử kia đưa đến trước kiệu.

Ngay lúc này, đã có mười mấy mũi mai hoa tiêu phi tới, tất cả cơ hồ đều nhắm rất chuẩn xác, một mũi trong số đó dường như còn nhắm vào đầu nam tử này mà bay tới, tình huống nguy hiểm vô cùng, tựa như không đưa nam tử này vào chỗ chết thì nhất định không chịu bỏ qua.

Vương Triều, Mã Hán song song bước lên, thi triển tất cả sở học của bản thân, không ngừng cản mai hoa tiêu bay vun vút tới, các hộ vệ xung quanh cũng đều cảnh giác như gặp cường địch, chỉ sợ có mũi tên nào làm bị thương Bao đại nhân, ai nấy đều tiến lên trước, đưa Bao đại nhân vào vị trí trung tâm. Mà nam tử chân trần kia cũng được bảo vệ trong vòng tròn đó.

Mai hoa tiêu ào ào phóng tới như mưa phùn, bay nhanh vun vút, đông đảo chúng hộ vệ đều lo ứng phó với mũi phi tiêu đến trước mặt, không ai chú ý đến nam tử chân trần kia trong lúc hỗn loạn đã đi đến gần Bao đại nhân, chỉ cách Bao đại nhân chưa đầy năm bước chân.

Đột nhiên, chỉ trong chớp mắt, nam tử chân trần kia rút từ tay nải ra một thanh chủy thủ sắc bén, thân hình chuyển động, quay người đâm một nhát, chính là nhắm tới cổ họng Bao đại nhân.

Nhát đâm này, mười phần mạnh mẽ, chủy thủ dường như mang theo cả hơi lạnh mà lướt đến, vào lúc Bao đại nhân sắp trúng độc thủ đến nơi thì đột nhiên, một bóng người nhanh chóng phóng đến phía trước người Bao đại nhân, dang hai tay ra, định thần nhìn kỹ lại, là Công Tôn tiên sinh.

Thì ra khi chúng hộ vệ tối tăm mặt mày đối phó với trận mưa mai hoa tiêu, thì ánh mắt Công Tôn tiên sinh thủy chung chưa từng rời khỏi nam tử chân trần kia. Những mai hoa tiêu phóng tới này vô cùng kỳ lạ, tuy mũi tên nào nhìn cũng rất nguy hiểm, nhưng nam tử kia lại chẳng mấy may bị thương, tựa như đám tiêu nọ là vì muốn đẩy nam tử này tới gần Bao đại nhân mà phóng đến vậy. Quả nhiên, nam tử này vừa tới gần Bao đại nhân, toàn thân liền toả ra sát khí, hướng Bao đại nhân mà hạ sát. Công Tôn tiên sinh đứng gần Bao đại nhân nhất, nhìn thấy rất rõ ràng, tình huống cấp bách cũng chẳng kịp hô hoán, liền lao tới phía trước Bao đại nhân, lấy thân làm lá chắn, bảo vệ Bao đại nhân.

Gã chân trần kia thấy vậy, cổ tay xoay một cái, thuận thế hướng thanh chủy thủ ra phía ngoài, Công Tôn tiên sinh lùi về sau một bước mới miễn cưỡng tránh được, chẳng ngờ thân hình gã kia liền chuyển động theo thanh chủy thủ, một cước đá đá bay Công Tôn tiên sinh ra ngoài, sau đó, lại giống như bông vụ quay tròn lao tới phía trước, đến khi dừng lại thì đã ở phía trước Bao đại nhân, khoảng cách chưa đầy một thước.

“Đại nhân!”, Công Tôn tiên sinh bị đá ngã nhào trên đất, thấy cảnh tượng như vậy liền biến sắc, kêu lên thất thanh.

Lúc này Vương Triều, Mã Hán mới cảm thấy không ổn, liền quay đầu lại nhìn, nhất thời sắc mặt xám xịt như màu đất, vội vàng phi thân đến nhưng đã muộn rồi.

“Đại nhân, mau tránh!”.

Trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc này, Bao đại nhân tuy lâm nguy nhưng lại chẳng tỏ ra sợ hãi, thân hình bất động, đôi mắt hồ long lên, trừng trừng nhìn nam tử trước mắt, dường như ngài nhìn mà không thấy hàn quang từ thanh chủy thủ trước mặt.

Nam tử kia đã sắp ra tay thành công, lưỡi dao sắc bén của thanh chủy thủ nhắm thẳng vào ngực Bao đại nhân, nhưng khoe mắt liếc qua sắc mặt đen trầm tĩnh của Bao đại nhân, rồi đến ánh mắt nghiêm nghị, lòng không khỏi chần chừ, động tác hơi ngừng lại. Trong thoáng chốc nam tử kia lơ tay, một lưỡi kiếm đâm tới xuyên qua khe hở mảnh như tờ giữa Bao đại nhân và thanh chủy thủ, vô cùng chuẩn xác, mũi kiếm vừa kịp ngăn cản mũi đao.

Nam tử chân trần nhất thời kinh hoàng thất sắc. Phải biết rằng với khoảng cách mảnh như thế mà có thể đưa kiếm cứu người thì kiếm pháp ấy phải kinh diệu cỡ nào, kẻ cứu người này thân thủ ắt thuộc hàng số một, số hai trên giang hồ.

Gã đi chân trần nhìn theo hướng đường kiếm, chỉ thấy người cầm kiếm đang đứng trên đỉnh kiệu, một thân áo lam tung bay theo gió, ánh dương vàng chói lọi của buổi chiều bao trùm toàn thân người này, tựa như một vị thần giáng thế, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Gã đi chân trần tuy không biết người này nhưng lại biết bảo kiếm của người nọ, hàn quang lấp lánh, chính là binh khí nổi danh từ thượng cổ: Cự Khuyết. Hắn lập tức xác định được thân phận người mới đến, không khỏi hoảng hốt mở miệng kêu lên: “Triển Chiêu?!”.

Triển Chiêu hất mũi kiếm một cái, gạt thanh chủy thủ sang bên, thân hình nhẹ như yến chao mặt nước, toàn thân lao vút xuống, chân chưa chạm đất đã như mũi tên rời khỏi cánh cung, hướng thẳng về phía nam tử chân trần.

Nam tử chân trần chỉ cảm thấy hàn quang che phủ trước mắt, sát khí bắn ra bốn phía, kiếm khí dày đặc như thiên la địa võng, ép bản thân tới mức thở không nổi, chỉ có thể từng bước từng bước thoái lui, chủy thủ trong tay vung lên như múa, chặt vật chống trả.

Qua hơn ba mươi chiêu, hai hàng tóc mai của hắn thấm đẫm mồ hôi, hơi thở nặng nhọc, chân như muốn khụy xuống, chỉ cảm thấy hàn quang trước mặt lóe lên một cái, đến khi định thần lại thì đã bị thanh Cự Khuyết kề sát vào cổ, không thể nhúc nhích lấy một chút.

Triển Chiêu hiên ngang đứng trên đường, Cự Khuyết trong tay hướng thẳng yết hầu tên thích khách, trầm giọng quát: “Còn không chịu dừng tay?!”

Tiếng quát này không phải nhằm vào gã chân trần mà là nhắm vào kẻ trên mái nhà phi phi tiêu xuống.

Quả nhiên, phi tiêu vốn phóng xuống như mưa liền lập tức ngừng lại, chỉ thấy trên mái nhà của tử lâu ven đường, một bóng đen lao vút đi, chạy trốn rất nhanh.

Triển Chiêu lại trầm giọng quát: “Vương Triều, Mã Hán!”

Vương Triều, Mã Hán hiểu ý, lập tức phóng người lên, phi về hướng tên đồng phạm bỏ trốn mà đuổi theo.

Mấy hộ vệ tiến lên, trói chặt gã chân trần, giải xuống, lúc này Triển Chiêu mới thu thanh Cự Khuyết lại, quay người thì lễ: “Thuộc hạ tới trễ, khiến đại nhân phải hoảng sợ!”

Bao đại nhân gật đầu đáp: “May mà có Triển hộ vệ, không cần đa lễ”.

Công Tôn tiên sinh đứng thẳng dậy, đi đến bên Bao đại nhân nói: “May có Triển hộ vệ đến kịp thời, nếu không lần này chắc hẳn đại nhân lành ít dữ nhiều”.

Triển Chiêu ôn quyền nói: “Công Tôn tiên sinh quá khen rồi”.

Công Tôn tiên sinh nhìn quanh bên người Triển Chiêu, rồi lại hỏi: “Triển hộ vệ không phải là đang ở Trần Châu tra án ư, vì sao lại xuất hiện ở đây vậy? Tại sao không thấy Trương Long, Triệu Hổ và Kim bồ khoái?”.

Nghe được những lời này, dường như Triển Chiêu mới thận trọng nhìn bốn xung quanh một lượt, khó hiểu nói: “Trương Long, Triệu Hổ có lẽ vẫn chưa tới, nhưng Kim bồ khoái thì đi cùng Triển mỗ, vì sao cũng không thấy bóng dáng nhỉ?”.

Lời còn chưa dứt thì có một người ló đầu ra khỏi đám đông, quan sát bốn xung quanh, vừa nhìn vừa hô lên: “Thuộc hạ ở đây!”.

Người này cố sức rẽ đám đi đi ra, khi chen đến chỗ Bao đại nhân ở trước kiệu liền cung kính chấp tay mỉm cười nói: “Bao đại nhân, thấy ngài vẫn bình an vô sự, Kim Kiền thực cảm tạ trời xanh”.

Cả đội ngũ yên lặng như tờ.

Hồi lâu sau, mới nghe thấy Triển Chiêu hỏi: “Kim Kiền, vì sao ngươi lại ở trong đám đông bách tín vậy?”.

“Việc này...”, Kim Kiền gãi gãi đầu, đôi con ngươi đảo một vòng, nghiêm sắc mặt nói: “Vừa rồi thuộc hạ lo sợ có thích khách trà trộn vào đám đông, nên mới xả thân đi điều tra một phen”.

Mọi người nghe vậy liền cảnh giác, quan sát bốn xung quanh, lại có mấy hộ vệ rút vũ khí ra.

Công Tôn tiên sinh vội hỏi: “Có kẻ nào khả nghi không?”.

Kim Kiền thấy mọi người phản ứng như vậy, nhất thời mồ hôi lạnh túa ra đầy lưng, cười khan hai tiếng nói: “Bẩm đại nhân, không có kẻ nào khả nghi hết”.

Bao đại nhân gật đầu, đứng thẳng nhìn chúng bách tín từ đầu đến cuối phố, thấy mọi người tuy thần sắc có chút hoảng sợ nhưng không có người nào bị thương, lòng mới yên tâm phần nào, thấp giọng nói với Công Tôn tiên sinh: “Tiên sinh hãy xem xem có bách tín nào bị thương không, nếu có hãy lập tức đưa thuốc cho họ”.

Lúc này vừa mới bắt được thích khách, chúng bách tín còn đang trong cơn hoảng sợ, trên đường tuy đông nghịt người nhưng lại vô cùng tĩnh lặng. Mặc dù giọng nói của Bao đại nhân rất khẽ nhưng lại truyền đi xa và rất rõ. Dân chúng đứng bên đường đều nghe được, trong lòng vô cùng xúc động.

Nghĩ đến việc Thanh Thiên Bao đại nhân, phụng chỉ xuất tuần, tới Trần Châu phát lương cứu trợ, trên đường đi bị thích khách hành thích, bản thân gặp nguy hiểm như thế nhưng vẫn tâm niệm lo cho sự an nguy của bách tín, vị phụ mẫu tốt như thế quả là thiên hạ khó cầu.

Chợt nghe tiếng hô vang lên trong đám đông:

“Bao đại nhân, xin ngài hãy an tâm, không có ai bị thương hết”.

“Bao đại nhân, xin ngài hãy chiếu cố chính bản thân mình!”.

“Bao đại nhân, ngài nhất định phải giữ gìn sức khỏe!”.

...

Tiếng nói râm ran từng đợt từng đợt, tựa như sóng biển cuộn trào, tầng tầng lớp lớp truyền đi.

Nhìn lại các hộ vệ trong đội ngũ, người nào người nấy hốc mắt đỏ lên, nhất thời cảm thấy vinh quang vô hạn.

Khuôn mặt Bao đại nhân vẫn đen sì như cũ, nhưng ở giữa mi tâm người ta lại có thể nhìn rõ vài phần cảm động.

Công Tôn tiên sinh và Triển Chiêu lại càng vui mừng vạn phần, mời Bao đại nhân lên kiệu, hai người song song hộ vệ ở hai bên kiệu, đội ngũ lại tiếp tục chậm rãi di chuyển về phía trước.

Quan khâm sai phụng chỉ xuất tuần, đến nơi nào đều như thánh giá đích thân tới, thế nên không thể thiếu sự phô trương. Đội ngũ của khâm sai đại thần ít nhiều cũng gần năm trăm người, bởi vậy hành quán dọc đường cũng phải tìm một nơi rộng rãi.

Trong trấn An Bình, tòa kiến trúc lớn nhất chính là miếu Hỏa Thần, cư xá trong miếu nhiều, hơn nữa sân viện lại rộng rãi, tất nhiên trở thành lựa chọn đầu tiên để làm hành quán dừng chân nghỉ ngơi cho đoàn Khâm sai Bao đại nhân.

Đội ngũ tiến vào miếu Hỏa Thần, khi mọi người được sắp xếp đầu vào đó, thì Bao đại nhân ngay cả y phục cũng chưa thay đã lệnh đưa tên thích khách kia đến để tra hỏi.

Không lâu sau, liền thấy tên thích khách kia bị trói gô cổ được dẫn vào phòng.

Mới rồi một phen đánh nhau hỗn loạn, mọi người chưa kịp nhìn rõ tướng mạo y, lúc này định thần nhìn, thì thấy y có làn da ngăm đen, trán cao, cằm rộng, hai hàng lông mày mọc lộn xộn, còn đôi mắt thì nhỏ tí, đến cả râu quai nón cũng xồm xoàm, nom tuổi tác thì chưa quá ba mươi.

Lúc này tuy hấn quỳ trên đất nhưng vẻ mặt lại tỏ ra rất khinh thường, vênh váo thách thức.

Bao đại nhân đánh giá hấn một lát rồi mở miệng hỏi: “Người là kẻ nào, vì sao lại hành thích bản phủ?”.

Tên thích khách nọ không đáp, chỉ trừng trừng nhìn Triển Chiêu, bĩu môi nói: “Triển Chiêu, người đừng tưởng rằng lần này bắt được ông đây thì công phu của người lợi hại, nếu người không tấn công bất ngờ, xuất ra ám chiêu, ông đây cũng không nằm trong tay người. Có bản lĩnh hãy cởi trói cho ông đây, cùng ông đây đại chiến ba trăm hiệp!”.

Những lời này khẩu khí mạnh mẽ mười phần, ai mà nghe mấy câu này đều cảm thấy công phu của hấn thực không kém Nam hiệp.

Triển Chiêu chỉ trầm mặc đứng bên Bao đại nhân, ánh mắt chưa từng liếc xuống, lại càng không đáp lời.

Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh nhìn nhau, cũng thấy không nên trả lời.

Nhưng Kim Kiền bên cạnh lại cười khẩy một tiếng, thấp giọng nói: “Ba trăm hiệp? Nếu không phải Triển đại nhân vừa nghe nói có thích khách đến hành thích đại nhân, liên tục ba ngày ba đêm không ngủ liều mạng chạy vội về, cánh tay bị thương cũng chẳng có thời gian chữa trị, người cho rằng vừa rồi có thể đỡ được đại nhân mấy chiêu?”.

“Cái gì?”, Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh đồng thời buột miệng kêu lên.

Còn tên thích khách kia vừa nghe vậy, hai mắt tròn trợn, ngơ ngẩn ngẩn nhìn Triển Chiêu.

Mọi người lúc này mới chú ý, Triển Chiêu tuy dáng vẻ vẫn y như lúc bình thường, thân hình thẳng như cán bút, vẻ mặt bình thản, nhưng lại không giấu nổi sự mệt mỏi hiện rõ trên mi tâm, đôi mắt đen huyền lúc

này tựa hồ cũng mất đi vẻ lấp lánh. Còn ống tay áo nửa người lại nhuộm một màu đen sì, tuy mặt vải toàn là bùn đất nhưng vẫn có thể nhìn ra nơi đó đã từng bị máu thấm ướt.

“Kim Kiên!”, Triển Chiêu có chút bất đắc dĩ nhìn Kim Kiên nói: “Đừng nhiều lời!”.

“Cái gì mà đừng nhiều lời!”, Kim Kiên đứng một bên bỗng nhảy dựng kêu lên, đi mấy bước đến giữa phòng, giơ hai ngón tay lên chỉ vào mắt mình, tức tối nói: “Nhìn đi, mắt thuộc hạ toàn là tơ máu, còn kinh dị hơn cả mạng nhện cũ nhiều năm!”, rồi nhảy tới bên cạnh Triển Chiêu, nắm lấy ống tay áo Triển Chiêu mà kêu: “Nhìn thấy không, toàn bộ ống tay áo đều bị máu thấm đẫm, miệng vết thương còn dài hơn cả thanh chủy thủ vừa rồi!”.

Lòng lại thầm hét: Bà nó, nhớ năm xưa khi mình thi đại học cũng không liều mạng như vậy, ba ngày ba đêm không ngủ, chắc có thể ghi vào kỷ lục thế giới ấy chứ, sự tích tăng ca cảm động lòng người như thế đương nhiên là phải tích cực tuyên truyền rộng rãi rồi, ít nhiều cũng phải xin được phí tăng ca mới được chứ!

“Triển hộ vệ... người...”, Bao đại nhân khuôn mặt tràn ngập vẻ đau lòng cùng xót xa, khẽ lắc đầu, nói được nửa câu lại chẳng thể nói tiếp được.

Công Tôn tiên sinh cũng cuối đầu không nói, hồi lâu mới thốt ra một câu: “Triển hộ vệ, trước tiên hãy về phòng để tại hạ xem vết thương cho Triển hộ vệ”.

Triển Chiêu lắc đầu bình thản nói: “Đại nhân, Công Tôn tiên sinh, thuộc hạ không có gì đáng ngại, thậm chí kẻ này vẫn còn kịp hơn cả”.

Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh nhìn đôi mắt kiên định của Triển Chiêu, lặng lẽ thở dài một tiếng.

Thời điểm quay lại nhìn thích khách, sự sắc bén trong ánh mắt Bao đại nhân hiện rõ hơn mấy phần, giọng nói cũng trầm trầm uy nghiêm hơn: “Rốt cuộc kẻ nào đã phái người đến ám sát bản phủ? Còn không mau khai ra, chẳng lẽ muốn bản phủ phải dùng đại hình?”.

Tên thích khách nghe vậy, thân hình liền chấn động, lại ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu một cái, sắc mặt hiện lên vẻ kính phục, rồi cúi đầu ngẫm nghĩ hồi lâu mới mở miệng nói: “Bẩm Bao đại nhân, thảo dân tên Hạng Phú, là An Lạc hầu phái thảo dân đến đây để ám sát đại nhân”.

Bao đại nhân nghe xong, liền giật mình chấn động, cao giọng hỏi: “Vì sao An Lạc hầu lại muốn dồn bản phủ vào chỗ chết?”.

“Bởi vì đại nhân muốn đến Trần Châu phát lương cứu trợ”.

“Thế thì sao?”.

Hạng Phú thở dài một cái, do dự hồi lâu mới nói ra chuyện An Lạc hầu ở Trần Châu chiếm đất xưng vương, coi trời bằng vung thích gì làm nấy, xây dựng Nhuyễn Hồng đường, giấu giếm chuyện hạn hán, tất cả đều nhất nhất khai ra.

Bao đại nhân nghe xong, tức giận đến mức sắc mặt tái đen, toàn thân run lên, vỗ mạnh bàn đứng dậy, cao giọng quát: “Thực chẳng coi vương pháp ra gì, là sâu mọt của quốc gia! Phưởng bại hoại như thế, bản phủ nhất định sẽ nghiêm trị!”.

Mấy lời này, Công Tôn tiên sinh, Triển Chiêu cùng Kim Kiên ở trong phòng đã sớm được luyện thành quen rồi. Lại càng biết Bao đại nhân liêm minh chính trực, tính cách vốn căm ghét cái ác, lời đã nói thì nhất định sẽ làm, quả thực mọi người cũng chẳng lấy làm gì kinh ngạc. Nhưng Hạng Phú lại không như vậy, hắn lớn lên trong giang hồ, từ khi theo An Lạc hầu làm bầy, mắt thấy tai nghe đều là những kẻ xu nịnh gió chiều nào theo chiều đó, ý quyền cậy thế hiếp đáp người khác, nay nghe được những lời này, đương nhiên là khiếp sợ vạn phần, bất giác buộc miệng nói: “Đại... đại nhân, nhưng An Lạc hầu là quốc cữu đương triều, là hoàng thân quốc thích!”.

Bao đại nhân trừng mắt nói: “Thế thì sao? Hoàng tử phạm pháp, tội như thứ dân!”.

Hạng Phú há hốc mồm, ánh mắt chuyển từ Bao đại nhân sang Công Tôn tiên sinh, Triển Chiêu và Kim Kiên đứng bên cạnh.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh hơi nheo mày, miệng thì lẩm bẩm: “Nếu đã vậy thì nhất định phải nghĩ ra một kế sách vẹn toàn mới được...”.

Triển Chiêu thì thân hình thẳng tắp, hai mắt như có điện, dung nhan mới rồi còn tỏ rõ sự mệt mỏi giờ đây cơ hồ bị quét sạch, tựa như khí phách của thiên quân vạn mã đều ngưng tụ trên người chàng.

Kim Kiền đưa tay day trán, sắc mặt đầy vẻ bất đắc dĩ, nhìn Hạng Phú thấp giọng nói: “Đừng lấy làm lạ, trong Khai Phong phủ chúng ta cái khác thì không có chứ những người không sợ trời không sợ đất liều mạng đối nghịch cùng quyền quý thì nhiều lắm, quen rồi sẽ thấy bình thường thôi”.

Giờ đây Hạng Phú bỗng cảm thấy một luồng hào khí dâng trào, ngập tràn trong ngực, hốc mắt hơi nóng lên, chỉ cảm thấy những tháng ngày mình sống hơn hai mươi năm nay thực vô dụng, lại có thể đi theo An Lạc hầu làm bao nhiêu chuyện hoang đường như vậy, còn phụng lệnh đi thích sát một vị Thanh Thiên khó cầu được, thực hổ thẹn khi đứng trong trời đất này.

Nghĩ đến đây, đột nhiên Hạng Phú phủ phục xuống, cúi lạy dập đầu bình bình trên đất, cao giọng Bao đại nhân, Hạng Phú tự biết tội không thể tha, xin Bao đại nhân nghiêm trị theo luật!”.

Bao đại nhân thấy vẻ mặt thành khẩn của Hạng Phú, đôi mắt trong sáng, biết rằng người này đã thực tâm hối cải thì rất vui mừng, gật đầu, nói với Công Tôn tiên sinh: “Tiên sinh thấy thế nào?”.

Công Tôn tiên sinh vuốt râu trầm ngâm giây lát rồi mở miệng hỏi: “Hạng Phú, ngươi có bằng lòng lấy công chuộc tội không?”.

Hạng Phú hơi sững sốt, ngẩng đầu lên hỏi: “Thảo dân phải lập công chuộc tội thế nào?”.

“An Lạc hầu ở Trần Châu đã lâu, gốc rễ đã cắm sâu, còn chúng ta thì vừa mới đến, nếu muốn đối địch với hắn, e rằng sẽ rơi vào thế hạ phong. Mà người lại ở bên An Lạc hầu nhiều năm, tất hiểu biết rất rõ về An Lạc hầu, chỉ bằng lưu lại, trợ giúp chúng ta bày mưu tính kế, người thấy sao?”.

Hạng Phú nghe vậy lòng thầm cảm động không thôi. Nghĩ bản thân chỉ là một tên thất phu trong giang hồ, lại đi theo An Lạc hầu làm điều ác đã nhiều năm, thậm chí còn ám sát Bao đại nhân, nhưng nay vẫn được coi trọng như vậy, sợ rằng phúc khí tu ba đời chẳng qua cũng chỉ mong có thể mà thôi.

Hạng Phú lập tức khấu đầu đáp: “Cho dù phải thịt nát xương tan, Hạng Phú cũng bằng lòng!”.

Bao đại nhân mỉm cười gật đầu, ra hiệu bảo Kim Kiền cưỡi trời cho Hạng Phú.

Hạng Phú được cưỡi trời rồi lại không đứng lên, ngược lại còn dập đầu nói: “Đại nhân, thảo dân còn có một việc muốn thỉnh cầu:

“Việc gì?”

“Hôm nay kẻ phóng mai hoa tiêu trên đường chính là huynh đệ của thảo dân, tên gọi Hạng Phổ. Huynh ấy vốn không phải kẻ xấu, chỉ là chọn sai chủ nhân mà thôi, mong đại nhân rộng lượng tha cho huynh ấy một con đường sống”.

Bao đại nhân cau mày nói: “Nhưng Vương Triều, Mã Hán đã...”.

Hạng Phú vội nói: “Thảo dân biết đại ca ở chỗ nào, xin nguyên đi chiêu hàng”.

Bao đại nhân gật đầu đáp: “Nếu đã như thế thì người hãy mau đi đi”.

“Tạ đại nhân!”, Hạng Phú dập đầu lạy ta rồi đứng lên đi ra ngoài.

Hạng Phú rời đi rồi, Công Tôn tiên sinh mới nói: “Đại nhân, ngài không sợ Hạng Phú đi rồi sẽ không trở lại nữa sao?”.

Bao đại nhân cười nói: “Tiên sinh lo lắng quá rồi, muốn nhìn người trước tiên hãy xem đôi mắt của kẻ đó đã, đôi mắt của Hạng Phú rất trong sáng, không giống hạng giả dối”.

Công Tôn tiên sinh cũng cười đáp: “Học trò xin thụ giáo”. Ngừng một lát, Công Tôn tiên sinh lại quay sang Triển Chiêu nói: “Không biết thương thế của Triển hộ vệ...”.

Bao đại nhân cũng vội nói: “Công Tôn tiên sinh, vẫn nên mau mau chữa trị vết thương cho Triển hộ vệ”.

Triển Chiêu theo phản xạ buột thốt lên: “Không cần nhọc lòng tiên sinh, thương thế của Triển Chiêu đã được Kim bồ khoái...”, nói được nửa câu, không biết Triển Chiêu nghĩ đến điều gì, sắc mặt khê biến, lại đổi ý: “Vẫn xin phiền tiên sinh”.

Kim Kiền ở bên nghe vậy, nhất thời da đầu ngứa râm ran.

28. Q.2 - Chương 8

Y thuật hiển lộ lâm hiểm cảnh.

Vừa vào Trần Châu lọt đầm rồng[1].

[1] Đầm rồng: Từ tính lược của thành ngữ “đầm rồng hang hổ”, ý chỉ nơi nguy hiểm, nước sôi lửa bỏng.

Trong miếu Hỏa Thần trấn An Bình, nơi dừng chân nghỉ ngơi của đội ngũ Bao đại nhân, đêm nay đèn đuốc sáng trưng. Nếu là bình thường thì nhất định Bao đại nhân đang ngồi trong chính sảnh phê duyệt công văn, nhưng hôm nay thì ngược lại với mọi khi, Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh còn có Kim Kiền đều tập trung trong sảnh bên, vì muốn quan sát thương thế của Triển Chiêu. Cũng may là bốn người Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hồ đều không ở trong miếu, bằng không mật độ dân số trong gian phòng nhỏ bé này sẽ quá tải mất.

Triển Chiêu ngồi trên một cái ghế đẩu bằng gỗ, bị ba người vây quanh cứ theo như lời Công Tôn tiên sinh mà cởi áo, lộ ra vô số những vết sẹo của các vết thương lớn nhỏ chằng chịt trên làn da màu đồng.

Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh cúi đầu nhìn, không khỏi chấn động, đồng thời hít vào một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy trên bả vai cánh tay phải, có một vết thương dài khoảng hai tấc, miệng vết thương đã kết vảy, da thịt xung quanh đã dần chuyển sang màu hồng, cho thấy vết thương đã lành, không gì đáng ngại, chỉ là mới nhìn qua vết thương đã thấy vô cùng ghê người. Không vì điều gì khác mà chính là hai bên mép da chỗ miệng vết thương bị bầy, tám sợi chỉ đen khâu lại, nhìn lướt qua thì tựa như có con rắn nhiều chân nằm trên bả vai Triển Chiêu, mà phần đuôi của “con rắn”, còn thắt một cái nơ bướm bất nhả nữa chứ.

Triển Chiêu nghe thấy tiếng hai người hít vào, tim không khỏi nảy lên một cái.

Ngẫm lại, Nam hiệp Triển Chiêu vốn xuất thân giang hồ, sau khi đi theo Bao đại nhân thì ngày ngày vất vả, chuyện bị thương xảy ra như cơm bữa, nhưng khi Công Tôn tiên sinh chữa trị thì tiếng lác đẩu thở dài có, trách giận cầu nhàu có, chỉ chưa từng nghe tiếng hít khí lạnh bao giờ. Nhớ lại lúc trước khi Kim Kiền khâu miệng vết thương lại, thủ pháp thực có chút quái dị, hơn nữa miệng vết thương còn nằm ngay bả vai, muốn quan sát cũng không tiện cho lắm, chỉ cảm thấy miệng vết thương dần ngưng chảy máu, thế nên Triển Chiêu không để ý đến. Nhưng lúc này đây Nam hiệp đường đường như vậy cũng có chút dao động quay người nhìn Công Tôn tiên sinh.

Chỉ thấy ánh mắt Công Tôn tiên sinh sáng rực lên, nhìn chăm chăm vào vết thương của Triển Chiêu, vẻ như đã đi vào cõi thần tiên rồi.

Bao đại nhân cũng nhíu chặt mày, muốn nói gì nhưng rồi lại thôi.

Qua một lúc lâu, Công Tôn tiên sinh mới nghiêm mặt hỏi: “Triển hộ vệ, vết thương của hộ vệ được Kim bồ khoái chữa trị phải không?”.

Triển Chiêu chậm rãi gật đầu.

“Kim bồ khoái!”, đột nhiên Công Tôn tiên sinh quát lên một tiếng rất to.

Kim Kiền thừa dịp mọi người đang ngẩn ra liền rón rén đi vài bước lên ra cửa, một chân vừa bước qua ngưỡng cửa, sắp sửa chuồn được, thỉnh linh nghe thấy tiếng quát như sư tử Hà Đông của Công Tôn tiên sinh, chân liền run lên, suýt chút nữa thì ngã nhào xuống đất.

“Công... Công Tôn tiên sinh... có... có gì sai bảo?”.

“Vết thương của Triển hộ vệ có thật là do người chữa trị không?”

“Cứ... cứ xem là vậy...”

Kim Kiền vừa hàm hồ đáp, vừa quan sát thần sắc thâm trầm của Công Tôn tiên sinh phía đối diện, tim đập như trống: Mèn ơi, con mèo kia cũng được xem như là thủ đô của cả thời kỳ Bắc Tống... không thì cũng được coi là Idol hàng đầu của cả nước, nay mình khâu bả vai của Tiểu Miêu thành cái hình dạng chết dở kia, làm hỏng cả cái “vai vàng ngọc” của Tiểu Miêu, như thế há chẳng phải là đã bôi nhọ Khai Phong phủ sao? Nhìn sắc mặt Công Tôn Trúc Tử đi, tám phần là muốn tìm mình tính sổ rồi.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền liền hít sâu một hơi, vội trưng ra vẻ mặt tươi cười hòa nhã nói: “Công Tôn tiên sinh, khi đó thời gian cấp bách, thuộc hạ nhất thời lo lắng, khó tránh khỏi lỡ tay... Nhưng thuộc hạ cũng biết sửa sai, đã thắt một cái nơ bướm rất đẹp ở trên đó rồi, kỳ thực nếu nhìn tổng thể sẽ thấy rất có ý vị...”

Công Tôn tiên sinh đứng phắt dậy, bước nhanh về phía Kim Kiền, hai mắt sáng như bó đuốc, nhìn chăm chăm khiến Kim Kiền dựng cả tóc gáy.

“Kim bổ khoái, phương pháp chữa trị vết thương bằng cách khâu da thịt lại người biết được từ đâu?”

Hả?

Kim Kiền có chút khó hiểu, nghĩ bụng: Cái tay Công Tôn Trúc Tử này bị sao vậy, tựa hồ như rất có hứng thú với tạo hình con rết trên bả vai Tiểu Miêu, lại rất quan tâm đến lai lịch của con rết này. Đợi đã, phương pháp khâu vết thương tuy phổ biến ở thời hiện đại, nhưng biết đâu ở thời cổ đại nó quá sức cao siêu? Có điều phương pháp này được ghi rất rõ ràng trong y thư của sư phụ...

Ồi chào!

Kim Kiền đột nhiên hiểu ra, không khỏi kinh hoàng thất sắc.

Phương pháp này mình đọc trong y thư do “Y Tiên” truyền lại, kết hợp với tri thức thời hiện đại, nên cũng chẳng nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy đó là chuyện bình thường, nhưng nay gặp phải Công Tôn Trúc Tử, nhìn thần sắc căng thẳng của ông ta mà nói, tám phần là phương pháp trị liệu khâu vết thương này còn chưa thông dụng ở thời đại này rồi.

Nói như thế thì thân phận đệ tử đích truyền của hai lão sư phụ vô lương kia há chẳng phải sẽ bị lộ sao?

Đại sự không tốt rồi!

Kim Kiền nhất thời túa mồ hôi lạnh đầy đầu, ngập ngừng hồi lâu mới phun ra một câu:

“Thực ra trước kia thuộc hạ đã từng thấy một lão đại phu dùng phương pháp như thế này trị thương cứu người, thế cho nên...”

Chẳng biết câu trả lời nửa thật nửa giả này có an toàn qua cửa không nữa?

Hai mắt Công Tôn tiên sinh sáng lên, hỏi dồn: “Lão đại phu? Tướng mạo như thế nào? Người gặp được khi nào?”

“Là một lão đầu râu bạc trắng, ở trên một ngọn núi, một năm trước đây...”, bị Công Tôn tiên sinh nhìn chăm chăm khiến cả người không tự nhiên, bất giác Kim Kiền thốt ra đến phân nửa sự thật.

Công Tôn tiên sinh bước lên một bước, lại nói: “Có phải nơi đó gần Vân Ẩn sơn không?”

Vân Ẩn sơn? Sao nghe quen quen thế nhỉ? Chắc chắn, đây chẳng phải hang ổ của hai lão sư phụ vô lương kia ư? Công Tôn tiên sinh xuất thân từ đặc công hay sao ấy, thế nào mà ngay cả tên núi cũng biết?

Kim Kiền chỉ cảm thấy sau lưng mồ hôi chảy đầm đìa, cổ cuối gập xuống một góc chín mươi độ, hàm hồ đáp: “Thuộc... thuộc hạ không rõ ngọn núi đó tên là gì...”

Công Tôn tiên sinh nghe vậy, khuôn mặt thoáng hiện lên vẻ tiếc nuối.

Bao đại nhân và Triền Chiêu thấy thế đều không hiểu.

Bao đại nhân hỏi: “Công Tôn tiên sinh, lẽ nào vết thương có gì không ổn sao?”

Công Tôn tiên sinh lắc đầu nói: “Không phải là có gì không ổn. Kim bồ khoái đã dùng kim khâu miệng vết thương lại, cách trị liệu này tuy khiến người ta không thể tưởng tượng được, nhưng lại là phương cách thần kỳ. Đệ tử đã từng đọc trong sách y nhưng chưa từng được nhìn thấy. Tương truyền trên giang hồ chỉ có một người có thể vận dụng phương pháp này”.

Triển Chiêu nghe đến đây, liền sáng tỏ, tiếp lời: “Người tiên sinh nói có phải là ‘Y Tiên’, người mà mười năm trước đã tuyệt tích giang hồ cùng ‘Độc Thánh’?”.

Công Tôn tiên sinh gật đầu.

Bao đại nhân hỏi: “ ‘Y Tiên’ là người như thế nào?”.

Triển Chiêu đáp tiếp: “Bẩm đại nhân, ‘Y Tiên’ là người có y thuật đứng đầu trên giang hồ, giang hồ từng truyền câu: Diêm La bắt người, trước hỏi Y Tiên”.

Công Tôn tiên sinh vuốt râu nói: “Y thuật của ‘Y Tiên’ xuất thần nhập hóa, chỉ là lão nhân gia người đã thoái ẩn giang hồ, lại chẳng có truyền nhân để lại, khiến người ta phải tiếc nuối không thôi”, rồi quay đầu nói với Kim Kiền: “Nói vậy lão nhân một năm trước Kim bồ khoái gặp chính là người này. Kim bồ khoái may mắn gặp được người một lần, lại học được thuật trị thương thật là may mắn ba đời”.

Kim Kiền nghe đến đây mới biết thân phận mình tạm thời chưa bị lộ, không khỏi thở phào một cái. Nhưng ngẫm kỹ, lại thấy vừa tức vừa buồn cười, nghĩ bụng: Chỉ mới gặp mặt ‘Y Tiên’ một lần đã là may mắn ba đời, vậy mình ở cạnh hai lão sư phụ vô lương kia những một năm, há chẳng phải là đã dùng hết vận may của mấy kiếp rồi à? Hức hức, thảo nào từ khi mình bắt đầu xuống núi liền đâm đầu vào vận xui luôn... đáng ghét...

Bao đại nhân nghe xong, gương mặt mang vẻ vui mừng nói: “Nói như thế thì, thương thế của Triển hộ vệ đã không còn gì đáng ngại nữa?”.

Công Tôn tiên sinh khoác áo ngoài lên cho Triển Chiêu, vừa thu dọn hộp thuốc vừa trả lời: “Đã sớm không có gì đáng ngại rồi. Y thuật của Kim bồ khoái thực khiến học trò bội phục”.

Triển Chiêu nghe xong những lời này, cũng thấy an tâm, cài áo xong xuôi đâu đến đấy liền quay người thi lễ với Kim Kiền: “Triển mỗ đa tạ Kim huynh”.

Kim Kiền vội đáp lễ, cười khan hai tiếng.

Công Tôn tiên sinh xách hòm thuốc lên, nói với Triển Chiêu: “Triển hộ vệ, tuy vết thương của Triển hộ vệ đã không có gì đáng ngại nữa, nhưng mấy ngày nay Triển hộ vệ mệt nhọc quá độ, nên nghỉ ngơi sớm một chút, lấy lại tinh thần”.

Triển Chiêu nghe vậy vội đứng lên nói: “Nhưng còn vụ án của Trương Tụng Đức thuộc hạ vẫn chưa đem kết quả điều tra bẩm báo với đại nhân...”.

“Triển hộ vệ...”, Bao đại nhân bắt đầu nói: “Hãy nghỉ ngơi trước đã, sáng sớm mai hãy bẩm báo lại tình hình vụ án cho bản phủ”.

“... Thuộc hạ tuân lệnh”.

Những lời này lọt vào tai Kim Kiền thực như âm thanh của Đấng cứu thế, liền vội vàng khom người thi lễ, lui ra ngoài, đi thẳng đến sảnh bên, nơi nghỉ ngơi của nha dịch.

Nhưng vừa đi được hai bước, chợt nghe tiếng Công Tôn tiên sinh gọi phía sau: “Kim bồ khoái, xin hãy dừng bước”.

Nhất thời thân hình Kim Kiền thẳng đơ, quay đầu lại một cách cứng nhắc, hỏi: “Công Tôn tiên sinh, có gì chỉ giáo?”.

Lẽ nào mình lại để lộ sơ hở gì rồi?

Công Tôn tiên sinh bước đến trước mặt Kim Kiền, khẽ mỉm cười.

Nụ cười này giống như nho phong lướt qua mặt[1], khiến toàn thân Kim Kiền phát run.

[1] Nguyên văn “Nho phong phát diện, vốn câu phải là xuân phong phát diện có nghĩa là gió xuân lướt qua mặt, nhưng ở đây Kim Kiền lại thay bằng từ “Nho” vừa để chỉ phong thái thư sinh của Công Tôn tiên sinh vừa để chỉ sự gian xảo của họ Công Tôn.

Có người nói, lúc Công Tôn tiên sinh mỉm cười hoặc là lúc vụ án được sáng tỏ, hoặc là lúc đang tính kế, hoặc là lúc có kẻ sắp gặp xui xẻo.

Tình huống hiện giờ, theo như Kim Kiền phán đoán, tám phần là giả thiết thứ ba.

“Kim bổ khoái, tại hạ còn một chuyện không hiểu, mong Kim bổ khoái tạm thời dừng bước giải đáp cho tại hạ”.

Da mặt Kim Kiền liền nhăn nhúm lại, vội vàng nói: “Công Tôn tiên sinh, thuộc hạ đi theo Triển đại nhân một mạch tới đây, cũng đã ba ngày ba đêm không chớp mắt rồi”.

Công Tôn Trúc Tử, ngài ít nhiều cũng nên có chút tinh thần chủ nghĩa nhân đạo chứ!

Công Tôn tiên sinh lại mỉm cười, tiếp tục nói: “Câu hỏi này cũng không mất nhiều thời gian”.

Kim Kiền nhìn khuôn mặt mỉm cười của Công Tôn tiên sinh, tự biết bản thân không địch lại, lời đã ra đến miệng đành nuốt vào.

“... Công Tôn tiên sinh, xin mời hỏi”.

“Kim bổ khoái, phương pháp dùng kim khâu miệng vết thương lại là do bổ khoái học được từ ‘Y Tiên’ sao?”

“...”

“Tại sao lại phải khâu miệng vết thương thành hình con rết, tại hạ đã nghĩ rất lâu nhưng vẫn không thấm thấu được sự ảo diệu trong đó”.

“Khụ khụ... cái này... kỳ thực... cái đó... phương pháp khâu vết thương như thế là vì... thuộc hạ cũng không biết, chỉ là khi ấy lão đại phu khâu như vậy, thuộc hạ bắt chước theo, trông bầu mà vẽ gáo vậy thôi”. Sự phụ, xin lỗi người nhé!

Công Tôn tiên sinh tư lự giây lát, khẽ lắc đầu, rồi như ngộ ra điều gì nói: “Thủ pháp của ‘Y Tiên’ quả thực huyền diệu, đạo lý trong đó... tại hạ kém cỏi quá... Kim bổ khoái, thời gian cũng không còn sớm nữa, bổ khoái nghỉ ngơi đi”.

Kim Kiền nghe xong, vội vàng thi lễ rồi lui xuống, tới khi đi xa rồi mới lên quay lại nhìn, chỉ thấy Công Tôn tiên sinh đang vừa đi vừa chau mày suy nghĩ, thần thái rất chuyên chú.

Chậc chậc, Công Tôn Trúc Tử, xin lỗi ngài nhé...

Hôm sau khi trời vừa sáng tỏ, Kim Kiền đã bị người ta lôi từ trong chốn này, mang theo đôi mắt gấu mèo, bị mấy nha dịch kéo vào trong sảnh chính của miếu Hỏa Thần.

Trong sảnh chính, Bao đại nhân đang ngồi chính giữa sảnh, Công Tôn tiên sinh thì đứng bên trái; còn Triển Chiêu vận quang bào đỏ thì thẳng tắp đứng bên phải, tinh thần sáng láng, chẳng mấy may trông chút thần sắc mặt mỗi nào; Vương Triều, Mã Hán thì đứng phía sau Triển Chiêu.

Mà chính giữa sảnh chính còn có hai người nữa đứng, một người trong đó chính là Hạng Phú, thích khách tối qua đã cải tà quy chính, mà người đứng bên cạnh hắn, tướng mạo cùng hình dáng có vài phần giống Hạng Phú, là Hạng Phổ, kẻ đã phóng mai hoa tiêu trước đó. Nhìn vẻ mặt cung kính của hắn thực giống y đúc dáng vẻ của Hạng Phú, liền biết hắn đã quy thuận Khai Phong phủ rồi.

Kim Kiền lấy lại tinh thần, khom người thi lễ.

Bao đại nhân hỏi: “Kim bổ khoái, Triển hộ vệ vừa đem những chuyện xảy ra khi hai người tra án ở Trần Châu nhất nhất bẩm báo lại rồi, siêu sắc thuốc cùng tờ giấy gói có chứa thạch tín được tìm trong nhà của Trương Tụng Đức đâu?”.

“Thưa đây ạ”, Kim Kiền vội đáp. Thầm nghĩ: Đương nhiên là ở đây chứ đâu, lúc Tiểu Miêu vội vàng trở về cũng không quên lải nhải hàng nghìn hàng vạn lần về hai thứ này, khiến cho mình bây giờ hình thành phản xạ có điều kiện, đi đến đâu cũng không dám đem hai cái thứ đồ vương vís này đặt xuống.

Kim Kiền lấy từ trong người ra một tờ giấy trắng, lại lôi từ túi đeo bên hông ra một siêu thuốc, đưa cho Công Tôn tiên sinh.

Công Tôn tiên sinh sau khi tỉ mỉ kiểm tra liền gật đầu nói: “Đại nhân, trong bã thuốc có chứa thạch tín, thứ dính trên tờ giấy trắng này cũng là thạch tín”.

Bao đại nhân gật gù đầu, quay sang nói với Triển Chiêu: “Triển hộ vệ, theo như lời người nói, Trương Tụng Đức và Hoàng thị đều có mắc mưu với An Lạc hầu, cho nên vụ án này ắt có liên quan đến An Lạc hầu?”.

Triển Chiêu chấp tay nói: “Thuộc hạ phỏng đoán là như vậy, nhưng chưa chứng thực được”.

Công Tôn tiên sinh nói: “Đại nhân, Triển hộ vệ suy đoán quả thực rất có lý. Nhưng duyên cớ trong đó lại chưa điều tra tường tận được”.

Bao đại nhân gật gù đầu, nói: “Án này tuy rằng khó giải quyết, nhưng việc tới Trần Châu phát lương cứu trợ lần này thực vô cùng cấp bách. Chúng ta đành phát lương cứu nạn trước rồi mới tiếp tục điều tra”.

Mọi người cùng gật đầu.

Lúc này, ngoài cửa có người bẩm báo: “Đại nhân, hai vị đại nhân Trương Long, Triệu Hổ xin cầu kiến”.

Bao đại nhân nghe thế liền vui mừng, vội đáp: “Cho hai người đó vào”.

Trương Long, Triệu Hổ song song bước vào chính sảnh, sau khi ôm quyền thi lễ xong, ngẩng đầu nhìn thấy Triển Chiêu, Kim Kiền, hai người không khỏi kinh ngạc hỏi: “Triển đại nhân, hai người không phải ở lại Trần Châu tra án ư, vì sao lại đến đây trước cả chúng thuộc hạ vậy?”.

Công Tôn tiên sinh liền đem sự tình thuật lại sơ lược một lần.

Trương Long, Triệu Hổ nghe xong, khuôn mặt hiện lên vẻ kính phục, nhìn chăm chăm vào Triển Chiêu, hồi lâu sau mới ôm quyền nói: “Triển đại nhân can đảm trung nghĩa, thuộc hạ bội phục”.

Kim Kiền ở bên nghe vậy thì thấy mười phần khó chịu, thầm nghĩ: Hai cái tên này, chỉ nhìn thấy Triển Chiêu trung nghĩa can đảm, chẳng lẽ không nhìn ra được mình cũng xả thân vì nghĩa sao?

Triển Chiêu đáp lễ nói: “Đây là chức trách của Triển mỗ, huống hồ lần này Triển mỗ có thể thuận lợi đến được trấn An Bình này cũng là nhờ sự trợ giúp của Kim bổ khoái”.

Chắc chắn, vẫn là Tiểu Miêu có lương tâm.

Trương Long, Triệu Hổ lúc này mới ôm quyền thi lễ với Kim Kiền.

Bao đại nhân đứng dậy, ra lệnh cho tất cả: “Nay việc không thể chậm trễ, chúng ta lập tức khởi hành, gấp rút đi tới Trần Châu phát lương”.

“Thuộc hạ tuân lệnh”.

Trên đường đi, có Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hổ, Tứ đại kim cương hộ vệ, Ngự miêu Triển Chiêu ở hai bên tả hữu không rời, lại thêm hai huynh đệ Hạng Phú, Hạng Phổ hộ vệ, vấn đề an toàn tất nhiên không phải lo.

Đoàn khâm sai hùng hậu, đi đường ước chừng mười ngày thì tới phủ Trần Châu.

Theo như lệ cũ, khâm sai đại thần tới nơi nào thì quan viên địa phương nơi đó phải ra khỏi thành nghênh đón, biểu thị sự tôn kính với hoàng ân.

Nhưng khi đội ngũ của Bao đại nhân đến cửa thành, ngoài cổng thành lại vắng lặng tĩnh mịch, đừng nói là đoàn các quan viên nghênh đón khâm sai mà ngay cả đến người đi đường cũng chẳng thấy một ai.

Bao đại nhân vén rèm lên nhìn, không khỏi nhíu chặt mày.

Mọi người cũng thầm thấy buồn bực cùng nghi hoặc.

Công Tôn tiên sinh đi đến trước kiệu, nhỏ giọng nói: “Đại nhân, thành Trần Châu này khác thường như thế, chỉ sợ ẩn giấu âm mưu ám sát, vào thành rồi e là nguy hiểm trùng trùng, đại nhân sao không...”.

“Công Tôn tiên sinh”, tiếng Bao đại nhân từ trong kiệu truyền ra, “truyền lệnh xuống, lập tức vào thành, đi thẳng tới nha môn tri phủ”.

Công Tôn tiên sinh thềm thở dài một cái, cao giọng nói: “Vào thành...”.

Kiệu được nâng lên, đội ngũ tiếp tục đi về phía trước, chậm chậm tiến đến phủ Trần Châu.

Chỉ thấy trong thành Trần Châu, việc buôn bán tiêu điều, người đi đường thưa thớt, cảnh tượng so với nhóm người Triệu Chiêu nửa tháng trước từng thấy thực là khác biệt một trời một vực. Có mấy người bộ hành trên đường ngẫu nhiên gặp đội ngũ của Bao đại nhân, liền quay đầu bỏ chạy, như thể họ thấy cơn đại hồng thủy hay mãnh thú vậy.

Không lâu sau, đoàn khâm sai đã đến nha môn tri phủ Trần Châu, đại kiệu phủ đầy bụi đường, đội ngũ liền dừng lại trước nha môn.

Bao đại nhân ra chỉ thị: “Đưa tri phủ đến trước kiệu!”.

“Dạ”.

Trương Long, Triệu Hồ thúc ngựa đi đến trước cửa phủ nha, ngược mắt lên nhìn, nha môn này, chẳng hề có hơi người, cửa lớn đóng chặt, trước cửa ngoại trừ một cặp sư tử đá ngay đến một chút khí tức chứng tỏ có người cũng chẳng thấy.

Hai người nhảy xuống ngựa, đập cửa rầm rầm gọi: “Mở cửa!”.

Không lâu sau, cửa mới mở hé ra một chút, bên trong một ông lão tuổi đã cao râu tóc bạc phơ thò đầu ra, hỏi: “Tìm ai đó?”.

Trương Long giận dữ nói: “Tìm tri phủ đại nhân của các người, mau vào bẩm báo có Khâm sai đại nhân tới”.

Ông lão vừa nghe vậy liền giật mình hoảng sợ, vội vàng rút đầu lại, kêu lên: “Lão đi ngay!”.

Đợi một lát, cửa lớn mở ra, có vài người hầu xuất hiện từ hai bên, chính giữa là một viên quan bước ra.

Chỉ thấy viên quan này đầu đội mũ ô sa, thân vận quan bào màu lam, ước chừng khoảng bốn lăm, bốn sáu tuổi, mặt trắng da trơn, cằm nhọn, ba chòm râu đen nhánh rủ xuống, thoát nhìn giống cá trê đến mấy phần. Viên quan này ngó đông, nhìn tây, sau cùng mới cất bước, đi đến trước kiệu của Bao đại nhân, khom người thi lễ: “Khâm sai đại nhân ở trong, ti chức tri phủ Trần Châu, Lý Thanh Bình xin khấu kiến. Ti chức nghênh đón chậm trễ, mong đại nhân thứ tội”.

Bao đại nhân liếc nhìn một cái rồi trầm giọng nói: “Lý đại nhân, ông có biết bản khâm sai đến Trần Châu phát lương không?”.

Lý tri phủ run lên, đáp: “Đã... đã sớm biết”.

“Vì sao lại không đXống thành nghênh đón?!”

Mồ hôi trên trán Lý tri phủ túa ra rơi xuống, ông ta vội trả lời: “Xin đại nhân bớt giận, ti chức có chuyện muốn bẩm báo, nơi này không tiện, xin đại nhân hạ cố vào trong phủ nói chuyện”.

Bao đại nhân nhìn Lý Thanh Bình một cái rồi gật đầu, bước ra khỏi kiệu, đi vào nha môn. Những người còn lại theo thứ tự cũng lần lượt tiến vào.

Lý tri phủ cung kính đưa Bao đại nhân vào phòng khách, Bao đại nhân ngồi xuống, đặt hoàng băng thánh chỉ lên, Lý Thanh Bình quỳ xuống khấu đầu bái lạy.

Hành lễ xong, Lý tri phủ lại thi lễ lần thứ hai với Bao đại nhân, luôn miệng nhận tội: “Ti chức không thể ra nghênh đón, quả thực là thất trách”.

Bao đại nhân trầm giọng hỏi: “Vì sao không nghênh đón?”.

“Việc này...”, Lý Thanh Bình lộ vẻ khó xử, do dự hồi lâu ông ta mới nói: “Là bởi An Lạc hầu gia đã phái người đưa chỉ thị đến phủ rằng, nếu có người nào đi nghênh đón khâm sai đại nhân, thì toàn gia sẽ bị tịch biên tài sản và chém đầu. Tì chức cũng vì vạ bất đắc dĩ, mong đại nhân thứ tội”.

“Hoang đường!”, Bao đại nhân vỗ mạnh thành ghế, nộ khí xung thiên quát lên: “Lần này bản phủ phụng chỉ đi phát lương cứu nạn, đến nơi nào thì như thánh giá tới. An Lạc hầu lại cả gan hạ lệnh như vậy, rõ ràng là coi thường thánh thượng, rẻ rúng vạ tuế!”.

Lý Thanh Bình chỉ thấy như có tiếng sấm động bên tai, chân tay mềm nhũn, phịch một tiếng liền quỵ sụp xuống đất, kêu lớn: “Khâm sai đại nhân xin thứ tội!!!”.

Bao đại nhân ngẫm lại cũng thấy không thể trách viên tri phủ này được, dù sao đối với mệnh lệnh của An Lạc hầu y cũng không thể không nghe, Bao đại nhân đề nn lửa giận xuống, hỏi tiếp: “Lý tri phủ, người đã chuẩn bị hành quán cho bản phủ chưa?”.

“Bẩm chưa, An Lạc hầu không cho chuẩn bị...”, Lý Thanh Bình trả lời, rồi ngược mắt nhìn lên, thấy sắc mặt của Bao đại nhân sa sầm, liền vội vàng sửa lại: “Đại nhân nếu không chê, xin hãy lấy phủ nha này làm hành quán, sắp xếp ổn thỏa ở đây trước, có được không?”.

Bao đại nhân ngừng một chút, mới thở dài nói: “Hiện giờ cũng chỉ có thể như thế”.

Lúc này Lý Thanh Bình mới thở phào nhẹ nhõm, lệnh cho gia nhân dâng trà lên, rồi mời Công Tôn tiên sinh, Triển Chiêu cùng an tọa.

Bao đại nhân liền tra hỏi tỉ mỉ về tình hình hạn hán của Trần Châu, Lý Thanh Bình tất nhiên không dám giấu giếm, trả lời rõ đầu đuôi ngọn ngành.

Nhưng vào lúc này, ngoài đường bỗng vang lên tiếng pháo nổ: Đùng đùng đoàng đoàng, đùng đùng đoàng đoàng, vang dội như sấm dậy, làm chấn động cả xà nhà trong phòng khách của nha môn tri phủ, khiến cho bụi bặm rơi cả xuống.

Mọi người trong phòng đều bị làm cho giật mình nhảy dựng.

Kim Kiên tự hỏi: Ôi, chuyện gì thế? Vừa mới rồi nói là không nghênh đón, giờ lại nghĩ đến chuyện đốt pháo chúc mừng hả?

Ngay cả Bao đại nhân cũng sửng sốt, hỏi: “Đây là có làm sao?”.

Lời còn chưa dứt thì một vệ binh chạy như bay vào phòng khách bẩm báo: “Bẩm đại nhân, cửa thành Trần Châu đột nhiên bị đóng chặt, cầu treo được nâng lên, toàn thành đều giới nghiêm”.

Hả?

Mọi người đồng thời cùng nhìn về phía Lý Thanh Bình, Lý tri phủ, ý tứ là: Thói tục gì của Trần Châu các người thế, giữa trưa mà đã khóa cổng thành rồi?

Mà Lý Thanh Bình nghe xong vốn không hiểu, sau mặt liền biến sắc, đứng phắt dậy nói: “Hồng rồi, lẽ nào là An Lạc hầu...”.

“Báo...”

Còn chưa nói xong thì vệ binh thứ hai chạy vào, hô lớn: “Bẩm đại nhân, bên ngoài quân đội đông nghịt, nghe nói là đại quốc cữu An Lạc hầu dẫn quân đi đến phủ nha, xin đại nhân mau mau chuẩn bị!”.

Mọi người nghe vậy, nhất thời kinh hoàng.

Kim Kiên lão đảo thiếu chút nữa thì ngã bịch xuống đất. Lòng thầm hô to không hay rồi: Lẽ nào tên An Lạc hầu này muốn ‘bắt ba ba trong chum’, đem bỏ tất cả chúng ta vào nồi nấu một mẻ? Chuyện kích thích thế nào sao trong lịch sử không ghi lại chứ?!

Ngay sau đó, người thứ ba cũng vội vã chạy vào hô: “Đại nhân, đại sự không hay rồi, An Lạc hầu dẫn một đội nhân mã bao vây xung quanh nha môn tri phủ, đang ở ngoài cửa rêu rao, muốn đích thân đại nhân ra bái kiến!”.

Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hổ nghe xong nhất thời nổi giận đùng đùng, cùng bước lên trước, khom người nói: “Đại nhân xin hãy hạ lệnh cho bốn huynh đệ chúng thuộc hạ bắt tên An Lạc hầu kia để đại nhân xử lý!”.

Dứt lời, họ như muốn rút dao xông ra ngoài.

“Khoan đã!”, Bao đại nhân trầm giọng quát, ngăn cước bộ của bốn người bọn họ, “Các người chờ hành động thiếu suy nghĩ!”, ngưng một chút, lại nói: “Để bản phủ ra ngoài xem rốt cuộc hấn muốn gì!”.

Mọi người nghe vậy liền cuống cả lên, Công Tôn tiên sinh vội bước lên ngăn Bao đại nhân lại: “Đại nhân, An Lạc hầu đến ắt không có ý tốt, nếu đại nhân đi ra há chẳng phải là đưa dê vào miệng cọp sao? Xin đại nhân cân nhắc!”.

Mọi người cũng trầm miệng một lời: “Xin đại nhân cân nhắc!”.

Bao đại nhân chậm chậm đứng lên, quét mắt một vòng, lắc đầu đáp: “Các người không cần nhiều lời, bản phủ phải đi gặp An Lạc hầu!”.

Mọi người vừa nhìn thấy khuôn mặt xanh đen của Bao đại nhân liền biết có nhiều lời nữa cũng vô ích, chỉ có thể y lệnh mà làm, lùi lại phía sau.

Triển Chiêu bỗng tiến lên, ngăn Bao đại nhân lại, sang sảng nói: “Đại nhân nếu muốn ra ngoài, xin hãy chấp thuận cho Triển Chiêu đi theo!”.

Bao đại nhân sững sốt: “Triển hộ vệ...”.

Triển Chiêu khom người, nhắc vạt áo quỳ một gối xuống, tay cầm chặt Cự Khuyết, lại cao giọng hơn vài phần: “Xin đại nhân hãy chấp thuận cho Triển Chiêu đi theo!”.

Bao đại nhân nhìn Triển Chiêu rồi gật gật đầu.

Lúc này Triển Chiêu mới đứng dậy, theo sát phía sau Bao đại nhân bước ra ngoài. Bốn người Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hổ cũng bám sát Triển Chiêu, các nha dịch trong phòng cũng đi theo; chỉ trừ một mình Kim Kiên chậm chậm lui lại phía sau, xem chừng muốn thoát khỏi tầm mắt mọi người.

Nhưng đột nhiên ánh mắt Triển Chiêu quét qua, đôi con ngươi như có điện, chuẩn xác vừa vặn nhìn vào mặt Kim Kiên.

Kim Kiên lạnh sống lưng, vội vàng cất bước đi theo, thầm kêu: Ánh mắt con mèo này ôn tình hơn cả rada... Chẹp chẹp, mình vẫn nên đi theo để biểu thị lòng trung thành thì an toàn hơn, cho dù ở bên ngoài là một trường sinh tử thì cũng còn hơn là bị “tia laser mắt mèo” giết chết, vả lại có Tiểu Miêu ở đó, phỏng chừng cũng không có gì nguy hiểm đến tính mạng.

Mọi người đi ra đến sân viện, chỉ thấy hơn trăm hộ vệ trong viện thần sắc đều trầm xuống, không khí căng thẳng đến dị thường.

Cước bộ của Bao đại nhân vẫn ổn định vững vàng, sắc mặt thản nhiên, đi tới Nghĩa môn, đứng thẳng người, ánh mắt như có điện nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy đoàn người, đông nghìn nghịt, toàn bộ đều là quân đội của phủ An Lạc hầu, bộ binh ở phía trước, kỵ binh ở phía sau, cung thủ ở góc trận thế. Nhìn tới chính giữa trận, một lá cờ đỏ viền vàng đang tung bay trong gió, trên đó có thêu một chữ “Bàng” rất to. Phía dưới cờ là một con bảo mã quý hiếm, ngẩng đầu ưỡn ngực đứng hiên ngang, người ngồi trên lưng ngựa, mặt như thoa phấn, mày dài đôi mắt phong tình, khóe mắt còn mang theo vẻ khinh thị, vận y phục bằng gấm, ngọc bội giắt ngang hông, áo choàng đỏ như nhuộm máu, chính là An Lạc hầu Bàng Dục.

Kim Kiên vừa nhìn khung cảnh bên ngoài, nhất thời choáng váng, trong đầu bỗng nhiên nảy ra một cụm từ vô cùng hợp tình hợp cảnh: Đầm rồng hang hổ...

29. Q.2 - Chương 9

An Lạc hầu khinh người quá đáng.

Trong phủ nha diệp kế nảy sinh.

Cho dù mọi người ở Khai Phong phủ đã từng trải qua không ít những tình huống hiểm nguy, nhưng vừa nhìn thấy thế trận trước mắt, lòng cũng không tránh khỏi có phần khiếp đảm.

Về phần Bao đại nhân lại chẳng chút hoang mang, ngài chỉnh lại mũ ô sa, phủi phủi quan bào, nhắc vạt áo lên, sải bước tiến đến trước ngựa của An Lạc hầu rồi dừng lại, khom người thi lễ: “Ti chúc Bao Chứng, tham kiến quốc cữu, quốc cữu thiên tuế thiên tuế, thiên thiên tuế.”

An Lạc hầu Bàng Dục thấy Bao đại nhân khom người thi lễ lại thầm thở nhẹ một hơi.

Bàng Dục trước đây từng phái hai huynh đệ Hạng Phú, Hạng Phổ đi hành thích Bao đại nhân, nhưng không ngờ lại bất tặc chẳng có tin tức gì tựa như ném đá xuống biển vậy, sau này tin tức lại truyền tới, nghe nói Bao Hắc Tử bình yên vô sự, Bàng Dục có chút sợ hãi, lo rằng hai huynh đệ Hạng Phú sẽ khai ra mình. Bản thân hẳn tuy là quốc cữu đương triều, lại có danh tiếng An Lạc hầu hộ thân, nhưng tội danh ám sát khâm sai đại thần cũng không nhẹ, hẳn không thể không sớm có tính toán.

Thế nên khi Bàng Dục vừa nghe Bao đại nhân đã vào Trần Châu liền lập tức lợi dụng đặc quyền trong tay, đóng cửa thành lại, phát lệnh giới nghiêm, còn bản thân thì dẫn quân đội tới. Thứ nhất là để thăm dò ý tứ, xem xem hai huynh đệ Hạng Phú, Hạng Phổ có khai ra mình hay không; thứ hai, do tên Bao Hắc Tử này vẫn thường đối nghịch với Bàng thái sư trong triều, Bàng Dục cũng muốn nhân cơ hội này xả giận cho cha mình; thứ ba, cũng là lý do quan trọng nhất, hẳn muốn ra oai một chút, giáng cho Bao Hắc Tử một đòn phủ đầu, tỏ rõ thế lực thực sự của hắn, báo cho Bao Hắc Tử biết rằng chỉ bằng một nhóm nhân mã của người mà muốn giở trò hòng thay đổi mọi thứ trong phạm vi Trần Châu, e chẳng thể làm được gì đâu.

Hiện giờ, Bàng Dục thấy Bao Hắc Tử hành động đúng như ý mình, thành thành thật thật, cung cung kính kính khom người thi lễ trước ngựa của hắn, nỗi lo lắng trong lòng liền giảm đi phân nửa: Ất hẳn hai huynh đệ Hạng Phú, Hạng Phổ vẫn chưa khai bản hầu ra đâu, nếu không sao Bao Hắc Tử lại có thể to gan như thế dám một mình đi tới trước ngựa bá kiến?

Nghĩ đến đây, hàng mi dài của Bàng Dục khẽ nhú, lạnh lùng nói: “Bao đại nhân phụng chỉ đến Trần Châu phát lương cứu nạn, dọc đường vất vả rồi.”

Tuy lời lẽ có vẻ quan tâm, lo lắng, nhưng ngữ khí lại chẳng mấy may có chút quan tâm nào, ngược lại còn ẩn tàng vẻ chế nhạo.

Bao đại nhân vẫn chưa ngẩng đầu lên, chỉ trầm giọng đáp: “Quốc cữu gia khách khí rồi, đó là bổn phận của ti chúc.”

Bàng Dục khẽ cười khẩy, lại nói: “Thực ra Hoàng đế tỷ phụ chuyện bé xé ra to, Trần Châu này chỉ bị hạn hán nhẹ, bản hầu đã sớm xử lý thỏa đáng rồi, Hoàng đế tỷ phụ lại còn nhọc lòng phái Bao đại nhân ngàn dặm xa xôi gấp rút tới đây, thực khiến bản hầu gia có chút áy náy.”

Trong khi nói Bàng Dục còn đặc biệt nhấn mạnh từ “Hoàng đế tỷ phụ”, ý là: Bao Hắc Tử, đương kim Thánh thượng là tỷ phụ của ta, chuyện của hoàng gia là chuyện nhà chúng ta, người làm gì cũng cần phải cân nhắc cho kỹ!

Bao đại nhân sao có thể không nghe ra ý tứ trong lời nói của Bàng Dục chứ, chỉ là vẫn khom người cúi đầu, đúng mực trả lời: “Thánh thượng nhân đức, chăm lo cho bách tính, thực là phúc của muôn dân.”

Bàng Dục nghe vậy liền kéo dây cương điều khiển ngựa, đi một vòng quanh Bao đại nhân, nói: “Có điều nếu Bao đại nhân đã đem lương thực cứu nạn đến đây, bản hầu cũng phải tuân chỉ mà làm. Dám hỏi Bao đại nhân, lương thực cứu nạn, và ngân lượng cứu tế mỗi thứ là bao nhiêu, hiện đang ở đâu?”

“Lương thực cứu nạn hơn ba mươi vạn cân, ngân lượng cứu tế là một trăm hai mươi vạn lượng, đoàn hộ tổng lương thực và ngân lượng cứu tế đi sau đội ngũ chính, phỏng chừng qua ngày mai có thể đến địa hạt Trần Châu.”

Bàng Dục hừ lạnh một tiếng, dừng ngựa lại, đứng trước mặt Bao đại nhân nói: “Bao đại nhân, việc phát lương vốn là ý chỉ của Thánh thượng, trách nhiệm nặng nề, ngàn vạn lần không thể sơ suất được. Nhưng bản hầu thấy Bao đại nhân trên đường bôn ba vất vả, e là tinh thần cùng sức lực khó mà kiên toàn, chỉ

bằng qua ngày mai hãy trực tiếp đem lương thực cùng ngân lượng cứu tế vận chuyển đến phủ Hầu gia, để bản hầu gia thay Bao đại nhân phát lương cứu nạn, cũng coi như tận tâm tận lực vì triều đình.”

Chúng nhân Khai Phong phủ nghe xong liền bừng bừng nổi giận, thầm nghĩ: Tên An Lạc này đúng là cái thứ ăn thịt người không nhả xương, giấu giếm tình hình hạn hán không báo, hại chết biết bao nhiêu bách tính còn chưa tính, giờ triều đình đem lương thực, ngân lượng cứu tế đến, hắn cũng chẳng buông tha, lại muốn đem lương thực, ngân lượng cứu tế đưa hết vào phủ của mình, ở giữa vợ vét cho đầy túi tham, thực không phải người!

Chúng nhân Khai Phong phủ bên này căm tức sôi gan, bên kia Bao đại nhân cũng bừng bừng lửa giận trong lòng.

Chỉ thấy hai tay Bao đại nhân nắm chặt, hồi lâu sau vẫn chưa trả lời.

Bàng Dục thấy Bao đại nhân khá lâu rồi vẫn chưa đáp lại, liền sa sầm mặt xuống, “xoẹt” một tiếng rút thanh bảo kiếm đeo bên hông ra, chỉ thẳng vào mũi ông sa trên đỉnh đầu Bao đại nhân quát: “Bao Chứng, mệnh lệnh của bản hầu gia, ngươi dám không nghe?”

Bao đại nhân đột nhiên ngẩng phắt lên, ánh mắt sắc bén như có điện, chiếu thẳng vào An Lạc hầu ngồi trên lưng ngựa.

Bàng Dục giật thót tim, cánh tay thoáng buông lỏng ra, ngồi không vững, thiếu chút nữa thì từ lưng ngựa ngã xuống.

Hộ vệ, binh lính phía sau An Lạc hầu quả là được huấn luyện nghiêm ngặt, lập tức rầm rập xông lên, vây chặt lấy Bao đại nhân.

Bốn người Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hồ thấy thế, nhất thời nóng nảy, cong người như cánh cung định xông lên, nhưng chưa đi được bước nào, Triển Chiêu ở phía trước đã giơ tay ra, ngăn bốn người họ lại.

Bốn người ngược lên, chỉ thấy bóng lưng đỏ rực của Triển Chiêu vững vàng tựa núi, sừng sững ngăn bốn người họ ở phía trước, chẳng may có ý xông lên cứu Bao đại nhân.

Bốn người vừa lo lắng vừa khó hiểu, thấp giọng hô: “Triển đại nhân...”

Thân hình Triển Chiêu vẫn bất động, chỉ phiến muộn nói: “Không được vọng động.”

Bốn người tuy thấy khó hiểu nhưng cũng đứng nguyên tại chỗ, không tiến lên phía trước.

Chỉ nghe Triển Chiêu lại trầm giọng hô: “Kim Kiền!”

“Có thuộc hạ!”, một bóng người lóe lên trước mắt, Kim Kiền đã đứng bên cạnh Triển Chiêu.

Tứ đại kim cương vừa thấy Triển đại nhân ngăn bốn người họ ngay tại giây phút quan trọng như thế, lại để cho Kim Kiền tiến lên trợ uy, tất nhiên trong lòng cảm thấy rất khó chịu, sắc mặt khó coi đến cực điểm.

Nhưng sắc mặt của Kim Kiền cũng chẳng dễ nhìn chút nào.

Lại nói về Kim Kiền, vừa rồi đang trốn phía sau lưng Tứ đại kim cương lên kế hoạch tìm đường chạy trốn, đột nhiên nghe tiếng quát khê của Triển Chiêu thì giật thót tim, thân người tự động tiến lên phía trước theo phản xạ, đợi đến khi hoàn hồn thì đã thấy mình đứng bên cạnh Triển Chiêu rồi.

Chắc chắn, cái này chắc không phải là phát hiện vĩ đại của cái ông tên Pavlov[1] khi gió gù ấy – phản xạ có điều kiện chứ... Chỉ là thời điểm nghiên cứu, người ta tiến hành thí nghiệm trên loài chó, nhưng hiện giờ mình, đường đường là một người hiện đại, lại có thể bị một con mèo huấn luyện thành như vậy... Mất mặt quá đi...

[1] Pavlov (1849 – 1936) tên đầy đủ Ivan Petrovich Pavlov, ông là nhà tâm lý học, sinh lý học, thầy thuốc, viện sĩ Viện Hàn lâm Khoa học Peterburg, người Nga. Ông đã giành giải sinh lý và y khoa năm 1904, là người đầu tiên mô tả hiện tượng “điều kiện hóa cổ điển”.

“Kim Kiền”, Triển Chiêu trầm giọng nói: “Khi ta ra tay, ngươi hãy lập tức tung khói mù như đợt trước, làm hỗn loạn đội hình, cần phải cứu đại nhân an toàn thoát ra.”

Kim Kiền không tự nhiên nuốt nước bọt, gật đầu một cách khó khăn.

Triển Chiêu khẽ đề khí, khí tức toàn thân căng lên, hai mắt sáng quắc, tinh quang bắn ra bốn phía.

Đột nhiên giọng nói sang sảng của Bao đại nhân cất lên ngay chính giữa vòng vây: “Ti chức kính cẩn tuân lệnh Hầu gia.”

Những lời này vừa thốt ra, dừng nói đến chúng nhân Khai Phong phủ mà ngay cả An Lạc hầu Bàng Dục cũng kinh ngạc, thầm nghĩ: Ai ai cũng nói Bao Hắc Tử thiết diện vô tư, cố chấp như trâu bò, nhưng hôm nay sao lại khuất phục nhanh như vậy? Nghĩ đi nghĩ lại, Bàng Dục liền hớn hở: Ất hẳn là do khí thể của An Lạc hầu gia ta đây chế ngự được Bao Hắc Tử cũng chưa biết chừng. Hừ, Bao Thanh Thiên cái quái gì, cũng giống lũ người thường thôi, rất một phường tham sống sợ chết.

Nghĩ đến đây, Bàng Dục lại càng đắc ý, nhướn mày, khoe miệng cũng nhếch lên, cười khẩy mấy tiếng, nói: “Bao đại nhân, nếu đã như thế, bản hầu sẽ ở trong phủ chờ đội hộ tống lương thực, ngân lượng cứu tế.”

Bao đại nhân tức thì khom người xuống, ôm quyền thi lễ: “Vâng, ti chức đã biết.”

An Lạc hầu cười trên mình ngựa, khiêu khích nhìn chúng nhân Khai Phong phủ một lượt, thời điểm ánh mắt hắn quét qua Triển Chiêu và Kim Kiền thì hơi ngừng lại, tựa như cảm giác được thân hình hai người này có chút quen mắt nhưng lại không nhớ ra. Sau cùng, ánh mắt lại quét trở về trên người Bao đại nhân.

Chỉ thấy Bao đại nhân cung kính lễ độ, khom người ôm quyền.

Bàng Dục cười khẩy vài tiếng, kéo dây cương, quay ngựa, vung tay lên, cao giọng hô: “Thu binh!”

Bính lính nghe lệnh, theo sau An Lạc hầu, rầm rập rầm rập, rời khỏi cửa lớn nha môn, làm bụi tung mù mịt.

Thân hình Bao đại nhân vẫn bất động, im lặng đứng trước cửa lớn phủ nha, mặc cho bụi cuốn đầy mặt, gió mạnh thổi tung vạt áo, tận cho đến khi đoàn người ngựa của An Lạc hầu đã đi hết mới chậm chậm xoay người, đi từng bước một tiến vào phòng khách của phủ nha, ngồi xuống ghế, cúi đầu không nói.

Chúng nhân Khai Phong phủ đi theo sau vào phòng khách, lúc này ai cũng đầy một bụng tức giận, bốn người Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hổ giận dữ đến nổi sắc mặt biến đổi, mũi thở phì phì, còn Triển Chiêu đứng bên cạnh Bao đại nhân, sắc mặt cũng sa sầm. Công Tôn tiên sinh tuy không ra ngoài nhưng ở trong viện cũng nghe được vô cùng rõ ràng, do dự hồi lâu mới bước lên trước một bước, nói: “Đại nhân, An Lạc hầu càn quấy ngang ngược như vậy, nếu đưa lương thực cứu tế đến phủ của hắn, e là bách tính của Trần Châu nửa phần cũng không nhận được.”

Bao đại nhân ngồi trên ghế, vẫn cúi đầu như trước không nói.

Lúc này tri phủ Lý Thanh Bình có chút hoảng hốt, cũng tiến lên trước nói: “Đại nhân, An Lạc hầu càn quấy ngang ngược như vậy, nếu đưa lương thực cứu tế đến phủ của hắn, e là bách tính của Trần Châu nửa phần cũng không nhận được.”

Bao đại nhân ngồi trên ghế, vẫn cúi đầu như trước không nói.

Lúc này tri phủ Lý Thanh Bình có chút hoảng hốt, cũng tiến lên trước nói: “Đại nhân, thánh chỉ đã hạ, lệnh cho ngài phát lương cứu nạn, nếu để lương thực, ngân lượng cứu tế bị An Lạc hầu đoạt mất, há chẳng phải chúng ta sẽ phạm vào tội khi quân ư?”

Bao đại nhân vẫn lẳng lặng ngồi trên ghế, cúi đầu chẳng nói năng gì.

Mọi người thấy vậy không khỏi cảm thấy có chút buồn bực.

Đột nhiên, Bao đại nhân ngẩng phắt lên, ngửa mặt cười một tràng dài: “Ha ha ha ha...”.

Tiếng cười vừa cất lên, thiếu chút nữa thì dọa cho mọi người ngã nhào xuống.

Công Tôn tiên sinh và Triển Chiêu đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt hai người trợn tròn còn to hơn cả quả nhãn.

Tứ đại kim cương thì tròn mắt há mồm, định bước lên nhưng lại thấy không ổn, chỉ đành lúng túng đứng nguyên tại chỗ.

Tri phủ Lý Thanh Bình thì vã mồ hôi ướt đầm trán.

Còn Kim Kiền thì rung mình run rẩy toàn thân, thậm hô không ổn rồi: Tiêu rồi, lão Bao này tám phần là bị An Lạc hầu chọc tức đến nổi loạn thần kinh rồi.

Thật lâu sau, Bao đại nhân mới ngừng cười, đứng thẳng dậy từ trên ghế, hai mắt nghiêm nghị quét qua tri phủ Lý Thanh Bình, hỏi: “Lý tri phủ, bản phủ hỏi người, những điều người vừa nói về tình hình hạn hán trong địa hạt Trần Châu có đúng sự thật hay không?”

Lý Thanh Bình vừa bị dọa cho khiếp vía, hồi lâu sau mới hoàn hồn, run giọng đáp: “Bẩm đại nhân, hạ quan không dám bịa đặt, Trần... Trần Châu đã bị hạn hán gần một năm nay rồi, nạn dân chết đói nhiều vô số kể.”

Bao đại nhân trừng mắt, quát lớn: “Nếu tình hình hạn hán đã nghiêm trọng như thế, người thân là tri phủ Trần Châu, tại sao lại giấu giếm không báo?”

Tri phủ Trần Châu sợ tới mức phịch một tiếng quỳ sụp xuống, dập đầu thật mạnh kêu: “Bẩm... bẩm đại nhân, không phải là hạ quan không báo, mà... mà An Lạc hầu hạ lệnh, không cho hạ quan bẩm báo lên trên...”

Bao đại nhân ngừng hỏi, đôi hàng lông mày rậm dựng thẳng đứng, hai mắt như có điện, nhìn chằm chằm tri phủ Lý Thanh Bình, cho đến khi sau lưng Lý Thanh Bình mồ hôi vã ra như tắm.

Đột nhiên, Bao đại nhân cao giọng quát: “Nói vậy, An Lạc hầu tại sao lại phải giấu giếm tình hình hạn hán không báo? Chỉ e đó là lời chối tội của người!”

Lý Thanh Bình sợ vỡ mật, mặt xám ngoét như người chết, lắp bắp: “Bẩm... bẩm đại nhân, hạ quan... hạ quan... là... là do An Lạc hầu uy hiếp hạ quan, không... không để hạ quan...”

Bao đại nhân nheo nheo mắt, trầm giọng nói: “Có phải là An Lạc hầu Bằng Dục ở Trần Châu coi trời bằng vung muốn gì làm nấy, hoành hành ngang ngược, dựng Nhuyễn Hồng đường, giam cầm con gái nhà lành làm vui, sợ những việc này bị bại lộ, thế nên mới giấu giếm tình hình hạn hán không báo không?!”

Lý Thanh Bình kinh hoàng biến sắc, trầm nghĩ: Bao đại nhân quả là Thanh Thiên tái thế, ngay cả những chuyện như thế cũng điều tra tường tận. Nhất thời Lý tri phủ như bị cắt mất lưỡi, miệng mồm há ra, nhưng đến một chữ cũng không nói ra nổi, chỉ đành gật đầu thật mạnh.

Bao đại nhân thâm gật đầu, quay sang nói với Công Tôn tiên sinh: “Công Tôn tiên sinh, hành vi của An Lạc hầu theo luật nên xử trí thế nào?”

Công Tôn tiên sinh khom người đáp: “Theo luật thì phải chịu hình phạt cao nhất.”

Bao đại nhân lại hỏi: “Vậy tri phủ Trần Châu, Lý Thanh Bình đáng xử tội gì?”

“Bãi quan cách chức, lưu đầy biên thùy.”

Tri phủ Trần Châu vừa nghe liền ngã nhào xuống đất.

Bao đại nhân ngừng một chút, chậm chậm hỏi: “Lý Thanh Bình, người biết tội chưa?”

Tri phủ Lý Thanh Bình quỳ rạp trên đất, sầu thảm đáp: “Phạm... phạm quan biết tội...”

“Người có nguyện ý làm chứng trên công đường không?”

“Phạm... phạm quan nguyện ý...”

Bao đại nhân gật đầu, hạ lệnh: “Trương Long, Triệu Hổ, giải Lý tri phủ đi.”

Hai người Trương Long, Triệu Hổ lĩnh lệnh, giải Lý tri phủ xuống dưới.

Đến lúc này, trong phòng khách chỉ còn lại mấy người Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, Triển Chiêu, hai vị Hiệu úy Vương Triều, Mã Hán cùng Kim Kiền.

Kim Kiền nhìn đội hình các nhân viên trong phòng, nhất thời lòng thấy bồn chồn, thầm nghĩ: Trong phòng này ngoại trừ mình ra thì đều là tâm phúc của lão Bao, tình hình có vẻ không ổn rồi, như thế nào mà cứ ngửi thấy mùi âm mưu vậy.

Quả nhiên, đợi đến khi Trương Long, Triệu Hồ trở lại, Bao đại nhân liền lệnh cho hai người đóng chặt cửa, tập trung tất cả.

Bao đại nhân ngồi chính giữa phòng, nhìn mọi người một lượt, muốn nói gì nhưng lại thôi.

Công Tôn tiên sinh thấy vậy liền bước lên mở lời: “Đại nhân, ngài muốn trừng trị An Lạc hầu theo vương pháp?”

Bao đại nhân gật đầu, trầm giọng nói: “An Lạc hầu tội ác ngập trời, tất sẽ có ngày đền tội, vốn là không phải gấp như vậy, nhưng lương thực và ngân lượng cứu tế sắp vận chuyển đến Trần Châu, nếu không sớm trị tội An Lạc hầu, e là lần này việc phát lương cứu tế cho Trần Châu của chúng ta sẽ không thành.”

Công Tôn tiên sinh cau mày nói: “Nhưng lúc này chúng ta đang trong địa giới Trần Châu, nhân mã của An Lạc hầu trong thành nhiều vô số, dù cho có chứng cứ xác thực, nhưng làm thế nào để chọc thủng được đội quân trùng điệp đó, bắt An Lạc hầu về quy án?”

Vương Triều, Mã Hán nghe xong, lập tức bước lên, xin lệnh: “Đại nhân, chúng thuộc hạ xin nguyện dẫn người đến phủ Hầu gia bắt An Lạc hầu đưa đến trước mặt đại nhân.”

“Khoan đã”, Triển Chiêu bước lên ngăn lại: “Đại nhân, thuộc hạ và Kim bồ khoái đã từng đến thăm dò phủ Hầu gia, trong phủ An Lạc hầu canh phòng nghiêm ngặt, nguy hiểm trùng trùng, vả lại An Lạc hầu còn nuôi một đám võ lâm tử sĩ trong phủ, nếu muốn đến phủ Hầu gia bắt người, e là tổn công vô ích.”

Những lời này vừa thốt ra, trong sảnh liền chìm vào im lặng, mọi người đều chau mày không nói.

Còn Kim Kiền lại thầm thở phào một hơi, nghĩ bụng: May thế, hôm nay Tiểu Miêu có mắt nhìn xa trông rộng, bằng không há chẳng phải mình sẽ bị lôi theo, chịu chết cùng đám người gốc ghêch này à.

Nghĩ đến đây, mặt Kim Kiền lộ ra vẻ an tâm, mà giữa một đám người mày mặt sâu nâu ủ ò thì vẻ mặt đó vô cùng nổi bật.

Công Tôn tiên sinh vừa hay lại đứng đối diện với Kim Kiền, nhìn rất rõ, không khỏi mở miệng hỏi: “Kim bồ khoái tựa hồ như định liệu từ trước rồi, lẽ nào đã có diệu kế?”

Kim Kiền giật mình đánh thót một cái, vội vàng lắc đầu, buột thốt: “Thuộc hạ chỉ tán đồng lời của Triển đại nhân trong phủ Hầu gia đích thực vô cùng nguy hiểm, thâm nhập vào phủ bắt người quả không phải là thượng sách, thuộc hạ cảm thấy chúng ta không nên đi thì hơn.”

Công Tôn tiên sinh nghe vậy, vuốt râu trầm ngâm, lát sau, đột nhiên nói: “Nếu đã không thể vào phủ bắt người, vậy bắt người ngoài phủ thì sao?”

Mọi người nghe xong tất cả đều ngẩn người sững sờ.

Bao đại nhân nói: “Những lời ấy Công Tôn tiên sinh giải thích thế nào?”

Công Tôn tiên sinh đáp: “Đại nhân, nếu trong phủ Hầu gia canh phòng nghiêm ngặt, chi bằng chúng ta nghĩ một cách dụ An Lạc hầu rời phủ rồi bắt giữ.”

Bao đại nhân nghe thế liền tỏ ý vui mừng, vội nói: “Vậy theo như lời tiên sinh nói, ta nên dùng kế gì?”

Công Tôn tiên sinh đáp: “Đại nhân, huynh đệ Hạng thị hành sự bên An Lạc hầu nhiều năm, có lẽ có thể hiến được kế gì đó.”

Bao đại nhân gật đầu: “Truyền huynh đệ Hạng thị.”

Lát sau, hai huynh đệ Hạng Phú, Hạng Phổ tiến vào phòng khách, khom người thi lễ.

Công Tôn tiên sinh hỏi: “Hạng Phú, Hạng Phổ, hai người các ngươi đi theo An Lạc hầu nhiều năm, có biết bình thường An Lạc hầu xuất phủ vì việc gì không?”

Huynh đệ Hạng thị cũng không phải kẻ ngốc, hai người vừa thấy tình huống như vậy, lại thêm câu hỏi của Công Tôn tiên sinh liền hiểu rõ.

Hạng Phú chấp tay trả lời: “Đại nhân, An Lạc hầu gia bình sinh tính rất đa nghi, lại thích phô trương, nếu có xuất phủ cũng sẽ dẫn theo rất đông binh lính đi cùng, nếu không mang theo binh đội cũng sẽ đưa vô lượng nhân sĩ theo.”

Mọi người nghe xong lại càng cảm thấy nan giải.

Bao đại nhân hỏi: “Chẳng lẽ không có thời điểm xuất môn nào hẳn chỉ có một mình?”

Huynh đệ Hạng thị đồng thời cùng lắc đầu.

Công Tôn tiên sinh ngẫm nghĩ rồi lại hỏi: “Vậy An Lạc hầu có sở thích gì?”

“Cái này...”, huynh đệ Hạng thị nhìn nhau, khuôn mặt lộ vẻ khó xử.

Bao đại nhân nhìn hai người họ nói: “Cứ nói đừng ngại.”

Hạng Phổ vòng vo hồi lâu, mới nói: “Nếu nói về sở thích của Hầu gia thì e chỉ có nữ sắc.”

Hạng Phú cũng tiếp lời: “Hầu gia rất thích nữ sắc, vì vậy mới dựng Nhuyễn Hồng đường, làm nơi giam cầm những nữ tử có tư sắc để thỏa mãn cho thú vui của mình.”

Mọi người tuy đã sớm biết chuyện, nhưng lúc này nghe xong vẫn thấy có chút giận dữ.

Công Tôn tiên sinh khẽ nhướn mày, hai mắt sáng lên, cao giọng nói: “Đại nhân, học trò có một kế.”

Bao đại nhân mừng rỡ, vội nói: “Tiên sinh mau nói.”

Công Tôn tiên sinh vuốt râu đáp: “Đại nhân, nếu An Lạc hầu thích nữ sắc, chi bằng chúng ta dùng kế ‘mỹ nhân khóc tang’.”

Mọi người nghe xong đều bàng hoàng.

Hai mắt Kim Kiền tròn tròn nhìn Công Tôn tiên sinh, thầm nghĩ: Ai da, cái tên này thật mới mẻ, kế khóc tang, mà còn là mỹ nhân khóc tang? Quả nhiên là Công Tôn Trúc Tử, thực là sáng tạo.

Chợt nghe Công Tôn tiên sinh nói tiếp: “E là kế này phải khiến Bao đại nhân chịu thiệt thòi rồi.”

Bao đại nhân lắc đầu, sang sảng nói: “Thiệt thòi thì có đáng gì? Tiên sinh, mời nói.”

“Lúc này chúng ta đang trong địa phận Trần Châu, An Lạc hầu ắt sẽ cảnh giác cao độ, không dễ dàng gì mà xuất phủ, nếu muốn hẳn rời phủ, ắt phải là chuyện lớn xảy ra không thể không đi.”

Triển Chiêu nghi hoặc hỏi: “Lẽ nào chuyện lớn trong lời tiên sinh chính là ‘khóc tang’? Mà ‘khóc tang’ ai?”

Công Tôn tiên sinh khẽ nghiêng đầu nhìn Bao đại nhân một cái, đáp: “Khóc tang vì đại nhân.”

“Hả?!”

Mọi người trong phòng kinh hoàng thất sắc.

Sắc mặt Kim Kiền cũng hơi đổi, nghĩ: Công Tôn Trúc Tử ơi, chẳng qua chỉ là bắt mỗi một con cua, không cần phải đưa lão Bao đi dựng bia chứ?

Công Tôn tiên sinh thấy vậy liền vội giải thích: “Là để đại nhân giả chết, chúng ta chuẩn bị tang sự. Khâm sai đại thần bỗng nhiên đột tử, dù cho An Lạc hầu lòng vẫn ôm mối nghi hoặc, chắc chắn sẽ đến phủ nha phóng viếng, tìm hiểu xem rốt cuộc là thế nào.”

Hạng Phú ngắt lời: “Nhưng cho dù là vậy, Hầu gia cũng vẫn mang theo rất nhiều hộ vệ bên mình.”

Công Tôn tiên sinh khẽ mỉm cười, vuốt râu nói: “Sở dĩ như vậy mới cần ‘mỹ nhân’ khóc tang. Chúng ta tìm một nữ tử tuyệt sắc, giả làm nô tì của đại nhân, mặc tang phục đứng trước linh đường, An Lạc hầu bản tính vốn ham mê nữ sắc, đến lúc ấy nhất định sẽ bị sắc đẹp mê hoặc mất cảnh giác, khi đó để nữ tử ấy dẫn dụ quyến rũ hẳn vào hậu đường uống rượu, tất nhiên An Lạc hầu sẽ không mang nhiều hộ vệ bên người, chúng ta chỉ việc tóm gọn hẳn.”

Mọi người nghe đến đây mới sáng tỏ, lòng thầm gật đầu tán đồng. Nhưng ngẫm kỹ vẫn cảm thấy có điểm nghi hoặc.

Bao đại nhân nhíu mày nói: “Tiên sinh, kể này tuy rất hay, nhưng nữ tử tuyệt sắc kia ta phải tìm ở đâu?”

“Chú” một cái, ánh mắt mọi người đồng loạt bắn về phía Công Tôn tiên sinh.

Kim Kiền ở bên cạnh thì thấy buồn cười, thầm nghĩ: Công Tôn Trúc Tử tuy rằng ý tưởng rất sáng tạo, nhưng Khai Phong phủ toàn là nam tử, đến cả động vật giống cái cũng chẳng có... Đợi đã, nếu nói động vật giống cái, chẳng lẽ là chỉ mình à?!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền đổ mồ hôi lạnh toàn thân, lại liếc nhìn Công Tôn tiên sinh, hình như ánh mắt không dừng ở trên người nàng, thế là Kim Kiền thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng trong Khai Phong phủ này, chỉ duy nhất một người là coi như có tư sắc...

Kim Kiền không khỏi đánh mắt nhìn sang Triển Chiêu.

Lẽ nào để Tiểu Miêu cos thành tuyệt sắc giai nhân?! Thật tuyệt vời!

Kim Kiền trong lòng đang rất mâu thuẫn thì nghe Công Tôn tiên sinh tiếp tục nói: “Nói về nữ tử tuyệt sắc này thì e rằng còn phải tìm kiếm.”

Thì ra không phải là để Tiểu Miêu cos à, thật đáng tiếc...

“Huynh đệ Hạng thị, các người có biết khu thanh lâu nổi danh nào ở gần Trần Châu này không?”, Công Tôn tiên sinh hỏi.

Huynh đệ Hạng thị vừa nghe liền sững sốt, buột thốt nói: “Ở phía tây thành có một khu bán hoa...”

Lời còn chưa nói xong đã bị Bao đại nhân cắt ngang: “Công Tôn tiên sinh muốn tìm một nữ tử thích hợp ở thanh lâu ư?”

Công Tôn tiên sinh gật đầu.

“Nhưng nếu An Lạc hầu bản tính vốn háo sắc, thanh lâu này...”

Công Tôn tiên sinh lắc đầu cắt ngang câu hỏi của Bao đại nhân, hỏi huynh đệ Hạng thị: “An Lạc hầu chưa từng đến thanh lâu đúng không?”

Huynh đệ Hạng thị nghe vậy đều giật mình biến sắc, bất giác buột miệng: “Tiên sinh vì sao lại biết? Hầu gia quả thực chưa từng đặt chân vào thanh lâu.”

Công Tôn tiên sinh lại mỉm cười, nói: “An Lạc hầu ngông cuồng ngang ngược như thế, lại mạo hiểm đụng Nhuyễn Hồng đường để giam cầm các nữ tử con nhà lành, ắt hẳn hẳn chỉ thích đi nơi đó, những chốn như thanh lâu e rằng An Lạc hầu khinh thường không thèm tới.”

Mọi người nghe xong, liền hiểu rõ, lại càng kính phục tâm tư sắc bén tinh tế của Công Tôn tiên sinh.

Lại nghe Công Tôn tiên sinh nói tiếp: “Chỉ có điều nữ tử này không những vẻ ngoài diễm lệ mà còn phải thông minh hơn người, đến lúc quan trọng còn có thể giữ bí mật tuyệt đối. Nữ tử như vậy mà muốn tìm trong chốn phong trần e rằng có phần khó khăn.”

Hạng Phú nghe được những lời này, thì chợt nhớ ra cái gì đó, đột nhiên reo lên: “Nói như thế thì thảo dân nghĩ đến một người. Ở thanh lâu Thiên Hương, thanh lâu lớn nhất trong Trần Châu, hiện có một hoa khôi tên gọi Băng Cơ, vô cùng phù hợp với các điều kiện của Công Tôn tiên sinh, chỉ là...”

Công Tôn tiên sinh bước lên, vội nói: “Có gì khó khăn? Người cứ nói, đừng ngại.”

Hạng Phú nói tiếp: “Chỉ là giá của Băng Cơ quá cao, lại là người thanh cao ngạo mạn, những nam tử tâm thường dung tục tìm đến, cho dù có vùng tiền như rác cũng chưa chắc có thể gặp mặt nàng được, nếu chúng ta muốn nhờ nàng giúp đỡ, e rằng...”

Vương Triều nghe vậy liền to tiếng: “Chuyện này có đáng gì, cứ để chúng ta Thiên Hương lâu trực tiếp bắt cô ta về chẳng phải là được rồi sao?”, dứt lời còn như muốn dẫn Mã Hán xông ra ngoài.

“Không được!”, Công Tôn tiên sinh vội ngăn lại, nhìn hai người dở khóc dở cười nói: “Hiệu úy, thủ hạ của khâm sai đại thần vừa đến Trần Châu đã xông vào thanh lâu bắt người, như thế còn ra thể thống gì? Huống hồ, các người làm loạn lên như thế, há chẳng phải là đánh răn động cỏ, báo cho An Lạc hầu biết sao?”

Vương Triều, Mã Hán lúc này mới phản ứng lại, xấu hổ lui lại đứng sang một bên.

Công Tôn tiên sinh lại nói với Bao đại nhân: “Học trò cảm thấy cô Băng Cơ này là người thích hợp, chỉ là hoa khôi khó gặp, e rằng phải chọn một người thích hợp đi mời.”

Bao đại nhân gật đầu, hỏi: “Theo ý tiên sinh, nên phải người nào đi thì hơn?”

“Việc này...”, Công Tôn tiên sinh tay vuốt râu, hai mắt khép hờ, khóe miệng mang ý cười, ánh mắt chậm chậm chiếu về hộ vệ áo đỏ đứng một bên.

Mọi người nhất thời sáng tỏ, “chú” một tiếng ánh mắt nhất tề bắn lên người Triển Chiêu.

“Sợ rằng phải phiền Triển hộ vệ rồi.”

Chỉ thấy thân hình Triển Chiêu cứng ngắc thẳng tắp, thần sắc mang vẻ ngượng ngùng, hai mắt nhìn trân trân Công Tôn tiên sinh hồi lâu mới miễn cưỡng ôm quyền đáp:

“... Thuộc hạ tuân lệnh.”

Bao đại nhân cũng gật đầu nói: “Trương Long, Triệu Hổ nghe lệnh, bản phủ lệnh cho hai người đi theo Triển hộ vệ đến Thiên Hương lâu, tối nay nhất định phải đưa được hoa khôi Băng Cơ về.”

“Thuộc hạ tuân lệnh!”, Trương Long, Triệu Hổ ôm quyền đồng thanh cao giọng đáp.

Triển Chiêu nhận lệnh đối mặt với “hiểm nguy”, tất nhiên không dám trễ nải, vội cùng hai người Trương Long, Triệu Hổ lui ra sau hậu đường cõng bỏ quan phục, thay bằng thường phục, từ biệt Bao đại nhân rồi lên đường ngay.

Nhưng còn chưa bước chân ra khỏi bậc cửa, bỗng nghe Công Tôn tiên sinh cao giọng nói: “Triển hộ vệ chậm đã.”

Triển Chiêu nghe vậy liền dừng lại, quay người hỏi: “Công Tôn tiên sinh còn có điều gì giao phó?”

Công Tôn tiên sinh chậm chậm đi đến trước mặt Triển Chiêu, đánh giá tỉ mỉ từ trên xuống dưới vị hộ vệ y phục màu lam này, sắc mặt nghiêm nghị nói: “Giao phó thì không dám, chỉ là...”

“Chỉ là...”, Triển Chiêu nghi hoặc.

Công Tôn tiên sinh vuốt chòm râu đen nhánh, thông thả đi quanh người Triển Chiêu một vòng, đầu mày càng lúc càng nhíu chặt, hồi lâu sau mới nói: “Nghe huynh đệ Hạng thị nói, giá của Băng Cơ rất cao, phạm là những kẻ tới Thiên Hương lâu, không giàu thì sang... Triển hộ vệ nếu muốn gặp được Băng Cơ, Triển hộ vệ như thế này...”

“Phì...”

Công Tôn tiên sinh còn chưa dứt lời thì bỗng nghe có tiếng động dị thường phát ra từ góc phòng, mà trong phòng khách này lại vô cùng rõ ràng.

Mọi người không khỏi ngoái đầu nhìn, chỉ thấy một tiểu sai dịch nhỏ bé đang đứng trong góc phòng khách, tay bưng miệng, hai vai không ngừng run lên.

Vương Triều đứng gần Kim Kiên nhất, nhìn thấy rất rõ ràng, lòng thầm khó hiểu, bất giác mở miệng hỏi: “Kim Kiên, người như thế là sao?”

Lúc này Kim Kiên đang liều mạng nín cười, nhẫn nhịn rất khổ sở, bỗng nghe giọng của Vương Triều, ngẩng đầu lên theo phản xạ, vừa hay bắt gặp ánh mắt kỳ lạ của mọi người thì giật mình đánh thót, vội vàng nghiêm sắc mặt lại, thẳng người nghiêm túc nói: “Thuộc hạ không sao cả.”

Chỉ là công phu tu luyện chưa đến nơi, một bên khóe miệng còn hơi giật giật khẽ nhếch lên.

Công Tôn tiên sinh thấy thế, vẻ mặt lại rất vui mừng, cao giọng nói: “Có lẽ nào Kim bồ đào cũng chú ý tới?”

Chú ý đến cái gì?

Mọi người lại càng khó hiểu vạn phần, vô số ánh mắt bắn thẳng về phía Kim Kiền.

Chỉ thấy biên độ run rẩy trên khóe miệng Kim Kiền ngày càng rõ ràng, hồi lâu sau Kim Kiền mới trả lời: “Công Tôn tiên sinh thần cơ diệu toán. Thuộc hạ bái phục.”

“Nếu đã như vậy, Kim bồ đào cho rằng nên bồ cứu như thế nào?”

“Trong phủ của Lý tri phủ nhất định có phương pháp bồ cứu.”

“Nói rất có lý... nếu đã như vậy, xin phiền Kim bồ đào giúp đỡ.”

“... Thuộc hạ tuân lệnh.”

Chúng nhân ngơ ngơ ngác ngác nhìn hai người họ kẻ xướng người họa, hoàn toàn không hiểu mô tê gì cả, cho đến khi hai người họ đi quanh Triển Chiêu mấy vòng, sau rốt cùng đồng thời lắc đầu thở dài, tiếp đó mỗi người một bên, không nói không rằng túm lấy cánh tay vị tứ phẩm hộ vệ đang nghệt mặt ra lời vào trong phòng, lúc này mọi người mới cảm thấy có gì đó không đúng.

Lát sau, bỗng nghe thấy những tiếng như thế này truyền ra từ trong phòng:

“Công... Công Tôn tiên sinh?! Đây... đây là vì sao? Không... không cần phiền Kim bồ đào, Triển mỗ tự mình cởi áo được.”

Một thoáng im lặng.

“Kim bồ đào thấy thế nào?”

“Tạm chấp nhận được.”

“Không... không cần phiền hai vị, Triển mỗ tự mình làm.”

Lại một trận tĩnh lặng.

“Kim bồ đào cảm thấy được chưa?”

“Hơi xa xỉ...”

“Có lý.”

“Hai vị, Triển mỗ tự mình cởi áo được!!!”

...

Sau khi những đoạn đối thoại như thế lặp lại mấy lần nữa, mới thấy ba người từ trong phòng bước ra.

Mọi người bỗng thấy trước mắt như sáng bừng lên.

Chỉ thấy Triển Chiêu chân đi hài gấm tựa đạp trên mây, vận áo dài nhuộm màu ánh trăng, thắt lưng mang đai ngọc, dây buộc tóc trắng như tuyết rủ xuống ngang hông, chậm chậm lay động theo từng bước chân, đôi mày liễu mát dài đến tóc mai, hai mắt lấp lánh như thu cả ánh sao trên trời, đúng là anh tuấn sáng ngời, mỹ mạo xuất chúng. Chỉ là thân hình trắng tấp như cán bút lộ rõ vẻ ngượng ngùng, hai vệt hồng hồng dần hiện trên má.

Bình thường mọi người quen nhìn hộ vệ tứ phẩm vận y phục đơn sắc, hiện tại không có ai là ngoại lệ, tất cả đều nhìn tới ngây người.

“Đại nhân”, Công Tôn tiên sinh bước tới trước mặt Bao đại nhân chấp tay: “Như thế này thì khi tới Thiên Hương lâu sẽ không có sơ hở gì.”

Bao đại nhân hoàn hồn lại, vẻ mặt tán thưởng nói: “Công Tôn tiên sinh quả nhiên suy nghĩ chu toàn.”

Công Tôn tiên sinh khẽ mỉm cười: “Phục trang của Triển hộ vệ như thế này hoàn toàn là nhờ vào nhân quan hơn người của Kim bồ khoái.”

Bao đại nhân nhìn Kim Kiền, gật đầu nói: “Kim bồ khoái tâm tư mẫn tiệp, chi bằng cùng đi Thiên Hương lâu, trợ giúp Triển hộ vệ.”

“... Thuộc hạ tuân lệnh”, Kim Kiền cúi đầu đáp, khuôn mặt nhún lại một cách mất tự nhiên.

“Trương Long, Triệu Hồ!”

“...”

“Trương Long, Triệu Hồ!!!”

“Hả? A! Có thuộc hạ.”

“Hai người cũng cùng đi...”

Lão Bao còn chưa dứt lời thì đã thấy hai người Trương Long, Triệu Hồ đồng thời bước lên một bước, sắt son thề thốt: “Đại nhân yên tâm, hai người chúng thuộc hạ cho dù phải liều cả tính mạng, cũng nhất định phải bảo vệ Triển đại nhân chu toàn!”

“Phì...”, lại nghe âm thanh dị thường từ Kim Kiền phát ra.

Tất cả thề, khi đó, đích thực bọn họ nhìn thấy hai cái lỗ tai mèo bỗng trở nên đỏ bừng.

30. Q.2 - Chương 10

Thiên Hương lâu mời người trở ngại.

Vì hoa khôi Kim Kiền hiến kế.

Sắc trời đã tối, trăng khuyết treo cao, gió đêm hiu hiu thổi xua đi cái oi bức của một ngày.

Góc tây nam Trần Châu là khu phố bán hoa, thanh lâu vô số, lúc này vừa mới qua giờ thấp đèn, cả một khu phố dài đèn đuốc sáng trưng, từ xa nhìn lại tựa như một con rồng lửa, khung cảnh vô cùng náo nhiệt.

Tuy thiên tai hoành hành, bách tính chết đói vô số, nhưng những kẻ phát tài kiếm lời lớn từ nạn hạn hán cũng không ít. Hơn nữa Trần Châu lại cách biên thù không xa, những thương nhân buôn bán từ nam ra bắc đều phải đặt chân qua nơi đây, lại càng làm cho chốn trăng hoa này thêm phần náo nhiệt.

Trên đường, người qua kẻ lại đông nghìn nghịt, những giai thanh gái lịch nói nói cười cười. Hai bên đường thanh lâu san sát, đèn lồng đỏ treo cao, phía trên lầu cao, bên ngoài cửa, một hàng oanh oanh yến yến, áo đỏ áo xanh, cười duyên rộn ràng, tiếng đàn tiếng sáo, mơ mơ hồ hồ, quần quýt vãn vương, câu hồn đoạt phách.

Chính giữa phố hoa là một toàn kiến trúc ba tầng lầu, là thanh lâu số một, số hai ở Trần Châu, tên gọi Thiên Hương lâu. Thiên Hương lâu có nàng hoa khôi Băng Cơ, tiếng đẹp lan xa, khuynh thành khuynh quốc, tài sắc vẹn toàn, tài hoa tốt bậc, nhưng bởi tính cách nàng lạnh lùng kiêu ngạo, rất coi trọng bản thân, thế nên nàng còn có tiếng là ngàn vàng cũng khó mua được nụ cười.

“Vị công tử này, ngài tới vừa kịp lúc, buổi biểu diễn của Băng Cơ còn một khúc nữa là bắt đầu, trước tiên ngài hãy cầm lấy tấm thẻ bài này, vào trong rồi hãy căn cứ theo số thứ tự ghi trên thẻ mà ngồi vào chỗ, ắt hẳn sẽ có thể gặp được Băng Cơ.”

Bên ngoài cửa lớn Thiên Hương lâu, có một gã gia nô đen đúa ngồi chính giữa cửa, trước mặt hắn là một cái bàn bằng gỗ, trên mặt bàn bày đầy những hàng thẻ bài, trên mặt thẻ có viết số thứ tự, chính là thẻ bài vào cửa của Thiên Hương lâu.

Cũng bởi tiếng tăm vang xa của Băng Cơ mà mỗi ngày những kẻ ái mộ danh tiếng của nàng tìm đến Thiên Hương lâu nhiều không kể xiết, cho nên tú bà mới nghĩ ra một cách, hàng ngày bán thẻ vào cửa, chỉ những khách có thẻ này mới có thể vào trong mà diện kiến dung nhan của Băng Cơ. Số thẻ càng nhỏ thì chỗ ngồi càng gần với nơi Băng Cơ biểu diễn. Kể từ đó, vì mấy tấm thẻ ngồi đầu mà khách làng chơi có thể nói là

tranh nhau võ đầu, trời còn chưa tối đã phái người đến xếp hàng đoạt số, nếu tranh không được thì sẽ ra giá cao để mua, cho nên cũng vì việc mua bán thẻ bài này mà Thiên Hương lâu thu được không ít ngân lượng.

“Tiểu ca, thẻ này phát thế nào?”

Gã gia đình đang bán rất sôi nổi bỗng nghe có người hỏi, liền ngẩng đầu lên đơn đá cười nói theo phản xạ: “Vị công tử này...”

Nói được nửa câu liền lập tức nuốt nửa câu sau về.

Trước mặt hắn là một thiếu niên mảnh khảnh, mày rậm mắt nhỏ, vẻ mặt tươi cười, thân vận áo vải, mũ vải trên đầu đội lệch, là cách ăn mặc của gã sai vặt, mới nhìn qua thì thấy tướng mạo tên nhóc này rất tầm thường, nhưng nhìn lại thì cũng thấy mày mặt hiện lên vài phần thanh tú.

Gã gia đình nhìn cách ăn vận của thiếu niên nọ thì lập tức như biến thành người khác, sắc mặt sa sầm xuống, bực bội nói: “Đi đi đi đi, tên tiểu tử thói này từ đâu chui ra, với bộ dạng này của người mà đòi thẻ bài, e là có lột da rút xương người đem đi bán cũng chẳng đủ tiền mua thẻ.”

Thiếu niên kia bị gã gia đình khinh bỉ cho một phen nhưng cũng chẳng tức giận, vẫn tươi cười như trước nói:

“Tuy ta không trả nổi phí mua thẻ bài này, nhưng công tử nhà ta thì trả nổi.”

“Công tử nhà người?”

Thiếu niên cười he he một tiếng, quay đầu hô: “Công tử, chỗ này phát thẻ bài.”

Gã gia đình nhìn theo, liền thấy có ba người bước ra từ trong đám đông.

Hai người đi phía trước đều ăn vận như hộ vệ, dáng hình vạm vỡ, vừa nhìn đã biết là con nhà võ. Người bên trái khoảng trên dưới hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, người bên phải ước chừng tuổi vừa qua hai mươi. Hai người đi đến trước mặt gã gia đình rồi đứng tách sang một bên, lộ ra người phía sau.

Gã gia đình ngược mắt lên nhìn, nhất thời hít vào một hơi khí lạnh.

Người này, chân mang tất trắng bằng lụa đi hài gấm tựa đạp trên mây, thân vận áo dài nhuộm màu ánh trắng, thắt lưng đeo đai bằng ngọc phỉ thúy, dây buộc tóc trắng như tuyết, người thẳng như cây tùng cây bách; lướt lên khuôn mặt người này, đôi mày lười mác tựa dáng núi dài đến tóc mai, đôi mắt sâu thẳm lấp lánh như thu trọn cả bầu trời sao, sống mũi cao thẳng, môi mỏng tựa vết đao chém, tuấn tú nho nhã, cốt cách sáng ngời.

Tuy gã gia đình đã lẫn lộn ngang dọc ở khu phố hoa này nhiều năm, gặp qua vô số hạng người, nhưng cũng chưa từng gặp được người tuấn tú văn nhã như thế, nhất thời nhìn đến ngẩn ngơ, mãi lâu sau mới hồi phục tinh thần, liền vội vàng cười bồi, nói: “Tiểu nhân có mắt không trông, thì ra là đại gia ngài tới! Lâu như vậy rồi mà ngài không đến, làm cho các cô nương của Thiên Hương lâu chúng tôi nhớ ngài muốn chết.”

Câu này vốn là những lời mà thường ngày gã gia đình vẫn mời chào khách làng chơi, cho nên hắn cũng chẳng nghĩ nhiều, chỉ buột miệng nói ra theo phản xạ, chẳng ngờ hai gã hộ vệ bên người vị thiếu gia này liền biến sắc.

Người hộ vệ khuôn mặt ngăm đen liền nghiêm mặt lại, ánh mắt lộ ra vẻ dữ dằn, gằn giọng quát: “Không được vô lễ!”

Gã gia đình bị dọa cho giật thót mình, thiếu chút nữa thì ngã ngồi xuống đất.

Tên sai vặt thiếu niên đứng bên thì suýt nữa bật cười thành tiếng, liền vội vàng bước lên dàn hòa: “Thẻ bài này rất cuộc bán thẻ nào?”

“Năm... năm mươi lượng...”, gã gia đình đáp.

“Cái gì?!”

Tên sai vặt đột nhiên hét lên một tiếng, túm chặt lấy cổ áo gã gia đình, gầm lên như hung thần ác sát.

Gã gia đình vừa mới bị đại hán mặt ngăm đen dọa cho một trận không nhẹ, lại bị tên sai vặt quát tiếp, mồm miệng nghẹn ứ, ứ hồi lâu mới sửa lại thành: “Năm... năm lượng một cái...”

“Thế còn chấp nhận được!”, tên sai vặt đen mặt, không tình nguyện móc trong túi tiền ra mấy lượng bạc vụn đặt lên bàn.

Gã gia đình cũng không đếm lại, vội vàng cầm một thẻ bài đưa lên.

Tên sai vặt nhận lấy nhìn một cái, sắc mặt càng đen hơn, tóm lấy gã gia đình hỏi: “Số một trăm năm mươi tám? Xếp xa như vậy, làm sao có thể gặp được Bằng Cơ? Người đang đùa giỡn chúng ta hả?”

Gã gia đình vội vàng xua tay đáp: “Gặp được, gặp được, sau khi vào Thiên Hương lâu, căn cứ theo số trên thẻ bài này mà ngồi, đợi đến khi Bằng Cơ biểu diễn xong, lại dâng lễ vật theo yêu cầu của Bằng Cơ, nếu có thể làm Bằng Cơ vừa ý thì sẽ trở thành khách đêm nay của Bằng Cơ.”

Tên sai vặt nghe xong, sắc mặt rốt cuộc cũng hòa hoãn buông gã gia đình ra.

Gã gia đình vội vàng đứng thẳng dậy, hướng vào trong hô: “Số một trăm năm mươi tám, tất cả bốn vị đại gia, tiếp đón chu đáo.”

Bốn người bước qua gã gia đình, đi vào trong.

Vừa đi, một hộ vệ trong đó vừa khẽ nói với vị công tử vận y phục bằng gấm: “Triển đại nhân, theo như thuộc hạ thấy, cho dù vào được Thiên Hương lâu này mà muốn đơn độc gặp gỡ Bằng Cơ, sợ cũng không dễ dàng gì.”

Công tử áo gấm, cũng chính là Triển Chiêu, khẽ nhíu mày, trầm ngâm giây lát rồi nói với tên sai vặt: “Kim Kiền, người có cách gì không?”

Kim Kiền lại chẳng có vẻ gì là hoang mang hay luống cuống cả, quay đầu nhìn Triển Chiêu một cái, tràn đầy tự tin đáp: “Bình đến tướng ngăn, nước tràn đắp đất”. Lòng lại thầm nghĩ: Có cái gì mà lo lắng nào? Với cách ăn vận của Tiểu Miêu hôm nay, cho dù là Hằng Nga trong cung Quảng Hàn thì cũng bị mê hoặc đến thất điên bát đảo ấy chứ, huống chi là một nàng Bằng Cơ.

Những lời này vừa thốt ra, liền đổi lấy ánh mắt vô cùng thiếu tin tưởng của Trương Long, Triệu Hổ.

Kim Kiền cũng chẳng để ý, chỉ thông thả đi phía trước.

Mấy người bọn họ đi xuyên qua đình viện, bước vào sảnh chính của Thiên Hương lâu. Trong sảnh chính của Thiên Hương lâu này, trần cao một trượng có dư, lủa mỏng phát phơ, đèn lồng đỏ đan xen như lưới, hai hàng lan can cầu thang dẫn lên lầu trên được chạm trổ tỉ mỉ. Chính giữa đại sảnh dựng một cái đài cao, trên bày mẫu đơn, dưới trải thảm lông dê, phía sau đài cao treo một tấm rèm bằng trúc, họa bức hoa sen khoe sắc trên hồ. Phía đối diện đài cao có bày mấy chục chiếc bàn tròn, mỗi bàn lại phối hợp vài chiếc ghế mây, thẻ bài đặt thẳng đứng trên bàn cùng một đĩa hoa quả, bình rượu và mấy cái chén; hầu hết các bàn đều bị khách làng chơi đến đây tâm hoan vui thú ngồi chật kín, chỉ còn lại một hai bàn trống. Rất đông nữ tử xinh đẹp mỹ miều ngồi xen kẽ trong đó, được khách nhân khoác vai ôm eo, người thì kính rượu, người thì đút hoa quả, nói cười lả lơi không ngớt.

Mấy người bọn họ vừa bước qua bậc cửa, tú bà liền vung vẫy khăn tay đỏ sẫm, dướn dẹo đi đến, nhìn y như con cá chình không xương vậy, tú bà đón đả chào mời: “Ồi, bốn vị đại gia, mời vào trong, các con đâu, mau...”

Đến khi tú bà nhìn kỹ người mới đến thì mấy câu chào mời bình thường vẫn quen nói bỗng nhiên nghẹn lại, hồi lâu sau mới tiếp tục hô: “Các con đâu, còn không mau ra chào các vị đại gia!”

Tiếng hô này, rất rõ ràng, cao hơn bình thường đến mấy phần, lập tức thu hút sự chú ý của các cô nương trong sảnh.

Nhất thời các cô nương trong Thiên Hương lâu nhìn đến ngẩn ngơ.

Chỉ cảm thấy vị công tử áo gấm trước mặt này tựa như làn gió mát lạnh lướt qua mặt, tựa như ánh trăng chiếu rọi lòng người, trong một thoáng liền thấy như có dòng suối mát trong chảy qua nơi trắng hoa hồng tạt này, khiến tâm hồn mỗi người được thanh tịnh.

Có điều sau một thoáng này, các cô nương liền hoàn hồn lại, mười mấy cô nương chưa tiếp khách hết như kiến thấy đường lập tức bâu lấy, người nào người nấy đều muốn bỏ nhào lên người vị công tử tuần tú văn nhã này.

Nhưng còn chưa kịp đến gần thì đã bị Trương Long, Triệu Hổ phía trước Triển Chiêu ngăn lại.

Triển Chiêu không một dấu vết lùi về sau nửa bước, giơ thẻ bài trong tay lên nói: “Các cô nương, có thể dẫn đường cho tại hạ được không?”

Các cô gái tất nhiên là bằng lòng rồi, liền vội vàng đưa mấy người bọn họ đến bàn đặt thẻ bài số một trăm năm mươi tám.

Triển Chiêu ngồi xuống, mắt nhìn thẳng, thần thái nghiêm túc, lưng thẳng như thân tùng, dường như có một tầng khí hộ thể bao quanh mình, khiến các cô gái chẳng có cách nào lại gần; Trương Long, Triệu Hổ thì như hai ông môn thần, nối tiếp nhau ngồi sát xuống hai bên Triển Chiêu, sát đến nỗi khoảng cách nửa bước chân cũng chẳng chừa, làm cho mười mấy nữ tử kia trừng mắt, giậm chân đấm ngực, mè nheo hồi lâu cũng chẳng thấy sắc mặt ba người thả lỏng đi chút nào, đành phải ngồi xuống cạnh Trương Long, Triệu Hổ và Kim Kiền.

Kim Kiền ở bên cạnh nhìn thấy rất rõ, ra sức nín cười, tưởng chừng như sắp bị nội thương đến nơi, thầm nghĩ: Làm gì có khách làng chơi nào đến kỹ viện giống như thế chứ? Quả thực còn nghiêm trang hơn cả thẩm án trên công đường, cứ thế này thì chưa đợi được đến lúc Băng Cơ xuất hiện, thân phận của chúng ta đã bị bại lộ rồi.

Lại nhìn các cô nương kia, cứ muốn ngả người vào Triển Chiêu, nhưng khốn khổ thay Triển Chiêu lại có chính khí hộ thân, muốn mời rượu Trương Long, Triệu Hổ lại e sự bộ mặt nhăn nhó của hai người họ, nhìn trái nhìn phải, cuối cùng, thôi thì phải chuyển hướng, chọn tiếp vị khách được xem là “tốt nhất” vậy, tất cả cố gắng điều chỉnh lại vẻ mặt sà tới bên cạnh Kim Kiền, trái một cô rót rượu, phải một cô gấp thức ăn, đặt Kim Kiền vào vị trí trung tâm.

“Công tử, phải chăng đây là lần đầu tiên công tử tới đây?”

“Nô gia kính tiểu ca một ly.”

“Tiểu ca, điểm tâm của Thiên Hương lâu nức tiếng khắp gần xa, nô gia dứt cho ngài một miếng nhé?”

Kim Kiền bị chúng sinh vật đồng giới vây quanh thành đàn, thể hiện đủ mọi cử chỉ ân cần, nhào nhoẹt, mấy ly rượu cứ lác lác đưa tới trước mặt Kim Kiền, che bên phải, đẩy bên trái, chối từ mãi không xong, khiến tóc gái rồi lông mao toàn thân Kim Kiền dựng hết cả lên, lòng thầm kêu gào xui xẻo quá: Tiêu Miêu có dáng vẻ nghiêm nghị cùng chính khí hộ thân, lại thêm hai ông môn thần kia ngồi cạnh, đến một kẻ hờ cũng chẳng chừa, tất nhiên là an tâm kê cao gối vô ưu vô lo rồi. Chỉ khổ cho cái thân mình, khách làng chơi bắt đắc dĩ, lưu lạc thế nào mà cuối cùng lại bị một đám động vật cùng giới sàm sỡ. Bà nó, khách làng chơi sâu thẳm nhất trong thiên hạ e rằng cũng chỉ đến thế này mà thôi! Chẹp, mà thôi đều cùng giới tính cả, bị sờ vài cái cũng chẳng mất mát gì, hôm nay mình cứ thoải mái đi!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền liền bày ra bộ mặt khách làng chơi kinh điển học được từ trong các bộ phim truyền hình, cười tí mắt, dang hai tay ra, đang muốn ôm người đẹp vào lòng, nhưng cánh tay vừa mới giơ lên thì đột nhiên bị một luồng kình lực nắm chặt lấy. Kim Kiền chỉ thấy trước mắt như hoa hết lên, đến khi hoàn hồn lại thì đã thấy mình bị Triển Chiêu kéo đến bên cạnh, ngồi chen vào giữa Triển Chiêu và Triệu Hổ.

Các cô nương đang định rót rượu cho Kim Kiền bỗng nhiên bị mất mục tiêu, mấy cánh tay nhất thời khựng lại, cứng đờ giữa không trung.

Chỉ thấy Triển Chiêu chậm chậm nâng một ly rượu lên, thi lễ với mấy vị cô nương ngồi quanh bàn cùng kính nói: “Tiểu huynh đệ của tại hạ tuổi còn quá nhỏ, không biết uống rượu, tại hạ thay tiểu đệ kính các vị cô nương một ly.”

Kim Kiền ngược lên nhìn thì thấy dưới ánh đèn và ánh nến, quanh Triển Chiêu cơ hồ như được bao bọc bởi một tầng hào quang, như thể Phật Tổ chuyển thế, nhất thời cảm khái vạn phần, thầm nghĩ: Quả nhiên Tiêu Miêu là con mèo tốt, xả thân hy sinh vì đại nghĩa như vậy, thật không hổ danh là Nam hiệp!

Các cô nương vốn không có cơ hội xuống tay, lúc này lại nghe được Triển Chiêu mở miệng, liền vô cùng vui mừng, người nào người nấy mắt phóng ra lục quang, ào ào chạy tới vây quanh Triển Chiêu, cầm ly rượu lên những muốn rót rượu. Trương Long Triệu Hổ thấy thế liền vội vàng đứng dậy tiến lên, cản lại một nửa các cô nương đang bưng rượu đến.

Các cô nương lại sao chịu lui bước chứ, ai nấy đều trở hết tất cả tuyệt kỹ của mình ra, lại còn dùng nào là khăn tay thơm nữa, nào là quạt lụa thêu hoa, tận lực mà phất lên người Trương Long, Triệu Hổ, khiến cho hai vị Hiệu úy của Khai Phong phủ chật vật khôn cùng. Da mặt Triệu Hổ vốn mỏng, lại không quen với tình huống như thế này, đỏ bừng mặt, lắp ba lắp bắp:

“Cô... cô nương... xin hãy tự trọng...”

Mấy cô nương vừa nghe xong liền phì cười ngay tại trận:

“Ôi, đại gia, đến Thiên Hương lâu này, thế nào lại kêu cô nương hầu rượu tự trọng?”

Trương Long cũng vội bước lên phụ họa: “Mấy vị cô nương, chúng tôi không biết uống rượu...”

Các cô nương che mặt yêu kiều cười: “Ôi, cái gì mà không biết uống rượu, vị tiểu huynh đệ của các ngài tuổi còn nhỏ không biết uống, lẽ nào mấy vị đại gia tuổi tác thế này mà cũng không biết uống?”

Lúc này Trương Long, Triệu Hổ có nỗi khổ mà không nói được, tuy tửu lượng của hai người không thấp, nhưng hiện giờ đang làm nhiệm vụ, sao dám uống rượu, chỉ đành chật vật đưa đẩy, bị chuốc mấy chén liền.

Hai người Trương Long, Triệu Hổ bên này đang vất vả tự bảo vệ mình, còn Triển Chiêu bên kia cũng gặp phiền phức. Nữ tử vây quanh Trương Long, Triệu Hổ không quá bốn, năm người, mà mấy cô nương vây quanh Triển Chiêu thì tới mười mấy cô, mặc dù e ngại luồng chính khí cùng sự thanh cao hộ thân của Triển Chiêu nên họ không dám làm quá, nhưng ai nấy cũng đều thi triển hết thần công quyền rũ của mình ra, nào là lộ ngựa, nào là bày ra dáng vẻ tươi mát. Tiếc thay cho Nam hiệp một đời anh hùng, dù đối mặt với vô số thích khách, sát thủ giang hồ, đạo tặc, cường hào ác bá, mặt vẫn không đổi sắc, nhưng khi đối mặt với loạn trận thế má đào này thì thực đánh không được, nổi giận cũng chẳng xong, luyến quỳnh đến nỗi thân mình còn chẳng ứng phó được, trán lấm tấm mồ hôi.

Ngược lại Kim Kiền thừa dịp này mà được thanh thoi đôi chút, có Triển Chiêu, Trương Long, Triệu Hổ làm mấy cô nương ấy chuyển mục tiêu, tất nhiên là vút ngay gã sai vặt suy dinh dưỡng này ra sau ốt rồi. Bởi vậy Kim Kiền lập tức nhân cơ hội mà đánh chén một hồi, ăn mấy món điểm tâm hoa quả trừ danh của Thiên Hương lâu đến no căng bụng.

Trong lúc mấy người bọn họ bị đông đảo chúng nữ tử “bao vây tấn công”, chưa có cách nào để thoát thân, thì bỗng vang lên tiếng nhạc. Đại sảnh vốn huyền ảo âm ỉ, khi tiếng nhạc cất lên, trong nháy mắt tất cả đều trở nên tĩnh lặng.

Chỉ thấy hai đoàn nữ tử phục sức lộng lẫy, tay cầm các loại nhạc cụ đi ra sau rèm trên đài cao, rồi chậm chậm ngồi xuống hai bên, đồng loạt đưa tay lên gảy đàn, tiếng nhạc du dương tràn ngập trong sảnh.

Giữa tiếng nhạc réo rắt, rèm cuốn từ từ nâng lên, hương thơm kỳ lạ lan tỏa, một nữ tử yếu điệu xuất hiện, ôm đàn tỳ bà, lặng lẽ ngồi xuống, nhất thời không khí trầm lắng tràn khắp.

Đừng nói là các nam tử ngồi dưới đài mà ngay cả Kim Kiền, người đã từng nhìn quen vô số các thần tượng, người mẫu, hoa hậu thế giới khắp trong ngoài nước, như hiện giờ khi nhìn thấy nữ tử này, nàng cũng không khỏi giật mình kinh ngạc.

Nữ tử này, thân vận áo sa mỏng màu nhạt, váy nhẹ thướt tha bồng bềnh trên đất, cổ áo, tay áo cho đến vạt váy đều thêu hoa mẫu đơn rực rỡ, như hư như thực, như mộng như ảo; đầu nàng cài một bông mẫu đơn, tóc dài tựa thác đổ, hương thơm kỳ lạ ngào ngạt tỏa khắp khiến ta ngây ngất; mắt nàng lấp lánh đôi mày cong vút, răng trắng môi son, da dẻ mịn màng tinh khôi tựa tuyết, hai má hây hây mềm mại; đứng là: Nàng cười má lúm đồng tiền, thần thái khuynh quốc như tiên trên trời, trăm ngàn dáng vẻ thanh thoi, phong tình yếu điệu lả lơi muôn vàn.

Ngón tay nàng khẽ gảy, tiếng nhạc vang lên, môi hé mở tiếng hát trong trẻo cất cao, trong ánh nền lung linh và hương thơm nồng nàn, tiếng đàn tiếng ca hòa quyện vào nhau khiến người ta như lạc vào chốn bồng

lai tiên cảnh...

Khúc ca đã xướng xong, hồi lâu sau mọi người vẫn chưa hoàn hồn, như thể đã thật sự đi vào cõi tiên vậy.

Cho đến khi nữ tử duyên dáng đứng dậy, chậm chậm cúi mình, chấp tay thi lễ: “Băng Cơ kém cõi rồi”. Lúc này mọi người mới sực tỉnh, đồng loạt vỗ tay, hét lên tán thưởng, âm thanh vang dội khắp sảnh.

Kim Kiền cũng không khỏi vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Lại nhìn sang hai người Trương Long, Triệu Hổ, tuy không giống như những nam tử khác mê mẩn tới thất thần lạc trí, nhưng trong ánh mắt cũng hiện rõ vẻ ái mộ.

Về phần Triển Chiêu, hai mắt sáng lấp lánh, khê gật đầu, gương mặt mang theo vẻ tán thưởng.

Băng Cơ chậm rãi lùi ra sau, ngồi lại vị trí cũ, một thiếp nữ ăn mặc như nha hoàn từ phía sau bước lên, cao giọng nói: “Vẫn theo quy tắc cũ, lễ vật của ai có thể khiến Băng Cơ xem trọng thì đêm nay người đó sẽ là khách của Băng Cơ. Bây giờ căn cứ theo số thứ tự trong thẻ bài, mời mọi người lần lượt đưa lễ vật lên.”

Những lời này vừa thốt ra, dưới đài liền xôn xao huyên náo một trận. Nam tử nào cũng xoa xoa tay, nóng lòng muốn thử. Có không ít người còn lệnh cho thuộc hạ đem lễ vật đã chuẩn bị thỏa đáng từ sớm đưa lên.

Mấy người Triển Chiêu nghe xong đều kinh ngạc.

Triệu Hổ đến bên cạnh Triển Chiêu, hạ giọng nói: “Đại nhân, chúng ta chưa chuẩn bị lễ vật, hiện nên làm thế nào?”

Triển Chiêu cũng nhíu chặt đôi mày lười mác, trầm ngâm giây lát nói: “Không vội, trước tiên cứ xem những người khác đưa tặng lễ vật thế nào đã.”

Chợt nghe nha hoàn nọ trên đài hô: “Vị công tử số một, xin mời lên đài dâng tặng lễ vật.”

Rồi một nam tử thân vận cẩm bào màu đỏ sậm với vẻ mặt vui sướng tràn ngập bước lên đài, trước khom người thi lễ sau mới lên tiếng: “Đây là bảo vật tại hạ tìm khắp chu vi ba trăm dặm mới có được, cảm phiền Băng Cơ tiểu thư thưởng lãm”, dứt lời, người nọ rút từ tay áo ra một hộp gỗ bằng đàn hương, lấy ra một chiếc vòng tay bằng vàng được chạm khắc vô cùng công phu, kim quang lấp lánh, lộng lẫy vô ngần.

Cầm của Kim Kiền liền trượt xuống mười centimet.

Lúc này không khí trong sảnh bỗng tĩnh lặng dị thường, yên lặng đến nỗi tiếng hít thở của mọi người trong sảnh đều có thể dễ dàng phân biệt được, ánh mắt mọi người đều tập trung lên người Băng Cơ.

Nhưng sắc mặt Băng Cơ vẫn lãnh đạm, chỉ khê gật đầu, khoát nhẹ tay một cái, vị công tử dâng tặng lễ vật nọ liền ỉu xiu như cà héo hai vai rũ xuống, cúi đầu bước khỏi đài.

Mọi người dưới đài liền hoan hô vang rền.

Nha hoàn nọ lại nói: “Vị công tử số hai, mời lên đài.”

Người thứ hai lên đài là một thương nhân gương mặt phì nỏ, béo núc na núc ních, lắc la lắc lư đến nửa ngày mới khó nhọc bước được lên đài, ôm quyền nói: “Ta hôm nay mới tới Trần Châu, lại may mắn được gặp Băng Cơ, Băng tiểu thư một lần, quả thực là tam sinh hữu hạnh. Cũng bởi thế mà không mang theo lễ vật gì”, nói rồi hắn ta rút từ trong ngực áo ra một xấp ngân phiếu, tiếp lời: “Chỗ này ít nhất cũng tới mười vạn lượng bạc, xin Băng Cơ tiểu thư vui lòng nhận cho.”

Cầm của Kim Kiền trượt xuống tiếp năm centimet nữa.

Trương Long bên cạnh tức giận nói: “Cái thứ gian thương này, Trần Châu đại hạn, bách tính chết đói vô số, vậy mà những kẻ này lại ngang nhiên đem mười vạn lượng bạc trắng mà ném vào kỹ viện, thực là đáng chết!”

Lần này Băng Cơ ngay đến lông mày cũng chẳng nhíu lấy một cái, chỉ liếc mắt nha hoàn liền cao giọng nói: “Công tử số ba, mời lên đài...”

Các vị công tử kế tiếp lần lượt lên đài, lễ vật dâng lên càng lúc càng quý giá, từ dược liệu quý hiếm cho đến thư họa giá trị vô song, từ trân châu, mã não cho tới chén lưu ly, cái gì cũng có, cứ vậy Kim Kiền nhìn tới mức đỏ cả mắt, thất khiếu mở lớn hết cỡ, dài chảy thành sông.

Nhưng ngoại trừ bức thư họa vị công tử thứ bảy mươi sáu dâng lên là có thể khiến Băng Cơ khê liếc vài lần, còn ngoài ra tất cả các lễ vật cơ hồ đều chưa từng được mỹ nhân đoái hoài.

Số thứ tự trên đài đã tới chín mươi nhưng trên khuôn mặt Băng Cơ vẫn chưa hiện lên vẻ vừa lòng, thấy sắp đến lượt của mấy người Triển Chiêu, Trương Long, Triệu Hổ không khỏi có chút lo lắng, thấp giọng hỏi Triển Chiêu: “Công tử, sắp tới phiên chúng ta rồi, nhưng chúng ta vẫn chưa chuẩn bị lễ vật để tặng!”

Triển Chiêu thấy lễ vật trước mắt mình càng lúc càng quý hiếm, mà bản thân lại không mang theo vật phẩm gì, gặp phải những tình huống như thế này, cho dù là Nam hiệp trí dũng song toàn, cũng là anh hùng không có đất dụng võ, không khỏi có chút lo lắng. Lại nhìn hai người Trương Long, Triệu Hổ, còn khấn trương hơn mình vạn phần. Ánh mắt vừa liến, Triển Chiêu liền thấy gương mặt hớn hở ngập tràn của Kim Kiền, tất nhiên chàng sẽ cho rằng Kim Kiền đã có dự liệu, bất giác buột miệng hỏi: “Kim Kiền, ngươi có cách gì không?”

Triển Chiêu lại không biết chàng đã hiểu nhầm, gương mặt hớn hở ngập tràn của Kim Kiền thuần túy chỉ là vì mắt nhìn thấy tiền liền sáng lên, là bản năng sai khiến, chứ chẳng có mưu với kế gì sất. Lúc này hai lỗ tai Kim Kiền như bị vít chặt, cũng chẳng nghe rõ câu hỏi, chỉ thấy giọng của Triển Chiêu liền hoàn hồn lại, quay lại nhìn theo bản năng, thì thấy ba người Triển Chiêu, Trương Long, Triệu Hổ, sáu con mắt đang nhìn thẳng vào mình, nàng còn tưởng mình đã bỏ lỡ những thảo luận quan trọng, liền vội vàng đáp một cách mơ hồ theo phản xạ có điều kiện: “Đúng, đúng, đúng, đương nhiên, đương nhiên.”

Triển Chiêu nghe vậy cả mừng, liền truy hỏi: “Là cách gì?”

“Hả?”, lúc này đến lượt Kim Kiền ngẩn người sững sốt, hồi lâu sau vẫn chưa phản ứng lại được.

Trương Long bên cạnh buồn bực nói: “Kim Kiền, ngươi vừa nói mình có cách chuẩn bị lễ vật, rốt cuộc là cách gì, còn không mau nói rõ, cứ lần nữa, ậm à ậm ừ, định làm chúng ta sốt ruột đó phỏng?”

Lúc này Kim Kiền mới hiểu ra, nhất thời kêu khổ không thôi, thầm nghĩ: Một lần lỡ miệng ngàn năm ô nhục, mọi người nói xem tôi ăn no rửng mỡ, đáp bừa cái gì không đáp lại đi trả lời cái chuyện này? Chắc, ánh mắt Tiểu Miêu nhìn mình thế nào mà cứ như đang nhìn Công Tôn Trúc Tử vậy, này này này, tôi là thanh niên đây hứa hẹn của thế kỷ mới, không có nguyên một bụng gian xảo xấu xa như Trúc tử phúc hắc[1] đâu nhé!

[1] Từ lỏng trong tiếng Trung, ý chỉ một người nào đó ngoài mặt hiền lành, ngây thơ như bên trong thì “vô số tội”, tâm cơ, gian xảo.

Triển Chiêu thấy Kim Kiền hồi lâu vẫn không đáp, không khỏi có chút lo lắng, khê nhú mày, trầm giọng gọi: “Kim Kiền!”

Trương Long, Triệu Hổ cũng cúi người về phía trước, bốn mắt trừng trừng nhìn Kim Kiền.

Kim Kiền bỗng cảm thấy áp lực bức người trước mắt, mồ hôi lạnh túa ra, đành phải nhếch mép cười khan, lòng thầm kêu: Đùa cái gì thế, cái đám nghèo đói rách mướp Khai Phong phủ này thì đào đâu ra lễ vật gì đó chứ?! Không lẽ đem Cự Khuyết của Tiểu Miêu ra cho đủ số... Mà thôi bỏ đi, mình còn muốn sống thêm vài năm nữa. Nói đi cũng phải nói lại, ánh mắt của Băng Cơ cao quá chừng, những phẩm vật quý giá, hiếm thấy trên thế gian kia, toàn bộ Băng Cơ đều không để trong mắt... Khoan đã!

Trong đầu Kim Kiền đột nhiên lóe lên một ý nghĩ, lại ngược mắt nhìn Băng Cơ trên đài cao, thì thấy ánh mắt nàng thần nhiên, khuôn mặt lạnh lùng tựa băng tuyết, cơ hồ như không nhìn thấy những kỳ trân dị bảo trước mắt.

Kim Kiền liền hiểu rõ thầm nghĩ: Mới rồi bị bảo vật làm mờ mắt, lúc này mới quan sát kỹ, chẳng phải Băng Cơ chính là kiểu nữ tử lạnh lùng cao ngạo, ánh mắt nhìn cực cao điển hình trong các bộ phim truyền hình đó sao, muốn đối phó với dạng nữ tử như thế này thì... Chắc, xem ra kinh nghiệm xem phim truyền hình lúc tám giờ tối hai mươi mấy năm của mình rốt cuộc cũng có đất dụng võ rồi.

Nghĩ đến đây, Kim Kiên chớp chớp mắt, chống tay vào bàn đứng dậy, hỏi các nữ tử hầu rượu bên cạnh: “Mấy vị cô nương, xin hỏi Thiên Hương lâu có dư giấy đỏ không?”

Những lời này vừa thốt ra, đừng nói đến mấy vị cô nương nọ, mà ngay đến ba người Triển Chiêu, Trương Long, Triệu Hổ cũng cảm thấy mười phần khó hiểu.

Một nữ tử đáp: “Giấy đỏ? Lúc trước trang trí đại sảnh còn thừa một ít, không biết vị tiểu ca này muốn dùng giấy đỏ để làm gì?”

Triệu Hổ liền hỏi thẳng: “Kim Kiên, có phải là người muốn viết thơ tặng không? Ta thấy không được rồi, lúc trước có người còn đem một bức thư họa của cái gì Nhan, cái gì Liễu lên tặng, mà cũng chẳng thấy Băng Cơ gật đầu lấy một cái.”

Kim Kiên giơ một ngón tay lên, lắc lắc, nói: “Không phải là viết thơ”, rồi lại quay sang giục: “Mấy vị cô nương, cảm phiền mấy vị, mang nhiều giấy đỏ một chút lại đây.”

Mặc dù hai cô nương cảm thấy nghi hoặc trong lòng, nhưng vẫn y lời thi lễ rồi rời đi, không lâu sau đã ôm hai cuộc giấy đỏ trở lại.

Chỉ thấy Kim Kiên giở cuộn giấy đỏ ra, cắt toàn bộ thành những mảnh giấy hình vuông nhỏ, chia đều cho mỗi người quanh bàn một xấp, nghiêm nghị nói: “Bây giờ, tại hạ làm từng bước, mọi người hãy làm theo, ngàn vạn lần không được tùy tiện qua loa.”

Mọi người khó hiểu gật đầu.

Kim Kiên xắn ống tay áo, tiếp tục nói: “Thời gian gấp gáp, tại hạ sẽ nói ngắn gọn, các vị, hiện giờ vật tại hạ đang làm đây chính là kỳ trân đương thời, là vật hiếm có, có một không hai.”

Mọi người liền kinh ngạc vạn phần, cứ nhìn trân trân vào Kim Kiên. Hồi lâu sau, Triển Chiêu mới mở miệng hỏi: “Những lời này là thật sao?”

Kim Kiên gật gật đầu.

“Không biết vật ấy tên gì?”

“Khụ khụ... cái này... tên là ‘Ngàn cánh hạc’.”

31. Q.2 - Chương 11

Trong Thiên Hương lâu tặng kỳ bảo.

Ngự Miêu định tâm hỏi Băng Cơ.

Lại nói trong Thiên Hương lâu, số thẻ bài được gọi tới một trăm năm mươi bảy mà vẫn chưa có lễ vật của khách nhân nào có thể khiến Băng Cơ xem trọng. Không cần nói tới các vị khách tầm hoa văn liễu cảm thấy bực mình, mà ngay cả tú bà của Thiên Hương lâu cũng cảm thấy nan giải. Các vị đại gia tới Thiên Hương lâu hôm nay ít nhiều đều là những nhân vật đình đám có máu mặt trên đất Trần Châu này, cho dù có là thương khách đi ngang qua cũng là những kẻ có chút ít bối cảnh, hiện giờ ai nấy đều ngẩn cổ trông chờ xem rốt cuộc kẻ nào mới được Băng Cơ chọn, nhưng số thẻ bài trong Thiên Hương lâu đã sắp gọi hết mà sắc mặt của Băng Cơ lại hệt như tượng, chẳng mấy may thả lỏng chút nào.

Nếu tới nay Băng Cơ không chọn ra một người thì e rằng các vị đại gia có mặt tại đây nhất định sẽ kiếm chuyện.

Dưới đài cao, những khách làng chơi không được chọn thần sắc ai nấy đều sa sầm xuống, sắc mặt đen sì, nhìn trừng trừng vào mỹ nữ tuyệt sắc trên đài cao, không khí vô cùng nặng nề.

Trên đài cao, tiểu nha hoàn gọi số thẻ bài thấy tình huống như vậy cũng căng thẳng vạn phần, lòng bàn tay hơi rịn mồ hôi, mắt cứ len lén liếc về phía sau. Nhưng Băng Cơ đằng sau, đôi con ngươi đẹp khê kheo lại, sắc mặt không đổi, tựa như núi Thái Sơn có sụp trước mặt cũng chẳng mấy may biến sắc; về phần tú bà ở phía sau bức bình phong, mồ hôi vã ra như tắm, liên tục đưa chiếc khăn đỏ thấm trong tay lên lau mặt, thấy tiểu nha hoàn đang liếc mình, tú và chỉ đành nghiêng rằng hạ quyết tâm, gật gật đầu.

Tiểu nha hoàn thấy tú bà ra hiệu, lúc này mới an tâm, xướng lên: “Số một trăm năm mươi tám, xin mời lên đài.”

Dưới đài một mảnh tĩnh lặng, chúng khách làng chơi đều đỏ mắt nhìn, đồng loạt bắn ánh nhìn về phía bàn số một trăm năm mươi tám, vẻ mặt tàn nhẫn, ánh mắt độc địa, cơ hồ như muốn đốt thủng mấy lỗ trên bàn vậy.

Nhưng khi mọi người định thần nhìn kỹ lại không khỏi giật mình. Chỉ thấy bên bàn số một trăm năm mươi tám không có một ai, ngay cả mấy cô nương hầu rượu cũng chẳng thấy bóng dáng đâu chứ đừng nói gì đến khách nhân.

Chỗ đó vốn là bàn của vị khách cuối cùng, nhưng hiện tại khách đâu không biết, mà những lễ vật trước đó đưa lên Bồng Cơ lại chẳng hề để mắt, như thế há chẳng phải không có ai hợp ý lọt vào mắt xanh của Bồng Cơ sao. Nói vậy thì đêm nay rốt cuộc ai có thể cùng Bồng Cơ trải qua thời khắc tuyệt vời, lẽ nào lại trở thành vụ án bế tắc không có phán quyết sao?

Có thể đi vào Thiên Hương lâu vung tiền, khách nhân nói sao thì cũng đều là những nhân vật tai to mắt lớn, gặp tình huống này, tất nhiên là một trăm hai mươi phần trăm không bằng lòng rồi, ai nấy đều quắc mắt trợn trừng, nhìn chằm chằm vào tú bà, có mấy người nóng tính, liền quát tháo ngay tại trận:

“Thế bài đều đã gọi hết rồi, Bồng Cơ cũng không vừa ý ai cả, như thế phải giải quyết sao?”

“Đúng vậy, lẽ nào để cho chúng ta cứ thế về nhà?”

“Này này, không lẽ Thiên Hương lâu hôm nay muốn đem mấy ông đây ra làm trò đùa?!”

Lúc này tú bà mồ hôi lạnh chảy đầm đìa, thầm nghĩ: Hôm nay Bồng Cơ sao vậy, bình thường thế bài gọi còn chưa đến một nửa thì đã ưng ý rồi, hôm nay sao lại khác thường thế? Lại nhìn về phía bàn số một trăm năm mươi tám trông kia, tú bà càng thấy khó hiểu, rõ ràng vừa nãy còn là một bàn đầy khách, sao mới chớp mắt một cái đã không thấy bóng dáng đâu? Ngay bây giờ, nếu không nghĩ ra một biện pháp vẹn toàn, há chẳng phải là sẽ làm cho các ông lớn không dễ chọc vào kia rồi bay Thiên Hương lâu đi?

Nghĩ đến đây, tú bà vội nháy mắt ra hiệu với tiểu nha hoàn trên đài.

Tiểu nha hoàn trên đài cũng là đứa lanh lợi, thấy tình huống như vậy, liền hiểu ngay, vội vàng cao giọng hô tiếp: “Số một trăm năm mươi tám, xin mời lên đài.”

Vừa dứt lời, thì bỗng nghe thấy tiếng động loạt xoạt khác thường truyền từ lầu hoa tầng hai xuống, mọi người chỉ cảm thấy mắt như hoa lên, có vô số những cái bóng màu đỏ là là đáp xuống, định thần nhìn kỹ, là những mảnh giấy màu đỏ rơi từ lầu hai xuống, mọi người thuận thể di chuyển ánh mắt nhìn lên... Trong một thoáng, những âm thanh ồn ào bay biến mất, ngay cả tạp âm cũng không còn, cả sảnh chìm trong tĩnh lặng.

Chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi, nhẹ nhàng phiêu phát nhảy từ tầng hai xuống, tuyết nhường sắc áo, thân nhẹ tựa mây, tay áo bông bành, vạt áo bay bay theo gió, phối với giấy đỏ như hoa rơi rục rịch, khiến ngọc quỳnh ngọc dao vốn mỹ lệ long lanh cũng phải thua hờn kém sắc. Lại định thần nhìn kỹ, thì thấy quanh thân chàng có vô số những cánh chim đỏ thắm chao liệng, tô điểm thêm thần thái cho cảnh sắc, lại giật mình thẳng thốt, cứ ngỡ người này tựa như thần tiên từ Cửu trùng tiêu Quỳnh cung khuyết giáng phàm.

Cũng không biết người này sử dụng loại công phu gì mà có thể nhẹ nhàng phiêu dật từ trên không trung điểm mũi chân xuống đất, tựa như ánh trăng vượt nhẹ mặt nước, vô thanh vô tức, lặng lẽ đáp xuống trên đài cao.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ dung mạo của người nọ, nhất thời mắt tròn mắt dẹt, há miệng ngẩn ngơ.

Đôi mắt người này như ẩn giấu những vì tinh tú, dung mạo tuấn tú nho nhã, tuy thân ở nơi phần sơn mờ tối nhưng vẫn tinh khiết không chút bụi trần, tựa như ánh trăng vàng vạc, sáng trong ấm áp chiếu rọi vạn vật.

Chàng trai nhẹ nhàng đưa tay lên, để một cánh chim đỏ rục đáp xuống lòng bàn tay từ trên không trung, nở một nụ cười nói: “Lễ vật của tạ hạ có tên là ‘Ngàn cánh hạc’.”

Giọng nói trong trẻo sang sảng như thấm vào lòng người.

Lúc này chúng nhân mới đưa ánh mắt nhìn sang cánh chim trong tay chàng trai, chăm chú nhìn kỹ thì phát hiện đó chính là cánh chim đỏ rực mới rồi còn múa lượn bên người chàng trai, hơn nữa lại được gấp từ giấy đỏ mà thành. Con chim này hai cánh giang rộng, cổ vươn cao, sống động như thật. Mọi người dù là trên đài hay dưới đài cũng đều là những người có kiến thức rộng, nhưng chưa một ai từng trông thấy lễ vật như thế này.

Trong một thoáng, không có ai đáp lời.

Mà lúc này trên lầu hai, có ba bóng người đang vươn người, nghển cổ cố hết sức nhòm xuống dưới, đó chính là ba người Trương Long, Triệu Hổ và Kim Kiên.

“Kim Kiên”, Trương Long nhíu chặt đôi mày hỏi: “Rốt cuộc người giữ trò quỷ gì? Mà lại vừa rải giấy vừa thả chim giấy, còn muốn Triển đại nhân tung mình từ lầu hai xuống? Biện pháp bát nháo này rốt cuộc có thành công hay không hả?”

Triệu Hổ cũng có chút lo lắng, thấp giọng nói: “Hay là chúng ta cũng xuống đó giúp Triển đại nhân.”

Đầu Kim Kiên thò vào giữa hai thanh chắn của lan can, nhìn không chớp mắt xuống dưới lầu, nhỏ tiếng đáp: “Yên tâm, một mình Triển đại nhân là được rồi.”

Nhưng lòng lại thầm gào thét: Sao có thể bắt thành? Hiệu ứng ánh sáng của thiết kế sân khấu hiện đại, rải cánh hoa lại thả thêm lông chim... Khụ, tuy cánh hoa dùng giấy vụn thay thế, lông chim được đổi bằng ngàn cánh hạc giấy, nhưng cũng xem như giống đến tám phần, hơn nữa mình còn sắp xếp cho Tiểu Miêu từ trên trời giáng xuống, hiệu quả chấn động thế này thì Băng Cơ không có lý gì lại không động lòng? Nhưng... tình huống này hình như không ổn lắm thì phải?

Sự lo lắng của Kim Kiên không phải là vô lý.

Trên đài cao trong đại sảnh, khuôn mặt lạnh te của Băng Cơ vẫn y như cũ, chẳng chút biểu hiện gì.

Còn lúc này đám khách tìm hoa dưới đài lại đang ồn ào xôn xao, có mấy kẻ to hòng đứng lên gào ầm ĩ:

“Cái gì mà ‘Ngàn cánh hạc’ chứ? Chẳng qua chỉ là mấy con chim giấy, thế này mà cũng dám đem ra làm lễ vật hả?”

“Vật tầm thường như vậy thì sao Băng Cơ cô nương lại để vào trong mắt được chứ?”

“Tiểu tử, đừng tưởng rằng cậu mang cái bộ dạng bên ngoài đẹp đẽ như hoa, bên trong bản thủ xấu xa ngất trời ra mà muốn thừa nước đục thả câu nhé!”

Nam tử bị mọi người mắng nhiếc lại chẳng giận chẳng tức, chỉ khề cao giọng, giọng nói sang sảng trong trẻo rõ ràng không lớn như vừa hay có thể át cả những tiếng ồn ào hỗn tạp của mọi người trong sảnh:

“Tại hạ còn chưa nói xong, Ngàn cánh hạc này chính là một bảo vật vô giá.”

Những lời này vừa thốt ra, đại sảnh bỗng tĩnh lặng, sau đó đột nhiên bùng lên một trận cười nghiêng ngả.

“Ha ha, tên tiểu tử thối này có phải bị điên không?”

“Chỉ một con chim giấy mà cũng cho là báu vật vô giá à? Như thế há chẳng phải lễ vật của chúng ta sẽ biến thành ngọc như ý của Ngọc Hoàng đại đế sao?”

“Tiểu tử thối, cậu vẫn còn ngái ngủ hả?”

“Con bà nó, tiểu tử thối, còn không mau ngoan ngoãn cút về nhà đi!”

Đám khách tìm hoan dưới đài đều là những kẻ háo sắc đến mù mị, có mặt ở đây cũng vì Băng Cơ, mỗi người đều chuẩn bị kỹ càng mới đến, vốn lễ vật của họ không được chọn, tất cả đều ôm một bụng âm ức, nay lại có một tên tiểu tử thối không biết từ cái lỗ nào chui ra, nổi bật bật cướp hết ánh hào quang còn chưa tính, lại còn muốn dựa vào một con chim giấy bỏ đi để được chọn, sao có thể không khiến đám khách này nổi giận cho được. Thế nên đám khách dưới đài càng lúc càng ầm ĩ, càng mắng chửi càng hăng say, những lời tục tĩu đều nhất loạt được phun ra. Trương Long, Triệu Hổ trên lầu hai nghe được mà nộ khí ngất trời.

“Kim Kiền!”, Trương Long túm lấy gáy Kim Kiền, gần giọng nói: “Đều do cái chủ ý quái quỷ của ngươi, hại Triền đại nhân ở trên đài phải chịu nhục, như này thì chúng ta trở về biết ăn nói với đại nhân thế nào?”

Triệu Hổ khuôn mặt cũng buồn rười rượi: “Triền đại nhân... Chuyện... chuyện này nên giải quyết thế nào mới tốt đây?”

Lúc này Kim Kiền cũng có chút khó hiểu, thầm nghĩ: Có nhầm không đây?! Các nhân vật thời hiện đại vượt thời gian về cổ đại khác, tùy tiện hát một khúc ca thịnh hành thì có thể hàng phục thiên tử, thu phục vương gia, tại sao mình dùng nhiều chiêu như vậy, còn phối hợp với cả sắc đẹp tuyệt luân của Tiểu Miêu, thế mà ngay cả một chút thành công cũng không được, thử hỏi có còn thiên lý hay không?

Kim Kiền còn đang trong công cuộc oán trời than đất thì đột nhiên thấy cổ áo bị kéo căng, chân đạp vào không khí, nhất thời giật mình kinh sợ, lại nghe thấy giọng nói tức giận của Trương Long phía sau lưng: “Ngươi còn ở đây mà ngẩn ngơ nữa, không mau đi giúp Triền đại nhân!”

Lời còn chưa dứt, Kim Kiền bỗng cảm thấy hoa mắt, bên tai vang lên tiếng gió ù ù. Nàng đã bị cái tên lỗ mãng Trương Long kia ném từ lầu hai xuống dưới đài.

Lại nói về chúng nhân dưới lầu đang mắng chửi vô cùng thống khoái, bỗng nghe thấy tiếng kêu kinh hoàng phát ra từ trên đỉnh đầu: “Oh my God!”, rồi một bóng người từ trên không trung rơi thẳng xuống dưới, nom tư thế thì có vẻ sẽ bị đụng đầu xuống đất, ắt hẳn là vỡ đầu chảy máu, nhưng người đó lại có thể xoay người giữa không trung, cuối cùng hai chân vững vàng chạm đất.

Người này đột nhiên bay ra từ trong không trung, chớ nói là chúng nhân phía trên hay phía dưới đài đều kinh ngạc ngẩn người ra, mà đến cả Băng Cơ trước giờ nét mặt không biểu hiện gì cũng phải khẽ chớp mắt.

Chỉ thấy người này vận trang phục người hầu, dáng hình gầy nhỏ, ngồi xổm trên đất hồi lâu mới từ từ đứng dậy, ngược mắt lên lườm phía trên lầu một cái, khoe miệng khẽ giật giật hai cái liềm, rồi mới bước đến phía trước nam tử tuần tú văn nhâ kia, khom người nói: “Công tử, Ngàn cánh hạc này chính là lễ vật ngài muốn dâng tặng Băng Cơ cô nương?”

Mà nam tử trẻ tuổi đó sắc mặt hơi thay đổi, nhưng nháy mắt lại khôi phục như thường, gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Tên sai vặt kia lại nói: “Công tử, Ngàn cánh hạc thực là báu vật vô giá, công tử đã suy xét rõ ràng rồi chứ?”

Những lời này vừa nói ra, tựa như một ngòi nổ, khiến cho chúng nhân dưới đài lập tức la hét mắng chửi ầm ĩ:

“Chao ơi, lần này lại thêm một tên tiểu tử ngốc nữa rồi!”

“Còn bà nó, hôm nay làm sao thế nhỉ? Các ông đây thế nào mà toàn đụng phải mấy tên điên vậy?”

Còn có một gã quá khích, nhắc chén rượu lên ném về phía Kim Kiền, miệng thì chửi rủa: “Tiểu tử thôi, hôm nay ông đây sẽ làm cho ngươi tỉnh táo lại!”

Kim Kiền đang lúc suy nghĩ xem nên khỏa lấp chuyện này như thế nào, sao có thể chú ý đến ám khí đột nhiên bay đến chứ, chỉ cảm giác bên tai một trận kinh phong quét đến, sau đó định thần nhìn qua, Triền Chiêu không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh mình rồi, giơ tay lên che trước mặt nàng, trong tay là một chén rượu sóng sánh.

“Vị huynh đài này, hà tất phải như vậy?”

Tiếng nói sang sảng chậm rãi phát ra, chén rượu trong tay Triền Chiêu cũng từ từ biến thành bột phấn, rồi dần dần rơi xuống đất.

Cả đại sảnh thoát cái trở nên im lặng như tờ, đến cả tiếng thở cũng đều có thể nghe được rõ ràng.

Chúng nhân đều kinh sợ vạn phần nhìn nam tử tuần tú nho nhâ trên đài cao kia, khắc trước còn ôn hòa như nước, lúc này lại tựa như một thanh bảo kiếm sắc bén, tuy chưa tuốt ra khỏi vỏ, nhưng lại ẩn giấu kiếm khí sắc nhọn quanh người, hàn khí lạnh lẽo khiến người ta run sợ.

Nhưng đến khi giật mình bừng tỉnh thì thấy nam tử trên đài đã khôi phục lại khí độ nho nhã, tựa như giây phút trước hoàn toàn là do mọi người hoa mắt vậy.

Chỉ là lúc này, không một ai dám la hét mắng nhiếc nữa, cho tới khi một giọng nói lạnh băng như ngọc cất lên phá vỡ bầu không khí nặng nề tĩnh lặng.

“Hai vị đều nói ‘Ngàn cánh hạc’ này là báu vật vô giá, Băng Cơ xin nguyện ý lắng nghe.”

Chỉ thấy Băng Cơ trước giờ vẫn tĩnh lặng ngồi trên đài đang khoan thai đứng dậy, nhẹ nhàng bước đi, đến trước mặt Triển Chiêu khom người thi lễ.

Đám khách tầm hương dưới đài liền lâm vào một màn tuyệt vọng.

Ai mà ngờ được chứ, những kỳ trân dị bảo có một không hai lại thua một con chim giấy.

Chính giữa tầng trên cùng của Thiên Hương lâu là khuê các của hoa khôi Băng Cơ, trang trí xa hoa, đưa mắt nhìn quanh, trong phòng đặt vô số những vật quý giá.

Chính giữa phòng là một cái bàn tròn bằng gỗ mun, phía trên bày rượu, thức ăn, chén rượu đầy tràn lấp lánh; cuối phòng không phải khung cửa sổ bình thường mà là một ban công lộ thiên, lan can màu chu sa, sàn màu xanh, được điêu khắc chạm trổ tinh tế như họa, màn trướng mượt mà như tơ treo rủ vòng quanh, ánh trắng trong sáng điểm xuyết phía trên, ánh đèn như lửa tồ điểm dưới lầu, hương thơm nhàn nhạt như ẩn như hiện lắng lắng vờn quanh trong đêm khiến tâm thần người ta lay động.

Trên ban công, ẩn hiện hai bóng người, người bên trái dáng hình cao lớn, đứng thẳng như thân tùng đón gió, tựa hồ hòa cùng sắc đêm êm mượt dịu dàng, nhưng chăm chú nhìn kỹ, lại không khó khăn gì để thấy người này đang nhíu chặt đôi mày, con ngươi đen lấp lánh như sao không phải nhìn phổ hoa mỹ lệ dưới chân, mà là trông về phía khu dân cư âm đạm tối tăm phía xa kia; người bên phải thì nhoài người dựa vào lan can, nhìn ngó đánh giá trên dưới, sờ soạng bốn xung quanh không ngừng, miệng thì lẩm bẩm.

“Ôi trời, nhìn trang trí ban công trong phỏng của gái làng chơi này... woa, xem bức màn chắn gió của người ta này... chắc chắc nó cái tay vịn hàng lan can này kìa...”

Chỉ thấy người này miệng nói huyền thoại không dứt, nhưng nghe kỹ lại thấy quá nửa là tối nghĩa khó hiểu, hơn nữa giọng nói liên tu, ngữ điệu bất tận, bằng trắc trật tự, nghe một hồi mà thấy như hòa thượng trong chùa đang tụng kinh niệm Phật vậy, cuối cùng khiến cho nam tử lặng im đứng cạnh này giờ phải đánh mắt liếc sang:

“Kim Kiên...”

Một từ như ma ám xuyên tai khiến cho tiếng tụng kinh kia nhất thời ngưng bật, chỉ thấy Kim Kiên vẽ mặt tươi cười, ngắc đầu nói: “Công tử có gì giao phó?”

Triển Chiêu, một đôi con ngươi trong veo quét qua Kim Kiên một vòng, rồi mới nói: “Chỉ là tại hạ hiếu kỳ, vì sao một con hạc giấy không chút thu hút nào lại được Băng Cơ xem trọng.”

“Việc này...”

Kim Kiên nhất thời cười khan, trầm nghĩ: Ngàn cánh hạc bỏ đi kia làm sao có được bản sự đó, nếu không dựa vào sắc đẹp vô song của Tiểu Miêu, hơn nữa khi trên đài cao Tiểu Miêu còn phô diễn công phu “bóp nát cái chén” kinh người, thì chúng ta làm sao mà có được cuộc điểm ngộ này.

Mặc dù trong lòng nàng hiểu rõ như vậy, nhưng miệng lại chẳng thể nói ra thành lời.

Nếu con mèo này mà biết mình dùng “Mỹ miêu kế” để thừa nước đục thả câu, nói không chừng sẽ làm cho mình đến ăn cũng chẳng được ấy chứ!

Nghĩ đến đây, đôi nhãn cầu của Kim Kiên đảo qua đảo lại hai vòng, cười bồi: “Công tử, ngài đánh giá những lễ vật của người khác dâng tặng hôm nay thế nào?”

Triển Chiêu hơi ngẩn ra, rồi mới đáp: “Là những vật vô giá, đương thời khó cầu.”

“Nhưng Băng Cơ có từng đưa mắt nhìn không?”

Triển Chiêu khẽ nhíu mày, rồi chậm chậm lắc đầu.

“Vậy thì đúng rồi.” Kim Kiền làm bộ chấp tay sau lưng, thông thả bước đi nói: “Băng Cơ đối với những vật vô giá, báu vật khó cầu đó lại không thêm liếc mắt dù chỉ một cái, đủ để thấy Băng Cơ chính là nữ tử thanh cao, mặc dù thân đang ở nơi thanh lâu ô trọc, nhưng tâm lại như đoá sen thanh khiết, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn. Thế nên những cánh hạc giấy này đã thỏa được ý nguyện của Băng Cơ.”

“Đóa sen thanh khiết, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn... Băng Cơ này có đức có tài gì mà nhận được lời tán thưởng như thế...”

Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng như nước vang lên từ phía sau.

Kim, Triển hai người quay đầu lại nhìn, thì thấy Băng Cơ chậm rãi bước từ trong phòng tới, một thân mẫu đơn sa y trước đó đã đổi thành váy lục mỏng manh xanh biếc.

Vạt váy quét đất, đai lưng màu trắng quấn quanh eo, lộ rõ thân mỹ miều, nửa ngực ẩn hiện, bờ vai tròn lẳn thoáng hiện, quả thực quyến rũ mê hoặc lòng người. Đúng là: Giai nhân thướt tha, yếu điệu đứng đó, nào ai sánh bằng.

“Băng Cơ cô nương.”

Triển Chiêu hai tay ôm quyền, khẽ chấp tay nói.

Kim Kiền thấy thế cũng vội vàng học theo làm y hệt.

Băng Cơ thấy hai người phản ứng như vậy thì không khỏi có chút ngạc nhiên.

Phàm là những kẻ đến Thiên Hương lâu này, ai nấy đều cùng một mục đích, thế nên lời nói cùng thần sắc lúc đó không kẻ nào là không mang theo khí vị tanh hôi. Mà hai người này, so với những khách tầm hoạn trước đây, có thể nói là khác xa một trời một vực: Vị nam tử tuấn tú nho nhã phía bên trái, mắt nhìn thẳng không liếc ngang liếc dọc, đôi con ngươi trong veo chính trực, không những chẳng mảy may mang theo màu dục vọng, mà ngược lại lại ẩn tàng chính khí trên thân; còn tiểu sai vật phía bên phải, mặc dù hai mắt sáng quắc như thần sắc vẫn thản nhiên, không hề nhuộm vẻ hèn kém, bi lậu.

“Băng Cơ khiến hai vị đợi lâu, giờ đây xin được tạ tội.”

Rốt cuộc Băng Cơ vẫn là Băng Cơ, vẻ kinh ngạc chỉ hiện lên thoáng qua trong giây lát, rồi lập tức khôi phục như bình thường, đi đến trước mặt hai người thì lễ.

“Băng Cơ cô nương khách khí rồi”, Triển Chiêu gật đầu đáp.

“Khách khí, khách khí quá”, Kim Kiền cũng trông bầu vẽ gáo mà bắt chước trả lời theo.

Băng Cơ nghe xong mới chậm chậm ngược mắt lên nhìn, đôi con ngươi long lanh lấp lánh, lúng liếng mà trong veo, như ẩn chứa cả sắc xuân trong đó, Kim Kiền nhìn mà tim không khỏi đập loạn nhịp, thầm nghĩ: Ai ya, cô nàng Băng Cơ quả nhiên là hồ ly tinh tu luyện nhiều năm, mắt chỉ mới phóng điện một cái thôi mà ngay đến mình, sinh vật cùng giới, cũng còn có chút không trụ nổi nữa là con mèo kia, chỉ sợ... Không hay rồi, ngay cả Tiểu Miêu cũng bại trận thì ai có thể thuyết phục Băng Cơ trợ giúp lão Bao một tay chứ?

Nghĩ đến đây, Kim Kiền vội giương mắt lên quan sát, lòng thầm suy tính nếu không may Triển Chiêu bị sắc đẹp mê hoặc, mình còn sớm mà tìm cách.

Nhưng vừa ngược mắt lên nhìn thì thấy Triển Chiêu tuy cũng lộ vẻ ngạc nhiên sững sốt nhưng thần sắc vẫn không đổi, đôi con ngươi trong vắt như nước, hiệp khí lồng lộng như ngạnh khí công bao phủ toàn thân.

Kim Kiền bên cạnh thấy vậy mà thầm tắc lưỡi: Quả nhiên là ma cao một thước, đạo cao một trượng, xem ra Tiểu Miêu đã thành lão tăng nhập định, đạt tới cảnh giới sắc tức là không, không tức là sắc rồi.

Băng Cơ lại càng ngạc nhiên hơn, vội vàng cup mắt xuống, ngưng một lát, mới nói: “Hai vị công tử, xin mời ngồi, để Băng Cơ rót rượu cho công tử.”

Triển Chiêu khẽ gật đầu, đi theo Băng Cơ đến trước bàn, rồi nghiêm trang ngồi xuống, Băng Cơ ngồi bên phải, Kim Kiền do dự một chút rồi chọn phía bên trái Triển Chiêu mà ngồi xuống, khi ấy mới cảm thấy an tâm.

“Nhị vị công tử lúc trước đều nói ‘Ngàn cánh hạc’ là báu vật vô giá, Bằng Cơ bất tài, xin nguyện ý lắng nghe cho tỏ tường.”

Bằng Cơ, bàn tay mềm mại nhắc bình rượu lên, vừa rót cho Triển, Kim hai người vừa nói.

Triển Chiêu cầm chén rượu lên, chỉ uống mà không nói, mi mắt sụp xuống, đôi con ngươi đen láy lại chậm chậm liếc sang Kim Kiền.

Kim Kiền bị nhìn đến mức giật mình đánh thót, nào có tâm tình thanh thoi thưởng thức rượu ngon nữa, buột thốt lên theo phản xạ: “Không sai, đúng là báu vật vô giá!”

“Bằng Cơ mong công tử cời bỏ nghi hoặc.”

“Cái này...”, Kim Kiền không khỏi len lén lau mồ hôi, thầm nghĩ: Tôi ngất, cái gì mà báu vật vô giá chứ, chẳng qua là trò mèo để Tiểu Miêu lên đài thôi, nếu cái đám chim giấy kia mà là bảo vật thì tôi còn trà trộn vào Khai Phong phủ làm cái quái gì chứ, chẳng phải sớm đã phát tài rồi sao?!

Ngước mắt lên lần nữa, chỉ thấy bốn con mắt sáng rực của Bằng Cơ và Triển Chiêu đều nhìn chằm chằm vào mình, mà khóe miệng của cái vị đường đường là Tứ phẩm ngự tiền đới đao hộ vệ kia dường như còn có xu hướng nhếch lên vài phần.

Nhất thời da mặt Kim Kiền hơi giật giật, tâm tư xoay chuyển rất nhanh, kiên trì nói: “Bằng Cơ cô nương xin hãy nghe tại hạ kể một câu chuyện, tới khi nghe xong thì sẽ hiểu được.”

Nói rồi, nàng cũng không quan tâm tới hai người đối diện phản ứng thế nào, hít sâu một hơi, cứ thế kể: “Một trăm năm về trước, Hoàng Hà vỡ đê, lũ lụt ngàn dặm, nạn dân vô số, triều đình vì tu sửa đê điều mà trưng tuyền công phu trên toàn quốc. Chuyện kể rằng có một đôi vợ chồng mới cưới, thành hôn chưa được ba ngày, người chồng liền bị gọi đi tu sửa xây dựng đê điều. Trước khi đi người chồng đã nói với vợ của mình rằng: Vì phu đi lần này, đến ngày lá phong rụng đỏ, chim nhạn bay về nam, vi phu sẽ về. Người vợ nghe xong rất mực tin tưởng không chút nghi ngờ, ngày đêm ngóng trông, chỉ mong đến ngày lá phong rụng đỏ, nhạn bay về nam.”

“Thời gian thấm thoát thoi đưa, chớp mắt một cái đã tới mùa đông, lá phong đỏ rực đã rụng hết, nhạn cũng bay về nam mất dạng. Mọi người đều nói, người chồng e rằng đã chết trong nạn hồng thủy, nhưng người vợ không tin, vẫn một lòng mong ngóng tướng công trở về, sự chờ đợi này kéo dài ba năm đằng đẳng. Đến mùa đông năm thứ ba, rốt cuộc đê điều đã được tu sửa xây dựng xong, ngày người chồng trở về, chàng không khỏi ngỡ người kinh ngạc trước cảnh tượng trước mắt: Phía trước căn nhà lạnh giá treo hàng ngàn cánh hạc giấy đỏ rực, nhìn từ xa mà cứ ngỡ lá phong thắm đỏ, mỗi khi gió lạnh thổi qua là những con hạc giấy ấy lại xao động tựa như những cánh nhạn bay về phương nam...”

Kể đến đây, Kim Kiền ngừng lại, len liếc trộm sắc mặt hai người đối diện.

Chỉ thấy Bằng Cơ đôi mắt lấp lánh, dung mạo tuyệt lệ không còn vẻ lạnh băng nữa mà mang theo cảm xúc nồng nàn; lại nhìn sang Triển Chiêu, cánh tay đang cầm chén rượu nâng lên lại quên mất phải đưa lên môi.

Kim Kiền thầm thở phào một cái, trấn định lại, tiếp tục kể:

“Quãng thời gian ba năm ấy, qua một ngày là người vợ lại gấp một con hạc giấy đỏ rực treo trước nhà, hôm ấy vừa đúng một ngàn ngày người chồng rời đi, trước nhà treo đúng một ngàn cánh hạc giấy đỏ rực, thế nên loại hạc giấy này mới có tên là ‘Ngàn cánh hạc’.”

Ngừng một lát, ra vẻ trầm mặt một chút, Kim Kiền ngước mắt lên nghiêm sắc mặt nói với Bằng Cơ: “Ngàn cánh hạc này chính là báu vật vô giá, nó vô giá không bởi chất liệu sang quý mà là ở tấm tình phu thê sâu nặng, tình cảm ấy còn kiên trinh hơn vàng bạc, có thể sánh với hai chữ vô giá. Bằng Cơ cô nương nghĩ như thế nào?”

Bằng Cơ hai mắt mở tròn, thoáng giật mình một cái rồi thu liễm lại, khẽ thở dài: “Tình kiên trinh hơn vàng bạc, thế gian khó cầu, hoàn toàn xứng đáng là báu vật vô giá.”

Lúc này Kim Kiền mới an tâm, âm thầm gạt mồ hôi một phen, nghĩ bụng: May là ngày trước mình đọc vô số tiểu thuyết tình cảm, xem một đám phim truyền hình hạng ba, nếu không thì với một kịch bản kinh điển

cảm động lòng người dung hợp cổ kim, hội tụ đủ các yếu tố trong và ngoài nước như thế này, sao có thể kể ra dễ dàng như nắm trong lòng bàn tay được chứ, may thế, may thế...

Lại nhìn qua Băng Cơ vẫn là bộ dạng cụp mi không nói, Kim Kiền không khỏi liếc sang Triển Chiêu, chỉ thấy trong đôi con ngươi đen láy thấu triệt kia ẩn chứa nỗi niềm xúc động, thấy Kim Kiền đang nhìn mình, đôi môi mỏng bất giác nhướn lên, thoáng hiện ý cười dào dạt.

Kim Kiền bỗng cảm thấy trước mắt hoa đào bay rợp trời, liền vội vàng thu ánh nhìn lại, ổn định tâm thần.

Chợt nghe Triển Chiêu cất cao giọng: “Tầm tình sâu nặng như vậy tất là báu vật vô giá. Nhưng người chồng kia ba năm không trở về nhà là vì xây dựng đế điều, tầm lòng vì dân đó cũng là báu vật vô giá vậy. Băng Cơ cô nương nghĩ thế nào?”

Kim Kiền nghe xong, không khỏi sửng sốt, vội vàng dùng khước mắt liếc Triển Chiêu, lại thấy Triển Chiêu chậm chậm hạ chén rượu xuống, sắc mặt nghiêm túc, dáng vẻ như đã tính toán mọi việc từ trước.

Chẹp... Biểu hiện này của Tiểu Miêu nhìn thế nào mà cứ thấy gian xảo quá cỡ.

Băng Cơ nghe xong câu hỏi của Triển Chiêu, không khỏi ngắc đầu đáp: “Xả thân vì dân, tất cũng vô giá.”

“Cô nương có cái nhìn như thế nào đối với người chồng kia?”

“Vô cùng khâm phục, Băng Cơ ngưỡng vọng khó có thể sánh bằng.”

“Nếu có cơ hội, cô nương có bằng lòng noi gương người chồng kia, xả thân vì dân không?”

Băng Cơ nghe được những lời này, cho dù dung nhan lãnh đạm cũng không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc, buột thốt: “Công tử, những lời này có ý gì?”

Triển Chiêu khẽ thu ánh mắt lại, bưng chén rượu lên, nhấp một ngụm rồi trầm giọng hỏi: “Cô nương có biết tình hình hiện nay của Trần Châu như thế nào không?”

Băng Cơ sắc mặt thoáng ngưng đọng lại, khẽ cúi đầu, lạnh lùng đáp: “Băng Cơ có nghe qua.”

Đặt chén rượu xuống, Triển Chiêu thông thả đứng dậy bước đến ban công phía trước, gió đêm hây hây thổi bay tà áo gấm màu trắng, giọng nói trong trẻo theo gió đưa tới:

“Trần Châu đại hạn, nạn dân vô số, nhưng An Lạc hầu lại chẳng màng đến những nỗi khổ của bách tính, nhìn tình hình hạn hán mà như không thấy, chẳng quan tâm hỏi han, thậm chí còn giấu không báo tình hình hạn hán, lừa dối triều đình, may mà trời xanh có mắt, tình hình hạn hán đã được báo lên trên, có quan khâm sai phụng chỉ đích thân tới Trần Châu phát lương cứu hạn, nhưng hiềm vì An Lạc hầu vốn có căn cơ vững chắc ở Trần Châu, lại nắm binh quyền, gây nhiều trở ngại cho việc phát lương cứu tế, hiện giờ, sợ rằng việc phát lương cứu trợ đã bị An Lạc hầu khống chế, không cách nào phát tới tay bách tính được.”

Băng Cơ nghe xong sắc mặt không khỏi thay đổi, im lặng một lát mới hỏi: “Vì sao công tử lại nói cho Băng Cơ những chuyện này?”

Thân hình cao lớn thoáng động, Triển Chiêu quay người lại, đôi con ngươi đen láy sáng rực nhìn chằm chằm vào Băng Cơ, trong một thoáng mà như thu cả biển cả thâm sâu khôn cùng rồi trải ra trước mắt vậy:

“Nếu dựa vào sức của cô nương mà có thể giải cứu cho hàng vạn nạn dân Trần Châu, cô nương có nguyện xả thân vì dân không?”

Băng Cơ thân hình run lên, đôi mắt đẹp nhìn thẳng vào Triển Chiêu, nét mặt vừa kinh vừa dị, chậm chậm đứng dậy, nghiêm giọng hỏi: “Rốt cuộc công tử là ai?!”

“Tại hạ là Triển Chiêu của Khai Phong phủ, đặc ý tới đây mời Băng Cơ cô nương trợ giúp Bao đại nhân một tay.”

Trắng sáng vàng vạc, ánh trăng trong vắt trải ngàn dặm, sương đêm theo gió phàn phật thổi bay tà áo, Triển Chiêu một thân y phục sắc trắng múa lượng trong gió, lật phật như nước, đôi mắt trầm tĩnh sáng như ánh sao, chất chứa chính khí lồng lộng.

Đừng nói là Băng Cơ mà ngay đến Kim Kiên vốn đã quen nhìn dung nhan của Tiểu Miêu cũng phải mắt đến nửa khắc ngẩn ngơ.

“Băng Cơ... nguyên ý.”

Chứng kiến sắc mặt Băng Cơ biến hóa từ kinh ngạc đến ngẩn ngơ, từ ngẩn ngơ đến bưng tỉnh, từ bưng tỉnh tới xấu hổ, từ xấu hổ cho đến kính phục, Kim Kiên cuối cùng cũng rút ra một kết luận như thế này:

Chắc chắn, quả nhiên là Tiểu Miêu ra tay, còn ai sánh được!

32. Q.2 - Chương 12

Hoa khôi băng tâm giúp Thanh Thiên.

“Mỹ nhân khóc tang” gặp trở ngại.

Lại nói về Trương Long, Triệu Hổ ở dưới đại sảnh chờ, mắt thấy Triền, Kim hai người lên tầng trên rất lâu rồi, lòng nóng như lửa đốt, đối với kế sách của Kim Kiên họ chẳng yên tâm lấy nửa phần, những muốn xông lên lầu tìm hiểu xem thế nào thì vừa đúng lúc thấy có một người chạy xuống, định thần nhìn kỹ, chính là Kim Kiên.

Trương Long chạy vội lên, kéo tay Kim Kiên, thấp giọng nói: “Kim Kiên, sự tình thế nào rồi?”

Triệu Hổ cũng xông đến hỏi gấp: “Sao chỉ có một mình ngươi xuống thế này? Triền đại nhân đâu?”

“An tâm, an tâm, mọi việc đều đã chuẩn bị”, Kim Kiên bị nắm đến đau nhức, vội xua tay trấn an hai người họ.

Hai người nghe vậy mới yên tâm, buông tay ra.

Kim Kiên thở phào một cái, hai mắt đảo quanh đại sảnh một vòng, hướng đến bóng dáng đang lượn lờ xung quanh khách khứa đằng xa, cao giọng gọi một tiếng: “Tú bà!”

Tú bà đang đón đả chào mời khách thì bỗng nghe thấy có người gọi, vội vàng vung vẩy khăn đi tới, định thần nhìn kỹ thì là gã sai vặt mà lúc trước thiếu chút nữa đã làm cho Thiên Hương lâu gà bay chó nhảy, hỗn loạn hết sức.

“Ôi, vị tiểu ca này, có gì cần giao phó?”

“Công tử nhà tôi nói muốn mời Băng Cơ cô nương về phủ một đêm, sai tôi đến báo cho bà.”

Tú bà nghe xong, không khỏi kinh ngạc, chiếc khăn đỏ cầm trong tay cũng quên cả vung vẩy, nhìn chăm chăm Kim Kiên hồi lâu mới nói: “Vị tiểu ca này, hoa khôi của chúng tôi không phải nói đưa đi là có thể đưa đi được, hơn nữa, Băng Cơ từ ngày vào Thiên Hương lâu của tôi thì chưa hề bước chân ra khỏi cửa một bước, bây giờ muốn đưa Băng Cơ ra ngoài, sợ là...”

Kim Kiên nhìn đôi mắt ánh lên vẻ “đức hạnh” của tú bà thì nhú mày rất lâu, sau đó mới không tình nguyện rút từ trong người ra một tờ ngân phiếu, đưa cho tú bà nói: “Như thế này thì sao?”

Tú bà nhận lấy tờ ngân phiếu, liền vui vẻ ra mặt, lời nói ngoắt cái liền thay đổi, cười mà rằng: “Công tử nhà cậu có thể nhìn trúng Băng Cơ, tất nhiên là phúc khí của Băng Cơ rồi, người làm ma ma tôi đây há lại có lý do ngăn trở sao? Tôi sẽ đi chuẩn bị kiệu, đưa Băng Cơ đến phủ của công tử”.

“Khoan đã!” Kim Kiên vội hô lên ngăn tú bà lại, “Không cần ma ma nhọc lòng, chúng tôi đã chuẩn bị sẵn xe ngựa”.

Tú bà nghe vậy lại càng cao hứng, nói: “Nếu đã như vậy thì, đêm xuân một khắc đáng nghìn vàng, tôi không nhiều chuyện nữa, xin cung tiễn các vị đại gia”.

Nói rồi, liền vung vẩy chiếc khăn đỏ trước mặt ba người mấy cái liền, sau đó tú bà mới uốn éo lắc mông rời đi.

Đợi đến khi tú bà đi xa, Triệu Hổ mới ngơ ngác hỏi: “Kim Kiền, chúng ta đi bộ tới đây, chuẩn bị xe ngựa lúc nào vậy?”.

Trương Long cũng nói: “Vì sao không dùng kiệu của Thiên Hương lâu?”.

Kim Kiền nghe xong, thiếu chút nữa thì ngã nhào xuống đất, thầm nghĩ: Hai cái tên này, sợ là tế bào toàn thân đều đem ra mà đắp hết lên da thịt cho cao lớn rồi, trong não chả còn được mấy tí.

Da mặt giật giật vài cái, Kim Kiền mới nói: “Nếu để kiệu của Thiên Hương lâu ngang nhiên trắng trơn đi đến phía ngoài phủ nha, thế chẳng phải là lạy ông tôi ở bụi này sao. Hơn nữa xét đến địa vị của phủ nha quan phủ và Thiên Hương lâu, một thanh lâu chuyên mua hương bán phấn, hai vị đại nhân có cảm thấy thích hợp không?”.

Trương Long, Triệu Hổ nghe vậy mới hiểu rõ, nhất thời không biết giấu mặt vào đâu.

Chỉ thấy Trương Long sầm mặt xuống, ra lệnh cho Kim Kiền: “Nếu đã như vậy, Kim Kiền, ngươi còn không mau đi thuê xe ngựa?”.

Cả một tối Kim Kiền vội vội vàng vàng đi theo mấy người bọn họ, lại còn bị cái tên lỗ mãng Trương Long này vô cớ ném từ trên lầu xuống, thiếu chút nữa thì ngã vẹo cả khuôn mặt xinh đẹp của một người hiện đại như nàng, vốn đã âm ỉ lắm rồi, lúc này lại nghe Trương Long ra lệnh vậy, lửa giận trong lòng càng bốc cao.

Suy nghĩ lướt một vòng, Kim Kiền bèn híp đôi mắt nhỏ dài lại, cúi đầu về vô tội nói: “Đại nhân ra lệnh, thuộc hạ tất phải tuân theo, chỉ là thuộc hạ từ nhỏ đã mắc bệnh mù đường, nay ở Trần Châu này lạ nước lạ cái, nếu không cẩn thận bị lạc đường, làm chậm trễ thời gian... Mà Băng Cơ quốc sắc thiên hương, mỹ lệ vô song hiện giờ lại cùng Triền đại nhân, trai đơn gái chiếc chung một phòng, thời gian quá lâu, khó tránh khỏi... Ai dà, xem này, thuộc hạ đang nói cái gì nhỉ? Triền đại nhân là nhân vật thế nào, định lực tất nhiên là không tầm thường, e là thuộc hạ suy nghĩ quá nhiều rồi...”.

Dứt lời, Kim Kiền ngẩng đầu lên lên liếc nhìn Trương Long, Triệu Hổ, quả nhiên, gương mặt của hai vị Hiệu úy Khai Phong phủ đều biến sắc.

Chỉ thấy Trương Long thoáng rung mình, nói: “Triệu Hổ, mau theo tôi đi tìm xe ngựa!”, ngừng một chút lại nói: “Kim Kiền, ngươi mau mau quay lại phòng Băng Cơ, cùng Triền đại nhân đưa Băng Cơ ra cửa phía sau”.

Nói rồi, hai người vội vàng phi ra cửa, gấp gáp như lửa cháy sau mông vậy.

Kim Kiền nhìn bóng lưng hai người, thông thả khoanh tay lại, cười gian tà, lẩm bẩm:

“Không phiền hai vị nhọc lòng, ngay lúc tôi rời đi Tiểu Miêu đã đưa Băng Cơ ra cửa sau, sợ rằng bây giờ đợi cũng lâu rồi.”

Hừ hừ, muốn đấu với tôi? Nhóc con, tế bào não của cậu còn kém một ngàn năm tiến hóa đấy!

Quả nhiên Trương Long, Triệu Hổ làm việc hiệu suất kinh người, chưa đầy nửa khắc sau đã tìm được một chiếc xe ngựa đơn giản, đỗ ở cửa sau Thiên Hương lâu rồi.

Nhìn thấy ba người đang đợi ở cửa sau, hai đại Hiệu úy liền thở phào nhẹ nhõm, còn Kim Kiền bên cạnh thì muốn lăn xuống đất cười bò.

Mấy người họ lên xe, vó ngựa phi như bay, bánh xe lăn vèo vèo, chẳng bao lâu đã về đến nha môn tri phủ.

Sau khi thông báo, năm người họ gấp rút đi vào phòng khách, phục mệnh với Bao đại nhân.

Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh đợi đã lâu, lúc này nhìn thấy mấy người họ đôi lông mày liền giãn ra, tỏ ý vui mừng.

Triền Chiêu bước đi như đạp trên mây, tới trước mặt Bao đại nhân, chắp tay nói: “Đại nhân, thuộc hạ đã đưa được Băng Cơ của Thiên Hương lâu về”.

Bao đại nhân gật đầu nói: “Triền hộ vệ vất vả rồi”.

Ba người Trương, Triệu, Kim cũng chấp tay hành lễ, rồi cùng Triển Chiêu lui ra đứng sang một bên.

Mặc dù lần đầu tiên Băng Cơ gặp mặt khâm sai phụng chỉ, nhưng tuyệt không hề hạp không luống cuống, cư xử theo lễ, dáng hình mỹ lệ, chỉ thấy nàng khẽ uốn chuyển bước lên, thân không nghiêng ngả, mắt không liếc ngang, dịu dàng hành lễ: “bái kiến Bao đại nhân”.

“Không cần đa lễ.”

“Tạ đại nhân.”

Băng Cơ chậm chậm đứng thẳng dậy, yêu kiều đứng giữa đại sảnh, cả căn phòng như bừng sáng hẳn lên.

Bao đại nhân đánh giá Băng Cơ mấy phen, gương mặt mang theo ý tán thưởng, vuốt râu nghiêng đầu hỏi Công Tôn tiên sinh: “Tiên sinh nghĩ thế nào?”.

Công Tôn tiên sinh sắc mặt cũng tràn ngập vẻ hài lòng nói: “Quả nhiên là bậc quốc sắc thiên hương, thanh cao thoát tục”.

Bao đại nhân gật gật đầu, nhìn Băng Cơ, nghiêm giọng nói: “Băng Cơ!”.

Một tiếng này, ẩn chứa uy nghiêm, Băng Cơ nghe thấy mà không khỏi chấn động cả người, vội đáp: “Có dân nữ”.

“Cô có biết bản phủ mời cô đến vì chuyện gì không?”

“Băng Cơ đã nghe Triển đại nhân giải thích qua.”

Bao đại nhân khẽ lim dim hai mắt: “Vì bách tính Trần Châu, chúng ta đã bày ra kế ‘Mỹ nhân khóc tang’ để tróc nã An Lạc hầu, nhưng kế này rất nguy hiểm, nếu bất thành, tính mệnh của chúng ta đều khó bảo toàn”, ngưng một chút, Bao đại nhân lại chậm rãi cất tiếng: “Nếu cô nương không nguyện ý, bản phủ cũng không miễn cưỡng”.

Những lời này vừa thốt ra, chúng nhân trong sảnh đều ngẩn người kinh ngạc.

Băng Cơ nghe vậy lại càng kinh thán hơn, không khỏi đưa mắt ngược lên nhìn.

Chỉ thấy Bao đại nhân ngồi chính giữa sảnh, uy nghiêm sừng sững như núi, ánh mắt sắc bén bắn ra bốn phía, trên khuôn mặt đen bóng thiết diện vô tư kia lại mang theo ba phần mâu thuẫn lo lắng.

Băng Cơ nhất thời tim đập mạnh, bất giác hai mắt cay cay, bèn nâng váy, quỳ xuống, cúi đầu cung kính nói: “Băng Cơ là nữ tử chốn phong trần, nay đội ơn Bao đại nhân không chê cười, có thể giúp đại nhân cứu trợ nạn dân, vì nước trừ gian, cho dù phải tan xương nát thịt, Băng Cơ cũng không hề có nửa lời oán hận”.

Giọng nói của Băng Cơ vốn trong vắt như ngọc, lúc này lại có chút run rẩy xúc động, nhưng những lời thốt ra lại kiên định, chắc nịch.

Chúng nhân nhìn dáng hình uyển chuyển duyên dáng như liễu trước mặt, lòng cũng bất giác dâng lên cảm xúc sôi trào hùng.

Bao đại nhân tuy trầm mặc không nói nhưng cũng khẽ gật đầu.

Công Tôn tiên sinh thấy thời cơ đã chín muồi, không hề lãng phí thời gian, liền đem kế sách tỉ mỉ thuật lại cho mọi người, phân công sắp xếp ổn thỏa, đem từng chi tiết một giải thích cặn kẽ.

Cho đến khi hết thấy đều được an bài thỏa đáng, mọi người đang chuẩn bị rời đi thì Công Tôn tiên sinh lại như đột nhiên nhớ ra cái gì đó, liền hô lớn ngăn lại, nhưng sau đó lại chau mày không nói.

Mọi người thấy khó hiểu, nhưng nhìn Công Tôn tiên sinh sắc mặt nghiêm trọng, nhất thời không ai dám tiến lên hỏi.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh nheo mắt nhíu mày trầm ngâm, hồi lâu sau mới nói: “Hiện tại chỉ có một chuyện là khó chuẩn bị thỏa đáng, kể ‘Mỹ nhân khóc tang’ này, đặt nặng mỹ nhân, còn khóc tang xếp sau, nhưng nếu muốn các vị bị thống khóc lóc... không biết các vị có biện pháp gì không?”.

Phải biết rằng, cái đám người thành tinh của Khai Phong phủ này, nếu luận về tróc nã tội phạm điều tra phá án thì người nào người nấy đều thuộc hàng cao thủ, nhưng nếu luận về hoạt động khóc lóc bi thương thì sợ là có đánh chết họ cũng không làm được.

Bị Công Tôn tiên sinh hỏi câu này, nhất thời mọi người cũng thấy nan giải, ai nấy đều đưa mắt nhìn nhau.

Vương Triều gãi gãi đầu, nói: “Chi bằng để Triển đại nhân điểm huyết khóc của mọi người”.

Triển Chiêu nghe vậy lắc đầu nói: “Không thể. Huyết khóc một khi đã điểm thì thống khổ khôn cùng, mọi người tự chiều cổ mình còn không được thì nói gì đến làm đại sự?”.

“Vậy...”, Triệu Hồ do dự nói: “chi bằng chúng ta giả khóc thì thế nào?”.

Công Tôn tiên sinh lắc đầu tiếp lời: “Nếu để An Lạc hầu nhìn ra sơ hở, há chẳng phải là thất bại trong gang tấc?”.

...

Cả đại sảnh rộng lớn nhường ấy mà vô cùng tĩnh mịch, các nhân vật thành tinh của Khai Phong phủ bây giờ lại vì chuyện phải khóc lóc bi thiết như thế nào mà mặt mũi ủ ê sầu não, tình huống này đúng là quỷ dị vô cùng.

Kim Kiền đứng một bên thấy rất tức cười, thầm nghĩ: Cái này thì có gì là khó? Chỉ cần lão Bao hô lên một câu: Mấy nữa Triển hộ vệ phải thành thân với Băng Cơ, mình dám cược rằng, trăm phần trăm những người có mặt ở đây sẽ khóc rống lên ngay. Nếu không thì Công Tôn tiên sinh phán một câu: Tiền lương nửa năm cuối giảm một nửa...

“Kim bổ khoái!”

Kim Kiền đang phát huy trí tưởng tượng bay cao xa của mình vô cùng hào hứng, đột nhiên nghe thấy Công Tôn tiên sinh quát một tiếng, liền giật thót tim, vội vàng ngẩng đầu lên, thì thấy mọi người, nhờ ơn sự nhắc nhở của Công Tôn tiên sinh, ánh mắt nóng bỏng đang bắn thẳng về phía mình.

Kim Kiền nhất thời đầu đầy mồ hôi lạnh: Lẽ nào ở cái thời đại này tổ tiên của mình nợ tiền Công Tôn Trúc Tử? Nếu không thì sao cái cây gây trúc Công Tôn này ngày nào cũng chọc ngoáy gây khó dễ cho mình chứ?!

“Kim bổ khoái sắc mặt vui vẻ, chẳng lẽ có diệu kế?”, cái người lăm mư nhiều kế của Khai Phong phủ hỏi.

Nói đùa gì thế, chủ ý của mình mặc dù tốt, nhưng nếu thật sự nói ra thì không cần đợi An Lạc hầu đến xử, mình đã thành vong hồn dưới kiếm của Tiểu Miêu rồi...

“Việc này...”, Kim Kiền ngắc ngứ.

Tra thuốc nhỏ mắt thì sao nhỉ? Xì, thời Bắc Tống đào đâu ra thuốc nhỏ mắt? Dầu gió? Càng không có...

Í, khoan đã...

Đột nhiên linh cảm lóe lên, Kim Kiền buột thốt kêu lên: “Dùng hành tây!”.

Những lời này vừa nói ra, lại một mảnh tĩnh lặng, hồi lâu sau, mới nghe Công Tôn tiên sinh hỏi: “Xin hỏi hành tây là thứ gì vậy?”.

Kim Kiền thiếu chút nữa bị nước bọt của mình làm cho sặc chết: Không phải chứ? Hành tây còn chưa xuất hiện ở đây à?!

“Vậy ới...”

“Hình như có nghe nhắc đến, Kim bổ khoái từng thấy thứ này sao?”

Không thể nào...

Kim Kiền nuốt nước bọt đánh ực: “Hoa tiêu[1] ...”.

[1] Hoa tiêu: Hay còn gọi là tiêu Tứ Xuyên, là loại gia vị độc đáo chỉ riêng Tứ Xuyên mới có, được sử dụng nhiều trong các loại đồ ăn nổi tiếng vùng này.

Công Tôn Sách nghe xong, hai mắt sáng bừng, cao giọng nói: “Quả nhiên một lời của Kim bổ khoái như thức tỉnh kẻ trong mộng! Dùng hoa tiêu tẩm vào khăn, sau đó lấy khăn ấy lau lên mắt, tất có thể đỡ mắt mà rơi lệ”. Liếc nhìn khuôn mặt kinh ngạc của mọi người xung quanh một vòng, Công Tôn tiên sinh ngưng một chút, lại nói, “Trương Long, Triệu Hổ, hai người mau mau đi chuẩn bị, đem hoa tiêu trong nhà bếp chia đều cho mọi người, mang theo trong người, phòng lúc cần đến”.

“... Thuộc hạ lĩnh mệnh!”

Trương Long, Triệu Hổ chấp tay, lui khỏi đại sảnh, trước khi đi còn không quên trừng mắt oán hận lườm Kim Kiền một cái.

Ngay cả Tiểu Miêu bên cạnh, thân hình dường như cũng có chút cứng ngắc.

Kim Kiền nhất thời phát run một trận: Thứ hoa tiêu đó mà đem bôi lên mắt, e là khó chịu lắm... Chắc chắn, phiền phức to rồi đây...

Bao đại nhân thấy tình huống như vậy liền gật gật đầu, chậm chậm đứng dậy, nhìn hết lượt mọi người, ánh mắt có thần đẹp như điện như đuốc, khuấy động con tim chúng nhân.

“Mọi người hãy chuẩn bị sẵn sàng, chỉ ngày mai thôi là có thể thấy được thành quả!”

“Thuộc hạ tuân lệnh!”, tiếng hô của mọi người chấn động trong đêm, nhất tề đồng thanh tựa như tâm trạng lúc này của họ vậy.

Đương nhiên là ngoại trừ cái người họ Kim nào đó còn đang bận sâu não làm thế nào để đối mặt với sự phẫn nộ của mọi người.

Nói chung theo khâm sai xuất môn, tất nhiên là sẽ nhận được không ít “màu mè”, đồ hiếu kính của các quan viên trên đường đi rồi, thế nên, có thể cùng khâm sai xuất môn, là niềm thiết tha mơ ước của phần đông các quan sai, nhưng lần này đối với cả trăm quan binh hộ vệ đi theo Bao đại nhân phụng chỉ đến Trần Châu phát lương lại không như thế. Trên đường tới Trần Châu, chẳng những không có nửa phần “màu mè” ưu đãi, mà còn thiếu chút nữa thì tổng tiền luôn tính mạng: Cứ nghĩ tới ngày đó An Lạc hầu phô trương thanh thế trước nha môn tri phủ, là lại khiến mọi người mồ hôi lạnh vã ra như tắm... Cả trăm hộ vệ cố nhiên là uy phong rồi, nhưng nếu đem so với vạn quân thiện chiến oai phong ngút trời của An Lạc hầu thì e rằng ít đến thăm thương, chả bỏ dính răng.

Dưới áp lực nặng nề như vậy, đông đảo quan binh hộ vệ đều nơm nớp lo sợ như bước trên băng mỏng, mà lúc này từ bên trong sảnh lại truyền ra tin tức, không nghĩ ngờ gì nữa chính là họa vô đơn chí... Bao đại nhân vì không chịu quỳ gối trước An Lạc hầu, rạng sáng hôm nay đã uống thuốc độc tự sát.

Tin tức này vừa truyền ra, đừng nói đến mọi người theo Bao đại nhân tới Trần Châu, mà ngay cả chúng nha dịch trong nha môn Trần Châu cũng bàng hoàng khiếp sợ.

Bao đại nhân được xưng tụng là Thanh Thiên tại thế, sao lại có thể ra đi như vậy!

Có ai tin nào?

Chẳng một ai tin nổi!

Tin tức truyền đi chưa đầy một khắc, hơn trăm quan binh hộ vệ cùng với sai dịch phủ nha không hẹn mà cùng tụ tập ở trước đại sảnh, quan sai đông nghìn nghịt chật cứng cả sân viện, khuôn mặt ai nấy đều lo lắng, hoang mang, chỉ mong có được một lời giải thích.

Không lâu sau, cửa chính đại sảnh chậm chậm mở, một nam tử vận nho sam bước ra, khuôn mặt trắng trẻo, chòm râu đen nhánh, đó chính là Công Tôn tiên sinh của Khai Phong phủ.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh nét mặt thê lương, buồn bã, hai mắt ẩn chứa nỗi bi thương, thân hình lảo đảo, bước chân vô lực, nhìn hết thấy mọi người hồi lâu sau mới nói: “Các vị, Bao đại nhân... đã đi rồi, mong các vị hãy nén đau thương...”.

Những lời này vừa thốt ra, chúng nhân nhất thời chết lặng đương trường, cả đình viện chật ních hơn trăm người mà không hề phát ra tiếng động, tĩnh mịch như tờ.

Hồi lâu sau, mọi người mới thoảng hoàn hồn, vẫn không muốn tin, lại đưa mắt nhìn những nhân vật đang đứng cạnh Công Tôn tiên sinh, hy vọng có thể nghe được lời giải thích khác.

Nhưng cái nhìn này càng khiến con tim mọi người run rẩy.

Chỉ thấy bốn vị đại Hiệu úy Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hổ đứng bên phải, mắt ai nấy đều đỏ hồng, lệ rơi đầy mặt, không cần hỏi đó ắt là đau thương tràn từ trong tim ra.

Lại nhìn sang bóng hình đỏ thắm đứng bên trái kia, mặc dù vẫn thẳng như thân tùng, nét mặt vẫn như thường, nhưng không khó để nhận ra đôi mắt đen láy sáng rực ấy giờ đây cũng hơi đỏ lên, lấp lánh ánh nước.

Chúng nhân nhất thời lòng đau như dao cắt, sầu đau không thôi.

Hết rồi, ngay cả vị Tứ phẩm đối đao hộ vệ kia mà vành mắt cũng đỏ lên thì xem ra Bao đại nhân tám phần là đã đi gặp Diêm Vương rồi.

Bỗng nghe Công Tôn tiên sinh run giọng nói tiếp: “Linh đường của Bao đại nhân, còn phải phiền các vị...”.

Nói rồi, Công Tôn tiên sinh che mặt lắc đầu, hai vai run rẩy hồi lâu mới lại ngẩng lên, bắt đầu phân phó nhân thủ, bố trí linh đường.

Khi ấy mọi người mới hoàn hồn, có mấy người dễ xúc động đã nức nở nấc nghẹn ngay tại chỗ.

“Bao đại nhân...”

Bốn vị Hiệu úy thấy tình cảnh như vậy, cảm thấy khó có thể kìm nén được nữa liền vội vàng rời đi; còn Tứ phẩm đối đao hộ vệ mặc dù thân hình vẫn thẳng như cán bút, nhưng bước chân lại có chút không vững.

Thấy thế mọi người lại càng xót xa trong lòng.

Đến khi linh đường được bố trí xong, câu đối phúng điếu đã chuẩn bị, đèn hương nghi ngút, rốt cuộc mọi người không thể kìm nén được nữa, nước mắt giàn giụa, nức nở từng hồi. Tiếng khóc của hơn trăm người, hợp chung một chỗ, tựa như sấm rền, chỉ trong một thoáng mà truyền khắp bốn phương tám hướng trong phủ nha.

Trận khóc này không lâu đã khiến cho địa giới Trần Châu như ong vỡ tổ.

Lão bách tính quanh đó vừa nghe đã cảm thấy lạ: Ôi, chuyện gì xảy ra thế? Vì sao vô duyên vô cớ trong phủ nha lại truyền ra tiếng khóc kinh người như thế này.

Có không ít bách tính gần đó hiếu kỳ tiến đến hỏi thăm.

Những người này đến phủ nha, vừa nhìn liền không khỏi kinh hoàng thất sắc, chỉ thấy trong phủ nha khăn trắng treo cao, linh ban đã dựng, những người ra vào đều mặc áo tang trắng. Sau một hồi nghe ngóng họ mới biết Bao đại nhân trước đó vừa tới để phát lương cứu hạn đã cười hạc về Tây rồi.

Chúng bách tính nghe mà lòng đau như cắt, thảm nhủ: Thực là người tốt chẳng được thiện báo, còn kẻ ác lại sống đến nghìn năm, vị quan tốt như Bao đại nhân sao nói ra đi là đi ngay? Còn những kẻ ác như An Lạc hầu, sao lại có thể ăn trên ngồi chốc, quần áo là lượt chứ? Ông trời thật chẳng có mắt!

Chúng bách tính càng nghĩ càng thương tâm, càng nghĩ càng sầu thảm, dần dần họ đều tập trung trước cửa phủ nha, gặt lệ khóc lóc thống thiết. Không đầy nửa canh giờ, ngoài cửa phủ nha đã có hơn ngàn người tụ tập, tất cả đều vì Bao đại nhân mà nuốt lệ để tang.

Tin tức truyền đi càng lúc càng nhanh, chưa đến một canh giờ sau, tin Bao đại nhân cười hạc về Tây đã truyền đi khắp thành Trần Châu, cả thành đều chìm ngập trong tiếng nức nở khóc than.

Lại nói về phủ nha Trần Châu, bốn bề đều vây bọc trong tiếng khóc tang, ai oán của chúng bách tính, tiếng khóc rung trời, còn bên trong ai nấy đều lệ rơi đầm đìa, khắp trong ngoài phủ nha chìm ngập trong không khí bi thương.

Nhưng chẳng ngờ, ngay tại thời điểm như thế này, lại có người đứng ngoài cửa phủ nha mà lớn tiếng la lối.

Chỉ nghe có kẻ đứng ngoài đám đông dân chúng khóc tang quá lớn:

“Tránh ra, tránh ra. An Lạc hầu gia tới...!”

Chúng nhân quay đầu nhìn, chỉ thấy An Lạc hầu Bàng Dục, vận áo dài bằng gấm đeo đai ngọc, khoác áo ngắn tay bằng lông cừu, cưỡi trên lưng một con tuấn mã, thắt lưng đeo thanh khoan điệp đao, ngạo nghễ đứng ngay giữa đường, nhướng mày cười nhạt. Phía sau lưng hắn, trùng trùng điệp điệp những người là người, phóng tầm mắt nhìn qua để có tới mấy trăm, lại nhìn kỹ đám người đó, tất cả đều ăn vận như người trong giang hồ, thân mang đao, nai nịt gọn gàng chân đi giày mỏng, tên nào tên nấy đều mặt mũi hung tợn, mới nhìn đã biết chẳng phải hạng lương thiện gì.

Bỗng nghe tên sai vật đứng dưới ngựa An Lạc hầu quát lên: “Hầu gia ở đây, còn không mau tránh ra?!”

Lão bách tính tụ tập bên ngoài cửa phủ nha chỉ dám oán mà không dám nói, mặc dù trong lòng nổi giận bưng bưng nhưng cũng chỉ có thể y lời mà tránh đường, trầm mặc không lên tiếng, dạt ra tạo thành một con đường để đoàn người ngựa của An Lạc hầu nhấp nhô tiến đến gần trước cửa chính của phủ nha.

An Lạc hầu kéo cương dừng ngựa trước phủ nha, đánh giá một phen, đôi mắt phượng nhíu lại, nói với tên sai vật dưới ngựa: “Đi tìm một nha dịch đến trước ngựa cho ta hỏi chuyện”.

“Dạ!”, tên sai vật chấp tay hành lễ, loẹt quẹt chạy vào phủ nha.

Vừa tiến vào phủ nha, tên sai vật nọ liền kinh ngạc, chỉ thấy trên dưới trong phủ đều mặc áo tang trắng, ánh mắt quét đến người nào đều thấy sắc mặt người đấy bi thống, hai mắt sưng đỏ, thấy tên sai vật bước đến hỏi, chẳng những không đáp, mà sắc mặt còn đen đi, có phần mang hàm ý trách móc.

Tên sai vật nọ trong lòng cũng hiểu: Vị khâm sai phụng chỉ này đột ngột qua đời một cách khó hiểu, ắt nguyên do trong đó không tránh khỏi liên quan đến Hầu gia, nếu mình mà cứ cố kéo một sai dịch ra ngoài để hỏi, thì e rằng còn chưa hỏi được câu nào, mình đã bị ăn một gậy trước rồi.

Có điều tên sai vật này cũng xem như nhanh trí, mắt đảo một vòng, liền tìm được một người thích hợp.

Chỉ thấy người đó, thân vận trang phục của sai dịch, thân hình ốm yếu, khoanh hai tay, tựa vào cạnh cửa, mới nhìn thì ngỡ hắn đang canh gác, nhưng nhìn kỹ lại không khó để phát hiện ra đôi mắt hắn lim dim, đầu theo xu hướng gật lên gật xuống, đó chính là bộ dạng đang ngủ gật.

Đương nhiên, người mà trong lúc quan trọng như thế này còn có thể ngủ gật được thì ngoại trừ Kim Kiên ra, chẳng còn ai khác nữa cả.

Tên sai vật vừa nhìn thấy bộ dạng Kim Kiên như vậy liền mừng rỡ, nghĩ bụng: Kể thờ ơ đối với tin dữ như thế này khẳng định y không phải là người của Khai Phong phủ, mà là sai dịch của phủ nha Trần Châu, nếu đem hắn đến cho Hầu gia hỏi chuyện, hẳn hắn sẽ không lành hung mình rồi. Hơn nữa, nếu là sai dịch của phủ nha Trần Châu, ắt sẽ trả lời thật lòng.

Nghĩ đến đây, tên sai vật lạ quyết tâm, cất bước đi lên, vỗ vỗ vai sai dịch ốm yếu kia, nói: “Này, theo ta đi ra ngoài hầu chuyện Hầu gia”.

Chỉ thấy tên sai dịch nọ mí mắt nhúc nhích vài cái, chậm chậm mở ra, mơ màng liếc tên sai vật một cái, rồi quay đầu sang hướng khác, tiếp tục khoanh tay ngủ gục.

Tên sai vật này là tùy tùng bên người của An Lạc hầu cũng được coi như kẻ tâm phúc của An Lạc hầu, mỗi khi xuất môn ra ngoài, những kẻ bợ đỡ An Lạc hầu, ít nhiều gì cũng phải nể mặt hắn vài phần, chẳng ngờ một tên sai dịch con con trong cái nha môn tri phủ này, lại dám ngang nhiên không biết điều như vậy, nhất thời gã sai vật liền nổi xung lên, ngay lập tức hét vào tai sai dịch nọ:

“Này này này, nói người đó, còn không mau theo ta đi gặp Hầu gia.”

Lúc này Kim Kiên mới mở miến cưỡng mở đôi mắt nhỏ dài, đánh giá người trước mặt một phen, uể oải đáp: “Vị huynh đài này, tối qua tôi chỉ ngủ được có nửa canh giờ thôi, đừng nói là hầu gia, hiện tại ngay cả ngư gia, long gia[2] đến, cũng phải nhường đường cho tôi đi gặp Chu Công[3] cái đã”.

[2] Đây là hiện tượng đồng âm trong tiếng Trung: Hầu gia chỉ An Lạc hầu Bàng Dục, nhưng âm hầu gia cũng chỉ con khỉ, nên Kim Kiên hiểu nhầm là tên sai vật đang nhắc đến con khỉ, mới thuận miệng liệt kê một loạt con: con trâu, con rồng phía sau ra.

[3] Đây là một điển cố xuất phát từ sách Luận ngữ, thiên “Thuật nhi”. Chu Công hay Chu Công Đán, chính trị gia lập nên nhà Tây Chu, cống hiến rất nhiều công lao cho nhà Chu, sau hậu thế tôn ông là bậc tiên thánh. Khổng Tử thời Xuân Thu rất tôn sùng Chu Công, từ nhỏ ông đã học lục nghệ, nắm vững điển chương chế độ được lưu truyền từ thời Tây Chu, ông luôn mơ ước xác lập được chế độ chính trị như thời ấy và cho rằng xã hội thời đại Tây Chu là xã hội hoàn mỹ cực độ, chính vì thế ông thường nằm mơ thấy Chu Công. Ngày nay điển cố này thường được dùng để biểu đạt lòng kính ngưỡng đối với các bậc tiên hiền. Còn trong ngôn ngữ mạng của các bạn trẻ Trung Quốc lại được dùng để chỉ giấc ngủ.

Tên sai vật trộn mắt: “Chu Công cái gì, hiện nay ở cái đất Trần Châu này, còn có kẻ nào to hơn An Lạc hầu gia?”.

Kim Kiền nghe xong, thoát cái liên thẳng người dậy, đôi mắt nhỏ dài mở banh ra, miệng cứ há ra rồi lại nuốt vào nói:

“An Lạc hầu... gia? Người huynh nói chính là An Lạc hầu, quốc cữu đương triều?”.

Không phải chứ?!

Gã sai vật thấy biểu hiện của tên sai dịch như vậy, nhất thời đắc ý, hất hàm nói: “Chính là An Lạc hầu gia, quốc cữu đương triều, bào đệ của Bàng quý phi, con trai độc nhất của thái sư đương triều!”.

“Huynh nói... muốn tôi... đi gặp An Lạc hầu?”, Kim Kiền chỉ cảm thấy đầu óc ong lên một cái rồi như nổ to ra, đôi lông mày nhíu chặt lại thành một đường, vội vàng cao giọng hô: “Đợi đã, tôi chỉ là một sai dịch nhỏ bé, nói năng không rõ ràng, sợ là không thể nói rõ từng chân tơ kẽ tóc được, chi bằng để tôi đi tìm vị quân sự giúp ngài, rồi...”, lời còn chưa nói xong Kim Kiền đã xoay người định chạy đi.

Chẳng ngờ gã sai vật ra tay nhanh như chớp, túm lấy thắt lưng Kim Kiền lôi lại, kéo Kim Kiền đi về phía cửa lớn:

“Lắm lời gì thế? Nếu để Hầu gia đợi quá lâu người sẽ nổi giận, đến lúc đó người có gánh nổi không?”

Kim Kiền bị kéo đi từ đằng sau, liều mạng giãy giụa mấy phen nhưng chẳng thấm vào đâu, cuối cùng chỉ có thể nhăn nhó mặt mày, không tình nguyện bị kéo đi, vừa đi vừa thầm kêu gào xui xẻo:

Mình chẳng qua chỉ lén chuồn ra ngoài ngủ bù, đâu đã chọc đến ai? Hức hức, biết vậy thì đã ở trong đại sảnh treo khăn tang, tuy rằng mấy cái khăn tang kia có nặng một tí, nhưng còn hơn là phải đi gặp cái con của thuộc hàng đại boss kia, ít nhất cũng không cần phải lo lắng đến tính mạng, aaaaaaaaaaaaa...

Lại nói về An Lạc hầu, Bàng Dục đã chờ đợi khá lâu trước cửa nha môn, đúng lúc đang mất kiên nhẫn thì thấy tên sai vật nhà mình kéo một thiếu niên vận trang phục sai dịch chạy ra.

Tới khi người đó đến trước ngựa, An Lạc hầu nói định thần nhìn kỹ, chỉ thấy kẻ này thân hình gầy nhẳng, vận trang phục sai dịch, eo lưng thắt khăn tang dong đưa theo từng bước chân, mày rậm mắt nhỏ, trên mặt lộ rõ nét ưu thương lẫn dấu nước mắt, đến trước ngựa của Hầu gia, khom người quỳ lạy: “Tiểu nhân bái kiến Hầu gia”.

Bàng Dục lim dim mắt đánh giá, hỏi: “Quỳ dưới là kẻ nào?”.

“Bẩm Hầu gia, tiểu nhân là sai dịch của Khai Phong phủ.”

“Khai Phong phủ...”, Bàng Dục ngưng một lát, lại hỏi: “Rốt cuộc trong phủ nha xảy ra chuyện gì? Vì sao tất cả đều khóc lóc thảm thiết như vậy?”.

Kim Kiền nghe vậy, nhất thời mũi đổ mồ hôi lạnh, thầm nghĩ:

Nếu bây giờ mà trong lời nói của mình lộ ra dù là nửa điểm sơ hở thôi, thì cũng sẽ khiến cho con của này nhìn ra đầu mối, dẫn đến cái kẻ “Mỹ nhân khóc tang” mà Công Tôn Trúc Tử hao tổn tâm sức mới nghĩ ra lại xoi hỏng bống không... Tạm thời không bàn đến chuyện cái đám người thành tinh của Khai Phong phủ kia sẽ xử lý mình như thế nào, mà hãy nói đến cái con của trước mặt kia kia, nếu để hắn có cơ hội trốn thoát, nhất định sẽ ghi nợ để sau này tính sổ, hắn sẽ đem mình và mấy người Khai Phong phủ ra cho tuốt vào nồi hầm luôn một mẻ... Không được đâu, không được đâu, chắc chắn, thời điểm sống còn như thế này là phải dựa vào kỹ thuật diễn xuất tinh tế của một người hiện đại như mình đây đây!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền liền giở thủ đoạn ra luôn, mò mẫm sờ soạng trên người một lúc lâu, rồi rút chiếc khăn có tẩm hoa tiêu ra, ra sức chà lên mắt mấy cái, thoáng chốc liền cảm thấy hai mắt xông lên cảm giác ran rát, rồi thứ dịch thể ấm nóng loáng cái đã dâng đầy hốc mắt rồi.

Lúc này Kim Kiền mới từ từ ngẩng đầu lên, làm ra vẻ tức nỡ nói:

“Bẩm... bẩm quốc cữu gia, tiểu nhân cũng không biết rõ lắm, chỉ biết là hôm qua sau khi Hầu gia đi rồi, Bao đại nhân liền rầu rĩ không vui, ngay cả cơm tối cũng không ăn. Cho đến rạng sáng hôm nay thì bỗng nghe thấy mấy tiếng kêu hoảng hốt truyền ra từ phòng của Bao đại nhân... Sau đó Công Tôn tiên sinh đi ra thông báo cho bọn tiểu nhân, nói rằng đêm qua Bao đại nhân đã... đã đi rồi...”.

Dứt lời, Kim Kiền liền cúi đầu nắc nhen, đưa cánh tay lên chùi mắt, dáng vẻ tựa hồ như dùng ống tay áo lau nước mắt, nhưng kỳ thực là dùng ống tay áo len lén lau mồ hôi lạnh.

Bàng Dục nghe Kim Kiền nói xong, đầu tiên là sửng người một lát, sắc mặt thoáng chút kinh ngạc, nhưng trong nháy mắt liền khôi phục lại trạng thái như bình thường, nói với gã sai vặt bên cạnh: “Bao đại nhân là khâm sai phụng chỉ, nay ở lại Trần Châu chết bất đắc kỳ tử, về tình về lý, bản hầu đều nên đi phúng điếu. Người đâu, theo bản hầu vào phủ nha, viếng Bao đại nhân”.

Dứt lời liền quay người xuống ngựa, dẫn đầu hơn trăm kẻ giang hồ phía sau, thân mang vũ khí, nghênh ngang tiến vào cửa lớn của phủ nha.

Kim Kiền đi sau cùng thấy thế mà thầm tắc lưỡi, nghĩ bụng: Èo ề, nhìn cục diện này mà xem, nếu nói là đi phúng viếng chi bằng nói đi đến đầu trường thì đúng hơn.

Đoàn người của An Lạc hầu rầm rập rầm rập tiến vào sảnh chính trong phủ nha, vừa ngẩng đầu lên nhìn liền sửng sốt.

Chỉ thấy gian sảnh chính này, hiện giờ đã được bố trí thành linh đường, khăn tang giăng khắp, nền trắng chói sáng, giấy tiền cùng tro bụi bay lả tả, giữa sảnh đặt một cỗ quan tài bằng gỗ mun, trái kim đồng phải ngọc nữ^[4], phía trước đặt linh vị, cảnh tượng đúng là thê lương vô hạn.

[4] Là hình nhân bằng giấy dùng để bồi táng. Theo phong tục tang ma của Trung Quốc, khi chủ nhân một gia đình mất đi, người ta thường chôn chung một đôi tình nhân giấy để biểu thị chủ nhân xuống âm phủ vẫn có kẻ người hầu kẻ hạ.

Hai bên đại sảnh, hai hàng người đang quỳ đều tằm tắp, đầu hàng bên trái chính là Công Tôn tiên sinh, sư gia của Khai Phong phủ, tiếp đó đến hai Hiệu úy Vương Triều, Mã Hán; đầu hàng bên phải là Triển Chiêu, Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ, tiếp đó là Trương Long, Triệu Hổ; còn lại đều là nha dịch của Khai Phong phủ và hộ vệ kinh thành. Mọi người đều thân mang tang phục, hốc mắt đỏ hoe, mắt hổ rưng rưng đầm lệ.

An Lạc hầu đứng trước cửa linh đường, ngừng một chút mới cất bước đi vào, đến trước linh vị, thấp hươu đốt giấy tiền, quỳ tại linh tiền lạy ba lạy.

Tuy rằng dáng vẻ như thành khẩn nhưng những nhân sĩ giang hồ phía sau lưng hấn lại nửa bước không rời, đi đến linh tiền mà mặt không hề tỏ ra nghiêm trang kính cẩn, lại chẳng có ai quỳ lạy.

Mặc dù trong lòng biết rõ bài vị trước mặt không phải là linh vị thực sự của Bao đại nhân, nhưng chúng nhân Khai Phong phủ thấy tình huống như vậy vẫn nộ khí xung thiên, Vương Triều, Mã Hán định tiến lên trách mắng. May mà Công Tôn tiên sinh đã giành trước một bước, ngăn hai người họ lại, rồi đến trước mặt An Lạc hầu, chấp tay thi lễ nói: “Hầu gia đến, chúng nhân trong Khai Phong phủ đều cảm thấy vạn phần vinh hạnh, mời Hầu gia vào trong uống trà”.

Chẳng ngờ Bàng Dục lại lắc đầu nói: “Không cần phiền Công Tôn tiên sinh, bản hầu muốn uống trà ngay tại linh đường này”.

Mọi người nghe vậy, không khỏi kinh ngạc.

Mặc dù Kim Kiền đứng ở cửa, nhưng cũng nghe thấy rất rõ, lòng vô cùng khó hiểu, thầm nghĩ: Cái con của này sao có thú vui tao nhã vậy? Còn có sở thích phẩm trà ngay tại linh đường sao? Quả nhiên là: Suy nghĩ của kẻ có tiền... như mò kim đáy bể.

Bống nghe An Lạc hầu nói tiếp: “Bản hầu sớm đã ngưỡng mộ Bao đại nhân, hôm qua vừa gặp mà như quen biết đã lâu, chẳng ngờ hôm nay lại âm dương cách trở, đành phải mượn cơ hội này để cùng Bao đại nhân đối ẩm, an ủi vong linh ngài”.

Kim Kiền đứng một bên vô cùng bội phục: Người này quả nhiên là thuộc loài cua có khác, da mặt dày vô đối, đến cả mình cũng phải hổ thẹn vì không sánh bằng.

Còn chúng nhân Khai Phong phủ mắt ai nấy đều rùng rục lửa giận, bốn vị Hiệu úy thì tất nhiên không cần nói rồi, ngay cả vị Tứ phẩm hộ vệ trước nay vốn trầm ổn bình tĩnh mà trên trán cũng nổi đầy gân xanh, rõ đến mức có thể nhìn thấy được.

Công Tôn tiên sinh lại không phiền không giận, tiếp tục thi lễ nói: “Nếu đã như vậy thì xin mời Hầu gia an tọa”, dứt lời, ngưng một chút, quét mắt một vòng rồi hô: “Người đâu, dâng trà”.

Chúng nhân thấy ánh mắt ra hiệu của Công Tôn tiên sinh tất nhiên là hiểu rõ, âm thầm lên tinh thần chuẩn bị ứng phó.

Chỉ thấy rèm cửa được nâng lên, một nữ tử vận trang phục trắng bưng khay trà từ trong phòng chậm chậm bước ra. Nữ tử này, mặc áo tang, da dẻ mịn màng như ngọc, dáng hình yếu điệu, uyển chuyển bước đi, đến trước mặt An Lạc hầu, cúi đầu dâng trà.

Ngoại trừ mấy người đã gặp Băng Cơ từ trước, những người còn lại, bao gồm cả hơn trăm nhân sĩ giang hồ mà An Lạc hầu đưa đến, trong một lúc đều nhìn đến gần cả ra, tất cả đều tròn tròn hai mắt, nhìn chăm chăm vào tuyệt đại giai nhân trước mặt.

Những người biết cụ thể về kế “Mỹ nhân khóc tang” nhìn thấy tình huống như vậy, lòng vô cùng cao hứng, thâm nghĩ: Một khi đã như vậy thì còn không sợ An Lạc hầu không trúng kế hay sao?

Nhưng khi họ đưa mắt nhìn sang An Lạc hầu đang ngồi lại không khỏi giật mình đánh thót.

Bàng Dục chẳng những không lộ ra nửa phần dáng vẻ dung tục háo sắc, mà ngược lại khoe miệng còn dần dần nhếch lên thành một nụ cười quỷ dị, đến mức khiến lòng người khác lạnh giá.

Rồi chợt nghe An Lạc hầu dịu dàng nói: “Băng Cơ, quả nhiên là người ở đây”.

Chỉ thấy nhân vật trung tâm trong kế “Mỹ nhân khóc tang”, Băng Cơ cậy tài ngạo vật, người đêm hôm trước còn thề sắt son rằng sẽ bắt An Lạc hầu phải chịu tội trước vương pháp, mà lúc này lại đang cung kính quỳ trước An Lạc hầu, thanh thanh cất tiếng: “Thuộc hạ Băng Cơ, tham kiến Hầu gia!”.

Kim Kiền liền cảm thấy sống lưng lạnh toát, lông mao sau lưng dựng đứng cả lên.

Đại sự không ổn rồi! Gián điệp của địch đã thâm nhập vào hàng ngũ của ta, lão Bao à, xem ra cái gian linh đường ngài dày công bố trí này rất nhanh liền có thể đưa vào sử dụng được rồi...

33. Q.2 - Chương 13

Trong linh đường sát cơ bốn bề.

Tiểu sai dịch dững cằm liềm mình.

Lại nói về Băng Cơ vừa khom người quỳ gối trước An Lạc hầu Bàng Dục, lúc ấy chúng nhân trong linh đường không ai là không kinh hoàng thất sắc.

An Lạc hầu ngả người tựa vào lưng ghế, tay nâng chén trà lên, thông thả nhấp một ngụm, nói: “Băng Cơ, trước mặt bản hầu không cần đa lễ, đứng lên đi”.

“Băng Cơ tuân lệnh.”

Mỹ nhân vận đồ trắng khoan thai đứng dậy, cung kính đứng bên cạnh An Lạc hầu.

Bàng Dục neoh mắt, đuôi mắt liếc nhìn tất cả một vòng, chậm chậm nói: “Băng Cơ, người không ở Thiên Hương lâu làm hoa khô, vì sao lại chạy đến phủ nha làm tì nữ?”.

Băng Cơ cúi đầu thu ánh mắt lại, cung kính đáp: “Bẩm Hầu gia, Băng Cơ là do nhận được sự ủy thác của người khác”.

“Ồ?”, An Lạc hầu khẽ mở mắt, hừ lạnh một tiếng, “Nhận được sự ủy thác của kẻ nào? Lẽ nào lại chính là Bao đại nhân, người đang nằm trong quan tài?”.

“Hầu gia anh minh.”

“Hừ, ủy thác chuyện gì?”

“Dùng sắc đẹp của Băng Cơ để mê hoặc Hầu gia, rồi thừa dịp Hầu gia chỉ có một mình bắt Hầu gia.”

“Vậy linh đường này...?”

“Bẩm Hầu gia, linh đường này chính là cái bẫy được dựng lên để dụ bắt Hầu gia.”

“Ha ha ha...”

Đột nhiên, một tràng cười ha hả bật ra từ miệng An Lạc hầu, tiếng cười the thé, trong đại sảnh im ắng cứ vang dội từng hồi, lớn vồn vồn quanh linh đường vốn đã thê lương tang tóc, càng làm cho không khí thêm phần u ám, những ai nghe được lông mao đều dựng đứng hết cả lên.

Hồi lâu sau, tiếng cười mới dần ngừng lại, An Lạc hầu Bàng Dục nhả nha đặt chén trà xuống, đôi mắt phượng khép hờ, chậm chậm nhìn hết lượt mọi người một vòng, lạnh giọng nói: “Bản hầu thường nghe nhân tài trong Khai Phong phủ lớp lớp xuất hiện, nay được tận mắt nhìn thấy quả nhiên danh bất hư truyền. Các vị mới đến Trần Châu chưa đầy hai ngày, thế mà đã bố trí được cảnh huống như thế này để làm quà chào mừng bản hầu, khiến bản hầu thực sự trở tay không kịp! Chỉ là...”.

An Lạc hầu khoe miệng nhếch lên thành một nụ cười lạnh, nói tiếp: “Các vị có biết, tất cả các thanh lâu kỹ viện trong đất Trần Châu này đều thuộc quyền quản lý của bản hầu không? Các tú bà, gia nô, bao gồm cả vị hoa khôi bên cạnh bản hầu này cũng không phải ngoại lệ, đều là thuộc hạ của bản hầu. Các vị muốn lợi dụng thuộc hạ của bản hầu để tróc nã bản hầu, há chẳng phải là chuyện hoang đường nhất trong thiên hạ sao?!”.

Những lời này vừa thốt ra, chúng nhân ai nấy mặt đều trắng bệch như giấy sếp.

Kim Kiền núp ở cạnh cửa nghe được những lời này, mồ hôi lạnh đầy đầu lại càng túa ra dữ dội hơn, thâm nhủ:

Chà chà, thì ra không phải là người này khinh thường không thèm thăm viếng thanh lâu kỹ viện, mà bởi vì thanh lâu là sản nghiệp của nhà hấn, không cần phải ra ngoài chơi, chỉ cần ở nhà trực tiếp hô lên “đưa hàng” là “hàng” được giao đến tận phòng luôn. Mọi người đều nói, một cây làm chẳng nên non, nhưng thế nào mà các nhân vật thành tinh của Khai Phong phủ và mình, đường đường một thanh niên tứ hữu^[1] của thời hiện đại cộng lại, mà cũng không “đỉnh” hơn cái con của trước mặt là sao?! Công Tôn Trúc Tử à, ngài ngàn tính vạn toán, thế nào mà không tính đến An Lạc hầu chính là người đỡ đầu dựng nên cái khu “đền đồ” ở Trần Châu này chứ...

[1] Thanh niên tứ hữu hay nói cách khác thanh niên của thời đại mới là những người: có lý tưởng, có đạo đức, có văn hóa, có kỷ luật.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền không khỏi đưa mắt nhìn mấy vị đang đứng trong linh đường, chỉ thấy Công Tôn tiên sinh phía bên trái, đôi mắt đen như mực sa sầm, khuôn mặt nho nhã mơ hồ hiện lên vẻ tái xanh; còn vị Tứ phẩm đới đao hộ vệ bên phải, thân hình vẫn thẳng như cán bút, chỉ là ngón tay có chút trắng bệch, vỏ kiếm kêu lạch cạch không ngừng.

Bốn vị đại Hiệu úy phía sau thì mặt mày sa sầm xuống, cũng không biết có phải do hoa tiêu xoa lên mặt hay do hỏa cấp công tâm, mà người nào người nấy hai mắt đỏ au. Bốn người nắm chặt cương đao, cả người căng cứng, rất có xu hướng xông lên túm lấy tên An Lạc hầu kia mà loạn đao chém chết.

Lại nhìn An Lạc hầu, mắt thấy chúng nhân Khai Phong phủ dường như hóa đá cả lượt, đến nửa câu cũng không nói ra được, vẻ miệt thị trong nháy mắt càng đậm, đầu mày nhướng cao, khoe miệng nhếch lên lạnh lẽo, đứng dậy chậm rãi bước đến trước quan tài giữa linh đường, đánh giá tỉ mỉ một phen, nói: “Nếu chỉ

dùng để dụ bắt bản hầu thì linh đường này làm cũng giống thật đấy, bản hầu muốn xem xem, Bao đại nhân phải chăng là đang nằm trong quan tài để nghênh tiếp bản hầu?”.

Dứt lời, An Lạc hầu đưa mắt liếc gã người hầu bên cạnh, gã hầu giơ tay lên, liền thấy một đội bảy, tám tên nhân sĩ giang hồ tiến lên, xắn tay giắt vạt áo lên, định mở quan tài của Bao đại nhân ra.

Chúng nhân thấy vậy đều sững sốt kinh hoàng, ngay cả Kim Kiền đang nhào người bên cánh cửa cũng thiếu chút nữa thốt lên kinh hãi.

Phải biết rằng Bao đại nhân thật sự đang nằm trong quan tài, không vì điều gì khác, chỉ sợ An Lạc hầu không tin ngài đã chết, muốn mở quan tài kiểm tra, để phòng ngừa bất trắc, mới đành để đại nhân tạm thời nhân nhượng vì toàn cục mà nằm trong quan tài. Nhưng nay kế hoạch dụ bắt đã bại lộ, mà An Lạc hầu lại chọn lúc này mở quan tài kiểm tra, rõ ràng là tương kế tựu kế, biến Bao đại nhân “đã chết” thành “chết thật sự”, nhân cơ hội này bồi thêm hai nhát đao, giết người diệt khẩu, để diệt trừ hậu họa.

Nhưng mấy kẻ đó còn chưa lại gần quan tài trong phạm vi ba thước, thì bỗng thấy một trận kinh phong quét qua trước mắt, một thanh kiếm với vỏ màu đen chắn ngang trong không trung trước mắt chúng, ngăn không cho chúng tiến lên.

Triển Chiêu một thân áo tang trắng, mắt lấp lánh ánh nước, đôi mày lười mác nhíu lại, Cự Khuyết trong tay tuy chưa rút ra khỏi vỏ nhưng sát khí đã nổi lên tứ bề.

“Có Triển mỗ ở đây, đừng mong tiến lên nửa bước!”

Âm thanh lạnh lẽo như gió tuyết mùa đông, buốt giá thấu xương, chúng nhân trong linh đường nghe mà không khỏi tim đập dồn dập.

Mấy tên hung đồ giang hồ thủ hạ của An Lạc hầu này cũng chẳng phải hạng chết nhát, chỉ nghe “keng keng” mấy tiếng, hơn trăm lưỡi đao cùng binh khí đã tuốt hết ra, nhất thời đứng trước linh đường hàn quang lóe sáng, lưỡi đao rung lên không ngừng vang bên tai.

An Lạc hầu nhướng mày quét mắt nhìn Triển Chiêu trước linh đường một cái, đôi mắt phượng thoáng chốc lóe lên ánh nhìn tàn nhẫn bắn ra tứ phía, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ – Triển Chiêu – hừ, cho dù ngươi có thể lấy một địch mười, nhưng chẳng lẽ ngươi còn có thể lấy một địch trăm được sao?! Đều lên hết cho ta!”.

An Lạc hầu hạ lệnh một tiếng, cả trăm tên hung đồ tức thì liền trở nên hăng hái, tên nào tên nấy đều chỉ mũi đao sắc nhọn hướng Triển Chiêu xông tới.

Triển Chiêu vẫn bất động như trước, người thẳng như thân tùng, chỉ là cổ tay khẽ lắc một cái, Cự Khuyết theo đó mà xuất ra, chỉ trong nháy mắt, hàn quang chói mắt lóe ra bốn phía, khiến chúng không khỏi lùi lại sau một bước, định thần nhìn kỹ, thì thấy Cự Khuyết chỉ mới rút ra một nửa, mũi kiếm vẫn như cũ vững vàng nằm trong vỏ, chỉ có nửa thân kiếm là lộ ra ngoài, sát khí cuộn khởi, hàn khí dâng tràn, sánh ngang với cả trăm binh sĩ đang đứng trước mặt, khiến chúng không cách nào lại gần dù chỉ nửa bước.

Trong một lúc cả sảnh tịch không một tiếng động, chỉ có tro giấy uốn lượn bay theo gió.

Kim Kiền co người lại bên cửa quan sát tình hình, lúc này vừa thấy trong sảnh đao kiếm sẵn sàng, bầu không khí biến đổi, lòng thầm hô to không hay rồi, lập tức ra quyết định, lòng bàn chân như được thoa dầu bôi trơn, lách bạch lùi ra ngoài sân. Nhưng vừa lùi đến giữa cửa, liền nghe thấy bên ngoài vang lên một tràng tiếng động lạ, ngoái đầu lại nhìn, Kim Kiền không khỏi kinh hoàng thất sắc.

Bên ngoài cửa phủ nha, chúng bách tính khóc tang Bao đại nhân đã sớm không biết tung tích đâu, thay vào đó là mấy trăm quan binh, cờ xí như rừng, giáo kích như nêm, san sát chặt kín cả con đường.

Nhất thời Kim Kiền rét run từ đỉnh đầu cho đến ngón chân, thân hình xoay chuyển, lách bà lách bạch lùi lại vào trong linh đường, nhìn thế cục trong phòng thâm nghĩ:

Khủng khiếp quá, nhìn xem An Lạc hầu người ta kia, ngoài có binh đội tiếp ứng, trong có tuyệt đại giai nhân làm nội gián, hơn nữa lúc này mình lại đang ở Trần Châu, địa bàn của người ta... Thời tiết bên ngoài tựa hồ cũng rất đẹp, con cua này chiếm hết “thiên thời, địa lợi, nhân hòa” rồi... Lại nhìn phe mình xem, Tiểu Miêu rồi thêm Tứ đại kim cương, tự bảo vệ mình thì không vấn đề gì; còn bảo vệ lão Bao đang giá

chết... mấy người này tất nhiên là cục cung tận tụy cho dù phải đầu rơi máu chảy rồi, ắt hẳn cũng không vấn đề gì; nếu lại thêm một cây gậy trúc Công Tôn... hình như có chút khó khăn... Còn nếu nói là bảo vệ một quan sai tằm tếp ắt ơ như mình thì...

Kim Kiền đưa tay vuốt vuốt mồ hôi lạnh trên trán.

Nói như thế, mình, đường đường một “bạch cốt tinh[2]” hiện đại trưởng thành dưới lá cờ đỏ, lẽ nào lại bị một con cua, mà còn là một con cua để lại tiếng xấu muôn đời, kill.

[2] Bạch cốt tinh: Từ viết tắt của đứng đầu, cốt cán, tinh anh.

Nghĩ đến đây, hai chân Kim Kiền như muốn nhũn ra, bắp chân như bị chuột rút, suy nghĩ chạy loạn cào cào trăm ngàn lần nhưng trong đầu vẫn trống rỗng, cuối cùng lại theo bản năng đưa ánh mắt nhìn sang cái người đa mưu túc trí của Khai Phong phủ.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh đứng sau bóng lưng thẳng như cán bút của Triển Chiêu, thân thể chắn trước quan tài, khuôn mặt nho nhã nghiêm nghị, đối với thế trận trước mắt, lại chẳng may có dáng vẻ dao động thoái lui, tứ đại Hiệu úy phía sau, tay cũng nắm chặt hàn đao, nghiêm cẩn bảo vệ quan tài.

Kim Kiền thấy tình huống như vậy, nhất thời bưng tỉnh hiểu rõ:

Quả nhiên Công Tôn Trúc Tử tâm tư mẫn tiệp. Lúc này, thời khắc này, duy chỉ có bảo vệ tính mạng lão Bao, chúng ta mới có một con đường sống, nếu không lão Bao mà chết thì chưa đến nửa ngày, tất cả chúng ta ắt sẽ phải chôn cùng; nếu lão Bao có thể vượt qua cửa ải này, người bên ngoài biết được khám sai chưa chết... Cho dù An Lạc hầu có gan to bằng trời, cũng không dám ngay trên đất của mình mà lại trắng trợn vây giết ngự mệnh khám sai...

Nhưng đôi con người của Kim Kiền đảo một vòng trong ngoài linh đường, lại không khỏi nhú mào: Lúc này trong ngoài phủ nha đều là binh mã của An Lạc hầu, cho dù mấy người kia võ công cái thế, nếu cứ cứng rắn đối chọi thì e rằng song quyền nan tứ địch thủ, nếu muốn bảo vệ tính mạng của lão Bao, thật sự là khó khăn chồng chất, trừ phi...

Trong đầu đột nhiên lóe lên một ý nghĩ, Kim Kiền vội vàng lôi túi thuốc từ trong người ra, cúi đầu tìm kiếm bên trong, nhưng tìm một hồi, mới đau khổ lấy ra vài viên được hoàn màu xám tro, lòng thầm bi ai oán thán không thôi:

Hức hức, mình quên mất, mấy viên “đạn khói”, “đạn hơi cay” vẫn mang theo bên mình, trong cái đêm thăm viếng phủ Hầu gia đã dùng hơn nửa rồi, giờ chỉ còn lại vài viên, sợ là không bỏ đánh răng với cái bọn hung thần ác sát này.

Lẽ nào lão Bao, danh nhân lịch sử một thời phải táng mạng tại đây?!

Lão Bao ơi lão Bao, sớm biết như thế, sao còn giả chết làm chi, cứ trực tiếp kết liễu luôn đi, còn có thể lấy được chút phí mai táng...

... Đợi đã... Phí mai táng...

Đúng rồi! Nếu làm cho con cua kia nghĩ rằng lão Bao đã chết thật sự, tất nhiên sẽ không “giết tiếp” lão Bao lần nữa, thế thì cái mạng nhỏ của mình không phải sẽ được bảo toàn ư?

Nghĩ vậy, trong Kim Kiền liền có tính toán, lập tức đổ được hoàn trong túi ra đất, quỳ xuống tìm kiếm chọn chọn hồi lâu mới lấy ra một viên được hoàn màu đen cầm trong lòng bàn tay, thăm thử phào một cái:

May mà mình đã dự kiến từ trước, đặc biệt chuẩn bị viên “đạn được giả chết” dùng để bảo toàn tính mạng trong lúc nguy cấp này, cũng không uổng công mình nửa đêm canh ba quên ăn quên ngủ sớm khuya vất vả bất chấp nguy hiểm tính mạng, bị xem là thích khách, đi trộm hơn mười loại dược liệu quý giá của Công Tôn Trúc Tử làm nguyên liệu.

Có điều, nhân mã của An Lạc hầu đã bao vây linh đường chặt chẽ đến một giọt nước cũng không lọt... Viên “đạn được giả chết” này, phải phá vòng vây trùng điệp như thế nào, để đưa được vào miệng lão Bao?

Kim Kiền đảo mắt một vòng, thì thấy quan sai, hộ vệ, nha dịch trong sảnh cơ hồ đều mặt cắt không còn hột máu, ý chí chiến đấu mất hết, dĩ nhiên là không dùng được rồi; lại nhìn sang mấy vị tinh anh của Khai

Phong phủ, họ đang bị thủ hạ của An Lạc hầu bao vây tứ phía dồn lại chính giữa linh đường, hiển nhiên không cách nào thoát thân nổi.

Một giọt mồ hôi lăn từ trán Kim Kiền rơi xuống.

Aizz...

Viên “được hoàn giả chết” nắm chặt trong tay, Kim Kiền làm dấu chữ “thập” trước ngực một cái, hít sâu một hơi, tròng mắt một cái, dưới chân phát lực, thân hình như mũi tên bắn khỏi dây cung, “viu” một cái liền xông ra.

Lại nói về tình hình trên linh đường, An Lạc hầu cùng chúng nhân Khai Phong phủ hai bên đang giằng co, tình thế hết sức căng thẳng, đột nhiên một tiếng hô vang lên, từ xa rồi đến gần, xuyên suốt đại sảnh.

“Ngàn vạn lần không được... Hầu gia...”

Tiếng kêu này của Kim Kiền là tiếng kêu siểm nịnh, chấn động cả xà nhà trong đại sảnh phủ nha làm mặt gỗ rơi lả tả, chúng nhân nghe mà rợn hết cả người.

“Kẻ nào?!” , thị vệ của An Lạc hầu bao vây bên ngoài liền rút đao, quát hỏi.

Một bóng người theo tiếng mà tới, mọi người chỉ cảm thấy trước mặt nháng lên một hình ảnh, bên hông phía sau đại sảnh vốn không có ai đột nhiên xuất hiện một sai dịch gầy yếu, gãi xoa xoa tay đứng bên ngoài vòng vây hộ vệ của An Lạc hầu, vẻ mặt tươi cười.

“Hầu gia hạ thủ lưu tình, là tiểu nhân!”, Kim Kiền nặn ra khuôn mặt tươi cười nịnh hót, giơ cánh tay lên cao hô.

An Lạc hầu còn cách một đám người nên không thấy được rõ ràng, neho mắt lại đánh giá hồi lâu mới lơ mơ nhớ ra y chính là tiểu sai dịch vừa rồi đã dẫn đường cho mình, mở miệng hỏi:

“Vì sao lại hô lên?”

“Hầu gia!”, Kim Kiền mặt đầy nếp nhăn vì cười híp mắt, hai tay ôm quyền cao giọng nói, “Tiểu nhân là vì suy nghĩ cho Hầu gia!”.

Hả?

Chúng nhân đều bàng hoàng, không đợi mọi người hoàn hồn lại, thì Kim Kiền đã cao giọng nịnh bợ: “Tiểu nhân vừa nhìn thấy Hầu gia, liền cảm thấy trước mắt như có hào quang vạn trượng, khí cát tường nổi khắp, lòng kính ngưỡng của tiểu nhân đối với Hầu gia cuộn cuộn như nước sông chảy mãi không ngừng, bởi vậy tiểu nhân mới đánh liều, bất chấp tính mạng xông lên can gián, chỉ mong Hầu gia ân trạch, thu nhận tiểu nhân, tiểu nhân tất sẽ làm trâu làm ngựa, trung thành vì chủ, cho dù phải lên núi đao, xuống biển lửa, cũng tuyệt không chau mày!”.

Những lời này vừa thốt ra thì ngay đến Băng Cơ, vốn có khuôn mặt lạnh lùng trứ danh cũng phải lộ ra ba phần kinh ngạc, thế nên không cần miêu tả tỉ mỉ biểu cảm của những người khác làm gì, tất nhiên là “ngoạn mục” hết cỡ rồi.

Chỉ thấy Trương Long xông lên hai bước, tay xiết chặt cương đao, buột thốt lên mắng chửi: “Kim Kiền, không ngờ ngươi lại là loại ham sống sợ chết, con bà nó, ngươi có gan làm vậy thì chính tay ông đây sẽ chém chết ngươi!”.

Ba vị Hiệu úy còn lại cũng đang định mở miệng mắng chửi, nhưng lại bị Công Tôn tiên sinh giơ tay ngăn lại.

Mọi người không hiểu đồng loạt quay sang nhìn Công Tôn tiên sinh, chỉ thấy Công Tôn tiên sinh nhú mày lắc đầu, ý rằng mọi người không nên hành động thiếu suy nghĩ, sau đó lại hướng ánh mắt về vị Tứ phẩm hộ vệ phía trước.

Triển Chiêu thân hình vẫn bất động, nhưng Cự Khuyết trong tay lại lặng lẽ đưa về trước nửa tấc, nếu không nhìn kỹ, cơ hồ sẽ không cách nào quan sát thấy.

Khóe mắt An Lạc hầu liếc nhìn phản ứng của chúng nhân Khai Phong phủ đang bị vây khốn, nhướng mày, không nhanh không chậm gật gật đầu với gã sai vặt bên cạnh.

Gã sai vặt nhận lệnh, lập tức cao giọng quát Kim Kiên: “Hầu gia hỏi người, vì sao lại kêu chúng ta không được vọng động?”.

Kim Kiên nghe vậy, lập tức khuôn mặt nhăn nhúm lại nặn ra nụ cười, y hết bộ dạng Hán gian bạo dờ, cao giọng nói: “Tiểu nhân ơn nhờ Bao đại nhân không chê, trong Khai Phong phủ cũng được coi là nhân vật có tiếng nói, mà nay Bao đại nhân vì Hầu gia mà dựng lên kế ‘Mỹ nhân khóc tang’ này, vừa hay tiểu nhân lại biết được một hai phần, không biết Hầu gia có hứng thú nghe không?”.

Những lời này vừa thốt ra, nhất thời tứ phía chấn động ngổ ngàng.

Chỉ thấy các nhân vật tinh anh của Khai Phong phủ nhất thời biến sắc, ngay cả Công Tôn tiên sinh trước giờ vẫn trấn tĩnh cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Vương Tiều, Mã Hán, hai người tính khí nóng nảy, liền bị kích động, giơ đại đao lên mở miệng mắng: “Kim Kiên, sao ngươi dám...”.

Lời vừa thốt ra một nửa thì đã bị tiếng một quát trầm trầm cắt ngang:

“Kim Kiên!”

Chỉ thấy Triển Chiêu sát khí bao trùm, đôi con ngươi đen sáng lấp lánh như sao, thâm sâu khó dò, bắn ra ánh mắt như chớp như điện, lướt qua đội nhân mã trùng trùng của An Lạc hầu, chiếu thẳng tấp vào Kim Kiên.

Kim Kiên bị nhìn đến nỗi toàn thân giật nảy, sau lưng mồ hôi tuôn chảy thành sông, khổ sở nuốt nuốt mấy ngụm nước bọt, lại cảm thấy cổ họng khô rát, đến nửa chữ cũng khó thốt ra nổi, bụng không khỏi kêu khổ: Ôi chao ơi, may là mình trá hàng quân địch, nếu là hàng thật sự, tạm thời không nói đến người khác, chỉ cần dựa vào một đôi con ngươi sắc bén của Tiểu Miêu cũng đủ để lắng trì xử tử mình rồi.

An Lạc hầu vốn không tin tên tiểu sai dịch lâm trận rồi quy hàng này mở miệng nói bậy, nhưng lúc này thấy chúng nhân Khai Phong phủ đều biến sắc, đến cả Triển Chiêu sắc mặt cũng khác thường, lòng bất giác tin đến hai phần, khóe miệng nhếch lên, chậm chậm mở miệng: “Cho hắn đến đây”.

Thủ hạ của An Lạc hầu nhận lệnh, từ từ giãn ra thành một con đường, để Kim Kiên tiến vào.

Kim Kiên đi đến trước An Lạc hầu, lập tức quỳ phủ phục xuống, miệng hô to: “Tiểu nhân Kim Kiên, tham kiến An Lạc hầu gia”.

An Lạc hầu Bàng Dục nhướng mày nhìn tiểu sai dịch đang quỳ thành một đống dưới đất, chẳng hề có ý để cho y đứng dậy, khóe mắt liếc sắc mặt của mọi người trong Khai Phong phủ, hỏi tiếp: “Nói về kế ‘Mỹ nhân khóc tang’ đi”.

“Tiểu nhân tuân lệnh!”, Kim Kiên vội đáp: “Cái gọi là kế ‘Mỹ nhân khóc tang’ chính là dụ Hầu gia đến Khai Phong phủ để phúng điếu Bao đại nhân, rồi tìm một nữ tử tuyệt sắc dâng trà hầu hạ, sau đó lợi dụng mỹ sắc đưa Hầu gia rời khỏi đội hộ vệ, thừa cơ bắt giữ Hầu gia”.

Chúng nhân Khai Phong phủ nhất thời hít vào một luồng khí lạnh.

An Lạc hầu khép hờ hai mắt, nghe xong không khỏi hừ lạnh một tiếng, vẻ khinh thường trên mặt càng sâu thêm.

Gã hầu bên cạnh An Lạc hầu thấy vậy, liền mở miệng nói: “Chút tiểu xảo con con như thế, sao có thể qua nổi pháp nhãn của hầu gia nhà chúng ta?! Huống hồ người Khai Phong phủ tìm tới là Bạng Cơ, cũng chính là người của phủ Hầu gia chúng ta, cái kế rách nát như vậy thì còn có gì mà phải e sợ chứ?”.

“Việc này...”, Kim Kiên len lén lau mồ hôi lạnh trên trán, nuốt nuốt nước bọt, tiếp tục nói: “Chuyện đó... Hầu gia chỉ biết một mà không biết hai, kỳ thực Công Tôn tiên sinh đã dự liệu được tình huống này từ trước, nên sớm đã nghĩ ra đối sách...”.

An Lạc hầu Bàng Dục nghe vậy liền khê hé mở mi mắt ra, thông thả nói: “Ồ... đối sách thế nào?”.

“Đó là... cái đó...”, Kim Kiên chỉ cảm thấy mồ hôi trên trán to như hạt đỗ tí tách rơi thẳng xuống đất, nghĩ bụng: Ôi ôi, làm quỷ gì có đôi sách chứ, nếu thật sự đúng như lời mình nói thì đã chẳng cần cái thân này ở đây xông pha rồi...

Mắt đảo một vòng, Kim Kiên dùng khoeo mắt liếc chúng nhân Khai Phong phủ đang bị bao vây một cái, thì thấy Tứ đại kim cương sắc mặt đã không còn vẻ phần nộ như vừa rồi, thay vào đó là vẻ kinh ngạc, Công Tôn tiên sinh vẫn vững vàng đứng chắn trước quan tài như cũ, tuy sắc mặt vẫn như thường nhưng đôi mắt đậm đậm lại ẩn hiện tinh quang, còn vị Tứ phẩm đới đao hộ vệ đang đứng phía trước kia, một thân nghiêm cẩn, đôi mắt đen lấp lánh như sao, tĩnh tại như nước, đang bình thản nhìn mình.

Lạ lùng thay, chỉ một cái nhìn như vậy thôi, Kim Kiên đột nhiên cảm thấy tâm tư thanh thản, thần trí mình mẫn, lòng vững như ngà voi, trong đầu chỉ hiện lên một ý nghĩ duy nhất: Lão Bao còn, mọi người còn; lão Bao mất, mọi người mất... Mợ nó, đường đường một người hiện đại như ta đây mà phải sợ một con cua đã thành thứ đồ thiên cổ như người sao?!

Nghĩ đến đây, hai mắt Kim Kiên sáng lên, ngẩng phắt đầu, khoeo miệng kéo sang hai bên, tạo thành nụ cười nịnh bợ: “Hầu gia không biết đấy thôi, Công Tôn tiên sinh đã sớm bố trí thuốc độc trong quan tài của Bao đại nhân rồi, chỉ cần khai quan một cái, phần độc liền lập tức bay ra, đến lúc đó đừng nói là Hầu gia mà ngay đến chúng nhân trong linh đường này cũng khó thoát được một kiếp”.

Những lời này vừa thốt ra, không khí liền lặng như tờ.

Đám thủ hạ của An Lạc hầu chấn kinh đã đành, ngay đến mấy vị tinh anh trong Khai Phong phủ cũng đều lâm vào trạng thái há hốc miệng kinh ngạc.

Chỉ thấy khoeo miệng Công Tôn tiên sinh lộ ra ý cười không dễ dàng gì mà phát hiện ra, còn bóng hình “Ngự Miêu” lại hướng về trước nửa tấc.

Nhưng An Lạc hầu Bằng Dục lại nhìn chằm chằm vào Kim Kiên, thấy đôi mắt thản nhiên, vẻ mặt ton hót xum xoe, không chút dao động, hồi lâu sau, Bằng Dục bỗng cất tiếng cười rộ:

“Ha ha ha... Người coi bản hầu là kẻ ngốc hay sao? Nếu trong quan tài đã bố trí một lượng lớn phần độc, vậy há chẳng phải Bao đại nhân chết chắc rồi?”.

Ánh mắt Kim Kiên vẫn kiên định, nhìn thẳng vào An Lạc hầu, nụ cười vẫn giữ nguyên trên mặt, nói: “Lời của Hầu gia rất chính xác, đích thực Bao đại nhân đã chết rồi!”.

Tiếng cười đột nhiên ngưng bật.

An Lạc hầu trợn đôi mắt phượng lên, lạnh lùng hỏi: “Người nói cái gì?”.

“Hầu gia...”, Kim Kiên cúi đầu khom lưng, tiếp tục hình tượng nịnh bợ, ton hót: “Tiểu nhân vừa may biết được cơ quan bố trí độc được đặt trong quan tài, chỉ bằng bây giờ để tiểu nhân đi phá giải cạm bẫy đó, để Hầu gia đến xác nhận lại Bao đại nhân còn sống hay đã chết, có được không? “.

Nói rồi, Kim Kiên ngẩng đầu lên trưng ra bộ mặt tươi cười tranh công lĩnh thưởng đúng tiêu chuẩn, còn tim lại đập như trống, rất rộn rã.

Đôi mắt phượng của An Lạc hầu Bằng Dục lóe lên tia hàn quang, đánh giá Kim Kiên từ trên xuống dưới mấy lần, rất lâu sau, mới chậm chậm gật đầu.

Kim Kiên thấy vậy vô cùng mừng rỡ, vội vàng đứng dậy chân bước về phía quan tài, nhưng vừa mới nhấc chân, lại nghe thấy một giọng nói lạnh băng vang lên từ phía sau lưng: “Băng Cơ cho rằng Hầu gia không cần làm chuyện dư thừa đó”.

Kim Kiên bỗng cảm thấy trái tim mình như bị Cửu âm bạch cốt trảo chọc thủng mấy cái lỗ liên, thoáng cái máu tuôn xối xả chảy cho đến hết, cả người như trong hầm băng.

Chỉ thấy Băng Cơ bên cạnh An Lạc hầu chậm rãi nâng mắt nhìn Kim Kiên một cái, rồi từ từ cụp mắt xuống.

Oh my God! Sao mình lại quên mất trong đây còn có một nhân vật nằm vùng chính hiệu chứ, đại sự không ổn rồi!

Kim Kiên vội đánh mắt về phía Triển Chiêu, lòng thầm hô: Tiểu Miêu ơi Tiểu Miêu, nay thời điểm khảo nghiệm công lực của anh đã đến, hoặc là anh phi Cự Khuyết qua đánh ngất Băng Cơ, hoặc là anh dùng ánh mắt quyền rũ của mình phóng điện đánh choáng Băng Cơ, dù sao sự sống chết của cả đám chúng tôi đều dựa vào công lực nông hay sâu của anh hết!

Chỉ thấy ống tay áo của Triển Chiêu khẽ động, thân hình vừa nhúc nhích thì bị một câu nói của Băng Cơ làm cho đứng yên tại chỗ.

“Bao Chứng xác thực đã bỏ mạng đêm qua, Băng Cơ cho rằng Hầu gia không cần phải liều lĩnh phái người đi mở quan tài”.

Ồ? Gì ? Hả?

Đôi mắt nhỏ dài của Kim Kiên tròn tròn, ngơ ngác nhìn vị mỹ nhân áo trắng đang đứng cạnh An Lạc hầu kia.

Nhưng nhìn Băng Cơ rũ rềm mắt xuống, dáng vẻ rất cung kính, một lời nói ra kia thực khiến cho mọi người chấn kinh tại chỗ:

“Thi thể của Bao đại nhân Băng Cơ đã tận mắt nhìn thấy, cái kế ‘Mỹ nhân khóc tang’ này chẳng qua chỉ là sự giãy chết của đám thủ hạ Bao Chứng nghĩ ra mà thôi, muốn dùng phần độc trong quan tài để đầu độc giết hại Hầu gia, Hầu gia chớ mắc mưu.”

Hai mắt Kim Kiên dán lên người Băng Cơ đánh giá mấy phen, rồi đột nhiên bừng tỉnh ngộ, thoáng cái liềm cảm thấy hình tượng Băng Cơ trước mắt như tỏa ánh hào quang vạn tượng, lòng thầm kính phục nghĩ: Hề hề, Vô gian đạo[3] bản cổ đại nha...

[3] Vô gian đạo: Là bộ phim hình sự, trinh thám của điện ảnh Hồng Kông, về đề tài điệp viên nằm vùng trắng đen lẫn lộn của cả hai phía, cảnh sát và băng đảng xã hội đen.

Đôi mắt phượng của An Lạc hầu lóe lên tia hàn quang nhìn chằm chằm vào Băng Cơ, qua một lúc hần mới nói: “Băng Cơ, nếu quả thật là như thế, vì sao đến giờ này người mới báo cho bản hầu?”.

Băng Cơ duyên dáng quỳ xuống, cúi đầu đáp: “Hầu gia thứ tội, Băng Cơ tuy biết rõ chuyện Bao đại nhân đã chết nhưng không biết về kế hoạch đặt phần độc trong quan tài, chắc hẳn chúng nhân Khai Phong phủ cố ý giấu giếm thuộc hạ. Lúc này nghe được những lời của tiểu sai dịch kia, cảm thấy sự việc vô cùng nghiêm trọng nên mới mở miệng nhắc nhở Hầu gia”.

An Lạc hầu Bàng Dục nghe vậy, đầu lông mày nhướng lên, lim dim đôi mắt phượng, nhìn chằm chằm mỹ nhân áo trắng trước mặt.

Trong một lúc, cả linh đường rơi vào trong tĩnh lặng, không một tiếng động.

Kim Kiên đứng cạnh An Lạc hầu, cho dù không dùng mắt nhìn, cũng có thể cảm nhận được đôi mắt sáng quắc của An Lạc hầu, tựa như mũi kiếm hết quét từ Băng Cơ sang mình, rồi lại quét đến những chỗ khác... Kim Kiên chỉ cảm thấy trái tim trĩu nặng, dường như có một tảng đá lớn đang đè nặng lên ngực, ngay cả thở cũng vô cùng khó khăn.

Cũng không biết đã qua bao lâu, chỉ thấy khóe miệng An Lạc hầu nhếch lên thành nụ cười lạnh, chậm chậm nói: “Nếu Bao đại nhân đã quy tiên thật rồi, bản hầu cũng không quấy quả sự thanh tịnh của cố nhân”. Ngưng một chút hần lại nói: “Băng Cơ, theo bản hầu hồi phủ”.

Dứt lời, liền rũ áo đứng dậy, nhắc chân lên hướng ra cửa bước đi. Băng Cơ cũng theo sát, lúc đi qua Kim Kiên còn lặng lẽ nhướng mắt lên, nhìn Kim Kiên một cái rồi cup mắt xuống, vội vàng rời đi. Đám hung đồ vô lâm đang bao vây chúng nhân Khai Phong phủ cũng rầm rập rầm rập theo chủ nhân của mình rút lui khỏi linh đường.

Cảm tạ trời đất, A di đà Phật...

Kim Kiên chỉ thấy tảng đá lớn đang đè lên ngực bỗng rơi xuống đất, hít thở liền thông thuận hơn nhiều, vừa mới hít sâu một hơi không khí trong lành, khóe mắt liếc về sau một cái vừa vận nhìn thấy Triển Chiêu thì không khỏi giật thót tim.

Triển Chiêu thân hình căng cứng, gương mặt tuấn tú như phủ sương, một thân sát khí tựa như sóng lớn biển sâu, tầng tầng lớp lớp tràn ngập đại sảnh, hàn quang trong đôi mắt đen lấp lánh sắc nhọn như kiếm, bắn thẳng vào bóng lưng An Lạc hầu đang đi về phía cửa.

Kim Kiên thầm hô to không hay rồi, thầm nghĩ: Ôi ôi, mình sao lại quên mất chứ, hiện giờ kể “Mỹ nhân khóc tang” không thành, lại để An Lạc hầu an nhiên rời đi, sau này nếu muốn bắt hắc lần nữa sợ là đã khó lại càng thêm khó.

Lại liếc Triển Chiêu một cái, thấy sát khí trong mắt Triển Chiêu càng tăng.

Hồng rồi, cái con mèo này không phải muốn bắt chấp tất cả, không màng hậu quả, xông lên đánh bừa chứ?! Đùa à, sau lưng cái con cua kia là một đám hung đồ giang hồ đông vô số kể, cho dù Tiểu Miêu có võ công cái thế, cùng với đám này hỗn chiến, khó đảm bảo rằng sẽ không liên lụy đến những người vô tội như mình...

Kim Kiên đang tưởng tượng đến cảnh chiến đấu kinh hoàng, thì chợt nghe thấy tiếng kiếm rút ra khỏi vỏ, một trận kinh phong rít đến sau tai.

Ông trời của con ơi...

“Hầu gia xin dừng bước!”

Đợi đến khi Kim Kiên hoàn hồn lại thì nàng đã hô lên thành tiếng mất rồi.

Sự thật chứng minh, cho dù khinh công của Tiểu Miêu có trác tuyệt cỡ nào, cũng không thể nhanh hơn tốc độ của âm thanh phát ra từ cái cổ họng to của Kim Kiên được.

Một thân y phục trắng của Tứ phẩm đối đao hộ vệ bị tiếng hô làm cho khựng đứng tại chỗ cách lưng Kim Kiên chưa đầy nửa bước chân, lúc này Triển Chiêu đang dùng đôi mắt đen sáng quắc đánh giá sai dịch gây yếu trước mặt.

Đội ngũ ngừng lại trước cửa, rồi dần dần để lộ ra một khoảng trống, tiếng An Lạc hầu Bàng Dục cũng theo đó truyền ra:

“Lẽ nào người còn muốn ban thưởng?”

“Tiểu nhân sao có lá gan đó”, Kim Kiên cười, hai tay đặt trước ngực xoa xoa không ngừng, nhưng lại chẳng nhìn ra chút lo lắng nào, “Tiểu nhân chỉ đột nhiên nhớ ra có một chuyện vẫn chưa bẩm báo với Hầu gia, sự việc trọng đại, kính xin Hầu gia ân ng tiểu nhân nói một lời”.

“Hử? Người lại có chuyện gì bẩm báo bản hầu?”, Bàng Dục bước ra từ phía sau đám hộ vệ chậm rãi đến trước mặt Kim Kiên, nhướn mày hỏi.

Kim Kiên thầm hít sâu một hơi, cố gắng ổn định lại giọng nói, vận sức nặn ra bộ mặt tươi cười, tỏ vẻ bí mật tiến lên vài bước nói: “Bẩm Hầu gia, Bao đại nhân trước khi tự vẫn từng viết một bức mật tấu, không biết Hầu gia đối với mật tấu này...”.

“Mật tấu?”, Bàng Dục lại nhướn cao mày, cười lạnh một tiếng nói: “Lẽ nào bản hầu lại phải sợ một cái tấu số sao?”.

“Hầu gia”, Bàng Cơ đứng sau lưng Bàng Dục mở miệng, chỉ thấy Bàng Cơ lạnh nhạt nhìn Kim Kiên một cái, nói tiếp: “Mặc dù Bao Chửng đã bỏ mạng, nhưng ông ta vẫn là khâm sai đại nhân, tấu chương của ông ta, ắt cũng vẫn có vài phần phân lượng”.

Bàng Dục nheo mắt không nói, hồi lâu sau mới hỏi: “Tấu chương ở đâu?”.

“Bẩm Hầu gia, ở hậu đường”, Kim Kiên vội đáp.

“Đi lấy cho bản hầu.”

“Bẩm Hầu gia, tiểu nhân không biết cụ thể nó nằm ở đâu, xin Hầu gia phái người đi lục soát.”

“Lục soát?”, Bàng Dục hừ lạnh một tiếng trong cổ họng, đôi mắt phượng trợn trừng nhìn Kim Kiên, lạnh lùng nói: “Rốt cuộc người có dụng ý gì?”.

Kim Kiền giật nảy mình, nhất thời tim ngừng đập mất nửa nhịp, vội vàng nói: “Hầu gia chê cười rồi, đích thực tiểu nhân không biết rốt cuộc tấu chương được đặt ở đâu, chỉ có thể đưa ra hạ sách này”.

Bàng Dục trầm mặc không nói, chỉ lạnh lùng nhìn Kim Kiền, nhìn đến nỗi Kim Kiền đổ mồ hôi lạnh như mưa.

Đột nhiên, một âm thanh truyền ra từ phía sau lưng Kim Kiền:

“Kim Kiền, người dám đối đãi như vậy với đại nhân, thực uống cho tám lòng bồi đắp nhân tài của đại nhân dành cho người”.

Âm thanh trong trẻo lạnh lùng, ẩn chứa khí chất nhà nho, là Công Tôn tiên sinh lên tiếng.

Kim Kiền kinh ngạc, không khỏi ngoái đầu lại nhìn một cái.

Nhưng vừa mới quay đầu lại thì Kim Kiền bị dọa cho suýt nữa bay mất nửa cái mạng.

Chỉ thấy ánh kiếm lóe lên trước mắt, hàn quang chói sáng, một bóng người bay vèo đến trước mặt, định thần nhìn kỹ, chính là Triển Chiêu tay cầm Cự Khuyết xông tới.

Trong một thoáng đại não của Kim Kiền trống rỗng, theo phản xạ có điều kiện, dưới chân phát lực, nhảy vọt về phía sau, giữ khoảng cách chừng năm sáu bước chân với Triển Chiêu.

Nhưng thân hình Triển Chiêu không dừng lại, tựa như chớp giạt, mũi kiếm nhắm thẳng vào cổ họng Kim Kiền lao vút đến.

Tiếng kim loại va chạm nhau vang lên, rất nhiều binh khí ngăn Cự Khuyết lại, đó chính là mười mấy tên nhân sĩ giang hồ sau lưng An Lạc hầu xông tới, chẳng phân bua thét hỏi gì liền cùng vây đánh Triển Chiêu.

Trong linh đường, ánh đao lóe lên như chớp, bóng người bay lượn.

Cự Khuyết vững vàng, thế công như gió.

Đao kiếm vây công, bóng kiếm như núi,

Kim Kiền lùi sang một bên, trợn tròn hai mắt, há miệng nhìn cuộc chiến ác liệt trước mắt.

Nè nè, chuyện gì vậy? Tiểu Miêu xông lên làm gì? Lẽ nào lão Bao thật sự viết tấu chương gì đó sao? Mình chẳng qua chỉ thuận mồm bịa ra... không cần phải như phim truyền hình lúc tám giờ chứ...

Kim Kiền đang lúc khiếp sợ cộng thêm khó hiểu thì bỗng nghe mấy tiếng reo truyền ra từ vòng chiến, định thần nhìn lại, Kim Kiền thiếu chút nữa thì rơi con người ra ngoài.

Cự Khuyết rơi trên đất, khuôn mặt tuần tú bị hàng loạt mũi đao chia vào, bóng hình thẳng như cán bút kia đang bị đao kiếm vây quanh, một thanh đao còn chia vào ngực Triển Chiêu.

Diễn biến diễn biến quái quỷ gì vậy?

34. Q.2 - Chương 14

Trong linh đường phong ba tứ bề.

An Lạc hầu trúng kế bị bắt.

Lúc này Kim Kiền chỉ cảm thấy võ đại não thiếu oxy, gan bàn chân máu chảy ngược, không vì gì khác, chính là cái vị được giang hồ xưng tụng Nam hiệp, Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ, đường đường cao thủ hàng đầu của Khai Phong phủ kiêm bảo tiêu số một kia, chưa đầy năm phút đồng hồ đã bị thủ hạ của An Lạc hầu bắt giữ, tước mất binh khí, lúc này đang bị mười mấy thanh trường đao gí sát vào lưng, áp giải đến trước mặt An Lạc hầu Bàng Dục.

Không, không phải chứ?!

Đôi nhãn cầu của Kim Kiền nhảy vọt ra hồi lâu rồi mới quay về vị trí cũ, đưa mắt liếc về phía Công Tôn Trúc Tử đang đứng trước quan tài.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh sắc mặt trắng như tờ giấy, trừng trừng nhìn thẳng vào mình.

Kim Kiên nhất thời giật thót tim, thầm nghĩ: Toi rồi, Công Tôn Trúc Tử nhất quyết nhận định rằng mình là đứa lâm trận liền quay mũi giáo xin hàng, lại còn kéo Tiểu Miêu chịu tội thay, ắt hẳn là lão đang suy nghĩ xử lý mình như thế nào đây...

Quay đầu lại nhìn An Lạc hầu, chỉ thấy hần nhướng mày, liếc xéo đôi mắt phượng, tiếp nhận thanh Cự Khuyết do thuộc hạ dâng lên, cầm trong tay, tỉ mỉ đánh giá nói: “Ai cũng nói Nam hiệp Triển Chiêu, khinh công tuyệt đỉnh, võ nghệ siêu quần, trên giang hồ hiếm có đối thủ, trong tay cầm thanh cổ kiếm Cự Khuyết, gọt vàng cắt ngọc... Nay xem ra...”.

Đột nhiên, cổ tay Bàn Dục vung một cái, hàn quang của Cự Khuyết lóe lên, mũi kiếm chĩa thẳng vào cổ họng Triển Chiêu, cười nhạt nói: “Chẳng qua cũng chỉ có vậy mà thôi”.

Nói đoạn, cổ tay ấn về phía trước một cái, một dòng máu đỏ từ cổ Triển Chiêu chậm chậm chảy xuống.

Nhất thời, trong sảnh tiếng hít khí lạnh hết đợt này đến đợt khác vang lên.

Chỉ thấy Triển Chiêu, lưng thẳng như thân tùng, áo trắng hơn tuyết, thân hình bất động, thần sắc không đổi, ánh mắt sáng ngời chẳng mấy may dao động nhìn chằm chằm vào An Lạc hầu.

Kim Kiên rút lại bên cạnh An Lạc hầu, cũng bị ánh mắt này nhìn đến mức toàn thân như kim châm, lòng thầm tán thán: Con mèo này quả nhiên là lợi hại, tình huống như vậy, mà vẫn có thể duy trì được khí độ của bậc thần tượng, bái phục bái phục.

Kim Kiên còn như vậy, huống chi là An Lạc hầu.

Chỉ thấy Bàn Dục biến sắc, một luồng sát khí xẹt qua hai mắt, gơ Cự Khuyết lên nhắm mắt vào đỉnh đầu Triển Chiêu mà chém xuống.

Kim Kiên đứng cạnh An Lạc hầu nên nhìn thấy rất rõ ràng, nhất thời hai mắt tối sầm lại, thoát cái đại não liền ra quyết định, dưới chân điểm một cái, xông lên, chỉ là chân bước quá nhanh liền trượt một cái...

Trong một lúc, chúng nhân đều chấn kinh, trong linh đường im lặng như tờ, hơn trăm con mắt trong sảnh đều đổ dồn vào Kim Kiên, ngay đến đôi mắt đen sáng quắc đối diện An Lạc hầu cũng lộ ra đôi chút kinh ngạc.

Hồi lâu sau, Kim Kiên hoàn hồn lại mới phát hiện không biết từ lúc nào mình đã ôm chặt bắp đùi Bàn Dục, sống chết giữ Cự Khuyết dừng lại trên không trung.

Lúc này mồ hôi trên đầu Kim Kiên liền như nấm mọc sau mưa, ồ ạt ồ ạt xuất hiện, Kim Kiên thầm hô to không xong rồi: Oh my God! Lẽ nào quãng thời gian mình ở trên núi đã bị hai lão sư phụ quái đản cải tạo lấp rập mới lại, chẳng may lại lấp sai dây thần kinh... Chứ không thì đường đường một người hiện đại đã tiến hóa hoàn toàn như mình, sao lại có thể làm chuyện điên rồ xả thân vì người khác như thế này chứ?! Mà càng dở hơi hơn là, tại sao mình lại ôm lấy bắp đùi con cua này...

Kim Kiên còn đang mặc niệm cho hành vi của chính mình, đột nhiên cảm thấy một luồng sát khí lạnh lẽo bao trùm toàn thân, liền ngược mắt lên nhìn, chỉ thấy An Lạc hầu Bàn Dục đang trừng mắt nhìn mình, trong đôi mắt phượng ánh nhìn giết người bắn ra tứ phía.

Kim Kiên liền không thở nổi, thiếu chút nữa thì ngất ngay tại trận, trong lúc hốt hoảng thì bỗng nghe thấy giọng nói lạnh như ngọc vang lên bên cạnh:

“Hầu gia, Triển Chiêu không thể giết.”

Chớp chớp mắt, Kim Kiên dần nhìn rõ mọi vật trước mắt, liền liếc mắt trông sang, chỉ thấy Băng Cơ đang đứng cạnh An Lạc hầu Bàn Dục, cung kính thi lễ.

Hallelujah[1]! Cuối cùng sắc đẹp của Tiểu Miêu cũng phát huy tác dụng, Băng Cơ đại nhân rốt cuộc đã ra tay cứu chàng!

[1] Hallelujah theo tiếng Do Thái có nghĩa là lời cảm tạ Chúa. Đây đồng thời cũng là tên một bài hát của Leonard Cohen sáng tác năm 1984.

Kim Kiền vội buông bắp đùi An Lạc hầu ra, cung kính lui sang một bên, phụ họa: “Không sai, không sai, Hầu gia, Triển đại... Triển Chiêu thực không thể giết”.

“Hửm...?”

An Lạc hầu hừ mũi một tiếng, khiến Kim Kiền toàn thân da gà da vịt rơi lộp bộp đầy đất, lén nhìn một cái, chỉ thấy An Lạc hầu neho neho đôi mắt phượng, đang lạnh lùng đánh giá hai người Băng Cơ và Kim Kiền trước mắt, nét cười lạnh như có như không thoáng hiện nơi khóe miệng.

Kim Kiền hít vào một hơi khí lạnh, hai mắt trắng dã đảo một cái, phóng điện chiếu chiếu về phía Băng Cơ, thầm kêu: Băng Cơ đại nhân, còn không mau tương trợ?

Chỉ thấy Băng Cơ, không hoảng hốt cũng chẳng luống cuống, hơi cụp mắt xuống, cung kính nói: “Bẩm Hầu gia, Triển Chiêu theo quan khâm sai xuất tuần, thân là Tứ phẩm ngự tiền đới đao hộ vệ, lại có phong hiệu ‘Ngự Miêu’, nếu chết dưới kiếm của Hầu gia, e rằng sau này Hầu gia cũng khó ăn nói”. Ngừng một chút, Băng Cơ bước về phía trước một bước, tới bên cạnh An Lạc hầu Bằng Dục, thấp giọng nói: “Huống hồ Bao Chứng đã bỏ mạng, chỉ một tên Tứ phẩm hộ vệ nhỏ nhoi, đâu cần phiền Hầu gia phải hao tâm tổn sức?”.

Kim Kiền ở bên nghe được rất rõ ràng, nhất thời trong lòng cũng thả lỏng không ít, thầm nghĩ: Băng Cơ, hoa khôi đứng đầu khu đèn đỏ quả nhiên không phải danh hảo, những lời lẽ này thốt ra từ trong miệng người ta thực là rõ ràng đâu ra đấy.

Về phần An Lạc hầu Bằng Dục, nghe xong những lời Băng Cơ nói, quả nhiên sắc mặt hòa hoãn hẳn lên, nhắm mắt nửa khắc, mới chậm chậm gật đầu nói: “Người đâu, trói Triển Chiêu lại, đưa sang một bên”.

Mấy tên tay chân vội vàng mang dây thừng tới, trói chặt Triển Chiêu từ trên xuống dưới, rồi xô xô đẩy đẩy áp giải sang một bên.

Lúc này trong linh đường, đám nhân mã của An Lạc hầu Bằng Dục đều tụ tập hết trước đại sảnh, lũ tay chân giang hồ, nội ứng đều có mặt hết thảy, xét về nhân số lẫn khí thế tuyệt đối chiếm thế thượng phong; còn các nhân viên Khai Phong phủ: cao thủ đứng đầu Triển Chiêu đã bị bắt, Tứ đại kim cương phải bảo vệ quan tài Bao đại nhân không thể vọng động, Công Tôn tiên sinh chỉ là một thư sinh, chẳng có đất dụng võ, còn các sai dịch khác thì lẻ tẻ ít ỏi, chẳng làm được trò trống gì, gã sai dịch còn lại, Kim Kiền, đã làm phản.

Kim Kiền phân tích sơ qua tình hình, người lạnh đi một nửa, thầm nghĩ: Ôi trời, tình huống hiện nay thực vô cùng, vô cùng bất lợi.

Quay cần cổ, Kim Kiền lại lén nhìn trộm An Lạc hầu đang thông thả ngồi xuống ngay chính giữa sảnh, thầm nghĩ: Chậc chậc, con của này tuy không thuận mắt bằng Tiểu Miêu, nhưng méo mó có hơn không, miễn cưỡng cũng coi như đẹp trai đi... Ừ, hay là mình thuận nước đẩy thuyền trực tiếp làm phản luôn. Nghĩ coi An Lạc hầu, trấn thủ Trần Châu, một ông vua con thứ hai đúng tiêu chuẩn, trong phủ vàng bạc châu báu ắt hẳn không ít, nói như vậy, bổng lộc của mình cũng sẽ tăng lên mấy cấp ấy chứ, có thể từ đủ ăn đủ mặc thăng thăng lên hàng phú hộ...

Nghĩ đến đây, Kim Kiền không khỏi có chút vui sướng, khóe miệng nhếch lên, đôi mắt nhỏ dài híp lại, con ngươi đảo một cái, không nghiêng không lệch vừa vịn chạm vào đôi mắt đen lấp lánh như sao cách đó không xa.

Đôi mắt thâm trầm ẩn chứa ánh sáng, trong vắt mà tràn đầy khí phách, lấp lánh như sao, vàng vạc như trăng.

Triển Chiêu tuy bị trói gô cổ, tay quặt ra sau lưng, nhưng thân vẫn thẳng như cán bút, không chút đổi sắc.

Kim Kiền bỗng thấy như có chậu nước lạnh giội xuống toàn thân, thoáng cái tế bào não trở nên tỉnh táo đến tám phần, giật mình một cái: Phi phi phi, đường đường một thanh niên tứ hữu thời hiện đại như mình, sao lại làm cái thứ nhân vật chó săn Hán gian thấp kém đó chứ?! Huống hồ dùng tri thức lịch sử của thời hiện đại mà phán đoán, hiển nhiên là lão Bao sống lâu hơn hẳn cái con của kia, mình không thể bị những thứ giả dối bên ngoài làm mờ mắt, nhất định phải lấy lợi ích lâu dài làm cơ sở, cái gọi là có mắt nhìn xa trông rộng, khiêm tốn giấu nghề, không thể hiện lúc này thì còn đợi đến bao giờ?

Nghĩ vậy, Kim Kiền liền tỉnh táo lại, đôi mắt nhỏ mở lớn, nhìn chăm chăm vào Công Tôn tiên sinh ở trước quan tài.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh, khuôn mặt nghiêm nghị, cũng đang nhìn thẳng vào Kim Kiền, đôi mắt thâm thúy.

Ồ?

Kim Kiền bỗng có chút không hiểu, nhìn chăm chăm hồi lâu, suy nghĩ một lúc nhưng cũng không thể lý giải được ý tứ trong đó.

Phân vân hồi lâu, cuối cùng Kim Kiền xấu hổ thừa nhận chỉ số thông minh của mình không đủ, chỉ đành thâm thở dài, cúi đầu không nói.

Nhưng Kim Kiền lại không ngờ được rằng hành động này của nàng lại khiến cho khóe miệng Công Tôn thoáng hiện lên ý cười.

Chợt nghe thấy Công Tôn tiên sinh bỗng cao giọng nói: “An Lạc hầu, người làm nhiều chuyện ác, thiên lý bất dung, tại hạ cho dù phải liều mạng cũng nhất định sẽ khiến cho người phải đền tội trước vương pháp!”.

Những lời này vừa thốt ra, Kim Kiền liền kinh hoàng thất sắc, thầm nghĩ: Chà chà, hôm nay gió gì thổi ấy nhỉ? Sao mà một con mèo, một cây gậy trúc cũng đều liều mạng nhảy lên chặn ngang họng súng vậy, này này này, tấm gương của Hoàng huynh[2] không phải gương tốt để noi theo đâu!

[2] Ở đây chỉ Hoàng Kế Quang: Anh hùng liệt sĩ của quân đội nhân dân Trung Quốc, anh đã lấy thân mình chặn họng súng của kẻ địch.

“Ha ha ha...”, Bàn Dục cười ngất một trận, cười đến nghiêng ngả, cứ như vừa nghe được câu chuyện buồn cười nhất thế gian vậy, một hồi lâu sau mới nói: “Để bản hầu đền tội trước vương pháp? Chỉ dựa vào người, một tên sư gia trời gà không chặt? Triền Chiêu của Khai Phong phủ đã bị bản hầu bắt... Người, một tên sư gia cón con, lẽ nào lại còn có bản lĩnh xoay chuyển càn khôn sao?”.

Công Tôn tiên sinh giận đến toàn thân run run, hai mắt trợn trừng, bước lên một bước, cao giọng quát: “An Lạc hầu, người chớ có cho rằng Bao đại nhân đã mất thì không còn ai có thể trị được người! Bao đại nhân đã sớm có sắp xếp, trong thư phòng...”.

Đột nhiên, tiếng nói ngừng bật, Công Tôn tiên sinh hai mắt mở lớn, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

“Trong thư phòng... có gì vậy?”, An Lạc hầu ngừng cười, nhướn mày, tiếp tục nói, “Chẳng lẽ là mật tấu vừa nói đến?”.

Công Tôn tiên sinh nhú mày, môi mím chặt, không nói ra nửa lời.

“Hừ!”, bỗng An Lạc hầu cười nhạt một tiếng, dùng khóe mắt ra dấu cho tên hầu đứng bên cạnh: “Lục soát cho ta!”.

“Dạ!”, gã hầu tuân lệnh, vội quay người đưa tay chỉ huy đám tay chân phía sau: “Mấy người các người, còn không mau vào thư phòng trong hậu đường, tìm mật tấu về đây!”.

Mười mấy tên thủ hạ vội nhấc đao gấp rút đi về phía hậu đường.

Không lâu sau, bỗng phía hậu đường truyền ra hàng loạt những tiếng binh khí choang choang, rất âm ỉ.

Kim Kiền đứng một bên nhất thời đau tim, thầm nghĩ: Ôi ôi, xong rồi, những đồ trang trí quý giá trong phủ Trần Châu này e là tận số hết rồi.

An Lạc hầu nghe được những tiếng này khóe miệng lại nhếch lên, an nhàn tựa vào lưng ghế như trước, mân mê thanh Cự Khuyết trong tay.

Sau đó, hậu đường im bất không một tiếng động.

Không lâu sau, chỉ thấy mấy gã nhân sĩ giang hồ kia mặt mày xám như tro đi ra từ hậu đường, một tên nom tướng mạo có vẻ như là thủ lĩnh đến trước mặt An Lạc hầu, ôm quyền nói: “Bẩm Hầu gia, chúng thuộc hạ đã lật tung thư phòng, cũng không tìm thấy bức mật tấu kia”.

An Lạc hầu nghe vậy, liếc mắt nhìn Công Tôn tiên sinh phía đối diện, chậm rãi nói: “Đưa vị sư gia của Khai Phong phủ đi cùng, tìm lại”.

Những lời này vừa thốt ra, Tứ đại kim cương phía sau Công Tôn tiên sinh lập tức bước lên một bước, xoẹt một cái cùng giờ bốn thanh đao lên, như muốn liều mạng.

An Lạc hầu thấy vậy, nhú nhú mày, đôi mắt phượng đảo một cái, liếc mấy tên thủ hạ võ lâm bên cạnh Triển Chiêu.

Mấy gã đó cũng không phải kẻ ngốc, liền giờ binh khí trong tay lên chĩa thẳng vào người Triển Chiêu, ý uy hiếp rõ ràng.

“Dừng tay!”, Công Tôn tiên sinh hét lên một tiếng, cũng không biết là nói với đám thủ hạ của An Lạc hầu hay là nói với bốn vị Hiệu úy phía trước, “Tại hạ theo các người đi một chuyến là được”.

Mấy tay nhân sĩ võ lâm liền bước tới, túm lấy Công Tôn tiên sinh.

“Công Tôn tiên sinh”, Bàn Dục khẽ chuyển mình, nghiêng người tựa vào tay ghế bằng gỗ được chạm khắc tỉ mỉ, thông thả nói: “Chớ quên, con mèo của Khai Phong phủ còn đang đợi tiên sinh về đó!”.

Công Tôn tiên sinh thân hình cứng lại, trầm giọng nói: “Tại hạ đa tạ Hầu gia nhắc nhở”.

Dứt lời, liền theo mấy tên thủ hạ vừa nãy đi vào trong hậu đường.

Không lâu sau, lại nghe thấy hậu đường truyền ra một loạt những tiếng đổ vỡ, choang choang, rầm rầm, so với vừa rồi còn âm ỉ hơn mấy phần.

Kim Kiền nghe vậy, trầm nghĩ: Hơ, đồ cổ trong Trần Châu phủ này cũng nhiều nhỉ, đập đã đời một trận rồi mà vẫn còn để đập tiếp...

... Ế?

Kim Kiền chớp chớp mắt, đột nhiên cảm thấy không ổn, quay đầu sang nhìn thì thấy An Lạc hầu sắc mặt cũng lộ vẻ lấy làm lạ.

Lại thấy trong hậu đường, im bật một mảnh, chẳng hề phát ra nửa tiếng, không khí có chút quỷ dị.

Trong đại sảnh, chúng nhân đều đưa mắt nhìn nh, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, lâu sau cũng không có ai dám lên tiếng.

An Lạc hầu đợi một lúc lâu, cũng không thấy có người đi ra hồi báo, nhất thời sa sầm nét mặt, quét mắt nhìn tên hầu bên cạnh một cái.

Tên hầu liền run như cây sậy, vội vàng run giọng hô mấy người phía sau: “Người, mấy người các người, còn không mau đi vào xem đã xảy ra chuyện gì?”.

Một đám chừng hai mươi người chạy vội vào hậu đường.

Nhưng mấy tên đó xông vào hậu đường, tựa như hòn đá ném xuống biển, ngay cả sủi tăm cũng chẳng có, cứ thế bật vô âm tín.

An Lạc hầu Bàn Dục, đôi mắt phượng khẽ run lên, chiu một cái bắn tia nhìn lên người Triển Chiêu.

Nhưng thấy Triển Chiêu thần sắc vẫn như thường, đôi mắt đen láy thâm sâu như biển, không để lộ ra chút sơ hở.

An Lạc hầu nhú mày lại, mắt phượng như điện, chiu một cái lại bắn về phía Kim Kiền.

Kim Kiền còn đang không hiểu gì, vừa đứng lúc ấy chạm phải ánh mắt của Bàn Dục, không khỏi sửng sốt, khó hiểu nhìn trả lại, trầm nghĩ: Con của kia, anh nhìn tôi thì có tác dụng gì? Có lẽ mấy tay thủ hạ của anh nhìn thấy châu báu chất đầy trong phủ Trần Châu, lòng tham nổi lên, liền đoạt lấy kim ngân châu báu rồi cao chạy xa bay, khả năng đó rất lớn đấy.

Bàn Dục nhìn Kim Kiền, sa sầm nét mặt, đứng dậy, cao giọng quát: “Lại phái thêm người!”.

Thủ hạ của An Lạc hầu nào dám trễ nải, quá nửa trong số đó vội vàng chạy vào hậu đường.

Như vậy, hơn trăm nhân mã An Lạc hầu mang tới, bao gồm năm sáu người canh giữ bên cạnh Triển Chiêu, cộng thêm những kẻ phục mệnh bên cạnh An Lạc hầu, hiện giờ chỉ còn hơn hai mươi người.

Nhóm thủ hạ thứ ba đi vào hậu đường, quả nhiên trong đó phát ra một loạt những tiếng ồn ào, có điều lần này lắng tai nghe kỹ, thì thấy đó là tiếng binh khí đao kiếm va chạm nhau, xen lẫn là mấy tiếng kêu thảm thiết, ai nghe thấy đều không lạnh mà run.

Âm thanh quỷ dị liên tục phát ra chừng chưa tới một khắc, sau đó hậu đường lại chìm trong tĩnh lặng.

Trong linh đường, quan tài đặt chính giữa, nền trắng chập chờn, linh vị lạnh lẽo, gió thổi vi vút, tro bay lả tả, tình huống trong hậu đường lại quỷ dị như vậy, đừng nói là đám nhân mã của An Lạc hầu, mà ngay đến Kim Kiên, người vốn biết rõ kế hoạch lão Bao giả chết, lòng cũng không khỏi có vài phần sợ hãi.

Chỉ thấy An Lạc hầu Bàn Dục đứng phắt dậy, xăm xăm bước đến trước mặt Triển Chiêu, xoẹt một cái rút thanh Cự Khuyết ra, chỉ thẳng vào Triển Chiêu, lớn tiếng quát: “Triển Chiêu, xem ra mấy kẻ Khai Phong phủ kia chẳng đặt chuyện sinh tử của ngươi, đường đường một Tứ phẩm đối đao hộ vệ, trong lòng rồi!”

Triển Chiêu rũ mắt liếc nhìn mũi kiếm đang cách mũi mình chưa đầy nửa tấc, lại khẽ cười, mà nụ cười này lại như dung hòa giữa băng tuyết thổi đầy trời với ngày xuân ấm áp, khiến cho đám người An Lạc hầu ngơ ngẩn ngay tại chỗ.

Kim Kiên đứng phía sau Bàn Dục, lại cảm thấy một tia dự cảm không lành bỗng xoẹt qua đầu.

Mà Bàn Dục, thanh cổ liềm trong tay đang định đâm tới, thì vì nụ cười này mà hơi khựng lại.

Chính trong thời điểm khựng lại này, trước mắt đột nhiên có một cơn cuồng phong nổi lên, chỉ thấy Triển Chiêu, mái tóc đen tung bay, vạt áo phấp phới, là do nội lực khởi phát lên.

Chúng nhân nhất thời cả kinh, An Lạc hầu Bàn Dục dưới chân lão đảo, bất giác lùi lại mấy bước lớn, sớm đã mặt cắt không còn hột máu, vũ khí trong tay run rẩy không ngừng.

Kim Kiên vừa nhìn, liền giật mình, thầm nghĩ: Ôi, ông trời của tôi ơi, Tiểu Miêu mà nổi xung thì trời đất cũng phải biến sắc, quỷ khóc thần sầu, mình phải mau đi tị nạn thôi.

Nghĩ đến đây, Kim Kiên lập tức quay người chạy, nhưng khéo mắt vừa liếc lại thấy Băng Cơ còn ngăn người ngốc nghếch đứng tại chỗ, liền vội vàng xông đến trước mặt, không để ý đến vẻ mặt kinh ngạc của Băng Cơ, nắm lấy cánh tay nàng, bịch bịch chạy thẳng ra cửa, đẩy Băng Cơ vào sau cánh cửa, còn mình thì cũng cong người trốn vào đó.

Về phần Triển Chiêu, kinh phong xoáy quanh thân, nội lực phát ra, dây trói không chịu nổi nội lực cao cường, âm thanh phụt phụt vang lên, dây thừng đứt tung mang theo luồng nội lực trong đó, xoáy trong gió, tựa như ám khí, phóng nhanh như điện, nhắm chính xác vào mấy tên nhân sĩ võ lâm đang canh giữ bên cạnh Triển Chiêu. Chúng kêu rú lên, ngã vật ra. Còn An Lạc hầu Bàn Dục đang đứng trước mặt Triển Chiêu, bị trúng ngay một đoạn dây thừng vào chính giữa mặt, lùi lại sau mấy bước, cuối cùng khó có thể giữ thăng bằng, ngã ngửa ra đất.

Dây trói Triển Chiêu đã mất, tựa như thường luồng gặp biển, điều hâu liệng trời, chàng điểm mũi chân một cái, như tên lao khỏi cánh cung lướt đến trước mặt An Lạc hầu Bàn Dục, mũi chân hất lên, Cự Khuyết vào tay, cổ tay xoay một cái, mũi kiếm liền chỉ thẳng vào yết hầu Bàn Dục.

Một loạt động tác này, chỉ diễn ra trong nháy mắt, lũ thủ hạ giang hồ của An Lạc hầu còn chưa kịp hoàn hồn thì chủ nhân của mình đã bị Cự Khuyết kề cổ rồi.

Đôi con ngươi đen láy của Triển Chiêu rung lên, lớn tiếng quát lũ thuộc hạ của An Lạc hầu: “Các người còn không buông tay chịu trói?!”.

Lũ thuộc hạ này vốn là những kẻ cặn bã trên giang hồ, phần lớn đều tiếng xấu ngập trời, làm môn hạ của An Lạc hầu chẳng qua là vì thù lao cao ngất ngưỡng của phủ Hầu gia, làm sao có dù chỉ một chút lòng trung thành. Thế nên khi hơn trăm nhân thủ mới rồi bị tổn thất mất gần nửa một cách khó hiểu, chúng đã thấy run sợ trong lòng rồi; nay chứng kiến thân thủ của Triển Chiêu, lại càng sợ hãi hơn nữa; lúc này thấy Hầu gia bị bắt, liền biết cục diện đã đổi, hơn nữa còn bị Triển Chiêu quát lên như vậy, tên nào tên nấy đều kinh hồn táng đảm, lập tức buông khí giới, quỳ xuống đất, đầu hàng.

Kim Kiền ló ra từ sau cửa vừa nhìn thấy cảnh tượng này, nhất thời tảng đá đè nặng trong lòng liền rơi xuống đất, nàng chỉnh sửa lại y phục rồi bước ra, tựa cửa khoanh tay xem náo nhiệt.

Lại nói về Bàng Dục bị đoạn dây trời đánh trúng làm ngã nhào xuống đất, mắt thấy sao bay đầy đầu, trong lúc đó lại nghe thấy Triển Chiêu cao giọng quát, tim như lạnh đi, đến khi giãy giụa ngồi dậy được, mới kinh hoàng nhận ra mình đang bị Cự Khuyết kè cổ, nhìn đến đám thuộc hạ thì đã sớm buông vũ khí đầu hàng rồi.

An Lạc hầu Bàng Dục là loại nhân vật nào chứ, hẳn là quốc cữu đương triều, là hoàng thân quốc thích, sao có thể bị đối xử như vậy, lập tức lửa giận bốc lên, lớn tiếng quát Triển Chiêu: “Triển Chiêu, người chẳng qua chỉ là một tên Tứ phẩm hộ vệ, thế mà dám đối đãi với quốc cữu đương triều thế này, lẽ nào người không sợ phạm tội khi quân sao?!”

“Triển hộ vệ chưa từng phạm tội khi quân, kẻ phạm tội khi quân e rằng chính là Hầu gia.”

Giọng nói uy nghiêm phát ra từ chính giữa linh đường, Bàng Dục quay lại nhìn, nhất thời sắc mặt xanh mét, môi trắng bệch, ngón tay run run chỉ về phía trước, nửa chữ cũng chẳng thốt ra nổi.

Chỉ thấy ngay chính giữa linh đường, nắp quan tài được tứ đại Hiệu úy mở ra, một người từ trong quan tài thông thả đứng lên, một thân quan bào màu tía, sắc mặt đen sì, giữa trán là vàng trắng khuyết, râu dài ba thước, không giận mà uy, chính là Bao đại nhân, người vừa được cho đã tự sát bỏ mạng.

Bao đại nhân bước đến trước mặt An Lạc hầu, đôi mắt sắc bén chăm chú khóa chặt lấy Bàng Dục.

An Lạc hầu Bàng Dục bị nhìn chăm chăm như vậy liền thấy lạnh cả người, hồi lâu sau mới hoàn hồn lại, cao giọng nói: “Bao Hắc Tử, người thân là khâm sai, vậy mà dám giả chết, bản hầu nhất định sẽ bẩm báo lên Thánh thượng, trị người tội khi quân!”

Kim Kiền đang dựa vào cánh cửa, thềm thấy tức cười: Cái con của này nhất định là kiến thức trong bụng chả có bao nhiêu, nếu không thì sao cứ nhai đi nhai lại mỗi một câu kịch “tội khi quân vậy”, thật chả có tí sáng tạo nào, ít ra cũng phải nên nói mấy thứ như “giả thần giả quỷ, lừa gạt dân chúng”, hoặc là “truyền bá tà giáo” mới được chứ.

Bao đại nhân nghe xong cũng không đáp, chỉ bình tĩnh nhìn Bàng Dục một cái, đột nhiên quay người nói: “Chúng nhân Khai Phong phủ nghe lệnh!”

“Có thuộc hạ!”, các sai dịch Khai Phong phủ mới rồi còn tản mát ở các góc, liền rầm rập chạy đến trước mặt Bao đại nhân, chấp tay cao giọng đáp.

“Giải thủ hạ của An Lạc hầu vào đại lao Trần Châu!”

“Thuộc hạ tuân lệnh!”

Các nha dịch người thì đi tịch thu binh khí, người thì lấy dây trói trói chúng lại, rồi giải đi, không lâu sau trên đại sảnh chỉ còn lại một mình An Lạc hầu Bàng Dục.

Bao đại nhân lại nhìn Bàng Dục một cái, đôi mày nhíu lại, tiếp tục nói: “Vương Triều, Mã Hán!”

Hai đại Hiệu úy lập tức ôm quyền tiến lên, cao giọng đáp: “Có thuộc hạ!”

“Mời An Lạc hầu di giá đến sương phòng, chăm sóc cẩn thận.”

“Thuộc hạ tuân lệnh!”

Dứt lời, hai người đồng thời tiến lên, kéo tay Bàng Dục quặt ra sau, áp giải về phía cửa.

Lúc này An Lạc hầu Bàng Dục, sắc mặt đã khôi phục như bình thường, vừa đi vừa cười nhạt nói: “Bao Hắc Tử, bản hầu muốn xem xem, người có thể làm gì bản hầu nào?!”

Nói rồi liền ngẩng đầu sải bước, đi theo hai vị Hiệu úy ra cửa.

Kim Kiền đứng cạnh cửa, lúc này mới nhìn rõ dung nhan Bàng Dục, không khỏi giật mình kinh ngạc.

Trên mặt An Lạc hầu, từ trán cho đến cằm, nổi lên một vết dây thừng tím bầm, chắc hẳn là do vừa rồi bị Triển Chiêu vận công làm đứt dây mà bị vướng trúng, có điều vị trí lại ở ngay chính giữa mặt, không xiên

không lệch, vừa vặn chia khuôn mặt trắng bóc của Bàng Dục ra làm hai nửa, cứ như là dùng thước mà chia vậy, vị trí chuẩn xác vô cùng.

Kim Kiên nhất thời không nhận được, phì cười thành tiếng, vừa mới cười được một nửa thì giật nảy mình, ngược mắt lên nhìn, vừa hay chạm đúng Bàng Dục đang đứng đối diện, đôi mắt phượng nheo lại, thâm độc hung hãn, tựa như loài rắn độc đang nhìn chằm chằm vào nàg vậy.

“Hầu gia, mời!”, Vương Triều đưa tay ra, đẩy Bàng Dục ra ngoài cửa.

Kim Kiên cũng chỉ nhìn vào mắt Bàng Dục trong một thoáng, nhưng mồ hôi lạnh lại túa ra như tắm, đang lúc kinh hồn chưa định thần lại được thì đột nhiên cảm nhận những ngón tay lạnh băng đặt lên trán mình, liền hoảng hốt hét lên một tiếng, nhảy phắt ra sau.

Tiếng hét này của Kim Kiên lập tức thu hút ánh mắt của tất cả mọi người trong đại sảnh, chúng nhân định thần nhìn kỹ, chỉ thấy Bàng Cơ đang đứng cạnh cửa, cánh tay vươn ra ngưỡng ngưỡng lại giữa không trung, mà Kim Kiên bên cạnh lại đeo bộ dạng như gặp ma hốt hoảng nghiêng ngó bốn xung quanh.

Chúng nhân không khỏi cảm thấy tức cười, lại thấy Trương Long bật cười sang sảng nói: “Kim Kiên, lẽ nào chủ nhân mà người vừa nhận vứt bỏ người, người không cam lòng sao?”.

Lúc này Kim Kiên mới nhìn kỹ, thì ra những ngón tay vừa rồi là của Bàng Cơ, không khỏi có chút xấu hổ, định mở miệng phân bua thì nghe thấy Trương Long nói vậy, nhất thời cả kinh, thầm nghĩ: Không hay rồi, cái tên khốn Trương Long vốn ngứa mắt với mình từ trước, lần này lại hiềm khích hành vi làm phản của mình, nếu để cho đám người cổ đại này gièm pha mấy câu trước mặt lão Bao, mất việc là chuyện nhỏ, còn nếu bị “Cầu đầu trăm chăm sóc”... đó mới chính là lỗ nặng!

Nghĩ đến đây, thân hình Kim Kiên lập tức lướt nhanh như điện, vọt đến trước mặt Bao đại nhân, khom người quỳ xuống, miệng hô lớn: “Đại nhân, oan cho thuộc hạ quá, sở dĩ thuộc hạ làm vậy đều là vì nghĩ cho đại cục!”.

Nhưng vừa mới cúi người lạy được nửa chừng, Kim Kiên bỗng thấy hai tay mình bị giữ chặt, thân hình không sao mà phủ phục xuống được, nàg bèn ngược lên nhìn, chỉ thấy hai cánh tay mình đang bị hai người giữ hai bên, người bên trái, khuôn mặt tràn ngập nét cười, chính là Trương Long vừa mới rồi đã vu cáo hãm hại mình, còn người bên phải, đôi con ngươi đen láy ẩn hiện ý cười, đó là Triển Chiêu.

Hả?

Kim Kiên ngó trái, nhìn phải, có chút không hiểu, do dự nửa ngày, rồi đưa mắt nhìn thẳng vào mặt lão Bao, mở miệng nói: “Đại nhân, lòng trung thành của thuộc hạ với đại nhân, có trời đất chứng giám, lòng kính ngưỡng của thuộc hạ với đại nhân cuộn cuộn như nước sông chảy mãi không ngừng, đại nhân ơi...”.

“Ha...”, mấy tiếng nén cười vang lên bên trái, Kim Kiên thề đó tuyệt đối là hai cái tên không có tu dưỡng Trương Long, Triệu Hổ phát ra.

“Phụt...”, tiếng phì cười vang lên bên phải này, Kim Kiên thề, đó tuyệt đối là từ cái vị Tứ phẩm hộ vệ vốn luôn nghiêm nghị, đức độ vô ngần kia phát ra.

“Kim bồ khoái không cần phải vậy, mau mau đứng lên.”

Vẫn là lão Bao cho Kim Kiên chút mặt mũi, giọng nói không đổi, đưa tay nâng tiểu sai dịch gầy nhỏ trước mặt lên.

Đương nhiên, Kim Kiên theo bản năng lơ tịt đi đôi mắt đã biến thành hình trăng non trên khuôn mặt đen sì kia.

Kim Kiên đứng dậy, chỉnh lại quan phục, chấp tay ôm quyền, nghiêm sắc mặt nói: “Đại nhân, hành vi vừa rồi của thuộc hạ...”.

“Kim bồ khoái không cần nhiều lời, đại nhân nhìn thấu mọi chuyện, nỗi khổ tâm của Kim bồ khoái, đại nhân há lại không biết?”

Một tiếng nói từ sau sảnh truyền ra, Công Tôn tiên sinh tay vuốt chòm râu đen nhánh, từ hậu đường chậm chậm bước ra, khuôn mặt mang ý cười.

Hả?

Kim Kiên mở to hai mắt, nhìn chăm chăm vào Công Tôn tiên sinh đang khoan thai bước đến trước mặt Bao đại nhân, khom người thì lễ nói: “Đại nhân, đám thuộc hạ của An Lạc hầu đều trúng kế mai phục trong thư phòng, đã bị bắt hết rồi”.

Bao đại nhân gật gật đầu, nói: “Tiên sinh vất vả rồi”.

“Tại hạ nào có vất vả gì, Triển hộ vệ vì muốn làm An Lạc hầu mất cảnh giác đã lấy thân mạo hiểm, cùng tại hạ diễn khổ nhục kế, nguy hiểm vạn phần, thiếu chút nữa thì mất mạng dưới kiếm của An Lạc hầu, mới vất vả”, Công Tôn tiên sinh thẳng người dậy, tiếp tục cười nói.

Bao đại nhân vuốt râu gật đầu, nhìn bóng người thẳng như cán bút kia, mắt hàm chứa vẻ tán thưởng, nói: “Triển hộ vệ vất vả, có công rất lớn, bản phủ đương nhiên hiểu”.

Triển Chiêu ôm quyền cúi đầu: “Đó là bổn phận của thuộc hạ, đại nhân quá khen rồi”.

Công Tôn tiên sinh gật gật đầu, lại đưa mắt nhìn sang Kim Kiên, ý cười trong mắt càng sâu, nói: “Nếu nói người có công lớn nhất lần này, e rằng không ai ngoài Kim bồ khoái”.

Ồ hả?

Kim Kiên nghe vậy nhất thời kinh ngạc.

Chợt nghe Công Tôn tiên sinh nói tiếp: “Tại hạ lúc trước ngàn tính vạn tính, cũng không ngờ tới Băng Cơ cô nương lại chính là thuộc hạ của An Lạc hầu, kể ‘Mỹ nhân khóc tang’ này thiếu chút nữa đã khiến chúng ta mất mạng vì nó”.

Nói rồi, khéo mắt liếc nhìn Băng Cơ.

Chỉ thấy Băng Cơ hơi nhún người vái, cúi đầu không nói.

Công Tôn tiên sinh cười cười, lại nói: “Lúc ấy An Lạc hầu đòi khai quan khám nghiệm thi thể, tình huống ngàn cân treo sợi tóc, may mà Kim bồ khoái đứng ra, nói dối rằng đại nhân đã chết, mới giải được nguy cơ”, ngưng một chút, Công Tôn tiên sinh nhìn Băng Cơ một cái, hỏi: “Chỉ là tại hạ nghĩ mãi cũng không hiểu, vì sao Băng Cơ cô nương ngay từ đầu đã không bộc lộ rõ thân phận, đến lúc nguy cấp lại ra tay tương trợ?”.

Băng Cơ nghe vậy, hơi cup mắt xuống, trầm tĩnh nói: “Băng Cơ là thuộc hạ của An Lạc hầu, vốn phải bán mạng vì chủ nhân, chỉ là...”.

Băng Cơ ngưng một lát, đôi mắt đẹp trong veo lướt một vòng, chậm rãi quét qua Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, sau đó dừng lại trên mặt Kim Kiên một chút, lại dừng trên người Triển Chiêu nửa khắc, cuối cùng thu ánh mắt lại, cup mắt xuống tiếp tục nói: “Bao đại nhân vì nạn dân Trần Châu, không màng hiểm nguy, liều chết kháng cự; Công Tôn tiên sinh chỉ là một người đọc sách, cũng xả thân tranh đấu; Kim bồ khoái tuy tuổi còn nhỏ, nhưng cũng biết mạo hiểm vì nước; Triển đại nhân hiệp nghĩa can đảm...”, nói đến đây, Băng Cơ tựa hồ như không còn lời nào để nói, im lặng hồi lâu mới tiếp: “Băng Cơ mặc dù lưu lạc chốn phong trần, nhưng cũng chưa mất hết lương tâm, tất sẽ nguyện vì nạn dân Trần Châu góp một phần tâm sức”.

Những lời này vừa nói xong, chúng nhân không biết đáp lời ra sao, lát sau Bao đại nhân mới chậm chậm gật đầu: “Băng Cơ cô nương vất vả rồi”.

Băng Cơ nghe vậy, thân hình không khỏi khẽ run lên, trên đôi mi dài cong vút lấp lánh ánh nước trong suốt.

Công Tôn tiên sinh tựa như đang suy nghĩ gì đó, vuốt râu gật đầu, rồi hướng ánh mắt sang Kim Kiên nói: “Tại hạ còn một chuyện không hiểu, Kim bồ khoái lúc ấy cách xa chúng ta như vậy, sao lại có thể biết được khi đó tại hạ đang thì thầm bàn bạc với mấy người Triển hộ vệ, để Triển hộ vệ dùng khổ nhục kế khiến An Lạc hầu mất cảnh giác, rồi dẫn đám thủ hạ của An Lạc hầu từng nhóm một vào thư phòng, nơi vốn có mai phục sẵn để tiêu diệt”.

Lúc này Kim Kiên mới hiểu ra, chẳng trách thời điểm mình xun xoe nịnh nọt con của kia, Công Tôn tiên sinh sống chết gì cũng không cho Tứ đại kim cương xông lên giết mình, thì ra là có ý đồ.

Công Tôn tiên sinh nhìn Kim Kiền một lát, đột nhiên bình tĩnh nói: “Tại hạ nhớ ra rồi, khi ấy tại hạ đang điều phục binh vào thư phòng thì thấy Kim bỏ khoái ở cửa nha môn, ắt hẳn lúc đó Kim bỏ khoái đã biết trong thư phòng có mai phục, thế nên mới nghĩ ra kế sách mật tẩu trong thư phòng... Ừm... Kim bỏ khoái quả nhiên tâm tư mẫn tiệp, chúng ta có Kim bỏ khoái trợ giúp, thực là may mắn”.

Cửa nha môn?

Suy nghĩ của Kim Kiền đảo mấy vòng, đến khi nhớ ra thì có chút dở khóc dở cười, thầm nghĩ: Cho xin đi, Công Tôn Trúc Tử, lúc đó tôi đang lên chuồn đi tìm chỗ đánh một giấc, làm sao biết được kế sách mai phục gì đó chứ, nếu không phải bị con mèo kia bức bách quá, lại thêm công phu thâm hậu của phim truyền hình, thì làm sao có thể nghĩ ra cái kế “mật tẩu” thần kỳ như vậy?

Công Tôn tiên sinh tựa hồ như rất vừa lòng với suy đoán của chính mình, khuôn mặt tràn ngập vẻ vui mừng, nhìn Kim Kiền, sự tán thưởng trong mắt còn nhiều hơn so với lời nói.

Kim Kiền bị nhìn đến mức giật mình, da mặt có chút không tự nhiên cứ giật giật.

Bao đại nhân gật đầu, nhìn Kim Kiền vẻ tán thưởng, nói: “Kim bỏ khoái, vất vả rồi”.

Kim Kiền cứng ngắc ôm quyền nói: “Đó là bổn phận của thuộc hạ”.

Trương Long bên cạnh, gãi gãi đầu, đột nhiên bước lên một bước ôm quyền nói: “Kim Kiền, Trương Long trước kia hiểu lầm người rất nhiều, thực xấu hổ, giờ xin được tạ tội”.

Triệu Hồ đứng một bên, cũng ngại ngần nói: “Kim Kiền, ta, ta cũng xin lỗi...”.

Kim Kiền thấy thần sắc xấu hổ của hai vị Lục phẩm Hiệu úy đại nhân, khóe miệng thoáng hiện lên nét cười, cũng ôm quyền nói: “Hai vị đại nhân khách khí rồi, Kim Kiền có thể làm thuộc hạ của hai vị đại nhân thực là may mắn ba đời”.

Ba người nhìn nhau cười, Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh nhìn nhau, gật đầu cười; Triệu Chiêu đứng sau lưng Kim Kiền, cũng lộ ra nét cười.

Nhưng mấy người họ đâu có biết tiếng lòng lúc này của Kim Kiền:

Chắc chắn, Tiểu Miêu tuy quyền lực không nhỏ nhưng khổ nỗi chức quan lại quá cao, theo Tiểu Miêu khả năng kiếm chác của mình không có đất dụng võ, chẳng bằng đầu quân hẳn cho hai vị lãnh đạo này, về sau phúc lợi, tiền lương, tiền đồ lại thêm “tiền” đồ[3] của mình rộng mở rồi...

[3] Hiện tượng đồng âm trong tiếng Trung, tiền đồ là tương lai, tiền đồ còn có nghĩa là con đường kiếm tiền.

35. Q.2 - Chương 15

Tại Trần Châu Thái sư làm khó khâm sai.

Trên công đường thăm Hào gia gặp trở ngại.

Sớm tháng Sáu gió mát hây hây đánh thức con người, mặt trời trải những tia nắng ban mai mềm mại xuyên qua những đám mây lững lờ trôi như tơ liễu buông mảnh, chiếu lên những giọt sương long lanh như những viên ngọc trai màu lục đọng trên lá.

“Oa...”

Kim Kiền ngửa mặt lên trời ngáp một cái, mặt tràn ngập vẻ khổ sở đi về phía cửa chính của nha môn.

Chắc chắn, cái đám người cuồng công việc của Khai Phong phủ này, thật đúng là vì nước hiến dâng không cần tiền, không cần mạng, lại còn không cần cả lương tăng ca nữa... Hôm qua quần quật cả ngày trời, hôm nay trời còn chưa sáng đã phải cái đĩa cu li số khổ như tôi đây đi dán cáo thị khắp thành, thông báo sắp thăng đường thăm án...

Các bạn nói xem mới sáng sớm ngày ra thế này thăm án cái gì chứ... Cái lão Công Tôn Trúc Tử càng lúc càng quá đáng, cứ nhất định phải sai mình đến trước cửa nha môn mời chúng bách tính vào phủ nha nghe thăm án... Có nhầm không đấy?! Gà trống còn chưa thức dậy, đào đâu ra bách tính bây giờ? Cứ theo ý

mình, tốt nhất là nên về ngủ thêm mấy canh giờ nữa, đến lúc ấy thẳng đường, may ra mới được vài người đến xem náo nhiệt.

Nhưng chờ đến khi Kim Kiền lắc la lắc lư đi đến cửa chính phủ nha, vừa ngược mắt lên nhìn một cái liền không khỏi ngẩn người.

Gặp ma rồi, cái đám cổ nhân này không cần ngủ hay sao hả?

Chỉ thấy trước cửa chính của phủ nha Trần Châu, vòng trong vòng ngoài, gần trăm bách tính đang vây quanh xúm đen xúm đỏ, ai nấy đều nghển cổ, kiễng chân muốn nhìn vào trong phủ nha, miệng không ngừng bàn tán:

“Này này, huynh nói xem chuyện gì xảy ra vậy? Sao hôm qua mới nói rằng Bao Thanh Thiên đã chết, hôm nay thế nào lại có một Bao đại nhân từ đâu chui ra đi dán cáo thị nói sắp thẳng đường thẩm án?”

“Nghe nói Công Tôn tiên sinh bên cạnh Bao đại nhân là một kỳ nhân, không chừng còn có bản lĩnh cải tử hoàn sinh, cứu Bao đại nhân sống lại ấy chứ.”

“Tôi đã nói từ trước rồi, Bao đại nhân chính là Văn Khúc tinh hạ phàm, sao có thể chết tùy tiện như vậy chứ?!”

“Aizz... huynh nói xem hôm nay Bao đại nhân thẳng đường, rốt cuộc là thẩm vấn người nào vậy?”

“Ai mà biết chứ?”

“Đừng ồn nữa, chẳng phải chúng ta đều ở đây xem hay sao?”

Một hai người thẩm thì có lẽ sẽ không thể nghe thấy, nhưng tiếng rì rầm bàn tán của hơn trăm người, tập trung một chỗ, lại hết như tiếng trống tiếng chiêng, ầm ĩ điếc cả lỗ tai.

Ngoài cửa mười mấy quan sai nha dịch xếp thành một hàng, tay nắm chặt chuôi đao, ngăn chúng bách tính lại bên ngoài cửa chính. Thấy các nha dịch này lúc bình thường làm mưa làm gió, uy phong bức người, nhưng nay đối diện với số lượng lớn bách tính tụ tập đông như vậy, cũng không tránh khỏi có chút khiếp đảm, ai nấy đều như lâm đại địch, thần sắc căng thẳng, luống cuống kêu lên: “Phủ nha là nơi trọng yếu không thể lưu lại! Giải tán, giải tán!”

Chúng bách tính cũng không dám xông vào, chỉ tụ tập trước bậc thềm cửa chính phủ nha, không ngừng phỏng đoán bàn tán, cũng không chịu giải tán.

Mười mấy sai dịch hô lên vài tiếng nhưng chẳng có tí xíu tác dụng nào, đang lúc đầu đầu thì trông thấy Kim Kiền đang đi đến, cứ như chết đuối vớ được cọc, không khỏi cao giọng kêu lên: “Được rồi, được rồi, quan sai của phủ Khai Phong đến rồi”.

Các bách tính nghe vậy liền lên tinh thần, người nào người nấy tròn mắt nhìn về phía cửa.

Chỉ thấy một tiểu sai dịch thân hình mảnh dẻ vừa gấp dài vừa lễ mễ đi ra cửa, khuôn mặt nhăn nhó liếc nhìn mọi người một cái, thanh thanh cất tiếng: “Khụ khụ, chừ vị, Bao đại nhân đã nói, bất luận là người nào, chỉ cần muốn nghe thẩm án, đều có thể tiến vào nha môn dự nghe”.

Chúng bách tính nghe vậy, nhất thời tĩnh lặng, sắc mặt ai cũng mang theo vẻ kinh ngạc, mấy sai dịch trấn giữ trước cửa khuôn mặt lại càng sững sốt, mấy trăm đôi mắt đều thẳng tắp nhìn chăm chăm vào tiểu sai dịch gầy gò đứng trước cửa.

Kim Kiền bị mọi người nhìn đến toàn thân mất tự nhiên, không khỏi có chút khó hiểu, thầm nghĩ: Hừ, chẳng qua là cho mọi người tiến vào nha môn làm thỉnh giả, sao biểu hiện của mấy người này lại cứ như nhìn thấy siêu nhân quần lột vậy?

Chỉ thấy một nha dịch bước vội đến cạnh Kim Kiền, thấp giọng nói: “Vị huynh đệ này, mời bách tính vào phủ nha dự nghe, chuyện này... có vẻ không hợp quy củ”.

“Hả?”, Kim Kiền bên cạnh kinh ngạc.

Sai dịch kia lại nói: “Nha môn là nơi trọng yếu, đâu phải ai cũng có thể vào được? Cho dù là dự nghe, nhưng cũng chỉ cho phép hương thân, những người có công danh hoặc là những nhân vật có uy tín và danh

tiếng trong thành, đầu đến phiên đám thảo dân quê mùa đó đi vào. Hơn nữa, để cho những bách tính bình dân đó vào nha môn... nếu xảy ra sơ suất gì, ai trong chúng ta cũng không gánh vác nổi đâu”.

Kim Kiên chớp chớp mắt, lúc này mới hiểu ra, thầm nghĩ: Chuyện vào trong tòa án dự nghe ở cổ đại này mà cũng chia thành năm bảy loại? Ai cha, sớm biết mình đã đặt ngay cái bàn bán vé ở cửa chính rồi, ít nhiều gì cũng có thể kiếm chút đỉnh thu nhập. Chắc chắc, cái lão Công Tôn Trúc Tử cũng không nói rõ ràng, khi không lãng phí mất một cơ hội kiếm tiền ngang xương.

Nghĩ đến đây, Kim Kiên không khỏi có chút tiếc hận, khe khẽ lắc đầu, thầm thở dài.

Nha dịch đó lại cho rằng Kim Kiên cũng không yên tâm, vội nói: “Tôi nói này vị tiểu huynh đệ, cậu mau trở về bẩm báo với Bao đại nhân một tiếng, quy củ của nha môn không thể phá vỡ”.

Kim Kiên nghe vậy, ngẩng lên nhìn nha dịch nọ, không khỏi có chút tức cười, thầm nghĩ: Đùa à, lời mà Công Tôn Trúc Tử giao phó, có trời mới biết trong đó có bao nhiêu ý tứ, đến mình còn tự vẫn không thể lĩnh hội được sự tinh túy trong đó, nào dám tự tiện bóp méo chứ? Lại nói thà rằng đắc tội với lão Bao mặt đen một trăm lần, chứ không thể đắc tội với lão Công Tôn lòng dạ đen tối một lần, nếu không nhất định là không chịu nổi mà khăn gói ra đi, chuyện cơm áo nữa đời sau làm sao lo nổi đây.

Nghĩ đến đây, Kim Kiên thẳng lưng, khoanh tay cao giọng nói: “Mệnh lệnh của đại nhân như vậy, tất có thâm ý trong đó, lũ thuộc hạ chúng ta chỉ cần tuân lệnh là được, không nên nói những lời dư thừa hay hỏi lại”.

Viên sai dịch nọ nghe vậy, nhất thời không biết nói gì cho đúng, chỉ đành gật đầu, lùi sang một bên.

Kim Kiên nhướn mày, đang định cao giọng cho chúng bách tính vào nha môn nghe thấy một âm thanh trầm thấp già nua truyền từ bên ngoài đám người vào:

“Hừ, thâm ý? Chỉ sợ chẳng phải lòng dạ tốt đẹp gì.”

Mọi người nghe xong đều kinh ngạc.

Tim Kim Kiên nhảy lên một cái, vội vàng nhìn theo hướng phát ra tiếng nói.

Nhìn kỹ, mới phát hiện trên đường lớn bên ngoài đám đông, một cỗ xe ngựa sơn đen dừng lại. Xe thắng ba ngựa, mình ngựa đen bóng, bánh xe cao ba thước có dư, rèm cửa bằng gấm đen sì, trên mặt gấm có thêu hoa văn khói mây phú quý, mới nhìn qua sẽ không thấy, nhưng nếu nhìn kỹ lại phát hiện chiếc xe này chi phí tạo thành vô cùng xa xỉ.

Sau xe ngựa có mười mấy thanh niên vận trang phục người hầu, mặc dù chỉ mặc áo xanh đội mũ, nhưng dáng hình khôi ngô, không giống những người hầu kẻ hạ thông thường. Một người trong số đó đi đến trước, vén rèm cửa lên, đỡ người trong xe xuống.

Chỉ thấy người này, thân vận áo màu nâu lá cọ, ống tay rộng, thắt lưng đeo đai ngọc màu xanh cánh trăn, chân đi giày thêu hoa văn mây cuộn bằng gấm đen, lưỡng quyền hơi đỏ, hai lọn tóc mai trắng phau bên thái dương rủ xuống, hơi hơi phát sáng, mày rói bạc phơ, dài đến tóc mai, đôi mắt hình tam giác ngược, khoe mắt xếch cao, dưới cằm là chòm râu bạc dài hai thước, phất phơ rủ trước ngực.

Người nọ thong thả bước đi, không nhanh không chậm xuyên qua đám đông, theo sau là mười mấy người hầu, một thân thường phục nhưng khí thế bất phàm, khiến cho gần trăm bách tính bất giác cũng phải lui lại nhường đường.

Người nọ đi lên bậc thềm của phủ nha, dùng khoeo mắt liếc Kim Kiên một cái, nói: “Vừa rồi người đã nói, bất luận là ai, chỉ cần muốn nghe thẩm án, đều có thể vào nha môn?”.

Kim Kiên ngược mắt lên đánh giá người này, gật gật đầu, thầm lẩm bẩm:

Nghĩ hiện giờ trong đất Trần Châu này, An Lạc hầu bị bắt, tri phủ bị cầm tù, trong phạm vi trăm dặm này lão Bao là to nhất. Nhưng nom người trước mắt kia, cũng không biết là nhân vật nào từ đâu chui ra, ấy vậy mà khí thế còn cao hơn cả lão Bao. Chắc chắc, cái này phải gọi là cần hạt dưa cần ra bọ, loại người nào cũng có cả.

Người kia thấy Kim Kiền gật đầu, lại cười lạnh một tiếng, trầm giọng nói: “Hay cho tên Bao Hắc Tử người, dám ngang nhiên đối đãi như vậy với hoàng thân, hừ, hôm nay lão phu nhất định sẽ đấu với ngươi một trận!”.

Dứt lời, hừ lạnh một tiếng rồi phất ống tay áo, rảo bước đi vào trong phủ nha.

Kim Kiền nghe vậy liền giật mình, hồi lâu sau mới hoàn hồn, cũng vội bước theo sau, hấp tấp chạy vào công đường.

Chúng bách tính bên ngoài cửa nha môn, vừa thấy vị đại nhân già kia nghênh ngang đi vào trong phủ nha, lại không còn ai ngăn cản, liền lớn gan lên không ít. Vài người to gan, cũng đi theo vào, có người đi đầu rồi thì những bách tính xung quanh khác cũng rầm rập đi vào phủ nha.

Lại nói về Kim Kiền đi theo sau lão nhân đó, nhưng cả người lại thấy bất an, không tìm được đánh giá bóng lưng lão nhân này, thâm suy nghĩ:

Chắc chắn, người này dám ngang nhiên mở miệng gọi lão Bao là “Bao Hắc Tử”, ắt hẳn là đến chẳng có ý tốt gì rồi. Vả lại cứ cảm thấy người này quen quen, đặc biệt là tiếng cười lạnh đó, thế nào mà nghe chói tai lại quen thuộc vậy.” Nói đi cũng phải nói lại, nếu xét về nhân vật mình gặp gần đây nhất có sở thích cười lạnh, tính đi tính lại thì hình như chỉ có con của kia...

Á!

Đôi mắt nhỏ của Kim Kiền bỗng nhiên trợn to.

Oh my God! Người này phô trương như ăn mặc như thế, khẩu khí như thế, cười lạnh như thế... Chẳng lẽ là con của già nọ “lên sàn”?!

“Bàng thái sư?!”

Một tiếng kêu sững sốt từ cách đó không xa truyền lại, lập tức chứng minh suy đoán xui xẻo vừa rồi của Kim Kiền.

Kim Kiền ngược mắt lên nhìn, thì ra trong lúc bất tri bất giác hai người đã đi đến công đường của phủ nha, Vương Triều, Mã Hán vừa vặn đứng ngay ở cửa, vẻ mặt kinh ngạc nhìn lão nhân phía trước Kim Kiền, bốn con mắt đều như muốn rơi ra ngoài.

“Bàng – thái – sư?!”

Xoẹt một cái ánh mắt Kim Kiền bắn thẳng vào người phía trước, nhất thời da mặt co rúm lại, hai mắt rung rung ánh lệ phát ra tứ phía, hồi hận tới mức ruột xanh cả lại, lòng điên cuồng kêu lên:

Ôi trời cao đất dày ơi, Bàng thái sư, đệ nhất đại tham quan của Bắc Tống, gia sản phải gấp mấy chục lần lão Bao, giàu nứt đổ đổ vách, lại cứ như thế nghênh ngang đi vào phủ nha nghe thẩm án, thế mà mình... mình... mình lại không bắt chẹt lấy một văn tiền nào... Trời ạ, mình đường đường một người hiện đại, sao lại phạm sai lầm ngớ ngẩn cấp thấp đến như vậy...

Kim Kiền bên này sắc mặt không tốt, Vương Triều, Mã Hán bên kia sắc mặt càng khó coi đến cùng cực.

Chỉ thấy Vương Triều tiến lên một bước, ôm quyền nói với Bàng thái sư: “Thái sư...”.

“Hừ!”, Bàng Cát hừ lạnh một tiếng, tức giận nói: “Còn không đi mời Bao đại nhân ra gặp lão phu?”.

Vương Triều khựng lại, ôm quyền thi lễ, vội vã lui xuống.

Mã Hán bên cạnh cũng ôm quyền nói: “Thái sư, xin d bước đến hậu đường”.

“Không cần!”, Bàng thái sư phất ống tay áo, lập tức đi thẳng vào công đường, khoanh tay đứng đó, dám gia nhân phía sau chia thành hai hàng, đứng thẳng tắp trên công đường, dáng vẻ ngạo mạn hung hăng càn rỡ cứ như đang ở phủ đệ nhà mình vậy.

Đảo mắt một vòng, Bàng Cát cười lạnh, nói: “Lão phu ở nơi này kính cẩn chờ đợi Bao đại nhân!”.

Mã Hán sắc mặt sa sầm, lui sang một bên, im lặng không nói.

Kim Kiền ôm lấy hai tay, đang cố sức ngụp lặn trong bầu không khí căng thẳng, cũng không phát ra tiếng nào.

Hơn trăm bách tính đi theo sau vào, vừa thấy tình huống này cũng sợ hãi không dám nói gì.

Nhất thời, trong ngoài công đường, im lặng như tờ, không khí có chút u ám.

Lát sau, chợt nghe thấy những tiếng bước chân từ xa tiến lại, Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, Triển Chiêu, Trương Long, Triệu Hổ, Vương Triều và một số nha dịch rào bước vào công đường phủ nha.

Bao đại nhân bước lên mấy bước, ôm quyền nói: “Thái sư, Bao Chứng có lễ”.

Mọi người phía sau cũng nhất loạt hành lễ.

Bàng thái sư cười lạnh một tiếng nói: “Bao đại nhân hà tất phải khách khí vậy? Lão phu không nhận nổi đâu!”.

Bao đại nhân thân hình thoáng khựng lại: “Thái sư vì sao lại nói những lời này?”.

“Vì sao lại nói những lời này?!” , Bàng Cát trừng mắt, cao giọng quát: “Bao đại nhân, lão phu hỏi ngài, hôm nay ngài thăng đường thẩm vấn, là thẩm vấn người nào?”.

Câu hỏi này khí thế phi thường, rất có mùi của kẻ ác hay cáo trạng trước.

Kim Kiền một bên liếc thấy cũng không khỏi thầm đổ mồ hôi lạnh thay lão Bao, lòng thầm nghĩ:

Chắc chắc, cái lão cua già này ít nhiều gì cũng coi như một hoàng thân, trong triều đình cũng được xem như nhân vật có máu mặt, sau này cơ hội qua lại cùng lão sợ là không ít đâu, hôm nay nếu đem con của con kia làm thịt những ngày tháng về sau nhất định sẽ không êm xuôi... Mặc dù trong lịch sử đều nói rằng con của con sẽ chết dưới trăm đao của lão Bao, nhưng nếu suy xét đến tình hình hiện tại, aizz... Lão Bao à, án ngày hôm nay ngài phải cân nhắc kỹ càng đó, vì tương lai lưu lại một đường lui mới là hành động sáng suốt đấy.

Bao đại nhân hơi neho mắt, không nhanh không chậm đáp: “Bị thẩm vấn hôm nay chính là An Lạc hầu Bàng Dục, kẻ giấu giếm tình hình hạn hán không báo lên trên, hại chết vô số nạn dân; trấn thủ một phương ở châu phủ, lại không làm chủ cho bách tính địa phương, ngược lại còn xem muôn dân như cá thịt, trong mắt không có kỷ cương phép nước, tự ý dựng Nhuyễn Hồng đường, cưỡng đoạt dân nữ!”.

Dứt lời, đôi mày nhíu lại, hai mắt như có điện bắn thẳng vào Bàng Cát.

“...!!!”

Bàng thái sư nhất thời hai mắt như muốn lóet khỏi tròng, gân xanh trên thái dương hằn lên, ngực nhấp nhô phập phồng dữ dội, đôi môi run rẩy mấp máy hồi lâu nhưng nửa chữ cũng không thốt ra nổi.

Kim Kiền bỗng như thấy trước mắt tối đen lại, thầm nhủ: Thôi xong, nghe ý tứ của lão Bao thì xem ra ân oán giữa Khai Phong phủ và phủ Thái sư đã kết, những ngày tháng sau này khó sống đây...

“Thái sư, Bao Chứng phải thăng đường thẩm án, không biết Thái sư...”, Bao đại nhân hơi khom người, ôm quyền tiếp tục nói, nhưng mới nói được một nửa thì đã bị Bàng thái sư cắt ngang.

“Bao đại nhân, chẳng phải ngài đã nói, bất luận là kẻ nào chỉ cần muốn nghe thẩm án đều có thể vào, không đúng sao? Hôm nay lão phu chỗ nào cũng không đi, nhất định phải nghe ngài thẩm vấn quốc cữu đương triều ra sao ngay tại công đường này!”.

“Nếu đã như thế...”, Bao đại nhân ngược lên, cao giọng nói: “Người đâu, dọn chỗ”.

Hai nha dịch lập tức khiêng đến một chiếc ghế thái sư đặt bên hông công đường, Bàng thái sư sầm mặt ngồi xuống, mười mấy gia đình sắp thành hai hàng đứng phía sau.

Bao đại nhân nhìn Bàng thái sư một cái rồi quay người bước lên đài cao trên công đường, ngồi xuống sau bàn xử án; tam ban nha dịch tay cầm sát uy bổng, chạy những bước nhỏ dồn tới, đứng thành hai hàng chính tề hai bên công đường; bốn vị Hiệu úy uy nghiêm đứng lặng, sư gia Công Tôn tiên sinh cũng ngồi vào bàn, còn Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ thì đứng hộ vệ thì đứng hộ vệ cạnh bàn khám sai.

Chúng bách tính vào nghe thăm án bên ngoài công đường cũng nghiêm trang đứng ở cửa, xếp kín công đường đến một giọt nước cũng không lọt.

Công đường của Trần Châu phủ này vốn không thể so với Khai Phong phủ về độ lớn, nay lại chứa đông đảo chúng nha dịch của Khai Phong phủ, thêm cả đám tay chân của Bàng thái sư đến góp vui, loáng cái trên công đường bỗng trở nên chật chội vô cùng.

Kim Kiền đảo mắt nhìn một cái, không thấy chỗ mình đứng đâu, do dự một lát, lại cảm thấy đứng bên cạnh Tiểu Miêu có vẻ an toàn, thế là mon men mon men đi đến sau lưng Triển Chiêu, dùng khuỷu tay huých huých cánh tay Triển Chiêu, nhỏ giọng nói: “Triển đại nhân, chỗ này chật quá, ngài xích ra một chút, cho thuộc hạ đứng nhờ”.

Mấy lời này tuy nói nhỏ, nhưng cũng khiến cho những người xung quanh nghe thấy rất rõ ràng.

Mọi người trên dưới công đường đều kinh ngạc, bốn vị Hiệu úy tròn tròn tám con mắt, ngay cả Bàng thái sư đang ngồi bên hông công đường cũng không khỏi nhíu mày, lạnh lùng nhìn Kim Kiền.

Triển Chiêu khẽ nhíu đôi mày lười mác liếc xuống nhìn Kim Kiền.

Lúc này Kim Kiền mới cảm thấy có gì đó không ổn, suy nghĩ đảo một vòng, nhất thời thâm hô lên không hay rồi:

Oh my God! Sao mình lại quên mất, Tiểu Miêu đường đường là quan tứ phẩm, đứng bên mé trước bàn xử án của Bao đại nhân là lẽ thường, nhưng mình một tiểu sai dịch quèn không cấp bậc, sao lại có thể đứng ở vị trí tôn quý như thế?! Ôi ôi, nhất định là gần đây lao lực quá độ, ngủ không đủ giấc, dẫn đến thiếu máu não nên mới phạm phải sai lầm ngớ ngẩn thế này!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền vội vàng sửa miệng, nặn ra một nụ cười tươi nói: “Khụ khụ, Triển đại nhân, thuộc hạ thấy... thấy bàn xử án của đại nhân có dính chút bụi bẩn, nên mới lên đây lau giúp đại nhân, lau xong sẽ đi, thất lễ thất lễ...”.

Nói rồi, Kim Kiền hấp tấp dùng ống tay áo chà chà lau lau bàn xử án của Bao đại nhân những hai lần đáng vẻ vô cùng xun xoe, sau đó xoay người đang định chuồn êm ra khỏi công đường thì chẳng ngờ Bàng thái sư đột nhiên cười lạnh một tiếng, nói:

“Thuộc hạ của Khai Phong phủ ngay cả lễ nghi trên công đường cũng không thông hiểu. Bao đại nhân, ngài thân là phủ doãn Khai Phong, lại quản giáo thuộc hạ của mình sơ sài như vậy; sao có thể đảm đương chức vụ khâm sai? Làm sao có thể thăm vấn quốc cữu đương triều được đây?!”.

Những lời này vừa thốt ra, chúng nhân Khai Phong phủ đều biến sắc.

Kim Kiền lại càng thót tim, dưới chân lão đảo, thiếu chút nữa thì xé toạc ống tay áo của vị Tứ phẩm hộ vệ bên cạnh.

Không cần ngẩng đầu lên, Kim Kiền cũng có thể cảm thấy thân thể vị Tứ phẩm đối đao hộ vệ kia cương cứng lại, tựa như diêm báo bão sắp nổi.

Mẹ của con ơi!!! Cái lão của này muốn hại chết mình hay sao? Chí ít cũng để cho tôi bước ra ngoài cửa rồi hãy lèo nhèo phàn nàn chứ, bây giờ tôi đứng gần Tiểu Miêu như vậy, nếu Tiểu Miêu mà nổi xung lên thì đến cả chạy thực mạng cũng chả kịp nữa!

Lại lén liếc nhìn sắc mặt của “Ngự Miêu” đại nhân, hình như đã đổi sang xanh mét.

Hừ hừ... Dù có chết cũng phải kéo theo cái đệm lưng...

Nghĩ đến đây, Kim Kiền hít sâu một hơi, quay phắt người lại, nhìn thẳng vào Bàng thái sư, lạnh lạnh nói: “Lời này của Thái sư sai rồi! Thuộc hạ tuy mới vào Khai Phong phủ chưa được mấy tháng, nhưng cũng biết lễ nghi trên công đường là như thế nào. Huống hồ thuộc hạ nguyên thuộc Tào ban, giữ gìn công đường ngăn nắp sạch sẽ là trách nhiệm của Tào ban, nay thấy bàn xử án của đại nhân dính bẩn, liền bước lên lau dọn, sửa sang lại, chính là để bảo vệ đường uy! Chắc hẳn Thái sư hằng ngày ở trong phủ thái sư hưởng cuộc sống nhung lụa, không biết đến những lễ nghi trên công đường như thế này cũng là chuyện thường tình. Thuộc

hạ lúc trước chưa thể giải thích rõ cho thái sư hiểu thực là sơ suất của thuộc hạ, nay xin nhận tội với Thái sư!”.

Dứt lời Kim Kiền khom người ôm quyền, cung kính nhận lỗi với Bàng thái sư.

Kim Kiền nói một chặp những lời này, không những đường hoàng thoát tội, mà còn một lời hai nghĩa, rõ ràng xin nhận tội với Bàng thái sư nhưng kỳ thực lại ngầm ám chỉ Thái sư vô tri, khiến chúng nhân Khai Phong phủ sắc mặt vui vẻ hẳn lên; trái lại Bàng thái sư, trợn trừng mắt tức giận, khóe miệng giật giật không ngừng, hồi lâu sau mới âm trầm nói: “Bao đại nhân... quả nhiên... rất biết cách quản giáo thuộc hạ!”.

Bao đại nhân ngồi sau bàn xử án, khe khẽ gật đầu đáp: “Thái sư quá khen”.

Bàng thái sư cảm giận nhìn Bao đại nhân một cái, lại đưa mắt quét sang Kim Kiền, hai mắt như rấn độc rình mồi, nhất thời khiến cho Kim Kiền toàn thân run rẩy, một dự cảm không lành cơ hồ như rất quen thuộc lóe lên trong đầu. Cũng may là chỉ một thoáng, Bàng thái sư đã thu ánh mắt lại nghiêm nghị không nói.

Kim Kiền lúc này mới thắm thở phào một hơi, nghĩ bụng: Chậc chậc, xem ra sau này cơ hội đối công tác đến phủ Thái sư đại phú đại quý trăm phần trăm đã mất rồi... Thôi bỏ đi, ở Khai Phong phủ ít nhiều gì cũng có thể đủ ăn đủ mặc, mình phải thực tế một chút, thành thực an phận mà làm sai dịch đi.

Haizz nói đến thực tế, dù gì hiện giờ trên công đường mình cũng không có chỗ đứng, chi bằng đi ra ngoài tầm nắng rồi tranh thủ ngủ bù một giấc thì thực tế hơn.

Nghĩ vậy, Kim Kiền liền quay người thi lễ, nói: “Thuộc hạ cáo lui”.

Nói rồi, Kim Kiền liền nhấc chân đi ra phía cửa.

“Kim bổ khoái.”

Âm thanh sang sảng vang lên phía sau gọi Kim Kiền lại.

Hả?

Kim Kiền quay người, ngơ ngác nhìn vị hộ vệ áo đỏ gọi mình lại.

Nhưng thấy Triển Chiêu thân thẳng như cây tùng, đôi con ngươi sáng lấp lánh, nghiêm sắc mặt nói: “Kim bổ khoái không ngại thì có thể đứng sau Triển mỗ, nếu trên công đường lại có vật gì không sạch, cũng tiện lau dọn”.

Cái gì?

“... Thuộc hạ... tuân lệnh...”

Kim Kiền không hiểu mô tê gì cả, ngơ ngác ngác đi ra sau lưng Triển Chiêu đứng, vừa vịn bả qua tia sáng lóe lên trong mắt Bàng thái sư.

Lúc này, cuối cùng mọi người trên công đường ai đã vào vị trí người nấy.

Bao đại nhân đảo mắt một vòng, khẽ gật đầu, giờ kinh đường mộc vĩ một cái, cao giọng nói: “Thăng đường!”.

“Uy vũ...”

Đường uy chấn động, tam ban uy nghiêm, Thanh Thiên tọa giữa, minh kính cao huyền[1], đúng là: Đường uy hiển lộ chính khí, gương sáng soi tỏ Thanh Thiên.

[1] Đây là tấm hoành phi treo giữa công đường, có nghĩa: Gương sáng treo cao.

Bao đại nhân ngồi giữa công đường, cao giọng hạ lệnh:

“Người đâu, đưa An Lạc hầu Bàng Dục lên.”

“Đưa An Lạc hầu Bàng Dục lên...”, tiếng truyền lệnh vang đi.

Không lâu sau thì thấy có hai nha dịch dẫn An Lạc hầu lên công đường.

An Lạc hầu vẫn mặc bộ y phục hôm qua, áo gấm là lượt, chỉ có sắc mặt mang vẻ mệt mỏi, hai mắt đỏ kè, búi tóc hơi rối, từ trán cho đến cằm, một vết tím bầm ấn ngự trên mặt, hết sức rõ ràng.

Bàng thái sư thấy con trai mình, nhất thời biến sắc, nhổm nửa người khỏi ghế đôi lông mày trắng nhú chặt lại, cho đến khi nhìn rõ vết bầm trên mặt Bàng Dục liền nổi trận lôi đình, quay đầu quát Bao đại nhân: “Con trai ta là quốc cữu đương triều, kẻ nào to gan dám dẫm thương An Lạc hầu tới mức đó?!”

“Cha!” Bàng Dục thấy Bàng thái sư, nét mặt mỗi bạc nhược liền bị quét sạch, đôi mắt phượng khôi phục vẻ lạnh lùng, trầm giọng nói: “Là con mèo nuôi trong Khai Phong phủ không có mắt, làm con bị thương”.

“Triển Chiêu!!!” Bàng thái sư vỗ ghế đứng phắt dậy chỉ thẳng vào vị Tứ phẩm áo đỏ trước công đường mắng: “Người chỉ là một tên Tứ phẩm hộ vệ con con, vậy mà dám dẫm thương quốc cữu đương triều, đúng là chán sống rồi!!!”.

Triển Chiêu nhìn thẳng vào Bàng thái sư, thần sắc không đổi, cũng không nói lời nào.

Kim Kiền đứng sau lưng Triển Chiêu, lại bị ảnh hưởng bởi nộ khí của Bàng thái sư, toàn thân đầm mồ hôi lạnh, thầm nghĩ: Vị trí bên cạnh Tiểu Miêu phong thủy không tốt, lần sau nên đổi chỗ khác thì an toàn hơn.

Chợt nghe Bao đại nhân trên công đường cao giọng nói: “Thái sư, xin hãy bình tĩnh, chớ có nóng nảy!”.

“Bình tĩnh chớ có nóng nảy? Bao đại nhân, nếu như là người thân của ngài bị kẻ khác làm bị thương thành bộ dạng thế này, lão phu thật muốn xem xem Bao đại nhân sẽ giữ bình tĩnh chớ có nóng nảy thế nào đây?”

“Thái sư, đây là công đường, xin Thái sư hãy tự trọng.”

“Hừ, Bao đại nhân, nay quốc cữu đương triều bị thuộc hạ của Khai Phong phủ dẫm thương đến mức này, lão phu nhất định sẽ tâu lên Thánh thượng, tố cáo Khai Phong phủ tội coi khinh hoàng thân.”

Dứt lời, Bàng thái sư phất ống tay áo, đi thẳng đến bên cạnh An Lạc hầu, nắm lấy cánh tay Bàng Dục nói: “Người đâu, chuẩn bị xe hơi phủ Hầu gia”.

Nhưng vừa mới đi được một bước thì nha dịch bốn xung quanh đều xông tới sát uy bồng nắm trong tay, không cho rời đi dù nửa bước.

Đám gia đình phía sau Bàng thái sư cũng xông đến trong nháy mắt, vây các nha dịch ở giữa.

Bàng thái sư hừ lạnh một tiếng quát: “Lão phu chính là Thái sư đương triều, kẻ nào dám ngăn cản?”.

Lời còn chưa dứt thì thấy một bóng áo đỏ đập không mà tới, kinh phong quét qua, nháy mắt một thanh kiếm với vỏ đen tuyền giờ ngang tầm mắt của Bàng thái sư.

Thân thẳng như thân tùng, áo đỏ ngạo nghễ, mắt nghiêm mày nhú, vạt áo múa lượn nổi bật kiếm thế to lớn, đúng là: Một kiếm trong tay, vạn người khó qua.

Đám gia đình của Bàng gia bắt giác lui lại nửa bước.

“Triển Chiêu!!!”, Bàng thái sư nghiêng răng nghiêng lợi quát.

Kim Kiền đứng một bên thấy vậy, lòng thầm kêu lên:

Ôi trời, lại đánh nhau nữa à?! Bèn khom người xuống, định chuẩn êm, nhưng vừa mới cúi xuống được nửa tắc liền nghe Bao đại nhân sau lưng trầm giọng nói: “Bàng thái sư”.

Bao đại nhân chậm chậm đứng lên, đôi mắt sắc bén, bắn ra những tia nhìn nghiêm khắc, mở miệng nói: “Mời Thái sư về chỗ”.

“Bao đại nhân!”, Bàng thái sư quay người tức tối nhìn, quát: “Ngài dám ngăn cản ta?”.

Bao đại nhân đứng sau bàn xử án, thân vững tựa núi, cao giọng nói: “Hiện giờ bản phủ chính là khâm sai phụng chỉ xuất tuần, đến nơi nào như thánh giá đích thân tới, lẽ nào Bàng thái sư muốn mạo phạm thánh giá?”.

Bàng thái sư dựng đôi mày trắng, nói: “Bao đại nhân, ngài chớ có lấy thân phận khâm sai ra ép người, lão phu đường đường là thái sư, còn phải sợ ngài sao?”.

Bao đại nhân mắt trừng lên, hai tay ôm quyền, hướng về phía trước nói: “Lẽ nào Thái sư muốn bản phủ thỉnh đem Thượng Phương bảo kiếm mới chịu dừng lại?!”.

“Ngài...”, Bàng thái sư nhất thời nghẹn họng, đứng giữa công đường thở phì phò.

“Cha”, An Lạc hầu Bàng Dục một bên đột nhiên mở miệng nói: “Cha không cần lo lắng, Bao Hắc Tử không có chút chứng cứ nào, vốn không thể làm gì được con, hôm nay con sẽ tiếp đến cùng!”.

Bàng thái sư quay đầu, cau mày nói: “Nhưng...”.

“Cha, cha không cần lo lắng!”, khốc miệng Bàng Dục nhếch lên thành một nụ cười lạnh, vết bầm tím ngay giữa khuôn mặt liền như rắn độc uốn éo, tiếp tục nói, “Người an lâm trở về ngồi xuống đi, tự mình con cũng có thể giải quyết”.

Bàng thái sư lúc này mới gật gật đầu, quay người lại đi đến thái sư kỷ ngồi xuống, đám gia đình phía sau cũng đứng về chỗ cũ.

Chúng nhân Khai Phong phủ cũng lần lượt trở lại vị trí của mình.

Kim Kiền thấy Triển Chiêu đã quay về mới thở phào nhẹ nhõm, vội lui lại sau mấy bước.

Bao đại nhân chậm chậm ngồi xuống, đôi mắt thâm trầm nhìn An Lạc hầu Bàng Dục trên công đường, đột nhiên vỗ mạnh kinh đường mộc, cao giọng quát: “Bàng Dục, ngươi trấn giữ Trần Châu phủ, lại giấu giếm tình hình hạn hán ở Trần Châu không báo, hại chết vô số bách tính, tội ác ngập trời, còn không nhận tội?!”.

“Bao đại nhân!”, Bàng Dục chấp tay một cái nói: “Bao đại nhân vì sao lại nói ra những lời này? Bản hầu đội ơn Thánh thượng tứ phong An Lạc hầu, vốn chỉ là cái danh, căn bản chẳng có chút thực quyền nào, chuyện hạn hán ở Trần Châu này, khi nào đến phiên bản hầu quản? Cho dù là có bách tính bình dân chết vì nạn hạn hán đi chăng nữa, Bao đại nhân phải chất vấn tri phủ Trần Châu mới đúng, vì sao lại hỏi bản hầu?”.

Những lời này vừa thốt ra, cả công đường đều im lìm.

Kim Kiền đứng sau Triển Chiêu, thầm tắc lưỡi:

Chắc chắc, con của con này quả nhiên tráo trở xảo hoạt, một phong hiệu “An Lạc hầu” cũng có thể trở thành cớ để thoát tội. Đáng tiếc, cái tên tri phủ cá tre kia đã sớm nhận tội, còn đồng ý làm nhân chứng, con của con người chờ bị tố cáo đi.

Quả nhiên, bỗng nghe Bao đại nhân cao giọng nói: “Người đâu, giải tri phủ Trần Châu Lý Thanh Bình lên”.

“Giải tri phủ Trần Châu Lý Thanh Bình lên...”

Lát sau, có hai nha dịch giải một gã phạm nhân tới.

Người này tóc tai tán loạn, mặc áo tù nhân, cầm nhon, ba chòm râu dài rủ xuống trước ngực, đó chính là tri phủ Trần Châu Lý Thanh Bình.

Lên tới công đường Lý Thanh Bình lập tức quỳ rạp trên đất, mặt hướng lên trên hô to: “Phạm, phạm quan Lý Thanh Bình khấu kiến Bao đại nhân!”.

Bao đại nhân neho neho mắt, trầm giọng hỏi: “Lý Thanh Bình, bản phủ hỏi ngươi, ngươi thân là tri phủ Trần Châu, vì sao lại giấu giếm tình hình hạn hán ở Trần Châu không báo lên trên, dẫn đến vô số bách tính chết đói nơi đầu đường, vô số nạn dân phải lưu lạc lang thang?!”.

“Phạm... phạm phạm phạm quan... quan.., Lý Thanh Bình run như giẻ, miệng mấp máy hồi lâu cũng không thốt lên nổi một câu hoàn chỉnh.

An Lạc hầu Bàng Dục ở một bên lại mở miệng nói trước: “Lý Thanh Bình, ngươi ngẩng đầu lên nhìn xem còn ai nữa đang ngồi trên công đường?”.

Lý Thanh Bình lúc này mới ngẩng lên, vừa thấy Bàng thái sư ngồi bên hông công đường lập tức biến sắc, mồ hôi to như hạt đỗ chảy đầy đầu.

“An Lạc hầu gia, bản phủ còn chưa cho người trả lời!”, Bao đại nhân nghiêm mặt, trầm giọng quát.

“Bao đại nhân”, Bàng Dục cười lạnh nói, “Bản hầu chỉ nhớ Lý đại nhân và gia phụ quen biết nhau từ trước, cha mẹ của Lý đại nhân và gia phụ cũng là bạn thế giao, bởi vậy mới muốn nhắc nhở Lý đại nhân trước khi chết nhìn cổ nhân một chút mà thôi”.

“Bàng Dục!”, Bao đại nhân đột nhiên giận dữ quát lên, “Nếu người còn nhiều lời thì đừng trách bản phủ tội người tội náo loạn công đường!”.

Bàng Dục nhướng mày cười lạnh, không nói tiếp nữa.

Kim Kiên đứng phía trước nên nhìn thấy rất rõ, mặc dù Bao đại nhân quát An Lạc hầu không được nói, nhưng lại chậm mất nửa bước. Từ khi Bàng Dục nhắc nhở người nhà Lý Thanh Bình và Bàng thái sư có quan hệ, sắc mặt Lý Thanh Bình liền biến đổi dữ dội, lúc này đã như tờ giấy rồi.

Quay đầu nhìn Bao đại nhân, chỉ thấy sắc mặt Bao đại nhân sầm xuống, đôi mày nhíu chặt lại thành một đường. Lại nhìn sang Công Tôn tiên sinh bên mé kia, sắc diện cũng không tốt. Về phần Triển Chiêu, không cần ngẩng đầu nhưng thấy người bên cạnh nắm chặt Cự Khuyết, chặt đến nỗi các khớp ngón tay trở nên trắng bệch, liền biết sắc mặt vị Ngự tiền tứ phẩm hộ vệ khó coi đến cỡ nào.

Kim Kiên thầm thở dài một tiếng, nghĩ: Aizz, chuyện nhà Lý Thanh Bình và con của con kia có quan hệ chưa chắc là sự thật, nhưng người nhà Lý Thanh Bình bị con của con đem ra làm chiêu bài uy hiếp, việc đó thì chắc đến tám phần. Quả nhiên con của con này quá gian xảo, phiền phức to rồi đây...

Về phần Lý Thanh Bình tri phủ Trần Châu, mặt cắt không còn giọt máu, mồ hôi to như hạt đỗ tủa ra, ba chòm râu cũng theo da mặt không ngừng rung rung, nửa chữ cũng không thốt lên nổi.

Bao đại nhân vỗ mạnh kinh đường mộc, cao giọng quát: “Lý Thanh Bình, bản phủ hỏi, tại sao không trả lời?”.

Lý Thanh Bình lúc này mới hoàn hồn, vội dập đầu xuống đất, run rẩy đáp: “Bẩm... bẩm đại nhân, đại hạn ở Trần Châu, phạm quan không... không báo lên triều đình kịp thời là do phạm quan không làm tròn bổn phận, phạm quan xin nhận tội, tất cả xin đại nhân xử trí...!”.

Những lời này vừa thốt ra, trên công đường đột nhiên lặng như tờ.

Lát sau mới nghe Bàng thái sư cười phá lên: “Khứa khứa, Bao đại nhân, tri phủ Trần Châu đã nhận tội trước vương pháp, ngài còn chưa dùng đến trảm đao của Khai Phong phủ sao?”.

Bao đại nhân im lặng một chút, mới nhìn Bàng thái sư một cái, rồi nhìn sang Lý Thanh Bình hỏi: “Lý Thanh Bình, người thân là tri phủ, Trần Châu đại hạn, chuyện lớn như thế, có sao lại không báo lên kịp thời?”.

“Việc này, việc này...”, Lý Thanh Bình quỳ rạp trên đất, toàn thân run rẩy không ngừng, nhưng vẫn một mực đáp: “Phạm quan nhận tội, tất cả xin đại nhân xử trí”.

Kim Kiên thấy vậy, nhất thời tim lạnh đi một nửa, thầm nghĩ: Tiêu rồi, Lý Thanh Bình đã ăn quả quyết tâm nên lòng dạ cứng rắn như thép, mới nhất định làm con dê thí mạng, vở kịch này không xướng tiếp được nữa rồi.

Bao đại nhân ngồi giữa công đường, cau mày không nói lát sau mới cao giọng: “Người đâu, giải Lý Thanh Bình tri phủ Trần Châu về đại lao, canh giữ cẩn thận”.

Hai sai dịch liền bước lên giải Lý Thanh Bình đi.

An Lạc hầu Bàng Dục đứng giữa công đường, cười nhạt một tràng, mở miệng nói: “Bao đại nhân, hiện giờ có thể để bản hầu hỏi phủ rồi chứ?”.

Chát! Kinh đường mộc vang lên, đôi mày của Bao đại nhân rung lên, ánh mắt sắc bén như có điện, cao giọng quát: “An Lạc hầu Bàng Dục! Người ở Trần Châu, làm hại thôn xóm, coi muôn dân như cá thịt; tự

ý dựng Nhuyễn Hồng đường, giam cầm nữ tử con nhà lành, thỏa sức vui thú; giấu giếm tình hình hạn hán không báo, khi quân phạm thượng, dẫn tới đâu đâu cũng có thảm cảnh tiếng than dậy trời, thảm thiết khôn cùng; tội tội thành hàng, chồng chồng chất chất, trời người cùng cảm phần, người chớ có cho rằng bản phủ không làm gì được người, nên nhớ có cái gọi là ‘lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà khó lọt’, bản phủ nhất định sẽ bắt người nhận tội trước vương pháp!”.

An Lạc hầu cười nhạt một tiếng, ôm quyền nói: “Bao đại nhân, những việc ngài nói, có chứng cứ không?”.

Bao đại nhân trừng mắt đáp: “Bản phủ nhất định sẽ điều tra ra chứng cứ, khiến người tâm phục khẩu phục!”.

“Bản hầu xin đợi!”

Bao đại nhân vỗ kinh đường mộc: “Người đâu, đưa An Lạc hầu về sương phòng, bãi đường!”.

“Bao đại nhân!”, Bàng thái sư đứng lên, cao giọng, “An Lạc hầu còn chưa định tội, có sao không thể về phủ Hầu gia?!”.

“Bàng thái sư, An Lạc hầu tuy chưa bị định tội, nhưng vẫn thuộc hàng nghi phạm, tất nhiên không thể hồi phủ!”

“Bao Hắc Tử...”, Bàng thái sư giận dữ thở phì phì đến rung cả râu, định tiến lên tranh cãi.

Bàng Dục trên công đường lại thông thả mở miệng nói: “Cha, nếu Bao đại nhân đã mời con làm khách trong phủ nha, con liền ở lại đây mấy ngày nào có xá gì”.

Dứt lời còn cười lạnh một tràng rồi mới theo nha dịch rời khỏi công đường.

Bàng thái sư thấy vậy cũng không nói nhiều nữa, hừ lạnh một tiếng, mang gia đình nghênh ngang bỏ đi.

Chúng bách tính ngoài cửa công đường thấy vậy, nhất thời than thở không thôi, từ từ tản đi, chỉ còn lại chúng nhân Khai Phong phủ đứng trên công đường.

Bao đại nhân đứng sau bàn xử án, chau mày trầm ngâm, không nói một lời.

Công Tôn tiên sinh thấy thế liền bước lên vài bước, giọng nói: “Đại nhân, theo ý của học trò, nếu muốn trị tội Lạc hầu, e là phải bàn bạc kỹ lưỡng mới được”.

Bao đại nhân khe khẽ gật đầu, quay lại nói với mấy người bên cạnh: “Theo bản phủ đến phòng khách, sau đó bàn bạc tiếp”.

Bốn đại Hiệu úy, Công Tôn tiên sinh, Triển Chiêu nhất nhất chấp tay thi lễ đáp ứng, rồi theo Bao đại nhân đi ra hậu đường.

Kim Kiên thấy đội hình như vậy, nhất thời sáng tỏ, thầm nghĩ: Chắc chắc, lại là hội nghị của các nhân vật thành tinh trong Khai Phong phủ, nom có vẻ chẳng hay ho gì đâu. Ai chà, một nhọc mấy ngày trời, eo nhức, lưng đau, bây giờ bãi đường kết thúc công việc rồi, mình vẫn nên tìm chỗ nào ngủ một giấc, bồi bổ lại tinh thần, đó mới là nhiệm vụ hàng đầu.

Nghĩ vậy, Kim Kiên liền khê khàng xoay người, định đi về phía cửa lớn.

Nhưng vừa mới đi được hai bước thì bỗng nghe một âm thanh sang sảng vang lên phía sau lưng: “Kim bổ khoái, phòng khách nên đi hướng này”.

Hả...

Da mặt Kim Kiên co rúm lại, cả người cứng ngắc từ từ quay lại, nhìn bóng dáng áo đỏ trắng như cán bút, bất đắc dĩ nói: “Triển đại nhân, hình như thuộc hạ không...”.

“Kim bổ khoái”, Công Tôn tiên sinh cũng quay người nói với Kim Kiên: “Thời gian cấp bách, chớ nên lề mề”.

“... Thuộc hạ tuân lệnh.”

Kim Kiền y như quả cà héo, cúi đầu ủ rũ đi theo mấy người họ, lệt xệt đi về phía hậu đường, vừa đi vừa lẩm bẩm trong lòng:

Hừ hừ, hôm nay rời giường quên không xem Hoàng lịch[2], mình dám lấy sự tôn nghiêm của người hiện đại ra mà cựa trên Hoàng lịch hôm nay nhất định sẽ viết là:

Hợp: Mọi việc đều không hợp

Kỵ: Động vật họ Mèo

[2] Hoàng lịch: Tương truyền là do Hoàng Đế, tức Hiên Viên Hoàng Đế vị vua thủy tổ của Hoa Hạ, sáng tạo nên, trong đó ghi lịch canh tác thời vụ của nông dân, Hoàng lịch là cơ sở để tạo nên Nông lịch của Trung Quốc sau này.

36. Q.2 - Chương 16

Nhuyễn Hồng đường không bắt mà tan.

Bất đắc dĩ lại thăm Hầu phủ.

Mọi người vội vàng theo Bao đại nhân đến phòng khách trong hậu đường. Bao đại nhân ngồi giữa phòng, Công Tôn tiên sinh, Triển Chiêu đứng hai bên, tứ đại Hiệu úy thì hộ vệ ở bốn phía, Kim Kiền là người cuối cùng bước vào phòng, vừa bước vào cửa đã thấy thế trận hiện tại vô cùng bức người, liền vội vàng đứng ngay vào góc cửa, cúi đầu cụp mắt, nhất quyết đem mình biến thành đồ trang trí trong phòng.

Bao đại nhân ngồi an ổn giữa phòng, nhíu chặt đôi mày, nhìn một vòng, cuối cùng đưa mắt nhìn Công Tôn tiên sinh, nói: “Công Tôn tiên sinh, theo ý tiên sinh, án của An Lạc hầu nên xử trí thế nào?”

“Đại nhân”, Công Tôn tiên sinh khẽ thi lễ đáp, “Lý Thanh Bình, tri phủ Trần Châu lúc lên công đường liền đổi lời khai, rõ ràng là chịu sự áp chế của An Lạc hầu cùng Bàng thái sư hiện giờ nếu muốn để y lên công đường làm chứng, vạch rõ tội trạng của An Lạc hầu Bàng Dục e rằng rất khó”.

Bao đại nhân cau mày nheo mắt, im lặng một lát, lại nói: “Vậy theo như tiên sinh nhận định, án này nên bắt tay từ đâu?”

Công Tôn tiên sinh sắc mặt lộ vẻ khó xử, do dự nói: “An Lạc hầu giấu giếm tình hình hạn hán không báo, tuy là tội khi quân, nhưng chỉ có mình tri phủ Lý Thanh Bình biết rõ sự tình, hiện giờ đã phản cung, ngắt nối lại không có chứng cứ; mà An Lạc hầu ở Trần Châu làm bao chuyện trái vương pháp vi phạm kỷ cương, tất sẽ khiến kẻ khác căm giận, nhưng hiềm vì thân phận đặc thù của An Lạc hầu, hần là quốc cữu đương triều, một tay che trời, nào ai dám đứng ra làm chứng? Nay lại thêm Bàng thái sư ở một bên gây trở ngại, chứng cứ càng khó tìm; cho dù đại nhân tiếp tục thẩm vấn, e là cũng chỉ phí công”.

Triển Chiêu nghe xong, nắm chặt Cự Khuyết, chấp tay bước lên, cất cao giọng nói: “Lẽ nào để An Lạc hầu tiêu dao ngoài vòng pháp luật?!”

Công Tôn tiên sinh ngược lên nhìn Triển Chiêu một cái, đôi mày cau chặt, nhưng không đáp.

Bao đại nhân thấy tình huống như vậy, mi tâm càng nhíu chặt hơn, cúi đầu không nói.

Trong phòng khách, nhất thời tĩnh lặng một mảnh.

Trương Long đứng một bên rốt cuộc kích động, vọt lên một bước cất tiếng: “Đại nhân, An Lạc hầu ở Trần Châu ngang ngược làm cản coi trời bằng vung, tội ác ngập trời, thuộc hạ cho dù phải liều mạng cũng phải làm cho An Lạc hầu chịu tội trước vương pháp!”

Vương Triều, Mã Hán, Triệu Hổ cũng đồng thời bước lên một bước, ôm quyền cao giọng nói: “Đại nhân, chúng thuộc hạ nguyện từ quan, cho dù phải liều mạng cũng phải để An Lạc hầu chịu tội trước vương pháp”.

Dứt lời tất cả cùng xoay người xông ra phía cửa, rất có khí thế đi liều mạng, khiến Kim Kiền đứng cạnh lão đảo suýt ngã.

“Quay lại!”

Bao đại nhân trầm giọng quát một tiếng, tức giận mắg, “Bốn người các người theo bản phủ đã nhiều năm, vì sao vẫn kích động nóng nảy như vậy?”.

“Đại nhân..”, bốn người họ quay lại, chấp tay vốn muốn tranh luận, nhưng vừa thấy thần sắc của Bao đại nhân thì nửa câu cũng không thốt ra nổi, chỉ đành lui sang một bên đứng.

Kim Kiên đỡ lấy thất lưng bị đụng đau, cẩn thận lết vào trong phòng, lòng thầm oán giận:

Hự hự, hôm nay cũng chẳng biết là động vào cái gì mà đen vậy, đi đến chỗ nào phong thủy cũng đều không tốt cả, mới rồi đứng sau Tiểu Miêu, vô duyên vô cớ bị vạ lây bởi nộ khí của lão cua già; bây giờ đứng cạnh cửa cũng thiếu chút nữa bị Tứ đại kim cương xô vẹo cả eo... Không được, mình sao có thể ngồi chờ chết chứ, vẫn nên tìm chỗ khác có phong thủy tốt thì hơn.

Nghĩ vậy, Kim Kiên vội ngẩng lên quan sát sắc diện mọi người trong phòng khách, chỉ thấy Bao đại nhân sắc mặt sầm sì; Tứ đại kim cương cả người cứng ngắc, rục rịch như muốn hành động; Triển Chiêu hai mắt càng sâu đen, sát khí trùm thân, rất có dấu hiệu nổi bão; nhìn đi nhìn lại, chỉ có Công Tôn Trúc Tử tuy rằng vẻ mặt không tốt nhưng cũng hơn mấy người kia, coi như bình tĩnh đi.

Chắc, lão Bao mình không thể chọc vào, Tứ đại kim cương không chạm được, Tiểu Miêu thì mình không có gan động đến... Hừm hừm, Công Tôn Trúc Tử, một thư sinh, sức trời gà không chặt, cho dù có nổi giận hay gì đi nữa thì mình vẫn có thể an toàn mà thoái lui được.

Kim Kiên nhìn một vòng, lập tức quyết đoán, dịch dịch mấy bước chân chuyển qua đứng sau Công Tôn tiên sinh, đứng vững rồi lòng mới yên tâm vài phần.

Chẳng ngờ người còn chưa ổn định đã thấy Công Tôn tiên sinh phía trước đột nhiên quay đầu lại, cất tiếng: “Kim bồ khoái lúc này đến đứng cạnh tại hạ, chẳng lẽ Kim bồ khoái đã có diệu kế?”.

Oh my God!

Kim Kiên thoáng cái hai mắt tròn tròn, các biểu bì khắp trên người đều co rúm lại, nháy mắt tim đã lạnh đi nửa phần.

Lại thấy mọi người trong sảnh, ánh mắt sáng rực đều bắn chiu chiu về phía này, dường như phải bắn thủng mấy chỗ trên người mình mới cam tâm ấy.

Kim Kiên bị nhìn đến mức da đầu phát run, bất giác mấp máy miệng một chữ cũng không thốt lên được.

“Kim bồ khoái, nếu có diệu kế, chi bằng nói ra để mọi người cùng nghiên cứu bàn bạc một phen”, Công Tôn tiên sinh ở bên tiếp tục quạt thêm chút gió, thổi thêm tí lửa.

Thoáng cái ánh mắt mọi người càng trở nên nóng bỏng.

Kim Kiên chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh túa ra trên trán, lại cảm giác kiểu tình huống thế này dường như rất quen thuộc, nhất thời khiến Kim Kiên có chút đỡ khốc đỡ cười.

Hự hự, lẽ nào mình dường dường một người hiện đại thế này, bị cây gậy trúc trước mắt hành hạ nhiều mà đâm ra lại có khuynh hướng “thích bị ngược đãi” rồi?

... Khoan đã, không lâu trước đây đúng là có gặp tình huống tương tự... Hình như là lúc Bao đại nhân phái mình theo Tiểu Miêu và Tứ đại kim cương đi Trần Châu tra án. Nói mới nhớ, vụ án điều tra lúc đó dường như là: Thạch tín... Trương cái gì Đức ấy nhỉ... Thu Nương...

À há!

Trong đầu Kim Kiên lóe lên một ý nghĩ, hai mắt sáng rực buột thốt: “Bẩm đại nhân, chỉ là thuộc hạ đột nhiên nhớ đến còn có một vụ án nữa mà đại nhân vẫn chưa điều tra rõ”.

Bao đại nhân nghe vậy liền sững sốt, hỏi: “Án nào vậy?”.

Kim Kiên ôm quyền bước lên, tiếp tục nói: “E là đại nhân đã quên rồi, còn có vụ án Trương Tụng Đức mưu sát Hoàng Đại Hổ vẫn chưa điều tra được”.

Những lời này vừa thốt ra, mọi người như bưng tỉnh ngộ.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh thoát cái hai mắt liền phát sáng, lập tức quay người nói với lão Bao: “Theo như điều tra trước đây của Triển hộ vệ, An Lạc hầu và vụ án Trương Tụng Đức hạ độc hại chết chồng của Thu Nương nhất định có liên quan với nhau. Nếu bắt tay từ vụ án này, thì sẽ có mấy người như Hoàng thị, Thu Nương và Trương Tụng Đức làm chứng, nếu đã như thế thì tội chứng An Lạc hầu tự ý dựng Nhuyễn Hồng đường, giam cầm con gái nhà lành, luyện chế xuân dược, coi muôn dân như cá thịt đã rõ ràng rành. Tuy An Lạc hầu có thể thoát được tội giấu giếm tình hình hạn hán, khi quân phạm thượng, nhưng nếu đem những hành vi phạm tội này ra phán xử nhất định sẽ đưa được An Lạc hầu ra chịu tội trước vương pháp”.

Bao đại nhân nghe vậy, sắc mặt liền hoàn hoàn phân nửa, ánh mắt hướng sang Kim Kiền mang theo vẻ tán thưởng, nói: “Không câu nệ hình thức, không bó buộc cách thức, Kim bồ khoái thật sự là tâm tư mẫn tiệp”.

Mọi người nghe xong, ai cũng tán thưởng nhìn Kim Kiền.

“Đại nhân quá khen rồi, có thể vì đại nhân mà phân ưu, quả thực là may mắn của thuộc hạ”, Kim Kiền cười khan hai tiếng, vội chấp tay thi lễ đáp.

Chỉ là trong một chớp mắt khom người, dường như nàng thoáng thấy khóe miệng Công Tôn Trúc Tử hơi nhếch lên, sao cứ thấy có cảm giác gai mắt quen thuộc thế.

Hừ hừ... Không hay rồi, không hay rồi...

Bao đại nhân tay vuốt chòm râu đen nhánh, gật gật đầu, nghiêm sắc mặt nói: “Công Tôn tiên sinh, lập tức phái người truyền Trương Tụng Đức đến phòng khách hỏi chuyện”, rồi đưa mắt nhìn Triển Chiêu cao giọng nói: “Triển hộ vệ nghe lệnh, bản phủ lệnh cho người dẫn Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hồ lập tức đến Nhuyễn Hồng đường cứu Hoàng thị, Thu Nương ra đưa về để bản phủ hỏi chuyện, không được có sai sót”.

“Thuộc hạ tuân lệnh!”, năm người Triển Chiêu lập tức bước lên, chấp tay lĩnh mệnh, Công Tôn tiên sinh cũng vội vã đi ra cửa.

Kim Kiền vừa thấy mấy người họ sắp sắp giữa giữa, cuối cùng cũng không rảnh để bận tâm đến mình, lúc này mới thở phào một cái, nghĩ bụng: Ai da, mấy vị ôn thần đại gia này mau mau xuất môn đi công cán đi, để mình còn được dễ thở.

Nhưng mắt thấy mấy người họ sắp bước ra khỏi cửa, thì Triển Chiêu đột nhiên dừng lại, quay người chấp tay hướng Bao đại nhân nói: “Đại nhân, thuộc hạ còn muốn dẫn theo một người”.

Bao đại nhân trước sững sốt, sau lại cười, nói: “Là bản phủ sơ suất, phải chăng Triển hộ vệ muốn dẫn Kim bồ khoái cùng đi?”.

Không... không phải chứ?!

Da mặt Kim Kiền gật gật, mắt thấy vị Ngự tiền hộ vệ danh chấn thiên hạ kia vẻ mặt nghiêm túc gật đầu, sau lưng bốn vị Hiệu úy lại cũng đồng thời gật đầu, động tác đều tăm tắp, hết như đã tập luyện từ trước vậy.

Giá họa! Tuyệt đối là giá họa tập thể, nhất định là mấy tên này không vừa ý chuyện vừa rồi lão Bao khen ngợi mình, một thanh niên tứ hữu thời hiện đại, nên mới ôm lòng bất mãn, đổ kị anh tài!

Công Tôn tiên sinh vốn đã đi tới cửa cũng quay lại thi lễ, bổ thêm đá xuống giềng: “Triển hộ vệ quả nhiên suy nghĩ chu đáo, An Lạc hầu là kẻ xảo quyệt nham hiểm, chứng cứ trong Nhuyễn Hồng đường e là không dễ tìm, Kim bồ khoái tâm tư mẫn tiệp, nhất định có thể giúp Triển hộ vệ một tay”.

Bao đại nhân vuốt râu gật đầu, ánh mắt chuyển sang Kim Kiền, nói: “Kim bồ khoái...”.

“Thuộc hạ nguyện theo Triển đại nhân cùng đi, nhất định sẽ đưa được Thu Nương trở về!”

Kim Kiền bước một bước dài lên trước, ôm quyền thề sắt son, nhưng trong lòng lại không ngừng kêu khổ: Hức hức, dù sao thò cổ ra cũng bị một đao, rút cổ lại cũng bị một đao, đằng nào cũng thế, mình đành phải chủ động đứng ra nhận nhiệm vụ, sau này cũng coi như danh chính ngôn thuận xin thêm chút phí tăng ca.

Nói rồi Kim Kiền liền đeo lên bộ mặt thà chết không sờn đi đến trước mặt Triển Chiêu, chấp tay thi lễ.

Triển Chiêu khẽ gật đầu, quay người phát vạt áo, đi thẳng ra cửa, tứ đại Hiệu úy theo sát sau đó, Kim Kiền đi sau chót, lưng cũng thẳng như cán bút, chỉ là vừa ra khỏi cửa một cái, khuất khỏi tầm mắt Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh, hai vai Kim Kiền liền rũ xuống y như quả cà héo, rụt thành một cục, thất thểu bước đi.

Hừ hừ, quả nhiên là nên đổi công tác đến phủ Thái sư...

Đến Nhuyễn Hồng đường thăm lại chốn xưa, mặc dù chỉ mới cách có mấy ngày nhưng Kim Kiền lại thấy lòng buồn ngủi vô hạn, kích động vạn phần, muôn vàn cảm xúc trào dâng dồn nén lại thành một câu:

Thu Nương chẳng biết nơi nao, mặc cho nha dịch lao xao đứng nhìn.

Bà nó, một tòa Nhuyễn Hồng đường to như vậy, nhưng đừng nói cái gì mà “Xuân Nương” hay “Thu Nương” đến cả bóng ma cũng chả có.

Kim Kiền đứng giữa đình viện trong Nhuyễn Hồng đường, cho hai tay vào trong ống tay áo, ngẩng đầu lên nhìn trời, miệng thì lầm bầm: “Tục ngữ nói: Ông trời lúc nắng lúc mưa[1]. Mới ban ngày còn nắng chói chang, ai có thể ngờ được đến đêm mây đen lại che lấp mặt trời, đến sao cũng không có ánh sáng”.

[1] Trích trong câu: Ông trời lúc nắng lúc mưa, đời người may rủi sớm trưa khôn lường.

Chắc chắn, hứng thứ gió này vào lúc nửa đêm, thật có thể làm cho tế bào văn học dày công tu dưỡng của mình lạnh đến tỉnh lại... Lạnh quá đi...

Kim Kiền không khỏi giật mình đánh thót một cái, ánh mắt nhìn đến năm bóng người trước mặt.

Triển Chiêu thân thẳng như cán bút, một thân quan bào đỏ rực, múa lượn theo gió, tứ đại Hiệu úy đứng sau, sừng sững tựa núi. Nhìn từ xa đúng thực có vài phần phong thể của: “Gió hiu hiu hề nước sông Dịch lạnh ghê[2]”.

[2] Trích từ hai câu “Gió hiu hiu hề nước sông Dịch lạnh ghê. Tráng sĩ một đi không trở về” của Kinh Kha ứng tác với bạn đi tiền, bên dòng sông, trước khi lên đường sang Tần hành thích vua Tần.

Kim Kiền thăm thở dài, nghĩ bụng:

Ài ài, vốn chỉ mong đến Nhuyễn Hồng đường cứu được Hoàng thị, Thu Nương ra để có người làm chứng, chẳng ngờ cái Nhuyễn Hồng đường này lại vườn không nhà trống, tìm khắp trong viện từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên, khắp các góc ngách, lẫn lộn cả một buổi chiều thêm nửa buổi tối nữa, nhưng đến cả một con vật bé tí có thể thở được cũng không tìm thấy chứ đừng nói đến cái gì như các dân nữ con nhà lành bị cưỡng đoạt. Thôi không tìm thấy người cũng coi như chuyện tốt, cuối cùng cũng có thể kết thúc công việc về phủ sớm một chút, ăn bữa tối, nhưng...

Kim Kiền đi lên trước thăm dò, ngó thấy sắc mặt Triển Chiêu, không khỏi giật mình đánh thót một cái.

Chỉ thấy đôi mày liễu mác nhuốm sương của Triển Chiêu đang cau chặt, đôi con ngươi lấp lánh như ngập tràn băng lạnh, đôi môi mỏng mím chặt, Cự Khuyết trong tay lạch cạch rung động, bốn vị Hiệu úy phía sau cũng chìm trong sâu não, mây đen đầy đầu.

Ôi ôi, nếu cứ như thế này, mấy tên kia nổi khùng lên, đem Nhuyễn Hồng đường phá nát chỉ là chuyện nhỏ, nhưng nếu làm bị thương đến mình, đường đường một người hiện đại thì không hay lắm đâu.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền liền đi mấy bước đến bên Triển Chiêu do dự một lát mới nói: “Triển đại nhân, hiện giờ trong Nhuyễn Hồng đường đã không tìm được nhân chứng, chỉ bằng chúng ta quay về phủ nha trước, sau đó bàn bạc với Công Tôn tiên sinh rồi tính tiếp”.

Triển Chiêu nghe xong lại không có chút xú cử động nào đôi mắt đen huyền chứa ánh sáng, chậm chậm y quét một vòng trong viện, thông thả nói: “Kim bồ khoái, theo ý Kim bồ khoái trong thành Trần Châu này, nếu muốn giấu người, thì nên giấu ở đâu mới là an toàn nhất?”.

“Hả?”, Kim Kiền nghe mà sửng sốt, ngược mắt lên nhìn, nhất thời ngơ ngẩn.

Chỉ thấy Triển Chiêu đôi con ngươi đen láy sáng lấp lánh, nhìn chăm chăm vào trời đêm, mới nhìn thì ngỡ ánh mắt sắc như dao, nhưng nhìn lần nữa thì lại thấy trầm tĩnh như đêm tối.

Kim Kiền cảm thấy tim mình nảy lên một cái, buột thốt theo phản xạ có điều kiện: “Tất nhiên là giấu ở chỗ không thể lục soát, tra khám là an toàn nhất...”.

Vừa nói được nửa câu, Kim Kiền đột nhiên cảm thấy không ổn, lập tức bừng tỉnh, cao giọng thét lên: “Triển đại nhân, không phải ngài muốn đi đến phủ Hầu gia thăm viếng đó chứ?!” , bụng thì nghĩ: Này này, Tiểu Miêu ơi là Tiểu Miêu, lần trước đến thăm viếng phủ Hầu gia, thiếu chút nữa thì cái mạng nhỏ của tôi đi đứt, bây giờ mặc dù phủ Hầu gia không có con của con kia ở nhà, nhưng lại có một con của già trấn giữ, hệ số nguy hiểm tăng lên gấp bội đấy!

Triển Chiêu gật đầu nói: “Triển mỗ đang có ý này”.

“Triển đại nhân!”, còn chưa đợi bốn vị phản ứng, Kim Kiền đã lập tức kêu to. “Chúng ta không có bằng chứng chứng minh người trong Nhuyễn Hồng đường bị giấu trong phủ Hầu gia, cứ tùy tiện đến thế này, nếu bị người ta phát hiện thì tội danh tự ý xông vào phủ Hầu gia chúng ta không gánh nổi đâu!”.

Kim Kiền vừa nói vừa quay sang đánh mắt ra hiệu cho Tứ đại kim cương, thầm kêu: Bốn tên lỗ mãng này, còn không mau khuyên nhủ cái con mèo cứ thích tận trung với chức trách một cách thái quá này đi, lẽ nào thật sự muốn mọi người cột chung lại rồi tự đi vào chỗ chết sao?

Nhưng bốn vị Hiệu úy lại như bị điểm huyệt, chỉ nhìn chằm chằm vào Tứ phẩm hộ vệ trước mặt, hoàn toàn không nhìn thấy ánh mắt của Kim Kiền.

Triển Chiêu từ từ quay người, đôi con ngươi sáng lấp lánh quét qua mọi người, trầm giọng nói:

“An Lạc hầu nham hiểm xảo quyệt, rất có thể đã dự liệu tới việc chúng ta đến Nhuyễn Hồng đường tìm chứng cứ nên mới có hành động này. Có điều An Lạc hầu bị bắt trong thời gian ngắn, những người trong Nhuyễn Hồng đường e là vẫn chưa đưa đi được xa mà vẫn giấu ở trong thành. Chúng ta phải mau chóng tìm kiếm, nếu để chậm trễ lâu ngày ắt sẽ phát sinh biến cố”.

Ngưng một chút, Triển Chiêu lại nói: “Vả lại việc này rất nguy hiểm, nếu hồi phủ bẩm báo đại nhân, rồi lại xảy ra sơ suất, e sẽ liên lụy đến đại nhân, lúc này cứ tự ý đến, nếu không thể thoát ra an toàn, hết thấy trách nhiệm sẽ do Triển mỗ một mình gánh chịu... Mấy vị nếu không muốn đi cùng, Triển mỗ tuyệt không miễn cưỡng”.

Nói rồi, Triển Chiêu ôm kiếm thi lễ.

Gió đêm thổi mạnh, xua tan mây, mặt trăng lại lộ ra, sáng vàng vạc chiếu tỏ mặt đất, Triển Chiêu một thân quan bào đỏ bay bay, làm nổi bật đôi mày lưỡi mác, cặp mắt thâm sâu như biển, thân hình bất động vững vàng tựa núi.

Bốn vị Hiệu úy làm sao chống lại sự mê hoặc của mỹ sắc như vậy, nhất thời tám con mắt hơi đỏ, đồng thời ôm quyền bước lên, cao giọng nói: “Chúng thuộc hạ nguyện đi theo trợ giúp Triển đại nhân!”.

Một giọt mồ hôi lạnh lăn từ trán xuống, Kim Kiền gơ tay lạng lẽ lau trán, thầm nghĩ: Con mèo này thực quá lợi hại, chiến thuật đánh vào tâm lý đã luyện đến độ thành thục rồi, lại thêm đúng vào thời điểm mấu chốt sử dụng cả “Mỹ miêu kế”. Chắc chắn, lẽ nào mình, một thanh niên tứ hữu thời hiện đại với chỉ số IQ và EQ tràn trề, lại phải cùng đám cổ nhân ăm đầu này đi vào chỗ chết? Không phù hợp với hình tượng một người có IQ cao như mình! Hiên thân lại còn không có lợi cho bản thân...

... Khoan đã, có lợi cho bản thân! Phủ Hầu gia... tìm kiếm...

He he...

Hai mắt Kim Kiền híp lại, tinh quang trong mắt bắn ra bốn phía, khóe miệng nhếch lên ba phân, cũng vội bước lên ôm quyền cao giọng nói: “Thuộc hạ cũng nguyện đi theo trợ giúp Triển đại nhân!”.

“Được!”

Đôi mày lưỡi mác của Triển Chiêu rung lên, tay nắm chặt Cự Khuyết, xoay người, bóng hình màu đỏ trắng như cán bút, thân từng, dẫn đầu mấy người họ đi ra khỏi cửa, thẳng hướng phủ Hầu gia.

Kim Kiên đi theo sau rớt, không ngừng cười trộm, thầm tính toán: Tìm kiếm trong phủ Hầu gia bằng vớ vét kho vàng, bằng kiếm đầy túi riêng, bằng từ đủ ăn đủ mặc thẳng tiến lên phú hào, bằng từ nay về sau nằm ăn rồi chờ chết... Hê hê, một vụ làm ăn hời như vậy sao mình không sớm nghĩ ra nhỉ?!

Phủ Hầu gia nằm ở hướng chính nam của Trần Châu, tựa bắc quay mặt về nam, phong thủy đắc địa bậc nhất, ngôi xanh cột đỏ, đỉnh các sừng sững trong mây, so sánh với những ngôi nhà tồi tàn lụn bại của dân cư xung quanh, thì đúng là cảnh tượng “sùng kính thay cửa son tựa máu, ngoài kia bách tính lê dân lệ đổ tràn mi”.

Mấy người đi nhanh tới bên ngoài phủ, quan sát bốn xung quanh, chỉ cảm thấy phòng ốc trong phủ Hầu gia nhiều vô số kể, rất nhiều nơi có thể giấu người. Triển Chiêu lập tức quyết đoán, lệnh cho hai người một tổ, chia nhau ra xâm nhập vào phủ tìm kiếm.

Kim Kiên nghe mà thấy cầu còn không được, Triển Chiêu chưa nói xong đã vội gật đầu phụ họa, thầm nghĩ: Cái này đúng là trời giúp mình rồi! Cứ như thế thì việc vợ vét của cải châu báu mà thần không biết quỷ không hay chẳng phải dễ như trở bàn tay sao.

Nhưng những câu sau của Triển Chiêu đã lập tức đập nát cái kế hoạch tuyệt mỹ của Kim Kiên.

“Vương Triều, Mã Hán, hai người tìm ở tiền viện; Trương Long, Triệu Hổ, hai người tìm trong trung viện; bốn người nhất định phải nhớ kỹ, hành sự ngàn vạn lần phải cẩn trọng, nếu trước khi trời sáng mà vẫn không tìm được vật chứng, phải lập tức quay về phủ nha Trần Châu rồi bàn bạc tiếp.”

Kim Kiên nghe xong, lòng thấy không ổn: Tiêu rồi, nghe khẩu khí Tiểu Miêu, thì không phải mình và Tiểu Miêu sẽ thành một tổ chứ?! My God, như thế thì làm gì còn cơ hội mà vợ vét của cải?

Nghĩ vậy, Kim Kiên vội ôm quyền bước lên, cố gắng xoay chuyển tình thế: “Triển đại nhân, thuộc hạ cho rằng...”

“Kim bồ khoái”, Triển Chiêu hướng đôi mắt đen lấp lánh sang Kim Kiên, cắt ngang lời Kim Kiên “Hậu viện của phủ Hầu gia canh gác nghiêm ngặt, là nơi nguy hiểm nhất, mà trong sáu người, chỉ có Kim bồ khoái là có kinh công tương đương với Triển mỗ. Kim bồ khoái có bằng lòng đảm nhận trọng trách này không?”

“Khụ... thuộc hạ xin nghe theo sự sắp xếp của Triển đại nhân!”, hừ hừ, tôi dám không nghe mà được à?

Triển Chiêu gật gật đầu, phất tay ra hiệu. Sáu người lập tức phân thành ba tổ, xoay người đập tường, nhảy lên nóc nhà trong phủ Hầu gia, mỗi tổ theo hướng đã phân công mà đi.

Kim Kiên đi theo sau Triển Chiêu, chỉ mấy lần tung người đã đến được hậu viện của phủ Hầu gia, nằm rạp người trên nóc nhà trong viện đánh giá xung quanh, chỉ thấy trong này đèn đuốc sáng trưng, hộ vệ canh gác cứ mười mấy người một tổp, tuần tra đều đặn, so với tiền viện, trung viện thì nhiều hơn gấp bội.

Nhất thời Kim Kiên thầm đánh trống rút lui trong lòng, lén liếc Triển Chiêu bên cạnh một cái.

Chỉ thấy Triển Chiêu nhíu chặt mày một lát rồi đột nhiên ngón tay cử động, một luồng ánh sáng bạc theo tiếng mà xuất ra, vi vu một cái bắn vào cửa sổ gian chính trong hậu viện.

“Người đâu, có thích khách!”

“Bảo vệ Thái sư!”

Mấy tiếng kinh hô truyền ra, trong viện nhất thời biến thành một đồng hỗn loạn, các hộ vệ lập tức từ khắp nơi đổ về trước phòng, kín đặc viện, tên nào tên nấy như lâm đại địch, thần sắc vô cùng căng thẳng.

Kim Kiên, da mặt co rúm lại, ánh mắt nhìn chằm chằm vào người bên cạnh, thầm nghĩ: Tiểu Miêu cũng thật quá nghĩa khí đi, cho dù ngài và Tứ đại kim cương tình nghĩa còn kiên trinh hơn vàng bạc, nhưng cũng không đến mức làm cho tất cả hộ vệ trong phủ Hầu gia tê liệt về đây để bảo đảm bình an cho họ chứ?! Ngài là “Ngự Miêu”, “Thánh Miêu” có chín cái mạng rồi, còn tôi chẳng qua chỉ muốn làm một tiểu sai dịch bé nhỏ an phận sống tạm qua ngày, không muốn chết sớm đâu!

Triển Chiêu cảm nhận được ánh mắt của Kim Kiên, bất giác quay đầu, vừa thấy vẻ mặt của Kim Kiên, trước là hơi giật mình, sau lại khẽ cong môi, lắc lắc đầu.

Kim Kiền hai mắt mở to, thầm nghĩ: Tiểu Miêu ơi là Tiểu Miêu, vào giây phút sinh tử này, cho dù anh có sử dụng “Mỹ nhân kế” cũng vô dụng thôi. Tục ngữ nói: Tiền tài thực đáng quý, sắc đẹp giá càng cao, nếu mạng nhỏ gặp nguy, hai thứ đều bỏ đi! Tôi không thể theo hầu được!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền liền nhúc nhích người, những muốn chuồn thật nhanh, nhưng vừa mới cử động liền cảm thấy trên bả vai có một cổ kinh lực, mạnh mẽ ghì Kim Kiền nguyên tại chỗ.

Kim Kiền nghiêng đầu nhìn, đúng là “Miêu trảo” của ai đó đã vỗ chính xác vào vai mình.

Còn về phần Triển Chiêu, vẻ mặt nghiêm túc đang nhìn chăm chăm vào cửa gian chính trong viện.

Kim Kiền bất giác sửng sốt, cũng nhìn theo ánh mắt Triển Chiêu.

Chỉ thấy cửa gian chính mở toang, một người bước ra, tóc mai hai bên bạc trắng, khóe mắt xếch cao, chòm râu trắng phau múa lượn phát phơ, đó chính là thái sư đương triều, Bàng Cát.

Bàng thái sư nét mặt giận dữ, nhìn xung quanh viện một vòng rồi cao giọng quát: “Tụ tập ở đây làm cái gì? Còn không mau đi bắt thích khách?”, lại chỉ đội nhân mã ở phía bắc viện hét: “Mấy người các người ở trong này làm gì?! Còn không mau trở về canh gác?!”.

Đội đó vừa nghe lập tức thu binh khí lại, gấp rút chạy đi hướng khác.

Kim Kiền chỉ thấy cổ kinh lực trên vai mình biến mất, quay đầu nhìn thì thấy Triển Chiêu thân hình như mũi tên, lao vút theo đội nhân mã kia.

Kim Kiền suy nghĩ thật nhanh, liền hiểu ra, vội vàng phi theo sau, thầm nghĩ:

Lão của này trong lúc tính mạng bị uy hiếp mà vẫn phái nhân mã trở về canh giữ, vậy thì vị trí mà chúng canh giữ tất phải quan trọng vô cùng, tám phần là nơi cất giấu tội chứng. Lo lắng căng thẳng cả nửa ngày, thì ra chỉ là ném đá hỏi đường, là kế ném ngói rụng ngọc đây mà, chắc chắn, con mèo này quả nhiên gian trá đáo để.

Hai người Kim, Triển rất nhanh đã thấy đội hộ vệ này và một đội khác tập hợp lại, cùng canh giữ trước một gian phòng. Hai đội hộ vệ này ít nhiều cũng phải trên dưới năm mươi người.

Kim Kiền hơi vươn cổ ra, nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy phía trên phòng có treo một tấm hoành phi, nhờ có ánh trăng mà nàng đọc rõ ba chữ: Hàn Mặc Hiên.

Thư phòng?

Kim Kiền bĩu môi, thầm nghĩ: Cái đám cổ nhân này, sao giấu thứ gì cũng đều chọn thư phòng nhỉ, quá thiếu sáng tạo. Nếu cho mình chọn, nhất định sẽ đặt ở phòng bếp, nhờ mà có xảy ra cái gì ngoài ý muốn, trong lúc chạy ra bên ngoài mang theo lương khô cũng tiện hơn mấy phần.

“Kim bỏ khoái, được hoàn dùng để làm cho người ta hôn mê lúc trước khi Kim bỏ khoái trị thương cho Triển mỗ, có còn không?”

Kim Kiền đang suy nghĩ vẩn vơ, hồn vía lang thang tận chín tầng mây, đột nhiên cảm thấy bên tai có một làn gió ẩm thổi tới, tiếp đó là câu hỏi nhỏ của Triển Chiêu theo phản xạ quay đầu lại, nhất thời chấn động đánh mất luôn nửa cái mạng.

Triển Chiêu vốn đang nói nhỏ bên tai Kim Kiền không ngờ Kim Kiền lại đột ngột quay đầu, đôi môi mỏng của Triển Chiêu vừa vắn lướt qua gò má Kim Kiền.

...

Ôi trời đất ơi!

Cho dù có muốn lãng mạn rô-man-tíc cỡ nào cũng không dám chọn Tiểu Miêu đầuuuu!!!

Hơn nữa có muốn lãng mạn cũng không nên chọn loại thời điểm này chứ aaaaa!!!

Mà quan trọng nhất là mình sẽ bị Cự Khuyết xử chết luôn á á á á!!!

Mắt thấy khoảng cách giữa mình và khuôn mặt tuần tú thoát cái đã biến sắc kia chỉ chưa đầy nửa tấc, mặt Kim Kiên cũng đồng thời trở nên xanh mét, dựng cả tóc gáy; vội vàng lùi ra sau một bước, luống cuống quơ quào lấy túi thuốc trong ngực áo ra, dốc mấy viên được hoàn, dâng lên trước mặt Triển Chiêu dáng vẻ vô cùng xun xoe, đầu cũng không dám ngẩng lên, chỉ lo cười nịnh, thấp giọng “Bẩm... bẩm Triển đại nhân, đây... tất cả chỗ này...”.

Cảm thấy mấy viên được hoàn trong tay bị lấy đi, vạt áo đỏ trước mắt thoát cái đã cách xa, sau đó là mấy tiếng trầm đục vang lên từ trong viện, Kim Kiên mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngước mắt lên nhìn vào trong viện, đúng lúc thấy Triển Chiêu một thân quan phục đỏ thẫm tiến vào thư phòng vạt áo còn tung bay, mà hộ vệ trong viện đều ngã gục trên đất.

Kim Kiên ngẩng đầu lau lau mồ hôi lạnh trên thái dương, thầm cảm thấy may mắn khi mình đã thoát được một kiếp, không dám chậm trễ, vội vàng trườn từ trên xà nhà xuống, cong người lao vào trong thư phòng.

Trong thư phòng tối đen như mực, nhờ ánh trăng chiếu vào mới có thể lơ mơ nhìn thấy bóng áo đỏ của Triển Chiêu đứng giữa phòng, lặng lẽ quan sát bốn phía.

Kim Kiên tất nhiên là không dám tiến lên, chỉ co mình lại bên cánh cửa, lẳng lặng nhìn khắp xung quanh.

Đến khi hai mắt từ từ quen với bóng tối, Kim Kiên mới nhìn rõ bài trí trong này.

Ngay phía trước, đặt một chiếc bàn vuông, hai bên là thái sư kỷ; bên trái cửa chính là thư án, bên trên bày thư phòng tứ bảo và giá để bút, mực. Phía sau thư án là giá sách kê sát tường, thư tịch xếp đầy. Trên tường phía bên phải thư phòng treo vô số thư họa đẹp lung linh, mặc dù không nhìn rõ nhưng cũng có thể suy đoán nhất định không phải vật tầm thường.

Mới nhìn một cái, cả gian thư phòng đã thu hết vào trong tầm mắt, đâu ra chỗ giấu người chứ?

“Kim bổ khoái”, Triển Chiêu đột nhiên cất tiếng, “qua đây nhìn xem”.

Kim Kiên bỗng chấn động tinh thần, ngước lên nhìn, Triển Chiêu đứng trước giá sách, không biết đang xem xét cái gì. Kim Kiên vội bước đến bên cạnh Triển Chiêu, cúi đầu nói: “Triển đại nhân có gì sai bảo?”.

“Người nhìn giá sách này đi, có chỗ nào không ổn không?”, âm thanh sang sảng vang lên trên đỉnh đầu.

Kim Kiên nghe mà sửng sốt, thầm nghĩ: Chắc chắc, nghe khẩu khí của Tiểu Miêu, cũng không khác gì lúc bình thường, xem ra mình có thể yên tâm rồi, nghĩ xem đường đường một Nam hiệp là nhân vật cỡ nào chứ, đương nhiên đã kinh qua vô số tình huống, chẳng qua chỉ là bị một tiểu sai dịch con con không cẩn thận ăn chút đậu phụ[3] mềm mềm thôi, chắc sẽ không để trong lòng đâu.

[3] Ăn đậu phụ: Từ lóng trong tiếng Trung chỉ tiếp xúc da thịt.

Nghĩ vậy, Kim Kiên mới đem quả tim mình đặt lại vào trong ngực, tập trung tinh thần xem xét giá sách trước mặt.

Giá sách được làm bằng gỗ đàn hương màu đen, bên trên chạm trổ công phu tinh tế, không cần hỏi cũng biết thứ này quý giá xa xỉ cỡ nào; thư tịch trên giá, được sắp xếp ngay ngắn gọn gàng, cuốn nào cũng như mới, không nghĩ cũng biết An Lạc hầu không thích đọc sách; tầng hai của giá sách, đặt mấy lọ hoa trạng trí, hoa văn tinh xảo mỹ lệ, chất sứ mịn màng tinh tế không cần đoán cũng biết chúng có giá trị liên thành.

Kim Kiên nhìn đến mức mắt cũng biến thành màu xanh, bàn tính trong bụng lạch cạch gõ thẳm tính toán, không tự chủ được vươn tay ra chạm vào bình hoa lớn nhất.

“Khoan đã”, Triển Chiêu đột nhiên đưa tay ngăn cánh tay vừa mới vươn ra của Kim Kiên, rồi cầm Cự Khuyết gỗ nhẹ vào bình.

Hết thấy đều không có gì xảy ra.

Kim Kiên lúc này mới hiểu, thầm nghĩ: Thì ra Tiểu Miêu coi cái bình hoa đó là cơ quan... chắc chắc, dùng bình hoa làm cơ quan, loại tình tiết nhảm chán này chỉ có trong những bộ phim truyền hình hạng ba mới xuất hiện thôi... Đợi đã, chi bằng đã sai thì cho sai luôn đi, tùy ý di chuyển đi chỗ khác, rồi chôm cái bình hoa quý mới không uống chuyện này chứ.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền liền lên tinh thần, xắn ống tay áo, bước lên ôm lấy bình hoa. Nhưng cái bình hoa đó giống như mọc rễ vậy, dùng sức thế nào cũng chẳng mấy may suy chuyển, Kim Kiền vật lộn cả một lúc lâu cũng không có tí xíu hiệu quả nào, không khỏi có chút tức giận, quay người một cái, đang định kêu cái vị Tứ phẩm hộ vệ nhân nhà đứng một bên xem náo nhiệt kia tới giúp, thì chẳng ngờ cái bình hoa này lại như chuyển động đồng thời cùng với cơ thể Kim Kiền, chợt nghe cách một tiếng, dường như là tiếng cơ quan nào đó mở ra.

Kim Kiền nhất thời cả kinh, cuống quýt nhảy ra sau một bước, mở to mắt nhìn giá sách dịch sang một bên như cửa đẩy ở thời hiện đại, để lộ ra một đường ngầm tối đen như mực.

“Triển... Triển đại nhân!”, Kim Kiền kéo ống tay áo; Triển Chiêu, kích động chỉ, ngón tay hơi run run.

Cơ quan! Mật thất! Kho vàng! Phát tài rồi!

“Khụ khụ, Kim bồ khoái...”

Ống tay áo bị giật mạnh khỏi tay, giọng nói sang sảng bên cạnh lúc này có chút kỳ quái.

Hử?

Kim Kiền nghi hoặc, bất giác nghiêng đầu nhìn, vừa vận nhìn đúng vào đôi mắt đen lấp lánh của Triển Chiêu.

Một đôi mắt đen lấp lánh ngời lúc bình thường vô cùng bình tĩnh ấy vậy mà giờ đây lại có chút bối rối tránh đi, chỉ còn cái tai mèo đỏ ửng đối diện với Kim Kiền.

...

“Phụt...”

Kim Kiền thề, mình tuyệt đối không có cái gan cười: nhạo cái vị “Ngự Miêu” đại nhân kia, chỉ là nước bọt hơi nhiều, muốn phun ra một chút mà thôi.

Chỉ là cái đám nước bọt này phun ra không đúng thời khiến cho thân hình của cái người đường đường là Ngự tiền tứ phẩm đối đạo hộ vệ kia cứng cả lại, lập tức nghiêm giọng nói: “Kim bồ khoái, theo Triển bồ vào trong xem xét”.

“Khụ khụ khụ... thuộc hạ tuân lệnh.”

Hai người một trước một sau tiến vào, bên trong tối đen như mực, Triển Chiêu rút trong người ra một mồi lửa, thấp sáng rồi xem xét đánh giá bốn xung quanh.

Kim Kiền bỗng thấy thất vọng ghê gớm.

Mật thất chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung: có bốn bức vách.

Cả gian mật thất còn chẳng bằng nửa thư phòng, chỉ có vài cái thư án đặt bên trong, phủ đầy bụi, nói nó là mật thất còn không bằng bảo là cái nhà kho.

Triển Chiêu sắc mặt có chút khó coi, nhìn một vòng, khẽ thở dài nói: “Xem ra chuyện này không có thu hoạch gì rồi. Kim bồ khoái nơi này không tiện ở lâu, chúng ta nên mau chóng rời đi, đến nơi khác điều tra”.

Dứt lời, Triển Chiêu định đi ra ngoài, nhưng liếc mắt một cái, lại phát hiện bóng người bên cạnh bỗng nhiên thấp tẹt, quay đầu nhìn thì phát hiện Kim Kiền đang nằm bò xuống đất, hệt như một con thạch sùng.

“Kim bồ khoái?!”

Chỉ thấy Kim Kiền dán lỗ tai lên mặt đất, vừa di chuyển chậm chậm vừa lấy ngón tay gõ gõ, miệng còn lẩm bẩm: “Không thể nào, tuyệt đối không thể, mật thất lớn như vậy mà sao đến cả một tấm ngân phiếu cũng không có? Quá khác thường... chắc chắn là chôn dưới nền đất...”.

Đột nhiên, Kim Kiền thẳng người lên, mặt hớn hở nói: “Chính là chỗ này!”.

Nói rồi, rút trường đao từ bên hông ra, gõ một cái thật mạnh xuống đất.

Viên gạch vuông trên đất phát ra tiếng rồi nứt ra, Kim Kiền nhất thời hỉ hả trong bụng, đang muốn hoan hô hai tiếng cho hợp cảnh, chẳng ngờ dưới chân bỗng trống rỗng, mặt đất bỗng nhiên sụt lún, Kim Kiền hoa cả mắt chỉ cảm thấy một mảnh tối đen ập vào mặt.

Rơi tự do... Đây chính là ý nghĩ đầu tiên của Kim Kiền.

Con cua con này lại dám bầy mình... Đây là ý nghĩ thứ hai của Kim Kiền.

Trước mắt là một màu đỏ như máu, tiêu rồi, khẳng định mình đã bị trọng thương...

Đây là ý nghĩ cuối cùng còn sót lại trong ý thức của Kim Kiền.

37. Q.2 - Chương 17

Nơi mật thất gian khổ tìm bằng chứng.

Trong phủ nha, chúng nữ tử kêu oan.

Từ khi nhậm chức ở Khai Phong phủ đến nay, đây là lần đầu tiên Kim Kiền cảm thấy giấc ngủ lại có hương vị ngọt ngào sung sướng đến thế. Tạm thời không bàn đến cái khác, chỉ nói cái đệm giường dưới thân này, chao ơi đến là mềm mại đàn hồi êm ái, so với cái giường trong ký túc xá tập thể của Khai Phong phủ thì ăn đứt gấp hàng nghìn hàng vạn lần. Không thể tưởng tượng được Trần Châu này tuy xa xôi cách trở, ấy thế mà điều kiện trong phòng nghỉ của phủ nha lại thuộc hàng thượng đẳng...

... Trần Châu

Phủ nha?

... An Lạc hầu

Mật thất!

Ôi cha mẹ ơi!

Kim Kiền giật mình bừng tỉnh, nhưng mí mắt vừa mới mở ra, lại hoảng sợ toát mồ hôi lạnh.

Tối đen như mực, giơ tay ra cũng không nhìn thấy ngón.

Kim Kiền thót tim, cổ hồi tưởng lại, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhớ ra một sắc đỏ như máu tràn ngập trong mắt... My God! Chẳng lẽ mình ngã từ trên cao xuống, không may đứt mất dây thần kinh thị giác, luôn tiện biến thành nhân sĩ tàn nhưng không phé rồi?!

Kim Kiền liền thấy hốc mắt cay cay:

Lão Bao à lão Bao, tiền bảo hiểm chữa bệnh, tiền bảo hiểm thất nghiệp, tiền bảo hiểm dưỡng lão và tiền quỹ nhà ở của tôi, ngài đừng nghĩ có thể thoái thác được! Hừ hừ, còn cả tiền bảo hiểm thương tật lao động nữa! Nhất định phải bồi thường một lần cho đủ!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền vội đưa tay ra sờ soạng khắp trên dưới, kiểm tra xem mình có còn chỗ nào không may bị thương không. Nhưng sờ cả nửa ngày, đừng nói đến gãy xương, đứt gân, mà ngay cả đến xước da cũng không có. Ngược lại tấm đệm dưới người này lại khiến người ta thấy khó hiểu, mềm mềm ẩm ẩm, chất lượng hảo hạng, tay chạm vào còn thấy phập phồng lên lên xuống xuống, lẽ nào là sản phẩm mới có kèm cả chức năng massage?

Ồi?!

Lớp vỏ đại não như bị điện giật, Kim Kiền đột nhiên phản ứng lại đây nào phải cái đệm gì đó đâu, căn bản là thân thể người nào đó bị mình đè lên.

Về phần “người nào đó” này...

Da mặt Kim Kiên giật giật, thăm cầu nguyện: Phật Tổ đại ca, Quan Âm đại tỷ, ngàn vạn lần hãy phù hộ cho con, xin đừng cho người phía dưới này là Tiểu Miêu với tấm thân “ngàn vàng”, nếu không may đúng là “Ngự Miêu” đại nhân, thì cho dù đem toàn bộ tiền bảo hiểm của con ra đền bù sợ là cũng không đủ đâu!

Chỉ là...

Cái màu đỏ như máu trong ấn tượng lúc trước... hình như so với màu sắc quan phục của vị Hộ vệ đại nhân nào đó có chút tương đồng... Ôi ôi, không cần đoán nữa, đem thịt dưới người này trăm phần trăm là đem thịt mèo rồi.

Đỉnh đầu đột nhiên truyền đến một tiếng rất khê nghe như tiếng rên rỉ, khiến sống lưng Kim Kiên lạnh toát.

Tieu đời rồi!!! Tiểu Miêu nếu chẳng may bị hủy mất dung nhan, mất tay hoặc mất chân, thì cái đám người ở Khai Phong phủ kia còn không đem mình ra lãng trì hay sao?! Một người hiện đại thuộc hàng quý hiếm như mình, ấy vậy phải hy sinh ở cổ đại, ngay đến cả một thứ đồ cổ cũng chẳng cuỗm được, mình chết không nhắm mắt đâu!

Nghĩ đến đây, Kim Kiên rùng mình, cũng không biết lấy sức lực từ đâu ra, nhồm người tung mình lên, lui ra sau hai bước rồi ngồi xổm xuống, lòng thầm tính toán: Hừ hừ, hiện tại mình không còn nằm trên người Tiểu Miêu nữa cho dù Tiểu Miêu bị thương cũng không thể đổ lên đầu mình được, đến lúc đó mình cứ một mực khẳng định rằng Tiểu Miêu sẩy chân rơi vào hố bẫy, xem ai có thể làm khó được mình nào?!

Trong bóng tối, chợt nghe thấy tiếng thở của người trước mặt vang lên từ nông chuyển sâu, rồi đến thở hắt ra, sau đó mấy tiếng rên rỉ khe khẽ truyền đến, nghe mà khiến tim người ta đập mạnh.

“Triển... Triển đại nhân?” Tiểu Miêu, anh vẫn khỏe đấy chứ?

Tiếng rên đột nhiên ngừng bật, sau đó âm thanh sang sang quen thuộc truyền đến: “Kim bồ khoái, người không sao chứ?”.

“Thuộc hạ hết thấy đều không sao cả.” Tôi không việc gì, chỉ cần dung nhan của Tiểu Miêu anh không bị sao thôi...

“Vậy là tốt rồi”, âm thanh ngưng một chút, rồi lại nghe thấy tiếng xé áo vang lên, hòa cùng tiếng thở yếu ớt ngắt quãng, rồi bỗng nghe “xòe” một tiếng, Kim Kiên cảm thấy trước mắt sáng bừng lên, bóng hình màu đỏ thắm hiện ra.

Chỉ thấy Triển Chiêu thân hình thẳng như cán bút, tay cầm đuốc, đứng cách đó không xa nói: “Kim bồ khoái đã không sao rồi, vậy chúng ta phải mau chóng tìm đường thoát ra khỏi đây”.

Ánh lửa lay động chiếu lên khuôn mặt Triển Chiêu khi mờ khi tỏ, đôi mắt sâu đen như mực, sắc môi như giấy.

Lúc này Kim Kiên mới thăm thở phào một cái, vội đứng dậy, gật gật đầu.

Hai người nương theo ánh sáng yếu ớt của môi lửa, đánh giá địa thế xung quanh mình.

Chỉ thấy trong này trống trải, bốn bức tường cao ngất, thấp thoáng có thể nhìn thấy một cây đèn dầu treo trên tường.

Triển Chiêu bước lên châm lửa vào đèn, trong mật thất nhất thời sáng hẳn lên.

Lại đánh giá tỉ mỉ lần nữa thì thấy căn phòng này, cao không thấy trần, bốn bức tường sừng sững, ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy tối đen một mảnh, ngay đến việc từ chỗ nào rơi xuống cũng không thể phán đoán được.

Kim Kiên nhát thời lòng lạnh đi hơn nữa, thầm nghĩ: Hức hức, thôi rồi, cho dù là Nam hiệp Triển Chiêu thân công cái thể, khinh công vô song, muốn thoát thân khỏi nơi này; e là cũng phải dùng đến hỏa tiễn trợ lực đẩy lên mới ra được.

Lại nhớ đến những gì mình làm trước đó, Kim Kiên lại càng cảm thấy chán chường, thăm nói tiếp:

Bây giờ rơi vào hoàn cảnh này, đều tại mình nhất thời bị lòng tham đưa đẩy, hức hức, cổ nhân nói cái gì nhỉ, người chết vì tiền, chim chết vì mồi! Nhưng mình đến một văn tiền cũng không chôm được mà đã chết queo, quá oan ức... Lại còn làm liên lụy đến một con mèo thượng đẳng... Mất mặt quá đi!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền bất giác ngược lên nhìn Triển Chiêu, chỉ thấy đôi mày lười mác của Triển Chiêu cau lại, đôi môi mỏng mím chặt, dưới ánh lửa càng lộ rõ sắc mặt trắng sương!

Lúc này Kim Kiền mới cảm thấy không ổn, không khỏi thót tim, thầm nghĩ: Chậc chậc, không đúng, rất rất không đúng, Tiểu Miêu cũng là nhân vật đã quá quen với những trường hợp kiểu này rồi, vì sao sắc mặt lại khó coi thế kia?

Á!

Chẳng lẽ là Tiểu Miêu khi trước bị mình “sàm sỡ”, sau còn làm “đệm thịt”, lúc này lại không có cách nào thoát thân, cho nên cơn giận bộc phát, đang muốn tính sổ, đem mình ra mà rút gân, róc xương, nghiền thành tro bụi?!

“... Kim bồ khoái.”

Kim Kiền đang tưởng tượng đến đoạn bi thảm, mồ hôi lạnh túa ra, bỗng nghe thấy Triển Chiêu trầm giọng gọi một tiếng thì ba hồn bảy vía lập tức bay mất quá nửa, cần cổ theo bản năng ngẩng phắt lên, ngược mắt đáp: “Có thuộc hạ!”.

Nhưng vừa mới ngược lên nhìn thì đám hồn vía còn sót lại của Kim Kiền liền bay sạch không còn một mống.

Chỉ thấy đôi mắt lấp lánh của Triển Chiêu sa sầm xuống đen kịt tựa bầu trời đêm, thăm thẳm không thấy đáy, nhưng lại như có thể xuyên thấu tâm tư của kẻ khác.

Thoáng cái dây thần kinh của Kim Kiền bỗng đứt phụt, lập tức hô lên, lời nói có chút lộn xộn: “Triển... Triển Triển Triển Triển đại nhân, thuộc... thuộc hạ tuyệt không tham lam tài vật trong phủ Hầu gia, thuộc hạ chỉ... chỉ cảm thấy trong mật thất còn có cơ quan khác, thuộc... thuộc hạ... lòng kính ngưỡng của thuộc hạ đối với Triển đại nhân cuộn cuộn như nước sông chảy mãi không ngừng, Triển đại nhân xin hãy bớt giận...”.

“Kim bồ khoái!”, Triển Chiêu trầm giọng, mạnh mẽ cắt ngang những lời thao thao bất tuyệt của Kim Kiền, chậm chậm hít sâu vào một hơi, nói: “Triển mỗ chỉ muốn hỏi, Kim bồ khoái có tìm thấy cơ quan trong mật thất này không?”.

“Hả?”, giọng nói của Kim Kiền nhất thời bị tắc lại, tiêu đi phân nửa, chớp chớp mắt, hồi lâu sau mới phản ứng lại, gật đầu thật mạnh nói: “Không... không vấn đề gì, thuộc hạ nhất định sẽ dốc toàn lực để tìm!”.

Nói rồi, Kim Kiền lập tức bò rạp xuống đất, lỗ tai dán xuống sàn, ngón tay gõ lóc chóc, thân hình chậm chậm di động.

Nhưng gõ cả một lúc lâu, lại chẳng có chút xíu thu hoạch nào. Kim Kiền có chút sốt ruột, trên trán mồ hôi rịn ra, lại nhìn Triển Chiêu, sắc mặt hình như càng khó coi hơn, đột nhiên Triển Chiêu nhìn trả lại, ánh mắt hết như tuyết tháng Chạp, sương tháng Sáu vậy.

Kim Kiền vô cùng khủng hoảng, lòng nóng như lửa đốt, một lúc lâu cũng không thể tập trung nổi, chỉ có thể bò rạp tại chỗ mà đổ mồ hôi lạnh.

“... Kim bồ khoái”, Triển Chiêu vẫn im hơi lặng tiếng này giờ bỗng cất giọng, “chi bằng thử cách khác xem”.

Hả?

Tiểu Miêu quả nhiên nổi tiếng ôn hòa nho nhã trên giang hồ, tính tình dễ chịu thật, dưới cơn thịnh nộ như vậy mà vẫn còn phong độ nhắc nhở mình, cái đứa đầu sỏ gây tai họa này.

Kim Kiền liền lên tinh thần, suy nghĩ sáng suốt hơn, ngược lên tò tò đánh giá bốn xung quanh.

Mặt đất không có cơ quan... Chẹp, còn có tường mà!

Nghĩ vậy, Kim Kiền vội đứng lên, đi đến cạnh tường, dán tai lên bức vách, vừa di chuyển vừa gõ. Bốn bức tường, gõ ghề không bằng phẳng, hình như chỗ nào cũng có thể có cơ quan, nhưng gõ rồi sờ bao nhiêu lâu,

vẫn không thấy gì, cho đến khi gõ đến chỗ tường bên cạnh ngọn đèn, mới có thu hoạch. Chỉ thấy trên tường có khe nứt dài, chạy dọc lên tới đỉnh, đó chính là dấu vết của cánh cửa ngầm.

Nhưng Kim Kiên sờ soạng hồi lâu, vẫn không nào mở được cánh cửa ngầm này. Đúng vào lúc Kim Kiên cơ hồ như tuyệt vọng thì khé mắt liếc thấy ngọn đèn kia, thoát một tia sáng lóe lên trong đầu.

Mặt tường không có cơ quan... Hừ hừ, còn có ngọn đèn!

Đi vài bước đến trước ngọn đèn, Kim Kiên vươn tay nắm lấy khế xoay một cái, chợt nghe “cách” một tiếng, âm thanh đá va vào nhau trầm đục vang lên, chỉ thấy bức tường từ từ chuyển động, lại để lộ ra một đường hầm đen kịt.

Kim Kiên thăm thở phào một tiếng, đưa tay lau mồ hôi trên thái dương, quay đầu khom người chấp tay thi lễ nói: “Triển đại nhân, xin mời đi bên này”.

“Phiền Kim bổ khoái rồi.”

Triển Chiêu khế gạt đầu, tay cầm mỗi lửa cất bước tiến lên, thân hình thẳng như cán bút đi qua Kim Kiên, hướng vào trong đường hầm tối om.

Kim Kiên vội vàng nhấc bước chạy theo sau.

Trong đường hầm ánh sáng mờ mờ, dưới đất ẩm ướt trơn trượt, chỉ dựa vào ánh đuốc yếu ớt trước mặt thực là khó đi.

Kim Kiên đi sau Triển Chiêu, mấy lần trượt chân, suýt ngã. Ngay cả Nam hiệp Triển Chiêu vô công cái thế bước chân cũng có chút không vững.

Hai người gian nan đi một hồi lâu, thông đạo trước mặt dần mở rộng, mặt đường cũng không còn ẩm ướt trơn trượt nữa. Kim Kiên đang thấy may mắn thì không ngờ trước mắt bỗng tối sầm lại, ánh lửa đã tắt, thân hình trước mặt không chút báo trước đột nhiên dừng lại, khiến Kim Kiên đi sau thiếu chút nữa thì đâm sầm vào.

“... Triển đại nhân?”

“Dừng lên tiếng.”

Hử?!

Kim Kiên bối rối, chỉ cảm thấy bóng dáng đỏ thẫm thẳng như cán bút trước mặt bỗng như cứng lại, Cự Khuyết trong tay chậm chậm đưa lên, là tư thế phòng bị cảnh giác khi sắp có địch.

Kim Kiên thót tim, lập tức nhích lại gần Triển Chiêu, ngừng thở, đóng tai lên cố gắng nghe ngóng.

Trong đường hầm tối đen như mực, khí ẩm ướt lạnh lẽo hơi hám dần dâng lên, thỉnh thoảng có một luồng gió thổi tới, mang theo trong đó tiếng khóc, tiếng nức nở mơ hồ, ngắt quãng từng hồi, như có như không, phiêu đảng vờn quanh, đó chính là âm phong, quỷ khí ngập tràn.

Kim Kiên chỉ cảm thấy lông mao toàn thân dựng đứng cả lên, giật mình thon thót, lạnh run, thăm nghĩ: Nghe... nghe những tiếng này, chẳng lẽ là oan hồn dưới đất cũng muốn chui lên để góp vui?!

My God, có thể đổi ngày khác được không?! Phải để cho tôi thở đã chứ?!

Nghĩ đến đây, Kim Kiên không khỏi có chút nổi xung, da mặt giật giật đang muốn oán trách vài câu để giải tỏa khó chịu trong lòng, thì đột nhiên nghe thấy Triển Chiêu phía trước thấp giọng nói: “Kim bổ khoái, bước theo Triển mỗ”.

Âm thanh tuy trầm nhưng không run, ổn trọng lại kiên định, thân người thẳng như cán bút bình tĩnh tiến lên.

Kim Kiên hơi sững sốt, lòng không khỏi cảm khái: Chắc chắc, nom Triển đại nhân người ta kia, quả nhiên là can đảm hơn người, định lực phi thường, với khí độ của Tiểu Miêu cho dù “núi Thái Sơn có đổ sụp ngay trước mắt thì mặt vẫn không đổi sắc”, thực xứng với đôi câu đối, một lời mà gói gọn phẩm hạnh quý báu

của Tiểu Miêu trong đó – về trên: Biết rõ trước mặt có “ma”, về sau: Đâm đầu chỗ “ma” mà bước! Kèm thêm một bức hoành phi: Không phục không được!

Dựa vào khí thế của danh hiệu “Ngự Miêu” được ngự ban này, hôm nay nhất định mình có thể biến nguy thành an, bình yên qua cửa.

Nghĩ vậy, Kim Kiền lá gan cũng lớn hơn hẳn, theo sau Triển Chiêu bước vào đường hầm âm u, tối đen.

Tiến lên trước theo âm thanh phát ra, càng đi càng cảm thấy đường hầm mở rộng, âm thanh thê lương phía trước cũng ngày một rõ hơn. Không lâu sau, tiếng khóc thê thiết quanh quẩn bên tai, lắng đặng cuốn quanh. Lúc này lại chú ý lắng nghe, mới cảm thấy tiếng khóc thảm thiết đau xót dường như là tiếng khóc của nữ tử, không còn khiến người ta dựng tóc gáy như trước nữa; vả lại tiếng khóc này trùng điệp vang vọng, rên rỉ kéo dài, không giống như do một người phát ra, dường như là vô số người cùng khóc mà hợp thành.

Kim Kiền cũng dừng bước chân theo Triển Chiêu im lặng đứng trong thông đạo, không dám thở mạnh, qua một lát, lại cảm thấy có sự kỳ quái.

Đột nhiên, ánh lửa bùng sáng trước mặt, Triển Chiêu đã thấp sáng mỗi lửa trong tay, giơ lên soi rọi bốn phía.

Chỉ thấy bên sườn thông đạo xuất hiện một gian phòng tối, cửa là những chân song bằng gỗ, giống như nhà lao, tiếng khóc đúng là phát ra từ đây.

Mỗi lửa chiếu sáng, tiếng khóc nhất thời ngừng bật, có điều lát sau, lại có mấy tiếng khóc nức nghẹn từng cơn, tiếp tục truyền ra.

Triển Chiêu bước lên mấy bước, dùng mỗi lửa soi sáng căn phòng tối tăm, cùng Kim Kiền đồng thời tiến lên, thăm dò xem xét.

Vừa mới nhìn, Kim, Triển hai người không khỏi cả kinh.

Chỉ thấy sau chấn song, trong căn phòng tối tăm, lơ mơ hiện lên vô số bóng người, dựa vào âm thanh, vóc người mà phán đoán hẳn là một nhóm nữ tử.

“Các người là ai? Vì sao lại ở đây?”, Triển Chiêu đứng trước chấn song hỏi.

Chúng nữ tử vốn thấy có người đến trước phòng giam đã kinh sợ không ít, có người lui hết vào một chỗ, tiếng khóc dồn nén ứ nghẹn. Lúc này nghe thấy Triển Chiêu hỏi, tiếng nức nở nhất thời ngừng bật, trong một thoáng, không có âm thanh nào phát ra.

Qua một lát, mới có một giọng nữ yếu ớt truyền ra: “Các người là ai? Không phải đến để giết chúng tôi chứ?”.

“Các vị cô nương không cần hoảng sợ, hai chúng tôi là quan sai, thuộc hạ của Bao đại nhân ở Khai Phong phủ.”

“Bao đại nhân... Là Bao đại nhân phái người đến cứu chúng ta!”

Lập tức có mấy nữ tử chạy đến cửa phòng giam, tay nắm chặt lấy chân song bằng gỗ, kinh hô: “Trời cao phù hộ, cuối cùng cũng có người tới cứu chúng ta rồi!”.

“Hai vị quan lão gia, cầu xin các vị, hãy cứu chúng tôi, hãy cứu chúng tôi...”

Kim Kiền định thần nhìn kỹ, nhất thời hít vào một luồng khí lạnh, bất giác lùi lại hai bước.

Chỉ thấy các nữ tử này, búi tóc rối tung, y phục tán loạn, hai má hõm xuống, mặt xanh như tàu lá, đôi mắt trũng sâu, ánh mắt lơ đãng nhìn về phía trước, mới trông thực bảy phần giống ma, ba phần giống người.

Cái... cái con của con này là quỷ hút máu à? Sao có thể đem tình nhân mình bao nuôi biến thành dáng vẻ này?

Triển Chiêu thân hình hơi cứng lại, đưa mỗi lửa trong tay cho Kim Kiền, ra dấu Kim Kiền lùi ra sau mấy bước rồi nói với ác nữ tử trong lao: “Xin hãy lui lại vài bước”.

Đợi đến khi mấy nữ tử kia lùi sâu vào trong lao, Triển Chiêu mới chậm chậm rút Cự Khuyết ra, ánh kiếm lóe lên Cự Khuyết chém xuống, những chấn song trước mặt đều đứt đoạn, để lộ cửa ra.

Chợt nghe một tràng những tiếng hô kinh ngạc vui mừng xen lẫn nước nở vang lên trong lao.

“Nơi này không thể ở lâu, các cô nương mau theo tại hạ rời đi.”

Triển Chiêu tra Cự Khuyết vào vỏ, trầm giọng nói với chúng nữ tử trong lao.

Các nữ tử nghe vậy liền vội vàng nối đuôi nhau bước ra khỏi lao, Kim Kiền đứng một bên thầm đếm, phát hiện trong lao giam giữ đến mười mấy nữ tử.

Triển Chiêu thấy số nữ tử bị giam đã bước ra hết, liền quay người ra lệnh cho Kim Kiền: “Triển mỗ đi trước mở đường, các vị cô nương theo sau. Kim bỏ khoái, phiên bỏ khoái đi sau cùng bọc hậu”.

“... Thuộc hạ tuân lệnh”, mí mắt Kim Kiền giật giật, không tình nguyện đáp.

Hừ hừ, Nam hiệp đại nhân ngài võ công cái thế, kinh qua trăm trận, nhảy bén hơn người, đi trước mở đường thì cho dù có cạm bẫy, hay ám tiễn, e là cũng không thể làm Tiểu Miêu ngài bị thương dù chỉ là mấy may. Nhưng để tôi cái đứa gà mờ chả có tí võ công nào đi sau bọc hậu... nếu nhờ chẳng may có tình huống ngoài ý muốn phát sinh trong thông đạo này, thì cái đứa đi sau chót há chẳng phải sẽ thành vật hy sinh sao... Hừ hừ, con mèo này quả nhiên là vẫn rất ghi hận chuyện lúc này!

Triển Chiêu nghe thấy Kim Kiền đáp lời, liền lập tức quay người dẫn đầu, tay cầm mỗi lửa tiếp tục đi về phía trước. Chúng nữ tử bám theo sát gót, những tiếng nước nở cổ kìm nén lằng đằng mơ hồ quẩn quanh, Kim Kiền bất đắc dĩ đi sau chót, nương theo ánh lửa chập chờn lơ mơ mới miễn cưỡng bước thấp bước cao đi về phía trước.

Đoàn người không biết đã đi được bao lâu, chỉ cảm thấy trong không khí mùi tanh hôi nồng nặc từ từ tan đi, từng cơn gió lạnh luồn vào thông đạo, họ cứ đi về trước, rồi cảm thấy mặt đất dưới chân dần trở nên dốc hơn, hệt như đang bò lên vậy, không lâu sau, liền cảm thấy gió lạnh mang theo không khí tươi mát trong lành lướt qua.

Đột nhiên nghe thấy có người phía trước kinh ngạc hô lên, đoàn người nhất thời xôn xao hân lên, ai nấy đều ra sức đi nhanh hơn, vội vàng chạy về trước.

Kim Kiền cũng vui mừng khôn tả, vội chạy theo mọi người.

Con đường trước mặt dần dần hiện lên một cách rõ ràng, Kim Kiền liền cảm thấy có cơn gió đêm mát lành sáng khoải lướt qua mặt, trước mắt như mở rộng ra. Định thần nhìn kỹ, phía trước cây cối rậm rạp, từng bụi từng bụi, cỏ cao quá đầu, xa xa là rừng núi u tịch, cổ thụ vươn tới trời, ngẩng đầu lên nhìn, trắng sáng vắng vạc treo giữa không trung, mây nhẹ vờn quanh, đúng là: Trắng chuyển theo núi biếc, u tịch giữa biển mây^[4].

[4] Hai câu thơ này được lược trích từ bài “Nguyệt dạ giang hành ký Thôi viên ngoại Tông Chi” của Lý Bạch.

Kim Kiền ngăn người tại chỗ hồi lâu, ra sức chớp chớp mắt, lúc này mới phản ứng lại, bất giác hốc mắt ươn ướt, hít sâu một hơi, cảm thấy tâm tình khoan khoái, vui vẻ thoải mái, lòng dễ chịu khó thốt nên lời:

Cảm tạ Đức chúa Jesus, cảm tạ Thánh Ala, cảm tạ Thượng đế, cảm tạ Phật Tổ cùng các vị thần phật đại nhân không biết tên khác, cảm tạ các vị đã giúp chúng con, rốt cuộc cũng cho con thoát khỏi bế khổ, được lên trên trời!

Về phần chúng nữ tử được cứu ra, tất cả đều phủ phục xuống đất quỳ lạy, mừng vui khôn xiết khóc nước nở, cơ hồ như quá đổi sung sướng không biết nói gì hơn.

Kim Kiền bồi ngùi xúc động một phen, lúc này mới cảm thấy có chút không ổn, thầm thắc mắc: Đang lúc mừng vui thế này, sao không thấy Tiểu Miêu nhỉ?

Nghĩ vậy, Kim Kiền vội xem xét bốn xung quanh, quay đầu nhìn thì thoáng thấy bóng dáng áo đỏ trắng tấp đứng phía sau mọi người, thấy Kim Kiền đang dáo dác ngó xung quanh mới chậm chậm mở miệng: “Kim bỏ khoái đừng lo, nơi này không có thủ vệ canh giữ”.

Kim Kiền theo tiếng nhìn qua bóng giạt thót tim.

Lúc trước trong thông đạo tối tăm, dưới ánh sáng mờ mờ bất định của mỗi lửa chỉ thấy sắc mặt Triển Chiêu khó coi đến cực điểm. Còn bây giờ dưới ánh trăng trong vắt, sáng tựa ngọn đèn, nhìn Triển Chiêu lần nữa mới cảm thấy rất rất không ổn.

Chỉ thấy Triển Chiêu hai mắt sáng như sao, đen như mực, sâu không thấy đáy; tản mát ra tia nhìn lạnh lẽo, lại nhìn khuôn mặt, sắc mặt như phủ sương, môi tựa tuyết phủ, mồ hôi lấm tấm trên gương mặt anh tuấn. Nhưng bóng dáng đỏ thắm ấy lại trắng như thân tùng, vững vàng tựa núi cao.

Kim Kiền bỗng thấy một dự cảm không lành bao trùm, cảm giác tình huống bây giờ tựa như đã từng gặp rồi.

“Triển... Triển đại nhân...”, Kim Kiền định bước đến hỏi mấy câu chẳng ngờ phía sau vang lên một tràng những tiếng khóc tiếng hô, nhất thời hoảng hốt.

“Đa tạ ơn cứu mạng của hai vị quan gia!”

Quay nhìn thì thấy mười mấy nữ tử nhất tề quỳ xuống trước mặt họ, khom người cúi lạy dập đầu, những tiếng khóc lóc, hô hoán vang lên không ngừng.

Kim Kiền nào dám nhận đại lễ như thế này của cổ nhân, vội vàng lùi ra sau mấy bước, đến bên cạnh Triển Chiêu, núp bóng quan lớn.

Chợt nghe Triển Chiêu sang sảng cất tiếng: “Các vị cô nương, các cô là ai, vì sao lại bị giam cầm trong thông đạo?”

Những lời này vừa thốt ra, chúng nữ tử lại khóc không thành tiếng, hồi lâu sau mới có vài nữ tử nức nở đáp:

“Chúng tôi đều bị An Lạc hầu cường đoạt bắt tới đây.”

“Chúng tôi vốn đều bị giam cầm trong Nhuyễn Hồng đường, nhưng mấy ngày trước không biết vì sao vô cớ lại bị nhốt vào trong mật đạo, cầm tù đến nay.”

“Nếu hai vị quan gia không tới cứu, thì e rằng chúng tôi đến chết cũng không thoát ra được...”

Lời còn chưa dứt, lại một trận khóc lóc thê lương vang lên.

Triển Chiêu cau mày nói: “Các vị cô nương đừng lo, bây giờ theo tại hạ về phủ nha Trần Châu, những oan khuất các vị phải chịu đựng sẽ có Bao đại nhân đứng làm chủ”.

Chúng nữ tử nghe vậy tất nhiên rất vui mừng vội vàng khấn đầu cảm tạ: “Đa tạ quan gia...”.

Triển Chiêu khẽ gật đầu, rồi hỏi hai nữ tử quen thuộc với địa hình Trần Châu, liền xác định được nơi này chính là ngoại thành Trần Châu, sau đó hỏi rõ phủ nha ở hướng nào, mới dẫn mọi người khởi hành, thẳng hướng về phía phủ nha Trần Châu.

Chỉ là khi Triển Chiêu dẫn đầu mọi người khởi hành, nhất thời kéo theo một tràng âm thanh hít khí lạnh.

Quan bào đồ thắm sau lưng Triển Chiêu không biết bị vật gì rách nát, chất vải vốn phẳng phiu giờ đây đã sờn rách te tua tới tả, miễn cưỡng lắm mới còn dính trên người, nếu không phải quan phục đằng trước còn bình thường, cố định lại đám vải rách phía sau, thì sợ rằng quan phục sau lưng đã sớm tuột xuống rồi.

Kim Kiền giật mình, thầm nghĩ: Trách nào sắc mặt Tiểu Miêu lại khó coi như vậy, thì ra là bởi áo mình rách nát hết rồi nên thẹn thùng đây mà.

Lại nói chúng nữ tử xung quanh đang trợn mắt há mồm, Kim Kiền không khỏi thầm tắc lưỡi: Chắc chắn, Tiểu Miêu à, y phục của anh bị rách mà chả chịu nói sớm, dù gì tôi cũng có thể cởi áo ngoài cho anh mượn đỡ, chí ít cũng ; không để cảnh xuân lộ ra ngoài như lúc này, khiến cho người ngoài hưởng lợi.

Có điều, may mà vật áo phía dưới bộ quan phục của Tiểu Miêu vẫn còn lành lặn, nếu không cứ nhìn bộ dáng như hùm như hổ của đám nữ tử này, chẳng phải sẽ đem “con mèo trần phủ” của Khai Phong phủ ra ăn sống nuốt tươi luôn sao?

Mà nói đi cũng phải nói lại, y phục của Tiểu Miêu bị rách từ bao giờ nhỉ? Thật là kỳ lạ...

Kim Kiền vừa thắm ca thán vừa đi theo mọi người, dự cảm không lành vẫn lờn vờn trong lòng kia lại vô tình bị xem nhẹ.

Đến khi đoàn người về đến thành Trần Châu thì trăng đã lặn sao cũng thưa thớt rồi, phía đằng đông như sắp thức tỉnh.

Đến đầu phố của phủ nha, từ xa đã thấy Trương Long, Triệu Hổ hai vị Hiệu úy bộ dạng cứ như nặng mắt đầu, kiến bò trên chảo nóng, đang đi vòng vòng quanh cửa nha môn. Hai người vừa thấy đoàn của Triễn Chiêu, nhất thời vui mừng ra mặt, vội vàng chạy tới.

“Triễn... Triễn đại nhân, cuối cùng ngài cũng về rồi!”, Trương Long vẻ mặt mừng rỡ, giọng nói ồm ồm lúc bình thường giờ đây lại có hơi khàn khàn.

“Triễn đại nhân... ngài đã đi đâu? Chúng thuộc hạ về rồi... mà ngài vẫn chưa về, chúng thuộc hạ... chúng thuộc hạ... Bao đại nhân... còn cả Công Tôn tiên sinh đều lo lắng muốn chết... Bao đại nhân còn nói, nếu sáng mai ngài vẫn chưa quay về, đại nhân sẽ đích thân tới phủ An Lạc hầu để đòi người...”, Triệu Hổ lấp ba lấp bắp hồi lâu mới nói xong một câu hoàn chỉnh, vừa nói vừa đưa ống tay áo lên lau khóe mắt, nhìn lại lần nữa thì hốc mắt của cái vị đường đường là Hiệu úy lục phẩm này đỏ lên có chút quái dị.

“Triễn mỗ đã khiến đại nhân và các vị huynh đệ lo lắng rồi...”, Triễn Chiêu khẽ chấp tay, giọng nói sang sảng hơi trầm xuống, “Triễn mỗ phải vào phủ phục mệnh với đại nhân phiên hai vị huynh đệ đưa các vị cô nương này vào trong, họ đều là những nhân chứng quan trọng”.

“Thuộc hạ tuân lệnh.”

Trương Long, Triệu Hổ vội chấp tay ôm quyền đáp, sau đó lập tức dẫn chúng nữ tử và Triễn Chiêu đi vào phủ nha.

Kim Kiền đi theo sau cùng, lòng vô cùng khó chịu, thầm nghĩ:

Này này này, coi tôi là vô hình, là không khí à?! Tiểu Miêu chẳng qua chỉ là đi một đêm không về thôi, xem đi trên dưới Khai Phong phủ đã thành cái bộ dạng nóng ruột nóng gan rồi đấy... Nghĩ đến mình mà coi, đường đường một người hiện đại, cả một đêm vào sinh ra tử, thập tử nhất sinh, hy sinh cao cả như vậy mà ngay đến bữa sáng cũng không chuẩn bị cho là thế nào? Khinh người quá đáng rồi đấy!

“Kim bổ khoái, mời theo Triễn mỗ vào phục mệnh với đại nhân.”

Triễn Chiêu đi được mấy bước, thấy Kim Kiền vẫn chưa đuổi kịp, không khỏi quay đầu ra lệnh.

Trương Long, Triệu Hổ dường như lúc này mới ý thức đến sự tồn tại của Kim Kiền, vội nói: “Kim bổ khoái cũng bình yên vô sự, tốt quá rồi”.

Kim Kiền kéo da mặt banh sang hai bên, vừa mới định cảm ơn mấy câu đầy ý tứ của họ thì bỗng nghe thấy Trương Long, Triệu Hổ kinh ngạc hô lên một tiếng: “Triễn đại nhân, lưng của ngài?!”.

“Không có gì đáng ngại”, Triễn Chiêu khẽ mỉm cười, bình thản nói.

“Nhưng...”

“Triễn mỗ còn phải cùng Kim bổ khoái vào phục mệnh với đại nhân, các vị cô nương này xin phiên hai vị.”

“... Vâng”, Trương Long, Triệu Hổ nhìn nhau một cái, trầm mặc gật đầu.

Kim Kiền thấy sắc mặt sầm sì của hai đại Hiệu úy, tâm tình bỗng tốt lên, thầm nghĩ:

Hừ hừ, hai đại kim cương này nhất định là đang buồn thương vô hạn cho “cảnh xuân” của Tiểu Miêu bị người ta lén dòm hết rồi... Chắc chắn, may ghê, được dịp nhìn hai đại kim cương đồng thời đen mặt, cũng coi như một thu hoạch lớn...

Mọi người đi vào phủ nha Trần Châu, Trương Long, Triệu Hổ dẫn chúng nữ tử đi vào sảnh bên, chờ Bao đại nhân truyền gọi; Triễn Chiêu, Kim Kiền hai người trực tiếp đi thẳng vào phòng khách, phục mệnh với Bao đại nhân.

Trong sảnh có bốn người, Bao đại nhân ngồi chính giữa Công Tôn tiên sinh đứng bên, Vương Triều, Mã Hán canh giữ hai bên sảnh. Bốn người vừa thấy Triễn, Kim mắt liền sáng lên, sắc mặt tràn ngập vẻ vui mừng.

“Triễn hộ vệ! Kim bổ khoái!”, Bao đại nhân cơ hồ như đứng thẳng người lên, sự mừng rỡ, nét mặt vui vẻ, tất cả đều bộc lộ trong lời nói.

“Đại nhân, thuộc hạ phục mệnh chậm trễ, xin đại nhân giáng tội”, Triễn Chiêu khẽ ôm quyền, sang sảng nói.

Kim Kiên cũng ôm quyền thi lễ bên cạnh.

“Bình an trở về là tốt rồi, bình an trở về là tốt rồi!”

Bao đại nhân chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, gương mặt mang nét cười, ngồi xuống trở lại, khoát tay nói.

“Triễn hộ vệ, Kim bổ khoái, hai người đi chuyển này bắt vô âm tín, thực khiến mọi người nóng ruột”, Công Tôn tiên sinh cũng thở phào một hơi, vuốt râu nói.

“Triễn đại nhân, ngài bình an trở về là tốt rồi”, Vương Triều, Mã Hán lại càng kích động vạn phần.

“Đã phiền các vị phải lo lắng”, Triễn Chiêu vội ôm quyền nói.

“Không sao, không sao, chỉ cần hai người bình an trở về là tốt rồi”, Công Tôn tiên sinh gật gật đầu, nét vui mừng tràn ngập khuôn mặt.

Bao đại nhân đánh giá hai người một lát mới dần thu lại nét vui mừng trên mặt, nghiêm nghị nói: “Hai người lần này đến phủ Hầu gia có thu hoạch gì không?”

Triễn Chiêu lập tức thẳng người lên, đem những chuyện tai nghe mắt thấy trong phủ Hầu gia nhất nhất bẩm báo.

Bao đại nhân nghe xong, đôi mắt bắt giác cau chặt, cặp mắt phượng hơi nheo lại, ngưng một chút lại hỏi: “Triễn hộ vệ, chúng nữ tử trong lời hộ vệ đang ở sảnh bên đợi sao?”

“Đúng vậy.”

“Tốt!”, Bao đại nhân cao giọng hô, “Vương Triều, Mã Hán, lập tức truyền họ vào đây.”

“Thuộc hạ tuân lệnh!”

Vương Triều, Mã Hán ôm quyền nhận lệnh vội bước đi ra, không lâu sau thì cùng Trương Long, Triệu Hổ đưa nhóm nữ tử kia vào phòng khách.

“Dân nữ bá kiến Bao đại nhân!”

Chúng nữ tử vừa thấy Bao đại nhân hai mắt đều đầm lệ, lập tức quỳ sụp xuống, có mấy người còn nước mắt ròng ròng khóc mãi không ngừng.

“Nơi này không phải là công đường, đứng dậy cả đi”, Bao đại nhân thấy đáng vẻ thê thảm của chúng nữ tử như vậy, bất giác khẽ thở dài, chậm chậm lên tiếng.

“Tạ đại nhân”, lúc này chúng nữ mới từ từ đứng dậy.

Bao đại nhân nhìn một vòng, hỏi: “Bản phủ hỏi các ngươi vì sao các ngươi lại ở trong mật thất của phủ An Lạc hầu?”

Những lời này vừa thốt ra, các nữ tử mới ngừng khóc lại bắt đầu lệ tuôn nhạt nhòa, khóc nức lên đến khó có thể tả lời.

Một hồi sau, mới có một nữ tử chậm chậm bước lên, nức nở đáp:

“Vây vì sao lại ở trong phủ An Lạc hầu?”

“Bẩm đại nhân, chúng dân nữ cũng không biết, chỉ là mấy ngày trước không biết vì sao, người của An Lạc hầu lại cưỡng ép đưa toàn bộ chúng dân nữ rời khỏi Nhuyễn Hồng đường, sau đó lại giam cầm trong mật thất. Nếu... nếu không có hai vị quan gia này đến cứu, e là chúng dân nữ... chúng dân nữ sẽ phải chết ở đó...”

Nói rồi, lại cúi đầu nước mắt giàn giụa.

Mọi người trong sảnh nghe xong đều thầm lắc đầu, lòng vừa chua xót vừa tức giận. Chua xót vì, những nữ tử thanh xuân như thế lại phải chịu những hành động bạo ngược, trải bao cay đắng đến vậy; tức giận vì, An Lạc hầu ỷ vào thân phận hoàng thân quốc thích của mình mà muốn làm gì thì làm, những hành vi ác độc đó thật khiến người và trời cùng căm phẫn.

Ngừng một chút, Bao đại nhân lại hỏi: “Vậy trong Nhuyễn Hồng đường chỉ có mấy người khác người thôi sao?”

Chúng nữ tử nghe đến câu hỏi này, đều im lặng không đáp, hầu hết đều khẽ lắc đầu biểu thị ý không biết, Nữ tử bước ra khỏi hàng kia ngừng một lát, mới nói: “Không chỉ có thế, An Lạc hầu cường đoạt không ít nữ tử để thỏa thú vui đùa của mình, mấy năm gần đây sợ rằng phải ba trăm có dư”.

“Cái gì?!”

Mọi người trong sảnh nghe vậy đều kinh hoàng thất sắc.

Bao đại nhân cơ hồ vỗ bàn đứng phắt dậy, mi mày dựng ngược, nộ khí đằng đằng;

Công Tôn tiên sinh hơi biến sắc, cau mày không nói;

Tứ đại Hiệu úy nắm chặt tay, các khớp xương kêu rắc rắc;

Triển Chiêu lưng thẳng như cán bút hơi run lên, Cự Khuyết trong tay kêu lạch cạch không ngừng.

Kim Kiền da mặt giật giật, thầm nghĩ: Con của con này cũng khoa trương quá đi, nghĩ xem hoàng đế cũng chỉ có tam cung, lục viện, bảy mươi hai phi tần, nắm tay nhắm tính cũng chỉ có gần trăm, nhưng hẳn chẳng qua chỉ là hầu gia tọa trấn một phương, vậy mà dám nuôi đến ba trăm nhân tình lẽ nào muốn quyết hơn thua với thiên tử đương triều?

Bao đại nhân ngừng một chút, lại ngồi xuống, chậm rãi cất tiếng: “An Lạc hầu cường đoạt nhiều nữ tử như vậy, vì sao người lại biết?”

Nữ tử kia nghe vậy, lại khom người quỳ xuống, khóc nói: “Bẩm đại nhân, dân nữ tên là Xuân Oanh từng phụ trách quản lý trong Nhuyễn Hồng đường, cho nên đối với số lượng các cô gái bị đưa vào đó cũng biết được một chút”.

Bao đại nhân hơi cau mày: “Vậy những nữ tử khác đâu rồi?”

“Bẩm Bao đại nhân, có người bị hành hạ cho đến chết, có người thì không biết tung tích, những người khác sau khi bị chuyển vào phủ của An Lạc hầu cũng đều bị chuyển đi hết. Cuối cùng chỉ còn lại mười mấy người chúng dân nữ”.

Trong một thoáng, cả phòng khách chìm trong yên lặng, mọi người không ai nói gì.

“Trương Long, Triệu Hổ, đưa họ xuống, để họ nghỉ ngơi thật tốt, đến ngày mai thăng đường làm chứng”, Bao đại nhân trầm ngâm hồi lâu mới chau mày ra lệnh.

Chúng nữ tử khấu đầu, rồi theo hai vị Hiệu úy rời đi. Thoắt cái trong phòng trở nên trống trải hẫng, lại càng tĩnh lặng.

Cuối cùng, vẫn là Công Tôn tiên sinh lên tiếng phá vỡ không khí trầm mặc: “Triển hộ vệ, Kim bồ khoái lần này có thể tìm được nhân chứng đắc lực như vậy, công lao thực không thể bỏ qua”.

Triển Chiêu nghe xong liền vén vạt áo lên quỳ một gối xuống, trầm giọng nói: “Thuộc hạ thất trách, chưa thể đưa được Hoàng thị, Thu Nương về, mong đại nhân trách phạt!”

Kim Kiền thấy thế nhất thời mồ hôi lạnh túa ra đầy đầu, vội vàng nổi gót quỳ ngay sau, ôm quyền không nói thầm nghĩ: Mình thế nào lại quên mất, lần này mặc dù mang về được một nhóm nhân chứng, nhưng nhiệm vụ lão Bao giao phó lại chưa hoàn thành, nếu lão Bao trách cứ, há chẳng phải là đại sự không ổn sao! Chậc chậc, Tiểu Miêu quả nhiên thông minh, hiểu được việc trước tiên phải xin trách phạt thẳng thắn nhận tội thì được hưởng khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị, như thế này, lão Bao sẽ không phạt nặng.

Bao đại nhân thấy hai người quỳ xuống, vội nói: “Triển hộ vệ, Kim bồ khoái mau mau đứng lên”.

Kim Kiên thầm thở phào một hơi, y lời cùng Triển Chiêu đứng dậy.

Chỉ thấy Bao đại nhân khẽ lắc đầu nói: “Hai người thì có tội gì? Không những vô tội, ngược lại còn có công”.

Công Tôn tiên sinh cũng tiếp lời nói: “Triển hộ vệ có chỗ không biết rồi, Vương Triều, Mã Hán đã tìm được Hoàng thị trong phủ của An Lạc hầu, chỉ là Hoàng thị đã không cách nào lên công đường làm chứng được nữa. Nếu không phải Triển hộ vệ và Kim bồ khoái đưa mấy nhân chứng kia về, e là án của An Lạc hầu còn phải kéo dài thêm mấy ngày”.

Triển Chiêu, Kim Kiên nghe xong đều sửng sốt.

“Nếu đã tìm được Hoàng thị, có sao lại không thể lên công đường làm chứng?”, Triển Chiêu không rõ hỏi lại.

Công Tôn tiên sinh khẽ thở dài một tiếng, nói: “Hoàng thị không biết bị ép uống loại thuốc gì, hiện giờ đã trở nên ngơ ngẩn, thần trí mơ màng, nói năng lung tung, hết như người điên, như thế sao có thể lên công đường làm chứng?”.

“Lẽ nào lại là An Lạc hầu?”

Công Tôn tiên sinh trầm mặc gật đầu, không nói tiếp.

Triển Chiêu co chặt hai tay, mu bàn tay nổi gân xanh, Cự Khuyết bị siết chặt đến nổi vang lên cạch cạch.

Kim Kiên cũng sầm mặt, thầm nghĩ: Con của con này quả nhiên thủ đoạn tàn độc, công phụ hại người phải xưng là đệ nhất. Rõ ràng chỉ cần giết người diệt khẩu là xong, nhưng lại muốn hành hạ tra tấn người ta thành như vậy, tám phần là tâm lý bệnh hoạn rồi.

Bao đại nhân thấy thế, khe khẽ thở dài nói: “Triển hộ vệ cùng Kim bồ khoái vất vả cả đêm rồi, hẳn là mệt mỏi vạn phần, nên lui xuống nghỉ ngơi trước đi”.

Kim Kiên nghe xong cả mừng, đang định tiến lên tạ ơn rồi lui xuống, chẳng ngờ Triển Chiêu lại nhanh hơn, bước lên một bước, cao giọng nói: “Đại nhân, nhân chứng, vật chứng vụ án của Trương Tụng Đức vẫn chưa đầy đủ, thuộc hạ nguyện...”.

“Triển hộ vệ!”, đôi mày của Bao đại nhân dựng lên trầm giọng nói: “Lẽ nào ngay cả mệnh lệnh của bản phủ cũng không nghe?”.

“Thuộc hạ...”

Công Tôn tiên sinh bên cạnh khẽ lắc đầu, trên khuôn mặt nho nhã thoáng hiện lên ý cười: “Triển hộ vệ không cần lo lắng, đại nhân đã lệnh cho bốn người Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hồ đi tìm chứng cứ rồi, lẽ nào Triển hộ vệ còn không tin được bốn người họ?”.

“... Thuộc hạ không có ý này.”

“Nếu đã không có ý đó, vậy còn không đi xuống nghỉ ngơi?!” , Bao đại nhân đứng thẳng dậy, lộ ra tư thế cùng quan uy bức người, nói.

Kim Kiên bên cạnh thầm cười trộm, mắt thấy cái người đường đường là Ngự tiền tứ phẩm hộ vệ, vẻ mặt không nguyện khom người thi lễ, chậm chậm cung kính đi giật lùi ra phía cửa phòng khách.

Hành động này khiến tất cả đều sửng sốt.

Hành động này nếu là người khác làm thì bình thường, nhưng lại do Triển Chiêu làm, thực vô cùng không ổn.

Nên biết Triển Chiêu xuất thân từ giang hồ, hào khí ngất trời, tuy đã gia nhập cửa quan đi theo Bao đại nhân, nhưng một thân quan phục sao có thể che lấp nổi cốt khí ngạo nghễ ngang tàng. Bình thường Triển Chiêu đối với Bao đại nhân rất cung kính hữu lễ, nhưng cũng tuyệt không thể làm ra hành động đi giật lùi ra cửa mà chỉ có bọn nô tài mới làm. Giờ đây hành động này không thể không khiến người khác nghi ngờ.

Bao đại nhân đưa mắt một cái, Công Tôn tiên sinh lập tức cao giọng nói: “Triển hộ vệ khoan đã”.

Thân hình Triển Chiêu cứng lại, ôm quyền nói: “Tiên sinh còn có gì giao phó?”.

“Triển hộ vệ có thể xoay người lại không?”

“...”

“Triển hộ vệ?”, giọng nói nhỏ nhả hơi cao lên.

Triển Chiêu lưng vẫn thẳng như cây tùng, chẳng hề có chút cử động nào.

Kim Kiền ở một bên nín nhịn khổ sở, chỉ cảm thấy ruột non ruột già, thêm cả ruột thừa nữa, tất cả đều xoắn lại thắt lại thành nơ bướm, nhưng sống chết gì cũng không dám cười tiếng.

Chắc chắn, nhất định là Tiểu Miêu cảm thấy trang phục hở lưng như vậy quá kinh hãi thế tục, cho nên mới ngại ngùng như thế.

Công Tôn tiên sinh khẽ lắc đầu, chậm chậm bước lên đi vòng ra sau lưng Triển Chiêu quan sát. Cái nhìn này nhất thời khiến vị bạch diện nho sinh của Khai Phong phủ sắc mặt đen đi quá nửa, giọng nói cũng trầm xuống: “Triển hộ vệ, theo tại hạ về phòng một chuyến”.

“Công Tôn tiên sinh, Triển mỗ chẳng qua...”

“Triển hộ vệ!”, âm thanh lại lần nữa cao vút lên.

Bao đại nhân cũng sa sầm mặt, nói: “Triển hộ vệ hãy theo Công Tôn tiên sinh đi một chuyến đi”.

“... Thuộc hạ tuân lệnh.”

Triển Chiêu cứng ngắc ôm quyền, quay người theo Công Tôn tiên sinh về sương phòng.

Chắc chắn, xem ra là do y phục của Tiểu Miêu không chỉnh tề, làm tổn hại tới hình tượng của Khai Phong phủ, Công Tôn Trúc Tử chắc là muốn bổ sung thêm một khóa “giáo dục nhân viên” cho Tiểu Miêu... Haizz, Triển đại nhân, thuộc hạ lực bất tòng tâm, ngài hãy tự cầu phúc cho mình đi nhé.

“Kim bổ khoái!”

Hả?!

Kim Kiền nhất thời trợn tròn đôi mắt nhỏ dài, nhìn chăm chăm vào Công Tôn Trúc Tử ở phía cửa.

“Bổ khoái cũng đi cùng.”

Mặt Kim Kiền liền co dúm lại thành cái bánh bao nhân thịt.

Không... không phải chứ, mình cũng có phần? Hừ hừ, sớm biết phải tiếp nhận ma âm xuyên tai của Công Tôn Trúc Tử, nhất định mình sẽ vì nghĩa diệt thân, cho dù có bị gió lạnh thổi tới chết, cũng phải cởi áo ra che chắn toàn thân cho Triển đại nhân, bảo vệ Triển đại nhân chu toàn!!!

38. Q.2 - Chương 18

Công Tôn mưu trí thỉnh đồ đệ Y Tiên.

Phủ nha lần hai thăm vấn An Lạc hầu.

Theo sau Công Tôn tiên sinh cùng Triển Chiêu, Kim Kiền càng đi càng cảm thấy bất an, lục phủ ngũ tạng nhảy loạn xạ, dự cảm không lành lúc trước lại nổi lên lờn vờn trong lòng, xua không đi, gạt không xong, hệt như mùi hôi trong vãi bó chân của mấy bà lão ngập tràn trong mũi, khiến người ta khó chịu đến cực điểm.

Đến khi ba người vào tới sương phòng của phủ nha, Công Tôn tiên sinh sai đóng cửa lại, chuông cảnh báo trong lòng Kim Kiền réo vang, lông mao toàn thân dựng đứng theo bản năng, chỉ muốn xông ra cửa mà tháo chạy, nhưng trước đôi mắt sắc bén như chớp như điện của Công Tôn tiên sinh, làm sao có nửa cơ hội mà chạy thoát chứ.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh sắc mặt đen sạm đi, gọi Triển Chiêu đến bên cạnh giường, nói: “Triển hộ vệ, xin hãy nằm úp sấp xuống giường”.

Triển Chiêu cứng đờ lưng, vội vàng thấp giọng từ chối: “Không cần phiền Công Tôn tiên sinh, Triển mỗ chẳng qua là...”.

“Triển hộ vệ, có cần tại hạ giúp không?”, Công Tôn tiên sinh nghe thế khoe miệng lại nhướng lên, một nụ cười thân thiết thoáng hiện trên khuôn mặt nho nhã.

Kim Kiền đứng bên rùng mình một cái, dự cảm không lành trong lòng lại càng tăng lên, thầm nghĩ: Đại sự không ổn rồi, vào lúc này Công Tôn Trúc Tử lộ ra vẻ mặt tươi cười, lại còn cười đến độ ảm áp tựa gió xuân, cả gương mặt như bừng sáng... Dựa vào dự cảm siêu cấp của một người hiện đại như mình đây mà đoán, thì chỉ có bốn chữ thôi: Lành ít dữ nhiều...

Triển Chiêu thấy gương mặt tươi cười của Công Tôn tiên sinh, thân hình liền chấn động, khắc sau liền im lặng lập tức y theo lời mà cởi giày ra lẳng lẳng nằm úp sấp trên giường.

Công Tôn tiên sinh lúc này mới khẽ gật đầu, quay lại nói với Kim Kiền: “Kim bổ khoái...”.

Lời này vừa thốt ra, liền bị tiếng kêu cao vút của Kim Kiền cắt ngang:

“Công Tôn tiên sinh có gì sai bảo, thuộc hạ dù phải vào nơi nước sôi lửa bỏng cũng quyết không chối từ!”.

Công Tôn tiên sinh nghe xong không khỏi sửng sốt, định thần nhìn kỹ sắc mặt của Kim Kiền, nét cười trên khuôn mặt càng tăng.

Chỉ thấy Kim Kiền mặt mày trắng bệch, so vai ôm quyền, hệt như đang đối mặt với kẻ địch.

“Chỉ là tại hạ muốn hỏi Kim bổ khoái thân thể có chỗ nào không ổn không?”

“Nhờ... nhờ hồng phúc của tiên sinh, không có chỗ nào không ổn cả!”, lòng lại thầm kêu: Công Tôn Trúc Tử, xin ngài đấy, đừng cười nữa, cười vậy khiến tôi sờn cả gai ốc toàn thân, tim đập nhanh như chạy, cả người từ trên xuống dưới chỗ nào cũng rất rất không ổn đấy!

Công Tôn tiên sinh nghe xong gật gật đầu, lại nói: “Nếu đã vậy thì, xin Kim bổ khoái qua giúp một tay, cùng tại hạ xử lý vết thương của Triển hộ vệ”.

“Thuộc hạ quyết không chối từ... Hả?”.

Kim Kiền mở miệng hùng hồn đáp, sau đó mới cảm thấy không ổn, chớp chớp mắt, thầm nghi hoặc:

Vết thương? Vết thương của Tiểu Miêu? Bị thương ở đâu? Trên đường đi Tiểu Miêu ngoại trừ sắc mặt có hơi kém một tí, ra mồ hôi nhiều một tí, y phục rách một tí, thì làm gì có vết thương nào?

Khoan đã!

Rách... y phục?

Lẽ nào!!!

Kim Kiền ánh mắt cứng ngắc di chuyển đến quan phục rách te tua sau lưng Triển Chiêu, lúc này dự cảm không lành lúc trước liền ập tới như sóng dồn như hồng thủy, đập thẳng vào mặt.

Công Tôn tiên sinh lấy hòm thuốc từ trong tủ ra, rồi rút ra một cái kéo, nói với Kim Kiền: “Kim bổ khoái, phiền bổ khoái lại đây cùng tại hạ cắt quan phục phía sau lưng Triển hộ vệ ra”.

“Thuộc... thuộc hạ tuân lệnh”.

Kim Kiền sắc mặt trắng bệch tiến lên, hai tay cứng ngắc kéo quan bào màu đỏ, đang trong tình trạng te tua, phía sau lưng Triển Chiêu lên, để Công Tôn tiên sinh cắt từng nhát từng nhát một.

Mỗi một nhát cắt, dây thần kinh trong não Kim Kiền lại như đứt một cái.

Mà phần vải quan bào phía sau lưng Triển Chiêu không biết bị thứ gì ngấm vào mà cứng như ván, lúc kéo cắt hệt như đang cắt trên giấy bìa các-tông, âm thanh xoèn xoẹt vang lên. Đến khi cắt xong quan phục, lộ ra áo trong, da đầu Kim Kiền liền phát run, toàn thân ớn lạnh, đứng ngây tại chỗ.

Rốt cuộc Kim Kiên cũng nhớ ra dự cảm không lành này vì sao lại giống như đã từng gặp rồi: Trong đêm đầu tiên đi thăm viếng phủ Hầu gia, lúc bà vai Triễn Chiêu bị thương, Kim Kiên cũng có thứ cảm giác kinh hồn bạt vía y như vậy.

Chỉ thấy dưới lớp quan phục rách nát của Triễn Chiêu, áo lót phía trong vốn có màu trắng tinh giờ đã chẳng nhìn ra được màu ban đầu nữa mà chuyển thành màu đỏ đen, phần vải rách còn dán chặt vào lưng; định thần nhìn kỹ, thì đó chính là vết máu đã khô trộn lẫn với bùn đất, những mảnh vải rách ấy khô cứng như đá, dính sát vào lưng, khó có thể tách ra được; trên đó còn có vài sợi vải màu đỏ dính chặt, rõ ràng là quan phục đã từng cùng với áo trong dán vào lưng, sau khi bị cắt ra thì còn dính sợi vải lại. Nhìn phần vải của quan bào bị cắt ra, toàn bộ đều bị máu thấm đẫm, rồi sau đó khô lại cứng như giấy bìa, chỉ có điều quan bào màu đỏ, nếu không nhìn kỹ, cần bảo khó có thể phát hiện ra.

Trầy da toác thịt, máu chảy ướt đẫm áo, sự đau đớn ấy kinh khủng nhường nào!

Công Tôn tiên sinh nhìn thương thế của Triễn Chiêu, không khỏi thở dài một tiếng, trầm giọng nói: “Triễn hộ vệ thật là...”.

Nói được nửa câu rồi lại không nói tiếp nữa.

“Chẳng qua chỉ là vết thương ngoài da, không đáng ngại”, giọng nói trầm trầm của Triễn Chiêu từ phía giường vang lên.

“Haizz...”, Công Tôn tiên sinh lại thở dài một tiếng, tựa như có chút bất đắc dĩ, nét cười trên khuôn mặt dần tan đi, ngưng một chút mới nói với Kim Kiên: “Kim bổ khoái, phiền bổ khoái đi lấy một chậu nước nóng về đây... Kim bổ khoái, Kim bổ khoái?”.

Công Tôn tiên sinh gọi hai tiếng, không thấy Kim bổ khoái trả lời mới quay lại nhìn, thì thấy sắc mặt Kim Kiên đen sì, da mặt rúm rỏ, thân hình run rẩy, cơ hồ không đứng vững nổi.

Lại nói về Kim Kiên, thấy thương thế sau lưng Triễn Chiêu nhất thời hai mắt tối lại, hồi tưởng đến những chuyện trước đó mà không khỏi thót tim hoảng hồn:

Vết thương như thế này, khẳng định là bị đá sắc cào vào rồi...

Mà đá sắc ấy...

Nhớ lại thời điểm tìm cách mở cánh cửa trong mật thất có sờ soạng một hồi những bức tường lởm chởm không bằng phẳng trong đó, Kim Kiên lại càng cảm thấy khổ sở:

Nhất định là Triễn Chiêu trong lúc rơi xuống đã dùng lưng mình ma sát với tường đá để giảm tốc độ...

Chả trách trong mật thất, Nam hiệp nội công thâm hậu lại lâu tỉnh đến vậy, thậm chí trong lúc đó còn thở ngắt quãng, rên rỉ không ngừng...

Chả trách khi ấy nghe thấy tiếng xé vải, sợ là Triễn Chiêu đem phần quan bào đẫm máu trên lưng xé ra, hồng che giấu vết thương...

Chả trách Triễn Chiêu từ trước đến nay luôn tự mình làm mọi việc không nhờ đến ai, lại hạ lệnh cho mình lần mò lên xuống tìm cửa ra trong mật thất... Với cái lưng bị thương như thế, đừng nói khom người tìm kiếm, e là ngay cả đi lại cũng rất khó khăn...

Chả trách sắc mặt Tiểu Miêu lại trắng như tờ giấy, mồ hôi đầy mặt...

Chặc chặc...

“Tẩm lưng hoàn mỹ” của Nam hiệp danh chấn giang hồ, Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ, thần tượng đứng đầu Khai phong phủ lại bị hủy bởi một phút sai lầm của mình, nếu nói về trách nhiệm liên đới... Ôi mẹ ơi, trời muốn diệt ta rồi!

Nghĩ đến đây, Kim Kiên cơ hồ như muốn ngất xỉu, chỉ cảm thấy dương thọ của mình đã hết, có muốn sống cũng vô vọng, đã ở ngay trước mặt đầu trâu mặt ngựa báo danh rồi.

Một phen suy nghĩ xoay chuyển vèo vèo của Kim Kiền, hai người bên cạnh không hề hay biết, chỉ thấy dáng vẻ của Kim Kiền lúc đó, thì cho là Kim Kiền tự trách mình đã làm liên lụy đến Triển Chiêu, mà chính mình lại không phát hiện ra thương thế của Triển hộ vệ, nên áy náy dằn vặt trong lòng.

Công Tôn tiên sinh nhìn Kim Kiền, khẽ thở dài nói: “Kim bồ khoái không cần phải tự trách mình, Triển hộ vệ cố ý giấu giếm thương tích, trên đường đi lại không nhìn rõ, Kim bồ khoái không phát hiện ra cũng là lẽ tự nhiên... Nếu không phải tại hạ có hiểu biết sâu sắc về Triển hộ vệ, e là cũng bị Triển hộ vệ qua mặt”, dừng một chút, lại nói, “Kim bồ khoái trước nên đi lấy một chậu nước nóng, rửa sạch vết thương cho Triển hộ vệ”.

Kim Kiền lúc này mới hoàn hồn, dờ dẫm gật gật đầu, lảo đảo đi ra phía cửa.

Công Tôn tiên sinh thấy Kim Kiền đã rời đi, lúc này thần sắc mới hòa hoãn chút ít, lấy một cái bình từ trong hòm thuốc ra, dốc lên lưng Triển Chiêu.

Nhất thời liền nghe thấy Triển Chiêu hít vào một hơi khí lạnh.

Không lâu sau, bùn đất, đá vụn cùng máu khô trên lưng Triển Chiêu dần dần rã ra, Công Tôn tiên sinh vội dùng khăn lau đi, cho đến khi máu chảy ra biến thành màu đỏ tươi mới dừng lại, tiếp đó lấy thuốc bột rắc lên trên miệng vết thương. Chỉ là không biết vô tình hay cố ý, lực tay hơi mạnh, khiến cho người nằm trên giường hít khí lạnh liên miên, mồ hôi ào ạt tứa ra.

Công Tôn tiên sinh từ từ ngược mắt lên nhìn Triển Chiêu một cái, lực tay vẫn không giảm, lời nói thốt ra không nhanh cũng không chậm:

“Triển hộ vệ quả nhiên định lực hơn người, vết thương này tuy không nặng nhưng da thịt trầy trụa rất đau đớn, nếu là người thường e đã sớm đau đến ngất đi, nhưng Triển hộ vệ chẳng những không lộ ra nửa phần mà còn có thể đi lại bình thường, tìm được những nhân chứng quan trọng nữa, thậm chí ngay cả Kim bồ khoái cũng giấu được... Công Tôn Sách bội phục”.

“...Tiên sinh quá khen rồi”.

“Chỉ là tại hạ có một chuyện không rõ”.

“...Tiên sinh cứ hỏi”.

“Nam hiệp Triển Chiêu võ nghệ siêu quần, khinh công tuyệt đỉnh, cho dù là sơ ý rơi xuống hầm tối, tất sẽ có ngàn vạn cách để thoát thân an toàn, vì sao lại bị thương như vậy?”.

“Việc này...”

“Trừ phi Triển hộ vệ phải chịu sức nặng của hơn một người, hẳn là sức nặng của hai người rồi, nên tốc độ rơi xuống rất nhanh, bởi thế mới đưa ra hạ sách này, dùng lưng ma sát với tường đá để giảm tốc độ rơi...”

“Cái đó...”

“Nếu là hai người cùng lúc rơi xuống, vì sao Triển hộ vệ không dùng bảo kiếm đâm vào vách tường để làm chậm tốc độ rơi? Chẳng lẽ khi ấy hai tay của Triển hộ vệ không cử động được... Nhưng hai tay Triển hộ vệ lại không hề bị thương... Ừm... Tại hạ bạo gan phỏng đoán, nhất định là Triển hộ vệ vì bảo vệ chu toàn cho người kia nên đã dùng hai tay ôm chặt lấy người đó, bởi vậy mới không rảnh tay dùng kiếm đâm vào vách tường”.

“Khụ khụ...”

“Nhưng tại hạ lại càng không hiểu, với thân thủ của Triển hộ vệ, việc dùng một cánh tay để bảo vệ người kia đã là thừa sức, vì sao lại phải dùng hai tay?”.

“Khụ khụ khụ...”

“Mọi người đều nói Nam hiệp điềm tĩnh chín chắn, suy tính kỹ càng trước rồi mới hành động, nhưng vì sao lần này lại thất sách như thế? Chẳng lẽ trước đó đã xảy ra chuyện gì làm Triển hộ vệ phân tâm, tâm thần bối rối? Kỳ lạ, kỳ lạ quá...”

“Khụ khụ khụ khụ... Công Tôn tiên sinh...”

“Hửm? Vì sao Triển hộ vệ lại kho khan như vậy? Chẳng lẽ đã nhiễm phong hàn rồi? Chờ chút, để tại hạ bắt mạch chẩn bệnh cho Triển hộ vệ, chắc chắn thuốc vào bệnh sẽ tiêu trừ!”

“Công Tôn tiên sinh...”

“Ôi... Mạch tượng của Triển hộ vệ nhanh như thế, xem ra tình huống không ổn rồi, tại hạ phải đi bẩm báo với Bao đại nhân đã, sau đó mới tính tiếp...”

Người nằm trên giường nhất thời mây đen bay đầy đầu, vội vàng nói:

“Công Tôn tiên sinh, sau này Triển mỗ nhất định sẽ chú ý, sẽ không dễ dàng bị thương nữa, lần này... mong Công Tôn tiên sinh rộng lượng bỏ qua cho”.

Công Tôn tiên sinh thu ngón tay bắt mạch lại, sắc mặt trầm xuống nói: “Triển hộ vệ nói thế sai rồi, đó là chức trách của Công Tôn Sách, sao có thể qua loa được?”.

Chỉ thấy hai hàng lông mi của người trên giường khẽ run lên, trên gương mặt tuấn tú lộ rõ vẻ lúng túng ngượng ngùng, hồi lâu sau mới nói: “Triển mỗ cam đoan, sau này bị thương sẽ tuyệt đối không giấu giếm, nhất định sẽ để Công Tôn tiên sinh chẩn trị kịp thời...”.

Công Tôn tiên sinh nghe xong, lúc này mới từ từ giảm bớt lực tay, một nét cười thoáng hiện trên khuôn mặt nho nhã: “Triển hộ vệ nói phải, đúng thực là vết thương ngoài da, không cần phải bẩm báo đại nhân”.

“Khụ khụ... Triển mỗ đa tạ”.

Gió sớm lay tàn liễu,

Tường đá ánh lửa vương,

Lửa tàn lay bóng đổ

Lích tích hồn đà bay.

Trong phòng bếp của phủ nha Trần Châu, lửa trong lò lay động, tàn lửa bắn ra, hơi nước mờ mịt vờn quanh bếp, làm nổi bật bóng người chấp chờn theo ánh lửa, dáng vẻ u u ám ám, mới nhìn qua còn tưởng hồn ma hiện về nhân thế.

Người này ngồi xổm trước bếp, hai tay ôm đầu, thở vắn than dài, miệng không ngừng rì rầm, tựa như sư ông tụng kinh, lại như ruồi nhặng vo ve, đó chính là Kim Kiền đang “rút ra kinh nghiệm xương máu, kiểm điểm lại công tác”:

“Hừ hừ, đúng thật là ‘khôn ba năm, dại một giờ’, ‘Quan Âm ngàn mắt cũng sẽ nhìn nhầm’... Nghĩ xem mình đường đường là một người hiện đại, còn là đại đệ tử đích truyền của Y Tiên, Độc Thánh, hai thân phận song hành như thế, ấy vậy mà lại để một con mèo qua mặt, ngớ ngẩn đến nỗi không phát hiện ra vết thương trên lưng của Tiểu Miêu... Thật hổ thẹn với Đảng, với nhân dân, với các vị hương thân phụ lão của tương lai... hổ thẹn với sư phụ đã dốc lòng dạy dỗ, hổ thẹn với danh tiếng của nhị vị ân sư... Đại sư phụ, Nhị sư phụ, đệ tử không còn mặt mũi nào gặp hai người nữa, may mà đệ tử nhìn xa trông rộng, trước giờ chưa từng tự xưng là môn hạ của nhị vị sư phụ, nếu không chắc chắn sẽ làm hoen ố thanh danh của hai người... Sau này đệ tử nhất định sẽ phát huy tinh thần này, bền lòng vững chí đến cùng...”

Nói đến đây Kim Kiền không khỏi hồi tưởng đến “tình trạng thâm trầm” của cái lưng Triển Chiêu, nhất thời lại thấy rung mình ớn lạnh, tiếp tục lầm rầm nói:

“Haizz... Cái gọi là ‘vạn điều dâm loạn đều từ tâm mà ra’, trên đầu chữ ‘sắc’ có một con dao, anh hùng khó qua ải ‘Mỹ Miêu’, tuy mình trên thông thiên văn dưới tường địa lý, hiểu biết tám điều vinh, tám điều nhục[1], lại tiến cùng thời đại, nhưng hiềm vì ‘con người không phải là thánh nhân, có ai mà không phạm sai lầm’... huống hồ phút trước là ‘kiss scene’, phút sau đã lâm vào cảnh sinh tồn tử vong, tâm trí mình bị rối loạn, hai mắt mờ đi, nhất thời sơ suất, không kịp thời kiểm tra phát hiện ra vết thương trên người Triển đại nhân, cũng là có nguyên do của nó...”

[1] Nguyên văn “bát vinh bát sỉ” (), luận thuyết này do Tổng bí thư Đảng Cộng sản Trung Quốc, Chủ tịch nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, Hồ Cẩm Đào xây dựng và đề xướng, đã gây được tiếng vang rất lớn trong xã hội. Dưới đây là nội dung của “bát vinh bát sỉ” (bản dịch của PGS. TS Nguyễn Kim Sơn):

Lấy yêu tố quốc làm vinh, tổn hại tố quốc làm nhục
Lấy phục vụ nhân dân làm vinh, xa rời nhân dân làm nhục
Lấy đề cao khoa học làm vinh, ngu dốt làm nhục
Lấy chuyên cần làm vinh, lười nhác làm nhục
Lấy đoàn kết tương trợ làm vinh, hại người lợi mình làm nhục
Lấy thành thực giữ tín làm vinh, thấy lợi quên nghĩa làm nhục
Lấy tuân thủ pháp luật kỷ cương làm vinh, phạm pháp làm nhục
Lấy phấn đấu gian khổ làm vinh, kiêu sa dâm dật làm nhục.

Đưa tay lên xoa xoa lông mày, Kim Kiên dừng một chút, rồi đột nhiên, đứng phắt dậy, trán nổi đầy gân xanh, đỉnh đầu bốc khói, đi thành vòng tròn giữa bếp cả giận nói:

“Hừ hừ, xét đến cùng tất cả đều là họa do con mèo kia gây ra, bị thương rồi cũng không thêm nói, lại còn giấu giấu giếm giếm, lừa lừa gạt gạt, lẽ nào anh ta thật sự cho rằng mình là mèo, bị thương rồi trốn vào góc tường liếm láp vài cái là có thể khỏi sao?! Được rồi, dù sao cũng là cái lưng của ngài, ngài không muốn nói tôi cũng chẳng cưỡng cầu... Nhưng nói gì thì nói cái lưng ấy đã bị thương rồi, vết thương đó lại vì cứu mình mà ra, Công Tôn tiên sinh lại biết mình có y thuật, Triển đại nhân ngài chịu đựng vết thương thê thảm nhường ấy, mà tôi lại không hỏi lấy một câu... Ngày sau Công Tôn Trúc Tử hay lão Bao hỏi đến thì... Triển đại nhân, ngài không chỉ hại tôi mang tội bất nghĩa, mà còn đẩy tôi vào hố lửa!!! Chẳng ngờ từ khi mình gia nhập Khai Phong phủ đến nay, vẫn luôn thận trọng thật thà chăm chỉ, gian nan cố gắng giấu tài, nay lại lâm vào cảnh lật thuyền trong rãnh... Ông trời ơi, công lý ở chỗ nào chứ?!”

“Khụ khụ...”

Kim Kiên đang đọc thoại rất hăng say hùng hồn, phần uất dâng trào, tình cảm sục sôi, thì bỗng nghe thấy sau lưng vang lên một tràng ho khan, liền giật nảy mình, quay đầu lại, nhất thời bị dọa cho kinh hoàng thất sắc, đứng đực nguyên tại chỗ.

Chỉ thấy ngoài cửa phòng bếp, một người mặc nho sam, đầu vấn khăn vuông, ba chòm râu đen nhánh, mặt tựa phấn trắng, đó chính là Công Tôn Sách, sư gia kiêm quản gia của Khai Phong phủ!

“Công... Công Công Công Công Tôn tiên sinh...”

Kim Kiên chỉ cảm thấy lưỡi như bị xoắn lại tựa bện dây thừng, rất lâu sau mới thốt ra được mấy chữ.

Ôi mẹ ơi! Công Tôn Trúc Tử ở đây từ lúc nào vậy?

“Khụ khụ... Kim bồ khoái...”

Công Tôn Sách cả người đứng thẳng, khuôn mặt nho nhã tỏ vẻ điềm tĩnh, mới nhìn thì thấy không khác lúc bình thường là mấy, chỉ là hai vai cứ hơi hơi run lên, ba chòm râu đen nhánh rung rung.

Kim Kiên vội thở ra hít vào hai lần, ổn định lại tâm thần, bụng thâm kêu:

Bình tĩnh, bình tĩnh, hãy nghĩ đến Giang tử, Hoàng Kế Quang, khi gặp khó khăn họ đều kiên cường kháng cự. Lúc này, nơi này, ngàn vạn lần không được rối loạn, phải lấy bất biến ứng vạn biến.

Nghĩ đến đây, Kim Kiên nuốt hai ngụm nước bọt, cố làm ra vẻ bình tĩnh hỏi, “Công... Công Tôn tiên sinh có chuyện gì cần sai bảo thuộc hạ?”.

“Chỉ là tại hạ cảm thấy kỳ quái, Kim bồ khoái chẳng qua chỉ đi lấy một chậu nước nóng, vì sao lại mất thời gian như vậy?”, Công Tôn tiên sinh không nhanh không chậm nói.

“Nước? À đúng đúng, nước nóng, nước vừa mới sôi... Thuộc hạ sẽ mang vào cho Triển đại nhân ngay”.

Lúc này Kim Kiên mới nhớ ra chuyện Công Tôn tiên sinh giao phó, vội quay người đem nước nóng trong nồi trên bếp đổ vào chậu, rồi bưng lên đang định bước ra ngoài.

“Kim bổ khoái không cần gấp như thế”, Công Tôn tiên sinh đột nhiên nói, “Vết thương của Triển hộ vệ tại hạ đã xử lý xong rồi, hiện giờ Triển hộ vệ đã ngủ, Kim bổ khoái không nên quấy rầy”.

Hả?

Kim Kiền nghe xong, từ từ đặt chậu nước xuống, chớp chớp mắt, có chút khó hiểu, thầm nghĩ: Nếu đã không cần nước nóng, sao Công Tôn Trúc Tử lại sai mình đi lấy nước nóng làm gì? Thế chẳng phải là cời quần đánh rắm... làm chuyện thừa thãi sao?

Không đúng, Công Tôn Trúc Tử này lòng dạ đen tối, hành động thể nhất định là có thâm ý khác...

Éc! Chẳng lẽ Công Tôn Trúc Tử có ý điều đi để chuyên tâm thu thập những hành vi bất lương của mình từ Tiểu Miêu, sau này còn “thanh toán” một thể?!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền nhất thời đổ mồ hôi lạnh toàn thân, hai mắt tròn tròn, nhìn chăm chăm vào Công Tôn tiên sinh.

Công Tôn tiên sinh thấy dáng vẻ của Kim Kiền, lại hơi mỉm cười, nói: “Chắc hẳn Kim bổ khoái đã đoán ra, tại hạ điều Kim bổ khoái rời đi là có ý khác”.

Éc éc éc éc éc!!! Không phải chứ?!

“Tại hạ thấy vết thương đau đớn trên lưng Triển hộ vệ, thực không đành lòng, thế nên mới muốn nói mấy câu riêng tư với Kim bổ khoái”.

Éc éc éc éc éc!!! Tiêu rồi tiêu rồi tiêu rồi...

“Kim bổ khoái có cái nhìn như thế nào về Triển hộ vệ?”

Éc éc éc éc éc!!! Tiêu rồi tiêu rồi... Ủa?

Cái nhìn? Cái nhìn gì?!

Kim Kiền nghe xong nhất thời thộn ra, chớp chớp mắt vài cái, vẫn không hiểu được.

Thấy Công Tôn tiên sinh, thần thái trang nghiêm, vẻ mặt nghiêm túc, không giống như đang nói đùa.

Tim nảy lên một cái, Kim Kiền đành phải căng óc, cố gắng dốc hết ruột gan, chấp chấp vá vá mấy lời ngợi ca lại:

“À... Triển đại nhân là người trung quân ái quốc... trung thành tận tâm, chân thành thẳng thắn, tấm lòng ấy có trời đất chứng giám, nhật nguyệt thấu tỏ, à... võ công cái thế, nhân phẩm vô song... khinh công tuyệt đỉnh, quang minh lỗi lạc... Cái đó... Lòng kính ngưỡng của thuộc hạ đối với Triển đại nhân cuộn cuộn như nước sông chảy mãi không ngừng...”

“Kim bổ khoái cho rằng như thế?”, Công Tôn tiên sinh đột nhiên cắt ngang lời diễn thuyết thao thao bất tuyệt của Kim Kiền, hỏi.

“Tất... tất nhiên là thế, những lời này của thuộc hạ, đều xuất phát từ tận tâm can!”, Kim Kiền nghiêm sắc mặt, ôm quyền sang sảng nói.

Công Tôn tiên sinh nhìn Kim Kiền một cái, rồi gật đầu, khe khẽ thở dài: “Lời Kim bổ khoái nói rất đúng, Triển hộ vệ trung thành tận tâm, trên đối với giang sơn xã tắc, dưới đối với lê dân bách tính công lao không thể xem nhẹ, chỉ là...”.

“Chỉ là...?”, Kim Kiền bắt giác tiếp lời hỏi. Lòng lại nghĩ: Lẽ nào Công Tôn Trúc Tử cũng cảm thấy Tiểu Miêu quá “lam nhan họa thủy”?

“Tại hạ lo lắng Triển hộ vệ quá tận tâm với chức trách, vì xã tắc bách tính mà không để tâm tới sự an nguy của bản thân. Không giấu gì Kim bổ khoái, Triển hộ vệ từ khi nhậm chức ở Khai Phong phủ tới nay, thương tích lớn nhỏ xuất hiện không ngừng, mà Triển hộ vệ lại không muốn để đại nhân lo lắng rồi phân tâm, nên thường giấu giếm thương thế, từng có mấy lần làm cho thương thế chuyển biến xấu, cơ hồ khó có thể cứu chữa... Trên dưới Khai Phong phủ đều nhìn thấy trong mắt mà đau đớn trong lòng, tại hạ đã khuyên nhủ rất nhiều lần nhưng Triển hộ vệ luôn luôn bỏ ngoài tai, tại hạ thực sự đau lòng đến không chịu nổi...”.

Nói đến đây, Công Tôn tiên sinh nhắm mắt lắc đầu, khuôn mặt lộ ra vẻ không đành lòng, đau xót ngập tràn.

Kim Kiền nghe đến đây, lại hồi tưởng đến những hành động trước kia của Triển Chiêu, tim không khỏi thất lại, thầm nghĩ: Ờo, thì ra con mèo này có tiền sử từ trước rồi! Báo hại mình áy náy cả nửa ngày trời.

“Kim bổ khoái!”, Công Tôn tiên sinh đột nhiên cao giọng gọi, làm cho Kim Kiền giật nảy mình, ngược mắt lên nhìn lại càng kinh ngạc hơn.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh hai tay ôm quyền, lạy dài trên đất.

“Công Tôn tiên sinh?! Đây là vì sao?!”, Kim Kiền hoảng hốt hô lên một tiếng, vội vàng chạy đến đỡ Công Tôn tiên sinh đứng lên.

Công Tôn tiên sinh lại kiên trì không dậy, trầm giọng nói: “Công Tôn Sách có một chuyện muốn nhờ, nếu Kim bổ khoái không đáp ứng, Công Tôn Sách sẽ quỳ lạy mãi mà không đứng lên”.

Gì?!

Kim Kiền chỉ cảm thấy mồ hôi chảy thành dòng trên lưng, da mặt co rúm hết lại, thầm nghĩ: Ếc ếc ếc ếc, mình không nghe nhầm đấy chứ?! Công Tôn Trúc Tử có chuyện muốn nhờ vả?! Đùa sao, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết chắc chắn không phải là chuyện tốt lành gì! Nếu mà đồng ý, sợ là nửa đời sau của mình vĩnh viễn sẽ không có ngày nào yên, nhưng nếu không đồng ý... sợ rằng mình cũng chẳng sống được đến nửa đời sau...

Thôi! Ta không vào địa ngục, thì còn ai vào địa ngục đây?! Liều mình một phen vậy!!!

Nghĩ vậy, Kim Kiền da đầu căng ra, khoe miệng giật giật nói: “Công Tôn tiên sinh xin hãy mau mau đứng dậy, tiên sinh có chuyện gì giao phó, thuộc hạ nhất định sẽ dốc toàn lực để làm!”.

Công Tôn tiên sinh nghe vậy bèn từ từ đứng lên, ôm quyền nghiêm sắc mặt nói: “Công Tôn Sách chỉ mong Kim bổ khoái sau này có thể quan tâm nhiều hơn đến Triển hộ vệ, không để xảy ra chuyện Triển hộ vệ giấu giếm thương thế nữa”.

Gì hở?!

Đôi mắt nhỏ dài của Kim Kiền thoát cái liên biến thành một đôi long nhãn.

“Công Tôn tiên sinh khoan đã!!!”, Kim Kiền cao giọng hét lên, nhất thời làm xà nhà rơi xuống đến mấy cân một gỗ, “Trọng trách như vậy, thuộc hạ tài hèn sức mọn, e là khó có thể đảm trách”, lòng lại thầm kêu: Ồi ời ời ời, ngày Cá tháng Tư á, ý của Công Tôn Trúc Tử là muốn để mình giám sát Tiểu Miêu, không cho Tiểu Miêu chạy loạn?! Oh my God, đó không phải là mèo nhà, mèo mướp, mèo Ba Tư thông thường đâu, đó là “Ngự Miêu” vang danh thiên hạ nức tiếng giang hồ đó, mình một đứa gà mờ đến nửa cân còn không biết là bằng tám lạng, sao có thể chú ý được đây? Huống hồ còn muốn làm cho Tiểu Miêu không giấu giếm vết thương nữa? Mình làm gì có bản lĩnh cỡ đó?

“Kim bổ khoái nói thế là sai rồi”, Công Tôn tiên sinh khoe miệng khê nhếch lên, nói: “Kim bổ khoái khinh công vô song, sánh ngang với Triển hộ vệ, hơn nữa còn có y thuật tinh diệu, tâm tư lại mẫn tiệp, đôi mắt khắp trên dưới Khai Phong phủ thì sợ rằng cũng chỉ có Kim bổ khoái mới có thể đảm nhận trọng trách này”.

“...”, Kim Kiền há hốc miệng, chỉ cảm thấy, muôn câu ngàn ý đều mắc kẹt trong cổ họng, đến nửa chữ cũng khó thốt ra được.

“Triển hộ vệ hôm nay vì Kim bổ khoái mà thân mang vết thương, đủ thấy Triển hộ vệ đối với Kim bổ khoái tình như thủ túc, nghĩa như huynh đệ, nếu có Kim bổ khoái đi theo bên cạnh Triển hộ vệ, ắt hẳn Triển hộ vệ khi hành sự cũng phải cân nhắc một hai phần”.

“A... Cái này...”, Kim Kiền giơ một cánh tay cứng ngắc lên, vừa mới định nói thì lại thấy nét cười thâm thúy thoáng hiện trên khuôn mặt nho nhã của Công Tôn tiên sinh, Công Tôn tiên sinh chấp tay vái một cái rồi nói:

“Triển hộ vệ sau này xin phiến Kim bổ khoái”.

Dứt lời bèn nghênh ngang bỏ đi, để lại Kim Kiền với cánh tay cứng ngắc giờ lên giữa không trung, gió sớm lạnh căm quét qua, cuốn tro bếp bay lên vẩn vít quanh thân, cảnh tượng thê lương vô hạn.

Này này này, Công Tôn Trúc Tử, ông đừng có quăng quả bom nổ chậm của nhà ông cho tôi rồi ù té chạy thế chứ!!!

Sáng sớm hôm sau, tiếng trống thu canh vang lên, gà chỉ vừa cất tiếng gáy, nhưng trước phủ nha Trần Châu lại là một cảnh tượng náo nhiệt.

Chúng bách tính cả nửa thành Trần Châu đều tụ tập, chen lấn trên con đường nơi phủ nha tọa lạc, trong và ngoài cửa nha môn cũng bị vây kín, ken đặc, đến nửa cơn gió cũng chẳng lọt qua nổi.

Cảnh tượng muôn người đổ xô ra đường như vậy không vì điều gì khác mà là bởi Khâm sai Bao đại nhân, Bao Thanh Thiên, hôm nay phiên thứ hai thẩm vấn quốc cữu đương triều, Bàng Dục. Chuyện lớn như thế, thử hỏi làm sao dân chúng Trần Châu không quan tâm tột cùng cho được.

Lại nhìn trên công đường của phủ nha, hai tấm bảng “Túc Tĩnh”, “Hồi Ty” vững vàng đặt hai bên, bức đại tự thép vàng “Minh kính cao huyền” treo chính giữa công đường; Bao đại nhân mặc áo măng bào, cang tôn thêm vẻ uy nghiêm của ngài; tứ đại Hiệu úy hông đeo đao, uy phong凛冽; Công Tôn Sách bút mực đầy đủ, giấy tờ chu toàn; Triển Chiêu vận quan phục còn đỏ rực hơn lửa, nổi bật phong thái anh hùng. Dưới công đường, chúng nha dịch tinh thần hăng hái, sát uy bóng đen bóng khê phản chiếu ánh sáng.

Đúng là: Uy danh Thanh Thiên nức tiếng vạn dặm, dạ đỏ lòng son thiên hạ tỏ tường... Hay thay cảnh tượng uy nghiêm túc mục nhường ấy.

Mà trên công đường duy chỉ có hai người phá vỡ cảnh tượng đó.

Một người ngồi bên hông công đường, chính là Bàng thái sư đang bưng bưng lửa giận, hôm nay thẩm vấn con trai độc nhất của Bàng gia, tất nhiên ông ta sắc mặt lầm lì, bộ dạng như muốn đập phá nơi đây.

Mà người còn lại, chính là Kim Kiền, sai dịch của Khai Phong phủ, đang đứng ở cửa công đường.

Từ sau buổi nói chuyện với Công Tôn tiên sinh hôm qua, Kim Kiền đã liên tiếp một ngày một đêm gập ác mộng, như thể quỷ dữ đi vào giấc mộng, không giây phút nào được yên ổn cả. Kết quả là bây giờ đôi mắt nhỏ dài thâm quầng, đen kịt trũng sâu hệt như bị đấm, tơ máu trong mắt chẳng chịt như mạng nhện, đáng vẻ thực vô cùng uể oải ủ rũ.

Hai người này thần thái đối lập hẳn nhau, nhưng tựu chung lại cũng là nét chấm phá tô điểm thêm cho phong cảnh.

Bao đại nhân ngồi chính giữa công đường quét mắt một vòng, thần sắc nghiêm nghị, võ kinh đường mọc cao giọng: “Thăng đường!”.

“Uy vũ...”

“Truyền An Lạc hầu Bàng Dục!”

“Truyền An Lạc hầu Bàng Dục...”

Không lâu sau, hai nha dịch đưa An Lạc hầu bước vào công đường.

Chỉ thấy Bàng Dục một thân gấm phục, bước đi vững vàng, tuy sắc mặt có chút tiêu tụy, nhưng đôi mắt phượng lại bắn hàn quang ra bốn phía khiến người ta không khỏi chấn động.

“Bàng Dục bái kiến Bao đại nhân”, An Lạc hầu đi đến trước bàn xử án của Bao đại nhân, chấp tay ôm quyền, nhàn nhã nói.

Chát!

Tiếng kinh đường mọc vang dội công đường, Bao đại nhân quát lên: “Bàng Dục, đến trước công đường có sao không quỳ?”.

“Bao đại nhân nói đùa rồi, bản hầu đường đường là quốc cữu, hưởng tước hiệu An Lạc hầu thế tập, sao có thể quỳ trước một phủ doãn Khai Phong còn con?”, Bàng Dục chậm rãi lên tiếng.

“Hay cho một quốc cứu gia, hay cho một An Lạc hầu! Hầu gia có biết, hiện giờ bản phủ phụng chỉ đến Trần Châu phát lương cứu nạn, chính là thay mặt Thiên tử xuất tuần, đi đến đâu là như thánh giá giá lâm, Hầu gia có thể không quỳ trước bản phủ, nhưng lễ nào ngay đến thánh giá cũng không quỳ?”

“...”, đôi mắt phượng của Bàng Dục nheo lại, thái dương giật giật.

“Bao Hắc Tử! Người chó có khinh người quá đáng!”

Bàng thái sư bên kia nghe vậy liền giận đến rung râu, mắt trợn trừng, vỗ ghế đứng phắt dậy, quát lớn.

“Bàng thái sư, lễ nào ngài cũng xem thường thánh giá?”, Bao đại nhân liếc mắt, lạnh lùng nói.

“Bao Hắc Tử, người!”, Bàng thái sư giận đến mức râu bạc rung rung, hai tay nắm chặt lại, đôi mắt hình tam giác cảm hận trừng trừng nhìn Bao đại nhân, lát sau mới phun ra nửa câu, “Bao Hắc Tử, người chó có cho rằng thân phận khâm sai sẽ có thể bảo vệ được người, sau này hồi kinh, lão phu nhất định sẽ ở trước mặt Thánh thượng tham tấu người một bản!”.

Bao đại nhân hơi gật đầu: “Bao Chứng xin đợi”.

“Hừ!”, Bàng thái sư phất mạnh ống tay áo, cảm giận ngồi xuống ghế.

Bao đại nhân ánh mắt sắc bén quét một cái rồi nhìn thẳng vào An Lạc hầu Bàng Dục, vỗ kinh đường một nói: “Bàng Dục, sao còn không quỳ?!”.

Chúng nha dịch dưới công đường nghe vậy, lập tức nhất tề hô vang: “Quỳ! Quỳ! Quỳ!...”.

Âm thanh như chuông đổ, vang vọng quanh xà nhà cột trụ, thoáng chốc khiến cho tiếng hô trong công đường tăng thêm ba phần uy nghiêm.

Chỉ thấy Bàng Dục sắc mặt đỏ rồi lại đỏ, khóe mắt khóe miệng đều không ngừng giật giật, cứng ngắc hồi lâu sau mới từ từ kh người, quỳ gối xuống đất.

Kim Kiền ở một bên thấy khó hiểu, thầm nghĩ: Hôm nay lão Bao thẩm án thực có chút dài dòng, con của con kia ít nhiều cũng được coi là hoàng thân, cho dù không quỳ cũng có lý của nó, hà tất phải lãng phí thời gian vào ba cái chuyện con con như lông gà vỏ tỏi này chứ?

Nhưng đợi sau khi Bàng Dục quỳ xuống, nhìn lại không khí trên công đường, Kim Kiền mới bình tĩnh ngộ.

Chỉ thấy An Lạc hầu Bàng Dục vừa quỳ xuống, chúng nhân Khai Phong phủ thần sắc đều biến đổi, ánh mắt sắc bén, khí thế nhất thời tăng vọt; lại nhìn sang chúng bách tính đến nghe thẩm án, đều là dáng vẻ mặt mày hớn hở, kích động khó kìm. Còn đám bên Bàng thái sư, tuy vẫn là vẻ mặt kiêu căng nhưng khí thế hung hăng ngang ngược lúc trước đã bị áp chế giảm xuống vài phần; Bàng Dục quỳ dưới công đường, thân hình thấp xuống một nửa, vẻ ngạo mạn cũng bị triệt tiêu đi không ít.

Chắc chắn, thì ra thẩm án cũng chẳng khác gì kéo bè kéo cánh đánh nhau cả, trước tiên phải phô trương thanh thế, tạo bầu không khí... bên nào khí thế càng hung hăng ngang ngược, càng can quấy, thì bên đó càng chiếm được thế thượng phong, lúc ấy mới có thể ra tay giáng đòn phủ đầu, thắng trước một ván.

“Bàng Dục!”, Bao đại nhân giọng trầm xuống, gần từng chữ một, “Người tự ý dựng Nhuyễn Hồng đường trong thành Trần Châu, cưỡng đoạt nữ tử con nhà lành, chế tạo xuân dược, hãm hại vô số nữ tử; giết người giá họa, hại kẻ thiện lương; coi thôn xóm như cá thịt, gieo ác một phương, những hành vi phạm tội ngập trời như vậy, còn chưa nhận tội sao?!”.

Bàng Dục quỳ trước công đường, nghe xong lại cười nhạt một tiếng, nói: “Bao đại nhân vì sao lại nói ra những lời này? Trước đó Bao đại nhân từng vu hãm bản hầu giấu giếm tình hình hạn hán không báo lên trên, nhưng không có bằng chứng, nay lại bịa ra rất nhiều tội danh để hãm hại bản hầu... Hừ hừ, Bao đại nhân, bản hầu thật muốn hỏi ngài, đại nhân ngài sắp tâm mưu đồ như vậy là vì sao?!”.

“Được, bản phủ sẽ cho người tâm phục khẩu phục!”, Bao đại nhân quát một tiếng, vỗ mạnh kinh đường một, cao giọng hô: “Người đâu, đưa nhân chứng lên!”.

Kim Kiền nghe xong, nhất thời chấn động tinh thần, thầm nghĩ: Chắc chắn, cuối cùng cũng đến lúc phô bày công lao vĩ đại của mình rồi! Nhớ đến đám nữ tử trong mật thất kia đều là do mình mạo hiểm cả tính mạng

cứu ra, đến giờ mình vẫn còn bị hậu di chứng do mỗi một quá độ đây này, ăn không thấy vị, ngủ không biết ngon, lại còn bị Công Tôn Trúc Tử chèn ép... Hừ, bằng chứng thép vững vàng như núi mà mình phải dùng cả máu và nước mắt để thu thập về này, nếu vẫn không thể kết tội được Bằng Dục thì có còn thiên lý nữa không? Lại thêm vụ án của Trương Tụng Đức và Hoàng thị, Thu Nương, nhất định An Lạc hầu không tránh khỏi liên quan. Hừ hừ, con của con, chắc chắn lúc này người sẽ “bí hơi ăn không tiêu” đấy!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền lại càng nghiêm sắc mặt, hai mắt mở to nhìn chăm chăm ra ngoài cửa công đường.

Quả nhiên không lâu sau, có hai nha dịch giải một người tiến vào công đường.

Ố?!

Kim Kiền vừa thấy người này liền sửng sốt.

Người tới không phải là người trong nhóm nữ tử bị nhốt tại mật thất, cũng không phải Trương Tụng Đức, lại càng không phải là Hoàng thị, Thu Nương, mà chính là một nam tử trung niên.

Chỉ thấy người này thân hình béo ú, bụng tròn như cái lu, mày ngang mũi dọc những thịt là thịt, mắt nhỏ như mắt chuột, treo lên trên khuôn mặt to như cái bánh là cái mũi cà chua đỏ au, tóc tai tán loạn, sắc mặt xám ngoét như tro, thực lòng mà nói, nhìn hơi quen quen.

Ai nha!!!

Kim Kiền tìm kiếm trong đầu một lúc, rồi đột nhiên nhớ ra:

Cái cái cái tên này không phải chính là tên “Bằng bụng lu”, quản gia của Bằng phủ từng trêu ghẹo Tiểu Miêu, Bằng Đại đây sao? Truyền hắc lên làm gì? Chẳng lẽ lão Bao muốn ra mặt thay cho Triển hộ vệ, muốn vì Tiểu Miêu bị “vô lễ” một lần mà đòi công lý?

39. Q.2 - Chương 19

Tiểu sai dịch trên công đường lập công.

Đại phu được minh oan dâng đơn thuốc.

Lại nói về “Bằng bụng lu” bị áp giải lên công đường phủ nha, đầu cũng không dám ngẩng lên, quỳ mọp trên đất, chỉ biết đập đầu cật lực, đáng về hồng hách ngang ngược ở Dục Lạc lâu lúc trước, giờ đây nửa phần cũng không nhìn ra nổi.

“Quỳ dưới công đường là kẻ nào?”, Bao đại nhân trầm giọng hỏi.

“Bẩm... bẩm đại nhân, tiểu... tiểu nhân là Bằng Đại”, Bằng Đại run rẩy đáp.

“Bằng Đại...”

Bao đại nhân trầm giọng kéo dài tiếng, nhưng cũng chỉ gọi tên, hồi lâu sau vẫn không nói tiếp.

Nha dịch trên công đường thấy cấp trên không lên tiếng, tất cũng không dám hé răng; cha con Bằng gia không rõ trong hồ lô của Bao đại nhân bán thuốc gì, cũng im lặng nguyên tại chỗ; chúng bách tính ngoài cửa thấy bầu không khí công đường như vậy, đến thở mạnh cũng không dám.

Trong một lát, trên công đường im lặng như tờ, không khí nặng nề, đè nén khiến mọi người có chút thở không ra hơi.

Kim Kiền đứng ở cửa cũng cảm thấy hô hấp khó khăn, mạch đập yếu ớt, lén nhìn lên phía trên công đường, thì thấy Bao đại nhân đôi mày sa sầm xuống, ánh mắt sắc bén như có điện, bắn thẳng xuống đỉnh đầu của Bằng Đại dưới công đường, về phần Bằng Đại cũng là mồ hôi tuôn đầm áo.

Chặc chặc, hay thật, “vô thanh thắng hữu thanh”.

Chát!!!

“Bằng Đại, ngươi biết tội chưa?!”

Tiếng kinh đường mộc mạnh mẽ vang lên như sấm nổ giữa trời, Bao đại nhân giận dữ quát lên một tiếng, chấn động cả ba hồn bảy vía khiến mọi người trên công đường đều thót tim, giật mình.

Bàng Đại lại càng quỳ rạp xuống, toàn thân trên dưới nung núc thịt đều run rẩy không ngừng:

“Thảo... thảo thảo thảo thảo dân không... không không biết mình phạm tội... tội gì...”

“Không biết phạm tội gì?!” Bao đại nhân cao giọng quát, “Người trước dùng thạch tín đầu độc giết chết Hoàng Đại Hổ, sau vụ hãm Thu Nương cùng Trương Tụng Đức thông dâm, đem tội danh giết người đổ lên đầu Trương Tụng Đức, tội ác như vậy, còn dám nói không biết mình phạm tội gì?”

Câu này nhất thời dọa cho Bàng Đại sợ mất vía, vội vàng khẩu đầu phủ nhận: “Hoàng Hoàng Hoàng Đại Hổ là... là ai? Thảo dân ngay cả quen biết cũng không, thì sao có thể sát hại y được?”

“Hừ, không quen biết?”, Bao đại nhân nghiêm nghị nheo mắt lại, cao giọng nói, “Truyền Lý thị”.

“Truyền Lý thị...”, tiếng hô truyền vang xa dần, không lâu sau, thì thấy một thiếu phụ bị áp giải lên công đường.

Kim Kiên định thần nhìn kỹ, nghĩ bụng: Hê, nhân chứng này càng lạ, mình căn bản không biết, chả biết hôm nay trong hồ lô của lão Bao bán thuốc gì nữa? Toàn xuất ra quái chiêu thôi.

Chỉ thấy thiếu phụ này tầm trên dưới ba mươi tuổi, thân vận áo lam vá vúi, váy bằng vải bông, mắt híp miệng rộng, trên mặt tràn ngập vẻ hoảng sợ, bước chân lảo đảo đi đến trước công đường, lúc qua bậc cửa còn suýt ngã nhào xuống đất.

“Dân... dân phụ Lý thị khẩu kiến Thanh Thiên Bao đại nhân”.

“Lý thị”, Bao đại nhân hỏi, “Bản phủ hỏi người, người có biết Hoàng Đại Hổ không?”

Lý thị đập mạnh trán xuống đất, run giọng đáp: “Bẩm Thanh Thiên Bao đại nhân, dân phụ có biết, Hoàng Đại Hổ chính là hàng xóm cách vách nhà dân phụ”.

Bao đại nhân gật đầu, lại nói: “Vậy người có biết vì có gì mà Hoàng Đại Hổ chết không?”

“Bẩm Thanh Thiên Bao đại nhân, thê tử Thu Nương của y cùng Trương Tụng Đức thông dâm sau đó hại chết Hoàng Đại Hổ”.

“Ừm...”, Bao đại nhân ngưng một chút, lại nói, “Bản phủ có một phần cung trạng của người từng nói trên công đường phủ nha Trần Châu rằng, đã nhiều lần trông thấy Trương Tụng Đức và Hoàng thị, Thu Nương liếc mắt đưa tình vô cùng mờ ám, có chuyện đó không?”

“Đích thực là có chuyện đó, dân phụ từng rất nhiều lần nhìn thấy Trương Tụng Đức và Hoàng thị, Thu Nương ở trước cửa lúi lúi kéo kéo, làm tổn hại đến cương thường đạo lý”.

“Bản phủ hỏi người, chuyện đó xảy ra khi nào?”

“Là... khoảng một tháng trước khi Hoàng Đại Hổ chết...”

“Là khoảng tháng Tư?”

“...Vâng”.

“Nói vậy!”, Bao đại nhân vỗ mạnh kinh đường mộc, giận dữ quát.

“Uy vũ...”, đường uy vang lên từng hồi, vẫn vút quanh xà nhà.

Lý thị dưới công đường giật thót, toàn thân khắp trên dưới bắt đầu run rẩy không ngừng, miệng ú ớ nói: “Bẩm... bẩm Thanh Thiên Bao đại nhân, dân... dân phụ đích thực nhìn thấy hai người bọn họ...”.

Bao đại nhân nheo mắt lại, cao giọng nói: “Bản phủ đã phái người điều tra, tháng Tư năm nay, người ra ngoài thăm viếng thân nhân, đến ngày mừng Ba tháng Năm mới về, lúc đó Hoàng Đại Hổ đã chết, Trương Tụng Đức thì bị bắt giam trong lao. Chưa đầy hai ngày sau đó, người lên công đường làm chứng, nói rằng chính mình tận mắt nhìn thấy Hoàng thị, Thu Nương và Trương Tụng Đức thông dâm. Bản phủ thật muốn

hỏi người, người đang ở ngoài thăm viếng thân nhân, làm sao có thể tận mắt nhìn thấy Trương Tụng Đức và Hoàng thị làm điều ám muội, lẽ nào người có thiên lý nhãn, thuận phong nhĩ?”.

Lý thị nghe xong, người liền mềm nhũn ngã lăn ra đất, đến nửa câu cũng không thốt được.

Bao đại nhân nheo mắt đánh giá người đàn bà dưới công đường một lát, rồi vỗ mạnh kinh đường mộc quát:

“Lý thị, người ở trên công đường nói bậy, thuận miệng vu hãm, coi rẻ công đường, xem thường quốc pháp, trọng tội như vậy, bản phủ nhất định sẽ phạt nặng người!”.

Lý thị nghe xong những lời này liền như bị điện giật, cong người như cá chép vẩy đuôi, bật dậy hô lớn: “Đại nhân, Thanh Thiên Bao đại nhân, oan cho dân phụ quá, dân phụ không cố ý vu hãm Thu Nương và Trương đại phu, là do có người ép buộc dân phụ, bắt dân phụ phải nói như vậy”.

Bao đại nhân trừng mắt, quát: “Là kẻ nào ép buộc người?”.

“... Là...” , Lý thị vừa thốt ra được một nửa lại có chút ngập ngừng, hai mắt hoảng loạn đảo quanh, tựa như có điều gì khó nói.

“Người còn không nói thực?”, Bao đại nhân lại vỗ mạnh kinh đường mộc.

Thân hình Lý thị run lên, bà ta vội vàng khẩu đầu nói: “Bẩm... bẩm đại nhân, là quản gia của phủ Hầu gia, Bàng... Bàng gia bắt tiểu nhân nói như thế...”.

Bàng Đại nghe xong, nhất thời sắc mặt xanh mét, hét lên: “Người... người đừng nói bậy, ta ép buộc người lúc nào, ta vốn không quen biết người!”.

Lý thị nghe mà hoảng, quay người kêu lên với Bàng Đại: “Bàng đại gia, ông đừng có trở mặt, hôm đó ông đưa cho tôi hai mươi lượng bạc, bảo tôi lên công đường phủ nha làm chứng, còn nói nếu tôi không nghe lời ông, ông sẽ giết cả nhà tôi, nên tôi mới...”.

“Người... người nói nhảm!”.

“Đủ rồi!” , Bao đại nhân quát lên một tiếng, “Trên công đường, không được phép tranh cãi!”.

Thoắt cái hai người liền im bật, co rúm lại một chỗ, không dám nói tiếp.

Bao đại nhân ngưng một chút, đưa mắt sang Lý thị, trầm giọng hỏi: “Lý thị, người nói mình chịu sự sai khiến của Bàng Đại nên mới vu cáo hãm hại Hoàng thị, Thu Nương và Trương Tụng Đức, những lời này có thực không?”.

Lý thị khẩu đầu nói: “Những lời này của dân phụ câu nào cũng là sự thật, tuyệt không nói dối. Hai mươi lượng bạc trắng Bàng Đại đưa cho dân phụ, dân phụ chưa từng đụng vào, vẫn còn ở trong nhà dân phụ”.

Bao đại nhân gật gật đầu, lại đưa mắt sang Bàng Đại, đôi mày nhíu chặt, vỗ mạnh kinh đường mộc, nói: “Bàng Đại, người nói người không biết Hoàng Đại Hổ, vậy vì sao phải mua chuộc uy hiếp Lý thị đi vu cáo hãm hại Hoàng thị, Thu Nương và Trương Tụng Đức?”.

“Cái, cái đó, thảo... thảo dân...”, Bàng Đại mồ hôi to như hạt đậu, lăn từ trên gương mặt nung núc thịt rơi xuống đất, run rẩy hồi lâu mới nói: “Thảo... thảo dân chỉ mua chuộc người đi vu cáo hãm hại Hoàng thị và Trương Tụng Đức, nhưng thảo dân tuyệt đối không giết người, mong... mong đại nhân minh xét”.

Bao đại nhân nheo nheo mắt, chậm rãi cất tiếng: “Vậy Hoàng Đại Hổ không phải do người giết?”.

“Thảo... thảo dân không... không giết người...”

Bao đại nhân hừ lạnh một tiếng, quay đầu sang ra lệnh cho Vương Triều bên cạnh: “Cho hẩn xem vật chứng”.

Vương Triều y lời lấy ra một cái khay, bưng đến trước Bàng Đại, nhắc khăn trùm lên, đặt cái khay với những vật ở trên xuống trước mặt Bàng Đại.

Bàng Đại vừa nhìn thấy hai vật trên khay sắc mặt liền trắng xanh, hai mí mắt run run.

Vật đặt trên khay chính là tờ giấy có con dấu của hiệu thuốc tìm được trong hậu viện nhà Hoàng Đại Hổ.

“Bàng Đại, người đã từng nhìn thấy vật này chưa?”, Bao đại nhân hỏi.

“Chưa... chưa chưa chưa chưa từng thấy!!!”, giọng Bàng Đại nhất thời cao vút lên hai quãng tám, mới nghe qua liền thấy giống hệt như giọng của thái giám trong cung.

Bao đại nhân khép hờ mắt, cao giọng: “Truyền tiểu nhị của ‘Nhân Huệ đường’”.

Một thanh niên ăn vận như tiểu nhị đi đến, quỳ xuống thi lễ: “Thảo dân Lưu A Hoàng, tiểu nhị của Nhân Huệ đường, khấu kiến Bao đại nhân”.

Bao đại nhân ra dấu, Vương Triều liền bước lên xem vật chứng đến đưa cho tiểu nhị.

“Lưu A Hoàng, người nhìn kỹ tờ giấy này đi, người có nhận ra không?”

Tiểu nhị Lưu A Hoàng cầm tờ giấy lên chăm chú xem xét trên dưới trái phải mấy lần rồi mới trình trọng đáp: “Bẩm Bao đại nhân, thảo dân có nhận ra, đây là tờ giấy gói thuốc của hiệu thuốc chúng thảo dân”.

Bao đại nhân gật gật đầu, lại hỏi: “Người có thể nhận ra trên giấy gói này là loại dược phẩm nào không?”.

Lưu A Hoàng lại tỉ mỉ xem xét hồi lâu mới nói: “Bẩm đại nhân, dựa vào chút bột thuốc dính trên tờ giấy này mà suy đoán, tờ giấy này trước kia đã từng gói thạch tín”.

Chát! Bao đại nhân vỗ kinh đường mộc, quát: “To gan, thạch tín chính là thứ kịch độc, người vì sao lại dám tùy ý mua bán?”.

Lưu A Hoàng bị dọa không nhẹ, vội vàng khấu đầu đáp: “Bẩm đại nhân, thạch tín chỉ bán cho người ta để giết côn trùng, chuột, hơn nữa chường quản còn căn dặn, nếu không biết rõ người mua, tuyệt đối không được tùy tiện bán”.

“Vậy phạm là người đến mua thạch tín, người đều quen biết?”.

“Bẩm đại nhân, đúng vậy”.

Bao đại nhân nghe xong, khẽ gật đầu, tiếp tục hỏi: “Vậy trước tháng Năm năm nay, có kẻ nào đến ‘Nhân Huệ đường’ mua thạch tín không?”.

“Bẩm đại nhân, năm nay vừa mới vào đầu hạ, côn trùng chưa phá hoại nên chỗ thạch tín trong hiệu thuốc đã bán ra, thảo dân nhớ rất rõ”.

“Là kẻ nào đã mua?”

“Bẩm đại nhân, là... là...”, tiểu nhị Lưu A Hoàng nói đến đây lại có chút ấp úng.

Bao đại nhân thấy vậy, lòng liền hiểu rõ, chậm rãi lên tiếng: “Lưu A Hoàng, người chớ có sợ hãi, hết thấy đều có bản phủ làm chủ cho người”.

Tiểu nhị Lưu A Hoàng lúc này mới gật gật đầu, nuốt mạnh hai ngụm nước bọt nói: “Bẩm đại nhân, là quản gia của phủ Hầu gia, Bàng Đại mua”.

“Bàng Đại, người còn gì để nói?!”, Bao đại nhân vỗ kinh đường mộc, quát.

Về phần Bàng Đại, lúc này sắc mặt trắng bệch, hai mắt đại đi, hệt như một đồng thịt lợn bèo nhèo nằm trên đất đợi bán.

Ra dấu để nha dịch đưa tiểu nhị Lưu A Hoàng lui xuống, Bao đại nhân đôi mắt sắc bén xuống công đường, gần từng chữ: “Bàng Đại, người trước đầu độc Hoàng Đại Hổ, sau vu hãm Trương Tụng Đức, hai tội danh này không tội nào có thể tha thứ, bản phủ phán người chịu trăm hình, người phục hay không phục?”.

Bàng Đại nghe xong, cả thân người núc ních thịt rung lên, run rẩy không ngừng.

Bao đại nhân thấy hắn không nói được lời nào, lại vỗ kinh đường mộc, tiếp tục hỏi: “Bàng Đại, bản phủ phán người chịu trăm hình, người có phục hay không?”.

Bàng Đại từ từ ngẩng đầu lên, một đôi mắt nhỏ như hạt đậu xanh nhìn thẳng vào Bao đại nhân, muốn nói nhưng lại ngừng.

Về phần chúng nhân trên công đường, sắc mặt rất phong phú, vô cùng náo nhiệt.

Cha con Bàng thị sắc mặt đen sì, hết như da mặt Bao đại nhân; chúng nha dịch dưới công đường, những bách tính nghe thăm vấn đều là vẻ mặt ngơ ngác, không hiểu vì sao; tứ đại Hiệu úy, Triển Chiêu, Công Tôn Sách sắc mặt không đổi, thản nhiên như không; Kim Kiên đứng ở cửa, đôi con người đảo mấy vòng, chợt bình tĩnh ngộ, thản nhiên:

Chắc chắc, trách nào hôm nay thăng đường không thăm vấn Trương Tụng Đức lẫn An Lạc hầu, mà cố tình thăm vấn Bàng Đại. An Lạc hầu nham hiểm xảo trá, lại có thân phận đặc biệt, nếu không có bằng chứng thép vững như núi, e là khó có thể trị tội hắn; còn Trương Tụng Đức lại đang mang tội giết người, cho dù có được truyền lên làm chứng, e là cũng khó khiến người khác tin phục. Thế nên mới thăm vấn Bàng Đại đầu tiên, trước cởi bỏ tội danh giết người cho Trương Tụng Đức, như thế sẽ có thêm một nhân chứng trong sạch; sau lại bức Bàng Đại vào đường cùng, bắt hắn khai ra kẻ đứng sau sai khiến tất cả, tất sẽ có thêm một kẻ xấu xa làm chứng... Chiêu rút cũi đáy nồi này của lão Bao thực quá lợi hại.

Chỉ là, ngay đến mình, vốn đầu óc không nhanh nhạy lắm, còn nhận ra được những lý do này, thì chẳng nhẽ con của con thành tinh xảo quyệt kia lại không nhận ra?

Nghĩ đến đây, Kim Kiên vội đưa mắt lên quan sát.

Chỉ thấy An Lạc hầu Bàng Dục tuy sắc mặt sa sầm đen sì, nhưng đôi mắt phượng lại chưa từng mất đi ánh sáng, lạnh lẽo thâm trầm, hàn ý tỏa ra nhẹ nhàng làm cho người ta rùng mình.

“Bàng Đại tội không thể tha, Bao đại nhân, không cần phải nể mặt bản hầu, cứ y theo luật mà xử hắn đi”, Bàng Dục lạnh lùng liếc Bàng Đại đang quỳ trên đất một cái, ngưng một chút, lại chậm chậm thốt ra mấy tiếng, “Bàng Đại, niệm tình người đi theo bản hầu bấy lâu, người nhà của người bản hầu sẽ lo liệu chu đáo”.

“Bàng Dục, bản phủ chưa hỏi, không được nhiều lời!”, Bao đại nhân giận dữ quát.

Bàng Dục nhướng mày nhìn Bao đại nhân một cái, cười nhạt một tiếng không nói nữa.

Kim Kiên vừa nghe những lời này của Bàng Dục, lòng hô không hay rồi:

Câu này dịch ra, chính là: Bàng Đại, già trẻ lớn bé trong nhà người đều nằm trong tay bản hầu, nếu không muốn liên lụy người nhà, người cứ thống khoái mà nhận tội đi, đừng có nghĩ đến chuyện kéo bản hầu chết theo.

Kim Kiên không khỏi thầm lắc đầu, nghĩ bụng: Vẫn là chiêu đối phó với tri phủ Trần Châu, Lý Thanh Bình, chẳng những không sáng tạo lại còn chẳng có tiết tháo... Chắc, đáng tiếc chiêu này lại ứng với câu nói: Chiêu không cần độc, có hiệu quả là được.

Quả nhiên Bàng Đại nghe được những lời này của Bàng Dục, thân hình run rẩy không ngừng của y dần thôi run, cứng người lại mà quỳ, một chữ cũng không phát ra, tựa như trong trạng thái chờ chết.

Về phần chúng nhân trên công đường, sắc mặt thoát cái đã thay đổi một trăm tám mươi độ.

Cha con Bàng thị sắc mặt hòa hoãn hẳn lên, còn các nhân vật tinh anh của Khai Phong phủ sắc mặt dần sa sầm xuống.

Bao đại nhân sắc mặt chuyển sang màu tím đen, từ từ đứng dậy, quát: “Người đâu, đưa cẩu đầu trăm đến chờ lệnh!”.

Bốn nha dịch bước ra khỏi hàng, đến bên cạnh nâng cẩu đầu trăm lên, đặt ra chính giữa công đường, rồi đẩy Bàng Đại lên trên trăm đao.

Bao đại nhân từ từ rút ra trát lệnh, trầm giọng hô: “Khai đao...”.

Soạt!

Hàn quang lạnh lẽo rọi sáng công đường, Kim Kiên chỉ cảm thấy đao quang lóe lên, nhất thời một luồng khí lạnh xộc vào lòng.

Hừ hừ, không xong rồi, tại sao tìm mình lại đập loạn lên thế này, tựa như có điểm chẳng lành.

Ngước mắt lên nhìn, xuyên qua các nha dịch trên công đường, ánh mắt Kim Kiền không sai lệch vừa vắn mắt thẳng lên người vị Tứ phẩm hộ vệ áo đỏ đang đứng bên bàn xử án của Bao đại nhân.

Chỉ thấy Triển Chiêu sắc mặt bình tĩnh, không chút biểu cảm, tựa như sớm đã không còn quan tâm đến kết quả này, có điều đôi mắt như sao, thâm sâu khó dò, trầm ngâm tĩnh lặng, không hề có chút ánh sáng nào.

Kim Kiền liền thót tim, nhất thời ngộ ra một câu răn kinh điển: Nếu không diệt vong trong im lặng, thì sẽ bộc phát trong im lặng... Chắc, nom dáng vẻ Tiểu Miêu, nhất định thuộc vào loại “bộc phát” rồi.

Lần này nếu để cho An Lạc hầu thoát tội, Tiểu Miêu không đi liều chín cái mạng mèo mới là lạ!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền liền hoảng hốt, đôi mắt nhỏ dài nhìn đảo dác bốn phía, cuối cùng dừng lại trên mặt Công Tôn Sách.

Chỉ thấy gương mặt nho nhã của Công Tôn tiên sinh trắng đến kinh dị, mới nhìn qua trông hệt như Bạch Vô Thường, khiến người ta sợ hãi. Mà cái câu ma âm xuyên tai kia lại vang lên đúng lúc:

“Triển hộ vệ sau này xin phiền Kim bồ khoái”.

Toàn thân Kim Kiền liền run lên một cái.

Hừ hừ, ngụ ý trong lời nói của Công Tôn Trúc Tử tám phần là... nếu Triển hộ vệ có xảy ra sơ suất gì, Kim bồ khoái người nhất định cũng không được yên đâu!

Oh my God!

Nếu Tiểu Miêu đi liều mạng thì cái mạng nhỏ của mình tám phần cũng phải liều theo sau rồi!

Bình tĩnh, bình tĩnh, mình, đường đường một người hiện đại, đọc bao nhiêu sách vở, học thông cổ kim, xem mấy trăm bộ phim truyền hình lúc tám giờ, vượt thời gian hơn một nghìn năm về cổ đại cơ mà, hừ hừ hừ hừ, tục ngữ nói: Người sống sờ sờ ra đây, sao có thể chết vì bí tiểu tiện được?! Có điều, làm cho một gã đàn ông bất lương thích chọc ghẹo nam nhân quay ra cắn lại chủ mình một miếng, độ khó chỉ thuộc hàng trung bình khá...

Í, khoan đã, chọc ghẹo nam nhân... hê!

Kim Kiền lòng đột nhiên bừng sáng, thầm nghĩ: Con của con, đừng tưởng chỉ mình người biết sử dụng ám chiêu, các tinh anh của Khai Phong phủ không thêm dùng, nhưng ta đây, người hiểu sâu biết rộng lại tấn tiến, biết được tầm quan trọng sống còn của việc giải phóng tư tưởng, bằng bất cứ giá nào, ta nhất định phải cùng người phân tài cao thấp mới được.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền nghiêm sắc mặt lại, cất bước đi lên công đường ôm quyền cao giọng nói: “Khởi bẩm đại nhân, thuộc hạ có chuyện bẩm báo!”.

Hành động này của Kim Kiền khiến mọi người chấn động.

Nha dịch trên công đường, chúng bách tính ngoài cửa không cần miêu tả tỉ mỉ cũng biết họ đều trong dáng vẻ hai mắt mở to thô lỗ;

Cha con Bàng thị sắc mặt xấu đi, ẩn hiện sát khí;

Tứ đại Hiệu úy đã không biết nên thể hiện loại biểu cảm nào, ngũ quan đều lệch khỏi vị trí.

Triển Chiêu vẫn như cũ không biểu lộ gì, rất bình tĩnh, chỉ là trong đôi mắt sáng ẩn hiện ánh lửa.

Bao đại nhân tay cầm trát lệnh, đang định ném xuống, lại bị Kim Kiền hô lên, thân hình nhất thời cứng lại, sắc mặt càng u ám, ngưng một chút, đưa mắt sang Công Tôn tiên sinh;

Công Tôn tiên sinh mắt thoáng hiện vẻ ngạc nhiên, nhưng cũng chỉ trong giây lát mà thôi, ngay lập tức lại đưa mắt sang Bao đại nhân, khe khẽ gật đầu.

Bao đại nhân hiểu ý, liền thu lại trát lệnh, trầm giọng nói: “Có chuyện gì cần bẩm báo?”.

Kim Kiền da mặt cứng đờ, trên đầu toàn là mồ hôi lạnh, chậm rãi nói: “Bẩm đại nhân, thuộc hạ và Bàng Đại từng có duyên gặp gỡ một lần, giờ đây thấy cố nhân cùng thuộc hạ sắp âm dương đôi ngã, thực không đành lòng, nghĩ muốn cùng cố nhân nói đôi câu tiễn biệt, mong đại nhân ân chuẩn”.

Những lời này vừa thốt ra, trên công đường một mảnh tĩnh lặng, ngẫu nhiên có vài tiếng hít khí lạnh phát ra.

Hồi lâu sau, Bao đại nhân mới chậm chậm thốt ra: “Được”.

“Tạ đại nhân”, Kim Kiền ôm quyền thi lễ, đi nhanh như chạy đến bên người Bàng Đại, ngồi xổm xuống nói: “Bàng huynh, huynh còn nhớ tiểu đệ không?”.

Bàng Đại nhìn chằm chằm vào Kim Kiền, ánh mắt ngáy dại dần trở lại bình thường, rồi đổi thành vẻ kinh ngạc, nhìn một lúc lâu ngập ngừng nói: “Vị tiểu ca này, thực có chút quen quen...”.

Kim Kiền hơi bĩu môi, thuận tay chỉ chỉ lên phía trên, thì thầm bằng giọng cơ hồ như không ai có thể nghe thấy mà nói với Bàng Đại: “Huynh có còn nhớ vị đại nhân kia không?”.

Bàng Đại nhìn theo ngón tay Kim Kiền, vừa vặn trông thấy vị Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ thân hình thẳng như cán bút kia.

“Tại Dục Lạc lâu, huynh từng mời vị đại nhân kia đến phủ Hầu gia chơi một chuyến, Bàng huynh có còn nhớ không?”, Kim Kiền bên cạnh nhắc nhở.

Lúc này Bàng Đại mới nhớ ra, nhất thời thân hình run rẩy, mi mắt giật giật.

Kim Kiền nhướn nhướn đầu mày, hạ giọng vẻ lo lắng nói: “Bàng huynh, huynh có biết vị đại nhân kia là ai không? Ngài ấy chính là Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ Triễn Chiêu, Nam hiệp nức tiếng giang hồ, được Thánh thượng đích thân ngự phong “Ngự Miêu”... Không giấu gì Bàng huynh, Triễn đại nhân nổi tiếng là người có giao thiệp rộng, võ công lại cao, bằng hữu giang hồ nhiều, trên giang hồ những kẻ ngưỡng mộ Nam hiệp không phải một vạn thì cũng là tám nghìn người... Bàng huynh từng đối đãi như vậy với Triễn đại nhân, nếu để các bằng hữu giang hồ của Triễn đại nhân biết được, huynh thấy người nhà của huynh có còn đường sống không? À, nhắc mới nhớ tới mấy phương pháp tra tấn người khác trên giang hồ... Chắc chắc chắc chắc...”.

Nói đến đây, Kim Kiền ngưng một chút, có chút vui sướng khi người khác gặp họa, nhìn Bàng Đại từ một đồng thịt lợn bình thường biến thành thịt lợn chảy nước, mồ hôi lạnh ào ạt tuôn ra.

Kim Kiền hăng giọng, lại thì thầm nhỏ hơn nữa, tiếp tục nói:

“Bàng huynh, huynh cũng thấy rồi đấy, Triễn đại nhân tuấn tú nho nhã, cao quý như ngọc thụ đón gió, đương kim Thánh thượng lần đầu gặp đã phá lệ phong chức quan tứ phẩm, còn đích thân ngự phong danh xưng ‘Ngự Miêu’ nữa, ôi vinh dự biết bao nhiêu! Nhớ ngày đó, Thánh thượng quyết ý muốn giữ Triễn đại nhân ở bên, nhưng Triễn đại nhân mới nói một câu muốn docksức vì Khai Phong phủ, Thánh thượng không nói hai lời liền đáp ứng, ôi ân sủng dạt dào làm sao! Chắc chắc, nói mới nhớ, Thánh thượng đối với Triễn đại nhân... đúng thật là... Haizz, nếu Thánh thượng biết Triễn đại nhân từng chịu sự sỉ nhục như vậy, Bàng huynh, không phải tiểu đệ cố ý muốn dọa huynh, mặc dù không có khả năng tru di cửu tộc nhà huynh, nhưng tru di thất tộc, bát tộc thì khó nói lắm”.

Nghe đến đây, Bàng Đại từ thịt lợn chảy nước biến thành một đồng thịt lợn ôi... toàn thân tím tái.

“Có điều Bàng huynh này, huynh cũng không cần phải quá lo lắng đâu, Triễn đại nhân tính khí tốt nổi danh khắp xa gần, lòng dạ rộng rãi, chỉ cần là người trợ giúp Bao đại nhân, Triễn đại nhân nhất định sẽ đối xử tốt, không truy cứu lỗi lầm cũ. Nay trong phủ Trần Châu này, người dám cùng Bao đại nhân đối địch, cũng chỉ có một... Tiểu đệ biết Bàng huynh không phải phường đại gian đại ác, nếu không nhận lệnh của người khác thì cũng sẽ không giết người, hại người. Tiểu đệ đã nói hết rồi, Bàng huynh, dù huynh không suy nghĩ cho mình, cũng nên suy nghĩ cho người nhà một hai phần, miễn cho cảnh cả nhà già trẻ lớn bé cùng đoàn tụ dưới hoàng tuyền!”.

Nói rồi, Kim Kiền đứng dậy, khôi phục lại giọng nói bình thường, cung kính ôm quyền: “Bẩm đại nhân, thuộc hạ đã nói xong lời tiễn biệt với cố nhân, xin đại nhân hành hình”.

Dứt lời, Kim Kiền vội lùi ra sau.

Nhưng còn chưa đợi đến khi Kim Kiền lùi ra đến cửa, đã thấy Bàng Đại đột nhiên ưỡn thẳng người lên, cao giọng gào khóc: “Bao đại nhân, Thanh Thiên Bao đại nhân, thảo dân oan quá!!!”.

Những lời này vừa thốt ra, mọi người trên công đường đều kinh ngạc sửng sốt, công đường rộng lớn nhường ấy, vậy mà không một ai phản ứng lại.

Kim Kiền nói một hồi, giọng rất nhỏ, không thể nghe được gì, ngoại trừ Bàng Đại, ngay đến Lý thị ở ngay gần sát đó mà cũng không nghe thấy, huống hồ người khác.

Mọi người chỉ nhìn thấy một tiểu sai dịch tự nhận là muốn nói lời tiễn biệt với cổ nhân, rồi thì thào bên tai Bàng Đại mấy câu, sắc mặt Bàng Đại thay đổi liên tục, sau cùng thì quay giáo xin hàng, như thế thử hỏi làm sao không khiến cho mọi người chấn kinh ngay tại trận được.

Lát sau, vẫn là Bao đại nhân hiểu sâu biết rộng, hoàn hồn đầu tiên, cao giọng hỏi: “Người vì sao lại kêu oan?”.

Bàng Đại thổn thức nói: “Đại nhân, thảo dân nhận lệnh của An Lạc hầu nên mới đầu đọc Hoàng Đại Hổ, vu hãm Trương Tụng Đức, tất cả những hành vi đó đều không phải do thảo dân nguyện ý làm, xin đại nhân minh xét!”.

Chúng nhân trên công đường nghe xong lại càng kinh ngạc, không khỏi đưa mắt nhìn sang Bàng Dục.

Chỉ thấy Bàng Dục hơi biến sắc, đôi mắt phượng nheo lại, khóe mắt giật giật, lạnh lùng nói:

“Bàng Đại, người cái tên cầu nô tài ăn cây táo rào cây sung này, người không sợ bản hầu tru di cửu tộc nhà người sao?!”.

“An Lạc hầu Hầu gia, nếu người còn nói bấy nữa, thì đừng trách bản phụ trị người tội coi rẻ công đường!”, Bao đại nhân vỗ kinh đường một tiếng, quát.

Bàng Dục đưa mắt lườm Bao đại nhân một cái, không nói tiếp nữa, chỉ trừng mắt căm hận nhìn Bàng Đại.

“Bàng Đại, những gì người vừa nói có thực không?”, Bao đại nhân trầm giọng truy hỏi.

Bàng Đại vừa mới nghe được những lời kia của Bàng Dục, nhất thời thân hình lại dòn thành một đồng, lúc này lại nghe thấy Bao đại nhân truy hỏi, không biết làm sao, cả người núc ních thịt không ngừng run rẩy, đôi mắt đỏ xanh lảo liên tứ phía, cuối cùng dừng lại trên người Kim Hiền phía cửa.

Kim Kiền nghe được những lời này của Bàng Dục, vốn bị dọa tới cả người toát mồ hôi lạnh, nhưng lúc này vừa thấy Bàng Đại đưa mắt về phía mình, liền vội nghiêm sắc mặt lại, nhú nhú mày ra vẻ thâm trầm, rồi dùng ánh mắt liếc liếc về phía vị Ngự tiền hộ vệ trên công đường phía trước.

Bàng Đại nhìn theo ánh mắt Kim Kiền, vừa vặn chạm phải một đôi mắt đen láy thâm sâu, đen như bầu trời đêm, sâu như biển cả, đúng là: Sóng mắt lạnh lẽo ào ào, sát khí tuôn trào đôi mắt.

Đám thịt mỡ trên người hắn lại rung lên, Bàng Đại lập tức quỳ mọp người xuống hô: “Bẩm... bẩm đại nhân, những lời này của tiểu nhân câu nào cũng là thật, những chuyện tiểu nhân làm đều là nhận lệnh của Hầu gia!”.

“Cầu nô tài!!!”

Bàng Dục đột nhiên đứng bật dậy, xông đến giơ chân hung hăng đá hai cái vào mặt Bàng Đại.

“Làm càn!”, Bao đại nhân vỗ kinh đường một, tức giận quát, “Bàng Dục, không được náo loạn công đường!”.

Trương Long, Triệu Hồ bước lên, mạnh mẽ áp chế bắt Bàng Dục quỳ xuống.

Bàng thái sư thấy vậy nhất thời nộ khí xung thiên, vỗ ghế đứng lên quát: “Bao đại nhân, người chẳng những mặc cho tên cầu nô tài đó nói bậy, ngược lại cứ nhắm vào quốc cửu đương triều, rốt cuộc người có ý đồ gì?!”.

“Thái sư hãy bình tâm lại chớ vội nóng nảy, là đúng là sai, nhất định bản phủ sẽ trả lại công bằng cho thế gian”, Bao đại nhân hơi thi lễ nói.

“Trả lại công bằng cho thế gian?!” , Bàng Dục bị ép quỳ trên đất, cười lạnh nói, “Bao đại nhân nếu muốn trả lại công bằng cho thế gian, thì nên lập tức đem tên cầu nô tài ăn nói bậy bạ này ra chém mới đúng!”.

Bàng Đại nghe vậy, vội dập đầu cao giọng nói: “Bao đại nhân, lời của tội dân câu nào cũng là thật, nếu có nửa lời gian dối, xin chịu sét đánh!”.

An Lạc hầu Bàng Dục lại cười lạnh một tiếng: “Nực cười, bản hầu và Trương Tụng Đức vốn chưa từng gặp mặt, lại càng không biết Hoàng Đại Hổ, lấy thân phận của bản hầu, thì vì lý do gì mà phải đầu độc hãm hại hai người đó?”.

Bàng thái sư ở bên chêm vào: “Bao đại nhân, người chớ có nghe những lời phiến diện của tên cầu nô tài này. Tội danh vu cáo hãm hại hoàng thân, lão phu e là Bao đại nhân người không gánh nổi đâu!”.

Bao đại nhân gật gật đầu nói: “Thái sư nói phải, đích thực bản phủ không nên nghe lời nói phiến diện từ một phía! Người đâu, đưa Trương Tụng Đức lên”.

“Truyền Trương Tụng Đức...”

Không lâu sau, một nam tử đầu tóc bù xù từ từ đi lên công đường.

Nam tử này mặc áo tù nhân, mặt mũi bẩn thỉu, tay chân bị xích lại, bước đi tập tễnh, lên tới công đường liền khom người lại quỳ xuống, chậm rãi nói: “Tội dân Trương Tụng Đức khấu kiến Bao đại nhân”.

Bao đại nhân đánh giá nam tử dưới công đường một lát, mới thông thả nói: “Trương Tụng Đức, vụ án của người đã rõ, hung thủ sát hại Hoàng Đại Hổ cũng tìm được, người trong sạch”.

Trương Tụng Đức nghe xong, liền ngẩng phắt lên, đôi mắt sừng húp bầm tím tràn ngập vẻ kinh hãi, chẳng mang chút vui mừng nào, ngược lại có chút khó tin, rất lâu sau mới chầm chậm nói: “Dám hỏi đại nhân, tên hung thủ đó là ai?”.

Bao đại nhân thấy Trương Tụng Đức cư xử đúng mực, không tự ti, không kiêu ngạo, vững vàng lễ độ, nhưng lại bị tra tấn đến mức này, có chút không đành lòng, giọng cũng hòa hoãn đi mấy phần, tiếp tục nói: “Truyền người lên đây, chính là muốn điều tra rõ hung thủ thực sự”. Ngưng một chút, Bao đại nhân lại nói, “Quản gia của phủ An Lạc hầu, Bàng Đại đã thừa nhận tội danh giết người, nhưng Bàng Đại lại nói An Lạc hầu là chủ mưu đứng sau tất cả... Bản phủ hỏi người, người và hai người đó có thù oán gì không?”.

Chẳng ngờ Trương Tụng Đức nghe đến câu hỏi này lại khẽ cười một tiếng, lắc đầu: “Tội dân và hai người này không có thù oán gì cả”.

Bao đại nhân sững sốt, hỏi: “Nếu đã không có thù oán, vậy vì sao lại sát hại Hoàng Đại Hổ, rồi giả họa cho người?”.

Trương Tụng Đức ngược lên nhìn Bao đại nhân một lát, rồi dần thu lại nụ cười, nói: “Chỉ e là vì một đơn thuốc”.

Mọi người nghe xong đều kinh ngạc.

Kim Kiên đứng ở cửa cũng vô cùng khó hiểu, thầm nghĩ: Phương thuốc gì nhỉ? Chẳng phải con của con thêm muốn sắc đẹp của Thu Nương, vì chiếm đoạt Thu Nương nên mới giết Hoàng Đại Hổ, sau lại giả họa cho Trương Tụng Đức... Ấy khoan đã, không hợp lý. Nghĩ đi nghĩ lại, tất cả những thanh lâu kỹ viện trong toàn thành Trần Châu này đều thuộc sở hữu của An Lạc hầu, ngay đến Băng Cơ đẹp tuyệt trần đến vậy mà con của con chưa từng để trong mắt, nhớ tới Thu Nương, chẳng qua chỉ là một dân phụ bình thường, làm sao xinh đẹp đến mức đó?

Hơn nữa lấy thân phận, địa vị cùng thế lực của con của con, cho dù muốn cưỡng đoạt nữ tử, hà tất phải dùng đến chiêu giết người giả họa phiền phức như vậy, huống hồ, vì sao cứ nhất định phải giả họa cho Trương Tụng Đức mà không phải là người khác... Suy đoán theo hướng ấy thì dường như tất cả đều dẫn đến Trương Tụng Đức. Nếu nói con của con và Trương Tụng Đức có thù oán, thì cứ trực tiếp giết chết Trương Tụng Đức là xong, vì sao lại phải đi đường vòng phiền toái như vậy?

Kim Kiên suy luận cả một lúc lâu cũng không tìm ra được đầu mối.

Chúng nhân trên công đường đều không hiểu gì cả.

Bao đại nhân khẽ cau mày, chậm chậm hỏi: “Là đơn thuốc gì?”.

Trương Tụng Đức đáp: “Đại nhân, đó là đơn thuốc thảo dân mang từ Hầu gia ra. Về phần đó là phương thuốc gì thì chỉ cần đại nhân nhìn thấy liền hiểu rõ”.

Bao đại nhân ngưng một chút, lại hỏi: “Hiện tại đơn thuốc đó ở đâu?”.

Trương Tụng Đức đáp: “Đại nhân, hiện nó ở trên người của Trương Phúc Tùng, nô bộc của nhà thảo dân”.

Bao đại nhân trầm ngâm một lát, gật gật đầu, cao giọng nói: “Truyền Trương Phúc Tùng”.

Một ông lão theo lệnh truyền gọi bước thấp bước cao tiến vào công đường, quỳ sụp xuống đất hô: “Thảo dân Trương Phúc Tùng bái kiến Thanh Thiên Bao đại nhân”.

Bao đại nhân gật đầu, lại đưa mắt sang Trương Tụng Đức.

Trương Tụng Đức hiểu ý, quay đầu sang nhẹ giọng kêu lên: “Phúc Tùng...”.

Ông lão vừa nghe, thân hình liền run lên, từ từ thẳng người dậy, lệ tuôn trào, nhào đến bên người Trương Tụng Đức khóc lóc: “Thiếu gia, thiếu gia, sao thiếu gia lại trở nên như thế này, gầy sọp hẳn đi?! Thiếu gia, Phúc Tùng biết thiếu gia vô tội, Phúc Tùng đến Khai Phong phủ xin Bao đại nhân giải oan, thiếu gia, oan khuất của thiếu gia nhất định phải nói rõ cho Bao đại nhân! Bao đại nhân là Thanh Thiên, nhất định sẽ giúp thiếu gia”.

Trương Tụng Đức hốc mắt cũng hơi đỏ lên, đưa tay khẽ khẽ vỗ lên lưng ông lão trước mặt, chậm rãi nói: “Phúc Tùng, Bao đại nhân đã giải oan giúp tôi rồi, tôi trong sạch, ông không cần lo lắng”.

Trương Phúc Tùng nghe vậy, nhất thời vui mừng, vội quay lại khấn đầu, hô lên:

“Đa tạ Bao đại nhân, Bao đại nhân quả nhiên là Thanh Thiên, là vị quan tốt, là... Thiếu gia vô tội, Phúc Tùng biết mà, Phúc Tùng vẫn luôn biết, thiếu gia là người thiện lương nhất trong thiên hạ, thiếu gia không phải kẻ sát nhân, Phúc Tùng, Phúc Tùng tạ ơn Bao đại nhân...”

“Lão à, không cần đa lễ”.

Bao đại nhân khẽ gật đầu, thông thả lên tiếng vỗ về.

Trương Tụng Đức lại vỗ vỗ lưng nô bộc nhà mình, chậm rãi hỏi: “Phúc Tùng, cuốn y thư tôi đưa ông vẫn còn giữ chứ?”.

Trương Phúc Tùng nghe vậy, vội nói: “Còn, đương nhiên là còn!”, vừa nói vừa lấy tay nải vẫn mang theo bên người, cẩn thận mở ra, rút cuốn y thư ở dưới cùng tay nải lên.

Trương Tụng Đức nhận lấy cuốn y thư, rồi xin mượn một thanh chủ thủ, sau đó mở phần bìa của cuốn sách ra, rạch nhẹ bên mép, lôi ra một tờ giấy mỏng từ bên trong phần bị cắt ra, đưa cho Vương Triều đứng bên.

Cho dù Kim Kiền đứng ở cửa nhưng vẫn nhìn thấy vô cùng rõ ràng, vào lúc Trương Tụng Đức lấy tờ giấy mỏng kia ra thì An Lạc hầu Bằng Dục đang quỳ một bên thần sắc liền thay đổi, sắc mặt trở nên trắng bệch, đầu mày khóe mắt sát khí ngập tràn.

Bao đại nhân nhận tờ giấy, mở ra xem xét tỉ mỉ, hồi lâu sau, mới ngẩng lên ra hiệu cho Công Tôn tiên sinh đi đến trước bàn xử án, cùng nghiên cứu.

Công Tôn tiên sinh càng xem thì lông mày càng nhíu chặt, sắc mặt càng kém, đến khi xem xong, thần sắc sa sầm xuống, không khỏi ngẩng đầu lên nói với Bao đại nhân: “Đại nhân, cái này...”.

Bao đại nhân gật gật đầu, giơ kinh đường mộc lên vỗ một cái nói: “Trương Tụng Đức đã được chứng minh vô tội, phóng thích ngay tại công đường, những kẻ khác áp giải về đại lao, mời An Lạc hầu Bằng Dục về sương phòng nghỉ tạm, ngày mai tái phẩm. Bãi đường!”.

Dứt lời, liền dẫn đầu mấy vị tâm phúc vội vàng đi ra hậu đường.

Chúng nha dịch còn lại thực có chút không hiểu mô tê gì cả, chỉ y lệnh mà hành sự; bách tính bên ngoài cửa cũng từ từ giải tán, Bằng thái sư thấy không còn ai cũng chỉ đành tức giận phì phò rời đi.

Kim Kiền là người vui nhất, đang định nhân cơ hội này chuồn đi, nhưng mới đi được vài bước thì thấy Trương Long vội vã chạy tới, thần sắc căng thẳng nói: “Kim Kiền, Công Tôn tiên sinh đang gấp rút tìm người, mau theo ta đến phòng khách”.

Kim Kiền bất đắc dĩ đành phải theo Trương Long đi đến phòng khách.

Vừa bước vào phòng khách liền cảm nhận được bầu không khí khác thường bên trong, trên đầu mỗi người đều có mây đen ảm đạm, đặc biệt là Công Tôn tiên sinh, sắc mặt vốn trắng bóc giờ lại hơi có sắc xanh, vừa thấy Kim Kiền bước vào cửa, liền lập tức gọi Kim Kiền lại, đưa tờ giấy trong tay cho Kim Kiền, thấp giọng nói: “Kim bổ khoái cũng xem đơn thuốc này đi”.

Kim Kiền không dám trễ nải, vội vàng đọc kỹ, nhưng vừa mới nhìn, Kim Kiền liền kinh hoàng đứng nguyên tại chỗ.

Chợt nghe Công Tôn tiên sinh ở bên nói: “Dựa theo những gì ghi trên đơn thuốc này... thì đúng là cách phối chế dược vật của ‘Lục mị’, tên một phương thuốc đã thất truyền từ lâu, An Lạc hầu... haizz...”, nói được nửa câu, Công Tôn tiên sinh không nói tiếp nữa.

Kim Kiền bên cạnh da đầu tê rần, thầm nghĩ:

Công Tôn Trúc Tử, thời điểm này còn dài dòng văn tự cái gì nữa? Cái gì mà “Lục mị” chứ, đâu cần phải văn nhả như vậy, căn bản nó là cách phối chế xuân dược, hơn nữa còn là loại xuân dược cực mạnh đủ khiến cho người ta đánh mất tâm trí, nói trắng ra đó là loại chất kích thích, gây nghiện.

Chắc chắn, quản lý khu đèn đỏ, ma cô dốt gái, tự chế chất kích thích, ngành nghề có độ khó, độ nguy hiểm, trình độ kỹ thuật cùng thu nhập lợi nhuận cao đến vậy đều bị người chiếm hết, con của con, quả nhiên người cũng thuộc hàng của tài năng!

Hồi hai mươi

Trong khách sảnh vén bức màn kinh hãi chúng nhân.

Nha dịch dưng cảm xuất ra quái chiêu.

Bao đại nhân nghe Công Tôn tiên sinh nói vậy, sắc mặt trầm xuống, cau mày nói:

“Tiên sinh nói dựa theo những gì ghi trong đơn thuốc này thì nó có tên là ‘Lục Mị’, trước đây tiên sinh đã từng xem qua loại thuốc này?”

Công Tôn tiên sinh lắc đầu nói: “Học trò chưa từng xem qua, chỉ là trước đây có nghe nói đến, rằng thuốc này từng làm kinh hãi chốn giang hồ, nhưng mười năm trước chẳng rõ vì sao lại tuyệt tích, không ai còn nhìn thấy nữa. Hiện giờ đệ tử cũng chỉ căn cứ trên cách phối chế loại thuốc này mà suy đoán, những gì ghi trên đây chính là cách phối chế ‘Lục mị’”.

Bao đại nhân chau mày, đưa mắt sang Triển Chiêu hỏi: “Triển hộ vệ đã từng nghe nói đến loại thuốc này chưa?”.

Trên gương mặt anh tuấn của Triển Chiêu như phủ một lớp sương, chàng khẽ lắc đầu nói: “Dường như thuộc hạ từng nghe sư phụ nhắc tới, rằng trên giang hồ xuất hiện một loại xuân dược, dược tính cực mạnh, có thể khiến người ta mê loạn tâm trí, khống chế hành vi người khác. Nhưng rốt cuộc tên là gì thì thuộc hạ không nhớ rõ”.

Công Tôn tiên sinh cau mày hồi lâu, đưa mắt sang thì thấy Kim Kiền cầm đơn thuốc trong tay, đầu mày nhíu chặt, như thể đang suy nghĩ gì đó, bất giác liền mở miệng hỏi: “Kim bổ khoái có manh mối gì sao?”.

Kim Kiền nghe tiếng, vội đưa đơn thuốc trong tay trả lại cho Công Tôn tiên sinh đáp: “Bẩm đại nhân, thuộc hạ sở học nông cạn, chưa từng nghe nhắc đến loại thuốc này, chỉ là dựa theo phương pháp phối chế được ghi trên đơn này, đích thực nó là loại xuân dược cực mạnh, nếu dùng quá liều thì e là sẽ mất hết thần trí”.

Bao đại nhân chau mày, nhận lại đơn thuốc từ Công Tôn tiên sinh, chăm chú đọc, trầm giọng nói: “Nếu dược tính của nó mạnh như vậy thì vì sao lại nằm trong tay Trương Tụng Đức, mà duyên cớ vì đâu mà Trương Tụng Đức lại nói hết thấy đều do đơn thuốc này?”.

Mọi người nghe xong, cũng không hiểu, đều trầm tư không nói.

Công Tôn tiên sinh trầm ngâm giây lát, rồi quay người nói với Bao đại nhân: “Đại nhân, sao không truyền Trương Tụng Đức tới khách sảnh nói chuyện?”.

Bao đại nhân gật đầu: “Bản phủ cũng đang có ý này”, rồi ra lệnh cho Trương Long, Triệu Hổ: “Trương Long, Triệu Hổ, truyền Trương Tụng Đức đến khách sảnh hỏi chuyện”.

“Thuộc hạ tuân lệnh”, Trương Long, Triệu Hổ hai người nhất tề ôm quyền nhận lệnh, quay người rời đi.

Bao đại nhân lại cầm đơn thuốc lên, tỉ mỉ đọc kỹ, cau mày không nói.

Những người còn lại cũng không dám làm phiền, chỉ đành im lặng đợi ở một bên.

Trong một lát, không khí trong khách sảnh trầm xuống.

Kim Kiên nhân lúc đó lúi vào góc phòng khách, lông mày xoắn tít vào nhau, trầm nghĩ:

... Lục mị...

Lục mị...

Mới nghe thì không thấy gì, nhưng sao càng nghe càng cảm thấy cái tên này quen quen vậy?

Kim Kiên càng nghĩ càng cảm thấy dường như đã từng biết đến cái tên này, bất giác cảnh tượng trước mắt thay đổi, dòng suy tư trở về mấy tháng trước...

Hôm ấy, lá cây trên Vân Ẩn sơn dần nhuộm sắc đỏ, trời cao trong xanh, khí thu mát mẻ, trong “Vô Vật cốc”, một lão nhân râu tóc trắng như tuyết nhưng sắc mặt lại lộ ra âm khí, đang ngồi trên một tảng đá, mặc cho gió thu thổi vào áo, lá rụng phiêu lãng rơi bên người, u ám nói với trò yêu bên cạnh:

“Đồ nhi à, vi sư dùng độc một đời, các loại độc vật đều khống chế trong tầm tay, mặc sức sử dụng, nhưng hồi vi sư còn trẻ, suy nghĩ nông cuồng nông cạn, từng bị người ta mê hoặc, phối ra một loại độc mà ngay đến vi sư cũng khó lòng khống chế được, loại độc này mới xem thì tưởng vô hại, nếu dùng ít thì chẳng qua chỉ là loại xuân dược bình thường, nhưng nếu dùng lâu dài thì lại khiến người ta thần trí hỗn loạn, không khống chế được hành vi, không thuốc nào chữa được... Từ khi vi sư vào cốc ẩn cư tới nay, lúc nào cũng coi đây là nỗi khắc khoải, đêm đêm vỗ gối, ngày ăn chẳng nổi”.

Đồ nhi bên cạnh cúi đầu thu ánh mắt lại, nhất mực cung kính hỏi: “Nhị sư phụ hối hận bởi loại độc này làm hại chốn giang hồ?”.

Lão nhân nhướng đôi mày trắng như tuyết lên, cười nhạt nói: “Nực cười, từ khi vi sư dùng độc đến này đều không thẹn với lòng, vì sao phải hối hận?”.

Đồ nhi không hiểu, thân mình thoáng run lên, tiếp tục hỏi: “Đồ nhi ngu dốt, không rõ vì sao Nhị sư phụ lại canh cánh với loại độc này như vậy?”.

Lão nhân nghe vậy, hừ lạnh một tiếng, sắc mặt càng âm u, u ám nói: “Vi sư chỉ hận khi ấy nghe lời siểm nịnh của tiểu nhân, lại đi đặt cho loại độc kinh hãi thế tục ấy một cái tên quá tầm thường, thực là thẹn thay cho loại độc ấy”.

“Dám hỏi Nhị sư phụ, loại độc này có tên là gì?”.

“Ừm... cái tên này quá sức tầm thường, vi sư cũng không nhớ rõ, hình như là ‘Hoàng mị’... Không đúng, nên là ‘Kim mị’... Khoan đã, phải là ‘Tử mị’... A, vi sư nhớ ra rồi, là ‘Hong mị’, không sai, chính là ‘Hong mị’”.

“... Hong mị?”

“Không sai, đồ nhi à, con nghe đi, đã ‘hong’ lại còn ‘mị’, một phen tâm huyết của vi sư lại dính vết nhơ dung tục như vậy, con kêu vi sư làm sao có thể an tâm được chứ?”

“Khụ, độc đó vốn là xuân dược, gọi ‘Hong mị’ cũng coi như tên đúng với bản chất”.

“Vì sao đồ nhi lại nói ra những lời đó?! Độc này tuy là xuân dược, nhưng dược hiệu rất đặc biệt và kỳ lạ, có thể không chế thần trí người ta, là cực phẩm xuân dược trên thế gian, sao có thể gọi tên nó giống như các loại xuân dược khác được!”.

“Khụ khụ, vậy theo ý Nhị sư phụ độc này nên đặt tên là gì?”

Lão nhân chau đôi lông mày dài, trên mặt thoáng hiện lên vẻ đắc ý, hùng hồn nói: “Tất nhiên phải gọi là ‘Tuyệt phẩm thập bát thể hợp hoa tán!’”.

“Phụt...”

“Ai da, đồ nhi ngoan, vì sao lại xịt máu?! Mau gọi Đại sư phụ của con qua xem thể nào!”

“Khụ khụ, đồ nhi không sao, chỉ là gần đây đồ nhi uống thuốc bổ nhiều quá, khí huyết dâng trào...”

Lời còn chưa nói hết đã thấy lão nhân nọ vút đi tựa làn khói, miệng không ngừng kêu to: “Dược lão đầu, Dược lão đầu, người chết ở đâu rồi, đồ nhi ngoan của chúng ta sắp không xong rồi, còn không mau tới cứu mạng!”.

“...”, bên kia đồ nhi gầy gò ngẩng đầu lên nhìn trời, muốn khóc mà không có nước mắt.

...

Hồi tưởng đến đây, gân xanh trên trán Kim Kiền không khỏi giật giật, huyết khí trong lòng dâng trào:

Chắc chắn, lão già thối đã đăng trí lại còn mù màu, “Hong mị” cái gì chứ, căn bản chính là “Lục mị”! May mà mình từ đầu chí cuối đều không lộ ra bản thân học nghệ ở đâu, bằng không, nếu để mấy thằng cha Khai Phong phủ này biết được sư phụ mình từng phối chế ra thứ thuốc này làm hại nhân gian, nhất định sẽ lôi mình ra trị tội liên đới.

Để giải quyết tình huống trước mắt, mình vẫn nên thành thành thật thật mà giả câm giả điếc, vờ như không biết mới là thượng sách.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền vội vàng nghiêm sắc mặt lại, phối hợp với những người khác, làm ra vẻ trầm tư suy nghĩ.

Không lâu sau, chợt nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài cửa, Trương Long, Triệu Hổ hai người dẫn Trương Tụng Đức tiến vào khách sảnh.

“Thảo dân Trương Tụng Đức bái kiến Bao đại nhân”, Trương Tụng Đức một thân áo tù vẫn chưa kịp thay, toàn thân đều là vết máu bẩn, khom người quỳ xuống.

“Đứng lên đi”, Bao đại nhân giơ tay nói, “Nơi này không phải là công đường, không cần như vậy, người đâu mang ghế”.

Trương Long, Triệu Hổ nâng một chiếc ghế đến đặt sau lưng Trương Tụng Đức.

Trương Tụng Đức cả kinh, vội vàng cất tiếng từ chối: “Thảo dân không dám”.

“Trên người người có vết thương, e khó đứng lâu được, bản phủ còn muốn hỏi chuyện người, người hãy ngồi xuống trước đã”, Bao đại nhân ôn tồn nói.

Trương Tụng Đức nghe vậy, ngược mắt lên nhìn Bao đại nhân, do dự hồi lâu mới thi lễ nói: “Thảo dân tạ Bao đại nhân”, dứt lời, liền khom người ngồi xuống.

Bao đại nhân gật gật đầu, giơ đơn thuốc trong tay lên nói: “Trương Tụng Đức, trên công đường người có nói, đơn thuốc này là do người mang từ phủ Hầu gia ra, những lời này là thật sao?”.

Trương Tụng Đức nghe xong, gật đầu, nghiêm mặt đáp: “Bẩm đại nhân, đích thực là như vậy!”.

Mọi người nghe rồi đều biến sắc.

Bao đại nhân cau chặt đôi mày, tiếp tục hỏi: “Trên công đường người có nói, đơn thuốc này chính là nguyên do Hoàng Đại Hổ bị sát hại rồi giả họa cho người, những lời này có thực không?”.

Trương Tụng Đức dường như nhớ ra điều gì đó, hai mắt ánh lên vẻ đau đớn, rồi nặng nề gật đầu.

Bao đại nhân ngưng một chút, khẽ nói: “Trương Tụng Đức, người có được đơn thuốc này như thế nào, mà đơn thuốc này có liên quan gì đến chuyện Hoàng Đại Hổ bị sát hại, dẫn đến người cũng vì đó mà bị giả họa, tất thấy nguồn cơn, người hãy kể tỉ mỉ lại cho bản phủ”.

Về đau đớn trong mắt Trương Tụng Đức càng rõ, Trương Tụng Đức hít sâu hai cái, chậm rãi nói: “Khoảng hai tháng trước, phủ An Lạc hầu phái người gọi thảo dân đến Nhuyễn Hồng đường chẩn bệnh, nói là ở đó có người lâm bệnh nặng. Hầu gia truyền gọi, thảo dân tất không dám trể nải, lập tức đi theo. Nhưng đến khi thảo dân tới Nhuyễn Hồng đường, chẳng ngờ người cần chẩn trị lại là...”.

Nói đến đây, Trương Tụng Đức dừng lại, lông mày xoắn lại, sắc mặt dần trở nên trắng bệch.

“Là ai?”, Bao đại nhân nhíu chặt mày, cất tiếng hỏi.

Trương Tụng Đức ngược lên nhìn Bao đại nhân một cái, mới ổn định lại tâm thần, tiếp tục nói: “Là hơn mười nữ tử, đã bị... bị hành hạ giày vò tới mức thần trí không tỉnh táo, tâm thần hỗn loạn, lời nói không rõ ràng, hành vi quỷ dị, hơn nữa mấy nữ tử có tình trạng đã tự sát”.

Mọi người trong sảnh lại biến sắc.

Trương Tụng Đức tuy chỉ nói vài lời nhưng không khó để tưởng tượng ra những nữ tử này thê thảm đến thế nào, cảnh tượng Trương Tụng Đức đã nhìn thấy kinh người đến mức nào.

Công Tôn tiên sinh xen vào nói: “Người chẩn đoán những nữ tử này bị bệnh gì?”.

Trương Tụng Đức đáp: “Những nữ tử này bị trúng một loại độc lạ, tuy không đến mức chết người, nhưng cũng đủ để khiến người khác mất hết thần trí”.

Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh đồng thời đưa mắt nhìn nhau, rồi tiếp tục hỏi: “Sau đó thì sao?”.

“Thảo dân tất nhiên là đem hết sức mình tận tâm tận lực chữa trị, may mắn thay những nữ tử này trúng độc không nặng, chưa đến vài ngày đã có mấy người dần chuyển biến tốt lên. Thảo dân vốn rất vui mừng, nhưng chẳng ngờ, vào lúc đó Hầu gia lại truyền thảo dân đến phủ Hầu gia gặp mặt”.

Nói đến đây, trên gương mặt đầy những vết thương bầm dập xanh tím thoáng hiện lên vẻ kinh sợ.

“Hầu gia gặp thảo dân, trước là tán thưởng y thuật của thảo dân, sau là lệnh cho thảo dân không cần phải chữa trị tiếp cho những nữ tử đó nữa, mà ở lại phối thuốc cho Hầu gia. Thảo dân không dám chống lại mệnh lệnh, đành phải nhận lời. Chẳng ngờ, đến khi thảo dân đọc được đơn thuốc, thì lại là, lại là...”

“Thứ người đọc được chính là đơn thuốc này?”, Bao đại nhân sắc mặt sầm sì hỏi.

Trương Tụng Đức gật đầu nói: “Đại nhân, nhà thảo dân mấy đời hành nghề y, mặc dù không dám nói y thuật tinh thâm, nhưng tuyệt không phải hạng lang băm. Thảo dân vừa thấy đơn thuốc này, liền biết đó là cách phối chế một loại xuân dược cực mạnh, hơn nữa có thể làm thần trí người ta hỗn loạn, lúc này thảo dân mới hiểu, các nữ tử kia bị biến thành bộ dạng như vậy e rằng chính là do uống loại dược được ghi trên đó. Nhưng do thể lực của phủ Hầu gia, thảo dân đành miễn cưỡng đáp ứng, sau đó thì bị gia đình đưa vào trong một mật thất, bí mật phối chế thuốc”.

“Mật thất?!", Bao đại nhân nghe đến đây, mắt long lên, liếc nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu cũng nghiêm sắc mặt, đưa mắt nhìn sang Kim Kiền ở góc sảnh.

Kim Kiền nghe xong cũng kinh ngạc, thầm nghĩ: Mật thất?! Không lẽ chính là gian mật thất khi mình bị “tiền tài mê hoặc tâm trí” rơi xuống?!

Chợt nghe Triển Chiêu mở miệng hỏi Trương Tụng Đức: “Huynh còn nhớ vị trí gian mật thất đó ở đâu không?”.

Trương Tụng Đức lắc đầu: “Lúc thảo dân đi đến gian mật thất đó đều bị bịt mắt, vốn không biết bị đưa đến nơi nào”.

Bao đại nhân lại hỏi: “Người được An Lạc hầu mời đi phối chế thuốc, vì sao lại bị vu hãm tội danh giết người? Đơn thuốc đó vì sao lại giấu trong y thư?”.

Trương Tụng Đức hai vai hơi run run, đột nhiên cất cao giọng nói: “Bẩm đại nhân, thảo dân tuy không phải Hoa Đà tái thế, nhưng cũng biết người học y phải có cái tâm, những hành vi việc làm của An Lạc hầu ở Trần Châu phủ, bách tích trong Trần Châu có ai mà không biết, có ai mà không rõ?! Trương Tụng Đức tuy bất tài nhưng cũng không muốn tiếp tay kẻ ác làm điều bạo ngược, cho nên thảo dân đã đi một nước cờ mạo hiểm”, ngưng một chút, lại nói: “Thảo dân thừa cơ lúc phối chế thuốc đã phối cho mình một viên thuốc, có thể giúp thảo dân giả chết. An Lạc hầu cho rằng thảo dân đã chết bèn lệnh cho người ném xác thảo dân ra nơi hoang vắng, thảo dân nhờ vậy mới trốn thoát. Đơn thuốc cũng được thảo dân mang ra vào thời điểm đó”.

Kim Kiên nghe đến đây lại có chút không hiểu, thầm nghĩ: “Con của con xảo quyết như thế cơ mà, cho dù Trương Tụng Đức có giả chết, sao đến cả việc kiểm tra cũng không làm mà đã cho ném thi thể đi, hơn nữa ngay cả lục soát người cũng không? Thế này thì quá sơ suất rồi?”

Nghĩ vậy, Kim Kiên không khỏi đưa mắt nhìn Công Tôn tiên sinh bên cạnh Bao đại nhân.

Quả nhiên Công Tôn tiên sinh khuôn mặt cũng mang vẻ nghi hoặc, cất tiếng hỏi: “Lẽ nào An Lạc hầu không nhìn ra sơ hở?”.

Trương Tụng Đức nghe xong, trên gương mặt lại thoáng hiện lên vẻ cười khở, nói: “Tiên sinh có chỗ không biết, thuốc giả chết này chính là thuốc gia truyền của nhà thảo dân, được lực rất mạnh, uống thuốc này vào thì không chỉ giống như ác chết thật, mà da thịt toàn thân còn từ từ thối rữa, qua bốn, năm ngày sau mới dần dần khôi phục lại bình thường. Dám hỏi trên thế gian này, có ai lại đi kiểm tra một thi thể đã thối rữa không?”.

Những lời này vừa thốt ra, mọi người lại cả kinh.

Bao đại nhân, Triển Chiêu, tứ đại Hiệu úy không cần nhắc đến, tất nhiên là họ chưa từng nghe nói đến loại thuốc này, mặt ai nấy đều mang vẻ kinh ngạc ngập tràn.

Công Tôn tiên sinh nghe xong hai mắt phát sáng, tựa như gặp được thứ gì đó mới lạ hứng thú, dáng vẻ nóng lòng muốn được thể nghiệm xem sao.

Kim Kiên nghe vậy lại đánh giá toàn thân trên dưới Trương Tụng Đức một lượt, thầm nghĩ: Nếu đem so loại thuốc giả chết như thật này với “đơn được giả chết” của mình thì còn lợi hại hơn mấy phần, có thể làm cho da thịt người sống thối rữa, qua vài ngày lại tự nhiên hồi phục?! Chắc chắn, thuốc gia truyền của nhà Trương Tụng Đức cũng lợi hại quá nhỉ? Chỉ là, được lực mạnh như vậy, lẽ nào không để lại di chứng gì?!

Nhưng lại nhìn toàn thân trên dưới Trương Tụng Đức, cơ hồ không có chỗ nào là không ổn cả,

Nhân cầu Kim Kiên đảo một vòng, lòng thầm tính toán: Sau chuyện này mình phải hỏi cho rõ mới được, nếu thật sự thuốc giả chết này lợi hại như vậy, bằng giá nào cũng không thể để lãng phí, nhất định phải đem nó phát triển rực rỡ hơn mới được.

Trương Tụng Đức cũng không quan tâm đến vẻ mặt kinh ngạc của mọi người, cứ tiếp tục nói: “Thảo dân trải qua thập tử nhất sinh mới về được đến nhà, đem đơn thuốc giấu vào trong y thư, lại đưa y thư giao cho nô bộc Phúc Tùng cất giữ, vốn nghĩ sẽ có một ngày đơn thuốc này sẽ trở thành tội chứng của An Lạc hầu. Nhưng chẳng ngờ cũng vì thế lại làm liên lụy đến cả nhà Hoàng đại ca, còn liên lụy đến Thu Nương...”.

Nói đến đây, thân hình Trương Tụng Đức run run, trên mặt lộ vẻ hoảng sợ, ánh mắt hoang mang, hỗn loạn, lời nói cũng bắt đầu lộn xộn, “Vào đêm thảo dân trốn thoát, An Lạc hầu phát hiện đơn thuốc bị mất, sau lại thấy thi thể của thảo dân biến mất, bèn phái người truy đuổi đến tận nhà thảo dân... Thảo dân nói không biết đơn thuốc, họ liền tra khảo thảo dân, nhưng thảo dân dù chết cũng không nhận, bọn họ lại tra khảo Phúc Tùng, nhưng Phúc Tùng vốn không biết gì cả... Họ không hỏi được gì liền bắt thảo dân đưa đến phủ nha Trần Châu, ngày hôm sau lại loan tin Hoàng đại ca vì dùng đơn thuốc của thảo dân kê mà trúng độc mất mạng, nhưng đơn thuốc đó là do thảo dân kê trước khi đi đến phủ Hầu gia trị bệnh.... Thảo dân không phục, trên công đường bèn kêu oan, họ lại vu hãm thảo dân và Thu Nương tội thông dâm, bày mưu sát hại Hoàng đại ca, Thu Nương cái gì cũng không biết nhưng lại bị thảo dân làm liên lụy, Hoàng đại ca cũng chết oan...”.

“Trương Tụng Đức, có phải An Lạc hầu dùng thanh danh hành y của nhà họ Trương, và tính mạng cùng sự trong sạch của Hoàng thị để ép buộc người?”, Bao đại nhân cắt ngang lời Trương Tụng Đức, thở dài hỏi.

Trương Tụng Đức nghe vậy, thân hình hết như bị điện giật, ngẩng phắt đầu lên, hai mắt đăm lẹ, quỳ sụp xuống đất, lớn tiếng kêu: “Đại nhân minh giám! Người trong phủ An Lạc hầu từng nói, nếu thảo dân không muốn làm tổn hại đến thanh danh Trương gia, nếu không muốn làm ô uế sự trong sạch của Thu Nương, thì nên sớm giao ra đơn thuốc, còn nói nếu thảo dân một ngày chưa giao ra đơn thuốc, thì Thu Nương phải chịu giày vò hành hạ một ngày, thảo dân, thảo dân vốn đã định sẽ tạ tội với Hoàng đại ca và Thu Nương dưới hoàng tuyền, nếu không phải Phúc Tùng trải qua bao nhọc nhằn vất vả đến Khai Phong phủ kêu oan, nếu không phải... Đại nhân, thảo dân không nên vì một đơn thuốc mà làm liên lụy đến người khác, đại nhân, Thu Nương, không Hoàng đại tẩu còn đang nằm trong tay An Lạc hầu, mong đại nhân cứu tẩu ấy...”.

Nói đến đây, Trương Tụng Đức khóc không thành tiếng, chỉ biết đập đầu quỳ lạy.

Bao đại nhân nhú chặt mày, lại nhìn người đang quỳ, vận áo tù, cả người toàn những vết máu, run rẩy chẳng ngừng, giọng nói nghẹn ngào, không khỏi thẫn thờ dài một tiếng, nói: “Hoàng thị đã được cứu ra, lúc này đang ở trong phủ nha”.

Trương Tụng Đức vừa nghe liền ngẩng phắt đầu lên, vẻ mặt kinh ngạc pha lẫn vui sướng, dung nhan tiêu tụy hơi sáng lên, nói với vẻ không tin nổi: “Đại... đại nhân, ngài nói Thu Nương đang ở trong phủ?”.

Bao đại nhân gật gật đầu: “Trương Long, hãy đưa Trương Tụng Đức đi gặp Hoàng thị”.

Trương Long nhận lệnh, còn Trương Tụng Đức hai mắt đăm lẹ, khấu đầu ba cái rồi mới đứng dậy theo Trương Long vội vã rời đi.

Bao đại nhân nhìn theo bóng lưng Trương Tụng Đức, lại khẽ thở dài một tiếng.

Công Tôn tiên sinh ở bên thấy vậy, không khỏi bước lên một bước nói: “Đại nhân...”.

Bao đại nhân khoát tay, trấn an nói: “Không sao, chỉ là bản phủ nghĩ đến tình trạng giống hết người điên của Hoàng thị lúc này, có chút không đành lòng”, ngưng một chút, Bao đại nhân lại cầm đơn thuốc trên bàn lên, chau mày không nói.

Công Tôn tiên sinh cũng nhú mày nói: “Đại nhân sau khi nhìn thấy đơn thuốc này liền bãi đường dùng thẩm án, chắc hẳn đã nghĩ đến đơn thuốc này rất quan trọng”.

Bao đại nhân cau chặt mày nói: “Không sai, thuốc này khiến tâm trí người ta hỗn loạn, khống chế hành vi của họ, nếu sử dụng trên diện rộng sẽ làm hại đến quốc gia, làm lung lay gốc rễ nước nhà, khi ấy xã tắc khó lòng giữ được”, ngưng một chút, Bao đại nhân giọng hơi trầm xuống, nói tiếp, “An Lạc hầu thân phận tôn quý, xưng bá một phương, có thể nói là dưới một người mà trên vạn người, vì cái gì lại chấp nhất với đơn thuốc này như thế?”.

Câu này giống như hỏi mọi người, lại như tự hỏi mình.

Công Tôn tiên sinh bên cạnh chau mày, cũng nói: “Không lẽ An Lạc hầu muốn dùng loại thuốc này để khống chế tâm trí người khác?”.

“Vì sao hẳn phải khống chế tâm trí người khác?”

“Chuyện này... học trò không dám nói bừa”, Công Tôn tiên sinh rũ mắt xuống đáp.

Bao đại nhân lại thở dài một tiếng.

Kim Kiền đứng một bên thấy thế bèn nhướng mày, thầm nghĩ: Việc này có cái gì mà không hiểu nào? Theo những gì ghi trên đơn thuốc thì nó chính là chất gây nghiện cao cấp do Nhị sư phụ tận lực tạo ra! Dem so sánh với ma túy đá, thuốc lắc tuyệt đối không hề kém cạnh, nếu chế tạo thành một lượng lớn thì đó chính là khoản lợi nhuận kékê xù! Tuy độ nguy hiểm hơi cao, nhưng luận về tốc độ vơ vét tiền của chắc chắn sẽ vượt xa, cho các ngành sản xuất khác phải hít khói, chắc chắn, nghĩ mà xem một đồng vàng rồi một đồng vàng cứ tăng lên theo cấp số nhân, thử coi có ai mà không động lòng?! Haizz... đáng tiếc cái đám tinh anh này của Khai Phong phủ lại không thể lĩnh hội được sự ảo diệu trong đó.

Bao đại nhân đặt đơn thuốc trong tay xuống, ngẩng đầu lên, ánh mắt nghiêm nghị, cao giọng ra lệnh: “Triệu Hổ, truyền lệnh của bản phủ, nghiêm cấm bảo vệ sự an toàn của Trương Tụng Đức và Trương Phúc Tùng, không được để xảy ra sơ suất”.

“Thuộc hạ tuân lệnh”.

Bao đại nhân gật đầu, lại nói với Công Tôn tiên sinh bên cạnh: “Theo ý kiến của tiên sinh thì có khả năng mật thất trong lời nói của Trương Tụng Đức chính là gian mật thất mà Triển hộ vệ cùng Kim bồ khoái cứu người không?”.

Công Tôn Sách trầm ngâm một lát, nói: “Tới tám, chín phần là như vậy”.

“Tiên sinh có cho rằng loại thuốc ‘Lục mị’ này vẫn còn sót lại trong mật thất không?”

“Cái này...”

“Đại nhân!”, Triển Chiêu đột nhiên bước lên một bước, ôm quyền nói: “Thuộc hạ nguyện đến phủ Hầu gia tìm kiếm một chuyến”.

Những lời này vừa thốt ra, mọi người trong sảnh đều biến sắc.

Công Tôn tiên sinh hơi ngược mắt lên, có chút cảm nín hời trời xanh.

Ba vị đại Hiệu úy còn lại trên mặt đều là vẻ lo lắng cùng sự sùng bái.

Kim Kiền thì sắc mặt bỗng trở nên trắng bệch, chân mày giật giật, thái dương đổ mồ hôi, thầm nghĩ: Cái con mèo này cũng quá tận tâm với công việc rồi. Lão Bao còn chưa lên tiếng, anh kích động cái gì chứ?... Khoan đã, nếu luận về những người từng đến mật thất, thì hình như chỉ có mình và Tiểu Miêu, lẽ nào mình lại phải liều mạng theo hầu “Ngự Miêu” sao? Không phải chứ!!!

Bao đại nhân nhìn bóng áo đỏ thẫm như cán bút một cái, có chút bất đắc dĩ nói: “Thương thế của Triển hộ vệ chưa lành, vẫn nên ở lại trong phủ chờ lệnh thì hơn”.

Triển Chiêu nghe vậy liền sững sốt, không khỏi nhìn Công Tôn tiên sinh một cái.

Công Tôn tiên sinh ho khan một tiếng, khẽ đưa ánh mắt đi nơi khác.

“Đại nhân, thương thế của thuộc hạ đã không còn đáng ngại nữa, xin hãy cho phép thuộc hạ đi đến mật thất trong phủ Hầu gia tìm kiếm, điều tra rõ ràng, nếu để ‘Lục mị’ lọt ra ngoài thì e hậu họa khó lường”, Triển Chiêu lại bước lên, đôi mày liễu mấp mấp cau chặt, trên gương mặt anh tuấn thoáng hiện vẻ lo lắng.

Bao đại nhân, trên khuôn mặt đen bóng hiện vẻ bất đắc dĩ, lại đưa mắt nhìn vị sư gia bên cạnh.

Công Tôn tiên sinh ho khan một tiếng, chậm rãi nói: “Triển hộ vệ không cần lo lắng, cửa ngầm trong mật thất rất nhiều, trong một thời gian ngắn e khó có thể tìm kiếm hết được, huống hồ lúc này cũng không cách nào phán đoán chính xác rằng ‘Lục mị’ vẫn còn trong mật thất, chỉ sợ đã bị chuyển ra ngoài thành rồi. Nếu lúc này không suy xét kỹ càng đã đến thì chẳng phải thượng sách”.

“Nhưng...”, Triển Chiêu lại bước lên một bước.

Công Tôn tiên sinh khoát tay ngăn Triển Chiêu lại, nói với Bao đại nhân:

“Đại nhân có thể lệnh cho quan binh trấn giữ mỗi một lối đi trong thông đạo, nếu ‘Lục mị’ vẫn còn trong phủ Hầu gia, thì có thể dùng cách này để phòng ngừa thuốc lọt ra ngoài”, ngưng một chút, trên khuôn mặt Công Tôn tiên sinh lại hiện lên mấy phần bất đắc dĩ nhìn vị hộ vệ áo đỏ thân sắc kiên định trước mắt, giọng cao hơn mấy phần, nói: “Huống hồ trước đó Triển hộ vệ vì bảo vệ Kim bồ khoái mà bị thương, tuy không nghiêm trọng, nhưng nếu không tính tâm điều dưỡng, e là hậu họa khôn lường, Kim bồ khoái nói xem có đúng không?”.

Trong lời nói còn đặc biệt nhấn mạnh mấy từ “vì bảo vệ Kim bồ khoái”.

Kim Kiền thấy đề nghị của Triển Chiêu bị bác bỏ, vừa mới thở phào một tiếng thì đã nghe Công Tôn tiên sinh điểm danh, nhất thời hoảng hốt, định thần nhìn lại, phát hiện không biết từ khi nào mình đã trở thành mục tiêu công kích của mọi người.

Vương Triều, Mã Hán sắc mặt lộ vẻ kinh ngạc, ánh mắt rực lửa... đổ kỵ, tuyệt đối chính là đổ kỵ.

Công Tôn tiên sinh cười nho nhã... sung sướng khi người khác gặp họa, còn nhặt thêm đá ném xuống giếng.

Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ, vẻ mặt không đổi, nhưng bóng lưng hơi cứng lại... Chắc chắn, điềm xấu, điềm xấu rồi.

Bao đại nhân sắc mặt kinh ngạc, ánh mắt đưa sang vị hộ vệ áo đỏ, miệng lẩm bẩm nói: “Thì ra là Triển hộ vệ vì bảo vệ Kim bồ khoái, mới bị thương nặng như vậy...”.

Kim Kiền nghe mà giật mình thon thót, vội vàng xông lên, quỳ một chân xuống, ôm quyền hô: “Khởi bẩm đại nhân, thuộc hạ có lời này nhất định phải nói ra, mong đại nhân ân chuẩn!”.

Bao đại nhân sững sốt, lát sau mới gật gật đầu.

Kim Kiền hít sâu một hơi, vẻ mặt đau đớn nói: “Thuộc hạ vốn phụng ảo vãi, đem thân cày bừa chốn... ‘Sái Châu’, chỉ cầu tính mệnh ở đời loạn, chẳng mong nổi danh với chư hầu. Bao đại nhân không chê thuộc hạ bỉ lậu, cho nhậm chức ở Khai Phong, tất là ơn tái sinh, thuộc hạ ôm lòng cảm kích, nguyện theo phò tá đại nhân. Triển đại nhân đối với thuộc hạ quan tâm chu đáo, hỏi han ân cần, thường giảng giải đại nghĩa, khiến thuộc hạ cảm động đến rơi lệ”.

“Hôm trước Bao đại nhân ký thác đại sự cho thần. Từ lúc nhận lệnh đến nay, thuộc hạ ngày đêm lo lắng, sợ phụ sự ủy thác, làm tổn hại đến trông mong của đại nhân; nên cố tra xét Nhuyễn Hồng, thăm viếng Hầu phủ, nay tuy có chút công mọn, nhưng khó lẫn lỗi lớn”.

“Triển đại nhân lo nước thương dân... khụ, ờ ờ, Triển đại nhân trung quốc ái quốc, xả thân vì người, cứu thuộc hạ trong chốn nguy nan, như phụ mẫu tái sinh, đại ơn khó báo; Triển đại nhân bị thương, thuộc hạ như đau chính mình, lòng như dao cắt, bi thống khôn nguôi. Nhưng lỗi lớn đã phạm, nào còn mặt mũi, biết vậy chẳng làm, thuộc hạ khẩn xin đại nhân nghiêm trị, để cáo cùng cái lưng của Triển đại nhân, cũng là an ủi trái tim bị thương của thuộc hạ; thuộc hạ hàm ơn cảm kích khôn nguôi! Nay chịu đòn nhận tội, lệ tuôn hai hàng, nói sao cho hết lời[1]”.

[1] Đây là lược trích và cải biên từ bài “Xuất sư biểu” của Khổng Minh, Gia Cát Lượng.

Những lời này vừa dứt, khách sảnh lớn nhường vậy mà tuyệt không một tiếng động.

Mọi người đều ngẩn người ngơ ngác, hồi lâu cũng không có ai lên tiếng.

Rất lâu sau, mới nghe Công Tôn tiên sinh chậm chậm nói: “Kim bồ khoái thật là tài hoa văn vẻ...”.

“Công Tôn tiên sinh quá khen rồi, đó là những lời từ tâm can thuộc hạ, đâu dám nhận là tài hoa văn vẻ gì chứ”.

Kim Kiền ôm quyền hô, lòng lại nghĩ: Chắc chắn, mình đã sớm dự đoán được lão Công Tôn Trúc Tử này là một bà tám nhiều chuyện chính hiệu, miệng mồm không kín thì chớ lại thích buôn dưa lê, nếu không phải mình sớm có chuẩn bị, cải biên bài “Xuất sư biểu” từ trước để dùng, thì đến khi lão Bao truy xét tới há chẳng phải cái mạng nhỏ của mình đi đứt sao?!

Chắc chắn, miễn cưỡng trốn thoát được một kiếp.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền không khỏi lén nhìn sắc mặt của Công Tôn tiên sinh.

Lại thấy Công Tôn tiên sinh nhướng mày, tay vuốt chòm râu đen nhánh, nhìn mình, rồi lại nhìn sang vị Tứ phẩm hộ vệ bên cạnh, dáng vẻ như đã dự liệu mọi sự từ trước.

Hừ hừ...

Biểu cảm này sao có chút quen quen vậy?

Lẽ nào...

Bên tai lại vang lên lời gửi gắm ân cần của Công Tôn tiên sinh, Kim Kiền chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh túa ra, rung mình liên tục, khóa miệng giật giật hồi lâu, sau cùng nhắm mắt hạ quyết tâm, thân hình đột nhiên xoay sang, chộp lấy vạt áo của vị áo đỏ nào đó bên cạnh, đau đớn kêu lên:

“Triển đại nhân, ngài vì cứu thuộc hạ, thân bị trọng thương, thuộc hạ không biết lấy gì báo đáp, thuộc hạ... thuộc hạ...”, khổ sở nuốt xuống một ngụm nước bọt, da mặt Kim Kiền co giật hai lần, rồi mới tiếp tục nói: “Thuộc hạ ngày hôm nay xin lập lời thề, nếu sau này Triển đại nhân bị thương, thuộc hạ nguyện đem thân trả lại gấp mười lần, để cầu cho Triển đại nhân sức khỏe an khang, thọ tử Nam sơn, phúc như Đông hải, nhiều phúc nhiều thọ...”.

Kim Kiền còn đang cân nhắc xem có nên cho thêm hai câu “Cung chúc phát tài, đông con nhiều cháu” vào không, thì đột nhiên cảm thấy một luồng hàn khí lan tỏa từ phần quan bào nắm trong tay chạy thẳng lên đầu, không khỏi ngước lên nhìn một cái, nhất thời toàn thân cứng ngắc, máu như ngừng chảy.

Chỉ thấy Triển Chiêu đôi môi mỏng nhếch lên lạnh lùng, gương mặt như phủ sương, mi mày lạnh băng, càng làm nổi bật đôi mắt đen láy thâm sâu khó dò, mệnh mông như trời đêm buốt giá, sao đêm lạnh lẽo dát đầy, đúng là mắt đen nghiêm nghị trường lạnh buốt, run thay gương mặt sắp đóng băng.

Kim Kiền nhất thời cảm thấy toàn thân như đang trong mùa đông khắc nghiệt, gió lạnh đìu hiu từng cơn quét qua tim, liền vội vàng thu tay lại, run lấy bầy quỳ một bên, không dám nói tiếp dù chỉ nửa chữ, lòng thầm gào khóc:

Hức hức hức hức, tiêu rồi, tiêu rồi! Tiểu Miêu nổi trận lôi đình, phong vân biến sắc, Công Tôn Trúc Tử ơi, lần này ông hại tôi thê thảm rồi, đừng nói đến chuyện ngăn Tiểu Miêu không cho chạy loạn, tôi thấy ngay cả cái mạng nhỏ của tôi cũng không giữ nổi rồi!

“Khụ khụ, Triển hộ vệ, nếu Kim bồ khoái đã nói như vậy...”

Công Tôn Trúc Tử, ông lên tiếng hòa giải cũng chậm quá đi, ông không thấy Tiểu Miêu đen sì cả mặt lại à? Hừ hừ, vạn nhất Tiểu Miêu mà muốn tính sổ, tôi lập tức sẽ khai cho bằng hết âm mưu của cây gậy trúc lòng dạ đen tối là ông đấy.

“... Thuộc hạ nguyện ý ở lại phủ nha đợi lệnh”, giọng nói sang sảng vang lên trên đỉnh đầu.

Hả?!

Kim Kiền nghe mà sửng sốt:

Chẳng lẽ mình hoảng sợ quá độ, lỗ tai xuất hiện ảo thanh?

Lại ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy Triển Chiêu đã khôi phục lại thần sắc như lúc bình thường, cơ hồ chớp mắt vừa rồi chẳng qua chỉ là ảo giác mà thôi.

Có điều quay đầu nhìn sắc mặt những người khác, Kim Kiền dám đem nửa năm bổng lộc còn lại của mình ra cược, những gì vừa chứng kiến tuyệt đối không phải do mình hoa mắt.

Vương Triều, Mã Hán đã bị dọa đến hóa ngu, hai người cùng cứng ngắc như đá.

Bao đại nhân vẻ mặt kinh ngạc, khuôn mặt đen sì là thế giờ đây có hiện tượng trắng dần.

Công Tôn tiên sinh vẫn vuốt râu như cũ, nhưng ngón tay lại hơi run run.

“Đại nhân, thuộc hạ xin cáo lui”, Triển Chiêu tựa hồ không nhìn thấy mọi người có điểm khác lạ, ôm quyền hành lễ, sau đó lập tức đi thẳng ra cửa, chỉ là trong lúc quay người lại có hạ giọng nói một câu: “Kim bồ khoái xin hãy đi theo Triển mỗ”.

Kim Kiền nghe thế, thiếu chút nữa sợ hãi hét lên một tiếng, vội vàng phát tín hiệu cầu cứu đến mọi người.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh hơi nhướng mày, ném cho tín hiệu “tự cầu phúc lấy”, rồi đưa mắt đi chỗ khác.

Bao đại nhân bắt gặp ánh mắt của Kim Kiền, liền vội vàng cụp mắt xuống, vẻ như đang trầm tư.

Về phần Vương Triều, Mã Hán, đều là ánh mắt liếc đi nơi khác, dáng vẻ không quan tâm, hiển nhiên là không muốn nhảy vào chỗ nước đục này.

Kim Kiền lòng lạnh buốt, chân chừ hồi lâu cũng không thấy mọi người có ý giúp đỡ, cuối cùng chỉ đành cứng người, cúi đầu theo Triển Chiêu ra ngoài.

Hừ hừ, cái đám không có nghĩa khí này! Nếu tôi mà có bề gì, tuổi trẻ chết yểu, nhất định sẽ đến điện Diêm Vương tố cáo các người, lật lại phán quyết!

Kim Kiên đi theo sau Triển Chiêu, trên đường đi mồ hôi vã ra như tắm, trong đầu đang tua đi tua lại mười hình thức tra tấn tàn khốc thời Mãn Thanh mấy lần, càng lúc càng cảm thấy hy vọng sống của mình quá vô vọng rồi. Bản thân rất muốn trốn đi, nhưng lại không có cái gan đó, chỉ đành đi theo Nam hiệp nghe đồn võ công cái thế trở về sương phòng, giương mắt nhìn cái người trước mặt được mệnh danh là cao thủ đệ nhất giang hồ, cầm bảo kiếm trong tay giơ lên, giơ lên, giơ lên.... rồi hạ xuống!... Sau đó đặt lên bàn...

“Kim bổ khoái, ngồi đi”.

Hử?

Kim Kiên nhất thời ngẩn ra.

Triển Chiêu đặt bảo kiếm xuống, tiến lên trước ngồi xuống cạnh bàn, ngược mắt nhìn, thì thấy Kim Kiên mắt mở to như quả nhãn, hồn đã chu du nơi tiên cảnh rồi, không khỏi có chút bất đắc dĩ, chỉ đành nói tiếp: “Kim bổ khoái, không cần câu nệ, ngồi đi”.

Kim Kiên lúc này mới hoàn hồn, chớp chớp mắt, gật đầu, cung kính ngồi xuống một bên, lén đánh giá sắc mặt người ngồi đối diện, lòng lại thầm nghĩ: Sao vẻ mặt Tiểu Miêu lại ôn hòa như vậy, không lẽ là kẻ “tiểu lý tàng đao[2]”? Mình vẫn nên cẩn thận là hơn.

[2] Thành ngữ của Trung Quốc, có nghĩa là trong nụ cười có giấu dao, không có thiện ý.

Nghĩ đến đây, Kim Kiên lại càng căng thẳng, so vai, không dám thở mạnh, hai mắt nhìn chằm chằm xuống đất, tế bào thần kinh toàn thân đều căng lên cảnh giác, chỉ lo bỏ lỡ mất cơ hội chạy trốn.

“Kim bổ khoái, Triển mỗi gọi người đến đây, là có chuyện muốn hỏi, mong Kim bổ khoái nói thật”.

Có chuyện muốn hỏi?

Vậy tức là có chuyện muốn nhờ vả mình...

Có chuyện muốn nhờ vả mình cũng có nghĩa là mình vẫn còn giá trị lợi dụng...

Có giá trị lợi dụng tức là mình còn cơ hội sống...

Ồi, cảm tạ trời đất.

Kim Kiên lúc này mới thầm thở phào nhẹ nhõm, vội ngẩng đầu lên, đôi mắt đã khôi phục lại trạng thái nhỏ dài bình thường nhìn thẳng vào người trước mặt, ôm quyền cao giọng nói: “Triển đại nhân cứ hỏi, thuộc hạ tuyệt không dám giấu giếm dù chỉ nửa phần”.

Nói rồi, còn vô cùng thành khẩn gật gật đầu nữa:

Triển đại nhân à, xem này, ánh mắt tôi vô cùng thật thà, chất phát, thuần khiết không chút giả dối, người thành thực nhất trong thiên hạ chẳng ai hơn nổi tôi đâu!

Bị đôi mắt nhỏ dài của Kim Kiên nhìn chằm chằm, lại nghĩ đến tình huống trải qua lúc trước, Triển Chiêu có chút mất tự nhiên, không khỏi rũ mắt xuống, ho khan một tiếng, nói: “Triển mỗi chỉ muốn hỏi, sau khi Triển mỗi bị thương, Công Tôn tiên sinh đã nói gì với Kim bổ khoái?”.

Mí mắt Kim Kiên đột nhiên giật mạnh, nàng lập tức ôm quyền cao giọng đáp: “Không có, Công Tôn tiên sinh không nói gì cả!”.

Thần sắc trên khuôn mặt tuần tú của Triển Chiêu trầm xuống, chậm chậm ngược mắt lên, nhìn chằm chằm vào người trước mặt, đôi con ngươi sắc bén không di chuyển dù chỉ là nửa phần.

Kim Kiên bị nhìn đến mức đứng ngồi không yên, cơ hồ như muốn đem hết lời dăn dò của Công Tôn tiên sinh tống tốc khai ra hết, nhưng lời vừa đến miệng, lại bị nuốt trở lại bụng.

Nghĩ mà xem Nam hiệp Triển Chiêu một đời hào kiệt, nếu như biết được lời dăn của Công Tôn tiên sinh thì... Hừ hừ, chỉ nghĩ thôi mà toàn thân cũng lạnh run rồi... Công Tôn tiên sinh lòng dạ đen tối, đương nhiên sẽ có biện pháp tự bảo vệ bản thân... nhưng mình, một tiểu sai dịch mới nhậm chức, không tiền, không thế,

còn người ta đường đường là Tứ phẩm ngự tiền hộ vệ, muốn trừng trị mình lại chẳng đơn giản như di chết một con kiến sao? Cho dù Triển đại nhân lòng dạ rộng rãi không so đo tính toán, thì cái cây gậy trúc kia mà biết mình không giữ mồm giữ miệng...

Kim Kiền liền rùng mình một cái.

Thế nên, tóm lại là... giờ này khắc này, mình phải kiên định, phải quán triệt đường lối, phương châm chính sách của Đảng: Thà chết không khai!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền không khỏi hơi hí mắt, nỗ lực đem người trước mặt biến thành hình tượng Hán gian xun xoe xu nịnh, làm nền cho bản thân mình, một anh hùng vì nghĩa hiên ngang lẫm liệt, không khí cũng tăng thêm vài phần bi tráng.

Nhưng nỗ lực cả nửa ngày trời, người trước mặt vẫn mang khuôn mặt anh tuấn nho nhã, tuy sắc mặt có trầm xuống, cũng không che lấp nổi vẻ tuyệt mỹ khôn cùng. Đúng là: Mây sáng tựa trăng, tình mâu trong vắt, mặt đẹp như ngọc, môi chàng trơn bóng.

Kim Kiền bất giác nuốt nước bọt, lòng thầm kêu:

Chắc chắc, chỉ hận mình xem phim điện ảnh về chủ nghĩa yêu nước quá ít, cho nên chưa thể nắm bắt được tinh túy trong đó... Trời ơi, phải làm thế nào mới ứng phó được với chiêu “Mỹ nhân kế” đây?

Triển Chiêu chỉ thấy sắc diện người trước mặt trong nháy mắt thay đổi mấy lần, cuối cùng trưng ra vẻ thà chết chứ không sờn lòng, bất giác thầm thở dài một tiếng, giọng nói cũng hòa hoãn hơn một chút: “E là Kim bồ khoái cũng mệt rồi, hãy đi nghỉ ngơi trước đi”.

Hả?!

Này này, chẳng lẽ như vậy là kết thúc sao?

Kim Kiền không tưởng tượng nổi trọn tròn hai mắt, chớp chớp mắt hai cái thật mạnh, lập tức đứng dậy ôm quyền nói: “Thuộc hạ cáo lui!”.

Dứt lời, liền vội vàng tông cửa mà chạy.

Chỉ là lúc bước qua cánh cửa thì nghe thấy giọng nói sang sảng vang lên phía sau: “Kim bồ khoái, thân thể tóc da là của cha mẹ ban cho, sau này chớ đem chuyện thương tổn thân thể ra để thề nữa... Triển mỗ cũng không gánh vác nổi...”.

Kim Kiền nghe xong thân hình khựng lại, suy nghĩ quay một vòng mới nhớ tới lời thề bậy bạ vừa rồi của mình, vội vàng đáp: “Vâng vâng vâng, thuộc hạ sau này tuyệt đối sẽ không dám lỗ mãng nữa”.

Lòng lại thầm nói: So với loại chuyện lập lời thề này thì tôi còn lo lắng làm thế nào để hoàn thành lời dặn dò gửi gắm của cái lão Trúc Tử bụng dạ đem ngòm kia hơn. Cái đó gọi là “Người sống trên giang hồ, ai có thể rời đao; làm thuộc hạ của Trúc Tử, sao có thể không linh hoạt”, huống hồ cái chuyện chỉ tay lên trời thề thốt này thì mười lần có đến mười một lần không linh ứng, nếu không sao cái bọn đại gian đại ác luôn miệng thề nguyện ấy có thể “sống lâu trăm tuổi” chứ? Ày, Tiểu Miêu cũng thề thà quá rồi, quả nhiên là con mèo ngoan chính trực của nhà lão Bao, đúng là giống loài quý hiếm, sắp bị tuyệt chủng.

“Kim bồ khoái biết vậy là tốt rồi...”, người bên trong cánh cửa nhẹ giọng nói.

Kim Kiền khom người thi lễ, khép cửa lại, hít sâu một hơi, chậm chậm đưa tay lên lau mồ hôi lạnh trên trán:

Chắc chắc, anh nghĩ tôi sung sướng lắm à?! Ở cùng một phòng với sắc đẹp như vậy, chẳng những không được rối loạn mà còn phải vất vả chống đỡ với “Mỹ nhân kế”, xem ra định lực của mình lại tăng thêm một bậc nữa rồi... Nếu có cơ hội trở về thời hiện đại, nhất định mình phải viết một thiên luận văn làm kỷ niệm mới được, đề tài có tên: “Biện chứng cùng sự thống nhất giữa sắc đẹp và định lực”.

40. Q.2 - Chương 20

Trong khách sảnh tiêu sai dịch cứu nguy.

Lần ba thẩm án Hầu gia phải đền tội.

Ánh trăng nhẹ nhàng thoáng hơi lạnh khe khẽ đáp xuống, chiếu đến hiên cửa sáng ánh đèn lồng buong rủ.

Đêm khuya thanh vắng, trăng sáng sao mờ, vốn là thời điểm an giấc ngủ ngon, nhưng trong thư phòng của phủ nha Trần Châu lại là đèn đuốc sáng trưng, bóng người lay động.

Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, Triển Chiêu cùng tứ đại Hiệu úy đều tề tựu trong thư phòng, kiểm tra tờ đơn thuốc kia.

“Công Tôn tiên sinh, tiên sinh đã xem xét rất lâu rồi, có phát hiện manh mối nào không?”, Bao đại nhân nhìn Công Tôn tiên sinh bên cạnh đã xem đơn thuốc hồi lâu, khẩu khí có chút lo lắng.

Đặt đơn thuốc trong tay xuống, Công Tôn tiên sinh hơi nhíu mày, khe thở dài, nói: “Đại nhân, học trò đã kiểm tra tỉ mỉ tờ đơn thuốc này, ngoại trừ giấy viết có chút đặc biệt, thì căn bản không có liên quan gì đến An Lạc hầu”.

“Tờ giấy này có điểm gì đặc biệt?”.

“Đại nhân xin hãy xem”, Công Tôn Sách đặt đơn thuốc dưới ánh đèn, “trên tờ giấy này có in nổi năm chữ ‘vạn’”.

“Chữ vạn?”, Bao đại nhân nheo mắt chăm chú nhìn, chỉ thấy tờ giấy dưới ánh sáng của ngọn đèn, mơ hồ hiện lên năm chữ “vạn”, thể chữ không giống nhau, năm chữ giao nhau, tạo thành một vòng tròn.

Bao đại nhân không khỏi nhíu mày, ánh mắt đưa sang Công Tôn tiên sinh: “Tiên sinh đã từng nhìn thấy ký hiệu này chưa?”.

Công Tôn tiên sinh lắc đầu đáp: “Học trò chưa từng nhìn thấy ký hiệu này, có điều...”, ngưng một chút, lại nói, “loại giấy có ấn ký in nổi này thường rất sang quý, hơn nữa phần in nổi trên giấy rất đa dạng phong phú, giá cả hiển nhiên rất đắt đỏ. Theo như học trò suy đoán, người có thể dùng loại giấy này để viết, nhất định không giàu thì sang”.

Bao đại nhân nhíu chặt mày: “Vậy theo ý tiên sinh, đơn thuốc này có thể dùng làm vật chứng chứng minh tội trạng của An Lạc hầu không?”.

Công Tôn tiên sinh trầm ngâm một lát mới nói: “Học trò thấy không thỏa đáng, dù giấy viết đơn thuốc không phải loại tầm thường, nhưng cũng chẳng có chút xui can hệ gì đến phủ An Lạc hầu, cho dù có đưa ra trên công đường, cũng chẳng cách nào trở thành chứng cứ được. Nếu An Lạc hầu nhân cơ hội đó phản bác lại, chỉ e sẽ khiến đại nhân mắc tội vu cáo hoàng thân”.

Bao đại nhân nhíu mày không nói hồi lâu, sau đó mới chậm chậm gật đầu.

“Bản phủ cũng hiểu lý lẽ này, nhưng không biết vì sao, bản phủ cứ hễ nhìn thấy tờ đơn thuốc này thì lại cảm thấy tâm thần không yên”.

“Những gì ghi trên đơn thuốc này đều là thứ hại người, đại nhân lo lắng cũng là chuyện thường tình”, Công Tôn tiên sinh bên cạnh trấn an.

Bao đại nhân gật đầu nói tiếp: “Theo như ý của tiên sinh, ngày mai thăng đường, nên thẩm tra xử lý án này thế nào?”.

Công Tôn tiên sinh vuốt râu nói: “E là chỉ có thể dựa vào nhân chứng để định án”.

Bao đại nhân chau mày một lát, mới khe khẽ ngẩng lên nói: “Cũng chỉ đành như vậy... Nhưng bản phủ lo, An Lạc hầu là kẻ xảo trá, chỉ dựa vào nhân chứng, e khó có thể làm hắn nhận tội. Nếu An Lạc hầu một mực phủ nhận, lại thêm Bàng thái sư ở bên làm chỗ dựa, đến lúc đó muốn định tội Bàng Dục, sợ rằng đã khó lại càng thêm khó”.

“Vậy theo ý đại nhân, ta nên làm thế nào?”.

Bao đại nhân hơi nhú mồm, đột nhiên hai mắt long lên, đứng phắt dậy cao giọng nói: “Bất luận là như thế nào, ngày mai thẩm vấn, nhất định bản phủ sẽ vì bách tính Trần Châu mà đòi lại công bằng”.

Những lời này vừa thốt ra, trên khuôn mặt mọi người đều là vẻ kính cẩn, hào khí dâng đầy trong ngực, bất giác đồng loạt gật đầu.

Vương Triều, Mã Hán ở bên nghĩ một chút rồi nói: “Đại nhân, nếu đại nhân quyết định dùng nhân chứng để định tội An Lạc hầu, vậy sự an nguy của những nhân chứng đó rất quan trọng, hai người bọn thuộc hạ xin được đi bảo vệ nhân chứng”.

“Chuyện đó không cần”, Bao đại nhân khoát tay nói, “Bản phủ đã nói, chỉ dựa vào nhân chứng, e là khó khiến An Lạc hầu nhận tội, Bằng Dục hẳn nhiên cũng biết điểm này, cho nên sẽ không có hành động gì đâu”.

Công Tôn tiên sinh nghe xong lại lắc đầu thở dài nói: “Đại nhân, An Lạc hầu thông minh hơn người, tất biết điều này, e là hẳn đã đoán được từ sớm rằng, đại nhân cho dù phải mất mủ ô sa ở trên đầu cũng quyết phải định tội hắn. Cho nên, lúc này người gặp nguy hiểm nhất không phải là những nhân chứng kia mà chính là đại nhân”. Ngừng một chút, quét mắt nhìn vẻ kinh ngạc của tứ đại Hiệu úy, sắc mặt thản nhiên của Bao đại nhân và vẻ nghiêm nghị của Triển Chiêu, vẻ mặt Công Tôn tiên sinh cũng hòa hoãn hơn, “Nhưng điều mà An Lạc hầu nghĩ đến, Triển hộ vệ tất cũng lường trước được, nếu không, Triển hộ vệ đã không lệnh cho một thị vệ đến đây đợi lệnh, có điều...”.

Lời mới nói được một nửa, Công Tôn tiên sinh lại ngừng lại, đưa mắt ra phía cửa thư phòng.

Mọi người không hẹn mà cùng nhìn theo.

Chỉ thấy một tiểu sai dịch gầy gò đang nghiêng người tựa vào cánh cửa thư phòng, mồm miệng há ra, một loạt những tiếng thở khe khẽ cùng phát ra từ đó, đầu cũng theo đó gật gà gật gù đập vào khung cửa phát ra những tiếng cộp cộp.

Mọi người trong phòng đều thầm thở dài.

Bao đại nhân khẽ lắc đầu, hòa hoãn nói: “Kim bổ khoái tuổi còn quá nhỏ, không tiện hộ vệ, vẫn nên để cho cậu ta sớm trở về nghỉ ngơi. Trương Long...”.

Trương Long đi vài bước đến bên Kim Kiền, đưa tay vỗ vỗ vào bả vai Kim Kiền: “Kim bổ khoái, Kim bổ khoái? Kim Kiền!”.

Gọi một lúc lâu, người bên cửa mới từ từ mở mắt ra, chớp chớp mắt hai cái, sau khi nhìn rõ người trước mặt liền mừng rỡ hô lên: “Bao đại nhân đã tan ca rồi ư?”.

“Tan ca?”, Trương Long giọng nói hơi ngập ngừng.

“Khụ khụ, thuộc hạ muốn hỏi Bao đại nhân đã chuẩn bị đi nghỉ chưa?”, Kim Kiền vội vàng sửa lại.

Trương Long khẽ thở dài nói: “Vẫn chưa, chỉ là Bao đại nhân nói cậu về trước nghỉ ngơi”.

Kim Kiền nghe xong thẳng người lên, hai mắt phát sáng, khuôn mặt tràn ngập vẻ tận tụy trung thành, ôm quyền cao giọng nói: “Thuộc hạ còn phải ở đây bảo vệ sự an toàn của đại nhân, sao có thể rời bỏ nhiệm vụ mà đi nghỉ trước được?!”.

Những lời này được nói ra rất đông đúc, mọi người nghe mà tinh thần không khỏi chấn động.

Nhưng mọi người nào có biết, lời này phát ra từ miệng Kim Kiền rành mạch rõ ràng, còn trong bụng nàng lại là oán hận vô cùng:

Hừ hừ, nếu không phải cái vị Ngự tiền hộ vệ nào đó mặt sất ra lệnh cho mình phải ở trong thư phòng bảo vệ lão Bao, thì ai ăn no rửng mỡ không nằm trong chăn ấm nệm êm mà ngủ, lại đứng ở đây hít gió lạnh chứ?!

Hừ, bảo vệ...

Kêu mình đi bảo vệ...

Xì, có nhầm không đấy!

Có Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ ở đây, ngoài ra còn có Tứ đại kim cương cùng một cây gậy trúc lòng dạ đen tối nữa, bên cạnh lão Bao vẫn võ đủ cả, vách sắt thành đồng, làm gì phải cần đến mình, một cọng giá đỡ gậy chường mắt chứ. Nói trắng ra là, vì sáng nay mình giúp đỡ Công Tôn Trúc Tử, gây trở ngại cho Tiểu Miêu, cho nên Tiểu Miêu mới nhân cơ hội này để báo thù, bóc lột thời gian ngủ quý báu vàng ngọc của mình... Chẳng qua vì lúc Triển đại nhân hạ lệnh, nghiêm sắc mặt, trầm giọng nói, quan uy ghê gớm, thế nên cho dù mình có gan hùm mật gấu, cũng không dám bỏ việc giữa chừng.

Nghĩ đến đây, da mặt Kim Kiên không khỏi co rúm lại, lén đưa mắt liếc nhìn vị thị vệ áo đỏ đứng bên cạnh Bao đại nhân.

Quả nhiên, nghe được Kim Kiên từ chối, trên gương mặt tuần tú của Triển Chiêu thoáng hiện lên vẻ an tâm.

Xì... Lại thêm một người cùng chịu đôi mắt gấu trúc với lão Bao, Tiểu Miêu, lúc này tâm lý anh trở lại bình thường rồi chứ...

Bao đại nhân nghe những lời này của Kim Kiên, không khỏi mỉm cười rạng rỡ, vuốt râu nói: “Kim bổ khoái tuy tuổi còn nhỏ nhưng rất có lòng!”.

“Đó là bổn phận của thuộc hạ!”, Kim Kiên tiếp tục ôm quyền nịnh bợ.

Bao đại nhân gật gù đầu, đưa mắt nhìn sang Công Tôn tiên sinh bên cạnh, hỏi: “Công Tôn tiên sinh, ngày mai thăng đường...”.

Keng!

Tiếng kim loại va vào nhau bỗng vang lên cắt ngang lời Bao đại nhân.

Chỉ thấy thân hình Triển Chiêu nháng lên một cái, Cự Khuyết quét trong không trung, một chiếc phi tiêu bị đánh bay, cắm phập vào vách tường phía sau Bao đại nhân nữa tắc.

“Bảo vệ đại nhân!”.

Chớp mắt, Kim Kiên cảm thấy một trận kinh phong quét qua má mình, trước mắt lóe lên bóng áo đỏ, đến khi định thần lại thì bản thân đã ở bên cạnh Công Tôn tiên sinh, phía sau tứ đại Hiệu úy. Mà người đứng trên cùng chính là bóng dáng áo đỏ trắng tấp nập như cán bút kia.

Áo đỏ rực lửa, lưng thẳng như tùng, sừng sững tựa núi, trầm tĩnh như nước. Tay áo tung bay, Cự Khuyết tuốt khỏi vỏ, sáng bừng cả phòng.

Mà phía trước Cự Khuyết, không biết khi nào đã xuất hiện tám người vận đồ đen, trùm khăn bịt mặt cũng màu đen, chỉ để lộ hai mắt, hung quang bắn ra tứ phía, tám thanh hàn đao giơ lên, sát khí ngập tràn, đúng là hình tượng sát thủ chuyên nghiệp kinh điển.

“Các người là ai?!", Bao đại nhân một bên quát lên hỏi.

“Người đâu, bảo vệ đại nhân!!!”, Công Tôn tiên sinh cũng cao giọng ra lệnh.

Không có kẻ nào trả lời câu hỏi của Bao đại nhân, cũng chẳng có ai đáp lại mệnh lệnh của Công Tôn tiên sinh.

Không ai là biết kẻ nào phát ra một tiếng cười lạnh, đột nhiên, tám kẻ đó hết như ma quỷ, vô thanh vô tức đột ngột chui từ dưới đất lên, hai người một nhóm, chia ra bốn phía xông thẳng về phía lão Bao.

Bóng áo đỏ nhanh như điện xẹt, Cự Khuyết dài ba thước phát ra hàn quang lạnh thấu xương, ánh kiếm loang loáng quét qua tạo thành kiếm trận bủa vây, ghim giữ bốn tên, bốn tên còn lại đều bị bốn người Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hồ ngăn lại, hỗn chiến tại chỗ.

Trong một thoáng, ánh đao bóng kiếm trùng trùng điệp điệp, khí tanh gió lạnh quấn quanh người.

Tám tên áo đen đó, võ công đều không kém, chiêu thức dứt khoát mạnh mẽ, đao đao tàn độc, sát chiêu chí mạng.

Triển Chiêu lấy một địch bốn, tuy không ở thế bại, nhưng cũng giằng co không phân cao thấp, khó chiếm được thế thượng phong.

Tứ đại Hiệu úy tuy kinh nghiệm chinh chiến đầy mình, nhưng lúc này cũng phải miễn cưỡng chống đỡ, nguy hiểm trùng trùng.

Kim Kiền thấy mà kinh hãi run rẩy, bất giác lùi dần ra sau, nhưng mới lùi được vài bước, thì đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh buốt, một luồng sát khí lạnh băng ập xuống đỉnh đầu, khiến cho lông mao toàn thân Kim Kiền dựng đứng hết cả lên.

Kim Kiền không khỏi thót tim, vội vàng quay phắt lại ngược lên nhìn, hai mắt nhất thời banh to hết cỡ.

Chỉ thấy một tên áo đen, bên hông giắt dây thừng, treo người trên xà nhà, miệng ngậm ống trúc, đang nhắm vào đỉnh đầu lão Bao, bên trong ống trúc thoáng ánh sáng màu xanh tím quý dị.

Người nhện?! Không phải chứ?!

Da mặt Kim Kiền giật giật, miệng hét lên một tiếng, chân đá ghế Bao đại nhân đang ngồi qua một bên, nhanh tay lôi tất tần tật được đạn trong người ra, cũng chẳng quan tâm xem nó có tác dụng gì, dồn hết sức ném ra.

Uỳnh!!!

Phần sau thư phòng nhất thời khói thuốc dâng lên bốn phía, dày đặc cuộn cuộn, mùi vô cùng khó ngửi, khiến người ta nghẹn thở ho sặc sụa.

Bên kia mấy vị đang hỗn chiến, khói không lan đến nhiều, chỉ là có một thoáng thất thần, sau đó lại tiếp tục chiến đấu, bất phân thắng bại.

Còn mấy vị đang bị khói mù bao vây lại khổ sở vô cùng.

Bao đại nhân bị Kim Kiền đá sang một bên, đang sặc khói, sắc mặt rất khó coi, từ màu đen đã trắng tiến qua ô đỏ tím trên bảng màu.

Công Tôn tiên sinh dùng ống tay áo che mũi, cũng không tìm được phải ho khan liên hồi.

Kim Kiền thì nước mắt nước mũi giàn giụa, vừa bịt mũi, vừa đá đập cái gã sát thủ áo đen đã mất đi ý thức, mới rơi từ trên xà nhà cái bẹp xuống đất, nhưng vừa đập được hai cái thì cảm thấy một trận kinh phong quét tới sau lưng, một vật nặng nhuốm đầy mùi máu tanh đột nhiên đập vào lưng nằng, đẩy Kim Kiền ngã nhào xuống đất.

“Đại nhân!!!”, Công Tôn tiên sinh bên cạnh mặt biến sắc, lao thẳng đến.

Kim Kiền bị ngã mạnh đến mức mồm miệng “hôn” đất, cổ sức ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy liền kinh hoàng thất sắc.

Chỉ thấy một gã sát thủ áo đen đang giơ cương đao lên nhằm thẳng vào đỉnh đầu lão Bao chém xuống.

Ôi cha mẹ ơi!!!

Cũng không biết sức lực ở đâu chui ra, Kim Kiền vùng mạnh người dậy, ném vật nặng đè trên lưng mình sang một bên, thuận thế rút cương đao bên hông ra, dưới chân phát lực, lao vút đi nhanh như điện...

Keng!!!

Cương đao chém xuống lão Bao cơ hồ đã bị thanh đao chưa kịp rút ra khỏi vỏ của Kim Kiền chặn lại giữa không trung.

Kim Kiền hai tay nắm chặt đao, vận hết sức bình sinh mới miễn cưỡng chặn được thế đao của tên sát thủ, nhưng không được một chiêu, Kim Kiền liền cảm thấy hổ khẩu[1] đau nhức, bàn tay tê dại, chuôi đao trong tay cơ hồ như muốn bật ra, không khỏi thâm kêu khổ:

Chậc, đúng là tri thức đến lúc dùng mới hận mình biết quá ít[2]! Tầm xuân đến chết mới cạn tư lòng[3]! Sao mình không làm nhiều đạn khói hơn để phòng đến lúc cần dùng chứ!!!

[1] Khoảng giữa ngón cái và ngón trỏ.

[2] Trích từ câu: Thư đao dụng thời phương hận thiếu; sự phi kinh quá bất tri nan của Lục Du. Có nghĩa là: Tri thức đến lúc dùng mới hận mình biết quá ít, không đích thân trải việc thì chẳng biết nó gian nan.

[3] Nguyên văn: Xuân tàn đao tử ti phương tận trích từ bài “Vô đề” của Lý Thương Ẩn.

Gã sát thủ mắt thấy sắp thành công thì chẳng ngờ giữa đường lại nhảy ra một tên tiểu sai dịch làm hỏng chuyện, nhất thời sát khí nổi lên tứ phía, mũi đao chuyển hướng một cái, nhằm thẳng vào Kim Kiên bổ xuống.

Công phu nửa vời của Kim Kiên, sao có thể chống đỡ nổi chứ, chỉ thấy hàn quang lóe lên trước mắt, mũi đao nhanh như điện xẹt bổ thẳng vào mình, kinh hãi trong lòng, vội giơ cương đao trong tay lên thuận thế ngăn lại, nhưng cuối cùng cương đao cũng không cầm chắc nổi, tuột khỏi tay bắn đi. Về phần tên sát thủ, cổ tay y xoay một cái, đao thứ hai lại bổ tới, Kim Kiên vội vàng lắc mình chạy trốn, theo bản năng, dưới chân phát lực, xuất ra mười thành công lực của công phu “Tiêu dao du”, chỉ trong chớp mắt đã nhảy xa hơn một trượng.

Tay sát thủ kia thấy khinh công quỷ dị của Kim Kiên, không khỏi sửng lại, nhưng chỉ trong chớp mắt liền hoàn hồn, quay người, cương đao trong tay lại bổ xuống Bao đại nhân không người bảo vệ...

Oh my God!

Kim Kiên chỉ cảm thấy dây thần kinh suy nghĩ trên đầu mình đứt phụt một tiếng, đại não và tiểu não đồng thời tắt ngóm, mũi chân điểm một cái lao vút qua...

...

Sự việc xảy ra trong chớp mắt, nhưng lại như một pha quay chậm, hiện ra rất rõ ràng trong mắt Kim Kiên.

Công Tôn tiên sinh sắc mặt trắng bệch, miệng hét lên, nhưng Kim Kiên lại chẳng nghe được dù chỉ nửa chữ.

Vương Triều, Mã Hán, Trương Long đồng thời rút đao quay người, khuôn mặt đều là vẻ kinh hoàng.

Triệu Hổ nôn ra một búng máu, giãy giụa muốn đứng lên, nhưng lực bất tòng tâm. Lúc này Kim Kiên mới nhìn được rõ ràng, hóa ra vật nặng đè lên mình vừa rồi lại chính là tên Triệu Hổ lỗ mãng.

Mà bóng dáng đồ thám kia vẫn đang bị bốn tên sát thủ áo đen quần lầy, võ công cao cường, tốc độ cực nhanh, quả thực khó có thể nhìn được rõ ràng.

Bao đại nhân phía trước, trên khuôn mặt đen bóng uy nghiêm lại lộ ra nét hoảng hốt... Haizz, lão Bao à, tổn hại hình tượng lắm nhé.

Lại nhìn tên sát thủ áo đen giết người chưa thành kia, Kim Kiên bất giác khóe môi nhếch lên.

Chỉ thấy trong mắt tên sát thủ hiện lên vẻ khó tin, từ từ đổ nhào xuống đất, trên ngực là một thanh hàn kiếm cắm xuyên qua, mũi kiếm nhỏ máu, hàn quang đầy sát khí, kiếm tuế màu vàng sáng nay đã nhuộm đỏ từng sợi... Ừm, sao nhìn quen thế nhỉ, có vẻ như là chuôi của thanh kiếm thượng cổ trứ danh.

Chắc chắc, Tiểu Miêu thật lợi hại, đem Cự Khuyết thành lao mà phóng chết người, lại vô cùng chuẩn xác trúng ngay tim nữa chứ, quả nhiên võ nghệ tinh thâm.

Đáng tiếc tốc độ lại chậm mất nửa giây, nếu phi đến trước khi tên sát thủ kia chém xuống thì hay biết mấy...

Khóe mắt liếc một cái, liền thấy vết thương thê thảm trên cánh tay mình, thịt da toác hết ra, cơ hồ nhìn thấy cả xương, thứ dịch thể màu đỏ đen chảy xuống thành dòng tí tách không ngừng, Kim Kiên liền cảm thấy mi mắt trĩu nặng, tinh thần mơ màng, khóe mắt lại liếc một cái, hình như nhìn thấy một bóng hình đồ thám phi đến bên cạnh, khóe môi Kim Kiên không khỏi mấp máy...

“Kim bổ khoái, người nói cái gì?”, giọng nói trầm trầm lo lắng của Bao đại nhân truyền vào tai.

Kim Kiên môi răng liền ngậm chặt, đã không cách nào thốt lên nửa lời, chỉ đành oán hận trong lòng:

Lão Bao à, niệm tình tôi hy sinh cánh tay đỡ đao cho ngài, ngài có thể đổi chỗ cho cái vị động vật họ mèo bên cạnh kia không, cho dù thể nào thì nằm trong lòng “Ngự Miêu” và nằm trong lòng lão Bao mặt đen, trình độ hương sắc tuyệt đối không cùng đẳng cấp đâu...

“Công Tôn tiên sinh, thương thế của Kim bổ khoái sao rồi?”, Bao đại nhân trầm giọng hỏi.

“...”, Công Tôn tiên sinh chau mày không đáp.

“Công Tôn tiên sinh!”, ba giọng nói đồng thời vang lên.

“...”, Công Tôn tiên sinh đôi mày cau chặt thành một hàng.

“Công Tôn tiên sinh?!”, Triệu Hổ giọng hơi khàn khàn cũng bắt giắc hô lớn.

“...”, Công Tôn tiên sinh tiếp tục nhíu mày, chăm chú băng bó cánh tay cho người đang nằm trên giường xong mới từ từ đứng dậy, đối diện với những người còn lại trong phòng.

“Công... Công Tôn tiên sinh?”, Triệu Hổ run giọng hỏi.

“Kim... Kim Kiền không phải là không cứu được chứ? Khụ khụ...”, Triệu Hổ vừa ho vừa hỏi, giọng nói cơ hồ như mang theo âm nghèn nghẹn.

Công Tôn tiên sinh nheo mắt trầm ngâm, chậm rãi lắc đầu.

Lòng mọi người như chùng xuống, không khỏi đưa mắt liếc sang bóng dáng đỏ thẫm thẳng như cán bút đang đứng cạnh giường, bất giác cùng rùng mình một cái.

Người người trên giang hồ đều biết, Nam hiệp Triển Chiêu ôn hòa nho nhã, tấm lòng bao dung quảng đại, cho dù là đối diện với phường đại gian đại ác, khi xuất thủ cũng lưu lại cho chúng nửa phần đường sống.

Nhưng trải qua hôm nay, chúng nhân Khai Phong phủ đều cảm khái vô cùng: Tai nghe là giả, mắt thấy mới thật, lời đồn trên giang hồ quả thực không thể tin được.

Hồi tưởng lại khắc trước, chiêu thức võ công đối phó với mấy tên sát thủ áo đen của vị hiệp khách trẻ tuổi nào đó được chúng nhân trên giang hồ ca tụng là tính khí tốt này, ai nấy đều âm thầm phát run.

Quả thật là: Chiêu thức tàn nhẫn, kiếm phong ngập tràn sát khí, chiêu chiêu chí mạng, kiếm kiếm nhuốm máu, chỉ một câu để hình dung: Gió tanh mưa máu.

Mà từ lúc Công Tôn tiên sinh bắt đầu trị thương cho Kim Kiền đến giờ, Triển Chiêu vẫn giữ tư thế thẳng tắp đứng bên cạnh giường, không nói không rằng, không lo lắng không giận dữ, mới nhìn thì tưởng như chẳng có gì khác thường, nhưng mọi người trong phòng da đầu lại run lên, hai chân nhũn ra. Không vì điều gì khác, mà bởi cái người nào đó bình thường luôn nâng niu Cự Khuyết như bảo bối, lúc này lại quên không tra kiểm vào vỏ, chuôi kiếm nằm giữa những ngón tay nắm chặt đến tái nhợt, kiếm tuế nhuốm máu đỏ tươi đang nhỏ tí tách xuống đất.

Mọi người đều có cảm tưởng rằng, vị Tứ phẩm hộ vệ vẫn luôn trầm tĩnh chững mực trước mặt này, cơ hồ bất cứ lúc nào cũng có thể xông đến nhà lao, đem bảy tên sát thủ chỉ còn nửa cái mạng ở đó chọc thành tổ ong.

Trong phòng vô cùng tĩnh lặng, mọi người có thể nghe được tiếng thở của nhau rất rõ ràng.

Đột nhiên, một câu lẩm bẩm vang lên đánh tan bầu không khí nặng nề.

“Kỳ lạ... kỳ lạ! Thật sự rất kỳ lạ!”, Công Tôn tiên sinh vuốt râu lắc đầu, đột nhiên lên tiếng.

“Tiên sinh vì sao lại nói những lời này? Phải chăng thương thế của Kim bổ khoái quá nặng, tiên sinh không thể chữa trị được?”, Bao đại nhân nhíu mày, vội hỏi.

“Bẩm đại nhân”, lúc này Công Tôn tiên sinh mới hoàn hồn, chấp tay nói, “Thương thế của Kim bổ khoái không đáng ngại, chỉ cần điều dưỡng mấy ngày là hoàn toàn khỏi hẳn...”.

Bóng áo đỏ cứng ngắc bên giường tựa hồ như dần thả lỏng.

Mọi người đồng thời thở phào một hơi.

“Chỉ là... trên thanh đao chém Kim bồ khoái có bôi kịch độc”.

Cự Khuyết dường như mơ hồ phát ra những tiếng u u.

Tim mọi người lại nhảy tót lên tận cổ họng.

“Có thể cứu chữa không?”, Bao đại nhân trầm giọng hỏi.

“Điều kỳ lạ chính là ở đây!”, Công Tôn tiên sinh ngưng một chút rồi nói, “Chất kịch độc chí mạng này ở trên người Kim bồ khoái, không biết vì sao lại chẳng may có tác dụng, theo học trò phán đoán, Kim bồ khoái nhất định là có thể chất khác với người bình thường, cho nên bách độc mới bất xâm”.

Mọi người liền ồ lên một tiếng.

Công Tôn tiên sinh nhìn Triệu Hổ một cái, nói tiếp: “May mà Triệu Hổ bị thương do quyền cước của tên sát thủ, nếu không thì e là tính mạng khó bảo toàn”.

“Vậy vì sao Kim bồ khoái vẫn hôn mê bất tỉnh?”, Triệu Hổ lại chẳng may để tâm tới thương thế của chính mình, chỉ lo truy hỏi thương thế của người nằm trên giường.

Trên khuôn mặt nho nhã của Công Tôn tiên sinh thoáng hiện lên một nét cười khổ: “Không phải là hôn mê bất tỉnh mà là ngủ say không tỉnh”.

“?!”

“E rằng mấy ngày nay mệt nhọc quá độ, lại không cẩn thận bị trúng thương, vừa mệt mỏi vừa đau đớn, khiến cho Kim bồ khoái ngủ say không dậy nổi, theo tại hạ phán đoán, sáng sớm mai là sẽ tỉnh dậy”.

“...”

Một trận gió lạnh quét qua thân hình cứng ngắc của mọi người trong phòng...

“Khụ khụ”, Bao đại nhân thẳng người lên, nghiêm nghị nói, “Vương Triều, Mã Hán, Trương Long dùng nước lạnh hắt tỉnh các nha dịch bị trúng mê dược trong phủ, tăng cường phòng bị, nhất thiết không được để xảy ra sơ suất gì nữa”.

“Thuộc hạ tuân lệnh”, ba đại Hiệu úy vâng lệnh đi ra.

“Triệu Hổ, người đang bị thương, hãy trở về phòng điều dưỡng đi”.

“Đại nhân, thuộc hạ...”

“Hừm...?”

“Thuộc hạ tuân lệnh...”, Triệu Hổ không tình nguyện ôm quyền đáp.

“Tuy nói thương thế của Kim bồ khoái đã không còn đáng ngại nữa, nhưng để đề phòng vạn nhất, lúc này vẫn phải phiền Công Tôn tiên sinh chăm sóc Kim bồ khoái”.

“Học trò đã biết”, Công Tôn tiên sinh chấp tay nói.

Bao đại nhân gật đầu: “Bản phủ về thư phòng trước, tiếp tục suy nghĩ chuyện thăng đường ngày mai”.

Keng!

Cự Khuyết tra vào vỏ, bóng áo đỏ đi đến bên cạnh Bao đại nhân: “Triển Chiêu đi theo đại nhân”.

“Việc này...”, Bao đại nhân nhìn thị vệ áo đỏ trước mắt, lại nhìn sang Công Tôn tiên sinh đứng trước giường, sau đó mới gật đầu nói, “cũng được”.

Nói rồi, liền quay người rời đi.

Vạt áo đỏ thâm khuất sau cửa, trong phòng lại khôi phục sự tĩnh lặng.

Công Tôn tiên sinh nhìn người nằm trên giường một cái, dùng âm thanh nhỏ đến mức không thể nghe thấy thở dài nói:

“Tâm tư của Triển hộ vệ sao có thể giấu được tại hạ? Kim bổ khoái trên đường đi đến Trần Châu đã vài lần làm ra những hành động xoay chuyển tình thế, tài năng hiển lộ, e là đã sớm dẫn đến sát ý của cha con Bằng thị, Triển hộ vệ luôn mang Kim bổ khoái theo tra án, chính là muốn bảo vệ Kim bổ khoái chu toàn. Tối nay lại lệnh cho Kim bổ khoái đến thư phòng đợi lệnh, sợ rằng cũng là vì lý do này. Chẳng ngờ...”

“Haizz, Triển hộ vệ bình thường hay nhận trách nhiệm về mình, lần này Kim bổ khoái lại vì thế mà bị thương, Triển hộ vệ tự trách mình cũng là điều có thể hiểu được... Kỳ thực Triển hộ vệ hà tất cần phải tự trách, nghĩ đến những hành vi thường ngày của Kim bổ khoái nào ai có thể dự đoán được hành động tối nay...”

Dứt lời, Công Tôn tiên sinh lại lắc đầu thở dài, nhìn người nằm trên giường một cái, rồi xoay người bưng chậu nước đi ra ngoài.

Để lại một bệnh nhân toàn thân cứng ngắc nằm trên giường, tuy hai mắt nhắm nghiền, nhưng cơ thịt trên mặt lại không khổng chế được mà co giật.

Chắc chắc, sao mình lại tỉnh chẳng đúng lúc vậy chứ!!!

“Thăng đường!”

“Uy vũ...”

“Tùng tùng tùng...”

Đường uy từng hồi, tiếng trống trên công đường vang dồn.

“Truyền nhân chứng...”

Người đang ngủ say đột nhiên ngồi bật dậy nhanh như cá chép quẫy mình, hét lớn: “Chết rồi, đi làm muộn rồi!!! Ui da...”

Cánh tay đau nhức, Kim Kiền chỉ cảm thấy hai mắt tối sầm lại, thiếu chút nữa thì ngã trở lại giường.

“Vị tiểu huynh đệ này, hiện giờ cậu không nên ngồi dậy!”

Một giọng nói xa lạ vang lên bên tai.

Kim Kiền đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, trước mắt sao bay vòng vòng, hồi lâu sau mới nhìn rõ người đứng bên cạnh giường.

Khuôn mặt ngăm đen to cao, vận trang phục gọn gàng linh hoạt của bổ khoái.

Kim Kiền chớp chớp mắt: “Vị huynh đệ này là...”

Bổ khoái cao to đáp: “Tôi là sai dịch của phủ nha Trần Châu, phụng lệnh Công Tôn tiên sinh ở đây chăm sóc tiểu huynh đệ... ối? Tiểu huynh đệ, cậu vẫn chưa thể cử động được!”

Bổ khoái cao to sắc mặt kinh ngạc nhìn Kim Kiền nhảy xuống giường, đi tắt đi giày, lại cởi đai lưng ra vòng lấy cánh tay bị thương rồi buộc thắt nút đeo trên cổ, quay đầu sang hỏi dồn: “Bao đại nhân đã thăng đường rồi hả?”

Bổ khoái cao to bắt giắc gật gật đầu.

“Chắc!”, Kim Kiền nhú mày, quay người xông thẳng ra cửa, hướng về phía công đường mà chạy như bay.

Sai dịch phủ nha kia thấy mà phục sát đất, bội phục vạn phần, miệng lẩm bẩm nói: “Đã bị thương thành như vậy mà vẫn nghĩ đến thăng đường thẩm án, sai dịch Khai Phong phủ này quả nhiên tận trung với chức trách!”

Mà Kim Kiền đang vội vàng chạy đến công đường, bàn tính nhỏ trong lòng vang lên lách cách:

Dựa vào những lời nói tối qua của Công Tôn Trúc Tử mà phán đoán, đến tám phần là mình bị cả nhà con của kia để mất tối rồi, vì cái mạng nhỏ, mình vẫn nên an phận bám đuôi Tiểu Miêu thì hơn.

Huống hồ Công Tôn Trúc Tử từng nói, Tiểu Miêu vì vết thương này mà tự trách, từ nay về sau có thể lấy chuyện này để áp chế, ngăn cản những hành vi quá khích của Tiểu Miêu, cũng thuận tiện cho việc hoàn thành lời dặn dò của Công Tôn Trúc Tử.

Mà lúc này mình bị thương đau đớn, lại càng phải kiên trì mang thân đi làm việc, như thế nhất định có thể để lại hình tượng không vụ lợi, hết mình vì công vụ rực rỡ cho ban lãnh đạo, tiền thưởng, tiền lì xì cuối năm cũng sẽ không ít nha.

Hê hê, một hành động mà trúng ba mục tiêu, mình thật quá tài giỏi!!!

Suy nghĩ của Kim Kiền bay rất nhanh, công phu dưới chân cũng không kém, chưa đầy khắc sau đã đến công đường của phủ nha Trần Châu rồi.

Bên ngoài công đường, kín đặc những bách tính Trần Châu đến nghe thẩm án, khiến cho ngoài cửa công đường chật như nêm cối.

Kim Kiền tốn rất nhiều khí lực mới miễn cưỡng lách qua được, lạng lẽ đi vào trong, đứng sang một bên.

Còn chưa ấm chỗ thì đã nghe tiếng kinh đường mộc vang lên trên công đường.

Chỉ nghe Bao đại nhân trầm giọng quát: “Bàng Dục, lúc này có quản gia Bàng Đại của phủ Hầu gia người, Trương Tụng Đức cùng Xuân Oanh và mười mấy nữ tử bị người giam giữ làm chứng, người sai khiến giết người, giá họa cho kẻ thiện lương, cưỡng đoạt con gái nhà lành, lại tự ý giam cầm họ, tội tội chồng chất nghe mà rợn người, còn không cúi đầu nhận tội?”.

Nhưng trên công đường, Bàng Đại và mười mấy nữ tử bị giam giữ trong mật thất đang quỳ ở giữa, Bàng thái sư cùng đám nô bộc phía sau ở bên sườn công đường nghe thẩm, An Lạc hầu Bàng Dục quỳ ở hàng đầu tiên, nghe được những lời này của Bao đại nhân, khóe mắt nhướng lên, cười lạnh nói:

“Bao đại nhân, Hoàng Đại Hổ là do Bàng Đại sai người giết chết, giá họa cho Trương Tụng Đức cũng là do Bàng Đại làm, vậy bản hầu có liên quan gì? Mà những nữ tử này...”, Bàng Dục lại cười lạnh một tiếng, “bản hầu vốn chưa từng gặp họ, nói chi đến chuyện giam cầm chứ?!”.

“Bàng Dục, những nữ tử này đều được cứu ra từ mật thất trong Hầu phủ của người, sao người có thể vô can chứ?”.

“Bao đại nhân, đây chính là nỗi oan tày trời!”, Bàng Dục nhướng mày nói, “Bản hầu đã ở trong phủ nhiều năm mà chưa từng phát hiện ra mật thất mật đạo gì, sao thuộc hạ của Bao đại nhân vừa tới liền tìm được mật thất, rồi vừa hay cứu được số nữ tử đó, cũng không tránh khỏi quá trùng hợp đi?”.

“Bàng Dục!!!”, Bao đại nhân lông mày dựng đứng, hai mắt cơ hồ như phát hỏa.

“Bao đại nhân”, Bàng thái sư ở bên nhân nhả nói, “mấy nữ tử này lai lịch bất minh, thân phận không rõ, sao có thể làm chứng?”.

Mọi người nghe xong đều nộ khí xung thiên, nhưng hiềm vì thân phận của Thái sư, chỉ đành nhẫn nhịn kìm nén.

Bao đại nhân ngưng một chút, cau chặt đôi mày, đưa mắt nhìn sang Công Tôn tiên sinh phía bên kia.

Công Tôn Sách khuôn mặt nho nhã trầm tĩnh lạnh lùng, lát sau mới chậm chậm gật đầu.

Bao đại nhân lúc này mới thu hồi ánh mắt, cao giọng nói: “Người đâu, truyền Trương Tụng Đức!”.

“Truyền Trương Tụng Đức...”.

Không lâu sau, liền thấy một nho sinh vận áo xanh tiến vào công đường, khom người quỳ lạy.

“Thảo dân Trương Tụng Đức bái kiến đại nhân”.

Bao đại nhân gật đầu, ra hiệu Vương Triều đem tờ giấy trên bàn đưa cho Trương Tụng Đức, chậm rãi hỏi: “Trương Tụng Đức, người có biết đơn thuốc này không?”.

Trương Tụng Đức ngược lên nhìn một cái rồi đáp: “Thảo dân có biết, đơn thuốc này chính là phương thuốc xuân dược do thảo dân liều chết mang từ phủ An Lạc hầu ra!”.

“Trương Tụng Đức, người có được đơn thuốc này như thế nào?”, Bao đại nhân tiếp tục hỏi.

Trương Tụng Đức khom người khấu đầu, đem những lời đã nói ở khách sảnh hôm trước thuật lại một lượt, tuy ngôn từ giản lược, nhưng trật tự rất rõ ràng.

Đợi đến khi Trương Tụng Đức nói xong, ngoại trừ mấy người đã biết sự việc từ trước thần sắc không đổi ra, những người còn lại trên công đường sắc mặt phong phú, mỗi người một vẻ.

Bàng thái sư sắc mặt trắng bệch, chòm râu bạc không ngừng rung rung, đôi mắt tam giác nhìn con trai độc nhất của mình lại đầy tơ máu.

Dân chúng nghe thăm cho đến nha dịch trên công đường, lại đầy vẻ xem thường, căm hận, có vài người còn nghiêng răng ken két.

Mấy nữ tử kia nghe xong lại nức nở không ngừng, nữ tử tên Xuân Oanh kia là kích động nhất, thân hình cứ run rẩy không ngừng, cơ hồ như muốn ngã vật xuống đất.

Chát!!!

Tiếng kinh đường mặc vang lên, Bao đại nhân giận dữ quát: “Bàng Dục, người còn gì để nói?!”

Bàng Dục nhìn thấy đơn thuốc xuân dược, mặt liền biến sắc, hơi lộ vẻ xanh mét, lúc này nghe câu hỏi của Bao đại nhân, thân hình không khỏi run lên, đột nhiên xông từ dưới đất lên, đoạt lấy đơn thuốc trong tay Vương Triều.

Mọi người nào có ngờ đến hành động này của An Lạc hầu, tất cả đều kinh hoàng thất sắc.

Kim Kiền đứng ở cửa, thềm kêu không ổn: Ai da, không lẽ con của con này định tiêu hủy chứng cứ!

Nhưng hành động tiếp theo của An Lạc hầu lại càng khiến mọi người thấy khó hiểu.

Chỉ thấy hắn sau khi đoạt đơn thuốc, thoáng nhìn một cái, rồi lại khôi phục vẻ mặt kiêu căng như ban đầu, đôi mắt phượng nhướng lên, cười lạnh: “Đơn thuốc gì thế này, bản hầu chưa từng nhìn thấy”.

Nói rồi, đưa trả lại đơn thuốc lại cho Vương Triều, cười nhạt hai tiếng, quay người quỳ lại chỗ cũ.

Trương Tụng Đức nghe xong, nhất thời nôn nóng, kêu lên: “An Lạc hầu, đơn thuốc này rõ ràng là chính tay ngài đưa cho tôi, cũng rõ ràng là do tôi mang từ phủ An Lạc hầu ra, sao ngài có thể lật lọng như vậy?”.

Bàng Dục hơi nheo đôi mắt phượng, nhàn nhã nhướng mày, chậm rãi nói: “Nực cười! Đơn thuốc này chẳng có nửa điểm liên quan gì đến bản hầu cả, sao có thể nói là từ chỗ bản hầu? Bao đại nhân nhìn thấu mọi việc, tất sẽ không thể nghe tên này ăn nói hàm hồ, thuận miệng vu cáo bừa bãi”.

Chát!!!

Kinh đường mặc vang lên.

Bao đại nhân hai mắt như có điện, bắn thẳng vào An Lạc hầu, thân hình hơi rung rung, nhưng không thốt ra nửa lời.

Bàng Dục treo nụ cười bên môi, dáng vẻ ngang ngược càng rõ: Xem người làm sao gây khó dễ được cho ta.

Trong một lúc, trên công đường, im lặng như tờ.

“Bao đại nhân, chỗ dân nữ cũng có một đơn thuốc, đại nhân có thể xem một chút không?”.

Giọng nữ u ám đột nhiên vang lên phá vỡ bầu không khí im lặng, mọi người không khỏi sửng sốt.

Chỉ thấy nữ tử tên Xuân Oanh chậm chậm cúi lạy dập đầu, sau đó rút một cây trâm gỗ ra, “cách” một tiếng bẻ gãy thành hai đoạn, rồi rút ở trong ra một tờ giấy cuộn tròn, đưa cho Vương Triều.

Vương Triều không dám chậm trễ, vội bước lên hai bước, dâng lên Bao đại nhân.

Bao đại nhân chậm chậm mở cuộn giấy ra, trong đôi mắt sắc bén dần ánh lên vẻ khó hiểu.

“Bao đại nhân, có thể nhìn thấy ở góc trên của tờ giấy có ghi chữ ‘nhật’, ở góc dưới lại ghi chữ ‘lập’, hai chữ này ghép lại chính là chữ ‘Dục’ trong Bàng Dục”, nữ tử nọ đều đều giải thích.

“Cái này...”.

“Người!!!”.

Bao đại nhân và Bàng Dục đồng thời lên tiếng, chỉ là giọng nói của Bao đại nhân hàm chứa vẻ kinh ngạc, còn của Bàng Dục lại mang vẻ kinh hoàng.

Xuân Oanh từ từ thẳng người lên, chậm chậm quay đầu sang nhìn Bàng Dục một cái, đột nhiên thân hình rung động, ngửa đầu cười to: “Ha ha ha, Hầu gia ơi Hầu gia, ngài trời sinh tính đa nghi, đơn thuốc này vì không muốn rơi vào tay kẻ khác, nên lúc đưa ra ngài đã đích thân ghi ký hiệu vào, sợ người khác giả mạo, chính điểm ấy đã trở thành tử huyệt duy nhất của Hầu gia. Hầu gia thông minh, tất cũng biết điểm này, cho nên đã tăng cường giám sát với người chế thuốc, chỉ là ai có thể ngờ được Trương Tụng Đức lại lấy trộm đơn thuốc này mang ra ngoài. Nhưng Hầu gia lại không biết, đơn thuốc mà Hầu gia hao tổn tâm sức, thậm chí không màng giết người giả họa nhằm đoạt lại ấy lại là đơn thuốc giả do Xuân Oanh chép lại, đơn thuốc thật đã sớm bị Xuân Oanh giấu đi rồi, Xuân Oanh đã chờ đợi thời khắc này, chờ đợi thời khắc này...”.

“Người! Người, người...”.

Bàng Dục sắc mặt trắng bệch, ngón tay chỉ thẳng vào nữ tử đang cười như điên như dại mà thê lương trước mặt, khó thốt thành lời.

Xuân Oanh cười rộ một tràng, ánh mắt đảo một cái, hai mắt tràn ngập hận thù, cắn hận nói: “Hầu gia phải chăng thấy rất kỳ lạ, vì sao bình thường Xuân Oanh đối với mệnh lệnh của Hầu gia đều răm rắp nghe theo?... Nếu không phải Xuân Oanh bình thường nghe lời như vậy, sao có thể được Hầu gia tán thưởng cho phụ trách quản lý Nhuyễn Hồng đường? Sao có thể có cơ hội thu thập tội chứng của Hầu gia, sao có thể được phái ở lại trông chừng những nữ tử bị giam trong phủ khi Hầu gia đưa các nữ tử ở Nhuyễn Hồng đường ra ngoài Trần Châu, sao có thể có cơ hội đem đơn thuốc này dâng lên Bao đại nhân?!”.

Ánh mắt lại đảo, Xuân Oanh nhếch môi cười, “Hầu gia có biết vì sao Xuân Oanh đến lúc này mới trình đơn thuốc lên không? Xuân Oanh chỉ muốn biết, vào lúc Hầu gia tưởng rằng thắng lợi đã cầm chắc trong tay, lại đột nhiên bị người khác đâm cho một nhát thì sẽ có dáng vẻ như thế nào!!!”.

Nói rồi, Xuân Oanh lại cười vang một trận, tiếng cười thê lương chói tai, cười đến cuối cùng lại biến thành tiếng khóc thê thiết.

Những lời này vừa dứt, mọi người trên công đường đều chấn động không nói lên lời.

Kim Kiền đứng ở cửa, hồi tưởng lại những lời vừa nghe, lòng không khỏi giá buốt, thầm nghĩ: Cổ nhân đã nói rồi, thà đắc tội với tiểu nhân, chứ đừng đắc tội với đàn bà. Nhìn Xuân Oanh bình thường đáng vẻ yếu đuối nhu nhược là thế, ai mà ngờ một khi đã ngoan độc thì lại chẳng ai bằng.

Bao đại nhân nhìn Xuân Oanh không ngừng run rẩy quỳ dưới công đường, không khỏi thở dài một tiếng, đôi mày nhíu lại, vỗ mạnh kinh đường mộc, quát: “Bàng Dục, nay nhân chứng vật chứng đã đầy đủ, người còn gì để nói?!”.

Bàng Dục quỳ dưới công đường, cau mày nhắm nghiền mắt, đôi môi mím chặt, không nói một lời.

Bao đại nhân hai mắt long lên, tiếp tục quát: “Lẽ nào còn muốn bản phủ giám định bút tích của người nữa hay sao?!”.

“Hi hi hi... Ha ha ha...”, một tràng cười lạnh phát ra từ Bàng Dục, khiến cho mọi người đều kinh ngạc.

Chỉ thấy An Lạc hầu Bàng Dục từ từ đứng dậy, rũ rũ áo, mái tóc rối bay bay như múa, đôi mắt phượng đột nhiên mở bừng, ánh mắt sắc như dao bắn thẳng vào Bao đại nhân, nói: “Bản hầu không còn lời nào để nói, thắng làm vua thua làm giặc, đạo lý ấy là như vậy. Chỉ là kế hoạch vĩ đại, chí hướng lớn lao của bản hầu lại bị hủy bởi một ả tỳ nữ, bản hầu không cam tâm, không cam tâm!”.

Bao đại nhân hừ lạnh một tiếng: “Người làm nhiều chuyện ác, thiên lý bất dung, đây chính là báo ứng của lẽ trời”, ngưng một chút, Bao đại nhân trầm giọng nói: “Bản phủ hỏi người, thuốc làm theo đơn này người dùng vào việc gì? Những xuân dược đã luyện xong để ở nơi nào? Những nữ tử bị người giam cầm đã ưa đi đâu rồi? Còn không mau mau khai ra!”.

Bàng Dục nghe xong, lại nhướn đôi mày dài, mắt phượng chiếu lên người Bàng thái sư bên hông công đường, khoe môi mang nụ cười hỏi: “Cha, xin cha sau này hãy bảo trọng”.

Bàng thái sư từ khi nghe được lời Xuân Oanh nói, thần sắc liền hốt hoảng, ánh mắt tán loạn, lúc này nghe Bàng Dục gọi, mới hoàn hồn lại, từ từ đứng lên, đi từng bước đến bên Bàng Dục, môi miệng tím tái run run nói: “Dục Nhi, Dục Nhi, đừng sợ, có cha ở đây, ai cũng đừng mong thương tổn Dục Nhi...”.

Bàng Dục bước lên hai bước đỡ lấy Bàng thái sư, nhướn mày cười, nói: “Cha hãy an tâm, không ai thương tổn được con hết...”, nói rồi, ánh mắt đảo một cái, bắn thẳng vào Bao đại nhân, “Từ nhỏ đến lớn, chuyện bản hầu không muốn làm, ai cũng không cưỡng ép được, chuyện bản hầu muốn làm, ai cũng không ngăn được. Bao Hắc Tử, mấy thanh trảm đao này của người, đừng mong chạm vào được bản hầu... Kha kha...”.

Nói rồi lại cười lạnh một trận.

Tiếng cười từ to rồi nhỏ dần, thứ dịch thể đỏ tươi từ mắt, tai, miệng, mũi của An Lạc hầu chậm rãi chảy xuống, tiếng cười dần tắt hẳn, cuối cùng thân hình Bàng Dục đổ nhào vào lòng phụ thân hắn.

“Dục Nhi? Dục Nhi!”.

Bàng thái sư hai mắt đỏ thẫm như muốn trào máu ra ngoài, ôm chặt lấy thi thể trong lòng hét lên hai tiếng rồi ngưng bật, đã hôn mê bất tỉnh.

Nô bộc Bàng gia phía sau vội vàng tiến lên, chân tay luống cuống chăm sóc chủ tử nhà mình, dân chúng nghe thấy thấy An Lạc hầu uống thuốc độc tự sát thì bùng lên một trận hoan hô.

Trong một lúc, hiện trường vô cùng hỗn loạn.

Mà Bao đại nhân ngồi trên công đường lại nhíu chặt mày, lát sau mới nói: “Người đâu, hộ tống Thái sư hồi phủ nghỉ ngơi... Bãi đường!”.

Chát!

Kinh đường mặc võ xuống, khép lại vụ án này.

Vụ án của An Lạc hầu đã kết thúc được mấy ngày.

Chỉ trong mấy ngày này, thành Trần Châu đã thay da đổi thịt.

Phát lương, chuyển bạc cứu tế đúng hạn đến tay bách tính toàn thành, nạn hạn hán ở Trần Châu bị đẩy lùi, nay trong Trần Châu, dân chúng ai nấy đều mang vẻ mặt hoan, tinh thần phơi phới.

Tài sản của An Lạc hầu bị tịch biên sung công, ước tính sơ, những tửu lâu, khách điểm dưới danh nghĩa An Lạc hầu cũng phải hơn hai mươi cái. Kim Kiên lúc kê biên tài sản mới giật mình, những chỗ mang tên “Dục Lạc” mà trước đây họ đến Trần Châu ăn cơm, nghỉ trọ, đều là tài sản của An Lạc hầu... Đương nhiên còn phải kể đến toàn bộ thanh lâu, kỹ viện trong thành Trần Châu nữa.

Chắc chắn, mình mà biết từ sớm thì đã ăn chùa, ở chùa, chơi kỹ viện chùa rồi.

Trong lúc kê biên tài sản ở Hầu phủ, Bao đại nhân lại phái Triển đại nhân xuống mật thất tìm kiếm, nhưng đáng tiếc là không có thu hoạch gì. Bí mật của phương thuốc ghi trên trang giấy kia, cùng sổ xuân được được luyện thành và những nữ tử bị chuyển đi, đều trở thành câu đố không lời giải theo cái chết của con của con xuống mồ.

Bàng thái sư nghe nói vì bị thương quá độ mà lâm bệnh không dậy nổi, sau cùng phải vội vã hồi kinh. Nhưng theo suy đoán của Kim Kiên, chỉ e lão của già đã tính toán trở về sớm một bước để đi cáo trạng với con rể mình.

Bàng Đại, tri phủ Trần Châu Lý Thanh Bình bị phán mười năm lưu đầy, đợi sau khi phát lương cứu tế xong sẽ áp giải ra biên ải. Bao đại nhân hào hiệp giúp đỡ Xuân Oanh cùng mười mấy nữ tử ngân lượng còn phải người hộ tống họ về nhà.

Mà nghe nói vị Tứ phẩm thị vệ vẫn tự trách mình về thương thế của người nào đó thì vẫn y như cũ, ngồi vững như đỉnh đồng, đi nhanh như gió, không hề có chỗ nào bất ổn cả... Hiển nhiên, cho dù Công Tôn tiên sinh trí tuệ được xưng tụng có thể sánh với Gia Cát Lượng cũng có lúc nhầm lẫn.

Tóm lại, trong thành Trần Châu, có hàng trăm việc cần làm, mọi người đều vô cùng bận rộn... chỉ trừ một người.

“Oa... oáp”.

Kim Kiền lười nhác vươn vai, giơ cánh tay đã lành được bảy tám phần lên gõ gõ vào cánh cửa sương phòng trước mặt.

“Mời vào!”, giọng nam trẻ tuổi vang lên.

“Trương huynh, Hoàng đại tẩu, nghe nói ngày mai hai người sẽ trở về nhà?”.

Kim Kiền đẩy cửa đi vào, cười nói với hai người trong phòng.

Trương Tụng Đức đang ngồi bên giường bưng bát lên bón thuốc cho Hoàng thị, Thu Nương, vừa thấy Kim Kiền liền vội đứng dậy chào hỏi: “Kim bồ khoái, mời ngồi”.

Kim Kiền ngồi xuống, nhìn quanh một lượt rồi hỏi: “Sao không thấy Trương lão bá?”.

“Phúc Tùng về nhà trước, dọn dẹp một chút”.

“À”, Kim Kiền gật đầu, nhìn Trương Tụng Đức lại ngồi xuống cạnh giường, bón thuốc cho Hoàng thị, Thu Nương, thỉnh thoảng nước thuốc lại dây ra, Trương Tụng Đức cũng không ngại liền dùng ché áo tũ mần lau sạch đi.

Kim Kiền bất giác nhướn mày, thầm nghĩ: Xem ra con của con cũng tinh mắt đấy, Trương Tụng Đức đích thực có tình ý với Thu Nương.

Lại nhìn Thu Nương, ánh mắt vẫn mơ màng ngây dại như cũ, đáng vẽ ngốc nghếch.

Kim Kiền không khỏi thở dài một tiếng trong lòng: “Trương huynh, bệnh của Hoàng đại tẩu thế nào rồi?”.

Trương Tụng Đức nghe xong lại buông bát thuốc xuống, khuôn mặt tràn ngập vẻ lo lắng, nói: “Không chút khởi sắc, Công Tôn tiên sinh đã khám qua vài lần, cũng đành bó tay, xem ra cả đời này sẽ cứ ngày ngày ngô ngô như vậy. Trước mắt cũng chỉ có thể uống một số loại thuốc giúp thanh lọc, bổ não... haizz! Cũng không biết là ai, lại có thể phối ra loại dược phẩm hại người như thế này, khiến tâm trí người ta mất hết, quả là táng tận lương tâm!”.

“Khụ khụ...”, Kim Kiền ho khan hai tiếng, bộ dạng không tự nhiên gãi gãi đầu, lấy từ trong người ra hai đơn thuốc đưa tới nói: “Tiểu đệ vừa gặp Công Tôn tiên sinh ở sảnh trước, tiên sinh dặn tiểu đệ đưa hai đơn thuốc này cho Trương huynh”.

Trương Tụng Đức nhận lấy đơn thuốc, khuôn mặt tràn ngập vẻ vui mừng nói: “Đây là...”.

“Ờ trên cùng là phương thuốc chữa trị cho Hoàng đại tẩu, ở phía dưới là phương thuốc điều dưỡng thân thể cho Trương huynh. Công Tôn tiên sinh còn nói, loại thuốc giả chết gia truyền của Trương huynh đã thương tổn tới phủ tạng của huynh, sau này nếu lại dùng nữa e là mệnh khó dài lâu, chớ nên sử dụng tiếp thì tốt hơn!”.

Trương Tụng Đức vội gật đầu, mở đơn thuốc ra xem xét tỉ mỉ, khuôn mặt không khỏi mang theo vẻ kinh ngạc, hồi lâu sau mới ngước lên hỏi: “Đơn thuốc này là do Công Tôn tiên sinh viết?”.

Kim Kiền gật đầu.

“Y thuật của Công Tôn tiên sinh quả nhiên xuất thần nhập hóa...”.

Kim Kiền đắc ý.

“Tại hạ biết Công Tôn tiên sinh túc trí đa mưu, tài hoa hơn người, không ngờ rằng, không ngờ rằng...”.

Hai hàng lông mày của Kim Kiền như muốn bay lên, cơ hồ cười to thành tiếng.

“Không ngờ rằng Công Tôn tiên sinh hạ bút viết chữ lại xấu như thế...”.

Phụt!

Một sợi gân xanh trên trán Kim Kiên đứt tung.

“Trương huynh, tiểu đệ còn có việc quan trọng cần làm, xin cáo lui trước”.

Nói rồi, cũng không quan tâm đến vẻ mặt quá đỗi ngạc nhiên của Trương Tụng Đức phía sau, Kim Kiên xoay người đi ra ngoài, thuận tay đóng cửa cái rầm, lòng phần nộ gào lên:

Hừ hừ! Tôi, đường đường đệ tử đích truyền của “Y Tiên”, “Độc Thánh”, hao tâm tổn sức viết ra đơn thuốc cho anh, không thu của anh nửa văn tiền đã là ân huệ rợp trời rồi, thế mà còn dám chê chữ tôi xấu?! Có nhầm hay không đấy!!!

“Kim Kiên?!”.

Sau lưng đột nhiên vang lên tiếng gọi, Kim Kiên quay đầu lại nhìn, bất giác buột miệng nói:

“Triệu Hổ, ngài không ở trong phòng dưỡng thương, chạy ra đây làm gì? Ngài không sợ Công Tôn tiên sinh lại cho ngài nằm mê man trên ba ngày nữa à?”.

Triệu Hổ nghe vậy, vội vàng quay đầu nhìn quanh, thấy bốn phía không có ai mới yên tâm, khẽ nói: “Nói nhỏ một chút, ta lén trốn ra đây, bị người khác phát hiện thì không hay đâu”, ngưng một chút, lại nói, “Người không biết hả, hôm nay Băng Cơ cô nương từ biệt Bao đại nhân rời đi, nếu bỏ lỡ chỉ sợ sau này không có cơ hội gặp lại Băng Cơ cô nương”.

“À... Băng Cơ cô nương...”, Kim Kiên nheo nheo mắt, nói về biết tổng.

Khuôn mặt Triệu Hổ nhất thời đỏ bừng, lắp bắp nói: “Kim Kiên, người đừng có nghĩ lung tung, ta chỉ là, chỉ là cảm thấy Băng Cơ cô nương can đảm hơn người, có thể nói là nữ trung hào kiệt, cho nên, cho nên...”.

Nói một hồi, ngắc đầu lên, lúc này Triệu Hổ mới phát hiện người trước mắt không biết từ lúc nào đã cách xa mình mấy bước rồi.

“Một đại nam nhân, sao lại như đàn bà vậy?! Muốn gặp mỹ nhân mà cứ rề rà, chậm chạp là vị trí tốt đều bị cướp sạch đó!”, Kim Kiên đi phía trước hô lên.

Nói rồi, lắc mình một cái đã không thấy bóng dáng đâu rồi.

Triệu Hổ trước là sững sốt, sau lập tức hoàn hồn lại, vội vàng chạy theo, miệng còn hô lên: “Kim Kiên, nhất định phải giúp ta chiếm một chỗ tốt đấy!”.

Hai người một trước một sau, vội vội vàng vàng chạy đến khách sảnh, có điều đã chậm mất nửa bước. Trước cửa phòng khách, đã bị một đoàn nha dịch hai mắt phát sáng vây kín rồi. Kim Kiên và Triệu Hổ đành phải đứng ở cuối hàng bên ngoài cùng.

Chỉ thấy trong khách sảnh, Bao đại nhân ngồi chính giữa, Công Tôn tiên sinh đứng một bên, Triền Chiêu cùng ba đại Hiệu úy đứng bên kia. Mà giữa sảnh là một nữ tử, thân hình yếu điệu, mái tóc đen mượt đỏ dài như thác, đó chính là Băng Cơ.

“Băng Cơ cô nương, cô vừa nói không muốn bản phủ chuộc thân cho cô? Đó là vì sao?”, Bao đại nhân trầm giọng hỏi.

Kim Kiên nghe xong cũng không khỏi có chút khó hiểu, lại nhìn chúng nha dịch xung quanh, đều là bộ dạng đau đớn vô cùng.

Chợt nghe Băng Cơ dịu dàng đáp: “Băng Cơ không dám phiền đại nhân, Băng Cơ chỉ muốn quay trở lại Thiên Hương lầu”.

“Việc này...”, Bao đại nhân hiển nhiên là không ngờ tới Băng Cơ lại trả lời như vậy, không khỏi có chút ghen lời.

Công Tôn tiên sinh ở bên cũng hỏi: “Băng Cơ cô nương, Bao đại nhân đã nguyện ý muốn giúp cô nương thoát khỏi bế khổ, vì sao cô nương lại không chịu nhận ý tốt của đại nhân?”.

Băng Cơ nghe vậy lại cúi đầu, dung nhan lạnh băng nói: “Đại nhân, Băng Cơ vào thanh lâu là có nỗi khổ trong lòng, không thể rời khỏi thanh lâu cũng là bất đắc dĩ, về phần duyên cớ trong đó, mong đại nhân không truy hỏi”.

Trong sảnh ngoài sảnh đều là những tiếng xuýt xoa thương tiếc.

Kim Kiền đứng một bên nghe mà kinh ngạc, thầm nghĩ: Lạ thay, lạ thay! Không ngờ được thời đại này lại còn có người có cảm tình đặc biệt với loại nghiệp vụ “gái gọi”! Đúng thật là “trong rừng lớn thì chim gì cũng đủ cả”!

Bao đại nhân thở dài một tiếng nói, “Mỗi người một chí hướng, nếu đã như vậy thì bản phủ cũng không miễn cưỡng nữa, bản phủ sẽ phái người hộ tống cô về Thiên Hương lâu...”, nói đến đây, Bao đại nhân bắt giác đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy trong ngoài sảnh chúng nha dịch ai nấy đều mang vẻ mặt chờ đợi, ngay cả Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, ba vị Hiệu úy cũng không giấu nổi ánh mắt mong chờ.

Bao đại nhân không khỏi có chút đau đầu, bắt giác đưa mắt nhìn sang vị thị vệ áo đỏ thần sắc không hề thay đổi đang đứng bên cạnh, thong thả nói: “Vẫn phải phiên Triển hộ vệ rồi”.

“Thuộc hạ tuân lệnh”, Triển Chiêu ôm kiếm bước lên, nghiêm túc nói.

Trong một thoáng, có vô số những ánh mắt hâm mộ bắn về phía bóng dáng thẳng như cán bút kia, như muốn đắm chìm trong đó.

Triển Chiêu thần sắc vẫn như bình thường, đi đến bên Băng Cơ nói: “Băng Cơ cô nương, xin mời”.

“Làm phiền Triển đại nhân”, Băng Cơ yếu điệu cúi đầu đáp.

Hai người sau khi thi lễ với Bao đại nhân liền cùng bước ra cửa.

Triển Chiêu mi mục sáng lấp lánh như sao, thần thái anh tuấn rạng ngời, Băng Cơ thanh tao thoát tục, gót sen yếu điệu.

Mọi người nhất thời cảm thấy trước mắt cảnh xuân phơi phới, diễm sắc trùng trùng, xốn xang tâm thần tới mức ngay cả mắt cũng không mở nổi.

Kim Kiền đứng một bên nhìn mà tắc lưỡi, lòng không khỏi mặc niệm: Có nàng mỹ nhân, nhìn một cái đã khuynh thành, nay hai mỹ nhân cùng sánh bước, ắt là khuynh quốc. Chậc chậc, quả song kiếm hợp bích này lực sát thương thực không thể xem thường!

“Kim bồ khoái...”.

Kim Kiền đang đứng một xó bận khai quật khả năng văn thơ của mình thì bỗng nghe thấy một giọng nữ mỏng manh yếu đuối vang lên bên tai, bắt giác ngẩng đầu lên, vừa hay nhìn thẳng vào một đôi mắt sáng sảo như nước hồ thu.

“Băng... Băng Cơ cô nương?!”.

Cho dù là cùng giới tính, nhưng lúc này Kim Kiền tim cũng đập loạn nhịp.

Băng Cơ duyên dáng cúi đầu nói: “Kim bồ khoái có bằng lòng tiễn Băng Cơ một đoạn không?”.

Trong một thoáng, có vô số những ánh mắt đổ kỵ rục rủa bắn thẳng vào Kim Kiền, cơ hồ muốn đem Kim Kiền thiêu sống luôn.

Kim Kiền không khỏi thầm kêu khổ trong lòng: Hừ hừ, vì sao bắn vào Tiểu Miêu là ánh sáng ngưỡng mộ, còn bắn vào mình lại là lửa ghen đố kỵ?

“Kim bồ khoái không bằng lòng?”, Băng Cơ ngược đôi mắt trong suốt lên nhìn thẳng vào Kim Kiền, giọng nói vẫn lạnh băng như trước.

“Bằng lòng, đương nhiên là bằng lòng, ha ha, Băng Cơ cô nương xin mời!”.

Cảm thấy những ngọn lửa đố kỵ kia đã biến thành tia X, Kim Kiền vội nặn ra một vẻ mặt tươi cười, cung kính đưa hai người trước mặt rời đi, tránh khỏi tầm mắt mọi người, bộ dạng hết như đang tiễn Phật.

Từ khách sảnh đến nội viện, từ nội viện đến ngoại viện, trên đường đi, ba người đều trầm mặc không nói, không khí rất quý dị.

Cho tới khi đến cửa lớn của phủ nha, giọng nói lạnh lẽo như ngọc của Băng Cơ mới vang lên phá tan bầu không khí trầm mặc.

“Thiên Hương lâu đã phái người đến đón Băng Cơ, hai vị đại nhân xin hãy dừng bước ở đây”.

Kim Kiên nghe xong bất giác ngẩng đầu lên, chỉ thấy bên ngoài cửa phủ nha có một chiếc xe ngựa mui màu xám, cơ hồ như đã đợi từ lâu rồi.

“Nếu đã như vậy, Triển mỗ không tiến nữa”, Triển Chiêu ôm quyền sang sảng nói.

“Đa tạ Triển đại nhân...”.

Băng Cơ duyên dáng cúi mình thi lễ, lúc ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt vẻ băng giá đã tan, đôi mắt đẹp nhìn Triển Chiêu lấp lánh ánh nước, sóng thu dào dạt, muốn nói rồi lại thôi, muốn kháng cự rồi lại buông xuôi, muôn tình ngàn ý, tất cả tấm lòng tựa như đều hiện lên trong ánh mắt trong veo ấy.

Triển Chiêu thần sắc hơi đổi, lại ôm quyền nhẹ giọng nói: “Mong Băng Cơ cô nương hãy bảo trọng”.

Kim Kiên không khỏi cảm khái, ngày tốt cảnh đẹp như vậy, tình chàng ý thiếp như vậy, lại lòi ra cái đứa làm vật trang trí như mình, thực đúng là phá hoại cảnh sắc quá đi.

Băng Cơ nghe được lời của Triển Chiêu, trong đôi mắt ánh lên một tia sáng rực rỡ, cho đến khi lại nhìn sang Kim Kiên tia sáng ấy vẫn ngập tràn trong mắt.

“Kim bổ khoái cũng bảo trọng”.

“Đương nhiên, đương nhiên, Băng Cơ cô nương cũng phải bảo trọng”, Kim Kiên ôm quyền đáp.

Băng Cơ gật gật đầu, lại khôi phục dung nhan lạnh băng như trước, cúi người thi lễ lần nữa rồi quay người lên xe, ngựa hí, roi vung, bụi cuốn rời đi.

Nhìn theo chiếc xe ngựa đã đi xa, Kim Kiên thực có chút khó hiểu:

Băng Cơ này làm cái quỷ gì vậy, khó khăn lắm mới được ở riêng với Tiểu Miêu một lát, vì sao lại phải lòi mình theo làm cái bóng đèn sáng rực chứ, lẽ nào... hoa khôi thanh lâu cũng có lúc ngượng ngùng? Không thể nào...

“Kim bổ khoái, Triển mỗ có một chuyện không rõ...”.

Chậc chậc, xem đi! Tiểu Miêu nghĩ không thông, bắt đầu oán hận cái bóng đèn 1000W là mình đây.

“Ngày đó trên công đường, Kim bổ khoái rốt cuộc nói gì với Bàng Đại, mà có thể khiến Bàng Đại chỉ trong một khắc liền thay đổi lời khai?”.

Hả?!

Kim Kiên da mặt không khỏi giật giật, ngược lên.

Chỉ thấy cặp mắt đen láy sáng quắc của Triển Chiêu đang nhìn thẳng vào mình, đôi mày liễu mác hơi nhíu, vẻ mặt lạnh lùng.

Mồ hôi lạnh chậm chậm chảy xuống từ thái dương, khóe mắt Kim Kiên giật giật hai cái, đột nhiên nàng hô lên: “Ui da, cánh tay bị thương của thuộc hạ lại đau rồi. Triển đại nhân, thuộc hạ phải trở về thay thuốc, xin cáo lui trước, xin cáo lui trước...”.

Lời còn chưa dứt, chân đã như bôi dầu, chạy biến đi nhanh như chớp.

Chỉ là Kim Kiên chạy quá nhanh, không phát hiện ra trên khuôn mặt tuần tú phía sau thoáng hiện lên nét cười ôn hòa, nhàn nhạt như nước, trơn bóng tựa ngọc, nhưng không biết vì sao, hai sai địch canh cửa toàn thân lại lạnh run...

“Kim bổ khoái, Triển mỗ nhớ kỹ rồi...”.

Mà trong đại lao Trần Châu, một phạm nhân toàn thân béo ú đầy thịt đang ôm mấy cục u to tướng xanh tím trên đầu, khóc lóc nói:

“Ta chẳng qua chỉ đem lại những lời tiểu sai dịch nói hôm đó thuật lại nguyên văn một lần, sao lại vô duyên vô cớ hành hung ta, cái ã tên gọi cái gì ‘Ngự Miêu’ kia, cũng thật quá khó hiểu...”

41. Q.2 - Chương 21: Ngoại Truyện: Nguyện Vọng Năm Mới Của Khai Phong Phủ

“Một lượng... hai lượng...”

“... năm lượng... tám lượng...”

“... chín lượng... mười lượng...”

“Một văn... mười văn... mười một văn... mười, mười hai văn... mười ba văn...”

“Mười ba văn... mười ba văn... Aaaaa, vì sao lại là mười ba văn... số mười ba đen đủi, đây là điềm xấu rồi!!!”

Trong Tam ban viện của Khai Phong phủ, một tiếng kêu thảm thiết vang lên, vọng tới tận mây xanh, chấn động nóc nhà làm cho tuyết đọng rơi xuống đầu Trịnh Tiểu Liễu đang đẩy cửa vào. Chỉ thấy thân hình người ngoài cửa lắc một cái, chân bước nhanh như gió, thuần thục tránh “đại họa rớt xuống đầu” rồi lách vào cửa, phủ tuyết trên người xuống, sau đó oán giận nói với người trong phòng:

“... Kim Kiên, từ ngày Mười lăm tháng Chạp nhận bổng lộc đến giờ, cậu đã đếm suốt sáu ngày rồi... Haizz, cho dù cậu có đếm mười ngày nửa tháng nữa, thì hai lượng mười ba văn tiền lương bổng cũng không nhiều thêm nữa văn đâu, cậu hà tất phải như vậy chứ?”

Chỉ thấy người trong phòng, thân hình gầy nhỏ, hai tay ôm ngực, ngồi chồm hồm một cách bất nhả trên ghế gỗ, nhìn chăm chăm vào toàn bộ lương bổng sắp thành hàng ngay ngắn trên bàn, dẫu môi lẩm bẩm:

“Sự khác biệt ngàn năm giữa tôi và đám cổ nhân các anh không thể vượt qua, chẳng cách nào khai thông được”, ngưng một chút, lại vô đầu nói, “Chẳng lẽ là đếm nhầm rồi? Phải đếm lại lần nữa mới được... Một lượng... hai lượng...”

“Haizz...”, Trịnh Tiểu Liễu nhìn người trước mặt, lắc lắc đầu vẻ bất đắc dĩ, không nói tiếp nữa.

Từ khi nhận được lương bổng bảy ngày trước, Kim Kiên liền đem toàn bộ bổng lộc cất giữ gần một năm nay ra, bày thành hàng ngay ngắn trên bàn suốt bảy ngày bảy đêm, lo đếm quên ăn quên ngủ, đêm không an giấc, hai mắt đỏ kè, da mặt nhăn nhúm, miệng toàn những lý do phủ nhận để đếm lại:

Đầu tiên đại loại là “Ít thế này, sao lại ít thế này...”

Sau thì kiểu như “Vào sinh ra tử, người trước ngã xuống kẻ sau kế tục, thế này thì lỗ to rồi, lỗ to rồi...”

Tiếp đó thì là cái gì mà “Chọn có, nhất định phải chọn có...”

(Tốt bụng phiên dịch: Đó chính là “nhảy việc”).

Cuối cùng hôm qua lại đổi thành “Mười ba, số mười ba đen đủi... không may mắn” như thế đấy...

Không những thế còn bắt kể ngày đêm, bắt kể giờ giấc, lần nào đến cuối cùng cũng kêu lên thảm thiết... Chưa được mấy ngày, trong Tam ban viện đã truyền tai nhau rằng “Kim bồ khoái bị trúng tà”, “Phòng đó có ma làm loạn”, “Kim bồ khoái dốc sức kịch chiến quần ma trong mơ”... rất nhiều cách nói, tam sao thất bản, còn hay hơn cả mấy người kể truyện, một văn tiền hai đoạn, trong Ngõa Tứ ở đầu đường.

“Aaaa, mười ba văn, quả nhiên là mười ba văn, không may mắn, rất không may mắn aaaaa...”

Tiếng kêu thảm thiết lại vang lên lần nữa.

Xem ra nhất định là tuyết đọng trên mái nhà lại rơi xuống nhiều rồi đây, phải sớm quét dọn sạch thôi, tránh cho lại giống như mấy ngày trước, cửa bên ngoài bị che lấp hết cả.

Nhưng vừa mới đẩy cửa ra, Trịnh Tiểu Liễu liền sửng sốt, đôi mắt báo nhất thời tròn tròn, bất giác kinh ngạc kêu lên: “Bốn... bốn vị đại nhân, sao... sao lại...”.

Chỉ thấy bên ngoài cửa bốn người đứng chỉnh tề, tất cả đều vận quan phục Lục phẩm hiệu úy, thắt lưng đeo Khoát diệp trường đao, vốn cả đoàn phải phong độ uy vũ kinh người... nhưng, trên đầu bốn người là bốn cục tuyết, đang từ từ trượt xuống thái dương, lặn qua sống mũi.

Mà Vương Triều, Vương hiệu úy, cánh tay cứng ngắc đang giơ lên trong không trung, dáng vẻ như chuẩn bị gõ cửa.

Năm người cứ thế đứng ở cửa nhìn nhau hồi lâu, sau cùng vẫn là Trịnh Tiểu Liễu hoàn hồn lại trước tiên, quàng cái chổi trong tay đi, cúi đầu ôm quyền nói: “Bốn... bốn vị đại nhân, không... không biết có... có gì giao phó?”.

Bốn vị Hiệu úy đại nhân bên ngoài không hổ là cộng sự nhiều năm, tâm linh tương thông, vô cùng ăn ý với nhau. Bốn người thừa dịp Trịnh Tiểu Liễu cúi đầu, dùng tốc độ nhanh nhất mà mắt thường khó theo kịp, phủ tuyết trên đầu xuống, đi vào phòng, khép chặt cửa lại, động tác nhanh gọn dứt khoát, đều tăm tắp.

Đến khi bốn người an ổn đứng vững, Vương Triều lúc này mới rành rọt nói: “Trịnh bổ khoái không cần câu nệ, bốn người chúng ta chỉ là có việc muốn bàn bạc với Kim bổ khoái”.

Lời còn chưa dứt thì đã thấy người vốn đang ngồi chồm hổm trên ghế “viu” một cái nhảy xuống lao vào phòng trong, về phần bổng lộc sắp thành hàng ngay ngắn trên bàn đã sớm trống trơn, không còn gì.

“Ai da, bốn vị đại nhân đại giá quang lâm, thật là vẻ vang cho cái Tam ban viện nhỏ bé của kẻ hèn này, ha ha ha ha...”.

Một tiếng cười cao vút truyền đến, chỉ thấy Kim Kiên khuôn mặt tràn ngập ý cười, thông thả đi từ phòng trong ra, ôm quyền thi lễ, phong thái nhàn nhã, như thể người vừa mới từ ghế xông vào phòng trong chẳng có chút liên hệ gì với mình.

Bốn vị Hiệu úy cũng đồng thời gật đầu đáp lễ nói: “Kim bổ khoái nặng lời rồi...”.

“Ha ha ha... đâu có, đâu có, bốn vị hạ mình tới đây, thực quá vinh hạnh, thuộc hạ gánh vác không nổi... ha ha...”.

“Kim bổ khoái vì sao lại nói những lời này, chúng ta chẳng qua chỉ là cuối năm đến thăm bằng hữu, đâu dám nhận hạ mình tới chứ...”.

“Ha ha, khách khí quá, thuộc hạ không gánh vác nổi...”.

“Kim bổ khoái khách khí rồi...”.

Trịnh Tiểu Liễu ở bên mở to mắt nhìn năm người bọn họ đứng thẳng tắp trong phòng, vừa ôm quyền, vừa thi lễ, tuy năm người khuôn mặt tràn ngập ý cười, nhưng không biết vì sao cậu lại cảm thấy sống lưng lạnh toát, không khỏi rung mình một cái, vội vàng cầm lấy cái chổi vừa bị mình vứt xuống tông cửa mà chạy, nói: “Tôi... tôi đi quét tuyết đọng...”.

Rầm!

Cửa đóng lại, trong phòng nhất thời chìm trong yên lặng.

Kim Kiên vẫn treo nụ cười trên mặt như cũ, nhưng nếu nhìn kỹ, không khó để phát hiện ra khóe miệng nàng hơi giật giật.

Tứ đại Hiệu úy khuôn mặt tươi cười, nhưng tám con mắt lại liếc đi liếc lại không ngừng.

“Bốn vị đại nhân mời ngồi...”.

“Kim bổ khoái cũng ngồi đi...”.

Năm người cùng ngồi quanh bàn, tất cả đều trầm mặc không nói.

Chỉ thấy Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hồ bốn người, vẻ mặt ngượng ngùng, đưa mắt nhìn nhau, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Kim Kiền tim đập mạnh, mồ hôi lạnh rịn ra, cũng không tiện mở miệng tiễn khách, chỉ đành tuân theo phương châm tác chiến “địch bất động, ta cũng bất động”, chăm chú nhìn bốn người họ.

Lát sau, cuối cùng vẫn là Trương Long cá tính hấp tấp, nóng nảy, thẳng người lên mở miệng nói: “Kim Kiền, chúng ta là cộng sự với nhau cũng gần một năm rồi, đều là người nhà cả, huynh đệ chúng ta trước giờ cũng không xem cậu là người ngoài, Trương Long tôi tính tình nóng nảy, nói chuyện không thích vòng vo, tôi cứ nói thẳng thế này... Kim Kiền, cậu thấy đây năm hết Tết đến rồi...”.

“Trương đại ca...”, tiếng kêu này của Kim Kiền, có thể sánh với ba giọng nam cao trứ danh của thế giới[1], làm bốn người đối diện kinh hoàng ngẩn ra ngay tại chỗ.

[1] Ba giọng nam cao nổi tiếng của thế giới chính là: Domingo, Carreras, Pavarotti.

Chỉ thấy Kim Kiền vỗ mạnh hai tay lên bàn một cái, cất giọng trầm thiết vang trời dậy đất: “Bốn vị đại ca ơi, xin hãy thương xót, tiểu đệ từ nhỏ đã bơ vơ không nơi nương tựa, mệnh Sát cô tinh[2], lục thân[3] không nhận, ngũ súc[4] chẳng bằng, nay tận tâm tận lực, đi sớm về khuya, vào sinh ra tử, mạng treo sợi chỉ, vất vả lắm mới kiếm được mấy văn tiền sống tạm qua ngày này. Không phải tiểu đệ nhẫn tâm, mấy vị đại ca gặp khó khăn, tiểu đệ cũng sâu nào cùng, đau thấu tâm can, chỉ là tiểu đệ tấm lòng có dư mà lực không đủ, thực sự lực bất tòng tâmmmmm...”.

[2] Mệnh sát cô tinh: Chính là bị Thiên sát cô tinh chiếu mạng. Theo dân gian lưu truyền, người bị Thiên sát cô tinh chiếu mạng gặp nhiều bất hạnh, cả đời cô độc, luôn mang xui xẻo đến cho mọi người xung quanh.

[3] Lục thân chính là sáu mối quan hệ trong gia đình, bao gồm: cha, mẹ, anh, em, vợ, con.

[4] Ngũ súc tức là năm loại gia súc bao gồm: trâu, dê, lợn, gà, chó.

Nói rồi, hai mắt rưng rưng đầm lệ, khóc rống lên không ngừng.

Bốn người đối diện đưa mắt nhìn nhau, hồi lâu sau mới phản ứng lại.

“Kim... Kim Kiền, cậu... cậu nói gì thế?”, Triệu Hồ ngập ngừng hỏi.

Kim Kiền gạt lệ, đột nhiên thẳng người lên, đôi mắt nhỏ mở to, ánh mắt nghiêm túc, nói: “Đầu có thể rơi, máu có thể chảy, bồng lộc quyết không thể mất đi! Bốn vị đại nhân, hôm nay thuộc hạ lòng đã hạ quyết tâm, tuyệt đối không cúi đầu trước cường quyền ác thế, bốn vị đại nhân nếu cứ nhất quyết muốn mượn từ chỗ thuộc hạ nửa văn tiền, thì đừng trách tiểu nhân trở mặt vô tình, ân đoạn nghĩa tuyệt!”, ngưng một chút, bồng mếu máo khóc lóc nói: “Thuộc hạ một nghèo, hai trắng tay, không cách nào giúp đỡ được các vị đại nhânnnnn...”.

.....

.....

“Khụ khụ, Kim bổ khoái, chúng ta lúc nào nói muốn mượn tiền Kim bổ khoái?”.

Vương Triều quả nhiên không hổ là người đứng đầu tứ đại Hiệu úy, tuy rằng khuôn mặt dúm dỏ co giật, nhưng vẫn có thể duy trì được ba phần trấn tĩnh như trước.

Kim Kiền nheo đôi mắt nhỏ, lại gạt lệ nghẹn ngào nói: “Thế mà còn không rõ sao?! Hôm nay là ngày Hai mươi sáu tháng Chạp, năm hết Tết đến rồi, lúc này gõ cửa nhà thăm viếng, không phải đòi nợ thì là mượn tiền, thuộc hạ tự vấn mình, bản thân chưa từng nợ tiền ai bao giờ, cho nên nhất định là lý do sau... Bốn vị đại nhân sau khi vào phòng, lại nhìn nhau không nói, vẻ mặt ngưng ngùng, ánh mắt đưa đi đưa lại, chính là dấu hiệu của việc đi mượn tiền... Lại thêm những lời vừa rồi của Trương đại nhân, trước thì xưng huynh gọi đệ, lời ra quan hệ, thân thân mật mật, sau lại đề cập đến việc năm hết Tết đến, thuộc hạ suy đoán mấy vị đại nhân tới đây vay tiền thuộc hạ, có gì không đúng chứ... hu hu...”.

Nói rồi ôm đầu khóc rống lên không ngừng.

Bốn người đối diện nhất thời mây đen vần vũ trên đầu.

“Kim... Kim bỏ khoái, trước tiên cậu hãy ngừng khóc đã, bốn người chúng tôi không phải đến đây mượn tiền, chỉ là có chuyện muốn nhờ vả”, cuối cùng vẫn là Mã Hán tính khí tốt, hòa hoãn cất tiếng trấn an Kim Kiền, cổ vót vát chút thể diện vừa bị chà đạp.

“Không mượn tiền?! Có chuyện muốn nhờ vả?!”.

Kim Kiền nghe vậy, ngẩng phắt đầu lên, hai tay gạt lệ, đôi mắt nhỏ dài hiện ra sáng ngời, rục rồ lấp lánh, nhìn thẳng vào bốn người đối diện quét mắt một vòng, đột nhiên mặt lộ ra vẻ khó xử, nói: “Bốn vị đại nhân có chuyện giao phó, thuộc hạ dù phải vào nơi nước sôi lửa bỏng cũng không chối từ, chỉ là... mấy vị đại nhân cũng biết, thuộc hạ còn phải ăn Tết, năm cùng tháng tận đến nơi rồi, thuộc hạ vẫn chưa sắm sửa, không biết mấy vị đại nhân muốn thuộc hạ giúp gì trong mấy ngày này, vạn nhất bỏ lỡ mấy ngày sắm tết, giá cả hàng hóa lại tăng cao, mà túi tiền thuộc hạ lại có hạn...”.

Nói được một nửa, Kim Kiền lại ngược mắt lên nhìn mấy người họ, đôi con ngươi long lanh đắm nước, khuôn mặt mang ba phần buồn bã, bảy phần mong đợi.

Bốn người đối diện không khỏi rùng mình cùng lúc.

“Ai da, Kim Kiền, cậu hà tất phải như vậy! Bốn huynh đệ chúng tôi nếu đã đến nhờ cậu giúp đỡ, tất sẽ không đi tay không”, Trương Long vỗ ngực, cao giọng nói, “Nếu việc đó mà thành, bốn huynh đệ chúng tôi mỗi người sẽ tặng cậu mười lạng bạc trắng để giúp cậu ăn Tết!”.

“Mỗi người mười lạng?!”, Kim Kiền thiếu chút nữa thì nhảy phắt lên bàn.

Bốn người đối diện đồng thời gạt đầu.

Hả?

Hở!

Hơ

~~Kim Kiền nheo nheo mắt, âm thầm đánh giá bốn người đối diện, cố gắng đè nén tiếng kêu hưng phấn trong lòng, nghĩ bụng: Bốn người này tuy không thể sánh được với Công Tôn Trúc Tử gian xảo, nhưng hợp lại một chỗ cũng tuyệt đối là phần tử của gia tộc tinh anh, hôm nay lại nguyện ý ra giá cao để mời mình xuất sơn, nhất định trong đó có gì mờ ám, không hợp lẽ thường, mình vẫn nên hỏi kỹ, tránh bị mấy người này hãm hại thì hơn.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền lại tỉ mỉ đánh giá sắc mặt mấy người đối diện hồi lâu mới thận trọng ôm quyền nói: “Thuộc hạ cả gan, xin hỏi bốn vị đại nhân rốt cuộc là muốn thuộc hạ làm chuyện gì?”.

Những lời này vừa nói ra, thì thấy bốn người đối diện gương mặt đều lộ vẻ ngượng ngùng, sắc diện hơi đỏ ửng, mới nhìn qua thực có vài phần giống với biểu hiện của nàng dâu nhỏ.

Chậc chậc...

Kim Kiền thấy thế, bất giác mạch máu dưới da khẽ giật giật, trong lòng cũng sáng tỏ vài phần.

Hồi lâu, Vương Triều, dưới ánh mắt ra hiệu của ba người còn lại, mới mở miệng nhỏ giọng nói: “Bốn huynh đệ chúng tôi chỉ muốn cùng Triền đại nhân ăn một bữa cơm tất niên...”.

Một giọt mồ hôi lạnh từ trên thái dương Kim Kiền lăn xuống.

“Chỉ có như thế?!”, Kim Kiền có chút khó tin nói.

Ngồi cùng Tiểu Miêu ăn một bữa cơm tất niên mà có giá tới bốn mươi lạng bạc trắng?! Ít ra cũng phải là ký tên, viết đôi câu đối, ôm một cái, hôn một cái chẳng hạn chứ?

Bốn người cũng gạt đầu, quyết đoán nói: “Chỉ có như thế!”.

“Trước xin hãy đưa một nửa tiền đặt cọc!”.

“Được”, hai mươi lạng bạc lập tức được đặt lên bàn.

“Thành giao!”, Kim Kiền vội lấy bạc, vỗ bàn nghiêm túc nói.

Hôm nay là ngày Hai mươi bảy tháng Chạp, ngoài cửa Đông, phố phường sầm uất, ẩm thực tinh tế, vải vóc quần áo rực rỡ muôn màu, vàng bạc trân châu, các loại hàng hóa, bày la liệt chật ních hai bên đường, chúng bách tính trong thành Biện Lương nô nức kéo nhau đến các cửa hàng sắm Tết, trong thành có thể nói toàn là đầu người lố nhố, chen vai thích cánh, đông nghịt nửa bước cũng khó đi.

Nhưng trong cảnh đông đúc như vậy lại có một bóng áo đỏ đen lách đi rất nhanh trong đám người, thân hình lúc ẩn lúc hiện, hệt như đi giữa nơi quang đãng.

Đột nhiên, chỉ thấy người này tung mình một cái, thân hình lao vút đi trong không trung, đập thẳng vào lưng một gã đang ra sức chen lấn, vạch đám đông mà chạy về phía trước.

Bịch!

Gã đó bị đập ngã nhào xuống đất, con gà mái già trong tay cũng bị người kia đoạt lấy.

“Muốn ăn trộm gà trước mắt ta hả, hừ hừ, người còn thiếu cả trăm năm công lực nữa!”, định thần nhìn kỹ, chỉ thấy người nọ đập lên lưng gã kia, thân vận trang phục sai dịch đỏ đen xen lẫn, đó chính là quan phục của nha dịch Khai Phong phủ, sai dịch này tuy thân hình gầy nhỏ nhưng cả người đầy nộ khí, sắc mặt giận dữ, khiến cho thân hình mỏng manh lúc này có thể sánh với những vị kim cương cao tám thước.

“Kim... Kim Kiên, cậu chạy nhanh quá...”.

Một sai dịch khác phía sau hốt hải vạch đám đông đi ra, nhận lấy con gà mái trong tay Kim Kiên thở hổn hển nói.

“Ai da, là tiểu sai dịch của Khai Phong phủ đây mà, hôm nay bắt được mấy tên trộm vặt rồi?”.

Một tiểu thương bán vải vóc đứng sau lưng tên trộm gà thân thiện hỏi Kim Kiên.

Kim Kiên hai tay chống nạnh, thở dồn hai cái, nhú mồm nói: “Bắt được mấy tên trộm vặt? Không nhớ rõ lắm...”.

Trịnh Tiểu Liễu đứng bên, khuôn mặt tràn ngập vẻ tự hào nói: “Hôm nay chúng tôi đã bắt được mười tám tên trộm vặt rồi!”.

“Tốt quá, tốt quá, hai vị sai dịch, quả nhiên là thiếu niên anh hùng!”, chưởng quầy trân châu cũng chen vào tán thưởng.

Dân chúng cùng tiểu thương xung quanh cũng phụ họa tiếp lời.

Trong một thoáng, con phố vốn rất náo nhiệt này lại càng trở nên sôi sục hơn.

“Chư vị khách khí rồi. Đây là bốn phạm nên làm của sai dịch Khai Phong phủ”.

Kim Kiên ôm quyền đáp, nhưng đôi mày nhú chặt chưa từng giãn ra dù chỉ nửa phân, đoạn tóm lấy tên trộm gà ở dưới đất lên, quăng cho Trịnh Tiểu Liễu phía sau nói: “Về phủ!”.

Nói rồi chấp tay thi lễ, sau đó xoay người đi về phía Khai Phong phủ.

Trịnh Tiểu Liễu không dám trễ nãi, một tay xách con gà mái già, một tay tóm lấy cổ áo tên tiểu tặc, nhanh nhẹn đi theo sau Kim Kiên.

Các tiểu thương bách tính xung quanh cũng bắt giắc dạt ra tạo thành một con đường cho hai người bọn họ đi, để lại sau lưng những tiếng xì xào bàn tán không ngừng của đám bách tính thích xem náo nhiệt.

“Vị tiểu sai dịch này khinh công thật lợi hại, mỗi lần xem cậu ta bắt trộm đều chỉ thấy vút một cái, sau đó tên trộm đã bị tóm gọn...”.

“Đúng đó, đúng đó, đặc biệt là mấy ngày nay, dường như ngày nào cũng có thể thấy cậu tiểu sai dịch này ở trên đường”.

“Đừng thấy cậu tiểu sai dịch này tuổi còn nhỏ mà khinh thường, công phu trên người tuyệt đối không tầm thường, tiểu tặc mà rơi vào tay cậu ta, tuyệt đối không chiếm được nửa phần lợi thế”.

“Đúng như vậy đấy! Năm nào cứ đến gần Tết, là bọn tiểu tặc lại đặc biệt hoành hành, cũng phải có người như cậu ấy để trị bọn chúng chứ”.

Dân chúng phía sau xì xầm bàn tán, Kim Kiên và Trịnh Tiểu Liễu câu nào cũng nghe rõ, nhưng tâm tình của hai người lại khác nhau một trời một vực.

Trịnh Tiểu Liễu tất nhiên là tự hào vạn phần rồi, chỉ hận không thể giơ cao con gà mái già trong tay lên để biểu thị vinh quang.

Còn Kim Kiên thì càng nghe lông mày càng nhíu chặt, cho đến khi áp giải tên trộm tổng vào đại lao Khai Phong phủ, đầu lông mày đã vặn xoắn thành mười tám nếp.

“Ai da, là Kim bồ khoái và Trịnh bồ khoái, lại bắt được tiểu tặc à...”.

Vừa vào đại lao của Khai Phong phủ thì bỗng nghe có giọng nói sang sảng hô to lên.

Chỉ thấy một sai dịch thân hình hơi béo, tuổi hơn năm mươi, râu tóc điểm sương bước lên chào hỏi hai người Kim, Trịnh. Đó chính là Mạnh Nhạc, lao đầu của đại lao Khai Phong phủ.

Mạnh lao đầu vừa thấy Kim Kiên và Trịnh Tiểu Liễu liền nở nụ cười, gương mặt đầy những nếp nhăn, vôi vàng sai ngục tốt đem tên trộm gà trong tay Trịnh Tiểu Liễu nhốt vào phòng giam, rồi thuận tay nhắc bút lông lên ghi vào sổ nói:

“Kim Kiên, Trịnh Tiểu Liễu, ngày Hai mươi bảy tháng Chạp, bắt được tổng cộng mười tám tên tiểu tặc”.

Ghi chép xong liền ngẩng lên nhìn hai người, Mạnh lao đầu lại cười nói: “Chưa đầy hai ngày mà hai người đã bắt được gần bốn mươi tên trộm, thật sự đúng là Trường Giang lớp lớp sóng sau xô sóng trước. Xem ra ta đã già rồi!”.

Trịnh Tiểu Liễu nghe vậy, nhất thời có chút ngượng ngùng, gãi gãi đầu nói: “Mạnh lao, ông đùa rồi, chúng tôi còn phải học hỏi nhiều!”.

“Ha ha, tốt tốt tốt, học hỏi, học hỏi. Chỉ sợ ta không có gì để dạy nữa rồi”.

Kim Kiên lại nhíu mày trầm tư, hồi lâu sau mới chậm rãi nói: “Mạnh lao, hôm nay Triển đại nhân bắt được mấy phạm nhân tổng vào lao?”.

Mạnh lao đầu nghe vậy không khỏi sửng sốt, đánh giá Kim Kiên hồi lâu, rồi cười nói: “Ai da, Kim bồ khoái, tuy cậu và Trịnh bồ khoái công trạng không nhỏ, nhưng so với Triển đại nhân thì còn kém xa. Tính đến hôm nay, Triển đại nhân đã bắt được gần một trăm tên trộm lớn nhỏ rồi”.

Kim Kiên tiếp tục nhíu mày: “Mấy hôm nay trong ngục tổng cộng có bao nhiêu tên trộm bị bắt đưa vào?”.

Mạnh lao đầu nghĩ một chút rồi nói: “Tính sơ sơ thì cũng gần hai trăm tên...”.

“Ngày thường cũng có nhiều tên trộm lớn nhỏ như vậy bị bắt vào sao?”.

“Cái này...”, Mạnh lao đầu cũng không khỏi nhíu mày nói, “ngày thường không đến mức như vậy... Kể ra cũng thật lạ, hàng năm cứ đến giáp Tết là bọn trộm vặt lại đặc biệt tăng lên, hơn nữa đa số đều là phạm vào những tội nhỏ ăn cắp vặt, không cần phải thăng đường thẩm vấn, chỉ cần giam lại năm ba ngày coi như trừng phạt sơ là được. Có điều số lượng bọn tiểu tặc đông quá, tuy không quá mức nhiều nhưng, nhưng nếu cứ bỏ mặc không quản thì e sẽ ảnh hưởng đến tình hình trị an của kinh thành. Haizz, cứ đến gần Tết, bồ khoái nha dịch xin nghỉ phép tăng nhiều, e rằng năm nay lại phải phiền Triển đại nhân, chỉ mong năm nay bọn tiểu tặc bớt đi gây rối vài phần, nếu không Triển đại nhân lại phải bận rộn, đến cả bữa cơm tắt niên cũng không ăn được...”.

Kim Kiên nghe mà đầu lông mày lại càng nhíu chặt, sắc mặt sầm xuống hỏi tiếp: “Mạnh lao, theo như kinh nghiệm mọi năm của ngài, những ngày giáp Tết này bọn trộm đạo phạm án bị bắt sẽ là bao nhiêu?”.

“Trước đây thì chưa đầy năm, sáu chục... từ sau khi Bao đại nhân đến nhậm chức phủ doãn ở Khai Phong thì tăng lên hơn trăm... Tới khi Triển đại nhân nhậm chức thì tăng lên rất nhiều, năm ngoái đã gần ba trăm...”, nói đến đây, Mạnh lao đầu không khỏi gật gù, gương mặt mang vẻ tán thưởng, “Triển đại nhân quả nhiên là võ công cái thế, khinh công trác tuyệt, hiệu suất trừc nã tội phạm thật kinh người”.

Nghe đến đây, da mặt Kim Kiền không khỏi giật giật, thầm thở dài một tiếng, lại hỏi: “Mạnh lao, những phạm nhân bị Triền đại nhân tróc nã có bị ngoại thương gì không?”.

Nghe được câu hỏi này, vẻ tán thưởng trên khuôn mặt Mạnh lao dần lại tiêu tan đi vài phần, có chút bất bình nói: “Haizz, Triền đại nhân cái gì cũng tốt, nhưng lại quá mềm lòng. Những tên tiểu tặc kia tuy không phạm vào tội lớn, nhưng chung quy lại vẫn là phạm pháp, chịu chút trừng phạt cũng tốt, nhưng Triền đại nhân tróc nã, chỉ điểm huyết chúng, tống vào đại lao rồi giải huyết, đừng nói là ngoại thương, bọn chúng đến cả một sợi lông cũng chẳng mất đi nửa cọng...”.

Nói đến đây, Mạnh lao dần không khỏi đưa mắt nhìn sang Kim Kiền, trong mắt mang ý cười, “Nói tới đây, lão đầu ta cần phải khen ngợi Kim bồ đào, mỗi lần Kim bồ đào tróc nã tội phạm đưa đến, không sưng mũi thì cũng là phũ phàng. Theo ý ta, vốn là phải như vậy, nếu không cho bọn tiểu tặc này ném mùi lợi hại, ngày sau chúng lại chẳng phạm phải tội tày đình ấy chứ!”.

Nói đoạn, còn ra sức vỗ vỗ vào vai Kim Kiền, sang sang cười nói: “Nghe nói quan hệ giữa Kim bồ đào và Triền đại nhân rất tốt, có thời gian hãy thay bọn ta khuyên nhủ Triền đại nhân”.

Kim Kiền bị vỗ đến cứng ngắc cả da mặt, hồi lâu sau mới cố sức nặn ra một nụ cười nom khó coi vô cùng: “Mạnh lao chê cười rồi, Kim Kiền nào có tài đức gì mà sánh ngang hàng với Triền đại nhân được”.

“Ha ha, được được, chê cười, chê cười...”, Mạnh lao dần lại ra sức vỗ vào lưng Kim Kiền hai cái, cười nói.

Kim Kiền mây đen bay đầy đầu, vội vàng chấp tay thi lễ cáo từ, rồi cùng Trịnh Tiểu Liễu rời khỏi đại lao.

Chỉ là trước khi rời đi, vừa vặn nghe thấy một ngục tốt xin chỉ thị của Mạnh lao đầu hỏi.

“Mạnh lao, bên nhà ăn vừa đến hỏi, năm nay cơm tất niên cho các phòng giam chuẩn bị bao nhiêu phần?”.

“Cái này... trước tiên cứ chuẩn bị trên ba trăm phần đi... Haizz, cũng không biết có đủ không nữa...”.

Kim Kiền nghe xong thân hình không khỏi khựng lại, một nửa bên mặt lại càng co giật dữ dội.

Trịnh Tiểu Liễu bên cạnh thấy sắc mặt Kim Kiền thì có chút không hiểu, cẩn thận hỏi: “Kim... Kim Kiền, cậu có tâm sự sao?”.

“Tiểu Lục ca, anh có biết từ trái nghĩa của câu ‘của rẻ là của ôi’ không?”.

“Hả?”.

“Đó chính là ‘đắt xắt ra miếng’!”.

“Kim Kiền... sao tôi nghe mà chẳng hiểu gì cả?”.

“Tôi chỉ là đang cảm khái thôi, tôi đường đường một người hiện đại, sao lại bị ‘bốn cái cột nhà’ đó chơi xỏ... Tức quá đi!!!!”.

Liếc mắt nhìn Kim Kiền bên cạnh đang ngửa cổ thét dài, Trịnh Tiểu Liễu vô đầu không hiểu ắt giáp gì

Đến đêm, trong đại lao Khai Phong canh phòng nghiêm ngặt, chúng phạm nhân trong lao nhàn rỗi không có việc gì làm, lại bị nhốt chung, bèn ngồi quây lại tán dương thành tích cùng lịch sử phạm tội của nhau.

“Huynh đệ, cậu phạm tội gì mà bị bắt vào đây?”.

“Cũng nhẹ, chỉ trộm hai cuộn vải mà thôi. Còn huynh đệ?”.

“Tôi càng nhẹ hơn, chỉ trộm hai con vịt thôi”.

“Nhìn huynh đệ lành lặn vô sự vậy, nhất định là bị Triền đại nhân bắt vào đây đúng không?”.

“Không sai, hôm nay vận khí của tôi rất tốt, vừa may gặp được Triền đại nhân. Mấy năm trước khi Triền đại nhân còn chưa đến đây, huynh đệ chúng ta nếu không chịu vài vết thương da thịt sao có thể vào được đại lao Khai Phong phủ chứ?”.

“Không sai, không sai, chỉ là năm nay vận khí của tôi không tốt, rơi vào tay Lý bồ đào, mặt mũi bị rách vài chỗ, cũng không biết tiểu quả phụ mà tôi nhìn trúng có chê không nữa”.

“Tôi nói huynh đệ này, huynh đệ phải biết đủ đi, may mà rơi vào tay Lý Bồ Đầu đấy. Nhìn mấy vị huynh đệ đang nằm trên đất sống dở chết dở kia đi, nghe nói đều bị một bồ khoai họ Kim tróc nã vào đây đó, tôi xem chắc là phải nghỉ ngơi mười ngày nửa tháng mới trở lại bình thường được”.

“Haizz, vận khí không tốt... Huynh đệ này, huynh nói xem năm nay cơm tất niên của đại lao Khai Phong phủ sẽ có những món gì?”.

“Không biết nữa, tôi thấy căn cứ theo tiêu chuẩn năm ngoái, thì chắc hẳn có gà có vịt, lại có thịt, cả rau nữa... nghĩ mà chảy cả nước miếng”.

“Nghe nói, đầu bếp của Khai Phong phủ thật sự rất giỏi, tay nghề không thua kém đầu bếp trong tửu lâu đâu”.

“Ha ha, huynh chưa ăn ở tửu lâu, sao biết vậy?”.

“Tôi đương nhiên là biết rồi...”.

“Ha ha...”.

...

Trên mái ngói nóc đại lao, một thân hình gầy nhỏ bất giác run lên, mượn ánh trăng, không khó để nhìn thấy người này có một đôi mắt nhỏ dài, gân xanh hai bên thái dương như nổi hết lên.

Đột nhiên, thân hình người này lắt một cái, liền tan biến đi như sương khói, định thần nhìn kỹ, trên nóc đại lao chẳng có bóng người nào cả, tựa như cảnh tượng trước đó chỉ là ảo ảnh mà thôi.

Ngày Hai mươi tám tháng Chạp, dân chúng trong thành Đông Kinh Biện Lương thần sắc đều kích động, đua nhau lan truyền một tin tức kinh người.

Rạng vào canh ba đêm qua, trong đại lao Khai Phong phủ không biết vì sao lại truyền ra một trận cười rung trời, những tiếng cười đó cứ liên tục không dứt, sảng sảng không ngừng, cuối cùng làm kinh động đến Bao đại nhân của Khai Phong phủ. Phái người điều tra ngay trong đêm, thì phát hiện trận cười đó là do những tên đạo tặc trộm cắp lớn nhỏ trong đại lao cười mà truyền ra. Kỳ lạ là, mọi người nghĩ đủ mọi cách cũng không thể nào làm cho đám phạm nhân này ngừng cười, nghe nói ngay cả Công Tôn tiên sinh đa mưu túc trí của Khai Phong phủ và Ngự tiền tứ phẩm đối đạo hộ vệ Triển Chiêu cũng phải bó tay, chỉ đành giương mắt nhìn đám tiểu tặc ôm bụng cười ngặt nghẽo từ nửa đêm cho tới sáng sớm hôm sau, vừa cười vừa gào khóc thảm thiết, cuối cùng khi mặt trời lên cao ba sào thì bọn chúng tự động ngừng cười.

Sau đó, lũ tiểu tặc này nhao nhao lên tự nguyện xin chịu phạt hai mươi trượng để được an lành rời khỏi đại lao Khai Phong phủ, lúc ra khỏi phủ còn chỉ tay lên trời mà thề rằng, từ nay sẽ cải tà quy chính, tuyệt đối không bao giờ trộm cắp nữa.

Càng kỳ lạ hơn là, từ khi tin tức này lan nhanh đi, bọn đạo tặc lớn nhỏ trong thành Biện Lương đột nhiên xếp giáo hạ cờ, lặng lẽ biến mất không thấy tăm tích đâu, bồ khoai sai dịch của Khai Phong phủ tuần tra bảo vệ thành sau đó không phát hiện lấy nửa tên trộm đạo nào.

Trị an trong thành Biện Lương đột nhiên đạt một tầm cao mới và tốt nhất trong lịch sử, Thiên tử đương triều long nhan vô cùng rạng rỡ, lập tức hạ thánh chỉ, thưởng cho trên dưới Khai Phong phủ bất kể chức quan lớn nhỏ, cuối năm ai cũng được nghỉ phép ba ngày.

Đêm Trừ tịch[5], ngày Ba mươi tháng Chạp.

[5] Đêm Trừ tịch hay theo như cách gọi của người Việt Nam là đêm Giao thừa, đêm cuối cùng của năm cũ chuyển giao sang năm mới. Từ “trừ” trong “Trừ tịch” có nghĩa là vứt bỏ, thay đổi, với hàm nghĩa bỏ đi những điều không may mắn trong năm cũ, đón một năm mới an lành hạnh phúc và nhiều may mắn.

Trong phủ nha Khai Phong, giăng đèn kết hoa, xanh xanh đỏ đỏ, đầu đầu cũng là cảnh tượng mừng vui hoan hỉ, ngoại trừ những nha dịch xin nghỉ phép về nhà và người bận việc gia đình trong thành, sai dịch ở lại trong Khai Phong phủ đón Giao thừa nhắm tính sơ sơ cũng phải bốn, năm chục người, tốp năm tốp ba, tụ tập thành nhóm, ai nấy khuôn mặt ngập tràn nụ cười, nhàn nhã ngồi kể chuyện nhà, đợi đến giờ cùng quây quần bên bàn ăn thưởng thức bữa cơm tất niên.

“Kim Kiền!!!”.

Một tiếng quát rống lên, làm cho Kim Kiền vừa bước chân đến cánh cửa bên hông phủ nha giật mình đứng nguyên tại chỗ, túi điểm tâm vừa mua đang ôm trong lòng thiếu chút nữa rơi bịch xuống đất.

Kim Kiền ngược mắt nhìn lên, thì thấy bốn hán tử khôi ngô vạm vỡ, nhất tề đứng phía trong cửa bên hông phủ nha, nhìn trừng trừng vào mình như hổ rình mồi.

“Bốn... bốn vị đại nhân, có việc gì mà gấp vậy?”.

Kim Kiền ngẩng đầu nặn ra nụ cười theo bản năng, nói.

“Kim Kiền, ngươi còn thời gian mà nhàn tản đi dạo ở đây sao?!", Trương Long bước lên vài bước đến trước mặt Kim Kiền phùng mang trợn mắt nói, “Ngươi nhận của huynh đệ chúng ta hai mươi lượng bạc tiền đặt cọc, nhưng tại sao lại không giữ chữ tín?!”.

Kim Kiền chớp chớp mắt, có chút khó hiểu nói:

“Trương đại nhân, vì sao lại nói những lời này? Hiện giờ tất cả đạo tặc lớn nhỏ trong thành Biện Lương đều cải tà quy chính, bách tính đêm đến đi ngủ không cần đóng cửa, cửa rơi trên đường không ai nhặt, trị an vô cùng tốt, Triển đại nhân tất nhiên sẽ không bận rộn như mấy năm trước, ngay cả thời gian ăn bữa cơm tất niên cũng chả có; hơn nữa Thánh thượng ban ơn, cho nghỉ phép ba ngày, đừng nói là bữa cơm tất niên, ngay cả bữa cơm ngày mừng Một, mừng Hai đều có thể ăn cùng bốn vị đại nhân, thuộc hạ chưa thu hết số bạc còn lại đã là chí tình chí nghĩa lắm rồi, vì sao lại vu hãm thuộc hạ tội không giữ chữ tín?!”.

Nói đến đây, suy nghĩ Kim Kiền xoay chuyển một vòng, đột nhiên giật mình, ánh mắt lộ vẻ dữ dằn, bước lên một bước, nhìn thẳng vào mặt Trương Long trầm giọng nói, “Chẳng lẽ bốn vị đại nhân muốn quỵt nợ, không muốn trả hai mươi lượng bạc còn lại?!”.

Trương Long vừa nghe liền cả giận, quát rống lên: “Triển đại nhân không thấy bóng dáng đâu thì còn nói gì đến chuyện ăn cơm tất niên!”.

Hả...

Kim Kiền nhất thời trợn tròn hai mắt, há hốc miệng, ánh mắt quét qua ba vị Hiệu úy đại nhân còn lại, chậm rãi hỏi: “Triển đại nhân không thấy đâu?!”.

Ba vị Hiệu úy sắc mặt sa sầm, cùng gật đầu.

“Triển đại nhân đi đâu rồi?”, Kim Kiền tiếp tục hỏi.

Ba người đồng thời lắc đầu.

“Kim Kiền!", Trương Long túm lấy cổ áo sau lưng Kim Kiền, quăng ra ngoài quát lên, “Có thời gian ở đây hỏi này hỏi nọ, còn không mau đi tìm?! Nếu không tìm được Triển đại nhân về, hai mươi lượng đặt cọc trước đó ngươi nhất định phải bồi thường gấp đôi!”.

Dứt lời, rầm một tiếng đóng sầm cửa bên hông lại.

Chỉ còn lại Kim Kiền một bóng, cô đơn hứng gió lạnh thấu xương, ngẩn ngơ hồi lâu, mới cảm thấy gió rét cắt da cắt thịt, không khỏi có chút run cầm cập.

Hừ hừ!

Thế này là thế quái nào?!

Sắp đến giờ ăn cơm tất niên rồi, ấy vậy mà mình phải đứng ở ngoài này ăn canh cá gỗ, uống gió Tây Bắc...

Trời cao ơi...

Đất dày ơi...

Tiểu Miêu ơi...

Đêm Trừ tịch này, ngài không ở bên lão Bao canh tiền lì xì lại chạy loạn đi đâu không biết nữa...

Nói đi cũng phải nói lại, thành Biện Lương này nói lớn cũng không phải, nói nhỏ cũng chẳng đúng, có điều nếu muốn tìm người, tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng gì, huống hồ là tìm mèo?

“Haizz...”

Kim Kiên thở dài thườn thượt, ngồi xổm xuống, nhặt một cái que lên, vừa vạch trên nền tuyết, vừa lẩm bẩm trong miệng:

“Giả thiết thứ nhất, hái hoa tặc đi qua ham mê sắc đẹp của Tiểu Miêu, bắt trói Tiểu Miêu đưa đi với ý đồ bất chính... Đáng tiếc Nam hiệp võ công đã đứng đầu đương thời, số người có thể bắt trói được Tiểu Miêu là con số không tròn trĩnh. Cho nên giả thiết trên loại bỏ”.

Kim Kiên gạch chéo một cái ở giả thiết thứ nhất.

“Giả thiết thứ hai, có đạo tặc xuất hiện gây rối, Tiểu Miêu bèn đi trấn áp... Thế thì lạ nha, khi ấy lúc mình hạ ‘Tam tiểu độc’, đã bỏ lại một câu, nếu còn có kẻ nào không sợ chết dám khiêu chiến với uy quyền của Khai Phong phủ, ta nhất định sẽ cho người đó cười đến đứt ruột nát bụng, sao có thể có kẻ dám cả gan gây án?! Cho nên, giả thiết này cũng loại bỏ như trên!”.

Lại vạch một gạch chéo bên cạnh giả thiết thứ hai.

“Giả thiết thứ ba... giả thiết thứ ba...”.

Kim Kiên thở dài một tiếng, vứt cái que cầm trong tay sang một bên, đứng lên, ngẩng đầu neho mắt nhìn về phía cổng thành sừng sững phía xa kia, khẽ lắc đầu nói:

“Không cần phải đặt giả thiết nữa, con mèo kia trời sinh số vất vả...”.

Lời còn chưa dứt, thân hình đã vút đi hơn trăm mt, để lại những dấu mũi chân rất nhỏ và nhẹ trên nền tuyết.

Ngoại thành Đông Đô, phạm vi hơn bốn mươi dặm vuông. Con hào bảo vệ xung quanh thành rộng mười trượng có dư, thời gian này lại đúng độ rét đậm, hào bên ngoài thành đã đóng băng cả.

Cổng thành nặng nề, canh phòng nghiêm ngặt, là bởi để phòng địch nhân tấn công.

Lầu thành chót vót đỉnh vờn mây, sừng sững hùng vĩ, đứng là trên sánh ngang trời, dưới trấn yêu ma.

Tuy là đêm Trừ tịch nhưng thị vệ giữ thành không dám lơ lỏng dù chỉ nửa phần, thần sắc ai nấy đều nghiêm trang túc mục.

Sau khi hỏi quan coi thành và xác định Triển Chiêu đang ở đây, Kim Kiên không khỏi có chút bất đắc dĩ.

Có điều quan coi thành đêm nay dường như lại rất bất đắc dĩ chẳng biết làm sao, trong lúc dẫn Kim Kiên lên trên lầu thành cứ luôn miệng lải nhải không dứt.

“Cậu hãy khuyên nhủ Triển đại nhân, để Triển đại nhân trở về sớm một chút còn ăn bữa cơm tất niên, năm nay nếu lại để Triển đại nhân canh giữ trên lầu thành cả đêm, khi trở về nhất định ta sẽ bị các huynh đệ mắng chết... Nói đi cũng phải nói lại, chẳng qua chỉ có một đêm...”.

Tiếng cấn nhả im bật, viên quan coi thành trước mặt bỗng khựng lại.

Kim Kiên đang bị những lời “tụng niệm” làm cho buồn ngủ, lúc này tiếng ì xèo bên tai đột nhiên ngừng bật khiến Kim Kiên tỉnh ngủ hần, ngược mắt lên nhìn, cũng ngẩn ra ngay tại chỗ.

Chỉ thấy trong màn tuyết trắng giăng đầy trời, một bóng dáng đồ sộ thâm thẳm như cán bút đang đứng giữa lầu thành, tà áo đỏ tung bay, mái tóc đen phơ phất, khuôn mặt tuấn tú tựa ngọc, những bông tuyết lấp lánh tròn như hạt châu đậu trên hàng mi dài đen nhánh, càng làm nổi bật đôi con ngươi trong suốt, như nhìn thấu, mở cánh cửa bước vào trái tim người khác.

Kim Kiên chỉ cảm thấy đầu ngơ ngẩn, mấy câu thơ không biết từ đâu bay vọt ra:

Trời sở biếc,

Tuyết tả tơi,

Một mảnh hồng đơn mảnh hương vời.

Thiên Sơn trắng tỏ lay người tỉnh,

Hương sớm xa đưa nhập mộng rồi.

“Kim bổ khoái? Vì sao người lại ở đây?”.

Âm thanh sang sảng đột nhiên vang lên, thức tỉnh hai người đang du ngoạn cõi thần tiên.

“Khụ khụ, Triển đại nhân, thuộc hạ đến để nghênh đón Triển đại nhân về phủ”, Kim Kiền vội rũ mắt xuống, ổn định lại tâm thần, ôm quyền đáp. Lòng lại thầm kêu lên: Chắc chắc, cứ thế này vài lần, trình độ văn thơ của mình có thể áp đảo cả Tiên thơ[6], vượt qua Thánh thơ[7] nha!

[6] Tiên thơ: Ý chỉ Lý Bạch.

[7] Thánh thơ: Ý chỉ Đỗ Phủ.

“Đây là mệnh lệnh của đại nhân?”, Triển Chiêu hỏi.

“... Không phải”.

“Những năm qua, đêm Trừ tịch Triển mỗi đều giữ thành ở đây cả đêm, năm nay cũng vậy. Kim bổ khoái xin hãy về đi”.

“Cái này...”, Kim Kiền nhất thời nghẹn lời.

Quan coi thành vừa nghe đã cuống cả lên, cứ giật mạnh vạt áo Kim Kiền liên hồi.

Kim Kiền bị kéo đến mức toàn thân khó chịu, lại nghĩ đến hai mươi lượng bạc trắng còn chưa đến tay, lòng thầm nghĩ: Cái gọi là muốn giàu phải có gan to, muốn tiền phải chịu hiểm nguy dài dài! Vì phúc lợi nửa đời sau của tôi, Tiểu Miêu, hôm nay tôi sẽ liều mạng với anh!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền dày mặt, ôm quyền cao giọng nói: “Nếu Triển đại nhân muốn giữ thành ở đây cả đêm, thuộc hạ xin được theo hầu”.

Triển Chiêu nghe xong nhất thời sửng sốt.

Viên quan coi thành thì hóa ngu ngay tại trận.

“Lời này của Kim bổ khoái là thật sao?”.

“Đương nhiên là thật!”.

“Không hối hận chứ?”.

“Tất nhiên không hối hận!”.

“... Vậy Triển mỗi cũng đành giúp Kim bổ khoái hoàn thành ước vọng”.

“... Đa tạ Triển đại nhân đã giúp đỡ”.

Nửa tuần trà sau.

“Hắt xì!”.

“... ”.

“Hắt xì, hắt xì!!!”.

“... ”.

“Hắt xì!!! Khụ khụ! Khụ khụ khụ!”.

“... Kim bổ khoái...”.

“Hắt xì, hắt xì, hắt xì! Triển đại nhân, không cần bận tâm, thuộc hạ nói được là làm được, tuyệt đối không... hắt xì! Khụ khụ khụ khụ... hối hận! Cho dù thân thể thuộc hạ gầy yếu, rất dễ bị nhiễm phong hàn, hơn nữa

còn thường sốt cao hằm hập, nhưng... hắt xì, khụ khụ... thuộc hạ dù phải liều cả tính mạng, cũng nhất định sẽ cùng Triển đại nhân giữ thành... khụ khụ!”

“... Kim bổ khoái, theo Triển mỗ hồi phủ”.

“Hắt xì! Thuộc... khụ khụ... thuộc hạ tuân, tuân lệnh... khụ khụ...”.

Đến khi một đỏ, một gầy đi xuống lầu thành, hồi lâu sau viên quan coi thành mới từ trong cơn chấn động hoàn hồn lại, miệng lẩm bẩm nói:

“Thì ra chỉ cần hắt hơi vài cái là có thể khiến Triển đại nhân hồi phủ, sớm biết như vậy mình đã cho thị vệ giữ thành treo lên lầu cao nhất hắt xì liên tục, thế có phải xong rồi không!”.

Sáng sớm mừng Một, tháng Giêng.

Trên dưới Khai Phong phủ đều chìm trong không khí hoan hỉ dạt dào. Ngay cả Bao đại nhân sắc mặt vốn đen kình niên thế mà cũng không giấu được nét vui mừng rạng rỡ bất giác lộ ra ngoài, thế nên chẳng cần phải mô tả tỉ mỉ nét mặt mừng vui của những người còn lại như thế nào nữa.

Trong thư phòng của Phu Tử viện, ngoại trừ vị Tứ phẩm đối đao hộ vệ phụng chỉ tiến cung ra, tất cả các bậc tinh anh của Khai Phong phủ đều tề tựu tại đây.

Vương Triều nhìn khuôn mặt nho nhã của vị sư gia phía đối diện, mặt lộ vẻ kính phục:

“Công Tôn tiên sinh, từ khi Triển đại nhân đến nhậm chức tới nay, đêm qua là lần đầu tiên Triển đại nhân cùng chúng thuộc hạ ăn cơm tất niên, Công Tôn tiên sinh quả nhiên là thần cơ diệu toán”.

Trương Long cũng tiếp lời: “Bốn người chúng thuộc hạ y theo lời tiên sinh, đi nhờ Kim bổ khoái giúp đỡ, không ngờ được là lại thành công”.

Triệu Hổ thì chỉ đứng một bên bên lên cười ngây ngô, coi bộ còn chưa hoàn hồn lại sau niềm vui bất ngờ đêm qua.

Mã Hán ngẫm nghĩ một lát, có chút không hiểu hỏi: “Mấy năm trước, bọn thuộc hạ nghĩ đủ mọi cách để Triển đại nhân có thể ngớt việc mà nghỉ ngơi trong đêm Trừ tịch, nhưng chưa một lần thành công, vì sao năm nay Kim bổ khoái lại có thể vừa xuất mã đã thành công dễ dàng như vậy?”.

Công Tôn tiên sinh nghe xong lại khẽ mỉm cười: “Dễ dàng? Không dễ dàng như vậy đâu!”.

“Công Tôn tiên sinh nói vậy là sao?”, Bao đại nhân ở bên hỏi.

Công Tôn tiên sinh vuốt râu ôn hòa nói: “Các loại thảo dược thượng đẳng của học trò đã bị trộm mất quá nửa, tổn thất không ít...”.

“Hả?”, năm người còn lại vẻ mặt đều ngẩn ra.

“Cũng may dự toán cho nhà giam năm nay ít đi, tiết kiệm được khá nhiều, cũng coi như trong họa có phúc...”.

“Hả?”, năm người lại càng không hiểu.

“Chỉ là Kim bổ khoái bị trúng thương hàn rất nặng, phí thuốc men e là cũng không ít đâu...”.

“Ồ...”, mọi người vẫn chưa rõ lắm.

“Tóm lại”, Công Tôn tiên sinh lại nhướn mày cười, “bữa cơm đoàn viên đêm Trừ tịch năm nay cũng thật không dễ dàng gì...”.

“...”.

Lúc này năm người đều cùng chung một suy nghĩ:

Công Tôn tiên sinh quả nhiên lòng dạ thâm sâu, tâm tư kín đáo, khó mà dò được.

Mà trong Tam ban viện...

“Hai... hai mươi lượng bạc, tứ đại kim cương, các người đừng, đừng có mong quýt nợ được... khụ khụ...”.

Nghe đâu những lời khiến người ta khó hiểu này đã theo bầu bạn với chúng nha dịch trong Tam ban viện cho đến hết tiết Nguyên tiêu ngày Mười lăm tháng Giêng.

Tất cả đều hoan hỉ, thật đáng mừng.

42. Q.3 - Chương 1

Vi phục xuất hành tiến Tây Hoa,

mua bán ngẫu nhiên gặp hiểm nguy.

Trời xanh ai quét mà trong,

Mây kia ai cuộn mệnh mang nắng vàng.

Cỏ thơm như vật vấy nắng,

Xiêu xiêu nhành liễu thênh thang con đường.

Trời xanh trong muôn dặm, gió mát thổi mây nhàn, trên con đường quanh co uốn khúc giữa rừng cây xanh rì rậm rạp là một nhóm người đang chậm rãi di chuyển.

Đi đầu là một con tuần mã cao to, người cưỡi phía trên, thân thẳng như cây tùng, mày mắt sáng như sao, vận áo lam, thắt lưng màu ánh trắng, bên hông đeo một thanh bảo kiếm với tuế kiếm buông rủ, đẹp tựa cây ngọc đón gió, phong thái hiên ngang đỉnh đạc.

Theo sau là một chiếc xe song mã, mui xe giản dị, vững vàng chậm rãi mà đi, người đánh xe vận trang phục gia đình, mày rậm mắt đen, phong thái uy nghiêm.

Bên cạnh xe ngựa còn có một con tuần mã nữa, người cưỡi phía trên khoảng chừng hai mươi tuổi, khuôn mặt trắng sáng, thần sắc nghiêm nghị cảnh giác.

Nhóm người này, mới nhìn qua thì thấy khi đi đường rất an nhiên thong thả, khoan thai tự tại, tựa như đang đi du sơn ngoạn thủy vậy, nhưng nếu nhìn kỹ, lại không khó để phát hiện ai nấy trong đội ngũ này đều ẩn chứa nét uy nghiêm trầm ổn, tuyệt đối không phải khách qua đường bình thường.

Chỉ là người cuối cùng của đội ngũ đi sau mấy trượng, không cưỡi tuần mã, cũng chẳng ngồi xe, mà đang gò người nghiêng ngả trên lưng một con lừa già trụi hết lông, ì ạch đi theo sau chót. Mới nhìn qua thì thấy người này và đội ngũ kia hoàn toàn xa lạ chẳng liên quan gì đến nhau, nhưng nhìn lần nữa thì lại có cảm giác hòa hợp khó tả.

Chỉ thấy người này một thân áo vải mộc mạc, dáng hình gầy nhỏ, quầng mắt hơi đen, ngồi trên con lừa già cứ ngả nghiêng xiêu vẹo, tóc tai tán loạn. Mà con lừa này cứ mỗi lần bước đi là lại có vài sợi lông rụng xuống bay lả tả trong không trung, làm cho người nọ cứ ho khan hắt xì không ngừng.

Chỉ nghe người đánh xe ngựa quay lại quát không biết lần thứ bao nhiêu:

“Kim Kiền, nếu ngươi cứ ì ạch mà đi thế này thì đến bao giờ chúng ta mới tới được thành trấn tiếp theo. Ngươi còn không mau giục lừa đi nhanh lên!”

Người cưỡi lừa uể oải ngược lên nhìn phía trước một cái, chậm rãi trả lời: “Trương đại nhân, không phải thuộc hạ cố ý đi chậm, thực sự là thuộc hạ không biết cách điều khiển lừa, hữu tâm mà vô lực ạ!”

Người đánh xe nghe vậy có chút không vui, lại quát: “Kim Kiền, ngươi tốt xấu gì cũng là một bổ khoái, không biết cưỡi ngựa thì cũng thôi đi, sao ngay cả cưỡi lừa mà cũng không xong hả?!”

“Hơ hơ hắt xì! Khụ khụ...” Đáng tiếc người cưỡi lừa không rảnh để mà trả lời, còn đang bận chiến đấu với đám lông lừa bay tả lả bốn xung quanh.

Thay vào đó từ trong chiếc xe song mã phía trên vang lên một giọng nói uy nghiêm: “Không sao, bản phủ thấy con đường này phong cảnh tú lệ, nhìn nhiều một chút cũng hay”.

Lại có một giọng nói nho nhã truyền tới: “Trương Long, đừng làm khó Kim bổ khoái, đi chậm cũng tốt”.

Người đánh xe đành thôi, dù vậy trong miệng không biết đang lẩm bầm cái gì, chỉ là không thành tiếng mà thôi.

Người cười lừa nghe thấy thể thầm thở phào một hơi, theo nhịp độ lắc lư lên xuống của con lừa già không khỏi hồi tưởng lại chuyện mấy ngày trước, khó tránh khỏi mây đen bay đầy đầu.

Năm ngày trước, Bao đại nhân phát lương ở Trần Châu xong, lại đột ngột nảy ra một ý tưởng kỳ dị, muốn đi điều tra dân tình các nơi. Ngài không những không đi theo lộ trình cũ hồi kinh mà còn chọn lộ trình mới để về, đã vậy lại muốn cải trang mà đi nhằm thăm thú tình hình thực tế trong dân gian.

Mọi người nghe vậy, tất nhiên hiểu rõ trong lòng.

Tại Trần Châu lần này, tuy cuối cùng đã bắt An Lạc hầu Bàng Dục đền tội, nạn hạn hán ở Trần Châu đã được cứu trợ, nhưng Thái sư đương triều Bàng Cát há lại chịu để yên. Sau khi hồi triều, e rằng sẽ là một phen trời long đất lở, gió tanh mưa máu.

Mà cái ghế phủ doãn Khai Phong của Bao đại nhân còn có thể ngồi vững hay không, chỉ sợ cũng khó mà dự liệu được.

Lần này Bao đại nhân đề xuất cải trang vi hành, chủ yếu cũng do lương trước được điểm này, hơn nữa muốn nhân cơ hội đó, quan sát và thể nghiệm dân tình nhiều hơn, cũng là bỏ ra vài phần tâm sức vì bách tính muôn dân, vì triều đình xã tắc.

Cho nên đề nghị của Bao đại nhân, mọi người tất nhiên không có ý kiến gì.

Chỉ là nhân viên được tuyển chọn đi theo lần này, lại trở thành vấn đề.

Đoàn tùy tùng đi theo quan khâm sai có trên trăm người, tất phải có người chủ trì đại cục, mà người chủ trì đại cục đương nhiên là mấy người Tứ đại giáo úy, Công Tôn tiên sinh và Ngự tiền hộ vệ rồi.

Nhưng lão Bao vi phục, sao có thể thiếu được các cao thủ ở bên bảo vệ an toàn, cho nên Nam hiệp võ công cái thể đảm đương vị trí đứng đầu đội bảo tiêu, đương nhiên phải cùng đi.

Xuất môn ra bên ngoài, khó tránh khỏi những tình huống phát sinh đột ngột như nhiễm phong hàn, sinh bệnh, tai nạn..., cho nên vị bác sĩ gia đình vạn năng, Công Tôn tiên sinh càng không thể thiếu.

Bên cạnh đó cũng cần hai hộ vệ làm những công việc lật vặt, thể nên chỉ có hai người trong Tứ đại giáo úy được chọn.

Mà hai vị trí trong danh sách những người đi theo này được cạnh tranh vô cùng khốc liệt.

Trải qua một phen tranh đấu để được đảm nhiệm chức hộ vệ rất kịch liệt (nghe nói Tứ đại giáo úy còn lên tĩ vớ để xác định người đi kế ở), cuối cùng nhiệm vụ rơi vào hai người Trương Long, Triệu Hổ. Hai giáo úy còn lại Vương Triều, Mã Hán đại nhân dẫn đoàn người khâm sai rời đi sau đó mấy ngày, như thể trước là tung hỏa mù, bảo vệ cho Bao đại nhân an toàn xuất hành, sau nữa cũng là để phối hợp trong ngoài.

Vốn đội ngũ vi phục xuất hành chỉ có như thế, nhưng ngay ngày xuất phát, trước khi đi, không biết vì sao Công Tôn tiên sinh đột nhiên nảy ra ý tưởng kỳ dị, nhất định phải kéo Kim Kiền đồng hành. Giải thích một cách hoa mỹ thì là: “Kim bồ khoái y thuật tinh thâm, trên đường đi có thể trợ giúp học trò một tay” kiểu kiểu như vậy...

Nhưng không biết vì sao, Kim Kiền nghe mà toàn thân lạnh run.

Cho nên, Kim Kiền đương nhiên là vô cùng nỗ lực tìm lý do, gắng sức xoay chuyển tình thế, bày tỏ sắt son rằng mình đối với kỹ thuật cưỡi ngựa cao thâm không cách nào lĩnh hội được, e là sẽ làm lỡ hành trình...

Nào ngờ...

Công Tôn tiên sinh gương mặt liền giãn ra thành một nụ cười nói: “Không sao, Kim bồ khoái cũng giống như tại hạ, có thể ngồi cùng xe với đại nhân”.

Kim Kiền liền kiên định từ chối: “Thân phận thuộc hạ ti tiện, sao có thể ngồi cùng xe với đại nhân và tiên sinh, không thể không thể!!!”.

Lòng lại thầm kêu: Đùa à, nếu cả ngày đối diện với hai bộ mặt “Hắc bạch song sát”, thì cho dù thần kinh mình có không suy nhược, sợ là cũng mắc bệnh đau đầu nóng trán.

Trương Long nghe thế, không kìm được mở miệng nói: “Kim bồ khoái có thể đánh xe ngựa cùng ta”.

“Trương đại nhân, thuộc hạ cũng không biết đánh xe, nếu vô ý làm ngựa kinh sợ, cái mạng hèn này của thuộc hạ không đáng được nhắc đến, nhưng nếu có gì bất trắc xảy ra với đại nhân, thuộc hạ còn mặt mũi nào mà đi gặp Giang Đông phụ lão?! Không thể được không thể được!”

Triệu Hổ nghĩ ngợi một chút cũng nói: “Kim bồ khoái cũng có thể làm như lần trước, cùng ta cưỡi chung một con ngựa là được”.

“... Cái này...”

“Không ổn.”

Còn chưa đợi Kim Kiền mở miệng quyền chuyển từ chối, Triển Chiêu, người nãy giờ vẫn im lặng, đột nhiên cất tiếng trợ giúp Kim Kiền.

“Lần này đường xá xa xôi, một con ngựa chở hai người, sợ là khó có thể chịu được.”

“Lần trước từ Biện Lương đến Trần Châu, thuộc hạ và Kim Kiền cũng cưỡi chung một con ngựa...”, Triệu Hổ cất tiếng nhắc nhở.

Còn chưa nói xong thì đã bị ánh mắt sắc bén của Triển Chiêu quét qua.

Triệu Hổ nhất thời cả kinh, rụt đầu lại, nào dám nói tiếp nửa câu sau.

Công Tôn tiên sinh tỏ ra có chút khó xử: “Vây theo ý Triển hộ vệ thì nên làm thế nào?”.

Chỉ thấy đôi mắt của Triển Chiêu rũ xuống một lát, rồi đột nhiên xoay người lao vút ra khỏi cửa, chỉ chưa đầy nửa tuần trà sau đã dắt về... dắt về một con lừa “già” “rụng lông”.

Mọi người nhất thời tròn mắt đờ đẫn.

Chỉ thấy Triển Chiêu đặt dây cương lừa vào tay Kim Kiền, nghiêm sắc mặt nói: “Triển mỗ đi khắp Trần Châu, mới tìm thấy con lừa này. Nghe nói con lừa này đi rất chậm lại ổn định, tính khí cũng ôn hòa, vô cùng thích hợp để cưỡi, Kim bồ khoái thấy thế nào?”

Đi khắp Trần Châu?

Phi! Cái con lừa già rơi lông này sao nhìn thế nào cũng giống hệt con lừa già rụng lông của lão Hán sáng sáng đi mua cháo sớm dắt qua cửa nhà môn vậy.

Kim Kiền trầm mặc tiếp nhận dây cương, len lén ngẩng lên liếc nhìn đôi mắt đen láy nhưng lại ẩn chứa ánh sáng rực rỡ khó hiểu kia, lại nhìn vào thanh Cự Khuyết mà Triển Chiêu vô tình hơi lơ đãng, khóe miệng giật giật nói:

“Như vậy rất tốt, thuộc hạ đa tạ Triển đại nhân!”

Hức, Mao chủ tịch, lão nhân gia ngài khỏe chứ, hôm nay rốt cuộc tôi cũng được thể nghiệm cái tinh túy trong câu danh ngôn của ngài: “Hạng sung để ra chính quyền” rồi đó!

Cho nên, Kim Kiền vô cùng “tình nguyện” và “cam nguyện” cưỡi con “lừa quý giá” rụng mất lông do cái vị Nam Hiệp danh chấn giang hồ “rất rất cực khổ” mới tìm về được, gia nhập vào đội ngũ vi phục xuất hành của Bao đại nhân.

Đội ngũ vi hành của Bao đại nhân gồm một chiếc xe, hai con ngựa, một con lừa, vốn định thông thả mà đi, lại thêm Kim Kiền níu chân, thành ra lại càng “chậm chạp” di chuyển. Mặc dù ngựa cứ đi liên tục không nghỉ, nhưng khi đặt chân đến huyện thành cũng là lúc đèn đuốc mới lên.

Huyện này có tên Tây Hoa, thuộc sự quản lý của trấn Thảo Kiều, tuy các cửa tiệm phần thịnh nơi này không nằm trên tuyến đường tất yếu dẫn tới kinh thành nhưng người dân ở đây rất sung túc giàu có, mua bán tấp nập nhộn nhịp.

Đoàn người vào đến huyện thành liền tìm khách điểm nghỉ chân. May mà khách nhân qua lại huyện thành này không nhiều lắm, phòng trống còn dư dả, giá thuê cũng rất rẻ, mấy người đều được phân mỗi người một phòng, nghỉ ngơi một tối, một đêm này cũng an lành vô sự.

Hôm sau trời vừa hửng sáng, Kim Kiền đã bị Triệu Hổ ngủ cách vách kéo ra khỏi chăn, lôi tới phòng của Bao đại nhân dùng bữa sáng.

Vì phục xuất hành ở bên ngoài thì không cầu nệ những quy củ rườm rà phức tạp, trên đường đi tất cả đều ăn cơm cùng bàn với Bao đại nhân, việc này cũng trở thành chuyện bình thường.

Có may mắn được ngồi ăn cơm cùng bàn với khâm sai đại nhân, đó là chuyện vinh quang cỡ nào chứ, nhưng đáng tiếc Kim Kiền lại không nghĩ như vậy.

Không vì điều gì khác, chỉ vì vị khâm sai mặt đen này thực quá mức thanh liêm, không có dư tiền mà tiêu xài, mà cái vị sư gia “gậy trúc” làm “chủ chi” bên cạnh lại vô cùng vô cùng keo kiệt, thế nên một ngày ba bữa đều là cải trắng, đậu phụ, canh rau không người lái, đúng tiêu chuẩn thức ăn nhà chùa.

“Công Tôn tiên sinh, lát nữa bản phủ muốn đi dạo một vòng huyện Tây Hoa này, tiên sinh có nguyện ý đi cùng không?”, Bao đại nhân đặt bát đĩa xuống, nhìn sang vị sư gia bên cạnh hỏi.

Công Tôn tiên sinh gật đầu nói: “Học trò đương nhiên là đi cùng”.

Triển Chiêu, Trương Long, Triệu Hổ cũng đồng thời ôm quyền nói: “Thuộc hạ nguyện ý đi theo đại nhân”.

Bao đại nhân khẽ lắc đầu, vuốt râu nói: “Các người đây, bản phủ đã sớm nói rồi, xuất môn ở ngoài, không cần như vậy. Chẳng qua là dạo quanh huyện thành, hà tất phải rầm rộ, phô trương như thế? Bản phủ và Công Tôn tiên sinh cùng đi là được rồi”.

Triển Chiêu nghe vậy, lập tức ôm quyền nói: “Thuộc hạ chỉ lo nghĩ cho sự an toàn của đại nhân”.

“Triển hộ vệ...”, Bao đại nhân liếc nhìn thần thái khấn trương của người thanh niên trước mặt, cuối cùng không thể lay chuyển được, chỉ đành gật đầu nói, “Vậy thì nhờ Triển hộ vệ”.

Công Tôn tiên sinh thấy tình huống như thế cũng mỉm cười nói: “Lời của đại nhân cũng không phải không có lý. Lần này cải trang đi thăm thú ở bên ngoài, nếu cứ mỗi lần ra cửa đều rầm rộ tiền hô hậu ủng như vậy thì cái ngày thân phận khâm sai của đại nhân bị bại lộ sẽ không còn xa”, ngưng một chút, lại tiếp, “Chỉ bằng để Trương Long, Triệu Hổ đi mua mấy thứ rau quả tươi chuẩn bị dùng trên đường cũng tốt”.

“Công Tôn tiên sinh...”, trên khuôn mặt hai người Trương Long, Triệu Hổ lộ rõ vẻ khó xử cùng bối rối.

“Công Tôn tiên sinh”, Triển Chiêu ở bên cạnh đột nhiên mở miệng nói, “hai người Trương Long, Triệu Hổ đi theo Triển hộ vệ cùng bảo vệ đại nhân thì tốt hơn, về phần mua rau quả, nếu không ngại thì xin nhờ Kim bổ khoái”.

“Phụt... Khụ khụ...”, Kim Kiền đang cầm cút chan canh liền ngẩng phắt lên, nhìn thẳng vào Triển Chiêu.

Sặc, cái con mèo này lại nghĩ ra việc gì để hành hạ mình đây?

“Mấy tháng trước Triển hộ vệ từng có may mắn được chứng kiến cảnh Kim bổ khoái mặc cả rau ở chợ, có chút cảm khái đối với tài ứng đối lanh lẹ của Kim bổ khoái, lại càng cảm phục vạn phần với tâm tư miễn tiện của Kim bổ khoái. Nếu có thể mời Kim bổ khoái đi mua rau quả, nhất định sẽ giảm được một số ngân lượng đáng kể.”

Những lời này vừa nói ra, không chỉ Trương Long, Triệu Hổ gương mặt mang theo vẻ kinh ngạc, Công Tôn tiên sinh biểu cảm hàm chứa vẻ thú vị, mà ngay đến Bao đại nhân trước nay vốn thiết diện vô tư cũng lộ ra vài phần thích thú.

“Vậy ư? Bản phủ chưa từng nghe qua, Kim bổ khoái còn có bản lĩnh như vậy sao?”

“Khụ, cái này... đó là, Triển đại nhân quá khen rồi, chỉ là chút tài mọn, không đáng nhắc đến...”, Kim Kiên da đầu tê dại, cười khan nói.

“Kim bồ khoái không cần khiêm tốn như vậy. Nhắc đến bản lĩnh mặc cả của Kim bồ khoái, sợ là trước không ai địch nổi, sau không kẻ sánh bằng”, Triển Chiêu ở bên bổ sung thêm.

“Xin chỉ giáo cho?” Công Tôn tiên sinh liếc nhìn sắc mặt bỗng nhiên trắng bệch của Kim Kiên một cái, mỉm cười hỏi.

Triển Chiêu lắng lắng liếc Kim Kiên, tiếp tục:

“Kim bồ khoái có còn nhớ, khi đó Kim bồ khoái từng giải thích rất tâm đắc về nguyên do tại sao đại nhân mặt đen còn Công Tôn tiên sinh thì mặt lại trắng bóc...”

Đôi mắt nhỏ đột nhiên mở lớn, Kim Kiên cảm thấy khóe miệng giật giật không ngừng, chỉ có thể trừng mắt nhìn cái vị Ngự tiền hộ vệ, nghe nói vốn ôn hòa nho nhã, điềm tĩnh vững vàng tựa núi, phía trước đang nghiêm sắc mặt, dùng chất giọng nhẹ nhàng êm tai nói:

“Kim bồ khoái từng trước mặt chúng bách tính ở chợ nói rằng, đại nhân vì công vụ bận rộn không có thời gian rửa mặt nên mới khiến mặt đen xì; mà Công Tôn tiên sinh mặt trắng bóc, chính là vì đại nhân muốn tiết kiệm dầu thắp nên mới để tiên sinh dùng bột mì đắp lên mặt phản chiếu ánh trắng, nhờ đó mà phê duyệt xử lý công văn.”

“...”

Trong phòng một mảnh tĩnh lặng.

Công Tôn tiên sinh mặt đã trắng lại càng thêm trắng, Bao đại nhân mặt đã đen lại càng thêm đen, hai người Trương Long, Triệu Hổ khuôn mặt cũng đỏ bừng, cuối cùng không nhịn được, đồng thời nhảy lên hết như bị lửa đốt sau mông, vội vàng chấp tay thi lễ, tông cửa mà chạy.

Mới ra khỏi phòng, đã nghe thấy hai tràng cười bị đè nén không nhịn nổi vang lên.

Kim Kiên muốn khóc mà không có nước mắt, ngay cả ngẩng đầu nhìn sắc mặt Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh cũng không dám, chỉ đành âm thầm thăm hỏi ân cần mười tám đời tổ tông của Tiểu Miêu trong bụng, sau đó cố gắng đứng lên, hô: “Thuộc hạ đi mua rau quả!”.

Lời còn chưa dứt, đã để lại một đám bụi thoát khỏi hiện trường.

Chỉ thấy Triển Chiêu thần sắc không đổi, thông thả đứng lên, cung kính ôm quyền nói: “Thuộc hạ cáo lui trước, đại nhân quyết định xuất hành lúc nào chỉ cần gọi một tiếng, thuộc hạ lập tức đi theo”.

Nói rồi liền thẳng lưng, đỉnh đạc bước ra khỏi cửa.

Chỉ là khi đóng cửa lại, đôi môi mỏng cũng không khỏi khẽ nhếch lên cùng cặp mắt đen láy ẩn chứa nét cười.

Còn lại Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh mặt đối mặt nhìn nhau hồi lâu, cuối cùng không nhịn được, đưa tay lên che mặt mà cười.

“Khụ khụ... Đại... đại nhân, xin thứ cho học trò vô lễ... khụ khụ...”

“Ha ha ha ha... không sao, không sao, bản phủ đã lâu chưa từng cười như thế này rồi... Thỉnh thoảng như vậy, cũng hay...”

Qua một lúc sau...

“Công Tôn tiên sinh, Kim bồ khoái có chỗ nào đắc tội với Triển hộ vệ vậy?”

“Khụ, vì sao đại nhân lại hỏi như thế?”

“Bản phủ chỉ cảm thấy, trên đường đi, dường như Triển hộ vệ luôn làm khó Kim bồ khoái.”

“Đại nhân cảm thấy Triển hộ vệ làm khó Kim bồ khoái?”

“... Việc này, nếu nói là làm khó, thì không hẳn đúng, chỉ là...”

“Đại nhân thấy Triển hộ vệ của mấy ngày gần đây so với Triển hộ vệ của trước kia thế nào?”

“Tựa hồ như khôi phục lại vài phần tật xấu giang hồ... có điều thế cũng tốt, bình thời Triển hộ vệ luôn quá mức nghiêm khắc với bản thân, bản phủ nhìn mà đau lòng vô cùng. Hôm nay như thế này thì tốt rồi!”

“Nếu đã như thế, đại nhân hà tất phải lo lắng?”

“Khụ khụ, chỉ là bản phủ nhìn Kim bổ khoái... có chút không đành lòng mà thôi...”

“Đại nhân mặc dù luôn được xưng tụng là thiết diện, nhưng lòng lại ôm nỗi quan hoài thương xót chúng nhân, học trò cảm phục!”

“Tiên sinh quá khen rồi...”

“Đại nhân, thời gian không còn sớm nữa, xin đại nhân chuẩn bị để xuất hành.”

“Đúng, đúng, đúng, lập tức xuất hành.”

Cứ như thế, cho đến khi Bao đại nhân bước ra khỏi cửa, cũng chưa từng nhớ ra mình vừa lo lắng chuyện gì. Mà trên khuôn mặt nho nhã của Công Tôn tiên sinh phía sau, ý cười cũng chậm chậm dâng lên.

Huyện thành Tây Hoa tuy không lớn nhưng đường sá rất chỉnh tề sạch sẽ, các cửa tiệm thì ngay ngắn quy củ, dân chúng ai nấy đều ăn mặc gọn gàng, sáng sủa, so với kinh thành cũng chẳng kém là bao.

Mà trên chợ, mua bán tấp nập sầm uất, các thứ rau củ quả tươi ngon được bày bán, những tiểu thương buôn bán nhỏ không ngừng cất tiếng rao, không khí rất náo nhiệt.

Chỉ là lẫn trong đám người mua bán, có một kẻ, hành vi hoàn toàn khác với tất cả, đến chợ lại chẳng mua chẳng bán, cứ đi tới đi lui ở đầu con hẻm ngay cạnh chợ, co người ôm đầu, thở ngắn than dài. Đó chính là Kim Kiền, người vừa chạy trốn chết khỏi khách điểm:

“Nghĩ xem gần đây mình an phận thủ thường, không làm mấy chuyện lớn kinh thiên động địa, cũng chưa từng chòng ghẹo trai gái con nhà lành khuynh quốc khuynh thành, đối với Tiểu Miêu được người người trên giang hồ ngợi khen lại càng thêm tôn kính, hà cớ gì mà mấy ngày nay hôm nào Tiểu Miêu cũng túm lấy mình trêu chọc chứ? Không lẽ Nam hiệp, đường đường một nam tử thân cao bảy thước cũng có kỳ kinh nguyệt? Thực là quá mức quỷ dị!”

Ngưng một lát, Kim Kiền đột nhiên nhớ ra cái gì, chợt nhảy dựng, lôi từ trong người ra một túi tiền, vội vàng mở đôi mắt nhỏ lên nhìn tròng tròng vào trong túi, khuôn mặt liền biến sắc như nhà có đám kêu lên:

“My God! Bị Tiểu Miêu dọa, mình quên chưa lấy tiền từ chỗ Công Tôn tiên sinh đã chạy mất rồi, cũng không biết tiền mua trái cây có được thanh toán không nữa...”

Dứt lời, lại ngồi xồm xuống, đôi lông mày nhăn nhúm thành hai con sâu róm, thần sắc trầm hẳn xuống lẩm bẩm nói: “Chắc chắc, nhớ tới sắc mặt của Công Tôn Trúc Tử, sợ là chi phí mua bán hôm nay vô vọng, không cách nào được thanh toán rồi... Nghĩ mà xem mình tận tâm tận lực vào sinh ra tử quên ăn quên ngủ mới dành dụm được mấy văn tiền riêng, không lẽ cứ vậy mà cuốn theo gió bụi ư...”

“Này, tiểu tử!”

“Trời cao ơi, đất dày hỡi, chúa Jesus người ơi... hãy mở mắt ra mà trông...”

“Này này, gọi người đó, cái tên nhỏ thó ngồi xồm góc tường ấy!”

“Gọi cái gì mà gọi?! Không nhìn thấy tôi đang suy ngẫm đại kế dân sinh hả... Hử?!”

Kim Kiền đứng phắt dậy, trợn mắt nhìn về phía tiếng nói phát ra, đang định chửi ầm lên với cái tên không có mắt dám cắt đứt mạch suy nghĩ của mình, có điều vừa mới thốt ra miệng được nửa câu, liền nuốt ực trở vào.

Chỉ thấy cách Kim Kiền chưa đầy năm bước chân, là một gã vai hùm thân gấu vận trang phục giang hồ đang đứng, dáng người cao lớn, mặt mày dữ tợn, vẻ ác độc hung tàn ngập tràn, đôi mắt hình tam giác phát

ra hung quang; mà điều quan trọng, chính là bên hông gã giắt một thanh cương đao với vỏ đen sì, mới nhìn đã biết tuyệt đối không phải hạng lương thiện gì.

“Vị nhân huynh này, không biết có gì chỉ giáo?”, Kim Kiền hơi ngẩn ra, trong nháy mắt sắc mặt liền biến đổi, môi lập tức cong lên thành một nụ cười, ôm quyền hỏi.

Muốn đánh cũng tránh mặt cười, trước tiên cứ cười đã rồi nói.

“Thoạt nhìn rất lạ mắt, là người bên ngoài tới hả?”, gã đánh giá Kim Kiền trên dưới một phen, rồi liếc đôi mắt tam giác hỏi.

“Ôi, đúng...”, Kim Kiền chớp chớp mắt trả lời, lòng lại thầm buồn bực: Khẩu khí người này sao giống quan sai lắm vậy, chỉ là hình tượng này... thật tổn hại hình ảnh của nhân viên nhà nước thời cổ đại quá đi.

“Tới huyện Tây Hoa làm cái gì?”

“Cái này, chỉ là đi ngang qua thôi... Ha ha...”. Làm cái khỉ khô nhà người ấy!

“Ngồi ở đâu chợ làm gì?”

“Hả? Mua đồ ăn, mua đồ ăn...” Kim Kiền thực có chút khó hiểu khi bị gặng hỏi thế này, nhưng ở đây lạ nước lạ cái, lại không biết chắc thân phận người này, chỉ đành trả lời qua loa ứng phó.

Gã đó tiến lên vài bước, đôi mắt tam giác đánh giá Kim Kiền từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên mấy bận, mãi đến khi vẻ tươi cười trên khuôn mặt của Kim Kiền sắp không giữ nổi nữa, mới nói:

“Vậy còn không mau đi đi? Đừng ngồi ở đây cản đường!”

“Hơ... Vâng, đi liền...”

Kim Kiền nghiêng đầu gỡ gỡ tóc, miệng vâng dạ trả lời, y theo lời mà xoay người đi vào chợ, nhưng trong đầu lại có một loại cảm giác rất không bình thường.

Thần sắc cái gã phía sau lưng trọng liếc nhìn bóng lưng Kim Kiền một cái, rồi cũng xoay người rời đi.

Chỉ thấy chợ của huyện thành Tây Hoa này tuy không lớn, nhưng các loại hoa quả rau củ nào cũng có, tươi ngon đẹp mắt, tiếng rao tiếng người buôn kẻ bán huyền ảo âm ỉ, không khỏi khiến cho Kim Kiền nhớ đến những ngày tháng huy hoàng đi mua bán nơi phố thị Đông Kinh Biện Lương, lòng nhất thời trào dâng một thứ tình cảm hoài niệm khôn tả.

Những tháng ngày rực rỡ hiện lên rõ mồn một trước mắt, thoáng cái một luồng không khí, sự hưng phấn, cảm giác mê say sôi nổi dâng trào trong lồng ngực, Kim Kiền hít sâu một hơi, xắn tay áo, đôi mắt nhỏ long lên, liền tiến ngay đến chỗ tiểu thương gần nhất.

“Đại thúc, lê của thúc bán thế nào?”

Vị đại thúc bán lê này mắt không buồn ngược lên, lạnh nhạt thốt ra một câu: “Mười văn tiền một quả”.

“Hả... Thúc nói gì?!” , đôi mắt nhỏ của Kim Kiền tròn tròn, kinh ngạc đến mức dưới chân lão đảo, “Mười văn tiền một quả? Đại thúc, chỉ bằng thúc đi cướp tiền trang cho rồi, nói đùa cũng đừng nói như thế chứ?!”.

“Ai nói đùa với cậu?”

Kim Kiền chớp chớp mắt, thầm nghĩ: Chắc chắc, thời gian trước giá lê của cả Đông Kinh Biện Lương còn không quá mười văn tiền ba cân, vậy mà mới chưa đầy mấy tháng, sao giá cả lại phi vọt lên đến mức này? Lạm phát chăng? Hay khủng hoảng kinh tế? Hay là quan hệ ngoại giao hai nước Tống Liêu trở nên căng thẳng?

“Khụ khụ, đại thúc, lê của thúc hình như hơi đắt rồi?”

“Đắt?! Giá của tôi coi như còn rẻ đó, nếu không cậu đi hỏi những chỗ khác xem!”

“Không bớt chút nào ư?”

“Một văn tiền cũng không bớt!”

“Thật sự là không bớt sao?”

“Nửa vắn tiền cũng không thể thiếu!”

“Được, đại thúc, thúc thật có cốt khí!”

Kim Kiền nhăn mặt xoay người rời đi.

Hừ, chỉ bằng cái danh hiệu “Khai Phong đệ nhất đim giá”, hôm nay nếu không thể đem vật giá ở chợ này giảm xuống ba phần, thì chữ “Kim” này sẽ viết ngược!

Hai tuần hương sau....

“Tục ngữ nói: Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân! Thế sự vô thường, vật giá khó lường! Đừng nói đem chữ “Kim” viết ngược, sợ là viết ngang cũng còn khó ấy chứ...”

Kim Kiền ngẩn ngơ đứng ở cuối chợ, tóc tai tán loạn, sắc mặt xanh mét, nhìn dân chúng lũ lượt qua qua lại lại, đột nhiên dâng lên thứ cảm giác vật đổi sao dời, lạ lẫm vô ngần.

Trải qua mấy phen khấu chiến dữ dội tới mức trời u đất ám, ngay cả lưỡi cũng mòn đi mất một nửa, mà giá cả thì đến nửa vắn tiền cũng chẳng giảm được.

Đưa tay sờ vào túi tiền vốn không lấy gì làm nhiều nhận trong lòng, Kim Kiền đột nhiên thấy tim buốt nhói.

Mất hết hy vọng, đau thấu tâm can cũng chỉ đến thế này mà thôi....

Tiền riêng tổng cộng chưa đầy năm mươi vắn, cũng chỉ mua được bốn quả rươi lê, trừ mình ra, thì mỗi người đến một quả lê cũng chẳng đủ mà chia.

Lão Bao à, tiền lương, tiền thưởng, ba phúc lợi xã hội[1] của tôi có nên tăng không?!

[1] Ba phúc lợi xã hội ở đây gồm có: bảo hiểm y tế, bảo hiểm hưu trí, bảo hiểm thất nghiệp.

“Haizzz...”, Kim Kiền thở dài cái thượt, hai mắt đại ra đảo qua đảo lại trong chợ, đột nhiên, trong đôi mắt nhỏ lóe lên một tia sáng, chỉ thấy Kim Kiền điểm mũi chân, tung mình lên đến trước một sọt hàng cách chợ hơn một trượng.

“Này này, tiểu ca, lê này huynh bán thế nào... đấy?”

Giọng nói mắc lại trong cổ, đôi mắt nhỏ của Kim Kiền tròn tròn lên, ngẩn ngơ nhìn cái người bán lê trước mặt, trong lòng bất giác vang lên một câu thế này: Tây Thi trái cây ư?!

Chỉ thấy thiếu niên trước mắt này, tuổi khoảng mười sáu mười bảy, thân hình cao gầy, vận nông phục giản dị, đai lưng vải thô quấn quanh eo nhỏ, tóc đen huyền, đôi lông mày như vẽ, hai mắt long lanh ngập nước, môi đỏ tựa anh đào. Nếu phần ngực không bằng phẳng, yết hầu không nhô lên, thì Kim Kiền cơ hồ hoài nghi vị thiếu niên trước mặt đây chính là một cô gái mặc nam trang.

“Khách quan muốn mua lê?”, hiển nhiên là thiếu niên này bị Kim Kiền đột nhiên xuất hiện dọa cho hoảng sợ, qua một lát mới mở miệng hỏi.

“À... đúng, mua lê, bao nhiêu tiền?!”

May mà Kim Kiền vẫn thường được sắc đẹp tuyệt đỉnh của Tiểu Miêu rèn luyện, hun đúc, cho nên chỉ chưa đầy mấy giây liền ổn định lại tâm thần, phần chấn vô cùng, nghiêm sắc mặt hỏi.

“Mười vắn tiền ba cân”, thiếu niên trả lời.

“Ừm hả?!” , mí mắt Kim Kiền run lên, bỗng nhiên cao giọng, “Huynh nói bao nhiêu tiền?!”.

Dường như vẻ mặt của Kim Kiền quá mức đặc sắc, thiếu niên không khỏi mỉm cười một cái đáp: “Mười vắn tiền ba cân”.

Kim Kiền bỗng có cảm giác trước mắt ánh hào quang toả vạn trượng, khí lạnh rọi khắp:

Thánh mẫu Maria! Thiếu niên này nhất định là Tán tài đồng tử mà Thượng đế phái xuống!

“Bớt nói nhảm đi! Cân cho tôi hai cân trước!” Kim Kiền hai tay chống nạnh khí thế nuốt sơn hạ ra lệnh.

Đôi lông mi dài của thiếu niên chớp lên chớp xuống mấy lần, mới hoàn hồn lại, vội vàng cúi đầu nhặt lê trong giỏ đặt lên cân.

“Hai cân, khách quan, của ngài đây...”

“Khoan đã!” Một giọng nói bất thiện quát lên bên tai, một bàn tay to đột nhiên giơ ra chắn giữa hai người, làm cho số lê Kim Kiên sắp cầm bị rơi xuống đất.

Kim Kiên nhất thời tức giận, quay đầu chửi ầm lên: “Là tên khốn nào không có mắt, dám quấy rối ông đây mua đồ?! Có phải là rảnh quá nên ngứa mình... hơ?”

Đến khi nhìn rõ người trước mặt, Kim Kiên liền sửng sốt.

Mất tam giác, râu quai nón... đây chẳng phải là cái gã vừa mới đụng độ ở chợ sao?

Mà bên cạnh gã đó, còn hơn chục tên vũ phu cũng ăn mặc y chang thế, vẻ mặt rất chi là bất thiện.

“Hừ hừ, để ta xem cái tên ăn gan hùm mật gấu nào dám đến đây mua đồ?! Thì ra là người, tên tiểu tử thói từ bên ngoài tới!”, gã mất tam giác trừng lên, cười lạnh nói.

Hả?!

Kim Kiên chớp chớp mắt mấy lần, nhìn mấy tên vũ phu sắc mặt sầm sì trước mặt, không khỏi quay đầu nhìn sang thiếu niên bán lê đứng bên cạnh.

Vừa quay sang nhìn Kim Kiên liền kinh ngạc đứng nguyên tại chỗ.

Chỉ thấy thiếu niên nọ cau đôi mày dài, đôi mắt long lanh nước đầy phẫn nộ, sắc mặt đen đi quá nửa, thân hình nhỏ gầy cứng ngắc.

Gì... Biến thân thành Thiên thần sa ngã rồi sao?!

“Phạm Dung Hoa, lá gan người cũng chẳng nhỏ đâu nhỉ, không giao ra ‘phí hợp chợ’ mà dám đến chỗ này bán hàng ư? Có phải mấy ngày trước ông đây dạy dỗ người quá nhẹ nhàng không?”

Gã hung hăng đẩy Kim Kiên qua một bên, dẫn mấy tên thủ hạ đi thẳng tới sọt hoa quả, trừng mắt nhìn thiếu niên nọ quát lớn.

“Ta chưa từng vào chợ buôn bán, vì sao phải nộp ‘phí hợp chợ’?”, thiếu niên tên Phạm Dung Hoa ngược đôi mắt long lanh trong trẻo lên nhìn thẳng vào mấy người trước mặt rành rọt hỏi lại.

“Ha ha, chưa từng vào chợ?! Tiểu tử, người chó có cho rằng cách vài thước như vậy thì có thể trốn không nộp ‘phí hợp chợ’ nhé?! Nói cho người biết, cả huyện Tây Hoa này chỗ nào cũng là địa bàn của Quách gia, chỉ cần người buôn bán trong huyện Tây Hoa này, thì ‘phí hợp chợ’ một văn tiền cũng không thể thiếu!”

“Người...!” Phạm Dung Hoa sắc mặt tái đi, đôi môi đỏ mím chặt lại thành một đường chỉ.

“Hừ! Không lằng nhằng nữa! Các huynh đệ, đập phá cho ta!”, gã cười lạnh một tiếng hô lên một cái, mấy tên sau lưng liền xông lên phía trước, đá Dung Hoa ra rồi giơ chân đạp vào sọt lê.

“Không được!” Chỉ thấy Phạm Dung Hoa rạp người xuống, ôm sọt lê bảo vệ trước ngực, nhất thời vô số bàn chân đá vào tấm lưng nhỏ gầy của cậu thiếu niên.

“Người, cái tên tiểu tử thói này!”

Gã cầm đầu ánh mắt chợt biến hoá, rút thanh cương đao bên hông ra, hàn quang loé lên, lưỡi đao nhắm thẳng vào khuôn mặt trắng nõn của Phạm Dung Hoa mà vạch tới.

Nói thì chậm, khi đó xảy ra rất nhanh, chỉ thấy gió rít lên trước mặt, thanh cương đao trong tay gã kia bỗng nhiên bị ghìm lại. Định thần nhìn kỹ, thì thấy một thiếu niên gầy yếu chẳng biết xuất hiện trước mắt từ lúc nào, hai tay giữ chặt lấy chuôi đao, không cho lưỡi đao kia hạ xuống nửa phần.

Đó chính là Kim Kiên, thiếu niên từ bên ngoài đến ban nãy mua lê.

Tất cả đều sửng sốt.

Chỉ thấy Kim Kiền nặn ra vẻ tươi cười nói: “Mấy vị đại ca, chuyện gì cũng có thể thương lượng được, hà tất phải động đao thương chứ, làm tổn thương đến hoà khí...”.

Nhưng lòng lại thầm kêu khổ.

Sặc, chẳng qua chỉ ra ngoài mua có mấy cân lê thôi cũng đụng phải bọn xã hội đen thu phí bảo kê, đúng thật là ngày giờ bất lợi, việc xấu đầy cửa... Haizzz, có điều một thanh niên năm tốt[2] thiện lương, hiền lành, nhân hậu, quên mình vì người như mình đây, sao có thể giương mắt nhìn một mỹ thiếu niên... khụ khụ... à là một người dân lương thiện bị bọn xã hội đen hạ độc thủ! Hành vi đáng khinh như thế đường đường một người hiện đại như mình sao có thể làm đây?! Huống hồ mấy cái tên xã hội đen tép riu này, mình chỉ cần tuý tiện ném ra vài viên đạn khói là có thể dễ dàng đối phó...

[2] Thanh niên năm tốt chính là học tập tốt, tư tưởng tốt, công tác tốt, kỷ luật tốt, tác phong tốt.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền liền lén thò một tay vào trong người sợ soạng...

Gì

Hơ?!

Ha!!

Ha ha ha... Khụ khụ...

Mới rồi vội vàng ra cửa hình như quên mang túi thuốc theo rồi..

43. Q.3 - Chương 2

Ngự Miêu tương trợ mà thoát hiểm,

họ Quách hành ác chọc thiên uy.

Cái gọi là “anh hùng cứu mỹ nhân”, kết cục tám chín phần chính là trai tài gái sắc, nhân duyên trời định, thành giai thoại giang hồ, lưu truyền một thời.

Nhưng tiết mục lãng mạn kinh điển loại này đụng tới Kim Kiền, lại chỉ có thể dùng hai chữ “thê thảm” để hình dung.

Một cánh tay chặn tay cầm đao của gã cao lớn như gấu trước mặt, tay kia thò vào trong áo sờ soạng hồi lâu không có kết quả, lúc này tâm tình Kim Kiền chỉ có thể dùng một câu để biểu đạt:

Đã nghèo còn mắc cái eo, nhà đương đột nát đang đêm mưa rào, khổ ghê phía trước đụng “Mèo”, sau lưng thợ giặt làm sao bây giờ... Đúng là xui tận mạng mà!

“Khụ khụ... vị, vị anh hùng đại ca này... cái đó, hôm nay tiết trời tốt thật...”

Mồ hôi lạnh tuôn đầy đầu, miệng thì ú ớ hồi lâu, Kim Kiền cũng chỉ có thể miễn cưỡng nặn ra mấy câu bắt chuyện kiểu “dở hơi ngớ ngẩn” để làm dịu bớt bầu không khí căng thẳng, chẳng ngờ hiệu quả lại khá được.

Cái gã bị giữ tay gân xanh trên trán nổi lên phập phù, hung hăng trừng mắt nhìn thiếu niên gầy nhỏ trước mặt, vẻ hung tàn hiện rõ qua tiếng quát:

“Tiểu tử thôi, ngươi là cái cọng hành nào mà dám diễu võ dương oai trước mặt ông đây, không muốn sống nữa hả?!”

Nói rồi, cánh tay vung lên, hất Kim Kiền liêu xiêu ra một bên, thanh đao giơ lên, bổ về phía Kim Kiền.

Mắt thấy hàn quang chợt lóe, gió rít lên, Kim Kiền chỉ cảm thấy có làn sóng dội lại trong đầu, da bụng co giật, đôi mắt nhỏ híp lại, nghiêm sắc mặt, đột nhiên quát lên: “Khoan đã!!!”.

Cái gọi là “gần mực thì đen, gần đèn thì rạng”, tiếng quát này của Kim Kiền, đúng thật có vài phần chân truyền của Bao đại nhân vỗ bàn trên công đường, lập tức khiến cho mấy kẻ hung ác kia dừng ngay tại chỗ.

Chỉ thấy đôi mắt nhỏ của Kim Kiền long lên, nhìn trừng trừng vào cương đao trước mặt, thân hình thẳng tắp, vung tay một cái, khí phách hiên ngang lăm liệt như đang bàn chuyện quốc gia đại sự mà nói:

“Vị anh hùng này, ta cũng hiểu được gần đây kiếm sống thật không dễ dàng gì, nhưng việc sách nhiễu, uy hiếp đe dọa thu phí bảo hộ buôn bán thực chẳng có tiền đồ gì. Xem vị anh hùng ngài cũng đoan chính, sừng sững như cây ngọc đón gió, bản lĩnh giỏi giang, sao lại để mai một đi thế này?! Cái gọi là nam nhi chí ở bốn phương, vì quốc gia vì dân chúng, bằng vào thân thủ của anh hùng, sao phải lo đến chuyện không thể rạng danh giang hồ, uy chấn bốn phương. Đại ca, nếu huynh có thể bỏ tà theo chính, vì sự yên bình của giang hồ, vì sự hài hòa của Đại Tống mà cống hiến sức lực một phen, ngày sau tất sẽ lưu danh muôn thuở, để lại tiếng thơm ngàn đời!”

Một tràng lời lẽ này vừa thốt ra, mấy tên hung đồ kia đều kinh ngạc sửng sốt, đến cả Phạm Dung Hoa cũng ngạc nhiên, chỉ có Kim Kiền cảm giác khổ sở trong lòng lại lan tràn:

Chắc chắn, không ngờ mình đường đường một người hiện đại, mà nay lưu lạc đến phải vỗ mông nịnh bợ mấy tên xã hội đen cổ đại để giữ mạng, thật là “thời thế tạo anh hùng”...

“Tiểu tử, ngươi là ai?”, gã kia tái mặt hỏi, thanh Khoát diệp đại đao trong tay cũng hạ xuống vài phần.

“Anh hùng, ta chẳng qua chỉ là một nhân vật nhỏ, tiện danh không đáng được nhắc đến, không đáng được nhắc đến...”, cơ thịt trên khóe môi Kim Kiền run run, nỗ lực lắm mới kéo lên được một nụ cười mỉm thâm sâu khó dò nói.

Gã kia nghe vậy, tỉ mỉ đánh giá Kim Kiền hồi lâu, lại thấy Kim Kiền mang dáng vẻ như đã lường trước được mọi việc, lòng không khỏi có chút cân nhắc.

Tên thủ hạ bên cạnh thấy thế, bước lên mấy bước, ghé tai gã kia thấp giọng nói: “Đại ca, đệ thấy tên tiểu tử này khinh công quỷ dị, miệng lưỡi xảo quyệt, tuyệt không phải hạng tốt lành gì. Hơn nữa Quách gia đã dặn dò, mấy ngày tới khâm sai phụng chỉ xuất tuần sẽ tới huyện Tây Hoa, những ngày này thực không nên gây chuyện, đệ thấy, chúng ta thêm một chuyện chi bằng bớt đi một việc! “.

Gã cầm đầu nghe vậy, mặc dù có chút không cam lòng nhưng cũng khẽ gật đầu, nhìn Kim Kiền một cái, nói: “Tiểu tử, ta thấy ngươi xuất ngôn bất phạm, công phu cũng không tệ, nghĩ ắt cũng có vài phần danh tiếng trên giang hồ, ông đây hôm nay nể mặt, tha cho ngươi một con đường sống!”.

Kim Kiền nghe vậy, cảm thấy như được đại xá, lập tức hai mắt phát sáng nặn ra vẻ mặt tươi cười nói: “Vị anh hùng này, quả nhiên khoan dung độ lượng, ta xin tạ ơn trước”, nói rồi, chắp tay ôm quyền, mũi chân khễ điểm, vi vu một cái đã lướt xa hơn một trượng.

Đang lúc mọi người cho rằng người này sẽ phi vội đi, nhưng thấy thân hình Kim Kiền đột nhiên khựng lại, bóng lưng thẳng tắp cứng nhắc mấy giây, sau đó quay người, chỉ hai bước liền lộn trở lại, khuôn mặt trưng ra một nụ cười nịnh nọt nói: “Xin lỗi, xin lỗi, ta quên đồ... ha ha...”.

Mọi người đều ngơ ngác không hiểu.

Chỉ thấy Kim Kiền vội vã khom người xuống, dùng tốc độ nhanh đến mức không nhìn thấy rõ nhất những quả lê nằm lăn lóc trên đất vào lòng, vừa ôm vừa nhặt, cho đến khi tới bên cạnh Phạm Dung Hoa, mới hơi ngẩng đầu lên, nhướn mày trừng mắt nhìn Phạm Dung Hoa, con người đảo liên tục, cơ thịt trên mặt nhấp nhô lên xuống trái phải ra hiệu.

Phạm Dung Hoa thoáng sửng sốt, sau liền hiểu rõ, lòng không khỏi cảm động, vội vàng chớp chớp mắt.

Kim Kiền bắt giác cảm thấy hoa mắt, lập tức lệ nóng rưng rưng, lòng thâm cảm khái:

Chắc chắn, mỹ thiếu niên sao mà lại giỏi đoán ý người khác thế cơ chứ, mình chẳng qua chỉ tùy tiện ra hiệu bằng mắt một cái, đã có thể lý giải được tinh thần hiển dương vĩ đại của mình ngay được, hơn hẳn Tiểu Miêu bụng dạ rối rắm khó lường kia. Trước mặt mình đây chính là thiên sứ thuần khiết vô địch hạ phàm, thật không uổng công mình mạo hiểm tính mạng mà quay lại làm “anh hùng cứu mỹ nhân”.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền càng tập trung tinh thần, hạ quyết tâm, cầm chắc quả lê trong tay, đứng thẳng người dậy, vung mạnh cánh tay lên ném đi, miệng thì hô to: “Có ám khí!”.

Đúng lúc mấy gã kia cảm thấy mù mờ vì hành động của Kim Kiền nên nào có ngờ tới Kim Kiền làm như vậy, vì thế khi nghe Kim Kiền hô “Có ám khí!”, lại thấy một vật đen sì xé gió lao đến, cũng không suy xét kỹ càng, lập tức nghiêng mình tránh né, đợi đến khi hoàn hồn lại mới phát hiện cái gọi là ám khí chẳng qua chỉ là mấy quả lê, lại ngẩng đầu lên thì thấy thiếu niên gầy nhỏ nọ đã kéo Phạm Dung Hoa chạy trốn rất xa rồi, trong không trung còn lảng đảng truyền tới câu thể này:

“Này! Sao huynh chạy chậm thế hả...”

“Tiểu tử thôi, dám đùa bọn chúng ta!!!”

Mấy tên lỗ mãng ngu ngốc kia nhất thời tức giận, lập tức vác cương đao lên đuổi theo.

“Mụ nội nó, còn không đứng lại!!!”

“Tiểu tử thôi, người không muốn sống nữa hả?!”

Kim Kiền thân không có nửa phần nội lực, khinh công thoát thân không cách nào sử dụng trong một thời gian dài, tự bảo vệ mình thì có thể, chỉ là lúc này lại còn kéo theo một người chạy trốn chết, thực là tấm lòng có dư mà thực lực chẳng đủ, chạy ở phía trước cực khổ vạn phần, cảm thấy đau sốc hông sắp mất mạng tới nơi.

Phạm Dung Hoa là bách tính bình thường, chẳng may có chút nền tảng công phu, cước bộ nào có thể sánh với Kim Kiền, càng chạy càng thở dốc chịu không thấu, lại nghe thấy tiếng bước chân, tiếng la hét của mấy gã hung ác phía sau sắp tới gần, càng cảm thấy vô vọng, bất giác ra quyết định, nói: “Khách, khách quan, ngài chạy đi... không cần phải lo cho tôi...”, vừa nói vừa muốn rút phần cổ tay đang bị Kim Kiền nắm chặt ra.

Chẳng ngờ tay Kim Kiền lại y như vôi bạch tuột nắm rất chặt, bất luận là dùng bao nhiêu sức cũng chẳng thể rút ra nổi.

“Khách, khách quan, ngài trước hãy...”, tai nghe tiếng bước chân sau lưng càng gần, Phạm Dung Hoa càng nôn nóng, lực tay cũng mạnh hơn, tiếng nói cũng gấp gấp hơn.

Nhưng lực nắm chặt tay Phạm Dung Hoa lại chẳng mấy may suy giảm nửa phần.

“Câm miệng...”, người chạy phía trước hào hển quảng lại một câu.

Nhìn thấy thiếu niên gầy yếu phía trước bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp tóc, lại thấy cánh tay nhỏ bé nắm chặt lấy cổ tay mình, Phạm Dung Hoa trong lòng vừa kính phục vừa xót xa:

Không quen không biết vẫn sẵn sàng rút đao tương trợ, người này còn chưa qua tuổi thiếu niên, lại trọng nghĩa đến như thế, chắc chắn thiếu niên anh hùng mà người người trên giang hồ vẫn xưng tụng chỉ đến thế này...

Đáng tiếc Phạm Dung Hoa chỉ lo cảm động, không nghe rõ Kim Kiền thở hổn hển thốt ra nửa câu sau: “Tôi cũng muốn buông tay ra lắm...”.

Thế nhưng mỹ sắc trước mặt, tay không nghe lệnh của đại não á á á á...

Mình hận loại bản năng này aaaaaa...

“Tiểu tử thôi, xem người bây giờ chạy đi đằng nào!”

Ngay lúc Kim Kiền còn đang khổ chiến giữa lý trí và bản năng, đột nhiên nghe một tiếng quát như sấm rền vang lên trên đỉnh đầu, ngẩng lên thì thấy một gã cơ bắp cuộn cuộn lộn người trên không, nhảy tới phía trước mình, lại nhìn bốn phía xung quanh, hai người họ đã bị mấy tên hung ác kia bao vây.

Hai người Kim, Phạm đều thót tim, sắc mặt trắng bệch kinh hoàng đứng nguyên tại chỗ.

Phạm Dung Hoa nhìn Kim Kiền một cái, lòng thầm chua xót:

Thiếu niên anh hùng như vậy, mà nay lại vì mình...

Kim Kiền nhìn mỹ thiếu niên bên cạnh, lòng cũng thốt lên một câu:

Chết dưới khóm mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu... Ặc ặc, chưa biết có chết hay không mà sao đầu cứ nhảy ra câu thoại này?! Điềm xấu vô cùng!

Gã râu quai nón cầm đầu nhảy một cái, chớp mắt đã đến trước mặt Kim Kiền, cười ác độc nói: “Hay cho tên tiểu tử thói nhà người, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, giờ ta xem ngươi còn chạy đi đằng nào?!”.

Mấy tên lâu la phía sau cũng hét lên: “Đại ca, đừng nói nhiều với chúng nữa, hãy cho hai tên tiểu tử thói này ném mùi lợi hại!”.

Gã râu quai nón cười lạnh, vút một cái giơ cương đao lên, nhắm thẳng người Kim Kiền bổ xuống.

“Không được!”, Phạm Dung Hoa lao lên một bước, chắn trước thanh đao, đem Kim Kiền bảo vệ phía sau.

Kim Kiền kinh hãi trong lòng, mắt thấy lưỡi đao sáng loáng sắp vung xuống da thịt mịn màng trơn bóng của Phạm Dung Hoa, nhất thời đại não chết lặng, ma xui quỷ khiến thế nào Kim Kiền lại kéo Phạm Dung Hoa ra sau lưng, giơ tay lên, định dùng cánh tay để đỡ một đao này.

Viu...

Keng! Keng keng keng keng!

Một âm thanh xé gió vang lên, tiếp theo lại nghe thấy tiếng động lớn hơn, chỉ thấy mấy thanh Khoát diệt trường đao trong tay những tên hung ác kia nhất tề bị gãy làm hai, đồng loạt rơi xuống đất.

Mà những tên hung ác thô lậu kia, đầu tiên là ngây ra, lát sau không hèn mà cùng nhìn quanh bốn phía, nhất thời mặt cắt không còn giọt máu, cả người run lẩy bẩy.

“Có, có có có có có ma aaaaaaa!!!”

“Ma á á á!!!”

“Á á á á á!!!”

Không biết tên nào hét lớn đầu tiên, mấy tên còn lại đều bị dọa tới mức tè ra quần, quăng nửa đoạn đao trong tay đi, chạy trốn toán loạn như ong vỡ tổ, biến mất sạch sẽ không còn một mống.

Gì thế?!

Còn lại hai người Phạm Dung Hoa và Kim Kiền trợn tròn mắt ngu mặt đứng nguyên tại chỗ.

Lát sau...

“Này... tiểu ca bán hoa quả, huynh có cảm thấy hôm nay gió hơi lạnh không...”, rõ ràng mặt trời rực rỡ chiếu rọi trên cao, nhưng Kim Kiền lại thấy sống lưng lạnh toát, không khỏi mở miệng hỏi.

Phạm Dung Hoa bên cạnh khó hiểu, nhìn Kim Kiền một cái, ngơ ngác lắc lắc đầu.

“Sao tôi cảm thấy có cơn gió lạnh...”, Kim Kiền rụt rụt cổ tiếp tục nhỏ giọng nói.

“... Khách, khách quan, ngài, sau lưng ngài...”, khuôn mặt trắng mịn của Phạm Dung Hoa hơi biến sắc, đôi con ngươi ngập nước nhìn chằm chằm vào phía sau Kim Kiền lắp bắp nói.

Một dự cảm không lành rất quen thuộc bỗng nổi lên, Kim Kiền chậm chậm xoay người, định thần nhìn kỹ, nhất thời da mặt không khống chế được nhăn nhúm lại.

Người đứng trước mặt, thân tựa cây tùng, áo lam tung bay trong gió, mi mày sáng ngời như trăng chiếu rọi, đôi con ngươi đen láy giấu ngàn tinh tú, khuôn mặt tuấn lãng bất phàm, nhưng sâu trong đôi mắt lấp lánh kia lại ẩn chứa băng tuyết ngàn năm, hàn khí bức người.

“Triển... Triển Triển Triển... tiểu nhân, ơ... vừa rồi tạ đại nhân cứu...”, khóe miệng giật giật hồi lâu, Kim Kiền cũng không thể thốt ra được một câu hoàn chỉnh.

Đôi mắt đen láy đầy kiên định đánh giá Kim Kiên một lượt, chất giọng lúc bình thường rất dễ nghe giờ đây lại có chút chói tai: “Rút đao tương trợ, xả thân vì người...”

“Cái, cái đó tạ đại nhân khen ngợi...”

“Kim huynh quả nhiên là bản sắc anh hùng!”

Kim, Kim Kim Kim huynh?!

Chuông báo động trong đầu réo vang, một giọt mồ hôi lạnh cực lớn lăn từ trên trán Kim Kiên xuống.

Hình như mỗi lần nghe thấy kiểu xưng hô này, đều không có chuyện gì tốt.

Cả người rụt lại, Kim Kiên liền cúi đầu rũ mắt, cơ hồ co rúm thành một đồng tử mình kiểm điểm.

Ai, con mèo này gần đây tính khí rất cổ quái, hỷ nộ vô thường, khó mà nắm bắt được, lúc này chẳng biết vì sao tâm tình lại khó chịu thế. Để đảm bảo an toàn, mình nên nhận sai trước thì hơn!

Im lặng hồi lâu...

“...”

Hàng mi dài khê chớp, làn môi mỏng hơi mím, băng tuyết trong đôi mắt đen lấp lánh dần tan vài phần, đảo mắt một cái, người trước mặt khôi phục lại vẻ nho nhã trầm ổn, trở thành Nam Hiệp tính khí ôn hòa mà giang hồ xưng tụng.

“Không biết vị này là?”, Triển Chiêu chuyển đề tài, đột nhiên hướng Phạm Dung Hoa hỏi.

Lúc này Phạm Dung Hoa mới hoàn hồn, luống cuống sửa sang lại y phục, vội vàng ôm quyền đáp: “Tại hạ Phạm Dung Hoa, không biết các hạ là...”

Triển Chiêu khê gật đầu, ánh mắt hướng sang Kim Kiên.

“A, a, đây, đây là bảo tiêu của lão gia nhà tôi... à, là thị vệ, thị vệ đại nhân...”, Kim Kiên lập tức hoàn hồn, cấp tốc tiếp lời đáp.

“Thì ra là thị vệ đại nhân, Dung Hoa có lễ”, Phạm Dung Hoa ôm quyền thi lễ, ngưng một chút, rồi đột nhiên quay sang Kim Kiên, khom người quỳ xuống, chính trực nói: “Lần này đa tạ ân công tương cứu, đại ơn đại đức này Phạm Dung Hoa suốt đời không quên!”

Kim Kiên cả kinh, vội bước lên cúi người nâng Phạm Dung Hoa lên: “Quỳ, quỳ quỳ thì không cần đâu... Không phải, cái đó, đừng khách khí... chuyện nhỏ... mà!”

Tiếng lộp bộp đột nhiên dừng bật, nháy mắt thế giới bỗng trở nên yên tĩnh không một tiếng động.

Kim Kiên hai tay đỡ hai cánh tay Phạm Dung Hoa, đôi mắt nhỏ banh lớn, miệng há ra, nhìn chăm chăm vào thiếu niên cao hơn mình nửa cái đầu, ngẩn ngơ ngay tại chỗ.

Thiếu niên trước mắt chau đôi mày đẹp như vẽ, hai con mắt sáng rực bình tĩnh nhìn mình.

Một viên đạn mỹ sắc bắn tới, làm Kim Kiên rúng động, trình độ văn học trực tiếp phi thăng.

Mi mày như ngọc, mắt ẩn tinh vân, có chàng thiếu niên mỹ lệ vô song...

“Kim Kiên!”

Đột nhiên, một giọng nói lạnh lẽo hết như viên đạn băng tập kích tới, nổ tung, lập tức đem ba hồn bảy vía đang bay lượn tung tăng bốn xung quanh của Kim Kiên trở về.

Lục phủ ngũ tạng không khỏi giật nảy kinh hãi, theo trực giác Kim Kiên vội buông hai tay Phạm Dung Hoa ra, lạch bạch lùi về sau hai bước, xoay tít một vòng quay người lại, thoát cái đã tươi cười ôm quyền nói với người bên cạnh:

“Đại nhân có gì sai bảo?!”

Cầm giác lạnh buốt thấu xương quanh người đột nhiên tiêu biến, giọng nói sang sảng quen thuộc liên vang lên:

“... Vì sao lại chặt vật như vậy?”

Kim Kiền ngược lên nhìn Triển Chiêu một cái, gương mặt tuần tú đôi mắt sáng ngời vẫn giống như bình thường, nhưng lúc này đôi mày cau lại mơ hồ lộ ra tình cảm quan tâm thân thiết.

Một nỗi xúc động “cuối cùng cũng tìm được tổ chức” đột nhiên dâng lên, Kim Kiền liền thấy bao nỗi ảm ức tủi thân trào dâng, nháy mắt lệ dâng khóe mi, vừa lau nước mắt nước mũi vừa kêu lên:

“Đại nhân, ngân lượng mua rau quả... đại nhân ngài ứng trước một ít được không?!”

Cách hai dặm bên ngoài huyện Tây Hoa, dấu chân người thưa thớt, vườn rau cây trái tuy chiếm đa phần, nhưng tổng thể lại là cảnh mây trắng vờn núi biếc, suối trong liêu rủ, thật khiến người ta trở nên khoan khoái tươi vui.

“Tiểu ca bán trái cây, nhà huynh ở chỗ này thật không tồi đâu...”

Đứng trước một nhà dân, Kim Kiền phóng mắt nhìn quanh, bất giác mở miệng khen.

Trước mắt là ngôi nhà tranh hai gian với hàng rào hoa đồng nội bao quanh, ruộng vườn núi non, rất có ý vị của nơi thế ngoại đào nguyên,

“Ân công quá khen rồi...” Phạm Dung Hoa gương mặt hơi nóng lên, bước tới đẩy cánh cửa hàng rào ra, khom người nói: “Xin hai vị ân công chờ một lát, bình thời mẫu thân không thích có người lạ vào nhà, tôi đi vào trước báo cho mẫu thân một tiếng, rồi quay trở lại mời hai vị ân công vào”.

Nói rồi, không đợi hai người ở cửa đáp lời liền ôm quyền thi lễ, rảo bước đi vào nhà.

Liếc nhìn cánh cửa khép hờ một cái, Kim Kiền bất giác ngẩn ngơ.

Ôi không ngờ quy củ của một đại phẩm nơi thôn xóm đây lại còn nhiều hơn cả Khai Phong phủ, thật đúng là trong rừng lớn, loại chim nào cũng có.

“Kim bổ khoái...”, Triển Chiêu bên cạnh đột nhiên cất tiếng “tuy nói Phạm tiểu huynh đệ nguyện ý tặng hai chúng ta số lễ kia để cảm tạ, nhưng xem ra nhà hần cũng không sung túc...”

“Khụ khụ... Triển đại nhân...”, Kim Kiền vội cất ngang “những lời này sai rồi, lẽ Phạm tiểu ca tặng chính là một phen tâm ý rất chân thành của huynh ấy, chúng ta nếu cứ từ chối mãi, há chẳng phải là xem thường huynh ấy hay sao?!”

Lòng lại trầm nghĩ: Hừ, cái con mèo này... không quản chuyện chi tiêu thì không biết củi gạo mắm muối đáng quý, kẻ đứng nói sao biết nỗi khổ của người công lưng làm việc?!. Vật giá trong huyện Tây Hoa này còn cao hơn gấp năm, sáu lần trong kinh thành, lúc này khó khăn lắm mới có người mang lễ vật đến cửa tặng, còn không vui vẻ mà nhận nhanh?!

“...” Một tiếng than nhẹ phát ra từ trên đỉnh đầu, “Khi quay về Triển mỗ sẽ đích thân xin Công Tôn tiên sinh giúp Kim bổ khoái, tiền mua hoa quả này đương nhiên là sẽ báo cáo để thanh toán”.

Kim Kiền lập tức lên tinh thần:

“Lời của Triển đại nhân rất đúng, xem nhà của Phạm Dung Hoa, mái không một viên ngói, vườn chẳng có lấy nửa con gà, cuộc sống nhất định khó khăn. Chúng ta là quan viên triều đình, đương nhiên phải thay chúng bách tính báo lên trên, coi nỗi khổ của dân chúng như nỗi khổ của mình, coi nỗi lo của muôn dân như nỗi lo của mình, sao có thể để bách tính túng quẫn tặng lễ vật được?! Nửa xu không thể lấy, một sợi tơ cũng không thể chiếm, tiền lệ này, nhất định không thiếu nửa văn tiền, phải trả đầy đủ mới đúng!”

“...”, người bên cạnh im lặng hồi lâu, trên mặt thoáng qua vẻ cười khổ bất đắc dĩ như có như không.

“Hai vị ân công, xin mời vào trong”, Phạm Dung Hoa không biết tự lúc nào đã xuất hiện ở cửa, hướng hai người lên tiếng.

“Đại nhân, mời...”, Kim Kiền khom người ôm quyền nói với Triển Chiêu.

Triển Chiêu khề gật đầu, bước vào nhà, Kim Kiền nói gót theo sau.

Vào đến nhà nhìn bốn phía xung quanh, Kim Kiền không khỏi chặc lưỡi.

Vốn lúc này còn cảm giác thấy mấy lời vừa rồi quá khoa trương, đến giờ mới thấy vô cùng chuẩn xác.

Nhà của Phạm Dung Hoa đích thực vô cùng nghèo, nếu dùng một câu để hình dung thì chính là: “Nghèo rớt mòng tơi”.

Trong góc gian ngoài, ngoại trừ hai chiếc đòn gánh, mấy cái sọt ra thì chẳng còn thứ khác, nhưng bước vào gian trong, lại cảm thấy mắt dần sáng lên. Định thần nhìn kĩ, chỉ thấy trong phòng tuy không có vật gì đáng tiền nhưng lại rất sạch sẽ sáng sủa, không có lấy một hạt bụi.

Giữa căn phòng trong đặt một chiếc bàn gỗ hồng, bên cạnh là hai chiếc ghế, thêm một chiếc giường đất, phía trên trải chiếu trúc vàng ươm, một lão phụ đang ngồi ở đó.

Lão phụ này, gương mặt phúc hậu, hai mắt sáng trong búi tóc hoa râm, đầu cài trâm gỗ, mượt mà không một sợi tóc rối, vận y phục bằng vải thô, nhưng thân hình lại thẳng tắp uy nghiêm.

Có điều bà thấy hai người Triền, Kim bước vào phòng lại không nói không rằng, cũng chẳng để ý.

Đang lúc Triền Chiêu và Kim Kiền thấy khó hiểu thì Phạm Dung Hoa rảo bước lên trước, đứng cạnh lão phụ nói: “Mẫu thân, con đã mời hai vị ân công vào rồi”.

Lúc này lão phụ mới khẽ gật đầu, khoe miệng hàm chứa ý cười, đưa tay chỉ về phía trước nói: “Hai vị, mời ngồi”.

Hai người Triền, Kim y lời ngồi xuống bên bàn, nhìn kĩ mới phát hiện hai mắt lão phụ này tuy sáng lấp lánh, nhưng lại chẳng mấy may có chút phản ứng đối với những vật phía trước, chính là không nhìn thấy gì, hai mắt mù lòa.

Lão phụ khuôn mặt hiền từ mang nét tươi cười nói: “Hai vị đã cứu đứa con nhỏ của lão thân ở trên chợ, lão thân vô cùng cảm kích”.

Dứt lời, lão phụ này hơi nghiêng người, xem như cảm tạ.

Kim Kiền thấy vậy, lòng không khỏi khó hiểu, nghĩ bụng:

Đối với ân nhân cứu con trai mình mà chỉ gật gật đầu xem như cảm ơn à? Chậc chậc, đại thẩm này cũng cao giá quá...

Lại quay sang Triền Chiêu, thì thấy Triền Chiêu chẳng chút để ý, liền ôm quyền cung kính đáp:

“Lão nhân gia không cần đa lễ, chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ không đáng nhắc đến.”

Lão phụ nghe vậy, khẽ gật đầu nói: “Hai vị đường xa đến đây, lại là ân nhân của Hoa nhi, vốn phải dâng hậu lễ cảm tạ, chỉ là trong nhà nghèo túng, không có gì báo đáp, chỉ đành mang lễ nhà tự trồng dâng tặng, mong hai vị chớ ghét bỏ”.

“Cái này...”, Kim Kiền nghe vậy, ánh mắt đảo quanh căn phòng trống không chẳng có vật gì này một vòng, rồi lại nhìn bóng lưng nhỏ gầy của thiếu niên trước mắt, thầm nghĩ:

Chậc chậc, nhìn thân hình mỹ thiếu niên bán hoa quả này mà xem, nếu nói là vóc người thon thả thì chẳng bằng nói suy dinh dưỡng còn đúng hơn. Lại nhìn trong nhà của mỹ thiếu niên kia, thật đúng là một nghèo hai tay trắng. Haizzz, mình trước nay vốn thương hoa tiếc ngọc, làm sao nhẫn tâm nhìn họ đã nghèo còn mắc cái eo, Tiểu Miêu nói đúng, mấy quả lê này thật sự không nên nhận.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền không khỏi đưa mắt nhìn sang Triền Chiêu bên cạnh, thầm giục:

Tiểu Miêu, mau nghĩ ra một lý do chính đáng để cự tuyệt đi.

Chẳng ngờ đôi môi mỏng của Triền Chiêu khẽ mở, nhưng lại nói một câu không đâu: “Lão nhân gia làm sao biết được hai chúng tôi từ nơi xa đến?”.

Hả?

Lão phụ nghe vậy lại mỉm cười nói: “Hai vị nếu không đến từ bên ngoài, làm sao dám đối nghịch với thủ hạ của Quách gia chứ?”

“Quách gia?”, Triển Chiêu vô cùng kinh ngạc.

Kim Kiền đảo đôi con ngươi: Quách gia, hình như nghe quen quen... A, là nghe mấy tên hung ác kia nhắc đến.

“Chính là chủ nhân của đám vô lại du thủ du thực hôm nay”, Phạm Dung Hoa ở bên tiếp lời, “cũng là chủ nhân của trấn Thảo Kiều và huyện Tây Hoa, tất cả chuyện lớn chuyện nhỏ của trấn Thảo Kiều, không chuyện nào là Quách gia không làm chủ”.

Nói đến đây, trên mặt thiếu niên bất giác ngập tràn tức giận.

“Ừm... Lẽ nào giá lê mười văn tiền một cân ở trên trấn này cũng là do Quách gia định đoạt?”, Kim Kiền bỗng giắc ngộ hỏi.

“Cái đó thì không phải”, Phạm Dung Hoa khẽ lắc đầu, “Chỉ là hằng ngày hần đều bắt mỗi một người vào chợ buôn bán phải nộp ‘phí họp chợ’, mọi người vì gom đủ ‘phí họp chợ’ này nên mới phải tăng giá lên”.

“Phí họp chợ?”, khuôn mặt Triển Chiêu lộ vẻ nghi hoặc, quay sang Kim Kiền hỏi, “Thế nào là ‘phí họp chợ’?”.

“Cũng tựa như phí bảo kê của xã hội đen”, Kim Kiền thấy Triển Chiêu hỏi, theo bản năng bật thốt câu trả lời.

“Xã hội đen?”

“Phí bảo kê?”

Triển Chiêu, Phạm Dung Hoa và cả lão phụ đều tỏ vẻ khó hiểu.

Kim Kiền biết mình lỡ lời, vội vàng bổ sung: “Xã hội đen chính là... mấy tên... khụ khụ, cái đám hung ác rần rết... đầu đường xó chợ, còn đồ du thủ du thực kia; còn phí bảo kê là... là... số ngân lượng tiền bạc bọn hung ác rần rết đó cưỡng ép thu của bách tính, nếu như không nộp, thì chúng sẽ ngày ngày đến tìm ta gây sự, khiến cho bách tính rước họa vào thân, khó làm ăn buôn bán được; nếu như y lời nộp đủ, thì sẽ được bọn chúng ‘bảo kê’ có thể đổi lấy sự bình an tạm thời, không bị quấy nhiễu vì thế nên cũng được gọi là ‘phí bảo kê’”.

Nói xong những lời này, Kim Kiền thấy lưỡi mình xoắn hết cả lại.

Lại nhìn ba người kia, Phạm Dung Hoa thì cúi đầu không nói, Triển Chiêu thì cau chặt đôi mày lưỡi mác, chỉ có lão phụ thần sắc không đổi, nhắm mắt lại gật đầu nói: “‘Phí bảo kê’... vị tiểu ca này nói rất đúng, rất dễ hiểu, xác thực là như thế...”.

Trong phòng im lặng như tờ.

Hồi lâu sau, mới nghe thấy Triển Chiêu trầm giọng hỏi: “Phương thức thu ‘phí bảo kê’ này như thế nào?”

“Mỗi ngày một người hai lượng bạc trắng”. Phạm Dung Hoa buồn bực cất tiếng đáp.

Triển Chiêu nhíu chặt mày: “Chuyện hoang đường như thế, vì sao mọi người không báo lên quan phủ?”.

“Quan phủ?!” Phạm Dung Hoa ngẩng phắt lên, cắn chặt môi đỏ, cao giọng nói, “Quan phủ và Quách gia vốn cùng một giuộc, hưởng hồ quan phủ cũng ăn không ít lợi lộc từ trong đó!”.

Đôi mắt sáng của Triển Chiêu sa sầm xuống: “Xin chỉ giáo cho?!”.

“Mở cửa tiệm phải nộp ‘phí quản lý’, ăn Tết phải nộp ‘phí ăn Tết’, làm việc phải nộp ‘phí thường lệ’, kiện tụng báo quan phải nộp ‘phí công văn’, cho dù là lão nhân ngày ngày ở trong nhà giống như mẫu thân cũng còn muốn thu ‘phí đầu người’. Danh mục các loại phí nhiều như vậy, lẽ nào quan phủ không húp lấy một chén canh từ trong đó?!” Phạm Dung Hoa đôi mắt ngập tràn phần nộ, căm giận nói.

Rắc!

Kim Kiên lão đảo, ngồi không vững, thiếu chút nữa thì ngã ngồi từ trên ghế xuống đất, lòng thầm kêu: Kinh, quá kinh rồi! Quách gia này quả nhiên là cao nhân!

Thủ pháp vơ vét của cải như thế này, mình còn lâu mới theo kịp được.

Rắc! Rắc!

Chiếc bàn gỗ bên cạnh phát ra tiếng kêu rền rĩ, Kim Kiên ngồi vững lại đưa mắt sang nhìn, chỉ thấy Triển Chiêu chau đôi mày lười mác lại, đôi mắt đen lấp lánh sa sầm, một luồng khí nặng nề bao trùm quanh thân, chính nó đã ép cho một chiếc bàn gỗ bên cạnh phát ra những tiếng răng rắc.

“Đại, đại nhân...”, Kim Kiên rụt lại ra sau, lí nhí thăm dò.

“... Ân công?”, Phạm Dung Hoa thấy sắc mặt Triển Chiêu như vậy, cũng không khỏi sửng sốt.

Lão phụ tuy mắt không thể nhìn thấy, nhưng cũng cảm nhận được khí thế kinh người của người đối diện, hơi biến sắc.

Hồi lâu sau, mới nghe thấy Triển Chiêu trầm giọng phá tan bầu không khí yên lặng nói: “Không biết vị Quách gia kia lai lịch thế nào? Vì sao lại có bản lĩnh đến vậy?”.

“Lai lịch, đương nhiên là có lai lịch, bằng không người trong quan phủ cũng không vâng dạ theo lời hấn như thiên lôi chỉ đâu đánh đó”, Phạm Dung Hoa giận dữ đáp.

“Lẽ nào hậu thuẫn của Quách gia này rất lớn?”, Kim Kiên tiếp lời hỏi.

“Hai vị từ bên ngoài đến, tất không biết thân phận của người này”, Phạm đại nương chậm rãi nói, “nhưng trong huyện Tây Hoa này thì ai ai cũng biết, kể cả người đi đường cũng hiểu. Quách gia này chính là nghĩa tử của một vị công công trong cung, thân phận không tầm thường, tất cả các quan viên lớn nhỏ của huyện Tây Hoa cho đến trấn Thảo Kiều, chẳng ai dám đắc tội với hấn, chỉ biết vâng theo lời hấn mà làm”.

Chậc chậc...

Kim Kiên nhất thời hiểu rõ, thầm nghĩ: Ra là bám váy người trong cung, trách nào lại can rỡ như vậy.

Quay sang nhìn Triển Chiêu, một thân sát khí dần thu liễm lại, cau mày rũ mắt, thoát cái lại biến thành một hộ vệ trầm ổn như lúc bình thường.

“Không biết Quách gia này là nghĩa tử của vị công công nào trong cung?”.

Phạm đại nương nghe vậy, vẻ mặt ngưng trệ, không nói tiếp, đôi mắt mù lòa hướng về phía Triển Chiêu.

Nếu không phải sớm biết cặp mắt kia đã mù, thiếu chút nữa thì Kim Kiên đã cho rằng Phạm đại nương đang đánh giá tỉ mỉ vị Tứ phẩm hộ vệ trước mắt.

Lát sau, Phạm đại nương đột nhiên rũ mắt xuống cười nói: “Lão thân chẳng qua chỉ là một bà già quê mùa, sao có thể hiểu rõ những góc khuất nơi quan trường, e rằng ân công đã hỏi lầm người rồi”, ngưng một chút, lại quay sang nói với Phạm Dung Hoa, “Hoa Nhi, thời gian không còn sớm nữa, thay mẫu thân tiễn hai vị ân công, đừng quên đem theo hai giỏ lê ở gian ngoài tặng hai vị ân công”.

“Mẫu thân?”, Phạm Dung Hoa nghe xong không khỏi sửng sốt.

“Hoa Nhi, còn không tiễn khách đi?”, Phạm đại nương hơi cao giọng.

Phạm Dung Hoa vội cúi đầu, khoanh tay: “Dạ, Hoa Nhi biết rồi”, ngưng một chút, lại quay sang chấp tay nói với hai người Triển, Kim, “Hai vị ân công, xin mời”.

Kim Kiên thấy thế, nhất thời không biết làm sao, thầm nghĩ: Chậc, đại thẩm này thật ý tứ quá cơ, không nói hai lời đã vội đuổi khách rồi? Được thôi, mình cũng nên thúc thời, đi vậy.

Triển Chiêu nghe xong cũng có chút kinh ngạc, đôi con ngươi đen láy nhìn chằm chằm vào Phạm đại nương, đứng dậy ôm quyền nói: “Đã như thế, hai người chúng tôi xin cáo từ”.

Nói rồi, liền cùng Kim Kiên theo Phạm Dung Hoa đi ra cửa.

Chỉ là lúc bước ra khỏi cửa, mơ hồ nghe thấy lão phụ trong phòng khẽ thở dài một tiếng.

Kỳ lạ, thật sự quá kỳ lạ!

Kim Kiền vừa đi vào vừa nghĩ thầm trong lòng.

Lại thấy Phạm Dung Hoa vội vã bước ra gian ngoài, nhấc cái sọt lên, đổ lê vào hai chiếc giỏ đưa tới trước mặt Kim Kiền, trên đôi má trắng mịn hiện lên hai vết hồng hồng nói: “Ân công, bình thường mẫu thân tôi không như vậy đâu, hôm nay không biết vì sao lại thế... Hai giỏ lê này tuy không phải thứ quý giá gì, nhưng cũng xem như tâm ý của tôi và mẫu thân, ân công, xin hãy nhận lấy.”

“Cái này...”, Kim Kiền gãi gãi đầu, ngược lên nhìn Triễn Chiêu.

Chỉ thấy Triễn Chiêu gật gật đầu, nhìn Kim Kiền một cái rồi xoay người đi ra, trong lúc quay đi, một luồng sáng trắng nhanh đến nỗi cơ hồ không thể nhìn thấy, bay vào trong ngực áo của Phạm Dung Hoa.

Kim Kiền tuy không nhìn rõ, nhưng chỉ dựa vào ánh sáng lóe lên trước mắt là có thể đoán biết chỗ đó có ít nhất một lượng bạc trắng không khối than thậm chí chắc lưỡi, vội vàng nhận cái giỏ nói:

“Nếu đã như vậy, chúng tôi mà cứ từ chối lại thành bất kính... Ừm, sau này còn gặp lại, cáo từ”.

Dứt lời liền khom người thi lễ, vội vàng chạy nhanh hai bước, đuổi kịp cước bộ của Triễn Chiêu, đi về phía huyện thành.

Để lại Phạm Dung Hoa vánh mắt hơi đỏ hoe, đứng thẳng tắp ở cửa.

Lại nói về Triễn Chiêu, trên đường đi sắc mặt u ám, mày mắt sa sầm. Kim Kiền tất nhiên không dám cất lời, chỉ đành ôm hai giỏ lê yên lặng đi theo sau.

Hai người đi rất nhanh, chỉ chưa đầy một tuần trà đã về đến khách điểm nơi họ dừng chân.

Đi thẳng lên lầu hai, Triễn Chiêu tới phòng khách nơi Bao đại nhân ở, mở miệng nói: “Thuộc hạ có việc cầu kiến.”

“Vào đi”, Bao đại nhân ở trong phòng đáp.

Hai người đẩy cửa bước vào.

Chỉ thấy Bao đại nhân đang ngồi ở giữa phòng, Công Tôn tiên sinh thì đứng một bên, Trương Long Triệu Hồ hộ vệ ở hai bên.

Bốn người thấy Kim Kiền sau lưng Triễn Chiêu đều thở phào một tiếng.

Triệu Hồ tiến lên hai bước, tiếp lấy cái giỏ trong tay Kim Kiền đặt qua một bên hỏi: “Kim bộ khoái, rốt cuộc người đi đâu mua hoa quả đến giờ mới về? Không lẽ đúng như Triễn đại nhân nói, người bị lạc đường?”

Trương Long cũng bĩu môi nói: “Ta xem tám phần là như thế, nếu không phải Triễn đại nhân đi tìm người, sợ rằng lúc này còn chưa về được ấy chứ”.

Kim Kiền nghe vậy không khỏi cười khan bất đắc dĩ, vừa định nói hai câu phân trần thì thấy Triễn Chiêu đứng lên, sắc mặt ngưng trệ nói: “Đại nhân, thuộc hạ có chuyện bẩm báo”.

Mọi người thấy sắc mặt Triễn Chiêu bất giác sửng sốt.

Bao đại nhân liền thu ý cười lại, nghiêm sắc mặt: “Triễn hộ vệ nói đi”.

“Thuộc hạ tuân lệnh”, Triễn Chiêu ôm quyền, đem những chuyện mắt thấy tai nghe trên đường nhất nhất kể lại.

Chúng nhân càng nghe sắc mặt càng sa sầm, đến khi Triễn Chiêu nói xong mặt ai nấy đều đen cả lại.

Bao đại nhân chau mày một lát, đột nhiên nói: “Triễn hộ vệ, Trương Long, Triệu Hồ, Kim Kiền nghe lệnh!”.

“Có thuộc hạ!”

“Bản phủ lệnh cho bốn người các ngươi lập tức xuất hành thăm dò, điều tra xem những lời mẫu tử Phạm thị nói có phải là sự thực không”.

“Thuộc hạ tuân lệnh!”, bốn người cùng ôm quyền đáp, rảo bước ra ngoài, chỉ là khi ra đến cửa, đột nhiên Triển Chiêu dừng cước bộ, quay đầu nhìn Kim Kiền một cái.

Kim Kiền nhất thời giật mình, lập tức ưỡn ngực thẳng lưng ôm quyền: “Thuộc hạ hiểu rồi, thuộc hạ sẽ ở đây liệu mình bảo vệ Bao đại nhân chu toàn”.

Triển Chiêu gật đầu, xoay người rời đi.

Kim Kiền nhìn theo mấy người họ rời đi, ngẫm nghĩ một chút, cảm thấy đại sự không ổn, cảm giác sâu sắc rằng lúc này bản thân đang ở nơi hiểm địa, vội vàng thì triển khinh công xông vào phòng mình, đem tất tần tât đạn dược lớn nhỏ vốn để quên trong phòng giắt vào thắt lưng, lại chạy về phòng Bao đại nhân, lúc này mới yên tâm canh giữ ở bên ngoài.

Lần canh giữ này là canh một lèo đến tận nửa đêm.

Trong phòng, song hùng tụ tập, đèn đuốc sáng rực.

Ngoài phòng, sắc đêm đen thẫm, người ngáp liên tục.

“Oa oáp.... Mệt...”, Kim Kiền sờ sờ mũi, ngồi ở cửa, lại sờ túi thuốc bên hông, tiếp tục toàn lực chống đỡ cơn mệt mỏi mà canh giữ.

Đột nhiên, cầu thang vang lên những tiếng bước chân gấp gáp, tinh thần Kim Kiền nhất thời chấn động, nhảy lên lộ đầu ra nhìn, chỉ thấy ba người vội vàng bước trên cầu thang. Dẫn đầu là người mặc áo lam, thân thẳng như tùng, đó chính là ba người Triển, Trương, Triệu xuất môn tra xét lúc trước.

Người bên trong tựa hồ cũng nghe tiếng, chợt thấy Công Tôn tiên sinh ở phía trong hỏi: “Có phải là Triển hộ vệ đã trở về?”.

Âm thanh còn chưa dứt, ba người Triển Chiêu đã tới cửa:

“Là thuộc hạ.”

Nói rồi liền đẩy cửa bước vào.

:

“Triển hộ vệ có phát hiện gì không?”, Bao đại nhân vừa thấy mấy người họ liền mở miệng hỏi.

Triển Chiêu ôm quyền tiến lên, hơn nửa khuôn mặt nhỏ nhắn tuần tú ẩn trong bóng tối, nhìn không rõ biểu cảm.

“Mấy người thuộc hạ ngầm điều tra nửa ngày liền phát hiện xác thực có chuyện xảy ra trong huyện Tây Hoa này. Huyện lệnh huyện Tây Hoa và Quách gia cầu kết làm bấy, có quan phủ huyện Tây Hoa làm chỗ dựa, nên đám tay chân du thủ du thực hung hăng càn quấy của Quách gia tìm đủ mọi cách, ngày ngày bắt chúng bách tính nộp tiền, nơi nào chốn nào cũng nộp tiền, nơi nào chốn nào cũng thu phí, khiến cho vật giá trong huyện Tây Hoa tăng lên vùn vụt, chúng bách tính khổ không sao kể xiết.”

“Còn có chuyện kinh khủng hơn, nếu người nào dám làm trái, nhẹ thì bị đánh cho trọng thương, nặng thì... mất tích một cách khó hiểu”, Trương Long nắm chặt tay giận dữ nói.

“Bốp!”, Bao đại nhân vỗ bàn một cái, cả người run lên, hồi lâu mới tiếp tục hỏi: “Có điều tra được Quách gia kia là kẻ nào không?”.

Triển Chiêu trầm giọng: “Bẩm đại nhân, Quách gia vốn tên Quách Quảng Uy, là nghĩa tử của Quách Hòe, Quách công công trong cung.”.

Những lời này vừa thốt ra, cả căn phòng chìm trong tĩnh lặng.

Kim Kiền nghe xong không khỏi sửng sốt, trầm nghĩ: Quách Hòe... sao cái tên này nghe giống cái từ mang nghĩa xấu điển hình kia thế nhỉ?

Lát sau, mới nghe Công Tôn tiên sinh nói: “Quách công công trong lời của Triển hộ vệ có phải là Quách Hòe, Quách công công Đô tổng giá của tứ ty bát xứ, đại thái giám thuộc hạ của Thái hậu đương triều?”.

“Đúng thế!”

“Bốp!”

Bao đại nhân vỗ bàn đứng lên, phẫn nộ quát: “Chẳng qua chỉ là nghĩa tử của một công công trong cung, lại vô pháp vô thiên như thế! Bản phủ nhất định phải nghiêm trị hắn, trả lại công bằng cho chúng bách tính Tây Hoa!”.

“Đại nhân!”, Công Tôn tiên sinh tiến lên một bước, “Lời của đại nhân rất đúng, có điều Quách Hòe lại là đệ nhất tổng quản thái giám, thuộc hạ của Thái hậu đương triều, thế lực không thể coi thường...”.

Bao đại nhân trừng mắt: “Lẽ nào Công Tôn tiên sinh muốn khuyên bản phủ ‘kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt’?!”.

“Học trò không có ý đó”, Công Tôn tiên sinh khẽ thở dài một tiếng nói: “Chỉ là học trò muốn nhắc nhở đại nhân, đại nhân vừa trăm quốc cứu đương triều ở Trần Châu, đắc tội với Bàng thái sư, nếu bây giờ lại đắc tội với Thái hậu...”.

“Ý tứ của tiên sinh bản phủ hiểu”, Bao đại nhân cũng hòa hoãn nói, “Chỉ là bản phủ thân là mệnh quan triều đình, chỉ mong trên đối với Thiên tử, dưới đối với bách tính, ngẩng lên cúi xuống không thẹn với lòng. Huống hồ nay bản phủ thân là Khâm sai phụng chỉ, lại càng phải tận tâm tận lực vì dân”.

“... Đại nhân...”, chúng nhân đều nhìn thẳng về phía Bao đại nhân, muốn nói lại không biết nói thế nào.

Bao đại nhân nhìn quanh một vòng, gật gật đầu, lại tiếp tục nói với Công Tôn tiên sinh: “Công Tôn tiên sinh, đoàn khâm sai của bản phủ khi nào mới có thể tới huyện Tây Hoa?”.

“Nhanh thì bốn, năm ngày, chậm thì sáu, bảy ngày.”, Công Tôn tiên sinh chấp tay trả lời.

“Được, bảy ngày sau bản phủ sẽ thẳng đường thăm vấn nghĩa tử của Quách công công... Quách Quảng Uy!”

“Thuộc hạ xin theo đại nhân!”, mọi người cùng ôm quyền, nhất tề lên tiếng.

Nhất thời, chúng nhân trong phòng đều cảm thấy hào khí trào dâng trong lồng ngực, nhiệt huyết trong tim sôi sục.

“A!”

Trong lúc ai nấy đều sục sôi khí thế, thì đột nhiên một tiếng kêu kinh hãi vô cùng không hợp thời vang lên từ trong góc phòng.

Mọi người đồng loạt quay đầu, chỉ thấy Kim Kiên đứng trong góc phòng không biết nhớ ra cái gì, đôi mắt nhỏ bỗng trợn trừng, miệng há ra, bộ dạng hoảng hốt.

“Kim bổ khoái? Có chuyện gì không ổn sao?”, Công Tôn tiên sinh hỏi.

“Quách Hòe, là Quách Hòe đấy!!!”, Kim Kiên bỗng hoàn hồn, kinh hãi kêu lên.

Quách Hòe, là cái tên đem mèo tráo thái tử!!! Là nhân vật mang tiếng xấu trứ danh trong lịch sử!!!

“Kim bổ khoái?!”, Triển Chiêu chau mày.

Cảm nhận được cái nhìn lạnh thấu xương, Kim Kiên liền tỉnh hẳn, ngẩng đầu lên, thì thấy mọi người đều dùng vẻ mặt kinh ngạc để nhìn mình.

Công Tôn tiên sinh nheo nheo mắt, nhìn chằm chằm vào Kim Kiên hỏi: “Kim bổ khoái đột nhiên thốt ra lời kỳ lạ, hẳn là có cao kiến gì?”

“A hử?!”, Kim Kiên bắt giắc lùi lại một bước.

“Nếu không phải có cao kiến gì, vì sao Kim bổ khoái lại đột nhiên kêu tên của Quách công công, Quách Hòe?”

“Ôi chào...”, Kim Kiên lại lùi về phía sau một bước, nhìn quanh, phát hiện mọi người đều mang vẻ mặt “không nói nguyên cố, tuyệt không bỏ qua”.

“Cái đó... khụ khụ, ý thuộc hạ là... Quách công công tiền nhiều thế lớn, quyền khuynh triều dã[1]...”

[1] Triều đình và dân gian.

“Ừm...?”, không biết là tiếng của ai đột nhiên vang lên khiến Kim Kiên toàn thân nổi da gà, cũng đồng thời kích thích trí não của Kim Kiên.

“Đó, chuyện đó, ý thuộc hạ là, là... nếu bối cảnh của Quách công công hùng hậu như vậy, thế nhân đều biết, Quách Quảng uy là nghĩa tử của Quách công công, cho nên... tóm lại là, xem như Bao đại nhân nguyện ý thẳng đường thăm vấn, thử hỏi có kẻ nào dám tới thượng cáo, làm chứng, công khai đối địch với Quách công công, kẻ có quyền lực nhất nhì trong cung?”

Kim Kiên mắt mở lớn, run run nhìn mấy người trước mắt, thầm nhủ:

Chắc chắc, cái đám người liều mạng của Khai Phong phủ này e là chưa từng nghĩ tới tâm lý tham sống sợ chết của chúng nhân... Chẳng biết cái lý do như thế có thể lấp liếm mà qua ải trót lọt không...

Những lời này vừa thốt ra, tất cả đều kinh ngạc, sau đó sắc mặt đồng thời trầm xuống, im lặng không nói.

Lâu sau, lại nghe Công Tôn tiên sinh buồn bã nói: “Kim bồ khoái quả nhiên là một lời thức tỉnh người trong mộng”, ngưng một chút, rồi hướng Bao đại nhân tiếp, “Đại nhân, thế lực của Quách Hòe phức tạp khó lường, khó có thể đánh giá được, cho dù có người nguyện ý đứng ra cáo trạng Quách Quảng Uy, e là sau đó cũng khó tránh được Quách Hòe động thủ!”.

Bao đại nhân chau mày gật đầu nói: “Quả thực bản phủ không nghĩ đến... Vậy theo ý Công Tôn tiên sinh, nên làm thế nào?”.

Công Tôn tiên sinh nhíu chặt mày, vuốt râu hồi lâu, đột nhiên ngẩng đầu lên nói: “Nếu là tất cả dân chúng huyện Tây Hoa... không, chỉ cần một nửa bách tính toàn huyện cùng thượng cáo, thì cho dù thế lực của Quách Hòe có lớn đến mấy cũng không thể ra tay hạ độc thủ với hàng trăm bách tính được!”.

Bao đại nhân hai mắt sáng rỡ nói: “Tiên sinh, quả là kế hay! Chỉ là... làm sao để bách tính toàn huyện cùng thượng cáo?”.

Công Tôn tiên sinh thông thả bước đi trong phòng: “Chỉ chờ đoàn khâm sai vừa đến, đại nhân hạ lệnh phát cáo thị cho bách tính biết, bất luận là loại oan khuất nào, cáo trạng người nào đều được... Có điều trước đó, e rằng phải làm vài chuyện, để đảm bảo không sơ sót gì...”, nói đến đây, Công Tôn tiên sinh không khỏi dừng lại cước bộ, vuốt râu trầm tư.

Kim Kiên bỗng rùng mình một cái.

Không vì điều gì khác, chỉ vì Công Tôn tiên sinh dừng lại, vừa khéo không sai không lệch, cách Kim Kiên đúng một bước chân.

“Kim bồ khoái!”, Công Tôn tiên sinh đột nhiên cất tiếng, nhất thời dọa cho Kim Kiên đổ mồ hôi lạnh toàn thân.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh tay vuốt râu, khóe mắt mang ý cười, nhìn chằm chằm vào Kim Kiên nói: “Tại hạ nhớ Triển hộ vệ từng nói khi Kim bồ khoái ở chợ trả giá, tài ăn nói rất...”

Đuôi lông mày Kim Kiên giựt giựt.

“Còn nói tài ăn nói của Kim bồ khoái không thua kém chút nào so với người kể chuyện trong Ngõa tứ...”

Khóe mắt Kim Kiên giật giật.

“Thiên phú như vậy, nếu không thể ‘tận dụng’ thì há chẳng phải đáng tiếc sao?”

Khóe miệng Kim Kiên run run.

“Kim bồ khoái, nếu không ngại có thể biểu diễn tài năng ở huyện Tây Hoa này... thế nào?”

Da mặt Kim Kiên bắt đầu co giật liên tục.

Công Tôn Trúc Tử, ông đây là rắp tâm trả thù, công báo tư thù!!!

44. Q.3 - Chương 3

Tây Hoa thành thi triển bản lĩnh,

chí Thanh Thiên chớp động cần khôn.

Hàng liễu biếc thình lạng dưới nắng, trời xanh mây trắng gió không qua.

Một chiều đầu hạ, ánh mặt trời chói chang đổ xuống nhân gian, tạo nên những bóng cây loang lổ, thi thoảng mới có một vài cơn gió mát, xua tan đi cái nóng ngày hè.

Sau cửa Tây thành chính là chợ Tây Hoa, chỗ náo nhiệt tấp nập nhất trong thành. Đây vốn là nơi tập trung buôn bán, cửa hàng cửa hiệu phồn thịnh sầm uất, nhưng mấy năm trước từ khi cái vị Quách gia đặt chân đến huyện Tây Hoa, việc buôn bán nơi phố chợ ngày một tiêu điều, trên gương mặt những thương lái, tiểu thương chẳng khi nào hiện lên nét cười.

Nguyên do trong đó đương nhiên mọi người rất rõ ràng, nhưng ai nấy đều như “thằng câm ngậm thuốc đắng... có nổi khổ cũng chẳng thốt được ra lời”.

Nhưng mấy ngày nay lại không giống thế, cứ quá ngộ mỗi ngày, khu chợ này lại đông nghẹt người, cơ hồ toàn thành Tây Hoa đều tập trung nơi đây, có thể nói là người người chen vai thích cánh, chật như nêm cối.

Là đại sự gì mà lại có thể khiến dân chúng toàn thành chú ý như vậy?

Nói thật thì, ở đây cũng chẳng có chuyện đại sự gì xảy ra, chẳng qua chính là năm ngày trước đột nhiên có một vị tiên sinh giảng chuyện đến đây, cứ quá ngộ hằng ngày liền tới chợ dựng bàn kể chuyện.

Chỉ là, vị tiên sinh giảng chuyện này lại có chút kỳ lạ.

Những người giảng chuyện bình thường, tuổi đời ít nhất cũng “tam thập nhi lập[1]”, mà vị “tiên sinh” này, tuổi còn chưa quá nhược quán[2], nhiều lắm cũng chỉ mười sáu, mười bảy tuổi.

[1] Trích từ câu nói của Khổng Tử trong Luận ngữ, nguyên văn: “Ngô, thập hữu ngũ, nhi chí vu học, tam thập nhi lập, tứ thập nhi bất hoặc, ngũ thập nhi tri thiên mệnh, lục thập nhi nhi thuận, thất thập nhi tòng thâm sở dục bất du cử”, nghĩa là: “Ta mười lăm tuổi để chí vào việc học, ba mươi tuổi mới tạo dựng sự nghiệp, bốn mươi tuổi thì thấu hết sự lý chẳng còn nghi ngờ gì, năm mươi tuổi biết được mệnh trời, sáu mươi tuổi những chuyện nghe thấy đều thấu triệt, bảy mươi tuổi thì làm theo ý muốn của mình mà chẳng trái lẽ”. Ở đây ý chỉ những người giảng chuyện chỉ ít cũng phải tuổi ba mươi.

[2] Nhược quán: Thời cổ nam nhân khoảng hai mươi tuổi thì được gọi là nhược quán.

Mà càng lạ kỳ hơn là, nghe thiếu niên này kể chuyện lại chẳng tốn nửa văn tiền.

Nhưng với hai điều kỳ lạ trên, cũng không chấn động tới mức thu hút toàn bộ dân chúng thành Tây Hoa như thế, điều khiến người ta quá sức kinh ngạc ấy chính là những câu chuyện trong lời kể của thiếu niên này chẳng phải các điển cổ thời xưa, cũng không phải những lời đồn đãi trong giang hồ, mà chính là những thứ, bình thường chúng bách tính có muốn nghe cũng chẳng nghe thấy được ở bất cứ nơi nào, lại càng không dám tự ý lan truyền ra bên ngoài...

Những câu chuyện trong lời kể của thiếu niên nọ chính là về Bao đại nhân, khâm sai phụng chỉ, nửa tháng trước đến Trần Châu phát lương cứu trợ.

Như thế thử hỏi làm sao không khiến cho bách tính huyện Tây Hoa này ào ào đổ ra đường, nghe tiếng mà đến cho được.

Hôm nay, còn chưa tới trưa, bàn kể chuyện đã bị chúng bách tính vây quanh đông như kiến cỏ. Một số tiểu thương buôn bán trong chợ thấy mấy ngày nay nắng gắt, liền dựng lều che nắng; còn có người mang cả ghế nhỏ sớm đã bày sẵn xung quanh để giữ vị trí tốt cho thân thích họ hàng nhà mình; rồi vô khối người thậm chí mang cả ấm trà, hạt dưa đến nữa.

Chỉ là lúc này thời gian chưa tới, thiếu niên kể chuyện cũng chưa thấy đâu, mấy bách tính tới trước nhàn tản vô sự, mỗi người anh một câu, tôi một câu bàn tán về mấy câu chuyện đã nghe những ngày trước.

Có hai người ngồi gần bàn kể chuyện nhất, một người trẻ tuổi da ngăm đen, tuổi chưa quá hai mươi, gương mặt thông minh lanh lợi; người còn lại là một đại hán cao lớn, tuổi khoảng ba mươi, vận áo vải thô vạt ngắn, đôi chân trần dính đầy bùn đất, nom dáng vẻ như là vừa mới ở ruộng tới.

Chỉ thấy tiểu tử da ngăm đen nhìn xung quanh, thấp giọng hỏi: “Vương đại ca, huynh nói xem trong ‘Nhuyễn hồng đường’ của An Lạc hầu rốt cuộc có bao nhiêu nữ tử?”

Đại hán liếc cậu ta một cái đáp: “Này, tiểu tử, sao hết lần này đến lần khác chỉ quan tâm tới chuyện này vậy?”

“Hi hi, tôi hiểu kỳ thôi mà! Tôi không tin Vương đại ca không hiểu kỳ chút nào”, tiểu tử da ngăm đen gãi gãi đầu nói.

“Có gì mà hiểu kỳ chứ? Theo ta thấy, toàn bộ nữ tử trong ‘Nhuyễn hồng đường’ so ra đều thua kém nàng Băng Cơ cả.”

Tiểu tử da ngăm đen nghe thế liền vui vẻ tiếp: “Ha ha, đệ nói Vương đại ca này, câu này của huynh ngàn vạn lần đừng để tẩu tử nghe thấy đấy, tẩu ấy mà ghen lên thì kinh khủng, đến hàng xóm xung quanh như bọn đệ còn sợ bị vạ lây nữa là”.

Đại hán thấy vậy, khuôn mặt hơi đỏ lên, vội cao giọng nói: “Ta mà sợ bà ấy hả?! Ta, nói thế nào cũng là người làm chủ, đứng đầu trong nhà!”.

Tiểu tử da ngăm đen càng cười rộ lên: “Được rồi, được rồi, đệ nói Vương đại ca này, con hổ già nhà huynh bà con quanh đây ai mà không biết, nếu huynh không sợ tẩu tử, làm sao lần nào cũng vớt cả công việc đồng áng, cuống quýt vội vàng chạy đến đây chiếm chỗ cho tẩu ấy?”.

Đại hán thở gấp hai lần, liếc mắt nhìn tiểu tử đối diện, bĩu môi nói: “Đệ còn nói ta, chẳng phải đệ cũng chạy đến lách cả móng tới đây đây để giữ chỗ cho nương tử đó sao?”.

“Haizzz, đại ca, huynh đừng nhắc đến nữa!” , tiểu tử da ngăm đen đột nhiên sắc mặt trầm xuống, “Nương tử đệ từ sau khi nghe kể ‘Ngự Miêu’ dạo chơi Thiên Hương lâu, ngày nào hôn vía cũng để tẩu đâu đâu, ngay cả vô tình nhìn thấy mèo hoang trên đường cũng có thể ngăn ngõ hồi lâu, hằng ngày sống chết thế nào đều bắt đệ đi chiếm chỗ, chẳng qua là đệ không còn cách nào khác...”.

Đại hán nghe vậy, khuôn mặt cũng trở nên u ám, lẩm bẩm nói: “Tẩu tử của cậu cũng thế...”.

“Haizzz, đệ nói Vương đại ca này, huynh cứ nghĩ mà xem”, tiểu tử da ngăm đen vỗ vỗ lưng đại hán, an ủi, “Bằng vào tướng mạo, khí phách của Nam hiệp, thì chu vi trăm dặm vương quanh đây cũng chẳng đào đâu ra một ai như vậy, cho dù đệ có nhìn thấy, tám phần cũng kinh ngạc hoảng hốt, huống hồ là những đại cô nương, tiểu cô nương, tâm hồn bé nhỏ còn không sớm bị ‘câu’ mất phân nửa rồi!?”.

“Cũng may là chỉ nghe kể thôi, nếu thật sự nhìn thấy người thực thì không biết sẽ loạn đến mức nào...”, đại hán tiếp tục lẩm bẩm.

Tiểu tử da ngăm đen nghe vậy, cười phì một tiếng vui vẻ tiếp: “Loạn đến mức nào?! Không lẽ Vương đại ca huynh còn lo tẩu tử hồng hạnh vượt tường[3] sao?! Yên tâm đi, tẩu tử đối với đại ca là toàn tâm toàn ý đó!”.

[3] Từ lóng trong tiếng Trung ý chỉ ngoại tình.

“Đệ nói bậy cái gì đó?!” , đại hán nhất thời quần bách, đỏ mặt tía tai nói, “Là ta nói, nếu Bao đại nhân thật sự đến huyện Tây Hoa của chúng ta, sợ rằng sẽ loạn lên”.

“Loạn lên?! Có thể làm loạn cái gì nào?!”, tiểu tử da ngăm đen nghiêm mặt nói, “Nếu Bao đại nhân thực sự đến, thì nên quản chuyện của cái tên Quách trời đánh ấy...”.

“Từ lão đệ!”, đại hán vội vàng cất tiếng cất ngang, nhìn ngó xung quanh một lát, mới hạ giọng nói, “Đệ nhỏ tiếng thôi. Quách gia kia là nhân vật có hậu thuẫn, là người trong cung đấy! Kẻ chống lưng thế lực lớn thế, ai dám động vào hắn?”.

“Bao đại nhân dám động!”, tiểu tử da ngăm đen vẻ mặt không phục nói, “Tiểu ca giảng chuyện không phải đã kể rồi sao? Bao đại nhân ngay đến cả Thái sư đương triều cũng không sợ, thì có thể sợ một tên thái giám trong cung ư?”.

Đại hán thở dài tiếp: “Lão đệ, những thứ trong lời người giảng chuyện sao có thể tin đây? Chẳng qua chỉ là mua vui, xả giận thôi. Hơn nữa, cứ cho là tiểu ca giảng chuyện nói sự thật, thì ai dám tố cáo Quách gia nào? Lẽ nào không sợ rước họa vào thân ư? E là khi ấy còn chưa cáo trạng được thì đã đem cái mạng của mình ném đi rồi!”.

“Chuyện này...”, tiểu tử da ngăm đen thoáng cái liền ừ ừ, hồi lâu cũng không nói gì nữa.

“Xem lá gan của hai người kia!”, một tiếng gầm đầy giận dữ vang lên trên đỉnh đầu, dọa cho hai người kia giật nảy mình.

Ngước mắt lên nhìn, chỉ thấy một vị đại thẩm đứng sau lưng họ, búi tóc lệch, vận y phục bằng vải thô, chân đi giày chỉ, eo lưng còn thô hơn cả hai cái thùng nước cộng lại, miễn cưỡng lắm mới thắt được một cái tạp dề vá víu, đang đứng chống nạnh, nổi giận đùng đùng nhìn hai đại nam nhân đương ngồi dưới đất.

“Vương đại tẩu...”, tiểu tử da ngăm đen tròn trợn mắt.

“Nương, nương tử...”, đại hán vội vàng đứng dậy, tiến lên nói, “Nương tử nàng đến rồi, ta, hôm nay ta chiếm được vị trí tốt đấy”.

“Hai đại nam nhân các người, một chút cốt khí cũng không có!”, Vương đại tẩu hừ mũi, cất tiếng, “Chẳng qua là đi cáo trạng một cái, có gì khó khăn chứ? Hai người cũng không nghĩ lại mà xem, từ khi Quách gia đến huyện này, chúng ta đã được yên ổn một ngày nào chưa?! Nếu Bao đại nhân thực sự có thể trừ đi cái lũ rắn rết đó, chúng ta chẳng phải sẽ trải qua những tháng ngày tốt đẹp ư? Muội tử, muội nói xem như thế có đúng không?”.

“Đại tỷ nói đúng lắm”, sau lưng Vương đại tẩu bước ra một nữ tử, vận y phục vải thô, búi tóc cài trâm gỗ, dáng vẻ hiền thực.

“Nương tử, nàng cũng đến rồi!”, tiểu tử da ngăm đen cũng vội đứng lên, chạy qua đỡ nương tử nhà mình, ân cần nói.

Nữ tử kia trừng mắt nhìn trượng phu một cái, quay đầu tiếp tục nói: “Có điều Vương đại ca nói cũng có lý, trong chốn quan trường, quan lại bao che cho nhau là chuyện thường tình, hơn nữa người chống lưng cho Quách gia lại là nhân vật trong cung, những bách tính bình thường làm sao có thể cáo trạng hắn?”, nói đến đây, ngưng một chút, lại cất tiếng, “Có điều nếu vị Bao đại nhân kia thực sự chém đầu đương triều quốc cữu thì những chuyện khác không cần bàn tới nữa”.

“Muội tử, những lời này là có ý gì?”, đại thẩm hỏi.

Nữ tử khẽ cười nói: “Nếu Bao đại nhân ngay cả quốc cữu đương triều cũng dám chém, thì há lại sợ một thái giám trong cung sao? Nếu Bao đại nhân đến cả kẻ chống lưng cho Quách gia cũng không sợ, thì cáo trạng Quách gia có gì khó chứ?”.

“Vẫn là Từ nương tử nói có lý, quả không hổ là khuê nữ nhà phu tử”, không biết là ai bên cạnh cất tiếng.

Ba người còn lại quay nhìn xung quanh, lúc này mới phát hiện không biết tự lúc nào quanh mình đã đầy chật người, tám phần là khi Vương đại tẩu phát uy “hổ cái” mà thu hút tới.

Tiểu tử da ngăm đen liền vỗ ngực, tự hào nói: “Nương tử của Từ Tam tôi tất nhiên là lợi hại rồi”. Trong đám người rộ lên một trận cười vang.

Đại hán họ Vương kia lại không cười, ngược lại còn nhăn mặt hỏi: “Rốt cuộc Bao đại nhân có chém An Lạc hầu không?”.

Tiếng cười liền ngừng bật.

Từ nương tử mỉm cười nói: “Còn không phải chúng ta tới nghe kể chuyện sao, có lẽ hôm nay sẽ biết được kết cục cũng chưa biết chừng”.

Mọi người liền hiểu rõ, đáng vẻ mong chờ.

“Chắc chắc, vị đại tỷ này, liệu sự như thần! Tỷ nói không sai, chuyện tôi kể đến hôm nay là hết!”.

Một giọng nói đột ngột phát ra từ phía trước đám người, dọa cho họ giật nảy mình.

Chỉ thấy một thiếu niên gầy yếu không biết tự khi nào đã xuất hiện, ngồi trên bàn kể chuyện vốn trống không, tay trái cầm ấm nước, tay phải cầm quạt, quạt phành phạch không ngừng.

Trong đám người nhất thời rộ lên một tràng hoan hô.

“Tiểu ca giảng chuyện, cuối cùng cậu đã tới rồi!”

“Mau mau, chúng tôi đều đợi nghe cậu kể nốt đoạn sau!”

Thiếu niên cười ha ha một tiếng, liền nhảy xuống bàn gỗ, đặt ấm nước lên bàn, giơ quạt giấy lên diềm nhiên quạt mấy cái, rồi đột ngột gấp mạnh quạt vào, bộp một tiếng đặt lên bàn.

Thoáng cái, mấy trăm con người im lặng như tờ, chỉ nghe thấy tiếng lá cây rì rào trong gió.

Thiếu niên giảng chuyện... cũng chính là Kim Kiền, người phải nhận nhiệm vụ “giải quyết” khó khăn cấp bách trước mắt, nhìn thấy cảnh này, trong lòng chẳng cần ai ca ngợi cũng “tự sướng” rất nhiều.

Coi đi coi đi, coi khí phách của tôi này, xem khí thế của tôi nè, nhìn đại minh tinh tôi đây, chắc chắc, buổi biểu diễn vòng quanh thế giới của siêu sao nổi tiếng thời hiện đại cũng không được như thế này.

Hừ hừ, cái lão Công Tôn Trúc Tử này quả nhiên lợi hại, lại có thể nghĩ ra chiêu kinh thiên động địa, quỳ khóc thần sầu như thế này.

Thông qua kể chuyện, loại phương pháp “thâm nhập thực tế, gần gũi với dân chúng, đi sâu đi sát thăm dò khai thác”, mà “tập trung oanh tạc tuyên truyền” dựng lên hình tượng lão Bao một đời ‘thanh thiên’, từ đó đạt được mục tiêu “khống chế và dẫn dắt dư luận”, khiến cho bách tính tin tưởng lão Bao, cuối cùng đi đến kết quả hoàn mỹ ấy là thúc giục bách tính kêu oan cáo trạng.

Thượng thượng sách! Ngay cả người hiện đại như mình cũng không theo kịp.

Có điều, Công Tôn Trúc Tử ngài có nằm mơ sợ rằng cũng không ngờ tới, mưu kế ngài hao tâm tổn trí mới nghĩ ra, lại giúp tôi đạt được địa vị “Đại sư giảng chuyện”!

Hê hê, “tiền” đồ nửa đời sau của mình xán lạn từ đây rồi!

“Này, tên kể chuyện, nộp phí thường lệ của hôm nay đi!”

Đang lúc Kim Kiền đắc ý, sướng rơn, thì bỗng nghe một câu phá hỏng không khí vang lên bên tai.

Ngước lên nhìn, thì ra là mấy tên vô lại làm khó mình và Phạm Dung Hoa lúc trước.

“Ôi, mấy vị, hôm nay tới sớm thế”, Kim Kiền vội khom lưng tươi cười nói.

“Bớt nhảm nhí đi, vẫn quy củ cũ, trước tiên nộp phí thường lệ hôm nay ra đã”, gã cầm đầu nói.

“Vâng vâng vâng”, Kim Kiền móc năm lượng bạc từ trong lòng ra giao vào tay gã, tiếp tục cười nói, “Mấy vị hôm nay cũng tới đây nghe kể chuyện sao?”.

“Đương nhiên, Quách gia đặc biệt giao phó, chúng ta phải để mắt tới người!”, một tên vô lại trong đám nói, “Nếu người chỉ kể những điểm tốt của khâm sai đại nhân thì cho qua, còn nếu như người dám có nửa điểm bất kính với khâm sai đại nhân thì, hừ hừ, coi chừng cái cổ để nuốt cơm của người đấy”.

“Vâng vâng vâng!”, Kim Kiền vội vàng gật đầu liên tục.

Phí lời, ta sao có thể đập bể hình tượng đại nhân nhà mình chứ.

Gã cầm đầu gật đầu nói: “Người biết thì tốt rồi! Mấy ngày nữa khâm sai đại nhân sẽ tới huyện Tây Hoa, nếu người kể hay, khâm sai đại nhân nghe được sẽ rất cao hứng, Quách gia chúng ta cũng về vang, tất sẽ không thiếu lợi ích của người đâu!”

“Vâng vâng, đương nhiên đương nhiên”, Kim Kiên tiếp tục gật mạnh đầu, lòng lại thầm cười khẩy:

Chắc chắc, không ngờ rằng Quách Quảng Uy còn rất thức thời nữa, đáng tiếc lần này người vuốt mông ngựa lại bị ngựa đã rồi[4]!

[4] Vuốt mông ngựa, từ lóng trong tiếng Trung ý chỉ nịnh bợ.

Mấy tên lưu manh thấy dáng vẻ nghe lời của Kim Kiên thì vô cùng thỏa mãn, quay người ngồi một bên, chẳng thèm để tâm đến ánh mắt căm giận của chúng bách tính, điềm nhiên rót trà uống.

“Khụ khụ...”, Kim Kiên hắng giọng, đôi mắt nhỏ chậm rãi đảo qua chúng bách tính ngồi dưới.

Mọi người đều cảm thấy tinh thần chấn động, ai nấy vểnh tai lên, mỗi người tập trung một trăm hai mươi phần trăm tinh thần chú ý lắng nghe.

Chỉ thấy Kim Kiên cầm quạt lên vỗ bàn một cái, đôi mắt nhỏ mở lớn, cao giọng nói:

“Ôi chao, ôi chao, một quạt này mở ra, điều khác ta không khen, chỉ ca ngợi Nam hiệp giang hồ, Ngự Miêu Triển Chiêu, cho hỏi Triển Nam hiệp, rốt cuộc ngài có điểm gì tốt? Ngài anh tuấn, tiêu sái, võ nghệ siêu quần, mỹ lệ hơn hoa. Ngài đứng trước mặt, một thân hiệp khí tự nhiên, ngạo cốt bất phàm, ai mà không ngợi ca? Đây là mũi, đây là mắt, đây là lưng áo, đây là đáng người...”

“Khụ khụ, tiểu ca, đoạn này kể rồi!”, có người trong đám đông cao giọng kêu lên.

“Này này, tôi nói này tiểu ca, sao mỗi lần bắt đầu kể cậu đều dùng mấy câu đó thế?”

Trong đám một trận cười vang lên.

Lại nghe có người cười nói: “Tôi nói tiểu ca này, cậu đừng kể mấy câu đó nữa, mỗi lần nói được một nửa, không phải cành cây bay tới thì trên trời bỗng có ngôi rơi. Hôm qua lại càng kỳ quái hơn, trong không trung lại có hòn đá to bằng cái bát lao đến, tôi thấy, mấy lời dạo đầu này của cậu rõ ràng là không may mắn rồi!”

Lại một trận cười nữa vang lên.

Kim Kiên đứng trên đài, sắc mặt thoát xanh thoát trắng, trong bụng rất rất không cam lòng:

Hừ hừ, ta phải khêu đèn thức đêm, tập hợp những áng văn hay của trăm nhà mới nghĩ ra được đoạn dạo đầu “kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu” này, thế mà lại chẳng có người nào thưởng thức.

Mà cái con mèo không biết xem hàng kia, lần nào cũng gây rối cắt ngang nửa chừng thì thôi đi, vất vả lắm mới đợi đến ngày Tiểu Miêu hộ tống Bao đại nhân xuất thành hội họp cùng với đoàn khâm sai, vốn định nhân cơ hội hiếm có này thể hiện bản lĩnh, ai ngờ được đám người này lại chẳng có tí khả năng thưởng thức gì cả, haizzz...

Dẫu cho có năng lực của thiên lý mã, nhưng lại vô duyên với Bá Nhạc[5], than ôi buồn thay!

[5] Bá Nhạc: Sống ở đời Chu, vốn nổi tiếng với tài xem tướng ngựa, ông biết rõ khả năng, sở trường sở đoản của từng con ngựa, rất giỏi trong việc giám định và phát hiện con nào là thiên lý mã, nhờ có Bá Nhạc mà người ta mới biết đến thiên lý mã, mới phân biệt được đâu là ngựa thường và đâu là thần mã có thể ngày chạy ngàn dặm.

“Này, tên kể chuyện, người rốt cuộc có kể không đấy?!” , mấy tên vô lại bên cạnh cũng không vui, ồn ào đứng lên nói.

Lúc này Kim Kiên mới lấy lại tinh thần, hít hít mũi, hắng giọng, không cam lòng cất cao giọng, kể:

“Trở lại chuyện chính, lần trước kể đến đoạn Bao đại nhân đương đêm thăm vấn Trương Tụng Đức thu được vật chứng mới, sáng sớm hôm sau, liền gióng trống thẳng đường, lần thứ ba xử An Lạc hầu Bằng Dục...”

Cả chợ lớn như vậy mà chỉ nghe thấy tiếng Kim Kiền vang lên xao động trong không trung, khi thì cao, khi thì thấp, khi thì chậm rãi, khi thì gấp gáp, lại thấy Kim Kiền chẳng qua chỉ mấy phen mở to đôi mắt nhỏ, nhướn mày, đăm ngực, giậm chân, lại có cảm xúc của “một tiếng hét vang núi cao đổ sụp, một tiếng rống dài phong vân đổi sắc[6]”; lời lẽ trong miệng thoát thì ào ào tựa thác chảy, ầm ầm như trống trận sấm sét vang trời, thoát lại như nước ấm trời xuân hiền hòa lặng lẽ, rồi trở nên tràn trề sung mãn, cuộn cuộn ầm ào vọt tới như dờn non lấp bể.

[6] Trích từ bài “Thảo Võ chiếu hịch” của Lạc Tân Vương, ông sinh vào khoảng cuối đời Trinh Quán, Đường Thái Tông. Thơ ông đẹp, sinh động, miêu tả cảnh xa hoa, giàu sang của quý tộc phong kiến đương thời rất tài tình.

Chỉ thấy những người ngồi dưới, tâm trạng lên xuống theo lời kể của Kim Kiền, khi thì kinh hãi, khi thì vui mừng, lúc lại phẫn nộ, lúc thì bi thương, nghe mà cứ kinh ngạc tán thán không ngớt, cảm phục mãi không thôi.

“Cũng bởi An Lạc hầu đền tội, nên thành Trần Châu lại một lần nữa được tái sinh!”, chiếc quạt giấy vỗ một tiếng liền gấp lại, Kim Kiền chấp tay ôm quyền nói: “Đến đây, câu chuyện đã kết thúc!”

Lại nhìn xuống chúng bách tính bên dưới, nửa thì kinh ngạc vui sướng, nửa thì nghi hoặc phân vân, ai nấy đều tròn tròn mắt, nhìn chằm chằm Kim Kiền, trong một thoáng, nơi đây vắng lặng như chốn không người.

Gì vậy?

Sao đến tiếng vỗ tay cũng không có, chẳng giống mấy ngày trước gì cả?

Kim Kiền thấy rất khó hiểu, chỉ đành đứng ngay đơ trên đài, đôi mắt nhỏ đối nhãn cùng chúng bách tính.

Đột nhiên, chợt nghe trong đám đông có người hô lên một tiếng: “Hay!”.

“Hay! Kể rất hay!!!”

“Hay quá đi, nghe thật là sướng khoái!!!”

“Tiểu ca giảng chuyện, kể rất hay!!!”

Rào rào rào rào, bốp bốp bốp bốp...

Tựa như tảng đá lớn ném vào lòng hồ phẳng lặng, tiếng trầm trồ tán thưởng, tiếng vỗ tay khen ngợi hệt như cơn sóng từ trong đám người lan dần ra xa, tạo thành những gợn sóng cộng hưởng với nhau.

Kim Kiền bỗng cảm thấy vinh quang, mi mày nhướn cao, cười tít mắt, đang định ôm quyền chào cảm ơn thì đột nhiên nghe thấy có người lại quăng ra một câu, nhất thời kinh hồn thất sắc.

“Tuy rằng chỉ nghe một đoạn truyện thêu dệt, nhưng cũng thật là sướng khoái!”

Hả?!

“Khoan đã!!!”, Kim Kiền nhảy phắt lên trên bàn, chỉ vào người vừa mới nói quát; “Anh, anh! Đúng đúng đúng, là nói anh đó, cái vị đại ca đội nón kia kìa, anh dựa vào đâu mà nói đây là truyện tôi thêu dệt ra?!”.

Đùa cái gì vậy, chương trình “tường thuật thực tế” này là hàng thật giá thật, sao đảo mắt một cái lại thành chuyện bịa nhằm nhí được?

“Lẽ nào truyện cậu kể là sự thực?”, lại có người hô lên.

Kim Kiền nghe mà nổi nóng, hai tay chống hông, trừng mắt quát: “Tất nhiên là sự thật rồi!”.

Nguồn ebook: s:// .luv-ebook.com

Lòng lại thâm nghĩ: Nè nè, tôi là bé ngoan đó nha, tôi tận tâm tận lực, hao hết nước bọt, mài mòn đôi môi đến nổi móng dính mới dừng nên “thương hiệu lão Bao”, sao chưa xuống đài đã bị người ta bôi đen rồi? Những vất vả của mình bị uống phỉ là chuyện nhỏ, nhưng nếu làm hỏng đại sự của Công Tôn Trúc Tử thì lại là chuyện lớn! Những ngày tháng sau này của mình cũng khỏi cần nghĩ nữa.

Nghĩ đến đây, tinh thần Kim Kiền lại càng chấn động, bèn chỉ tay lên trời, lại hô lên một tiếng: “Nếu có nửa câu bịa đặt, xin thiên lôi hãy giáng xuống!”.

Những lời này vừa thốt ra, quả nhiên khí thế bất phàm, khiến chúng nhân đương trường chấn động, lặng ngắt như tờ.

Lâu sau, mới nghe có người hỏi: “Tiểu ca giảng chuyện, cậu nói Bao đại nhân thật sự trăm quốc cữu đương triều ư?”.

“Đương nhiên là thật!”, Kim Kiền nói chắc như đinh đóng cột.

Tuy rằng có con của uống thuốc độc tự vẫn... chắc, nhưng mà kết cục cũng không khác gì, chi tiết nhỏ này không cần phải để ý.

“Nhưng đó là quốc cữu đương triều, là hoàng thân quốc thích!”, có người lại kêu lên.

“Trăm tước là trăm!”, Kim Kiền nghiêm mặt nói.

“Ha, tôi nói tiểu ca này, cậu đừng nói đùa nữa!”.

Lúc này Kim Kiền nhìn rất rõ, người nói lần này là một tiểu tử da ngăm đen ngồi cách mình chưa đầy một bước chân, Kim Kiền vẫn còn ấn tượng, là Từ Tam.

“Nói đùa, tôi nói đùa khi nào?”, Kim Kiền liền nhảy xuống bàn, nhìn thẳng vào Từ Tam giận dữ nói.

“Chẳng phải nói đùa thì là gì?”, Từ Tam cũng đứng lên, bữu môi nói, “Một vị quan sao có thể chém hoàng thân, cho dù Bao đại nhân là quan khâm sai thì cũng quá cường điệu rồi!”, nói đoạn, còn quay người xua xua tay, hô lên với đám người phía sau, “Mọi người nói xem như thế có đúng hay không?”.

“Đúng thế, đúng thế!”

“Chuyện như vậy không có khả năng!”

Mọi người đều phụ họa theo.

“Được rồi”, nương tử của Từ gia cũng đứng dậy, vỗ một cái lên vai Từ Tam nói, “Chẳng qua là một đoạn truyện kể, hà tất phải so đo? Nghe xong rồi, về nhà làm việc thôi”.

“Được, được”, Từ Tam vội tươi cười trả lời.

“Giải tán thôi, giải tán thôi.”

“Về nhà nào...”

Có người trong đám cũng nói như vậy.

Chỉ thấy chúng nhân đều đứng dậy, người thì nhắc ghế, kẻ thì ôm ấm trà, rồi tháo lều xuống, mắt thấy mọi người sắp tản đi đến nơi.

Kim Kiền nhất thời lòng buốt lạnh, trước mắt lần lượt hiện ra khuôn mặt đen sì u ám của Bao đại nhân, đôi mắt phượng dài của Công Tôn tiên sinh nheo lại cho đến đôi mắt sáng lấp lánh kia bỗng trở nên đen kịt như đầm nước âm u...

Ôi trời ơi, mẹ của con ơi!

“Mụ nội nó, toàn bộ đứng cả lại cho ta!!!”

Một tiếng quát này, uy chấn bốn phương, vang vọng tám hướng, chấn động tới mức lỗ tai của mọi người đều ong ong cả lên.

Chúng nhân kinh hãi, quay đầu nhìn một cái, chỉ thấy thiếu niên giảng chuyện không biết từ lúc nào đã nhảy phất lên nóc nhà bên cạnh, đang nổi trận lôi đình quát mắng nhìn xuống đám bách tính phía dưới đường.

Lúc này Kim Kiền bị bức cho nổi giận, bụng chỉ muốn giữ đám người này lại trước, cũng chẳng nghĩ gì nhiều, bèn nhảy lên nóc nhà gầm một tiếng, nhưng lời vừa thoát ra khỏi miệng liền hối hận.

Chỉ thấy chúng bách tính đều dùng vẻ mặt như nhìn kẻ điên chăm chăm ngó mình.

Còn mấy tên du thủ du thực phụ trách giám thị bộ dạng như muốn rút gân nghiền xương mình vậy.

Làm thế nào bây giờ?!

Thề độc chẳng? Hay là cắt cổ?

Nếu không thì dứt khoát múa thoát y giữ lại đám người này trước đã, sau... lại thuyết phục thêm?

Vấn đề là với tư sắc này của mình, cho dù có múa thoát y sợ là cũng không có ai xem...

Nếu là Tiểu Miêu thì tốt rồi.

Chẳng cần phải múa thoát y, chỉ cần đứng đó nói một câu: Lời của Triển mỗi câu nào cũng là sự thực!

Sau đó lại dùng ánh mắt nhìn khắp xung quanh...

Hừ hừ, ai mà chống cự được chứ? Kẻ nào dám không tin?!

Haizzz, Triển đại nhân ơi...

Nghĩ đến đây, Kim Kiền không khỏi đau xót trong lòng, ánh mắt lại hướng lên ngọn cây đại thụ rợp bóng bên mép nóc nhà.

Mấy ngày trước, Nam hiệp Triển Chiêu vẫn ở trên cái cây này nghe mình kể chuyện...

Thật là có chút hoài niệm!

... Í?! Khoan đã!

Sự thật tự mờ tối, ánh mắt Kim Kiền vừa hướng lên một cái, chẳng ngờ thật sự nhìn thấy ánh sáng rực rỡ của hy vọng.

Chỉ thấy Kim Kiền hai mắt sáng lấp lánh, nhất thời ưỡn ngực thẳng lưng, tràn đầy tự tin nói:

“Truyện tôi kể rồi cuộc là thật hay giả, chỉ nửa tuần hương nữa, mọi người sẽ biết!”

Gì?

Chúng bách tính trên đường nghe xong gương mặt ai nấy đều mang vẻ mù mờ, anh nhìn tôi, tôi ngó anh, cuối cùng lại quay sang nhìn lom lom Kim Kiền.

Kim Kiền mỉm cười, nhảy xuống, chỉ tay về phía cổng thành.

Mọi người đồng loạt nhìn theo.

Chỉ thấy một viên lính thủ thành đầu đầy mồ hôi chạy tới, vừa chạy vừa hô: “Mau đi mời huyện thái gia, đoàn khâm sai đại nhân còn nửa dặm nữa sẽ vào tới cửa Tây rồi!!!”.

Nếu nói huyện Tây Hoa mấy năm nay có chuyện lớn gì phát sinh không, thì Quách gia một tay che trời có thể tính là một chuyện, sau đó lại tới thiếu niên giảng chuyện khó hiểu kia cũng miễn cưỡng có thể coi là một chuyện, nhưng nếu thật sự nói đến đại sự thì không việc nào sánh được với việc này.

Việc nào?

Còn chuyện nào nữa!

Đường đường một Khâm sai đại nhân phụng chỉ xuất tuần thể mà lại giá lâm đến cái huyện Tây Hoa nhỏ bé này, ngay cả huyện lão gia cũng phải đích thân ra khỏi thành để nghênh tiếp, anh nói xem chuyện này có lớn hay không?

Chớ nói đến bách tính huyện Tây Hoa này mà ngay đến Ngô huyện lệnh huyện Tây Hoa, cũng chưa từng gặp vị quan nào chức vị lớn đến như vậy, phải quỳ xuống đất nghênh đón, cả thổ lớn cũng không dám, lại càng miễn bàn đến chuyện dân chúng căng thẳng chờ đợi ra sao.

Chỉ thấy cờ xí phấp phới, thương kích tua tủa, kỵ binh thì mạnh mẽ oai hùng, thị vệ thì uy vũ, rồi tiếng chiêng dẹp đường, tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, đúng là: hùng phong tứ bề, uy chấn tám phương.

“Hạ, hạ quan, Huyện lệnh huyện Tây Hoa trấn Thảo Kiều, Ngô Lượng tham kiến Khâm sai Bao đại nhân!”

Quỳ trước kiệu lớn tám người khiêng, Ngô huyện lệnh huyện Tây Hoa ngay cả nói cũng không mạch lạc.

“Ngô huyện lệnh không cần đa lễ”. Một giọng nói uy nghiêm phát ra từ trong kiệu, rèm kiệu vén lên, Bao đại nhân bước ra ngoài.

Chúng nhân tuy sợ hãi trước quan uy của Khâm sai, nhưng lúc này rốt cuộc lòng hiếu kỳ vẫn chiến thắng, đều len lén ngược lên nhìn trộm.

Mà vừa đưa mắt nhìn, có thể nói là được mở rộng tầm mắt.

Bao đại nhân, thân vận măng bào màu đen, chân đi quan hài đế đỏ, khuôn mặt đen như mực phát sáng, đôi mắt lấp lánh rực rỡ ẩn chứa oai nghiêm, chòm râu đen dài đến ngực, càng thêm phần uy phong, quả thật là mực quang sắc bén phân biệt trung gian, hần diện thâm trầm trấn giữ quý thần.

Chỉ thấy Bao đại nhân nhìn bốn phía, cất tiếng: “Ngô huyện lệnh, vì sao nơi này lại có đông bách tính đến như vậy?”

“Bẩm, bẩm đại nhân, nơi đây chính là chợ của bản huyện, cho nên mới nhiều người đến vậy”, Ngô huyện lệnh khom người đáp.

Bao đại nhân gật gù đầu, lại nhìn quanh một vòng, lát sau mới tiếp: “Không biết Ngô huyện lệnh có thể an bài hành quán cho bản phủ được chăng?”

“Nếu đại nhân không chê, xin hãy ở tạm tại huyện nha.”

“Cũng được”, Bao đại nhân gật đầu, quay người chuẩn bị bước vào kiệu.

“Bao đại nhân! Thảo dân oan uống quá!”

Đột nhiên có tiếng kêu lớn truyền ra từ trong đám người, Bao đại nhân và Ngô huyện lệnh cả người đều chấn động.

Chỉ là Ngô huyện lệnh rung động vì kinh sợ, còn Bao đại nhân lại phần chấn tinh thần.

Bao đại nhân vẻ mặt nghiêm nghị, cao giọng quát: “Kẻ nào kêu oan?”

Chợt thấy một thiếu niên gầy nhỏ vội vã vạch đám đông đi ra, quỳ xuống trước đội ngũ kêu lên: “Là tiểu nhân kêu oan!”

Chúng nhân định thần nhìn kỹ, hử, còn không phải là thiếu niên giảng chuyện kia sao?

Bao đại nhân ra dấu cho hộ vệ đưa thiếu niên nọ đến trước kiệu, hỏi: “Ngươi có oan khuất gì?”

Thiếu niên giảng chuyện kia đầu cũng không dám ngẩng lên, nức nở nói: “Bao đại nhân, nỗi oan này của tiểu nhân chỉ có đại nhân mới có thể rửa sạch!”

Bao đại nhân khẽ chau mày, ngưng một chút hỏi tiếp: “Những lời này là thế nào?”

“Đại nhân, tiểu nhân bơ vơ từ nhỏ, cơ khổ, nhờ vào khéo ăn khéo nói, viết lách mấy bài, lấy giảng chuyện làm kế sinh nhai. Tiểu nhân tuy dốt nát kém cỏi, nhưng cũng biết lễ nghĩa luân thường, cho nên những chuyện tiểu nhân kể, đều là người thật việc thật, nửa câu bịa đặt cũng không có, mà nay lại có người vu hãm tiểu nhân, nói những chuyện tiểu nhân kể là thêu dệt nhằm nhĩ, khiến tiểu nhân vô cùng đau đớn, thực là oan uống quá!”

Dứt lời, hai vai còn run rẩy vài cái cho hợp với tình cảnh.

Bao đại nhân đuôi lông mày hơi động, tiếp tục hỏi: “Kẻ nào vu hãm ngươi?”

“Bẩm đại nhân, chính là dân chúng toàn huyện Tây Hoa.”

Bách tính xung quanh nhất thời rối loạn lo lắng không thôi.

“Ngươi kể là chuyện nào?”

“Bẩm đại nhân, chính là sự tích đại nhân phát lương ở Trần Châu.”

“Hửm? Bọn họ không tin người chuyện gì?”

Kim Kiền ngẩng phắt đầu lên, mục quang mãnh liệt, nói: “Bọn họ không tin An Lạc hầu Bằng Dục làm nhiều việc ác đã chết dưới trăm đao của đại nhân. Đại nhân, xin ngài hãy rửa oan cho tiểu nhân!”

Trên khuôn mặt đen sì của Bao đại nhân thoáng một tia sửng sốt rất khó nắm bắt, nhưng hai mắt đảo một cái, thoáng chốc liền khôi phục lại vẻ nghiêm nghị, ngẩng đầu nhìn bốn phía, cao giọng nói: “Lời của thiếu niên này, câu nào cũng là sự thực, An Lạc hầu đích xác đã chết dưới Long đầu trăm!”

Thoáng chốc tiếng hít khí lạnh vang lên không ngớt.

Bao đại nhân ngưng một chút, lại nghiêm giọng nói: “Còn có chuyện gì không rõ, chớ ngại, có thể hỏi bản phủ cho rõ ràng”.

Xung quanh lại là một mảnh vắng lặng.

Lát sau, mới có tiếng người rụt rè cất lên từ trong đám đông: “Dám, dám hỏi đại nhân, người nào đã cáo trạng An Lạc hầu?”

“Người nào?”, Bao đại nhân bước lên trước hai bước, “An Lạc hầu coi muôn dân như cá thịt, gây ác bốn phương, khiến bách tính Trần Châu khổ không kể xiết, bách tính Trần Châu đều bị hấn bức hại, cho nên bách tính Trần Châu chính là nguyên cáo!”

Lại là một mảnh tĩnh lặng như chết.

Bao đại nhân thân hình thẳng như cán bút, hai mắt tựa đuốc, quét qua từng bách tính đang quỳ phía dưới, cao giọng nói: “Vương tử phạm pháp tội như thứ dân! Bất luận là hoàng thân quốc thích, hay hương thân quan lại đương triều, chỉ cần làm thương tổn đến luật pháp Đại Tống, bản phủ nhất định sẽ y luật trị tội, tuyệt không nhân nhượng!”

Giọng nói trầm trầm oai nghiêm, tựa như chuông khánh ngân xa, dư âm vang vọng, rung động hồn phách.

Đột nhiên, không biết người nào cất lên tiếng khóc nghẹn ngào, hết như có tín hiệu, nhất thời kích khởi nên ngàn vạn tiếng kêu than nức nở.

“Bao đại nhân, Bao đại nhân, chúng thảo dân khổ quá!”

“Bao đại nhân, Bao Thanh Thiên, ngài nhất định phải làm chủ cho chúng thảo dân...”

“Bao đại nhân... ngài nhất định phải trị tội Quách gia, hấn làm cho bách tính huyện Tây Hoa chúng thảo dân khổ không kể xiết... hu hu...”

Tạ trời tạ đất!

Nghe thấy những lời này của dân chúng, Kim Kiền mới thở phào nhẹ nhõm, lại thấy đáng vẻ kêu khóc thống khổ của bách tính xung quanh, lòng nàng không khỏi có chút buồn bã.

Bao đại nhân đứng giữa rừng người, hai mắt nhìn bách tính xung quanh, đôi mày chau lại, sắc mặt sa sầm ngưng trọng, hồi lâu mới trầm giọng nói: “Án của các người, bản phủ thụ lý”.

“Tạ Bao đại nhân!”

“Bao đại nhân, Bao Thanh Thiên...”

“Ồi!”

Một tiếng kêu chói tai rất lớn vang lên từ phía dân chúng, Kim Kiền quay đầu nhìn một cái, chỉ thấy Ngô Lượng, huyện lệnh Tây Hoa, hai mắt trắng dã, ngay đơ ngã thẳng xuống đất, vẻ như đã chết ngất đi.

Lại ngược lên nhìn Bao đại nhân, trong mắt mơ hồ lộ vẻ tán thưởng, còn Tứ đại kim cương bên cạnh đại nhân cũng hướng mình khẽ gật đầu.

Hả?

Sao hình như thấy thiếu một nhân vật cấp quan trọng vậy nhỉ?

Kim Kiền đang thấy khó hiểu thì đột nhiên trước mắt lóe lên một cái bóng màu đỏ, âm thanh sang sảng vang lên trong không trung:

“Chạy đi đâu?!”

Âm thanh lạnh lạnh như gõ vào ngọc đẹp, tiếng hô vang vọng bao trùm chúng nhân.

Chỉ thấy bóng màu đỏ bay vút đi, rồi đáp xuống trước mặt mấy kẻ đang định đào tẩu phía xa kia.

Trong nháy mắt, áo đỏ tung bay, Cự Khuyết lóe lên, chưa đầy mấy giây sau đã thấy những kẻ kia gào khóc thảm thiết vừa lặn vừa bò đến quỳ trước đội ngũ của quan khâm sai, dập đầu bình bình nói: “Bọn tiểu nhân biết tội, bọn tiểu nhân biết tội, xin đại nhân tha mạng!”

Chính là mấy tên du côn xã hội đen thu phí bảo kê nọ.

“Đại nhân, mấy tên này là thuộc hạ của Quách Quảng Uy, chúng đang định trở về báo lại cho chủ nhân thì bị thuộc hạ bắt giữ, xin đại nhân xử lý.”

Vạt áo đỏ tung bay, đáp xuống đất không một tiếng động, người trước mặt một thân quan bào đỏ, kiếm tuế màu vàng, thân hình thẳng như tùng bách, mặt đẹp tựa ngọc, tuấn tú phi phàm, đôi mày lưỡi mác dài đến tóc mai, mắt như sao sáng, quả thực là phong thái đỉnh đặc, tư thế oai hùng.

Tiếng hô yếu dần, tiếng huyền nao chợt tắt, bốn phía dần trở nên tĩnh lặng, và càng lúc càng im ắng, ngay đến Bao đại nhân cũng có chút kinh ngạc, hồi lâu mới cất lên câu nói quen thuộc:

“Triển hộ vệ vất vả rồi.”

Chẳng ngờ câu nói tập mãi thành thói quen này giờ đây lại dấy lên sóng gió.

Chợt nghe có người trong đám hét lên kinh hãi:

“Ngự Miêu Triển Chiêu, là, là Ngự Miêu Triển Chiêu!”

Ngay sau đó là tiếng kêu kinh ngạc của chúng nữ tử vang lên bốn bề, rồi một tràng âm thanh hô ứng tán thán, ào ào vang lên, rất náo nhiệt.

Trong tiếng ồn ào, chợt nghe mấy câu kinh hô càng lúc càng rõ ràng:

“Này này, tiểu ca giảng chuyện kia đã nói thế nào nhỉ?”

“Cái đó... hẳn là... Một quạt này mở ra, điều khác ta không khen, chỉ ca ngợi Nam hiệp giang hồ Ngự Miêu Triển Chiêu...”

“... Cho hỏi Triển Nam hiệp, rốt cuộc ngài có điểm nào tốt? Ngài anh tuấn tiêu sái, võ nghệ siêu quần, mỹ lệ hơn hoa...”

“Ngài đứng trước mặt, một thân hiệp khí tự nhiên, ngạo cốt bất phàm, ai mà không ngợi ca?”

“Này là mũi, này là mắt, này là lưng áo, này là dáng người...”

“Ôi chao ơi, bà ngoại của con ơi, tiểu tử giảng chuyện kia quả nhiên câu nào cũng là sự thực cả!”

Những câu dạng như thế vang lên không ngớt.

Kim Kiền lúc này rất hoan hỉ, cảm giác sâu sắc rằng những cực nhọc mấy ngày qua của mình đã không uổng phí, hơn nữa thu hoạch còn rất phong phú.

Hãy nghe những bách tính Tây Hoa đáng kính đáng yêu này đi... Họ thuộc nằm lòng đoạn dạo đầu của tôi đó!

Nom khuôn mặt đỏ bừng của Tứ đại hiệu úy uy vũ cho đến đông đảo chúng hộ vệ... Nhịn cười khổ sở thật!

Đưa mắt nhìn ngón tay run run nắm rèm kiệu của Công Tôn tiên sinh... run rẩy này thực sự có tiết tấu nha!

Ngó gương mặt đen tím của Bao đại nhân... ghen quá khó chịu lắm đó.

Cảm giác gió lạnh thấu xương vù vù xung quanh mình, hàn khí cắt da cắt thịt... Mình thấy lạnh quá đi mất aaaaa...

Rút cổ lại, nhìn những khuôn mặt vừa rồi còn vương nước mắt, lúc này lại tràn ngập ý cười của bách tính xung quanh, Kim Kiên không khỏi cảm khái:

Con cháu Viêm Hoàng [7], trai gái Trung Hoa, quả nhiên bất luận là ở thời nào nơi nào, đều mạnh mẽ dị thường!

[7] Viêm Hoàng: Tức Hoàng Đế và Viêm Đế trong văn hóa của người Trung Quốc. Viêm Đế còn có tên gọi khác là Thần Nông, Ngũ Cốc Tiên Đế, tương truyền ông là người dạy dân chúng trồng ngũ cốc và còn là ông tổ của nghề gốm sứ, y dược. Hoàng Đế hay Hiên Viên Hoàng Đế được coi là thủy tổ của người Hán, một vị vua huyền thoại anh hùng, là người sáng lập nên nền văn minh Trung Hoa. Người Hán coi cả hai vị vua này là tổ tiên của mình vì thế mới có thành ngữ “Con cháu Viêm Hoàng”.

45. Q.3 - Chương 4

Ngự Miêu nổi giận vạn sự khó khăn,
tại khách sảnh Phạm thị tổ mật án.

Huyện nha huyện Tây Hoa nằm ngay đường cái, quay mặt về hướng nam, cột đỏ ngói xanh, nền đá trụ gỗ, sân trước cửa huyện nha rất rộng, có thể chứa được cả trăm người. Bình thường rất hiếm người đặt chân tới đây, nhưng hôm nay, trong ngoài huyện nha, trên công đường, ngoài nha môn, vòng trong vòng ngoài, trùng điệp lớp lớp, đông như kiến cỏ, cơ hồ bách tính toàn huyện đều tụ tập ở đây.

Bách tính đông đảo như vậy, chẳng phải là tới nghe thẩm án, cũng tuyệt không phải đến xem náo nhiệt, mà toàn bộ những người ở đây đều là nguyên cáo trên công đường, cáo trạng Quách Quảng Uy, nghĩa tử của đại thái giám nội cung Quách Hòe.

Chợt nghe tiếng trống trên công đường dồn dập, đường uy vang rền, Khâm sai Bao đại nhân, Bao Thanh Thiên thăng đường thẩm án, thẩm vấn Quách Quảng Uy ác bá một huyện Tây Hoa.

Bách tính tiến vào công đường, rất tự nhiên tuân thủ nghiêm cấm quy củ công đường, nhất tề quỳ xuống thành hàng, thần sắc căng thẳng.

Mà bách tính dồn lại ngoài cửa huyện nha thì không được quy củ như vậy, tư thế nào cũng có, người đứng, người ngồi, bởi họ thực sự không nhìn thấy rõ tình huống trong công đường, cho nên đều đồng hai tai lên hết như tai thỏ mà nghe ngóng tình hình. Còn số bách tính ở vòng ngoài cùng, ngay cả nghe cũng chẳng rõ ràng, đơn giản là ngồi khoanh chân dưới đất, chờ đợi kết quả thẩm án.

Thậm chí có vài bách tính quỳ xuống bên cạnh khăn vải, miệng thì lầm rầm những câu như:

“Ngọc Hoàng đại đế, Vương Mẫu nương nương, ngàn vạn lần xin hãy phù hộ cho Bao đại nhân làm rõ chuyện Quách gia, để bách tính huyện Tây Hoa chúng con có được những tháng ngày yên bình sau này.”

“Ông trời ơi, ngàn vạn lần đừng để Quách gia lại gây họa cho bách tính nữa!”

“Trời xanh ơi, đất rộng hỡi, Như Lai Phật Tổ, Quan Âm Bồ Tát, Ngọc Hoàng đại đế, Vương Mẫu nương nương, Jesus đại nhân, ông già Noel, bất luận là ai cũng được, ngàn vạn lần xin ngài hãy phù hộ án này nhất định phải xử ba ngày ba đêm, tốt nhất là thẩm án đến trời u đất ám, một tới mức mềm nhũn người kiệt quệ tinh thần, tới mức không rảnh để quan tâm tới chuyện khác mới tốt!”

Hả?!

Mấy bách tính đang cầu khẩn liền sững người lại, quay đầu nhìn. Chỉ thấy bên cạnh có một người khom lưng quỳ xuống, vóc dáng gầy yếu, đôi mắt nhỏ dài nhắm chặt, lúc thì chắp hai tay thành hình chữ thập,

lúc lại làm dấu hình chữ thập trước ngực, miệng thì rì rà rì rầm, nhanh vô cùng. Người nọ chính là Kim Kiên, thiếu niên giảng chuyện lúc trước.

Mấy người kia liền mắt hứng nhao nhao đứng dậy:

“Ôi chào, tôi nói này tiểu ca giảng chuyện, cậu cũng tới đây góp náo nhiệt à?!”

“Chúng tôi đều mong án này có thể thẩm vấn xong sớm, cậu ở đây góp thêm lời, khẩn loạn lên làm cái gì!”

“Đi mau đi, đi mau đi!”

“Nhao nhao lên cái gì, không thấy tôi đang bận hay sao?!”

Đôi mắt nhỏ của Kim Kiên bỗng mở bừng, tinh quang bắn ra tứ phía, nhất thời dọa cho mấy người kia giật nảy mình.

Nhưng chớp mắt một cái, lại thấy thần sắc Kim Kiên thay đổi, hết như cà gặp phải sương héo rũ ra, ỉu xìu một đồng, ôm đầu lại tiếp tục tự lẩm bầm một mình.

Mấy bách tính kia dựng thẳng lỗ tai lên nghe, nghe rồi lại càng không hiểu gì.

Chỉ nghe thấy mơ hồ vài từ, còn đại thể thì không nghe rõ.

“Tuyên truyền tạo thế lực, hiệu ứng danh nhân, hiệu ứng thần tượng... từ quần chúng mà ra cũng từ quần chúng mà tiêu, điều nào cũng không sai...”

“Không dễ dàng gì mới dựng nên được Idol áo đỏ, thật không dễ gì mà...”

“Lại nói đại đa số thần tượng, ai nấy đều tự hào hãnh diện đến thế, nghề nghiệp oai phong gấp cả trăm lần. Nhớ lúc ban đầu, khi mình còn ở thời hiện đại, có biết bao nhiêu là người dù phải tranh nhau đến vỡ đầu cũng muốn làm Idol...”

“Ấy thế mà Tiểu Miêu trước khi rời đi khéo mắt còn ném tới một tia hàn quang, sao mà khủng bố vậy chứ...”

“Chắc chắc, hay là trước tiên mình nên tránh nơi đầu sóng ngọn gió, nhân lúc hỗn loạn trốn về Khai Phong phủ, đợi đến khi cơn giận của Tiểu Miêu tiêu tan rồi lại tính kế lâu dài...”

Nói đến đây, đột nhiên đôi mắt nhỏ của Kim Kiên sáng lên, rồi gật đầu như bỏ củi tự nói một mình tiếp:

“Kể ve sầu thoát xác, rồi chuyển sang hoạt động bí mật... Như thế rất hay! Như thế rất hay!”

Mấy bách tính nọ lắc lắc đầu.

Tiểu ca giảng chuyện này tám phần là chưa từng chứng kiến cảnh tượng nào lớn thế này, nhất thời bị dọa đến phát ngốc rồi.

Đột nhiên nghe thấy tiếng ồ lên náo loạn ở vòng người phía trong, bách tính vòng bên ngoài lập tức lên tinh thần, rầm rập rầm rập chạy tới trước vòng vây.

Kim Kiên đã mưu tính xong đường lui, lúc này thấy thế, tất nhiên không chịu bỏ qua, cũng chạy theo lên trước góp mặt vào đám đông.

Tới khi Kim Kiên tiến vào được biển người, thì bỗng nghe thấy có tiếng hô vang lên liên tiếp, nối nhau không ngừng, một câu lại tiếp một câu, mạch lạc rõ ràng, sinh động như thật, hết như ký giả thời hiện đại tường thuật trực tiếp lại hiện trường vậy.

“Tới rồi tới rồi, Quách gia bị áp giải lên công đường rồi! Ôi chào, tóc tai tán loạn, y phục cũng xộc xệch, không ngờ Quách gia cũng có ngày như vậy.”

“Huynh xem kìa, người làm chứng trên công đường, ôi ôi?! Còn không phải là huyện thái gia của chúng ta? Sao mặt mũi nhọ nhem nhọ thỉu vậy?”

“Bé tiếng, bé tiếng chút, Bao đại nhân nói rồi...”

Một mảnh yên lặng.

“Ôi trời, bà ngoại của con ơi, cầu đầu trăm kìa! Khiêng cầu đầu trăm đến rồi!”

“Giải tới rồi, giải tới rồi! Bao đại nhân ném thẻ lệnh, ném thẻ lệnh! Chém rồi! Chém rồi! Ôi trời, mẹ của con ơi!”

“Ôi cha mẹ ơi, máu kìa...”

Đám người liền xông vào huyện náo hấn lên, sau đó dần dần trở nên yên tĩnh hẳn, đột nhiên, cũng không biết là ai đi đầu, chỉ thấy bách tính trong ngoài huyện nha đồng thời “bịch, bịch” quỳ rạp xuống đất, khom eo khấu đầu.

“Tạ Thanh Thiên Bao đại nhân!”

“Tạ Thanh Thiên Bao đại nhân!”

“Tạ Bao đại nhân!”

Trong ngoài huyện nha, bách tính nhất tề quỳ xuống, khấu đầu hô cảm tạ, xúc động đến dâng trào nước mắt, tiếng hô vang rền trời xanh, lệ rơi thấm ướt thêm đá, cảnh tượng cảm động khôn cùng.

Kim Kiền cũng thấy xúc động lây, quỳ trên đất hô vang mấy câu.

Hồi lâu sau, tiếng hô tạ ơn của bách tính mới dần nhỏ lại.

Chúng bách tính khấu đầu tạ ơn xong, liền vui hớn hở nhất loạt tản đi, không bao lâu sau, chỉ còn Kim Kiền đứng một mình ở cửa huyện nha, nhìn trái, ngó phải, tâm trạng lại rơi vào chán nản u sầu:

Bây giờ liền trở về Khai Phong?

Đi không từ biệt cũng ngang với tội trốn việc, liệu bát cơm ở Khai Phong phủ này có còn giữ được không?

Huống hồ, tiền khô cháy túi, đơn độc một mình, trên đường đi cũng không thể hít gió Tây Bắc mà sống được.

Ài...

Hay là quay lại huyện nha, tránh né cái vị Tứ phẩm hộ vệ nào đó, chào từ biệt lão Bao, tiếng là có tình cảm sâu sắc, ăn ở có trước có sau, rồi tuyên bố mình có việc gấp phải đi trước một bước, lại hướng Công Tôn Trúc Tử mượn một món tiền... Dựa vào biểu hiện không tồi của mình trong mấy ngày nay ở huyện Tây Hoa, nói thế nào mình cũng xem như đã lập được công đầu, lão Bao dù sao cũng phải cho mình vài phần mặt mũi chứ!?

Chắc chắc, như thế thì quá tốt!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền liền hạ quyết tâm, nhắc chân định bụng sẽ rảo bước vào cửa lớn huyện nha, nhưng vừa mới giơ chân lên, lại cảm thấy không ổn, bụng lẩm nhẩm:

Nên đi vào từ cửa sau, hay đi vào từ cửa trước?

Thông thường thì mỗi lần xử án xong, Công Tôn tiên sinh sẽ ở trên công đường của phủ nha sai người dọn dẹp sạch sẽ, còn Bao đại nhân thì quay về hậu nha nghỉ ngơi, Ngự tiền hộ vệ cũng đi theo bảo hộ.

Dựa vào suy đoán như vậy thì nếu đi vào huyện nha từ cửa sau, mức độ nguy hiểm cực cao; mà đi thẳng từ cửa trước đến công đường phủ nha thì lại có thể gặp Công Tôn, mượn tiền lộ phí, tránh được Ngự Miêu, đây chính là “một hòn đá trúng ba con chim”!

Nghĩ thế, Kim Kiền hí hóp đôi mắt nhỏ lại, hàng lông mày nhướng cao, nhắc gót rảo bước tiến vào cửa lớn của huyện nha.

Nhưng mũi chân vừa mới chạm vào nền đá xanh, lại thấy viu một cái, lông mao toàn thân dựng ngược lên hết cả.

Nguồn ebooks:

Kim Kiền trong lòng run lên, mới định lui gót chuồn êm thì đã muộn, chẳng thể nào đi được nữa.

“Kim bồ khoái, còn không đi vào?”

Giọng nói sang sảng theo gió truyền tới, không cao, không thấp, không nhanh, không chậm, mượt mà như ngọc, thanh như nước suối trong, thực sự vô cùng êm tai.

Nhưng vào trong tai Kim Kiền lại như tiếng Diêm La giục hồn.

Kim Kiền liền giật mình đánh thót, thoáng cái tay chân lạnh băng, làm sao còn có thể nhấc chân nữa bước.

“Kim bồ khoái?”

Giọng nói êm tai lại vang lên lần thứ hai, vẫn không cao, không thấp, không nhanh, không chậm, nhưng lại mơ hồ lộ ra hàn ý lạnh băng, rõ ràng là từ xa truyền đến, nhưng lại như ngay ở bên tai, rõ ràng là âm thanh không lớn, nhưng lại chấn động tới mức màng nhĩ hơi đau.

Đủ để thấy nội công thâm hậu của người phát ra tiếng nói, có thể liệt vào năm thứ hạng đầu trên giang hồ.

Ông trời của tôi ơi!

Kim Kiền khổ sở nuốt xuống một ngụm nước bọt, chỉ có thể cắn răng nhấc chân bước về phía công đường huyện nha.

Khoảng cách tuy chỉ mấy trượng, nhưng lại như cuộc trường chinh vạn dặm, mỗi một bước đi, đều nặng cả ngàn cân.

Đến khi Kim Kiền bước vào công đường, thì mồ hôi đã thấm đầm vạt áo.

Trên công đường uy nghiêm túc mục, năm người đứng đó.

Hai người bên trái, một mặt vuông, một mặt dài, sắc mặt vàng như nghệ, chính là hai người Vương Triều, Mã Hán; hai người bên phải, một mặt đen, một mặt trắng, mục quang lấp lánh, chính là hai đại Hiệu úy Trương Long, Triệu Hổ.

Còn người chính giữa, vận quan bào đỏ đeo đai ngọc, ôm kiếm mà đứng, dưới hàng mi đẹp là đôi con ngươi lạnh băng, môi mỏng hơi mím, tựa như cười mà lại không cười, tựa như giận mà lại không giận, chỉ là lặng lẽ đứng ở đó nhưng lại cảm thấy quanh thân như là rồng cuộn hổ gầm, khí thế đáng trời mãnh liệt. Tô điểm trên công đường là gió lạnh vi vút, mây buồn ảm đạm, “gió tà xơ xác lạnh thấu xương, mây đen vần vũ bi thương muôn vàn”.

Kim Kiền chỉ thấy khó thở tức ngực, đầu vầng mắt hoa, toàn thân cứng ngắc, rất có dấu hiệu đột phát của chứng nhồi máu não.

Chuyện, chuyện gì xảy ra?! Vì sao đường đường là Ngự tiền hộ vệ đi theo Khâm sai đại nhân lại không an phận mà canh giữ bên cạnh Khâm sai đại nhân, ngược lại còn bày ra dáng vẻ “tính số” xuất hiện trên công đường này?!

Còn Công Tôn Trúc Tử ân cần khả ái đâu rồi?!

Mà Tứ đại kim cương sắc mặt nhẵn nhụi khó nhìn đứng ở đây làm gì?

Chẳng lẽ định bày tứ phương trận, Thanh Long Bạch Hổ Chu Tước Huyền Vũ, để tính sổ mình?

“Kim Kiền, đứng ở đó làm gì? Còn không bước lên hành lễ?”

Âm thanh thuần hậu vang lên bên tai, ngược lên nhìn, chỉ thấy Triệu Hổ không biết tự lúc nào đã đến bên cạnh, vẻ mặt gấp gáp căng thẳng nhỏ giọng nhắc nhở mình.

Kim Kiền liền hoàn hồn, vội vàng ôm quyền khom người, cao giọng nói: “Thuộc hạ bái kiến các vị đại nhân!”.

“Kim bồ khoái không cần đa lễ”, giọng nói sang sảng lại vang lên lần nữa, vẫn êm tai như lúc bình thường, hết như gió xuân phất qua hàng liễu, xanh thắm cả một khoảng mây trời, Kim Kiền nghe mà ngẩn ngơ.

“Lần này xuất hành tới huyện Tây Hoa, Kim bồ khoái xung phong đi đầu, làm gương cho mọi người, tuy cang vất vả công lao càng lớn, nhưng cũng là cực khổ cho Kim bồ khoái rồi.”

Hổ?

Kim bồ khoái không dám ngẩng lên, vẫn ôm quyền khom người như cũ, vội vàng đáp: “Triển đại nhân quá khen, đây là bổn phận của thuộc hạ”.

“Nói rất phải...”, âm thanh sang sảng bỗng thay đổi đột ngột, mỗi một từ lại trầm xuống một từ, một tiếng lại gay gắt một tiếng, độ âm ngập tràn ban này giờ đã bay biến, “Bao đại nhân mới rồi còn tán thưởng Kim bồ khoái không ngót, nói Kim bồ khoái tâm tư mẫn tiệp, tài ăn nói sắc bén, rất có phong phạm của một đại tướng; Công Tôn tiên sinh cũng tán thưởng nói: Nghe truyện Kim bồ khoái kể, còn hơn cả uống mười loại thuốc bổ, khiến kẻ khác tâm tình khoáng đạt, vui vẻ thoải mái, lòng tràn đầy hoan hỉ”.

Chỉ một thoáng, gió xuân biến nước buốt, hàng liễu kết thành băng, không trung chớp giạt xé toang bầu trời, mây vờn nay đã tả tơi. Quả là, “từng từ xé ruột xé gan, ruột gan nào có đủ mà xé đây”.

Liền có tiếng Tứ đại hiệu úy đồng thời hít một hơi khí lạnh.

Mồ hôi lạnh từ trên đỉnh đầu Kim Kiên chảy xuống ròng ròng.

“Quá, quá quá quá khen rồi, đây, đây đây là bổn phận của thuộc, thuộc hạ...”

“Bổn phận?”, âm thanh rét lạnh trầm trầm bỗng cao vút lên, hóa thành lưỡi dao băng lạnh lẽo, mũi dao sắc bén, hàn quang lóe lên, vèo vèo vút quanh công đường, cuối cùng đâm thẳng vào trái tim Kim Kiên.

Kim Kiên chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, bịch một tiếng liền quỵ xuống đất, kêu lên rên rỉ, ăn nói lộn xộn: “Triển đại nhân, ngài đại nhân đại lượng, lòng dạ lớn lao có thể chứa đựng cả thuyền bè, trái tim khoan dung, có thể sánh với thần tiên, thuộc hạ nhất thời nói năng hồ đồ, ngài đừng để ý đến những lời chớ điên càn càn của thuộc hạ, hãy coi như là thả rắm, cần bản không cần quan tâm đến! Lòng kính ngưỡng của thuộc hạ đối với Triển đại nhân dào dạt như nước sông chảy mãi không ngừng...”.

...

... Cả công đường đều tĩnh lặng.

Hồi lâu sau, cũng không biết Kim Kiên bị dọa cho đại não thiếu oxy hay là rối loạn thần kinh, bỗng mơ hồ nghe thấy có người khê ho hai tiếng không hợp thời, lại như có ý cười rất nhẹ xen lẫn trong đó.

“Kim bồ khoái, có gì lại hành đại lễ như vậy, Triển mỗ sao nhận nổi?” Đề tài vừa chuyển, âm thanh cũng thay đổi, gió xuân lại lướt qua hàng liễu như cũ, mây nhẹ lại tung tăng bay lượn trên bầu trời. Kim Kiên nghe vậy toàn thân chấn động, liền ngẩng đầu lên nhìn theo phản xạ.

Chỉ thấy người trước mặt, đôi con ngươi đen sáng rực như nước hồ thu, như sao lạnh trên trời, trong vắt không chút tạp chất, xán lạn chói lọi, chỉ là ẩn sâu trong đôi mắt ấy mơ hồ lộ ra chút tinh quang, tựa như vô tình phát ra một tia ranh mãnh.

“Triển mỗ gọi Kim bồ khoái tới đây, chỉ là muốn báo cho Kim bồ khoái. Bao đại nhân dự định cho phép dân chúng ở Tây Hoa cáo trạng trong ba ngày, mong rằng những người có oan khuất tất cả đều được giải. Chỉ là huyện Tây Hoa này dù sao cũng ở chỗ xa xôi, rất nhiều nơi trong này còn chẳng có hơi người. Phải phiền Kim bồ khoái quét dọn sạch sẽ trên dưới huyện nha cho gọn gàng ngay ngắn, hôm sau Bao đại nhân thăng đường thẩm án, cũng là để không đến nỗi ô danh Khai Phong phủ.”

Ngưng một chút, lại rất lễ độ thêm một câu, “Kim bồ khoái thấy thế nào?”.

Gì hở?!

Chỉ có như thế?

“Thuộc hạ nhất định sẽ dốc toàn lực!”

Kim Kiên thẳng tắp người, hai mắt mở to, gấp giọng ôm quyền hô lớn, rất sợ người trước mặt lại đổi ý.

Triển Chiêu gật gù đầu, quay người tiến vào trong phủ nha, quan bào màu đỏ chậm rãi bay lên, giọng nói sang sảng theo gió đưa tới, không cao, không thấp, không nhanh, không chậm, mượt mà như ngọc, thanh như nước suối trong, thực sự là êm tai.

“Chúng nha dịch của huyện nha phải tróc nã dư đảng của Quách Quảng Uy, sợ là không thể trợ giúp Kim bồ khoái một tay.”

Hả?

“Nha dịch Khai Phong phủ tất nhiên là phải bảo vệ sự an toàn của Bao đại nhân, e là cũng chẳng thể phân thân ra được.”

Ồi chao?!

“Kim bồ khoái, công đường là nơi trọng địa của huyện nha, tất phải quét dọn tỉ mỉ, nhất định phải sạch bóng không một hạt bụi; thư phòng ở phía sau huyện nha, khách sảnh, vườn hoa, nội đường, sương phòng và mười mấy gian phòng tả hữu, e là cũng phải quét tước sạch sẽ một phen... Còn cả ba gian nhà xí trong huyện nha. Kim bồ khoái cũng đừng quên.”

Cuối cùng, còn rất lễ độ chêm vào một câu: “E rằng phải khiến Kim bồ khoái vất vả rồi”.

Kim Kiên khóe miệng co giật một hồi: “Thuộc, thuộc hạ nhất định sẽ dốc toàn lực...”.

Bóng áo đỏ thắm tấp như cán bút biến mất ở cửa, trên công đường trừ Kim Kiên, bốn người còn lại đều không hện mà cùng thở ra một hơi, dáng vẻ phúc lớn mạng lớn cuối cùng cũng tránh được đại kiếp.

Chỉ thấy Vương Triều bước tới, vỗ vỗ vai Kim Kiên nói: “Kim bồ khoái, tự giải quyết cho tốt”.

Mã Hán tiến lên nói: “Kim bồ khoái... Triển đại nhân tính khí rất tốt...”, được nửa câu lại không nói tiếp nữa.

Trương Long nhếch mép vui mừng, ra sức vỗ vào lưng Kim Kiên: “Hảo tiểu tử, người kể chuyện rất hay, chỉ là... Ha ha, ta không nói, không nói nữa”.

Triệu Hồ gãi gãi đầu nói: “Kim Kiên, xem ra ta không thể giúp người rồi”.

Dứt lời, bốn người đồng thời ôm quyền thi lễ, vội vàng bước ra sau huyện nha.

Trong không trung lại lơ lửng truyền đến mấy câu:

“Thật là thần kỳ, mới rồi ta sợ đến mức chân nhũn cả ra...”

“Cũng không biết Công Tôn tiên sinh nghĩ thế nào nữa, bản thân thì theo Bao đại nhân vào sau huyện nha nhanh như chớp giết, bỏ mấy người chúng ta ở lại. Tiên sinh cũng chẳng nghĩ xem, thân thủ của mấy người chúng ta nào phải đối thủ của Triển đại nhân... Cũng may Triển đại nhân tính tình trước giờ rất tốt...”

“À... đúng rồi, các huynh có phát hiện hôm nay đại nhân thẩm án mau lẹ hơn bình thường rất nhiều không, ngay cả nói cũng ít đi...”

“Ài, bị một thân sát khí của Triển đại nhân vây bọc, ai mà không muốn rời đi sớm một chút chứ? Chỉ trách tên Quách Quảng Uy kia quá xui xẻo đi, mới lên tới chưa nói được hai câu, đã bị Triển đại nhân trừng mắt một cái, sợ tới mức sắp vãi tè ra quần, có chuyện gì cũng đem ra khai tuốt tuốt...”

Xì xà xì xồ, xì xà xì xồ...

Kim Kiên càng nghe da mặt càng rúm rỏ, lòng không khỏi giận dữ:

Đại quan tam phẩm đương triều, chương môn nhân đương gia nắm quyền Khai Phong phủ, Bao Thanh Thiên, Bao đại nhân, lại thêm chủ quản văn thư của Khai Phong phủ, Công Tôn tiên sinh đa mưu túc trí, ngoài ra còn có Tứ đại hiệu úy lục phẩm, thuộc hạ của Bao đại nhân, danh chấn Khai Phong...

Đến cả một con mèo cũng không hàng phục được!

Thế thì còn được cái tích sự gì nữa...

Khói sương mịt mờ ôm đường nhỏ, ráng đỏ chiều hôm nhuộm đỉnh mây.

Hoàng hôn, mặt trời ngã về tây, chính là thời gian dùng cơm tối của huyện nha, mùi thơm của gạo lãng đang bay trong không khí. Hộ vệ đoàn khâm sai và nha dịch huyện nha đều quây quần thành nhóm, tốp năm tốp ba, ngồi dưới bóng râm ăn tối.

Vốn là cảnh trí thanh nhàn, nhưng vì một người ghé qua mà khiến cho mọi vật hỗn loạn.

Chỉ thấy người ghé tới này, dáng mảnh lưng nhỏ, đôi mắt nhỏ hệt như đường chỉ, vận trang phục bổ khoai của Khai Phong phủ, bưng bát cơm khoan thai đi đến.

Thấy người nọ đi tới, chúng nhân trong huyện nha đều như nhìn thấy mãnh quỷ dã thú, vội vàng lui ra sau mấy bước, chỉ sợ là tránh né không kịp.

Người nọ thấy vậy cơ hồ có chút khó hiểu, đi tới giữa sân viện, cước bộ liền dừng lại, nhìn trái, ngó phải, khuôn mặt đậm vẻ mờ mịt ngơ ngác.

Hắn đứng đó, chúng nhân xung quanh quả thực không chịu nổi, chỉ thấy chúng nha dịch của huyện nha Tây Hoa đều bịt mũi, che bát cơm, dáng vẻ giận dữ nhưng lại không dám nói.

Mà những tùy tùng của Khai Phong phủ, rốt cuộc không nhịn được, trái đùn phải đẩy, cuối cùng đạp một nha dịch ra.

Nha dịch kia, đầu mày nhú chặt, mặt tràn ngập vẻ không tình nguyện, quay đầu hít sâu hai lần, mới bước từng bước chậm chạp đi tới giữa sân cạnh người nọ nói:

“Tôi nói này, khụ, Kim Kiên, tôi cũng biết công việc Triển đại nhân an bài cho cậu không dễ dàng gì, nhưng cậu hãy suy nghĩ một chút tới huynh đệ chúng tôi! Cậu xem cậu có thể đổi sang chỗ khác ăn cơm được không?”

“Hả?”, Kim Kiên kinh ngạc, quay đầu nhìn về mặt mọi người một lượt, nhất thời máu nóng dồn lên não, miệng hét lên: “Lẽ nào ngay cả các người cũng không nói nghĩa khí như vậy?!”

Cái con mèo thối kia bản thân hắn ức hiếp mình chưa đủ sao, lại còn liên kết trên dưới nha dịch trong Khai Phong phủ cô lập mình, đúng là khinh người quá đáng mà!

Nha dịch kia nghe vậy liền sững sốt, cau mày nói: “Tôi nói này Kim Kiên, chuyện này với không nói nghĩa khí có liên quan gì? Chúng tôi chỉ là cảm thấy thứ mùi trên người cậu... Khụ khụ, nói thật là, có hơi buồn nôn...”

Lời còn chưa nói xong đã biến sắc, lại vội vàng lùi xa mấy bước, há miệng hít sâu hai hơi.

“Mùi? Mùi gì?”

Kim Kiên chớp chớp đôi mắt nhỏ, đột nhiên vỗ trán một cái, xắn tay áo lên rút một cây ngân châm đâm trên huyệt vị ở cổ tay ra.

Thoáng cái, thứ mùi “tinh hoa của đậu phụ thối trăm năm, tinh túy của vãi bó chân ngàn năm” xộc thẳng vào mũi, làm Kim Kiên bị sặc, chính mình cũng còn chịu không thấu.

Nhanh nhẹn cắm ngân châm lại vị trí cũ, Kim Kiên vội vàng ngại ngần lui lại sau hai bước, về mặt tươi cười nói: “Nhất thời quên mất, nhất thời quên mất, tôi mới quét dọn xong hai gian nhà xí, trên người đích thực không dễ ngửi, ha ha, thứ lỗi, thứ lỗi...”

Nói đoạn, bưng vội bát cơm chạy thẳng ra cửa sau phủ nha.

Lúc này mọi người mới thở ra một hơi, ai về chỗ nấy, ai nói chuyện tiếp tục nói chuyện, ai ăn cơm tiếp tục ăn cơm.

Mà Kim Kiên khó ngủ, về mặt đen sì, mang theo một thân “hương thơm” của “ngũ cốc luân hồi” chịu đựng thái độ ghét bỏ của quần chúng đang rì rầm bàn tán kia, vòng qua cả huyện nha ra đến cửa sau, cuối cùng mới tìm được một chỗ vắng.

Nhìn xung quanh không có người, Kim Kiên mới móc túi thuốc từ trong người ra, chọn lấy hai viên dược hoàn nghiền nát, rắc rắc lên người mình, sau đó rút ngân châm ở cổ tay ra, hít hít mũi ngửi ngửi mấy lần trên dưới người mình, cho đến khi thấy cả người mình chỉ còn lại mùi thuốc, chẳng còn cái dư vị “thơm tho” kia nữa, nét mặt mới từ từ giãn ra, cất ngân châm đi, ngồi tựa vào cánh cửa phía sau huyện nha, bưng bát cơm lên và.

Mới ăn được hai miếng thì bỗng nghe có tiếng hô to:

“Ân, ân công?!”

Kim Kiền ngẩng lên nhìn, chỉ thấy trong con hẻm phía sau có hai người, một già, một trẻ đi tới.

Người bên trái, thân vận áo trắng sáng bừng, thắt lưng tuyền một màu trắng quần quanh eo nhỏ, mi mục như họa, má ngọc môi son, thực là mỹ thiếu niên.

Kim Kiền há hốc miệng, cơm vừa mới và vào miệng theo nước dãi chảy xuống từng hạt.

Hồi lâu sau mới hoàn hồn, Kim Kiền kinh ngạc kêu lên:

“Tiểu ca hoa quả?!”

“Ân công!”, Phạm Dung Hoa mục quang sáng rõ, đánh giá trang phục trên người Kim Kiền một phen, khuôn mặt mang theo vẻ ngạc nhiên lẫn vui mừng nói, “Ân công quả nhiên là quan sai của Khai Phong phủ!”.

“Gi?”

Chỉ thấy Phạm Dung Hoa quay đầu, cung kính nói với lão phụ bên cạnh: “Mẫu thân đoán không sai, ân công quả nhiên là quan sai thuộc hạ của Bao đại nhân”.

Lão phụ Phạm Dung Hoa dịu, vận áo vải chống trượng gỗ, lưng thẳng tắp như cán bút, mi mục hiền từ, hai mắt tuy không có tiêu cự, nhưng mâu quang lấp lánh. Nghe được lời của Phạm Dung Hoa, lộ ra ý cười, hướng về chỗ Kim Kiền khẽ gật đầu hỏi: “Vị tiểu ca này, có thể cho biết danh tính được không?”.

Mây đỏ như lửa giăng khắp trời, ráng chiều rực rỡ xa vô tận, ánh tà dương nhuộm quanh thân, kim quang vẫn vút, làm nổi bật một thân uy nghi cùng vẻ cao quý ngập tràn trên khuôn mặt lão phụ trước mắt.

Kim Kiền thầm giật mình, theo trực giác đặt bát cơm xuống, đứng dậy cung kính khom người ôm quyền đáp: “Tiểu nhân họ Kim tên Kiền, là bổ khoái của Khai Phong phủ”.

“Kim Kiền... Cái tên này quả là rất có ý tứ...”, Phạm đại nương mỉm cười, “Hai chúng ta có chuyện muốn gặp Bao đại nhân, có thể phiền Kim tiểu ca dẫn đường không?”.

“Gặp Bao đại nhân”, Kim Kiền thẳng người, đôi mắt nhỏ nhìn hai người đối diện, khó hiểu nói, “Bao đại nhân đã có lệnh, cho phép dân chúng ở Tây Hoa cáo trạng trong ba ngày, bất luận là oan sai nào cũng đều có thể cáo lên. Hai vị nếu muốn cáo trạng, sao không tới cửa lớn giống trống kêu oan?”, ngưng một chút, đột nhiên như hiểu rõ bèn tiếp, “Hai vị xin hãy an tâm, dù là hừng đông hay nửa đêm, hoặc giờ cơm trưa, chỉ cần tiếng trống kêu oan vang lên, Bao đại nhân đều lập tức thẳng đường, tuyệt không chậm trễ dù chỉ một lát”.

Phạm đại nương nghe vậy, sắc mặt có chút kinh ngạc, hồi lâu mới thấp giọng nói: “Quả nhiên hiếm thấy, Đại Tổng có được vị thanh quan chấp chính như vậy, sao phải sầu lo xã tắc không được trăm năm?”.

“Mẫu thân...”, Phạm Dung Hoa thấp giọng nói, “để hài nhi thay mẫu thân tới công đường giống trống...”.

“Hoa Nhi”, Phạm đại nương lắc lắc đầu, vỗ mu bàn tay Phạm Dung Hoa nói, “Không cần”, rồi ngẩng đầu nói với Kim Kiền, “Kim tiểu ca, chuyện của lão thân, một lời khó nói hết được, không thể nói ở trên công đường, vẫn phải phiền Kim tiểu ca dẫn đường”.

Dứt lời khuôn mặt đoan chính, đôi con ngươi mờ mịt hướng thẳng vào Kim Kiền.

Mắt mù vẫn thấu nhân tâm, một thân áo vải chẳng che uy quyền.

Kim Kiền nhất thời giật mình, hết như bị trúng tà, vội vàng khom người nhường đường, để mẫu tử Phạm thị tiến vào, sau đó vội vã đi lên mấy bước, mặc dù biết Phạm đại nương mắt không nhìn thấy gì nhưng lễ nghi quy củ nửa điểm cũng không dám thiếu.

Ba người đi từ cửa sau huyện nha tiến vào, xuyên qua sân viện, trên đường đi gặp không ít sai nha thị vệ, nhìn thấy ba người đều có chút kinh ngạc. Có điều nhìn dáng vẻ cung kính của Kim Kiền, lại thêm công việc đặc thù nơi đây bây giờ của nàng, nên chỉ đoán đó là trợ thủ Kim Kiền mời tới để quét dọn sạch sẽ huyện nha, một lời cũng không hỏi nhiều, ba người bởi vậy mà một đường thẳng tắp không có ai ngăn cản.

Chỉ thấy Phạm đại nương vững vàng bước đi, dáng vẻ thận trọng; Phạm Dung Hoa thì nhìn đông ngó tây, khuôn mặt ngập tràn vẻ mới lạ thích thú cùng hứng chí; trái ngược hẳn Kim Kiền, vẫn đi cạnh hai người, cúi đầu ủ rũ, lòng thầm lẩm nhẩm không ngớt:

Haizzz, vừa mới thoát hiểm khỏi miệng mèo xong, quay người lại tự đâm đầu vào lưới mèo. Giờ này con mèo kia đang theo hầu lão Bao, chuyện này nếu Tiểu Miêu nguôi giận rồi thì tốt, còn nếu vẫn chưa thì... Hức, mình đây có khác nào “rảnh rồi sinh nông nổi” đâu!

Kể cũng lạ, mình cũng coi như từng gặp Hoàng thượng, thẩm vấn quốc cữu, nhân vật có thân phận lớn nào cũng gặp rồi, sao vừa bị đôi mắt mù của Phạm đại nương trừng lên một cái, liền hết như quỷ ám, đầu óc u mê, một câu cự tuyệt cũng chẳng thốt ra được...

Nghĩ đến đây, Kim Kiền bỗng giật mình, không khỏi ngược mắt nhìn lão phụ bên cạnh.

Chỉ thấy Phạm thị đại nương này, vẻ mặt đoan chính nghiêm nghị, mắt hiện lên khí phách uy nghi, tuy một thân áo thô nhưng trong cử chỉ lại mơ hồ lộ ra quý khí hết sức tự nhiên.

Ai nha!!!

Kim Kiền cước bộ nhất thời chậm lại, đôi mắt nhỏ mở to, tròn mắt đảo mấy lượt nhanh như chớp, lúc này mới triệu hồi ba hồn bảy vía, bụng kinh hãi kêu lên:

Lẽ nào, lẽ nào vị đại nương này chính là cái vị... cái vị phi gì đó trong vụ “Li miêu hoán thái tử” trứ danh trong dã sử?

Sặc, không thể nào, tuyệt đối không thể nào!

“Li miêu hoán thái tử” dù sao cũng là dã sử, vừa không có bằng chứng lịch sử vừa không có tư liệu ghi chép, vốn chẳng có chút căn cứ nào.

Mặc dù xác thực có nhân vật Quách Hòe kia, nhưng vụ “Li miêu hoán thái tử” này vị tất đã có thật.

Huống hồ lão Bao vừa mới bức chết một con cua con, đảo mắt một cái lại chặt phăng một góc của cây hòe già, vận khí của Khai Phong phủ dù sao cũng không đen đủi đến thế chứ!

Thần kinh căng thẳng, đơn thuần chỉ là do thần kinh mình căng thẳng mà thôi.

Kim Kiền tuy không ngừng tự trấn an, nhưng trái tim lại như treo giữa không trung, thế nào cũng có cảm giác toàn thân bứt rứt khó chịu, cả đường đi gan ruột cứ lơ lửng, bước chân khó khăn, rốt cuộc cũng tới trước cửa phòng của lão Bao.

Trước cửa phòng có hai người đứng thẳng tắp, vận võ phục lục phẩm, thắt lưng đeo đao, uy vũ bất phàm, chính là Trương Long, Triệu Hổ.

Hai người vừa thấy Kim Kiền, trước tiên là sững sờ, sau lại đánh giá Kim Kiền một phen, da mặt cuối cùng cũng giãn ra, vui vẻ.

Chỉ thấy Trương Long tiến lên hai bước, đi đến cạnh người Kim Kiền ngửi ngửi, chắc lưỡi nói: “Mấy sai dịch kia đúng thật là nói năng bậy bạ, còn nói Kim Kiền người toàn thân đầy mùi xú ối, thối không thể ngửi, không cách nào lại gần, căn bản là không có chuyện như vậy mà!”.

Triệu Hổ cũng tiếp lời: “Đúng thế, đúng thế, Kim Kiền trên người người ngoại trừ có chút mùi thuốc, căn bản mùi gì cũng chẳng có cả”.

Dứt lời còn ra sức gạt mạnh hai cái.

Lúc này Kim Kiền thực có chút dở khóc dở cười.

Toàn thân đầy mùi xú ối...

Thối không thể ngửi...

Không cách nào lại gần...

Tất cả đều là cái loại tính từ khỉ gì thế?!

Công tích mình đi giảng chuyện sao không truyền nhanh được như vậy?

Rõ thật là chuyện tốt chưa ra khỏi cửa, “xú” danh đã truyền ngàn dặm!

“Hai vị đại nhân, hai vị phía sau thuộc hạ thân mang kỳ oan, muốn gặp mặt Bao đại nhân, xin phiền hai vị đại nhân thông báo một tiếng.”

Chỉnh lại thần sắc, Kim Kiền ôm quyền nói.

Trương Long, Triệu Hồ thoáng cái thần sắc mang vẻ nghiêm túc, ngẩng đầu nhìn mẫu tử Phạm thị phía sau Kim Kiền mọi cái, gật gật đầu nói:

“Kim bồ khoái chờ chút!”

Dứt lời, Triệu Hồ liền xoay người đi vào cửa, không lâu sau đã thấy vợ vả bước ra: “Kim bồ khoái, đại nhân mời người hãy đưa mẫu tử họ vào”.

“... Vâng...”, Kim Kiền ôm quyền thi lễ, đôi mắt nhỏ đảo một cái, liền kéo Triệu Hồ qua thì thầm, “Triệu đại ca, Triệu đại nhân có ở trong phòng khách không?”.

Triệu Hồ sững sờ: “Triệu đại nhân tất nhiên phải hộ vệ bên cạnh Bao đại nhân”.

Kim Kiền gương mặt liền trở nên ủ rũ như nhà có đám, tiếp tục: “Triệu đại ca, thuộc hạ muốn thương lượng với ngài một chuyện, hai mẫu tử này có thể phiền ngài dẫn vào không, thuộc hạ sẽ không vào...”.

“Kim bồ khoái?” Triệu Hồ khó hiểu nói.

“Ai da, một đại nam nhân, rề rà như đàn bà làm gì?!” Trương Long phía sau lớn giọng quát lên, đưa tay ra sau lưng Kim Kiền vỗ một cái, “Triệu đại nhân lại không thể ăn thịt người, huống hồ hai mẫu tử này là Kim bồ khoái người đưa tới, hai chúng ta sao có thể dẫn vào?”.

Kim Kiền bị vỗ cho lảo đảo, thân hình chúi về phía trước, một chân đã đặt trong ngưỡng cửa phòng khách rồi.

Da mặt co giật một trận, Kim Kiền chỉ đành cắn răng quay đầu nói với mẫu tử Phạm Dung Hoa: “Hai vị mời theo tôi”.

Chỉ là lúc quay người, vừa vặn thoáng thấy trên khuôn mặt hai đại Hiệu úy lộ vẻ xem kịch vui chẳng hề che giấu.

Hay cho hai cái tên này, ta nhớ kỹ rồi!

Vòng qua bình phong chạm trở hoa rồng, liền đi tới phía trong phòng khách, ngược mắt lên nhìn một cái, Bao đại nhân đang ngồi giữa, Công Tôn tiên sinh vận áo xanh đứng bên trái, còn vị hộ vệ áo đỏ đứng bên phải, Vương Triều, Mã Hán mỗi người đứng một bên, uy phong lẫm lẫm.

Đúng là: Uy nghiêm chẳng nằm ở miệng, kính sợ tự sinh trong lòng.

Mã Hán phản ứng nhanh nhạy nhất, vừa thấy Kim Kiền tiến vào, lập tức soạt soạt lùi nhanh hai bước đến bên tường, lách lách đẩy cửa sổ ra, thân thủ quả là linh hoạt.

Kim Kiền đầu mày chau lại: Mã Hán, anh giỏi thật đấy!!!

Cửa sổ vừa mở, không khí trong phòng nhất thời biến đổi một cách vi diệu.

Chỉ thấy Bao đại nhân đôi mắt sáng ắt chứa ý cười, Công Tôn tiên sinh mắt phượng hơi nheo, da mặt Vương Triều hơi đỏ, Mã Hán lộ vẻ ngượng ngùng.

Ngược lại vị hộ vệ áo đỏ bên cạnh Bao đại nhân, vẫn nghiêm sắc mặt, hai mắt sáng trong, không hề có vẻ gì khác... Chỉ là khóe môi mơ hồ có xu hướng nhếch lên.

Kim Kiền thâm thở dài một hơi, tiến lên ôm quyền nói: “Thuộc hạ bái kiến đại nhân”.

“Kim bồ khoái không cần đa lễ”, Bao đại nhân nói, “Hai người phía sau người là người muốn kêu oan?”.

“Đúng là vậy!”, Kim Kiền đáp, quay người thấp giọng nói với mẫu tử Phạm thị, “Tới bái kiến đại nhân đi”.

Phạm Dung Hoa sắc mặt hơi tái, nét mặt khấn trương, nhún gối định quỳ xuống, lại bị Phạm đại nương giơ trượng gỗ ra ngăn lại, nói: “Hoa Nhi, không vội! Đợi Bao đại nhân xem qua vật trên người mẫu thân rồi quỳ cũng chưa muộn”.

Mọi người nghe mà không khỏi cả kinh, đều mang vẻ mặt sửng sốt.

Kim Kiên liền cảm thấy hư thoát: Vận khí Khai Phong phủ thật sự đen đủi như vậy?!

Chỉ thấy Phạm đại nương mò mẫm lấy từ trong người ra một cái túi bằng vải bông, đưa tới, Vương Triều vội bước đến nhận lấy, dâng lên Bao đại nhân.

Bao đại nhân tiếp nhận túi vải mở ra nhìn, thoát cái liền biến sắc, xoạt một tiếng đứng bật dậy, kinh ngạc hỏi: “Vật này là có từ đâu?”.

Phạm đại nương rũ mi mắt, yên lặng một lát, mới chậm rãi cất tiếng: “Nếu Bao đại nhân nhận ra vật này, thì cũng biết sự việc nghiêm trọng tới mức nào, mong Bao đại nhân cho tả hữu lui ra, khi ấy lão thân sẽ nói rõ”.

Lời này vừa thốt ra, ai nấy đều biến sắc.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh vẻ mặt ngưng trọng, Triển Chiêu khê chau đôi mày lười mác, Vương Triều, Mã Hán hướng đại nhân nhà mình, khuôn mặt ngập tràn lo lắng.

Tuy không biết trong túi là vật gì, nhưng ngay cả Bao đại nhân trước nay dù “Thái Sơn có đổ sập trước mắt mặt cũng không đổi sắc” mà còn phản ứng như thế, lại thêm những lời vừa rồi của lão phụ, tất nhiên có thể đoán được sự việc lần này nhất định nan giải vạn phần.

Đương lúc mọi người kinh hãi, thì thấy Kim Kiên đột nhiên khom người ôm quyền, cao giọng hô: “Khởi bẩm đại nhân, thuộc hạ xin cáo lui trước!”.

Mọi người lại cả kinh.

Phải biết quan sai phục dịch, trước nay chỉ có thượng cấp sai khiến làm việc, còn thuộc hạ thì gắng sức mà làm, nào có nha dịch lại tự chủ trương xin cáo lui trước bao giờ.

Mọi người lại không biết, lúc này Kim Kiên cũng là do tình thế cấp bách, nên mới làm ra hành động “quân tử phòng thân” này thôi:

Tiêu rồi tiêu rồi, nom điệu bộ này của Phạm đại nương, tám phần là tiết mục “Li miêu hoán thái tử” rồi!

Nghĩ đến boss đứng sau bức màn lần này: Đại thái giám Quách Hòe thế lực bao trùm nội cung chiếm vị trí hạt nhân! Còn có đương triều Thái hậu, bản triều quốc mẫu nắm quyền hậu cung!

My God!

Án lần này xử lý khó khăn, hệ số nguy hiểm cao, làm sao có thể giống như những án khác được?!

Lúc này không rút lui, còn đợi đến bao giờ?!

Nghĩ vậy, Kim Kiên liền hạ quyết tâm, co người lại, lặng lẽ lùi ra sau.

Bao đại nhân vốn đang chần động, nay nghe thấy Kim Kiên hô lên, liền đột nhiên hoàn hồn, biến sắc, ra lệnh: “Vương Triều, Mã Hán, ra ngoài nói Trương Long, Triệu Hổ canh giữ nghiêm mật, bản phủ muốn bí mật thẩm án!”.

“Thuộc hạ tuân lệnh”, Vương Triều, Mã Hán lĩnh mệnh thoái lui.

Nhìn quanh một vòng, Bao đại nhân thần sắc thận trọng, trầm giọng nói: “Những người trong phòng lúc này, đều là người mà bản phủ phò thác tính mệnh, lão phu nhân không cần kiêng kỵ!”.

Gi?!

Lùi được một nửa Kim Kiên kinh hoàng thất sắc, vội ôm quyền gấp giọng hô: “Khởi bẩm đại nhân, thuộc hạ...”.

“Kim tiểu ca, đỡ lão thân ngồi xuống”, Phạm đại nương bên cạnh đột nhiên cất tiếng.

Ồ hả?!

Đôi mắt nhỏ của Kim Kiền tròn tròn thành long nhãn, miệng há to có thể nhét được cả quả trứng gà, nom trái ngó phải, nhìn những người khác, lại thấy thần sắc mọi người tuy nghiêm nghị dị thường, nhưng không hề có chút nghi hoặc nào, hệt như việc mình ở chỗ này chính là chuyện bình thường nhất trên đời.

“Kim bổ khoái, đỡ lão phu nhân ngồi xuống”, Bao đại nhân gật đầu lên tiếng.

Kim Kiền nhất thời thấy trong ngực dâng lên một cảm giác đắng chát khổ sở:

Hức hức, lờ bước lên thuyền giặc, quay đầu khó vô cùng...

46. Q.3 - Chương 5

Mật sử nội cung được phơi bày,

Thanh Thiên định tâm chính tam cương.

Tự cổ chí kim, phạm là làm hoàng đế, đều bị ba ngọn núi lớn đè nặng bức bách, ấy là yêu cầu về chính trị, yêu cầu về nghề nghiệp và yêu cầu về bản thân, vì thế hiển nhiên họ đều có tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần, đây vốn là điều kiện cơ bản nhất. Mà lão hoàng đế tiền triều, cũng tức là đồng chí Tổng Chân Tông, cũng không phải ngoại lệ, tần phi vô số, giai nhân dập dềnh, tất nhiên không thiếu chuyện phong lưu ở chốn hậu cung.

Nguyên phối phu nhân của đồng chí Tổng Chân Tông (cũng tức là Hoàng hậu điện hạ) mất sớm, vị trí chính cung bỏ trống, vì thế trong hậu cung, người người đều mơ ước đến vị trí này, tranh đấu không ngừng.

Mà trong số đó, có hai phi tử đặc biệt nhất: Một người họ Lưu, xưng làm Lưu phi; một người họ Lý, tất nhiên phải gọi là Lý phi.

Nói về hai vị Lưu phi và Lý phi này, tình như tỷ muội, tương kính hữu lễ, ở chung với nhau có tiếng là “hài hòa”. Mà sự hài hòa đó giữa chốn hậu cung vốn “tranh sủng như chiến trường, không phải người chết thì ta vong”, là cực kỳ hiếm thấy. Thế nên đồng chí Tổng Chân Tông ngày ngày phải ngao du trong biển giám[1], tất nhiên là càng thêm sủng ái họ.

[1] Nghĩa bóng ý chỉ ghen tuông. Xuất phát từ điển cổ, thời Đường vua Đường Thái Tông muốn lung lạc lòng người đã bắt tể tướng đương thời Phòng Huyền Linh nạp thiếp, nhưng thê tử của ông này ngang ngược can thiệp, không đồng ý. Đường Thái Tông hạ lệnh cho thê tử của Phòng Huyền Linh giữa việc nạp thiếp và uống thuốc độc chỉ được chọn một. Phòng phu nhân tính tình cương liệt liền cầm bát thuốc độc uống liền một hơi trước mặt Đường Thái Tông. Đến khi đó Phòng phu nhân mới biết thứ bà uống không phải rượu độc mà là giấm chua. Từ đó về sau “uống giấm, giấm chua” còn được dùng với ý nghĩa ghen tuông, đổ kỵ.

Vì thế khi hai vị phi tử này đồng thời hoài thai, đồng chí Chân Tông liền đem hai viên kim hoàn tặng cho hai người, hơn nữa còn khắc chữ trên đó, với những dòng khác nhau.

Kim hoàn tặng Lưu phi trên đó viết: Kim Hoa cung Lưu phi.

Kim hoàn đưa Lý phi trên đó viết: Ngọc Thần cung Lý phi.

Mà sự thực chứng minh, trong chốn hậu cung này, nơi mà những con sóng ngầm giao tranh kịch liệt, sống chết chỉ một đường, thứ gọi “hài hòa” kia chỉ là biểu hiện hời hợt bề ngoài, không chịu nổi bất kỳ một thử thách nào.

Mà người phá vỡ sự hài hòa hiếm hoi trong hậu cung này lại chính là đồng chí Tổng Chân Tông.

Vào một ngày nọ rượu uống quá chén, đồng chí ấy mới lằng lằng nói nhiều hơn một câu: “Hai vị ái phi nếu ai sinh hạ được long tử, thì hài tử sẽ được lập làm chính cung thái tử, còn mẹ thì được lập làm hoàng hậu”.

Tục ngữ nói: Say rượu hỏng việc, lời này quả nhiên là chân lý.

Kể nói vô tâm, người nghe cố ý.

Chính cung thái tử, khái niệm ấy như thế nào? Đó chính là người kế nhiệm hoàng đế!

Mẹ của thái tử, khái niệm ấy là gì? Là người kế nhiệm chức vị thái hậu!

Cám dỗ lớn nhất thế gian cũng chỉ đến vậy mà thôi!

Thế nên hai vị nương nường an tâm hồi cung đợi đến khi lâm bồn.

Chỉ là Lý phi đích thực an tâm hồi cung chờ sinh, còn Lưu phi trong lúc chờ sinh đồng thời còn lên kế hoạch trừ tính kỹ càng cho tương lai của mình.

Nếu Lưu phi sinh hạ long tử trước, hiển nhiên mọi sự đều tốt lành, nhưng nếu Lý phi sinh trước, thì sẽ như thế nào?

Thân ở trong cung Kim Hoa, Lưu phi cùng thủ hạ đắc lực bắt đầu lặng lẽ suy tính, âm thầm trừ bị.

Có danh nhân đã nói: Không diệt vong trong im lặng, thì cũng là bùng nổ trong im lặng.

Mà kẻ trầm mặc lặng lẽ trong cung Kim Hoa, nhân vật đại boss siêu cấp phản diện đến khi bạo phát lên thì chỉ một câu thôi “kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu”, ấy chính là đồng chí Quách Hòe.

Nhắc tới đồng chí Quách Hòe này, thì không chỉ có công phu nịnh nọt a dua bợ đỡ, bày mưu tính kế, lôi bè kéo cánh tinh thông tổ tường, mà điều đặc sắc nhất là, đồng chí Quách Hòe còn được trời phú cho đủ thứ tài khả năng sáng tạo đến tinh thần dũng cảm dám nghĩ dám làm.

Cái đó gọi là: Chỉ có không nghĩ ra, chứ chẳng có không làm được.

Mà đồng chí Quách Hòe, nhân vật phản diện số một, trong lúc vắt óc suy nghĩ dưới áp lực nặng nề, đã nghĩ ra một kế siêu cấp kinh điển “kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu” đó chính là... đem mèo tráo thái tử.

Không chỉ rất ngớ ngẩn mà còn rất vô lý, nhưng Lưu phi lại có bản lĩnh đem cái sự “ngớ ngẩn” và “vô lý” này biến đổi thành “sự thực” và “chân thực”.

Bởi vì trùng hợp thay, đồng chí Lưu phi lại là con hổ cái nắm quyền, rất gian ngoan xảo trá, rất có thể lực, rất có lai lịch trong hậu cung này.

Cắn ta thì chết, nghịch ta thì vong!

Mà càng trùng hợp hơn, người hạ sinh long tử trước chính là Lý phi.

Thế nên Lưu phi và đồng chí Quách Hòe, trợ thủ đắc lực, bắt đầu ra tay thực thi, các bước cụ thể là:

Bước đầu tiên, tìm một con mèo rừng, cạo hết lông đi, khiến cho nó trở nên trụi lủi đỏ hỏn, máu me bết bết, bước này do Quách Hòe dẫn đầu, đem một cung nữ tâm phúc và một bà đỡ để mua chuộc từ trước, thừa cơ Lý phi còn đang choáng ngất do mất máu sau khi sinh, liền dùng mèo tráo Thái tử.

Không hiểu vì sao phải cạo hết lông mèo đi?

Cho xin đi, mời về học lại môn Sinh vật học.

Khi sinh ra ai mà không trần trụi, đỏ hỏn, bết bết máu?

Đưa một con mèo lông lá tươi tốt tới, liếc mắt một cái há có thể không nhận ra đó là động vật họ mèo đem đánh tráo Thái tử?

Lẽ nào đồng chí Tổng Chân Tông từ nhỏ đã được tiếp nhận một nền giáo dục tinh anh trí thông minh lại bị sục giếm?

(Sau này sự thực chứng minh trí thông minh của đồng chí Tổng Chân Tông vẫn còn, nhưng chỉ số tình cảm hiển nhiên lại không cao, nhất thời kích động liền mất đi sức phán đoán.)

Bước thứ hai, do cung nữ tâm phúc đảm nhiệm, mang Thái tử tìm một chỗ vắng vẻ trong cung âm thầm giết đi, ném xuống cầu Kim Thủy, thần không biết, quỷ không hay.

Bước khứ ba, cho mời đồng chí Tổng Chân Tông tới, diễn thành tiết mục đặc sắc, Lý nương nương cung Ngọc Thần sinh hạ yêu nghiệt, là tai họa cung đình.

Vì thế Lý phi dù có trăm miệng cũng không biện bạch được, ngay cả ngày ở cũ còn chưa kịp hưởng thì đã bị tống tiễn vào lãnh cung.

Việc lớn đã thành! Lưu phi hoan hỷ, Quách Hòe sướng rơn, cung Kim Hoa mừng rỡ.

Đáng tiếc, Lưu phi và Quách Hòe tuy tâm kế cao siêu, nhưng ánh mắt lại chẳng được như vậy...

Cung nữ Khấu Châu được bọn họ nhận định tâm phúc, bản chất là kẻ chính trực, vốn ôm trong mình sự trung nghĩa của nữ trung hào kiệt.

Khấu Châu không giết chết Thái tử, mà đưa đến phòng của thái giám tổng quản phụ trách thu mua rau quả, Trần Lâm.

Thái giám tổng quản phụ trách thu mua rau quả, có thể tự do ra vào cung cấm.

Vì vậy Trần Lâm công công, vốn có lương tri, liền lợi dụng chức vụ, đưa Thái tử đến cung Nam Thanh, giao vào tay Bát vương gia.

Bát vương gia biết lúc này mình không phải là đối thủ của Lưu phi, đành phải nhận Thái tử là con ruột mình, đứng sau hai nhi tử thân sinh, trở thành Tam thế tử.

Lại nói về Lưu phi, một tháng sau cũng hạ sinh long tử, liền được phong làm Thái tử, còn bản thân Lưu phi thì được phong làm Hoàng hậu, hiển nhiên mãn nguyện, sung sướng vô ngần, tiền đồ một mảnh đẹp tươi.

Tiếc thay, hành ác quá nhiều, thiên lý chuyển vần, ác giả ác báo, vị Thái tử này đoản mệnh sống chưa được sáu năm thì mắc phải bệnh lạ, đi về trời Tây.

Thế nên đồng chí Tổng Chân Tông không có nhi tử nối dòng, cũng chẳng có thái tử kế vị.

Trùng hợp thay Tam thế tử của Bát Vương gia tiến cung diện thánh, đồng chí Tổng Chân Tông vừa nhìn đã thấy dung mạo hình dáng của Tam thế tử rất giống mình hồi nhỏ, sinh lòng yêu thích, lập tức đập bàn quyết định lập làm Đông cung thái tử, kế thừa hoàng vị.

Thái tử Đông cung được lập, hiển nhiên phải tới các cung xem xét, mà người phụ trách đưa Thái tử đi lại chính là thái giám Trần Lâm.

Cung cuối cùng Thái tử đến chính là lãnh cung, mà trong lãnh cung chỉ có một vị nương nương, ấy là Lý phi cung Ngọc Thần.

Cho đến ngày hôm đó, Lý phi mới biết rõ chân tướng oan tình của bản thân, cũng lần đầu tiên trông thấy nhi tử thân sinh của mình.

Nhưng lúc này, Lưu hậu căn cơ đã vững, rễ sâu bao trùm, không còn cách để xoay chuyển tình thế.

Chỉ còn hy vọng duy nhất, đó là con ruột mình một ngày kia đăng cơ làm hoàng đế, mới có năng lực chống lại Lưu hậu, thay mình rửa sạch oan khuất.

Vốn là như vậy, nhưng lại nảy ra một sai sót nhỏ.

Thái tử tuy không biết Lý phi chính là mẹ ruột mình, nhưng vì mối dây mẫu tử ruột rà, từ lúc gặp mặt Lý phi cứ bận lòng không thôi, cuối cùng hướng Lưu hậu xin xá miễn cho tội của Lý phi, khiến cho Lưu hậu sinh nghi, liền lệnh cho Quách Hòe đi tra khảo Khấu Châu.

Khấu Châu tự biết mạng chẳng dài lâu, không chút do dự liền nhảy lầu tự sát.

Lưu hậu nghi ngờ càng sâu, cuối cùng dẫn tới ý muốn giết người.

Ba ngày sau, lãnh cung cháy lớn, Lý phi chết trong biển lửa.

Lưu hậu cuối cùng cũng an lòng, rốt cuộc ngôi vị thái hậu vẫn là của bà ta.

Nhưng bà ta không biết, nhân trận hỏa hoạn này, Lý phi lại được hai thái giám trung nghĩa xả thân bảo hộ, giúp đỡ trốn ra khỏi cấm cung.

Tiểu thái giám thay Lý phi vùi thân trong biển lửa tên là: Dư Trung.

Thái giám giúp Lý phi trốn ra khỏi cấm cung có tên là: Tần Phượng.

Thái giám Tần Phượng có một người bà con xa họ Phạm, nhà ở huyện Tây Hoa trấn Thảo Kiều. Vị Phạm tiên sinh này thời trẻ là một nam tử tuấn lãng nức tiếng xa gần, phu phụ hai người mất sớm, chỉ để lại một nhi tử thông minh hiểu chuyện, tên gọi là: Phạm Dung Hoa.

Lý phi vì trận hỏa hoạn trong lãnh cung mà hai mắt bị mù, Tần Phượng và Phạm Dung Hoa vẫn ở bên không rời không bỏ, sau Tần Phượng bệnh chết, bỏ lại Lý phi mẹ góa con cô sống dựa vào nhau cho đến ngày hôm nay.

Đây chính là chân tướng của “Li miêu hoán thái tử” mà phàm là người hiện đại nào cũng biết được một, hai phần; cũng là “chuyện cũ năm xưa” mà cái vị vững vàng ngồi trên ghế, Phạm đại nương với vẻ mặt bình tĩnh dị thường mất trọn một canh giờ mới chậm rãi kể lại rõ ràng.

“Bao đại nhân, đó là lai lịch vật trong túi của lão thân, ngài nghe rõ rồi chứ?”

Trong phòng khách mờ tối chỉ nghe chất giọng bình thản chậm rãi của Phạm đại nương, ánh tịch dương nhàn nhạt, yếu dần, rồi cuối cùng hướng đến một mảnh tĩnh mịch mờ mờ.

Tà dương chậm chậm chiếu qua song cửa, rọi vào những bóng mờ chong chèo lên nhau trong phòng khách, lộ rõ thần sắc chần động của mọi người.

Cả phòng im lặng như chết.

Bao đại nhân khuôn mặt đen nặng nề ngưng trọng, từ từ mở chiếc túi gắm trong tay, lấy vật trong đó ra, cầm trên những đầu ngón tay.

Trong một thoáng, ánh hào quang tràn ngập trong phòng, rực rỡ chói mắt.

Vật Bao đại nhân cầm trong tay, chính là một viên kim hoàn lớn bằng quả trứng gà, lấp lánh ánh vàng, vô cùng tinh xảo, đưa mắt nhìn kỹ thì thấy trên kim hoàn khắc mấy chữ tinh tế: “Ngọc Thần cung Lý phi”.

“Đại nhân, đây...”, Công Tôn Sách và Triển Chiêu đồng thời kêu lên, gương mặt không nén được vẻ kinh ngạc.

Phạm Dung Hoa nhìn chằm chằm vào Phạm đại nương, hai mắt ngập tràn hơi nước, đôi môi run rẩy không ngừng.

Mặt Kim Kiền ảo não như khóc tang, hệt như thấy quỷ vô thường đòi mạng, so ra còn hơn cái vẻ kinh hãi của mọi người trong phòng khách, nổi bật khác thường, may thay lúc này không có ai để ý tới.

Phạm đại nương vẻ mặt bình tĩnh dị thường, đôi mắt mù tĩnh lặng như nước, lặng lẽ nhìn hướng Bao đại nhân, chậm chậm hỏi: “Bao đại nhân, có hồi hận khi nghe lão thân kể đoạn chuyện cũ năm xưa này không?”.

Bao đại nhân mắt sắc như điện, bình tĩnh nhìn thẳng vào lão phụ trước mặt, trầm giọng thốt ra từng chữ: “Làm sao biết kim hoàn này là thật hay giả?”.

Đôi mắt mù phẳng lặng như nước kia thoáng qua một tia gợn sóng, Phạm đại nương trầm giọng đáp: “Nếu không ngại Bao đại nhân có thể vụn mở kim hoàn ra xem thử”.

Ánh mắt của mọi người bắn thẳng đến, chỉ thấy hai tay Bao đại nhân vừa chuyển, kim hoàn kêu cách một tiếng tách thành hai nửa, bên trong kim hoàn có giấu một viên ngọc sáng chói, trong suốt lấp lánh, sáng trắng như nước, tản ra ánh hào quang nhàn nhạt long lanh.

“Cửu khúc dạ châu?!” , Công Tôn tiên sinh kinh ngạc thốt lên.

“Công Tôn tiên sinh nhãn lực không tồi”, Phạm đại nương buồn bã cất tiếng, “viên châu này chính là ‘Cửu khúc dạ châu’ mà tổ tiên Tống thị có được lúc khai quốc, là bảo bối truyền thừa của hoàng thất, thế gian này chỉ có hai viên, một viên ở đây, viên còn lại nằm trong kim hoàn của Thái hậu đương triều”.

Tiếng người trong phòng khách nhất thời mất đi.

Đột nhiên, Bao đại nhân đứng phắt dậy, vén vạt áo quỳ xuống, khấu đầu hô: “Vi thần Bao Chứng khấu kiến Thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế”.

Mọi người hoảng hốt, ngạc nhiên không biết phải làm sao.

Trái lại Kim Kiên phản ứng nhanh nhất, viu một cái liền tiến lên, quỳ xuống hướng Phạm đại nương dập đầu: “Bổ khoái Khai Phong phủ Kim Kiên khấu kiến Thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế”.

Triển Chiêu, Công Tôn Sách liếc nhau một cái, khẽ gật đầu, đồng loạt quỳ xuống khấu đầu hô:

“Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ Triển Chiêu khấu kiến Thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế”

“Chủ bộ[2] Khai Phong phủ Công Tôn Sách khấu kiến Thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế”

[2] Năm quyền quản lý sổ sách.

Phạm đại nương... không lúc này phải gọi là Lý hậu, chậm chậm đứng dậy từ trên ghế, trong đôi mắt mù lòa bình lặng xao động từng đợt từng đợt sóng nhỏ, môi run run, cánh tay khẽ nhấc lên, sang sảng cất tiếng: “Bao ái khanh bình thân, chúng ái khanh bình thân...”.

Giọng nói vẫn bình thản không chút gợn sóng như cũ, nhưng cuối câu mơ hồ lộ ra âm rung rung.

Mọi người nghe xong, mới nhất tề đứng dậy, khom người rũ mắt, không dám nhìn thẳng.

Đột nhiên, lại nghe thấy “bịch” một tiếng phía sau Lý hậu.

Chúng nhân đưa mắt nhìn về nơi phát ra tiếng động, thì thấy Phạm Dung Hoa thân hình mảnh khảnh cuộn tròn trên đất, run lên nhè nhẹ, âm giọng run rẩy cất lên:

“Thảo dân Phạm Dung Hoa khấu kiến Thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế”

Mọi người đều sửng sốt.

Lý hậu cũng kinh ngạc, khuôn mặt tràn ngập vẻ nghi hoặc hỏi: “Hoa Nhi, mau đứng dậy, đây là có gì?”.

“Thảo, thảo dân không dám...”, trong giọng nói mơ hồ lộ ra âm rung rung.

Trên khuôn mặt Lý hậu tràn ra ý cười bất đắc dĩ, lần lần tiến lên, cúi người đỡ Phạm Dung Hoa dậy, chậm rãi nói: “Con là hài nhi của vi nương, bất luận thân phận của vi nương thế nào, con vẫn là hài nhi của vi nương!”.

“Mẫu thân...”, Phạm Dung Hoa ngược lên, trên khuôn mặt tinh tế đã vương đầy những giọt nước mắt trong suốt như những hạt châu, “Hài nhi không phải nhi tử ruột của mẫu thân, từ nay về sau, không thể, không thể tiếp tục phụng dưỡng mẫu thân nữa, cũng không thể nấu cháo, đầm lưng cho mẫu thân...”.

“Hài tử gốc...”, Lý hậu khe khẽ lắc đầu, khuôn mặt hiện ra ý cười hiền từ yêu thương, “Hai mẹ con chúng ta nương tựa vào nhau hơn mười mấy năm nay, vi nương sao có thể không cần Hoa Nhi chứ? Vi nương quen nghe Hoa Nhi đồng dài, cũng quen được Hoa Nhi đầm lưng bóp vai, làm sao có thể bỏ được Hoa Nhi?”.

“Vâng! Sau này hài nhi nhất định sẽ vẫn giống như trước, ngày ngày đầm lưng bóp vai cho mẫu thân!”

Phạm Dung Hoa vừa nghe được những lời này, vẻ mặt nghiêm túc, cầm chặt hai tay Lý hậu, thấy Lý hậu nắm lại cổ tay mình, đôi mắt chớp chớp lấp lánh, không khỏi nhướn môi lên nở một nụ cười.

Hoa lê ngâm mưa, nhìn mà xót thương.

Nụ cười xán lạn, rạng rỡ vô song.

Chặc chặc...

Nghe được thân phận tôn quý của mẫu thân, lo lắng đầu tiên lại chính là sau này không thể nấu cháo, đầm lưng cho mẫu thân...

Thế gian này lại có người không tính toán thiệt hơn như vậy, thực hiếm thấy...

Thật đúng là mỹ thiếu niên hiếu thuận!

Kim Kiền đang lúc xúc động cảm khái thì bỗng nhiên cảm thấy một luồng kinh phong ập tới, quét qua hai chân, đột nhiên thấy chân mềm nhũn, bịch một cái liền quỳ xuống đất.

Ồ hả?

Dựa vào kinh nghiệm phong phú của mình, Kim Kiền lập tức nhận thức được rằng bản thân đã bị điểm huyết.

Là cái tên mất ngủ nào khéo chọn lúc mình đang thưởng thức mỹ thiếu niên mà ra tay phá hoại hả?

Kim Kiền nhất thời bốc hỏa, đôi mắt nhỏ quét qua, bắn về phía Triển Chiêu, lại kinh ngạc khi thấy ba người Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh và Triển Chiêu cùng đồng thời vén vạt áo quỳ xuống, miệng hô to:

“Vi thần Bao Chứng tham kiến Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!”

“Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ Triển Chiêu tham kiến Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!”

“Chủ bộ Khai Phong phủ Công Tôn Sách tham kiến Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!”

Ai ya!

Lúc này Kim Kiền mới hoàn hồn.

Đương triều Thiên tử là nhi tử ruột của Lý hậu, mà Phạm Dung Hoa lại là nghĩa tử của Lý hậu, hiển nhiên cũng là nghĩa đệ của Hoàng thượng...

Nghĩa đệ của hoàng thượng chẳng khác nào vương gia thiên tuế!

“Bổ khoái Khai Phong phủ Kim Kiền tham kiến Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!”

Kim Kiền vội vàng khấu đầu hô theo.

Chắc chắc, vẫn là Tiểu Miêu phản ứng nhanh.

Nếu ngay cả Bao đại nhân còn quỳ, mà mình không quỳ, há chẳng phải là đại sự không ổn sao.

Tiểu Miêu, ngài đủ nghĩa khí!

“Bao, Bao đại nhân?! Triển, Triển đại nhân, Công Tôn tiên sinh! Ân, ân công?!”

Phạm Dung Hoa vừa thấy bốn người quỳ trước mặt, thần sắc quần bách cuống quýt, bước vội lên nâng họ dậy.

“Phạm Dung Hoa sao có thể nhận nổi đây! Dung Hoa giảm thọ mất! Các vị đại nhân xin hãy nhanh đứng dậy!”

“Tạ Vương gia!”, bốn người đồng thời đứng lên thi lễ.

Lý hậu nghe giọng nói thất kinh của Phạm Dung Hoa thì lắc đầu cười cười, lại hướng về phía Bao đại nhân, nét mặt dần nghiêm túc, nói: “Bao khanh, oan khuất của ai gia hoàn toàn nhờ cậy vào khanh!”.

Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, Triển Chiêu vừa nghe những lời này, sắc mặt tất cả đều trầm xuống.

Kim Kiền cũng rất phiền não đau đầu, đôi mắt nhỏ len lén nhìn sắc mặt mọi người, lòng không khỏi cảm khái:

Một người là Thái hậu đương triều lòng dạ hiểm độc, một kẻ là Tổng quản thái giám nội cung, quyền thế khuynh đảo trong ngoài triều, chức trọng quyền cao.

Lão Bao chẳng qua chỉ là một triều quan tam phẩm...

Đây khác nào lấy trứng chọi đá, đâm đầu vào chỗ khó!

Lý hậu đôi mắt mù sáng quắc, bất động chẳng dời.

Bao đại nhân cau chặt đôi mày, sắc mặt ngưng trọng.

Đột nhiên, Bao đại nhân ngược lên, ánh mắt nghiêm nghị nói: “Bao Chứng ăn lộc của vua, tất sẽ vì nước tận trung, san sẻ nỗi lo cùng Hoàng thượng? Quách Hòe, Lưu hậu làm loạn cung đình, khiến người và thần cùng cảm phẫn; Thiên cổ kỳ oan của Thái hậu, tất sẽ được rửa sạch. Án này nếu không xét, oan này nếu không giải, thử hỏi thể gian thiên lý ở đâu? Bao Chứng ắt sẽ tận tâm tận lực, trả lại cho Thánh thượng một người mẫu hậu, trả lại cho hậu cung một người Thái hậu, trả lại một lẽ công bằng cho thiên hạ!”

Lý hậu nghe xong, chậm chậm nhắm chặt mắt lại, hai hàng lệ trong suốt từ từ chảy xuống, nghẹn ngào nói: “Ai gia thực không chọn lầm người, Bao khanh quả là người trung quân ái quốc...”

Bao đại nhân ôm quyền thi lễ: “Thái hậu quá khen, đây là bổn phận của vi thần!”

Lý hậu khẽ gật đầu, lau đi dấu lệ, lại hỏi: “Không biết Bao khanh định xử lý thế nào?”

Bao đại nhân chau mày suy tư trong chốc lát, rồi đáp: “Khởi bẩm Thái hậu, lúc này chúng ta thân ở nơi xa xôi, người đông nhiều lời, tai mắt khắp chốn, e rằng chuyện sẽ bị lộ, bởi vậy thần xin Thái hậu thứ cho vi thần tội mạo phạm, không thể tiết lộ thân phận Thái hậu trước mọi người, chỉ đành xin Thái hậu hạ mình, trước tiên theo đoàn khâm sai của vi thần hồi kinh, sau đó sẽ bàn tính kỹ lưỡng”.

Lý hậu gật đầu, nhìn về phía Bao đại nhân, lại quay sang nói với Phạm Dung Hoa: “Hoa Nhi, vi nương mệt rồi, đỡ vi nương đi nghỉ”.

Bao đại nhân vừa nghe, vội cao giọng hô: “Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hổ đâu?!”.

“Có thuộc hạ!”, bốn đại Hiệu úy đẩy cửa bước vào, ôm quyền đáp.

“Mời mẫu tử Phạm thị tới sương phòng nghỉ ngơi! Nhất định phải bảo vệ họ an toàn!”

“Thuộc hạ tuân lệnh!”

Bốn đại Hiệu úy nhận lệnh, lập tức bảo hộ bên cạnh Lý hậu và Phạm Dung Hoa.

Lý hậu vịn vào cánh tay Phạm Dung Hoa, chậm rãi bước về phía lối ra, tới ngưỡng cửa liền dừng cước bộ, nói:

“Trong triều đình, người hiền đức độ rất nhiều, Bao đại nhân có biết vì sao lão thân cứ một mực kêu oan với đại nhân không?”

Hả?

Mọi người nghe mà không khỏi sửng sốt.

Kim Kiền cũng khó hiểu, nghĩ thầm:

Chẳng phải Khai Phong phủ là thắng địa án oan án sai nổi danh thiên hạ, thiên cổ lưu danh, dương danh tận hải ngoại sao?

Muốn kêu oan thì đến Khai Phong phủ! Đây là thường thức mà ai ai cũng đều biết, có gì kỳ quái nào?

Chợt nghe Lý hậu tiếp tục không nhanh không chậm nói:

“Quách gia là nghĩa tử của Quách Hòe, Bao đại nhân vẫn y luật định tội, chứng tỏ Bao đại nhân không úy kỵ quyền thế, không sợ hoàng quyền; hơn nữa Bao đại nhân vì bảo vệ bách tính Tây Hoa, còn nghĩ cách để dân chúng toàn huyện cùng cáo trạng lên trên...”

Ngưng một chút, lại tiếp:

“Đoạn truyện kể mấy hôm nay, quả là rất có ý tứ.”

Nói rồi bước qua bậc cửa ra ngoài.

Để lại bốn người trong phòng khách đưa mắt nhìn nhau kinh ngạc.

Chậc...

Hai câu trước nghe hiểu liền, là khen ngợi Bao đại nhân.

Nhưng câu cuối cùng này là ý gì?

Kim Kiền tâm tư lóe sáng nhanh như điện giật, đôi mắt nhỏ đảo một cái, nhất thời kinh ngạc sung sướng: Nói vậy là vị Thái hậu tân nhiệm này thích nghe giảng chuyện, thế thì há chẳng phải sau này mình sẽ có “vốn giắt lưng” để đi nịnh nọt hoàng thân quốc thích sao?!

Trời cao ơi, đất dày hỡi, cuối cùng tôi cũng có ngày hát vang bài “cá muối khô còn có thể hồi sinh” rồi!

“Công Tôn tiên sinh, bản phủ cho rằng câu cuối cùng của Thái hậu ngụ ý rất sâu xa, không biết tiên sinh nghĩ thế nào?”

Kim Kiền đang mặc sức tưởng tượng về tương lai tươi sáng, đột nhiên nghe Bao đại nhân bên cạnh hỏi, vội vàng hoàn hồn, đứng tai lên nghe ngóng.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh suy nghĩ một chút, ôm quyền nói:

“Học trò cho rằng, lời ấy của Thái hậu ám chỉ vụ án này không tầm thường, liên đới rất lớn, nếu muốn rửa sạch oan khuất cho Thái hậu, tất phải là người có dũng có mưu, mưu dũng tương hợp, dũng mưu phối hợp thì mới đảm đương được. Mà Thái hậu từ vụ án của Quách Quảng Uy đã đoán định được đại nhân chính là người phù hợp, cho nên mới lựa chọn đại nhân.”

Bao đại nhân nghe xong không khỏi vuốt râu mỉm cười nói: “Lời này của tiên sinh rất đúng. Chỉ là Thái hậu nhận định sai rồi, bản phủ tuy có cái dũng của kẻ thất phu, nhưng nếu không có Công Tôn tiên sinh hiển kế, không có Triển hộ vệ bảo hộ giúp đỡ, không có Kim bồ khoái trợ lực, thì sao có thể xưng là kẻ có dũng có mưu được?”

Mọi người nghe vậy không khỏi sửng sốt, đồng thời ngược mắt lên nhìn về phía vị khâm sai mặt đen.

Chỉ thấy trên khuôn mặt đen sì của Bao đại nhân như được mạ thêm một tầng chính khí lấp lệt, nghiêm giọng nói: “Bao Chửng có được ba người tương trợ, sao phải sầu lo án oan không được giải, thiên hạ bất công đây?!”

“Đại nhân, học trò...”, đôi mắt phượng của Công Tôn tiên sinh hơi hồng lên, khuôn mặt nho nhã lộ vẻ cảm động.

“Đại nhân, thuộc hạ...” Triển Chiêu ôm kiếm bước lên, trong đôi con ngươi lấp lánh ánh sáng.

“Học trò (thuộc hạ) dù phải vào nơi nước sôi lửa bỏng cũng quyết không chối từ!”, Công Tôn tiên sinh, Triển Chiêu đồng thời ôm quyền cao giọng hô.

“Đại nhân, thuộc hạ dù phải nhảy vào nơi nước sôi lửa bỏng cũng quyết không chối từ!”, Kim Kiền cũng bước lên trước, vành mắt hơi đỏ lên, ôm quyền cất tiếng thề.

Chậc chậc... mấy câu này của lão Bao thực sự nói rất hay, rất diệu kỳ!

Dư âm còn vang vọng trong tai, khơi dậy ý chí, khắc ghi trong lòng.

Nói theo ngôn ngữ của chính phủ thì phải gọi là: Tinh thần chủ nghĩa tập thể, đoàn kết chính là sức mạnh!

Mà trong tục ngữ của dân gian, còn có một cách giải thích tương đối phổ biến và dễ hiểu:

Chúng ta đều là những con châu chấu cùng buộc trên một sợi dây, ai cũng đừng hòng chạy!

Ngày hôm sau, Bao đại nhân không dám trì hoãn dù chỉ chốc lát, hạ lệnh cho đội ngũ lập tức khởi hành hồi kinh.

Lý hậu và Phạm vương gia được xưng là họ hàng xa của Bao đại nhân, theo đoàn khâm sai cùng khởi hành hồi kinh, có Tứ đại hiệu úy đã được thông báo nội tình theo sát bên mình bảo vệ, vấn đề an toàn không phải lo lắng gì.

Kim Kiền rốt cuộc cũng thoát khỏi cơn ác mộng quét dọn sạch sẽ huyện nha lẫn nhà xí, hân hoan vô cùng.

Trên đường đi, Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh xem xét tình hình, qua mấy ngày sau, đã tìm ra đối sách:

Lưu hậu quyền lực khuynh đảo trong ngoài triều, Quách Hòe một tay che trời, hai người đều là những kẻ không dễ đối phó. Mà nguyên cáo Lý hậu lại không quyền không thế, chỉ vốn vẹn có một viên kim hoàn làm vật chứng, án này khó khăn trở ngại trùng trùng.

Nếu muốn lật đổ Lưu hậu, Quách Hòe, ắt phải tìm được nhân chứng.

Thái giám Trần Lâm, Bát vương thiên tuế, đều là những nhân chứng sống có sức nặng, nếu có hai người này tương trợ việc giải oan tất nhiên sẽ có hy vọng.

Mà án này liên đới rất lớn, lại liên quan trực tiếp đến những bí mật trong cung, hơn nữa đám tay chân của Quách Hòe rất nhiều, nếu không cẩn thận, để lộ ra chút phong thanh gì, thì tính mạng của Lý hậu sẽ gặp nguy hiểm.

Cho nên kế sách tra án tất nhiên bí mật điều tra là thượng sách, điều tra công khai là hạ sách.

Bao đại nhân cũng đã quyết định xong quá trình làm việc: Sau khi trở về Đông Kinh Biện Lương, trước sẽ mời công công Trần Lâm, sau lại tới cung Nam Thanh bái kiến Bát vương, trình kim hoàn để thừa nhận quốc mẫu, rồi làm chứng trên công đường. Tiếp đó Bao đại nhân, Bát vương thiên tuế sẽ hợp nhau lại tấu lên trên, bẩm rõ với Thánh thượng, xin Thánh thượng phán xét.

Như thế, Lý hậu mới có hy vọng rửa sạch án oan.

Mưu lược đã định, mọi sự đều chuẩn bị đầy đủ, ai nấy đều xắn tay áo lên chỉ chờ về đến Biện Lương là bắt tay hành động.

Trái ngược lại với tinh thần khẩn trương của mọi người, trên đường đi tất thấy đều bình yên vô sự, không có nguy hiểm gì.

Chỉ trừ cái vị Phạm tiểu vương gia kia, hành động cử chỉ có chút ngoài dự đoán của mọi người.

Đây không phải nói Phạm Dung Hoa thường xuyên gây chuyện thị phi. Trên thực tế, dung mạo của Phạm tiểu vương gia xuất chúng, nói năng khéo léo xác đáng, cử chỉ hữu lễ, chỉ qua mấy ngày mà đoàn khâm sai từ trên xuống dưới ai nấy đều nhất tề khen ngợi, được yêu thích và hoan nghênh nhiệt liệt, mức độ chỉ xếp sau Ngự Miêu Triển Chiêu mà thôi.

Nói Phạm tiểu vương gia ngoài dự liệu của mọi người là vì thái độ, cách cư xử có chút khiến người ta khó mà lý giải được.

Phạm Dung Hoa đối với Bao đại nhân, tôn kính hữu lễ, điều này rất bình thường.

Đối với Công Tôn tiên sinh, lại càng tôn kính hơn, điều này cũng rất bình thường.

Đối với Ngự tiền hộ vệ Triển Chiêu, chỉ một từ thôi: sùng bái... điều này gặp nhiều rồi cũng chẳng lạ, tất nhiên là bình thường rồi.

Đối với những người khác, bất luận chức quan lớn hay nhỏ, đều khiêm nhường hữu lễ, quả là hiếm thấy, điều này lại càng bình thường.

Duy chỉ có một điểm bất thường, ấy chính là cử chỉ Phạm tiểu vương gia đối đãi với Kim Kiền.

Trên dưới Khai Phong phủ đều biết Kim Kiền, người này công phu miệng lưỡi lợi hại, tài ăn nói sắc bén, lời nói bén nhọn như tên. Về khả năng chắt chém giá cả ở chợ thì có đôi mắt khắp thành Biện Lương cũng chẳng có ai địch nổi, vốn có danh xưng “Chém giá tại chợ thiên hạ không địch thủ”, sức chiến đấu đó quả là đáng sợ, chỉ có thể dùng hai từ “hung hãn” để hình dung.

Nhưng trừ điểm đó ra thì chả còn gì đáng kể nữa.

Kinh công rất tốt, nhưng so ra vẫn kém Triển đại nhân một khoảng lớn;

Y thuật thì chấp vá gom nhặt, so với Công Tôn tiên sinh thì thua xa;

Võ nghệ thì chả có, so với Tứ đại hiệu úy... Ài, không thể so sánh;

Về uy vọng... Khụ khụ...

Hơn nữa người này bình thời yêu tiền như mạng, hay giở thủ đoạn để lười biếng, ngại khó ngại khổ, tham sống sợ chết, mức độ tích cực làm việc thật sự không cao...

Cho nên, trên dưới Khai Phong phủ khi đánh giá Kim Kiên thì chỉ có một câu thôi:

Một tên nhãi nhép mồm miệng dẻo quẹo, khôn lỏi, hạ cấp mà thôi.

Nhưng, hết lần này tới lần khác cái tên Kim bồ khoái này, lại được vị tiểu huynh đệ Phạm Dung Hoa, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, cực kỳ tôn kính. Luôn đi theo phía sau nghiêm túc kính cẩn, tuyệt không vắng bóng.

Như thế thử hỏi làm sao lại không khiến người ta bất ngờ, phỏng đoán sôi nổi cho được.

Đừng nói trên dưới Khai Phong phủ cảm thấy khó hiểu, mà đến cả bản thân Kim Kiên cũng thấy kỳ lạ.

Theo lẽ thường mỗi ngày có thể được một vị vương gia thiếu niên dung mạo như hoa như ngọc đối với bản thân rất mực tôn kính hữu lễ, vốn phải là một chuyện đáng mừng có chút vui tai vui mắt, nhưng nếu đi kèm là ánh mắt không vui của Bao đại nhân, vẻ không tán thưởng của Công Tôn Trúc Tử, cùng với tia nhìn lạnh lẽo của Triển đại nhân thì cũng đủ khiến người ta như đứng đông lạnh, như ngồi đồng than rồi.

Cho nên, Kim Kiên cuối cùng đã hạ quyết tâm, chọn một ngày hoàng đạo trời trong gió mát đi tìm Phạm vương gia nói cho rõ ràng.

“Bẩm Vương gia, ti chức xin Vương gia sau này đừng tới tìm ti chức nữa.”

“Dám hỏi Kim bồ khoái vì sao lại nói ra những lời này?”, Phạm tiểu vương gia không hiểu.

“Vương gia chính là cành vàng lá ngọc, hoàng thân quốc thích, ti chức với cao không nổi.”

“Dung Hoa nào phải là cành vàng lá ngọc gì chứ, hoàng thân quốc thích...”

“Cho dù Vương gia nghĩ như thế nào thì Vương gia cũng là nghĩa tử của Thái hậu, đương nhiên phải là hoàng thân.”

“Kim bồ khoái...”

“Có ti chức!”

“Lẽ nào huynh ghét bỏ Dung Hoa sao?”

“Ồ hả?!”

“Quả nhiên là ân công ghét bỏ Dung Hoa...”

“Vương gia, vì sao lại nói lời này? Ti chức gánh không nổi!!!”

“Nếu ngày đó không có ân công cứu giúp, thì tính mạng Phạm Dung Hoa đã không còn, đâu thể có ngày hôm nay? Nhớ ngày ấy, ân công không chê thân phận áo vải của Dung Hoa, nguyện xả thân tương cứu, nhưng đến bây giờ Phạm Dung Hoa chỉ mới thay đổi thân phận, ân công đã xem Dung Hoa như kẻ xa lạ, lẽ nào không phải là ghét bỏ Dung Hoa sao?”

“...”, Kim Kiên trợn tròn mắt.

Chỉ thấy vị Vương gia thiếu niên trước mắt thần sắc nghiêm nghị, đôi con ngươi chiếu thẳng vào mình, mục quang kiên định, nhưng cũng khó giấu nổi ánh nước lấp lánh, tựa như sóng nước hồ thu dập dềnh, sóng sánh khiến cho Kim Kiên loạn nhịp hụt hơi, đầu óc choáng váng.

“Ti chức chưa từng nghĩ như vậy...”

“Vậy sau này Dung Hoa còn có thể tới tìm Kim bồ khoái nói chuyện phiếm không?”

“Đội ơn Vương gia không chê, ti chức nào dám...”

“Đừng gọi Dung Hoa là Vương gia nữa, Dung Hoa thấy không quen...”

“Ti chức không dám!!!”

“Haizz...”, Phạm Dung Hoa vẻ mặt thất vọng, thở dài, nhìn Kim Kiên một cái, rồi đột nhiên hai mắt sáng lên, bước lên mấy bước, ở bên cạnh Kim Kiên đánh giá hai lượt, gật gật đầu nói, “Kim bổ khoái tuổi tác ước chừng còn nhỏ hơn Dung Hoa, từ nhỏ Dung Hoa đã ước ao có một đệ đệ, sau này ta sẽ gọi đệ là Tiểu Kim nhé”.

“... Đội ơn Vương gia yêu thích...”, khước môi Kim Kiên giật giật.

Kim Kiên, cái người được mệnh danh đệ nhất chém giá ngoài chợ ở Đông Kinh Biện Lương, hôm nay thất bại thảm hại, mũ giáp tả tơi mà quay về.

Vì vậy trong đoàn khâm sai, thường bắt gặp những câu như thế này:

“Tiểu Kim, đừng ăn nhiều quả dại như vậy, không tốt cho thân thể đâu.”

“Tiểu Kim, Triệu Hồ đại ca kêu đệ đi hỗ trợ, sao lại từ chối?”

“Tiểu Kim, sao lại ăn mặc lôi thôi thế kia? Mau chỉnh trang gọn gàng lại, để như thế còn ra thể thống gì?!”

“Tiểu Kim, sao lại không cẩn thận vậy, áo quần rách cũng không biết khâu vá...”

Thế nên ánh mắt khó hiểu của mọi người đều biến thành ánh mắt xem náo nhiệt.

Vì vậy, đương lúc Kim Kiên quần bách, cùng đường bí lối, không cách nào thoát thân, liền hạ quyết tâm bất chấp nguy hiểm cũng phải đi tìm cái vị thần tượng trong lòng Phạm tiểu vương gia để xin viện trợ, ấy thế mà người nào đó chỉ nhẹ nhàng buông ra một câu:

“Triển mỗ có tài có đức gì mà ý kiến có thể chi phối Vương gia được?”

Nói rồi, thúc ngựa lướt đi.

Bỏ lại Kim Kiên ngu mặt đứng nguyên tại chỗ, mặc cho phía sau ma âm lại vang lên:

“Tiểu Kim, ta đã vá y phục của đệ xong rồi, mau tới xem thử...”

Mẹ ơi, sao bỗng dưng vô duyên vô cớ lại có thêm một bà má già thích lắm nhảm vậy chứ!

Tiểu Miêu, ngài thấy chết không cứu, thực là quá không trọng nghĩa rồi!

Mấy trăm người đoàn khâm sai, trùng điệp nhấp nhô, mất nửa tháng mới trở về Đông Kinh Biện Lương.

Hôm ấy, đoàn khâm sai của Bao đại nhân đi tới bên ngoài Nam Huân môn ngoại thành Biện Lương, thanh la dẹp đường vang rền, cờ phướn phấp phới, bách tính trong thành điều biết Bao đại nhân đã về, tất cả hân hoan lạ thường, đứng sắp hai bên đường chào đón.

Một thoáng, con đường bỗng trở nên chật ních, biển người đông nghịt khiến cho đội ngũ của Bao đại nhân bị ngăn trở, tất cả đều đi thông thả, ngay đến đội kỵ binh đi đầu cũng không thể không xuống ngựa đi bộ, tránh bắt cần làm dân chúng bị thương.

Không dễ dàng gì mới tới nội thành, còn chưa vào cửa thì quan coi thành liền cấp tốc tới báo, nói rằng có người cung kính đợi ở cửa thành đã lâu, thỉnh Bao đại nhân hạ kiệu để gặp mặt.

Tin báo được truyền tới này khiến mọi người đều sửng sốt.

Nên biết lần này Bao đại nhân ra ngoài chính là phụng chỉ xuất hành, tới nơi nào đều như thánh giá giá lâm, lúc này tuy đã hồi kinh, nhưng còn chưa đến phục mệnh với Hoàng thượng, Bao đại nhân vẫn mang thân phận khâm sai, theo lý mà nói nếu có người tới nghênh đón cũng phải quỳ xuống trước kiệu, nào có cái lý mời khâm sai hạ kiệu gặp mặt.

Chỉ trừ trường hợp ngự giá giá lâm, hoặc là Vương gia chờ đợi đã lâu.

Bao đại nhân nghe xong, tất nhiên không dám trễ nải, liền vội vàng hạ lệnh dừng kiệu, chỉnh lại mũ quan, giữ giữ quan bào, kéo lại đai ngọc, hạ kiệu ra nghênh đón.

Hài quan còn chưa chạm đất đã nghe phía trước truyền tới tiếng cười sắc nhọn cao vút:

“Ha ha ha, Bao đại nhân chuyển này đi cực khổ rồi, chúng ta thi lễ trước ở đây.”

Chúng nhân ngược mắt lên nhìn, ai nấy đều kinh hoàng thất sắc.

Chỉ thấy phía trước đội nhân mã là một đoàn người, vận y phục bằng gấm đầu đội mũ ngọc, tay cầm phát trần, đứng chỉnh tề hai bên.

Người đứng chính giữa, đầu đội mũ ô sa cấn ngọc, thân vận bào gấm hoa đỏ, đai lưng vàng bạch ngọc, thắt lưng đeo tua ngọc phỉ thúy rủ dài, tay cầm một cây phát trần màu trắng bạc, trong suốt như tơ. Thân cao chưa đầy sáu thước, vai xuôi, bụng ỏng, eo lưng núm ních đầy những thịt rung rung lên xuống theo tiếng cười, mái tóc hoa râm, khuôn mặt tròn ửng, da dẻ sáng bóng, đôi hàng lông mày bạc vận vẹo kéo đến tận tóc mai, hai con mắt ti hí gian tà, bông mắt chảy xệ, cặp môi ửng đỏ, cái cằm trơn nhẵn, tuổi tác chỉ ít cũng phải khoảng sáu mươi.

Tiến Chiêu lùi lại phía sau vài bước không một tiếng động, không dấu vết đứng bảo vệ bên cạnh chiếc kiệu mặc ở phía sau kiệu quan của Bao đại nhân. Ngồi trong chiếc kiệu ấy chính là Lý hậu nương nương cung Ngọc Thần; đứng kế bên kiệu là Phạm Dung Hoa với vẻ mặt nghiêm nghị ngưng trọng.

Công Tôn tiên sinh vừa liếc đôi mắt phượng, ánh mắt quét qua, Tứ đại hiệu úy cùng lắc mình, nghiêm cẩn đứng hai bên Bao đại nhân.

Kim Kiên tuy không rõ vì sao, nhưng nhìn thấy tình hình không tốt, cũng lập tức lui lại vài bước, theo sát phía sau Triển Chiêu.

Chỉ thấy Bao đại nhân sắc mặt nghiêm lại, đôi mắt sắc bén long lên, lập tức phát ra quan uy, tiến lên một bước ôm quyền nói: “Bao Chứng không biết Quách Hòe, Quách công công đợi đã lâu, thất lễ rồi!”

Những lời này vừa thốt ra thì chợt nghe thấy tiếng hít khí lạnh trong kiệu của Lý hậu.

Kim Kiên liền run rẩy, nghĩ thầm:

Cái lão tròn vo, sáng bóng như bôi dầu này chính là Quách Hòe ô danh lấy lòng đây sao?

Nom hệt như cái bánh trôi to đùng trơn bóng toàn dầu nát nát đầy những lông với tóc!

Tieu rồi tiếu rồi, boss đã bắt ngờ xuất trận, phe ta trang bị cấp bậc đều không đạt chuẩn, chuẩn bị tinh thần chết luôn cho nhanh!

47. Q.3 - Chương 6

Tại cửa thành tiểu sai dịch cứu nguy,

trong khách sảnh cùng thương nghị kế sau.

Quách Hòe, Quách công công và phủ doãn Khai Phong, Bao Chứng, Bao đại nhân, một là kẻ tác oai tác quái, làm mưa làm gió, tráo trở lật lọng trong cung; một là quan thanh liêm nghiêm cẩn thận trọng, vì nước quên thân, mình oan cho trăm họ, bình thời cũng nhìn nhau không thuận mắt, tất nhiên rất ít qua lại. Nói dễ nghe một chút thì là “không cùng chí hướng sao mưu tính sự nghiệp được[1]”, nói khó nghe thì là “nước sông không phạm nước giếng”.

[1] Nguyên văn: Đạo bất đồng bất tương vi mưu, câu này xuất xứ từ Luận Ngữ, thiên Vệ Linh công.

Nhưng hôm nay, vị Quách công công này vô duyên vô cớ lại không quản vất vả điếu qua cả nửa thành Biện Lương chạy tới trước cửa thành đặc biệt chờ Bao đại nhân, như thế làm sao không khiến người khác khó hiểu cho được.

Mà mấy vị biết được chân tướng vụ án “Li miêu hoán thái tử”, lại càng kinh ngạc hoài nghi không thôi, có điều trên khuôn mặt vẫn chẳng mấy may để lộ ra nửa phần.

Chỉ thấy Bao đại nhân khẽ gật đầu, ôm quyền tiếp tục thi lễ nói:

“Quách công công, bản phủ có lễ!”

Quách Hòe, da mặt như căng lên, cũng nho nhã đáp:

“Ha ha, ta không nhận nổi, Bao đại nhân có lễ!”

Nói xong hai câu này, hai người tựa hồ không còn gì để nói, chỉ là cùng thẳng lưng ưỡn ngực, nhìn chăm chăm vào đối phương.

Trước cửa thành, một bên là đoàn hộ vệ khâm sai, cờ phướn tung bay, nghiêm cẩn chỉnh tề; bên kia là đội nghi thức của các công công ở nội cung, phất trần phiêu phất, chẳng mấy may lui lại.

Hai vị đại ca đứng đầu, một vị mặt đen thui, mắt sắc như điện, chính khí rực rỡ; một vị mặt bóng loáng, mắt ti hí lấp lóe ánh quang, ngoài cười nhưng trong không cười.

Nhất thời, gió như ngưng đọng, âm thanh lặng bặt, bầu không khí vô cùng căng thẳng.

Hai người nhìn nhau hồi lâu, sau đó mới thấy khuôn mặt Bao đại nhân từ từ giãn ra, ôm quyền nói: “Không biết Quách công công đến cửa thành ngênh đón bản phủ là có chuyện gì muốn báo cho bản phủ biết chăng?”.

“Bao đại nhân vì đâu lại nói lời này?” Quách công công liếc đôi mắt ti hí một cái, cơ thịt rung lên, dọn ra một bộ mặt tươi cười nói: “Chỉ là ta nghĩ Bao đại nhân đi Trần Châu chuyến này trên đường cực nhọc vất vả, nên đặc biệt đón chờ ở cửa thành, chuẩn bị chút lễ mọn để ngênh đón Bao đại nhân”.

Nói đến đây, Quách công công hơi nghiêng đầu, nói với tiểu thái giám phía sau: “Còn không dâng lên?”.

Tiểu thái giám phía sau vội vàng bưng một khay nhỏ bước nhanh lên trước, trong khay đặt một cái hộp nhỏ bằng gỗ đàn khảm hoa viền vàng.

“Quách công công, đây...”, Bao đại nhân kinh ngạc.

Chúng nhân Khai Phong phủ cũng vô cùng ngạc nhiên.

Lẽ nào Quách công công thực sự đặc biệt tới để tặng lễ vật cho Bao đại nhân?

Ngay trước cửa ngõ tiến vào kinh thành?

Dưới con mắt của bao người?

Gióng trống khua chiêng rầm rộ như thế này để... tặng lễ vật?!

Lẽ nào hần không sợ Bao đại nhân trị hần tội đưa hối lộ sao?

Dị thường, quả thực vô cùng dị thường!

Chợt nghe Quách công công tiếp tục cười nói: “Ta cũng biết, Bao đại nhân trước nay rất liêm khiết, thứ đồ tầm thường đương nhiên khó lọt được vào tuệ nhãn của Bao đại nhân, thế nên ta cũng không tặng những thứ đồ bỏ đi như vàng bạc châu báu gì cả, miễn cho Bao đại nhân lại chê cười”.

Nói đoạn, ngưng một chút, rồi ngược mắt lên nhìn khuôn mặt đầy sừng sốt của Bao đại nhân một cái, khẽ cười một tiếng, đưa tay mở nắp hộp ra.

Chỉ thấy trong hộp có mười lọ sứ men xanh nằm ngay ngắn chỉnh tề, miệng lọ dùng sáp đỏ phong kín lại.

Quách Hòe nhắc một lọ lên, khẽ lắc lắc nói: “Chỉ là ta nghe nói, Bao đại nhân trên đường hồi kinh đã tìm được một người cô họ hàng xa thất lạc nhiều năm, mà lão phu nhân thường sầu lo vì bệnh mắt. Mười lọ thuốc trong chiếc hộp này đều do ta thỉnh các vị thái y của Thái y viện trong cung tận tâm tận lực, dùng những dược liệu quý giá nhất phối chế thành, chắc hẳn ít nhiều sẽ giúp ích cho bệnh mắt của lão phu nhân. Chút tâm ý nhỏ cũng là bày tỏ sự tôn kính, mong Bao đại nhân nhận cho”.

Một tràng những lời này nói ra vừa có tình vừa lễ độ, ngôn từ khéo léo, xác đáng, nhưng khi lọt vào tai mấy người Khai Phong phủ lại như sét đánh giữa trời quang.

Bao đại nhân nửa đường tìm được một người cô họ hàng xa, người cô này lại sầu lo vì bệnh mắt...

Những chi tiết nhỏ nhất như vậy mà Quách Hòe ở xa ngàn dặm lại có thể biết tường tận, nắm rõ như lòng bàn tay, thậm chí đến cả thuốc trị bệnh mắt cũng đã chuẩn bị từ sớm...

Trời ơi!

Thuộc hạ Quách Hòe có bao nhiêu tai mắt?

Lại có bao nhiêu tai mắt được sắp xếp trong đoàn khâm sai?

Những tai mắt này đã nghe được bao nhiêu tin tức rồi?

Quách Hòe biết được đến đâu?

Thân phận Lý hậu hẩn đoán định được mấy phần?

Vừa nghĩ đến những lời nói, hành động, tính toán trên đường đi đều bị Quách Hòe giám thị cả, sao không khiến người ta lạnh sống lưng, tóc tai dựng ngược.

Bao đại nhân nghe xong sắc mặt không khỏi có chút ngưng trọng, nhưng chỉ một thoáng liền khôi phục lại như bình thường, ôm quyền khom người thi lễ, hồi đáp rành mạch:

“Quách công công khách khí rồi, cô mẫu của bản phủ chẳng qua chỉ là bá tính bình dân, lại nhọc lòng Quách công công quan tâm như vậy, thực là nhận lễ mà lấy làm hổ thẹn.”

Quách công công nhường hàng lông mày chỗi xể nói: “Bao đại nhân nói thế là sai rồi, Bao đại nhân trung với vua, thương yêu bách tính, cần chính liêm khiết, thế nhân ai ai cũng biết, ta chẳng qua chỉ tặng một phần lễ mọn cho lão phu nhân, thực chẳng đáng kể gì, chẳng đáng kể gì, ha ha ha...”

“Quách công công khách khí...”

“Bao đại nhân, vậy lễ này...?”

“Bao Chửng cảm kích, xin thay cô mẫu nhận lễ.”

“Ha ha ha...”, Quách Hòe cười một tràng thích thú, cười đến nỗi đám thị nữ toàn thân rung lắc dữ dội, “Đã như thế thì ta cũng an tâm rồi. Có điều ta ở cửa thành đợi đã lâu, nay không dễ gì mới gặp được Bao đại nhân cùng lão phu nhân, nếu không hành lễ thỉnh an lão phu nhân thì thật chẳng ra thể thống gì”.

Những lời này vừa thốt lên, thân hình Bao đại nhân chấn động, cả người cứng đờ, đôi mắt hổ nhìn thẳng vào khuôn mặt tươi cười đầy những nếp nhăn bóng loáng của vị công công béo múp.

Mà những người còn lại cũng biến sắc.

Chỉ thấy Tứ đại hiệu úy sắc mặt trắng bệch, Công Tôn tiên sinh khuôn mặt thoáng xanh, Ngự tiền hộ vệ vẻ mặt ngưng trọng, còn Phạm Dung Hoa khuôn mặt ẩn hiện sắc đen.

Về phần Kim Kiên thì sắc mặt rất phong phú, xanh đen xanh tím đều hiện lên một lượt, cuối cùng dừng lại ở màu trắng bệch.

Tiêu rồi, tiêu rồi, tiêu rồi, cái này khẳng định là đại sự không ổn, tất cả xong rồi!

Như vậy xem ra, cái tên Quách công công này chắc chắn đã đánh hơi được chút phong thanh gì rồi, đoán ra vài phần thân phận đặc biệt của người cô hờ bỗng dưng xuất hiện của Bao đại nhân, cho nên mới ở đây tiếng là “tặng lễ vật”, thực chất là “nhận người” xem rõ thực hư.

Lý hậu ở trong cung nhiều năm, lại có quan hệ thân thiết từ trước với Lưu hậu, chủ nhân của Quách Hòe, thử hỏi Quách Hòe sao lại không nhận ra?

Nếu để Quách Hòe nhận ra Lý hậu... Cái này không cần phải nói nữa!

Lúc này Trần Lâm chưa mời, Bát vương chưa gặp, nhân chứng chẳng có một ai, chỗ dựa vững chắc thì không có, lại lộ mất Lý hậu, con át chủ bài chưa lật, như thế thì võ tướng này làm sao diễn tiếp được?

Nhưng nếu không cho Quách Hòe gặp Lý hậu...

Dựa vào cái gì nào?

Người ta tốt xấu gì cũng đường đường là Thái giám tổng quản nội cung, lại mang đội nghi thức đến nghênh đón còn tặng lễ vật, về tình về lý người cô của đại nhân cũng nên gặp mặt một lần.

Nếu mọi người cứ năm lần bảy lượt ngăn cản, phớt lờ không gặp, chưa kể tới Quách công công có chỗ dựa vững chắc là Thái hậu đương triều, chỉ riêng hành động này thôi, há lại không khiến cho Quách Hòe càng thêm nghi ngờ!

Gặp, không được!

Mà không gặp, cũng không xong!

Phải làm thế nào mới được đây?!

Chi thấy Quách Hòe quét mắt một vòng, khước miệng nhếch lên, lắc lư tiến vài bước, ôm quyền nói: “Bao đại nhân, có thể thỉnh đại nhân dẫn đường, để ta chào hỏi lão phu nhân được chăng?”.

Bao đại nhân nhú mày, hồi lâu không nói.

Quách Hòe đi vòng qua người Bao đại nhân, ra sau lưng ngài, trên khuôn mặt thoáng qua một nét cười lạnh: “Bao đại nhân, mời!”.

“... Quách công công, mời!”, Bao đại nhân thềm thở dài một tiếng, chỉ đành quay người, cung kính đáp.

“Mời!”, Quách Hòe da mặt khế động nói.

Hai người đồng thời nhìn nhau, lại cùng nhấc gót tiến lên.

Kim Kiên đang đứng bên cạnh kiệu Lý hậu, giương mắt lên nhìn khước mắt Quách Hòe phát ra những tia sáng lạnh lẽo, khước miệng mang theo ý cười, bước một bước lại ưỡn ẹo một cái, khoan thai tiến về phía trước, nàng chỉ thấy da đầu “căng dần đều” theo từng bước chân.

Đừng nói tới Kim Kiên như vậy mà ngay cả Phạm Dung Hoa đứng bên cạnh kiệu, Tứ đại hiệu úy phía sau Bao đại nhân, còn có Công Tôn tiên sinh cách đó không xa, sắc mặt cũng càng lúc càng xấu đi.

Đột nhiên, trước mắt có bóng người chột lóe lên, bóng áo đỏ đứng chéch bên kiệu thoát cái đã ở trước kiệu không một tiếng động rồi.

Áo đỏ như lửa, thân trắng tựa tuyết.

Bóng dáng màu đỏ chỉ yên lặng đứng trước kiệu thôi mà không khí liền có chút biến hóa vi diệu.

Sắc mặt mọi người cùng lúc giãn ra, rồi khôi phục lại như lúc bình thường.

Chỉ có sắc mặt Kim Kiên là ngoại lệ, da mặt bộp một cái thoát đổi thành sắc nửa vàng nửa xanh.

Không vì điều gì khác, chỉ là trong lúc Triển Chiêu di chuyển, Kim Kiên nghe được rất rõ một tiếng ra lệnh trầm trầm, vô cùng quen thuộc:

“Kim bồ khoái, được!”

Lời ít mà ý nhiều, đơn giản dễ hiểu... hiểu mới lạ á!

Kim Kiên nhất thời cảm thấy mông lung, lòng thềm gào lên bất đắc dĩ:

Tiểu Miêu, ngài xông pha chiến trận còn kéo tôi làm cái đệm lưng... Hừ, cái đó coi như thôi, dù sao cũng không phải lần đầu, tôi bị chèn ép quen rồi... Chỉ là, Miêu đại nhân ơi, sao ngài có một câu thôi cũng chẳng thềm nói cho rõ ràng?

Được? Cái gì được?

Trung được, Tây được, Trung - Tây được kết hợp?

Độc được, xuân được, hay là cao da chó?

Miêu đại nhân, ngài phải thềm định ngữ vào chứ!

Nói không đầu không đuôi thế, làm sao tôi đoán ra được?

Huống hồ cái cây hòe già khụ kia cố ý đến gây sự, chuẩn bị được có thể dùng được sao?

Mà dù thế nào cũng không thể đem cái lão Quách Hòe này đầu độc, đốt xác, phi tang xuống con hào bao quanh thành cho xong chuyện được...

“Lão phu nhân, Quách Hòe ở đây có lẽ.”

Kim Kiên đang quay cuồng suy nghĩ, những suy tư bay tán loạn, đột nhiên nghe thấy phía trước truyền đến tiếng chào hỏi, thoáng cái liền hoàn hồn, vừa ngược mắt lên nhìn, nhất thời da đầu liền tê dại.

Chỉ thấy Quách Hòe đã đến trước kiệu, chấp tay thi lễ, đôi mắt ti hí như đường khâu nhướng lên, cặp môi đỏ ửng khê nhếch, hay cho vẻ mặt kinh điển của một đại thái giám vai phản diện.

Rèm kiệu của Lý hậu vẫn im lìm, chẳng mấy may lay động, không một âm thanh.

Bao đại nhân ở bên tiếp lời nói: “Cô mẫu, trước kiệu là tổng quản Tứ ti bát xứ trong cung, Quách Hòe Quách công công tới đây để thỉnh an cô”.

Một mảnh im lặng.

Hồi lâu sau mới có âm thanh già nua truyền ra trong kiệu: “Ta chẳng qua chỉ là một bà già nơi xó chợ, lại phiền đại nhân trong cung tới thỉnh an, hiền chất à, đây không phải là khiến cho bà già này giảm thọ hay sao?”.

“Cô mẫu dạy rất phải...” , Bao đại nhân một bên cúi đầu nói.

Quách Hòe nghe thấy âm thanh truyền từ trong kiệu ra, hơi nheo mắt, đôi lông mày chỗi xể nhướng lên, lại nặn ra khuôn mặt tươi cười nói: “Lão phu nhân nói thế sai rồi. Bao đại nhân làm quan mấy năm nay, có công với xã tắc, bởi thế cô mẫu của Bao đại nhân đương nhiên đáng nhận một lễ này của ta”.

Nói rồi, lại đưa mắt nhìn rèm kiệu kín mít không một ngọn gió lùa, chân mày nhướng lên, tiếp: “Thế nhưng hôm nay lão phu nhân ngay cả lộ diện cũng không chịu, phải chăng là ghét bỏ thân phận của ta?”.

“Quách công công nặng lời rồi”, Bao đại nhân cúi đầu nói.

Quách Hòe giương mí mắt lên, liếc Bao đại nhân nói: “Nếu không phải như thế, ta đích thân tới đây thi lễ với cô mẫu của Bao đại nhân, nhưng lão phu nhân ngay cả rèm kiệu cũng không nhắc lên, đó không phải là xem thường ta thì là gì?”, ngưng một chút, cơ thịt trên khuôn mặt núc ních rung lên, quét mắt nhìn chúng nhân xung quanh một vòng, rồi tiếp tục: “Ta lần này xuất hành cũng đã bẩm báo với Thái hậu lão nhân gia người rồi, nay tình huống lại như thế, kêu ta làm sao quay về tâu với Thái hậu đây?”.

Lời này dịch ra chính là: Khốn kiếp, đến cả bà mẹ già của Hoàng đế, sắp đứng đầu mà cũng dám đắc tội, đám các người còn muốn lẫn lộn chốn này hay không?!

Lời vừa nói ra, ai nấy đều biến sắc, không khỏi cùng nhìn về phía chiếc kiệu mộc mạc giản đơn của Lý hậu.

Lát sau, trong kiệu mới truyền ra tiếng nói:

“Quách công công nói quá rồi, bà già này chẳng qua trên đường đi không cẩn thận nhiễm phong hàn, không thể ra gió, mong công công lượng thứ.”

“Ồ?” Quách Hòe nhướng mày nói, “Thì ra là lão phu nhân có bệnh trong người, ta sẽ phái người thỉnh thái y trong cung tới đây chẩn trị cho lão phu nhân!”.

“Không cần phải như thế, chẳng qua là chút cảm mạo, nghỉ ngơi mấy ngày là sẽ hết bệnh.”

“A? Sao có thể qua loa như vậy?”, Quách Hòe chau đôi mày chỗi xể nói, “Ta tuy bất tài nhưng cũng biết sơ về dược lý, có thể xem mạch cho lão phu nhân được chăng?!”.

Nói đoạn, Quách Hòe lắc lư thân hình bước hai bước về phía trước kiệu, vươn tay định nhắc rèm kiệu lên.

“Quách công công, khoan đã.”

Triển Chiêu tay cầm Cự Khuyết, đứng ngay ngay ngăn phía trước ngăn Quách Hòe lại, cao giọng nói.

Quách Hòe nheo mắt một cái: “Triển hộ vệ?”.

Bỗng nghe âm thanh từ trong kiệu truyền ra:

“Quách công công không cần phải lo nghĩ nhiều như vậy, Công tôn tiên sinh đã chần trệ cho bà già này rồi, giờ đây bệnh đã không còn trở ngại, không cần phiền đến tôn giá của công công.”

Quách Hòe trưng ra một nụ cười, nói: “Y thuật của Công Tôn tiên sinh ta đương nhiên rất tin tưởng, nếu bệnh của lão phu nhân đã không còn trở ngại gì, vậy vì sao không thể gặp ta?”

“...”, trong kiệu nhất thời im lặng.

Quách công công nhướn đuôi mày, cười lạnh một tiếng, cánh tay giơ cao, lại định nhắc rèm kiệu lên.

“Keng!”, tiếng kiếm nhắc khỏi vỏ vang giòn.

Chuôi kiếm Cự Khuyết dè lại cánh tay định nhắc rèm của Quách Hòe, chẳng may may thoái nhượng, kiêng dè.

“Quách Công công khoan đã!”, âm thanh sang sảng cất lên.

Quách Hòe biến sắc, chậm chậm ngẩng đầu, đôi mắt ti hí nhìn chăm chăm vào vị hộ vệ áo đỏ trước mặt, lạnh lùng nói: “Triển hộ vệ... đây là cơ vì sao?!”

“Thân thể lão phu nhân không tốt, không thể ra gió, mong Quách công công lượng thứ.”

Triển Chiêu vẻ mặt rất cung kính, không hờn không giận, nhàn nhạt lãnh đạm, nhưng trong giọng nói sang sảng lại mơ hồ lộ ra hàn ý.

Quách Hòe mở to đôi mắt ti hí liếc nhìn, mí mắt nâng lên một nửa cũng bóng loáng hết như da mặt, không không chế được mà có chút run rẩy: “Triển hộ vệ quả thực rất chiếu cố lão phu nhân!”

“Quách công công quá khen”, Triển Chiêu khẽ gật đầu, cung kính đáp, Cự Khuyết trong tay lại chẳng hạ xuống nửa phân.

“Quách công công”, Bao đại nhân phía sau cao giọng nói, “bản phủ cũng biết tâm ý của Quách công công, chỉ là lão nhân gia người lúc này không thể ra gió, Quách công công lại khẳng khái đòi gặp, nếu chẳng may bệnh tình của lão nhân gia ngày nặng thêm, há chẳng phải phần tâm ý này không còn ý nghĩa nữa sao?!”

“Bao đại nhân!”, Quách Hòe nhất thời biến sắc, quay người, đôi mắt lộ ra tia hung ác, “Ta phụng ý chỉ của Thái hậu tới đây thỉnh an lão phu nhân! Lẽ nào Bao đại nhân muốn chống lại ý chỉ của Thái hậu ư?”

Bao đại nhân mở trừng mắt, hai mắt như có điện, cao giọng nói: “Không phải Quách công công đã thỉnh an rồi đó sao?!”

“Ngay cả mặt của lão phu nhân cũng còn chưa gặp, sao có thể coi là thỉnh an?!” , Quách Hòe quát lớn.

“Lẽ nào Quách công công lại không biết lý lẽ như thế?!”

“Chẳng lẽ Bao đại nhân muốn chống lại ý chỉ của Thái hậu?!”

Một người mặt đen, một kẻ mặt bóng loáng, nhìn nhau trừng trừng, khí thế bùng bùng chẳng ai kém ai, bầu không khí căng thẳng vạn phần, chỉ chạm vào một cái thôi sẽ lập tức bùng nổ.

Kim Kiền đang nép sát bên sườn kiệu của Lý hậu, đôi mắt nhỏ đảo tròn hết nhìn Bao đại nhân lại liếc sang Quách Hòe, rồi lại từ người Quách Hòe nhìn qua Bao đại nhân.

Một mặt đen, một béo múp bóng nhẫy, hai mặt đứng sòng đôi, kẻ tám lạng người nửa cân, chặc! Tình hình không ổn rồi...

Hả?!

Sống lưng bỗng dưng lạnh toát, thứ cảm giác quen thuộc khiến Kim Kiền run rẩy toàn thân, theo trực giác nàng ngước mắt lên nhìn, vừa hay đối diện với đôi con ngươi đen lấp lánh rực.

Đôi mắt đen sâu thẳm, nhìn thẳng về phía Kim Kiền.

Lời nói mới rồi không hiểu rõ lại lần nữa vang lên bên tai Kim Kiền:

“Kim bổ khoái, được!”

Trán Kim Kiền liền đổ mồ hôi lạnh.

Suy nghĩ của động vật họ mèo quả nhiên khó mà thấu tỏ được...

Chắc, thầy kệ tất cả, nếu Tiểu Miêu đã muốn được, mình đều dâng hết!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền liền hạ quyết tâm, nhanh nhẹn tháo đai lưng xuống, lấy ra mấy viên đạn được, vung tay ném ra ngoài.

Hành động này của Kim Kiền, ngoại trừ Quách công công đưa lưng về phía Kim Kiền ra thì chúng nhân Khai Phong phủ đều nhìn thấy rất rõ, chỉ cho là Kim Kiền lại có kỳ chiêu, nên cũng không ngăn cản. Nhưng chẳng ai ngờ tới, cú vung tay ném đi này của Kim Kiền lại sinh ra hậu quả khó lường đến như vậy.

Đùng đùng đoàn đoàn...

Chỉ nghe thấy mấy tiếng nổ lớn...

Trong nháy mắt, bốn phía khói bụi dày đặc cuộn cuộn dâng lên, tối tăm mù mịt, gió mây đổi sắc.

Chỉ một thoáng, chúng nhân đoàn khâm sai đều bị khói bụi dày đặc bao phủ bên trong. Mà khói này, lại có màu đỏ, cam, xanh, lục, lam, chàm, tím, mỗi màu đủ cả, xen lẫn nhau, khởi phát lên hết như lọt trong sương mù; còn mùi thì thối đa dạng tạp nham, thơm thối trộn lẫn vào nhau, thum thum gay gay ngai ngái, khó ngửi vô cùng, xộc thẳng vào mắt vào mũi, buốt lên tận óc.

:

Trong màn bụi mù đặc quánh kia tiếng ho khan, tiếng hắt xì không ngừng vang lên bên tai, xen lẫn trong đó có không ít tiếng nôn mửa.

Có hai cụm từ có thể diễn đạt tình huống này: Trời long đất lở, quỷ khóc thần gào.

Trong đó, có mấy tiếng nói vang lên rất rõ ràng, âm lực mãnh liệt xuyên thấu qua màn khói bay thẳng vào tai mọi người.

“Có thích khách!”, giọng nói sang sảng xướng lên đầu tiên, nghe ra có chút tương tự với giọng của vị Ngự tiền hộ vệ, hơn nữa theo âm thanh vang lên, cơ hồ còn có bóng áo đỏ phóng vút lên.

“Khụ khụ... người đâu, bảo vệ Quách công công!”, âm thanh như chuông rền, giọng nói này vô cùng quen thuộc trên công đường của Khai Phong phủ, nhưng giờ đây lại chẳng có mấy vẻ lo lắng.

“Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hổ, Triển hộ vệ, mau mau hộ tống Quách công công hồi cung!”, chất giọng lúc bình thường rất nho nhã mà hiện tại có hơi cao một chút, chẳng qua... nghe sao có chút không tự nhiên...

“Thích khách?! Có thích khách?! Người đâu, mau bảo vệ ta! Khụ khụ khụ khụ?! Người đâu.. khụ khụ... Triển, Triển hộ vệ?! Người túm lấy cổ áo ta làm gì?!”, nghe thấy âm thanh này liền có thể tưởng tượng ra bộ dạng toàn thân đầy thịt với mỡ của Quách Hòe bị dồn ép đến thế nào.

“Vì lo cho sự an toàn của công công, thuộc hạ chỉ đành đắc tội!”, chất giọng sang sảng cơ hồ có chút gấp gáp, nghe kỹ còn có chút ý tứ nguy cấp ngàn cân treo sợi tóc.

“Này! Khụ khụ, ta khi nào nói muốn hồi cung?! Bao đại nhân... Bao Hắc Tử!!! Khụ khụ! Triển Chiêu, người mau thả ta xuống, nghe thấy không...”, tiếng quát tháo hô hoán xa dần, hết như bị một cơn gió mạnh cuốn đi thổi cho tan tác, đủ để thấy cả người cũng bị di chuyển rất nhanh.

Về phân đội ngũ của Khai Phong phủ, thiếu niên thanh tú mỹ lệ bên sườn kiệu của Lý hậu nước mắt lưng tròng, ho khan không ngừng, vừa ho vừa quay sang sai dịch gầy gò bên cạnh hỏi:

“Khụ khụ khụ, Kim Kiền, rốt cuộc đệ đã ném cái gì vậy?”

“Đạn khoi...” (Chú thích: Đạn khói...)

“Khụ khụ... đệ bịt mảnh vải trên mặt làm gì thế?”

“Mat na phong doc...” (Chú thích: Mặt nạ phòng độc...)

“Khụ khụ, quả thực là quá...”

“Quá khan quá khan...” (Chú thích: Quá khen quá khen...)

“Khụ khụ khụ...”

...

Tình trạng vô cùng thê thảm như vậy kéo dài chừng một tuần hương, khói mù dần tan đi, lại nhìn về phía trước cổng thành, cảnh tượng tan tác hỗn độn.

Mấy trăm thị vệ vũ đoàn khâm sai, mấy chục thái giám oai phong trong nội cung, sắc mặt ai nấy đều xanh lét, hai mắt đỏ lừ, bò lê trên đất mà ho khan không ngừng, còn có một bộ phận sức đề kháng kém, đã sớm nôn ọe rên rỉ, lẫn ra bất tỉnh nhân sự.

Trong đám đó, chỉ có một người có định lực kinh người, vẫn có thể đứng vững như thường, sắc mặt tuy có chút xanh đen nhưng thần sắc trấn định, nhìn kỹ thì ra là phủ doãn Khai Phong, Bao đại nhân.

Bao đại nhân cau chặt mày, nhìn quanh một vòng, mới cao giọng: “Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hồ đâu?”

“Đại nhân, có chúng thuộc hạ...”, âm thanh từ cách đó không xa vang lên, chỉ thấy Tứ đại hiệu úy vừa ho vừa thở hổn hển bò từ dưới đất lên, sắc mặt y hết như những người phía dưới, xanh mét như tàu lá.

Bao đại nhân nhíu mày: “Triển hộ vệ đâu?”

“Có thuộc hạ!”, âm thanh sang sảng từ trên cao truyền xuống.

Mọi người ngược mắt lên nhìn, thì thấy bóng áo đỏ đạp bước trên không lướt tới, thân như hồng nhạn, nhanh tựa chớp giạt, thực là một thân khinh công tuyệt thế.

Sắc mặt Triển Chiêu vẫn như thường, đôi mắt trong suốt lấp lánh, đáp xuống đất ôm quyền cung kính nói: “Khởi bẩm đại nhân, Quách công công đã được thuộc hạ hộ tống hồi cung an toàn, xin đại nhân hãy yên tâm”.

Bao đại nhân nhìn chằm chằm khuôn mặt Triển Chiêu, da mặt đen sì hơi giật giật, khẽ gật đầu nói: “Triển hộ vệ vất vả rồi”.

“Đó là bốn phận của thuộc hạ.”

Bao đại nhân gật gật đầu, lại quay nhìn bốn phía, nghi hoặc gọi, “Công Tôn tiên sinh?”

“Có học trò...”.

Công Tôn tiên sinh bước ra từ phía sau kiệu quan của Bao đại nhân, thần sắc vẫn như thường, chỉ là trên phần miệng và mũi có bịt một chiếc khăn, định thần nhìn kỹ thì đó là một dải đai lưng.

Lần này không chỉ Bao đại nhân mà ngay cả da mặt Tứ đại hiệu úy cũng đều giật giật.

Bao đại nhân nhìn quanh mọi người, gật đầu nghiêm sắc mặt nói: “Theo bản phủ đi xem lão phu nhân”.

Mọi người gật đầu, cùng Bao đại nhân đi đến trước kiệu của Lý hậu.

Nhưng đến khi mọi người định thần nhìn kỹ lại có chút dở khóc dở cười.

Chỉ thấy Phạm Dung Hoa đứng bên trái phía trước kiệu hai mắt đỏ kè, ho khan hắt xì không ngừng.

Rèm kiệu mặc được vén lên, Lý hậu ngồi ngay ngắn bên trong, hai mắt nhắm chặt, tay vuốt ngực, sắc mặt tuy có hơi trắng một chút, nhưng so với những người khác tất nhiên là tốt hơn gấp mấy lần. Kim Kiền đứng phía bên phải, trên mặt bịt một chiếc khăn, đang cầm vạt áo quạt phật phật cho người trong kiệu, vừa quạt miệng vừa không ngừng xun xoe:

“Lão phu nhân, người vừa uống một viên thuốc, chính là ‘Thanh thâm hoàn’ do thuộc hạ dốc hết tâm huyết luyện chế thành, có thể nói là đại bổ ‘có bệnh trị bệnh, không bệnh bổ thân’! Chỉ cần người uống thuốc,

lập tức liền trở lại như bình thường. Bây giờ thuộc hạ quạt thông gió trước, phòng khi luân chuyển, nếu như người còn có chỗ nào khó chịu phải mau nói cho thuộc hạ biết, thuộc hạ sẽ đi thỉnh Công Tôn tiên sinh đến bắt mạch cho người...”

“Khụ khụ...”, Công Tôn tiên sinh ho khan hai tiếng.

Lúc này Kim Kiên mới nhìn thấy nhóm người Bao đại nhân, vội vàng đứng thẳng, khom người ôm quyền: “Thuộc hạ bái kiến đại nhân!”.

Da mặt Bao đại nhân khẽ giật giật hai cái, bước lên thi lễ: “Cô mẫu vẫn khỏe chứ?”.

Nghe thấy tiếng Bao đại nhân, Lý hậu mới từ từ ngẩng lên, khẽ cười nói: “Hiện chất không cần lo lắng, lão thân tất thấy vẫn tốt cả”.

Bao đại nhân gật gật đầu, lại quay sang Phạm Dung Hoa hỏi: “Phạm hiền chất vẫn khỏe chứ?”.

“Khụ khụ, làm phiền Bao đại nhân lo lắng rồi, Dung Hoa... vẫn khỏe”. Phạm Dung Hoa vừa ho vừa đáp.

Lúc này khuôn mặt Bao đại nhân mới giãn ra, lại quay người cao giọng nói: “Người đâu, chuẩn bị kiệu, hồi phủ!”.

“Thuộc hạ tuân lệnh!”, mấy người bên cạnh đồng thanh ôm quyền đáp.

Chúng nhân Khai Phong phủ nhận lệnh, liền lập tức chỉnh đốn đội ngũ, chuẩn bị nhập thành hồi phủ.

Thế nhưng chúng thuộc hạ bị ảnh hưởng bởi khói mù rất sâu, nhiều thị vệ ngay cả đứng cũng không vững, dùng dằng trợn cả canh giờ, đoàn khâm sai mới khôi phục lại đội hình ban đầu, lảo đảo xuất phát vào trong thành.

Có điều trong một canh giờ này, chúng nhân đều nghe được mấy câu đối đáp ngụ ý rất thâm sâu.

“Công Tôn tiên sinh, ngày mai còn phải phiên tiên sinh chuẩn bị cho bản phủ mấy chiếc khăn che mặt, phòng khi cần đến.”

“Đại nhân nói rất phải, học trò cũng cảm thấy cần thiết.”

“... Ừm, cũng chuẩn bị cho mấy người Vương Triều vài chiếc.”

“Học trò hiểu rồi. Vậy còn Triển hộ vệ thì sao?”

“Triển hộ vệ...”

“... Đại nhân.”

“... Đương nhiên cũng phải chuẩn bị.”

“Học trò hiểu rồi...”

Cho đến khi đoàn khâm sai về được đến phủ nha Khai Phong thì cũng đã hoàng hôn. An bài thỏa đáng sơ qua cho chúng nha dịch, Bao đại nhân liền gấp rút triệu tập mấy người tâm phúc cùng mẫu tử Lý hậu đến khách sảnh để cùng thương nghị đại sự.

Bên ngoài khách sảnh, Tứ đại hiệu úy sắp xếp nghiêm cẩn, chuyên tâm canh gác. Trong khách sảnh, Lý hậu ngồi chính giữa phòng, Phạm Dung Hoa, Bao đại nhân ngồi hai bên trái phải, Công Tôn tiên sinh, Triển Chiêu thì đứng cạnh Bao đại nhân, Kim Kiên không có chỗ, chỉ đành đứng xa xa cách Phạm Dung Hoa một thước, bộ dáng rất không tình nguyện.

Lý hậu sắc mặt u ám, đôi mắt mù không chút ánh sáng nhìn chăm chăm về phía Bao đại nhân nói: “Bao khanh, lần này Quách Hòe đến, hẳn là...”.

Bao đại nhân khuôn mặt nặng nề, ôm quyền đáp: “Khởi bẩm Thái hậu, sợ là Quách Hòe đã đoán được thân phận Thái hậu...”.

Lý hậu chau mày, trầm ngâm hồi lâu, sau đó chậm chậm cất tiếng: “Bao khanh giữ kín thân phận của ai gia nghiêm cẩn đến thế mà Quách Hòe còn có thể thăm dò được... Lẽ nào Quách Hòe thật sự thần thông quảng đại như vậy?”

Bao đại nhân nhìn Lý hậu một cái, nhú mày ngẫm nghĩ một lát rồi nghiêng người hỏi: “Không biết Công Tôn tiên sinh có cao kiến gì không?”

Công Tôn tiên sinh vuốt râu trầm ngâm giây lát, rồi ôm quyền tiến lên đáp: “Thái hậu cùng đại nhân không cần phải lo lắng quá mức như vậy, theo như học trò thấy, hôm nay Quách Hòe đợi ở cửa thành ngược lại còn lộ ra sơ hở!”

Mọi người nghe xong nhất thời sửng sốt.

Bao đại nhân đưa mắt nhìn Công Tôn tiên sinh, nghiêm túc nói: “Tiên sinh, mời nói rõ”.

Công Tôn tiên sinh gật gù đầu, tiếp tục nói: “Hôm nay Quách Hòe đợi ở cửa thành có hai mục đích. Thứ nhất, mượn cớ thỉnh an để nhận người. Nhưng theo như học trò thấy, hành động này lại là hạ sách”.

Nói đến đây, mọi người đều có chút khó hiểu, cùng nhìn về phía Công Tôn tiên sinh với vẻ mờ mịt.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh khẽ cười một tiếng: “Quách Hòe muốn nhân khi vắng an mà xác nhận thân phận Thái hậu. Nếu nhìn thấy Thái hậu, đương nhiên đó là tốt nhất, nhưng nếu trên dưới Khai Phong phủ liệu chết không để hấn gặp, hấn cũng có thể xác định được thân phận người. Kế này vốn là một mũi tên trúng hai đích, nhưng Quách Hòe lại không thể ngờ được rằng, đột nhiên lại xuất hiện tiết mục ‘bất thích khách’, khiến cho kế hoạch hấn tử mĩ sắp xếp toàn bộ bị đảo lộn hết”.

Tới đây, ý cười trên khuôn mặt Công Tôn tiên sinh càng sâu, đôi mắt phượng lướt về phía Kim Kiền, hơi hạ giọng nói tiếp: “Kỳ thực đừng nói là Quách Hòe, mà ngay cả trên dưới Khai Phong phủ, ai mà có thể ngờ được...”

Trong một thoáng, mọi người mắt sáng như đuốc, rùng rục bắn về phía Kim Kiền, nhất thời, trong phòng tĩnh không một tiếng động, im ắng tới nỗi có thể nghe được cả tiếng tim đập.

Kim Kiền chỉ thấy da đầu tê dại, lén liếc nhìn xung quanh một vòng, liền thấy sắc mặt mọi người không tốt, mí mắt giật giật, vội vàng đánh lạc hướng: “Công Tôn tiên sinh nói rất đúng, nói rất đúng! Không biết mục đích thứ hai là...”

Công Tôn tiên sinh nheo đôi mắt phượng, thu hồi ánh mắt, tiếp tục: “Lý do thứ hai là Quách Hòe muốn mượn hành động hôm nay để ngầm ám chỉ với đại nhân, rằng những hành động việc làm của chúng ta đều nằm dưới sự giám thị của y, lấy đó mà uy hiếp đại nhân chớ có hành động thiếu suy nghĩ. Chỉ là cách làm này cũng tự bộc lộ điểm yếu của nó”.

Mọi người lại càng không rõ.

Phạm Dung Hoa nhú mày nghi hoặc hỏi: “Tiên sinh lời này giải thích thế nào?”

Công Tôn tiên sinh vuốt râu đáp: “Tiểu vương gia, nếu ngài là Quách Hòe, sớm đã xác định chắc chắn thân phận Thái hậu, ngài sẽ làm thế nào?”

“Điều này...”, Phạm Dung Hoa cau chặt mày, ngưng một chút, rồi ngược lên nói, “ắt là phải giết người diệt khẩu, tuyệt mọi hậu họa”.

Công Tôn tiên sinh khẽ gật đầu nói: “Nhưng trên đường đi Quách Hòe lại không giết người diệt khẩu, điều đó cho thấy Quách Hòe cũng không chắc chắn về thân phận Thái hậu, cho nên mới nghĩ ra kế ‘nhận người này’, nói đến đây, Công Tôn tiên sinh liền mỉm cười, “Nghĩ lại trên đường đi, hành trình suốt nửa tháng, nhưng Quách Hòe đến cả thân phận Thái hậu cũng không cách nào xác định được, lại phải đích thân lặn lội tới để thăm dò. Hẳn là đám tai mắt tay chân của Quách Hòe, công phu nghe ngóng chẳng qua cũng thường thôi”.

Những lời này vừa nói ra, mọi người đều không khỏi vui mừng, Bao đại nhân, Lý hậu khuôn mặt đều giãn ra, Kim Kiền thì thiếu chút nữa bật cười thành tiếng, nghĩ bụng:

Thì ra cái cây hòe già này hôm nay bày bố rầm rầm rộ rộ đến như vậy, chẳng qua cũng chỉ là hư trương thanh thế cho oai mà thôi.

Chắc chắc, đáng tiếc đáng tiếc, lại bị Công Tôn Trúc Tử một lời vạch trần hết cả.

Bao đại nhân gật đầu, nói: “Một lời này của Công Tôn tiên sinh quả nhiên sáng tỏ thông suốt. Vậy không biết theo như cao kiến của tiên sinh, bây giờ nên làm thế nào?”

Công Tôn tiên sinh nghiêm sắc mặt lại, ôm quyền nói: “Đại nhân, theo ý học trò, án này nhất định phải nhanh chóng tìm đủ nhân chứng, sớm thẩm vấn sớm kết thúc mới tốt, nếu để chậm chỉ e đêm dài lắm mộng!”

Bao đại nhân gật gù đầu: “Bản phủ cũng nghĩ như thế, án này phải xử nhanh không thể chậm, phải gấp mà không thể dây dưa”.

“Lời này giải thích thế nào?”, Lý hậu hỏi.

Bao đại nhân khom người đáp: “Bẩm Thái hậu, nếu Thái hậu muốn rửa sạch oan khuất, thứ nhất phải có vật chứng, thứ hai phải có nhân chứng. Vật chứng kim hoàn tuy rằng đã có, nhưng nhân chứng bao gồm hai người Trần Lâm và Bát vương, chúng ta vẫn chưa gặp được, nếu để cho Quách Hòe và Lưu hậu đi trước một bước, vì thần e hai nhân chứng ấy khó mà giữ được”.

Lý hậu cả kinh, kêu lên: “Bao khanh là nói, Quách Hòe và Lưu hậu sẽ hại hai người họ?”.

Bao đại nhân cúi đầu nói: “Vi thần không dám vọng ngôn. Chỉ là hai người Quách Hòe và Lưu hậu, quyền khuynh triều dã, tai mắt vô số, thế lực rộng lớn phức tạp, không thể khinh thường, chúng ta phải đề phòng cẩn thận”, ngưng một chút lại nói, “Việc cấp bách bây giờ, chính là gặp Trần Lâm công công và Bát vương thiên tuế, đợi đến khi nhân chứng vật chứng có đủ, thì sẽ lập tức bẩm báo với Thánh thượng, xin Thánh thượng làm chủ”.

Công Tôn tiên sinh ôm quyền nói: “Đại nhân nói rất đúng!”.

Bao đại nhân gật gù đầu, cao giọng: “Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hổ!”.

“Có thuộc hạ!”, bốn người cũng bước vào ôm quyền hô.

“Lập tức chuẩn bị kiệu, bản phủ muốn tiến cung, gặp Trần Lâm Trần công công.”

“Thuộc hạ tuân lệnh!”

Giao phó xong xuôi, Bao đại nhân lại hướng Lý hậu thi lễ: “Thái hậu trên đường vất vả, xin hãy di giá đến sương phòng nghỉ ngơi”.

Lý hậu gật đầu: “Bao ái khanh vất vả rồi”.

Công Tôn tiên sinh nhìn hai người, đột nhiên biến sắc, hô: “Khoan đã”.

Bao đại nhân nghi hoặc, hỏi: “Công Tôn tiên sinh?”.

Chỉ thấy đôi mắt phượng của Công Tôn tiên sinh nhìn chăm chăm vào Lý hậu, rồi quay sang Bao đại nhân, trầm giọng nói: “Đại nhân, hôm nay Quách Hòe thăm dò bất thành, nhất định sẽ lại nghĩ ra kế khác, chỉ e kế sau chiêu số sẽ càng nham hiểm xảo quyệt hơn”.

Bao đại nhân nghe vậy liền nhíu mày.

Phạm Dung Hoa không khỏi kinh sợ, hơi biến sắc nói: “Công Tôn tiên sinh những lời này, chẳng lẽ muốn nói tính mạng mẫu thân sẽ gặp nguy hiểm?”.

Công Tôn tiên sinh trầm ngâm giây lát, chậm chậm cất lời: “Cũng chưa hẳn như vậy. Lúc này Thái hậu mang thân phận là cô mẫu họ hàng xa của Bao đại nhân, không hề dính líu đến Quách Hòe, Lưu hậu và Thánh thượng, không danh không phận, Quách Hòe có gì phải sợ hãi nào? Điều học trò lo lắng chính là sự an toàn của một vật”.

Lý hậu biến sắc, hỏi: “Ý Công Tôn tiên sinh là kim hoàn?”.

Công Tôn tiên sinh gật đầu đáp: “Kim hoàn chính là vật chứng then chốt! Nếu kim hoàn còn thì có thể chứng minh được thân phận của Thái hậu, nếu kim hoàn mất thì thân phận của Thái hậu không cách nào chứng thực được. Đến lúc đó, cho dù Trần Lâm công công, Bát vương thiên tuế cùng nhận ra Thái hậu, nhưng không có gì làm bằng chứng, sợ rằng khó có thể che lấp miệng lưỡi thế gian, Thái hậu muốn chính danh e cũng vô vọng”.

Triển Chiêu cau chặt mày nói: “Tiên sinh nói, Quách Hòe sẽ phái người tới trộm kim hoàn?”.

Công Tôn tiên sinh gật đầu, sau lại chậm chậm lắc đầu.

Mọi người thấy vậy, đều vô cùng khó hiểu.

Phạm Dung Hoa mở miệng hỏi: “Công Tôn tiên sinh, ngài như thế là sao?”.

Công Tôn tiên sinh chau mày nói: “Lưu hậu có kim hoàn, tất nhiên hiểu được tầm quan trọng vô cùng của kim hoàn trên tay Lý hậu, cho nên học trò mới đoán Quách Hòe sẽ phái người tới trộm kim hoàn; nhưng Quách Hòe đến cả thân phận của Lý hậu cũng chưa xác định được, thì há có thể biết kim hoàn đã nằm trong tay chúng ta? Cho nên những điều học trò suy đoán chẳng qua cũng chỉ là dựa theo lối suy nghĩ thông thường, e có chút thiên kiến”.

Bao đại nhân chau mày giãi lát, trầm giọng nói: “Tuy nói như thế, nhưng những suy nghĩ của Công Tôn tiên sinh không phải là không có lý, kim hoàn này... vẫn nên an bài thỏa đáng thì tốt hơn”.

Lý hậu nghe xong cũng cảm thấy sự việc nghiêm trọng, vội lấy kim hoàn từ túi giấu ở trong người ra: “Vậy theo ý Công Tôn tiên sinh, kim hoàn này nên cất giữ ở đâu?”.

Mọi người nghe vậy, nhất thời cũng thấy nan giải.

Nên biết trên dưới Khai Phong phủ này, có tiếng là cần kiệm, liêm khiết, thanh bạch, vật đáng tiền duy nhất chỉ có Thượng Phương bảo kiếm và ba trăm đao. Chỉ là bốn thứ đồ này, tuy quan trọng và có ý nghĩa to lớn, nhưng lại không cách nào mua bán... Nói trắng ra là, cho dù có người dám bán cũng chẳng có kẻ nào dám mua, tất nhiên không có tên trộm đao nào thương nhớ chúng cả.

Cho nên cả Khai Phong phủ lớn nhường này mà đến cả kho phòng chứa tiền bạc, của cải cũng chẳng có, lại càng không nói đến cái gì như mật thất cất giữ báu vật.

Hôm nay bỗng dưng nhảy ra một viên kim hoàn, biết cất ở đâu đây?

Mọi người đều ánh nhìn tới, tôi nhìn anh, cuối cùng lại đưa mắt nhìn Công Tôn tiên sinh.

Công Tôn tiên sinh không hổ danh là Chủ tịch hội đồng cổ vấn của Khai Phong phủ, đôi mắt phượng đảo một cái liền nghĩ ra cách:

“Cho một người mang theo bên mình, lại lệnh cho kẻ khác đi theo bảo vệ, tất nhiên sẽ không còn sơ hở gì.”

Chủ ý rất hay, nhưng để ai mang kim hoàn, vật có hệ số nguy hiểm cực cao như vậy, bên mình đây?

Mọi người đưa mắt nhìn về phía Lý hậu, nhưng đồng thời lại trầm lắc đầu.

Cho xin đi, đây là mục tiêu công kích, mang theo kim hoàn bên người, chẳng phải là giống trống khua chiêng gọi người đến cướp sao?

Ánh mắt mọi người lại đưa sang Bao đại nhân...

Hằng ngày đều thượng triều, bãi triều, xuất môn, tìm chứng cứ, mấy ngày này còn phải gặp Trần Lâm công công, Bát vương thiên tuế, bận rộn đến như vậy, vạn nhất chỉ không cẩn thận một chút mà làm mất kim hoàn thì phải làm sao?

Ánh mắt lại đưa sang Công Tôn tiên sinh...

Túc trí đa mưu, tâm tư kín đáo, đương nhiên là lựa chọn tốt nhất, có điều... mấy ngày này là thời kỳ đặc biệt, e là Công Tôn tiên sinh phải theo hầu bên Bao đại nhân, tỷ lệ xuất môn quá cao, không nên quá mạo hiểm.

Thế là ánh mắt mọi người lại nhìn sang vị Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ...

Võ nghệ cao cường, không người địch nổi, cũng là lựa chọn hàng đầu. Chỉ là... nếu thật sự có thích khách đạo tặc tới, Triển hộ vệ phải ưu tiên bảo vệ cho kim hoàn hay ưu tiên bảo vệ cho Thái hậu? Hơn nữa, đạo kiếm không có mắt, vạn nhất Triển hộ vệ không cẩn thận một chút bị thích khách chém rách vật áo, kim hoàn rơi ra ngoài, há chẳng phải quá dễ dàng cho thích khách hay sao?

Mọi người trầm thờ dài, lại đưa mắt nhìn sang Kim Kiền.

Tâm nhãn nhiều, đi đứng nhanh nhẹn...

Nhưng chỉ sợ tâm nhãn quá nhiều, đi đứng quá nhanh, kim hoàn nếu nằm trong tay người này e là còn cầm chưa nóng tay đã mang đi đổi bạc rồi cũng nên...

Cho nên, ánh mắt mọi người đồng loạt bắn về phía Phạm Dung Hoa, nhãn quan đều hàm chứa một loại thông tin:

Tiểu ca, chính là ngài đó! Ngài mau nhận đi!

“Chính là phải làm phiền Tiểu vương gia rồi”, Công Tôn tiên sinh dứt khoát quyết định.

Phạm Dung Hoa tất nhiên không dám thoái thác, cung kính nhận lấy túi gấm, cẩn thận cất vào trong ngực áo, nghiêm sắc mặt nói: “Dung Hoa nhất định sẽ liều mình bảo vệ kim hoàn”.

Đôi mắt lấp lánh ánh nước long lên, eo lưng nhỏ nhắn thẳng băng, lúc này thiếu niên lộ ra vài phần bản sắc anh hùng.

Tinh thần mọi người đều chấn động.

Chợt nghe Bao đại nhân cao giọng ra lệnh: “Triển hộ vệ, Kim bổ khoái nghe lệnh, bản phủ lệnh cho hai người các người theo sát bảo vệ Tiểu vương gia an toàn, nếu Tiểu vương gia có chút sa sẩy gì, ta sẽ hỏi tội hai người các người!”.

“Thuộc hạ tuân lệnh!”, Triển Chiêu ôm quyền cao giọng đáp.

“... Thuộc hạ tuân lệnh!”, Kim Kiền thâm biểu hiện ra vẻ mặt như đưa đám trả lời.

Theo sát bảo vệ?

Cũng tức là nói phải theo sát bên cạnh bảo vệ 24/24...

Cùng một con mèo gần đây tính khí cổ quái khác thường đi theo bảo vệ một “bà má già” lẩm mồm dị thường ư?!

Đừng nói là hai mươi tư giờ, chỉ sợ chưa được một, hai tiếng mình cũng vong mạng rồi...

Lão Bao ơi là lão Bao, chắc không phải ngài ghét bỏ tôi vì hiệu quả quá “kinh hoàng” của đạn khói, cho nên mới nhân cơ hội này báo thù đấy chứ...

48. Q.3 - Chương 7: Ngoại Truyện Nhỏ

Mở ngoặc giải thích ý nghĩa thực sự đoạn đối thoại giữa lão Bao và Công Tôn Trúc Tử, hàng thật giá thật, tuyệt không giả dối...

“Công Tôn tiên sinh, ngày mai còn phải phiền tiên sinh chuẩn bị mấy cái khăn che mặt cho bản phủ, phòng khi cần đến.”

(Công Tôn tiên sinh, tiên sinh thực thông minh, cởi đai lưng xuống làm khăn che mặt, nhưng đai lưng quan phục của ta, há có thể nói cởi là cởi được?!)

“Đại nhân nói rất phải, học trò cũng cảm thấy cần thiết.”

(Học trò sơ suất không nghĩ tới, lúc trở lại lập tức sẽ chuẩn bị cho đại nhân.)

“... Ừm, cũng chuẩn bị cho bọn Vương Triều mấy chiếc.”

(Bọn Vương Triều cũng rất thê thảm, đừng quên chuẩn bị cho họ mấy cái.)

“Học trò hiểu rồi. Vậy còn Triển hộ vệ thì sao?”

(Bọn Vương Triều đều có, lẽ nào không chuẩn bị cho Triển hộ vệ?)

“Triển hộ vệ...”

(Triển hộ vệ này cũng quá tệ rồi, bỏ chạy một mình nhanh như chớp, cũng không để ý tất cả chúng ta sống chết thế nào, tối thiểu cũng nên đưa bản phủ đi cùng tránh xa khỏi khu vực nguy hiểm chứ! Bản phủ rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng! Không chuẩn bị cho hắn!)

“... Đại nhân.”

(Điều này không tốt lắm đâu, về sau tính mạng người thân và gia đình chúng ta hoàn toàn trông cậy vào Triển hộ vệ đó!)

“... Đương nhiên cũng phải chuẩn bị.”

(Công Tôn tiên sinh, một lời của tiên sinh như thức tỉnh người trong mộng, bản phủ nhất thời sơ suất, lại quên mất Triển hộ vệ bất luận thế nào cũng không thể đắc tội được, nhất định phải chuẩn bị cho hắn một chiếc, còn phải là loại chất lượng tốt nữa!)

“Học trò hiểu rồi...”

(Đại nhân anh minh.)

Ha ha, chỉ là truyện cười, tiêu khiển cho vui thôi...

Hồi bấy

Gác đêm không nguy lại hoảng,

nơi khách sảnh bàn hiểm chiêu.

Trăng khuyết lơ lửng giữa trời không, đã đến giờ lên đèn, trong Tam ban viện phủ Khai Phong chúng nhân tụ tập lại, náo động, ồn ã vô cùng. Chúng nha dịch, bổ khoái theo Bao đại nhân xuất hành đi Trần Châu đều bình an trở về, mọi người tất nhiên sẽ tổ chức tiệc đón gió tẩy trần cho các huynh đệ đi Trần Châu lần này.

Trịnh Tiểu Liễu tuần phố trở về, vừa mới vào cửa viện liền bị chúng nha dịch vây quanh, mồm năm miệng mười nói:

“Tiểu Liễu à, Kim Kiền cùng phòng cậu chuyến này trở về về vang lớn lắm đó!”

“Ở Trần Châu dùng trí tóm gọn An Lạc hầu, tại Tây Hoa giảng chuyện, ai da, có thể giúp đỡ rất lớn cho Bao đại nhân của chúng ta!”

“Trước đó chuyện lập đại công đều là Triển đại nhân và bốn vị Hiệu úy đại nhân chia nhau làm, đâu đến lượt đám nha dịch bổ khoái chúng ta? Nay Kim Kiền thực đúng là làm cho đám bổ khoái, nha dịch chúng ta được nở mày nở mặt!”

Vương đại thẩm ở phòng bếp cũng chen đến, hét lớn:

“Nào nào nào, Tiểu Liễu, món thịt kho tàu tối nay đây, mang về phòng đi. Ta vừa mới thấy Kim tiểu tử, sắc mặt không tốt lắm, sao lại gầy hơn trước vậy chứ, mau mang về cho cậu ta tẩm bổ.”

“Đúng đấy, đúng đấy, tôi cũng vừa nhìn thấy Kim Kiền trở về phòng xong, mặt mũi sao lại trắng bệch như ma vậy chứ? Cậu cũng mang cái bánh rán này về đi, mau đi xem Kim Kiền thế nào, khéo lại đổ bệnh.”

“Còn có những cái này cũng mang đi...”

Thế là Trịnh Tiểu Liễu còn chưa rõ chuyện gì đang xảy ra, thì tay trái bị nhét món thịt kho tàu, tay phải bị dúi một đám bánh rán lớn, trên cổ còn quàng mấy cây hành, bị mọi người xô xô đẩy đẩy tống vào trong phòng của chính mình.

Đứng giữa phòng hồi lâu, Trịnh Tiểu Liễu mới hoàn hồn lại, vội vàng đặt các thứ trên tay xuống, mặt tràn ngập vẻ hoan hỷ xông vào phòng trong, cao giọng gọi: “Kim Kiên, rốt cuộc cậu cũng về rồi, tôi nói cho cậu cái này... A?!”

Tiếng nói đột nhiên ngừng bật.

Trịnh Tiểu Liễu tròn tròn đôi mắt, nhìn chằm chằm người trong phòng.

Chỉ thấy người trong phòng, eo nhỏ lưng gầy, vẻ mặt suy sụp, bộ dạng hệt như ai đó vừa nãy nói: Mặt trắng bệch như ma.

Hơn nữa càng khiến Trịnh Tiểu Liễu kinh ngạc hơn là, Kim Kiên mặt mũi trắng bệch đang ra sức, cố gắng, chuyên tâm, tập trung... gói ghém đồ đạc...

Đừng nói là gói ghém đồ đạc chạy trốn đấy chứ?

“Kim, Kim Kiên, cậu làm gì vậy?”

Hồi lâu sau, Trịnh Tiểu Liễu mới tìm lại được cái lưỡi của mình, lắp bắp hỏi.

“Tiểu Lục!” Kim Kiên nghe tiếng ngẩng đầu lên, tay thuần thục gấp chăn lại buộc chặt, rồi nhảy xuống giường đi đến bên Trịnh Tiểu Liễu, đưa tay vỗ vỗ vào vai Trịnh Tiểu Liễu nghiêm trang nói, “Anh về đúng lúc đấy, tôi có mấy lời đang định tìm anh dặn dò đấy!”

Khó mà thấy được vẻ mặt Kim Kiên lại trịnh trọng đến vậy, Trịnh Tiểu Liễu cũng không khỏi sửng sốt, vội gật đầu đáp: “Kim Kiên cậu nói đi, tôi nhất định sẽ làm theo.”

Kim Kiên thở dài một cái, sắc mặt ngưng trọng nói: “Cái gì gọi là đời người may rủi sớm trưa khôn lường, trăng có khi tròn khi khuyết, sự đời sao được vuông tròn... Í? Mùi gì vậy, thơm quá?”

“Hả?!” Trịnh Tiểu Liễu nhất thời kinh ngạc.

Kim Kiên hít hít mũi, bộp bộp bộp mấy bước chạy ra phòng ngoài, vừa thấy món thịt kho tàu đặt trên bàn, hai mắt liền sáng lên, đặt mông ngồi xuống cạnh bàn, chẳng chút khách sáo chộp lấy đôi đũa gấp lên bỏ vào miệng, vừa ăn vừa lúng búng nói: “Thơm mà không ngấy, ngậy mà không mỡ, tay nghề như thế này khẳng định là tuyệt kỹ của Vương đại thẩm phòng bếp; cái bánh rán này không mềm quá không cứng quá, lửa vừa vặn không cháy sém, không khô quá, nhất định là tay nghề của vợ Trần bồ khoái; hành này, a, chắc là từ Tiểu Sơn Đông đưa tới...”

“Kim, Kim Kiên...”, da mặt Trịnh Tiểu Liễu có chút không không chế được mà co giật.

“Tiểu Lục, đứng xa thế làm gì? Cùng ăn đi!”

Trịnh Tiểu Liễu thâm thở dài, nghiêm mặt lại, ưỡn thẳng lưng, cao giọng hỏi: “Kim Kiên, rốt cuộc cậu muốn nói gì?”

“Ồ... đúng đúng đúng...”, Kim Kiên lại nhét thêm hai miếng thịt vào miệng rồi mới quệt quệt môi, đứng dậy, khôi phục vẻ mặt trịnh trọng nói: “Tiểu Lục, nghĩ đến mấy tháng nay chúng ta cùng phòng, tình nghĩa sâu đậm, sau khi tôi đi rồi, nếu Tiểu Lục ca anh gặp chuyện khó khăn, sợ rằng tôi cũng không giúp gì được...”

“Kim Kiên?!” Trịnh Tiểu Liễu cả kinh, “Cậu nói gì vậy?!”

Kim Kiên rừ mi mắt, khẽ lắc đầu, trên khuôn mặt trắng bệch dần hiện lên vẻ đau đớn, chậm chậm nói: “Ở đầu giường của tôi thẳng viên gạch thứ năm từ bên trái sang, cũng tức là viên gạch thứ nhất bên phải sang, viên gạch thứ tám từ trên xuống, sau nó có một lỗ hổng, bên trong tôi cất năm mươi sáu văn tiền. Tiểu Lục ca nếu một ngày nào đó anh cần dùng đến tiền, thì hãy cầm lấy đi... Kim Kiên bất tài, chỉ có thể làm được đến thế”.

“Kim, Kim Kiên...”, Trịnh Tiểu Liễu càng nghe càng không hiểu, hai mắt mở trừng trừng nhìn Kim Kiên chậm chậm đi vào phòng trong, vác bọc đệm, rồi từ từ đi ra phòng ngoài.

Dự cảm không lành trong lòng càng lúc càng rõ rệt, chân như mọc rễ, hồi lâu sau cũng không cách nào di động được.

Chỉ thấy Kim Kiền vác bọc lớn chặn đệm đẩy cửa phòng ra, ngẩng đầu nhìn trời, miệng lầm bầm: “Núi xanh còn đó, sông kia chảy dài, Tiểu Lục ca, ngày sau sẽ còn gặp lại...”

Lời còn chưa dứt, bóng dáng nhoáng một cái hết như sương khói, phiêu đảng chẳng còn.

“Kim Kiền!”, Trịnh Tiểu Liễu biến sắc, xông ra ngoài hét lớn, chỉ thấy gió mát hiu hiu thổi, bóng cây mờ昧, chẳng còn thấy bóng dáng Kim Kiền đâu.

“Kim, Kim Kiền, cậu đi đâu, cậu vẫn chưa nói rõ với tôi...”, Trịnh Tiểu Liễu tìm Kim Kiền khắp nơi mà không thấy, không khỏi lo lắng trong lòng, gào to.

Phòng bên cạnh ló đầu ra, không hiểu hỏi: “Tiểu Liễu, cậu ồn ào cái gì thế? Kim Kiền được phái bảo vệ nhân chứng cùng với Triển đại nhân rồi, mấy ngày nữa là trở về thôi!”

“Hả?!” một đàn quạ đen quạc quạc bay qua đầu Trịnh Tiểu Liễu.

Chỉ là như vậy...

Vậy vì sao lại hết như là dặn dò chuyện hậu sự vậy?

Dặn dò hậu sự?

Đối với Kim Kiền mà nói, tuy không đúng hẵn nhưng cũng chẳng khác là bao!

Nguyên cớ đều từ một câu của Ngự tiền tứ phẩm đối đao thị vệ mà ra:

“Tiểu vương gia, thuộc hạ đã suy xét nhiều lần, xin phiền Tiểu vương gia ở tạm trong phòng thuộc hạ, để bảo đảm sự an toàn của Vương gia!”

Tốt! Cực tốt! Một mảnh tốt đẹp!

Kể từ đó, một “bà má già” Vương gia lắm mồm, một “Ngự Miêu”, còn có một người từ tương lai tới, tất cả đều tập trung vào cái “ổ mèo” của Khai Phong phủ.

Giường êm nệm ấm chẳng ngủ, ngược lại còn phải chui vào cái “ổ mèo” ngả ra đất này mà nghĩ... lại nghĩ đến hai nhân vật chung phòng này... hừ hừ, một chữ “thảm” sao có thể hình dung cho trọn!

Trái lại cái vị tiểu ca Phạm Dung Hoa kia nghe xong liền hưng phấn dị thường, vội vàng gật đầu tán thưởng không ngừng.

Chắc, thành viên của hội fans “Ngự Miêu”, trước nay vốn không có tiết tháo gì, điều này Kim Kiền có thể lý giải được.

Nhưng điều đáng hận là, lúc Triển Chiêu đưa đôi mắt đen láy sáng rực nhìn sang, hỏi: “Kim bồ khoái nghĩ thế nào?”, Kim Kiền cũng vô cùng không có tiết tháo vội vàng gật đầu tán đồng:

“Triển đại nhân nói rất phải!”

Haizzz, xem ra mặc dù thích ứng đã lâu, nhưng mình đối với “Mỹ miêu kế” vẫn không có sức đề kháng.

Cho nên khi Kim Kiền gói ghém chặn đệm, dặn dò xong xuôi hậu sự, đi tới trước cửa phòng Triển Chiêu, vẫn đang trong quá trình kiểm điểm bản thân một cách sâu sắc.

“Kim bồ khoái, đã đến vì sao còn không vào?”, bên trong đột nhiên truyền ra giọng Triển Chiêu.

Lúc này Kim Kiền mới hoàn hồn, ôm quyền tiến vào: “Thuộc hạ làm phiền rồi”.

Đẩy cửa tiến vào, nhất thời trước mắt như sáng lên, đồ dụng vật phẩm sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, phòng ốc sạch sẽ, phảng phất hương cỏ thơm, con người lại đảo một cái thì thấy Phạm Dung Hoa khuôn mặt bối rối ngồi cạnh bàn, Triển Chiêu thân thẳng như cán bút canh giữ bên cạnh, hai người nhìn thấy Kim Kiền đều sửng sốt.

“Tiểu Kim, trên lưng đệ là...”, Phạm Dung Hoa ngạc nhiên nói.

“Kim bổ khoái, người đây là...”, Triển Chiêu cũng có chút khó hiểu.

Kim Kiền đặt phịch chần đệm xuống, trả lời vẻ đương nhiên: “Bẩm Tiểu vương gia, Triển đại nhân, đây là chần đệm của thuộc hạ”.

“Chần đệm?”, Phạm Dung Hoa mở to đôi mắt lấp lánh ánh nước.

Kim Kiền vừa giở bọc chần, vừa nói, “Đây là hương chống muỗi, đây là gối trúc, đây là chần chiên trải phía dưới cùng chống ẩm, đây là hai cái nệm. Haizzz, trên đất lạnh lắm, cũng không biết trải hai lớp đệm có được không nữa... cũng may thuộc hạ có đem theo hai cái chần, nếu lạnh hơn sẽ lại trải thêm một cái...”.

“Kim bổ khoái”, Triển Chiêu đột nhiên cất tiếng, “lúc này người nói quay về phòng lấy mấy đồ quan trọng, lẽ nào chính là những thứ này?”

Kim Kiền dừng tay, ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu nghiêm mặt nói: “Triển đại nhân minh giám. Chần đệm này đương nhiên là vô cùng quan trọng! Bao đại nhân lệnh cho thuộc hạ và Triển đại nhân theo sát bảo vệ Tiểu vương gia, thuộc hạ tất sẽ dốc hết sức lực, ngày đêm không nghỉ. Buổi tối Triển đại nhân và Tiểu vương gia cùng một giường, thuộc hạ chỉ có thể trải nệm nằm trên đất... Ai da, thuộc hạ sợ lạnh từ nhỏ, nếu không chuẩn bị chần đệm đầy đủ, vạn nhất bị lạnh thì...”.

“Khoan đã!”, Triển Chiêu và Phạm Dung Hoa đồng thanh quát lên, “Dung Hoa (Triển mẫu) khi nào nói muốn cùng Triển đại ca (Tiểu vương gia) ngủ chung một giường?!”.

“Hả?”, Kim Kiền không rõ vì sao bị quát, ngược mắt lên nhìn hai người.

Hai khuôn mặt tuần tú phong tình vạn chủng đều có chút đen lại, nhìn trừng trừng Kim Kiền.

“Hai người chúng ta ngủ chung một giường, còn ra thể thống gì?!” , hai người lại dị khẩu đồng thanh.

“Ồ hả?”, Kim Kiền lại càng không hiểu, buột miệng: “Vương gia và Triển đại nhân hai người đều là nam tử, ngủ chung một giường thì có gì không được? Huống hồ Bao đại nhân muốn Triển đại nhân theo sát bảo vệ Tiểu vương gia, ngủ cùng một giường, mới là làm hết trách nhiệm bảo vệ bên người”.

Trong lòng lại thầm nói: Lẽ nào muốn mình và mỹ nam sắc như vậy ngủ cùng giường?

Thế thì hai người sẽ gặp nguy hiểm to cho xem...

Tôi cũng vì muốn tốt cho hai người thôi, chắc, thật đúng là chẳng hiểu lòng tốt của người khác!

“Khụ khụ, Tiểu Kim...”, Phạm Dung Hoa chớp đôi mắt lấp lánh ánh nước lộ ra vẻ bất đắc dĩ, “ý Dung Hoa là... ừm, Triển đại ca không cần phải theo sát bảo vệ như vậy...”.

“Kim bổ khoái”, Triển Chiêu cũng khôi phục vẻ nghiêm nghị, tiếp lời nói, “ý Triển mẫu là, Tiểu vương gia thân phận tôn quý, làm sao có thể nằm chung giường với chúng ta được?”

Kim Kiền mở to đôi mắt nhỏ dài, nhìn người này một cái, ngó người kia một cái, thì thấy Phạm Dung Hoa da dẻ mịn màng, phong hoa tuyết nguyệt, Triển Chiêu rạng rỡ như cây ngọc đón gió, tuần nhã vô song...

Khóe miệng bất giác nhướng lên thành một đường cong quý dị.

Ừm...

Có mấy tể bào không an phận đang trong trạng thái hưng phấn bởi một nguyên nhân không rõ...

Phạm Dung Hoa và Triển Chiêu chỉ thấy hai mắt Kim Kiền sáng rực, bắn thẳng vào tim phổi, liền thấy sống lưng lạnh toát, hết như có gai đâm vào lưng, cả người mất tự nhiên.

Hồi lâu, vẫn là Triển Chiêu nghiêm sắc mặt, phá tan im lặng, nói: “Tiểu vương gia đi đường mệt nhọc, xin hãy nghỉ ngơi trước, thuộc hạ và Kim bổ khoái sẽ thức cả đêm canh gác, không cần nằm giường”.

“Cái này...”, Phạm Dung Hoa khuôn mặt lộ ra vẻ khó xử.

“Triển đại nhân?!”, Kim Kiền nhất thời hoàn hồn, kinh ngạc kêu lên.

“Kim bồ khoái có ý gì khác chẳng?!” , Triền Chiêu lãnh đạm liếc một cái.

“Ý thuộc hạ là... Triền đại nhân nói rất phải, rất phải...” , Kim Kiền vội nặn ra một nụ cười cung kính đáp.

“VẬY...” , Phạm Dung Hoa nhìn sắc mặt Triền Chiêu một cái, thăm thở dài, do dự bước về phía giường, chậm rãi nói: “Vậy làm phiền hai vị rồi...”

“Vương gia xin hãy nghỉ ngơi sớm đi” , Triền Chiêu ôm quyền đáp.

Phạm Dung Hoa ngả lưng nằm xuống, gỡ chăn ra, lại quay đầu nhìn bóng áo đỏ trong phòng, yếu ớt nói: “Làm phiền Triền đại ca rồi...”

“Đó là bổn phận của thuộc hạ” , Triền Chiêu đáp.

Đôi mắt ánh nước lại nhìn sang Kim Kiền: “Tiểu Kim, buổi tối gió đêm lạnh, nếu đệ rét thì hãy lấy chăn choàng lên người, muỗi nhiều lắm đấy, đệ đừng quên đốt hương chống muỗi, nếu thực sự không chịu nổi...”.

Kim Kiền liền thấy đầu đau nhức: Xong rồi xong rồi, bà má già đông dài lại lên cơn...

“Vương gia, Kim bồ khoái là thuộc hạ của Triền mỗ, Triền mỗ tất nhiên sẽ an bài thỏa đáng, Vương gia không cần phải bận tâm, xin Vương gia hãy nghỉ ngơi sớm.”

Giọng nói sang sảng của Triền Chiêu vang lên, nhất thời ngăn lại ma ám trối hồn của “má Phạm già”.

“VẬY DUNG HOA ĐI NGHỈ TRƯỚC...” , lát sau, một câu yếu ớt vang lên từ giường.

Kim Kiền liền cảm động đến rơi lệ, vội vàng mang chăn đến cạnh Triền Chiêu lấy lòng nói: “Triền đại nhân, chăn này ngài khoác lên đi, giữ ấm chống ẩm, nhất cử lưỡng tiện đó”.

Triền Chiêu ôm kiếm trong lòng, lưng thẳng tắp ngồi bên cạnh bàn, đầu cũng không quay sang đáp: “Kim bồ khoái không cần hao tâm, Triền mỗ không cần thứ đó”.

Chắc...

Kim Kiền ngượng ngùng, chỉ đành sờ mũi lui lại, xếp chăn ra, lặng lẽ ngồi một bên.

Không lâu sau liền nghe thấy tiếng thở sâu chầm chậm của Phạm Dung Hoa vang lên, Kim Kiền nghe mà buồn ngủ, cuối cùng bắt đầu gà gật, đi vào giấc mộng gặp Chu Công[1].

[1] Xin xem lại chú thích tập 2 trang 251.

Chỉ thấy đầu Kim Kiền gật sang trái, gật sang phải, gật trước, gật sau, thiếu chút nữa thì ngã lặn xuống đất.

Ai ui!

Kim Kiền giật mình tỉnh dậy, chớp chớp mắt hai cái, nhìn bốn phía, nghĩ thầm:

Chắc chắc, nguy hiểm quá nguy hiểm quá, không cẩn thận ngủ gật một cái, lỡ để con mèo kia tóm được thì thực không hay rồi...

Kim Kiền đưa mắt nhìn sang bóng dáng thẳng tắp trong phòng, lại phát hiện ra tiếng động, cũng chẳng nhúc nhích.

Hả? Sao con mèo này đến cả một chút động tĩnh cũng không có...

A! Chắc không phải đường đường Nam hiệp, sớm luyện thành công phu ngủ ngồi, đã ngủ say như chết rồi chứ?

Nghĩ đến đây, Kim Kiền đảo đôi mắt nhỏ, rón rén dịch đến bên cạnh Triền Chiêu, định thần nhìn kỹ, không khỏi mây đen đầy đầu.

Vị Tứ phẩm hộ vệ đại nhân trước đó còn tuyên bố sẽ thức trắng đêm canh gác, lúc này hai mắt lại nhắm nghiền...

Da mặt Kim Kiền giật giật, thầm nghĩ: Hay cho con mèo nhà anh, không cho tôi ngủ, nhưng lại ở đây lên giường gật, thực là không thể chịu được, không thể chịu được nữa!

Nghĩ vậy, Kim Kiền lại càng thấy không cam lòng, xoa xoa nắm đấm lại nhích về phía trước, nhưng vừa mới nhích người, Kim Kiền liền ngậy ra...

Dưới ánh trăng trong vắt, gương mặt tuần tú trước mặt lại càng trở nên thanh khiết, đôi mày lười mác dài đến tóc mai, lông mi dài như cánh quạt, sống mũi thẳng tắp, đôi môi mỏng hơi ươn ướt, hơi thở phảng phất hương cỏ thơm thanh mát nhàn nhạt như hút hồn người...

Kim Kiền chỉ cảm thấy như ngừng thở, tim đập lồi mắt nửa nhịp, liền vội vàng lui về sau một bước, nhìn xung quanh...

Ngoài cửa sổ sắc đêm như nước, không một gợn mây, ánh trăng bạc xuyên qua tàng cây, đổ bóng xuống song cửa sổ, thực mang âm hưởng cảnh “Trăng tỏ treo cành liễu, ước hẹn sau hoàng hôn[2]”...

[2] Nguyên văn: Nguyệt thượng liễu sao đầu, nhân ước hoàng hôn hậu, trích từ bài Tết Nguyên tiêu của Âu Dương Tu.

Tim đập thành thịch như trống trận, chân động tới mức da đầu Kim Kiền tê dại, tay chân bủn rủn, tất nhiên là không dám ở lại nơi nguy hiểm này dù chỉ trong chốc lát, liền vội vàng lui về vị trí, ngồi thẳng lưng nghiêm chỉnh, miệng lẩm nhẩm:

“Quán Tự tại Bồ tát, hành thâm Bát nhã Ba la mật đa thời, đều là ánh trăng gây họa... Chắc chắc, không đúng, không đúng, phải là... ngũ uẩn giai không, độ nhất thiết khổ ách... sắc bất dị không, không bất dị sắc, sắc tức là không, không tức là sắc[3]...”

[3] Trích từ Bát nhã tâm kinh hay còn gọi là Bát nhã tâm kinh, Tâm kinh, nghĩa là Quán Tự tại Bồ tát thể nhập Bát nhã ba la mật đa, liền soi thấy năm uẩn đều không, độ tất cả khổ ách... sắc chẳng khác không, không chẳng khác sắc, sắc tức là không, không tức là sắc...

Định lực! Định lực!

Bình tĩnh! Bình tĩnh!

Đáng tiếc Kim Kiền chỉ mãi vui đầu vào khổ niệm Bồ tát tâm kinh, lại bỏ lỡ ý cười xẹt qua đôi con ngươi đen láy đang chậm rãi mở ra kia.

Cũng không biết là lần tụng kinh thứ mấy trăm nổi lên tác dụng, Kim Kiền rốt cuộc cũng ổn định tâm thần, nhưng lại không chống cự được sự vấy gọi của Chu Công, úp mặt lên bàn ngủ say như chết.

Giấc ngủ này thẳng một lèo đến khi mặt trời lên cao ba sào, ánh dương chói chang rọi khắp.

Đến khi Kim Kiền mở banh hai mắt, lại kinh ngạc phát hiện, mình đang nằm ngay ngắn trong chăn.

Gì hả?

Ngồi bật dậy, hai mắt mở tròn, lát sau Kim Kiền mới nhớ ra, mình đang ở trong phòng Ngự tiền tứ phẩm đối đao thị vệ... nằm dưới đất. Lại nhìn quanh một vòng thì phát hiện trong phòng ngoại trừ bản thân ra không còn một ai.

Đừng nói đến chủ nhân căn phòng này không thấy bóng dáng đâu mà ngay cả Phạm tiểu vương gia vốn nên nằm trên giường cũng sớm mất dạng, trên giường chăn chiếu ngăn nắp chỉnh tề.

Kim Kiền cả kinh.

Loại tình huống này chỉ có một câu để hình dung: Bỏ bê công việc.

Tiêu rồi tiêu rồi, lần này nhất định sẽ bị chụp cho cái tiếng xấu “chây lười biếng nhác”.

Hừ hừ, mình đã chăm chỉ tận tâm tận lực duy trì hình tượng nhân viên ưu tú vô tư hiến dâng vì công việc, cần cù vươn lên...

Kim Kiền cuống cuống bò dậy từ trong chăn đệm dưới đất, kéo kéo lại áo quần, liền cầm đầu cầm cổ xông ra cửa.

Nhưng vừa đến cửa, cửa phòng liền “két” một tiếng mở ra, một người bước vào, Kim Kiền thiếu chút nữa đụng trúng.

“Tiểu Kim?”, người bước vào có chút ngạc nhiên, “Đệ dậy rồi à?”

“Tiểu vương gia?”, Kim Kiền lại càng kinh ngạc, “Ngài sao lại...”, nói được nửa câu, đột nhiên tâm tư Kim Kiền xoay chuyển, vội vàng lui lại một bước, khom người thi lễ, “Thuộc hạ thất trách, xin Vương gia, Triển đại nhân trách phạt!”.

“Thất trách? Triển đại nhân?”, đôi mắt ánh nước của Phạm Dung Hoa lộ vẻ khó hiểu, không khỏi quay đầu nhìn người phía sau.

Người phía sau nghe thấy thế, cất tiếng:

“Hay cho tên tiểu tử nhà người, người cũng biết mình thất trách?”

“Nhờ ơn người mà hai huynh đệ chúng ta cả một đêm không ngủ...”

Kim Kiền nghe thấy tiếng hai người, da mặt không khỏi run lên, ngược mắt lên nhìn, chỉ thấy hai người phía sau Phạm Dung Hoa, thân vận quan phục hiệu úy, thắt lưng đeo Khoát diệp đao, chính là hai vị Hiệu úy Trương Long, Triệu Hổ.

Chẳng qua lúc này hai người họ không uy phong như thường ngày, sắc mặt tối thui, còn lộ ra hai vành mắt đen sì thâm quầng.

Mà vị hộ vệ đại nhân vốn phải xuất hiện ở đây lại hoàn toàn không thấy tung tích.

Gì?

Kim Kiền không hiểu.

Phạm Dung Hoa khẽ lắc đầu cười: “Trương đại ca, Triệu đại ca, đừng trêu chọc tiểu Kim nữa”, vừa nói vừa kéo Kim Kiền quay lại buồng trong, tiếp tục nói với Kim Kiền, “Sáng sớm Triển đại ca xuất môn có dặn dò, nói Kim bổ khoái trên đường đi quá vất vả, để cho đệ ngủ thêm một chút, không phải mắng mỗ gì đệ đâu”.

“Hả?!” Kim Kiền nghe những lời này, đôi mắt nhỏ liền banh to, cơ hồ tưởng rằng mình xuất hiện chứng bệnh nghe thấy âm thanh ảo.

Triệu Hổ khuôn mặt tràn ngập vẻ không vui lắm bầm:

“Đêm qua hộ tống đại nhân tiến cung gặp Trần Lâm công công, không gặp được người thì cũng thôi đi, lại còn bị tên tiểu thái giám canh cửa đùa bốn cả nửa buổi, thức trắng chờ đợi mấy canh giờ liền, khó lắm mới hồi phủ, lại được lệnh qua đây bảo vệ Tiểu vương gia...”

Nói đến đây, còn ai oán ngẩng lên liếc nhìn Kim Kiền một cái, rồi tiếp tục: “Kim bổ khoái người ngủ cũng thoải mái thật, còn huynh đệ chúng ta lại đứng ngoài cửa hứng gió lạnh cả nửa đêm...”.

Trương Long đi đến trước cái ổ chăn trên đất của Kim Kiền, quan sát một phen, cảm tức lườm Kim Kiền một cái, nói: “Kim bổ khoái, đám chăn đệm người ngủ này cũng thoải mái lắm! Nào giấy dầu, nào chăn trải đệm, ô! Đến cả hương chống muỗi cũng chuẩn bị đủ...”.

Giấy dầu? Chăn trải đệm? Hương chống muỗi?

Kim Kiền vội tiến lên hai bước, chăm chú nhìn, không khỏi sửng sốt.

Mới rồi hoảng loạn, không phát hiện ra, lúc này nhìn kỹ lại thấy đám chăn đệm trên đất này quả nhiên là lót giấy dầu ở dưới, hai lớp nệm phía trên, sắp xếp gọn gàng hợp lý, bên cạnh còn đặt hương chống muỗi đã cháy được nửa vòng.

Chợt nghe Phạm Dung Hoa bên cạnh cũng ngạc nhiên nói: “Tiểu Kim, chỗ chăn đệm này của đệ thoát nhìn còn thoải mái hơn cả trên giường nữa...”.

“Chăn đệm này...” Không phải tôi trải đâu...

Da mặt Kim Kiền hơi giật giật, nghĩ lại một hồi cũng không nhớ ra mình từng trải chăn đệm trên đất.

Vấn đề là, không phải mình trải thì ai trải?

Nghe “bà má Phạm già” nói dường như không phải là cậu ta, lại càng không thể là hai người Trương Long, Triệu Hồ...

Vậy người trải chăn đệm kia... há không phải đã quá rõ ràng rồi sao?!

Kim Kiền cảm thấy có một cơn rét lạnh chạy từ đỉnh đầu xuống đến bàn chân, rõ ràng ánh dương rực rỡ chiếu rọi, nhưng toàn thân lại toát mồ hôi lạnh...

Về phần ba người còn lại trong phòng, thấy Kim Kiền đột nhiên biến sắc, cúi đầu không nói, liền đoán Kim Kiền đang thầm tự trách, nhưng khi thấy thân hình gầy gò run rẩy chao đảo, dường như chỉ một trận gió thổi là có thể thổi ngã vậy, trong lòng cũng có chút không nỡ.

“Tiểu Kim thân thể đệ gầy quá, ngủ nhiều một chút cũng không sao...”, Phạm Dung Hoa tiến lên an ủi.

“Kim bổ khoái, kỳ thực hai huynh đệ chúng ta thiếu ngủ một, hai đêm cũng không sao...”, Triệu Hồ gãi gãi đầu nói.

“Được rồi, được rồi!”, Trương Long bước lên vỗ một cái vào lưng Kim Kiền, cười khan hai tiếng, “đều là huynh đệ một nhà cả, giúp người gác đêm cũng là việc nên làm, không sao, không sao!”.

Nhưng Kim Kiền lại không lọt tai mấy lời của bọn họ, sắc mặt vẫn nặng nề như cũ, nhúu mày không nói.

Ba người kia thấy sắc mặt Kim Kiền càng lúc càng kém, cứ anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, rốt cuộc cũng không dám nói tiếp.

Nhất thời, trong phòng một mảnh tĩnh lặng.

“Cộc cộc”

Đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, một nha dịch đẩy cửa bước vào, ôm quyền nói:

“Đại nhân hồi phủ, mời các vị đến khách sảnh nghị sự.”

“Đã biết”, Trương Long, Triệu Hồ cùng đáp, lại đồng thời quay đầu nhìn Kim Kiền.

Chỉ thấy Kim Kiền đã hoàn hồn, khôi phục thần sắc như bình thường, ôm quyền nói với Phạm Dung Hoa: “Mời vương gia”.

Lúc này ba người mới thở phào, vội vàng xuất môn đến khách sảnh.

Chỉ là ba người đi quá nhanh, không nghe thấy tiếng Kim Kiền lẩm bẩm phía sau:

“Nghĩ mà xem mình đường đường là một người hiện đại, lại không chịu nổi áp lực công việc ở cổ đại, phát bệnh tinh thần phân liệt, nửa đêm mộng du... Ôi chao, may là chỉ mộng du đi trải chăn đệm giường chiếu, không có sờ mó gì người Tiểu Miêu, cũng không mò lên giường ‘bà má Phạm già’, chưa tạo thành sai lầm lớn gì, nguy hiểm quá, nguy hiểm quá!... Chắc, chứng bệnh nửa đêm mộng du này, có thể trị tận gốc không đây... Lát nữa quay về mở y thư ra xem mới là việc cấp bách nên làm...”

Bốn người nhận lệnh của Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, Triển Chiêu, Vương Triều, Mã Hán đã tề tựu, thấy bốn người bước vào, liền lệnh cho người đóng cửa phòng chốt cửa sổ, bầu không khí bí mật bao trùm.

Kim Kiền đứng ở góc phòng quan sát, thấy ba người Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh và Triển Chiêu sắc mặt đều vô cùng nặng nề, liền biết tình hình không ổn rồi. Quả nhiên, Bao đại nhân vừa mở miệng đã thốt ra một câu như tát gáo nước lạnh:

“Khởi bẩm Thái hậu, nay Quách Hòe đã hạ ác chiêu, tình hình e rằng bất lợi với Thái hậu!”

Lý hậu nghe vậy không khỏi kinh ngạc hỏi: “Bao khanh gia vì sao lại thốt ra những lời này?!”

Bao đại nhân khuôn mặt nặng nề nói: “Tối qua vì thần tiến cung, hẹn gặp Trần Lâm Trần công công nhưng chưa gặp được; sớm nay, vì thần tới phủ Bát vương cầu kiến Bát vương thiên tuế, lại cũng không gặp được Bát vương.”

“Ý của Bao khanh là...”, Lý hậu nhíu mày.

Bao đại nhân ngược lên nhìn Thái hậu một cái, chân mày cau chặt: “Vi thần không thể gặp được Trần Lâm công công, là bởi tiểu thái giám truyền lời nói rằng Trần công công xuất môn ra ngoài chưa về. Thái hậu, lúc này Trần công công đã là thái giám thân cận hầu hạ Thánh thượng, vì sao nửa đêm canh ba lại chưa hồi cung? Theo như vi thần phỏng đoán, sợ là các thái giám lớn nhỏ trong nội cung đã sớm nhận lệnh của Quách Hòe, ngăn trở vi thần và Trần công công gặp mặt”.

“Vậy còn Bát vương?”, Lý hậu gấp giọng hỏi dồn.

Bao đại nhân thầm thở dài một tiếng đáp: “Sớm nay vừa bãi triều, vi thần liền gấp rút tới bái kiến Bát vương thiên tuế, nhưng khi tới được vương phủ, lại biết được sáng sớm hôm nay Bát vương được Lưu hậu truyền gọi vào cung, hầu hạ bên cạnh vài ngày, sợ rằng trong mấy ngày này không cách nào hồi phủ”.

“Vậy chẳng phải là hai nhân chứng đều không cách nào gặp được?!” Lý hậu kêu lên.

Bao đại nhân chau mày không nói, hồi lâu mới trầm giọng đáp: “Chính là như vậy!”.

Lý hậu thân hình run rẩy mãnh liệt, nhắm chặt đôi mắt mù lòa, lâu sau mới chậm chậm cất tiếng: “Bao khanh gia có đối sách gì không?”.

Bao đại nhân đôi mắt sắc bén long lên, vẫn nhíu mày trầm mặc như cũ không nói.

“Bao khanh?!” Lý hậu mở bừng đôi mắt mù, nhìn chằm chằm về hướng Bao đại nhân, cao giọng gọi.

“Mẫu thân...”, Phạm Dung Hoa vội bước lên, nắm lấy hai tay Lý hậu, “Mẫu thân chớ lo, Dung Hoa tin Bao đại nhân nhất định sẽ có diệu kế”.

Công Tôn tiên sinh thấy thế, ngáp ngừng giấy lát rồi ôm quyền bước lên, nói: “Khởi bẩm Thái hậu, trong cung cấm đều là thế lực của Lưu hậu, Quách Hòe, nay muốn gặp được hai người Trần công công và Bát vương gia, e rằng đã khó lại càng thêm khó. Có điều Lưu hậu và Quách Hòe cho dù thế lực có lớn hơn nữa cũng không giữ Bát vương thiên tuế lại trong cung suốt đời được! Kế sách hiện nay chỉ có thể im lặng chờ đợi, lấy tĩnh chế động là tốt hơn cả...”.

“Vậy theo ý Công Tôn tiên sinh, phải chờ bao lâu?”, Lý hậu thở dài, cất tiếng cắt ngang lời nói của Công Tôn tiên sinh.

“Điều này...”, Công Tôn tiên sinh nhíu mày đáp, “học trò không dám quả quyết”.

“Bảy ngày! Chỉ cần bảy ngày!”, Bao đại nhân đột nhiên lên tiếng.

Mọi người đều sửng sốt.

“Bảy ngày?”, Lý hậu nghi hoặc hỏi.

“Bảy ngày?”, Công Tôn tiên sinh cũng không hiểu, mục quang hướng về phía Bao đại nhân.

Chỉ thấy Bao đại nhân thần sắc kiên định, đôi mắt sắc bén như điện, trên khuôn mặt đen ảm chứa khí thế凛冽:

“Chỉ cần đợi bảy ngày nữa, vi thần có thể gặp được hai người Trần công công và Bát vương thiên tuế!”

Công Tôn tiên sinh nhìn thẳng về phía Bao đại nhân, biến sắc, kinh hoàng hô lên: “Đại nhân, không lẽ ngài... Không thể, cách này vô cùng nguy hiểm, nếu không cẩn thận, e rằng sẽ mắc vào tội tru di cử tộc!”.

“Công Tôn tiên sinh!”, Bao đại nhân quay đầu nói, “Tiên sinh từng nói, án này không thể kéo dài, chậm trễ sẽ sinh biến cố, nếu không nhân cơ hội bảy ngày sau này, bản phủ sợ rằng sẽ khó có cơ hội tốt như vậy nữa!”.

“Đại nhân!”, Công Tôn tiên sinh lo lắng vạn phần, trên khuôn mặt nho nhã phủ một tầng mồ hôi mỏng, “Mong đại nhân cân nhắc kỹ!”

Bao đại nhân khẽ lắc đầu: “Ý bản phủ đã quyết, Công Tôn tiên sinh không cần nhiều lời”.

Công Tôn tiên sinh nhất thời ngưng bật, ánh mắt chuyển sang nhìn vị hộ vệ áo đỏ bên cạnh: “Triển hộ vệ, hộ vệ cũng khuyên đại nhân đi!”.

Triển Chiêu nhú đôi mày liễu mác, bước tới trước Bao đại nhân, đôi mắt đen sáng rực nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đen của vị Thanh Thiên, đôi môi mỏng mấp máy mấy lần rồi mới chậm chậm cất tiếng: “Đại nhân... mong đại nhân cân nhắc kỹ...”.

“Triển hộ vệ...”, Bao đại nhân ngược lên nhìn Triển Chiêu một cái, lại quay sang nhìn Công Tôn tiên sinh, “Công Tôn tiên sinh...”, rồi khẽ cười nói, “bản phủ biết hai người các người cũng vì nghĩ cho bản phủ, nhưng án này rất quan trọng, liên đới rất lớn, lại thêm thân phận đặc biệt của Quách Hòe, Lưu hậu, thế lực đan cài rộng khắp, nếu bản phủ không ra hiểm chiêu, sợ rằng chẳng có cách nào lật lại bản án rửa sạch oan tình cho Thái hậu...”.

“Đại nhân...”, Công Tôn tiên sinh thở dài một cái, “nếu ý đại nhân đã quyết, học trò tất sẽ nguyện hết sức khuyến mãi”.

“Đại nhân...”, Triển Chiêu rũ mắt, ôm quyền nói, “thuộc hạ tất sẽ đi theo đại nhân!”.

Trên khuôn mặt Bao đại nhân hiện ra vẻ vui mừng, chậm rãi gật đầu.

Ba người họ ở đó đối đáp chân tình thân thiết, cảm động lòng người, nhưng những người còn lại thấy mà chẳng hiểu gì cả, mờ mịt ngơ ngác.

Kim Kiền đen mặt, cảm thấy bất đắc dĩ, nghĩ bụng:

Này này này, ba người suất này định diễn cái gì vậy? Ít nhất cũng phải giải thích cho khán giả chúng tôi một chút chứ, như thế mới có thể thúc đẩy tiếp tình tiết của vở kịch được!

Huống hồ nghe ý tứ của Công Tôn tiên sinh và Tiểu Miêu...

Lão Bao, không phải ngài lại nghĩ ra chiêu số thâm độc nào đem chúng tôi nhét chung vào nồi nấu lên đây chứ?!

Lý hậu cũng không hiểu, hỏi: “Bao khanh, khanh nói chỉ cần đợi bảy ngày, trong đó có đạo lý gì?”.

Bao đại nhân bước lên một bước, ôm quyền cao giọng đáp: “Thái hậu ở trong dân gian hơn hai mươi năm, e rằng đã quên rồi, bảy ngày sau, ngày mừng Sáu tháng Sáu, chính là sinh thần[4] của Địch nương nương cung Nam Thanh”.

[4] Sinh nhật.

Mọi người nghe xong đều sửng sốt.

Kim Kiền lại càng không hiểu, thầm nghĩ: Vị Địch nương nương này là nhân vật nào? Sinh nhật của bà ta và án này có liên quan gì đến nhau?

Lý hậu vẻ mặt như bưng tỉnh, lẩm nhẩm: “Ai gia thật sự đã quên, mừng Sáu tháng Sáu, là thọ đản của hoàng tỷ...”.

Chợt nghe Bao đại nhân tiếp lời: “Nay Thánh thượng đã nhận Địch nương nương là sinh mẫu[5], sinh thần của Địch nương nương, Thánh thượng tất sẽ tới cung Nam Thanh chúc thọ. Đến lúc đó Trần Lâm công công tất sẽ đi theo, Bát vương thiên tuế nhất định cũng trở về cung Nam Thanh lo liệu mọi việc.”

[5] Có nghĩa là thân mẫu, mẹ thân sinh.

Lúc này Kim Kiền mới hiểu ra, thầm nghĩ:

Thì ra cung Nam Thanh này chính là chỗ ở của Bát vương thiên tuế, còn Địch nương nương lại là bà xã của Bát vương, cũng chính là mẹ ruột được đương kim Thánh thượng chính thức công nhận...

Í khoan!!!

Kim Kiền thoáng cái liền biến sắc, lông mao toàn thân dựng đứng, nhìn chăm chăm vào Bao đại nhân.

Chỉ thấy Bao đại nhân thần sắc trấn định, tiếp tục:

“Thánh thượng vì chúc thọ thân mẫu, Lưu hậu vì tránh điều tiếng rằng khách lần lượt chủ, sẽ không tham gia, khi ấy chính là thời cơ tốt nhất.”

Lý hậu mở tròng mắt chờ đợi, kinh ngạc vạn phần, hồi lâu sau mới phản ứng lại: “Bao khanh, lẽ nào khanh muốn vào ngày thọ đản của Địch nương nương tới bái kiến Vương gia, xin Vương gia làm chứng... Điều này... e rằng không ổn!”.

Đâu chỉ không ổn, sợ là không ổn to ấy chứ.

Lúc này rốt cuộc Kim Kiên đã hiểu vì sao mới rồi Công Tôn tiên sinh và Triển Chiêu lại biến sắc như vậy.

Nghĩ mà xem trong ngày sinh nhật của mẹ ruột Hoàng đế, Thiên tử đích thân tới, văn võ bá quan đều tề tựu, cảnh tượng phải long trọng cỡ nào, mà lão Bao khẳng khái chọn ngày ấy để đi đám cho một nhất rằm: Bát vương gia, mẹ ruột của Hoàng thượng đã tìm được rồi, không phải là bà xã của ngài đâu mà là người khác, ngài cũng không phải cha đẻ của Hoàng đế, hôm nay tôi tới tìm ngài để lão Vương gia làm chứng...

Khụ, đây chẳng phải muốn “đạp một cước san bằng tất cả” sao...

Chợt nghe Bao đại nhân ôm quyền cao giọng nói: “Bản phủ không phải tới để mời Bát vương thiên tuế làm chứng, mà là muốn đem án oan hơn hai mươi năm trước tâu lên Thánh thượng, xin Thánh thượng tra rõ án này!”.

Nhất thời cả người Kim Kiên chao đảo, thiếu chút nữa ngã nhào xuống đất.

Rút lại lời nói trước, rút lại lời nói trước!

Thế này căn bản là đứng trên lưỡi đao đi liều mạng à!

Cách làm như thế, nếu không cẩn thận, chọc giận Bát vương, chọc giận Thánh thượng, đừng nói thay Lý hậu lật lại bản án, sợ là đến cả trên dưới Khai Phong phủ cộng thêm cô di tỷ muội nhà lão Bao ngài cũng bị mất đầu hết cả!

Nguồn ebooks:

Lúc này sắc mặt Lý hậu cũng có chút trắng bệch, đôi mắt mù tròng tròng nhìn Bao đại nhân, hồi lâu sau mới run rẩy thốt lên: “Bao khanh, hành động này không khỏi quá mức nguy hiểm...”.

Bao đại nhân đoạt trước một bước, nghiêm nghị cất tiếng: “Thái hậu, Lưu hậu và Quách Hòe đã ra chiêu trước, lúc này nguy hiểm vô cùng, nếu chúng ta không nhân cơ hội này xuất ra hiểm chiêu, e rằng sau này sẽ không còn cơ hội tốt như vậy nữa. Tới lúc đó oan tình của Thái hậu không được giải, Thánh thượng ngay đến mẫu thân cũng chẳng nhận, như vậy công lý trong thiên hạ đều bị che mờ hết cả, luận về tình thân, về thiện ác, về đường ngay, về lẽ phải, Thái hậu và vi thần khó tránh khỏi lỗi lầm này!”.

Đôi mắt mù của Thái hậu đăm đăm khóa chặt Bao đại nhân, đôi môi run run nói: “Bao khanh quả thực muốn đánh cược một lần?!”.

Bao đại nhân ngẩng phắt lên, mắt sắc như điện, sang sảng cất tiếng: “Vi thần không đánh cược, mà là tin tưởng!”

“Tin tưởng?”

“Vi thần tin Thánh thượng là bậc minh quân, tin vào luật pháp Đại Tổng, tin vào công lý trong thiên hạ, tin rằng lũ gian thần tiểu nhân chẳng được chết già, tin rằng lưới trời lồng lộng tuy thưa mà khó lọt!”

Những lời này thốt ra làm chấn động lòng người, lại nhìn nhân sĩ có mặt trong phòng, thần sắc khác hẳn về kinh ngạc nghi ngờ mới rồi.

Tứ đại hiệu úy mắt sáng rực, thần sắc nghiêm nghị.

Công Tôn tiên sinh khuôn mặt nho nhã bình thản, đôi mắt phượng lấp lánh ánh quang.

Triển Chiêu thân thẳng như tùng, đôi mắt sáng trong vắt gợn sóng.

Phạm Dung Hoa đôi mắt lấp lánh ánh nước hơi hồng lên, khuôn mặt lộ vẻ kính phục.

Kim Kiên hai mắt đỏ hồng, mồ hôi đầy trán, sáng lên bóng loáng, lòng thầm kêu rên:

Hay cho Quách Hòe, Lưu hậu, người nào cũng không dễ động vào, vậy mà hết lần này đến lần khác cứ chọc tới Bao Hắc Tử! Hôm nay vừa khéo, Bao Hắc Tử bị bức điên lên, mặt đen nặng trịch, càng kiên quyết xuất ra “tử kế”, “lãnh làm gáo vỡ làm muối, tử chiến đến cùng”...

Mà điều nguy hiểm chính là, Bao Hắc Tử này lại chính là tiền bảo hiểm và phiếu ăn của mình, nay lãnh đạo quyết đi liều mạng, mình thân làm thuộc hạ, sao có thể tránh được...

Ôi trời ơi, xem ra chứng tinh thần phân liệt, mộng du của mình có xu hướng nặng thêm rồi...

Lý hậu từ từ khép đôi mắt mù, thần sắc càng thêm trịnh trọng, chậm rãi gật đầu nói: “Bao khanh nói rất phải, ai gia tất cả đều giao cho Bao khanh an bài”.

“Vi thần đa tạ Thái hậu!”, Bao đại nhân ôm quyền, thi lễ.

Nói đoạn xoay người neho mắt, nghiêm nghị dặn dò: “Triển hộ vệ nghe lệnh, bản phủ lệnh cho người toàn quyền phụ trách sự an toàn của Thái hậu và Tiểu vương gia, trong bảy ngày này không được xảy ra sơ suất gì!”.

“Thuộc hạ tuân lệnh!”, Triển Chiêu bước lên ôm quyền đáp.

Bao đại nhân gật gật đầu, giọng hòa hoãn trở lại: “Triển hộ vệ, trong bảy ngày này, e rằng sẽ có biến, vạn sự cần phải cẩn thận!”.

Triển Chiêu gật đầu, nghiêm trang đáp: “Đại nhân xin hãy yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ dốc toàn lực!”.

Bao đại nhân gật đầu, rồi quay người nói với Lý hậu: “Thái hậu, trong bảy ngày này, kim hoàn vẫn phải do Tiểu vương gia giữ, để đề phòng vạn nhất”.

Lý hậu đáp: “Ai gia hiểu rõ”.

Về mặt Bao đại nhân giãn ra, ngẫm nghĩ một lát, lại quay sang Công Tôn tiên sinh nói: “Công Tôn tiên sinh, đã nhiều ngày nay tiên sinh trị bệnh mắt cho Thái hậu, có khởi sắc gì không?”.

Công Tôn tiên sinh nghe xong liền nhíu chặt mày: “Bẩm đại nhân, bệnh mắt của Thái hậu đã bỏ lỡ không chữa trị một thời gian dài, nếu muốn trị dứt, e rằng không dễ, y thuật của học trò không tinh thông, chẩn trị mấy ngày rồi mà vẫn chưa khởi sắc”.

“Điều này...”, Bao đại nhân nhìn Lý hậu, khuôn mặt lộ vẻ sầu muộn.

Lý hậu lại khẽ cười nói: “Bao khanh không cần lo lắng, hai mắt này của ai gia đã mù mười mấy năm rồi, đâu thể chữa khỏi trong một sớm một chiều.”

Công Tôn tiên sinh ngẫm nghĩ một chút, rồi đột nhiên quay sang Kim Kiền: “Kim bồ khoái cũng biết sơ về y thuật, liệu có cao kiến gì chăng?”

Kim Kiền đang suy tư về chứng bệnh mộng du của mình, bỗng nhiên nghe tiếng Công Tôn tiên sinh, vội ngược lên, vô cùng kinh ngạc nói: “Công Tôn tiên sinh đề cao thuộc hạ rồi, thuộc hạ nào có năng lực như vậy”.

“Tiểu Kim, thì ra đệ biết y thuật?!” , Phạm Dung Hoa khuôn mặt kinh ngạc xen lẫn vui mừng, vội vàng bước tới, nắm lấy cánh tay Kim Kiền kéo Kim Kiền tới bên cạnh Lý hậu, vui vẻ nói: “Mau xem cho mẫu thân đi!”.

“Cái này...”, Kim Kiền da mặt giật giật, nhìn Phạm Dung Hoa, chỉ thấy thiếu niên trước mắt, hai con người lấp lánh trong vất, đôi môi đỏ hàm chứa nụ cười, không khỏi ngẩn ngơ tâm thần, liền vội vàng giật cánh tay ra, lui sang một bên nói: “Y thuật của thuộc hạ nông cạn, không dám, không dám!”.

“Tiểu Kim!”, đôi mắt Phạm Dung Hoa tối sầm lại, “Đệ chưa bắt mạch, vì sao chắc chắn như vậy? Công Tôn tiên sinh đã đề cử đệ, đệ hà tất phải khiêm tốn? Tục ngữ nói có bệnh thì vái tứ phương, đệ trước cứ xem thử xem. Nếu thật sự không thể trị được, ta lại nghĩ cách khác, còn nếu Tiểu Kim đệ thật sự có phương pháp trị liệu, như thế chẳng phải mắt của mẫu thân sẽ có hy vọng nhìn lại rồi ư! Tiểu Kim...”.

“Tiểu vương gia, thuộc hạ sẽ bắt mạch cho Thái hậu! Xin Tiểu vương gia hãy an tâm, chớ nên nóng nảy!”

Kim Kiên chỉ thấy màng nhĩ ong ong hết cả, vèo một cái liền tiến lên, ôm quyền hô.

Lại nhìn mọi người trong phòng, ai nấy đều lắc đầu bất đắc dĩ.

Lý hậu hé môi cười nói: “Làm phiền Kim bồ khoái rồi”.

“Không dám...”, Kim Kiên gật đầu thi lễ, bước lên đặt tay lên mạch môn Thái hậu, không lâu sau liền thu lại ngón tay, rồi mở to đôi mắt nhỏ xem xét hai mắt Lý hậu một lát mới lùi lại đứng sang một bên, cúi đầu không nói, thầm nghĩ trong lòng:

Chắc, cái lão Công Tôn Trúc Tử này quả nhiên lợi hại, đôi mắt mù này của Lý hậu đã được ông ta điều trị, mạch máu dần dần thông rồi, chỉ là thuật châm cứu của Công Tôn Trúc Tử không tinh, nếu có thêm “Tam thập lục huyệt trần châm quyết” của đại sư phụ truyền dạy, thì hai mắt của Thái hậu nhất định sẽ có hy vọng phục hồi thị lực...

Chỉ là...

Nhân cầu của Kim Kiên đảo một vòng, chân mày nhíu chặt, ôm quyền nói: “Thuộc hạ tài hèn học ít, chỉ đành bó tay”, lòng lại thầm nghĩ:

Tuy nói trị khỏi hai mắt cho Thái hậu chính là lập được đại công, tất nhiên sẽ có một đám ngân lượng thưởng từ trên trời rơi xuống, nhưng nếu không cẩn thận làm lộ ra thân phận đệ tử đích truyền của “Y tiên”, “Độc thánh”, đưa kẻ thù tới, thì cái mạng nhỏ của mình sợ rằng chẳng giữ được, đến lúc đó cho dù là núi vàng núi bạc cũng chẳng có phúc mà hưởng...

Chắc chắn, dù thế nào thì hiện tại cơ may của mình chẳng phải lo, không cần mạo hiểm tính mạng, thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện là tốt nhất!

Mọi người nghe được những lời này của Kim Kiên, đều có chút thất vọng.

Phạm Dung Hoa thể hiện rõ ràng nhất, thở dài một hơi, đôi con ngươi lấp lánh ánh nước lộ vẻ buồn bã nhìn Lý hậu, rũ mắt không nói tiếp nữa.

Công Tôn tiên sinh nhíu mày một lát, rồi vuốt râu nói: “Kim bồ khoái cũng không có cách nào... haizzz, học trò sẽ tiếp tục tra cứu y thư, xin Thái hậu đừng lo lắng quá!”.

Lý hậu chậm chậm lắc đầu: “Không sao, việc trước mắt quan trọng hơn”.

Bao đại nhân gật đầu, chấn chỉnh lại tinh thần, cao giọng cất tiếng: “Bảy ngày sau, thiên đạo công lý, tất sẽ sáng tỏ trong thiên hạ!”.

Những lời này Bao đại nhân nói rất hùng hồn, nói thì dễ dàng, nhưng vụn vụn lần ngẫm lại không ngờ được rằng bảy ngày này, cũng là bảy ngày khó khăn nhất của Khai Phong phủ trong lịch sử từ trước đến giờ.

Sau khi sự việc xảy ra từng có người tuyên bố đó là: Quá khứ đau thương không dám hồi tưởng...

Hồi tám

Khai Phong phủ bảy ngày nguy hiểm,

Nam Thanh cung kim hoàn xuất thế.

Phủ doãn Khai Phong Bao đại nhân trời sinh mặt đã đen, đây chính là chuyện mọi người ai ai cũng biết.

Nhưng bồ khoái nha dịch trên dưới Khai Phong phủ cũng biến thành mặt đen, lại là chuyện của mấy ngày gần đây.

Nếu trước đây bách tính thành Biện Lương mỗi khi nhắc đến sai nha của Khai Phong phủ, tự nhiên đều là hai từ “oai phong, liêm khiết”, thì mấy ngày này, nói đến bồ khoái nha dịch Khai Phong phủ, lại chỉ có một câu: “Khai Phong phủ gặp phải đại kiếp hay sao mà mặt ai cũng đều đen hơn đít nồi vậy?”.

Nếu hỏi nguyên do trong đó thì, haizzz...

Một lời khó mà nói hết...

Nếu thật sự muốn biết tường tận, thì phải bắt đầu từ buổi tối của sáu ngày trước.

Sáu ngày trước, Bao đại nhân tại khách sảnh đã hạ lệnh, cho nên Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ Triển Chiêu không dám trễ nải, tối đó đêm còn chưa sâu, lập tức triệu tập bổ khoái trên dưới phủ nha, truyền đạt nghiêm lệnh: Trong vòng bảy ngày, phải tăng cường canh gác bảo vệ Bao đại nhân cùng hai người bà con xa trong Phu Tử viện, không được sơ suất.

Chúng bổ khoái nha dịch trước giờ đã được huấn luyện thành quen, không cần giao phó cũng biết hai người này nhất định có liên quan đến đại án, sợ rằng tính mạng sẽ gặp nguy hiểm.

Quả nhiên, đêm hôm đó, liền có mấy tên vô lại che mặt leo tường nhảy vào, nghĩ muốn giết hai người nọ diệt khẩu.

Kết quả tất nhiên không cần phải nói.

Có điều mấy tên dạ hành thích khách này, một tháng mà không năm lần bảy lượt đại náo Khai Phong phủ thì chẳng bình thường chút nào. Hướng hồ võ nghệ mấy tên thích khách đó cũng thường thường, chưa cần đến Triển đại nhân và Tứ đại hiệu úy xuất thủ thì đã bị chúng nha dịch Khai Phong phủ vây chặt bắt ngay tại trận.

Chỉ là mấy tên thích khách đó miệng như ngậm tằm, còn chưa đợi Bao đại nhân tra hỏi đã uống thuốc độc tự sát.

Đây cũng là chuyện thường, nha dịch Khai Phong phủ gặp nhiều rồi, nên đối với loại tình huống nhỏ này cũng chẳng để trong lòng.

Có điều, mọi người không ngờ được rằng, chuyện này lại gieo xuống một mầm họa...

Nửa đêm hôm đó, trời khuya tĩnh lặng, mọi người đang say giấc nồng thì bỗng nghe trong phòng Triển đại nhân truyền ra một tiếng rú kinh hồn, vọng thấu trời xanh, kinh động người trong phủ. Từ Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, cho đến tạp dịch Tạo ban, đều nhảy dựng từ trên giường xuống, chạy thẳng tới phòng ngủ của Triển đại nhân ở Phu Tử viện.

Đến khi mọi người chạy tới nơi, thì thấy trước phòng Triển đại nhân, một thân hình gầy gò đang đứng tựa vào cửa, đầu tóc tán loạn, hai mắt ánh lên tia kinh hãi, người kia đúng là Kim Kiền Kim bổ khoái phụng lệnh theo sát bảo vệ Phạm Dung Hoa.

Mà bên cạnh Kim Kiền, là Triển đại nhân thân vận áo đỏ, cùng bốn vị Hiệu úy đại nhân khuôn mặt đầy vẻ ngạc nhiên. Điều khiến người ta sửng sốt hơn chính là Triển đại nhân trước giờ vốn trầm tĩnh lúc này trên gương mặt tuấn tú da hơi giật giật.

Mọi người lại càng không hiểu vạn phần.

Công Tôn tiên sinh đang định bước lên hỏi thì bỗng nghe trong phòng lại vang lên một tiếng rú dài, hết như tiếng hạc kêu thê thiết, rống gào rú rít, âm thanh chói tai buốt óc, chọc thẳng tới trời, nhất thời khiến mọi người chấn động ngây người tại chỗ.

Bao đại nhân sửng sốt kêu lên: “Lẽ nào Phạm Dung Hoa đã xảy ra chuyện?! Triển hộ vệ, mau theo bản phủ vào phòng xem sao!”

“Đại nhân...”, Triển Chiêu tiến lên ngăn Bao đại nhân lại, rũ mắt nói, “không xảy ra chuyện, chỉ e là...”.

“Chỉ e là...?”, Bao đại nhân nhíu mày.

“Hiền chất à...”, trong phòng bên cạnh của Phu Tử viện truyền ra âm thanh của một phu nhân, mọi người đều biết đó chính là người cô họ hàng xa của Bao đại nhân, chỉ nghe lão phu nhân rành rọt nói: “Hiền chất không cần lo lắng, chẳng qua là Hoa Nhi ngủ say nên ngáy mà thôi”.

“Ngáy?!”, mắt mọi người cơ hồ như muốn lọt tròng rớt ra ngoài.

Ai ngáy mà có thể phát ra âm thanh như vậy, chẳng thua kém gì giết lợn mổ dê cả!

Lại nghe cô mẫu của Bao đại nhân tiếp tục nói: “Lúc nhỏ Hoa Nhi đã có tật xấu như vậy, nếu bị kinh sợ thì nửa đêm ngủ sẽ ngáy, hơn nữa còn ngáy rung trời, không cách nào trị được”.

Bị kinh sợ?! Lẽ nào chính là vì mấy tên thích khách kia?!

Mọi người đều đen mặt, mây đen bay đầy đầu, ngơ ngác nhìn nhau.

Hồi lâu sau mới thấy Công Tôn tiên sinh chậm rãi thốt ra một câu: “Phạm Dung Hoa quả là có thiên phú dị bẩm, sau này tất thành vật báu!”.

“Công Tôn tiên sinh nói rất phải...”, Bao đại nhân phụ họa.

Gió đêm vi vút thổi qua...

Mọi người đều trợn mắt, mở trừng trừng.

“Khụ khụ...”, Bao đại nhân ho khan mấy tiếng, tiếp tục hỏi “Chẳng hay mấy ngày thì có thể trở lại bình thường?”.

“Nếu không tiếp tục bị kinh sợ, thì ba đến năm ngày liền trở lại bình thường...”, lão phu nhân trong phòng đáp.

“Lẽ nào cả đêm đều như thế?”, Công Tôn tiên sinh cũng truy hỏi.

“Đa phần là cả đêm đều như thế... quen rồi thì sẽ thấy tốt hơn...”

Quen?! Làm sao mà quen?!

Bao đại nhân nhú chặt chân mày, quay đầu nghiêm mặt hỏi Công Tôn tiên sinh: “Công Tôn tiên sinh có cách gì không?”.

“Việc này...”, khuôn mặt nho nhã lộ vẻ lúng túng, “học trò chưa từng nghe nói đến có kiểu ngáy như thế, nhất thời cũng không có phương pháp khả thi nào...”, nói đến đây, đôi mắt phượng của Công Tôn tiên sinh sáng lên, liền quay sang hỏi Kim Kiền, “Kim bổ khoái có kiến nghị gì không?”.

Kim Kiền nheo mắt nhú mày hồi lâu, mới ưỡn người thẳng lưng, ôm quyền hùng hồn đáp: “Thuộc hạ tất sẽ dốc toàn lực!”.

Nói xong, liền xoay người đẩy cửa bước vào không một tiếng động.

Đột nhiên, trong phòng lại truyền ra một tiếng ngáy như sấm, chấn động tới mức mặt gỗ trên nóc nhà rơi lả tả, mọi người hoảng hốt, không hẹn mà cùng bịt tai lùi ra sau mấy bước.

Chợt nghe tiếng trong phòng vang lên tiếng bước chân lảo đảo, còn có tiếng bàn ghế xô vào nhau, cánh cửa gỗ kêu rầm một tiếng bị đá tung, Kim Kiền lao vút ra ngoài.

“Thuộc, thuộc hạ vô năng...”, mặc dù lúc đó đêm đã rất khuya rồi, nhưng mọi người vẫn có thể nhìn rõ da mặt Kim Kiền giật lên giật xuống không ngừng.

Bao đại nhân quay đầu nhìn Công Tôn tiên sinh, lát sau mới thốt ra một câu: “Chi bằng gọi dậy...”.

“Hiền chất, không được!”, lão phu nhân phòng bên vội vàng cất tiếng, “Nếu gọi Hoa Nhi tỉnh lại, tới lúc nó ngủ tiếp, ngáy còn to hơn...”.

“Cái này...”, Bao đại nhân chớp chớp mắt, lại nhìn Công Tôn tiên sinh một cái.

Công Tôn tiên sinh rũ mắt chau mày.

Bao đại nhân thở dài, chấp tay hướng về phía phòng bên cạnh nói, “Cô mẫu xin hãy nghỉ ngơi trước”, lại quay đầu nhìn hai người ở cửa, tiếp: “Triển hộ vệ, Kim bổ khoái, an nguy của Phạm Dung Hoa phải lưu tâm nhiều hơn...”.

“Đó là bổn phận của thuộc hạ”, Triển Chiêu ôm quyền.

“... Là bổn phận của thuộc hạ”, Kim Kiền ôm quyền.

Bao đại nhân gật gù đầu, dặn dò mọi người ai nấy về phòng mình nghỉ ngơi.

Mọi người anh nhìn tôi, tôi ngó anh, không biết làm sao, chỉ đành y lệnh về phòng.

Bốn vị Hiệu úy nhìn hai người Triễn, Kim đứng sừng sững bất động, lại quay sang nhìn nhau, cuối cùng Vương Triều cất tiếng: “Bên ngoài gió lớn, Triễn đại nhân, Kim bổ khoái, xin hãy mau mau trở về phòng, ngoài này có bốn chúng thuộc hạ ở đây, nhất định sẽ không có gì đáng ngại!”.

Chỉ thấy da mặt Kim Kiên giật giật, vội ngẩng đầu lên, nói như thật: “Cái đó... thuộc hạ thấy cảnh đẹp ngày lành thể này, thích hợp để ngắm trăng... khụ khụ...”.

Ngắm trăng? Hả?

Bốn người ngẩng đầu, thì thấy mây đen dày đặc, tối như hũ nút, đến cả một mảnh trăng non bé tí ti cũng không có, lấy đầu ra trăng mà ngắm?

Vậy mà Triễn Chiêu lại gật đầu nói: “Quả nhiên là ánh trăng hiếm thấy...”.

Trợn mắt nói láo?!

Triễn đại nhân sao?!

Bốn người kinh ngạc.

Hồi lâu sau, chỉ có Mã Hán phản ứng nhanh, ôm quyền: “Nếu đã như thế, vậy bốn người bọn thuộc hạ sẽ đi tuần tra nơi khác, nơi này xin phiền Triễn đại nhân và Kim bổ khoái!”.

Dứt lời bốn người ôm quyền rời đi.

Vì thế trong Phu Tử viện lớn đến nhường ấy, chỉ còn lại hai người Kim Kiên và Triễn Chiêu, cô độc trong gió.

“Lúc thức thì lải nhải lẩm lời không thôi, sao đến cả ngủ cũng không để cho người khác yên...”, Kim Kiên, da mặt rúm rỏ, lẩm bẩm nói.

Triễn Chiêu ôm kiếm đứng thẳng, đôi mắt sáng nhìn về phía xa, cũng không biết nghĩ tới cái gì mà đôi môi mỏng cong lên, thong thả buông ra một câu: “So với người nào đó... đích thực là tài năng cao hơn một bậc...”.

“Hả? Triễn đại nhân ngài nói gì?”

“Không có gì...”

Chậc, con mèo này, càng lúc càng khó nắm bắt.

Sự thực chứng minh, Lý hậu kinh nghiệm quả nhiên phong phú, miệng vàng đã tiên đoán, thì đúng thật tiếng ngáy khùng bố ấy, đều đều mỗi khắc một lần không hơn không kém, liên tục cho tới bình minh.

Sáng sớm ngày hôm sau, đến khi Phạm Dung Hoa thức dậy liền kinh ngạc phát hiện ra trên dưới Khai Phong phủ đều nhìn mình với ánh mắt ai oán, thậm chí khó hiểu, liền kéo Kim Kiên đến chỗ vắng hời.

“Tiểu Kim, hôm nay vì sao mọi người đều có chút quái dị như vậy?”

“Vương gia thật không biết?”

“Dung Hoa không rõ.”

“Vương gia có biết sau khi Vương gia bị kinh hãi, lúc ngủ say tiếng ngáy... ờ... có chút chói tai không?”

“Việc này... Dung Hoa từng nghe mẫu thân nhắc tới, từ nhỏ Dung Hoa đã có tật xấu này, nhưng cũng không phải bệnh nặng gì, chỉ là có chút âm ỉ thôi.”

“Có chút âm ỉ?! Lê nào hàng xóm bên cạnh không có ai... ờ thì...” trách cứ sao?!

“Tiểu Kim nói đùa rồi, Dung Hoa và mẫu thân sống ở ngoại thành, dân cư thưa thớt, nào có hàng xóm chứ? Vả lại mẫu thân cũng nói, sau khi quen rồi thì không sao cả.”

“... ”

“Tiểu Kim, có phải thân thể đệ khó chịu không? Sao sắc mặt lại kém vậy?!”

“...”

“Tiểu Kim, không lẽ tối qua đệ gác đêm bị nhiễm lạnh? Haizzz, Dung Hoa lo lắng quá không sai, Tiểu Kim đệ thân hình gầy nhỏ như vậy, gác đêm thật quá mức vất vả! Nếu không Dung Hoa sẽ nói chuyện với Triển đại nhân, tối nay không để đệ gác nữa, Tiểu Kim hôm nay hãy ngủ cùng Dung Hoa, nghỉ ngơi một đêm...”

“Vương gia những lời này nói sai rồi! Đó là chức trách của ti chúc! Sao có thể biếng nhác được!!!”

“Tiểu Kim... sắc mặt đệ càng lúc càng kém. Không được! Dung Hoa phải đi nói chuyện với Triển đại nhân...”

“Tiểu vương gia!!!”

“Tiểu Kim, đệ quỳ xuống làm gì? Mau đứng lên, mau đứng lên!”

“Tiểu vương gia, tấm lòng son của ti chúc, chỉ có ông trời mới tỏ. Trên dưới Khai Phong phủ đều ra sức vì sự an nguy của Vương gia và Thái hậu, thuộc hạ sao có thể chỉ lo cho bản thân?! Tiểu vương gia làm vậy há chẳng phải đẩy Kim Kiền vào chỗ bất nghĩa sao?!”

“Tiểu Kim... đệ tuổi còn nhỏ, vậy mà lại đại nghĩa đến thế... Dung Hoa cảm phục!”

“Vương gia quá khen!”

“Nếu Tiểu Kim đã kiên trì như vậy, Dung Hoa cũng nghe theo đệ. Có điều Tiểu Kim, xem sắc mặt đệ này, phải bồi bổ nhiều một chút, tục ngữ thường nói, canh gà là bổ nhất... Dung Hoa có cách hầm canh gà gia truyền, chỉ cần chưng cách thủy cả con gà một canh giờ, lại dùng...”

Bô lô ba la... ong ong ong ong...

Kim Kiền ngẩng đầu nhìn trời, lại cảm thấy trước mắt bướm bướm cũng bận rộn, ong cũng bay đi, còn ruồi muỗi hàng đàn vo ve xung quanh...

Đêm thì ngáy đến kinh hồn, ngày thì ma ám quanh tai...

Chả trách đồng chí Lý hậu nhẫn nhục chịu đựng giấu mình ở dân gian mười mấy năm mà vẫn duy trì được phong phạm quý tộc như vậy, là do ngày ngày được thanh âm tụng niệm của Phạm Dung Hoa hun đúc, đã sớm tu thành chính quả, phi thăng viên mãn!

Thực phục sát đất, không thể không phục...

Hừ! Con mèo kia chẳng nghĩa khí gì cả, một mình “tuần tra phủ nha” sao mà lại đi lâu như thế...

Ông trời ơi...

Tóm lại, sau cả ngày Kim bổ khoái liều mình xả thân đi theo bảo vệ, máu và nước mắt loang lổ, Khai Phong phủ nghênh đón đêm thứ hai.

Đáng tiếc, dường như Quách Hòe rất không cam tâm, lại phái nhóm sát thủ thứ hai tới.

So với nhóm trước võ công cao cường hơn một chút, nhưng vẫn không phải là đối thủ của nha dịch trên dưới Khai Phong phủ, chỉ chống đỡ được qua mấy hiệp liền bị bắt, lại uống thuốc độc tự sát y như nhóm trước.

Đêm ấy, tiếng ngáy của Phạm Dung Hoa càng có uy lực hơn.

Ngày hôm sau, toàn Khai Phong phủ, từ bổ khoái đi tuần phủ cho đến tạo dịch quét dọn, ai nấy hai mắt đều thâm quầng đen kịt.

Sắc mặt Kim Kiền đen lại, còn đôi mắt sáng của Triển đại nhân thì ảm đạm hẳn đi.

Ngày thứ ba, nhóm sát thủ thứ ba lại anh dũng tới, vừa vào đến phủ nha liền bị rất đông chúng nha dịch găm lên một tiếng xông vào, bắt giữ hành hung tại trận. Mấy tên thích khách thấy tình hình như vậy, sợ đến vỡ mật vội vàng uống thuốc độc tự sát.

Mặc dù nghe nói đồng chí Phạm Dung Hoa được trông nom chu đáo nên không bị kinh hãi, nhưng tiếng ngáy đêm ấy lại đạt tới một tầng cao mới.

Hôm sau, trên dưới Khai Phong phủ, mặt mũi ai nấy đều hung ác độc địa, giống y chang bọn cường đạo.

Công Tôn tiên sinh bế quan trong phòng hai canh giờ, lật giở y thư, không có kết quả.

Bao đại nhân lên triều trên đường hồi phủ, thiếu chút nữa thì ngã nhào.

Kim Kiền hai mắt rệu rã, Triển đại nhân sắc mặt xanh đen.

Ngày thứ tư, không có sát thủ đột nhập, một mảnh bình yên, mọi người cảm khái vạn phần, lục tục đi ngủ sớm.

Màn đêm buông xuống, tiếng ngáy của Phạm Dung Hoa tiếp tục ngang bằng hôm trước. Hôm sau, trên dưới Khai Phong phủ mặt đen như đất nôi, xuống tay tàn nhẫn, trộm đạo trong thành Biện Lương bởi vậy ít đi ba phần.

Công Tôn tiên sinh bế quan trong phòng thuốc bốn canh giờ, không có kết quả...

Nghe nói Bao đại nhân lúc lên triều sớm, thiếu chút nữa bỏ nhào.

Kim Kiền đi một bước loạng choạng một bước, Triển đại nhân thỉnh thoảng lại nhắm mắt dưỡng thần.

Ngày thứ năm, không có sát thủ đột nhập, mọi người vui mừng khôn xiết.

Tiếng ngáy đã hạ xuống bằng ngày đầu tiên.

Hôm sau, tinh thần mọi người đều chuyển biến tốt đẹp.

Công Tôn tiên sinh thành quả vượt trội, cuối cùng đã nấu ra một chén thuốc, mời Phạm Dung Hoa uống vào.

Thời gian ngủ trưa của Bao đại nhân tăng thêm.

Kim Kiền tinh thần vẫn rệu rã như cũ, Triển hộ vệ thỉnh thoảng lại nhắm mắt luyện công như trước.

Ngày thứ sáu, có rất đông thích khách đột kích, công phu tăng đột biến, thế như chẻ tre.

Chúng bổ khoái không địch lại, Tứ đại hiệu úy bại trận.

Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ quyết đoán kịp thời, võ bàn đứng lên, phi thân bay tới, nơi bóng áo đỏ lướt qua, bóng kiếm như điện, máu thịt tung tóe, không kẻ nào địch nổi. Chỉ trong chốc lát, đám sát thủ đã bị bắt hết, cũng giống như những ngày trước, chúng đều uống thuốc độc tự sát.

Đêm ấy tiếng ngáy mang đầy đủ sắc thái “Bản giao hưởng định mệnh” của Beethoven.

Kết quả là, trắng một đêm được nghệ thuật vô tiền khoáng hậu hun đúc, trên dưới Khai Phong phủ đều chung một mối thù, đồng tâm hiệp lực, chí vững như thành đồng, quả là một kỷ niệm quý giá nhất trong lịch sử.

Sau đó, tất cả liền nghênh đón đêm thứ bảy.

Trăng sáng sao thưa, gió mát vờn gốc thụ, vốn phải là một đêm cảnh đẹp mỹ lệ, trước hoa dưới trăng, nhưng trong phủ nha Khai Phong phủ, lại là một mảnh âm u đáng sợ, bầu không khí quỷ dị đủ dọa những kẻ yếu bóng vía, trông gà hóa cuốc.

“Mấy người bên kia, cẩn thận một chút, đêm hôm trước sơ hở xuất hiện từ phía tây viện các người đấy! Còn nữa, phải một huynh đệ lên nóc nhà, hôm nay trên đó phải quan sát, canh gác kỹ lưỡng vào, ngàn vạn lần không được để kẻ khác đột nhập nữa!”

Một đại hán, tay cầm cương đao, đứng ngay trước Phu Tử viện hô to chỉ huy, rất có khí thế, đó chính là Lý Thiệu, bồ đầu Khai Phong phủ.

Lại nhìn vào trong Phu Tử viện, chúng nha dịch đã bày sẵn thế trận nghênh địch, ai nấy mắt phát hung quang, cổ tay răng rắc hầm hè.

Lý bồ đầu kiểm tra một vòng trong viện, thấy hộ vệ nha dịch đã sắp xếp đâu vào đấy, canh giữ cẩn mật, một giọt nước cũng không lọt, lúc này mới vừa ý gật gật đầu, lại trở lại chính giữa Phu Tử viện, cất tiếng sang sảng: “Các vị huynh đệ, Bao đại nhân đã hạ nghiêm lệnh canh giữ cẩn mật trong bảy ngày, hôm nay chính là ngày cuối cùng, Lý mỗ cũng biết mấy ngày nay các huynh đệ rất cực khổ, nhưng đêm cuối cùng này, tuyệt đối không thể để xảy ra vấn đề gì! Đêm nay phải tử chiến đến cùng, không thành công cũng thành nhân! Các huynh đệ có hiểu rõ không?!”

“Hiểu rõ!”, chúng nha dịch đồng thanh đáp.

Lý bồ đầu nghiêm sắc mặt gật đầu, ngẫm nghĩ một chút, lại cất bước đi tuần tra xung quanh.

Mà trong khách sảnh, các tinh anh của Khai Phong phủ cũng trong trạng thái căng thẳng.

“Thái hậu, chuyện ngày mai đã an bài thỏa đáng, tới lúc đó còn phải phiền Thái hậu hạ mình cùng vi thần đến cung Nam Thanh chúc thọ Địch nương nương.”

Trong khách sảnh Bao đại nhân đứng ôm quyền, cung kính nói.

Lý hậu nghe xong gật đầu, mở miệng: “Tất cả phải nhờ cậy Bao khanh rồi”.

“Xin Thái hậu hãy an tâm!”, Bao đại nhân ôm quyền, cung kính đáp, ngưng một chút, lại quay người, nhìn chúng nhân với vẻ mặt mệt mỏi xung quanh, cất tiếng, “Chư vị mấy hôm nay vất vả rồi...”.

Mọi người nghe vậy, đôi mắt bất giác phát ra những tia lấp lánh, vội vàng ôm quyền đáp: “Đó là bổn phận của chúng thuộc hạ!”.

Bao đại nhân gật đầu: “Ngày mai đợi bản phủ đem vụ án ‘Li miêu hoán thái tử’ bẩm báo rõ với Thánh thượng, tới khi ấy có Bát vương thiên tuế và Trần công công làm chứng, thì sự an toàn của Thái hậu và Tiểu vương gia tất nhiên sẽ không cần phải hao tâm tổn trí nữa”, nói đến đây Bao đại nhân nghiêm sắc mặt, lại cao giọng nói, “Đêm nay sự an toàn của Thái hậu và Tiểu vương gia tuyệt đối không được để xảy ra nửa phần sai sót, chư vị có hiểu không?!”.

“Thuộc hạ đã rõ!”, mọi người đồng thanh đáp.

Bao đại nhân nhìn quanh một lượt, khẽ gật đầu, hạ giọng nói: “Ngày mai còn phải dậy sớm, tất cả đều nghỉ sớm đi...”.

Những lời này vừa thốt ra, nhất thời khách sảnh chìm trong im lặng.

Mọi người đều nhìn nhau, muốn nói nhưng lại thôi.

Bao đại nhân thấy thế cũng thầm thở dài một tiếng, đưa mắt nhìn sang Công Tôn tiên sinh hỏi: “Công Tôn tiên sinh, thuốc bổ phổi chế cho Tiểu vương gia đã chuẩn bị tốt rồi chứ?”.

Công Tôn tiên sinh râu rì đáp: “Đã sớm chuẩn bị xong, nhưng học trò chỉ sợ... hiệu quả không được nhiều...”.

Mọi người nhất thời cảm thấy hụt hẫng.

Phạm Dung Hoa nghe xong, khuôn mặt tràn ngập vẻ nghi hoặc, hàng mi dài rũ xuống một lát, cuối cùng không nhịn nổi, mở miệng hỏi: “Công Tôn tiên sinh, từ hôm qua Dung Hoa đã thức mất, thân thể Dung Hoa khỏe mạnh, vì sao còn phải uống thuốc bổ?”.

“Việc này...”, đôi mắt phượng của Công Tôn tiên sinh đảo một vòng, cúi đầu không nói.

Lại nhìn sang mọi người trong phòng, cũng cúi đầu trầm mặc.

Phạm Dung Hoa nhìn xung quanh một lượt, đôi mày nhỏ khê nhú, bước hai bước đến trước mặt Kim Kiên không vui nói: “Tiểu Kim, vì sao mấy hôm nay mọi người Khai Phong phủ nhìn thấy Dung Hoa sắc mặt đều kỳ quái vậy? Vì sao mấy ngày nay tinh thần của Triển đại nhân và bốn vị Hiệu úy đại ca đều kém như vậy? Dung Hoa truy hỏi đệ mấy hôm rồi đệ đều nhìn quanh, nói vòng vo, hôm nay nhất định đệ phải nói rõ cho Dung Hoa biết!”.

“Ôi? Sao lại hỏi ti chức?”, Kim Kiên vô vùng kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn vị mỹ thiếu niên với vẻ mặt không vui phía trước.

“Dung Hoa cũng hỏi những người khác, nhưng họ chỉ trả lời có lẽ...”, Phạm Dung Hoa đôi mắt lấp lánh ánh nước nghiêm lại, nói “Tiểu Kim, Dung Hoa đối đãi với đệ như đệ đệ ruột thịt, hôm nay đệ nhất định không được lừa gạt Dung Hoa nữa!”.

“Cái này...”, Kim Kiên đảo đôi mắt nhỏ, liếc trái ngó phải, nhìn những người khác.

Chỉ thấy mọi người trong phòng, hoặc quay mặt đi, hoặc rũ mắt, hoặc ngẩng nhìn lên trời, hoàn toàn là dáng vẻ chuyện không liên quan gì đến mình, không quan tâm.

Hừ hừ, mấy tên này...

Lại đưa mắt nhìn Phạm Dung Hoa với vẻ mặt kiên quyết hỏi cho ra ngọn ngành, Kim Kiên nhất thời thâm gào lên bất đắc dĩ:

Ăn ngay nói thật?! Phi! Mình còn muốn lăn lộn ở đây nữa không?!

Xét theo tính cách này của Phạm Dung Hoa, nếu biết bản thân tạo ra phiền phức như vậy, còn làm liên lụy người khác, nhất định sẽ thức trắng đêm.

Nghĩ mà xem thân phận Phạm Dung Hoa tôn quý nhường nào, nếu thân thể có tổn hại, hao mòn gì, Lý hậu sẽ tức giận, ai có thể gánh vác được đây?!

Bao đại nhân tất nhiên đã nghĩ đến điểm này rồi, cho nên mới nghiêm lệnh trên dưới Khai Phong phủ không được loạn ngôn về vấn đề này.

Có điều theo như mình thấy thì đó chỉ là chuyện thứ yếu.

Nếu để Phạm Dung Hoa biết được sự thật, lại làm tăng áp lực cho Dung Hoa, tới khi má Phạm già này ngủ, thì đừng nói tới toàn Khai Phong phủ, e rằng cả cái thành Đông Kinh Biện Lương này cũng đừng mong yên tĩnh được...

Nghĩ đến đây, toàn thân Kim Kiên không khỏi run lên một cái, vội vàng cúi đầu đáp: “Bẩm Vương gia, nguyên do trong này, ti chức thân phận thấp, lại càng không rõ, phiền Vương gia hỏi người khác!”.

“Tiểu Kim... ngay cả đệ cũng không muốn nói cho Dung Hoa biết sự thật ư?!”

“Vương gia...”, nghe được giọng nói run run của Phạm Dung Hoa, Kim Kiên bất giác ngẩng đầu lên nhìn, nhất thời ngẩn ra.

Dưới ánh nến, thiếu niên với khuôn mặt tinh khiết, đôi mắt lấp lánh ánh nước trong veo, hàng chân mày mảnh dài khê nhú lại, nét đẹp mong manh như Tây Thi ôm ngực^[1], khiến cho người khác đau lòng không thôi.

[1] Tương truyền thời Xuân Thu có một mỹ nữ tên Tây Thi, do bị bệnh tim mà hay ôm ngực nhú mày, có điều dù vậy nàng vẫn đẹp động lòng người. Cụm từ “Tây Thi ôm ngực” về sau được dùng để chỉ vẻ đẹp yếu ớt, mong manh khi bệnh tật của người con gái.

Nhất thời ba hồn của Kim Kiên bay đi mất hai, âm thanh không tự chủ được bật thốt ra khỏi cổ họng: “Kỳ thực, mỗi đêm Vương gia đều...”.

“Có thích khách!”, thỉnh linh một giọng nói sang sảng vang lên, Kim Kiên liền hoàn hồn, chỉ cảm thấy một luồng kinh phong lướt qua bên người, bóng áo đỏ đã tung cửa bay ra.

“Có thích khách?!”, mọi người đều kinh hoàng thất sắc.

Bao đại nhân thẳng người, cao giọng quát: “Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hổ, bảo vệ lão phu nhân!”.

“Rõ!”, bốn vị Hiệu úy tuốt đao khỏi vỏ, vây quanh bảo vệ Lý hậu, Phạm Dung Hoa, Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh.

Mấy người họ đứng đầu vào đây, ánh mắt sáng rực, thế trận đã sẵn sàng đón địch, nhưng qua một lúc, lại cảm thấy có gì đó không ổn.

Bình thường khi thích khách đột kích, nhất định phải là một phe giao đấu, binh khí va chạm vào nhau, tiếng hô tiếng quát không ngừng bên tai, nhưng lúc này, bên ngoài một mảnh tĩnh mịch, chẳng có chút âm thanh nào, tĩnh lặng tới mức khiến người ta rợn tóc gáy.

“Kim bồ khoái, mau đi xem thế nào!”, Công Tôn tiên sinh vội nói.

“Dạ!”, đôi mắt nhỏ của Kim Kiền long lên, rút từ bên hông ra một cái túi, lăm lăm trong tay, đẩy cửa bước vội ra ngoài, định thần nhìn kỹ, nhất thời cứng đờ tại chỗ.

Ngay chính diện khách sảnh, giữa Phu Tử viện, đám người áo đen đứng thành hàng chỉnh tề, đông đảo vô cùng, tên nào tên nấy mắt xé, lông mày dựng ngược, tay cầm cương đao, sát khí tỏa ra tứ phía, ước chừng sơ sơ cũng phải có ít nhất năm, sáu mươi người.

Thích khách?!

Cho tôi xin, căn bản là thế trận của giặc cướp thổ phỉ thì đúng hơn!

Lại nhìn sang hai bên hông Phu Tử viện, chúng bồ khoái nha dịch Khai Phong phủ, gươm đao vây đám áo đen vào chính giữa, người nào người nấy nhe nanh múa vuốt, mắt lộ hung quang.

Đội đã, hung quang?!

Kim Kiền chớp chớp mắt, lại dụi dụi mắt, lúc này mới xác định mình thật sự không bị hoa mắt... Quả nhiên là hung quang, hơn nữa còn lóe lên ánh xanh quỷ dị, nhìn qua thì thấy hết như đàn quỷ đói.

Mà phía trước đội nha dịch, bóng áo đỏ đứng độc lập, gió đêm ào ào, tà áo bay lên phần phật, kiếm bắn ra hàn quang, sát khí tung hoành.

Hay cho cảnh trí “một đêm trăng mờ gió lộng giết người”.

Đột nhiên, cũng không biết ai thình lình quát lên một câu:

“Con bà nó, ông đây liều mạng với các người!”

Thoáng cái, chúng nha dịch như mãnh hổ hạ sơn, quỷ đói vô mỗi, lăm lăm cương đao ào ạt xông lên, vung tay là chém, trở tay là phạt, chém chém giết giết, điên cuồng hét lên, hết như đám áo đen trước mặt có mối thù giết cha, mối hận đoạt thê với họ vậy.

“Mẹ nó, còn dám tới?! Ông đây mấy ngày nay bị các người hại cho thê thảm!”

“Con bà nó, bị các người hết lần này đến lần khác tới quấy nhiễu, tối nay còn có kẻ sống sót sao?!”

“Tên nào mắt ngắn, lại phái cái đám rác rưởi bỏ đi này tới, lẽ nào coi Khai Phong phủ chúng ta là cái chợ bán rau sao?”

“Chém chết chúng đi, các huynh đệ, thù này không báo, mặt mũi Khai Phong phủ chúng ta biết để vào đâu?!”

Ánh đao loang loáng dày đặc, tiếng chửi mắng la hét không ngớt.

Những thích khách kia đâu ngờ tình huống lại như thế, nha dịch Khai Phong phủ phía đối diện còn giống sát thủ hơn cả đám sát thủ bọn chúng, nhất thời tay chân luống cuống, liên tục lui về sau.

Đừng nói những tay sát thủ này, đến cả Kim Kiền cũng trợn tròn mắt há hốc mồm, một lúc lâu sau cũng chưa hoàn hồn.

Có điều, đám áo đen kia so với những sát thủ mấy ngày trước cũng hơn hẳn vài phần bản lĩnh. Mặc dù kinh ngạc vô cùng, nhưng chỉ trong chốc lát chúng liền khôi phục lại thể trận, lao lên phản công, rốt cuộc cũng có mười mấy tên sát thủ xông ra khỏi vòng vây, vung đao tiến lên.

Chỉ đáng tiếc, mấy tên đó còn chưa lộ ra khí thế đã thấy bóng áo đỏ lướt qua trước mắt, hàn quang lóe lên, xoẹt xoẹt mấy tiếng liền ngã ra đất.

Đám áo đen thấy tình hình không ổn, vội vàng lùi lại chống trả, bảo vệ một tên áo đen ngay chính giữa đội ngũ, tên này thối chiếc còi ngậm trong miệng, âm thanh chói tai vang lên đâm thẳng vào màng nhĩ.

Mọi người chỉ cảm thấy trong không trung tối sầm lại, bóng người tung bay, ngẩng lên nhìn thì thấy có mười mấy tên sát thủ áo đen phi tới, sau đó tách thành hai toán ngay giữa không trung, một toán lao thẳng vào khách sảnh, một toán xông tới chỗ Triển Chiêu.

Toán xông tới chỗ Triển Chiêu vừa đến gần liền bao vây tấn công, lập thành thế trận, mấy tên còn lại phòng thủ, công thủ phối hợp, bài bản đầu ra đầy, cho dù Nam hiệp Triển Chiêu võ công có trác tuyệt cũng bị quần đầu một chỗ, nhất thời khó mà thoát thân.

Mà toán xông vào khách sảnh, ra chiêu rất tàn nhẫn, chiêu chiêu hiểm độc, mười mấy sai dịch bảo vệ trước khách sảnh, chỉ chưa tới năm chiêu đã ngã xuống, không đầy một khắc sau, trước cửa khách sảnh chỉ còn lại một người.

Mấy tên sát thủ áo đen định thần nhìn kỹ, thì thấy người này thân hình gầy nhỏ, mi mắt run run, là một bồ khoái tuổi còn thiếu niên, nên chẳng thèm để vào mắt, liền vung đao lên bổ thẳng vào người nọ.

“Keng!”, tiếng cương đao va chạm vào nhau vang lên, hai thanh cương đao ngăn lại cương đao đoạt mệnh.

“Kim bồ khoái, người không sao chứ?”, xuất đao chính là hai người Trương Long, Triệu Hổ.

Nhưng đến khi hai người định thần nhìn kỹ, liền kinh ngạc, trước mắt nào thấy bóng dáng Kim Kiền, lại đưa mắt nhìn quanh thì thấy Kim Kiền đã lên ra sau lưng hai người từ bao giờ, miệng còn oang oang hô lên: “Hai vị đại nhân, cẩn thận!”.

Lời còn chưa dứt, liền thấy tay phải Kim Kiền vung lên một cái, một đám bột màu đen tung ra, bay thẳng vào mấy tên thích khách.

Trương Long, Triệu Hổ chỉ cảm thấy một mùi tanh tươi xông lên, định đưa tay che mũi nhưng hiềm một nỗi cương đao trong tay không thể buông ra được, chỉ đành cắn răng cố chịu.

Bỗng nhiên, cảm thấy áp lực trên cương đao biến mất, lại vang lên những tiếng trầm đục, liền đưa mắt nhìn, thì thấy mấy tên sát thủ áo đen vây quanh trước cửa đã nằm thẳng cẳng dưới đất, mặt mũi xanh lét. Mà điều quỷ dị nhất chính là, mấy tên đó hai mắt đều trợn tròn, xung quanh còn có quầng mắt xanh đen, có vài phần giống với quầng mắt đen sì của chúng nhân Khai Phong phủ mấy ngày nay.

Trương Long, Triệu Hổ kinh ngạc.

Kim Kiền xách theo một túi lớn, thở phì phì tiến lên, điên cuồng vốc phần đen ném vào mấy tên đó, vừa rắc vừa lẩm bẩm nói: “‘Thụy tán’ này vừa rắc lên, sẽ khiến da thịt các người cứng như sắt, mười ngày mười đêm cũng không cách nào nhắm mắt mà ngủ được, hừ hừ... độc của ta không giết chết các người, nhẽ nào còn không khiến các người khổ não muốn chết?! Ta gọi cái này chính là gây ông lại đập lưng ông!”

Hai giọt mồ hôi trong suốt chảy xuống từ thái dương Trương Long, Triệu Hổ, dưới ánh đao phản chiếu, họ thấy rõ mồn một.

“Đây là?!” , giọng nói quen thuộc vang lên, hai người ngược lên nhìn một cái, liền thấy Triển Chiêu đã đứng trước cửa tự bao giờ, nhìn đám sát thủ áo đen nằm thẳng tắp đầy đất, khuôn mặt mang theo vẻ nghi hoặc.

“Việc này...”, Trương Long, Triệu Hổ cười khan, “may nhờ có Kim bồ khoái, nhờ có Kim bồ khoái!”.

Triển Chiêu nhìn Kim Kiền phía kia một cái, thăm thở dài, quay người lại nói với Trương Long, Triệu Hổ: “Quay về phòng bẩm báo đại nhân rằng toàn bộ thích khách đã bị bắt, không còn gì đáng ngại nữa”.

“Dạ!”, Trương Long, Triệu Hồ ôm quyền, đồng thời đưa mắt nhìn đám thích khách áo đen nằm giữa viện cho đến chúng nha dịch đang vừa la hét vừa đánh giết, ho khan hai tiếng không tự nhiên, “Thuộc hạ sẽ đi bẩm báo đại nhân!”.

Đêm đó, toàn thể Khai Phong phủ vô cùng hoan hỷ, không phải vì bắt được mười mấy thích khách mà là thang thuốc của Công Tôn tiên sinh cuối cùng cũng đã có chút công hiệu, tiếng ngáy đoạt mệnh của cái người họ Phạm nào đó đã nhẹ xuống mức chấp nhận được, trên dưới Khai Phong phủ rốt cuộc đã có thể nghênh đón một đêm ngon giấc.

Không lâu sau, trên giang hồ liền truyền đi một tin tức, rằng nha dịch bỏ khoái trong Khai Phong phủ, người nào người nấy vô công cái thể, xuất thủ dừng mãnh vô cùng, cũng cực kỳ tàn nhẫn, nếu bắt được thích khách đột nhập vào phủ, nhất định sẽ khiến hắn muốn chết không được, muốn sống chẳng xong.

Từ đó, Khai Phong phủ bị liệt vào đầu bảng danh sách đen của sát thủ thích khách hắc đạo trong suốt mấy tháng liền, cho đến khi có một tên không sợ trời không sợ đất phá vỡ huyền thoại đó.

Mọi người trong thành Đông Kinh Biện Lương đều biết, ngày mùng Sáu tháng Sáu này là một ngày trọng đại.

Hôm đó chính là thọ đản của Địch nương nương Nam Thanh cung, nguyên phối của Bát vương thiên tuế, mẹ ruột của đương triều Thiên tử.

Sớm ngày mùng Sáu tháng Sáu, cung Nam Thanh treo lụa đỏ, không khí vui mừng ngập tràn, nô bộc thuộc hạ ai nấy tinh thần sáng láng, thần thái như muốn bay lên, đến cả bước đi cũng mang theo vẻ uy phong.

Cũng khó trách bọn họ lại như vậy, hôm nay, đừng nói là văn võ bá quan, mà đến cả đương kim Thánh thượng cũng phải đích thân đến Nam Thanh cung chúc thọ Địch nương nương. Ngay đến đương triều Thái hậu cũng rất coi trọng chuyện này, mấy hôm trước còn triệu Bát vương nhập cung, thương thảo chuyện chúc thọ, mãi cho đến sáng sớm ngày mùng Sáu tháng Sáu mới hộ tống Bát vương thiên tuế hồi cung, còn đưa kèm thọ lễ rất quý giá, thực đúng là cho Nam Thanh cung thể diện quá lớn.

Tuy nói yến tiệc chúc thọ là vào buổi tối, nhưng bắt đầu từ buổi trưa đã có quan viên đến dâng tặng lễ vật, tới cửa chúc mừng, nườm nượp không dứt. Cho tới lúc hoàng hôn, bá quan đã tề tựu đông đủ, chỉ đợi thánh giá giá lâm.

Khoan đã, ai nói bá quan đã tề tựu đông đủ?!

Rõ ràng còn có hai vị trọng thần vẫn chưa tới.

Hai vị đó là ai mà lại có lá gan lớn đến thế, ngay cả chúc thọ mẹ ruột của đương kim Thánh thượng cũng dám đến muộn?

Một vị là Thái sư đương triều, thân phụ của Bàng nương nương, Bàng Cát.

Người này và Bát vương thiên tuế không hợp nhau, nghe nói gần đây lâm bệnh, đến trễ cũng không có gì kỳ quái.

Nhưng nếu nói đến người còn lại, thì thực khiến người khác thấy khó hiểu.

Người này và Bát vương thiên tuế trước nay vốn giao hảo tốt, những năm trước chúc thọ cũng chưa từng đến trễ dù nửa khắc, vì sao năm nay lại khác thường như vậy?

Ai thế?

Còn là ai nữa, trong triều đình, người có quan hệ tốt nhất với Bát vương, lại liêm khiết công chính, danh tiếng lừng lẫy, chính là Bao đại nhân của Khai Phong phủ.

Kỳ lạ thật, kỳ lạ thật...

Trong Nam Thanh cung, bá quan tề tựu, phu phụ Bát vương đang ngồi giữa chính điện Nam Thanh cung, khuôn mặt tràn ngập ý cười.

Địch nương nương, chân đi cung hài Kim thọ, thân vận váy hoa thêu đồ hình Bách thọ, khoác áo sa mỏng tím nhạt trong suốt nổi bật hoa văn mây lượn, đầu cài trâm ngọc đính hoa mẫu đơn nạm vàng, dung mạo phúc hậu, khí chất đoan trang, phong tư phóng khoáng.

Lại nhìn sang Bát vương thiên tuế, đầu đội Tử kim quan, thân vận cẩm bào tím thêu hoa văn mây cuộn, lưng đeo đai ngọc phỉ thúy viền vàng, chân đi hài Thụy tướng thanh vân, mặt mày sáng sủa, ba chòm râu đen nhánh, phiêu phất mềm mại, quý khí bức người.

Hai người đối diện với bá quan đến chúc thọ, tâm trạng tất hoan hỷ, nhưng duy chỉ không thấy Bao đại nhân của Khai Phong phủ, trong lòng cũng không tránh khỏi có chút nghi hoặc. Có điều họ cũng biết Bao đại nhân công vụ bận rộn, nên cũng chẳng suy đoán gì nhiều, liền an tâm chờ đợi.

Nhưng trái chờ vẫn không thấy Bao đại nhân tới, phải đợi vẫn chưa thấy Bao đại nhân lộ diện, sao không khiến người ta thấy khó hiểu cho được.

Cho đến tận lúc lên đèn, Bao đại nhân vẫn không thấy đâu, mà thánh giá đã đến rồi.

Bá quan vội vàng chỉnh lại y phục cùng đai lưng, cung nghênh thánh giá.

Loan giá nhập điện, thái giám cung nữ theo hầu, vua Nhân Tông thân vận long bào, đầu đội kim quan, khuôn mặt tràn ngập vẻ vui mừng, rảo bước vào điện.

Bá quan quỳ bái, Bát vương và Địch nương nương cung nghênh, đi đầu hành lễ quân thần.

Xong lễ, Thánh thượng mời Bát vương và Địch nương nương ngồi ở chính vị, còn mình thì cúi người hạ bái, cung chúc đại thọ, đây chính là làm tròn hiếu đạo.

“Phụ vương, mẫu phi, hài nhi đến trễ, xin phụ vương, mẫu phi lượng thứ.”

“Không hề gì, không hề gì.”

“Canh giờ đã đến, chi bằng mau mau khai tiệc.”

“Cái này... Bàng thái sư còn chưa tới.”

“Haizzz... Mấy ngày trước Thái sư khóc lóc tố cáo với trẫm rằng Bao khanh hại chết An Lạc hầu Bàng Dục. Sau trẫm điều tra được, ở Trần Châu An Lạc hầu hành ác vô số, tội không thể tha, Bao khanh hoàn toàn không làm sai điều gì, liền quả mắng Thái sư vài câu. Có lẽ Thái sư trong lòng không vui, cho nên mới cố chấp không tới, không cần đợi nữa...”

“Nhưng...”

“Thái sư không tới cũng tốt, tránh cho hần nhìn thấy Bao khanh lại trợn mắt thối râu phì phì, làm cho phụ vương, mẫu phi mất hứng.”

“Hoàng thượng, Bao đại nhân cũng chưa tới...”

“A? Đây là vì sao?”

“Việc này...”

“Vậy... nếu Bao khanh chưa tới thì đợi một lát đi.”

Bá quan nghe vậy liền ồ một cái, Bao đại nhân này mặt mũi lớn thật, lại bắt Hoàng thượng đợi, thực là độc nhất vô nhị, trước không có ai, sau cũng chẳng kẻ nào được như vậy.

Nhưng Hoàng thượng đã lên tiếng, ai dám không đợi?

Có điều cứ chờ đợi suông thế này cũng không phải cách hay, cho nên Bát vương hạ lệnh: Dâng trà!

Bá quan chỉ đành cúi đầu im lặng uống trà.

Nam Thanh cung là nơi nào chứ, lá trà tuyển chọn tất nhiên phải là ngàn dặm mới chọn được một, là loại đặc biệt của đặc biệt, hương thơm nức mũi, để lại dư vị nồng nàn, có tác dụng giảm mỡ béo thanh lọc cơ thể, hiệu quả thuộc vào hàng nhất đẳng.

Có điều mấy chén trà uống xong, bụng dạ mọi người bắt đầu xướng khúc “vườn không nhà trống”, ục ục ọt ọt kêu vang.

Sau mấy tuần trà, Hoàng thượng chờ đợi cũng bắt đầu mất kiên nhẫn, nhìn chúng thần, thở dài nói: “Phụ vương, mẫu phi, không cần đợi nữa, trước hãy...”.

Vừa nói đến đây thì thấy một viên thái giám vội vàng chạy vào điện, quỳ tâu: Khởi bẩm Hoàng thượng, Bát vương gia, Dịch nương nương, Bao đại nhân đang cầu kiến ở cửa”.

Chúng nhân lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“Mau mời vào!”, Bát vương vội cao giọng nói.

“Mời Bao đại nhân...”

Âm thanh vừa phát ra thì thấy Bao đại nhân dẫn đầu đoàn người, bước vào chính điện, quỳ lại thi lễ.

“Bao Chứng dẫn đầu đoàn Khai Phong phủ, khấu kiến Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, Bát vương gia, Dịch nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

“Bao ái khanh hãy đứng dậy!”, Hoàng thượng cất tiếng.

“Bao đại nhân không cần đa lễ, mau mau đứng dậy!”, Bát vương nói.

Tới khi Bao đại nhân thẳng người đứng dậy, mọi người định thần nhìn kỹ, nhất thời kinh ngạc.

Bao đại nhân thân vận quan bào, sắc mặt nặng nề, nào có giống dáng vẻ đến để chúc thọ, phải nói là hết như đang vội về chịu tang mới đúng.

Lại nhìn mấy người phía sau lưng Bao đại nhân: Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ Triển Chiêu, vốn là người rất quen thuộc, nhưng hôm nay khuôn mặt tuấn tú ấy sao lại sa sầm như vậy?

Người bên cạnh Triển Chiêu, thân hình gầy yếu, mắt nhỏ dài, thân vận trang phục bổ khoáy...

Ô hay, Bao đại nhân này rốt cuộc có hiểu quy củ không vậy, tới Nam Thanh cung để chúc thọ hay để bắt đạo tặc đây, sao cả đến bổ khoái trong phủ cũng dẫn theo?

Chắc không phải Bao đại nhân công vụ bận rộn, vừa mới kết thúc vụ đại án nào đó, không cả kịp cho thuộc hạ lui đi liền vội vội vàng vàng đến chúc thọ, nhân tiện cho thuộc hạ mở rộng tầm mắt, đánh chén một bữa đầy chứ...

Chỉ là vì sao lại còn đem cả kiệu đến?

Bên cạnh kiệu còn có một thiếu niên mỹ miều?

Đây là đạo lý gì?

Chúng quan đều ngơ ngác nhìn nhau, ba người trên điện cũng thấy khó hiểu vạn phần.

“Bao đại nhân, ngài đây là...”, Bát vương do dự một lát mới mở miệng hỏi.

Bao đại nhân ôm quyền, nghiêm giọng đáp: “Khởi bẩm Thánh thượng, Bát vương thiên tuế, Bao Chứng tới là để dâng lễ vật chúc thọ Dịch nương nương”.

“Ồ, nếu đã như thế, vậy mời Bao đại nhân dâng lễ”, Bát vương nghe xong, nét mặt mới giãn ra, khẽ cười nói.

Bao đại nhân gật gù đầu, nói với Triển Chiêu phía sau: “Triển hộ vệ”.

“Vâng!”, Triển Chiêu ôm quyền, rút từ trong người ra một chiếc hộp nhỏ bằng gỗ, đặt vào tay viên thái giám thu lễ.

Bát vương nhận chiếc hộp gỗ, tỉ mỉ đánh giá, lại cùng Địch nương nương nhìn một cái, không khỏi cười khê: “Thực khiến Bao đại nhân tổn kém rồi, chẳng hay bên trong là vật gì?”.

“Vương gia hãy mở ra xem liền rõ.”

“Ngài đó...”, Bát vương cười cười lắc đầu, đưa tay mở chiếc hộp gỗ...

“Trời ơi!”, Địch nương nương biến sắc, đứng phắt dậy, lão đảo thiếu chút nữa thì ngã xuống đất.

Bát vương thiên tuế sắc mặt trắng bệch, hai tay run rẩy không ngừng, vật trong chiếc hộp không giữ được liền trượt ra ngoài, cạch cạch lăn đến bên chân Hoàng thượng.

“Phụ vương? Mẫu phi?”, Hoàng thượng hoảng hốt, vội vàng đứng dậy.

“Á!”, một tiếng hét kinh hãi vang lên trong đại điện, chính là thái giám thân cận bên Hoàng thượng, Trần Lâm. Trần công công đang ngã ngồi trên đất, thân hình run rẩy không ngừng, khuôn mặt ngập tràn vẻ kinh sợ nhìn chằm chằm vật bên chân Hoàng thượng.

“Trần Lâm?!”, Hoàng thượng nhíu mày, nhìn theo ánh mắt Trần Lâm, lúc này mới thấy, thì ra vật nằm cạnh chân mình là một viên kim hoàn.

Khom người nhắt lên, quan sát một lượt, đôi mày kiếm của Hoàng thượng bất giác chau lại, khó hiểu nói: “Đây không phải là kim hoàn của mẫu hậu ư? Vì sao lại ở đây?”.

“Hoàng thượng, xin hãy nhìn kỹ, đây không phải là kim hoàn của Thái hậu, ba chữ khắc trên kim hoàn này chính là... Ngọc Thần cung!”

Những lời này vừa thốt ra, trong đại điện nhất thời vang lên những tiếng xôn xao.

“Ngọc Thần cung?”, Hoàng thượng cầm kim hoàn trong tay nhìn kỹ, “Như thế thì sao?”.

“Bao đại nhân!”, Bát vương đứng phắt dậy, lớn tiếng quát, “Vật này ngài tìm được ở đâu?!”.

Bao đại nhân ngược nhìn Bát vương một cái, lại rũ mắt ôm quyền đáp: “Không phải là tìm được, mà chính là có người đem vật này giao cho Bao Chứng!”.

“Là... là người nào giao cho ngài?!”, Địch nương nương run giọng hỏi.

Bao đại nhân không đáp, chỉ khom người đi tới trước chiếc kiệu mộc mạc, giơ tay vén rèm kiệu lên, dỡ một lão phu nhân bước ra.

Lão phu này, một thân áo vải, dáng vẻ đoan trang, dung mạo hiền từ, chỉ là đôi mắt không có thần, chính là bị mù.

Phụ phụ Bát vương giương mắt nhìn, đột nhiên biến sắc, đồng thời run rẩy bước xuống bực, đi tới bên cạnh lão phụ, mỗi người một bên, chăm chú quan sát, tỉ mỉ đánh giá, một chút xú cũng không bỏ qua.

“Người, người người người là...”, Địch nương nương túm lấy tay lão phụ, mắt rưng rưng lệ.

Lão phụ chớp chớp đôi mắt mù lòa lấp lánh ánh nước, khẽ than một tiếng: “Hoàng tử, chẳng lẽ đã sớm quên muội tử rồi?”.

“Ông trời quả có mắt! Ông trời quả có mắt!”, Bát vương cũng nắm lấy cánh tay lão phụ, kêu lên một tiếng không đầu không cuối.

“Vương huynh...”, hai hàng lệ trong suốt lăn trên khuôn mặt già nua của lão phụ.

“Phụ vương?! Mẫu phi?! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!”, Hoàng thượng vội bước đến bên cạnh mấy người họ, nhìn ba người họ khóc rất thương tâm, khuôn mặt tràn ngập vẻ khó hiểu, trong lòng lo lắng, bất giác cao giọng hơn.

Nhưng ba người kia chỉ lo rơi lệ khóc lớn, không rảnh để bận tâm đến chuyện khác.

“Bao khanh?!”, Hoàng thượng lại quay sang quát hỏi Bao đại nhân.

Bao đại nhân nhìn ba người trước mắt, trên khuôn mặt đen lộ vẻ bi thương, thầm thở dài một tiếng, xoay người ôm quyền, khom lưng tâu với Hoàng thượng: “Khởi bẩm Thánh thượng, nếu hỏi nguyên do bên trong thì cần phải kể đến một vụ kỳ án!”.

“Là vụ kỳ án nào?!”

Bao đại nhân đột nhiên ngẩng đầu lên, khuôn mặt nghiêm lại, mắt sắc như điện.

“Li miêu hoán thái tử!”

Hồi chín

Nam Thanh cung thiên tử biết sự tình,
phủ Khai Phong lần đầu xử Quách Hòe.

“Hoang đường! Thực quá hoang đường! Cái gì mà li miêu tráo Thái tử, thực là nói bậy, hồ ngôn loạn ngữ!”

Trong khách sảnh hậu viện Nam Thanh cung, đương triều Thiên tử, Nhân Tông, giận tím mặt, vỗ bàn đứng dậy, chỉ vào Bao đại nhân đang quỳ phía dưới quát lớn:

“Bao Chứng, không ngờ ngươi đường đường là đại quan tam phẩm đương triều mà hôm nay lại ăn nói xằng bậy, miệng nói ra toàn những lời yêu tà mê hoặc kẻ khác, ngươi đáng chịu tội gì?!”

“Thánh thượng!”, Bao đại nhân mắt sáng quắc, khuôn mặt đen nghiêm nghị, quỳ thẳng người, ôm quyền nói, “Lời của vi thần, câu nào cũng là sự thật, tuyệt không có nửa điểm dối trá! Xin Thánh thượng minh giám!”.

“Hoang đường! Hoang đường! Hoang đường!”, Nhân Tông nộ khí xung thiên, tay áo long bào vung lên, gạt chén trà trên bàn xuống đất, quát lớn, “Người đâu, đem tên Bao Chứng miệng toàn những lời điên rồ này lôi ra ngoài cho trảm!”

“Hoàng thượng, khoan đã!”, phu phụ Bát vương vẫn cúi đầu đứng bên cạnh đột nhiên bật khóc quỳ xuống, phủ phục dưới đất.

“Phụ vương?! Mẫu phi?! Lẽ nào hai người cũng giống Bao Chứng, đều bị điên rồi sao?!” Nhân Tông quát lên.

Địch nương nương nước mắt giàn giụa, khóc không thành tiếng: “Lời của Bao đại nhân... không phải là giả...”

Bát vương quỳ trên đất, ngược lên nhìn Thánh thượng, hàng lệ già chảy mãi: “Hoàng thượng xác thực không phải do Địch nương nương thân sinh, thân mẫu của Hoàng thượng là người khác...”

“Người, hai người nói, nói cái gì?!” Thiên tử nhất thời kinh hoàng thất sắc, hai mắt trợn trừng, đôi môi trắng xanh, không ngừng run rẩy, hồi lâu sau mới thốt lên một câu, “Phụ vương, mẫu phi, hai người vừa nói cái gì?!”

Bát vương hai mắt đỏ ửng, buồn bã nói: “Những lời Bao đại nhân nói, chính là sự thực, thân mẫu của Hoàng thượng chính là Lý nương nương cung Ngọc Thần!”.

Thiên tử đương triều thân hình bỗng nhiên run lên, bịch một tiếng ngã ngồi xuống ghế, đôi mắt sáng ngập tràn ánh nước nhìn mấy người đang quỳ dưới sảnh, chậm chậm lắc đầu, lắc rồi lại lắc, miệng thốt lên với vẻ không thể tin được: “Các người nói bậy... nói bậy...”

“Vạn tuế, khi ấy đích thực Trần Lâm đã lên đem Vạn tuế vừa mới sinh ra xuất cung, sau đó lại trao cho Bát vương gia, sự việc vô cùng chân thực, không chút dối trá...”, Trần Lâm công công dập đầu trên đất, nước mắt chảy dài trước ngực, nghẹn ngào nói.

“Trẫm... trẫm...”, nước mắt trong suốt dâng lên trong mắt, Thiên tử vẫn lắc đầu như cũ, lẩm bẩm nói.

Mấy người quỳ trên đất thấy dáng vẻ Hoàng thượng như vậy, lòng đau như dao cắt.

Trên khuôn mặt đen của Bao đại nhân lộ vẻ đau xót, miệng mở ra mấy lần, lại không đành lòng cất tiếng, hồi lâu sau mới nhú mào, ngẩng đầu cao giọng nói: “Khởi bẩm Thánh thượng, án này có kim hoàn của Lý

nương nương làm vật chứng, Bát vương thiên tuế, Địch nương nương, Trần Lâm Trần công công làm nhân chứng, như vậy nhân chứng vật chứng đã đầy đủ... án này mong Thánh thượng phán xét!”.

“Phán xét... phán xét?!” , Thiên tử chậm chậm nhắm mắt, đôi mày liễu mấp máy, mở miệng nói, “Người muốn thẩm phán xét như thế nào...”.

Bao đại nhân rũ mắt, nhú chặt chân mày, thâm sâu nói: “Từ khi Thánh thượng đích thân chấp chính đến nay, vốn dùng nhân đức hiếu nghĩa để trị quốc, bởi thế bách tính Đại Tống đều coi nhân đức làm chuẩn mực, hiếu nghĩa làm thước đo, tuân thủ luật pháp ước thúc bản thân, hành động việc làm đều theo quy củ. Thần cả gan hỏi Thánh thượng, ngay cả bách tính bình dân còn như thế, Thánh thượng thân là đương triều Thiên tử, là vua một nước, lẽ nào lại muốn vứt bỏ nhân đức vào chỗ coi thường, ném đi hiếu nghĩa vào nơi hoang dã, cự tuyệt thân mẫu để người ở bên ngoài, chịu bao gió sương?! Ngược lại còn đem kẻ ác sát hại người thiện lương che chở dưới đôi cánh của mình, hưởng đủ áo đẹp cơm ngon?!”.

Tĩnh lặng hồi lâu, mới thấy long nhan thiên tử khẽ động, yết hầu trượt lên xuống, đôi mắt từ từ mở ra, đỏ rực như máu, im lặng quét qua những người quỳ phía dưới một vòng, chậm chậm mở miệng, âm thanh pha lẫn tiếng khàn khàn:

“Chuẩn bị giấy mực...”

Trần Lâm Trần công công đang quỳ trên đất nghe vậy, liền vội gạt nước mắt, tay chân luống cuống bò dậy, bưng bút nghiên giấy mực lên.

Nhân Tông cầm bút, bàn tay tái nhợt run rẩy không ngừng, cuối cùng phải dùng tay trái nắm chặt lấy cổ tay phải, mới có thể chậm chậm viết xuống chỉ dụ, đóng ngọc tỷ lên, rồi ngược mắt nói:

“Bao Chửng nghe chỉ... Nay trẫm hạ mật chỉ cho ngươi, án này giao cho Khai Phong phủ thẩm tra xử lý, phạm là kẻ có tội, trên có đương triều Thái hậu, dưới có vương tôn đại thần, bất luận thân phận, đều phải nghiêm trị theo luật pháp!”

“Bao Chửng lĩnh chỉ, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”, Bao đại nhân tiếp nhận thánh chỉ, dập đầu khấu tạ.

Nhân Tông nhàn nhạt nhìn Bao đại nhân, trong mắt chẳng có chút gợn sóng, chỉ hồ hững gật đầu, đứng dậy bước ra ngoài.

Cánh cửa vừa mở ra, ánh trăng vàng vạc trong vắt rơi vào sảnh hết như sương trắng dày đặc, tuyết lạnh trắng xóa, gió đêm thổi qua làm lay động long bào vàng rực, nổi bật đáng vẻ cô độc của bậc đế vương.

Tua vàng óng ánh phiêu phát bên tóc mai, hai hàng sợi vàng rực rỡ khảm vào trời đêm, bay bay khi mờ khi tỏ.

“Trần Lâm, ngươi hãy ở lại Nam Thanh cung, hiệp trợ Bao Chửng phá án.”

“Dạ...”

“Báo cho bá quan đang hầu ở chính điện không cần đợi nữa, tất cả đều trở về đi.”

“Dạ...”

“Khởi giá, hồi cung.”

“Hoàng thượng khởi giá, hồi cung...”

Bóng người trùng điệp, nhấp nhô, loan giá dần xa.

Trong sảnh mọi người đều im lặng nhìn ra ngoài cửa hồi lâu sau rồi mới tự mình đứng dậy.

Địch nương nương khóc nhiều đến mức hết như lệ nhân, cả người lão đảo, dưới chân mềm nhũn.

Bát vương vội đỡ lấy Địch nương nương, gọi người hộ tống nương nương về phòng.

Trần Lâm hai mắt đỏ hoe, vừa gạt lệ vừa nói: “Nô tài đã theo Vạn tuế nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên nhìn thấy đáng vẻ Vạn tuế như thế, thực khiến người ta thương tâm”.

“Thực làm khó cho Thánh thượng rồi...”, Bát vương lau đi dấu lệ nói, “Mẫu thân thân sinh bị người ta hại, mang kỳ oan sâu như biển, mà kẻ đầu sỏ gây ra lại là mẫu hậu dưỡng dục mình hai mươi mấy năm... Haizzz, tình cảm sao có thể chịu đựng được đả kích như vậy, sao có thể chịu đựng được đả kích như vậy...”.

Bao đại nhân thở dài một tiếng: “Chỉ là luật pháp, công lý từng từng, án này không thể không thẩm tra...”.

Ba người nhìn nhau một cái, cũng trầm mặc không nói.

Lát sau, Bao đại nhân mới lấy lại tinh thần, vội lên tiếng: “Bát vương gia, sự việc cấp bách, còn phải đem tiến triển vụ án nói cho Lý nương một tiếng mới đúng!”.

“Bao đại nhân nói phải, chúng ta mau đi cung nghênh Lý nương nương”, Bát vương nghiêm sắc mặt nói.

“Không cần, ai gia đã nghe được toàn bộ rồi...”

Lý hậu được Phạm Dung Hoa dìu, từ sảnh trong chậm chậm bước ra, đôi mắt mù đầy tơ máu, khuôn mặt ngập tràn dấu lệ.

Phía sau Phạm Dung Hoa là hai người Triển Chiêu, Kim Kiền, sắc mặt đều ảm đạm.

Bao đại nhân bước lên một bước: “Thái hậu đang nghỉ ở sảnh trong, sao lại...”.

“Chỉ là một bức tường mỏng, sao có thể ngăn được tiếng của các người. Huống hồ ai gia mất tụy mù nhưng tai lại thính, nghe được rất rõ ràng...”, Lý hậu được Phạm Dung Hoa đỡ ngồi xuống, buồn bã nói.

Ngưng một chút, Lý hậu ngẩng đầu, đôi mắt mù không có thần nhìn đăm đăm về hướng Bao đại nhân, “Bao khanh, phải chăng ai gia không nên giải oan? Nếu như ai gia không giải oan, không đến gặp khanh, thì sẽ không để Hoàng nhi phải khó xử như vậy, không nên...”.

“Thái hậu!”, Bao đại nhân bước lên, ôm quyền nói, “Lời ấy của Thái hậu sai rồi! Mẹ nhận con chính là chuyện thiên kinh địa nghĩa, là đạo lý hiển nhiên ở đời, có gì mà không nên? Huống hồ trong vụ án này, lại có cung nữ Khấu Châu, thái giám Dư Trung xả thân vì nghĩa, nếu án này không thẩm tra thì sao xứng với vong linh trung nghĩa trên trời của bọn họ? Còn hành vi việc làm của Quách Hòe, Lưu hậu, thực khiến người ta cảm phẫn, nếu không khiến họ đền tội, vậy thì sao xứng với luật pháp Đại Tống, sao xứng với thiên lý chói ngời đây?! Án này đã không còn là việc cá nhân Thái hậu nữa rồi, mà chính là việc của thiên hạ! Thánh thượng tất cũng hiểu rõ đạo lý như vậy, cho nên mới lệnh cho bản phủ nghiêm cẩn điều tra án này!”.

“Bao khanh...”, Lý hậu từ từ nhắm mắt, khẽ gật đầu nói, “Bao khanh nói rất phải, ai gia không nghĩ tới...”.

Bát vương nhìn hai người, đột nhiên thở dài một tiếng: “Bao đại nhân, hôm nay trong thọ yến ngài xuất ra hiểm chiêu, thực sự là quá mức mạo hiểm. Lẽ nào ngài không sợ bản vương không thừa nhận Thái hậu sao?”.

Bao đại nhân nghe vậy lại khẽ mỉm cười một tiếng, là ý cười đầu tiên lộ ra trong tối nay:

“Bao Chứng và Thiên tuế kết giao đã nhiều năm, đương nhiên biết Thiên tuế là người thế nào. Bát vương gia là người ôm trong tim lòng trung nghĩa, tâm hoài thiện lương, sao có thể không thừa nhận Thái hậu chứ?! Có điều nói tới kế hoạch tối nay, nếu không phải Bao Chứng cùng đường cũng sẽ không dùng chiêu này.”

“Ồ? Lời này giải thích thế nào?”, Bát vương nghe mà ngạc nhiên.

“Phải chăng mấy ngày nay Vương gia nhận được lời mời của Thái hậu, lưu lại trong cấm cung?”

“Xác thực có chuyện như vậy, nhưng Lưu hậu cũng chỉ muốn cùng bản vương thương nghị chuyện thọ yến...”, Bát vương tái mặt, “Ý Bao đại nhân là, Quách Hòe, Lưu hậu đã dự liệu được Bao đại nhân sẽ tới tìm bản vương làm chứng, cho nên mới cố ý giữ bản vương lại trong hậu cung, vây khốn bản vương?!”.

Bao đại nhân gật đầu: “E rằng chính là như vậy! Bao Chứng là ngoại thần, không được triệu kiến thì không thể tự ý nhập cung, Quách Hòe và Lưu hậu đã lợi dụng điểm này, sắp đặt tầng tầng lớp lớp trở ngại, ngăn cản Bao Chứng cùng Trần công công và Bát vương gặp mặt”, ngưng một chút, Bao đại nhân lại nói, “Cho nên Bao Chứng mới không thể không hành động mạo hiểm như vậy, nhân đại thọ của Dịch nương nương liền đem án này bắm rõ với Thánh thượng, tốc chiến tốc thắng, càng để lâu lại càng nguy hiểm”.

Bát vương thiên tuế nhìn Bao đại nhân một cái, khe thở dài: “Chắc hẳn Lưu hậu, Quách Hòe tuyệt không thể ngờ được rằng Bao đại nhân lại dùng kế sách được ăn cả ngã về không này. Bao đại nhân có dũng có mưu, bản vương bội phục”.

“Vương gia quá khen”, Bao đại nhân ôm quyền đáp, “Chỉ là, Lưu hậu, Quách Hòe đã có hành động, án này nhất định phải mau mau thẩm tra xử lý, tránh để đêm dài lắm mộng!”.

Bát vương gật gật đầu, ngẫm nghĩ một lát, lại hỏi: “Bao đại nhân chuẩn bị thẩm tra án này như thế nào?”.

Bao đại nhân nghiêm sắc mặt nói: “Đương nhiên là lập tức bắt Quách Hòe về quy án! Sáng sớm ngày mai sẽ thăng đường thẩm vấn!”.

Bát vương thần sắc chấn động: “Bao đại nhân định khi nào thì tróc nã Quách Hòe?”.

“Bây giờ!”

“Bây giờ?!”

Bao đại nhân chấp tay nói: “Bản phủ đã có mật chỉ trong tay, cho nên nhất định phải ra tay kiểm chế đối phương trước!”.

Bát vương nhíu mày: “Lời của Bao đại nhân nói rất phải!”.

“Chỉ là... Bao Chửng có một yêu cầu quá đáng.”

Bát vương nhất thời ngạc nhiên: “Bao đại nhân mời nói”.

“Đã mấy ngày nay, Quách Hòe phái rất nhiều sát thủ tới mục đích muốn giết Thái hậu diệt khẩu, trên dưới Khai Phong phủ đã sức cùng lực kiệt, e rằng sẽ có sơ hở. Vì sự an nguy của Thái hậu, đêm nay xin thỉnh Thái hậu hãy nghỉ tạm tại Nam Thanh cung. Thứ nhất Nam Thanh cung canh giữ nghiêm ngặt, có thể đề phòng thích khách; thứ hai Thái hậu và Vương gia cùng Dịch nương nương cũng có thể nhàn tản nói chuyện gia đình.”

Những lời này vừa thốt ra, bất kể người khác phản ứng thế nào, tâm tình ủ rũ của Kim Kiền liền lập tức như được tái sinh, thiếu điều nhảy cẫng lên hô to hai tiếng “muôn năm” để biểu thị sung sướng:

Như thế là Phạm Dung Hoa cũng phải ở lại Nam Thanh cung, Khai Phong phủ đương nhiên có thể thoát khỏi tiếng ngáy đoạt mệnh của “bà má Phạm già”, cũng thoát khỏi đám thích khách quấy rầy rồi, hơn nữa còn có thể vượt mông ngựa^[1] Thái hậu và Bát vương thiên tuế, hai nhân vật quan trọng bậc nhất, rõ thực là một hành động mà đạt được nhiều thứ, lợi ích vô cùng!

[1] Xin xem lại chú thích tập 1 trang 160

Chắc chắn, lão Bao, trong bầu không khí bi thương nhường ấy mà ngài vẫn không quên xót thương thuộc hạ...

Có lãnh đạo như vậy, còn cầu gì hơn?

“Nếu đã như vậy, bản vương nhất định sẽ dốc toàn lực bảo vệ sự an toàn của Thái hậu!”, Bát vương gia nghiêm sắc mặt, hướng Lý hậu nói.

“Làm phiền Bát vương rồi...”, Lý hậu nghe vậy, khe gật đầu đáp.

“Bát vương thiên tuế vất vả rồi!”, Bao đại nhân cũng ôm quyền nói.

Bao đại nhân gật đầu, ôm quyền cất tiếng: “Thái hậu, Bát vương gia, bản phủ đi trước, xin cáo lui!”.

“Bao đại nhân, mời.”

“Bao khanh, mọi sự hãy cẩn trọng!”

“Tạ Thái hậu, Bát vương gia!”, Bao đại nhân chấp tay thi lễ, hai mắt ngược lên liền quay người nói với Triển Chiêu, “Triển hộ vệ, lập tức theo bản phủ tiến cung, tróc nã Quách Hòe!”.

Triển Chiêu lập tức ôm kiếm bước lên, sang sảng đáp: “Thuộc hạ tuân lệnh!”.

Nói rồi, hai người liền xoay người bước ra.

Kim Kiền đảo đôi mắt nhỏ một vòng, cũng vội vàng hớn hử chạy theo.

Nhưng Bao đại nhân bỏ lại một câu, khiến Kim Kiền đứng hình tại chỗ.

“Kim bổ khoái, người hãy lưu lại Nam Thanh cung bảo vệ Thái hậu.”

Gì?

Kim Kiền trợn mắt.

Chỉ thấy Triển Chiêu cũng quay đầu, bình tĩnh nhìn Kim Kiền một cái, nghiêm mặt nói: “Kim bổ khoái, vạn sự hãy cẩn trọng!”

“... Thuộc hạ tuân lệnh...”

Nhìn bóng lưng vội vã xa dần của hai người họ, nhất thời Kim Kiền muốn khóc mà không có nước mắt:

Mình thà đi chặt cái cây hòe già kia cũng không muốn ở chỗ này thưởng thức “Bản giao hưởng ngáy” đâu...

Lão Bao ơi là lão Bao, ngài thực quá không phúc hậu rồi đấy...

Tiểu Miêu ơi là Tiểu Miêu, ngài thực quá không trọng nghĩa rồi đó...

Có điều, sự việc sau đó đã chứng minh, danh tiếng công chính của Bao đại nhân tuyệt đối không phải giả, Nam hiệp Triển Chiêu cũng tuyệt chẳng phải hư danh.

Đêm đó, nhà âm nhạc họ Phạm cùng phòng với Kim Kiền lại thực khác thường, ngoại trừ lẩm bẩm vài câu hỏi vớ vẩn thì yên tĩnh một cách thần kỳ...

“Tiểu Kim, thì ra Hoàng thượng cũng có chuyện không như ý...”

“Ừm... đương nhiên, Hoàng thượng cũng là người mà...”

“Tiểu Kim, Dung Hoa cảm thấy Hoàng thượng còn không được như bách tính bình thường, chỉ ít bách tính còn biết thân mẫu mình là ai, nhưng đương kim Thiên tử sống hai mươi mấy năm mới biết mình đã nhận sai mẫu thân, lại còn nhận kẻ thù của mẫu thân mình làm dưỡng mẫu...”

“Haizzz, chớ nên sinh vào nhà đế vương, thực đáng tiếc, một mỹ nam tuyệt phẩm như thế, thê thảm quá...”

“Dung Hoa nghĩ có thể cùng mẫu thân nương tựa vào nhau mười mấy năm qua quả là phúc phận...”

“Ừm ừm, phúc phận... phúc phận...”

“Có thể tương ngộ cùng Bao đại nhân, Triển đại nhân, Công Tôn tiên sinh, Hiệu úy đại ca... và cả Tiểu Kim đệ nữa, quả thực là may mắn ba đời...”

“... ”

“Tiểu Kim?”

“Khò...”

“Đệ ngủ rồi à?”

“Khò khò khò...”

“Tiểu Kim?!”

“Khò khò khò... khò khò...”

“Đệ còn nhỏ tuổi như vậy, ngủ sao lại còn ngáy nữa thế?”

...

Căn cứ vào tổng kết chuyên nghiệp sau khi sự việc xảy ra của Kim Kiền thì, đêm đó nhất định là áp lực tâm lý của đồng chí Phạm Dung Hoa đã tăng đến mức “kịch trần”, dẫn đến biên độ của giấc ngủ bị đứt gãy... nói tóm lại, chính là Phạm Dung Hoa bị mất ngủ...

Nhờ phúc của Phạm Dung Hoa, Kim Kiền được ngủ một giấc yên ổn hiếm có, cho tới tận sáng sớm hôm sau bị người ta vừa kéo vừa đẩy về đến Khai Phong phủ mới hoàn toàn tỉnh lại.

Công đường phủ Khai Phong, uy nghiêm túc mục, bức hoành phi thếp vàng “Minh kính cao huyền” được treo chính giữa, hai tấm biển đầu hồ “Hồi tự”, “Túc tĩnh” dựng đứng hai bên, Tứ đại hiệu úy đứng hầu hai bên sườn, Công Tôn tiên sinh ngồi sau thư án, còn Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ Triển Chiêu đứng bên đợi lệnh.

Dưới công đường, nha dịch bỏ khoái chia làm hai hàng đứng trang nghiêm, tinh thần sáng láng, sát uy bằng cây nào cây nấy lấp lánh ánh quang.

Chính là: Gương sáng bừng chính khí, uy nghi chiếu tâm hoài.

Bao đại nhân khuôn mặt đen sa sầm, ngồi chính giữa sau bàn xử án, nhìn quanh một vòng, hai mắt long lên, gờ kinh đường mộc định võ một cái.

Kim Kiền đứng bên cạnh cửa lớn cũng như chúng nha dịch thấy tình huống như vậy, tinh thần liền chấn động, vội vàng thẳng người lên.

Mắt thấy kinh đường mộc sắp võ xuống bàn thì bỗng nghe bên ngoài công đường có tiếng hô vang, “Bát vương gia tới...”.

Bao đại nhân sững sốt, vội đặt kinh đường mộc xuống, bước xuống bậc thềm trên công đường nói: “Theo bản phủ nghênh tiếp!”.

Chúng nhân trên công đường vội theo Bao đại nhân khom người quỳ xuống hô: “Bát vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”.

Bát vương gia đầu đội Tử kim quan, thân vận long bào gấm màu lam rảo bước đi tới, vừa thấy Bao đại nhân đang quỳ liền cúi xuống đỡ Bao đại nhân dậy, nói: “Bao đại nhân, không cần đa lễ! Đều đứng lên cả đi!”

Chúng nhân lúc này mới đứng lên.

Chợt nghe Bao đại nhân hỏi: “Bản phủ đã có lời chứng của Vương gia trong hồ sơ, Vương gia không cần phải hạ mình đến đây làm chứng...”

“Bao đại nhân...”, Bát vương thở dài, “Tuy là như thế, nhưng hôm nay bản vương lại thấy tim đập loạn, đứng ngồi không yên. Bao đại nhân, có thể để bản vương cùng nghe thẩm?”.

Bao đại nhân vội cúi đầu ôm quyền đáp: “Bao Chẳng không dám, Vương gia mời ngồi!”.

Lập tức có người khiêng một chiếc ghế thái sư đến đặt ở bên công đường, Bao đại nhân mời Bát vương thiên tuế an tọa, sau đó mới quay trở lại ngồi sau bàn xử án, gờ cao kinh đường mộc lên...

Chúng nha dịch lại lên tinh thần, thẳng lưng ưỡn ngực...

“Hoàng thượng giá đáo...”, bên ngoài lại truyền tiếp một tiếng hô.

Bao đại nhân cả kinh, vội đặt kinh đường mộc xuống đứng dậy, vòng qua bàn xử án nói: “Theo bản phủ cung nghênh thánh giá!”.

Chúng nhân lại lịch bạch quỳ xuống.

Chỉ thấy một bóng người màu vàng sáng rảo bước tiến vào, sau lưng là một hàng dài cung nữ thái giám, nghi trượng đi theo, rầm rập rầm rập, vô cùng oai phong, đó chính là loan giá của Thiên tử đương triều, Nhân Tông hoàng đế đích thân tới.

“Vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế...”

Lại một trận hô vang trời.

“Bao khanh bình thân, Bát vương thúc mau mau đứng dậy. Tất cả đều bình thân!”, Nhân Tông đỡ Bao đại nhân, Bát vương dậy, vội nói.

Bao đại nhân và Bát vương thiên tuế đứng dậy, nhìn Thiên tử, khuôn mặt mang theo vẻ nghi hoặc hỏi: “Thánh thượng, người đây là?”.

Nhân Tông khẽ thở dài nói: “Hôm nay trẫm ngồi một mình trong cung, cảm thấy tâm thần không yên, ăn ngủ bất an, trái lo phải nghĩ, liền quyết định đến Khai Phong phủ nghe thẩm, khanh thấy sao?”.

Bao đại nhân nghe vậy, vội khom người ôm quyền hô: “Vi thần không dám, cung thỉnh Hoàng thượng!”

Hoàng thượng gật đầu, bước tới bên sườn công đường, đã có thái giám khiêng một chiếc ghế bọc đệm mềm đặt xuống bên phải ghế thái sư của Bát vương gia, mời Thiên tử an tọa.

Đến khi Bát vương cũng ngồi xuống, Bao đại nhân lại hướng hai người họ ôm quyền thi lễ, sau đó mới trở lại bàn xử án, chỉnh đốn lại tinh thần, vươn tay cầm kinh đường mộc gơ cao lên...

“Thái hậu giá đáo...”, một tiếng hô to từ ngoài công đường truyền đến.

Chúng nhân nhất thời biến sắc.

Bao đại nhân nhíu mày, sắc mặt ngưng trọng, vội đứng dậy vòng bước xuống công đường quỳ, hô to: “Bao Chứng cung nghênh phượng giá!”

Bịch bịch, lại một cảnh quỳ xuống.

Mà chúng nha dịch, tính cả Kim Kiền trong đó, lúc này ngay cả sức lực để giật mình hoảng hốt cũng không có.

Cái đó gọi là lần đầu trống đánh sĩ khí tăng, lần hai trống vang sĩ khí giảm, lần ba trống kêu sĩ khí tận!

Chắc...

Chả lẽ cả nhà ông hoàng đế này đã bàn nhau tới phá rồi Khai Phong phủ?

Chốc cái lại tới một người, rồng rắn y như là kẹo hồ lô vậy, rốt cục thì đã hết chưa thế?

Giấy lát, liền thấy cung nữ váy áo rực rỡ nối gót nhau bước vào, thái giám ôm phất trần khom người tiếp nhau mà đi, đường vẫy hương thơm, nghi trưng, hộ vệ quan viên, khí phái còn xa hoa hơn loan giá của Thiên tử mấy phần. Hai cung nữ vận áo gấm tay cầm quạt làm từ lông vũ chim công bước vào, tách sang hai bên, một bóng người xuất hiện.

Người này, đầu đội kim quan cẩn trân châu ngọc bích, cài trâm ngọc màu đỏ phía trên có gắn một viên dạ minh châu, lấp la lấp lánh, ánh vàng chói lọi, một thân váy tím thêu bách điều châu phượng, tinh xảo mỹ lệ vô ngần, sống động như thật; mái tóc dài hết như sa tanh đen, dây đó điểm một vài sợi bạc, dung nhan như tạc, khóe mắt ẩn hiện nếp nhăn, mắt hạnh môi đào, thướt tha mềm mại, không khó để nhận ra người này thời trẻ nhất định là một mỹ nhân tuyệt sắc.

Chỉ là, giữa mi tâm thấp thoáng vẻ tàn nhẫn, đôi con ngươi đảo một vòng lại tỏ rõ ý uy hiếp.

“Nhi thần bái kiến mẫu hậu.”

“Bát vương Triệu Đức Phương bái kiến Thái hậu!”

“Vi thần Bao Chứng khấu kiến Thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

“Thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế...”

Tiếng hô vang rền nối tiếp nhau, rất náo nhiệt.

“Hoàng nhi không cần đa lễ, mau mau đứng lên.”

Lưu hậu bước lên nắm lấy cánh tay Thiên tử nâng dậy, lại quay đầu nói: “Tất cả đứng lên đi”.

“Tạ thái hậu!”, chúng nhân lại lục tục đứng dậy.

“Mẫu hậu, vì sao hôm nay lại đến Khai Phong phủ?”, Thiên tử dìu Lưu hậu ngồi xuống ghế mềm, rũ mắt hỏi.

“Chỉ là ai gia nghe nói hôm nay Bao khanh xét xử một vụ đại án, cho nên mới đặc biệt tới đây để mở rộng tầm mắt...”, Lưu hậu liếc Nhân Tông một cái, chậm rãi mở miệng đáp.

“Mẫu hậu nói đùa rồi...”, Thiên tử cúi đầu, “sao lại khiến mẫu hậu nhọc lòng tới đây nghe thẩm...”.

“Sao...”, Lưu hậu nhướn mày, “lẽ nào hoàng nhi đến được, ai gia lại không tới được?!”.

“Nhi thần không có ý đó...”

“Vậy thì là ý gì?”

“Nhi thần chỉ là...”

“Thánh thượng!”, Bao đại nhân bước lên, ôm quyền cung kính nói, “Thái hậu nếu đã có ý này, thì nghe thẩm cũng đâu có trở ngại gì?”.

“Bao khanh...”, Thiên tử quay sang, đôi mắt sáng trong vất ẩn hiện vẻ đau đớn, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đen của phủ doãn trước mặt.

Bao đại nhân bình tĩnh nhìn lại, hai mắt không dời.

Giấy lát, long mục chậm chậm khép lại, tới khi mở ra đã không còn nhuốm chút tình cảm nào.

“Nếu mẫu hậu muốn nghe thẩm, nhi thần tất nhiên tuân lệnh!”

Đôi mày liễu của Lưu hậu khẽ động: “Nếu đã như thế thì, Bao khanh, thẳng đường đi!”.

“Bao Chứng tuân chỉ!”, Bao đại nhân chấp tay, quay người trở lại sau bàn xử án, giơ kinh đường mộc lên vỗ mạnh xuống, “Thẳng đường!”.

Chúng nha dịch cuối cùng cũng thở phào một hơi, vội thẳng sống lưng, sang sảng cất tiếng:

“Uy vũ...”

“Truyền bị cáo, Quách Hòe!”

“Truyền Quách Hòe...”

Không lâu sau, bên ngoài công đường có tiếng xiềng chân xích tay va vào nhau leng xeng, một người mặc áo tù bị hai nha dịch áp giải đến.

Người này tay chân đều bị xiềng xích lại, lê bước chậm chạp, mái tóc hoa râm tán loạn, khuôn mặt bóng nhẫy phản chiếu ánh sáng, đôi con mắt gian tà ti hí hết như đường khâu, hai hàng lông mày chổi xể, bông mắt lác lư theo thân hình, một thân áo tù chật cứng, miễn cưỡng lắm mới có thể ôm được thân hình phì nhiêu của người này. Đây chính là Quách Hòe, Quách công công, người mà mấy ngày trước đã giằng co với Bao đại nhân ở cổng thành.

Người này vừa lên công đường, mấy nhân vật quan trọng cấp cao đều biến sắc.

Nhân Tông hoàng đế và Bát vương thiên tuế, bốn mắt trừng trừng nhìn Quách Hòe, sắc mặt đều sa sầm.

Lưu hậu cũng sa sầm mặt, nhưng đôi mắt hạnh lại liếc xéo phủ doãn phủ Khai Phong trên công đường, giữa mi tâm lộ ra sát khí, lạnh giọng nói: “Ai gia còn thấy kỳ quái vì sao sớm nay không thấy bóng dáng Quách tổng quản, thì ra là bị Bao đại nhân cầm tù trong phủ nha Khai Phong... Bao đại nhân, vì sao lại lạng lẽ bắt Tổng quản thái giám Tứ ti bát xứ của cấm cung đến phủ Khai Phong, có hay chăng nên giải thích với ai gia một lời?”.

Bao đại nhân chấp tay nói: “Khởi bẩm Thái hậu, Quách Hòe là bị cáo của một vụ kỳ oan, Bao Chứng chính là chiếu theo luật pháp tước nã Quách Hòe lên công đường”.

“Làm càn! Quách Hòe chính là người bên cạnh ai gia, người một phủ doãn tam phẩm con con mà dám nói bắt là bắt. Bao Chứng, trong mắt ngươi có còn ai gia, Thái hậu này không?!” , đôi mắt hạnh của Lưu hậu trợn ngược lên, lớn tiếng quát.

“Mẫu hậu, Bao khanh chỉ phụng theo ý chỉ của nhi thần để hành sự”, Thiên tử Nhân Tông ở bên tiếp lời đáp.

“Hoàng thượng?!” , đôi mày lá liễu của Lưu hậu xoắn lại, không vui nói, “Hoàng thượng chớ nên tin lời sàm ngôn của những kẻ nịnh thần tiểu nhân này. Quách Hòe vẫn đi theo bên người ai gia, trung thành như một, đâu có thể là bị cáo của kỳ án gì chứ”.

“Mẫu hậu...”, Thiên tử Nhân Tông nhìn lên, muốn nói lại không biết nói gì.

“Thái hậu, án này nhân chứng, vật chứng đã đủ, Quách Hòe khó mà thoát tội!” Bao đại nhân cao giọng nói.

Lưu hậu quay đầu, hai mắt hơi nheo lại, hừ một tiếng, quát: “Ăn nói càn xiên! Quách Hòe theo ai gia đã nhiều năm, ai gia tự biết hẳn là người thế nào, không thể có liên quan đến cái gì mà kỳ oan nào đó! Bao Chứng, chắc không phải người đã bị bọn tiểu nhân che mắt, nên mới xử oan cho Quách Hòe đó chứ?”.

Bao đại nhân nheo đôi mắt sắc lại, cao giọng nói: “Nếu đã như vậy, Bao Chứng lại càng muốn đem vụ án này thẩm tra cho minh bạch rõ ràng, nếu Quách công công thật sự bị hàm oan, Bao Chứng đương nhiên sẽ trả lại sự trong sạch cho Quách công công!”.

“Bao Chứng, người!”, Lưu hậu ghen lời, hung hăng lườm phủ doãn mặt đen trên công đường một lát, sau đó mới nghiêng răng nói, “Bao khanh nói rất phải! Có điều, nếu là kỳ oan, thì vì sao không có nguyên cáo, ngược lại còn thẩm vấn bị cáo trước, điều này sợ rằng không hợp tình hợp lý?”.

Bao đại nhân sắc mặt ngưng trọng, hai hàng lông mày nhíu lại.

Bát vương vội tiếp lời: “Thái hậu, không phải Bao đại nhân không thẩm vấn nguyên cáo, mà là nguyên cáo không tiện xuất hiện ở đây...”.

Lưu hậu khẽ nhượng đôi mắt hạnh, cười khẩy một tiếng: “Bao đại nhân luôn miệng nói coi trọng pháp lý, tôn sùng luật pháp, mà nay đến cả nguyên cáo cũng không có, vậy án này xử thế nào đây?”.

“Điều này...”, Bát vương thiên tuế tái mặt.

Thiên tử Nhân Tông khẽ nhắm mắt lại, thở dài nói: “Bao khanh, truyền nguyên cáo đi”.

“Bao Chứng tuân chỉ!”, Bao đại nhân ôm quyền, cao giọng: “Truyền nguyên cáo!”.

“Truyền nguyên cáo...”

Lát sau, liền thấy một thiếu niên dìu một lão phụ chậm rãi bước vào công đường.

Lão phụ này mặc áo vải thô, chậm chậm bước đi lại mang theo một thân quý khí, mi mục hiền từ, hai mắt không có thần nhìn đắm đắm về phía trước, chính là mù không chút ánh sáng, nhưng từ khi bước vào công đường lại vừa vặn chính xác nhìn về phía Thiên tử Nhân Tông đang ngồi.

Mà thiếu niên bên cạnh, thân hình thẳng tắp, dung mạo tú lệ, lại khiến người ta như thấy trước mắt bừng sáng.

Mọi người trên công đường nhìn thấy hai người này, sắc mặt đều biến đổi, mỗi người một vẻ.

Bát vương thiên tuế đổ người về phía trước, dường như muốn đứng dậy bái lạy, nhưng thân hình vừa động dậy, ngưng một chút rồi ngồi trở lại.

Thiên tử Nhân Tông thân hình thoáng run rẩy, đôi mắt trong vắt kia đắm đắm nhìn lão phụ, một tắc cũng không dời, mơ hồ lộ ra chút sắc đỏ.

Lưu hậu nheo đôi mắt hạnh lại, cũng nhìn chăm chăm lão phụ, đột nhiên, hai mắt mở lớn, nắm tay ghế chặt đến nỗi chiếc ghế gỗ kêu lạch cạch.

Quách Hòe quỳ dưới công đường, nhìn thấy rõ ràng nhất, đôi con mắt tí hí nhỏ như đường khâu bỗng nứt ra, cả thân hình đồ sộ núc ních bất giác rung rung giật giật, nhưng chỉ chưa đầy khoảnh khắc lại trở lại bình thường, chỉ là túi mắt có chút không khống chế được khe khẽ run rẩy.

“Người đâu, chuẩn bị ghế!”, Bao đại nhân cất tiếng.

Hai nha dịch khiêng một chiếc ghế thái sư tới, mời lão phụ ngồi xuống.

“Bao Chứng!”, Lưu hậu đột nhiên quát lên một tiếng, “Một thôn phụ quê mùa, bước vào công đường nhìn thấy ai gia, Hoàng thượng, Bát vương gia, lại không quỳ, người còn mời bà ta ngồi ghế cao, như thế còn ra thể thống gì?”.

Lại nhìn Lưu hậu lúc này, đã khôi phục thần sắc như bình thường, đôi mắt hạnh ẩn giấu sát khí, hoàn toàn là dáng vẻ kiêu ngạo đường bệ.

“Lẽ nào Thái hậu không nhận ra người này?”, Bao đại nhân hỏi ngược lại.

Chân mày Lưu hậu khẽ động: “Một thôn phụ quê mùa, ai gia làm sao có thể biết được?”.

Bao đại nhân nhướng mắt: “Thái hậu thực chóng quên, ngay cả cố nhân cũng không nhớ được. Người này chính là người trước đây sớm chiều gần gũi, tình như tỷ muội với Thái hậu, Lý nương nương của cung Ngọc Thần!”.

“Hoang đường, Lý nương nương đã sớm vùi thân trong biển lửa lãnh cung, đâu còn có thể xuất hiện ở đây?! Người này chắc chắn là giả mạo!”

“Thái hậu!”, Bao đại nhân đề tiếng nói, “Lý nương có kim hoàn do Tiên hoàng ngự ban làm chứng!”.

“Kim hoàn có thể làm giả!”

“Vậy mời Thái hậu kiểm tra!”

Bao đại nhân quay đầu, ôm quyền nói: “Xin Lý nương nương cho mượn kim hoàn để kiểm tra!”.

:

Lý hậu gạt đầu, lấy kim hoàn từ trong người ra.

Triển Chiêu bước lên, tiếp nhận kim hoàn, quay người đưa đến trước mặt Lưu hậu, xòe tay để Lưu hậu nhìn thấy.

Lưu hậu tựa như nhìn thấy quỷ, hai mắt tròn tròn, cả người bắt giác co lại, lùi ra sau.

Hay tay Triển Chiêu khẽ vặn kim hoàn, kim hoàn liền mở ra, lộ rõ Cửu khúc dạ châu, ánh quang bắn ra tứ phía, rực rỡ chói mắt.

Lưu hậu da mặt co rúm lại, thân hình đột nhiên đổ về phía trước, vươn tay muốn cầm lấy kim hoàn.

Nhưng bóng áo đỏ trước mắt lóe lên một cái liền không thấy đâu nữa, lại định thần nhìn kỹ, thì thấy Triển Chiêu đã quay trở lại đứng bên cạnh Lý hậu tự bao giờ, cung kính dâng trả kim hoàn.

Chợt nghe Bao đại nhân tiếp tục nói: “Hơn nữa Lý nương nương và Bát vương thiên tuế cùng Dịch nương nương cũng đã thừa nhận, đương nhiên đó là sự thật!”.

“Nói bậy!”, Lưu hậu đứng phắt dậy, hung tợn nhìn Bao đại nhân nói: “Bát vương gia trước đó vẫn làm khách trong cung của ai gia, đâu ra thời gian rảnh mà đi nhận người...”, nói đến đây, giọng Lưu hậu tắc lại, quay đầu nhìn Bát vương gia, khóe miệng nhếch lên, “Dịch nương nương...”.

Mắt hạnh chớp một cái, Lưu hậu lại ngồi vào ghế, quay đầu trừng mắt nhìn Bao đại nhân, lạnh giọng nói: “Nếu đã như thế, vì sao Bao đại nhân còn không mau lôi kẻ này ra ngoài chém?!”.

“Vì sao phải chém?”, Bao đại nhân trừng mắt nhìn lại.

Lưu hậu hơi nhướng mày, cười khẩy nói: “Năm đó Lý phi cung Ngọc Thần sinh hạ yêu nghiệt, gây họa cho hậu cung, bị giam vào lãnh cung, không xử tử ả đã là ân huệ lớn bằng trời của Tiên hoàng rồi. Nhưng ả chẳng những không biết cảm kích hoàng ân, ngược lại còn tự tiện trốn khỏi lãnh cung, đó chính là tội khi quân phạm thượng, lẽ nào còn không nên giết ư?”.

Bao đại nhân tròn trĩnh hai mắt sáng quắc như điện, bắn thẳng về phía Lưu hậu, trầm giọng quát: “Nếu chuyện năm đó là do có kẻ rắp tâm hại, Lý nương nương bị kẻ khác vu oan thì nên làm thế nào?”.

“Người nói cái gì?!”, Lưu hậu tròn mắt quát.

Bao đại nhân lại quay phắt đầu, giơ kinh đường mộc vỗ “chát” một tiếng, quát lớn: “Quách Hòe, người đã biết tội chưa?!”

Quách Hòe quỳ dưới công đường bỗng nhiên nghe thấy Bao đại nhân quát, bất giác cả thân hình đầy thịt run lên, lát sau mới ổn định lại, ngược mắt uể oải nhìn Bao đại nhân một cái, mí mắt giật giật nói: “Bao đại nhân, Quách Hòe một thân trong sạch, làm gì có tội?”

“Chát!”, kinh đường mộc vang lên.

Bao đại nhân ánh mắt sắc bén bắn thẳng vào Quách Hòe, nghiêm giọng quát:

“Quách Hòe, người mưu đồ phản nghịch, gian ngoan khó lường, dùng một con mèo đánh tráo long nhi do Lý nương nương cung Ngọc Thần mới sinh hạ, mưu hại Hoàng tử, tâu lời gièm pha mê hoặc Tiên hoàng, khiến cho Lý nương nương cung Ngọc Thần bị hàm oan hai mươi mấy năm trời, chịu nỗi khổ ly hương xa xứ. Sau đó người còn mưu hại cung nữ Khấu Châu, giết người diệt khẩu, những hành vi đó đi ngược lại luân thường đạo lý, mất hết nhân tính, dù có chết vạn lần cũng không đền hết tội, người còn dám nói bản thân trong sạch, còn dám nói mình vô tội sao?!”

“Toàn lời bậy bạ!”, Lưu hậu quát lên, “Bao Chứng, quả thực người đang nói càn, miệng toàn lời tà môn mê hoặc kẻ khác! Hoàng thượng, người còn chờ gì nữa mà không lôi cái tên nghịch thần này ra ngoài chém đầu thị chúng?!”

Thiên tử ngược mắt nhìn Lưu hậu một cái, hờ hững nói: “Mẫu hậu, hãy bình tĩnh chớ có nóng giận, nghe Bao khanh thẩm vấn kỹ lưỡng đã”.

“Hoàng thượng?!” Lưu hậu chấn kinh, trừng mắt nhìn Thiên tử Nhân Tông, khuôn mặt tràn ngập vẻ khó tin.

Còn Thiên tử thì bình thản nhìn về phía trước, vẻ mặt thản nhiên, không nói thêm gì nữa.

“Bao Chứng tuân chỉ!”, Bao đại nhân ôm quyền, lại đưa mắt lạnh lùng quát: “Quách Hòe, hành vi phạm tội như vậy, người còn gì để nói?!”

Chỉ thấy Quách Hòe ngược nhìn Bao đại nhân một cái, đôi mắt ti hí nhướng lên, cười khẩy một tiếng, “Bao đại nhân, ngài nói những điều đó, ta nghe mà chẳng hiểu nữa câu!”

Bao đại nhân trợn mắt nhìn Quách Hòe, cũng cười lạnh nói: “Người đâu, truyền Trần Lâm, Trần công công!”

“Truyền Trần công công...”

Không lâu sau, liền thấy Trần công công đi nhanh tới công đường, khom người bái lạy: “Trần Lâm khấu kiến Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, Thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế, Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

“Bình thân”, Nhân Tông mở miệng.

Trần Lâm đứng dậy, lại khom người thi lễ: “Trần Lâm bái kiến Bao đại nhân”.

“Trần công công không cần đa lễ”, Bao đại nhân chậm rãi nói, “Bản phủ mời Trần công công đến đây chính là muốn hỏi về một bản án cũ năm đó, mong Trần công công hãy căn cứ theo sự thực để nói”.

“Bao đại nhân mời hỏi.”

“Xin Trần công công hãy đem chuyện tai nghe mắt thấy trong đêm Lý nương nương cung Ngọc Thần sinh hạ li miêu thuật lại một lần nữa, một chữ cũng không được bỏ sót.”

“Được”, Trần Lâm ôm quyền, hít sâu một hơi, rồi chìm vào trong hồi ức, chậm rãi kể, “Đêm ấy, Trần Lâm hồi cung sau khi đi mua rau quả, nửa đường gặp cung nữ Khấu Châu của cung Kim Hoa...”

Trần Lâm nét mặt bi thương, vừa kể vừa khóc, kể đến đoạn thảm khóc liền khóc nức lên gấp cả người xuống...

Lại nhìn những người ngồi nghe bên hông công đường...

Mấy người của Khai Phong phủ đã sớm biết sự tình, lúc này cũng là nét mặt bi phẫn, còn nha dịch hai bên khuôn mặt đều mang vẻ bất nhẫn.

Bát vương thiên tuế khuôn mặt đầy những dấu lệ, Thiên tử Nhân Tông hai mắt nhắm chặt.

Lý hậu, đôi mắt mù không chớp không động, chỉ lặng lẽ rơi lệ.

Phạm Dung Hoa bên cạnh hai mắt cũng đỏ hoe.

Kim Kiền đứng bên cạnh cửa, cũng cảm thấy sống mũi cay cay.

Lưu hậu, Quách Hòe nét mặt lúc xanh lúc trắng, đặc biệt là khi Trần Lâm nhắc đến chuyện đưa Thái tử đến cung Nam Thanh, thì thân hình hai người đều chấn động.

Tới khi Trần Lâm vừa khóc vừa kể, nước nở ngắt quãng thuật lại xong thì thời gian cũng đã qua một tuần hương.

Cả công đường tĩnh lặng.

“Chát!”, kinh đường蓦然 đột nhiên vang lên.

“Quách Hòe, ngươi còn gì để nói?!", Bao đại nhân quát.

Thân hình núc ních đầy những thịt với mỡ của Quách Hòe dồn đống dưới công đường, hồi lâu cũng không có động tĩnh gì.

“Người đâu, đem lời chứng của Bát vương thiên tuế cho hần xem!”

Trương Long cầm lời chứng trên bàn lên, đặt trước mặt Quách Hòe.

Chỉ thấy đồng thịt mỡ dưới công đường co giật, đầu vươn về phía trước, rồi lại co rúm tại chỗ, im bất không chút tiếng động.

“Lời chứng đó, cầm cho ai gia xem...”, Lưu hậu, người này giờ vẫn không lên tiếng蓦然 ra lệnh.

Trương Long ngược nhìn Bao đại nhân, liền thấy Bao đại nhân khẽ nhíu mày, gật gật đầu.

Lưu hậu đưa tay nhận lời chứng, chăm chú xem, càng xem đôi mắt hạnh càng trở nên lạnh lẽo, sắc mặt càng trở nên trắng bệch, đến khi xem xong thì đôi môi đã tím tái, hai tay run rẩy không ngừng, ngay cả lời chứng trong tay cũng không cầm nổi, rơi xuống đất.

Đột nhiên, một tràng cười dài thê lương phát ra từ miệng Lưu hậu:

“Ha ha ha... ha ha.. Li miêu tráo Thái tử... Bát Tam thế tử... Thái tử... Hoàng thượng... Ha ha ha... người tính không bằng trời tính... ha ha...”

Mọi người đều kinh hãi, ngẩn ra nhìn Lưu hậu đang cười như điên như dại không ngừng.

“Mẫu hậu...”, Nhân Tông, hai mắt ảm đạm, cánh tay chậm chậm đưa lên, muốn nắm lấy cánh tay Lưu hậu, nhưng giờ lên được nửa đường lại từ từ hạ xuống, ánh mắt buồn bã, không nói thêm gì nữa.

Bát vương gia quay nhìn Lưu hậu, thở dài một tiếng, lắc đầu không nói.

Kim Kiền đứng một bên thấy khó hiểu, thầm nghĩ:

Bà Lưu hậu này uống nhầm thuốc hay là đã xảy ra chuyện gì? Vừa mới rồi còn mang dáng vẻ kiêu ngạo hống hách, sao chỉ nghe Trần Lâm nói đưa Thái tử đến cung Nam Thanh, rồi xem lời chứng của Bát vương thì lại biến thành bộ dạng như vậy, hết như là bị kích thích quá độ?

Lại thấy Bao đại nhân thu hồi lời chứng, nhìn Lưu hậu một cái, thở dài nói: “Trong cõi u minh, tất có công lý chính nghĩa bảo hộ, có đạo trời chính khí phù trợ!”

Hở?

Kim Kiền chớp chớp mắt, nhớ lại những lời cuồng dại của Lưu hậu khi này, lúc này mới hiểu ra, thầm kinh ngạc:

Ồi cha, mình đã quá quen thuộc với vụ án “Li miêu hoá thái tử”, cho nên cứ nghĩ bản thân biết rất tường tận về các đương sự cũng như sự việc có liên quan trong vụ án này.

Bây giờ nghĩ kỹ lại mới biết, cung nữ Khấu Châu kia đến chết cũng không tiết lộ nửa lời về tung tích của Thái tử, cho nên Quách Hòe và Lưu hậu từ đầu chí cuối đều không biết Thái tử đã được đưa đi đâu, tất nhiên cũng không biết Thái tử bị tráo bởi con mèo khi đó lại trở thành Tam thế tử của Bát vương gia, sau lại trở thành Thiên tử đương triều...

Chắc chắn, nháo loạn nửa ngày trời, hai boss phe phản diện mới biết mình đã dương dục kẻ địch lớn nhất thành người, lại còn đưa y lên ngôi Hoàng đế...

Haizzz... Quả thực là người tính không bằng trời tính, chẳng trách Lưu hậu chớp mắt một cái đã loạn thần kinh như vậy...

Chắc, cái vị Bát vương thiên tuế này cũng là nhân vật thâm tàng bất lộ!

Lão Bao cũng thật lợi hại, đòn phủ đầu này, đánh một cú đủ đau tê tái!

Chỉ thấy Bao đại nhân vỗ kinh đường mộc một tiếng, lại quát: “Quách Hòe, bây giờ ngươi còn gì để nói?!”.

“Ha ha ha...”, chợt nghe một tràng cười điên dại phát ra từ đồng thịt rúm ró dưới công đường, cười đến nổi mà đám thịt rung lắc dữ dội cơ hồ như chảy cả ra mỡ.

Mọi người đều trợn trừng mắt.

Lưu hậu nghe thấy tiếng cười của Quách Hòe thì dần dần ngưng cười, khôi phục lại vẻ bình thường, thản nhiên ngồi tựa vào lưng ghế, nhìn Bao đại nhân một cái, khóe mắt nhướng lên, cười khẩy không nói.

Quách Hòe vừa cười vừa thách người dậy, nhìn Bao đại nhân trên công đường, cười lớn biến thành cười khẩy, nói từng tiếng một: “Bao đại nhân, câu chuyện bịa này cũng hay lắm! Quả thực rất tức cười!”

Bao đại nhân trừng mắt, quát: “Quách Hòe, nay nhân chứng, vật chứng đã đủ, ngươi còn dám xảo ngôn chống chế!”.

Quách Hòe cười khẩy mấy tiếng: “Nhân chứng, nhân chứng nào?!”

“Trần Lâm Trần công công, Bát vương thiên tuế đều là nhân chứng!”

“Vậy Quách Hòe bạo gan hỏi Bao đại nhân, hai người họ có từng tận mắt nhìn thấy Quách Hòe dùng mèo tráo Thái tử không?!” , Quách Hòe nhướng mày hỏi.

Bao đại nhân nhất thời ghen lời.

Trần Lâm bước lên, hét: “Là Khấu Châu chính miệng nói, tận tai ta nghe thấy!”.

“Vậy thì sao nào?!” , Quách Hòe hừ lạnh một tiếng, “Trần công công chỉ nghe những lời nhảm nhí, sao có thể làm chứng? Nếu là Khấu Châu tận mắt nhìn thấy, vậy thì gọi Khấu Châu ra đây làm chứng!”.

“Ngươi!”, Trần Lâm nhất thời giận dữ, chỉ vào Quách Hòe, cả người run rẩy không ngừng quát: “Khấu Châu vì không chịu nổi ngươi dùng nghiêm hình tra khảo đã nhảy lầu tự vẫn, làm sao còn có thể ra làm chứng?”.

“Cái đó gọi là chết không đối chứng, như thế sao có thể định tội ta được?!” , Quách Hòe cười khẩy nói.

Trên công đường nhất thời lâm vào tĩnh lặng.

Chúng nhân đều bắn thẳng mục quang về phía Bao đại nhân.

Chỉ thấy Bao đại nhân cau chặt mày, sa sầm mặt không nói.

“Bao khanh, nếu đã không thể định tội Quách Hòe, vậy thì hãy để Quách Hòe theo ai gia hồi cung”, Lưu hậu ung dung buông ra một câu.

Lưu hậu bình thản nhìn thẳng vào Bao đại nhân, trong đôi mắt hạnh khép hờ bắn ra hàn quang rợn người, sát khí gai mắt.

Chúng nhân nhất thời buốt lạnh cả người.

Lẽ nào Lưu hậu định giết Quách Hòe diệt khẩu?

Bao đại nhân nhìn trả lại, mi mày dựng ngược, võ kinh đường mộc, nói: “Ấn này để sau tái thẩm, bãi đường!”.

“Khoan đã!”, Lưu hậu đứng phắt dậy, quát, “Nếu Bao khanh đã không cách nào định tội Quách Hòe được, thì phải phóng thích Quách Hòe!”.

“Thái hậu!”, Bao đại nhân ôm quyền, “Quách Hòe tuy chưa bị định tội, nhưng vẫn là nghi phạm, không thể phóng thích!”.

“Bao Chứng, đây chính là ý chỉ của ai gia, người dám không nghe?!”

“Xin thứ cho Bao Chứng không thể tuân lệnh!”

“Thái hậu!”, Bát vương thiên tuế đột nhiên tiến lên, ngăn trước mặt Lưu hậu nói, “Bao đại nhân hành sự theo pháp luật, mong Thái hậu khoan thứ!”.

Đôi mắt hạnh của Lưu hậu long lên sòng sọc: “Bát vương, chuyện của ai gia còn không đến phiên người quản!”.

Bát vương cũng trợn trừng hai mắt: “Lẽ nào còn muốn bản vương thỉnh tới Kim giản[2] Tiên hoàng ngự ban mới thôi?!”.

[2] Giản: Một loại binh khí cổ, dạng côn, dài khoảng bốn thước, có bốn cạnh không có mũi nhọn, lợi cho việc chiến đấu trên bộ.

“Người!!!”, Lưu hậu bước lên một bước, neho mắt nhìn Bát vương hồi lâu, rồi đột nhiên cong môi lên, cười khẩy: “Ai gia muốn xem xem các người còn có thể làm gì?”.

Dứt lời, lại liếc xéo Bao đại nhân một cái, phất ống tay áo: “Khởi giá, hồi cung!”.

“Thái hậu khởi giá, hồi cung...”

“Thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!”, chúng nhân quỳ tiến.

Bóng người chớp động, đoàn tùy tùng của Thái hậu rời khỏi công đường.

“Bát vương, theo trẫm hồi cung ngồi một lát...”, Hoàng đế Nhân Tông cũng đứng dậy, chậm rãi nói.

“Thần tuân chỉ”, Bát vương vội ôm quyền thi lễ.

“Hoàng thượng khởi giá, hồi cung...”

“Bát vương khởi giá...”

“Cung tiễn thánh giá, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Đôi đồng tử trong mắt Thiên tử lạc thần, Nhân Tông chậm rãi bước, tới khi đi tới bên cạnh Lý hậu thì khẽ khựng lại một chút, rồi dứt khoát nhấc gót, bước ra khỏi công đường.

Tới khi loan giá rời khỏi, chúng nhân Khai Phong phủ mới từng người một đứng thẳng dậy.

Chợt nghe Bao đại nhân trầm giọng ra lệnh: “Vương Triều, Mã Hán, áp giải Quách Hòe vào đại lao, canh giữ cẩn mật! Trương Long, Triệu Hổ, hộ tống Lý nương nương về sương phòng, bảo vệ nghiêm cẩn!”.

“Thuộc hạ tuân lệnh!”

“Thuộc hạ tuân lệnh!”

“Công Tôn tiên sinh, Triển hộ vệ, Kim bổ khoái, theo bản phủ trở lại khách sảnh.”

“Dạ!”

“... Dạ.”

Khách sảnh, lại là khách sảnh!

Chỗ này phòng thủ quá kém, lại xung khắc với bát tự[3] của mình, thực sự không thích hợp để ở lâu.

[3] Bát tự: Còn có tên gọi khác là tứ trụ, là tám chữ thiên can địa chi tra trong lịch pháp, căn cứ vào giờ, ngày, tháng, năm sinh theo âm lịch để tính ra, là một dạng bói toán dựa vào tám chữ này để đoán mệnh cách.

Tuy nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng Kim Kiền vẫn an phận canh giữ tại nơi này, muốn trốn cũng chẳng trốn được.

“Công Tôn tiên sinh, chẳng biết tiên sinh có diệu kế gì không?”, Bao đại nhân ngồi giữa khách sảnh, sắc mặt u ám.

Công Tôn tiên sinh vuốt râu trầm ngâm, hồi lâu sau mới chậm rãi cất tiếng: “Kế sách duy nhất, chính là phải mời Khấu Châu ra làm chứng, khi đó mới có thể định tội Quách Hòe được!”.

Mọi người nghe xong đều cả kinh.

Triển Chiêu kinh ngạc nói: “Khấu Châu đã chết hơn hai mươi năm, sao có thể ra làm chứng?”.

Công Tôn tiên sinh nghe vậy khẽ mỉm cười: “Triển hộ vệ còn nhớ ô bồn án không?”.

“Ô bồn án?”, Triển Chiêu thoáng nhớ lại, cũng không biết nghĩ ra cái gì, khuôn mặt tuấn tú hơi biến đổi, rũ mắt đáp, “Triển mỗ đương nhiên nhớ rồi!”.

Kim Kiền nghe mà toàn thân run rẩy, một dự cảm không lành dâng lên trong lòng.

“Ý của Công Tôn tiên sinh là...”, hai mắt Bao đại nhân chậm chậm chuyển động, cuối cùng ghim thẳng vào người Kim Kiền.

Công Tôn tiên sinh bình thản nhìn Kim Kiền, vuốt râu cười nói: “Kim bồ khoái có thiên phú dị bẩm, có thể giao tiếp với hồn phách, liệu có thể giúp đại nhân một tay, phá án này không?”.

Ồ hả? Chẳng lẽ cái lão Công Tôn Trúc Tử này tính bảo mình gọi ma tới?

My God!

Mình chỉ là một người hiện đại tới từ tương lai, không phải người trời giáng phàm, cái chuyện gọi ma bắt quỷ này, mình làm sao điều khiển được!

“Công Tôn tiên sinh!”, Kim Kiền vội bước lên, ôm quyền cao giọng nói, “Thuộc hạ vô đức vô năng, làm sao có thể đảm đương nhiệm vụ trọng đại này, xin tiên sinh hãy tìm người hiền khác, chớ để lỡ đại sự!”.

Công Tôn tiên sinh lại lắc đầu nói: “Kim bồ khoái nói sai rồi, việc này không phải là Kim bồ khoái thì không có ai có thể đảm đương được!”.

“Công Tôn tiên sinh...”, Kim Kiền ngẩng đầu lên, da mặt không không chế được mà co rúm lại.

Cái cây gậy trúc này, chả lẽ có thù với mình à?

“Công Tôn tiên sinh, thuyết quỷ thần này...”, Bao đại nhân cũng có chút do dự, ngập ngừng nói.

“Đại nhân không cần lo lắng, nếu có Kim bồ khoái tương trợ, lại thêm kế của học trò, nhất định sẽ thành đại sự!”, Công Tôn tiên sinh đột nhiên ôm quyền, nghiêm sắc mặt nói.

“Ồ?”, Bao đại nhân và Triển Chiêu hai mắt cùng sáng lên, “Xin lắng nghe cho tỏ tường!”.

...

Nửa tuần hương sau.

“Công Tôn tiên sinh, quả nhiên là diệu kế!”, Bao đại nhân đề giọng khen.

“Công Tôn tiên sinh túc trí đa mưu, Triển mỗ bội phục”, Triển Chiêu cũng mang vẻ mặt khâm phục nói.

“Hai vị quá khen!”, Công Tôn tiên sinh ôm quyền đáp, ngưng một chút, lại quay đầu nhìn Kim Kiền nghiêm giọng nói, “Chỉ là kẻ này nhất định phải có Kim bồ khoái tương trợ, Kim bồ khoái có nguyện ý không?”.

Mục quang của mọi người bắn về phía Kim Kiền.

Kim Kiền thâm thở dài một tiếng, ôm quyền đáp: “Thuộc hạ nhất định sẽ dốc toàn lực!”.

Chắc, lời của Công Tôn Trúc Tử, ai dám không theo?

“... Thuộc hạ xin cáo lui trước.”

“Làm phiền Kim bồ khoái!”

Kim Kiền ôm quyền khom người thi lễ rồi bước ra, gục đầu, lão đảo bước về phía Tam ban viện, tới khi về đến phòng mình vẫn chưa hoàn hồn lại.

Còn Trịnh Tiểu Liễu vừa thấy Kim Kiền trở về liền vui mừng không thôi, vội bước tới chào hỏi:

“Kim Kiền, cậu trở về rồi... Ở kia? Cậu sao thế, sao sắc mặt xấu thế kia? Chẳng lẽ có người ức hiếp cậu? Cậu hãy nói cho tôi biết, tôi sẽ đi trút giận cho cậu!”

Trút giận? Tìm ai trút giận đây? Công Tôn Trúc Tử ư?

Thôi đi thôi đi, mình còn muốn sống thêm vài năm!

Kim Kiền chậm chậm ngẩng đầu lên, yếu ớt nói: “Tiểu Liễu, nhờ anh giúp tôi một chuyện...”.

“Không thành vấn đề!”, Trịnh Tiểu Liễu vỗ ngực một cái, “Trợ giúp huynh đệ không màng mạng sống, quyết chẳng chối từ!”.

“Giúp tôi mua hai cây nến trắng...”

“Được... Hả? Nến trắng?”

“Lại mua thêm hai xấp giấy vàng, một cái lư hương, cả hương nữa...”

“Kim Kiền, lẽ nào, nhà cậu có người thân qua đời ư...”

“Mua thêm một thanh kiếm bằng gỗ đào...”

“Hả?”

“Một cái thủ lợn”

“Hở?”

“Một bộ quần áo đạo sĩ...”

“Kim, Kim Kiền, rốt cuộc cậu muốn làm gì?”

“Giả thần giả quỷ...”

“Hở?”

Chỉ thấy Kim Kiền ngẩng phắt đầu lên, nét mặt nghiêm nghị hùng hồn: “Tôi muốn chiêu hồn!”.

Dưới ánh mặt trời chói chang của buổi trưa, da mặt Kim Kiền một bên rúm rỏ, một bên giật giật, hiện ra vô cùng rõ ràng.

Hồi mười

Lần hai xử Quách Hòe, vờ ma làm chứng,

Vinh quang thắng Hiệu úy, tiền đồ rộng mở.

Nhắc tới đại lao Khai Phong phủ là người ta nghĩ ngay đến danh tiếng lẫy lừng như sấm động bên tai trong cả hai giới hắc đạo và bạch đạo, chẳng ai là không biết, chẳng ai là không rõ.

Đầu tiên, đại lao này canh giữ nghiêm ngặt, kín kẽ đến mức một ngọn gió cũng không thổi qua được, phàm là những kẻ cướp ngục tên nào tên nấy đều chọn đường vòng mà đi, tránh còn không kịp nữa là.

Thứ đến, phạm nhân bị giam giữ trong lao lại càng không giống với những nơi khác, dưới thì có trộm đạo ăn cắp vặt, trên thì có vương công đại thần, cao thấp sang hèn đều đủ cả, tuyệt không vàng thau lẫn lộn.

Có điều, chuyện khiến cho bách tính thành Biện Lương bàn tán say sưa nhất lại chính là ngục tốt trong đại lao của Khai Phong phủ.

Nhắc tới những ngục tốt này, cũng thực có chút đáng thương, mỗi ngày từ sáng đến tối đều ở trong nhà lao chẳng được nhìn thấy ánh mặt trời. Bao đại nhân quân rất nghiêm, Công Tôn tiên sinh lại càng cẩn cơ chặt chẽ, so với những đại lao của các phủ nha khác thì thực sự chẳng xơ múi được chút “màu mỡ” nào; từ sau khi Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ Triển đại nhân tới nhậm chức, tần suất cướp ngục giảm mạnh, lại càng không có cơ hội để hoạt động gân cốt, thật đúng là chẳng có niềm vui và hứng thú gì cả, các ngục tốt chỉ đành thăm dò nghe ngóng chuyện bên lề của các nhân vật bị nhốt trong lao, bàn tán những tin tức vỉa hè mà thôi.

Ai mà ngờ được chỉ dựa vào mấy câu chuyện vỉa hè hành lang đó mà họ lại vang danh thiên hạ.

Nói đến ngục tốt của Khai Phong phủ thì người nào người nấy đều là những nhân vật phi phàm, phàm là những nội tình bí mật trong các vụ án lớn không gì là không biết, những chuyện bên lề trong các vụ án nhỏ không gì là không thông, hơn nữa ai cũng có tài ăn nói, miệng lưỡi trơn tru sắc bén. Dem ra so sánh, nếu không tính Kim bồ khoái cao thủ mặc cả đệ nhất thành Biện Lương, thì những ngục tốt này đều xếp hàng đầu cả, chỉ cần tùy tiện kéo một người ra ngoài, đến quán trà ngồi uống nước, tùy ý kể một, hai đoạn truyện là có thể hấp dẫn được rất đông chúng bách tính vây xung quanh, dần dà, cũng có người dựa vào đó mà kiếm được bữa cơm chén nước.

Cho nên, mặc kệ là nhân vật lớn nào tới đại lao của Khai Phong phủ, những ngục tốt này đều cao hứng hơn bất cứ ai. Họ sung sướng đi thăm dò các tin tức hành lang, chuyện vỉa hè, sau đó thì ra bên ngoài tám chuyện, gần như chắc chắn là lại được bao ăn bao uống.

Tỉ như lần này, hôm nay trong đại lao có một vị tổng quản nội cung mới tới, nghe nói là tâm phúc của Thái hậu đương triều, mấy ngục tốt trong đại lao Khai Phong phủ liền vui như Tết, hưng phấn mãi không thôi. Mọi người liền hợp nhau lại bày kể, rồi sau đó chia nhóm ra hành sự, đi khắp nơi thăm dò tin tức, đến bữa tối thì quay về báo cáo, tổng hợp lại.

Vừa qua giờ thấp đèn, trong đại lao Khai Phong phủ, mấy ngục tốt ngồi quây quần lại nghỉ ngơi ở cửa phòng giam, chụm đầu lại nhỏ to bàn tán.

“Này này, huynh đệ, huynh nghe được tin tức gì rồi?”

“Lạ lắm, Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh ở trong khách sảnh suốt, cũng không biết đang bàn bạc cái gì, nghe nói ngay cả bữa tối cũng không ăn.”

“Triển đại nhân và mấy vị Hiệu úy đại nhân thần sắc thấy căng thẳng lắm, các bồ khoái trong phủ cũng khẩn trương vô cùng, xem ra đêm nay có chuyện lớn rồi.”

“Không sai, tôi cũng nghe nói, đêm nay Bao đại nhân định thẩm vấn Quách Hòe...”

“Mấy vị sai dịch, có thể nói cho ta nghe một chút không?”, đám người vừa nói tới đây, bỗng nghe thấy tiếng nói truyền ra từ một gian nhà lao.

Hả?

Mấy ngục tốt đồng thời quay đầu lại, nhìn chằm chằm về phía phạm nhân trong phòng giam.

Chỉ thấy người này, thân hình béo múp, mặt mày bóng nhẫy, đôi mắt ti hí nhỏ như đường khâu, treo phía dưới là hai bông mắt chảy xệ, tuy một thân áo tù nhưng vẻ mặt vẫn rất nhớn nhợ tự đắc, chính là đại thái giám Quách Hòe vừa mới bị đưa vào tối qua.

Nhất thời mấy ngục tốt sa sầm mặt, nói: “Biến đi biến đi, hóng hớt cái gì, cứ ngoan ngoãn mà ở đó đi!”.

Quách Hòe đi tới trước cửa phòng giam, nhướn mày nói: “Nếu điều mấy vị nói là về vụ án của ta, tại sao ta không thể nghe chứ?”.

Một ngục tốt cau mày, quát: “Chính là vì nói về vụ án của người, nên người mới không được phép nghe!”.

Quách Hòe hơi sa sầm mặt: “Ta là người bên cạnh Thái hậu, người dám nói với ta như vậy hả?!”.

“Ôi trời! Người bên cạnh Thái hậu à...”, mấy ngục tốt đi đến trước mặt Quách Hòe, đánh giá hần một phen, không khỏi cười rộ lên, “Vậy thì sao nào? Mặc kệ người là người bên cạnh ai, đã vào đại lao của chúng ta thì chỉ là một tên tù! Đừng nói người là thái giám, trước kia có vị phò mã tên gọi Trần Thế Mỹ, kiêu ngạo hống hách hơn người nhiều mà huynh đệ chúng ta còn không thêm dề vào mắt!”.

Một bên bông mắt của Quách Hòe nẩy lên, y híp đôi mắt nhỏ như đường khâu lại, đưa tay rút cây trâm cài trên búi tóc ra, nói: “Vậy có cái này, mấy vị có bằng lòng nói cho ta nghe được không?”.

Mấy ngục tốt vừa nhìn thấy cây trâm này, hai mắt sáng rực lên.

Cây trâm đó chính là trâm ngọc thượng đẳng được chạm khắc rất tinh xảo.

Một chú ngục tốt giật lấy cây trâm ngọc, cầm trong tay chăm chú xem xét cả một lúc lâu, khi ngẩng đầu lên đã là vẻ mặt tươi cười: “Không biết Quách công công muốn hỏi cái gì?”.

“Chính là hỏi chuyện Bao đại nhân đêm nay muốn thẩm vấn ta, mấy vị có biết không?”

“Vậy thì công công hỏi đúng người rồi. Các huynh đệ chúng tôi thạo tin nổi danh trong Khai Phong phủ này, dù là chuyện gì cũng không thể giấu được lỗ tai của chúng tôi”, ngục tốt bên cạnh cười nói.

Quách Hòe khề nhướn mày nói: “Vậy hôm nay Bao Chứng vừa mới thăng đường thẩm vấn ta xong, vì sao còn muốn thẩm vấn buổi đêm?”.

“Ô! Có thật là ngài không biết hay giả vờ không biết đấy?”, một ngục tốt khuôn mặt tràn ngập vẻ kinh ngạc kêu lên, “Bao đại nhân thẩm án trong đêm chính là xử ma đó!”.

“Xử ma?”, Quách Hòe nhú mày, “Lời này giải thích thế nào?”.

Mấy ngục tốt trợn trừng nhìn Quách Hòe, dị khẩu đồng thanh nói: “Bao đại nhân nổi danh ‘Ngày xử dương, đêm thẩm âm’, cả cái thành Đông Kinh Biện Lương này ai mà lại không biết!”.

“Ngày xử dương, đêm thẩm âm?”, chân mày Quách Hòe lại càng nhíu chặt.

“Chính là ban ngày xử các vụ án trên dương gian, còn ban đêm thì thẩm vấn các án oan của âm giới!”, một ngục tốt giải thích.

“Ban đêm thẩm vấn âm giới?”, đôi mắt ti hí nhìn lướt qua các ngục tốt một lượt, Quách Hòe cười khẩy một tiếng: “Hoang đường! Thực đúng là hoang đường!”.

“Ôi trời, công công, đây hoàn toàn là sự thật!”, mấy ngục tốt kêu lên.

“Vậy Bao Chứng làm quan nhiều năm như vậy, sao trước giờ ta chưa từng nghe nói đến hần có bản lĩnh này?”, Quách Hòe nhướn mày cười khẩy nói.

“Ôi chao, công công ngài không biết rồi!”, một ngục tốt bước lên, hạ giọng nói, “Bao đại nhân không có năng lực này, nhưng thuộc hạ của Bao đại nhân lại có!”.

“Ồ?”, Quách Hòe tựa như cũng hứng thú, đôi lông mày chỗi xể nhếch lên, “Là Công Tôn Sách, hay là Triển Chiêu?”

Tất cả ngục tốt đều đồng thời lắc đầu: “Công Tôn tiên sinh và Triển đại nhân tuy bản lĩnh rất lớn, nhưng lại không có bản sự này”.

“Thế thì là vị nào tài năng vậy?”

Mấy ngục tốt đều nhìn ngó bốn xung quanh, lại đưa mắt nhìn nhau, mới đẩy một người tiến lên, hạ giọng nói:

“Trong Khai Phong phủ chúng tôi có một bồ khoai, họ Kim tên Kiên, đừng thấy hắn ta vừa gầy vừa nhỏ mà coi thường, hắn là một kỳ nhân đấy, được thiên phú dị bẩm, có khả năng chiêu hồn thông linh với quỷ thần. Từ khi hắn ta đến phủ Khai Phong này, Bao đại nhân liền có thể xử âm phán quỷ!”

Quách Hòe nhếch đôi mắt ti hí, cười phì một tiếng.

Viên ngục tốt đó lại tiếp: “Công công ngài đã từng nghe tới vụ án ô bồn chưa?”

“Ô bồn án?”, Quách Hòe nheo mắt, ngẫm nghĩ một lát, nói: “Có nghe qua, chỉ là lời đồn nơi xó chợ, nói cái gì mà Bao Chứng giải oan cho một hồn bị phong bế trong ô bồn. Theo như ta thấy thì hoàn toàn là những lời nói vô căn cứ!”

“Công công, chuyện đó trăm ngàn lần đều là sự thật!”, mấy ngục tốt lại cùng hạ giọng nói.

Một ngục tốt trong đám khuôn mặt trần ngáp vẻ kinh sợ thốt lên: “Nha dịch trên dưới Khai Phong phủ đều tận mắt nhìn thấy, chính Kim Kiên đã chiêu gọi oan hồn trong chiếc ô bồn đó xuất ra, nhập vào người hắn, lên công đường làm chứng. Thậm chí ngay cả chuyện lúc oan hồn đó sắp chết cũng đều nói rõ ràng đầu ra đây, dọa cho đôi huynh đệ sát nhân kia sợ đến vỡ mật, liền vội vàng dập đầu nhận tội!”

“Còn có, đến cả vợ con của Lưu Thế Xương, oan hồn trong ô bồn kia cũng thừa nhận đó chính là chồng, là cha mình!”, một ngục tốt khác tiếp lời.

Quách Hòe nghe xong, đôi mắt ti hí khẽ mở, bông mắt hơi run lên, nói: “Thật có chuyện này sao?”

“Trăm ngàn lần đều là sự thật!”, mấy ngục tốt cùng sắt son thề thốt.

Một ngục tốt lại nhìn xung quanh, bước lên nói: “Công công, Bao đại nhân đã căn dặn từ trước, nội tình vụ án này nhất định không được lộ ra, nay mấy huynh đệ chúng tôi cũng vì nể mặt ngài nên mới nói cho ngài biết sự thật. Ngày sau nếu công công có thể ra khỏi đây, ngàn vạn lần đừng lộ ra là nghe mấy huynh đệ chúng tôi nói đấy, chuyện này có quan hệ đến bát cơm của mấy người chúng tôi đó!”

Quách Hòe quét đôi mắt ti hí qua vẻ mặt khiếp sợ của mấy người họ, bông mắt giật lên giật xuống, khoát khoát tay.

Mấy ngục tốt thấy thế, lúc này sắc mặt mới hòa hoãn lại, ôm quyền cảm tạ, nhìn bốn xung quanh rồi nhanh chóng rời đi.

Chung quanh phòng giam nhất thời tĩnh lặng như chết.

Quách Hòe đứng một mình trong phòng giam, khuôn mặt bóng nhẫy nặng nề, miệng lẩm bẩm: “Ngày xử dương, đêm thẩm âm... chiêu hồn... Hừ, hoang đường...”

Đột nhiên, có tiếng động khác thường vang lên ngay bên chân, thân hình phì nhiêu của Quách Hòe run lên, thoáng cái liền lùi lại mấy bước, đôi mắt ti hí banh lớn, mồ hôi lạnh túa ra đầy trán.

Đến khi định thần nhìn kỹ, hóa ra là một con chuột chạy qua chân.

Quách Hòe nheo nheo mắt, khóe miệng giật giật. Một cước đá bay con chuột, đi đến trước cửa phòng giam, ngồi tựa vào cửa, nhắm mắt dưỡng thần.

Nhưng nhìn kỹ lại thì không khó để nhận ra, ngón tay múp míp của Quách Hòe cứ run rẩy không ngừng.

Mà bên ngoài cửa đại lao, một người vận áo dài nho nhã, đôi mắt phượng mang ý cười, nói: “Xem ra cần phải tăng bổng lộc của mấy ngục tốt này rồi”.

“Loảng xoảng... loảng xoảng...”

Nửa đêm canh ba, vạn vật đều tắt tiếng, âm thanh khóa xích va vào nhau, ngắt quãng từ xa vọng lại khi liền khi dứt, trong đại lao tĩnh mịch này nghe lại càng rợn người.

Đột nhiên, tiếng động ngừng bật, một giọng nói vang lên bên ngoài phòng giam:

“Quách Hòe, lên công đường!”

Quách Hòe ngồi trong góc tường ngược mắt nhìn một cái, thì thấy có hai sai nha tay cầm xích sắt đứng trước phòng giam, dưới ánh sáng mờ mờ, sắc mặt tái nhợt trông càng xanh lét.

Quách Hòe không khỏi run lên, mở miệng nói: “Nào có chuyện nửa đêm xử án...”.

“Câm mồm, nói nhiều như vậy làm gì!”

Sai nha hạ giọng quát, vung tay lên, liền đem xích sắt quàng vào cổ Quách Hòe.

Cảm giác lạnh buốt thấu xương, nhất thời khiến Quách Hòe run rẩy trong lòng.

Bị giải ra khỏi đại lao, Quách Hòe theo sau hai nha dịch, chậm rãi đi về phía công đường.

Sắc trời đen đặc, ánh trăng thê lương, gió hiu hiu làm bóng cây lay động. Gió mùa hạ vốn mát mẻ sảng khoái vậy mà giờ đây lại có chút băng lạnh.

Đến khi tới trước công đường Khai Phong phủ, Quách Hòe định thần nhìn kỹ, lại càng thót tim.

Trên công đường lớn nhường ấy trống trải mênh mông tịnh không một tiếng động, chỉ có hai ngọn đèn nhỏ như hạt đậu, một ngọn đặt trên bàn xử án ở chính giữa công đường, một ngọn nằm trên bàn của sư gia, tỏa ra ánh sáng yếu ớt màu lam nhạt, lay động múa lượn theo gió.

Bao đại nhân đang ngồi sau bàn xử án, tựa như ẩn vào trong bóng đêm, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một đôi mắt sắc bén sáng quắc, mảnh trăng khuyết trên trán lấp lánh ánh quang mờ ảo.

Một thân quan bào đỏ của Triển Chiêu, lúc này lại hết như nhuộm máu.

Công Tôn tiên sinh ngồi bên mé dưới công đường, nét mặt khi tỏ khi mờ theo ánh đèn lay động, ẩn hiện sắc xanh trắng.

“Chát!”, kinh đường mộc vỗ xuống, vang vọng trùng trùng.

“Giải Quách Hòe tới!”, tiếng quát trầm trầm của Bao đại nhân, ong ong quanh tai, tựa như được truyền tới từ bốn phương tám hướng.

Hai sai dịch bất thành linh đẩy mạnh Quách Hòe vào công đường quỳ xuống. Quách Hòe quay phắt lại thì thấy hai người kia mới chớp mắt đã không thấy bóng dáng, hết như tan biến vào hư vô vậy.

Quách Hòe bỗng cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Chợt nghe giọng Bao đại nhân trên công đường mơ hồ truyền đến: “Quách Hòe, ngươi có biết tội không?”.

Quách Hòe nuốt nước bọt, chỉnh đốn lại tinh thần, trừng mắt lên nói, “Ta vô tội!”.

Bao đại nhân lại hỏi: “Quách Hòe, ngươi có nhận tội không?”.

Quách Hòe ngược lên cười khẩy nói: “Bao Hắc Tử, ngươi không bằng không có, ta muốn xem xem ngươi làm thế nào định tội được ta?!”.

Bao đại nhân trầm giọng nói: “Tuy bản phủ không có người làm chứng, nhưng lại có ma làm chứng! Quách Hòe, ngươi có dám đối chất với oan hồn của Khấu Châu không?”.

Bọng mắt của Quách Hòe giật giật vài cái, nửa bên mặt phì phị run rẩy, nặn ra nụ cười khẩy nói:

“Hừ, Bao Hắc Tử, ngươi chớ có cho rằng nửa đêm thăng đường, giả thần giả quỷ, thì có thể buộc ta nhận tội. Thiên hạ đồn ngươi ‘ngày xử dương, đêm thẩm âm’, ta còn lâu mới tin cái trò tà ma quỷ quái này! Có bản lĩnh ngươi cứ truyền oan hồn của Khấu Châu lên công đường đi, ta muốn xem xem Bao Hắc Tử ngươi rốt cuộc làm được trò trống gì!”

“Bản phủ sẽ cho ngươi được như ý nguyện!”, hai mắt Bao đại nhân bỗng nhiên long lên, đôi mắt sáng quắc như điện lại càng nổi bật ánh hào quang rực rỡ của mảnh trăng khuyết trên trán: “Kim bổ khoái đâu?!”.

“Có thuộc hạ!”

Một luồng gió lạnh thổi qua, Quách Hòe chỉ cảm thấy nhaoáng cái bên cạnh mình đã xuất hiện thêm một bóng người, không khỏi thót tim, ngược mắt lên nhìn, nhất thời cả kinh.

Chỉ thấy người này đôi mắt nhỏ đen kịt, mặt trắng như tờ giấy, trắng tới kinh người, bận bộ áo đạo sĩ màu xanh đen, rộng thùng thình phất phơ trong gió. Dưới ánh đèn mờ ảo người này tựa như không có bóng không có hình, chỉ là một cái đầu gắn lên bộ áo đạo sĩ thùng thình kia thôi, còn bên trong thì trống rỗng.

Bỗng nghe giọng nói trầm trầm của Bao đại nhân trên công đường truyền đến: “Kim bổ khoái, truyền oan hồn Khẩu Châu!”

“Thuộc hạ tuân lệnh!”

Bóng áo màu xanh lay động, đảo mắt một cái, người phía trước đã biến mất không thấy tung tích đâu. Quay đầu nhìn lại mới giật mình phát hiện ra người này đã ở bên ngoài công đường không biết từ lúc nào, mà trước cửa công đường vốn trống không chẳng có thứ gì, giờ đây lại xuất hiện một bàn hương án. Cặp nến tuyền một màu trắng lay động trong gió, khói trắng nhờ nhờ phiêu đảng vờn quanh, càng làm tăng thêm quỷ khí đặc quánh trước cửa công đường vốn trang nghiêm túc mục này.

Kim Kiền cong lưng khom người, hai tay chắp lại thành hình chữ thập, miệng thì lầm rầm, đột nhiên thẳng phất người lên, cầm thanh kiếm gỗ đen nhánh trên bàn, cánh tay vung lên chém ngang một cái. Khi kiếm gỗ chạm vào ánh nến, thì một ngọn lửa màu xanh u tối phụt lên, bắn thẳng tới trời. Sắc mặt Kim Kiền bởi ánh lửa này lại càng trở nên u ám xanh lét, hết như từ dưới Sâm La quỷ điện chui lên vậy.

Quách Hộc quỳ trên công đường, nhìn trừng trừng vào bóng áo xanh đang múa kiếm của Kim Kiền phía ngoài, đôi mắt ti hí banh lớn, mí mắt giật giật không ngừng.

Trong không gian thấp thoáng vang lên mấy câu chú, rì rì rầm rầm, khi nhỏ khi to, vờn quanh bên tai, khiến kẻ nghe được kinh hãi không thôi.

“Bát nhã Ba la mật... phong hỏa lôi điện phách... công nghĩa ở tại nhân tâm... thiên lý tồn cùng đạo nghĩa... quỷ lớn quỷ nhỏ phải nghe lệnh ta... oan hồn Khẩu Châu tới trước công đường...”

Một trận kinh phong quét qua, tấm áo đạo sĩ màu xanh đen càng múa lượn dữ dội, lộ ra cánh tay gầy nhẳng của Kim Kiền, trong ánh trắng thê lương, lại hết như xương trắng đang múa dưới trăng.

Toàn thân núc ních béo múp của Quách Hộc run lên, kinh hãi nhìn không chớp mắt, cứng ngắc trên công đường.

“Oan hồn Khẩu Châu lên trước công đường... Sâm La ngọc điện có ta dẫn lối... Đạo trời công lý tam giới đều truyền...”, thân hình Kim Kiền bỗng nhiên xoay tròn, áo đạo sĩ cũng theo đó mà chuyển động, làm lộ ra vạt áo trắng dưới lớp áo ngoài, lóe lên một cái rồi biến mất.

Mấy người trên công đường cũng không kịp nhìn rõ, thì ra trong lúc xoay người, Kim Kiền đã đưa tay lên gạt mồ hôi trên trán với tốc độ nhanh như chớp.

“Bát nhã Ba la mật... Bát nhã Ba la mật...”, lời chú trầm trầm ngắt quãng, bỗng biến thành vô số những tiếng tụng niệm rì rầm, u u ong ong, chỉ có thể nghe thấy tiếng được tiếng chẳng, “Khẩu Châu a Khẩu Châu... lên công đường a lên công đường... tắc tị rồi a tắc tị rồi a... Tiểu Liễu a Tiểu Liễu... lúc này không ra tay... còn đợi đến khi nào...”

Kim Kiền một thân áo đạo sĩ lừng nhùng bay phần phật, lại phải múa thanh kiếm gỗ kèn càng nặng trĩu đang một muốn chết, lúc này mồ hôi ướt đầm áo trong, rã rời cơ hồ không chịu nổi, vừa múa vừa liếc mắt nhìn bốn phía, lòng thâm gào lên:

Rốt cuộc tên Trịnh Tiểu Liễu này đang làm cái quái gì thế? Chẳng qua đặt có hai cái chậu khói ở hai bên hông công đường, rồi dùng quạt quạt cho khói mù mịt lên, để mình nhân cơ hội đẩy cối áo đạo sĩ, lộ ra lớp áo tù nhân trắng toát phía trong rồi giả làm Khẩu Châu lên công đường làm chứng, chuyện chỉ có đơn giản như vậy, sao lại lè mè thế chứ?

Mà cái lão Quách Hộc này rõ thật là, cứ chăm chú nhìn mình như vậy, đến mắt cũng chẳng nháy lấy một cái, lẽ nào không sợ trông mắt bị chuột rút hả? Hừ, đến cả cơ hội để mình tranh thủ thời gian ném ra một viên đạn khói cũng không có... Haizzz, biết thế đã đưa cho Trịnh Tiểu Liễu hai viên đạn khói để chuẩn bị cho lúc nguy cấp rồi...

Tuy trong lòng oán giận không thôi nhưng cả người lại không thể dừng lại lơ lửng dù chỉ nửa phần.

Chỉ thấy Kim Kiên quay trái xuất chiêu ‘Chuyển mình ôm trăng’, quay phải tung đòn ‘Ngựa hoang tung bờm’, nhảy lên nhảy xuống lại ra hai chiêu “Hàng long thập bát chưởng”, rồi cong người bật lên phía trước tung đòn “Cửu âm bạch cốt trảo”, tới khi mọi chiêu trò ngón nghề đều giở ra hết cả mà vẫn không thấy động tĩnh gì, mồ hôi mỏng rịn đầy mặt, lòng thâm hết lên không ổn:

Hồng rồi, hồng rồi, chẳng lẽ tên Trịnh Tiểu Liễu này tới lúc nguy cấp lại bãi công?

Công Tôn Trúc Tử, đều tại ngài lúc nào cũng bủn xỉn quá mức, ngay cả phí tăng ca cũng không cho, thành ra bây giờ đồng chí Trịnh Tiểu Liễu yêu nghề kính nghiệp này đình công, giờ phải làm thế nào đây?

Kim Kiên đang hăng say oán trách, đột nhiên khóe mắt thoáng thấy một bóng người đang khom lưng chạy vội đến, núp vào bậc thềm dưới công đường, trốn trắng mắt nhìn thẳng vào nàng.

Ồ hả?

Kim Kiên định thần nhìn kỹ, nhất thời lửa giận bỗng kéo tới.

Cái tên Trịnh Tiểu Liễu này, không yên phận ở hậu trường mà nhóm lửa thổi khói đi, chạy đến đây làm gì?

Trịnh Tiểu Liễu vẻ mặt lo lắng nôn nóng, hoa chân múa tay ra dấu cả nửa ngày trời, thấy Kim Kiên không hiểu, chỉ đành nhô ra phía trước nói nhỏ:

“Kim, Kim Kiên, làm sao bây giờ? Lửa đã nhóm lên rồi, nhưng lại không ra khói...”

Hả?!

Kim Kiên lão đảo bước chân, thiếu chút nữa thì ngã sấp xuống đất.

Lại len lén nhìn về phía công đường, thấy Quách Hòe vẫn thẳng người trừng mắt nhìn mình, không động đậy dù chỉ nửa phần, chỉ là trên mặt dần lộ ra vẻ kinh hoàng.

Chắc...

Kim Kiên hí mắt, gơ kiếm múa lên, xuất ra tư thế “Hổ gầm xuống núi”, miệng tiếp tục lảm nhảm: “Xin dâng súc vật tế phẩm... chỉ mong Diêm La cho đi...”.

Vừa lảm rảm vừa nháy mắt ra hiệu cho Trịnh Tiểu Liễu, thầm nói:

Tiểu Liễu, Tiểu Liễu, đem cái thủ lợn mới mua đặt trên hương án này ném vào chậu than đi, đảm bảo sẽ có khói...

Quả không hổ danh bạn chung phòng với Kim Kiên đã lâu, lúc này Trịnh Tiểu Liễu chỉ dựa vào hai câu chú cũng có thể lĩnh hội được, đôi mắt sáng lên, lại khom người chạy đi.

Quả nhiên, không lâu sau, mùi thủ lợn cháy khét lẹt bay tới, xộc thẳng vào mũi, tiếp đó khói đen cuộn cuộn ập đến theo gió, hết như sóng trào mãnh liệt.

Kim Kiên nhất thời mừng rỡ, cũng bất chấp ho khan hắt xì liên tục, liền vội vàng thừa dịp khói bay mù mịt liền cởi lớp áo đạo sĩ rộng thùng thình bên ngoài, lộ ra lớp áo tù nhân trắng toát, tóc tai tán loạn, đề khí định phóng vào công đường.

Nhưng vừa mới đạp chân, bỗng cảm thấy có luồng gió lạnh thổi qua chân, buốt thấu xương.

Gì?

Kim Kiên không khỏi sửng sốt, thầm nghĩ: Không ngờ Trịnh Tiểu Liễu cũng có mấy phần bản lĩnh, lại còn làm ra được trận gió đầy âm khí này.

Vừa nghĩ đến đây, liền nghe thấy có giọng nữ yếu ớt từ xa truyền đến, thê thiết vô chừng, như khóc như kể, khiến người ta dựng tóc gáy.

“Khấu Châu tới...”

Kim Kiên nhất thời cả kinh, lùi lại một bước theo phản xạ.

“Khấu Châu tới...”, giọng nữ mới rồi còn ở xa xa, giờ lại gần thêm vài phần, quẩn quanh trong đêm.

Trong không gian, đột nhiên gió nổi lên mang theo âm khí, cát bụi mù mịt, ngọn nến trắng đang cháy mạnh bỗng nhiên tắt ngúm, bên ngoài công đường liền chìm trong bóng tối tĩnh mịch. Chỉ nghe thấy tiếng hương án trước cửa bị lật đổ, Kim Kiền cũng bị trận cuồng phong thổi ngã rạp xuống đất, hô hấp khó khăn.

Lát sau, trận gió đầy âm khí từ từ lan đi, Kim Kiền bị ngã, toàn thân đau nhức, một lúc lâu mới đỡ hơn, chậm chậm bò dậy hướng tới cửa lớn của phủ nha, nhìn vào trong công đường, nhất thời chấn kinh ngay tại chỗ.

Chỉ thấy trên công đường, bên cạnh Quách Hòe, có một nữ tử áo trắng đang cung kính quỳ, mái tóc dài xõa xướt, áo quần lấm máu, mà điều quan trọng nhất là, dưới ánh đèn dầu mờ mờ đặt trên bàn Bao đại nhân, có thể nhìn thấy rất rõ ràng, nữ tử này không có bóng.

Nhất thời cả người Kim Kiền bủn rủn, bạch một tiếng nằm thẳng cẳng trên đất.

Có, có có có có ma...

Đáng tiếc tiếng kêu thảm thiết này, lại không thể thoát ra khỏi miệng Kim Kiền, bởi toàn bộ cơ thịt trên mặt đều đã cương cứng hết cả.

Chúng nhân trên công đường lúc này vẫn chưa ý thức được rằng người đang quỳ trước mặt kia chính là một oan hồn, vẫn ngồi yên không nhúc nhích, bất động như núi.

Chỉ có Quách Hòe là co rúm tại chỗ, thân hình đồ sộ run rẩy không ngừng.

Bỗng nghe Bao đại nhân trầm giọng hỏi: “Kẻ quỳ dưới công đường, hãy xưng tên đi!”.

Nữ quỷ đáp: “Oan hồn Khấu Châu khấu kiến Bao đại nhân!”.

Âm thanh yếu ớt phiêu đảng, tựa như từ xa truyền tới, lại như ngay sát bên tai.

Tiếng Bao đại nhân trên công đường hơi khựng lại, rồi tiếp tục hỏi: “Khấu Châu, ngươi tự xưng là oan hồn, rốt cuộc có oan khuất gì, và vì đâu mà chết?”.

“Bẩm Bao đại nhân, Khấu Châu bị Quách Hòe hại chết...”

“Nói láo! Nói láo!”, đồng thị mở dưới công đường bỗng bật lên, run rẩy hét, “Bao Hắc Tử, ngươi đừng có tưởng tìm một người đến giả thần giả quỷ là có thể lừa được ta!”.

“Quách công công...”, nữ quỷ chậm chậm thẳng người lên, u ám nói, “Công công thật chóng quên, năm đó Khấu Châu giúp công công đem mèo tráo đổi Thái tử, sau đó công công lại lệnh cho Khấu Châu giết chết Thái tử, vứt xuống dưới cầu Kim Thủy. Khấu Châu không nhẫn tâm, bèn giao Thái tử cho Trần Lâm công công, khi đó mới bảo toàn được tính mạng cho Thái tử. Sau chuyện đó công công lại dùng nghiêm hình tra khảo Khấu Châu, khiến cho Khấu Châu phải nhảy lầu mà chết, chuyện cũ rành rành trước mắt, lẽ nào công công đã quên rồi...”.

“Lời ma bịa đặt! Lời ma bịa đặt!”, toàn thân nhưng nhúc nhích của Quách Hòe nhảy lên, giọng cao vút.

“Quách công công nói không sai...”, Khấu Châu chậm chậm quay nửa người nhìn thẳng vào Quách Hòe, nói “Khấu Châu đích thực là oan hồn. Mười mấy năm nay, Khấu Châu đợi ở âm giới, không lúc nào là không thương nhớ công công, lẽ nào Quách công công đã quên hình dáng của Khấu Châu rồi...”.

“Nói láo! Nói...”, giọng Quách Hòe tức thì nghẹn lại, nhìn thẳng vào bóng hình bên cạnh, thoáng cái liền biến sắc, đám thịt mỡ trên người cứ giật đùng đùng hết như lên cơn động kinh, tay chân quơ quào lê giật lùi ra phía sau, vừa lê vừa hét lên chói tai, “Người, người người người người không được qua đây, không được qua đây!”.

Kim Kiền ngã úp sấp bên ngoài cửa công đường, dưới ánh đèn tối mờ chỉ có thể mờ mờ nhìn thấy nửa bên mặt của oan hồn Khấu Châu, nhưng cũng kinh hồn táng đảm.

Khấu Châu kia, dưới mái tóc dài đen kịt ẩn hiện một gương mặt xanh lét, khuôn mặt dọc ngang những sẹo, thê thảm không nỡ nhìn, có những vết vẫn đang chảy máu, máu chảy qua cằm nhều từng giọt xuống đất, tách tách tách tách.

Một trận gió mang đầy âm khí bỗng đâu cuộn khởi, thân hình Khấu Châu chợt bay lên, mái tóc dài múa lượn điên cuồng, mắt bắn ra những tia sáng xanh, áp sát Quách Hòe:

“Quách công công, hôm nay Khấu Châu muốn mời công công theo Khấu Châu cùng xuống Sâm La quỷ giới...”

“Không, không được!!! Cứu, cứu mạng!”, Quách Hòe hai tay bò loạn trên đất, thét lên không đầu không cuối.

“Chát!”, tiếng kinh đường蓦然 đột nhiên vang lên, Bao đại nhân cao giọng quát: “Khấu Châu, không được làm càn!”.

Một tiếng này như bùa chú trấn quỷ, bóng quỷ của Khấu Châu nhất thời thu liễm lại, bỗng bèn rơi xuống đất, lại cung kính quỳ trước công đường, nức nở nói: “Xin Bao đại nhân làm chủ cho Khấu Châu...”.

“Bao Hắc Tử! Bao đại nhân! Bao Thanh Thiên! Cứu, cứu mạng!”, Quách Hòe vừa thấy Khấu Châu bị Bao đại nhân áp chế, liền vội vàng lộn nhào xuống đất, bò đến dưới bàn xử án của Bao đại nhân, dập đầu liên tục.

Lúc này Bao đại nhân cũng hơi biến sắc, bình tĩnh nhìn nữ quỷ dưới công đường một cái, nhíu nhíu mày, nói: “Khấu Châu, bản phủ nhất định sẽ trả lại công bằng cho ngươi!”, dứt lời, lại đưa mắt sang Quách Hòe, ngưng một chút, liền đề tiếng quát: “Quách Hòe, ngươi đem mèo tráo đổi Thái tử, vu tội gièm pha Lý nương nương cung Ngọc Thần, hại chết cung nữ Khấu Châu, tội trạng rành rành, ngươi có nhận hay không?”.

“Nhận! Nhận! Ta nhận hết!”, Quách Hòe vẫn khấn đầu không ngừng, trong giọng nói cao vút giờ đây đã mang theo tiếng nức nở.

Bao đại nhân gật đầu, cao giọng nói: “Cho hẩn ký nhận!”.

Công Tôn tiên sinh liền lập tức đứng dậy, đi đến bên cạnh Quách Hòe, để cho hẩn ký nhận, sau đó đem cung trạng dâng lên Bao đại nhân xem xét.

Bao đại nhân xem xong, gật gật đầu, nhìn xuống nữ quỷ dưới công đường nói: “Quách Hòe đã nhận tội, Khấu Châu, dưới cửa tuyền ngươi có thể nhắm mắt yên lòng rồi!”.

“Tạ Bao đại nhân!”, Khấu Châu thân hình bay lên, bỗng bèn bái lạy, rồi quay người lướt ra khỏi công đường, chỉ là tới cửa lớn của công đường, lại quỳ xuống lạy Kim Kiên một lạy.

Còn Kim Kiên đảo hai mắt một cái, dứt khoát chết ngất luôn tại trận.

Một trận gió mang âm khí quét qua, đến khi Bao đại nhân ngược lên nhìn lại thì cửa công đường đã trống không, chẳng còn thấy bóng nữ quỷ đâu.

“Người đâu, thấp đèn!”, Bao đại nhân hạ lệnh một tiếng, sau đó liền vang lên một tràng những tiếng bước chân rầm rập, hai hàng bồ khoái nha dịch tay cầm mỗi lửa chạy từ ngoài vào, thoáng cái, trên công đường Khai Phong phủ đèn đuốc đã sáng trưng.

Chỉ thấy Bao đại nhân đứng dậy, vòng qua bàn xử án, cung kính thi lễ nói: “Cung thỉnh Thánh thượng, Bát vương gia!”.

Màn cửa phía hậu đường được vén lên, một đoàn người bước ra, đi đầu là ba người, mặt mày trắng bệch, hai người đi trước nhất chính là đương kim Thiên tử và Bát vương gia, người còn lại là Trần Lâm, Trần công công, mà đằng sau là cấm quân hộ vệ.

Bao đại nhân lập tức trình cung trạng của Quách Hòe lên.

Nhân Tông cầm cung trạng trong tay, lại không tỉ mỉ xem xét, ngược lại còn gấp giọng hỏi:

“Bao khanh, trước đó khanh đã tâu với trẫm là tìm người giả làm oan hồn Khấu Châu...”

Bao đại nhân ôm quyền đáp: “Vi thần có một thuộc hạ có khả năng chiêu hồn thông linh với quỷ thần, oan hồn trên công đường đêm nay, sợ rằng là chính Khấu Châu”.

Nhân Tông không khỏi kinh ngạc, kêu lên: “Lẽ nào thật sự có quỷ thần ư?!”

“Ngẩng đầu ba thước có thần linh, nếu vấn lòng không then thì dù cho có oan hồn tới cửa cũng chẳng có gì phải sợ?! Quách Hòe đã làm nhiều chuyện bất nghĩa, đêm nay có oan hồn lên công đường làm chứng, chính là thiên lý chuyển vần, báo ứng nhân tiền!”, Bao đại nhân ôm quyền nghiêm giọng nói.

Nhân Tông nghe xong, nét mặt mới từ từ giãn ra, rồi chăm chú xem cung trạng trong tay, sau đó ngược lên, gập dữ quát: “Quách Hòe, chuyện khi quân phạm thượng, đại nghịch bất đạo như thế này, rốt cuộc là kẻ nào đã sai khiến ngươi?!”

Lúc này toàn thân Quách Hòe đã hư thoát, đổ sập trên đất, nghe thấy Thiên tử hỏi, chỉ có thể hơi hơi ngược mắt lên, nhưng lại chẳng có sức cất tiếng.

Thiên tử Nhân Tông mi mày dựng ngược, lại cao giọng quát: “Trẫm hỏi lại ngươi, rốt cuộc là kẻ nào đã sai khiến ngươi?!”

Thân hình Quách Hòe run rẩy, cuối cùng cũng miễn cưỡng bò dậy, khom người quỳ dưới đất: “Khởi bẩm Thánh thượng...”

Vừa mới nói được nửa câu thì bỗng thấy bóng áo đỏ xoay vút trong không trung, keng một cái Cự Khuyết tuốt ra khỏi vỏ, hàn quang cũng quay theo thân hình, sáng chói cả công đường.

Chỉ nghe “keng keng keng” mấy tiếng, ám khí bằng phi tiêu đã bị đánh bay, phập phập phập cắm lên hai hàng cột đỏ ở hai bên công đường.

“Bảo vệ Hoàng thượng!”, giọng nói còn ở trong tai, bóng áo đỏ đã lướt ra khỏi công đường, tựa như hồng nhan cướp bóng.

“Có thích khách!”

“Bảo vệ Hoàng thượng!”

Nhất thời tiếng hô vang lên bốn phía, cấm vệ quân, bổ khoái của phủ nha, rầm rập rầm rập xông lên toàn bộ, lập tức vây quanh Thiên tử Nhân Tông và Bát vương thiên tuế, chặt chẽ đến một giọt nước cũng không lọt.

Bao đại nhân kinh nghiệm phong phú, liền đề tiếng quát lớn: “Người đâu, hỗ trợ Triển hộ vệ bắt thích khách!”

“Thuộc hạ tuân lệnh!”

Mấy nha dịch tuân lệnh xông ra.

Không lâu sau thì thấy bóng áo đỏ đã lướt vào, đáp xuống chính giữa công đường, ôm kiếm thi lễ, sau lưng là mấy nha dịch vừa mới xông ra khỏi cửa.

“Triển hộ vệ, có bắt được thích khách không?”, Bao đại nhân hỏi dồn.

Triển Chiêu ôm quyền đáp: “Khởi bẩm đại nhân, thích khách đã uống thuốc độc tự sát, theo phán đoán của thuộc hạ thì nhóm thích khách này cùng với những kẻ đến hành thích Lý nương nương mấy ngày trước là cùng một bọn”.

Bao đại nhân nhíu mày, hơi đảo mắt, nhìn thẳng vào Quách Hòe dưới công đường.

Bát vương thiên tuế cũng nhìn theo ánh mắt của Bao đại nhân, nhất thời biến sắc, kêu lên: “Lẽ nào có kẻ muốn giết Quách Hòe diệt khẩu?”.

Thiên tử Nhân Tông từ từ đưa mắt, nhìn Quách Hòe đã sớm co rúm thành một đồng kia, trầm giọng hỏi: “Quách Hòe, trẫm hỏi lại ngươi một lần nữa, rốt cuộc là kẻ nào đã sai khiến ngươi?”.

Chỉ thấy Quách Hòe từ từ thẳng người lên, bình thần nhìn lại, không nhanh không chậm đáp: “Khởi bẩm Thánh thượng, những chuyện này đều do một mình Quách Hòe làm, không có ai sai khiến hết!”.

Nhân Tông trợn trừng mắt, thình lình quát lên: “Quách Hòe, ngươi dám khi quân?”.

Mí mắt Quách Hòe giật giật, đáp lại: “Những chuyện này đều do một mình Quách Hòe làm, không có ai sai khiến hết!”.

Nhân Tông trừng mắt nhìn Quách Hòe hồi lâu, đột nhiên trầm giọng quát: “Kéo ra ngoài, giờ ngo ngày mai lăng trì xử tử!”.

Nhất thời cả người Quách Hòe mềm nhũn, co quắp ngã nhào ra đất.

Lập tức có mấy sai dịch kéo hân ra ngoài.

Công đường chìm trong tĩnh lặng.

Chợt nghe Bát vương thiên tuế lẩm bẩm: “Không ngờ kẻ ác nhường này, lại có vài phần trung thành...”.

Thiên tử từ từ nhắm mắt lại, tới khi mở bừng mắt ra, nét mặt đã khôi phục lại bình thường, quay đầu nhìn Bát vương, lại nhìn Bao đại nhân, có chút ngập ngừng nói: “Bát vương, Bao khanh, theo Trẫm đi bái kiến Lý nương nương... không, là bái kiến mẫu hậu...”.

Bao đại nhân và Bát vương thiên tuế nhìn nhau một cái, khuôn mặt hiện rõ ý cười, cùng ôm quyền đáp.

“Thần tuân chỉ!”

Nhân Tông gật đầu, cùng hai người bọn họ dẫn đầu cấm quân hộ vệ đi vào nội đường.

Nha dịch trên công đường cũng dần tản đi.

Chẳng bao lâu, trên công đường chỉ còn lại hai người Công Tôn tiên sinh và Triển Chiêu.

Công Tôn tiên sinh lặng lẽ thở dài, vừa sắp xếp giấy tờ vừa nói: “Triển hộ vệ, theo ý Triển hộ vệ, đám thích khách kia có phải do Lưu hoàng hậu phái tới để giết Quách Hòe không... Triển hộ vệ?”.

Nói được một nửa, Công Tôn tiên sinh cảm thấy có gì đó không đúng, bèn ngẩng đầu lên, liền giật mình kinh ngạc, bóng người vừa mới ở trước mắt, quay đầu đi một cái đã thấy xuất hiện ở cửa công đường từ bao giờ, đang nhấc vạt áo ngồi xổm xuống.

Công Tôn tiên sinh chớp chớp mắt, khuôn mặt lộ rõ ý cười, cũng ôm lấy hồ sơ giấy tờ đi tới.

Vừa đi vừa nghe thấy giọng nói sang sảng của Triển Chiêu truyền đến.

“Kim bồ khoái, Kim bồ khoái?”

Lại nghe tiếng một thiếu niên mang theo vẻ tức giận nói: “Triển, Triển đại nhân, Kim, Kim Kiên đã ngắt rất lâu rồi...”.

Công Tôn tiên sinh bước lên, chăm chú nhìn, thì thấy một người bận áo trắng đang nằm ngay cạnh bậc cửa, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch, là Kim Kiên mới rời phụng mệnh chiêu hồn. Còn bồ khoái ngồi bên cạnh khuôn mặt tràn ngập lo lắng chính là Trịnh Tiểu Liễu.

Triển Chiêu cau chặt đôi mày lười mác, vừa thấy Công Tôn tiên sinh liền đứng dậy ôm quyền nói: “Công Tôn tiên sinh tới đúng lúc, mau đến khám cho Kim bồ khoái”.

Công Tôn tiên sinh gật gật đầu, cũng ngồi xuống như Triển Chiêu, nhấc cổ tay Kim Kiên lên chẩn mạch, lát sau mới hòa hoãn nói: “Không có gì đáng ngại, chỉ là bị kinh sợ quá độ, ngắt đi thôi, lát nữa là tỉnh lại”.

Vừa nói đến đây liền thấy ngón tay Kim Kiên nhúc nhích, sau đó đôi mắt nhỏ dài chậm rãi mở ra.

“Kim, Kim Kiên, cậu có sao không?”, Trịnh Tiểu Liễu khóc hỏi.

“Kim bồ khoái, người vẫn khỏe chứ?”, Triển Chiêu cũng gấp giọng hỏi.

Chỉ thấy đôi mắt không có thần của Kim Kiên từ từ chuyển động, cho đến khi trông thấy Triển Chiêu, đột nhiên hai mắt lóe lên, chụp lấy bàn tay Triển Chiêu, ngồi bật dậy, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuấn tú của Triển Chiêu.

“Kim, Kim Kiên?!” , Trịnh Tiểu Liễu hô lên.

“Kim bồ khoái?!” , Công Tôn tiên sinh ngạc nhiên

“Kim, Kim bồ khoái?!” , Triển Chiêu đầu tiên là cả kinh, sau đó đôi con ngươi lấp lánh lướt qua, thoáng thấy sắc mặt của Công Tôn tiên sinh và Trịnh Tiểu Liễu, nhất thời có chút quần bách, vội rút tay lại.

Nhưng hai tay Kim Kiên lại như gọng kìm, sống chết cũng nắm chặt lấy tay phải Triển Chiêu, không chút lơ lửng.

Chỉ thấy đôi mắt nhỏ dài của Kim Kiên dâng đầy nước, nhìn thẳng vào đôi mắt lấp lánh sâu thẳm của Triển Chiêu, thành tâm thành ý nói: “Triển đại nhân, đêm nay Kim Kiên có một yêu cầu quá đáng, mong Triển đại nhân bất luận thể nào cũng phải đáp ứng Kim Kiên!”.

“Kim, Kim Kiên?”, Trịnh Tiểu Liễu bất giác lùi lại nửa bước.

“Kim, Kim bổ khoái?”, thân hình Công Tôn tiên sinh cũng có khuynh hướng hơi ngửa ra sau.

Triển Chiêu lại rút tay ra, nhưng không có kết quả, chỉ đành khó nhọc nói, “Kim bổ khoái mời nói...”.

Kim Kiên nắm chặt tay trái Triển Chiêu bằng hai tay, giơ lên phía trước, mắt long lanh nói, “Xin Triển đại nhân ngủ cùng Kim Kiên mấy ngày...”.

“Kim Kiên?!” , Trịnh Tiểu Liễu nhảy dựng lên, kinh hãi kêu, “Cậu nói vậy cái gì vậy?”.

“Khụ khụ... khụ khụ...”, Công Tôn tiên sinh ho khan một tràng.

Cũng không biết Triển Chiêu tức giận hay bị dọa cho sợ mà sắc hồng hồng đầu kéo đến trên khuôn mặt tuần tú, “soạt” một tiếng tay phải liền rút ra, trừng mắt nhìn Kim Kiên, da mặt giật giật, cuối cùng một chữ cũng không thốt ra, vừa quay người, bóng áo đỏ nhanh như điện, chớp mắt cái đã không thấy tung tích đâu.

Bỏ lại ba người cứng đờ ngay tại chỗ.

“Kim, Kim bổ khoái... hành động này không thích hợp cho lắm...”, lúc này Công Tôn tiên sinh cũng không biết nên bày ra nét mặt thể nào nữa.

Nhưng Kim Kiên lại chẳng rảnh để bận tâm đến lời của Công Tôn tiên sinh, chỉ lo nhìn về hướng Triển Chiêu vừa rời đi, khóc lóc kêu lên:

“Triển đại nhân, ngài dừng đi! Vạn nhất oan hồn Khấu Châu quay lại tìm Kim Kiên, Kim Kiên phải làm sao đây? Cũng không thể nào ngủ trong phòng Bao đại nhân để trừ tà được? Triển đại nhân một thân chính khí, nhất định có thể trấn hồn định quỷ, Kim Kiên chỉ muốn trải chăn đệm ra đất ngủ trong phòng Triển đại nhân mấy ngày thôi...”

Đáng tiếc Nam hiệp Triển Chiêu khinh công tuyệt đỉnh, sớm đã không thấy bóng dáng đâu, làm sao có thể nghe thấy một phen “những lời tâm huyết” cảm động lòng người sâu sắc này được.

Trái lại Công Tôn tiên sinh sau khi nghe rõ ràng, khuôn mặt nho nhã co giắt không ngừng, ngay cả hồ sơ trong tay cũng rơi xoạch xuống đất.

Trịnh Tiểu Liễu đáng vẻ kinh hồn vừa nãy đã trấn định lại, an ủi Kim Kiên: “Kim Kiên, cậu đừng lo lắng, ngày mai tôi tới chùa xin bùa bình an cho cậu...”.

Mấy ngày sau, trong triều biến động lớn.

Đương triều Thái hậu Lưu hậu xuất gia một cách khó hiểu, còn tuyên bố rằng từ nay sẽ làm bạn với thanh đăng cổ phật, cả cuộc đời này sẽ không bước vào cấm cung nữa bước.

Thiên tử Nhân Tông cung nghênh thân mẫu Lý hậu nhập triều, tôn xưng là đương triều Quốc mẫu Thái hậu.

Theo Lý quốc mẫu cùng nhập cung, còn có nghĩa tử của Thái hậu, nghĩa đệ của Thiên tử, Phạm Dung Hoa, Tiểu vương gia được phong làm “Hiếu nghĩa vương”.

Mẫu tử đoàn viên, chung hưởng niềm vui, anh em trùng phùng, lẽ ra nên tổ chức đại thọ, nhưng vì bệnh mất của Lý thái hậu vẫn chưa đỡ, Thánh thượng lệnh cho Thái y viện hội chẩn trị liệu, thái y nói rằng Quốc hậu không thể mệt nhọc quá mức được, nên chuyện tổ chức đại lễ phải lui lại.

Mà Bát vương thiên tuế, Địch nương nương cung Nam Thanh, cùng Trần Lâm Trần công công hầu hạ bên cạnh Thiên tử họ giá có công, cũng nhất nhất được phong thưởng.

Bao đại nhân của phủ Khai Phong phá được kỳ án, giải được kỳ oan, nghênh đón Quốc mẫu nhập triều có công, thăng quan hai cấp, bất ngờ trở thành đại quan nhất phẩm đương triều, vẫn chấp chưởng Khai Phong phủ nhưng đã không còn là phủ doãn tam phẩm nữa, mà là đại quan nhất phẩm cùng cấp với đương triều Tể tướng.

Hơn nữa Thánh thượng gia ân, ban thưởng vô số, trên dưới Khai Phong phủ tất nhiên vui sướng vô cùng.

Kim Kiên có công hiệp trợ phá án, cũng nhận được rất nhiều bạc thưởng, vốn phải sung sướng tươi cười mà cảm tạ thánh ân, nhưng lúc này đây, Kim Kiên lại không cười nổi.

Bởi vì lúc này chính bản thân Kim Kiên đang ở tẩm cung của đương triều Lý quốc mẫu, đứng đối diện với hai nhân vật quan trọng bậc nhất, đương triều Thái hậu và Phạm tiểu vương gia.

Điều càng khiến người ta phiền muộn chính là, hai nhân vật cực kỳ quan trọng này đang cùng Kim Kiên thảo luận chuyện đại sự có liên quan đến sinh tử tồn vong.

“Kim Kiên, Hoa Nhi đã được phong là ‘Hiếu Nghĩa vương’, chỉ là đáng tiếc bên cạnh lại không có một thuộc hạ tri kỷ. Hoa Nhi vẫn nói rất hợp ý người, cho nên ai gia muốn nói chuyện với Bao khanh, điều người sang đảm nhận chức vụ ở phủ của Hoa Nhi, thăng đến chức Hiệu úy lục phẩm, người có bằng lòng không?”, Lý hậu một thân phục sức cẩm y, toàn thân tràn đầy quý khí, ngồi sau tấm màn phượng, sắc mặt hòa ái vui vẻ hỏi:

“Chuyện này...”, Kim Kiên len lén lau mồ hôi lạnh trên thái dương, thầm nghĩ:

Bằng lòng?! Có quý mới bằng lòng á!

Làm sai nha của phủ vương gia, mỗi ngày không phải gặp hoàng thân thì cũng là quốc thích, lại thêm quan hệ giữa Phạm Dung Hoa và Thái hậu, cách ba ngã rẽ năm hướng đi thế nào chẳng đụng Hoàng thượng lão nhân đến thỉnh an chứ...

Tục ngữ nói, làm bạn với vua như chơi với hổ, một nhúm tể bào nào này của mình, đối phó với mấy kẻ thành tinh của Khai Phong phủ đã là đủ khó khăn, mệt mỏi lắm rồi, làm gì có bản lĩnh ứng đối với những nhân tài trong đám tinh anh của nội viện cấm cung chứ, đây không phải là muốn lấy cái mạng già của mình à?!

Nghĩ đến đây, Kim Kiên vội quỳ xuống, ôm quyền thưa: “Khởi bẩm Thái hậu, ti chức vô đức vô năng, sợ rằng không thể đảm đương được trọng trách này, mong Vương gia ra lệnh tuyển người hiền lương, kẻ tài đức khác!”

Lý thái hậu nghe xong, nhất thời sa sầm mặt, đôi mắt mù trùng lên nhìn về phía Kim Kiên, lạnh giọng nói: “Kim Kiên, lẽ nào người muốn chống lại ý chỉ của ai gia?!”

Toàn thân Kim Kiên run lên: “Ti chức chỉ là nghĩ cho Vương gia mà thôi!”.

“Tiểu Kim...”, một giọng thiếu niên u buồn vang lên, nhất thời khiến da đầu Kim Kiên tê dại, nhưng chỉ có thể cúi người, không dám ngước lên nhìn.

Hôm nay Phạm Dung Hoa đã không còn giống như ngày hôm qua, thân phận tôn quý, địa vị cách biệt, khi vừa mới bước vào cửa, Kim Kiên chỉ nhìn một cái liền bị vẻ đẹp của trang phục tinh xảo kia làm cho hoa mắt, mất cả hồn, thiếu chút nữa thì ký khế ước bán thân, lúc này là thời khắc quan trọng, nhất định không thể lộ ra sơ hở gì.

“Tiểu Kim... có thật đệ là không muốn đảm nhận chức vụ trong phủ của Dung Hoa?”

Hả?

Thế nào mà trước mắt lại có thêm một đôi hài Cẩm vân thêu hoa văn mây khói thế này?

Kim Kiên ngẩng lên, nhất thời cả kinh.

Chỉ thấy Phạm Dung Hoa đang đứng cách mình chưa đầy một bước chân, thân vận bào gấm hoa sắc trắng, thắt lưng đeo đai ngọc trắng lấp lánh, đầu đội tử kim quan, hai sợi tua vàng rủ xuống gò má, làm nổi bật ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt ngập nước của thiếu niên, thực cuốn hút khó cưỡng.

Kim Kiên bỗng thấy choáng váng mê muội, liền vội vàng rũ rèm mi xuống, lòng thầm mặc niệm:

Cái gọi là trời giáng xuống nhiệm vụ trọng đại cho một người, ắt sẽ khiến cho nội tâm anh thống khổ, khiến cho gân cốt anh mệt nhọc, khiến cho anh phải chịu đựng cái đói đến nổi da bọc xương, khiến cho anh làm những chuyện đảo điên mất trí, có như vậy mới có thể khiến nội tâm anh kinh động, khiến cho cá tính anh kiên định[1]...

[1] Trích từ thiên Cáo Tử hạ sách Mạnh Tử, phiên âm: “Sở vị thiên tương giang đại nhậm dữ tư nhân dã, tất tiên khổ kỳ tâm trí, lao kỳ căn cốt, ngạ kỳ thể phu, không phạt kỳ thân, hành phát loạn kỳ sở vi, ở dĩ động tâm nhĩn tính...”.

“Mỹ nhân kế”, đây chính là “Mỹ nhân kế”, ngẫm lại Tiểu Miêu am hiểu nhất là dùng kế này, mà lần nào mình cũng chịu thiệt cả, cho nên mình nhất định phải cẩn thận, chống đỡ...

“Kim Kiên, người đây là rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!”, Lý quốc mẫu tức giận quát lên, nhất thời Kim Kiên chân động, quay về với thực tại.

Chỉ thấy Lý quốc mẫu sắc mặt đại nộ, đôi mắt mù phát hỏa, quát lên: “Người đâu, lời tên Kim Kiên này ra ngoài...”

“Mẫu hậu!”, Phạm Dung Hoa nhất thời cả kinh, vội vàng bước lên nắm chặt hai tay Lý quốc mẫu, cầu xin, “Xin người hãy niệm tình Tiểu Kim có công...”.

“Hừ, chẳng qua chỉ là cái công lao bé cọn con, lẽ nào lại dám can rở như vậy!”

“Mẫu hậu bớt giận, thái y nói, bệnh mắt của mẫu hậu không thể nổi giận...”

“Hoa nhi, mẫu hậu cũng là muốn tốt cho con...”

“Hoa nhi biết... nhưng bệnh mắt của mẫu hậu vẫn là quan trọng hơn tất cả...”

“Hoa nhi...”

“Mẫu hậu...”

Ặc...

Da mặt Kim Kiên co giật, chậm chậm ngược lên nhìn.

Đẹp thay bức tranh mẫu tử tử hiếu...

“Khởi bẩm Thái hậu, ti chức nguyện dùng công để chuộc lại tội ti chức kháng lại ý chỉ của Thái hậu!”, Kim Kiên bước lên một bước, ôm quyền nói.

“Công lao của người đã được phong thưởng, còn có công gì có thể gánh tội đây?!", Lý quốc mẫu quát.

“Ti chức biết một châm pháp tổ truyền chuyên trị bệnh mắt, có thể trị liệu cho mắt của Thái hậu!”

“Hừ, ngay cả Thái y viện cũng còn bó tay đối với bệnh mắt của ai gia, người lại dám vỗ ngực khoa trương?”

“Ti chức nguyện thử một lần, nếu không cách nào trị khỏi bệnh mắt của Thái hậu, ti chức xin nhận tội!”

“Mẫu hậu, chi bằng để cho Tiểu Kim thử một chút...”

“Hừ, cũng được!”

“Tạ Thái hậu, tạ Tiểu vương gia!”, Kim Kiên khom người quỳ lạy, lại tiếp tục nói, “Chỉ là ti chức có một yêu cầu quá đáng, tổ tiên ti chức đã di huấn, trị bệnh cứu người tuyệt không lưu danh, nếu bệnh mắt của Thái hậu khỏi hẳn, xin người đừng công bố rằng đó là do ti chức trị liệu”.

“Hừ, sợ rằng đó là công lao của các thái y bên Thái y viện, người chẳng qua chỉ là gặp đúng dịp mà thôi...”

“Tạ Thái hậu đã thành toàn!”, Kim Kiên đứng dậy, ôm quyền nói, “Xin Thái hậu di giá vào trong phòng trong, ti chức sẽ châm cứu cho Thái hậu...”.

“Tiểu Kim, Dung Hoa đa tạ...”, Phạm Dung Hoa đột nhiên tiến lên, cong môi cười nói.

Rõ ràng là một nụ cười sáng chói, mỹ lệ, hoảng hốt tâm thần, nhưng Kim Kiên lại cảm thấy khuôn mặt tươi cười này lại quen thuộc đến nhói mắt.

Chắc, trách nào mấy ngày gần đây tên Phạm Dung Hoa này hay chạy đến phòng của lão Công Tôn Trúc Tử...

Haizzz, xem ra được dặn để mình chạy thoát thân phải tăng thêm mấy loại rồi...

Một tháng sau, bệnh mắt của Lý quốc hậu khỏi hẳn. Đường triều Thiên tử vui mừng, liền trọng thưởng cho Thái y viện, còn đích thân đề một bức hoành phi để tỏ ý ngợi khen. Trong một thời gian, danh tiếng của Thái y viện vang dội, phàm là những y quán có quan hệ với Thái y viện đều đắt khách, đông như trẩy hội, náo nhiệt vô cùng.

Nửa tháng sau, Thiên tử thiết đại yến quần thần, tổ chức tiệc mừng trong ba ngày ở Đông Kinh Biện Lương, bách tính ai nấy đều vui sướng.

Nghe nói, trên quốc yến, Thiên tử lại khai ân, trọng thưởng cho hai công thần.

Một vị là bổ khoái của Khai Phong phủ họ Kim, vốn có thiên phú dị bẩm, có thể tỏ tường trời đất, thông linh với quỷ thần, phong thăng lên Hiệu úy lục phẩm. Chỉ là trong lúc phong thưởng, không biết Lý quốc hậu nói gì bên tai Thiên tử, liền sửa thành phong làm Tông hiệu úy lục phẩm.

Người còn lại chính là Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ Triển Chiêu, thưởng cho năm trăm lượng bạc trắng, một trăm lượng vàng, trong quốc yến Thiên tử còn mở miệng vàng thốt lời ngọc khen tặng:

“Triển hộ vệ quả nhiên không hổ danh ‘Ngự Miêu’, mong sau này Triển hộ vệ có thể bắt hết lũ chuột nhắt trong thiên hạ, bảo hộ cho Đại Tống ta quốc thái dân an!”

Có lẽ lúc đó Thiên tử chỉ tùy ý thốt ra như vậy, nhưng không ngờ rằng một câu nói đùa như vậy, lại rước đến một trận sóng to gió lớn sau này.

“Kim tông hiệu úy, Kim tông hiệu úy!”

Kim Kiên đang tuần tra gần cửa lớn của Khai Phong phủ bỗng nghe thấy Trịnh Tiểu Liễu phía sau gọi một tràng, nhất thời bốc hỏa lên đầu, quay người tức giận nói: “Tiểu Liễu, đừng làm ồn, gọi cái gì mà ‘Kim tông hiệu úy’, tôi là ‘Kim hiệu úy!’”.

Hừ, nhất định là bà Lý quốc mẫu ám ức chuyện mình không đồng ý làm thuộc hạ của Phạm Dung Hoa nên mới nhân cơ hội này báo thù. Một “Hiệu úy lục phẩm” tốt đẹp biết bao nhiêu cuối cùng lại biến thành “Tông hiệu úy”, dù gì mình cũng tốn công sức nhọc nhằn trị khỏi bệnh mắt cho bà ta, thật đúng là vong ân phụ nghĩa.

Hể nghe đến “Kim tông hiệu úy” là lại thấy chướng rồi.

Chỉ thấy Trịnh Tiểu Liễu hốt hoảng chạy đến trước mặt Kim Kiên, thở hổn hển nói: “Kim hiệu úy thì Kim hiệu úy, cậu mau nói xem xem, có khách quý tới!”.

“Khách quý nào, có đáng phải hô to gọi nhỏ như vậy không?”, Kim Kiên vừa lẩm bẩm vừa đi đến bên ngoài cửa lớn, nhưng vừa mới ngước nhìn một cái cũng giật mình cả kinh, tiếng hô còn cao gấp mấy lần Trịnh Tiểu Liễu, “Tiểu vương gia!?”.

Dưới ánh dương xán lạn, Phạm Dung Hoa một thân áo vải trang phục như những bách tính bình thường, vai khoác tay nải, khuôn mặt tràn ngập ý cười.

Kim Kiền bước vội tới, đánh giá tỉ mỉ một phen, nghi hoặc hỏi: “Sao Tiểu vương gia lại ăn bận như thế này?”

Phạm Dung Hoa khẽ cười một cái, giơ tay lên vỗ vỗ vai Kim Kiền nói: “Tiểu Kim, Dung Hoa muốn xuất môn du ngoạn một phen, đệ có ý đi cùng Dung Hoa không?”

“Hả?”, Kim Kiền kinh ngạc, đôi mắt nhỏ đảo tròn, vội đáp: “Lẽ nào Vương gia chọc giận Thánh thượng, cho nên mới bị biếm...”

“Tiểu Kim!”, Phạm Dung Hoa thở dài, nhìn Kim Kiền lắc lắc đầu nói, “Đệ lại nói bấy cái gì đấy! Dung Hoa chỉ cảm thấy trong cung thực sự buồn chán, cho nên mới muốn xuất môn mở mang kiến thức!”

“Ồ!”, lúc này Kim Kiền mới thở phào nhẹ nhõm, hỏi, “Khi nào thì xuất phát?”

“Hôm nay.”

“Hả? Sao gấp vậy?”, Kim Kiền nhất thời xoay người một vòng, hướng Trịnh Tiểu Liễu hô, “Tiểu Liễu ca, mau ra ngoài mua hai cân thịt bò, lại mua thêm hai cân rau cải ở tiệm ăn, tôi muốn tiễn Tiểu vương gia...”

“Tuân lệnh!”, Trịnh Tiểu Liễu chạy vội ra ngoài hết như một cơn gió.

“Tiểu Kim...”, Phạm Dung Hoa trầm trầm thở dài, nói, “Lần này trước khi đi, Dung Hoa chỉ muốn hỏi Tiểu Kim có nguyện ý đồng hành cùng Dung Hoa không?”

Kim Kiền chớp chớp mắt, kinh ngạc đáp: “Lẽ nào ngài đường đường một Vương gia xuất hành ra ngoài, Hoàng thượng ngay cả phái một người theo hầu cũng không có sao, thực quá keo kiệt đó!”

Phạm Dung Hoa nhất thời có chút dở khóc dở cười, nhìn Kim Kiền, khe khẽ lắc đầu, nói, “Có lúc Dung Hoa thật không biết, đệ ngốc thật sự hay giả ngốc nữa...”

“Hả?”

“Nếu đệ đã không nguyện ý đi cùng Dung Hoa, vậy Dung Hoa xin từ biệt tại đây”.

“Vương gia!”, Kim Kiền vội nói, “Ít nhiều cũng ăn mấy miếng thịt bò rồi hãy đi chứ...”

Hàng mi dài của Phạm Dung Hoa run run, trong đôi mắt ánh nước lộ ra vẻ không muốn, nói: “Tiểu Kim, thịt bò đó đệ ăn đi, chẳng phải Dung Hoa nói với đệ rồi sao, nhìn đệ gầy yếu thế kia, toàn là da bọc xương. Sau khi Dung Hoa đi, đệ nhất định phải chăm sóc tốt cho bản thân, nếu không khi Dung Hoa trở về mà đệ vẫn gầy yếu như vậy thì nhất định Dung Hoa sẽ không tha cho đệ đâu. Còn nữa, bây giờ đệ đã được thăng làm Hiệu úy rồi, không được lười biếng giống như trước nữa, nếu có thời gian thì thỉnh giáo Triền đại ca nhiều vào. Triền đại nhân võ công trác tuyệt, kinh nghiệm phá án phong phú, nhất định có thể...”

“Tiểu vương gia!”, Kim Kiền vội bước lên hô to, “Kim Kiền ở đây chúc Tiểu vương gia thuận buồm xuôi gió.”

“Tiểu Kim, Dung Hoa vẫn chưa dặn dò xong...”, Phạm Dung Hoa nét mặt không vui nói, “Còn có...”

“Vương gia, thời gian không còn sớm nữa, xin Vương gia hãy lên đường!”, Kim Kiền lập tức ôm quyền khom người thi lễ.

Phạm Dung Hoa chớp chớp rèm mi dài, trong mắt lộ ra ý cười.

“Tiểu Kim, bảo trọng!”

“Vương gia, bảo trọng!”

Lúc này Kim Kiền ngẩng đầu lên, đã thấy thân hình trắng băng của Phạm Dung Hoa xa rồi, phía sau còn có bốn tùy tùng trẻ bận áo vạt ngắn, nom thân hình và cước bộ, ắt hẳn võ công không tồi.

Lúc này Kim Kiền mới trầm trầm thở phào, giơ tay lên lau mồ hôi lạnh trên thái dương, trầm nghĩ:

Cùng vi phục xuất hành với “má Phạm già” sao?

Đùa gì thế, không bị một chết thì cũng bị phiền chết, chỗ nào mà thoải mái sung sướng bằng làm Hiệu úy ở Khai Phong phủ chứ...

“Kim hiệu úy, Kim hiệu úy!”

Chắc chắc, từ “bổ khoái” biến thành “hiệu úy”, nghe mà sướng hết cả người.

“Kim hiệu úy, Triển đại nhân tìm ngài!”

Hả?

Kim Kiền quay đầu lại, một dự cảm không lành mạnh mẽ dâng trào trong lòng.

Trong thao trường của Khai Phong phủ, một thanh niên bận áo đỏ đang ôm kiếm đứng, thân thẳng như cây tùng, tư thế oai phong凛冽.

Mà đứng đối diện người này là một thiếu niên gầy yếu, thân bận quan phục hiệu úy, cúi đầu ủ rũ.

“Kim hiệu úy, người đã nghe rõ chưa?”

“Thuộc hạ đã nghe rõ rồi...”

“Tốt. Vậy giờ này mỗi ngày, người hãy đến thao trường, Triển mỗ sẽ chỉ điểm một, hai phần võ công cho người.”

“Thuộc hạ tuân lệnh...”

“Kim hiệu úy, khinh công của người tuy không tồi, nhưng hiện tại đã không còn giống như trước nữa rồi, người giờ đã là Tông hiệu úy lục phẩm của Khai Phong phủ, võ công cũng không được qua quýt một hai nữa, người có hiểu không?!”

“Thuộc hạ hiểu rõ...”

“Sau này mỗi tối phải đứng tấn một canh giờ, nhất định không được lười nhác!”

“Thuộc hạ tuân lệnh...”

Gió nhẹ mây thưa phong cảnh tuyệt đẹp, gió mùa hạ hiu hiu thổi, cỏ cây đua chen oanh liệt khắp chốn.

Nhưng lúc này Kim Kiền chỉ muốn ngẩng lên trời mà hú dài một tiếng:

Má Phạm già, bây giờ tôi hối hận rồi, thà cùng ngài trèo đèo lội suối còn hơn aaa...

Ngoại truyện

Tết Đoan ngọ của Khai Phong phủ

Khinh hân vi vi thấu bích hoàn,

Minh triều Đoan ngọ dục phương lan.

Lưu hương trưởng nị mãn thanh xuyên.

Thái tuyển khinh triền hồng ngọc tí,

Tiểu phù tà quả lục vân hoàn.

Giai nhân tương kiến nhất thiên niên.

Mồ hôi nhẹ ướt tơ xanh,

Hùng đông Đoan ngọ hương lan giữa dòng.

Sông dài tựa một dải thơm,

Lụa xinh vẫn vít ánh hồng tay ai.

Bùa son chênh chếch tóc mây,

Giai nhân xin hẹn cùng nàng ngàn năm.

Tô Thức - Hoán Khê Sa - Đoàn Ngo

Tết Đoàn ngo mừng Năm tháng Năm, khởi nguyên từ ngày hạ chí thời thượng cổ, là ngày mà con cháu tế tự vật tổ, cũng là ngày nhân dân tiếc thương tưởng nhớ đến Tam Lư đại phụ[1] vì phần hận đã gieo mình xuống sông. Tương truyền tự cổ vào ngày này có tục mang túi thơm, treo ngải thảo, đeo “bách tác” để trừ tà.

[1] Một chức quan thời Chiến quốc, ở đây ý chỉ Khuất Nguyên, người đã gieo mình tự vẫn tại dòng Mịch La vào đúng ngày mừng 5 tháng 5.

“Bách tác” - còn được gọi là dây trường mệnh, dây tục mệnh, chỉ tục mệnh, dây diên niên, dây trường thọ... tên gọi không đồng nhất. Theo phong tục, vào ngày Đoàn ngo sẽ dùng chỉ ngũ sắc tết thành sợi thừng, hoặc dùng làm đồ trang trí treo ở cửa ra vào, hay mang theo bên người, có thể tránh được tai họa, tiêu trừ bệnh tật, bảo hộ bình an, tăng thọ thêm tuổi.

Hôm nay, chính là ngày mừng Một tháng Năm, trong Khai Phong phủ cảnh tượng náo nhiệt tấp nập, nha dịch Tào ban bận lên bận xuống, nào treo ngải thảo, nào quét tước đình viện, tất cả đều nhằm chuẩn bị cho ngày tết Đoàn ngo.

Công Tôn tiên sinh ở trong hoa viên phía sau phủ nha, vừa hái ngải thảo, vừa dọn đồ mấy tạo dịch bên cạnh:

“Các người đem mấy cây ngải thảo này treo ở trước cửa đông, tây sương phòng, mấy cây kia thì treo ở trước cửa phòng ngủ của Bao đại nhân. Hai cây còn lại, một treo trước cửa khách sảnh, một treo trước cửa thư phòng.”

“Thuộc hạ tuân lệnh”, mấy tạo dịch tiếp nhận mấy bó ngải thảo, vừa mới chuẩn bị quay người thì đột nhiên cùng khom lưng ôm quyền nói: “Thuộc hạ bái kiến Triển đại nhân”.

Công Tôn Sách quay người nhìn, thì thấy người phía sau một thân áo đỏ, mày sắc mắt sáng, đó chính là Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ Triển Chiêu.

“Triển hộ vệ có chuyện gì sao?”

Triển Chiêu vẻ mặt do dự, đôi mắt đen lấp lánh lướt nhìn bốn phía, hàng mi dài chớp chớp mấy cái, cuối cùng có chút ngại ngần nói: “Công Tôn tiên sinh, chỉ là Triển mỡ muốn xin Công Tôn tiên sinh cấp thêm một cái kiếm tuệ...”

“Kiếm tuệ?”, đôi mắt phượng của Công Tôn Sách mở to, mục quang chuyển sang thanh bảo kiếm Cự Khuyết Triển Chiêu cầm trong tay... Quả nhiên, kiếm tuệ màu vàng sáng thường điểm trên chuôi kiếm giờ đã không còn bóng dáng.

Thân hình thẳng tắp lộ rõ vẻ ngượng ngùng, Triển Chiêu rũ mắt nói: “Buổi tối rõ ràng kiếm tuệ vẫn còn, nửa đêm thức giấc, kiếm tuệ lại biến mất không tung không tích, tình huống như vậy đã kéo dài được bảy, tám ngày rồi, Triển mỡ cũng không hiểu tại sao”.

“Ồ...”, Công Tôn tiên sinh cũng hơi rũ mắt xuống ngưỡng một chút nói: “Không phiền, tại hạ cùng Triển hộ vệ đến khổ phòng lĩnh một cái là được”.

“Triển mỡ đa tạ Công Tôn tiên sinh”, Triển Chiêu ôm quyền đáp.

Đến khi hai người rảo bước rời đi, mấy tạo dịch cạnh Công Tôn Sách mới dám thẳng người dậy, ôm ngải thảo, vội vàng hướng ra sau phủ nha, vừa đi vừa bàn tán.

“Ôi, huynh nói xem, chẳng qua là một cái kiếm tuệ, có nó hay không cũng chẳng có gì khác biệt, không phải sao?”

“Nè, huynh thì biết cái gì! Nếu kiếm của Triển đại nhân không có kiếm tuệ, khi vung kiếm chẳng phải mất đi khí thế hay sao? Huynh nghĩ coi, mỗi lần Triển đại nhân múa kiếm, kiếm tuệ màu vàng nháy trên chuôi kiếm phiêu phát bay lượn, rất tiêu sái, rất oai phong nha!”

“Được rồi, được rồi, huynh nói nhầm cái gì đấy! Không biết thì đừng có nói bừa, đêm qua bởi kiếm của Triển đại nhân không có kiếm tuệ, lúc truy bắt thích khách, Triệu hiệu úy chỉ không cẩn thận một cái liền bị Triển đại nhân cắt mất nửa đoạn tóc, sớm nay vẫn còn đang thương tâm đấy!”

“Hả? Không có kiếm tuệ với Triệu hiệu úy bị cắt mất tóc có liên quan gì?”

“Huynh nghĩ đi, lúc thích khách tới đều là vào canh ba nửa đêm, cảnh tranh tối tranh sáng, kiếm của Triển đại nhân lại rất nhanh, bình thời ban ngày chúng ta còn nhìn không rõ, huống hồ là buổi đêm? Công phu của Triệu hiệu úy tuy rằng cao hơn chúng ta nhiều, nhưng cũng đâu thể nhìn rõ! Bình thường còn thấy sắc vàng của kiếm tuệ loang loáng qua, liền có thể dự đoán được vài phần kiếm chiêu của Triển đại nhân, cẩn thận một chút là được. Nay kiếm tuệ không còn, thì thực phiền toái đó!”

“Ồ... ra là như vậy, nói như thế, kiếm tuệ của Triển đại nhân bị mất, quả thực là chuyện lớn rồi!”

“Đúng vậy! Có điều cũng kỳ lạ thật, ai rảnh rỗi lại đi trộm kiếm tuệ của Triển đại nhân để làm gì không biết nữa?”

“Ừm, thật là kỳ quái, kẻ trộm kiếm tuệ này tám phần là uống nhầm thuốc rồi!”

“Hắt xì! Hắt xì! Hắt xì!”

Trong chợ ngoài cửa đông, Kim Kiền hắt xì liên tục, nước bọt bắn ra, phun thẳng vào mặt vòng vây chúng bách tính đối diện, khiến mọi người dạt ra sau không ngừng.

“Này này, tiểu sai dịch Khai Phong phủ, cậu hắt xì sắp được một tuần trà rồi đấy, ‘bách tác’ này hôm nay có bán hay không?”, một người trong đám hô lên.

“Bán! Đương nhiên bán chứ!”, Kim Kiền chúi chúi mũi, ngẩng đầu cao giọng, “Hai mươi văn tiền một cái, xếp hàng theo thứ tự, không được chen ngang!”

“Hả?! Hai mươi văn tiền? Chẳng phải hôm qua là mười lăm văn tiền ư?”, trong đám có người bất mãn kêu lên.

“Sao? Chê đắt?!", Kim Kiền một tay chống nạnh, tay kia giơ cao một chiếc “bách tác”, đôi mắt nhỏ mở trừng, vẻ nguy hiểm hiện lên, quát, “Cái này gọi là tiền nào của nấy! Có thấy sợi vàng trong cái ‘bách tác’ này của tôi không, đây không phải là sợi vàng bình thường đâu. Nó là sợi vàng lấy ra từ kiếm tuệ của thanh bảo kiếm Cự Khuyết, thanh kiếm cổ trứ danh Triển đại nhân cầm trong tay, người được giang hồ xưng tụng Nam hiệp, đường đường là Ngự tiền tứ phẩm đời đạo hộ vệ, được đương kim Thánh thượng đích thân ngự phong ‘Ngự Miêu’ đó! Trừ tà đuổi hung, bảo trạch an gia, cát tường như ý, có thể nói là độc nhất!”

“Hôm qua không phải cũng thế...”

“Ha, vị tiểu ca này, huynh không biết rồi. Kiếm tuệ này hôm nay được Bao đại nhân sờ qua. Huynh có biết Bao đại nhân là người thế nào không? Chính là thần nhân[2] ngày xử dương đêm thẩm âm, kiếm tuệ được Bao đại nhân sờ một cái, còn hữu hiệu hơn cả hòa thượng ở chùa miếu khai quang! Có thể xua ác quỷ, bảo hộ hồn phách, cho nên hôm nay cái bách tác này so với những cái hôm qua, giá tiền cũng khác nhau. Cái đó gọi là: Có ‘bách tác’ này kề bên, nửa đêm gõ cửa hồn không kinh!”

[2] Trong Đạo giáo, những người đắc đạo có phân ra thành thần nhân và tiên nhân. Thần nhân đến từ thế giới siêu việt, không cần tu luyện cũng đắc đạo. Còn tiên nhân là do người phạm trải qua quá trình tu luyện chuyển hóa mà đắc đạo.

Ngưng một chút, nhìn vẻ mặt chúng bách tính một lượt, Kim Kiền nhướng mày, tiếp tục: “Nếu còn có người cảm thấy đắt, có thể qua bên kia mua ‘bách tác’ ba văn tiền hai cái, tôi tuyệt đối không miễn cưỡng!”

Đám người nhất thời huyên náo một trận.

Đột nhiên, có một tiểu tử chen ngang bước lên một bước, cao giọng hô: “Tiểu ca, tôi mua hai cái!”

Bách tính liền loạn hết lên.

Một nhóm đại thẩm, tiểu tức phụ nhao nhao lên xông tới, đẩy người vừa rồi qua một bên, miệng ồn ào không dứt: “Tránh ra, tránh ra, mấy lão già các người cầm kiếm tuệ của Triển đại nhân làm cái gì?! Tiểu ca, bán cho chúng ta trước!”

“Này này, dựa vào cái gì mà phải nhường mấy mụ già các người mua trước?”

“Để ta trước! Ta trước!”

Lao nhao ồn ào...

“Đừng chen lấn, đừng chen lấn! Xếp hàng, xếp hàng! Ai cũng có phần!”, Kim Kiền một tay cầm cả bó ‘bách tác’ lớn, tay kia bận rộn thu tiền, đôi mắt nhỏ sớm đã híp lại thành đường khâu nhỏ.

Chắc chắn, có Ngự Miêu trong tay, ăn mặc chẳng cần lo!

Hoàng hôn, trong Phu Tử viện Khai Phong phủ, một gầy một nho nhã, hai bóng người đang ngồi trong sương phòng thì thảo trao đổi.

“Công Tôn tiên sinh, thành quả hôm nay rất khá, tổng cộng bán được ba mươi lượng bảy mươi văn tiền”.

“Kim bổ khoái vất vả rồi.”

“Là chức trách của thuộc hạ! Chỉ là... Công Tôn tiên sinh, lượng thuốc trong cơ tể của Triển đại nhân hôm nay có thể tăng thêm một chút không?”

“Kim bổ khoái nói thế là sao?”

“Triển đại nhân dùng mê dược mấy ngày liền, công hiệu của thuốc bắt đầu có hiện tượng giảm dần. Tối qua thuộc hạ đã canh bên ngoài phòng tới tận nửa đêm, vất vả lắm mới đợi được đến khi thuốc phát huy tác dụng, lén vào phòng trộm kiếm tuệ... Hôm nay hình như thuộc hạ có hiện tượng cảm phong hàn”.

“Có điều, nếu lượng thuốc tăng thêm, tại hạ sợ...”

“Công Tôn tiên sinh không cần lo lắng, ở đây thuộc hạ có một phương thuốc, tuyệt đối không ảnh hưởng tới sức khỏe người dùng, tiên sinh có thể thử một lần”.

“Ừm... Quả nhiên là phương thuốc tốt! Kim bổ khoái y thuật rất giỏi.”

“Công Tôn tiên sinh quá khen!”

“Kim bổ khoái, tại hạ có chuyện không rõ, mong Kim bổ khoái cời bỏ nghi hoặc cho tại hạ.”

“Tiên sinh mời hỏi.”

“Vì sao Kim bổ khoái cứ nhất định phải dùng kiếm tuệ của Triển hộ vệ làm thành ‘bách tác’? Kỳ thực có phải là kiếm tuệ của Triển hộ vệ hay không, bách tính vốn không thể nào biết được, dùng đồ có sẵn trong kho phòng để làm có phải càng giản tiện hơn không, hà tất phải phiền phức như vậy?”

“Công Tôn tiên sinh nói những lời này sai rồi! Mua bán quan trọng nhất là thành thật trung thực, tuyệt đối không thể làm ra hành vi lừa gạt, nếu không tất sẽ có hậu quả khôn lường, sẽ bị trời phạt!”

“Lời của Kim bổ khoái nói rất đúng, Công Tôn Sách xin thụ giáo!”

“Công Tôn tiên sinh khách khí rồi!”

...

“... Kim bổ khoái còn chuyện gì sao?”

“Chỉ là thuộc hạ muốn nhắc tiên sinh, số ngân lượng bán được, chín phần là để trợ giúp phủ nha, một phần còn lại kia...”

“Tất nhiên là thuộc về Kim bổ khoái!”

“... Nếu đã như vậy, thuộc hạ xin cáo lui. Cơ tể của Triển đại nhân còn phải phiền Công Tôn tiên sinh.”

“Không dám, không dám, ngày mai cũng phải phiền Kim bổ khoái.”

“Cạch” một tiếng, cánh cửa nhẹ nhàng khép lại.

Người còn lại trong phòng, tay vuốt râu, đôi mắt phượng nheo lại, lẩm bẩm nói: “Mua bán quan trọng nhất là thành thật trung thực... Lẽ nào thật sự là vì thế?”.

Ý cười dần hiện trên khuôn mặt nho nhã của vị chủ quản sổ sách Khai Phong phủ.

Mặt trời vừa ló dạng đông, ban mai chiếu rọi khắp nơi.

Triệu Hổ mất nửa canh giờ mới buộc được mái tóc không dài không ngắn của mình, vội đẩy cửa bước ra, nhưng vừa mới bước ra khỏi cửa suýt chút nữa thì đụng vào một người.

“Triển đại nhân?”, Triệu Hổ kinh ngạc.

Vị hộ vệ áo đỏ trước mắt, khuôn mặt đầy vẻ nghi hoặc, đôi mày lười mác cau chặt, nhìn thấy Triệu Hổ, hồi lâu sau mới hoàn hồn hỏi một câu: “Triệu Hổ, có thấy kiếm tuệ trên kiếm của Triển mỗ không?”.

“Hả? Kiếm tuệ lại mất rồi?!” Triệu Hổ cả kinh, da đầu run rẩy từng trận.

Triển Chiêu gật đầu, trong đôi mắt sáng ánh lên vẻ khó hiểu, sau đó lại khẽ thở dài nói: “E là lại phải phiền Công Tôn tiên sinh rồi...”.

Triệu Hổ cũng thở phào một hơi, sờ sờ mái tóc hiển nhiên đã ngắn đi một nửa của mình, theo vị hộ vệ áo đỏ trước mắt đi tới Phu Tử viện.

Cả hai đều không phát hiện ra, ở chỗ rẽ sương phòng, trong một góc, có người đang híp đôi mắt nhỏ, khoe miệng cong lên, nhìn chằm chằm vào bóng lưng hai người.

Tiểu Miêu ơi Tiểu Miêu, đường đường một người hiện đại như tôi cùng với lãnh đạo của Khai Phong phủ, Công Tôn Trúc Tử bụng dạ đen tối, song kiếm hợp bích, còn sợ không chinh được ngài ư?

Chắc chắn, thực là vui vẻ thoải mái, hít thở thông thuận nha...

49. Q.3 - Chương 8

Phụng thánh lệnh nhập cung trực ban,

Tử Vân điện ma quái lộng hành.

Nhà ăn của Khai Phong phủ nằm ở tây nam viện trong phủ nha Khai Phong, bên cạnh Tam ban viện, chính là nơi để chúng nha dịch Tam ban thưởng dụng bữa cơm, mỗi sáng, trưa, chiều đều nghỉ ngơi ăn cơm tại đây, nơi này đều là bóng người đi đi lại lại, huyên náo không thôi.

Đặc biệt là đến bữa cơm chiều lúc hoàng hôn, nhà ăn lại càng náo nhiệt.

Ngoại trừ Tứ đại hiệu úy, Triển đại nhân, Công Tôn tiên sinh theo hầu bên cạnh Bao đại nhân dùng bữa tại Phu Tử viện ra, thì những bổ khoái tuần phổ, tạp dịch quét dọn, tráng đinh của Khoái ban trong Khai Phong phủ đều tề tựu về đây trong khoảng thời gian này, vừa ăn cơm vừa nói chuyện, kể về những sự kiện mới mẻ đã gặp trong suốt một ngày, hàn huyên vô cùng thích ý.

Lại nói đến một bàn kê cạnh cửa, bởi vì hướng gió tốt, cảnh sắc khiến người ta sảng khoái vui vẻ, cho nên tất nhiên trở thành vị trí chuyên biệt dành cho mấy vị đầu lĩnh có uy tín của các ban trong Khai Phong phủ ngồi.

Ngồi ở vị trí chủ tọa chính là một vị có khuôn mặt đầy những râu là râu, trông hơi phát tướng, mỗi khi cất tiếng là oang oang như lệnh vỡ, đó chính là Bành Quy Hải, ban đầu của Tam ban; ngồi phía tay trái Bành

Quy Hải là một người cao cao gầy gầy, mặt vàng mắt nhỏ, chính là Hoàng Tề ban đầu của Tào ban; vị ngồi phía tay phải kia thân hình trắng kiện, là một hán tử mặt đen mắt hổ, Lý Thiệu, ban đầu của Khoái ban; còn vị ngồi bên cạnh Lý Thiệu, thân hình vạm vỡ, khuôn mặt ngăm đen, mỗi khi khoát tay, duỗi chân đều có thể nghe được tiếng rắc rắc của những lóng xương cạ vào nhau, người này, chính là Phùng Thiên, ban đầu của Tráng ban. Mà vị ngồi gần cửa nhất lại là một lão đầu tuổi cũng gần năm mươi, râu tóc đều điểm sương, tinh thần sáng láng minh mẫn, đó chính là Mạnh Nhạc, lao đầu của lao Khai Phong phủ.

Mấy người họ ngồi quây quần bên một cái bàn, bất luận khí thế hay khí phái đều hơn các bàn khác một bậc, đến cả những vấn đề mà họ đàm luận cũng cao thâm hơn nhiều so với các bàn khác.

Chủ đề đàm luận của chúng bồ khoái nha dịch, không phải là hôm nay lại bắt được bao nhiêu tên trộm đạo lớn nhỏ, thì là chợ ở Cửa Nam thành lại có gánh hát, tạp kỹ như thế nào tới hay hôm nay các cô nương của “Ỗ Thúy lâu” lại có những chiêu trò gì mới.

Còn chủ đề đàm luận của mấy người này lại chính là chuyện đại sự triều đình, những công việc có liên quan mật thiết đến các kế hoạch lâu dài của Khai Phong phủ.

Chẳng hạn như, thức ăn vừa được dọn lên bàn, Phùng Thiên, ban đầu của Tráng ban đã không nhin được mở miệng hỏi:

“Bành ban đầu, mấy hôm nay trong triều có chuyện lớn nào xảy ra không?”

“Cũng không có chuyện lớn gì”, Bành ban đầu gắp một miếng cải xanh đưa lên miệng, đáp, “Vụ án Li miêu hoán thái tử nửa tháng trước đã làm triều đình xôn xao dậy sóng một phen, phàm là những đại thần vẫn thường qua lại mật thiết với Lưu hậu ai nấy đều cảm thấy bất an, rất sợ Lưu hậu ngã ngựa, Hoàng thượng liền túm lấy họ khai đao. Nhưng hơn nửa tháng đã trôi qua mà vẫn không có động tĩnh gì, những đại thần này cũng an tâm hơn, mấy ngày nay trên triều lại rất yên ổn”.

“Vậy thì tốt”, Hoàng Tề, ban đầu Tào ban cũng tiếp lời, “Chỉ mong trên triều không có chuyện gì, Bao đại nhân cũng yên tâm, các huynh đệ chúng ta cũng có những ngày tháng yên lành”.

“Vị tất đã như vậy”, Lý Thiệu, ban đầu Khoái ban nhíu mày nói, “Tôi vừa thấy người trong cung tuyên Triển đại nhân nhập cung, nghe nói trong cung xảy ra chuyện lạ”.

Những lời này vừa thốt ra, mấy người trong bàn đều hào hứng cả lên, không khỏi rướn người lên, gắp giọng hỏi:

“Chuyện lạ ư?”

Lý ban đầu chớp chớp mắt, cả người cũng ghé sát về phía trước, thấp giọng kể: “Tôi là nghe Trương hiệu úy nói, cụ thể sự việc thế nào, tôi cũng không rõ...”.

Mấy người họ rất kinh ngạc, đưa mắt nhìn nhau, “Chuyện lạ năm nay cũng thật không ít...”.

Nói đến đây, Phùng Thiên tựa như nhớ ra chuyện gì đó, sắc mặt hơi trầm xuống, nói: “Nói đến mới nhớ, mấy ngày nay sao tôi thấy Kim hiệu úy cũng rất kỳ quái, hình như có chút không thích hợp lắm hay sao đó?”.

“Ồ? Thế nào mà không thích hợp?”, Bành ban đầu nghi hoặc hỏi.

“Chính là... haizzz, tôi cũng không biết nói sao nữa, chỉ là không thích hợp”, Phùng ban đầu nghiêng nghiêng đầu đáp.

“Có phải là mặt mày trắng bệch, quầng mắt đen kịt, hai mắt lạc thần, chân đi không có lực, cổ tay run run phải không?”, Mạnh lao đầu đột nhiên tiếp lời.

“Chính thế, chính là bộ dạng như vậy!”, Phùng ban đầu vỗ trán, nhìn Lao đầu Mạnh Nhạc với vẻ kính nể. “Mạnh lao đầu, ông cả ngày từ sáng đến tối đều ở trong đại lao, sao lại biết rõ ràng những chuyện ở bên ngoài như vậy?”

Mạnh lao đầu khẽ mỉm cười, giơ ngón tay lên chỉ ra ngoài cửa nói: “Bởi vì tôi tận mắt thấy rõ”.

Mọi người nhìn theo hướng ngón tay của Mạnh lao đầu, liền thấy một người vận quan phục hiệu úy màu đỏ đen đang nheo đôi mắt nhỏ được tô điểm bởi hai quầng mắt đen sì, bưng một bát cơm to, thân hình gầy nhỏ cứ chao đảo không ngừng, đi được một bước lại lảo đảo ba bước, chính là Kim Kiên, Tông hiệu úy lục phẩm.

Đừng thấy cả người Kim Kiên không vững, tựa như một trận gió thổi qua cũng có thể làm Kim Kiên ngã xuống mà nhầm, công phu dưới chân lại chẳng mấy may suy giảm, chỉ vèo vèo mấy bước đã xông vào nhà ăn, chen lên đặt mông ngồi xuống vị trí cạnh Mạnh lao đầu, không thở gấp cũng chẳng có giọt mồ hôi nào chảy ra.

“Kim hiệu úy?!” , mấy người họ kinh ngạc đồng thời hô lên, “Cậu hẳn phải ở trong Phu Tử viện dùng cơm cùng đại nhân chứ, vì sao lại tới đây?”.

“Suyt, suyt...” , Kim Kiên đảo đôi mắt nhỏ một cái, giơ một ngón tay lên, hạ giọng nói: “Đừng làm ồn, đừng làm ồn, vất vả lắm tôi mới nhân lúc con mèo kia... khụ, nhân lúc người khác không để ý mà chuồn ra đây, cứ ồn ào thế này nếu để con mèo kia... khụ khụ, để người khác phát hiện ra thì đại sự không hay đâu...”.

“Hả?”, mọi người lại càng không hiểu, đều nhìn chằm chằm vào Kim Kiên.

“Ăn cơm, ăn cơm...” , Kim Kiên nhìn xung quanh một lượt, tiếp tục hạ giọng nói.

“À...” , mọi người gật gật đầu, nhìn nhau, không nói gì nữa, cùng cúi đầu và ăn cơm.

Nhất thời trên bàn yên tĩnh hẳn.

“Lạch cạch” , một tiếng động lạ thường vang lên.

Mọi người cùng dừng động tác và cơm, nhìn nhau.

“Lạch cạch” , lại là tiếng động dị thường.

Mọi người cùng ngẩng lên, đưa mắt nhìn về phía phát ra âm thanh.

“Sặc, mẹ nó...” , chỉ thấy Kim Kiên trong miệng lầu bầu mắng chửi, lại nhặt hai chiếc đũa từ trên bàn lên, lựa một lúc lâu mới cầm đúng tư thế. Cánh tay vừa mới vươn ra vẽ như định gắp đĩa rau trước mặt thì ngón tay cầm đũa lại hết như bị chuột rút, run rẩy không ngừng, đôi đũa trong tay Kim Kiên rung rung giấy lát, lại “lạch cạch, lạch cạch” hai tiếng rơi xuống bàn.

Hả?

Mọi người trợn mắt, Kim Kiên vừa chửi thề vừa lặp lại động tác lúc nãy, nhưng đôi đũa còn chưa chạm được đến bên cạnh đĩa thì đã lại song song rơi xuống bàn.

“Kim hiệu úy, tay của cậu...” , Bành ban đầu thật sự không nhìn tiếp được nữa, liền đưa tay gắp hai miếng rau cải vào bát Kim Kiên, hỏi, “Tay của Kim hiệu úy sao lại run dữ như vậy? Lẽ nào là bị thương sao?”.

Kim Kiên thở dài một tiếng, run run đưa đôi đũa, gian nan vịn phần, đến bên miệng bát vừa và cơm vào miệng vừa nói: “Không có gì, không có gì, chỉ là sớm tối mấy ngày nay đều được Triển đại nhân chỉ điểm võ công, có hơi mệt mỏi mà thôi...”.

Nhưng trong bụng thì thầm mắng: Con bà nó, con mèo kia có phải là định rắp tâm cản trở mình không?

Hết giờ làm buổi chiều lại còn giám sát mình luyện tập trung bình tấn, luyện đến độ hai chân mình mềm nhũn, bấp chân thì bị chuột rút...

Mới bảnh mắt ra trời chưa sáng đã phải đến thao trường luyện kiếm, lại cứ khăng khăng chọn một cây kiếm sắt nặng chết người để đùa bỡn mình, còn nói rất hay ho là để cho mình luyện lực cánh tay...

Có gì mà phải luyện chứ?

Tôi là một thiếu nữ yếu điệu thời hiện đại, lẽ nào phải luyện ra cơ bắp trên cánh tay mang thương hiệu Thủy thủ Popeye[1] thì mới được? Quá mất mỹ quan kinh thành!

[1] Hay ở Việt Nam còn gọi là Thủy thủ Papai, là một nhân vật hoạt hình hư cấu được tạo ra bởi E. C. Segar. Năm 2002, TV Guide đã xếp Popeye vào danh sách “Năm mươi nhân vật hoạt hình vĩ đại nhất mọi thời đại”.

Cơ tam đầu, cơ nhị đầu[2] còn chưa luyện ra, đã dẫn đến cơ thịt toàn thân mệt mỏi quá độ, nhức mỏi không chịu được, hiện giờ đến cầm đôi đũa còn không nổi, ăn bữa cơm cũng không yên...

[2] Cơ nhị đầu (biceps) là chỉ bắp tay (con chuột), cơ tam đầu (triceps) là phần đối diện ở phía dưới của bắp tay (gần nách).

Đáng ghét...

Mọi người nghe Kim Kiên nói xong, lúc này mới hiểu ra, không khỏi im lặng cúi đầu, vui vẻ hẳn lên.

Chỉ thấy Mạnh lao đầu khuôn mặt tràn ngập ý cười, vỗ vỗ vai Kim Kiên nói: “Kim Kiên này, công phu trên cánh tay cậu còn kém một chút, luyện nhiều cũng tốt”.

Những người khác cũng gật đầu phụ họa.

“Không sai không sai, nhìn Kim hiệu úy gầy yếu thể này, cánh tay lại chẳng có chút khí lực nào, sau này làm sao tróc nã tội phạm đoạt tang vật đây? Phải theo Triển đại nhân học nhiều vào”, đây chính là lời của Lý Thiệu, ban đầu Khoái ban.

“Triển đại nhân bằng lòng chỉ điểm cho cậu, thực đúng là may mắn lắm đó!”, đây là lời của Phùng Thiên, ban đầu Tráng ban.

“Kim hiệu úy, cậu cũng là nhân vật đi lên từ Tạo ban chúng ta, ngàn vạn lần đừng làm mất mặt Tạo ban đó, bình thời phải năng hưởng Triển đại nhân xin chỉ giáo vào!”, đây là lời của Hoàng Tề, ban đầu Tạo ban.

Bình tổng ban đầu nhìn khắp lượt, rất có uy tín gật đầu tổng kết: “Kim hiệu úy, Triển đại nhân là nhân vật nổi danh trên giang hồ, ngài ấy nếu bằng lòng chỉ điểm cho cậu một hai phần, thì đó cũng là phúc khí phải tu ba kiếp mới có được đó!”.

Kết lại điều cốt lõi nhất là: Triển đại nhân tốt lắm...

Hai điều cơ bản là: Triển đại nhân tuyệt vời lắm... Triển đại nhân không chê vào đâu được...

Kim Kiên nghe mà gân xanh trên trán nổi cả lên, tất cả những bức tức, mệt mỏi, thiếu ngủ mấy ngày nay đều bùng nổ, đôi đũa cầm trong tay kêu “phụp” một tiếng cắm phập vào bát cơm nửa tấc, nhảy dựng lên, nổi trận lôi đình, “Con mèo đó hại tôi ăn không ngon, ngủ không yên, có muốn lên làm biếng cũng không được. Tôi và con mèo đó có mối hận đoạt giấc ngủ, nổi oán hận ăn cơm rơi vãi, mối thù cướp thời gian rảnh, những thâm thù, đại hận đó sao có thể đội trời chung, người thần cùng căm phẫn!”.

Hết một trận xong, Kim Kiên bỗng cảm thấy đầu óc thư thái sáng láng hẳn, thở ra hít vào khoan khoái, tứ chi thoải mái, đến cả đôi mắt nhuộm màu mệt mỏi không chịu nổi của mấy ngày dồn lại thoát cái cũng trở nên sáng trong hơn hẳn, nhìn vô cùng rõ ràng nét mặt trắng bệch kinh hãi của chúng nha dịch trong cả căn nhà ăn này...

Hả?

Cái đám người này uống nhầm thuốc hay bị làm sao vậy?

Vì sao nét mặt cứ như là nhìn thấy ma thế?

Mặc dù lời nói của mình có hơi hiện đại, nhưng cũng chưa chỉ đích danh tên họ, cũng không phát ngôn ra từ nào tục tĩu cả, có chỗ nào đáng kinh ngạc đến thế đâu...

... Hửm?

Gió lạnh đâu ra vậy? Lạnh quá...

Kim Kiên không khỏi run lên.

Không ổn rồi, cứ theo kinh nghiệm phong phú của mình mà phán đoán, gió này nhất định không tầm thường.

Đây không phải gió lạnh, mà chính là sát khí...

Hơn nữa căn cứ vào sức hút của luồng sát khí đặc biệt này, vào cảm xúc nồng hậu và nội hàm phong phú của nó thì có đổi mất cả cái thành Đông Kinh Biện Lương cũng chỉ có một người mới có bản lĩnh phát ra sát khí khiến lỗ tai người ta đau nhức như vậy... Hức... không hay rồi...

Không chỉ có Kim Kiên cảm thấy bồn chồn chân tay, mà cả phòng ăn cũng chẳng có ai dám động cựa dù chỉ là mảy may.

Cả phòng tĩnh lặng.

Kim Kiên không có động tĩnh, người phát ra sát khí phía sau cũng im lìm bất động.

Đột nhiên, trong đầu Kim Kiên lóe lên một tia sáng, lập tức ra quyết định, thỉnh linh ngẩng đầu lên, một tay đỡ ngực, một tay chống xuống bàn, cất giọng nói hết như tiếng đổ quyên thổ than:

“Đã từng có một con mèo biết bắt chuột xuất hiện trước phòng mà tôi lại không biết quý trọng, cho đến khi lũ chuột hoành hành trong phòng, tôi mới hối hận khôn nguôi, chuyện đau khổ nhất trong nhân gian cũng chỉ đến thế mà thôi... Nếu như ông trời ban cho tôi cơ hội gặp lại một lần nữa, nhất định tôi sẽ nói với con mèo đó ba chữ: Quay về đi. Nếu như có thêm một kỳ hạn để con mèo đó trở lại, thì tôi hy vọng... chính là ngày mai...”

Một tràng những lời lay động lòng người này vừa nói ra, Kim Kiên hân hoan phát hiện, nét mặt của chúng nha dịch phía trước đã biến thành sắc xanh lét.

Mà luồng sát khí âm hàn phía sau dường như cũng mãnh liệt hơn vài phần.

“Triển mỗ không biết thì ra Kim hiệu úy còn có sở thích nuôi mèo...”

Giọng nói vừa mạnh mẽ vừa lạnh băng, hết như cây kìm trong những ngày Tam cửu hàn thiên[3].

[3] Ở Trung Quốc bắt đầu từ Đông chí, cứ chín ngày thì được gọi là “một cửu”, tổng cộng có chín cửu, trong đó tam, tứ cửu là những ngày lạnh nhất.

Hức! Những phim truyền hình lúc tám giờ kia đều là lừa gạt người khác hết!

Lời thoại kinh điển, tình tiết cảm động lòng người cái khổ gió gì, căn bản một chút công dụng cũng không có!

Kim Kiên kéo kéo da mặt, khó khăn lắm mới chỉnh trang lại nét mặt, sau đó quay người, ngẩng đầu ôm quyền, nặn ra một nụ cười, nói: “Triển đại nhân, ngài hẳn phải đang tiếp đãi công công truyền chỉ từ trong cung đến, sao lại trở về sớm như vậy...”

Chỉ thấy khuôn mặt tuần tú của Triển Chiêu lạnh lẽo hằn đi, đôi mắt sáng lấp lánh tia băng hàn, nhìn Kim Kiên nói: “Tựa hồ Kim hiệu úy không vui khi nhìn thấy Triển mỗ về sớm...”

Kim Kiên không khỏi rung mình một cái, vội vàng nói: “Triển đại nhân nói đùa rồi, Triển đại nhân có thể trở về phủ nha sớm một khắc thì đó là phúc của Khai Phong, là phúc của nha dịch, là phúc của đại nhân...”

Đôi mắt sáng của Triển Chiêu lóe lên, tiếp tục lạnh giọng nói: “Vậy sợ là Triển mỗ phải khiến Kim hiệu úy thất vọng rồi, Triển mỗ chỉ trở về trong chốc lát rồi phải quay lại cấm cung để trực ban”.

“Ồ?”, lòng Kim Kiên lập tức vui vẻ, đôi mắt nhỏ phát ra ánh sáng hy vọng: “Vậy đó là phúc của Hoàng thượng, phúc của cấm cung, phúc của thiên hạ...”

Đôi mày lười mác khê động, lạnh giọng tiếp tục: “Nhưng Triển mỗ phụng hoàng lệnh tới, đặc biệt yêu cầu Tông hiệu úy lục phẩm Kim Kiên của phủ Khai Phong tới nay cùng nhập cung trực ban ở Tử Vân điện...”

“Ếc!”, Kim Kiên hết như nuốt phải một con nhặng xanh nghẹn lại ở yết hầu, hồi lâu sau da mặt hơi giật giật, cúi đầu đáp, “Vậy thì đó chính là... phúc của Kim Kiên...”

“... Kim hiệu úy, theo Triển mỗ cùng nhập cung.”

“... Thuộc hạ tuân lệnh.”

Sau khi Kim Kiền đầu nặng chân nhẹ, đi một bước đảo ba bước theo Triển Chiêu đã rồi đi được một lúc rồi, chúng nhân trong nhà ăn mới hoàn hồn trở lại.

Có điều lúc này sắc mặt mọi người lại không giống như vừa nãy trắng bệch, xanh xám mà lại là hai má đỏ hồng, mắt lấp lánh ánh sáng.

“Huynh nhìn thấy không? Nhìn thấy không? Vừa rồi Triển đại nhân cười với tôi đấy!”

“Huynh nói loạn gì thế, rõ ràng là cười với tôi!”

“Bậy bạ, phải là cười với tôi...”

“Ai da, huynh nói xem Triển đại nhân khê cười, sao lại anh tuấn đến thế...”

“Xem bộ dạng không có tiền đồ của huynh kìa, chẳng qua Triển đại nhân chỉ cười một cái thôi, có gì mà kinh ngạc thế?”

“Huynh còn không biết xấu hổ mà chê tôi? Vừa rồi huynh cũng chẳng ngần ra mà nhìn đấy sao?”

“Lợn khản trương, nói bậy bạ gì thế?”

Bành ban đầu nét mặt ngẩn ngơ, hồi lâu sau mới chậm chậm cất tiếng: “Cái gì mà nuôi mèo, bắt chuột, sao tôi đến một câu cũng chẳng hiểu gì... Còn có, Triển đại nhân cười cái gì thế?”.

Mấy vị ban đầu còn lại cũng không hiểu.

Chỉ có Mạnh lao đầu, đôi mắt lão luyện tinh minh nhìn thấu mọi sự lắt xung quanh một vòng, rồi thầm lắc đầu cười nói: “Ngự Miêu? Nuôi mèo... ha, theo như ta thấy, ngược lại giống như là mèo đang vờn chuột...”.

Cái gì gọi là người gặp người thích, xe gặp xe chở, hoa gặp hoa nở...

Cái gì gọi là Nam hiệp Triển Chiêu nổi danh giang hồ...

Cái gì gọi là Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ Triển đại nhân...

Tối nay rốt cuộc Kim Kiền đã được mở mang kiến thức, cũng là mở rộng tầm mắt.

Hãy xem Triển đại nhân nhà người ta, tuy phải trực ban trường kỳ ở Khai Phong phủ, rất ít khi lộ diện tại cấm cung, nhưng một khi đã xuất hiện trong đại nội hoàng cung, thì hết như ngọn đèn pha trong đêm đen, dòng suối ngọt trong sa mạc, viên đường giữa đàn kiến, khiến kẻ khác cứ ào ào xông đến, chạy theo như vịt.

Xem xem từ lúc nhập cung đến giờ, trên đường có rất nhiều cấm quân binh sĩ và hàng loạt tướng lĩnh đều trùng hợp hoặc ngẫu nhiên, vừa khéo gặp mặt, chẳng biết vô tình hay cố ý, chỉ cần nhắc thấy vị Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ này, thì ai cũng hai mắt phát sáng, mặt mũi đỏ bừng, sùng kính vạn phần.

Nghiêm túc ôm quyền thi lễ là chuyện bình thường, đè nén sự hưng phấn hai tay run run cũng là chuyện có thể lý giải được, nhưng chuyện vừa thấy mặt người ta một cái là hai mắt phát sáng, hết như muốn xông lên đem hộ vệ đại nhân ăn sống nuốt tươi thì thật có chút khiến người ta lạnh cả sống lưng.

Mà định lực của Triển đại nhân cũng thực cao thâm, bất luận là gặp tình huống loại nào, gương mặt vẫn luôn ngập tràn ý cười ấm áp, nhất mực cung kính đáp lễ, không kiêu ngạo, không nóng nảy, chừng mực khéo léo, có thể sánh với buổi giao lưu gặp gỡ người hâm mộ của các Idol minh tinh thời hiện đại. Chỉ là khổ cho Kim Kiền lẻo đẻo sau lưng cũng không thể không bắt chước trông bầu mà vẽ gáo, phải nhất nhất thi lễ, thiếu chút nữa thì gãy cả cái eo nhỏ.

Nói chung, theo sau Triển đại nhân bách bộ đại nội hoàng cung cũng hết như là dạo chợ mua đồ, không nhanh không chậm, nhìn thì thông dong thư thả, phong quang vô hạn, nhưng ai biết thắt lưng xương sống đều đau, da mặt rút gân.

Cho nên, khi thấy Viên đại nhân, Chỉ huy sứ cấm quân, canh giữ Tử Vân điện lúc nửa đêm, tuy tiếp xúc khoảng cách gần với Triển đại nhân, nhưng vẫn giữ được nét mặt cùng bộ dạng bình thường, tứ chi lẩn ngón ngữ đều bình thường, kể cả chỉ số hưng phấn cũng bình thường, Kim Kiền nhất thời cảm thấy thân thiết vạn phần.

Viên đại nhân, Chỉ huy sứ cầm quân này, tuổi đời khoảng trên dưới ba mươi, một thân quân trang, dáng hình thẳng như cán bút, da mặt ngăm đen, đôi mắt không lớn nhưng rất sáng và có thần.

“Làm phiền Triễn đại nhân, Viên mỗ quả thực rất áy náy”, Viên đại nhân ôm quyền, thi lễ nói.

Triễn Chiêu khẽ mỉm cười, cũng ôm quyền đáp: “Viên đại nhân khách sáo rồi, Triễn mỗ cũng là Ngự tiền hộ vệ, đây chính là bốn phận của Triễn mỗ”.

Hai người khách khí thi lễ xong, Viên đại nhân mới đưa mắt nhìn sang Kim Kiền phía sau lưng Triễn Chiêu, không khỏi ngạc nhiên, mở miệng hỏi: “Vị huynh đệ này trông thực lạ mắt, không biết là...”.

“Đây chính là Tông hiệu úy lục phẩm của Khai Phong phủ, Kim Kiền, Kim hiệu úy”, Triễn Chiêu nghiêng mình giới thiệu.

Viên đại nhân vừa nghe đến danh Kim Kiền liền lộ ra vẻ mừng rỡ gấp mấy lần so với khi gặp Triễn Chiêu, nhất thời hai mắt phát sáng, đề giọng nói: “Vị huynh đệ này chính là Kim hiệu úy của Khai Phong phủ? Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!”, dứt lời liền ôm quyền thi lễ.

“Viên đại nhân khách khí rồi”, Kim Kiền cũng ôm quyền thi lễ, lòng lại thầm nói:

Chắc, mình mới lần lộn kiếm cơm ở Khai Phong phủ, có chỗ nào để “ngưỡng mộ” đã lâu chứ? Người cổ đại thực khách sáo quá đi, tùy tiện gặp A Miêu, A Cầu cũng kêu “Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu”, thật là chả có ý thức sáng tạo gì cả.

Chẳng ngờ câu sau của Viên đại nhân lại khiến Kim Kiền kinh hãi tại trận.

“Vốn thường nghe Kim hiệu úy của Khai Phong phủ có thiên phú dị bẩm, trên thì thông linh Thiên đình, dưới lại thông linh cùng Sâm la, chiêu hồn, tróc quỷ chỉ là chuyện vặt vãnh, hôm nay có thể nhìn thấy chân thân của Kim hiệu úy, quả thực Viên mỗ may mắn ba đời.”

A, hả?!

Đôi mắt nhỏ của Kim Kiền giật giật mấy cái, lúc này mới phản ứng lại, thì ra Viên đại nhân này đúng là “ngưỡng mộ đã lâu” đối với không ít tin vĩa hè nhắm nhĩ của mình, chỉ là hình dung thế này...

Không ngờ mình, một thường dân áo vải, mới chỉ trong khoảng thời gian mấy ngày, mà đã cùng cấp bậc với lão huynh Chung Quỳ[4] kia rồi...

[4] Chung Quỳ: Theo truyền thuyết dân gian Trung Quốc là một vị “Thánh quân ban phúc trấn trạch”, là vị thần diệt yêu trừ ma. Trong sách cổ có ghi chép rằng, ông là người ở núi Chung Nam, Trường An thời sơ Đường, bình sinh mắt báo, mặt sắt râu xồm, tướng mạo kỳ dị nhưng lại tài hoa hơn người, đầy một bụng kinh luân, vốn mang chính khí hào nhiên, tính tình cương trực, phóng khoáng.

Chắc chắn, sức mạnh dư luận quả nhiên là to lớn, uy lực của chuyện tám nhắm, buôn dưa lê quả là hung hãn.

“Ha ha, Viên đại nhân quá khen, quá khen”, Kim Kiền nhướn đôi mắt nhỏ, nặn ra một nụ cười đáp.

“Viên đại nhân quá lời rồi, Kim hiệu úy chẳng qua chỉ biết sơ dị thuật thông linh, nào có lợi hại như trong lời đồn”, Triễn Chiêu liếc Kim Kiền một cái, ở bên khiêm tốn nói.

“Ôi, Triễn đại nhân nói sai rồi, hiện giờ trong cấm cung xuất hiện sự lạ, sợ là chỉ có thể dựa vào kỳ nhân như Kim hiệu úy thôi.”

Triễn, Kim hai người nghe xong đều sửng sốt.

Triễn Chiêu nhíu mày nói: “Hôm nay Triễn Chiêu và Kim hiệu úy phụng khẩu dụ của Thánh thượng tiến cung, thời gian gấp gáp, công công truyền chỉ cũng chưa nói rõ ràng, chỉ cho biết trong cung phát sinh sự lạ, muốn Triễn mỗ và Kim hiệu úy cùng đến Tử Vân điện trực đêm và điều tra, lẽ nào sự lạ trong điện này có liên quan đến hồn ma?”.

Viên chỉ huy sứ thở dài một tiếng, lặng lẽ gật đầu nói: “Thực không dám giấu, mấy ngày nay... có ma quỷ lộng hành gần Tử Vân điện...”.

“Ma quỷ lộng hành?!” Kim Kiền bỗng thấy da đầu tê dại, không khỏi kêu lên.

Chỉ thấy Viên chỉ huy sứ lắc đầu thở dài nói: “Thời gian gần đây, cứ đến giờ Tý lúc nửa đêm, xung quanh Tử Vân điện lại xuất hiện một bóng ma màu trắng, não động không thôi, các huynh đệ cấm quân chúng tôi thực bị dọa đến hồ đồ hết cả. Cứ liên tiếp mấy ngày như vậy, đã có vài huynh đệ sợ đến phát bệnh, Viên mỗ cũng là bất đắc dĩ mới xin chỉ dụ của Thánh thượng, mời Triển đại nhân và Kim hiệu úy đến đây điều tra ngọn nguồn”.

“Bóng ma màu trắng?”, Triển Chiêu trầm ngâm.

“Bóng, bóng ma màu trắng...”, Kim Kiền nuốt nước bọt, liếc nhìn nét mặt không e sợ của Triển Chiêu, lại ngó sang vẻ mặt sầu muộn của Viên chỉ huy sứ, run giọng nói, “Viên chỉ huy sứ, ngài đừng đùa chứ, đại nội cấm cung này là nơi như thế nào, sao có thể có ma quỷ lộng hành?”.

Triển Chiêu cũng ngược lên, cẩn thận hỏi: “Viên chỉ huy sứ xác thực có nhìn thấy rõ không? Lẽ nào không phải là thích khách?”.

“Đương nhiên Viên mỗ nhìn thấy rất rõ!”, Viên chỉ huy sứ nghiêm sắc mặt, “Không chỉ mình Viên mỗ, mà toàn bộ cấm quân trên dưới đều nhìn thấy rất rõ. Bóng trắng đó bỗng bèngh trôi dạt bốn xung quanh, mắt nhìn thấy mà không đuổi kịp, sờ cũng không thấy, lơ lơ lửng lửng, quỷ dị vô cùng, nếu không phải ma thì là thứ gì?”.

“Có thể là kẻ có khinh công trác tuyệt nửa đêm do thám cấm cung...”, Triển Chiêu suy đoán.

“Không thể nào...”, Viên chỉ huy sứ cắt ngang lời Triển Chiêu, nhíu mày nói, “Đâu có kẻ nào mà khinh công lại tới mức đó? Triển đại nhân chớ có nói đùa”.

Kim Kiền nghe xong, mi mày bất giác nhướng lên, liếc nhìn Triển Chiêu, thầm nghĩ: Có gì mà không thể chứ, trước mặt chẳng phải đang đứng một người đây sao?

Chỉ thấy Triển Chiêu nhíu đôi mày liễu mác trầm ngâm, cúi đầu không nói hồi lâu, sau đó mới ngẩng lên: “Nếu đã như thế, để đề phòng bất trắc Triển mỗ và Kim hiệu úy sẽ canh giữ ở đây đêm nay”.

Nhất thời Kim Kiền đầu đầy mây đen.

Còn Viên chỉ huy sứ kia vừa nghe xong liền nhướng mày vui mừng, khuôn mặt tràn ngập kim quang nói: “Vậy làm phiền Triển đại nhân và Kim hiệu úy rồi!”.

Nói đoạn, liền ôm quyền cuống quýt rời đi, dù chỉ trong khoảnh khắc cũng chẳng muốn lưu lại, xem ra thật sự đã bị con “ma” kia giày vò đến phát ghen rồi.

Triển Chiêu nhìn bóng lưng vội vã biến mất của Viên chỉ huy sứ rồi ngẩng đầu lên xem xét địa hình một lượt, khẽ gật đầu, nói với Kim Kiền: “Đêm nay phải phiền Kim hiệu úy cùng canh giữ với Triển mỗ, gặp gỡ ‘con ma’ nửa đêm xông vào cấm cung kia một chút!”.

“... Thuộc hạ tuân lệnh”, Kim Kiền ôm quyền đáp, ngẩng đầu nhìn bầu trời đen, ngẫm nghĩ rồi bổ sung thêm một câu, “Triển đại nhân, thuộc hạ có thể đến Ngự thiện phòng lấy một ít tỏi không?”.

“Tỏi?”, Triển Chiêu thoáng sững sốt, đôi mắt sáng nhìn Kim Kiền.

“Không sai, chính là tỏi!”, Kim Kiền ôm quyền, khí tiết chính trực nói.

Dứt lời, lại ngẩng đầu nhìn lên khoảng không, lòng thầm cảm thán:

Trăng đêm nay tròn như vậy, cũng không biết sẽ gặp phải người sói biến thân hay quỷ hút máu ngàn năm nào, đương nhiên phải đeo hai xâu tỏi lên người cho an tâm.

Trăng sáng nhô cao, ánh bạc như gương, sương đêm mềm mượt như mộng như ảo, mây mỏng vờn nhẹ trời đêm tịch mịch, làn gió đùa mái tóc đen như lụa, đẹp thay một cảnh tình thơ ý họa trong đêm trăng sâu thẳm này.

Trong đại nội cấm cung, trên mái hiên ngói vàng của Tử Vân điện có hai bóng người ngồi song song, một người thân thẳng như cây tùng, một người thân như ốc sên; một người ôm bảo kiếm trong lòng, một người đeo tói.

Hai người này vốn hoàn toàn trái ngược, chẳng liên quan gì nhau, nay lại ngồi song song trên nóc bảo điện trong cấm cung, bức tranh này cũng thực có chút lạ kỳ.

“Kim hiệu úy, ngươi trách Triển mỗ sao?”

Gió đêm mát mẻ đột nhiên đưa tới một câu như vậy khiến cho Kim Kiền vốn đang gà gât buồn ngủ bỗng tỉnh phân nửa.

“... Triển đại nhân vì sao lại nói thế?”, Kim Kiền cố sức nâng mí mắt lên hỏi.

“Khi ăn bữa tối, những lời Kim hiệu úy nói ở nhà ăn, Triển mỗ nghe được rất rõ ràng.”

“Khụ khụ, chuyện đó... là... chuyện đó... khụ khụ... thực sự là lời nói nhảm của thuộc hạ, Triển đại nhân không cần phải để tâm...”, nhất thời Kim Kiền hoàn toàn tỉnh táo, vội vàng cười gượng, miễn cưỡng đáp.

Gió đêm hiu hiu lại đưa tới một tiếng than nhẹ: “Triển mỗ cũng biết, tu vi võ công chẳng thể luyện trong ngày một ngày hai, chỉ là chúng ta đều làm việc ở cửa quan, tính mạng của bản thân và gia đình đều treo trên mũi dao, nếu có điều gì sơ suất, e rằng sẽ liên quan đến tính mạng... Kim hiệu úy, ngươi có hiểu không...”.

Da đầu Kim Kiền tê dại, không tự chủ được mà quay đầu nhìn Triển Chiêu, liền ngây ra.

Dưới ánh trăng vàng vạc, trong đôi con ngươi đen láy trong suốt, sâu thẳm kia chẳng hề có lấy nửa điểm vẩn đục, phát ra ánh sáng lấp lánh long lanh, tựa như có hàng ngàn vì sao được thu vào trong đôi mắt ấy, cả dải ngân hà trên bầu trời đêm như ngưng đọng ở đó.

Ánh trăng mê người, sắc đẹp dụ người.

Kim Kiền nhất thời cảm thấy khí huyết xông lên, trống ngực đập dồn, trên đầu từng sợi tóc cũng như bùng nổ:

Ông trời ơi, con chẳng qua chỉ là một phạm phu tục tử ở nhân gian, làm sao chịu nổi thử thách như thế này?!

Chúa Jesus ơi, ngài hãy giáng một đạo thiên lôi xuống để con được siêu thoát đi, miễn cho con tạo thành sai lầm lớn!

“Kim hiệu úy?”

Triển Chiêu thấy Kim Kiền hai mắt nhìn thẳng, hô hấp ngưng trệ, vội nhích lên trước gọi một tiếng.

Khuôn mặt tuần tú bỗng phóng đại trước mặt, Kim Kiền liền cảm thấy lông mao toàn thân dựng đứng, tay chân đồng thời quào loạn xạ lùi ra xa mấy mét, sóng lòng sục sôi cuộn trào không thôi, thở hổn hển mấy cái mới khàn giọng đáp: “Thuộc hạ đa tạ một phen khổ tâm của Triển đại nhân...”.

Lời còn chưa dứt, lại thấy Triển Chiêu đột nhiên biến sắc, một bóng người phi thân về phía Kim Kiền, Kim Kiền còn chưa kịp phản ứng thì đã bị Triển Chiêu kéo giật lại bên người.

Ngẩng đầu, cầm kiếm, khuôn mặt tuần tú sắt lại, đôi mày liễu mác dựng ngược, toàn thân ngưng trệ phát ra sát khí.

Kim Kiền chấn động trong lòng, theo ánh mắt của Triển Chiêu, ngửa đầu ngược lên bầu trời đêm...

Một vầng trăng trong vắt tỏa ánh vàng vạc giữa bầu trời đêm, gió nhẹ hiu hiu thổi xua đi màn sương mỏng.

Một bóng trắng nhạt nhẹ nhàng rơi từ trên trăng xuống, chậm chậm phiêu phát theo gió, hết như mây trời, áo trắng tựa tuyết, tóc đen mượt như lụa, chậm chậm đáp xuống, lay động theo gió...

Yên tĩnh, vắng lặng, tịch mịch, không một tiếng động.

Dung nhan tuần tú hoa mỹ, lông mày liễu mác lả lơi, đôi mắt hoa đào lấp lánh, phong tình đâu chỉ dừng ở ngàn vạn.

Ma?

Tiên?

Hay là Hằng Nga hạ phàm?

Kim Kiền chỉ cảm thấy chất lỏng trong miệng trào ra.

Nam tử áo trắng mỹ lệ kia dùng đôi mắt hoa đào đánh giá bóng màu đỏ thắm như cây tùng trước mắt một phen, đôi môi mỏng nhếch lên khinh thường:

“Người chính là con mèo thối đó?”

Triển Chiêu hai mắt như có điện, cả người căng lên, nghiêm giọng nói: “Người là kẻ nào, lại dám nửa đêm xông vào cấm cung?”

“Ta là kẻ nào?”, kẻ áo trắng cười ngả ngón, từ từ giơ thanh bảo kiếm trong tay lên, kiếm tuế màu trắng tinh khiết tiêu sái trong gió.

“Dừng cái lỗ tai mèo của ngươi lên mà nghe cho rõ, đêm nay đại chiến với Ngự Miêu trong cấm cung chính là... Cầm mao thử Bạch Ngọc Đường!”

Cầm mao thử?!

Bạch Ngọc Đường?!

Oh my God!

Kim Kiền bỗng cảm thấy choáng váng một trận, trong lòng hô to:

Miêu thử đại chiến, không thể không xem!

Chắc chắn, cơ hội tốt như thế, vậy mà lúc này đến cả một khán giả để thu phí thưởng thức trận đấu cũng không có, thực là đáng hận, đáng hận!

50. Q.3 - Chương 9

Miêu thử đại chiến diệu kế giải trừ.

Cầm Thử trộm kiếm chọc giận Ngự Miêu.

Trời đêm thăm thẳm xa mờ,

Ánh trăng vàng vạc chói lòa mắt ai.

Đại nội cấm cung, Tử Vân điện, trên mái bảo điện chói lọi, hai bóng hình cao ráo một đỏ, một trắng đứng đối diện nhau, gương cung bật kiếm.

Người đứng bên mé đông, một thân áo trắng, tinh khôi, cầm thanh kiếm trắng tựa tuyết bắn ra hàn quang, đôi mày liễu mác khẽ nhướng lên, sát khí bén nhọn liền ào ạt xông tới.

Người đứng bên mé tây, áo đỏ như ánh chiều tà, thân thẳng tựa tùng, thanh cổ kiếm trong tay tuy chưa rút ra khỏi vỏ nhưng kiếm khí kinh hồn đã phách động bốn phương.

Mây cuộn gió nổi, phản phật phản phật thổi tung tay áo.

Đột nhiên, bóng trắng nhảy lên, thân trắng như tuyết mờ mờ ảo ảo phảng phất tiên tử xoay mình trong trời đêm, duyên dáng vô cùng, nhưng trong cái bóng tuyền một màu trắng ấy lại xen lẫn hàn quang của thanh tuyết kiếm, sát khí bức người, lạnh lẽo tê tái, hệt như một mũi tên băng ngàn năm, phóng thẳng đến bóng đỏ.

Bóng đỏ khê động, Cự Khuyết rút khỏi vỏ lóe lên, giơ cao ngăn lại.

Keng!

Lưỡi kiếm va vào nhau bắn ra những tia lửa điện lóa mắt.

Hai bóng người bất ngờ tách ra, đáp xuống vị trí cũ, đối mắt, chau mày.

“Hừ!”

Người áo trắng nướng đôi mắt hoa đào, mũi chân điểm một cái, thân hình liền lơ lửng giữa không trung, lần thứ hai đánh tới bóng áo đỏ, sát khí càng hung hãn hơn trước.

Người áo đỏ không dám chậm trễ, ngưng thần, phi thân, hàn kiếm trong tay phá không kích phát, kiếm ảnh loang loáng.

Bóng trắng như điện quang, bóng đỏ tựa hồng nhạn.

Tuyết kiếm hoa mỹ tuyệt đẹp, như dòng nước xiết vỗ vào ghềnh đá, như thác chảy ào ào, kiếm ảnh mờ ảo loang loáng nổi tiếp nhau.

Còn thanh cổ kiếm Cự Khuyết thì thu liễm lại, giấu mình trong biển sâu tĩnh lặng, để rồi nuốt trọn sóng trào, hàn quang lớp lớp rạch lòa trời cao.

Gió ào ào nổi lên tứ phía, tiếng kiếm như mưa, va chạm tóe lửa, lấp lánh trong đêm, như pháo hoa ngày Tết, rực rỡ chói lòa.

Đúng là: làm cho sắc núi nhạt màu, làm cho thiên địa sục trời tan hoang; làm cho sấm sét kinh hoàng; làm cho khán giả mặt mày vì xem.

Một nhòai...

Chính xác là một nhòai!

Trận đấu Miêu Thủ ngoạn mục tuyệt luân hiếm gặp trên thế gian như thế này, lại chỉ có một thưởng ngoạn viên với nét mặt ngập tràn một mỗi. Người này chẳng những không hiểu mình đã chiếm được một góc quan sát tốt nhất, mà còn không thêm tuân thủ quy tắc thưởng thức một trận quyết đấu.

Trên nóc nhà lúc hai người kia còn đang đứng đối diện nhau ở thế giằng co thì người nọ, với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đã lủi ngay khỏi vị trí khách mời danh dự, trốn xuống dưới mái hiên với tầm nhìn hạn hẹp mà lộ đầu ra nhìn. Thưởng thức một trận thư hùng ở trình độ cao như vậy, không những không làm cho thưởng ngoạn viên tĩnh tâm mà xem, ngược lại còn buông ra những lời quỵ dị, rất có điểm báo phá hoại bầu không khí.

Chỉ thấy người nọ ngồi xổm bên cạnh trụ tròn dưới mái hiên, lộ đầu ra, đôi mắt nhỏ trừng trừng, miệng thì lẩm bẩm lẩm rầm:

“Cầm mao thủ Bạch Ngọc Đường với một chiêu ‘Thương long xuất hải’ đã thu được hiệu quả công kích, vượt lên chiếm ưu thế; nhưng Ngự Miêu Triển Chiêu cũng tuyệt không phải hạng xoàng, lâm nguy không sợ hãi, bình tĩnh ứng chiến, dùng chiêu ‘Mãnh hổ hạ sơn’ giành lại được ưu thế, nhân đà đó tiếp tục phản kích...”

“Hay! Bạch Ngọc Đường lại dùng chiêu ‘Mãnh hổ moi tim’ trực tiếp công kích, Triển Chiêu xuất chiêu ‘Bạch hạc tung cánh’ nhẹ nhàng tránh thoát, công lực hai người không phân cao thấp, chiến sự rơi vào thế bế tắc; Bạch Ngọc Đường lập tức điều chỉnh lại trạng thái tâm lý, thay đổi chiến thuật, lấy chiêu ‘Hồi kiếm xé gió’ bật tung người lại xông thẳng đến, Triển Chiêu tạm thời rơi vào thế bất lợi; nhưng Nam hiệp dù sao cũng thành danh từ lâu, kinh nghiệm giang hồ phong phú, vào thời khắc mấu chốt vẫn đứng vững trước áp lực, lại thi Triển Chiêu ‘Trụ đá giữa dòng’, hóa giải thế tiến công ào ạt của Bạch Ngọc Đường... Chắc, thuyết minh đặc sắc như này, đáng tiếc là không có ai vỗ tay cổ động...”

“Này... Kim hiệu úy...”

Kim Kiền đang âm ức thì đột nhiên nghe thấy một tiếng gọi vang lên, bèn đưa mắt ngó quanh bốn phía. Chỉ thấy trong một góc tối của Tử Vân điện, một bóng người thò ra, đang hướng về phía nàng vẫy tay ra hiệu.

“Viên chỉ huy sứ?!", Kim Kiền kinh ngạc, “Ngài trốn ở đó làm gì?”.

Viên chỉ huy sứ lại không trả lời, chỉ làm động tác tay ra hiệu chó có lên tiếng, hướng Kim Kiên vậy vậy.

Kim Kiên neho mắt nhìn quanh bốn phía, sau đó khom người lách bạch chạy hai bước đến bên cạnh Viên chỉ huy sứ, thấp giọng nói: “Viên đại nhân, còn không mau mau điều động nhân thủ...”

Nói được nửa câu, Kim Kiên lại giật mình. Lúc này nàng mới nhìn rõ, sau lưng Viên chỉ huy sứ có một đội cấm quân, cũng đang cùng tư thế với mình, khom người, ngửa mặt, nhất tề nhìn lên hai bóng người, một đỏ, một trắng đang giao chiến.

“Viên đại nhân, nếu binh đội cấm quân đã đến, vì sao không hiệp trợ Triển đại nhân tróc nã thích khách?”, Kim Kiên có chút khó hiểu, khẽ cất tiếng hỏi.

“Thích khách?!” Viên chỉ huy sứ kinh ngạc nói, “Bóng trắng kia không phải là ma sao?!”.

Kim Kiên cảm thấy gân xanh trên trán hơi gồ lên: “Đương nhiên là không phải!”.

“Nhưng... Kim hiệu úy xem bóng trắng đó... lơ lơ lửng lửng...”

“Viên đại nhân! Ngài hãy nhìn kỹ đi, thân ảnh của Triển đại nhân cũng lơ lửng! Kẻ kia chẳng qua cũng giống như Triển đại nhân, mang trên mình khinh công tuyệt thế mà thôi!”

“A, thì ra là như vậy!”

Thoáng cái Viên chỉ huy sứ liền chau mày, đứng thẳng người lên, hướng về phía đội cấm quân cao giọng ra lệnh: “Mau mau hiệp trợ Triển đại nhân bắt thích khách!”.

“Tuân lệnh!”

Chúng cấm quân nhất thời sĩ khí tăng vọt, lao nhanh ra, kẻ rút đao người rút kiếm, kẻ giương cung lấp tên, vây chặt Tử Vân điện đến một giọt nước cũng không lọt.

“Thích khách trên nóc nhà, còn không mau mau giơ tay chịu trói?!”, Viên chỉ huy sứ vung đao, cao giọng quát.

Nhưng hai bóng người đang giao chiến trên nóc nhà lại hết như bị điếc, chẳng mảy may có chút hành động gì gọi là “đã chú ý đến”.

Dưới ánh trăng vắng vặc, hai bóng người một trắng một đỏ quần lầy nhau giao chiến, vung kiếm công kích nhau, thế trận bất phân thắng bại.

Viên chỉ huy sứ cau chặt chân mày, nhìn chằm chằm vào hai thân ảnh giao tranh không ngừng, trì hoãn không dám phát lệnh.

“Viên đại nhân, Triển đại nhân và thích khách kia giao đấu quá gần, lúc này bắn tên, e sẽ ngộ thương Triển đại nhân...”

Viên phó sứ cấm quân cạnh Viên chỉ huy sứ thấp giọng nói.

Viên chỉ huy sứ gật gật đầu, chân mày lại càng nhíu chặt.

Kim Kiên nghe thấy rất rõ, cũng hiểu, hai người này, thân thủ tương đương nhau, cứ đấu tiếp thì đừng nói là một chốc một lát mà sợ rằng đánh đến ba ngày ba đêm cũng khó phân thắng bại.

Chắc...

Chẳng lẽ mặc cho một mèo một chuột đánh nhau đến lưỡng bại câu thương, quần chúng xem đến mức mệt nhỏi mới chịu thôi?

Haizzz, sớm biết thế thì vừa rồi khi tới nhà bếp mình đã tiện tay lấy một ít nước trà với hạt dưa nhâm nhi giết thời gian rồi. Bây giờ toàn thân trên dưới chỉ có một xấu tới to, ăn cũng không ăn được, uống cũng không uống được, đúng là thất sách.

Nghĩ đến đây, Kim Kiên càng chẳng biết phải làm sao, đưa tay lấy xấu tới quàng trên cổ xuống.

“Kim hiệu úy, lẽ nào Kim hiệu úy có diệu kế?”

Viên chỉ huy sứ thấy động tác của Kim Kiền, hai mắt bỗng sáng lên hỏi.

Hả?

Kim Kiền giương đôi mắt nhỏ khó hiểu nhìn Viên chỉ huy sứ, chỉ thấy vị Chỉ huy cầm quân này hai mắt phát sáng nhìn chăm chăm vào Kim Kiền... và râu tóc lớn trong tay nàng.

Kể hay, kể hay gì?

Mình chỉ là cảm thấy râu tóc này quàng lên cổ mùi có chút kỳ kỳ...

Đợi chút, mùi kỳ kỳ!

Kim Kiền ngẩng phắt đầu, nhìn chăm chăm vào một thân áo trắng của Bạch Ngọc Đường, gấm trắng như tuyết lay động trong gió, tinh khôi không chút tỳ vết, chiếu rọi cùng ánh trăng vàng vạc.

Chắc chắc, cái từ đó gọi là gì nhỉ?

Hắn là “nghịen sạch sẽ”...

Đôi mắt nhỏ của Kim Kiền lóe lên, giờ râu tóc trong tay nói: “Viên đại nhân, chúng ta thay đổi vũ khí, thấy thế nào?”.

“... Hả?”

Thế là, trong cầm quân đại nội hoàng cung bỗng xuất hiện một cảnh tượng kỳ lạ ngàn năm khó gặp.

Trên nóc nhà, một đội cầm quân chuyên tâm bóc râu, oán hận triền miên.

“Râu phải gỡ nát, về thành viên!”, Viên chỉ huy sứ đen mặt ra lệnh.

“... Tuân lệnh...”, chúng cầm quân mặt đen đáp lời.

“Được, nghe khẩu lệnh của ta, ném!”

Lệnh vừa ra, vô số những đạn “râu viên”, đã qua tinh chế tỉ mỉ gỡ đập nặn về, nhất tề được ném đi, bay thẳng vào hai bóng người đang giao chiến giữa bầu trời đêm.

Hai người trong không trung kia quả nhiên thân thủ bất phàm, đương lúc giao đấu kịch liệt nhưng mắt vẫn nhìn sáu hướng, tai nghe tám phương, cùng lúc xuất thủ bắt lấy “ám khí” lao tới.

“Bạch bụi”, “bạch bụi”, hai tiếng đồng thời vang lên.

Hai người dùng tay tiếp “ám khí”, cùng sửng sốt.

Trong một thoáng sửng sốt này, lại có vô số ám khí đang vèo vèo bay tới.

Thân ảnh trắng, đỏ đồng thời xuất kiếm, kiếm quang bay qua bay lại, rực rỡ chói mắt, ám khí cũng theo đó mà rơi xuống, một thứ mùi quỷ dị phiêu tán.

“Đây là cái gì?!", người áo trắng cao giọng kinh hô.

“...”, người áo đỏ tuy im hơi lặng tiếng, thân hình hơi ngưng trệ, nhưng chúng nhân dưới mái hiên dám thề rằng, chắc chắn họ vừa đồng thời cảm nhận được một luồng hàn khí bay đến.

“Hay cho con mèo thôi người, dám ám toán ngài!", người áo trắng nổi giận lôi đình, tiếng hét tức giận xối xả vang lên, “Hôm nay Bạch gia ta nhớ kỹ món nợ này, ngày khác nhất định sẽ bắt người trả lại gấp trăm lần...”.

Lời nói còn chưa dứt, bóng trắng đã tan biến đi hết như làn khói, chỉ lưu lại giọng nói sang sảng ẩn chứa nội khí vẫn vút không trung.

“Keng!", Cự Khuyết tra vào vỏ, bóng áo đỏ từ trên nóc nhà nhẹ nhàng đáp xuống đất không một tiếng động.

Đôi con ngươi sáng như sao quét qua một cái, chúng nhân bắt giác rằng va vào nhau lập cập.

“Viên đại nhân!”

“Triển đại nhân có gì giao phó?”

“Thích khách kia thân thủ bất phàm, dụng ý bất minh, e rằng sẽ quay lại lần nữa, mong Viên chỉ huy sứ phải thêm nhân thủ, tăng cường canh gác cẩn cung!”

“Vâng, vâng!”

Đôi mắt sáng như sao lại lướt đi: “Kim hiệu úy!”

“Có, có thuộc hạ!”

“... Theo Triển mỗ hồi phủ!”

“Vâng...”

Bóng áo đỏ thắm người rời đi, Hiệu úy gầy nhỏ theo sát phía sau.

Chúng cấm quân nhìn chăm chăm vào bóng lưng hai người, không hện mà cùng thở phào một hơi.

“Ôi chao, Triển đại nhân trừng mắt lên một cái, thật là dọa người!”

“Dùng tôi làm ám khí, hun chết người... Ha, cái vị Hiệu úy họ Kim kia, cũng thực vô song...”

Chúng nhân đưa mắt nhìn nhau, cùng nghĩ thầm:

Người của Khai Phong phủ, thực không thể trêu vào!

Đi qua hai con phố phía đông Khai Phong phủ nha sẽ bắt gặp một ngõ nhỏ, trong đó có những tiệm chuyên buôn bán điểm tâm đồ ăn vặt, rất nổi danh, cho nên bá tính thành Biện Lương gọi đây là ngõ Điểm Thủy[1].

[1] Có nghĩa là nước ngọt.

Ở phía đông ngõ này có một quán nhỏ, tên là Tiệm Chè Tào Ký, nổi danh với các món chè gia truyền, giá cả phải chăng, mùi vị tuyệt hảo, lại nằm trên con đường nha dịch Khai Phong đi tuần phố, cho nên các nha dịch tuần phố của Khai Phong phủ mỗi ngày đi tuần đến đây đều dừng chân nghỉ ngơi một chút, chuyện trò dăm ba câu chuyện nhà. Nếu muốn nghe chuyện nội tình không muốn ai biết của Khai Phong phủ thì hãy ngồi đợi trong quán này, đảm bảo anh sẽ không uống công tới.

Hôm nay, trong tiệm vô cùng náo nhiệt, ngoại trừ một bàn nằm sát góc tường ra, tất cả những bàn còn lại đều bị nha dịch tuần phố của Khai Phong phủ ngồi chật kín, hơn nữa những nha dịch này đều có cùng một tư thế, cùng một vẻ mặt, người nào người nấy cổ cứ vươn dài ra, dán mắt vào một tiểu nha dịch gầy nhỏ ngồi ở bàn chính giữa.

Đừng nhìn nha dịch này thân hình gầy yếu mà xem thường, nha dịch này vận trang phục đồ đen, là quan phục Tòng hiệu úy lục phẩm của Khai Phong phủ đấy.

Mà hai người ngồi cùng bàn với người này lại có phản ứng khác, đó chính là hai vị Hiệu úy lục phẩm: Trương Long, Triệu Hổ.

Chỉ thấy vị Hiệu úy gầy gò kia, híp đôi mắt nhỏ lại, đuôi lông mày nhướng lên, dáng vẻ rất nhàn nhã, thông dong.

Nhưng chúng sai dịch xung quanh lại không được nhàn tản như vậy, nhìn chăm chăm tiểu nha dịch hồi lâu, nhưng chẳng thấy người này lên tiếng gì hết, không khỏi sốt ruột. Đúng lúc này liền thấy Trương Long, Trương hiệu úy kêu lên:

“Này, ta nói này Kim Kiền, thế nào mà người lại chẳng nói thêm nửa lời vậy?!”

“Cái bóng trắng đột nhiên từ trên trời giáng xuống kia rốt cuộc là người hay ma? Kể tiếp đi!”, Triệu hiệu úy cũng truy hỏi.

Kim Kiền ngược lên nhìn, ho khan hai cái, vờ quạt tay mấy cái, nhướng mày nói: “Khụ khụ, nói nửa ngày trời, sao lại thấy có hơi khô miệng...”.

Hai người ngồi trước mặt lập tức vỗ bàn hô: “Ông chủ, cho một bát chè!”.

Đến khi chè được mang lên bàn, Kim Kiền mới khẽ nâng mí mắt, giơ cánh tay kéo cái bát sứ, nhưng cánh tay lại run lên bần bật, hết như bị bệnh động kinh vậy, căn bản không có cách nào bưng bát chè đầy ắp lên.

Người trong quán đều nhìn chăm chăm vào cánh tay run rẩy kia, có người không thức thời còn bật cười thành tiếng.

“Kim hiệu úy, người đây là...”, Triệu Hổ ngồi bên cạnh nén cười nói.

Dường như Kim Kiền bỗng nhớ ra cái gì, liền thu cánh tay lại, nghiêm sắc mặt: “Không có gì, tối qua... khụ, chỉ là mấy ngày nay luyện công có hơi quá... không đáng ngại, không đáng ngại...”.

Nói đoạn, Kim Kiền liền rút từ thắt lưng ra một cọng rơm lúa mạch, một đầu cắm vào trong bát chè, một đầu ngậm trong miệng, “chụt”, “chụt” hút lên.

Người trong tiệm đều sửng sốt.

“Kim hiệu úy, biện pháp này của người... thật sự là không tồi đó...”, Trương Long khen.

Da mặt Kim Kiền giật giật, rồi gục gặc đầu, xem như cảm ơn, tiếp tục cúi đầu hút nước.

Một bát chè đã cạn tới đáy, vẫn không thấy Kim Kiền có ý tiếp tục mở miệng, cuối cùng Trương Long không nhịn được quát lên.

“Này, Kim Kiền, rốt cuộc người có nói hay không...”

“Ai da, bát chè này ít quá...”, đột nhiên Kim Kiền kêu to lên vẻ không vừa ý, dùng cánh tay run rẩy đẩy cái bát sang một bên.

Trương Long nhú mày, lặng đi một lát, chỉ đành lại quay đầu sang, đề tiếng hô: “Ông chủ, lại mang thêm một bát chè tới!”.

Thế là, âm thanh “chụt”, “chụt” lại vang lên rộn ràng trong quán chè.

“Kim hiệu úy, chuyện kia...”, lần này là Triệu Hổ mở miệng.

“Ừm... hình như bụng đói quá, có nhiều chuyện cũng chẳng nhớ rõ được...”, Kim Kiền rũ mắt lẩm bẫm.

“... Ông chủ, cho một đĩa điểm tâm...”, Triệu Hổ bắt đầu gọi.

“Nhóp nhép”, “nhóp nhép”, tiếng nhai nuốt điểm tâm lại vang lên nhịp nhàng trong quán.

“Kim Kiền!”, bỗng nghe Trương Long nghiêng răng nói, “Chè đã uống, điểm tâm cũng đã ăn rồi, rốt cuộc người có nói hay không?”.

Lúc này Kim Kiền mới chùi mép, cắt cọng lúa mạch vào lòng, hắng hắng giọng, “Bóng trắng kia chẳng phải oan hồn hay ma quỷ gì, mà chính là một hiệp khách nổi danh lừng lẫy trên giang hồ, có tên Cẩm mao thủ Bạch Ngọc Đường!”.

“Phụt...”

Vừa nói đến đây, bỗng nghe có tiếng phụt nước vang lên từ trong góc quán chè.

Mọi người không hẹn mà cùng nhìn theo hướng âm thanh phát ra, là bàn duy nhất không bị các nha dịch Khai Phong phủ chiếm cứ nằm trong góc quán. Bàn đó có ba người ngồi, hai người thấp lùn, người còn lại thì vạm vỡ, đang cuống quýt chân tay lau chùi vết nước trên người.

Chỉ là ba người ngồi trong góc, tối om om, cho nên không nhìn rõ được diện mạo của họ.

“Thất lễ, thất lễ...”, một nam tử vóc dáng nhỏ con ở bàn đó đứng dậy, ôm quyền hướng mọi người thi lễ.

Chúng nha dịch lại quay đầu nhìn ba người Kim Kiền, Trương Long và Triệu Hổ.

Triệu Hổ trầm tư giây lát rồi thận trọng nói: “Cẩm mao thủ Bạch Ngọc Đường... lẽ nào chính là một trong Ngũ thủ của Hâm Không đảo?”.

“Không sai, không sai!”, Kim Kiên gật đầu, “Chính là cái tên Bạch Ngọc Đường đó. Ai da, nói mới nhớ tên Bạch Ngọc Đường kia, đúng là: Phan An xuất thế nhường dung mạo, vàng vạc trắng cao kém bạch y, chính là một ‘zai’ đẹp hạng nhất!”.

“Giai điệu hạng nhất?!”, mọi người nghi hoặc.

“Khụ khụ, là nói người này là bậc anh hùng tài mạo tuấn tú hiếm có trên thế gian”, Kim Kiên vội vàng giải thích.

“Ồ...”, Trương Long gật gật đầu, nói: “Ta cũng từng nghe tới danh tiếng người này. Nghe nói người này khinh công trác tuyệt, võ nghệ siêu quần, nhưng chưa từng giao tiếp hay qua lại, cũng không biết những lời đồn đại trên giang hồ có thể tin được mấy phần nữa.”

Một nha dịch bàn bên cạnh nghe thế lại tiếp lời: “Trương đại nhân nói đùa rồi, nếu người kia được xưng là Cẩm mao thủ, thì nhiều nhất cũng chỉ là hạng chuột nhất trên giang hồ, còn Triển đại nhân của chúng ta lại là ‘Ngự Miêu’ được đích thân Thánh thượng ngự phong, bản lĩnh đương nhiên phải cao hơn rất nhiều so với con chuột kia!”.

Những lời này vừa thốt ra, trong phòng liền rộ lên một tràng cười.

“Rắc rầm!”, một tiếng động lớn vang lên.

Chỉ thấy người vạm vỡ trong ba kẻ ngồi ở bàn trong góc kia đập bàn đứng phắt dậy, nhưng liền bị nam tử nhỏ con vừa tạ lỗi lúc nãy ấn trở lại.

“Nhưng...”, Triệu Hồ gãi đầu nói, “Trên giang hồ đồn đại Ngũ thủ của Hâm Không đảo rằng: Lão đại Toàn thiên thủ Lư Phương, lão nhị Triệu địa thủ Hàn Chương, lão tam Xuyên sơn thủ Từ Khánh, lão tứ Phiên giang thủ Trương Bình, lão ngũ Cẩm mao thủ Bạch Ngọc Đường, người nào người nấy đều thâm tàng bất lộ, chẳng mấy khi xuất hiện, tuyệt đối không giống với những kẻ tép riu trên giang hồ”.

Trương Long ở bên cạnh cũng góp lời, “Hơn nữa nghe nói Cẩm mao thủ Bạch Ngọc Đường tuy là người nhỏ tuổi nhất trong Ngũ thủ, nhưng công phu lại cao cường nhất, nghe đồn là một trong năm người đứng đầu giang hồ...”, nói đến đây, sắc mặt Trương Long không khỏi sa sầm, ánh mắt hướng Kim Kiên, “Ngũ thủ và quan phủ trước nay vốn nước sông không phạm nước giếng, vì sao vô duyên vô cớ lại chạy đến hoàng cung gây chuyện?”.

“Theo như tôi thấy, tám phần là vì Triển đại nhân mà đến”, Kim Kiên nghiêm trang nói.

Mọi người nghe vậy đều kinh ngạc.

Triệu Hồ vội vàng cúi thấp đầu, ghé sát người Kim Kiên nói: “Kim Kiên, lời này không thể nói bừa được đâu!”.

Kim Kiên nhướn mày đáp, “Mọi người không biết lúc Bạch Ngọc Đường vừa nhìn thấy Triển đại nhân thì hai mắt đỏ vằn lên, nói chưa được hai câu đã rút kiếm điên cuồng chém về phía Triển đại nhân, cứ như thể hấn và Triển đại nhân có mối thù truyền kiếp vậy. Nếu hấn không phải vì Triển đại nhân mà đến, thì chữ ‘Kim’ của tôi sẽ viết ngược lại!”.

Trong quán chè nhất thời một mảnh im lặng.

Chỉ nghe Kim Kiên tiếp tục thao thao bất tuyệt: “Bản lĩnh của tên Cẩm mao thủ kia cũng chẳng có gì bí ẩn cả, hấn và Triển đại nhân của chúng ta tuyệt đối là ngang sức ngang tài! Nhắc đến trận chiến này của hai người họ đúng là trăm năm khó gặp, ngàn năm khó cầu, đánh tới mức trời sấm đất, gió mây đổi sắc, trời long đất lở, sấm sét kinh hoàng, ào ạt dữ dội như nước sông cuộn trào...”.

“Kim hiệu úy...”, Triệu Hồ vội cắt ngang lời Kim Kiên, “Cuối cùng thì ai thắng?”.

“Ai thắng?”, Kim Kiên nghe được lời này, lập tức im bặt, lông mi chớp chớp, nhìn chúng nha dịch xung quanh một lượt, rồi chậm chậm cất giọng, “Muốn biết rốt cuộc là người nào thắng?”.

Chúng nhân với vẻ mặt chờ đợi, đồng loạt nhìn Kim Kiên há hức gật đầu.

Lại thấy Kim Kiền nhếch mép vui vẻ, giơ tay vỗ mặt bàn một cái, dồn khí về đan điền, đề giọng nói: “Muốn biết chuyện Miêu Thử đại chiến kết quả thế nào, hồi sau sẽ rõ! Trương đại nhân, Triệu đại nhân, Kim Kiền còn có công vụ phải làm, thứ lỗi không thể nán lại lâu, xin cáo từ”.

Nói đoạn liền đứng dậy, chắp tay ôm quyền, mũi chân điểm xuống đất, biến mất hết như làn khói không còn thấy tung tích đâu, chỉ có mấy câu nói còn vang lên trong không gian: “Ngày mai ngoại trừ chè, điểm tâm nếu lại có thêm đĩa lạc nữa thì càng tốt...”.

“...”, mọi người đều đực mặt ngay tại trận.

Lát sau, Trương Long vỗ bàn nhảy dựng lên, chỉ về hướng Kim Kiền vừa biến mất giận dữ hét lên:

“Hay cho cái tên Kim Kiền nhà ngươi, uống hẳn hai bát chè, ăn một đĩa điểm tâm, kết quả mới nói được mấy câu như thế đã bỏ chạy?!”

Triệu Hổ chậm chậm đứng lên vỗ vai Trương Long, lắc đầu nói: “Trương đại ca, chúng ta đã biết đủ rồi. Sáng sớm nay hai vị đại ca Vương Triều, Mã Hán mời Kim hiệu úy ăn hẳn ba lồng bánh bao, uống hai bình trà thượng đẳng, kết quả là cái gì cũng không hỏi ra được, chỉ nghe nói có thích khách đột nhập vào hoàng cung mà thôi. Chúng ta nghe được nhiều như vậy cũng coi như không thiệt thòi gì”.

Chúng nha dịch nghe xong, không khỏi đưa mắt nhìn nhau, lại đồng thời cúi đầu về bất đắc dĩ.

Mà ba người ngồi trong góc quán chè, không biết từ lúc nào đã chẳng thấy bóng dáng.

Lại nói về Kim Kiền, đứng thấy nàng vừa chiếm được món hời, ăn uống no nê, nét mặt ngược lại chẳng mấy may có nửa phần đắc ý, thậm chí còn có vẻ ủ rũ.

Kim Kiền loạng choạng bước đi trong ngõ Diêm Thủy, miệng thì lẩm bẩm, oán hận không ngừng:

“Con mèo thối, con mèo xấu xa, lòng dạ hẹp hòi! Tôi dùng tôi già nát làm ám khí, chẳng phải cũng là kế sách tạm thời tùy cơ ứng biến, cần gì phải lườm nguyệt báo thù như thế? Mặc gì phải xách năm cân tôi đứng tấn tới nửa đêm... Luyện công? Luyện công cái khỉ gì? Công phu thối, hay công phu hun người?! Luyện tới mức hôm nay mũi mình toàn là mùi tỏi, ăn cái gì cũng chẳng có vị... Hừ hừ, sáng sớm uống hai bình trà ngon, bây giờ ăn hai bát chè Tào Ký, sao vẫn thấy trong miệng có mùi kỳ kỳ...”

“Vị tiểu huynh đệ này, xin dừng bước.”

Đột nhiên, phía sau Kim Kiền vang lên một giọng nói.

Tiếng nói hơi cao, mới nghe liền có cảm giác êm mượt.

Kim Kiền quay đầu lại nhìn, thì thấy một nam tử thấp nhỏ chỉ cao hơn nàng nửa cái đầu, đứng phía sau đang hướng về phía mình ôm quyền thi lễ.

Chỉ thấy người này, thân vận áo dài màu tím thẫm, áo khoác vạt ngắn màu xám tro, đai lưng buộc thắt để dài, chân đi giày đế mỏng, tay phe phẩy một chiếc quạt lông ngỗng; tóc trên đầu tuy thưa thớt nhưng được chải chuốt bóng loáng, buộc túm trên đỉnh đầu, dùng một cây trâm gỗ để cố định. Lại nhìn khuôn mặt người này, đầu nhỏ trán dô, cằm nhọn, mũi điều hâu, hai con mắt nhỏ tí, đen láy, đảo qua đảo lại nom rất có thần, bộ ria như hai cái râu chua nghia, đều tằm tấp dán ở hai bên mép. Cả con người này liếc mắt một cái, chỉ có một cụm từ để biểu thị: Vừa trơn bóng vừa sáng loáng.

Kim Kiền vừa thấy mặt mũi người này, thiếu chút nữa bật cười. Dù vậy nàng vẫn cảm thấy người này rất có tố chất làm công tác khúc nghệ[2].

[2] Khúc nghệ: Là nghệ thuật hát nói của Trung Quốc. Nghệ thuật này không chỉ chú trọng tài ca hát và diễn thuyết mà còn đề cao khả năng biểu diễn. Người biểu diễn khúc nghệ phải dùng cả âm thanh, giọng điệu lẫn biểu cảm để thể hiện các nhân vật, ngoài ra còn dùng các đạo cụ như quạt xếp, thước gỗ, khăn tay,... để phụ trợ cho từng hình mẫu nhân vật. Ở đây Kim Kiền chỉ có ý nói người này nhìn hơi ranh mãnh và có vẻ nguy hiểm.

“Không biết vị huynh đài này có gì chỉ giáo?”

Người kia khẽ mỉm cười nói: “Ba huynh đệ tại hạ lần đầu tới Biện Kinh, trước nay đều yêu thích kết giao bằng hữu, thấy tiểu huynh đệ ăn nói bất phàm, cho nên muốn mời tiểu huynh đệ lên lầu tụ họp, kết làm bằng hữu...”, nói đến đây, mục quang di chuyển, liếc tòa tử lâu bên cạnh một cái, lại đưa mắt nhìn Kim Kiền, nói, “Chẳng hay tiểu huynh đệ có nề mặt không?”.

Người này không cười thì thôi, hần vừa cười một cái, Kim Kiền liền run rẩy trong bụng, liền tưởng ngay đến cái cây gậy trúc đen tối trong Khai Phong phủ.

Đôi mắt nhỏ của Kim Kiền liền híp lại, mặt biến sắc, hoàn toàn tập trung tinh thần để ứng đối.

Bất chuyện? Hiện tại mình một thân trang phục công tác của Khai Phong phủ, không có khả năng này!

Kiểm có gây sự? Trong thành Biện Lương này muốn khiêu chiến với uy quyền của Khai Phong phủ, trừ phi kẻ đó điên rồi...

Vậy...

Kim Kiền không khỏi đánh giá kỹ lưỡng người trước mặt một lần nữa.

Người này thoạt nhìn sao cứ thấy quen quen...

Đúng rồi, trang phục này, không phải chính là một trong ba người mới rồi ngồi trong góc quán chè đó sao...

Chắc chắn, e là người này vừa nghe xong đoạn diễn thuyết đặc sắc của mình trong quán chè, nên mới đặc biệt tới tìm để thăm dò tin tức...

Chỉ là...

Kim Kiền đưa mắt nhìn tử lâu xa hoa nhất nhì thành Biện Kinh bên cạnh, lại liếc dáng vẻ nhất định muốn biết cho tỏ tường của người này, khóe miệng liền nhếch lên:

Lại dùng cùng một chiêu với Tứ đại kim cương, thật chẳng có ý thức sáng tạo nào cả.

Càng đáng ghét hơn nữa là, nom nét mặt người này thì cứ như là nắm chắc mười phần vậy, nhất định là đã xem mình như kẻ ham món lợi nhỏ, thấy bỏ là đào.

Hừ hừ, nhóc con, anh cũng quá coi thường tiết tháo của tôi rồi đó, tôi đường đường là thanh niên “tứ hữu” thời hiện đại, có lập trường, có kiên trì, có lý tưởng đó!

Hôm nay tôi sẽ cho anh biết thế nào là tiết tháo, là lập trường cao!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền liền hạ quyết tâm, nghiêm sắc mặt lại, cung kính ôm quyền nói: “Vị huynh đài này, Kim mỗ đang trực ban ở Khai Phong phủ, đương nhiên phải cần mẫn tận tụy, tuân thủ nghiêm ngặt chức phận, coi nhiệm vụ là hàng đầu. Khai Phong phủ nha đã răn dạy rằng: Vô công bất thụ lộc. Tiểu đệ và huynh đài không quen không biết, lại càng không nói tới giao tình gì, sợ rằng không thể giúp được gì cho huynh đài, lời mời của huynh đài, Kim mỗ thực vô duyên không dám tiếp nhận, mong huynh đài lượng thứ”.

Ngụ ý là: Anh bạn bắt chước à, muốn hỏi lộ tôi, anh còn chưa đủ phân lượng đâu!

Hiển nhiên người kia không ngờ tới Kim Kiền lại phản ứng như vậy, không khỏi sửng sốt, nhưng nháy mắt lại trưng ra bộ mặt tươi cười, ôm quyền nói: “Tại hạ không suy nghĩ thấu đáo, mong tiểu huynh đệ tha lỗi”.

Kim Kiền cũng khẽ cười đáp: “Kim mỗ còn có công vụ phải làm, xin cáo từ”.

Dứt lời, liền dứt khoát xoay người rời đi.

Chỉ là sau khi đã đi qua mấy con phố, Kim Kiền vẫn mơ hồ cảm thấy có hai luồng ánh mắt dò xét cứ dán chặt vào mình không buông.

Vả lại dường như còn nghe được tiếng âm ĩ từ xa truyền đến: “Tứ đệ...”, “Khai Phong phủ tính là gì...”, cứ như thế như thế.

Làm cho Kim Kiên vẫn cứ canh cánh trong lòng về lời nói của ba người kia, cho tới khi xong bữa tối, lại được cho hay rằng Ngự tiền tứ phẩm hộ vệ Triển Chiêu phụng lệnh vào cung trực ban, tối nay sẽ không có ai đốc thúc luyện công, thì tâm tình vẫn chẳng có nửa phần vui vẻ nhảy nhót nào.

Nửa đêm, Kim Kiên nằm trên giường, trần trọc lặn qua lặn lại, nhắm mắt cả một canh giờ rồi cũng không cách nào an tâm đi ngủ được, dáng vẻ nam tử gặp ban ngày kia cứ quẩn quanh trong đầu.

Đột nhiên, trong đầu Kim Kiên lóe lên một ý nghĩ, ngồi bật dậy, kêu lên: “Lẽ nào người đó là Phiên giang thử Tướng Bình?!”

Hồi tưởng lại hình dung của Trương Long, Triệu Hổ về Ngũ thử Hãm Không đảo trước đó, Kim Kiên càng nghĩ càng cảm thấy rất có khả năng.

“Chắc chắn, nhớ đến tên kia mặt mũi bóng loáng, rõ ràng chính là con chuột nước... Hồng rồi, hai người còn lại nhất định là hai kẻ khác trong Ngũ thử, người cao to lớn giọng kia, chắc chắn là Xuyên sơn thử Từ Khánh, người còn lại, cũng không biết có phải là Toàn thiên thử Lư Phương hay là Triệt địa thử Hàn Chương nữa... Ai da da, hôm trước chỉ có một con chuột bạch thôi mà tí nữa thì lật cả trời, hôm nay lại có thêm ba con chuột nữa, quả thật đại sự không ổn rồi...”

Nghĩ đến đây, Kim Kiên nhất thời có chút nóng ruột, vội vàng nhảy xuống giường, tùy tiện khoác một cái áo ngoài rồi bước ra, vừa đi vừa lẩm bẩm: “Phải mau báo cho Tiểu Miêu biết...”, nhưng vừa mới đi đến cửa, cả người đã khựng lại, vỗ trán một cái thật mạnh nói, “Ai da, thế nào lại quên mất, tối nay Tiểu Miêu nhập cung trực ban, bây giờ không có trong phủ...”, thân hình gầy gò đi vòng vòng tại chỗ, lại trở về giường, ngẫm nghĩ một chút rồi nằm xuống kéo chăn đắp, “Dù thế nào cũng là họa do Tiểu Miêu gây ra, mình đứng là đỡ hơi, quan tâm cái gì chứ, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, ngủ thôi, ngủ thôi...”.

Trong phòng lại chìm vào tĩnh lặng.

“Ha... thú vị...”

Một giọng nói nhẹ mang theo ý cười đột nhiên vang lên, phá tan yên tĩnh.

Lập tức lông mao toàn thân Kim Kiên dựng đứng hết cả lên, vội vàng ngồi nhồm dậy, ôm chặt chăn, đôi mắt nhỏ đảo quanh khắp nơi, kêu lên: “Ai? Là người hay ma?! Dám đến Khai Phong phủ dương oai?”.

“Ngay cả đại nội cấm cung Ngũ gia ta còn không để vào mắt, há phải e sợ một Khai Phong phủ nhỏ bé nhà người?”

Cửa sổ không tiếng động mở ra, một bóng trắng lác mình bay vào trong, vắt chân ngồi trên thành cửa sổ, dáng vẻ nhàn nhã ung dung tự đắc hết như đang ngồi trên ghế thái sư ở nhà mình vậy, thiếu mỗi nước là tự châm trà tự mình uống mà thôi.

Áo quần một thân trắng muốt, dung nhan hoa mỹ, môi mỏng khẽ nhếch lên, đôi mắt hoa đào hàm chứa ý cười, một pô ảnh kính điển như vậy khiến giọng Kim Kiên cao vút lên quăng tám: “Bạch, Bạch Bạch Bạch Bạch Ngọc Đường?!”.

Ánh trăng trong vắt cơ hồ xuyên qua ngọc quan đậu trên khuôn mặt mang ý cười nhàn nhạt:

“Tiểu tử, ngươi có kêu lớn nữa cũng vô dụng, nha dịch bỏ khoá trong Tam ban viện đều bị Ngũ gia điểm huyết cả rồi, tạm thời sẽ không tỉnh lại đâu.”

“Cái gì?!” , Kim Kiên nhất thời cả kinh, vội vàng dựng lỗ tai lên nghe ngóng, quả nhiên, tĩnh lặng một cách dị thường. Nếu là bình thường, nửa đêm canh ba, mình lại hét to như vậy, không nói tới Trịnh Tiểu Liễu cùng phòng sớm gào lên oán giận, mà chúng nha dịch phòng bên đã lớn tiếng mắng chửi từ lâu rồi.

Kim Kiên thâm lắng lấy lại bình tĩnh, cố kéo da mặt, nặn ra một nụ cười tươi, nói: “Không biết Bạch ngũ gia coi trọng đích thân đến có gì chỉ giáo?!”.

Bạch Ngọc Đường nhìn khuôn mặt tươi cười hơi hơi co rúm lại, đôi mắt hoa đào vẽ lên thành hai vầng trăng non: “Vốn dĩ Ngũ gia ta đến tìm con mèo thối kia tí võ, nhưng chẳng ngờ mèo thối lại không có ở đây, làm cho Ngũ gia tới một chuyến công cốc...”.

“Bạch ngũ gia, tối nay Triển đại nhân nhập cung trực ban!”, Kim Kiền vội đề tiếng xun xoe nhắc nhở.

Tiểu Miêu không có ở đây, cái đồ chuột bạch nhà người nhanh nhanh đi đi, đừng lãng phí thời gian ở đây nữa!

Chẳng ngờ Bạch Ngọc Đường nghe thấy Kim Kiền nói vậy, lại trưng ra dáng vẻ đăm chiêu, híp đôi mắt hoa đào lặng lẽ đánh giá Kim Kiền, nhìn tới nỗi Kim Kiền lạnh người, nhưng lại không dám lơ lửng nửa phần, chỉ đành trừng mắt ngó lại.

Đột nhiên, Bạch Ngọc Đường nhướng mày cười rạng rỡ, trong một thoáng, hoa đào từng đóa từng đóa bay lả tả, cánh hoa đỏ mịn màng lất phất rơi, khiến cho Kim Kiền dần mặt ra nhìn.

“Tiểu tử, người tên là gì?”

“Tiểu, tiểu nhân là Kim Kiền...”, Kim Kiền cứng lưỡi, đáp theo bản năng.

Trên khuôn mặt tuần mỹ nét cười càng sâu: “Kim Kiền? Cái tên này thực thú vị... Vậy gọi người là Tiểu Kim nhé?”.

“Vâng...”, Kim Kiền tiếp tục ngẩn ngơ.

“Vậy Triển Tiểu Miêu tối nay đúng là tới cấm cung sao?”

“Vâng...”

“Trong cấm cung có mai phục không?”

“Không có, chỉ là canh giữ tăng cường gấp ba lần hôm qua...”

“Ba lần à...”, đôi mắt hoa đào nheo nheo, trong con ngươi màu đen thoáng hiện lên nét buồn bực, “Lại là một lũ gây trở ngại! Haizzz, mà hình như bọn Tứ ca cũng tới rồi, thật là... như thế thì, Ngũ gia và con mèo thối đó đến năm nào tháng nào mới có thể phân cao thấp được đây?!”.

“Cái đó... Ngũ gia ngài có thể hẹn Triển đại nhân tới một nơi không có ai ngăn cản...”, Kim Kiền hảo tâm kiến nghị, bụng lại nhủ thầm:

Tốt nhất là hẹn tới những nơi như núi hoang đèo sâu, vách núi vách đá hiểm trở, hoặc chân trời góc bể gì đó, rời khỏi Đông Kinh Biện Lương càng xa càng tốt, đừng có thêm phiền phức cho mình nữa, để mình có thể yên yên ổn ổn đến tháng là lĩnh lương là hay nhất.

“Không có người ngăn cản à...”, đột nhiên hai mắt Bạch Ngọc Đường sáng lên, đôi mày liễu mác nhướng cao nói, “Tiểu Kim, cách hay lắm!”.

Lời còn chưa dứt, Kim Kiền đã cảm thấy phía trước nháng lên một cái, không thấy bóng dáng Bạch Ngọc Đường đâu nữa, chỉ để lại khung cửa sổ trước mặt hơi rung rung.

Kim Kiền ngu mặt ngay tại chỗ, chớp chớp đôi mắt, ngưng một chút, lại chớp chớp mắt, tức thì trong lòng trào lên một niềm hân hoan:

Không ngờ mình chỉ nói mấy câu băng quơ, ấy thế mà lại khuyên được con chuột bạch này mau chóng rời đi, kỳ diệu quá, kỳ diệu quá!

Trong bụng thở phào một cái, cơn buồn ngủ bỗng đâu ập đến.

Kim Kiền ngáp một cái, gãi gãi đầu, lẩm bẩm: “Chúng nha dịch trong Tam ban viện này đều bị Bạch Ngọc Đường điểm huyết cả... Haizzz, đáng tiếc Tiểu Miêu không dạy mình công phu giải huyết, chỉ đành đợi sớm mai Tiểu Miêu về rồi nói vậy...”.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền liền an tâm hơn nhiều, gỡ chăn ra, nằm lên giường ngủ tiếp, nhưng vừa mới đặt đầu xuống gối thì bỗng nghe có tiếng hô vang lên từ phía sau:

“Như thế này, nhất định sẽ không có sơ sót gì!”

Kim Kiền đẩy phắt cái chăn ra, nhảy dựng từ trên giường xuống đất, chỉ vào người đối diện kinh hô: “Bạch, Bạch Bạch Bạch Ngọc Đường, vì sao ngài lại quay lại?!”.

Bạch Ngọc Đường vẫn ung dung tựa vào bậu cửa sổ như trước, đôi mắt hoa đào biếng nhác lộ ra ý cười, chậm chậm giơ ra vật trong tay lên, nói: “Chỉ cần có vật này trong tay, không sợ Triển Tiểu Miêu không đuổi theo đến Hâm Không đảo. Chỉ cần con mèo thối đó tới Hâm Không đảo, thì sẽ chẳng có ai cản trở. Bằng vào thân thủ của Ngũ gia ta, không đến năm ba đường là bắt sống ‘Ngự Miêu’, chấn hưng uy danh cho Ngũ thử chúng ta!”.

Lúc này Kim Kiền cảm thấy da mặt mình co giật dữ dội, cơ hồ không cách nào khống chế được, hơn nữa ngực còn thấy tức tức khó chịu, tay chân lạnh ngắt, hơn mười chứng bệnh đồng loạt phát tác.

Vật trong tay Bạch Ngọc Đường, tinh xảo hoa mỹ, được chế tác rất tinh tế, mới nhìn là biết vật đó có giá không ít.

Mà quan trọng nhất là, vật này lại do đương kim Thánh thượng ngự ban, tiếng là có chức năng tiền trạm hậu tầu, là vật thể hiện sự ân sủng của Thiên tử, có một cái tên rất kêu là: Thượng Phương bảo kiếm!

“Bạch, Bạch ngũ gia, ngài có biết thanh bảo kiếm ngài cầm trong tay là...”, Kim Kiền bắt đầu biến sắc.

“Thượng Phương bảo kiếm!”, Bạch Ngọc Đường đáp rất dứt khoát.

“Bạch ngũ gia, nghĩ kỹ rồi hãy làm...”, Kim Kiền nghiêng răng thốt ra mấy chữ.

Cái con chuột chết nhà người, lại đi trộm Thượng Phương bảo kiếm ngay trước mắt tôi, thế không phải là có ý muốn đập vỡ bát cơm của tôi sao?!

Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn sắc mặt tái mét của Kim Kiền, đôi mày liễu mác hơi nhếch lên, cười nói: “Chắc không phải Tiểu Kim muốn ngăn cản Ngũ gia đây chứ?!”.

Đôi mắt nhỏ của Kim Kiền bỗng mở banh ra, nhưng chỉ chớp một cái, liền rũ mắt xuống, nheo mắt lại, nặn ra vẻ mặt tươi cười nói: “Bạch ngũ gia nói đùa rồi, Ngũ gia xin cứ tự nhiên, xin cứ tự nhiên...”.

Đùa à, công phu của con chuột bạch này mình đã chứng kiến, cho dù có thêm mười mấy Kim Kiền, e là cũng chẳng có cửa thắng. Mình cứ nên an phận thủ thường, cung tiễn cái vị đại tôn thần này mau mau rời đi, về phần củ khoai lang bồng tay kia, giao cho Tiểu Miêu giải quyết là được rồi.

Chẳng ngờ Bạch Ngọc Đường nghe Kim Kiền nói xong, nét cười trên khuôn mặt tuấn mỹ càng sâu: “Tiểu Kim mới nói đùa đó, bản lĩnh của Tiểu Kim, tối qua Ngũ gia đã được linh giáo, xác thực là bất phàm đó!”.

Kim Kiền bỗng cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng.

“Tối qua, người nghĩ cách dùng tôi làm ám khí chính là Tiểu Kim nhỉ...”

Trên khuôn mặt tuấn mỹ vẫn tràn ngập ý cười, nhưng khí lạnh cứ ùn ùn xâm chiếm.

Bóng trắng như tuyết khẽ động, nháy mắt, đã tới bên cạnh Kim Kiền, âm thanh lạnh lẽo thông thả vang lên: “Tiểu Kim, hôm nay Ngũ gia ta phải ngâm mình trọn một canh giờ trong khách điểm mới tẩy sạch thứ mùi quỷ dị kia đi... Ân huệ bậc này không biết nên đền đáp thế nào mới tốt đây...”.

“Cái này... chuyện đó... khụ khụ...”, lúc này Kim Kiền ngoại trừ cười khan, thực sự không biết nên thể hiện thế nào.

Nè nè, cái con chuột bạch nghiện sạch sẽ kia ghi hận cũng kinh quá đi!

Bạch Ngọc Đường đi một vòng quanh Kim Kiền đã cứng ngắc cả người lại, vờ trầm tư một lát rồi đột nhiên làm ra vẻ thông suốt, kêu lên: “Chỉ bằng mời Tiểu Kim tới Hâm Không đảo làm khách mấy ngày, thế nào?”.

“Hả?!”, Kim Kiền nhất thời kinh hoàng thất sắc, hoảng hốt kêu lên, “Bạch ngũ gia, tiểu nhân xin nhận tội...”.

Một ngón tay thon dài với thủ pháp điểm huyết tinh diệu đã đánh tan nửa câu sau của Kim Kiền.

Trước khi ngắt xủ, nhìn khuôn mặt của Bạch Ngọc Đường thoáng qua trước mắt, Kim Kiền chỉ có một câu cảm tưởng:

Con chuột chết khốn kiếp kia, cũng đâu phải gương mặt đại diện cho hăng kem đánh răng, không có chuyện gì sao lại nhe răng trắng thế kia ra làm gì, quá chói mắt!

“Cái gì, tối qua Thượng Phương bảo kiếm bị đánh cắp?!”

Mới sáng sớm, Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ Triển Chiêu đã bị Bao đại nhân cấp tốc triệu về phủ, trên gương mặt tuần tú lộ ra vẻ khó tin.

Bao đại nhân sắc mặt sa sầm đen sì, Công Tôn tiên sinh thì tái mặt, đồng thời gật gật đầu.

Khuôn mặt Tứ đại hiệu úy tràn ngập vẻ ngượng ngùng, cơ hồ muốn chôn đầu vào lồng ngực vậy.

Triển Chiêu cau chặt đôi mày lưỡi mác, trầm giọng hỏi: “Là kẻ nào làm?”.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh thở dài một tiếng, móc lá thư từ trong ngực ra đưa cho Triển Chiêu, nói: “Triển hộ vệ cứ xem thì sẽ biết”.

Triển Chiêu nhận lấy, vừa nhìn một cái con người đen láy liền bùng lên lửa giận, sắc mặt thoáng xanh.

Chỉ thấy trên tờ giấy viết một bài vè:

Khai Phong vốn tiếng to,

Nhà to mà nghèo rách.

Ta vớt hết trong ngoài,

Lật hoài trong cả tử,

Mới thủ được Thượng Phương,

Vượt tường đem về đảo.

Giờ bảo lại Tiểu Miêu,

Bảo kiếm muốn lấy lại,

Chờ tại đảo Hâm Không.

Chẳng thông là thiên hạ,

Bầy bạ chuột sợ mèo,

Lèo nhèo ấy đồn nhảm.

Hại thảm mèo thối ngu,

Ta hù cho mà lết,

Tức chết mới là hay.

Lạc khoản: Cẩm mao thử Bạch Ngọc Đường.

Phía dưới cùng còn thêm một câu: Tiểu Kim mượn tạm vài ngày.

Chữ viết như rồng bay phượng múa, bút lực tinh mỹ vừa cứng cáp lại vừa mềm mại, khiến kẻ khác phải tán thán, nhưng nội dung bài vè này quả thực khiến người ta dở khóc dở cười.

“Là Cẩm mao thử Bạch Ngọc Đường”, Triển Chiêu hạ tờ giấy xuống, thở dài một tiếng nói.

“Cẩm mao thử Bạch Ngọc Đường? Là kẻ nào?”, Bao đại nhân hỏi.

Triển Chiêu lại thở dài một tiếng, đem tiếng tăm của Ngũ thử Hâm Không đảo cùng với những điều chứng kiến trong cung cấm đêm hôm trước nhất nhất kể lại một lượt.

Bao đại nhân nghe xong, không khỏi chau mày nói: “Nếu nói như thế thì Bạch Ngọc Đường chính là một nhân vật trên giang hồ, vốn không can hệ gì với quan phủ, vì sao vô duyên vô cớ lại tới Khai Phong phủ trộm Thượng Phương bảo kiếm?”.

Triển Chiêu nhìn Bao đại nhân một cái, cúi đầu ôm quyền nói: “E là vì thuộc hạ mà đến”.

“Những lời này giải thích thế nào?”

“Ngũ thủ Hãm Không đảo trước giờ lấy ‘Thủ’ làm danh xưng, mà thuộc hạ lại được Thánh thượng ngự phong ‘Ngự Miêu’... có lẽ Bạch Ngọc Đường vì chuyện xưng hiệu ‘Miêu’, ‘Thủ’ mà đến.”

Bao đại nhân nghe xong, không khỏi khẽ lắc đầu: “Là tranh chấp danh xưng, chẳng qua cũng chỉ là hư danh, hà tất phải như vậy?!”

Triển Chiêu cúi đầu không lên tiếng.

Công Tôn tiên sinh nhìn Triển Chiêu một cái, mở miệng hòa hoãn nói: “Đại nhân, nhân sĩ trên giang hồ trước nay vốn coi trọng danh xưng, thậm chí còn xem trọng hơn cả tính mạng, Bạch Ngọc Đường hành động như vậy cũng không phải không có lý”, ngưng một chút, lại tiếp, “Xem ý bài vè của Bạch Ngọc Đường, thì e rằng Triển hộ vệ phải vất vả một chuyến, tới Hãm Không đảo rồi”.

Triển Chiêu vội bước lên trên một bước, ôm quyền nói: “Thuộc hạ tất sẽ dốc toàn lực!”.

Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hổ nghe vậy cũng vội bước lên ôm quyền thỉnh lệnh: “Thuộc hạ nguyện đi theo Triển đại nhân”.

“Không được”, Công Tôn tiên sinh lắc đầu nói, “Bạch Ngọc Đường chỉ đích danh muốn Triển hộ vệ đi tới đó, các người cùng đi e là sẽ hỏng việc. Huống hồ khi Triển hộ vệ xuất môn, an nguy của đại nhân phải nhờ cậy vào bốn người các người, không thể không thận trọng được”.

Tứ đại hiệu úy nhất thời héo rũ như quả cà, cúi đầu lùi lại.

Triển đại nhân nhìn bốn người họ một cái, khẽ gật đầu: “Các vị huynh đệ không cần lo lắng, Triển mạo tót sẽ đem Thượng Phương bảo kiếm hoàn bích trở về”, rồi quay sang Bao đại nhân ôm quyền nói, “Đại nhân, thuộc hạ lập tức khởi hành”.

“Triển hộ vệ khoan đã!”, Công Tôn tiên sinh bỗng nhiên cất tiếng, “Không biết Triển hộ vệ có kiến giải thế nào về câu cuối cùng Bạch Ngọc Đường để lại?”.

“Câu cuối cùng?”, Triển Chiêu nhíu mày, “Tiên sinh chỉ câu ‘Tiểu Kim mượn tạm mấy ngày’... cái này... Triển mạo không rõ...”.

Công Tôn tiên sinh cũng nghi hoặc: “Vàng[3]? Trong kho phòng của phủ nha chỉ có bạc trắng và tiền đồng, không có vàng thỏi, vàng nén... câu này của Bạch Ngọc Đường thực khiến người ta khó hiểu...”.

[3] Trong tiếng Trung “Tiểu Kim” có nghĩa là vàng, miếng vàng nhỏ.

Những người còn lại cũng đều là anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, vẻ mặt mù mờ.

Đúng lúc này, đột nhiên có tiếng bước chân gấp gáp chạy tới, một tiểu sai dịch loạng choạng xông vào, thở không ra hơi kêu lên: “Không, không không không hay rồi, Kim, Kim Kim Kim hiệu úy bị người ta bắt đi rồi!!!”.

“Cái gì?!", chúng nhân trong sảnh đồng thời biến sắc, kinh ngạc hô lên.

“Bắt đi? Bị người ta bắt đi? Chuyện xảy ra lúc nào?!” Công Tôn tiên sinh gấp giọng hỏi.

“Sớm, sớm sớm nay, mới mới rồi Trịnh, Trịnh Tiểu Liễu phát hiện... trên, trên bàn có một tờ giấy...”

Vừa nói, tiểu sai dịch vừa trình tờ giấy lên.

Công Tôn tiên sinh vươn tay ra nhưng chưa chạm được vào tờ giấy thì đã bị Triển Chiêu đoạt đi rồi.

Mọi người sửng sốt, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuần tú của Triển Chiêu càng lúc càng đen, càng lúc càng sa sầm xuống, cuối cùng thì biến thành sắc mặt của Bao đại nhân.

Đột nhiên, trong khách sảnh một luồng kinh phong quét qua, chớp mắt một cái, thân hình đỏ thẫm đã sớm không thấy đâu, chỉ để lại tờ giấy vừa rồi chằm chằm rơi xuống nền đất.

Mọi người chăm chú nhìn, chỉ thấy trên tờ giấy viết tháu mấy chữ lớn:

Ngũ thủ Hãm Không đảo mời Tiểu Kim của Khai Phong phủ tới làm khách.

“Thì ra chữ ‘Kim’ này không phải là ‘vàng’, ‘Tiểu Kim’ là chỉ Kim hiệu úy...”, Công Tôn tiên sinh bỗng nhiên lĩnh ngộ ra, nói.

“Này này, các huynh có cảm thấy khinh công của Triển đại nhân ngày càng tăng tiến không?”, Triệu Hồ nhìn hướng Triển Chiêu biến mất lẩm bẩm.

Ba đại Hiệu úy còn lại cũng nhìn về phía đó, cùng một vẻ mặt, đồng thời gật đầu.

Bao đại nhân một tay đỡ lấy cái trán đen sì, không khỏi thở dài một tiếng: “Triển hộ vệ, mọi sự hãy cẩn thận...”.

Mà trên con đường quanh co cách thành Đông Kinh Biện Lương hai mươi dặm, một nam tử tuổi mười bảy áo trắng cười trên một con tuấn mã đang hướng về một thân hình gầy gò nằm bò trên một con ngựa khác với một tư thế vô cùng bất nhã, quát to:

“Rất không hợp lẽ thường, đường đường một Hiệu úy của Khai Phong phủ mà lại không biết cưỡi ngựa à?”

“Ngũ gia... kỳ thực ngài có thể cân nhắc chuyện để tôi về lại Khai Phong phủ...”

“...”

“Nếu không, thì đổi cho tôi một con lừa... kỹ thuật cưỡi lừa của tôi cũng được...”

“Câm miệng! Để Ngũ gia đồng hành với một con lừa, nếu truyền ra ngoài thì sau này Ngũ gia còn mặt mũi nào mà hành tẩu trên giang hồ?!”

“Thực ra xe ngựa cũng được...”

“Câm miệng!!!”

51. Q.3 - Chương 10

Độc lạ xuất hiện trên Hãm Không đảo.

Đấu Ngự Miêu Cẩm Thử mất bảo vật.

Tháng Tám mặt hồ phẳng lặng như gương, lau sậy rì rào lay động;

Hòn đảo xanh ngắt giữa hồ như tiếp giáp với trời, đó là Hãm Không, nơi tụ nghĩa của Ngũ thử.

Hãm Không đảo bốn bề đều là nước, trước đảo lau sậy bạt ngàn, trên đảo rừng trúc biêng biếc ngút mắt, sơn thủy hữu tình, cảnh sắc khiến người ta mê say; đảo chủ Hãm Không đảo, Toàn thiên thử Lư Phương cùng bốn vị huynh đệ kết bái đều là những người hiếu khách, phàm là bằng hữu trên giang hồ tới không ai là không được nhiệt tình khoản đãi, cho nên Hãm Không đảo cũng là lựa chọn du ngoạn hàng đầu của nhân sĩ trong giang hồ.

Có điều từ năm ngày trước, khi Cẩm mao thử Bạch Ngọc Đường trở về, Hãm Không đảo đã không còn như xưa nữa. Khắp Hãm Không đảo đều là sắc mặt xanh xao, thần sắc lo lắng. Cả đảo dỗi mắt ra bên tàu, từ sáng sớm đến tối mịt, luôn luôn có một đội nhân mã tuần tra hai bên bến tàu, thế trận rất hoành tráng, tựa như đang cung kính chờ đợi một nhân vật lớn nào đó vậy.

“Đại gia, sắc trời không còn sớm nữa, xem chừng hôm nay không có thuyền nào ra đảo, Đại gia nên trở về nghỉ ngơi sớm một chút.”

Một gia nô nói với nam tử đang đi qua đi lại trên bến tàu.

Chỉ thấy nam tử này, tuổi ngoài tứ tuần, dáng người hơi mập một chút, thân vận cẩm bào hoa tía màu, chân đi giày đế mỏng, râu dài đến ngực, mày lười mắt mất hổ, khuôn mặt đậm nét uy nghi, chỉ là chân mày hơi nhíu, bước chân rất loạn, dáng vẻ lo lắng, đó chính là đảo chủ Hãm Không đảo, Lư Phương, được người trên giang hồ xưng là Toàn thiên thử.

Lư Phương nghe vậy, đầu mày càng nhú chặt, ngược lên nhìn sắc trời rồi thở dài nói: “Chờ thêm một lát nữa...”.

Đám gia nô trên bến tàu thấy thế đều cúi đầu thở dài.

Đột nhiên, một gã gia nô đứng gần bến tàu hô lên: “Đại gia, có, có thuyền đến!!!”.

“Cái gì?! Có thuyền? Chẳng lẽ là Nam hiệp Triển Chiêu tới? Còn gần đây làm gì, mau mau theo ta xếp thành hàng hoan nghênh!”, trong chất giọng thô dày của Lư đảo chủ lộ ra vẻ vui mừng.

Đảo chủ hạ lệnh một tiếng, chúng nô bộc tất nhiên không dám trễ nải, vội vàng xếp thành hàng ngay ngắn, đứng sang hai bên để nghênh đón.

Một con thuyền có mũi màu đen thuận theo dòng nước từ từ cập bến, trên thuyền ngoại trừ người cầm lái còn có ba người, gầy, lùn, trắng kiện.

Người đầu tiên, áo vạt ngắn, đai lưng cơ hồ sắp quệt xuống đất, mắt sáng nhỏ, mũi điều hâu, râu cá trê, mặt dày bóng nhẫy những dầu, tay cầm một chiếc quạt lông ngỗng; hai người phía sau vận trang phục hiệp khách, người bên trái vạm vỡ, cơ bắp cuộn cuộn, dắt sau lưng hai chiếc chùy màu vàng tím, khuôn mặt đầy những râu ria rối nùi che khuất hơn nửa mặt, miến cường lắm mới nhìn thấy đôi mắt với hai con ngươi tròn xoe; người bên phải thấp lùn, tóc búi tận đỉnh đầu, tán loạn hết cả, mắt to mở nhon, thắt lưng một chiếc ngân câu trảo bằng kim loại.

“Đảo chủ, là Nhị gia, Tam gia và Tứ gia...”, trong ngữ khí của gã gia nô lộ rõ vẻ thất vọng.

Lư Phương nhìn kỹ lại cũng thầm thở dài một tiếng, nhưng ý nghĩ vừa xoay chuyển tinh thần liền chấn động, thầm lẩm nhẩm: “Tứ đệ là người túc trí đa mưu, đệ ấy quay về nhất định có thể nghĩ ra cách hay!”, nói rồi liền bước nhanh đến nghênh đón, miệng thì kêu lên, “Tứ đệ, Nhị đệ, Tam đệ! Các đệ cuối cùng cũng trở về rồi!”.

Tam thử xuất môn tìm đệ đệ không có kết quả liền vội vã trở về Hãm Không đảo, lại thấy đội nhân mã đón tiếp long trọng trên bến tàu thì đều sững sốt hết cả người.

“Ồ kìa? Nghênh đón quá long trọng rồi!”, Từ Khánh gãi đầu nói.

“Đại ca cũng thật là, đều là huynh đệ một nhà cả, hà tất phải như vậy...”, Hàn Chương cười nói.

Còn Tưởng Bình thì phe phẩy chiếc quạt lông ngỗng chân mày nhú chặt.

Đến khi ba người nhìn rõ sắc mặt của Lư Phương đi tới nghênh đón lại càng thấy khó hiểu.

Phải biết Lư Phương, lão đại đứng đầu Ngũ thủ, là một hiệp khách trầm ổn hiếm thấy trên giang hồ, bình thời ổn trọng có thừa, nhưng lúc này khi gặp ba huynh đệ xa nhà mấy ngày thì hai mắt đỏ quạch, con ngươi lấp lánh ánh lệ, bước chân có phần lảo đảo, sao không khiến người ta nghi ngờ.

“Đại ca?!”, Phiên giang thủ Tưởng Bình vội bước lên hai bước, đỡ lấy Lư Phương, “Huynh đây là?”.

“Tứ đệ...”, Lư Phương nắm chặt tay Tưởng Bình, trong giọng nói mang theo mấy phần ghen ngào.

Xuyên sơn thủ Từ Khánh sau khi nhảy xuống khỏi thuyền thấy tình hình như vậy, vỗ đầu bộp một cái, cười ha ha vui vẻ.

“Hê, không ngờ đại ca chúng ta bình thời đáng vẻ từng trải lão luyện, tính tình lại trẻ con, bọn đệ rời đảo có mấy hôm mà đại ca đã nhớ bọn đệ đến độ này!”.

Triệt địa thủ Hàn Chương lúc lắc búi tóc trên chỏm đầu, nói: “Tam đệ chớ có nói bậy, huynh đệ chúng ta quen biết nhau từng ấy năm, lúc nào thấy đáng vẻ hoảng hốt như vậy của đại ca chứ, ắt là trên đảo xảy ra chuyện lớn rồi...”, ngưng một chút, lại thở dài nói, “Xem ra khó mà không can hệ tới lão Ngũ...”.

Tưởng Bình đỡ cánh tay Lư Phương, bụng đã hiểu rõ vài phần, cũng thở dài nói: “Đại ca chớ lo lắng, có chuyện gì bọn đệ trở về rồi nói...”.

“Tứ đệ!”, Lư đảo chủ nghe vậy lại kêu lên một tiếng, nắm chặt lấy tay Tưởng Bình, gấp giọng hỏi, “Lần này quả thực đại sự không ổn rồi!”.

“Đại ca, bọn đệ vội vàng trở về từ Đông Kinh Biện Lương cũng chính vì chuyện này!”, Tưởng Bình nghiêm sắc mặt nói, “Lão Ngũ trộm Thượng Phương bảo kiếm của Khai Phong phủ, chuyện đó...”.

“Thượng Phương bảo kiếm?!”, Lư Phương nghe xong hốt hoảng, ngẫm nghĩ một chút mới nói, “Tứ đệ nhắc đến, hình như có chuyện như vậy thật... Có điều, Thượng Phương bảo kiếm là chuyện thứ yếu...”.

“Đại ca?!”, Từ Khánh kinh ngạc, Hàn Chương vô cùng ngạc nhiên, còn Tưởng Bình thì nhú mày.

Từ Khánh lớn giọng ầm ĩ nói: “Đại ca, đến cả đứa thô lậu như đệ cũng biết, Ngũ đệ trộm Thượng Phương bảo kiếm đã phạm phải tội tày đình, sao đại ca có thể nói...”.

Lúc này Lư Phương mới cảm thấy mình đã lỡ lời, vội giải thích: “Tam đệ, đại ca không nói Thượng Phương bảo kiếm là chuyện không quan trọng, mà là lúc này có một vấn đề còn nan giải hơn!”.

“Còn chuyện gì nan giải hơn chuyện Ngũ đệ trộm Thượng Phương bảo kiếm chứ?”, Hàn Chương nhú mày hỏi.

“Không, chính là cái thứ Ngũ đệ mang về... Không hay rồi!”

Mới nói được một nửa, liền thấy Lư Phương biến sắc, kinh hoàng kêu lên một tiếng rồi chạy mất không còn tầm tích.

“Ồ kìa?!”, lưu lại tam thử ngẩn ngơ.

Ngay sau đó, đám nô bộc trên bến tàu cũng đồng thời biến sắc, cuống quýt chạy như điên, nhất thời, chỉ thấy mấy cái bóng mờ mờ vội vàng vàng từ bến tàu phi về phía rừng trúc, thân hình cực nhanh có thể sánh với cao thủ hạng hai trên giang hồ.

“Đây là...”, Hàn Chương nghi hoặc thốt lên.

“Ôi cha mẹ ơi, không phải đệ hoa mắt chứ?!”, Từ Khánh dụi dụi mắt, “Mấy ngày không gặp mà khinh công của các huynh đệ trên đảo đã tiến bộ không ít!”.

Tưởng Bình nhìn hướng chúng nhân chạy đi, cũng có chút khó hiểu.

“Bùm...”

“Bùm bẹt bẹt...”

Đột nhiên, mấy âm thanh quái dị truyền ra từ rừng trúc, âm thanh rất quy chuẩn đều đặn, trật tự rõ ràng, có trước có sau, trình tự phân minh.

Lúc này một cơn gió mát hiu hiu đưa tới, chỉ trong một thoáng, thứ mùi hôi thối kinh hoàng tới mức như dờn non lấp bể xộc thẳng vào mũi, hệt như triều dâng bão nổi, cuồng phong cuộn cuộn, khiến cho sắc mặt của tam thử Hãm Không đảo đại danh đỉnh đỉnh giang hồ trở nên xanh lét, mắt mở trừng trừng nhìn đám chim chóc kêu thê thiết bay toán loạn từ phía rừng trúc.

Chỉ thấy Hàn Chương bịt mũi, Từ Khánh bé khí, còn cây quạt lông ngỗng trong tay Tưởng Bình cơ hồ biến thành phong hỏa luân. Hồi lâu sau, thứ mùi hôi thối kinh khủng đó dần dần tan đi, nhưng cũng hun cho ba người bọn Tưởng Bình đến hệt hơi khó thở, mặt đỏ phừng phừng.

Lại qua một lát, mới thấy đám người trong rừng trúc lặng lẽ chạy ra, ai nấy đều cúi đầu ủ rũ, nét mặt rầu rĩ, mà Lư đảo chủ đi đầu, khuôn mặt tràn ngập vẻ ngượng ngùng, hai má đỏ hồng.

“Đại ca, vừa rồi...”, Tưởng Bình ngập ngừng hỏi.

“Tứ đệ, vi huynh cũng không giấu gì đệ, vừa rồi... khụ khụ... khụ... chẳng qua là tất cả cùng đồng thời đánh rắm mà thôi...”, da mặt Lư Phương gột giạt.

“Đồng thời?! Đánh, đánh đánh rắm?!”, hai con người của Từ Khánh cơ hồ muốn rớt xuống đất.

“Ha ha ha... khụ khụ...”, Hàn Chương bò ra đất, cười như điên, cơ hồ sắp tắt thở.

Tưởng Bình không hổ là cố vấn của Hãm Không đảo, lúc này vẫn có thể trấn tĩnh, chỉ là hai chòm râu cá trê bóng nhẫy hơi rung rung:

“Lẽ nào đây chính là vấn đề nan giải mà đại ca nói đến?”

Lư Phương nghiêm sắc mặt gật gật đầu.

Nhất thời sắc mặt Tưởng Bình đen quá nửa.

Trong tiền viện “Tự Nghĩa đường” của Hãm Không đảo, một nam tử áo trắng tay cầm bảo kiếm phiêu phất theo gió, áo trắng trắng tuyết, dung nhan tuấn mỹ như họa, đang hét lên những lời khiếm nhã với thiếu niên gầy gò dưới bóng cây phía đối diện: “Tên tiểu tử thối nhà ngươi, hôm nay ngươi mà không giao thuốc giải ra, Ngũ gia ta sẽ cho ngươi phơi thây tại chỗ, máu bắn tung tóe!”

Chỉ thấy thiếu niên nọ ngồi trên ghế mây, chiếc bàn gỗ bên cạnh bày một bộ trà cùng điểm tâm, thiếu niên tay phe phẩy quạt giấy, tay kia cầm chén trà lên, dáng vẻ rất nhàn tản thông dong. Nghe thấy tiếng quát của nam tử áo trắng, chỉ hơi nheo đôi mắt nhỏ, cười ha ha nói: “Bạch ngũ gia, tôi đã nói từ trước rồi, chỉ cần Bạch ngũ gia đem Thượng Phương bảo kiếm giao cho tôi, tôi nhất định sẽ đem giải dược dâng bằng hai tay!”

“Kim Kiền!”, Bạch Ngọc Đường nhất thời nổi trận lôi đình, vèo một cái vọt tới trước mặt Kim Kiền, chỉ kiếm vào mi tâm Kim Kiền, lạnh lùng nói, “Ngươi chớ có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt...”

Mũi kiếm cách mi tâm Kim Kiền chưa đầy nửa tấc, nhưng Kim Kiền lại chẳng sợ hãi hốt hoảng, đặt chén trà xuống, mỉm cười ôm quyền nói với người phía sau Bạch Ngọc Đường: “Lư phu nhân”.

Bạch Ngọc Đường nghe thế liền cả kinh, thầm nghĩ không hay rồi, định thu tay lại thì cảm thấy lỗ tai đau nhức, vội vàng cao giọng xin tha: “Đại, đại tẩu, Ngũ đệ không dám, đại tẩu hạ thủ lưu tình!”

Nếu lúc này có nhân sĩ trên giang hồ khác chứng kiến, nhất định sẽ phải kinh hoàng đến mức mắt lờn xuống đất mất. Cầm mao thủ Bạch Ngọc Đường đại danh鼎鼎鼎鼎 trên giang hồ lại đang bị một người phụ nữ nhéo cái lỗ tai bạch ngọc, hơn nữa còn chuột bạch tính tình xưa nay vốn bất hảo giờ đây lại trong dáng vẻ cầu xin.

Chỉ thấy vị phu nhân này, tuổi ước chừng trên dưới ba mươi, mặc áo mỏng thêu hoa màu lục nhạt, chân đi hài thêu hoa màu xanh trúc, đầu chải búi tóc cánh bướm, khuôn mặt thon thon như trái trứng, mắt phượng, mi tâm mơ hồ lộ ra chút khí phách anh thư, lúc này đây đang vô cùng tức giận, sát khí đằng đằng, đây chính là phu nhân của Lư Phương đảo chủ Hãm Không đảo.

“Ngũ đệ ngoan của ta, hai cái tai chuột của đệ chắc không phải chỉ dùng làm đồ trang trí chứ?! Sao không chịu ghi nhớ lời đại tẩu hả?”

“Đại tẩu nói đùa rồi, tục ngữ nói trường tẩu như mẹ, lời của đại tẩu từng câu từng chữ Ngũ đệ đều khắc ghi trong lòng!”, Bạch Ngọc Đường quay tròn người, cứu cái tai mình thoát khỏi bàn tay của Lư phu nhân, vừa xoa xoa lỗ tai vừa cười hi hi nói.

“Hừ! Khắc ghi!!! Ta thấy khắc ghi trong cái lỗ tai chuột thì có!”, Lư phu nhân hai tay chống nạnh, thở phì phì, “Ta nói không biết bao nhiêu lần rồi, Kim hiệu úy là khách quý của ta, trăm triệu lần không được thất lễ, sao đệ không nghe hả?!”.

“Đại tẩu...”, trong đôi mắt hoa đào ánh lên vẻ tủi thân vô hạn, “Nhưng cái tên tiểu tử này lại hạ quái độc lên Ngũ thủ Hãm Không đảo chúng ta, mỗi ngày độc phát năm lần, lúc độc phát toàn đảo trên dưới đều đồng thời đánh rầm, tiếng như sấm rền, thối như trong hố phân, cái này thực sự là...”, nói đến đây, lại ai oán liếc Kim Kiền một cái.

Lư phu nhân hừ mũi một tiếng: “Có cái gì ghê gớm đâu, chẳng qua chỉ đánh mấy quả rầm, đó là bài độc, ta chẳng thấy có cái gì là không hay cả!”.

“Đại tẩu...”, đôi mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường đảo một cái, liền tiến đến bên cạnh Lư phu nhân, “Nhưng một ngày năm lần thối kinh hồn, sau này đệ còn hành tẩu giang hồ thế nào nữa...”.

“Không thể ra ngoài càng tốt, đệ đỡ phải ngày ngày xuất môn gây chuyện thị phi, khiến người khác lo lắng!”, Lư phu nhân phẩy tay, ngồi xuống chiếc ghế mây bên cạnh Kim Kiền, cầm chén trà lên hớp một ngụm.

“Đại tẩu...”, Bạch Ngọc Đường vội sấn lại gần, cầm ấm trà lên rót thêm cho Lư phu nhân, thấp giọng nói, “Cái tên Kim Kiên này lai lịch bất minh, một thân kinh công quý dị, ai biết hẳn có phải do kẻ thù phái đến hãm hại chúng ta hay không, chúng ta không thể không đề phòng!”.

“Ồ? Nghĩa là sao?”, Lư phu nhân nheo nheo mắt hỏi.

Bạch Ngọc Đường nhất thời lên tinh thần, hai mắt phát sáng, hạ giọng nói, “Tiểu đệ đã suy ngẫm mấy ngày nay, cảm thấy hành vi xử sự của kẻ này đều quá mức kỳ quặc, nhất định là do kẻ thù phái đến phá hủy danh tiếng Ngũ thủ của Hãm Không đảo chúng ta!”.

“Kẻ thù phái đến?”, Lư phu nhân đặt chén trà xuống, nhẹ nhàng nói, “Nếu không phải đệ bắt người ta tới, thì người ta vẫn an nhiên làm Hiệu úy của Khai Phong phủ, việc gì phải ăn no rủng mỡ chạy đến cái đảo hoang này hít gió lạnh hả?!”.

“Cái này...”, Bạch Ngọc Đường nhất thời nghẹn họng, im lặng một chút, lại nheo đôi mắt hoa đào, nhếch miệng cười nói: “Coi như tiểu đệ lỡ lời, nhưng một thân quái độc thể này, sau này danh tiếng Ngũ thủ Hãm Không đảo chúng ta chẳng phải sẽ mất hết hay sao?”.

“Danh tiếng? Danh tiếng cái gì? Danh tiếng nửa đêm xông vào cấm cung, danh tiếng khiêu chiến Nam hiệp một cách ngớ ngẩn, danh tiếng trộm Thượng Phương bảo kiếm, hay danh tiếng nửa đêm tới Khai Phong phủ bắt người hả?”, Lư phu nhân nâng mắt nhìn Bạch Ngọc Đường nói, “Ta thấy độc này hạ hay lắm, hạ rất hay! Con chuột bạch đệ luôn mồm nói là ‘chọc chết mèo’, bây giờ các người có thể ‘hun chết chuột’ rồi, thực là vừa hay!”.

“Đại tẩu...”, Bạch Ngọc Đường nhú mày, trong đôi mắt hoa đào lại ngập tràn vẻ ai oán.

Lư phu nhân thở dài: “Kim hiệu úy đã nói từ trước rồi, chỉ cần đệ giao Thượng Phương bảo kiếm ra, giải được nhất định sẽ không thiếu phần của đệ, Ngũ đệ, đệ...”.

“Không được!”, Bạch Ngọc Đường này giờ vẫn ăn nói khép nép nghe được những lời này liền sa sầm mặt, nghiêm giọng nói, “Đệ cũng nói rồi, trừ phi con mèo thối đó tới Hãm Không đảo đánh với đệ một trận tử tế, không thì Thượng Phương bảo kiếm này ai cũng không được cầm đi!”.

“Haizzz...”, Lư phu nhân thở dài, lắc lắc đầu.

Kim Kiên nhú nhú mày, cắn miếng bánh trong tay, không nhanh không chậm nói: “Tôi cũng nói rồi, trừ phi Bạch ngũ gia đem Thượng Phương bảo kiếm trả lại cho tôi, còn không thì miễn bàn!”.

“Đồ chó săn của quan phủ!”, Bạch Ngọc Đường nhe răng về phía Kim Kiên nói.

“Đồ bại hoại giang hồ!”, Kim Kiên lườm Bạch Ngọc Đường nói.

Một đôi mắt hoa đào phóng sát khí tứ bề, một đôi mắt nhỏ dữ tợn mười phần, mục quang giao chiến giữa không trung, tia lửa điện bắn vào nhau xẹt xẹt.

Đúng lúc đó bốn người Lư Phương, Tưởng Bình, Từ Khánh, Hàn Chương đi vào trong sân, vừa vặn chứng kiến cảnh tượng đó.

“Cho nên...”, Tưởng Bình đứng ở cửa sân viện, dùng chiếc quạt lông ngỗng trở về phía Kim Kiên dưới gốc cây nói, “Vị này chính là người đại ca nói có y thuật cao minh bị Ngũ đệ bắt về từ phủ Khai Phong, lại bởi cùng chung chí hướng mà được đại tẩu tôn làm thượng khách, vị Hiệu úy họ Kim tên Kiên đã hạ độc toàn bộ Hãm Không đảo kia?”.

“Chính là người này”, Lư Phương gật gật đầu, khuôn mặt tràn ngập oán khí, “Ngũ đệ đã hạ quyết tâm, khẳng khái phải chờ được ‘Ngự Miêu’ đến quyết đấu một trận mới bằng lòng giao Thượng Phương bảo kiếm ra... Nhưng vị Kim hiệu úy này lại nhất quyết rằng không lấy Thượng Phương bảo kiếm thì không giao giải được... Haizzz, đại ca đệ ngày ngày phải đến bên hồ đợi Triển Chiêu... Nay Tứ đệ trở về thì tốt rồi, mau nghĩ ra biện pháp gì đi!”.

Tưởng Bình đưa chiếc quạt lông ngỗng đỡ lấy trán khẽ thở dài một tiếng, lại nhắc mắt nhìn chằm chằm Kim Kiên, xoa xoa hai chòm râu cá trê, cất bước đi đến trước mặt hai người đang đối mắt lườm nhau, ôm quyền nói: “Vị tiểu huynh đệ này có còn nhớ tại hạ chăng?”.

Kim Kiền nghe tiếng quay đầu sang, chăm chú nhìn người này, nhất thời cả kinh: “Các hạ là... người gặp mặt ngày đó...”.

“Tại hạ là Tướng Bình của Hãm Không đảo”, Tướng Bình cười nói.

“Thì ra là Tướng tứ gia, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu”, Kim Kiền lạnh sống lưng, vội vàng đứng dậy, vừa ôm quyền vừa lùi lại hai bước không một vết tích.

Hừ hừ, người này cười lên một cái thì chẳng khác gì cái lão “gậy trúc” bụng dạ đen ngòm của Khai Phong phủ, không ổn, không ổn rồi.

Bạch Ngọc Đường vừa thấy ba người Tướng Bình, nhất thời khuôn mặt ngập vẻ hân hoan, “Tứ ca, Nhị ca, Tam ca, các huynh đã về rồi!”.

Đôi mắt nhỏ của Tướng Bình trừng lên một cái, trầm giọng nói: “Đợi lát nữa sẽ tính sổ với đệ!”.

Bạch Ngọc Đường liền héo rũ như quả cà, lùi sang một bên.

Tướng Bình lại đảo mắt, nặn ra bộ mặt tươi cười nói với Kim Kiền: “Từ lúc già biệt nơi thành Biện Lương, Tướng mỗ rất nhớ mong tiểu huynh đệ, không ngờ lại có thể tao ngộ ở Hãm Không đảo, xem ra chúng ta rất có duyên”.

“Ha ha, Tướng tứ gia khách sáo, khách sáo rồi!”, Kim Kiền cũng tươi cười, chân lại lùi ra sau hai bước.

Bạch Ngọc Đường vừa thấy nét mặt Kim Kiền liền cả mừng, vội xáp lên hai bước ghé tai Tướng Bình nói: “Xem ra tên tiểu tử này có phần úy kỵ Tứ ca, mong Tứ ca xuất ra bản lĩnh, để hần giao giải được cái gì mà ‘hun chết chuột’, tránh cho các huynh đệ ngày ngày phải chịu nỗi khổ uế khí ngút trời”.

Tướng Bình vênh hai chòm râu cá trê lên.

“Tứ đệ!”, Lư phu nhân bên cạnh thông thả đứng lên, đi tới trước mặt Tướng Bình chân thành nói, “Chắc không phải Tứ đệ cũng muốn làm khó khách quý của đại tẩu chứ?”.

Tướng Bình mỉm cười, vuốt hai chòm râu cá trê nói: “Tứ đệ nào có cái gan đó, chỉ là Tứ đệ có chút hiếu kỳ, rốt cuộc là người nào có bản lĩnh đến vậy, hạ quái độc mà đến cả đại tẩu tinh thông y lý của chúng ta cũng không giải được”.

“Không phải không giải được, mà là không muốn giải”, Lư phu nhân mỉm cười, “Ngược lại đại tẩu cảm thấy độc này hạ rất hay, miễn cho các đệ ai nấy đều ra ngoài gây chuyện”.

“Đại tẩu...”, Bạch Ngọc Đường nhất thời không biết phải làm sao.

Tướng Bình cũng cười nói: “Đại tẩu dạy rất phải, độc này hạ trên người Ngũ đệ cũng tốt, vừa hay giúp mấy huynh đệ chúng ta đỡ phải lo lắng”.

“Tứ ca?!”, đôi mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường banh lớn.

“Chỉ là...”, Tướng Bình phe phẩy chiếc quạt lông ngỗng, “Danh tiếng trên giang hồ mười mấy năm nay của đại ca e rằng sẽ bị hủy hoại trong chốc lát mất thôi”, nói rồi, con ngươi nhỏ đen láy đảo một cái nhìn Lư Phương.

Ngũ thủ Hãm Không đảo quả nhiên ăn ý kinh người, chỉ cần một cái liếc mắt, Lư Phương liền hiểu ngay, vội bước lên cầm chặt hai tay Lư phu nhân nói: “Phu nhân, lẽ nào nàng nhẫn tâm nhìn vi phu sau này khi hành tẩu giang hồ bị mất mặt như thế sao?!”.
“Thiếp...”, Lư phu nhân lườm Lư Phương, giậm chân, chống nạnh, quát: “Các người nếu muốn làm khó Kim hiệu úy trước tiên phải bước qua ta...”.

Lời còn chưa nói hết đã thấy Lư phu nhân trợn mắt, cả người mềm nhũn ngã vào lòng Lư Phương.

Da mặt Kim Kiền nhất thời co giật.

“Ha, thủ pháp điểm huyệt của đại ca vẫn tinh diệu như thế”, Hàn Chương cười hì hì.

“Được rồi, được rồi, nịnh nọt ít thôi, giữ lại chút hơi sức đợi lát nữa đại tẩu đệ tỉnh lại mà nhận tội!”, Lư Phương mặt u ám, ôm nường tử nhà mình vội vã đưa vào trong, vừa đi vừa quay đầu lại dặn dò, “Tứ đệ, chính đệ đưa ra chủ ý này, đến lúc đại tẩu đệ trách tội, đệ phải gánh vác giúp ta một phần đó”.

“Đại ca an tâm đi”, Tưởng Bình lắc đầu cười đáp, lại quay người nhìn Kim Kiền cười nham hiểm, “Thứ cho Tưởng mỗ đường đột, bây giờ mời Kim hiệu úy bàn bạc chuyện giải được tại đây, được chăng?”.

Tuy là câu nghi vấn, nhưng lại nói bằng ngữ khí ra lệnh.

Chỉ thấy Hàn Chương khoanh tay cười vui vẻ, Từ Khánh bóp tay rắc rắc, bước từng bước một đến chỗ Kim Kiền.

Kim Kiền thấy cơ bắp cuộn cuộn trên người Từ Khánh, không khỏi lùi ra sau một bước, nuốt khan nước bọt lắp bắp nói: “Mọi, mọi việc đều có thể thương lượng, có thể thương lượng”.

“Tiểu Kim, bây giờ không có đại tẩu làm chỗ dựa, Ngũ gia ta xem ngươi còn có thể giở trò gì được?!", Bạch Ngọc Đường túm lấy cổ áo Kim Kiền, nhe hàm răng trắng cười khẩy nói.

Hai chân Kim Kiền bị nhấc khỏi mặt đất, đôi mắt nhỏ đảo nhanh như chớp liếc nhìn thế cục bốn phía, không khỏi thẫn thờ dài một tiếng, nghĩ bụng:

Bao đại nhân tôn kính, Công Tôn Trúc Tử, Tứ đại kim cương cùng Triển đại nhân, nay thuộc hạ tài năng có hạn thủ đoạn chẳng còn, tuy lúc nào cũng muốn cúc cung tận tụy, hết lòng với chức trách, đến chết mới thôi, nhưng tục ngữ có câu “châu chấu đá xe”, “đánh chó phải ngó mặt chủ”, lúc này tại đây thuộc hạ cũng chỉ đành tùy cơ ứng biến, thuận theo thời thế mới là thượng sách!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền trợn trừng đôi mắt nhỏ, nghiêm sắc mặt, đề khí cao giọng quát: “Một giá, một trăm lượng bạc, giải được bán cho các người!”.

Một trận gió lạnh quét qua thân hình cứng ngắc của tứ thử.

Kim Kiền liếc trộm, chỉ thấy sắc mặt bốn người đồng loạt sa sầm, hết như tượng đất trong miếu vậy, nhất thời lạnh lòng, hít một hơi, lại hô: “Được, được rồi, nể danh tiếng của Ngũ thử Hâm Không đảo, giảm hai phần, còn tám mươi lượng!”.

Tiếp tục im lặng...

“Giảm ba, ba phần!”

...

“Không phải chứ, quá độc ác rồi đó, được rồi giảm bốn phần, không thể hạ thấp hơn nữa!”

...

“Được rồi, được rồi, đại hạ giá, năm mươi lượng, giảm nữa là tôi lỗ vốn đó!”, Kim Kiền vẻ mặt như nhà có đám cao giọng nói.

“Phì...”, Hàn Chương cười phì một tiếng.

Từ Khánh đơ luôn tại chỗ, ngó ngó nắm đấm của mình, sau đó sờ sờ đầu rồi xoay người quay lại chỗ cũ.

Tưởng Bình cầm cây quạt lông ngỗng cứng ngắc hồi lâu, bộ râu cá trê giật lên giật xuống, mới thông thả nói: “Ngũ đệ, cái đồ gió chiều nào che chiều đó thế này mà có thể làm cho Cẩm mao thử đại danh lừng lẫy trên giang hồ bó tay mấy ngày liền, thực khiến cho người ta không tưởng tượng nổi...”.

Khuôn mặt tuần tú của Bạch Ngọc Đường có chút vặn vẹo, nhìn Kim Kiền hồi lâu mới bật ra một câu: “Ngũ gia đấu với ngươi tròn năm ngày năm đêm mà cũng không thấy ngươi nhả thuốc giải ra, lại còn mang khí khái quyết cùng tồn vong với Thượng Phương bảo kiếm, sao chớp mắt một cái đã lật mặt hả?!”.

“Ngũ gia, ngài có biết câu ‘kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt’ không?”, Kim Kiền trong dáng vẻ nịnh nọt, nói, “Nay không có Lư phu nhân làm lá bùa hộ mạng, đương nhiên là tôi phải tính toán cho chính mình rồi!”.

“Hừ!”, Bạch Ngọc Đường vung tay, đẩy Kim Kiền ngã bịch xuống đất, đứng một bên thở phì phò.

Tướng Bình phẩy quạt lông ngỗng, đề tiếng nói: “Người đâu, lấy năm mươi lượng bạc trong kho phòng ra đây!”.

Một tiểu gia đình vội vã chạy vào trong viện.

Kim Kiên nghe thế, vội vàng lồm cồm bò dậy, chạy đến bên Tướng Bình ân cần nói: “Vẫn là Tướng tứ gia hào sảng! Đã nói mà, Thượng Phương bảo kiếm là loại hàng hóa cao cấp, nhìn thì đẹp chứ chả có tác dụng gì, nào có thực tế bằng bạc trắng như tuyết chứ...”.

Vừa mới nói được một nửa, đột nhiên Kim Kiên thấy da đầu ngứa râm ran, “xẹt” một tiếng tóc tai chống ngược cả lên, những lời phía sau liền tắc nghẹn trong cổ họng.

“Không ngờ mới mấy ngày không gặp mà bản lĩnh tính toán chi li của Kim hiệu úy đã tăng lên trông thấy!”

Một giọng nói sang sảng mang theo khí lạnh thấu người truyền từ ngoài viện vào, từng chữ từng chữ rõ ràng, mạnh mẽ khí phách, sống động như đàn âm thanh vòm lập thể 360 độ.

Chỉ trong một thoáng, suốt từ chân tóc cho đến từng sợi lông mi, từ đầu lưỡi cho đến đầu ngón chân, từ nhịp tim đập cho đến sự vận chuyển adrenaline, toàn thân Kim Kiên từ trong ra ngoài hóa đá ngay tại trận.

Một gia đình khuôn mặt tràn ngập vẻ vui mừng chạy vào, vừa chạy vừa hô lên: “Triển gia của Khai Phong Biện Lương tới rồi, tiểu nhân đã y lời dặn dò của đại gia nghênh đón Triển gia...”.

Một thanh niên vận áo lam bước theo gia đình kia thông dong đi vào cửa viện, tay cầm thanh bảo kiếm thượng cổ, kiếm tuế màu vàng nhạt đung đưa trong gió, thân thẳng như cây tùng, mi mày sáng lấp lánh, chỉ là gương mặt mang theo chút bụi đường, trong con ngươi đen láy ẩn chứa hàn ý.

“Triển Chiêu”, đôi mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường hơi đỏ lên, xoay cổ tay một cái, bảo kiếm xuất ra khỏi vỏ, hàn quang chói mắt, ánh kiếm như tuyết ào ạt công kích Triển Chiêu.

“Triển đại nhân oiiiiiii!”

Đột nhiên, một tiếng thét thê lương vang lên làm Bạch Ngọc Đường khựng người ngay tại chỗ.

Một thân hình gầy nhỏ lướt tới trước mặt Triển Chiêu hệt như bóng ma, thân hình rất nhanh, khinh công trác tuyệt, khiến cho mấy vị nhân sĩ thành danh trên giang hồ chờ người trần trối nhìn.

“Triển đại nhân ơi, rốt cuộc ngài đã tới rồi! Mấy ngày nay thuộc hạ đợi Triển đại nhân tới nỗi cơm không muốn ăn, trà không muốn uống, ruột gan đứt từng khúc, cả tâm lẫn thân đều lao lực quá độ, cay đắng muôn vàn!!!”, bịch một tiếng Kim Kiên bổ nhào xuống trước mặt Triển Chiêu, kêu cha gọi mẹ, nước mắt nhạt nhòa nói.

Hàn Chương trợn mắt há mồm, Từ Khánh há mồm trợn mắt, Tướng Bình mặt mũi vắn vẹo, Bạch Ngọc Đường vắn vẹo mặt mũi, bốn người đều chung dáng vẻ như nhìn thấy ma.

Về phần Triển Chiêu, mặt không đổi sắc, thần sắc bất động, vén vạt áo ngồi xuống, đôi con ngươi đen láy rực sáng chăm chú đánh giá toàn thân Kim Kiên một lượt, khi đó hàn khí trong mắt mới giảm đi vài phần, mở miệng nói: “Theo như Triển mỗ thấy, mấy ngày nay Kim hiệu úy ở Hãm Không đảo rất tốt”.

“Oan uống quá!!!” Kim Kiên bật người lên đấm ngực thề thốt, “Thuộc hạ vì bảo vệ Thượng Phương bảo kiếm mà theo Bạch Ngọc Đường đến Hãm Không đảo này, không một ngày nào là không lo lắng cho an nguy của Thượng Phương bảo kiếm, thường thường đến bữa ăn không biết vị, ngủ không thể yên, chỉ sợ có điều gì sơ sẩy, tấm lòng trung của thuộc hạ, mong Triển đại nhân minh giám!!!”.

“Ngũ đệ...”, Tướng Bình đứng một bên rốt cuộc cũng hoàn hồn lại, liếc Bạch Ngọc Đường một cái, “Tứ ca hiểu lầm Ngũ đệ rồi, vị Hiệu úy này của Khai Phong phủ quả thực là một người phi thường, cũng khó trách Ngũ đệ không có biện pháp nào với hắn...”.

“Mẹ ơi, hôm nay ta mới được mở rộng tầm mắt, không ngờ rằng trên đời này quả thật là có người lật mặt nhanh như lật sách!”, Từ Khánh gãi đầu lẩm bẩm.

Đôi mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường bốc hỏa, gương mặt tuần tú tái mét, bảo kiếm trong tay khê run lên: “Cái tên tiểu tử thối này, mấy ngày trước cậy đại tấu che chở, tác oai tác quái trên Hãm Không đảo,

sao vừa nhìn thấy con mèo thối kia đã như chuột gặp mèo... Phui phui phui phui, nên nói là... giống như ếch gặp rắn... Chỉ là một con mèo thối có cái gì đáng sợ nào? Cần bản còn chẳng bằng phân nửa của Bạch gia ta đây!”.

Hàn Chương lặng lẽ đến bên cạnh võ vai Bạch Ngọc Đường mấy cái rồi quay đầu mỉm cười, lập tức bị Bạch Ngọc Đường trợn mắt lườm một cái.

Mà phía trước cửa viện, Kim Kiền vẫn đang thao thao bất tuyệt:

“Từ ngày đặt chân lên đảo thuộc hạ đã lập lời thề, quyết cùng tồn vong với Thượng Phương bảo kiếm, cho nên thuộc hạ...”

“Kim hiệu úy!”, Triển Chiêu cắt lời Kim Kiền, đôi mắt sáng nhìn thẳng vào đôi mắt nhỏ của Kim Kiền, thốt ra từng chữ: “Nhưng vừa rồi Triển mỗ nghe thấy rất rõ ràng... Kim hiệu úy vì năm mươi lượng bạc liền từ bỏ không quan tâm đến Thượng Phương bảo kiếm”.

“... Ách!”, Kim Kiền lú lười, nhưng đảo mắt một cái, lại tiếp tục khóc lóc, “Triển đại nhân, thuộc hạ cũng vì bất đắc dĩ thôi! Ngũ thủ Hãm Không đảo này lòng dạ độc ác, không từ một thủ đoạn nào dùng nghiêm hình tra tấn thuộc hạ, không phải thuộc hạ tham sống sợ chết, mà là thuộc hạ còn muốn giữ lại cái mạng nhỏ này tiếp tục cống hiến vì Bao đại nhân, cho nên mới đưa ra hạ sách đó, tính toán kim giữ Ngũ thủ đợi khi Triển đại nhân tới Hãm Không đảo rồi tìm cách sau, thuộc hạ một lòng son sắt, có nhật nguyệt chứng giám, đất trời hiểu thấu”.

Triển Chiêu nghe xong sắc mặt sa sầm, hai mắt phát ra hàn khí, sát khí bao trùm, đứng phắt dậy lạnh lùng nhìn tứ thủ Hãm Không đảo.

Hàn khí trong mắt phát ra mãnh liệt khiến tứ thủ đối diện đồng thời tim đập đánh thịch một cái.

Kim Kiền liếc mắt, vừa thấy sắc mặt Triển Chiêu một cái, liền sửng sốt, thầm nghĩ:

Gì?! Tiểu Miêu xù lông?! Kỳ lạ, bình thường mình vẫn hay thổi phồng phóng đại chuyện lấp liếm cho qua, trên dưới Khai Phong phủ thấy mãi cũng thành quen, mà Tiểu Miêu cũng chưa từng tin lấy nửa phần, sao hôm nay lại trở nên thật thà quá thế?!

Nhưng vừa nghĩ một cái, Kim Kiền lại cả kinh:

Hồng rồi, nom dáng vẻ phong trần vất vả của Tiểu Miêu, chắc chắn là lo lắng cho sự an nguy của Thượng Phương bảo kiếm, trên đường đi mất ăn mất ngủ, dẫn đến thần kinh bị suy nhược, tinh thần căng thẳng quá độ, nay lại bị những lời nói lung tung lộn xộn của mình kích thích, khẳng định là đổ thêm dầu vào lửa. Nhờ may một lời mà gây nên bất hòa, đám chuột bên này thì đông, Tiểu Miêu có mỗi mình há không phải sẽ bị thiệt thòi sao? Mà như thế chẳng phải mình cũng sẽ bị liên lụy à?!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền vội vàng thay đổi chiến lược, đứng dậy vẻ mặt đoan chính, cung kính ôm quyền tìm lời diễn đạt: “Triển đại nhân, mới rồi thuộc hạ nhất thời nói nhanh quá nên lỡ lời, trên dưới Hãm Không đảo đối với thuộc hạ cũng được... chính là, ừm... cũng không có chỗ nào bất kính cả!”.

Triển Chiêu nhíu chặt đôi mày lười mác, quay lại nhìn chằm chằm Kim Kiền hồi lâu mới nói: “Thực sự bọn họ chưa từng làm khó ngươi?!”.

“Thực sự như vậy!”, Kim Kiền bị nhìn đến nỗi hoảng hồn, vội cúi đầu nói.

Lúc này sát khí quanh người Triển Chiêu mới giảm đi vài phần.

Bỗng nghe Tưởng Bình bên kia than dài một tiếng, nói: “Nam hiệp hãy yên tâm chớ có lo lắng, trên dưới Hãm Không đảo đều coi Kim hiệu úy là thượng khách, tuyệt không mảy may động đến Kim hiệu úy”.

Bạch Ngọc Đường cũng nghiêng răng nghiêng lợi oán hận nói: “Cái tên Kim hiệu úy của các người ở trên Hãm Không đảo ăn thì ngon, ngủ thì yên, lại còn hạ quái độc toàn bộ người trên đảo chúng ta, làm cho trên dưới Hãm Không đảo hỗn loạn, gà bay chó sủa, khổ không kể hết, nếu nói đến lòng dạ độc ác, thủ đoạn tàn nhẫn thì phải là cái tên Kim hiệu úy kia mới đúng!”.

“Hạ độc?!”, Triển Chiêu nghe xong đôi mày lười mác lại nhíu chặt, trầm giọng hỏi: “Kim hiệu úy, những lời bọn họ nói có đúng không?”.

Kim Kiên chỉ thấy mồ hôi chảy ròng ròng trên đầu, nhưng vẫn hùng hồn nói: “Thuộc hạ chỉ muốn dùng giải dược để đổi lấy Thượng Phương bảo kiếm, không có ác ý, huống hồ độc này cũng không có hại đối với thân thể con người...”

“Không có ác ý?!” Bạch Ngọc Đường hét lên một tiếng, lắc mình một cái phi đến trước mặt Triển Chiêu, chỉ vào mũi Kim Kiên nộ khí xung thiên, nói, “Mỗi ngày toàn bộ Hâm Không đảo đều bị rắmm thối hun đến ngút trời, như thế mà còn bảo không có ác ý?!”

“Rắmm thối hun đến ngút trời?”, Triển Chiêu nghi hoặc.

“Chính là... khi độc phát tất cả sẽ cùng đồng thời đánh rắmm, vừa vang vừa thối...”, Kim Kiên cúi gầm mặt, mồ hôi lạnh trên đầu chảy ào ào.

Chắc chắn, đối diện với khuôn mặt tuần tú của Tiểu Miêu mà nói những lời bất nhã như vậy thật sự cũng cần dũng khí đó.

“Mèo thối, ngươi còn gì để nói?!” đôi mày liễu mác của Bạch Ngọc Đường nhướng lên, đáng vẻ “ông đây đúng lý, ông cóc sợ ai”, quát lên.

Da mặt Triển Chiêu giật giật hai cái, ôm quyền nói: “Triển mỗ không biết cách quản giáo thuộc hạ, xin hãy lượng thứ”.

“Hử?”, Bạch Ngọc Đường chẳng ngờ Triển Chiêu lại lập tức nhận lỗi, không khỏi kinh ngạc.

Đám người Tưởng Bình cũng sửng sốt.

Chợt nghe Triển Chiêu nói tiếp: “Kim hiệu úy, giải dược!”.

“Nhưng còn Thượng Phương bảo kiếm...”, Kim Kiên vội nháy mắt với Triển Chiêu.

“Kim hiệu úy!”, Triển Chiêu sa sầm mặt.

“Thuộc hạ tuân lệnh!”, Kim Kiên không dám nhiều lời, lập tức lấy từ trong người ra một cái túi, nhét vào tay Bạch Ngọc Đường, nói, “Đem bột thuốc này hòa vào trong nước uống là hết”.

“Gi?!” Bạch Ngọc Đường ngẩn ngơ nhận lấy cái túi, trong một thoáng vẫn chưa hoàn hồn lại.

“Nam hiệp không hổ là Nam hiệp!”, Tưởng Bình cười ha ha một tiếng, phe phẩy quạt đi đến trước mặt Triển Chiêu, ôm quyền thi lễ, “Tưởng mỗ bội phục”.

“Ha ha ha, Triển Chiêu, vị bằng hữu như ngươi ta đây chắc chắn không thể bỏ qua rồi!”, Từ Khánh cười vui vẻ nói.

“Hiếm có, hiếm có! So với người nào đó lòng dạ hẹp hòi thì hơn nhiều!”, Hàn Chương vừa nói vừa liếc Bạch Ngọc Đường đầy ẩn ý.

Khuôn mặt tuần tú của Bạch Ngọc Đường nhất thời trở nên khó coi.

Triển Chiêu bước lên một bước, ôm quyền nói với Bạch Ngọc Đường: “Bạch huynh, Thượng Phương bảo kiếm là vật được ngự ban, rất hệ trọng, phiền Bạch huynh trả lại cho Triển mỗ, để Triển mỗ mang về Khai Phong phủ phục mệnh”.

“Trả lại cho ngươi cũng được!”, Bạch Ngọc Đường giơ bảo kiếm sắc bén trong tay lên, hàn quang chiếu sáng dung mạo tuần tú như ngọc, “Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn dốc toàn lực đấu với Bạch ngũ gia ta một trận, xem xem rốt cuộc ‘Ngự Miêu’ người lợi hại, hay Ngũ gia cao hơn một bậc!”.

“Ngũ đệ...”, tam thử còn lại đồng thời lắc đầu thở dài.

Kim Kiên liếc khuôn mặt nghiêm nghị của Bạch Ngọc Đường, lại nhìn sang nét mặt ngưng trọng của Triển Chiêu, cũng có chút bất đắc dĩ, nghĩ bụng: Một con chuột bạch chấp nhất dị thường, một con mèo cứng đầu vô cùng, hừ, một thanh niên tốt như mình, sao cứ bị buộc chung một chỗ với hai người này chứ, thực đúng là vận số kém mà...

“Bạch huynh nếu muốn đấu một trận với Triển mỗ thì có gì là khó?!” Triển Chiêu vừa nhấc tay một cái, kiếm tuế màu vàng nhạt liền vẽ một đường cong rực rỡ trong không trung, “Khi nào? Ở đâu?”.

“Lúc này! Tại đây!”, trong đôi mắt hoa đào tản ra sát khí.

“Được!”, Triển Chiêu một lời đáp ứng.

Ba người bọn Tưởng Bình vội thi triển khinh công lùi ra ngoài, còn Kim Kiền thì ngồi trong một góc thông thả cần một miếng điểm tâm, nhắc chén trà lên uống một ngụm, dáng vẻ nhàn nhã như xem kịch.

“Bạch huynh, mời!”

“Bớt nói nhảm đi!”

Mục quang giao nhau, hai bóng lam trắng đồng thời nhảy ra sau mấy trượng, cầm kiếm mà đứng, hai thanh bảo kiếm phát ra ánh sáng chói mắt kinh người.

Gió thổi, cây lá xào xạc, bóng hình lay động, kiếm ảnh loang loáng!

Thân hình trắng như tuyết thành linh nhảy lên, trong không trung xoẹt qua một vệt sáng lóa mắt, sát khí ngưng đọng phát ra bốn phía rồi chồm thẳng tới bóng màu lam.

Bóng màu lam khẽ chuyển động, Cự Khuyết lóe lên.

Triển Chiêu nhảy về sau một bước, gươm kiếm lên nghênh tiếp.

Lưỡi kiếm va vào nhau, đao quang phát ra, kinh phong nổi lên tứ phía.

Dưới phản chấn khi hai thanh kiếm chạm nhau, Triển Chiêu phải thối lui nửa bước, thân hình thẳng như cán bút hơi lay động.

Bạch Ngọc Đường tức thì mượn lực, vọt lên lần nữa, xoay tròn trong không trung, y phục trắng như tuyết tung bay, phiêu phát hết như tiên nhân dưới trăng.

Y phục trắng như tuyết phát phơ múa lượn, lưỡi kiếm ẩn chứa sát khí khi ẩn khi hiện.

“Hảo kiếm!”, Triển Chiêu khẽ hô lên một tiếng, mũi chân điểm xuống đất, tựa như làn khói xanh đột ngột hiện ra, nghênh tiếp kiếm chiêu.

“Keng!”, hai thanh kiếm va vào nhau, hai bóng lam, trắng đồng thời xoay người đáp xuống đất.

Điểm khác biệt chính là, bóng trắng như bông gòn nhẹ nhàng đáp xuống, vô thanh vô tức.

Còn bóng lam lại có phần lão đảo.

“Xú miêu, ngươi có ý gì?”, Bạch Ngọc Đường đứng vững, đôi mắt hoa đào long lên, trừng mắt nhìn Triển Chiêu quát lớn.

“Bản lĩnh của Bạch huynh cao hơn một bậc, Triển mỗ xin nhận thua...”, Triển Chiêu ổn định thân hình, khẽ thở ra hai cái, ôm kiếm cười nói.

“Cái gì mà xin nhận thua?!”, Bạch Ngọc Đường nổi trận lôi đình, “Xú miêu, ngươi không dốc toàn lực, chẳng lẽ không muốn Thượng Phương bảo kiếm nữa ư?!”.

“Bạch huynh...”, Triển Chiêu ôn hòa cười một tiếng, “Triển mỗ đã thua rồi, Bạch huynh hà tất phải khổ công bức bách như vậy?!”.

“Ngươi cái con mèo thối này, chắc không phải coi thường Bạch ngũ gia ta đó chứ?!”, Bạch Ngọc Đường xông đến trước mặt Triển Chiêu quát rống lên.

“Triển mỗ tuyệt không có ý đó”, Triển Chiêu tiếp tục cười nói.

“Vậy hãy xuất ra bản lĩnh thật sự tỉ thí lại!”

“Triển mỗ đã nhận thua...”

“Không được, đấu lại!”

“Triển mỗ...”

“Nam hiệp” và “Cầm mao thử” danh tiếng lừng lẫy trên giang hồ hôm nay lại tranh cãi âm ỉ không ngớt hết như đũa tre lên ba, khiến cho bốn người thưởng thức trận chiến bên ngoài phải trợn mắt há mồm.

“Công phu của Triển Chiêu không phải rất cao ư, sao mới có hai chiêu đã chịu thua rồi?!” , Từ Khánh vò đầu nói.

“Việc này... chắc không phải bằng hữu trên giang hồ khoa trương đó chứ, sự thực là Triển Chiêu chẳng qua cũng chỉ là nhân vật hạng ba thôi sao?!” , Hàn Chương cũng có chút khó hiểu.

“ ‘Nam hiệp’ Triển Chiêu võ công cái thế, khinh công tuyệt đỉnh, người người trên giang hồ đều xưng tụng, tuyệt không phải hư danh, đệ thấy trong đó ắt có ẩn tình”, Tưởng Bình vân vê hai chòm râu nói, “Lẽ nào là cố ý bại dưới tay ngũ đệ? Nhưng đáng vẻ tiếp chiêu vừa rồi của Triển Chiêu lại không giống...”.

Ba người đều huynh nhìn đệ, đệ nhìn huynh, không hện mà cùng đưa mắt nhìn sang Kim Kiền đang quan sát trận chiến ở bên.

Nhưng vừa mới nhìn lại khiến ba người họ giật mình hoảng hốt.

Chỉ thấy Kim Kiền nhìn chằm chằm về phía bóng màu lam trắng như cán bút ở đằng xa kia, há hốc mồm, cả người cứng ngắc, sắc mặt tái xanh, đôi mắt nhỏ banh lớn, còn có nửa miếng điểm tâm khô khốc nằm nguyên trên đầu lưỡi.

Hả?

Ba người còn lại càng khó hiểu.

Còn Kim Kiền phản ứng như vậy chỉ bởi một dự cảm không lành vô cùng quen thuộc đang chạy dọc theo sống lưng...

Con mèo này... không phải lại...

“Quái.”

Một giọng khàn khàn ồm ồm đặc biệt của thiếu niên đột ngột vang lên, ngữ điệu cứng ngắc, không cao không thấp, hết như tiếng đá va vào nhau ma sát mà thành.

Chúng nhân cùng đưa mắt nhìn theo giọng nói, nhất thời cả kinh.

Trên mái chính ốc của Tụ Nghĩa đường Hâm Không đảo, chẳng biết tự khi nào đã xuất hiện một bóng người, bộ dáng thiếu niên, toàn thân mặc đồ đen, khoanh tay ngồi đó, mặt nạ bằng sắt sáng lóa, chỉ để lộ ra đôi môi mỏng, tựa như một bức tượng đá hoàn toàn chẳng có chút sinh khí, chỉ có hai sợi dây màu đen phía sau đầu múa lượn trong gió mới khiến cho người này lộ ra vài phần nhân khí.

“Ngũ thử Hâm Không đảo”, “Nam hiệp” Triển Chiêu, đều là những nhân vật có tiếng trên giang hồ đương thời, nội lực, khinh công, thánh giác, công phu người nào người nấy đều thuộc hàng nhất đẳng, nhưng thiếu niên này tới lúc nào, đã ở đó bao lâu, cho đến trước khi hắn lên tiếng thì không một ai phát giác ra, sao có thể không khiến họ kinh hãi được.

“Kẻ nào?!” , Tưởng Bình quát.

Ngay sau khi tiếng quát vang lên, Bạch Ngọc Đường đã vọt lên nóc nhà, bảo kiếm trong tay phát ra hàn quang chói mắt, tựa như một tấm lưới dày đặc chụp thẳng xuống.

Chỉ thấy thiếu niên áo đen thân hình khê động, uốn lượn theo một góc độ kỳ lạ, tựa như cá chình nhẹ nhàng thoát khỏi thế công của Bạch Ngọc Đường, mở miệng đều đều nói: “Cầm mao thử Bạch Ngọc Đường, chẳng qua cũng chỉ có thế”.

“Người nói cái gì?!” , Bạch Ngọc Đường xoay người chém xuống, miệng chỉ thốt ra bốn chữ, nhưng kiếm trong tay đã xuất ra tám đường.

Thiếu niên áo đen lại tránh thoát với tư thế quỷ dị, tựa như không xương không thịt vậy, hóa giải tất cả những đường công kích của Bạch Ngọc Đường, thân hình mau lẹ, công phu quỷ quái khiến chúng nhân đều hết sức kinh ngạc.

Bạch Ngọc Đường cau chặt đôi mày lười mác, đột ngột dừng lại, cầm kiếm đứng thẳng, đôi mắt hoa đào nhìn chăm chăm vào thiếu niên áo đen đối diện: “Người là ai?!”

Mà thiếu niên kia tựa như làn khói nhẹ nhàng bay lên rồi chậm rãi đáp xuống đỉnh nhọn cong vút của mái hiên, mực quang đen nhánh u ám xuyên qua mặt nạ sắt lướt qua Bạch Ngọc Đường, bắn thẳng vào Triển Chiêu, mở miệng bình tĩnh nói:

“Bị thương, vẫn bình thường? Quái.”

Chúng nhân nghe mà sửng sốt.

Thân hình Triển Chiêu thoáng động, cuối cùng vẫn im lặng đứng nguyên tại chỗ.

Ánh mắt sắc bén của Bạch Ngọc Đường chẳng mấy may di chuyển, về mặt sa sâm.

Mà sắc mặt Kim Kiền lại càng kém hơn.

Thiếu niên áo đen nhìn chăm chăm Triển Chiêu hồi lâu, khẽ gật đầu một cái, nói: “Vết thương nhẹ, sơ sót”, nói rồi, vung tay một cái, nhất thời khói đen bùng lên, đến khi khói đen tan hết thì thiếu niên kia đã không thấy bóng dáng.

“Nin... Ninja...”, Kim Kiền trừng mắt nhìn đám khói dần dần tan đi, khuôn mặt đầy vẻ kinh ngạc kêu lên.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, đứng trên nóc nhà cẩn thận quan sát một vòng nhưng chẳng phát hiện được điều gì, khuôn mặt tuấn tú sa sâm, nhảy xuống khỏi nóc nhà, đi tới trước mặt ba người bọn Tưởng Bình, thấp giọng nói: “Võ công, chiêu thức quái dị, không nhìn ra thuộc môn phái nào”.

Tam thử sắc mặt cũng sa sâm.

Hai con người của Bạch Ngọc Đường bỗng lóe lên, sát khí sắc nhọn tán phát ra, quay phát người lại, trừng mắt nhìn Triển Chiêu trầm giọng nói: “Xú miêu, chắc không phải người lại giở thủ đoạn gì chứ?!”

“Triển mỗ cũng không biết người này!”, Triển Chiêu ôm quyền nghiêm giọng nói.

“Không biết?!”, Bạch Ngọc Đường hét lên, “Vậy vì sao hắn không nhìn người khác mà chỉ nhìn nhằm vào người nói loạn một hồi?”.

“Triển mỗ đích thực không biết người này”, Triển Chiêu nghiêm sắc mặt.

“Xú miêu!”, vút một cái Bạch Ngọc Đường xông đến trước mặt Triển Chiêu, nhìn thẳng vào Triển Chiêu, hai mắt lạnh lẽo, “Người đừng có tưởng rằng dùng thủ đoạn đê tiện gì đó là có thể thắng được Bạch ngũ gia!”.

Triển Chiêu thẳm thở dài một tiếng: “Triển mỗ tuyệt không có ý đó”.

“Vậy được lắm, chúng ta tái đấu!”

“Bạch huynh đã thắng rồi, hà tất...”

“Không phải do người quyết định!”

“Triển mỗ...”

“Đều im miệng hết cho tôi!”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đang tranh cãi âm ỉ, bỗng nhiên một tiếng quát to từ bên cạnh vang lên, khiến cả hai cùng kinh ngạc.

Chỉ thấy Kim Kiền mặt mũi đen sì, đưa tay đẩy Bạch Ngọc Đường đang trong cơn sửng sốt ra, đảo quanh Triển Chiêu một vòng thuận theo chiều kim đồng hồ, sắc mặt càng lúc càng sa sâm, lại ghé cổ trừng mắt nhìn Triển Chiêu, đồng thời vòng lại một lượt ngược chiều kim đồng hồ, cuối cùng thì thở dài một tiếng, về mặt nghiêm nghị, ôm quyền nói:

“Xin Triển đại nhân cởi áo ra!”

“Hả?!”, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường đều ngẩn ra, ba người bọn Tưởng Bình cũng sửng sờ.

Kim Kiền lại tiến lên một bước, giọng nói cao hơn mấy phần: “Mời Triển đại nhân cởi áo ra!”.

“Hả?!” , Bạch Ngọc Đường ngạc nhiên, đôi mắt hoa đào dừng lại một chút trên mặt Triển Chiêu, đột nhiên biến sắc, vẻ mặt đề phòng thối lui hai bước, “Không ngờ con mèo thối người lại là, lại là... ban, ban ngày ban mặt, còn ra thể thống gì?!”.

Ngay cả ba người bọn Tưởng Bình ở đằng xa cũng biến sắc.

Triển Chiêu sa sầm mặt, đôi mày lười mác nhú chặt, quát: “Kim hiệu úy xin hãy cân trọng lời nói!”.

Còn ra thể thống gì?!

Cân trọng lời nói?

Hả?

Cái gì với cái gì?

Kim Kiền có chút khó hiểu quét mắt nhìn hai người này một cái, lại tiến đến gần Triển Chiêu một bước.

Nhưng Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thời thoái lui một bước.

“Triển đại nhân?”, Kim Kiền ngó thân hình có chút cứng ngắc của Triển Chiêu, thầm nghĩ không ổn rồi, vội vàng ôm quyền nói, “Triển đại nhân sắc mặt không tốt, không lẽ là thương thế nặng thêm? Xin Triển đại nhân cởi áo ra, để thuộc hạ xem thương thế của Triển đại nhân!”.

“Thương thế?!” , tam thử Hâm Không đảo bên kia kinh ngạc đồng thanh hô lên.

Kim Kiền không khỏi nhú mày, thầm nghĩ: Trị bệnh chữa thương thôi mà, đến mức phải kinh ngạc thế sao? Mấy con chuột này thật chưa trải qua mấy cảnh tượng như vậy à.

Bạch Ngọc Đường chớp chớp mắt, tựa như hiểu rõ điều gì đó liền thở phào một hơi, lại nhích lên hai bước trở về chỗ cũ, đôi mắt hoa đào lướt trên người Triển Chiêu đánh giá một lượt, “Xú miêu bị thương sao? Không giống lắm...”.

Triển Chiêu nghe Kim Kiền nói vậy, dường như bừng tỉnh ngộ, lỗ tai ửng đỏ, đôi mắt đen láy nhìn đi hướng khác, không tự nhiên khê ho hai tiếng, ngừng một chút rồi rũ hàng mi dài nói, “Triển mỗ chưa từng bị thương”.

Da mặt Kim Kiền nhất thời có chút không khống chế được cứ giật giật, nghĩ bụng:

Nom đôi mắt Tiểu Miêu bình thường sáng quắc là thế vậy mà giờ lại không dám nhìn người, dáng vẻ chột dạ, biểu hiện giống y đúc lúc giấu giếm thương thế với Công Tôn tiên sinh. Lại thêm giác quan thứ sáu về dự cảm không lành trước đó của mình và những lời gã ninja thiếu niên kia vừa nói, còn có một loạt triệu chứng như sắc mặt tái nhợt, hô hấp hỗn loạn, khí tức bất ổn, dáng người thẳng tắp...

Chắc chắn, tâm tư con mèo này thực khiến người ta khó hiểu, bị thương mà hết lần này tới lần khác cứ giấu giếm giếm... Đùa chắc?! Nếu để cái lão Công Tôn Trúc Tử phát hiện mình thấy Tiểu Miêu bị thương mà không chữa trị thì tiền lương, tiền thưởng cuối năm rồi ba loại bảo hiểm của mình chẳng phải đều trôi theo dòng nước à?!

Nghĩ đến đây, tinh thần Kim Kiền liền tỉnh táo, quay phắt người lại, hướng mặt ra cửa lớn, ôm ngực thống thiết kêu lên: “Công Tôn tiên sinh ơi, thuộc hạ không còn mặt mũi nào, y thuật không tinh, Triển đại nhân một thân đau đớn, thuộc hạ lại không cách nào chữa trị, thuộc hạ phải dùng bồ câu đưa tin, đem thương thế của Triển đại nhân báo cho Công Tôn tiên sinh, xin Công Tôn tiên sinh diệu thủ hồi xuân... Sợ là nước xa không cứu được lửa gần, đợi đến khi Công Tôn tiên sinh đến đây thì thương thế của Triển đại nhân đã trở nặng khó mà chữa trị, khiến cho Triển đại nhân phải nằm trên giường một năm rưỡi, từ nay về sau không cách nào phân ưu cùng Bao đại nhân... Bao đại nhân ơi, thuộc hạ vô năng...”.

“Kim hiệu úy...”, chợt nghe Triển Chiêu phía sau ngấp ngừng nói, “Triển mỗ chỉ bị thương nhẹ...”.

“Vậy xin Triển đại nhân lập tức cởi áo, để thuộc hạ xem thương thế của đại nhân!” , Kim Kiền quay phắt lại, mục quang nghiêm nghị nói.

“Xú miêu thực sự bị thương ư?”, Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, kinh ngạc nói, “Sao một chút cũng không nhìn ra?”.

Kim Kiên liếc xéo Bạch Ngọc Đường một cái.

Anh nhìn ra cái khi ấy, nếu không phải sau nhiều lần chịu khổ do di chứng bệnh “Tiểu Miêu giấu giếm viết thương”, tôi cũng không tu luyện được kỹ năng này đâu.

“Lẽ nào Bạch ngũ gia lại làm khó một người đang bị thương?”, Kim Kiên bĩu môi nói.

“Trách nào hôm nay Tiểu Miêu mới tiếp được hai chiêu của Ngũ gia thì đã không xong rồi...”, Bạch Ngọc Đường nhếch miệng cười, nhướn mày nhìn Triển Chiêu nói, “Xú miêu, đừng có bảo Ngũ gia không để ý đến đạo nghĩa giang hồ, Ngũ gia sẽ tiếp đãi người ở Hãm Không đảo, để người dưỡng thương, chờ đến khi thương thế người hồi phục lại đánh tiếp với Ngũ gia một trận”.

“Ngũ đệ nói rất đúng, Nam hiệp nên dưỡng thương để thân thể khỏe lên trước đã”, Tưởng Bình phe phẩy quạt lông tiến lên nói.

Từ Khánh, Hàn Chương cũng vội gật đầu phụ họa.

Triển Chiêu nhú chặt chân mày, ôm quyền nói với Bạch Ngọc Đường: “Bạch huynh, Triển mỗ còn có công vụ trên người, mong Bạch huynh đem Thượng Phương bảo kiếm trả lại cho Triển mỗ...”.

“Tiểu Miêu, người vẫn nên để Tiểu Kim xem xét thương thế của người trước đã”, Bạch Ngọc Đường thông thả nói.

“Bạch huynh...”

“Ngũ gia, ngũ gia! Không hay rồi!”

Một gia đình hoảng hốt lật đật chạy vào, thở không ra hơi kêu lên, “Vừa rồi tiểu nhân y theo lời sai bảo của Tứ gia đến kho phòng lấy bạc, thì phát, phát hiện ra thanh kiếm Ngũ gia để trong kho phòng... đã không, không thấy nữa rồi!”.

“Thượng Phương bảo kiếm!”, Bạch Ngọc Đường đột nhiên biến sắc, lập tức thi triển khinh công hướng về phía gã gia đình vừa tới lao vút đi.

Chỉ thấy bóng màu lam trước mắt lóe lên một cái, Triển Chiêu lập tức lướt theo Bạch Ngọc Đường.

“Hong rồi!”, Tưởng Bình, Hàn Chương, Từ Khánh đồng thời kêu lên một tiếng, cũng phi theo.

Kim Kiên ngẩn ngơ nguyên tại chỗ, chỉ cảm thấy trước mắt đất trời nghiêng ngả.

Còn có thiên lý nữa không đây, ngay trong hang chuột mà bị mất đồ?

52. Q.3 - Chương 11

Mai trắng hiện rõ thân trộm xuất thế.

Ngào ngạt hương đưa khiến người dính sát.

Trên Hãm Không đảo tuy không có kỳ trân dị bảo gì nhưng cũng có không ít những vật phẩm quý giá như vàng bạc, ngọc ngà, tranh quý..., thế nên kho phòng của Hãm Không đảo được coi là một trong những cấm địa, cửa sổ khóa kín, trong viện canh giữ chặt chẽ, lại thêm danh tiếng của Ngũ thủ Hãm Không đảo ở bên ngoài, nên những tên tiểu tặc trộm đạo trên giang hồ tất nhiên không dám có ý đồ gì, chúng nhân đều nói: Kho phòng của Hãm Không đảo còn an toàn gấp mấy lần so với kho phòng của quan phủ.

Trông giữ kho phòng là một quản sự họ Hồ, tuổi ngoài năm mươi, tính tình cẩn trọng, đã tiếp quản kho phòng hai mươi năm có lẽ, đến nay chưa từng xảy ra sai sót. Nhưng mấy ngày nay người này lại luôn thấp

thỏm lo sợ, ăn không biết ngon, đêm không chợp mắt, không vì điều gì khác mà chính là một thanh bảo kiếm hết sức quan trọng do Ngũ gia mang về từ Đông Kinh Biện Lương.

Kỳ thực nếu luận về bảo kiếm, trên Hãm Không đảo tất không thiếu, mà lại toàn là những chí bảo giang hồ khó cầu, cho nên lúc Ngũ gia thuận tay đem thanh bảo kiếm kia bỏ vào trong kho phòng thì Hồ quản sự cũng chẳng thấy có vấn đề gì cả. Nhưng từ sau khi vị Hiệu úy họ Kim giày vò cho một phen, ai ai trên Hãm Không đảo này cũng đều biết bảo kiếm kia chính là Thượng Phương bảo kiếm danh tiếng lẫy lừng của phủ Khai Phong. Lúc này thì Hồ quản sự sợ đến choáng váng, chỉ lo Thượng Phương bảo kiếm có sơ sót gì, thế nên buổi tối phải thêm nhân thủ, tăng cường tuần tra, đến cả chìa khóa kho phòng cũng luôn mang bên người, không tách rời một giây phút nào, đêm ngày khẩn vái, ngày mong đêm ngóng, chỉ trông Triển gia của Khai Phong phủ nhanh nhanh tới đem Thượng Phương bảo kiếm đi mau.

Nhưng Triển gia của Khai Phong phủ cũng thật kỳ lạ, để cho người ta đợi trọn năm ngày mới đứng đỉnh đến. Hồ quản sự nghe tin thở phào nhẹ nhõm, thừa dịp gã gia đình đến kho phòng lấy ngân lượng liền xác nhận lại nơi để Thượng Phương bảo kiếm, nhưng vừa mới nhìn một cái đã kinh hãi, hồn vía bay mất một nửa. Thượng Phương bảo kiếm vốn nằm ngay ngắn trên giá kiếm chính giữa kho phòng giờ đã không cánh mà bay.

Hồ quản sự không dám chậm trễ, vội vàng phái tên gia đình đến lấy ngân lượng đi thông báo cho mấy vị chủ nhân, còn mình thì đích thân canh giữ trước cửa kho phòng.

Lát sau đã thấy một bóng trắng vút đến hết như hồng nhan chớp lóe, bộp bộp liền xông tới, đó chính là Ngũ gia Bạch Ngọc Đường.

“Ngũ... Ngũ gia, Thượng Phương bảo kiếm...”

Hồ quản sự chỉ mới nói được nửa câu đã thấy bóng trắng trước mặt lóe lên một cái, Bạch Ngọc Đường xông vào kho phòng, bóng trắng lướt đi xem xét khắp nơi.

Lúc này Hồ quản sự lòng nóng như lửa đốt, sốt ruột đến độ mồ hôi đầy mặt, cũng không biết vì sao mà sau lưng cứ lạnh run từng hồi, lấy bầy cả người.

Mà trong kho phòng thân hình Bạch ngũ gia như cơn gió, cước bộ mau lẹ, xem xét tìm kiếm bốn phía hồi lâu mới quay đầu nhìn ra cửa lớn, cũng không biết thấy cái gì mà nhất thời biến sắc. Phải chăng Hồ quản sự hoa mắt, Ngũ gia vốn trời không sợ đất không sợ mà dường như phải rùng mình một cái.

Nhìn theo ánh mắt của Ngũ gia quay đầu lại, thì thấy bên ngoài cửa kho phòng có một người đang đứng, mày mắt sáng lấp lánh, dung mạo tuấn tú, so ra cũng chẳng kém gì Ngũ gia nhà mình vốn tướng mạo phi phàm hiếm thấy, chỉ là một thân khí thể này...

Vù vù vù vù... Áo ào ào ào...

Lúc này Hồ quản sự chỉ cảm thấy bản thân như đang ở giữa trời đông giá rét, trong mắt ngập tràn một màu tuyết trắng, còn người thì bị gió lạnh vèo vèo thổi qua, buốt giá tới mức da mặt đau rất.

Hồ quản sự lập tức hiểu ra: Vị này ắt là Nam hiệp Triển Chiêu đại danh lừng lẫy, quả nhiên là không giống người thường.

Lại nhìn ra sau, thì thấy Tứ gia Tường Bình, Nhị gia Hàn Chương, Tam gia Từ Khánh cũng vội vã chạy tới, nhưng thoáng thấy khí thế của vị Triển gia trước mắt này liền hết như đã bàn bạc trước vậy, cùng đồng thời co cụm lại với nhau, rất có xu hướng dán mặt vào tường.

Người tới sau cùng là một thiếu niên gầy gò đang lộ đầu ra nhìn, Hồ quản sự đương nhiên biết người này, chính là vị Hiệu úy họ Kim đã làm cho trên dưới Hãm Không đảo nháo nhào gà bay chó sủa.

Hồ quản sự không khỏi khó hiểu, thầm nghĩ: Đều nói vị Hiệu úy họ Kim này khinh công không kém, sao lại đến cuối cùng, còn sau cả Tam gia Từ Khánh là sao?

Đáng tiếc Hồ quản sự lại không biết, lúc này Kim Kiền chỉ hận bản thân sao chân không bị chuột rút, trợn khớp, đầu đầu phát sốt đều được hết, dù thế nào cũng không nguyện lại gần cái chỗ náo nhiệt này.

Chỉ thấy trông mắt Kim Kiền đảo tròn đánh giá mấy người họ một lượt, lại liếc sang nhìn Triển Chiêu, bắt giắc liền so vai rụt cổ, thầm nghĩ: Nom cái người trước cửa, eo lưng thẳng như thân tùng, bận áo lam nhã nhặn, toàn thân lại phát ra khí lạnh thấu xương với những lớp lớp lang lang xúc cảm phong phú lại càng tăng thêm phong vị cho cảnh tượng...

Chắc, điềm báo bão nổi rồi, tình huống có vẻ không ổn, nếu không chuồn đi thì sẽ bị liên lụy khó mà thoát được.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền quay gót, lòng bàn chân trượt đi, nhưng còn chưa đi được hai bước thì đã cảm thấy cổ áo bị kéo căng, quay đầu lại nhìn, quả nhiên là Tường Bình đang túm lấy cổ áo mình, kiên quyết lôi Kim Kiền đến sau lưng Triển Chiêu.

Kim Kiền giãy giụa mấy phen không có hiệu quả, chỉ đành an phận đứng sau lưng Triển Chiêu, nhưng vẫn cong người lại trong tư thế hình cánh cung, chuẩn bị tùy thời mà chạy trốn.

Bóng áo lam trước cửa khẽ động, Triển Chiêu cất bước vào khố phòng, nhất thời bốn bề tĩnh lặng.

Triển Chiêu chau mày xem xét bốn phía một lượt, lại vén vạt áo lên quỳ một chân xuống đất, chăm chú quan sát mặt sàn, nửa phần cũng không bỏ sót, càng nhìn lòng mày càng nhíu chặt.

“Không có dấu chân, cửa sổ cũng không bị tổn hại gì...”, bỗng nghe Bạch Ngọc Đường bên cạnh trầm giọng nói.

Triển Chiêu đứng thẳng người dậy, tung mình nhảy lên, đập vào xà nhà quan sát một phen, lại lạnh lùng nhảy xuống đất.

“Tiểu Miêu, người có thấy trên xà nhà có một bông hoa mai vẽ bằng phấn trắng không?”, Bạch Ngọc Đường cười lạnh một tiếng, con ngươi sắc bén lóe lên ánh sáng, “Không ngờ một tên trộm nhai nhép mà lại dám đến Hầm Không đảo ta làm loạn, Bạch ngũ gia nhất định sẽ khiến người muốn sống không được, muốn chết không xong!”

Hoa, hoa mai?! Kim Kiền nghe vậy không khỏi sửng sốt: Một dự cảm không lành về loại tình tiết “thối nát kinh điển” bỗng trào lên trong bụng...

“Phấn trắng... Hoa mai...”, Tường Bình biến sắc, kinh hô, “Lẽ nào là ‘Nhất Chi Mai’ kẻ được xưng là đệ nhất thần trộm trên giang hồ đã trộm Thượng Phương bảo kiếm?!”

Kim Kiền nhất thời thấy hư thoát.

Chắc chắn, lần này khẳng định không ổn rồi, bất luận là tiểu thuyết, điện ảnh, trò chơi hay phim truyền hình, phàm là những tên trộm được gọi cái gì mà “Một nhánh mai[1]”, “Một đóa cúc”, “Một cánh hoa”, chắc chắn đều là những boss siêu cấp khó chơi.

[1] Nguyên văn “Nhất chi mai” có nghĩa là một nhánh mai, khiến Kim Kiền liên tưởng đến “một đóa cúc”, “một cánh hoa”.

“Hừ!”, Bạch Ngọc Đường nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Mai nở hương thơm, tay thần vợ vết, ngoại trừ hắc còn có kẻ nào lại có nhả húng như thế, trộm đồ đi rồi vẫn không quên vẽ lại một bông hoa mai kỷ niệm”.

Triển Chiêu xoay phắt lại, đôi con ngươi đen láy long lên một cái, vỏ kiếm lạch cạch rung lên, thoáng chốc, trong mắt như có ngàn vạn tia chớp sấm sét kinh người, gió mây âm ào, chúng nhân cả kinh, trong nháy mắt đã lùi lại một bước.

Kim Kiền còn nhanh hơn chớp giật lùi ra sau mấy bước, giương mắt nhìn, thầm nghĩ:

Đẹp thay tạo hình “Nộ khí ngút trời, sát khí vượt ngoài ba thu[2]”!

[2] Nguyên văn “Trực phát thượng xung quan, sát khí hoành tam thu” vốn cải biên từ câu thơ “Trực phát thượng xung quan, tráng khí hoành tam thu”, nằm trong bài thơ thứ tư, chùm thơ Vịnh sử tử thủ của Lô Chiếu Lân, một nhà thơ đời Đường, ca ngợi Chu Du, nhân vật nổi tiếng của Trung Quốc.

Nom dáng dấp tâm trạng của Tiểu Miêu, có lẽ nào định đem cả ổ chuột này chưng cách thủy...

Còn Bạch Ngọc Đường thần sắc ngưng trệ, nhìn thẳng vào Triển Chiêu nghiêm nghị nói: “Triển Chiêu, Bạch ngũ gia một người làm một người chịu, chuyện Thượng Phương bảo kiếm bị mất, Ngũ gia ta sẽ có câu trả lời cho người, người chớ có làm khó những người khác!”.

Nhưng Triển Chiêu đến cả liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường cũng chẳng buồn làm, đi thẳng đến trước mặt Tưởng Bình, ôm quyền nói:

“Tưởng tứ gia, Triển mỗ còn có công vụ phải làm, không tiện lưu lại đây lâu, xin cáo từ trước, lễ nghĩa không chu toàn, mong Tưởng tứ gia thay Triển mỗ tạ tội với Lư đảo chủ.”

Mọi người sững sờ.

“A? Đây... nhưng mà...”, Tưởng tứ gia bình thời mồm miệng mau lẹ giờ đây lại ấp úng.

Triển Chiêu khẽ gật đầu, nhấc gót đi ra khỏi khổ phòng, lúc bước qua bậc cửa còn liếc Kim Kiên một cái.

Kim Kiên lập tức lĩnh hội, vội vàng chạy theo sau.

Tứ thử trong khổ phòng lúc này mới phản ứng lại, liền thấy Bạch Ngọc Đường vèo một cái lướt ra khỏi cửa, ngăn trước mặt Triển Chiêu, quát lên: “Khoan đã!”.

Triển Chiêu đứng thẳng, đôi con ngươi đen láy sáng quắc chú mục vào Bạch Ngọc Đường, không nói một tiếng nào.

Bạch Ngọc Đường nhìn thẳng vào Triển Chiêu, dày mặt ra nói: “Ta theo người đi tìm Nhất Chi Mai!”.

Đôi con ngươi đen láy sáng quắc không dời nửa phần, đôi môi mỏng hé mở: “Không nhọc đại giá của Bạch huynh!”.

Bạch Ngọc Đường nghe thế liền biến sắc, đôi mắt hoa đào long lên:

“Triển Chiêu, Bạch ngũ gia xưa nay nói được là làm được, Thượng Phương bảo kiếm bị mất trong tay Ngũ gia, Ngũ gia nhất định phải đích thân đi đòi lại.”

Triển Chiêu liếc Bạch Ngọc Đường một cái, nhanh nhẹn xoay người, vòng qua Bạch Ngọc Đường hướng ra phía ngoài viện.

Thân hình Bạch Ngọc Đường nháng lên một cái, tiếp tục ngăn trước mặt Triển Chiêu, đôi mày liễu mấp mí nhìn lại, mắt nhìn chằm chằm Triển Chiêu.

“Triển Chiêu, chắc không phải người xem thường Bạch Ngọc Đường chứ?!”

“Đây là công vụ của Khai Phong phủ, không phiền Bạch huynh.”

“Người...”

Kim Kiên theo phía sau Triển Chiêu, hết nhìn khuôn mặt tuấn tú bên này lại ngó dung mạo mỹ miều bên kia, vốn định mở miệng hòa giải cục diện, nhưng vừa mới nghĩ vụn nhất không cẩn thận nói sai điều gì đắc tội bên nào, nhất định bản thân sẽ chịu không thấu, cuối cùng vẫn quyết định lộ vẻ mây đen bay đầy đầu ở một bên lắng nghe.

“Được rồi!”, đột nhiên, một tiếng quát oai phong lẫm liệt vang lên, nhất thời nói ra tiếng lòng của mọi người, “Đã là lúc nào rồi, hai người còn rảnh rỗi mà cãi nhau ở đây?”.

Chỉ thấy Lư Phương Lư đảo chủ rảo bước vào trong viện, phía sau là Lưu đại tẩu khí thế hùng hổ, hiển nhiên tiếng quát vừa rồi chính là tiếng sư tử Hà Đông rống của Lư phu nhân.

“Đại tẩu... đại ca...”, Bạch Ngọc Đường nhác thấy người đi đến, khi thế kiêu ngạo nhất thời xẹp mất quá nửa.

Triển Chiêu hơi sững sờ, vội ôm quyền thi lễ: “Triển Chiêu bái kiến Lư đảo chủ, Lư phu nhân”.

“Nam hiệp Triển Chiêu, hân hạnh, hân hạnh!”, Lư Phương vội đáp lễ nói.

“Người chính là Triển Chiêu?”, đôi mắt đẹp của Lư phu nhân chuyển động đánh giá Triển Chiêu một lượt, lại liếc Bạch Ngọc Đường một cái, “Quả nhiên là tuần tú văn nhã, cũng khó trách Ngũ đệ bụng dạ hẹp hòi muốn tìm người ta gây phiền phức, chỉ là đáng tiếc, lại rước lấy một đồng phiền toái về”.

Bạch Ngọc Đường không tự nhiên lúc lắc đầu quay đi.

“Đạo chủ, phu nhân”, Triển Chiêu lại ôm quyền, “Triển mỗ còn có công vụ phải làm, thực không thể lưu lại lâu, ngày sau sẽ đến tạ tội với đạo chủ, phu nhân”.

Dứt lời, liền cất bước muốn rời đi.

“Nam hiệp chậm đã”, Lư Phương nói, “Nay Thượng Phương bảo kiếm ở Hãm Không đảo bị kẻ khác đánh cắp, về tình về lý Hãm Không đảo cũng nên gánh vác một phần trách nhiệm, Lư mỗ sẽ nhờ bằng hữu khắp chốn trên giang hồ thăm dò tung tích của Nhất Chi Mai, trợ giúp Nam hiệp một tay. Về phần Ngũ đệ, không bằng cùng đi theo Nam hiệp, cũng có thể chiếu cố giúp đỡ lẫn nhau”, nói đến đây Lư Phương lại quay sang nhìn Lư phu nhân một cái, “Phu nhân nghĩ thế nào?”.

Lư phu nhân trừng mắt lườm phu quân mình một cái, lại thở dài, cười nói với Triển Chiêu, “Ngũ đệ nhà ta tuy rằng lòng dạ hẹp hòi, xử sự có phần quái dị, nhưng công phu phải nói rằng rất khá. Nghe nói công phu của Nhất Chi Mai rất quý dị, Nam hiệp cho dù võ công cái thế, cũng khó tránh khỏi có lúc thất thủ, vạn nhất Thượng Phương bảo kiếm có gì ngoài ý muốn, không chỉ Nam hiệp khó ăn khó nói với Bao đại nhân, mà e là Ngũ thử Hãm Không đảo chúng ta cũng phải lấy cái chết để tạ tội...”, nói đến đây, Lư phu nhân làm ra vẻ bi thương như muốn khóc, lại còn lau khóe mắt như thật.

“Chuyện này...”, Triển Chiêu lộ vẻ khó xử, nhìn Ngũ thử Hãm Không đảo cộng thêm một vị Thử phu nhân vây xung quanh mình, thầm thở dài một tiếng, rồi nhắc mắt lên ôm quyền nói với Bạch Ngọc Đường: “Làm phiền Bạch huynh”.

Bạch Ngọc Đường nhếch mép cười: “Tiểu Miêu, đừng nói cái gì Nhất Chi Mai, cho dù là ‘Thập Chi Mai’, ‘Bách Chi Mai’, có Bạch ngũ gia ta xuất thủ, chắc chắn sẽ dễ như trở bàn tay!”.

Triển Chiêu không đáp lời, đôi mắt đen liếc một cái, lại hướng mấy người Lư Phương ôm quyền nói: “Triển Chiêu xin cáo từ tại đây”.

“Nam hiệp, mời”, mấy người đáp lễ.

Triển Chiêu gật đầu, xoay người rảo bước hướng ra phía cửa lớn, Kim Kiền vội vàng đi theo phía sau.

Bạch Ngọc Đường sững sốt, cũng vội vã đuổi theo, miệng còn không ngừng ồn ào: “Này, người cái con mèo thời này có ý gì, coi Bạch ngũ gia ta là người chết hả?!”.

Để lại một đám người đứng nguyên tại chỗ, thở phào nhẹ nhõm, cũng không biết là ai thông thả buông ra một câu:

“Cuối cùng cũng có thể tổng tiền ba vị oan gia đi rồi...”

Nước biếc trời lam, mây khói mênh mang, một con thuyền nhỏ mũi đen chậm rãi lướt đi theo từng nhịp chèo của một lão nhân mình khoác áo tơi. Ba người trên thuyền, một lam, một trắng, một xám, phân ra ngồi phía trước và sau, ống tay áo ba màu sắc bay bay theo gió, thực là một cảnh trí thanh nhã nhàn tản không bút nào tả xiết.

Nhưng trên thuyền bỗng vang lên một tiếng kêu thê lương, phá tan cảnh tượng thanh nhã nhàn tản kia.

“Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, thuộc hạ vô năng, Triển đại nhân không nguyện ý để thuộc hạ trị thương, chỉ sợ ghét bỏ y thuật của thuộc hạ không tinh, thuộc hạ xấu hổ vô cùng, còn có mặt mũi gì mà sống trên đời này nữa...”

Chỉ thấy một thiếu niên gầy gò vạm áo xám quỳ xuống ôm ngực, đáng vẻ hết như muốn lao đầu xuống hồ tự vẫn.

Người thanh niên áo trắng bên cạnh nghiêng người ngồi dựa vào mạn thuyền, vắt chân chữ ngũ, đôi mắt nhắm lên, mang bộ dạng như đang xem kịch vui.

Người thanh niên áo lam ngồi trên cùng, đưa lưng về phía hai người, mặt nhìn xuống lòng hồ, vốn ngồi vững như núi, nhưng vừa nghe thấy tiếng kêu phía sau, thân hình thẳng tắp không khỏi hơi chấn động, khẽ quay đầu, liếc thiếu niên phía sau một cái, nói: “Chẳng qua là vết thương ngoài da, cũng không có gì đáng ngại”.

“Thuộc hạ không còn mặt mũi nào gặp Bao đại nhân, không còn mặt mũi nào gặp Công tôn tiên sinh, không còn mặt mũi nào gặp Giang Đông phụ lão...”, tiếng kêu khóc lại lớn thêm vài phần.

“Ta nói này Tiểu Miêu, nếu chỉ là vết thương ngoài da, để Tiểu Kim xem một cái thì có gì trở ngại nào?”, Bạch Ngọc Đường ôm bảo kiếm, nhìn Triển Chiêu làm ra vẻ nghiêm túc, cười hì hì nói.

Triển Chiêu liếc Bạch Ngọc Đường một cái, khẽ thở dài, ngáp ngừng một lát, mới đưa tay chậm chậm tháo thắt lưng, từ tốn cởi áo ngoài xuống, lại chậm rãi đưa tay, cởi bỏ xà cạp trong...

Động tác thông thả, tư thế tao nhã, thể gian hiếm thấy.

Bạch Ngọc Đường chỉ cảm thấy nhãn cầu mắt mình nhìn đến mức cay cay hết cả, không khỏi kêu lên một câu: “Này! Cũng không phải cô nương xuất giá, người đường đường một nam nhi thân cao bảy thước, cởi y phục trị thương thôi mà, sao cứ nhần nhần nhó nhó, dưỡn dẹo thế hả?”.

Hai vai Triển Chiêu khẽ động, động tác ngưng một chút, đột nhiên cánh tay vung lên, thuần thục cởi áo xuống...

Mặt hồ trong vắt gợn sóng lăn tăn, phản chiếu ánh sáng lấp lánh rực rỡ, mái tóc đen phất theo gió, da thịt phía sau lưng Triển Chiêu mơ hồ lộ ra.

Đôi mắt hoa đào chậm chậm mở to, trên khuôn mặt tuần tú của Bạch Ngọc Đường hiện lên bốn chữ rất rõ ràng: Không nói nên lời.

“...Ta nói này Tiểu Miêu, vết thương này của ngươi... rốt cuộc ngươi quyết đấu với hổ hay đánh nhau với gấu vậy...”

Chỉ thấy trên tấm lưng trần cùng cánh tay của Triển Chiêu toàn là những vết thương dày đặc sâu nông khác nhau, thương thế không nghiêm trọng, đích thực chỉ là thương tích ngoài da, nhưng miệng vết thương quá nhiều, hiển nhiên là chưa từng được xử lý cẩn thận, có vài vết thương còn rớm máu, mới nhìn qua liền thấy giật mình kinh hãi. Ngay cả Bạch Ngọc Đường, vốn lão luyện giang hồ, từng chịu nhiều vết thương, cũng không tránh khỏi có chút kinh ngạc.

“Chẳng qua là vết thương ngoài da”, Triển Chiêu mắt nhìn đắm đắm vào lòng hồ, nhàn nhạt nói.

“Vết thương ngoài da?!” Bạch Ngọc Đường mở trừng hai mắt, “Nhiều như thế này... những vết thương đó, chỉ sợ cử động một chút đều...”.

Nói đến đây, Bạch Ngọc Đường đột nhiên biến sắc, quát lên với Triển Chiêu: “Triển Chiêu, một thân thương tích của ngươi vì sao một chữ cũng không đề cập tới, còn làm ra vẻ bình thường quyết đấu với ta nữa, ngươi...”, được nửa câu, Bạch Ngọc Đường giận dữ tới mức không nói tiếp được nữa.

“Triển mỗ chỉ muốn thu hồi lại Thượng Phương bảo kiếm.”

“Ngươi cái tên này...” Bạch Ngọc Đường nghiêng răng nghiêng lợi mắt nhìn Triển Chiêu hồi lâu, rồi quay đầu đi, giận dữ nhìn xuống lòng hồ.

Nhất thời tĩnh lặng.

Đột nhiên, một giọng nói yếu ớt vang lên:

“Bốn, sáu, tám... mười hai... mười ba...”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không hẹn cùng đồng thời quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy Kim Kiền sắc mặt trắng bệch, ngón tay chỉ thẳng vào lưng Triển Chiêu lẩm bẩm tự nói.

“Tiểu Kim, ngươi đếm cái gì đấy?”, Bạch Ngọc Đường khó hiểu.

“Mười ba... mười lăm... mười sáu...”

“Kim hiệu úy?”, Triển Chiêu nhú mày.

“Mười sáu, mười sáu vết sẹo...”, đôi mắt nhỏ của Kim Kiền chớp một cái, cả người giật lên đùng đùng, suýt nữa thì ngã nhào khỏi thuyền.

Hai thân hình đồng thời nháng lên, mỗi người một bên túm chặt lấy Kim Kiền.

“Tiểu Kim?”

“Kim hiệu úy?!”

Hai mắt Kim Kiền trống rỗng, ngơ ngác nhìn xung quanh, mực quang dừng lại trên người Triển Chiêu giấy lất, đột nhiên ngồi thẳng người dậy, móc túi thuốc từ trong người, dốc hết ra, đem nào lọ nào bình bỏ hết ra ngoài, chọn lấy mấy lọ, mở nắp, đổ thuốc bột ra, rồi dùng tốc độ nhanh như chớp bộp bộp xoa trét lên người Triển Chiêu.

Triển Chiêu tránh không kịp, chỉ cảm thấy lưng nhói lên một trận đau thốn, rồi lại thấy man mát, mùi thuốc gay mũi xộc thẳng lên mặt.

Chỉ thấy hai mắt Kim Kiền phát sáng, lẩm nhẩm: “Cầm máu, giảm nhiệt...”.

“Kim hiệu úy?”

Lại là mùi thuốc nhàn nhạt.

“Giảm đau, sinh cơ...”

“Kim hiệu úy!”

“Đúng đúng, đây là ‘Tân hoạt mỵ phu tán’...”

Đột nhiên, hương hoa ngào ngạt phát tán ra...

“Kim Kiền!”, Triển Chiêu túm lấy cánh tay Kim Kiền, đen mặt gắt lên, “Người đang làm cái gì?”.

Chỉ thấy Kim Kiền nhìn phía sau lưng Triển Chiêu, gật gật đầu, khuôn mặt tràn ngập vẻ hài lòng, nói: “Triển đại nhân, miệng vết thương đã xử lý ổn thỏa, nhất định sẽ không để lại sẹo dù chỉ một vết nhỏ!”.

Ngửi thấy hương thơm nồng nặc phát tán từ trên người Triển Chiêu, cuối cùng Bạch Ngọc Đường không nhịn được nữa, phì cười thành tiếng: “Ha ha, không để lại sẹo... Mèo thối biến thành mèo thơm, như thế rất tốt, rất tốt... ha ha, khụ khụ...”

Triển Chiêu vội vàng đưa tay ra sau lưng muốn lau đi thuốc bột, nhưng lau được mấy cái, hương thơm lại càng nồng hơn, khuôn mặt tuần tú bất giác giật giật: “Kim hiệu úy, khử mùi hương này đi!”.

“Tuyệt đối không được, Triển đại nhân!”, Kim Kiền trừng mắt, “Nếu muốn không để lại sẹo, loại ‘Tân hoạt mỵ phu tán’ này không thể thiếu, nếu như khử hương thơm này đi, công hiệu chắc chắn sẽ giảm mạnh...”.

“Triển mỗ không phải là nữ tử, để lại vài vết sẹo có gì đáng ngại?!” , Triển Chiêu trầm giọng gắt, “Mau mau khử mùi hương này đi!”.

Kim Kiền chớp chớp mắt, đột nhiên biến sắc, ôm ngực khóc lóc: “Nếu Công Tôn tiên sinh thấy Triển đại nhân mang một thân thương tích trở về, trách tội xuống, sợ là... sợ là... Triển đại nhân ơi, lẽ nào ngài nõ gương mặt nhìn thuộc hạ bị phạt, thấy chết mà không cứu...”.

Triển Chiêu nhú chặt hàng lông mày, khẽ nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, ngưng một chút, lại hít sâu hơi nữa, mới từ từ mở mắt ra, nhìn Kim Kiền một cái, vẻ mặt lạnh lùng mặc lại y phục, lách mình ngồi xuống phía trước thuyền, mặc cho gió hồ vi vút thổi áo bay phấp phật.

Nhưng điều kỳ lạ là, hương thơm ngào ngạt trên người kia chẳng những không giảm, ngược lại còn có xu hướng nồng đậm thêm, ngập tràn bốn phía, khiến cho lão lái đò đang chèo thuyền cứ ngoái đầu liên tiếp, nhìn ngó xung quanh.

“Khụ khụ... Tiểu Kim...”, cuối cùng Bạch Ngọc Đường cũng chậm chậm thở ra, xấp lại bên cạnh Kim Kiền, nói nhỏ, “Hương thơm này khi nào mới có thể tan đi?”.

“Khoảng năm, sáu ngày...”, Kim Kiền không chắc chắn đáp.

“Năm, sáu ngày... khụ khụ”, Bạch Ngọc Đường lại cười vang một trận.

Trên đầu thuyền, Triển Chiêu cơ hồ lại bắt đầu phát ra sát khí.

Kim Kiền nhìn bóng lưng Triển Chiêu, rụt rụt cổ, trầm nghĩ:

Tiểu Miêu ơi Tiểu Miêu, ngài đừng trách tôi không trượng nghĩa, nếu không phải sợ lão Công Tôn Trúc Tử mà thấy một thân thương tích của ngài liền nổi trận lôi đình, gió bay bão nổi, tôi cũng không gặp đến độ phải dùng loại ‘Tân hoạt mỹ phu tán’ này đâu, chẳng qua chỉ có tí “hương thoảng” thôi, Triển đại ngân ngài hãy cố gắng chịu đựng đi.

Bạch Ngọc Đường khó nhọc ngừng tiếng cười, ghé vào mạn thuyền thở hổn hển cả một lúc lâu, mới từ từ bình thường lại, ngẩng mặt lên nói: “Có điều Ngũ gia vô cùng hiếu kỳ, rốt cuộc là kẻ nào lại có bản lĩnh làm Tiểu Miêu bị thương đến như vậy, Bạch ngũ gia muốn gặp người này một chút”.

Bóng lưng Triển Chiêu khẽ động: “Chẳng qua là Triển mỗ nhất thời sơ ý...”

“Sơ ý?”, Bạch Ngọc Đường nhướn mày, “Có thể khiến Tiểu Miêu người vốn tính cẩn trọng phải sơ ý, đích thực cũng có vài phần bản lĩnh, rốt cuộc là kẻ nào?”.

“...”

Con người đảo mấy vòng, trong đôi mắt hoa đào phát ra hàn ý: “Chẳng lẽ là cái tên tiểu tử đeo mặt nạ đến náo loạn Hâm Không đảo?”.

“Không phải!”, Triển Chiêu bỗng đề tiếng nói, “Chỉ là mấy tên tiểu tặc, Triển mỗ nhất thời sơ ý nên mới bị thương”.

“Tiểu tặc...”, Bạch Ngọc Đường nhìn lom lom vào bóng lưng Triển Chiêu, cười khẩy nói, “Xem ra mấy tên tiểu tặc này lai lịch cũng không nhỏ đâu...”.

Sau một hồi trầm mặc, Triển Chiêu mới khe khẽ mở miệng, âm thanh theo gió truyền đến, dường như có chút nghiêm trọng.

“Kim hiệu úy, sau khi lên bờ tức tốc trở về Khai Phong phủ báo cho đại nhân biết, nói rằng Thượng Phương bảo kiếm ít ngày nữa sẽ tìm về, xin đại nhân chớ lo lắng.”

“A?”, Kim Kiền nghe xong không khỏi kinh ngạc, “Triển đại nhân... đây là vì sao...”.

“Kim hiệu úy không cần hỏi nguyên do, cứ y lời căn dặn của Triển mỗ mà hành sự.”

Gì?

Kim Kiền chớp chớp mắt, nghĩ bụng:

Hơ! Con mèo này hôm nay đổi tính hay uống nhầm thuốc vậy nhỉ? Ngày thường trong công việc chỉ hận không khiến cho mình mệt chết đi, sao bây giờ lại tốt bụng như vậy, chuyện tìm Thượng Phương bảo kiếm, vấn đề hóc búa cỡ này lại không để cho mình trợ giúp, ngược lại còn sai mình về Khai Phong phủ báo cáo trước... Như thế há không phải là chẳng những không cần phải bồn ba vất vả lao vào nguy hiểm nữa, lại còn có thể bớt đi một khoản lớn chi phí trên đường đi! Chắc chắn, hiếm khi nào Tiểu Miêu mở lòng từ bi, nếu mình mà không nhận chẳng hóa ra phụ lòng người tốt ư...

Nghĩ đến đây, Kim Kiền không khỏi nhướn mày sung sướng, thẳng người lên, hai tay ôm quyền định đáp ứng, nhưng vừa mới ngẩng đầu, vừa vận nhìn thấy bóng lưng thẳng như cán bút của Triển Chiêu phía đầu thuyền, gió hồ phát qua, tay áo tung bay, bóng áo lam tựa hồ có chút lay động phiêu phất.

Chắc, Tiểu Miêu hình như gầy đi một vòng...

Ôi chào!

Trong đầu Kim Kiền đột nhiên vang lên hồi chuông cảnh báo, tất cả những hình ảnh chồng chéo lên nhau, trước mắt như hiện ra hình ảnh Công Tôn tiên sinh với khuôn mặt nho nhã, vuốt râu cười nói:

“Kim hiệu úy, bây giờ Triển hộ vệ ở đâu?”

“Đi tìm Thượng Phương bảo kiếm rồi...”

“Vì sao Kim hiệu úy không cùng đi?”

“Triển đại nhân lệnh cho thuộc hạ hồi phủ trước.”

“Vì sao lại lệnh cho Kim hiệu úy hồi phủ trước?”

“Triển đại nhân không nói rõ lý do...”

“Vậy là Triển hộ vệ một mình hành động?”

“Còn có Bạch Ngọc Đường đồng hành...”

“Triển hộ vệ vẫn bình an chứ?”

“Bị mấy vết thương nhẹ, không có gì đáng ngại...”

“À...”, khuôn mặt nho nhã tươi cười từ từ tan biến đi, Bạch diện la sát dần hiện hình, “Nay Thượng Phương bảo kiếm không rõ tung tích, Kim hiệu úy không hỏi rõ nguyên do, chẳng biết duyên cớ, lại để Triển hộ vệ một mình lâm vào hiểm nguy. Kim hiệu úy thân là Tòng hiệu úy lục phẩm, lại tự ý rời bỏ chức trách, ngay cả một thường dân áo vải như Bạch Ngọc Đường cũng không bằng, Khai Phong phủ còn giữ người lại làm gì?! Còn không mau cuốn gói rời đi!”

Kim Kiền cả người run rẩy, lập tức hoàn toàn tỉnh ngộ, ôm quyền cao giọng hô: “Thượng Phương bảo kiếm một ngày chưa tìm thấy, thuộc hạ ngày đó quyết không hồi phủ!”

Tiếng hô này, mạnh mẽ mười phần, chính khí凛冽 khiến Bạch Ngọc Đường cũng không khỏi liếc mắt.

Triển Chiêu chậm rãi quay đầu lại, sắc mặt sa sầm nói: “Kim hiệu úy, đây là mệnh lệnh!”

“Thuộc hạ thề cùng tiến thoái với Triển đại nhân, thề cùng tồn vong với Thượng Phương bảo kiếm!”, Kim Kiền lại đề tiếng cao hơn mấy lần nói.

“...” Triển Chiêu nhìn chằm chằm Kim Kiền, đôi mày liễu mác nhăn nhúm, thở dài, rồi quay đầu đi thấp giọng nói, “Nếu đã như vậy, Triển mỗ cũng không cưỡng ép”.

“Tạ Triển đại nhân thành toàn”, cuối cùng Kim Kiền cũng thở phào nhẹ nhõm.

“... Chỉ là... nếu như...”, tiếng Triển Chiêu ngắt quãng truyền theo gió, “Nếu có điều gì ngoài ý muốn... Kim hiệu úy hãy cẩn trọng trong mọi việc...”.

“Triển đại nhân an tâm, thuộc hạ dù phải liều cả tính mạng cũng sẽ bảo vệ đại nhân chu toàn!”, Kim Kiền vỗ ngực một cái nói.

“...”

Bạch Ngọc Đường hết nhìn người này lại ngó sang kẻ kia, rồi bắt chéo hai chân, ngẩng nhìn phong cảnh mặt hồ phía đằng xa, nhếch môi nói, “Người của Khai Phong phủ... a...”.

Đệ nhất thần trộm Nhất Chi Mai, trên giang hồ đánh giá về người này, chỉ có mười sáu chữ: “Mai nở hương thâm, thanh thanh mỹ tửu, nền tuyết không dấu, tay thần vợ vết”.

Giang hồ đồn rằng: Cho dù là mũ rồng cần châu của Thiên tử đương triều, hay ba thanh trăm đao của Khai Phong phủ, hoặc bức hoành phi trước Tự Nghĩa sảnh của Hãm Không đảo, chỉ cần người này muốn, đều có thể thuận tay trộm được.

Bất cứ người nào trên giang hồ cũng biết: Người này một thân cổ quái, phàm là sau khi trộm bất cứ vật gì, cũng lưu lại một đoá mai trắng vẽ bằng phấn để ghi nhớ.

Tất cả người trên giang hồ đều nói: Người này khinh công tuyệt đỉnh, đạp tuyết không vết, so với “Ngự Miêu” Triển Chiêu vang danh tứ hải và Cẩm mao thủ Bạch Ngọc Đường cũng chẳng mấy may thua kém.

Giang hồ đồn đại: Người này yêu rượu như mạng, ở đâu có rượu ngon là có thể tìm được người này ở đó.

Lời đồn này mấy phần thật, mấy phần giả, chẳng ai biết rõ.

Nhưng có tin đồn, phú hộ giàu nhất Giang Nam từng dùng một trăm bàn rượu Trúc Diệp Thanh cực phẩm để đổi lấy bảo vật gia truyền bị người này trộm mất.

Từ sau đó, phàm là các quán rượu ở Giang Nam có vài phần danh tiếng, tất cả đều dựng trước cửa một tấm biển hiệu, trên đó vẽ một đóa hoa mai màu trắng, ghi là rượu ngon tiệm nhà mình đã từng bị Nhất Chi Mai trộm.

Trong một quãng thời gian, những kẻ tới cửa trả thù, xông tới đòi nợ, hay ái mộ danh tiếng phẩm rượu, hoặc đơn thuần là muốn xem náo nhiệt, đều lũ lượt nối nhau đến, rầm rập rầm rập làm cho một vùng Giang Nam chướng khí mù mịt, tối tăm rối loạn.

Cuối cùng quan phủ đẳng chẳng đành phải hạ nghiêm lệnh, cưỡng chế bắt bỏ đi những tấm biển hiệu hoa mai, khi ấy mới đánh tan được một trường phong ba này.

Nhưng Giang Nam phủ lại có một tửu lâu không để ý đến nghiêm lệnh của quan phủ, trắng trợn trưng biển hiệu hoa mai, quan phủ cũng phái người cưỡng chế tháo xuống mấy lần, âm ỉ huyền náo một hồi. Nhưng điều kỳ lạ chính là ngày hôm trước biển hiệu bị quan phủ mang đi, sáng sớm hôm sau biển hiệu lại quay về với tửu lâu, dần dà quan phủ cũng chẳng có biện pháp gì, phát tay mặc kệ, bỏ mặc chuyện này.

Nguyên nhân trong đó, có nhiều phỏng đoán khác nhau.

Ai ai cũng biết: Tửu lâu này nhất định có quan hệ chặt chẽ với Nhất Chi Mai, nên biển hiệu bị quan phủ dỡ đi, ắt là được Nhất Chi Mai trộm về.

Là thật hay giả, khó mà nói rõ.

Nhưng nếu có ai đó tìm Nhất Chi Mai thì nhất định sẽ tới tửu lâu này.

Nay, tấm biển hiệu hoa mai bên ngoài tửu lâu vẫn sừng sững treo đó, còn tửu lâu vẫn đông nườm nượp, khách đến như trẩy hội.

Tửu lâu có ba tầng, nằm ở ven sông, ngồi trong uống rượu có thể nhìn hàng dương liễu thướt tha bên sông, mỗi khi có gió thổi qua, hương rượu lãng đãng, đàn sáo quanh tai, tâm hồn phơi phới, quả thực có ý vị “Nâng chén đón gió, đời người được mấy đâu”. Vì vậy, tửu lâu này có tên là “Lâm Phong lâu”.

Hoàng hôn, ánh đèn mới lên, trong Lâm Phong lâu khách khứa đông đúc, náo nhiệt vô cùng.

“Tiểu nhị, bên này thêm hai đĩa rau!”

“Có ngay!”

“Tiểu nhị, thêm trà!”

“Khách quan chờ chút, lập tức sẽ mang lên!”

Một tiểu nhị chút khăn trên đầu vung vẩy khăn lau đi qua đi lại giữa đám khách như con thoi, luôn miệng trả lời, bận rộn đến mức chân không chạm đất, mồ hôi đầy mặt.

Một cơn gió sông thổi tới, mang theo hơi mát cũng đưa đến một mùi hương thơm ngát.

Mùi hương này thanh nhã dịu nhẹ, thoang thoảng thôi nhưng bay rất xa, trong đó lại hàm chứa hương cỏ xanh như có như không, phảng phất như mai vàng ánh trên nền tuyết, lại như hoa đào lất phất, ngơ ngẩn tâm hồn.

Chúng khách trong Lâm Phong lâu không hẹn mà cùng đồng thời đưa mắt nhìn về phía cửa lớn, tìm kiếm nơi phát ra mùi hương đó.

Chỉ thấy đằng xa có hai người một trước một sau chậm rãi đi tới, một người y phục trắng như tuyết, một người áo lam thanh nhã nhẹ nhàng.

Người đi đầu, áo trắng phát phơ, phong thái tuấn mỹ, đôi mắt anh đào, gió mát hiu hiu, đẹp thay một mỹ nhân. Nếu không phải anh khí giữa mi tâm biểu thị rõ người này là thân nam nhi, nhất định tất cả đều cho rằng đó phải là một tuyệt sắc giai nhân.

Người đi phía sau, vận áo lam, thân hình cao ráo, dung mạo tuấn tú nho nhã, khí chất oai hùng凛冽, đôi mắt đen lầy lấp lánh trong veo như nước, mỗi khi chuyển động, ánh mắt ấy lại sáng lấp lánh, hết như có trăm ngàn vì sao thu vào trong ấy.

Trong một thoáng, chúng nhân đều nhìn đến ngơ ngẩn, ngay cả tiểu nhị bình thường nhanh nhẹn là thế cũng ngây người đứng nguyên tại chỗ, quên cả tiến lên mời chào.

Chúng nhân đều chung một tiếng lòng, hương thơm như thế, khí chất như vậy, phải chăng hai người họ là tiên nhân hạ phàm?

“Này... tiểu nhị, nhìn đủ chưa... nếu nhìn đủ rồi thì mau dọn chỗ mời chúng tôi ngồi xuống... đói chết rồi...”, đột nhiên, một giọng nói uể oải vang lên cắt đứt những suy nghĩ mơ màng của chúng nhân.

Ánh mắt mọi người di chuyển, lúc này mới phát hiện, thì ra bên cạnh hai vị tiên nhân còn có một thiếu niên theo cùng, vận áo xám, đôi mắt nhỏ mệ mệ vô thần, sắc mặt trắng bệch, đang hươ tay với tiểu nhị.

Lúc này tiểu nhị mới hoàn hồn lại, vội vàng trưng ra vẻ mặt tươi cười, vung chiếc khăn lau, cao giọng nói: “Hai vị... ba vị khách quan, mời lên lầu...”.

Dứt lời, liền đi trước dẫn đường lên lầu trên.

Thiếu niên áo xám vội vàng đi theo, người thanh niên áo trắng liếc người áo lam phía sau, môi nhướn lên thành nụ cười, cũng nói gót bước theo.

Người áo lam đi sau cùng, nhìn hai người phía trước một cái, mới từ từ nhích người dùng tốc độ thông thả một cách lẹ lù đi theo sau.

Thân hình người này vừa động, hương thơm liền ập tới, khiến chúng nhân rung động. Lúc này mọi người mới sáng tỏ, thì ra mùi hương kia vốn xuất phát từ chàng thanh niên nho nhã này, không khỏi kinh ngạc tán thán.

“Ôi chào, một đại nam nhân, sao lại giống như bọn đàn bà người đầy mùi son phấn thế?”, có người cười mỉa nói.

Những lời này vừa thốt ra, lập tức đưa đến một tràng мэng chửi:

“Người thì biết cái gì, đây gọi là người thế nào thì đi với hương thế ấy, phong tư tuyệt đỉnh của người này phối với hương thơm cao quý nhường ấy, chỉ có một chữ thôi: Tuyệt!”

“Phải nói là, một kẻ phàm phu tục tử như ngươi làm sao hiểu được sự huyền ảo trong nét phong nhã ấy?”

“Không biết thì đừng có ăn nói bậy bạ!”

Không biết là vị văn nhân nào bỗng dưng cao hứng còn thốt ra một câu thơ:

“Gió thổi quỳnh hương ngát tửu lầu... Kỳ diệu thay, kỳ diệu thay!”

Thân hình người áo lam đột nhiên khựng lại, nhiệt độ xung quanh thoáng chốc hạ xuống, một cơn gió lạnh không biết từ đâu găm gào thổi tới, chúng nhân nhất thời kinh hãi.

Đột nhiên, trước mắt lóe lên, chỉ thấy thiếu niên vừa mới lên đã lại vọt trở xuống, miệng lắp bắp, “Triển... khụ, công tử, tục ngữ nói người là sắt, cơm là thép, đói rồi đến choáng váng, chúng ta ăn cơm trước, ăn cơm trước!”, rồi túm lấy người thanh niên áo lam kéo lên lầu.

Chúng nhân phía dưới lại có ảo giác như vừa dạo một vòng qua Quỷ môn quan trở về.

“Giáo huấn năm bọn Đãng Đồ Tử[3], đập vỡ bảy cái bàn trà, bóp nát hai mươi chén trà... Miêu đại nhân, trên đường đi này ngài cũng thật bận rộn đó!”

[3] Xem chú thích tập 2 trang 41

Bạch Ngọc Đường vất một chân lên tay vịn ghế ngồi, ngón tay gõ mặt bàn, nhìn Triển Chiêu cười đùa.

Triển Chiêu đối diện trừng mắt liếc Bạch Ngọc Đường một cái, lạnh giọng nói: “Bạch huynh chớ quên, hai đám Đãng Đồ Tử cũng là vì Bạch huynh mà đến!”.

Nụ cười trên khuôn mặt Bạch Ngọc Đường cứng lại, khóe môi giật giật, trừng mắt nhìn Kim Kiền, nói: “Tiểu Kim, lúc nào ngươi mới có thể đem một thân tanh hôi của Tiểu Miêu khử đi? Dọc đường đi mời gọi đến một đám ong bướm thích vờn hoa hút mật, thực là phiền phức!”.

Triển Chiêu cũng đồng thời trừng mắt nhìn Kim Kiền.

“Cái này...”, một giọt mồ hôi lạnh chảy dọc trên trán Kim Kiền, “để thuộc hạ suy nghĩ một chút...”.

“Còn phải suy nghĩ?!” Bạch Ngọc Đường vỗ bàn, “Nghĩ trọn hai ngày trời rồi mà chẳng mảy may có chút tiến triển gì! Xứ miêu bị người ta đùa giỡn thì cũng thôi đi, nhưng ngay cả Bạch ngũ gia ta cũng bị liên lụy, sau này Bạch Ngọc Đường hành tẩu giang hồ thế nào hả?!”.

“Ngũ gia đừng nóng, đừng nóng...”, Kim Kiền vội vàng nặn ra vẻ mặt tươi cười vỗ về chuột trắng nhỏ đang xù lông giận dữ, “Kim Kiền nhất định sẽ tận lực, tận lực!”.

Chắc, tôi cũng muốn lắm chứ, nhưng “Tân hoạt mỹ phu tán” này vốn là tôi dốc hết tâm huyết sáng tạo ra nhằm mục đích bán cho các phu nhân, tiểu thư nhà giàu kiếm tiền, có bốn ưu điểm lớn là: “xóa sẹo”, “đẹp da”, “hương thơm nhẹ nhàng” và “thêm phần phong tình yểu điệu”, nay bị bức bách bất đắc dĩ phải dùng trên người Tiểu Miêu, xuất hiện di chứng thì tôi cũng chào thua, nhất thời một chốc một lát không nghĩ ra biện pháp gì...

Nói tới trên đường đi, những thằng cha đùa giỡn Tiểu Miêu tốp nọ nói tiếp tốp kia, chọc ghẹo chuột bạch cũng xếp thành hàng dài, hết lần này đến lần khác chẳng thèm quan tâm hỏi han gì đến tôi, phụ nữ chính hiệu con nai vàng, tâm tình tôi cũng phức tạp lắm chứ bộ...

Triển Chiêu thấy Kim Kiền co rúm lại thành cục, thở dài nói:

“Bạch huynh, Kim hiệu úy đã tận lực rồi, đợi thêm mấy ngày nữa cũng không vấn đề gì...”

“Không vấn đề gì...”, Bạch Ngọc Đường hừ lạnh một tiếng, “thời gian giáo huấn đám Đãng Đồ Tử thành đầu heo sao ngươi không nói là ‘không vấn đề gì’ đi...”.

“Đánh đám Đãng Đồ Tử kia thành đầu heo hình như là Bạch huynh chứ không phải là Triển mỗ.”

“Dù thế nào cũng đều là do ngươi dẫn dụ đến...”

“Bạch Ngọc Đường!”

“... Cái đó... ba vị khách quan, có thể gọi món chưa ạ?”

Tiểu nhị đứng cạnh bàn chân đã tê dại nhúc nhích, cuối cùng không nhịn được phải mở miệng.

Hai người Triển, Bạch đồng thời im tiếng, trừng mắt lườm nhau.

“Chỗ các người có món gì đặc sản...”, Bạch Ngọc Đường liền khôi phục lại dáng vẻ hiệp khách.

Tiểu nhị thở phào hai tiếng, đáp: “Quy định của bản tiệm có chút đặc biệt, ba vị khách quan không ngại nghe một chút chứ.”

“Ồ? Quy định gì?”

“Nếu khách quan chỉ đến để dùng cơm uống rượu, đồ ăn, rượu nhạt giữ nguyên giá gốc; nếu khách quan muốn hỏi thăm tin tức, giá đồ ăn, rượu tăng gấp đôi; nếu khách quan muốn hỏi hành tung của Nhất Chi Mai, giá đồ ăn, rượu của tiệm chúng tôi thu gấp ba lần. Ba vị khách quan chọn loại nào?”

Ba người nghe mà đồng thời kinh ngạc.

Kim Kiên há hốc mồm, mắt phát sáng, thầm nghĩ:

Cách kiếm tiền như vậy thực là thượng sách, ông chủ của tửu lâu này quả là một vị cao nhân, có cơ hội nhất định phải diện kiến một lần, học mót một hai chiêu mới được!

Mà Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường sắc mặt sa sầm, ánh mắt sáng quắc nhìn tiểu nhị.

Tiểu nhị vội vàng giải thích: “Không giấu gì ba vị khách quan, từ khi bản tiệm treo biển hiệu hoa mai, khách nhân của bản tiệm có quá nửa là đến vì Nhất Chi Mai, cho nên ông chủ liền lập ra quy định này, phàm là khách nhân tới đây, đều nói như thế”.

Lúc này Triển, Bạch hai người mới dần hòa hoãn sắc mặt.

Triển Chiêu nghĩ một chút, mở miệng nói: “Chúng tôi chọn...”

“Gì cũng không chọn!”, Bạch Ngọc Đường đột nhiên mở miệng cắt lời Triển Chiêu, nhướn mày cười nói, “Chúng tôi muốn trực tiếp gặp Nhất Chi Mai!”.

“Hả?!”, tiểu nhị, Kim Kiên cùng kinh ngạc.

Triển Chiêu nhíu chặt chân mày: “Bạch huynh!”.

Bạch Ngọc Đường híp đôi mắt anh đào, chậm rãi nói từng chữ: “Chúng tôi muốn – trực – tiếp – gặp – Nhất – Chi – Mai!”.

Hai mắt tiểu nhị càng lúc càng tròn to, hô hấp càng ngày càng gấp, sắc mặt từ trắng đổi sang đỏ, từ đỏ biến thành tím, đột nhiên quay phắt người, nhấc chân chạy như điên, hai tay quơ loạn, dùng chất giọng lớn đến mức cả tửu lâu cũng đều nghe thấy hô lên: “Ông chủ, ông chủ, rốt cuộc cũng có người tới khiêu chiến rồi!”.

53. Q.3 - Chương 12

Qua ba ải rượu hữu kinh vô hiểm.

Lâm Phong lần đầu gặp Nhất Chi Mai.

“Cái, cái gì?! Có người đến khiêu chiến?!”

Tiểu nhị lớn tiếng hét lên, tiếng ồn ào còn chưa dứt đã nghe thấy tiếng rống hét như rồng gầm hổ gào chọc thẳng vào màng nhĩ mọi người. Chỉ thấy một quả cầu thịt màu sắc sặc sỡ theo tiếng rống phi thẳng lên lầu nhanh như điện xẹt. Đến khi quả cầu thịt kia dừng lại đầu cầu thang, mọi người định thần nhìn kỹ mới trông rõ, thì ra quả cầu thịt lại là một nam tử trung niên tròn ung ủng, béo lùn chắc nịch, khuôn mặt bóng nhẫy những dầu, vận y phục chương quỹ hoa lệ, chỉ là nhìn thoáng qua thân hình ông, không để ý kỹ, còn tưởng một quả cầu thịt tròn trùng trục.

Mà điều càng khiến người ta kinh ngạc hơn là, theo sau quả cầu thịt kia chạy lên lầu còn có cả chục người nữa, quần tụ thành nhóm, sát khí đằng đằng, bên này có mấy người xách theo ấm trà tay cầm khăn lau, chính là các tiểu nhị của tửu lâu; kẻ đứng giữa nét mặt hung tợn, tay lăm lăm dao phay, dáng vẻ như là bếp trưởng của tửu lâu; cuối cùng là một vị gầy tong teo hết như cây sậy, ôm theo bàn tính, dung mạo tựa hồ như tiên sinh chương quần sổ sách ở quầy.

Đám người này đứng ở đầu cầu thang, mắt sáng rực, tựa như muốn đem mấy khách nhân trên lầu này ăn tươi nuốt sống vậy.

“Là, là vị nào muốn đến khiêu chiến?!”

Vị chương quỹ như quả cầu thịt kia rung rung bộ mặt đầy những mỡ là mỡ quất lên.

“Ông, ông chủ, chính, chính là ba vị này!”, tiểu nhị khuôn mặt hồng hào, chỉ vào ba người Triển Chiêu, run giọng đáp.

Đám người của tử lâu do chương quỹ dẫn đầu theo hướng chỉ của tiểu nhị đi từng bước một đến bên bàn của nhóm người Triển Chiêu, vây xung quanh ba người họ, mi mày trợn ngược, điệu bộ hết như xã hội đen chém người vậy.

Kim Kiền vừa thấy tình thế như vậy, lòng biết không ổn rồi, thân hình khẽ động định chuẩn bị, nhưng vừa với nhồm lên thì cánh tay đã bị hai người ngồi hai bên đè chặt lại.

Triển Chiêu ngồi vững như chuông, thông thả thưởng trà.

Bạch Ngọc Đường thì cà lơ phất phơ, ngón tay chậm chậm gõ gõ mặt bàn.

Kim Kiền hết liếc người này lại ngó người kia, muốn động dậy mà không được, muốn nổi giận lại không có cái gan đó, chỉ đành an phận ngồi nguyên tại chỗ, nhìn chăm chăm vào đầu mũi ngó xuống mặt bàn, cố làm ra vẻ trấn tĩnh.

“Xin hỏi có phải là ba vị muốn đến khiêu chiến?”, ông chủ kiêm chương quỹ hỏi.

Bạch Ngọc Đường cười nói: “Chương quỹ, ba chúng ta nhìn qua cũng là bách tính an phận thủ thường tuân theo pháp luật, nào phải cái bọn ác nhân thích đi khiêu chiến chứ?”.

“Cái, cái gì?! Không, không phải là đến khiêu chiến?”

Chẳng ngờ vị chương quỹ kia vừa nghe thấy những lời này liền như bị sét đánh trúng đầu, đất bằng nổi sóng, nhất thời nét mặt bi thương muốn chết, mà chúng tiểu nhị của tử lâu lại như có tang cha mẹ.

Hả?

Ba người Triển, Bạch, Kim thấy thế bất giác kinh ngạc.

Chỉ thấy Trần chương quỹ quay phắt người phẫn nộ quát tiểu nhị vừa mới tiếp đón mấy người Triển Chiêu, “Người cái tên tiểu tử thối này, người ta rõ ràng là không phải đến khiêu chiến, nói bậy bạ gì đó, hại trên dưới tử lâu chúng ta mừng hụt một phen...”.

“Ông, ông chủ, bọn họ mới rồi đích thực nói mặc kệ quy định của tử lâu chúng ta, muốn trực tiếp gặp Nhất Chi Mai mà!”, tiểu nhị nét mặt như nhà có đám nói.

Chúng nhân tử lâu nghe vậy hai mắt đồng thời phát sáng.

“Ba, ba vị anh hùng, có phải đã nói như vậy không?”, chương quỹ lại quay đầu, dè dặt hỏi.

“Đích thực tại hạ đã nói muốn trực tiếp gặp Nhất Chi Mai, nhưng chưa từng nói muốn đến khiêu chiến!”, Bạch Ngọc Đường coi như không cười nhìn chúng tiểu nhị nói.

“Anh hùng ơi!”, chương quỹ đột nhiên hô to lên, lập cập bổ nhào xuống bên chân Bạch Ngọc Đường, khóc lóc thảm thiết nói, “Mấy vị anh hùng, rốt cuộc chúng tôi cũng được nhìn thấy các vị đến rồi!”.

Mà chúng tiểu nhị, đầu bẹp, tiên sinh chương quản sổ sách cũng đôi thời “bịch, bịch” bổ nhào xuống đất, hướng ba người khóc nói:

“Cuối cùng chúng tôi đã đợi được đến ngày này rồi...”

“Tôi còn tưởng rằng cả đời này cũng không đợi được đến ngày này...”

“Hai năm sáu tháng lẻ mười ba ngày rồi... Các ngài nói xem chúng tôi thật không dễ dàng mà...”

...Ồ hả?

Kim Kiền cả kinh thiếu chút nữa thì ngã nhào từ trên ghế xuống đất.

Chuyện, chuyện chuyện gì xảy ra vậy? Vừa mới rồi còn là bộ dạng xã hội đen tranh đoạt địa bàn, sao chớp mắt một cái đã biến thành huynh đệ bản trung nông trồng thấy tám lộ quân giải phóng thế này...

Lại nhìn hai người bên cạnh, cũng lộ rõ dáng vẻ kinh hãi chẳng hiểu chuyện gì.

Ngậm trà trong miệng Triển Chiêu chưa kịp nuốt xuống, thiếu chút nữa đã phun ra rồi, cũng may Nam hiệp định lực kinh người, lại mạnh mẽ nuốt ngậm trà xuống họng.

Bạch Ngọc Đường công phu xuất thần nhập hóa, chọc cho mặt bàn thành hai lỗ thủng.

Hồi lâu sau, ba người mới hoàn hồn lại, Triển Chiêu không tự nhiên ho khan hai tiếng, đứng dậy ôm quyền nói, “Chư vị, có phải ở đây có gì hiểu lầm không...”

“Hiểu lầm? Không hiểu lầm đâu!”, chương quỹ vừa rồi quỳ sụp trên đất khóc cha kêu mẹ giờ đây tựa hồ như được uống thuốc tăng lực, nhồm phắt lên, khuôn mặt đầy vẻ kích động nói, “Mấy vị anh hùng không để quy định của Lâm Phong lâu vào mắt, chẳng chút kiêng dè đề xuất muốn trực tiếp gặp Nhất Chi Mai, đây rõ ràng là muốn đến khiêu chiến mà!”

“Cái đó... chúng tôi cũng không biết...”, Triển Chiêu mang vẻ mặt ngượng ngùng nói.

“Ba vị anh hùng, trên dưới Lâm Phong lâu chúng tôi đã trông ngóng ngày này từ lâu, mong mỗi đến mòn con mắt...”, hai mắt chương quỹ phát sáng, kích động vạn phần, “Ba vị anh hùng muốn đến khiêu chiến... à... muốn trực tiếp gặp Nhất Chi Mai, chỉ cần vượt qua ba ải rượu của Lâm Phong lâu, chúng tôi lập tức sẽ đưa ba vị đi gặp Nhất Chi Mai!”

“Ba ải rượu?”, Bạch Ngọc Đường nghe xong cũng hứng chí, “Ài rượu gì?”

“Mấy vị anh hùng đợi chút!”, Trần chương quỹ gạt vội nước mắt, quay người cao giọng quát chúng tiểu nhị phía sau, “Bọn tiểu nhị các người, còn chờ gì nữa?! Không mau mau bày bố các ải cho ba vị anh hùng này!?”

“Dạ!”, chúng tiểu nhị vừa rồi khóc đến đỏ sống đỏ chết nghe xong lập tức hồi phục tinh thần, đồng thanh đáp ứng, nhất loạt lao xuống lầu, không lâu sau liền khiêng lên mười mấy chum rượu, mười mấy vò rượu nhỏ, rồi kê mấy chiếc bàn vuông lại một chỗ, đặt hết những vò những chum rượu lên. Động tác liền mạch lưu loát, tựa như đã thực hành tập luyện rất nhiều lần vậy.

Cho đến khi tất cả được chuẩn bị thỏa đáng, chương quỹ cùng chúng tiểu nhị dáng vẻ đáng thương, mắt long lanh ngó ba người Triển, Bạch, Kim, khuôn mặt ngập tràn mong đợi, nhìn tới nỗi ba người bắt đầu thấy sốt ruột như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than.

Kim Kiền rút đầu rút cổ, thấp giọng nói: “Triển đại nhân, trên dưới Lâm Phong lâu này chỗ nào cũng lộ ra vẻ quý quái, sợ rằng có trá, chúng ta vẫn nên bàn bạc kỹ thì hơn, chi bằng rút lui trước...”

Bạch Ngọc Đường nhướn đuôi mày, khoe miệng hàm chứa ý cười, khoe mắt chứa đựng sát khí: “Đến thì đã đến rồi, hỏi cũng hỏi rồi, anh hùng vớ vẩn gì cũng làm rồi, nếu cái gì cũng không làm mà đã ỉu xiu cúp đuôi quay về, các người có cam tâm không?”

Đôi mắt sáng của Triển Chiêu trầm ngâm, nhìn chăm chăm về phía trước, hồi lâu sau mới nói: “Hiện giờ tung tích của Thượng Phương bảo kiếm chỉ có đầu mối duy nhất là Nhất Chi Mai...”, ngưng một chút, rồi đưa mắt nhìn Kim Kiền, sau đó lại quay sang Bạch Ngọc Đường, trầm giọng nói, “Kim hiệu úy, Bạch huynh, mọi sự hãy cẩn trọng!”

“Tiểu Miêu, người coi Bạch ngũ gia ta là người nào chứ?!” , Bạch Ngọc Đường cười thong thả, y phục trắng như tuyết khẽ lay động, một thân ngạo khí ung dung.

“Thuộc hạ nhất định sẽ dốc toàn lực...”, da mặt Kim Kiền giật giật, đáp.

Triển Chiêu khẽ cười một tiếng, ôm quyền thi lễ, áo lam tung bay, hương thơm dịu nhẹ lan tỏa, khiến chúng nhân ngẩn ngơ.

“Xin hỏi Trần chương quỹ, ba ‘ải rượu’ này xong qua như thế nào?”

“Ài rượu” tên như nghĩa, đích thực là có liên quan đến “rượu”.

Ba cửa ải của Lâm Phong lâu lại càng không giống như bình thường, rất độc đáo khác lạ.

Ba ải rượu này, mỗi người vượt một cửa, trong thời gian đó không được đổi người, không được mạo danh, đương nhiên, lại càng không thể thất bại.

Thế nên, còn chưa chờ chương quỹ công bố nội dung ra sao, Kim Kiền lập tức xung phong, anh dũng kiên quyết báo danh nguyện ý vượt qua ải đầu tiên.

Vì sao ư?

Nói nhảm rồi!

Phàm là đột phá qua các cửa ải, đương nhiên ải đầu tiên là dễ nhất, sau đó đến ải thứ hai, ải thứ ba khó nhất, đây chính là kinh nghiệm chân lý được kiểm nghiệm qua thực tiễn. Lúc này nếu không tiên hạ thủ vi cường, Tiểu Miêu tạm thời không đề cập đến nhưng để cho con chuột bạch kia chiếm được tiên cơ há chẳng phải sẽ thiệt thòi lớn sao!

Nhưng... bây giờ... Kim Kiền có chút hối hận.

Nhất là nhìn thấy mấy chực vò rượu trên đây, lại thêm đám chum vò đặt trên bàn, ngồi kia là một đại hán vạm vỡ nhìn ngang như đồ tể, nhìn dọc thì như thằng cha bán thịt, lồng ngực chỉ ít cũng phải đến nửa cân...

Một giọt mồ hôi lạnh từ sau ót Kim Kiền chảy xuống...

Ải thứ nhất, tử thí “tửu lượng”.

Nói theo cách văn hoa thì là “Nhân sinh đắc ý hễ vui tràn, chớ để bình vàng sông bóng nguyệt[1]”;

[1] Nguyên văn: “Nhân sinh đắc ý tu tận hoan, mạc sử kim tôn không đổi nguyệt” trích từ bài Tương tiểu tửu của Lý Bạch, bản dịch của Hoàng Tạo, Tương Như.

Nói theo cách của Sinh vật học là, tử thí xem dạ dày ai có dung tích chứa cồn lớn nhất;

Nói theo cách thông tục thì là, phải hạ gục cái người từ đầu mũi đến lỗ chân lông đều hiện lên dòng chữ “Tôi là con ma men” chính hiệu kia...

Chậc! Có nhảm không đấy!!!

“Kim Kiền, hay là đổi lại để Triển mỗ đi thay.”

Ngoái đầu, trầm ngâm nhìn.

Tiểu Miêu đủ nghĩa khí nha!

“Tiểu Kim, thân thể người thế này, chỉ sợ chưa đến hai bát đã gục rồi, hay là đổi cho Ngũ gia ta thì hơn!”

Chớp chớp mắt, cảm động.

Con chuột bạch anh cuối cùng cũng nói tiếng người rồi!

Kim Kiền nước mắt lưng tròng, cũng mới định gật đầu đồng ý, nhưng ý nghĩ xoay chuyển, lại đem lời nháy ra đến miệng nuốt trở lại.

Khoan đã...

Ải đầu tiên đã dữ dội thế này, lấy đó suy rộng ra, hai ải sau sợ rằng lại càng biến thái hơn. Ngộ nhờ dùng vại rượu hay thùng rượu rồi bắt tắm trong ấy, như thế há không phải là càng kinh dị hơn sao!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền dứt khoát lắc lắc đầu, uốn thẳng người, nói: “Ải đầu tiên cứ giao cho tôi là được rồi, hai vị công tử không cần lo lắng!”.

“Nhưng...”, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường vẫn mang vẻ mặt lo lắng.

“Ba vị anh hùng, người đã chọn, giữa chừng không được đổi...”, chương quỹ có chút khó xử nói.

Kim Kiền nhìn hai người, da mặt giật giật, rốt cuộc cũng nặn ra một nụ cười, quay người, hướng đến vị đại hán vạm vỡ kia, uốn thẳng người, kéo vạt áo lên, đoạn chính ngồi xuống trước mặt đại hán, hào khí vạn lần ôm quyền nói: “Vị đại ca này, xin hãy chỉ giáo nhiều cho!”.

Đại hán kia cũng nghiêm túc, nhếch miệng cười, vỗ ngực một cái, cơ thịt toàn thân rung rinh lên xuống, hô lớn: “Ta cũng sẽ không ‘xả nước’, cái tên tiểu tử gây đét được một nhúm như ngươi, rốt cuộc có được không đấy?”.

Tròng mắt Kim Kiên đảo theo cơ thịt lên xuống trên người đại hán, hồi lâu sau mới thốt ra một câu: “Cái, cái đó... các người cứ chống mắt lên mà xem!”.

“Được! Đủ khí khái!”, đại hán quát lên một tiếng, “Trước tiên hãy mang ra mười tám bát lớn đến đây! Nào, rót cho đầy bát!”.

Mười, mười tám bát lớn.

Da mặt Kim Kiên bắt đầu co rút.

Hai bên trái phải lập tức có người xếp hai hàng bát lớn trước mặt đại hán và Kim Kiên, nâng vò rượu lên “òng ọc, òng ọc” rót đầy tràn.

Thoáng chốc, mùi rượu nồng nặc tán phát trong không khí, xông tới chúng nhân trong phòng khiến ai nấy đều mừng rỡ hẳn lên.

“Ta xin cạn trước!”, đại hán ôm quyền, đứng lên, cầm một bát ngửa đầu dốc xuống miệng, nốc ừng ực, “Rượu ngon!”, dứt lời, liền đem mười tám bát rượu trước mặt uống hết.

Giờn, giờn chơi sao!

Đám người nhất thời xôn xao một trận.

“Nè nè nè, vừa ngửi mùi đã biết là rượu mạnh rồi, một hơi uống cạn mười tám bát lớn, sẽ không uống đến hỏng người luôn chứ?!”

“Đại hán kia còn được, chứ tên tiểu tử gầy ốm đó, sợ là một bát cũng không xong!”

“Say rồi gục thì thôi, chỉ sợ là uống hết mười tám bát này thì cũng mất nửa cái mạng...”

Kim Kiên cũng có chút đồng cảm, chỉ thấy lúc này rượu còn chưa uống nửa ngụm, chân tay đã nhũn ra, hai mắt hoa cả lên.

“Kim hiệu úy...” bên tay vang lên giọng nói trầm thấp của Triển Chiêu, “chớ có miễn cưỡng”.

Hả?

Kim Kiên nghe mà sửng sốt.

Chỉ thấy Triển Chiêu đang cất bước đi về phía chưởng quỹ quả cầu thịt.

Tiểu Miêu vừa mới nói cái gì?

Kim hiệu úy...

Đúng! Kim hiệu úy!

Không sai, mình bây giờ là Tòng hiệu úy lục phẩm của Khai Phong phủ!

Tòng hiệu úy lục phẩm...

Như thế có hàm nghĩa gì?

Hàm nghĩa là mình còn cách cảnh giới “ngủ một mạch cho tới khi tự nhiên tỉnh, đếm tiền mỗi tay cho tới khi chuột rút thì thôi” rất xa.

Bây giờ nếu qua được ải này, nhất định sẽ là một đại công! Sau này tài vận ắt sẽ cuộn cuộn chảy đến, hoan lộ hanh thông!

Ai nha, nhờ có Tiểu Miêu “một lời như thức tỉnh người trong mộng”, giờ phút này liên quan chặt chẽ đến chuyện thăng quan phát tài, sao có thể bị mấy cái vò rượu này làm cho nhụt chí chứ?

Mợ nó, vì phúc lợi nửa đời sau của tôi, tôi liều mạng với anh!

Nghĩ đến đây, Kim Kiên chỉ cảm thấy tiểu vũ trụ trong cơ thể bùng nổ[2], móc từ trong người ra mấy lọ thuốc, ngửi ngửi, phối vài lọ với nhau, rồi nhắm mắt, nuốt ực xuống.

[2] Xuất phát từ bộ truyện tranh nổi tiếng “Áo giáp vàng” của tác giả Kurumada Masami, các Thánh đấu sĩ lấy sức mạnh từ “tiểu vũ trụ nội tại” tức giác quan thứ bảy, khi sức mạnh họ tăng vọt cũng là lúc tiểu vũ trụ trong cơ thể bùng nổ. Ở đây ý chỉ ý chiến đấu và sức mạnh của Kim Kiền rừng rực cháy.

Hành động lén lút của Kim Kiền bên này không có ai để ý tới, ánh mắt mọi người sớm đã dán chặt vào người thanh niên áo lam tuần nhã như cây ngọc đón gió rồi.

Chỉ thấy Triển Chiêu bước đến trước mặt chưởng quỹ, thi lễ nói: “Vị tiểu huynh đệ này của tại hạ tuổi còn nhỏ, thực sự không thích hợp để tỉ thí ả này, có thể để tại hạ thay cậu ta vượt ải không?”.

Chưởng quỹ lộ vẻ khó xử: “Việc này... sợ là không được!”.

“Chưởng quỹ có thể châm chước không?”

“Nếu phá bỏ quy định, Nhất Chi Mai chắc chắn sẽ không gặp các vị đâu.”

Triển Chiêu rũ hàng mi dài, trầm ngâm hồi lâu mới chậm chậm nói: “Ài này, chúng tôi không phá nữa...”.

“Cái gì?!” , chưởng quỹ nhất thời kinh hồn thất sắc, chúng tiểu nhị mặt trắng như tờ giấy.

“Tiểu Miêu?”, Bạch Ngọc Đường vọt đến bên cạnh Triển Chiêu, thấp giọng nói, “Người nói loạn cái gì đấy?”.

Thân hình Triển Chiêu ngưng trệ trong giây lát: “Nhất định còn có cách khác, không nên nhất thời nóng vội”.

Bạch Ngọc Đường nhíu chặt đôi mày liễu mác: “Cái gì mà không nên nhất thời nóng vội! Đã nhiều ngày rồi không có tung tích của bảo kiếm, lúc này kéo dài thêm một khắc thì số phận của bảo kiếm nguy hiểm thêm một phần, cái óc mèo của ngươi chẳng lẽ lại không hiểu?”.

“Triển mỗ đã quyết rồi.”

“Này, xú miêu, làm gì mà cứng đầu quá vậy, hay chúng ta dứt khoát đánh cho chưởng quỹ một trận, ép hẳn phải đổi người?”

“Hai vị, đừng tranh cãi nữa, vị tiểu anh hùng bên kia đã sắp uống xong rượu rồi”, chưởng quỹ ngoác ngoác hai người phía sau, thì thầm nói.

“Cái gì?”, hai người kinh ngạc hô lên một tiếng cùng quay đầu lại, thì thấy Kim Kiền xắn tay áo, đập một chân lên bàn, tay bưng bát rượu cuối cùng, ngửa cổ nhanh nhẹn uống cạn.

“Kim Kiền, đừng có làm càn!”, Triển Chiêu vội vàng bước đến, giữ chặt lấy cổ tay Kim Kiền.

“Công tử chó có lo lắng! Kim Kiền bắt tài, nhưng tửu lượng cũng coi như khá được, đã có kẻ từng xưng tụng tục hiệu ‘Ngàn chén không say’ cho Kim Kiền, nay khó khăn lắm mới có đất dụng võ, liệu một chút cũng không đáng ngại!”, Kim Kiền hào khí vạn phần nói.

“Kim Kiền... ngươi... thật sự không có vấn đề gì chứ?”, Triển Chiêu nhìn chằm chằm vào Kim Kiền, sắc mặt vẫn như thường, nghi hoặc hỏi.

“Không hề gì, không hề gì!”

“Ha, Tiểu Kim, chân nhân bắt lộ tướng nha!”, Bạch Ngọc Đường đánh giá Kim Kiền từ trên xuống dưới từ dưới lên trên một phen, tặc lưỡi lấy làm kỳ lạ nói, “Không ngờ ngươi lại là một con ma men!”.

Kim Kiền không tự nhiên ho khan hai tiếng.

Triển Chiêu lại đánh giá sắc mặt Kim Kiền một lần nữa, khi ấy vẻ mặt mới dần hòa hoãn lại, buông cổ tay Kim Kiền ra, nghiêm mặt nói: “Làm theo sức mình”.

Bạch Ngọc Đường cũng nhường mày cười với Kim Kiền một cái, đồng thời cùng Triển Chiêu lùi sang một bên.

Kim Kiền lại quay người, hai tay chống nạnh, hô lớn với đại hán kia:

“Rượu gặp tri kỷ ngàn chén cũng ít, đại ca, hôm nay ta và huynh đại chiến ba trăm hiệp!”

Đại hán kia khuôn mặt tràn ngập vẻ kinh ngạc, sửng sờ nhìn Kim Kiền hồi lâu, đột nhiên cười vang một trận: “Ha ha ha, xem như hôm nay ta được mở rộng tầm mắt, không ngờ một tên tiểu quỷ lông tóc chưa mọc đủ mà lại lợi hại như thế. Nào nào nào, hôm nay ta sẽ tỉ thí một hồi với “Ngàn chén không say” người! Mang thêm mười tám bát nữa lên đây, rót đầy vào, rót đầy vào!”

Xung quanh nhất thời rộ lên tiếng vỗ tay cổ vũ.

“Rót đầy vào, rót đầy vào!”

“Tiểu ca, người không được thua đâu đấy!”

“Cố lên, tiểu ca!”

Trong một khoảng thời gian, chỉ nghe thấy tiếng bát rượu cụng vào nhau cạch cạch, tiếng hô tiếng hát, huyền não vọng tận mây xanh; lại thấy rượu rót vào bát lớn, bát càng lớn hào khí càng tăng, một tràng những tiếng cười nói âm ỉ, vại lớn rót vào nhỏ, nhỏ đổ vào bát, não động ồn ã.

Sau khi uống cạn mười sáu vò rượu, rốt cuộc đại hán kia mặt đỏ phừng phừng, hai mắt mơ màng, cả người đầm đìa mồ hôi đổ vật xuống đất, tuyên cáo tuyển thủ Kim Kiền hoàn toàn thắng lợi.

Tức thì xung quanh vang lên tiếng hoan hô rung trời.

“Quả là anh hùng xuất thiếu niên!”

“Vị tiểu ca này thực là thần nhân!”

Trong tiếng hoan hô vui mừng, Kim Kiền ngẩng đầu ưỡn ngực, phong thái hào hùng phóng khoáng vạn lần, nhất thời nom thân hình gầy gò nhỏ bé lại có khí thế ngang ngửa đại hán thân cao tám thước.

Đôi mày lười mác của Triển Chiêu giãn ra, thậm thả lỏng ngón tay đã siết chặt đến mức đau đớn.

Bạch Ngọc Đường thông thả chấp hai tay sau lưng, lặng lẽ lau đi mồ hôi bàn tay đầy mồ hôi.

Chỉ thấy Kim Kiền chậm chậm xoay người, đi thẳng đến trước mặt Trần chưởng quỹ, ôm quyền nghiêm mặt nói:

“Xin hỏi Trần chưởng quỹ...”

Trần chưởng quỹ vội đáp lễ: “Tiểu anh hùng xin cứ nói!”

“Nhà xí ở chỗ nào?”

“Phụt...”, dường như bên kia có người phun trà ra.

Khuôn mặt hai người Triển, Bạch đồng thời hơi giật giật.

“Dưới, dưới lầu, hậu viện...”, Trần chưởng quỹ ngắc ngứ nói.

“Đa tạ”, Kim Kiền lại ôm quyền, trong ánh mắt kinh ngạc của chúng nhân, lưng thẳng như cán bút, tư thái tao nhã cao quý bước xuống cầu thang, thân hình thẳng tắp hướng về phía nhà xí.

Mọi người đều kinh ngạc tán thán, thầm nghĩ:

Vị tiểu anh hùng này quả nhiên rất có khí phách, ngay cả đi nhà vệ sinh cũng đúng mực không kiêu ngạo không siểm nịnh, tư thế thẳng tắp!

Mà trong nhà vệ sinh, người nào đó được xưng tụng là tiểu anh hùng mặt như khóc, miệng thì than vãn:

“Chắc chắc, cái khó lớn cái khôn, mình nhanh trí phối mấy loại thuốc vào có thể làm rượu uống xuống bụng hóa thành nước là thật không tồi... Nhưng uống một bụng nước thế này, hại mình ngay cả khom người cũng không được, đến vào nhà vệ sinh cũng phải thẳng lưng, thẳng bụng mới có thể đi được... Có lẽ nào Tiểu Miêu bình thường quá mức bận rộn tới mức không có thời gian đi vệ sinh cho nên mới luyện thành bản lĩnh bất luận lúc nào ở đâu lưng cũng thẳng tắp được chăng... Chắc chắc chắc.”

Đây là thể trận gì vậy?

Đợi đến khi Kim Kiên “xả nước” xong từ nhà xí quay lại tửu lâu, bước lên lầu, liền bị thể trận mỹ lệ trước mắt làm cho hoa mắt.

Thì ra cái đám hỗn độn hậu quả quần thảo của ả thứ nhất đã được dọn dẹp sạch sẽ, mặt bàn phủ tấm khăn trải bằng lụa trắng muốt, vuông vức mềm mại, bên trên bày ngay ngắn một hàng ly rượu bằng ngọc Dương Chi, mười mấy chiếc đế nền bằng bạc xếp tương ứng, ánh sáng nhảy nhót, phản chiếu ánh quang trong vắt lấp lánh, tinh khiết rạng ngời, thực quá xa hoa.

Kim Kiên ngăn người ngay đầu cầu thang, vẽ mặt kinh ngạc.

“Ai da, tiểu anh hùng, ngài đã quay lại rồi à”, đột nhiên một tiểu nhị xông tới, cười nói với Kim Kiên, “Mau mau mau, mời qua bên này”.

Kim Kiên ngăn ngơ theo sau tiểu nhị đi vào bên trong ngồi xuống, trông mắt từ đầu chí cuối đều dính chặt vào những ly rượu lấp lánh rạng ngời trên bàn, một chút cũng không rời, hai mắt phát sáng.

Chẳng lẽ đây là đạo cụ dùng để uống rượu của ả thứ hai?

“Kim Kiên.”

My God! Hãy coi màu sắc kia, hãy nhìn độ trong suốt kia, cả kiểu dáng nữa... hàng cao cấp đó! Tuyệt đối là hàng cao cấp!

“Kim Kiên?”

Lại ngó sang mấy chiếc đế nền bày bên cạnh kia, hãy xem độ tinh khiết, rồi chạm trở này, chắc chắn, ít nhất cũng có giá nửa năm tiền lương của mình đấy.

“Kim Kiên?!”

Chắc, biết thế thì mình đã chẳng vội xung phong vượt ải đầu tiên, một đồng đồ tốt như vậy, cho dù không thể mang đi, nhưng cầm trong tay sờ soạng cũng đã ghiền lắm chứ...

“Kim Kiên!”

Một bàn tay mát lạnh đột nhiên áp lên trán Kim Kiên, ống tay áo rũ xuống vừa vịn che đi tầm nhìn của Kim Kiên.

Mơ nó, không thấy tôi đang ôm một bầu nhiệt huyết thương thức tác phẩm nghệ thuật hả?

“Không có ý tứ gì hết!”, Kim Kiên nhất thời tức giận chẳng kiêng nể gì hết, gạt phắt cánh tay vương vãi che trước mắt đi, trừng mắt lườm lên, khí thế hùng hổ như muốn quét sạch thiên quân vạn mã.

...

Dung mạo tuấn tú như trăng, mắt sáng trong vắt tựa nước, đôi mày lười mác nhíu chặt biểu lộ rất rõ ràng tâm trạng của người trước mắt có chút không vui.

Ặc!

Lúc này mới để ý thấy hình như ống tay áo kia là màu xanh... á...

Kim Kiên nhất thời cả kinh, đứng phắt dậy khỏi ghế, vẽ mặt tức giận oán thán ngay lập tức đổi thành siểm nịnh lấy lòng, cười bồi:

“Triển đại, khụ, công tử, không biết có gì sai bảo?”

Cánh tay cứng ngắc hơi khựng lại giữa không trung liền thu lại, Triển Chiêu quay người đi, hồi lâu sau mới nói, “Không có gì...”.

“Tiểu Kim!”, một khuôn mặt tuấn tú đột ngột lộ ra cười tủm tỉm, đôi mắt hoa đào đảo trên người Kim Kiên một cái, “Mới rồi thấy người chăm chú nhìn ly rượu trên bàn, hai mắt đỏ quạch, ánh mắt ngây dại, gương mặt ửng hồng, thực dọa chết người, còn tưởng rằng trúng độc rượu, làm Tiểu Miêu biến sắc...”.

Hử?

“Gọi người mấy tiếng liền, lại không thấy phản ứng, vừa mới đặt tay lên trán người, lại bị người gạt phắt sang một bên... Thật khổ cho Miêu đại nhân của chúng ta, một tấm lòng lo lắng cho thuộc hạ, chẳng ngờ rằng thuộc hạ lại phụ lòng... haizzz...”

Chú!

Một chén trà mang theo kinh phong phá không mà tới, không nghiêng không lệch vừa vắn trúng lòng bàn tay của Bạch Ngọc Đường đang thao thao bất tuyệt.

“Bạch huynh nói đã lâu, e là khát nước rồi.”

Bạch Ngọc Đường liếc Triển Chiêu một cái, ngắm nghía chén trà trong tay, cười ha ha, lại nhìn Kim Kiền một cái, không nói nữa.

Kim Kiền nhìn bóng lưng thẳng tắp của Triển Chiêu, trán đầy mồ hôi lạnh:

Nom sống lưng cứng đờ kia, bất luận là góc độ hay độ nghiêng, hoặc độ căng cứng của cơ bắp đều giống như lúc bình thường, nhưng sao lại thấy... hình như... đại khái... có vẻ... ừm... giống như là Tiểu Miêu đang giận dỗi...

Ai da, chắc không phải mình không cẩn thận đắc tội với vị đại thần này rồi chứ? Hơn nữa còn liên quan đến phúc lợi công tác nửa đời sau của mình!

Trời ạ, đây chính là chuyện đại sự có liên quan đến kế hoạch dân sinh!

“Công tử...”, Kim Kiền đột nhiên bước lên một bước, hướng Triển Chiêu kêu khóc, nước mắt tuôn như mưa, “không ngờ công tử lại sẵn sóc thuộc hạ như thế, công tử đối với thuộc hạ như ngày xuân áp áp, như chiếc màn giữa mùa hè, như chiếc đệm da chó giữa trời đông buốt giá...”.

“Ha ha ha... đệm, đệm da chó... ha ha...”, Bạch Ngọc Đường vỗ bàn cười lăn cười bò.

Chúng nhân xung quanh cũng không nhịn được, cười phì thành tiếng.

Đôi vai Triển Chiêu run lên, chậm chậm quay người, vẻ mặt dở khóc dở cười, nhìn Kim Kiền nói: “Kim Kiền vượt qua cửa ải vất vả rồi, vẫn nên nghỉ ngơi một lát thì hơn...”.

“Dạ, thuộc hạ tuân lệnh...”, Kim Kiền nghiêm túc ôm quyền nói, “Lòng sùng kính của thuộc hạ đối với công tử cuộn cuộn như nước sông chảy mãi không ngừng...”.

“Ha ha ha...”, Bạch Ngọc Đường cơ hồ bò rạp ra bàn.

Chúng nhân xung quanh cũng cười vang trời.

Triển Chiêu có chút không tự nhiên quay đầu đi, dáng điệu như lão tăng nhập thiền, thông thả thưởng trà.

Tiếng cười âm ỉ hồi lâu, cuối cùng cũng từ từ yếu dần. Bạch Ngọc Đường thẳng người lên, đổi thành bộ dạng nghiêm chỉnh, cười nói: “Chưởng quỹ này nói đi chuẩn bị rượu, sao đi lâu như vậy rồi mà vẫn không thấy bóng dáng đâu...”.

Lời nói vừa dứt, bỗng nhiên một mùi hương kỳ lạ nhẹ nhàng bay đến, mấy thiếu nữ trong trang phục lộng lẫy nối đuôi nhau tiến vào, váy áo bằng sa mỏng, tóc mây suôn mượt, cổ tay bạch ngọc sáng bóng, mỗi thiếu nữ bưng một bình rượu, thướt tha lướt đến trước bàn, vừa hay mỗi người đứng trước một chén rượu.

Cũng không biết chưởng quỹ chui từ đâu ra, đứng giữa sảnh khuôn mặt ánh hồng nói: “Ba vị anh hùng, ả thứ hai này là tì thí ‘tửu thức’, người qua ải này chỉ cần phân biệt rượu trong bảy bình rượu này là loại nào thì có thể vượt qua, có điều chỉ được ngửi, không được uống thử, không biết là vị anh hùng nào nguyện đứng ra tì thí đây?”.

Xung quanh nhất thời huyền ảo.

“Chỉ được ngửi, không được uống thử? Ai mà biết được đó là loại gì chứ?”

“Như vậy quá khó rồi!?”

“Đây chẳng phải là làm khó người ta sao?”

Kim Kiền nghe đến đây cũng há hốc mồm ngẩn ra, thầm nghĩ:

Ài thứ hai này là thi “ngửi rượu”, nhưng thi lấy bằng chứng nhận “chuyên viên nếm thử rượu” cũng có thể uống mà, chỉ ngửi thì có thể ngửi ra cái gì, lại không phải là chó nghiệp vụ?

Nghĩ tới đây, Kim Kiền bất giác đưa mắt nhìn hai người bên cạnh.

Chỉ thấy khuôn mặt tuấn tú của Triển Chiêu ngưng trệ, không nói không rằng.

Mà Bạch Ngọc Đường lại có dáng vẻ nhẹ nhõm.

“Chẳng hay Miêu đại nhân đối với việc thưởng rượu có tâm đắc gì không?”

“... Triển mỗ hổ thẹn, đối với chuyện thưởng rượu này... không có chút trình độ...”

Nụ cười dần mở rộng trên khuôn mặt tuấn tú, bộp một tiếng Bạch Ngọc Đường liền đứng lên, ung dung rút từ thắt lưng ra một chiếc quạt, “phạch” một cái liền mở ra, “Ài thứ nhất để cho Tiểu Kim đoạt hết hào quang rồi, ài thứ hai này, hãy để Bạch ngũ gia ra tay thể hiện tài năng đi!”

Dứt lời, bóng trắng như làn khói bay lên, vút trong không trung, rồi đáp xuống giữa sảnh, đường bệ đứng dưới ánh đèn, áo trắng như tuyết phiêu dật, chiếc quạt ngọc khê phe phẩy, ánh mắt sắc bén quét qua một vòng, đây chính là phong thái hiệp sĩ tự nhiên từ trong cốt tủy.

Kim Kiền thầm tắc lưỡi, ngó sang Triển Chiêu trầm ổn im lìm bên cạnh, thầm nghĩ: Con chuột bạch này và Tiểu Miêu quả nhiên là một đôi oan gia, nếu Tiểu Miêu là “lãnh đạm” thì chuột bạch lại trong bộ dạng “nhiệt thành như lửa”.

Chỉ thấy Bạch Ngọc Đường khê phe phẩy quạt đi đến trước mặt thiếu nữ đầu tiên, ôm quyền một cái, lộ ra hàm răng trắng bóng: “Cô nương, mời châm tửu”.

Tiểu cô nương đối diện lập tức ửng hồng hai má, vội cúi đầu xuống rót đầy chiếc chén trước mặt.

Chất rượu trong vắt, hương thơm nồng nàn, mới một chén đã nức người.

Ngón tay dài cầm chiếc chén đưa lên trước mũi, hàng mi dài khép hờ, cánh môi son như nhuộm sắc, dưới ánh đèn, làn da Bạch Ngọc Đường mịn màng, so với chiếc chén bằng ngọc Dương Chi thượng đẳng trong tay còn mê hoặc lòng người hơn, khiến cho chúng nhân nhìn không chớp mắt, mặt nóng rần lên, hô hấp ngưng trệ.

“Sắc như rượu lạnh lọt màu, hương như cam lộ Vịnh Xuân...”, môi nhướn lên thành nụ cười, Bạch Ngọc Đường đặt chén rượu xuống, “Tang lạc tửu”.

Thiếu nữ đối diện sắc mặt lại hồng lên: “Công tử sáng suốt”.

Chúng nhân ồ lên kinh thán.

“Vị công tử này lợi hại quá...”

“Thực sự chỉ ngửi một cái là có thể biết được rượu gì...”

“Cao nhân, rõ ràng công tử áo trắng này so với tiểu anh hùng vừa nãy còn lợi hại hơn...”

Kim Kiền trừng đôi mắt nhỏ lên, nhìn Bạch Ngọc Đường lại nhấc gót đi đến trước mặt vị cô nương thứ hai, nhấc chén rượu thứ hai lên, không khỏi lăm lăm cảm thán: “Không ngờ Bạch Ngọc Đường lại thực sự có tài...”

“Bạch huynh từ nhỏ đã lớn lên ở phường rượu Giang Ninh, bản lĩnh phân biệt rượu này vẫn có vài phần.”

Kim Kiền liếc Triển Chiêu bên cạnh một cái, thầm nghĩ: Trách nào Tiểu Miêu lại mang dáng vẻ trong lòng đã có dự tính, thì ra con chuột bạch này từ nhỏ đã ngấm mình trong hang rượu mà lớn lên, nói vậy thì cái thể trận nho nhỏ này không ngăn nổi “Tửu lão thủ” rồi.

Về phần Bạch Ngọc Đường, đã phân biệt được năm loại rượu rồi, đang bước đến cô thiếu nữ thứ sáu.

“Mở bình nước chảy cuộn ra, trong trắng như ngọc sắc vàng như cao... là Nam chúc tửu.”

“Công tử sáng suốt.”

“Loại thứ sáu rồi, đoán đúng loại thứ sáu rồi!”

“Còn một loại nữa là Bạch công tử này sẽ thắng!”

“Lợi hại quá...”

Bạch Ngọc Đường nét mặt tươi cười, vẻ như thắng lợi nắm chắc trong tay, đi đến trước mặt thiếu nữ cuối cùng, thi lễ, cười nói: “Mời cô nương châm tửu.”

Lại là một chén rượu trong vắt nồng nàn, Bạch Ngọc Đường nhắc chén rượu lên, đưa đến trước mũi, khẽ hít vào, rồi lại ngửi thêm lần nữa, trầm ngâm hồi lâu, ngửi thêm một lần, nhũu chặt mày.

Tim đập thót một cái, bất giác Kim Kiên liếc sang Triển Chiêu bên cạnh.

Chỉ thấy đôi mày lưỡi mác của Triển Chiêu hơi chau lại.

Nhất thời trong lòng Kim Kiên lạnh hẳn đi, thầm nghĩ: Tiêu rồi, chuột bạch không ngửi ra loại rượu cuối cùng này sao?!

Bạch Ngọc Đường chậm chậm đặt chén rượu xuống, phe phẩy chiếc quạt trong tay, đôi mắt hoa đào hướng về chúng nhân khẽ cười một chút: “Sáu loại rượu trước đều là một mình tại hạ ngâm thơ, một mình xướng tên rượu, thực tế ngắt, nghĩ ắt chư vị cũng thấy có phần nhàm chán. Chén mỹ tửu cuối cùng này, chẳng bằng mời vị cô nương khí chất như huệ, tâm đẹp tựa lan đây ngâm thơ, tại hạ sẽ nói ra tên rượu, như thế chẳng phải tuyệt diệu hơn sao?”

Dứt lời, lại hướng về chúng nhân nhướng môi cười.

Nhất thời, chúng nhân chỉ thấy trước mặt như cỏ mứt oanh lượn, hoa đào rợp trời, nhất thời hồn bay phách tán, tâm thần mơ màng, lập tức đồng thanh đáp ứng.

Cô nương châm tửu kia dĩ nhiên cũng bị ảnh hưởng, tinh thần ngẩn ngơ, mặt đỏ như ráng mây buổi sớm, bất tri bất giác thuận miệng ngâm một câu: “Thánh rượu thấm núi sông, tiên nhân như sách vĩ.”

Hai mắt Bạch Ngọc Đường sáng lên, quạt giấy vang lên một tiếng rồi gấp lại, đề tiếng: “Loại rượu này là thánh rượu, còn có tên Lưu lang tửu, cô nương, tại hạ nói thế có đúng không?”

Cô nương kia lập tức gật đầu: “Công tử sáng suốt”.

Nhất thời chúng nhân hoan hô vang dội.

“Ôi chao, công tử áo trắng này lợi hại quá...”

“Lợi hại quá...”

Tiếng tán thưởng nối tiếp nhau, trùng trùng không ngớt.

Bạch Ngọc Đường ôm quyền mà đứng, áo trắng phất phơ, khuôn mặt tràn ngập ý cười như say lòng người: “Khách khí, khách khí.”

Ngược lại, Kim Kiên ngồi giữa sảnh lại tròn mắt há hốc mồm, đầu đầy mây đen, máy móc quay đầu nhìn sang phía Triển Chiêu:

“Triển đại nhân, vừa, vừa rồi Bạch, Bạch thiếu hiệp chắc không phải là...”

Triển Chiêu rũ mắt thưởng trà, khoe miệng hàm chứa ý cười không dễ gì mà phát giác ra được:

“Người trên giang hồ đều xưng tụng Cẩm mao tử Bạch Ngọc Đường thông minh tuyệt đỉnh, quả nhiên không phải hư truyền.”

“Thông minh tuyệt đỉnh... Công tử nói rất phải, rất phải...”, Kim Kiên mặt giật giật, cười nói.

Thông minh tuyệt đỉnh?

Xí!

Chén cuối cùng kia rõ ràng là chuột bạch ăn gian... Mặc dù mình cũng ăn gian, nhưng cũng không trắng trợn như gã chuột bạch này, ngang nhiên dùng “Mỹ nam kế” để lừa gạt một cách táo bạo ngang tàng như thế!

Lại liếc người nào đó thu được danh tiếng “Nam hiệp” lưng lẩy giang hồ vẫn đang thông dong thưởng trà bên cạnh, trong lòng Kim Kiên liền chắc chắn ngay một chuyện:

Tục ngữ nói: Không phải oan gia không đụng đầu.

Con mèo này và chuột bạch quả nhiên là một đôi oan gia, bên ngoài danh tiếng vẻ vang, bên trong xảo trá xấu xa ngút trời, chưa tính đến tính cách gian manh như nhau, mà ngay cả cách sử dụng chiêu “Mỹ nam kế”, cũng có vài phần tương tự...

“Xú miêu, Tiểu Kim, đã thấy bản lĩnh của Bạch gia gia ta chưa?!”

Trước mắt nháng lên một cái, vừa ngẩng đầu đã thấy Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng trở lại, đang nhìn hai người Triển, Kim, khuôn mặt ngập vẻ tự đắc.

Triển Chiêu khẽ cười một tiếng, ôm quyền nói: “Triển mỗ xin chịu thua”.

Kim Kiên giật giật nửa bên mặt: “Bạch ngũ gia là cao nhân, Kim Kiên hổ thẹn không sánh bằng”.

“Hừ, biết là tốt!”, cây quạt trong tay Bạch Ngọc Đường đung đưa phát ra những tiếng phạch phạch, cười đến mức xán lạn, “Tiểu Miêu, ả cuối cùng này phải xem bản lĩnh của ngươi rồi!”.

“Đa tạ Bạch huynh nhắc nhở”, Triển Chiêu ôm quyền, thẳng người, bước đến giữa sảnh.

Áo lam phất phơ, thân thẳng tựa tùng, một mùi hương nhẹ nhàng thanh u theo mỗi chuyển động của Triển Chiêu khẽ khàng tán phát ra, xua tan đi hơi rượu sực nức đầy phòng.

Chúng nhân mới vừa rồi còn hoan hô Bạch Ngọc Đường giờ đây bỗng yên lặng hẳn, chăm chú nhìn Triển Chiêu đi đến giữa sảnh, thoảng đâu đó có mấy tiếng thì thầm:

“Nhìn xem, đến lượt công tử áo lam toàn thân hương thơm phiêu phát vượt ải rồi...”

“Cái gì mà kêu toàn thân hương thơm phiêu phát, người ta gọi đó là huân hương, phải tao nhã thanh lịch như vậy chứ! Không biết thì đừng có nói lung tung...”

“Ôi ôi, anh nói xem hai ả đầu đều khó như vậy, ả cuối cùng này sẽ như thế nào đây?”

“Lát nữa sẽ biết ngay mà, lao nhao cái gì...”

Triển Chiêu bước đến trước mặt chưởng quỹ, thi lễ nói: “Dám hỏi chưởng quỹ, ả thứ ba này là?”.

Chưởng quỹ vội thi lễ đáp lại: “Vị công tử này, ả thứ ba nói khó không khó, nói dễ lại không dễ”.

“Xin nguyên nghe cho tỏ tường?!”

Chưởng quỹ gơ tay, chỉ vào chiếc bàn Bạch Ngọc Đường mới rồi phẩm rượu, chỉ thấy bảy thiếu nữ đều tiến lên, bưng chén rượu trước mặt đổ vào trong một chiếc bình ngọc, lại có một thiếu nữ cầm chiếc bình ngọc đó lắc lên lắc xuống vài cái, rồi đưa cho chưởng quỹ.

Chưởng quỹ nhận bình ngọc, đưa vào tay Triển Chiêu, nhìn Triển Chiêu một cái, khuôn mặt đượm vẻ lo lắng nói: “Chỉ cần công tử uống cạn rượu trong chiếc bình này là được...”

Chúng nhân nhất thời xôn xao một trận.

“Cái gì?!”

“Nói đùa à!”

“Có cái gì ghê gớm đâu? Vị tiểu anh hùng kia vừa rồi còn uống mấy chục bát cơ mà?”

“Anh thì hiểu cái gì? Mấy chục bát vừa rồi cũng không sánh bằng bảy loại rượu kia, riêng mỗi loại cũng đủ để say túy lúy, huống hồ bảy loại còn pha chung vào với nhau để uống nữa?!”

Mà bên này, hiển nhiên Kim Kiên đang kinh hoàng quá đỗi, nhìn bình rượu kia nửa ngày mới thốt ra được một câu, “Cock, rượu cocktail?!”.

Trời ạ, đây không phải là rượu cocktail sao?! Ai mà có sáng tạo thế này, quá sức tưởng tượng rồi!

Bạch Ngọc Đường cũng biến sắc, nhảy dựng người lên, quát lớn: “Ta thay hần uống!”.

Triển Chiêu quay người mỉm cười: “Hần là Bạch huynh quên quy định vượt ải rồi?”.

Bạch Ngọc Đường nhất thời nóng nảy: “Ta mặc kệ cái quy định khỉ gài, xú miêu ngươi một thân thương thế làm sao có thể chứ?! Vạn nhất uống vào rồi lại nảy sinh chuyện gì...”.

Một tiếng rống này của Bạch Ngọc Đường lập tức khiến cho Kim Kiên tỉnh táo vài phần, vội vàng móc ra bình thuốc trong người, vừa vạch đám đông vừa xông lên, kêu lớn: “Công tử, hãy...”

Một tiếng “khoan” còn chưa thốt ra khỏi miệng, đã bị mắc lại trong cổ họng.

Bóng trắng vút lên như chớp lóe, Bạch Ngọc Đường hành động quả thực rất nhanh, nhưng cũng không nhanh bằng Triển Chiêu.

Cầm bình, ngửa đầu, dốc vào miệng, Triển Chiêu thực dứt khoát uống cạn bình rượu kia.

Đến khi Bạch Ngọc Đường và Kim Kiên xông đến bên cạnh Triển Chiêu, thì cũng chỉ có thể trừng mắt càu kỉnh nhìn bình rượu rỗng không.

Đặt bình rượu xuống, Triển Chiêu ôm quyền mỉm cười: “Chưởng quỹ, có thể đưa chúng tôi đi gặp Nhất Chi Mai chưa?”.

Chưởng quỹ quả cầu thịt kia ngẩn ngơ nhìn Triển Chiêu hồi lâu, mới run giọng hỏi: “Vị anh hùng này, ngài... không sao chứ?!”.

Triển Chiêu lại mỉm cười: “Xin chưởng quỹ dẫn đường”.

Chưởng quỹ nhìn Triển Chiêu, ngơ ngẩn gật đầu: “Mời ba vị theo tôi”.

Dứt lời liền xoay người dẫn nhóm người Triển Chiêu bước lên cầu thang dẫn tới lầu ba.

©STE.NT

Triển Chiêu nói gót, Bạch Ngọc Đường, Kim Kiên theo sau.

“Này, Tiểu Kim, chẳng lẽ Tiểu Miêu và ngươi giống nhau, đều là ngàn chén không say?”, Bạch Ngọc Đường vừa đi vừa đánh giá cước bộ trầm ổn của Triển Chiêu phía trước, hỏi.

“Chuyện này... trước giờ tôi chưa từng thấy Triển đại nhân uống say...”, Kim Kiên cũng nhìn gương mặt trông nghiêm, sắc diện như thường của Triển Chiêu, ngập ngừng đáp.

Nói một cách chính xác là, tôi đến cả chuyện Tiểu Miêu uống rượu còn chưa nhìn thấy, ai biết từ lượng của Tiểu Miêu thế nào chứ?

“Lẽ nào xú miêu là một ‘cao thủ tửu lâm’?”

“Cái này...”

“Ba vị anh hùng, đến rồi!”, chưởng quỹ dừng trước một cánh cửa trạm trở hình cánh hoa đào.

“A? Đến rồi?!”, Bạch Ngọc Đường kinh ngạc, “Ngươi nói Nhất Chi Mai xuất quỷ nhập thần kia đang ở tầng ba tửu lâu của nhà ngươi, trước cửa đến cả một cái bầy, một trận đồ bát quái cũng không có sao?!”.

“Đây không phải là ai cũng có thể lên tìm hần sao?! Còn bày ra mấy cái ải rượu làm cái gì?!”, Kim Kiên kinh hô.

Chưởng quỹ chậm chậm xoay người, lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ:

“Hai vị nói không sai, nhưng ai có thể ngờ được Nhất Chi Mai lại ở ngay trong tửu lâu? Huống hồ nếu không phải là người vượt ải thành công, nếu hần không muốn gặp, người nào có thể nhìn thấy hần, bắt được hần chứ?”.

Kim Kiền bội phục.

Nếu muốn giấu một cái cây thì hãy giấu trong rừng, nếu muốn giấu một người thì hãy giấu anh ta trong đồng người... Nhất Chi Mai này quả là cao nhân...

“Ẩn sĩ lánh mình nơi phố thị[3]...”, Bạch Ngọc Đường nhướn mày cười, “Chưởng quỹ, gõ cửa đi”.

[3] Nguyên văn: “Đại ẩn ẩn vu thị”, xuất phát từ câu “Tiểu ẩn ẩn vu dã, trung ẩn ẩn vu thị, đại ẩn ẩn vu triều”, có nghĩa là: Những người có năng lực muốn nhờ vào hoàn cảnh mà quên đi thế sự, lánh đời ở nơi thế ngoại đào nguyên, đây là “tiểu ẩn”, còn những người có năng lực thực sự lại giấu mình nơi phố thị, ở những nơi ấy là đất ngọc hồ tàng long, đây là “trung ẩn”, và đạt tới trình độ cao nhất là những người giấu mình nơi triều đình, họ âm thầm lặng lẽ, không nổi bật nhưng lại là “đại trí giả ngu”, hững hờ với thế sự, đó mới là ẩn sĩ chân chính.

Chưởng quỹ vừa nghe xong khuôn mặt bỗng nhiên bừng bừng hưng phấn, quay người một cái, liền một cước đá văng cửa gỗ, lại chống nạnh hô lên: “Nhất Chi Mai, hôm nay rốt cuộc cũng có ba vị anh hùng vượt ải thành công rồi, người phải nhớ lời hứa của mình đấy!”.

Kim Kiền, Bạch Ngọc Đường tức thì ngậy người tại trận.

Chỉ nghe trong sương phòng có một âm thanh lười biếng phát ra: “Trần chưởng quỹ, tại hạ đương nhiên nhớ rõ, chưởng quỹ không cần lo lắng”.

“Hừ! Người nhớ kỹ là hay nhất! Bằng không, bằng không... sẽ cho người đẹp mặt!”, chưởng quỹ quả cầu thịt lạnh lùng buông một câu dần mặt, lại thở ra hai lần, mới nghiêng người nhường bước, nói: “Ba vị anh hùng, xin mời, tại hạ cáo từ trước”.

Nói đoạn chạy vụt ra ngoài, hết như sau lưng có mãnh thú hay hồng thủy vậy.

Kim Kiền, Bạch Ngọc Đường khó hiểu nhìn nhau, lại nhấc chân đi theo Triển Chiêu bước vào sương phòng.

Vừa tiến vào phòng, liền cảm thấy trước mặt sáng bừng lên.

Đèn lồng với những tua lụa mỏng dựng quanh phòng, ánh đèn sáng trưng chiếu rọi không gian, bên trong đặt ghế tựa chạm trổ hoa bằng gỗ đàn, một chiếc bàn tròn, một bàn vẽ cảnh mơ nằm nghiêng nghiêng, mỗi một vật đều tinh xảo, nằm ngay ngắn gọn gàng. Phía trong cùng là song cửa sổ chạm rồng, trên đó trổ vô số những đóa hàn mai, phóng túng mà lại tao nhã, cánh cửa sổ mở rộng, nghênh đón ánh trăng vương vãi, gió đêm vi vút thổi vào.

Ánh bạc vàng vạc rơi xuống, một người ngồi tựa lưng vào ô cửa sổ, một thân áo gấm đen, ống tay áo rũ xuống đất, mái tóc dài tùy ý rối tung, phất phơ trong gió đêm, trên trán giữa làn tóc đen nổi bật một sợi dây màu bạc, mi dài mắt phượng, mục quang sáng quắc, một tay chống cằm, tay kia vờn lọn tóc, cười mà như không cười nhìn ba người trước mặt.

Luận về tướng mạo, người này tất không nho nhã tuấn tú bằng Nam hiệp, không anh tuấn mỹ mạo như Cẩm mao thủ, nhưng người này chỉ ngồi một chỗ, lại toát lên khí chất phong lưu khó tả, thông dong tao nhã.

Kim Kiền đánh giá người này từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên mấy lượt, liền cảm thấy trên thân người đó phát ra một thứ cảm giác thân thiết lạ lùng, nhưng lại không thể nói ra được là thân thiết ở chỗ nào.

“Vị này phải chăng là Nhất Chi Mai được người trong giang hồ xưng tụng ‘Mai nở hương thầm, tay thần võ vét’?”, Triển Chiêu ôm quyền thi lễ hỏi.

Nhất Chi Mai nhìn Triển Chiêu hồi lâu, mới khẽ thở dài một tiếng, tiếc hận nói: “Hương thơm ngan ngát, bừng lên xuân sắc, còn tưởng rằng may mắn gặp gỡ một giai nhân tuyệt sắc nào đó, không ngờ lại là một nam tử đẹp... haizzz...”.

Thân hình Triển Chiêu rất rõ ràng liền cứng lại.

Bạch Ngọc Đường cười phì thành tiếng.

Nhất Chi Mai lại nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, đôi mắt phượng sáng lên, rồi tối sầm: “Nhất tiểu khuynh thành, nhị tiểu khuynh quốc[4], còn tưởng rằng Hằng Nga trong trăng, ngờ đâu lại là một nam tử... haizzz... lẽ nào thế đạo đổi thay, nam tử trưởng thành đều đẹp hơn nữ tử...”

[4] Xuất phát từ câu “Nhất tiểu khuynh nhân thành, tái tiểu khuynh nhân quốc” có nghĩa là: Cười một lần khuynh thành người, cười lần nữa khuynh quốc người.

“Người nói cái gì?!", Bạch Ngọc Đường nhảy dựng, dáng vẻ hết như hung thần ác sát xông lên phía trước.

“Bạch huynh!", Triển Chiêu đề lại vai Bạch Ngọc Đường khẽ lắc đầu.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu một cái, hừ mũi một tiếng, đè nén lửa giận quay đầu đi, rồi lại nhảy dựng lên: “Kim Kiên, có cái gì hay mà cười hả?!”

Kim Kiên vốn đang ở một bên cười trộm liền vội vàng nghiêm sắc mặt nói: “Khụ khụ, ờ thì... tôi chỉ cảm thấy khó có được người như thế... khụ... thành thực như thế, có chút cảm thán mà thôi... khụ khụ...”

Bốn ánh mắt nóng bỏng như lửa đồng loạt quét cho Kim Kiên một trận.

Kim Kiên lập tức rụt cổ so vai lại.

Bỗng nghe thấy Nhất Chi Mai lại thông thả nói: “Kim Tiên? Cái tên này tục quá, quá tục, thực là tục không sao chịu nổi!”

Cái, cái cái người này, làm nghề chế nhạo phải không?

Lần này, ngay cả Kim Kiên vốn có thần kinh thô cũng không cười nổi, đứng cùng một chiến tuyến với hai vị hiệp khách nổi danh giang hồ, trừng mắt lạnh lùng nhìn Nhất Chi Mai.

“Chúng ta có một chuyện muốn nhờ, chẳng hay các hạ có thể đáp ứng không?”, cuối cùng, vẫn là Triển Chiêu tính khí tốt, từ tốn nói ra mục đích của chuyến đi.

Nhất Chi Mai thở dài nói: “Nếu các người đã vượt được ải, có chuyện gì thì nói đi...”

“Như vậy...”, Triển Chiêu mở miệng, nhưng mới nói được nửa câu, đột nhiên ngừng bật, thân hình cứng lại, rồi thẳng tắp đổ nhào ra sau.

Kim Kiên đứng sau lưng Triển Chiêu còn chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì, thì bỗng nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm, bản thân bị một vật nặng đè cái rầm xuống đất, không động đậy gì được.

Chợt nghe Bạch Ngọc Đường hét lên một tràng: “Xú miêu?! Tiểu Miêu?! Triển Chiêu?!”.

Kim Kiên quơ quào giũa giũa dưới thân Triển Chiêu mãi mới bò ra được nửa người, quay đầu nhìn một cái, liền thấy Triển Chiêu hai mắt nhắm chặt, khuôn mặt đỏ bừng, hơi thở nồng nặc toàn mùi rượu.

“Này, Bạch ngũ gia...”, Kim Kiên nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường dò xét hơi thở của Triển Chiêu, nét mặt kinh hoàng dần tan biến, lộ ra vài phần an tâm: “Tiểu Miêu tám phần là say rượu mà ngã xuống, còn tưởng cái gì mà ngàn chén không say, thì ra chẳng qua là cố gắng chống đỡ mà thôi...”

“Khụ khụ, này Bạch ngũ gia...”

Bạch Ngọc Đường đưa ngón tay thon dài đặt lên cổ tay Triển Chiêu bắt mạch.

“Tiểu Kim, chớ có lo lắng, theo như ta thấy Tiểu Miêu chỉ cần ngủ mấy canh giờ...”

“Bạch ngũ gia!”, Kim Kiên đột nhiên cao giọng quát, “Có thể phiền Bạch ngũ gia kéo tôi ra trước được không?!”

“Hả?”, lúc này Bạch Ngọc Đường mới phản ứng lại, vội vàng lật người Triển Chiêu, kéo Kim Kiên dưới thân Triển Chiêu ra, “Tiểu Kim, người không sao chứ?”

“Không sao! Đương nhiên không sao!”, Kim Kiên lườm Bạch Ngọc Đường một cái, nghĩ bụng: Đồ chuột chết này, cứ mãi quan tâm chuyện sống chết của Tiểu Miêu mà chẳng thèm để ý đến mình chết sống ra sao, một tí tình cảm cũng không có!

Lại lườm Triển Chiêu một cái.

Con mèo thối này, đến lúc bất tỉnh còn kéo thêm đēm lưng, cũng may mình da dày thịt nhiều, không bị đè chết, nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, thì bảo hiểm thân thể cũng chẳng có chỗ lĩnh!

“Triển Chiêu?”, chợt nghe Nhất Chi Mai bên cạnh lại lẩm bẩm nói, “Đây là Triển Chiêu, vậy kia há chẳng phải Bạch Ngọc Đường sao?!”.

Kim Kiên quay đầu, chỉ thấy Nhất Chi Mai mang vẻ mặt bất đắc dĩ, thở dài nói: “Phiền phức, quá phiền phức rồi...”.

Từ đầu đến cuối, người này hết như một con rùa ngủ, vẫn là một tư thế, dáng vẻ, ngoại trừ biểu hiện trên gương mặt, toàn thân trên dưới đến một cử động cũng chưa từng.

Cuối cùng Kim Kiên đã phát hiện ra thứ cảm giác thân thiết khó tả phát ra từ người này là ở chỗ nào rồi, toàn thân người này giống y hệt mình, đều lộ ra một chữ: “Lười”.

54. Q.3 - Chương 13

Ngự Miêu say xỉn hiển lộ thần uy.

Đệ nhất trộm chỉ đành trợ giúp.

Tục ngữ nói: Nết rượu nết người.

Lúc này Kim Kiên cảm thấy chân lý rút tĩa trong câu nói này quá chính xác.

Liếc nhìn cái vị Nam hiệp đại danh鼎鼎 trên giang hồ nào đó đang nằm thẳng tắp trên giường, Kim Kiên không khỏi cảm thấy kính phục vạn phần.

Dựa theo kiến thức thông thường mà nói, thì phạm là những kẻ say rượu, nếu không “ngật ngật lại ngưỡng ngưỡng, nghiêng ngả còn hơn cả sóng biển” thì cũng là “chân nam đá chân chiêu, lắc la lắc lư không vững”, mà nom cái người trước mắt kia không ầm ĩ, không la hét, không kêu gào, không làm loạn, đến cả tư thế nằm trên giường của Miêu đại nhân cũng thẳng tắp như cái cọc, thực là... quá vô vị rồi.

Thoa dưới chóp mũi Triển Chiêu ít bột thuốc giải rượu, nhéo nhéo hai cái đôi má ửng đỏ hồng nhuận như hoa đào của Tiểu Miêu, Kim Kiên thở dài một tiếng, đưa mắt liếc nhìn hai vị hiệp khách đã thành danh trên giang hồ trong phòng đang đầu võ mồm sắp sửa biến thành hai con gà chọi tới nơi.

“Nhất Chi Mai, người đừng có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!”

Tiếng kêu gào hung hăng mười phần sức mạnh kia chính là của đồng chí Cẩm mao thủ thành danh trên giang hồ đã lâu, lúc này hai mắt đỏ quạch, quai hàm bạnh ra, hình tượng phong lưu tiêu sái đã biến mất.

“Tại hạ đã nói rõ ràng rồi, Thượng Phương bảo kiếm không phải do tại hạ trộm.”

Âm điệu lười biếng lộ ra ở cuối câu chính là đồng chí đệ nhất thần trộm trên giang hồ, cho dù đang gắng hết sức giải vây cho chính mình, nhưng dáng vẻ nhàn nhã thông dong y hệt con rùa hóa thành tinh.

“Không phải là người thì là ai? Đóa mai vẽ bằng phấn trên xà nhà là bằng chứng!”, Bạch Ngọc Đường tiếp tục bạnh quai hàm.

“Hoa mai là người khác bắt chước vẽ”, Nhất Chi Mai quay đầu, coi thường chẳng thèm để ý.

“Đây chẳng qua chỉ là lời nói chối tội!”, Bạch Ngọc Đường nhảy dựng lên.

“Muốn đổ tội cho người khác lo gì không tìm được tội danh!”, Nhất Chi Mai ngáp một cái.

Bạch Ngọc Đường trợn mắt nhìn Nhất Chi Mai, nãy giờ vẫn trong tư thế uể oải ngồi dựa trên ghế, liền phi người công kích, “Đồ tôm tép mềm oặt không xương, không có gan dám làm dám chịu!”

Đôi mắt phượng của Nhất Chi Mai liếc khuôn mặt tuấn tú đàng đàng sát khí của Bạch Ngọc Đường một cái, không cam lòng tỏ ra yếu thế, liền phản kích lại: “Một thân ảo lá điệu đà thế kia, tất nhiên là có bản lĩnh ngậm máu phun người rồi!”

“Người!”

Đôi mắt hoa đào tóe lửa, Bạch Ngọc Đường nhảy dựng lên, vụt một cái xông lên hồng bóp cổ Nhất Chi Mai.

Thân hình Nhất Chi Mai lóe lên, trong chớp mắt đã thay đổi vị trí, nhưng vẫn giữ tư thế chống cằm như cũ, khiến cho Bạch Ngọc Đường chộp vào khoảng không.

Bạch Ngọc Đường đầu chịu bỏ qua, thuận tay chộp lấy bình trà bên cạnh phi tới.

Nhất Chi Mai lại dùng chiêu hoán đổi vị trí, thân hình dịch chuyển một cái, bình trà đập vào tường nát vụn.

“Xem người có thể trốn được đến bao giờ?!” hai mắt Bạch Ngọc Đường long lên, vung tay một cái, liền ném sáu chiếc chén trà về phía Nhất Chi Mai.

Không thể không nói, Cẩm mao thử Bạch Ngọc Đường đích thực rất có tài năng, tuy tư thế ném chén trà y hệt như những người đàn bà chanh chua hay chửi đổng, nhưng công lực ném thì tuyệt đối lợi hại. Chỉ thấy mấy chén trà chiu chiu chiu mang theo sát khí nhắm vào Nhất Chi Mai, góc độ hiểm hóc, áp thẳng đến, hay cho công phu phóng ám khí.

Nhất Chi Mai tất nhiên không dám khinh suất, thuận thế trượt xuống khỏi chỗ ngồi, nửa nằm nửa nghiêng người trên đất, vẫn không tránh né.

“Choang choang choang choang choang.”

Chén trà bị đập vỡ vụn, tiếng động giòn tan vang lên cùng với mảnh vỡ bắn ra bốn phía, còn có mấy mảnh bắn vèo vèo về phía Kim Kiền đang an phận thủ thường ngồi cạnh giường.

Kim Kiền từ sau khi được Triển Chiêu chỉ bảo, thân thủ tất nhiên đã không còn giống như trước nữa, lúc này thấy ám khí đột kích đến, lập tức khởi động chế độ phòng ngự, sử dụng tài nguyên tại chỗ, một tay nhắc chiếc chăn mỏng đắp trên người Triển Chiêu lên, thuận thế tung ra, với phong độ của đấu sĩ đấu bò tốt Tây Ban Nha chặn lại hết tất cả những mảnh vỡ khiến chúng đồng loạt rơi xuống đất.

Mấy sợi bông phiêu phát rơi ra.

Lại thấy Bạch Ngọc Đường và Nhất Chi Mai đang đánh nhau bất phân thắng bại.

Bóng trắng lóe lên như chớp giật, chiêu chiêu sắc bén, bóng áo đen mờ ảo như u linh, bước từng bước ẩn hiện tựa yêu ma, những chỗ hai người đi qua hết như bị bão quét, bàn lệch ghế đổ, màn trướng te tua, chân bàn, đệm ghế, vải rách bay tứ tung, tất cả những thứ có thể quăng đều ném nhau loạn xạ hết cả.

Bên kia hai người họ đang đánh nhau ầm ĩ, bên này Kim Kiền cũng không nhàn rỗi, hai tay cầm lấy chiếc chăn đơn, phòng thủ nghiêm ngặt, bận rộn đến mức đầu đầy mồ hôi, thân mình còn lo không xong. Đáng thương cho chiếc chăn đơn, nào có thể chịu được đãi ngộ như thế, mặt ngoài sớm đã bị “ám khí” bay loạn xạ tứ tung cắt cho tả tơi, sợi bông bay lả tả, đậu đầy trên mặt trên đầu Kim Kiền.

Nhất Chi Mai khinh công trác tuyệt, nhưng dù sao nội lực cũng không thâm hậu bằng Bạch Ngọc Đường, một lúc sau dần có chút lực bất tòng tâm, sắp có xu hướng bại trận. Bạch Ngọc Đường tất nhiên không bỏ lỡ thời cơ, dưới chân đạp gió, dần dần ép sát, Nhất Chi Mai bị bức bách, mắt thấy sắp sửa bị bắt, đương khi nôn nóng, vừa hay nhìn thấy chiếc chăn đơn đang vung vẩy của Kim Kiền, lập tức uốn người, bổ nhào về phía Kim Kiền.

Kim Kiền chỉ cảm thấy bên cạnh có một luồng kinh phong quét đến, vừa quay đầu liền thấy Nhất Chi Mai đang xông tới chỗ mình, nhất thời kinh hoàng thất sắc, tay run lên, liền đem chiếc chăn rách trong tay ném đi.

Nhất Chi Mai bị Bạch Ngọc Đường đuổi sát, vốn muốn bắt Kim Kiền để uy hiếp, chẳng ngờ Kim Kiền đột nhiên lại ném chiếc chăn qua, mặt ngoài chiếc chăn sớm đã sờn rách tả tơi, sợi bông bay lả tả, bụi bặm tứ tung. Nhất Chi Mai thấy xoang mũi ngứa ngứa, liền hắt xì một tiếng kinh thiên động địa.

Chạy trốn hồi lâu, vốn khí tức đã không đủ, lại hắt hơi một cái rầm trời khiến cho Nhất Chi Mai hựt hơi, chân khí đan điền lập tức tản mát sạch sẽ. Nhất Chi Mai thấy dưới chân mềm nhũn, thân hình đổ nhào xuống đất, thuận thế đè lên một cái đệm thịt người.

Bạch Ngọc Đường đuổi theo Nhất Chi Mai sát nút, đột nhiên thấy người trước mắt đổ nhào về phía trước, nhất thời cả kinh, còn tưởng rằng Nhất Chi Mai lại xuất ra quái chiêu gì, cả người bất giác khựng lại. Ngờ đâu Bạch Ngọc Đường đập trúng ngay chiếc chần, sợi bông càng bay dữ dội, khiến cho bàn chân bị trượt, lại thêm khi Nhất Chi Mai bổ nhào về trước, vừa khéo đập ngay vào đùi Bạch Ngọc Đường một cước, Bạch Ngọc Đường liền cảm thấy dưới chân trượt đi, không ổn định được cơ thể, ngã cái rầm xuống đất.

“Nhất Chi Mai, ngươi vẫn không tuân thủ lời hứa mau mau cuốn gói khỏi Lâm Phong lâu, còn ở trên lầu này lẩn lộn cái gì hả?! Lẽ nào muốn phá cả cái lầu này đi phỏng?!”

Đột nhiên bên ngoài vang lên một tiếng rống, cửa phòng bị đá vỡ.

Ba người trong phòng nhất thời kinh ngạc, chờ ra hết cả.

Chỉ thấy một đám lửa giận ngút trời hầm hầm hè hè cầm trong tay các loại vũ khí đang đứng ngoài cửa, chính là chưong quý của Lâm Phong lâu, cùng một đám tiểu nhị.

Nhưng đến khi nhìn rõ hiện trạng trong phòng, chúng nhân ngoài cửa liền ngu người ngay tại chỗ.

Trong phòng một đồng hỗn độn, sợi bông trắng tinh hết như những bông hoa tuyết múa lượn giữa không trung, phản chiếu ánh sáng trong ánh trăng vàng vạc vương đầy trên đất, chàng thanh niên với khuôn mặt tuấn mỹ, hai má ửng đỏ đang đè lên người một thanh niên áo đen với tóc tai tán loạn, hô hấp dồn dập, đôi mắt phượng mướt mát như tơ, mà dưới thân nam tử áo đen nọ lại là một thiếu niên gầy yếu sắc mặt nhợt nhạt với đôi mắt nhỏ ướt át.

Căn cứ vào lương tâm mà nói... Bức tranh trước mắt này rất duy mỹ...

Thực lòng mà nói... Bức tranh này thực có chút mờ ám...

Khách quan mà nói... Cảnh tượng này không khiến cho người khác nghĩ xiên nghĩ xẹo thì thật khó khăn...

Cho nên tập đoàn vốn nộ khí xung thiên, khí thế như hung thần ác sát, khi nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt liền tiến thẳng từ đen sang trắng, từ trắng sang đỏ, thậm chí có mấy kẻ da mặt mỏng còn ngượng ngùng quay đầu đi.

“Đã, đã quấy rầy rồi... Thất lễ, thất lễ...”

Hồi lâu sau, chưong quý quả cầu thịt mặt đỏ như gấc mới thốt ra mấy từ, liền vội vàng quay người dẫn đầu chúng tiểu nhị lùi khỏi cửa, còn vô cùng ý tứ đóng cánh cửa lại.

Tĩnh lặng...

Vẫn là tĩnh lặng...

Khuôn mặt tuấn tú của Bạch Ngọc Đường bắt đầu co giật.

Đôi mắt phượng khép hờ của Nhất Chi Mai bắt đầu biến dạng.

Mạch máu trên khuôn mặt đầy sợi bông của Kim Kiền bắt đầu vặn vẹo.

“Các người đang làm cái gì thế hả?!”

Trên giường vang đến một câu hỏi lạnh lùng, khiến cho ba người đồng thời lạnh toát cả sống lưng.

Hiếm thấy ba người lại ăn ý với nhau đến vậy, cùng chậm chậm quay đầu, thì thấy Triển Chiêu ngồi trên giường, đôi mắt sâu thẳm không nhìn thấy đáy tựa như ngưng đọng lại cuộn thành hai cơn cuồng phong bão tuyết, chiếu chiếu bắn những luồng khí lạnh ra ngoài, khuôn mặt tuấn tú cứng lại, đôi môi mỏng nở lên, toàn thân đều bao phủ trong một cơn lốc xoáy.

“Tiểu, Tiểu Miêu, người đừng có hiểu lầm...”

“Bẹp”, một cước đập giữa trán Bạch Ngọc Đường, bóng trắng hết như con điều đứt dây rơi cái vèo ra ngoài.

“Khụ khụ, cái đó tại hạ...”

“Bep”, lại một cước nữa trúng mặt bên trái Nhất Chi Mai, giang hồ đệ nhất thần trộm duyên đáng bay qua một bên.

“Triển Triển Triển Triển đại đại đại nhân... thuộc, thuộc hạ...”

Ngó thấy số phận hai người một đen một trắng, Kim Kiền chỉ cảm thấy mây đen vần vũ trên đỉnh đầu, kinh hoàng đến mức ngay cả lưỡi cũng cuộn thành một cục.

Đôi mắt đen sáng quắc đảo một vòng trên người Kim Kiền, hàng lông mày lưỡi mác hơi nhíu lại, Triển Chiêu vươn người về phía trước, ngón tay thon dài túm lấy Kim Kiền nhấc lên, chỉnh lại chiếc chần nằm lộn xộn trên người Kim Kiền cho ngay ngắn, rồi quay đầu lạnh lùng quét mắt về phía chuột bạch với cái trán hơi xanh đang trợn mắt há mồm cùng đệ nhất thần trộm với nửa bên mặt xanh mét đang kinh hoàng nhìn, hừ lạnh một tiếng, xách Kim Kiền lên giường vòng hai tay ôm lấy, nằm thẳng ra giường rồi chẳng có động tĩnh gì nữa.

Kim Kiền nằm thẳng đơ trong lòng Triển Chiêu, chỉ cảm thấy tế bào khắp toàn thân đang dần hoại tử, khuôn mặt tuần tú gần ngay trước mặt lại hơi hơi ửng đỏ, hô hấp đều đặn, thoảng đưa hương rượu.

Bóng trắng ôm trán rồi lảo đảo đi đến trước giường, liếc nhìn hồi lâu mới nghiêng răng nghiêng lợi thốt ra: “Xú miêu, món nợ này ông Bạch đây nhớ kỹ rồi!”

Cách đó không xa, một bóng đen bùng nổ bên mặt, nửa ngồi nửa nằm trên chiếc sập nhỏ, lẩm bẩm nói: “Đều nói Nam hiệp ôn văn tuần nhã... haizzz... lời đồn trên giang hồ quả nhiên đều là rắm thôi!”

Kim Kiền xoay xoay người, chỉ thấy hai cánh tay Triển Chiêu hệt như vòng kim cô, khiến nàng cử động một chút cũng vô cùng khó khăn, trong lòng không khỏi bi ai kêu lên: Tôi rút lại lời nói lúc đầu, nét rượu của cái đồ động vật họ mèo này... thực không giống nét người aaaaa...

Tiếng chim hót riu rít, gió sớm từng cơn ấm áp, mặt trời buổi hồng đông chiếu rọi lên từ lâu, ánh lên những đám mây đang lững lờ trôi, hương hoa lan tỏa đưa vào mũi mùi thơm dịu dịu.

Triển Chiêu từ từ mở mắt, chỉ thấy toàn thân cao thấp như bị đá tảng nghiền qua, mỗi một thớ thịt đều ngâm ngấm đau nhức, đầu lại càng đau hơn, hệt như muốn nứt toác ra.

Khẽ nhắm mắt nhớ lại những chuyện đã xảy ra tối qua, mang máng nhớ rằng đã gặp Nhất Chi Mai, tâm tình liền thả lỏng, rồi chất rượu xộc thẳng lên đỉnh đầu, say đến bất tỉnh nhân sự.

Nghĩ đến đây, Triển Chiêu không khỏi cả kinh, vội vàng lật người ngồi dậy, nhìn quanh tìm bóng dáng Nhất Chi Mai.

Nhưng đến khi Triển Chiêu định thần nhìn một lượt trong phòng, bất giác liền sững sờ.

Chỉ thấy trong phòng một mảnh hỗn loạn, mặt đất đầy những mảnh gỗ vụn, mảnh sứ, rồi mảnh vải xen kẽ, lại còn ngập tràn những... sợi bông?!

Mà hai bóng hình một đen một trắng đứng ngồi trái ngược nhau, hệt như hai ông môn thần dán trên cửa, mặt mày hung tợn đang nhìn chằm chằm vào mình.

Vị bên trái kia, áo trắng như tuyết, đôi mắt hoa đào phủ đầy những tơ máu, trên cái trán nhẵn mịn như lụa lại xuất hiện một mảng xanh đen vô cùng rõ ràng, tựa như bị một vật nặng đánh trúng dẫn đến tụ máu.

“Bạch... huynh?”, Triển Chiêu có chút không chắc chắn.

Người áo trắng hừ lạnh một tiếng: “Triển đại nhân ngài rút cuộc cũng tỉnh dậy rồi”.

Triển Chiêu hai mắt mở tròn: “Bạch huynh, trán của huynh...”

“Hừ!”, mặt Bạch Ngọc Đường xám ngắt, ngoảnh đi không nói nữa.

Triển Chiêu kinh ngạc, lại đưa mắt nhìn sang người còn lại.

Một thân áo đen, một con mắt phượng khép hờ, con mắt kia... thực không nhìn rõ, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy một dấu đen kịt đóng ngay trên nửa mặt bên trái của Nhất Chi Mai...không biết có phải Triển Chiêu nhìn nhầm hay không, mà cái dấu đó, sao nhìn thế nào cũng giống... một dấu giày?

“...Nhất Chi Mai?”, hai mắt Triển Chiêu lại mở lớn hơn vài phần.

Da mặt Nhất Chi Mai một nửa trắng nõn, một nửa đen kịt bắt đầu co giật, hồi lâu mới ép ra được một câu: “Chính là tại hạ!”.

Triển Chiêu nhìn hai người, hàng lông mày từ từ nhíu lại: “Lẽ nào đêm qua có kẻ gian võ công cao cường đánh lén?!", nói được nửa câu, Triển Chiêu thốt nhiên biến sắc, nhìn quanh bốn phía, “Kim hiệu úy ở đâu rồi?!”.

Chẳng ngờ những lời này vừa thốt ra, hai người đối diện một đen một trắng đồng thời ngoảnh mặt đi hừ lạnh, một chút cũng không thêm phản ứng.

Nhất thời trong lòng Triển Chiêu lạnh đi: “Lẽ nào Kim hiệu úy bị kẻ xấu...”

“Triển đại nhân...”, một tiếng kêu yếu ớt vang lên từ phía sau, cả người Triển Chiêu bỗng cứng lại.

Chầm chậm quay đầu, thì thấy một bóng hình gầy yếu đang nằm thẳng đơ bên cạnh mình, quàng mắt thâm sì, hơi thở mong manh tựa như sắp tắt đến nơi.

“Kim hiệu úy?! Vì sao ngươi lại thành như vậy?!", Triển Chiêu kinh hoàng kêu lên, nhưng đến khi nhìn lại lần nữa, thấy rõ vị trí của Kim Kiền, sắc mặt vốn dĩ có chút trắng bệch bỗng hơi đỏ hồng lên, đôi mày cau chặt giận dữ quá, “Vì sao ngươi lại nằm cạnh Triển mỗ?! Kim Kiền, ngươi lại giở trò gì rồi?!”.

Lúc này Kim Kiền muốn khóc mà không có nước mắt. Bản thân bị Triển Chiêu say bí tỉ không chút phân trần xách lên giường thì chớ, lại còn bị hai cánh tay sắt như vòng kim cô trói chặt cả một đêm không chút động cựa, mỹ sắc ngay trước mặt, xơi chẳng dám xơi, trốn lại chẳng trốn thoát, đối diện với hai thử thách nặng nề về tâm sinh lý, trải qua cả một đêm này, một chữ “thảm” sao đủ để hình dung.

Khó khăn lắm mới chờ được con mèo say này ngủ dậy, nhưng ngó bộ dạng nổi giận đùng đùng như chính mình bị sàm sỡ của Miêu đại nhân, chắc tám phần là đã đem chuyện xảy ra đêm qua quên sạch sành sanh rồi...

Hu hu, thật là có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch.

Kim Kiền không lời để đáp, Bạch Ngọc Đường bên kia lại có nhời.

“Triển đại nhân mau quên ghê, đêm qua Triển đại nhân sau khi uống rượu liền nổi thú tính, bèn kéo Tiểu Kim lên giường, giở trò, ôm ấp rồi sờ mó, thực là... haizzz...”

Nói đoạn, Bạch Ngọc Đường bưng cái trán tím bầm yếu ớt nhìn Triển Chiêu một cái, đáng vẻ vô cùng đau đớn.

Triển Chiêu nhất thời cứng ngắc tại chỗ, hệt như tượng đá.

Nhất Chi Mai xoa xoa nửa bên mặt thâm tím, thở dài một tiếng, bắt đầu thêm mắm dặm muối: “Tại hạ và Bạch huynh không nhìn tiếp được nữa, liền rút đao tương trợ, dù liều mạng cũng muốn cứu vị thiếu hiệp họ Kim. Cùng Triển đại nhân đại chiến ba trăm hiệp, đánh cho đến khi gió mây đổi sắc, trời long đất lở, đập tan tành những vật có giá trị trong phòng tại hạ. Chỉ là đáng tiếc bản lĩnh không bằng người, cuối cùng còn bị thương khó lòng đánh tiếp, chỉ đành bỏ rơi vị thiếu niên họ Kim như dê vào miệng cạp... Haizzz, thật sự lương tâm tại hạ không thể nào yên...”

Tượng đá Triển Chiêu bắt đầu phong hóa, từng mảnh từng mảnh rơi xuống tan đi theo gió.

Kim Kiền thiếu chút nữa thì bị những lời nói bậy của hai tên kia làm cho nôn mửa mà chết, bất chấp bản thân cả đêm không cử động mà máu không thông, cả người cứng đơ như đá, dùng hết sức chín trâu hai hổ mới bò được dậy, kêu lên: “Triển, Triển đại nhân, chớ nghe hai người kia nói xằng nói xiên...”

Hình như Triển Chiêu một chữ cũng không nghe lọt, hiện tượng phong hóa có xu hướng nhanh hơn.

Kim Kiên chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới toàn là mồ hôi lạnh, chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào lại buột miệng hét rống lên một câu: “Triển đại nhân an tâm, thuộc hạ lấy tính mạng ra đảm bảo, Triển đại nhân vẫn còn trong sạch!”.

Một tiếng này, rống lên toàn những lời chính nghĩa, vang vọng tận mây xanh.

Một mảnh im lìm như chết.

Bỗng nhiên, một trận cười bùng nổ từ hai người một đen một trắng, xông thẳng lên tận xà nhà.

“Ha ha ha... Nhìn bộ dạng Tiểu Miêu kia... còn tưởng thật... Ha ha ha... ha ha ha...” Bạch Ngọc Đường ôm bụng, cười đến mức đôi mắt hoa đào chảy cả lệ, còn thiếu nước lẫn lộn xuống đất thoi.

“Ha ha ha... vẫn còn trong sạch... khụ khụ... ha ha... Tại hạ hành tẩu giang hồ nhiều năm, chưa từng nghe chuyện cười nào như thế này... ha ha...” Nhất Chi Mai bò ra trên ghế dựa, lăn trái lăn phải, cơ hồ sắp trượt xuống đất.

Đôi con ngươi rời rạc vô định của Triển Chiêu bắt đầu ngưng tụ lại, khuôn mặt tái mét từ từ chuyển sang màu xanh đen.

Kim Kiên đập ót xuống giường cái “bộp”, ngay cả khí lực trợn mắt cũng không có.

Hai hai hai hai cái tên này!!!

Hai người một đen một trắng bên kia vẫn đang cười như điên không biết sống chết, chỉ là dần dần, tiếng cười càng lúc càng yếu đi, càng lúc càng yếu, đến cuối cùng bật tã không một tiếng động, trong phòng một mảnh tĩnh mịch quỷ dị, không có cả tiếng thở.

Tim Kim Kiên đánh thịch một cái, cổ găng góc đầu lên.

Chỉ thấy vẻ mặt Bạch Ngọc Đường y hệt như gặp ma, nửa bên lông mày hướng thẳng lên đầu; vẻ mặt Nhất Chi Mai lại càng kỳ quái hơn, đôi mắt phượng trợn tròn, sắc mặt ửng hồng, có vài phần say mê.

Một dự cảm không lành đột nhiên xông lên.

Con người Kim Kiên đảo một cái, vừa vặn nhìn thấy nửa bên mặt trông nghiêng của Triển Chiêu.

Vừa nhìn thấy một cái, nhất thời cũng cả kinh ngay tại trận, vẻ mặt không khác gì Bạch Ngọc Đường.

Dưới nắng sớm nhàn nhạt, trên khuôn mặt tuần tú của Triển Chiêu lộ ra một nụ cười thân thiết...

Không sai, chính là thân thiết!

Dùng lời nói của đồng chí Lô Phong[1] để giải thích, thì phải gọi là như ngày xuân ấm áp.

[1] Lô Phong: Một chiến sĩ của Quân giải phóng Nhân dân Trung Quốc, anh được miêu tả là người vị tha, khiêm tốn, hết lòng vì Đảng, vì chủ tịch Mao Trạch Đông, anh còn trở thành đề tài cho cuộc vận động toàn dân có tên “Noi theo tấm gương đồng chí Lô Phong”.

Dùng lời của đồng chí Kim Kiên để hình dung, thì giống như con chồn đói ba ngày ba đêm gặp được một con vịt quay Toàn Tụ Đức[2] cả người bóng nhẫy.

[2] Toàn Tụ Đức: Một thương hiệu nổi tiếng về vịt quay của Trung Quốc.

“Bạch huynh...”, Triển Chiêu thân thiết xuống giường ôm quyền, khẽ cười một tiếng.

“Làm, làm cái gì?”, Bạch Ngọc Đường lùi lại ra sau một bước, vẻ mặt đề phòng hỏi.

Kim Kiên thầm khen ngợi trong lòng: Không ngờ chuột bạch này cũng coi như còn có vài phần biết mình biết người, nhận thức được mèo và chuột không cùng một đẳng cấp.

“Có thể cho Triển mô biết đêm qua đến tột cùng đã phát sinh chuyện gì không?”, Triển Chiêu tiếp tục mang dáng vẻ cười thân thiện hỏi.

“Chẳng qua là Bạch gia ta hỏi Nhất Chi Mai có phải là kẻ đã trộm kiếm hay không, còn hấn thì đến chết cũng không nhận tội, Bạch gia ta nổi giận không kim được đánh nhau với hấn, ai ngờ được lại không cần thận, sau đó...”

“Sau đó...”, Bạch Ngọc Đường mặt mũi đỏ bừng, ngoảnh đi, “Sau đó... có một... con mèo thối nào ấy đang cơn say bí tỉ đá cho chúng ta hai cước, lại túm lấy Tiểu Kim tha lên giường làm gối ôm một đêm...”.

Nét cười trên khuôn mặt Triển Chiêu hơi cứng lại.

“Xú miêu, nếu không phải Bạch gia gia thấy ngươi uống nhiều, khinh thường cái trò lợi dụng lúc người khác khó khăn, nếu không một cước kia của ngươi tuyệt đối chẳng chạm được đến Bạch ngũ gia đâu!”, Bạch Ngọc Đường đột nhiên quay đầu, đề tiếng nói.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, lại quay sang Nhất Chi Mai hỏi: “Xin hỏi Thượng Phương bảo kiếm có phải do các hạ lấy trộm không?”.

Nhất Chi Mai định thần lại, liền khôi phục dáng vẻ lười biếng như cũ, mí mắt khép hờ nói: “Đương nhiên không phải, tại hạ cũng đâu phải rảnh rỗi không có chuyện gì để làm, đi trộm cái thứ dẫn đến phiền phức đó làm gì?”.

“Nhưng còn bông mai bằng phấn trắng trên xà nhà...”

“Là người khác giả mạo.”

“Các hạ có biết người nào lại có bản lĩnh giả mạo này không?”

“Không biết.”

“Thực sự không biết?”

“Không biết.”

Triển Chiêu không nói thêm lời nào nữa.

Kim Kiền trượt từ trên giường xuống, vừa hoạt động gân cốt vừa liếc nhìn về phía Nhất Chi Mai.

Ha, đối diện với khuôn mặt tươi cười tiếu lý tàng đào của Tiểu Miêu mà vẫn có thể trấn định được như thế, Nhất Chi Mai này quả nhiên là một tên trộm chuyên nghiệp, bản lĩnh ứng đối tra khảo thuộc hạng nhất.

Triển Chiêu yên lặng nhìn Nhất Chi Mai, đôi môi mông lung nhướng lên vài phần, cả căn phòng tắm trong ý xuân ấm áp.

“Ngoại trừ đóa hoa mai phấn trắng trên xà nhà kia, trong kho phòng của Hãm Không đảo không có lấy nửa dấu vết, tựa như Thượng Phương bảo kiếm tan biến vào hư không, tên trộm đó ắt hẳn khinh công tuyệt đỉnh, kỹ thuật trộm đồ cao siêu, đôi mắt khắp giang hồ, Triển mỗ chỉ biết một người có bản lĩnh như vậy”, nói đến đây, đột nhiên Triển Chiêu thu lại ý cười, đôi mắt đen sâu thẳm không nhìn thấy đáy tán phát ra tinh quang, sắc bén nói, “Biện pháp tối ưu nhất hiện nay là đành phiền các hạ theo Triển mỗ đến Khai Phong phủ một chuyến để làm rõ sự trong sạch cho các hạ”.

Đuôi mày của Nhất Chi Mai nhướng lên: “Ngươi có bản lĩnh này?”.

Triển Chiêu lại cười: “Triển mỗ không dám khoa trương, nhưng Triển mỗ rất kính phục bản lĩnh của Cẩm mao thủ Hãm Không đảo”.

Bạch Ngọc Đường nghe thế sướng rơn, mỉm cười tiến lên nhập bọn: “Con tôm chân mềm, Miêu đại nhân mời người đến Khai Phong phủ chơi một chuyến, người có hứng thú không?”.

Kim Kiền thâm lắc đầu: Uy hiếp! Uy hiếp trắng trợn! Tiểu Miêu à, ngài bị Công Tôn Trúc Tử làm hư rồi.

Đuôi mày Nhất Chi Mai lại rung lên: “Đi thì đi, sợ gì chứ. Người trong thiên hạ đều nói Bao đại nhân của Khai Phong phủ phá án như thần, tại hạ tin tưởng Bao đại nhân ắt sẽ không thể chỉ dựa vào một bông mai phấn trắng mà định tội tại hạ!”.

Những lời này thốt ra, khiến Triển, Bạch hai người đồng thời sững sốt.

Kim Kiền cũng không khỏi nhú mày.

Chắc, điển hình của loại lợn chết không sợ nước sôi, người này thoát nhìn không giống nhân vật có cốt khí như thế, lẽ nào thật sự không phải hấn trộm?

Triển Chiêu nhú mày, quay đầu nhìn Kim Kiền một cái, nhưng mục quang vừa chạm vào hai mắt Kim Kiền liền thu lại, xoay người đi không nói.

Kim Kiền bị một cái nhìn này làm cho hết hồn.

Nhìn, rồi không nhìn, lại quay người đi.

Có ý gì?

Chẳng lẽ là ám hiệu gì? Ám ngữ giang hồ? Mật mã của Holmes?

Kim Kiền vò đầu bứt tai, vừa gãi vừa nhìn bóng lưng Triển Chiêu, trông cậy có thể nhìn ra vài phần manh mối, nhưng càng nhìn lại càng cảm thấy bóng màu lam trắng tấp kia ngày một lộ rõ vẻ cứng nhắc.

Kim Kiền càng nhìn cỏi lòng càng lạnh, tế bào não bắt đầu quay tròn với tốc độ cao hết như tàu lượn siêu tốc:

Lẽ nào mình không có khả năng lĩnh hội ý tứ sâu xa của Tiểu Miêu, nên Tiểu Miêu xù lông tức giận?

Nhưng rốt cuộc là thâm ý gì chứ?

Bình tĩnh, bình tĩnh.

Nhớ tới lời nói trước đó của Tiểu Miêu, hình như cho rằng Thượng Phương bảo kiếm không phải do Nhất Chi Mai trộm, nhưng người này cũng không tránh khỏi có liên quan đến tên đạo tặc kia. Còn Nhất Chi Mai vệt chết vẫn cứng mồm, một chút xiu manh mối gì cũng không lộ ra, chẳng lẽ ý của Tiểu Miêu là... là muốn mình trợ giúp?

Kim Kiền càng nghĩ càng cảm thấy có lý, ánh mắt lập tức xoay chuyển, bắt đầu đánh giá Nhất Chi Mai.

Ánh mắt của Kim Kiền vừa rời khỏi Triển Chiêu, thân hình cứng nhắc của Triển Chiêu liền thả lỏng, lại càng khiến cho Kim Kiền thêm chắc chắn về suy đoán của mình.

Chắc, Nhất Chi Mai này, ngoại trừ bị Tiểu Miêu đập cho tím bầm nửa bên mặt, còn thì đáng đập vẫn được, bộ dạng lười nhác toàn thân kia rõ thật là biếng nhác tận trong cốt tủy, cả một phòng đồ vật bị đập tan nát, thoát nhìn thì những mảnh vụn này cũng coi như có giá trị liên thành...

Tổng hợp lại, Nhất Chi Mai này là một kẻ lười biếng có phẩm vị.

Đối phó với kẻ lười, đặc biệt là kẻ lười có phẩm vị, thì phải dùng chiêu đánh vào tâm lý của người lười biếng đồng loại như mình đây!

Nghĩ tới đó, đôi mắt nhỏ của Kim Kiền híp lại, đưa ra chủ ý.

“Triển đại nhân”, Kim Kiền mở miệng, “thuộc hạ cảm thấy mời Nhất Chi Mai đến Khai Phong phủ là không thỏa đáng”.

Ba người cùng ngạc nhiên quay đầu nhìn Kim Kiền.

Kim Kiền tiếp tục nghiêm mặt nói: “Theo suy đoán của thuộc hạ, Nhất Chi Mai không phải là kẻ trộm kiếm, nếu đưa một người vô tội như vậy về Khai Phong phủ, thuộc hạ thực không đành lòng”.

“Không đành lòng?”, Bạch Ngọc Đường xoa xoa cằm, có chút hứng trí hỏi.

Kim Kiền thở dài: “Đây là từ danh tiếng thanh quan của đại nhân mà nói”.

“Ồ?”

“Thiên hạ chỉ biết Bao đại nhân thanh liêm, nhưng nào có ai biết những chua xót đắng cay đằng sau sự thanh liêm ấy đâu. Nha dịch trên dưới Khai Phong phủ một ngày hai bữa cơm chỉ có thể ăn cải xanh đậu

phụ, hơn nửa năm mới có thể nhìn thấy một miếng thịt tươi, Công Tôn tiên sinh thì ngày càng gầy gò chẳng khác gì cây gậy trúc cả...”

“Tiểu Kim, vóc người của Bao đại nhân tựa hồ cũng phúc hậu mà”, Bạch Ngọc Đường nhắc nhở.

“Haizzz!”, Kim Kiên thở dài một tiếng, đeo lên bộ mặt như khóc tang nói, “Ngũ gia có chỗ không biết đẩy thôi, chỉ vì kinh phí trong phủ eo hẹp, đại nhân bị bức không còn cách nào, chỉ đành đợi đến khi các quan viên khác mở yến tiệc chiêu đãi tận lực mà ăn uống, tranh thủ “làm việc”: Uống ít rượu, ăn nhiều cơm, ních chặt bụng mới đứng lên, có thể ăn nhiều một bữa là ăn, ăn nhiều một miếng là ăn, hòng giảm bớt áp lực cho phủ nha. Ăn uống không điều độ trong một thời gian dài như thế dẫn đến thân thể phát tướng”.

“...”, Bạch Ngọc Đường ngu người.

“...”, Nhất Chi Mai tròn mắt.

Vẻ mặt vô cùng sững sốt của Triển Chiêu dần chuyển thành hơi hơi tủm tỉm mang ý cười nhàn nhạt, hắng giọng hai tiếng, nghiêm mặt nói: “Kim hiệu úy, chuyện của phủ nha sao có thể dễ dàng nói cho người ngoài biết”.

Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai đồng thời quay phắt đầu nhìn Triển Chiêu, nét kinh ngạc càng sâu.

Kim Kiên lén nhìn Triển Chiêu một cái, vụng trộm lau đi mồ hôi lạnh, âm thầm kinh hãi:

Tiểu Miêu thực quá dũng mãnh, tùy tiện nói một câu như điểm mắt cho rỗng, còn hữu dụng hơn cả mười câu của mình. Chắc chắn, có điều ai mà ngờ được đường đường là Nam hiệp Triển Chiêu lại có thể trợn mắt nói dối mà mặt không đổi sắc, tim không đập nhanh chứ... cho nên một người không nói dối thình thoảng nói láo một câu chắc chắn sẽ có hiệu quả lớn.

“Triển đại nhân!”, Kim Kiên ôm quyền, vẻ mặt xấu hổ tiếp tục nói: “Thuộc hạ cũng biết đạo lý chuyện xấu hổ trong nhà không thể đồn ra ngoài, nhưng thuộc hạ vừa gặp Nhất Chi Mai các hạ liền có cảm giác luyến tiếc, nếu người này không phải kẻ trộm kiếm, thì hà tất gì phải bắt về phủ, chịu nổi khổ cực hình trong đại lao kia?!”.

“Cực hình?”, Nhất Chi Mai biến sắc, xen vào một câu.

“Mai huynh!”, Kim Kiên thốt nhiên bước lên, thân thiết nói với Nhất Chi Mai, “Huynh có biết vì sao phạm nhân vừa bước vào Khai Phong phủ đều vội vàng tranh cướp nhau nhận tội chịu phạt không?”.

Da mặt Nhất Chi Mai giật giật, lắc đầu.

“Đều là bởi vì cực hình trong đại lao của Khai Phong phủ. Nhắc đến cực hình này, chẳng phải cố ý thi hành gì đâu, mà do Khai Phong phủ quá mức túng bắn mà ra. Huynh nghĩ đi, Bao đại nhân tiết kiệm như vậy, đồ ăn trong đại lao đương nhiên cũng không được đến nơi đến chốn, nói chính xác thì là quá kém.”

Ngưng một chút, Kim Kiên lại nói, “Phàm là kẻ bước vào đại lao phủ nha đều bị đãi ngộ như vậy, mỗi ngày một bữa, hơn nữa lại chỉ có một chén cháo rau. Nói đến cháo rau, thì cứ gọi là loãng loãng, à, trong một chén cháo tuyệt không quá hai miếng rau, mười lăm hột gạo, phạm nhân trong lao húp vào rồi thì đầu váng, mắt hoa, chưa đến bảy ngày thì có dấu hiệu hấp hối. Kẻ nào kiên trì được đến mười ngày thì có khả năng sống tiếp, mà kẻ ấy khẳng định là nhân sĩ vô lâm có nội công thâm hậu. Mà lao đầu của Khai Phong phủ quản lý nghiêm ngặt lắm, nếu muốn có người đến thăm tù mang thức ăn cải thiện tới thì đã khó lại càng thêm khó. Cho nên những kẻ phạm tội trên công đường đều khóc lóc kêu gào đồng ý nhận tội, chỉ xin sớm thoát khỏi nơi địa ngục trần gian này”.

Thở dài một tiếng, Kim Kiên lại lui về bên cạnh Triển Chiêu, ôm quyền nói: “Triển đại nhân, chi bằng...”.

Triển Chiêu vẻ mặt bình tĩnh, nhìn Kim Kiên một cái, lại nhìn Bạch Ngọc Đường đang chờ người, rồi sau cùng đưa mắt sang phía Nhất Chi Mai, trầm giọng nói: “Đó là chức trách của Triển mỗ, đắc tội”.

“Khoan đã!”, Nhất Chi Mai nhảy dựng từ trên ghế tựa lên, quay một vòng ngay tại chỗ, lát sau, mới không tình không nguyện u uất nói, “Hiện tại hạ đã nhớ ra rồi, tại hạ còn có một vị sư huynh, thường hay mạo danh tại hạ đi ăn trộm...”.

Triển Chiêu mặt không đổi sắc dùng khước mắt liếc Kim Kiền một cái, lại nói: “Chẳng hay vị sư huynh này của các hạ hiện giờ ở nơi nào?”

“Cái này...”, Nhất Chi Mai vặn vẹo da mặt.

Triển Chiêu híp mắt.

“Hình như đang ở huyện Lâm...”

“Các hạ có thể dẫn đường không?”

“Tại hạ có thể vẽ bản đồ...”

Triển Chiêu thở dài một tiếng: “Vậy xin làm phiền...”.

Lời còn chưa dứt thì bỗng nghe tiếng cửa bị người đập ra, chuông quỹ của Lâm Phong lâu dẫn đầu một đám tiểu nhị hùng dũng hiện ngang đứng ở cửa, cao giọng quát:

“Nhất Chi Mai, hôm nay ngươi phải tuân thủ ước định, cuốn xéo khỏi Lâm Phong lâu!”

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Kim Kiền đưa mắt nhìn nhau, rồi đồng thời quay nhìn giang hồ đệ nhất thần trộm đang biến sắc.

Sau cùng, Bạch Ngọc Đường dứt khoát nói luôn:

“Tôm chân mềm, cùng chúng ta đi một chuyến thôi!”

Non xanh xanh, nước biêng biếc, một mảnh phù vân điểm vòm trời.

Trên con đường rừng núi hoang sơ, một nhóm bốn người vội vã di chuyển.

Người bên trái, áo lam thân thẳng như cán bút, bước đi trầm ổn; theo sát phía sau là một thiếu niên áo xám, bộ pháp tinh diệu khó tả, chỉ là khí tức hơi loạn; người áo trắng bên cạnh người áo lam, phe phẩy chiếc quạt giấy, cả người tự tại, hết như đang dạo chơi nơi đình vắng, nhưng công phu dưới chân lại chẳng mấy may trễ nải; lệch một chút về bên cạnh người áo trắng là một nam tử áo đen, tóc tai tán loạn, gục đầu ủ rũ, lúc nào cũng quay đầu đi ngáp trộm.

Bốn người đồng hành, nhìn như đi tản bộ, nhưng thân ảnh rất nhanh, khinh công trác tuyệt, trên giang hồ hiếm có ai có thể nhìn thấy bóng lưng của họ, mà bốn người này lại còn có thể trong lúc đi nhanh như vậy, vừa đi vừa nói chuyện, lại càng hiếm thấy.

“Mai huynh, vị sư huynh kia của ngươi tên thậm xưng là gì, sao lại đi giả mạo danh hiệu của người?”, Bạch Ngọc Đường hỏi.

Nhất Chi Mai lười biếng nhìn Bạch Ngọc Đường một cái: “Bạch huynh, huynh có thể đổi cách gọi khác không, đừng có cứ ‘Mai huynh, Mai huynh’ mà gọi, nghe cứ như là ‘Môi huynh[3]’, đây chẳng phải là rửa tại hạ xúi quẩy à!”.

[3] Hiện tượng đồng âm trong tiếng Trung. “Môi” còn có nghĩa là xúi quẩy, xui xẻo.

“Rửa xúi quẩy cái gì?”, Bạch Ngọc Đường khẽ quạt cười nói, “Có trách thì hãy trách người chọn tên không hay, ‘Nhất Chi Mai’, không phải là ‘Nhất Trục Môi[4]’, vẫn luôn xúi quẩy... Chẳng trách người chỉ có thể làm một tên trộm thôi!”.

[4] Hiện tượng đồng âm trong tiếng Trung. “Nhất Trục Môi” có nghĩa là vẫn luôn xui xẻo.

Nhất Chi Mai nhất thời bị nghẹn họng, trừng mắt nhìn Bạch Ngọc Đường hồi lâu không nói, đảo mắt thì thấy Kim Kiền mặt phụ họa, Triển Chiêu mặt cùng chung ý kiến, nhất thời ỉu xiu, không tự nhiên lắm bầm một câu: “Cái tên này lại cũng không phải tại hạ nguyện ý lấy, mà sư huynh trở mặt với tại hạ, sau đó cũng không biết vì sao, sư huynh lại hay dùng danh hiệu ‘Nhất Chi Mai’ để đi trộm đạo, còn lưu lại một đóa mai bằng phấn trắng để ghi nhớ giống y hệt tại hạ nữa”.

Nói đến đây, Nhất Chi Mai không khỏi có chút bất đắc dĩ.

Bạch Ngọc Đường sững sốt: “Lẽ nào cái danh hiệu này còn có lai lịch gì?”.

“Tại hạ chỉ biết, người mang danh hiệu này chính là chương môn của bản môn, các môn hạ đệ tử còn lại đều phải cúi đầu nghe lệnh”, Nhất Chi Mai nói.

“Chương môn?!” , nhất thời hai mắt Kim Kiên sáng lên, nhìn chăm chăm vào nam tử áo đen trước mắt, “Xin hỏi các hạ là chương môn của môn phái nào, môn hạ đệ tử có bao nhiêu người? Một năm thu vào bao nhiêu? Xe ngựa có mấy chiếc? Nhà cửa có mấy gian? Đã từng thành gia lập thất...”.

“Kim hiệu úy!”, Triển Chiêu lừ mắt lườm Kim Kiên một cái, “Không được vô lễ”.

Kim Kiên lại rụt cổ lại.

Nhất Chi Mai lười nhác ngáp một cái: “Môn phái có tên là ‘Mai môn’, môn hạ đệ tử có hai người, một là tại hạ, một là sư huynh của tại hạ. Không nhà, không đất, không xe, không vợ.”

“ ‘Mai môn’?!”, Bạch Ngọc Đường cơ hồ phì cười.

“Môn phái không may? Thanh niên ‘bốn không’? Chỉ có duy nhất một đệ tử lại còn là chương môn ‘hàng giả cao cấp’ kia?”, Kim Kiên lắc lắc đầu, thấp giọng lầm bầm, “Thì ra là vận rủi rơi trúng đầu thằng khố rách áo ôm, hại mình kích động hụt một phen”.

Nhất Chi Mai đang ngáp dở liền cứng đờ cả lại.

“Kim hiệu úy!”, Triển Chiêu quát Kim Kiên, lại quay sang nói với Nhất Chi Mai, “Sư huynh của các hạ mạo danh các hạ, vì sao không một ai trên giang hồ biết chuyện này?”.

Nhất Chi Mai chớp chớp mắt, khép miệng lại nói: “Sư huynh và tại hạ là đồng môn, bản lĩnh cũng chẳng kém tại hạ. Hơn nữa huynh ấy còn cố ý lưu lại ký hiệu bông mai bằng phấn trắng, chính là muốn những vụ án huynh ấy làm trên giang hồ tất sẽ quy kết hết lên đầu tại hạ”.

“Lẽ nào người chịu nhận như vậy?”, Bạch Ngọc Đường cười như không cười nói.

“Tại hạ tất nhiên không nguyện ý nhận, nhưng ai lại bằng lòng đi lắng nghe lời giải thích của một tên trộm chứ?”, Nhất Chi Mai híp mắt, “Thời gian lâu dần, tại hạ cũng lười giải thích, liền tùy ý bọn hắc đi, vả lại những người bị sư huynh trộm đều là những kẻ giá áo túi cơm, cũng chẳng có cách gì bắt được tại hạ.

Ba người nhất thời không nói, trong lòng thầm nghĩ: Lười đến trình độ như vậy là cùng, người này cũng coi như trước không có người sánh, sau lại chẳng ai bằng.

Chợt nghe Nhất Chi Mai tiếp tục: “Vốn bọn hắc không bắt được tại hạ, tại hạ cũng chẳng để ý đến bọn hắc, coi như bình an vô sự. Nhưng sau đó có một bọn thực sự bá mết, đầu như phú hộ giàu nhất Giang Nam gì đó, cũng không biết nghe được từ đâu chuyện tại hạ yêu thích uống rượu, liền tặng một trăm vỏ Trúc Diệp Thanh cực phẩm, nhắc đến rượu đó, thực thơm ơi là thơm, tại hạ không cẩn thận đã uống sạch trơn... Haizzz, há miệng mắc quai, tại hạ chỉ đành đến chỗ sư huynh trộm về cái gì mà bảo vật gia truyền của phú hộ Giang Nam trả cho người ta...”.

Nói đến đây, Nhất Chi Mai thở dài một tiếng.

“Ai biết, từ sau khi ấy, sư huynh bỗng nhiên bắt đầu thay đổi hẳn, trộm đủ thứ khắp giang hồ, đắc tội với nhiều người, mà lần nào cũng dùng danh hiệu của tại hạ, hại tại hạ chỉ cần lộ mặt ra một cái là bị nhân sĩ giang hồ truy đuổi, khiến cho tại hạ sứt đầu mẻ trán, khổ không kể xiết, cuối cùng chỉ đành tùy tiện chọn một tửu lâu nấu thân. Tại hạ ước định cùng với ông chủ của tửu lâu đó, mỗi tháng sẽ phụ cấp cho tửu lâu ba trăm lượng bạc, chỉ cầu ông chủ tửu lâu chiếu theo lời dặn dò của tại hạ sắp đặt ba cửa ải rượu mà cơ hồ không có ai phá nổi, nếu có người vượt qua được thì sẽ lập tức rời đi, lúc bấy giờ mới miễn cưỡng yên ổn được một thời gian, ngờ đâu...”

Nói đến đây, Nhất Chi Mai ngẩng đầu u ám nhìn ba người một cái, vẻ mặt tràn ngập âm ức.

Ba người nhìn nhau một cái, nhất thời có chút dở khóc dở cười.

Kim Kiên ngẫm nghĩ một chút, cuối cùng không nhịn được một bụng nghi vấn, hỏi: “Mỗi tháng ba trăm lượng bạc cũng không phải là một con số nhỏ, vì sao trên dưới Lâm Phong lâu kia lại hết như mong sao đuổi cho được các hạ đi vậy?”

Nhất Chi Mai mặt mũi sầu thảm như nhà có đám: “Những nhân sĩ giang hồ bị sư huynh trộm đồ kia nào chịu ngồi không, ải rượu không vượt được thì xông lên, nào đánh nào phá, nào chém nào giết, ba ngày một trận náo loạn nhỏ, năm ngày một trận náo loạn lớn, hôm nay chém bị thương đầu bếp, ngày mai chém bị thương tiểu nhị. Một tháng ba trăm lượng bạc, đến cả tiền bồi thường đồ đạc bị phá hỏng, tiền phí thuốc thang cho những người bị thương trong tù lâu cũng còn không đủ... Haizzz, nếu không phải tại hạ vừa thấy tình hình không ổn sớm chuẩn bị, đâu còn có thể sống đến ngày hôm nay... Bây giờ bị Lâm Phong lâu đuổi ra ngoài, còn không biết sẽ rước lấy những phiền phức gì...”

Một lam một trắng phía trước đột nhiên dừng lại.

Bạch Ngọc Đường gấp quạt lại, nét cười trở nên lạnh lẽo: “Xem ra phiền phức đã tới rồi.”

Triển Chiêu tay cầm Cự Khuyết, sắc mặt sa sầm, khẽ quay đầu nhìn Kim Kiên một cái, đôi mày liễu mác nhú chặt.

Kim Kiên vội vàng bước lên hai bước tiến sát người Triển Chiêu, vừa ló đầu ra nhìn, nhất thời cả kinh.

Chẳng biết từ bao giờ bốn phía thình lình xuất hiện một toán người mặc đồ đen, tên nào tên nấy bịt mặt lăm lăm đao, mặt mũi đằng đằng sát khí, chỉ có mười mấy người nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy thứ khí thế quyết tâm đến ghê tởm.

Bỗng nghe Nhất Chi Mai một bên lẩm bẩm: “Haizzz... phiền phức, quá phiền phức rồi!”

Một luồng lửa giận bốc thẳng lên đầu Kim Kiên.

Phiền phức! Phiền phức nhất là tên chủ môn “Đen Đủ Đường” của cái phái “Đen Đùng Hối” nhà người ấy!

55. Q.3 - Chương 14

Trên đường gặp nguy, mạng treo sợi chỉ.

Mặt sắt mặt máu, tương lai khó lường.

Nhìn nhóm người mặc đồ đen mặt đầy sát khí cùng trận thế quỷ dị phía trước, thực chẳng có ý tốt lành gì, đám người Triển Chiêu nhất thời không dám vọng động, chỉ đành lấy bất biến ứng vạn biến, lạnh lùng trầm tĩnh để ứng đối.

Trong một khoảng thời gian, hai bên đối đầu nhau, mắt gườm mắt trên con đường nơi sơn dã, gió mạnh rít gào, đường hoang cát bụi tung bay, bầu không khí căng thẳng cực độ.

Hồi lâu sau, tên cầm đầu đám người áo đen mới ngang ngạnh buông một câu khiêu chiến:

“Đánh cướp!”

Lời ít ý nhiều, thông dụng dễ hiểu, từ ngữ tề chỉnh giàu tính văn học, càng hiếm có hơn là nó lại có bối cảnh lịch sử lâu đời, lĩnh vực sử dụng rộng lớn, mức độ thông dụng cũng cực cao... Quả không hổ là câu nói kinh điển của đám sơn tặc chuyên nghiệp hành nghề vô số lần, thậm chí đến cả bọn thổ phỉ nghiệp dư lẫn những nhân sĩ thỉnh thoảng mới đi đánh cướp của khách nhân qua đường cũng phải “ghi lòng tặc dạ”.

Đánh cướp?!

Kim Kiên há hốc mồm, đôi con ngươi đảo tròn đánh giá thế trận hoa mỹ của ba người bên cạnh:

Đường đường là Tứ phẩm Ngự Miêu đại nhân, môn hạ chính tông của Khai Phong phủ, là khắc tinh của bọn tội phạm khiến cho đông đảo lũ đạo tặc cướp lớn trộm nhỏ nghe danh mà vỡ mặt;

Đồng chí Cẩm mao thử của Hãm Không đảo, là tội phạm bị truy nã vừa mới trộm mất Thượng Phương bảo kiếm vật trấn phủ của Khai Phong phủ;

Đồng chí Nhất Chi Mai, thiên hạ đệ nhất thần trộm, là thần tượng trong giới trộm đạo;

Chớp mắt, Kim Kiên nhìn đám áo đen trước mặt với vẻ thương cảm sâu sắc.

Các đồng chí, thật đúng là có mắt chọn người!

Huynh đệ, hôm nay ra cửa không xem Hoàng lịch rồi!

Đánh cướp?! Chậc chậc, ai cướp ai còn chưa biết à nha!

Nhưng những diễn biến tiếp theo lại hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Kim Kiên.

Đầu tiên là đồng chí Nhất Chi Mai, vừa nghe đến đánh cướp, thì lập tức phát biểu cảm tưởng sâu sắc:

“Đánh cướp? Chỉ cần không phải tìm tại hạ gây phiền phức là tốt rồi...”, giang hồ đệ nhất thần trộm vẻ mặt rất thành thật không lừa già dối trẻ giữ giữ áo đen trên người nói, “Trên người tại hạ chẳng có gì đáng giá, mấy vị nếu muốn cướp, cảm phiền hỏi han vị nhân huynh bên cạnh tại hạ, có lẽ sẽ có thu hoạch, không cần phải phí công với tại hạ đâu”.

Hai mắt Kim Kiên mở trừng trừng: Này này, Mối huynh, làm người phải có lòng nhân hậu chứ!

Tiếp theo, lại là con chuột bạch thích ụ hiếp nào đấy cảm thán:

“Đánh cướp? Haizzz... Bạch mỗ vốn là một bách tính thiện lương, sao lại gặp chuyện bi thảm nhất trần đời như thế này chứ... Triển đại nhân ngài phải làm chủ cho dân đó!”

Da mặt Kim Kiên bắt đầu co giật: Nhân phẩm của con chuột này có vấn đề, tuyệt đối có vấn đề!

Lại đưa mắt chuyển sang bóng áo lam trắng tắp kia.

Trầm tĩnh như biển, bất động như núi, cơ hồ đối với lời nói của hai vị bên cạnh chẳng chút mảy may để ý.

Kim Kiên không khỏi thấy khó hiểu:

Này này, Tiểu Miêu ơi Tiểu Miêu, ít nhiều cũng phải nói mấy câu gì đó đi chứ, thế mới không làm mất thể diện của Khai Phong phủ chúng ta!

Nghĩ đến đây, Kim Kiên phui phui vạt áo, thẳng lưng ưỡn ngực, cung kính ôm quyền đưa ra kiến nghị:

“Ôi chào, thì ra là mấy vị huynh đệ ăn cướp, thất kính thất kính! Các vị đại ca đến đây cướp bóc, tiểu đệ vốn nên sửa soạn nghênh đón, chỉ là hầu bao của tiểu đệ khô queo, thực sự không có mặt mũi nào để chiêu đãi các vị đại ca. Các vị đại ca nếu muốn cướp tiền...”

Kim Kiên liếc Nhất Chi Mai một cái, “Thấy y phục trên người của vị nhân huynh kia không, lột hết ra đem đến hiệu cầm đồ cầm chết, ít nhất cũng phải cầm được mười lăm, mười sáu lượng đó! Mấy vị đại ca nếu muốn cướp sắc...”.

Kim Kiên lại dòm Bạch Ngọc Đường, “Tuy vị này thân là nam tử, nhưng chư vị hãy mở to mắt mà quan sát cho rõ, dung mạo như thế này, nói khuynh quốc khuynh thành cũng không quá... Mấy vị đại ca không cần phải nể mặt tiểu đệ đâu, cũng đừng khách khí, kính xin hãy thu lấy đi!”.

Hai bóng người một trắng một đen nhất thời lão đảo.

Bóng lưng trắng tắp của Triển Chiêu cơ hồ cũng run lên.

Đám áo đen hơi sững sốt, lát sau, mới ngang ngạnh phun ra một câu: “Cướp mạng!”.

“Ồ, thì ra là mấy vị muốn cướp... hả?!”, Kim Kiên kinh ngạc hô lên một tiếng, còn chưa có cảm nhận gì thì trước mắt bỗng hoa lên, không biết tự lúc nào nàng đã bị ba người vây chặt ở giữa.

Đám áo đen hướng thẳng đến bốn người chém giết, lao nhanh như tên bay, vô thanh vô tức, tựa như ma quỷ.

Cự Khuyết, Họa Ảnh keng một cái rút ra khỏi vỏ, hàn quang vút qua, hai thân ảnh một lam một trắng xoay nhanh như gió.

Cự Khuyết thâm trầm như biển, Họa Ảnh vun vút như điện, hai thanh bảo kiếm một trầm ổn vững vàng, một mạnh mẽ nhanh nhẹn lúc này lại trở nên ăn ý khó tả, công thủ tương hỗ, kiếm chiêu linh hoạt dứt khoát, kiếm quang quét ra, đám áo đen đều ngã xuống.

Tay Nhất Chi Mai lướt qua bên hông rút ra một cây nhuyễn tiên^[1] màu xanh, chẳng qua trong lúc hai người Triển, Bạch công kích bận rộn thì Nhất Chi Mai cũng chỉ lơ dờ vung tay, ấy vậy mà nhuyễn tiên kia lại hết như con rắn màu xanh say rượu, uốn éo uốn éo quấn lấy kẻ áo đen, rất nhẹ nhàng thoải mái, mềm đẹp mắt, nhưng vừa vặn quấn trên cổ kẻ áo đen, kéo hẳn ngã ra đất.

[1] Nhuyễn tiên: Là tên một loại binh khí thời cổ gồm nhiều khúc ngắn nối lại với nhau.

Kim Kiền được ba người vây quanh ở chính giữa, cảm thấy hoa cả mắt, bóng sáng vun vút ra tứ phía, chỉ giây lát, đám áo đen đều bị đánh ngã nằm rạp xuống đất, không thể động cựa.

“Thật sự là... chẳng chút hồi hộp gì...”, nhìn đám áo đen nằm ngổn ngang trên đất, Kim Kiền không khỏi chặc lưỡi.

Lại nhìn ba người bên cạnh, Nhất Chi Mai đem nhuyễn tiên quấn lại bên hông, lưỡi biếng ngáp một cái, Bạch Ngọc Đường thu lại Họa Ảnh, nhượng chân mày lên vẻ mặt nhàm chán, còn Triển Chiêu...

Kim Kiền không khỏi sửng sốt.

Chỉ thấy Triển Chiêu chẳng những không tra Cự Khuyết vào vỏ, ngược lại tư thế căng như cánh cung, nhìn chằm chằm vào đám áo đen ngã trên đất, vẻ mặt ngưng trọng.

Hả?

Chẳng lẽ trên mặt đám người này còn xuất hiện ngân phiếu?

Hai người còn lại cũng phát hiện Triển Chiêu có điểm bất ổn, không khỏi cảm thấy khó hiểu.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, cười đùa: “Lẽ nào Miêu đại nhân ở trong phủ quan lâu rồi, đến cả mấy tình huống vặt vãnh cỡ này trên giang hồ cũng thấy sợ hãi?”.

Nhất Chi Mai nhìn đám người áo đen trên đất, đôi mắt phượng nheo lại, xoa cằm nói: “Chẳng lẽ trên người đám đó có giấu trân bảo tuyệt thế?”.

Đôi mày lưỡi mác của Triển Chiêu cau chặt, nhưng lại thốt ra một câu khiến mọi người kinh ngạc: “Chạy!”.

“Chạy?”, Kim Kiền không hiểu, “Triển đại nhân...”.

Lời còn chưa nói hết, chỉ thấy cổ bị thít chặt, bản thân đã bị Triển Chiêu túm lại, chạy nhanh về phía ngược lại với đám áo đen ngã xuống kia.

“Bạch huynh, Mai huynh, chạy mau!”, Triển Chiêu gấp giọng hét lên.

“Xú miêu, người chạy loạn cái gì đó?!” , Bạch Ngọc Đường đuổi theo.

“Chẳng lẽ đường đường là Nam hiệp Triển Chiêu cũng nợ tiền người ta”, Nhất Chi Mai theo sát phía sau lăm lăm.

Nhưng hai người còn chưa lâu bầu được mấy câu, bỗng nghe được phía sau lưng vang lên một tràng âm thanh quỷ dị, bèn quay đầu lại nhìn, không khỏi kinh hoàng thất sắc.

Chỉ thấy đám áo đen vốn nằm ngắc ngoải không bò dậy nổi trên đất hết như lò xo thành linh bật dậy, xông thẳng về phía bốn người họ, thân pháp còn nhanh hơn trước gấp mấy lần.

Phải biết đám người Triển Chiêu khi đối phó mới bọn áo đen, mặc dù chưa đến mức lấy tính mạng, nhưng hạ thủ cũng tuyệt không lưu tình, những tên áo đen này coi như không chết, thì cũng nằm trên giường mười ngày nửa tháng mới có thể cử động được. Nhưng nay chỉ trong giây lát, đám người đó đã khôi phục tri giác, hơn nữa công lực hình như còn tăng thêm mấy lần, sao không khiến người ta kinh hãi cho được.

Hai người Bạch, Mai bước chân vào giang hồ đã nhiều năm, nhưng cũng chưa từng thấy sự việc quỷ dị như vậy, không dám khinh địch, chỉ có thể theo bản năng mà chạy điên cuồng cùng Triển Chiêu.

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai khinh công đã thuộc hạng tuyệt đỉnh, đôi mắt khắp giang hồ e là khó có đối thủ, nhưng nay, mấy người họ đã dốc toàn lực, lại không có cách nào thoát khỏi sự truy đuổi của đám áo đen phía sau, chỉ có thể mở to mắt nhìn khoảng cách giữa hai bên càng ngày càng gần.

Đột nhiên, có mấy tên áo đen tung người lên trước, vèo vèo vèo xẹt qua đầu bốn người họ, đập trước mặt, cản đường.

Bốn người lập tức khựng lại.

Đám áo đen vây chặt bốn người họ so với lúc trước thì như biến thành người khác, sát khí kinh khủng hơn rất nhiều, hai con mắt lộ ra ngoài trên khuôn mặt bịt vải đen như nhuộm máu, đỏ rực ghê người, khiến cho ai thấy cũng phải rợn tóc gáy.

Nói thì chậm mà diễn biến lại nhanh, ba người Triển, Bạch, Mai xoay người một cái, lập tức bảo vệ chặt chẽ Kim Kiên ở giữa, Cự Khuyết, Họa Ảnh, nhuyển tiên đồng thời công kích, hàn quang lướt qua mắt. Bóng người nhún xuống tạo đà rồi tung lên không, trong nháy mắt sát khí tăng vọt. Chiêu thức của ba người lúc này đã không còn nhẹ nhàng đẹp mắt như vừa rồi, chiêu chiêu tàn nhẫn, mũi kiếm vút qua, máu thịt tung tóe, nhuyển tiên quần lấy, xương thịt nhầy nhụa.

Nhưng đám áo đen này lại đến cả rên rĩ một tiếng cũng không có, hết như chẳng biết sợ hãi, hoảng loạn là gì, vô tri vô giác, không đau không đớn, tên nào tên nấy mắt đỏ ngầu, giống như lũ dã thú bị mất đi lý trí, chỉ biết vung đao xông lên trước.

Cho dù Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường võ công tái thế, kiếm pháp siêu quần, Nhất Chi Mai khinh công tinh diệu, nhuyển tiên sắc bén, nhưng vẫn không cách nào đẩy lùi được đám áo đen lấy nửa phần. Chỉ qua mười mấy hiệp, bốn người liền biến sắc, mồ hôi lạnh túa ra nhễ nhại.

Gió nổi lên, bụi cát tung bay, không gian ngập tràn vẻ tiêu điều xơ xác.

Kim Kiên kinh hoàng trừng mắt nhìn tình hình chiến đấu phía trước, chỉ thấy chân nhũn ra, hai mắt hoa lên.

Phía bên trái, Nhất Chi Mai liên tiếp lùi về phía sau, nhưng lại không cách nào thoát được chiêu thức của kẻ áo đen, chiếc áo đen bằng gấm đã bị chém rách bươm, máu đỏ mơ hồ thấm ra.

Phía bên phải, Bạch Ngọc Đường kiếm chiêu đã mất đi vẻ tiêu sái, lại tăng thêm phần tàn nhẫn, chiếc áo trắng xưa nay vốn không dính một hạt bụi cũng đã nhuộm màu máu.

Phía trước, Triển Chiêu đảo công thành thủ, vết thương cũ sau lưng đã rớm rớm chảy ra tia máu.

Đột nhiên, bên phải vang lên một tiếng rền rĩ, nửa cái đầu người máu chảy như suối bay thẳng ra ngoài, là Bạch Ngọc Đường tàn độc hạ sát thủ, chém đôi đầu một tên áo đen.

Sau đó, trước mắt mọi người xuất hiện một cảnh tượng kinh khủng ngay cả nằm mơ cũng không thể tưởng tượng được.

Tên áo đen phút trước bị chém đôi đầu vốn phải tắt thở mà chết, nhưng lúc này lại vẫn có thể mang nửa cái đầu bị máu tươi nhuộm đỏ vung đao xông lên phía trước, động tác lẫn tốc độ so với trước chẳng mấy may khác lạ.

Bốn người cả kinh trợn trừng mắt, thần trí ngưng trệ, không khỏi lùi lại mấy bước.

Đột nhiên, bỗng nghe bịch một cái, Kim Kiên ngã ngời ra đất, miệng phát ra một tiếng thét cao vút:

“Xác, xác, xác sống[2] á á!!!”

[2] Bản gốc là “Sinh hóa nguy cơ” hay tiếng Anh là Resident Evil. Đây là một series phim kinh dị khoa học viễn tưởng nổi tiếng của Mỹ, trong phim một loại virus T xuất hiện và lây lan, những ai bị nhiễm virus sẽ biến thành zombie (xác sống), đi lang thang và tấn công hồng biến những người khác cũng thành zombie.

Ba người kia đột ngột hoàn hồn, liền vội vàng gơ binh khí lên nghênh tiếp.

Triển Chiêu bị tiếng thét lớn của Kim Kiền thu hút sự chú ý, liền nhìn lại, khóe mắt thoáng thấy Kim Kiền, nhất thời biến sắc, vội vàng hô lớn: “Bạch huynh, Mai huynh, bế khí!”

Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai cả kinh, cũng chẳng quản nhiều, vội ngưng thần bế khí theo lời Triển Chiêu.

Cái túi bay vọt qua đầu ba người, hướng thẳng vào đám áo đen.

Mọi người chỉ cảm thấy cái túi đó bay lướt một vòng cung đẹp mắt lại phiêu dật, thậm chí còn nhìn thấy rất rõ có mười mấy viên được hoàn chậm chậm văng ra từ trong túi, từ từ rơi xuống đất.

Oành!!!

Một luồng khói đen ầm ầm cuộn lên, khói đặc ùn ùn bao trùm bốn phía, trước mắt một mảnh đen kịt, tối tăm mù mịt.

Ba người Triển, Bạch, Mai tuy rằng nín thở, không thể ngửi được mùi của luồng khói đen này, nhưng chỉ dựa vào cảm giác ngâm ngấm đau rát của hai mắt cũng có thể đoán được mùi của đám khói bụi này ắt hẳn phải kinh hồn bạt vía.

Đợi đến khi khói đặc dần dần tan đi, tầm mắt mọi người mới từ từ trở nên rõ ràng, thì lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngất người.

Đám người áo đen chỉ biết vung đao chém giết như dã thú vừa rồi tựa như trúng phép thuật định thân, cứng ngắc đứng nguyên tại chỗ, hai mắt mở to trừng trừng, toàn thân co quắp, mà đôi mắt vốn đỏ ngầu giờ đây đã trở lại màu đen bình thường.

Ba người hít vào thở ra bình ổn lại hô hấp, mồ hôi mỏng đầy mặt, cứ ngỡ người đứng nguyên tại chỗ, các dây thần kinh toàn thân căng lên không dám lơ lỏng nửa phần, binh khí trong tay vẫn tán phát sát khí mãnh liệt như cũ.

Nhưng đợi một lúc lâu, đám người áo đen kia vẫn cứng ngắc thẳng đơ nguyên tại chỗ, chẳng mảy may nhúc nhích, không một tiếng động, âm thanh.

Ngược lại một âm thanh run rẩy mơ hồ truyền vào tai ba người.

“Phấn cương thi, Khói mê hồn, Đạn hơi độc, Động kinh tán... không được không được, xác sống phải dùng cây thập tự giá, nước thánh, tôi, Chúa Jesus, không đúng không đúng, nên dùng súng ngắn, lựu đạn thì an toàn hơn... không ổn không ổn, phải dùng tên lửa đạn đạo, bom nguyên tử, Hằng Nga số Một, Thần Châu số Bảy...”

Quay đầu lại nhìn, thì thấy Kim Kiền cuộn tròn như con tằm thành một cục, nước mũi chảy ròng ròng, mồ hôi mồ kê nhễ nhại, đang lòi từ trong túi ra nào chai nào lọ.

Bầu không khí căng thẳng tức thì bị đánh cho tan tác.

Bạch Ngọc Đường dụi dụi đôi mắt hoa đào, lại chớp chớp vài cái, cuối cùng thì nhướng mày liếc nhìn Triển Chiêu.

Nhất Chi Mai mở tròn đôi mắt phượng, hết nhìn đám áo đen trước mặt lại nhìn sang Kim Kiền, cuối cùng thì ngó Triển Chiêu, trầm mặc.

Triển Chiêu quét mắt nhìn đám áo đen một lượt, lại nhìn sang Bạch Ngọc Đường và Nhất Chi Mai, rồi liếc về phía Kim Kiền, về mặt bốn phần như ngạc nhiên, ba phần như cười khở, ba phần lại như bất đắc dĩ, cất bước đến bên cạnh Kim Kiền: “Kim hiệu úy...”

Chẳng ngờ Kim Kiền nghe thấy giọng Triển Chiêu lại đột ngột bật thẳng người lên, túm lấy Triển Chiêu thuận thế đẩy về phía trước một cái, còn bản thân mình thì vòng qua phía sau Triển Chiêu cong người lại, miệng hô lớn: “Lâm, binh, đầu, giả, giai, trận, liệt, tại, tiền, hãy xem Ngự Miêu của ta đây, ác linh mau lui lại tan biến đi!”

Im lặng...

Vô cùng im ắng...

Triển Chiêu chờ người, Bạch, Mai thì kinh ngạc.

Kim Kiền thập thò ló đầu ra từ sau lưng Triển Chiêu, lúc này mới nhìn rõ đám người áo đen vốn dĩ đã sớm mất khả năng tấn công, liền thở phào một cái, lau mồ hôi lạnh trên trán lẩm bẩm: “Ngự Miêu không hổ là Ngự Miêu, đúng là vật thiết yếu để mang theo làm bùa hộ mệnh và trấn trạch trừ tà”.

Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai đầu tiên là ngẩn ra, sau đó bả vai hai người bắt đầu rung rung một cách khả nghi.

Trên trán Triển Chiêu nảy ra một sợi gân xanh:

“Kim hiệu úy!”

“Có, có thuộc hạ!”, Kim Kiền hoảng hốt hoàn hồn, lúc này mới ý thức được bản thân trong lúc vô ý đã nói ra hết suy nghĩ trong lòng, nhất thời mồ hôi lạnh đầy đầu, người thì run như cây sậy.

Đôi con ngươi đen nhánh nhìn chằm chằm bóng hình gầy yếu trước mắt đang run lên không ngừng, hồi lâu sau, một tiếng thở dài phát ra từ Triển Chiêu.

“May nhờ có bột thuốc của Kim hiệu úy giải vây, Triển mỗ xin đa tạ.”

“Triển, Triển đại nhân vì sao lại nói, nói những lời ấy, đó là bổn, bổn phận của thuộc hạ, không, không đáng nhắc đến... Lòng kính ngưỡng của thuộc hạ đối với đại nhân cuộn cuộn như nước sông...”, người nào đó hiển nhiên là nói năng có chút lộn xộn.

Bạch Ngọc Đường đỡ trán nói: “Các người còn muốn tăng bốc nhau bao lâu nữa đây, nơi này không tiện ở lâu...”.

Đột nhiên, Bạch Ngọc Đường thành linh im bật, mục quang sắc bén bắn lên ngọn cây bên đường.

Triển Chiêu, Nhất Chi Mai cũng cùng một động tác.

Kim Kiền thuận theo ánh mắt ba người, từ từ ngược lên, liền cả kinh.

Chỉ thấy trên ngọn cây có một người im lìm đứng đó, toàn thân vận đồ đen, đeo mặt nạ bằng sắt, thân thể lạng lắt như đá tảng, chính là thiếu niên đeo mặt nạ sắt xuất hiện ở Hãm Không đảo lúc trước.

“Là người!”, Bạch Ngọc Đường quát lên một tiếng.

Thân hình của Triển Chiêu cứng lại, đôi mắt phượng của Nhất Chi Mai cũng trở nên lạnh lùng.

Thiếu niên lạnh lùng quét mắt nhìn Kim Kiền một cái, hơi nghiêng đầu: “Có giải được, người?”.

Kim Kiền chỉ cảm thấy ánh mắt thiếu niên nọ như lưỡi dao băng quét qua tế bào toàn thân, nhất thời run lên một cái.

“Giải được gì?”, Triển Chiêu bước lên một bước dài che trước mặt Kim Kiền, chắn ngang tầm mắt thiếu niên nọ, lạnh lùng hỏi.

Thiếu niên kia ngưng một chút, ánh mắt bắn về phía Triển Chiêu: “Lần thứ hai, không bị thương. Người, vận may, thực lực?”.

Triển Chiêu sa sầm mặt: “Các hạ ba phen bốn lượt tìm Triển mỗ gây phiền phức, rốt cuộc là muốn thế nào?!”.

Thiếu niên không đáp, lạng lắt quét mắt nhìn đám áo đen trên đất một vòng, lại rút từ bên hông ra một cây tiêu bằng ngọc màu xanh lục bích, đưa lên môi thổi.

Tiếng tiêu bén nhọn chói tai, tựa như tiếng quỷ khóc cõi u minh, khiến người ta phải thót tim.

Tiếng tiêu còn chưa dứt xung quanh đã vang lên vô số âm thanh quỷ dị, bọn Triển Chiêu vừa đảo mắt nhìn liền kinh sợ.

Đám áo đen xung quanh hai mắt lại biến thành sắc máu, cơ thịt trên người hết như những con giun nhưng nhúc giậy giữa.

Ba người lập tức lùi lại một bước, ngưng thần tĩnh khí, chuẩn bị đại chiến một trận.

Chẳng ngờ thiếu niên kia lại đột ngột buông ra một câu với âm điệu đều đều, “Đi”, mũi chân điểm một cái, thân hình từ ngọn cây đã bay cao mấy trượng, gấp rút bỏ đi.

Mà đám áo đen cũng đồng thời chạy nhanh như bay, ngay cả tên áo đen chỉ còn lại nửa cái đầu cũng rời đi, động tác nhanh nhẹn, tề chỉnh đều đặn, chỉ trong giây lát đã không còn bóng dáng, bỏ lại bốn người ngẩn ngơ tại chỗ, đưa mắt nhìn nhau.

Hồi lâu sau, Nhất Chi Mai mới thốt lên một câu: “Có đuổi theo không?”.

Triển Chiêu nhíu mày: “Những kẻ này hành tung quỷ dị...”.

Bạch Ngọc Đường nheo mắt: “Lai lịch bất minh...”.

Hai người dị khẩu đồng thanh: “Không thể vọng động”.

Nhất Chi Mai có chút kinh ngạc: “Trên giang hồ đều nói Miêu Thủ xưa nay không hợp, nay thấy hai vị tựa hồ rất ăn ý...”.

Bạch Ngọc Đường lập tức nhảy dựng lên hét như con chuột bị đốt đuôi: “Ai ăn ý với con mèo thối đó, người đừng có ăn nói lung tung!”, nói được nửa câu, lại như nhớ ra điều gì đó, sắc mặt sa sầm, nghiêm nghị nói, “Tiểu Miêu, lẽ nào vết thương trên người người trước đó cũng là...”.

Đôi mắt sáng của Triển Chiêu thoáng tối lại, gật gật đầu: “Trên đường đi đến Hãm Không đảo Triển mỗ từng bị phục kích, những kẻ mai phục đó và đám người áo đen này có chút giống nhau...”.

Nhất Chi Mai kinh ngạc kêu lên: “Nam hiệp từng gặp bọn chúng?!” , đôi mắt phượng lại đảo trên người Triển Chiêu một phen, nói tiếp, “Nam hiệp có thể an toàn thoát lui? Giang hồ truyền rằng Nam hiệp Triển Chiêu võ công cái thế, tại hạ vốn vẫn cho rằng chẳng qua là lời đồn đãi phóng đại mà thôi, bây giờ thì tin thật rồi!”.

Bạch Ngọc Đường trừng mắt lườm Nhất Chi Mai một cái: “Hắn mà cũng gọi là an toàn thoát lui? Thiếu chút nữa thì bị bọn chúng chặt thành một đồng xương hầm canh rồi”.

“Đổng, đổng xương?!” , Nhất Chi Mai hơi biến sắc.

Triển Chiêu lộ ra nét cười khổ: “Đám sát thủ Triển mỗ đã gặp không giống đám người hôm nay, bọn chúng không có hai mắt đỏ ngầu, công lực, tốc độ cũng kém hơn nhiều, cho dù vậy, từ khi Triển mỗ bước chân vào giang hồ tới nay cũng chưa từng gặp phải đối thủ khó đối phó như thế, Triển mỗ cơ hồ phải dốc toàn lực mới miễn cưỡng có thể chạy thoát”.

“Khó đối phó?”, sắc mặt Bạch Ngọc Đường sa sầm, “Đâu chỉ là khó đối phó? Những kẻ này căn bản không phải người!”.

Nét kinh hãi trên khuôn mặt vẫn còn, Nhất Chi Mai gật đầu nói, “Mất nửa cái đầu mà vẫn còn có thể chém người được, thực là... không phải người!”.

Dứt lời, ba người nhìn nhau một cái, rơi vào trầm mặc.

“Tiểu Miêu, lai lịch những kẻ này, người có manh mối gì không?”

Triển Chiêu lắc đầu.

“Nam hiệp, người có từng đắc tội với quái nhân nào không?”

Triển Chiêu tiếp tục lắc đầu.

Ba người lại chìm trong trầm mặc.

“Triển đại nhân!”, một cái đầu người nhô ra ghé sát lại.

Ba người giật mình, đồng thời rũ mi mắt nhìn xuống cái đầu đột ngột xuất hiện kia.

Chỉ thấy Kim Kiền sắc mặt trắng bệch, đôi mắt nhỏ vì lo lắng sợ hãi đã híp thành hai đường chỉ mỏng.

“Lẽ nào trước đó đại nhân lệnh thuộc hạ trở về Khai Phong, chính là để đề phòng lúc bị mấy tên người không ra người, quỷ không ra quỷ đó tấn công, cũng không làm vướng chân vướng tay đại nhân?”

Thân hình thoảng khựng lại, Triển Chiêu chậm chậm gật đầu.

“Thuộc hạ đã phụ sự lo lắng, nỗi khổ tâm của đại nhân, thuộc hạ, thuộc hạ... thật hổ thẹn với đại nhân...”, nhất thời hai mắt Kim Kiền rưng rưng những lệ, còn lòng nàng lại cảm khái ngàn vạn lần:

Hu hu, anh, cái đồ động vật họ mèo “lưỡi không xương nhiều đường lắt léo” kia, nếu anh sớm nói sự thật ra, tôi cho dù trở về có bị cái lão Công Tôn Trúc Tử đuổi việc, cũng sẽ không ở lại mà tham gia vào phân cảnh phim kinh dị này đâu!!!

Bạch Ngọc Đường lại khe thở dài một cái, khéo miệng nhướn lên: “May mà Tiểu Kim không nghe lời xú miêu trở về Khai Phong phủ, bằng không hôm nay mấy người chúng ta đã lành ít dữ nhiều rồi”.

Nhất Chi Mai cũng vội gật đầu phụ họa: “Được đạn của Kim huynh thật linh diệu thần kỳ!”.

“Kim hiệu úy”, Triển Chiêu cũng nhìn Kim Kiền, nghiêm mặt, “Vừa rồi người ném ra những loại được đạn nào?”.

Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai cũng đồng loạt dăm dăm nhìn Kim Kiền với vẻ mặt chờ đợi.

“Cái này...”, Kim Kiền cười khan hai tiếng, bắt đầu đếm ngón tay, “Phấn cương thi, Thanh độc hoàn, Phấn ngựa... hình như còn mấy viên Mỹ nhan hoàn... còn có mấy viên thuốc được liệu trộm từ, khụ, là mượn từ chỗ của Công Tôn tiên sinh... mới rồi thuộc hạ lại hoảng sợ quá độ, cho nên... ờ thì...”.

“Cho nên?”, Nhất Chi Mai neho mắt.

“Thì sao?”, Bạch Ngọc Đường nhướn mày.

“Kim Kiền!”, Triển Chiêu nhú mày.

Kim Kiền nặn ra vẻ mặt tươi cười nịnh bợ: “Thuộc, thuộc hạ không nhớ nữa...”.

Ba người cùng ngẩn ra, rồi trầm mặc không nói.

Hồi lâu sau, Nhất Chi Mai mới quay đầu hướng về phía Triển Chiêu ôm quyền, lại quay người đi lên trước, vừa đi vừa lẩm bẩm, “Hoàng lịch có ghi, hôm nay không thích hợp đề xuất hành, quả nhiên, quả nhiên...”.

Bạch Ngọc Đường vỗ phách một cái mở quạt ra, thông thả đi theo sau Nhất Chi Mai: “Người của Khai Phong phủ, quả nhiên thâm tàng bất lộ, không giống bình thường”.

Kim Kiền cười khan hai tiếng, vội vã cất bước đi theo Bạch Ngọc Đường: “Triển đại nhân, sắc trời không còn sớm nữa, không còn sớm nữa”.

Triển Chiêu nhìn bóng lưng Kim Kiền, khe khe thở dài, đôi mày liễu mác hơi chau lại rồi cũng nhấc chân đi về phía trước.

Mây nhẹ trời đêm bao đã cảnh, gió mát khí lành lướt cỏ cây, bốn bóng người nối tiếp nhau mà đi, bốn vạt áo bốn màu phất phơ múa lượn, toả sáng trong đêm đầu hạ chốn ngoại ô, thực hài hòa.

Cho đến khi một âm thanh không hài hòa vang lên.

“Triển đại nhân, vết thương trên lưng ngài toác ra rồi, chi bằng để thuộc hạ thay thuốc cho đại nhân, có được không?”.

“...”

“Ha ha, Tiểu Miêu, Tiểu Kim nói đúng đấy!”

“Kim huynh, đây là loại thuốc trị thương nào vậy, vì sao lại thơm nức mũi thế... Mà hương thơm này sao lại quen thuộc đến vậy?”

“...”

“Nam hiệp, người rút kiếm ra làm gì?!”

“Xú miêu, cứ việc tới đi, Bạch ngũ gia sợ người chắc?!”

“Triển, Triển đại nhân, vẫn nên thoa thuốc trước...”

“Kim Kiền, nếu người còn tiến thêm một bước, Triển mỗ sẽ tước bổng lộc của người!”

“Triển đại nhân vì sao lại nói ra những lời như vậy, lòng kính ngưỡng của thuộc hạ đối với đại nhân dạt dào như nước sông chảy mãi...”

“Tiểu miêu, trị thương không được để chậm trễ nửa phần đầu đó!”

“Bạch Ngọc Đường, người bỏ ngay thuốc xuống cho ta!”

Giọng nói sang sảng mang theo nội lực thâm hậu vang lên, dọa cho lũ chim hai bên đường trong rừng bay nháo nhác hết lên.

Trên ngọn cây bách trong rừng, một thiếu niên đeo mặt nạ sắt đứng đó, y phục toàn thân một màu đen sì khê phát phơ lay động theo ngọn cây, con người vô hỷ vô nộ, vô cảm vô tình đang nhìn chăm chăm vào bốn cái bóng trên đường.

Đột nhiên, một trận kinh phong quét đến, cành cây lay động rì rào trong gió, đến khi trận gió thổi qua, trên ngọn cây đã sớm không còn ai, bóng hình thiếu niên nọ tựa hồ như bị gió thổi tan biến, chẳng còn dấu vết.

56. Q.3 - Chương 15

Gặp Bách Hoa bảo kiếm không rõ tung tích.

Kim hiệu úy phát huy kinh thiên động địa.

Bên bờ vương dấu lục bình,

Cánh đào thắm sắc ấp ôm gác lầu.

Liều xanh lấp ló hành lang,

Lầu son ngói biếc ánh nền trời sao.

Trong sắc đêm đặc quánh, bốn bóng người một lam, một trắng, một đen, một xám, nằm bò trên nóc tòa nhà cao nhất trong đại viện, xếp thành ngay ngắn, tư thế tề chỉnh thống nhất.

Trong bóng đêm, một thân áo trắng của Bạch Ngọc Đường sáng chói, nom ngứa mắt hết như vẻ tươi cười trên khuôn mặt tuần tú của chủ nhân nó: “Môi huynh, xem ra vị sư huynh này của người khả năng lẫn lộn cao cường hơn người nhiều”.

Kim Kiền bên cạnh cũng gật đầu biểu thị tán đồng: “Môi huynh, vị sư huynh này của người còn kiêu cách hơn nhiều so với chương môn phái Môi môn người đó!”.

Hãy xem nơi ở của sư huynh Nhất Chi Mai, nào lầu các, nào hòn giả sơn, rồi hồ nước trong sân viện, cầu đá, liễu rủ, trăm hoa khoe nở... thật là cái gì cũng không thiếu, tất cả đều là tinh phẩm, tài sản như thế này mà đặt trong thời hiện đại thì ít nhất cũng là tỷ phú, giàu nhất một tỉnh.

Nhất Chi Mai lười biếng nói: “Vậy thì sao? Tài sản của sư huynh nhiều, tất nhiên lại càng lười phiền não, làm sao có thể thanh nhàn tự do tự tại như tại hạ được”.

“Phiền não? Phiền não gì?”, Kim Kiền khó hiểu, nghĩ bụng: Nếu mình mà có một ngôi biệt thự xa hoa như thế này, đừng nói là phiền não, sợ là đến cả lúc ngủ cũng có thể tỉnh giấc vì sướng quá.

Nhất Chi Mai nghe vậy cười biếng nhác, làm bật lên vẻ sáng rực như sao trong đôi mắt vốn lúc nào cũng mơ màng ngái ngủ kia.

Da đầu Kim Kiền ngứa râm ran, lập tức giác ngộ.

Bạch Ngọc Đường cười hì hì nói: “E rằng chủ yếu là phiền não vì vị sư đệ người hay đến ‘viếng thăm’ chứ gì!”

“Bạch huynh khen nhầm rồi”, Nhất Chi Mai lại trưng ra dáng vẻ ngái ngủ.

“Mai huynh”, Triển Chiêu bên cạnh trầm giọng hỏi, “Nếu sư huynh của huynh trộm Thượng Phương bảo kiếm, vậy thì bảo kiếm được cất giấu ở đâu?”

Nhất Chi Mai cười biếng nhác: “Tất nhiên là trong Tàng bảo khố của sư huynh rồi”.

“Tàng bảo khố!”, lỗ tai Kim Kiền dựng thẳng, đột nhiên bật người lên phía trước, một tay túm chặt lấy cổ áo Nhất Chi Mai, đôi mắt nhỏ mở tròn, con ngươi phát ra ánh sáng xanh lè u ám hệt như mắt sói hoang, chớp mũi cơ hồ dính lên đầu mũi Nhất Chi Mai, “Ồ chỗ nào?!”

Nhất Chi Mai nhất thời không đề phòng, bị Kim Kiền túm chặt, cổ áo thít lại, hô hấp khó khăn, lại bị cặp mắt xanh lè soi rọi toàn thân, liền cảm thấy sống lưng lạnh toát từng cơn, ngực bị chèn ép, cả khuôn mặt đỏ bừng lên vì hít thở không thông thuận.

“Kim, Kim huynh, khụ khụ...”

“Kim Kiền!”, Triển Chiêu trầm giọng quát một tiếng, đưa tay túm lấy Kim Kiền trở lại, không vui lườm Kim Kiền một cái, Kim Kiền liền giật mình, ánh sáng xanh lè trong mắt dịu đi không ít.

“Mai huynh”, Triển Chiêu sắc mặt hòa hoãn nói với Nhất Chi Mai, “Chẳng hay Mai huynh có biết bảo khố kia nằm ở đâu không?”

“Khụ, khụ khụ, biết, biết...”, Nhất Chi Mai thoát khỏi ma chướng của Kim Kiền, hít sâu mấy luồng không khí trong lành, đôi mắt phượng nhìn Triển Chiêu lộ ra vẻ cảm kích của người vừa mới trở về từ “hiểm cảnh”.

“Vậy xin Mai huynh hãy dẫn đường.”

“Mời, mời...”, Nhất Chi Mai vội chấp tay, điểm mũi chân, tựa như chuồn chuồn lướt nước bay vút khỏi nóc nhà. Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Kim Kiền theo sát phía sau.

Dưới ánh trăng vàng vạc, bóng bốn người lao vút trong không trung, tay áo tung bay, dáng người tao nhã uyển chuyển tựa như tiên nhân giáng phàm.

Nhất Chi Mai quen thuộc đường đi lối lại, dẫn đầu ba người không nhanh không chậm tiến về phía trước, tuyến đường này lại vừa vặn có thể tránh được hộ vệ trong viện, khiến cho mấy người không khỏi thán cảm thán:

Xem ra vị Mai huynh này quả nhiên là khách quen nơi đây.

Sau khi mấy người họ đáp xuống, tất cả liền đi đến trước một dãy nhà cỏ.

“Chính là nơi này”, Nhất Chi Mai dừng lại nói.

Hả?!

Ba người kia nghen họng trần trối nhìn chằm chằm mấy gian nhà cỏ trước mắt, trong không gian phẳng phất một thứ mùi đặc biệt, khuôn mặt tràn ngập vẻ không tin.

“Nơi này?!”, Kim Kiền bịt mũi thì thầm hỏi, “Môi huynh, người có nhầm không đấy?”

“Chính là nơi này”, Nhất Chi Mai vẻ mặt chắc nịch.

Bạch Ngọc Đường dùng quạt che mũi, đánh giá dãy nhà cỏ này một lượt, mặt hơi biến sắc: “Môi huynh... không phải Bạch ngũ gia ta không tin người... chỉ là gian nhà cỏ này... nhìn sao cũng giống...”

“Nhà xí!”, Nhất Chi Mai gật gật đầu, khuôn mặt lười nhác ánh lên vẻ nghiêm trang.

“...”, Bạch Ngọc Đường quay đầu đi, cây quạt trong tay phành phạch thổi gió.

“Chẳng trách cái mùi lại... khụ khụ... ‘ấn tượng’ đến như vậy...”, Kim Kiền một tay bịt mũi, tay kia mò trong người một lúc lâu, đột nhiên biến sắc, thậm chí hô không hay rồi.

Hu hu... hình như mấy loại phấn thơm, Mỹ nhan đàn gì đó đều ném đi lúc bị đám xác sống kia tấn công rồi...

Bỗng nghe Nhất Chi Mai tiếp tục nói: “Sư huynh vì chuyện cất giấu bảo vật mà hao tâm tổn trí, hết giấu từ thư phòng đến phòng ngủ, rồi từ phòng ngủ chuyển sang hoa viên, lại từ hoa viên dời đến nhà xí...”, nói đến đây, khuôn mặt Nhất Chi Mai hiện lên ý cười nhàn nhạt, hai mắt dưới ánh trăng vàng vạc phát sáng, “đáng tiếc lần nào cũng đều bị tại hạ tìm ra...”.

Từ thư phòng đuổi ra đến phòng ngủ, từ phòng ngủ chạy tới hoa viên, lại từ hoa viên chui vào nhà xí...

Kim Kiên rung mình run rẩy.

Thật ứng với câu tục ngữ: Không sợ bị trộm lấy mất, chỉ sợ trộm nhớ thương, đặc biệt là bị thiên hạ đệ nhất thần trộm nhớ nhung. Ngay cả nhà xí của mình mà cũng bị người ta đục khoét, chắc hẳn vị sư huynh đại nhân kia đã bị Nhất Chi Mai giày vò đến khổ rồi.

Bạch Ngọc Đường ở bên cạnh kính phục nói: “Có thể chịu đựng mùi hôi thối thế này để trộm đồ, thực là người có khả năng phi thường”.

“Hôi thối thế này, Mai huynh lại chẳng nao núng chút nào, mặt không đổi sắc, ta tự thấy xấu hổ không bằng, xin kính phục vạn phần”, Kim Kiên vẻ mặt hết sức chân thành nói.

Hai câu này vốn toàn những lời trêu chọc, nhưng Nhất Chi Mai nghe xong lại không cáu không giận, ngược lại có chút hả hê nhìn hai người Bạch, Kim.

“Hai vị có biết sư huynh tại hạ giấu bảo vật ở chỗ nào trong nhà xí không?”

“Chỗ nào?”, Kim Kiên bỗng có một dự cảm không lành.

Bạch Ngọc Đường hơi nhú mày.

“Trên đời này còn có chỗ nào an toàn hơn dưới hố phân?”, Nhất Chi Mai nhướng đôi mắt phượng lên nói.

“Hố phân?!”, Kim Kiên da mặt giật giật.

“Dưới?!”, bóng trắng nháng lên, lùi lại hai bước.

Đôi mắt phượng tuyệt đẹp nheo lại, lúc này trên khuôn mặt Nhất Chi Mai nét cười lộ rõ, nhìn thế nào cũng thấy có mấy phần giống hồ ly.

“Ba vị, mời...”

“Mời, mời cái gì mà mời?”

“Tất nhiên là đợi sau khi tại hạ mở cơ quan, mời ba vị theo tại hạ vào trong bảo khố dưới hố phân tìm kiếm rồi!”

“...”

“Bạch ngũ gia ta đường đường, đường đường...”

“Hai vị không cần lo lắng, cơ quan sư huynh thiết kế rất tinh diệu, tuyệt không dính chút vật ô uế nào lên người”, Nhất Chi Mai vẻ mặt khẩn khoản mời mọc.

“Vì kho báu, vì kho báu, mình không ngại thấy gì, không ngại thấy gì, không ngại thấy gì... là mùi tiền, mùi tiền...”, cái người nào đó bị tiền tài che mờ mắt đang bắt đầu tự thôi miên mình.

“Bạch Ngọc Đường ta dẫu chết cũng tuyệt không chui xuống hố phân!”, cái tên sạch sẽ thành tính nào đó bắt đầu rồ lên.

“Mai huynh, hãy dẫn đường đi.”

Đột nhiên, một giọng nói sang sảng vang lên sau lưng hai người, trầm tĩnh hòa hợp, lúc này nơi đây lại nghe bình tĩnh vững vàng đến bất ngờ, chính là Triển Chiêu này giờ chưa từng lên tiếng.

Ba người sững sốt, cùng quay đầu lại nhìn.

Hả?

Kim Kiên mở banh đôi mắt nhỏ, Nhất Chi Mai mặt đầy vẻ kinh ngạc, Bạch Ngọc Đường trợn mắt há mồm.

Lát sau, vẫn là Bạch Ngọc Đường hoàn hồn đầu tiên, kinh ngạc chỉ vào Triển Chiêu: “Xú miêu, người tìm đâu ra cái khăn che mặt đó vậy?!”.

Chỉ thấy Triển Chiêu dùng một chiếc khăn che mặt màu đen bịt kín mít nửa dưới khuôn mặt, sợi vải tinh tế, độ dày vừa phải, chất lượng thượng thừa, tuyệt đối là lựa chọn hàng đầu để làm mặt nạ phòng độc.

Kim Kiên tròn mắt nhìn đăm đăm Triển Chiêu: “Triển, Triển đại nhân, ngài, cái khăn che mặt này...”.

Sao nhìn thế nào cũng thấy quen quen nhỉ? Hình như Tứ đại kim cương cũng có cái khăn cùng chất liệu thế này...

Triển Chiêu lảng lảng nói: “Công Tôn tiên sinh đưa cho Triển mỗ. Bao đại nhân và mấy người Vương Triều cũng có”.

“Hả?”, Kim Kiên mặt biến sắc, “Vì sao thuộc hạ không có?”.

Triển Chiêu liếc Kim Kiên một cái: “Kim hiệu úy tự có cách hay, hà tất phải cần vật này?”.

“Hử?”, Kim Kiên lại càng không hiểu.

“Công Tôn tiên sinh?”, Nhất Chi Mai hoàn hồn lại từ trong cơn sững sốt, tựa hồ có chút tiếc nuối, “Vẫn nói Công Tôn tiên sinh thần cơ diệu toán, quả nhiên không giả, lại có thể dự liệu được hôm nay Nam hiệp sẽ cần vật này”.

Đôi mắt Triển Chiêu lóe lên, liếc nhìn Kim Kiên một cái, lại hướng Nhất Chi Mai nói: “Mai huynh, thời gian cấp bách, mong Mai huynh dẫn đường”, rồi quay sang Bạch Ngọc Đường, “Nếu Bạch huynh không muốn đồng hành, xin phiền Bạch huynh canh giữ ở bên ngoài”.

Bạch Ngọc Đường vội vàng phát tay sai: “Đi mau về mau”.

“Kim hiệu úy?”, Triển Chiêu lại quay sang Kim Kiên, đột nhiên ngưng một chút, giọng nói cao hơn nửa phần, “Người đem đai lưng buộc lên mặt, còn ra thể thống gì?!”.

“An tâm, an tâm”, Kim Kiên nghiêm trang nói, “Cái quần này rất vừa người, cho dù không có đai lưng cũng không bao giờ tụt xuống đâu”.

“Kim Kiên!”

“Triển đại nhân, lẽ nào ngài muốn thuộc hạ bị thổi chết ngay bên cạnh bảo kiếm để tế kiếm ư?!", đôi mắt nhỏ rũ xuống.

Triển Chiêu cau chặt mày, vừa định mở miệng nói, thì đột nhiên thần sắc thay đổi, thân hình lao vút đi như mũi tên, phi đến bên cạnh Kim Kiên, kéo Kim Kiên ra sau lưng mình.

Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai thân hình nhanh như điện, hai bóng người một đen, một trắng vút một cái đã đứng bên cạnh Triển Chiêu rồi.

Mà nơi ba người vốn đứng trước đó, lúc này đã xuất hiện mấy mũi tên phát ra hàn quang lạnh lẽo cắm phập xuống.

Trong một thoáng, xung quanh đèn đuốc sáng trưng, mười mấy gia đình canh gác trong viện tay cầm đuốc nhanh chóng bao vây bốn người, phía sau đám gia đình là một đội cung tiễn, đang giương cung, vận sức chờ phát động.

“Ha ha ha, sư đệ, sao hôm nay lại có nhã hứng đến thăm sư huynh thế này?”

Giọng cười lớn theo gió đưa đến, một bóng người từ trên không trung đáp xuống.

Người này, tuổi đã ngoài tứ tuần, vóc người hơi phì nhiêu, sắc mặt hồng nhuận, khuôn mặt tràn ngập ý cười, ba chòm râu dài phất phơ trước ngực, một thân y phục gấm vóc sắc sỡ đặc biệt khoa trương, tay áo dài rộng bay phần phật phần phật trong không trung, lưng đeo đai vàng cấn ngọc phỉ thúy, tua dài bảy màu

rủ xuống, trên vạt áo, ống tay áo thêu bức họa trăm hoa đua chen khoe sắc, bướm lượn rập rờn. Dưới ánh đèn phản chiếu, người này nom hết như bị trồng giữa hoa viên, xung quanh là một đám côn trùng phong phú về chủng loại đang vo ve bay lượn.

Ngoài Nhất Chi Mai sắc mặt vẫn còn bình thường ra, ba người còn lại đều bị một thân trang phục của người nọ làm cho kinh ngạc ngáy hết cả ra.

Kim Kiền, da mặt giật giật, tiến đến cạnh Nhất Chi Mai thấp giọng hỏi: “Môi huynh, danh hiệu của vị sư huynh huynh chắc không phải là Hoa Hoa công tử chứ?”

Nhất Chi Mai lộ ra nửa bên khuôn mặt tươi cười, thấp giọng trả lời: “Kim huynh thực có kiến thức sâu rộng, mặc dù không trúng nhưng cũng chẳng khác là mấy, vị sư huynh này của tại hạ danh hiệu là Bách Hoa công tử”.

Bách Hoa công tử?! Oh my God!

Ngó ba chòm râu của “người đẹp xé bóng”... khụ khụ, à không là “mỹ nam xé chiều” trước mặt, rồi vạt áo, ống tay áo bay tứ tung, lại thêm thứ mùi “thơm tho” của nhà vệ sinh lãng đãng trong không khí, Kim Kiền đột nhiên cảm thấy buồn nôn hết như nuốt phải vãi bó chân của bà già.

Bạch Ngọc Đường tròn tròn đôi mắt hoa đào, ngay cả quạt cũng quên phe phẩy, ngẩn mặt hồi lâu rồi phì một tiếng cười rộ lên, vừa cười vừa nói: “Bách Hoa công tử, đẹp thay, đẹp thay!”

“Cho nên tại hạ mới không muốn dẫn chư vị đến gặp sư huynh...”, Nhất Chi Mai có chút mất mặt, không tự nhiên lắm bầm.

Triển Chiêu lặng lẽ tiến lên, vỗ vỗ vai Nhất Chi Mai, đôi mắt lộ ra bên ngoài khăn che mặt ngập vẻ chân thành: “Mai huynh...”.

“Nam hiệp...”, Nhất Chi Mai có chút cảm động.

“Hôm nay Triển mỗ mới phát hiện... danh hiệu Nhất Chi Mai của huynh rất phong nhã...”

Da mặt Nhất Chi Mai co giật.

Trong tiếng cười rộ của Bạch Ngọc Đường bắt đầu có thêm tiếng cười khùng khục cổ nén của Kim Kiền.

Bên này cười rất vui vẻ, bên kia sắc mặt của Bách Hoa công tử lại càng lúc càng xanh lét.

“Mấy ngày không gặp, xem ra tinh thần của sư đệ rất tốt đấy!”

Nhất Chi Mai bước lên một bước, cung kính ôm quyền thi lễ một cái: “Nhiều ngày không gặp, phong thái của sư huynh vẫn như cũ!”.

Bên kia Bạch Ngọc Đường và Kim Kiền lại bật ra tiếng cười khùng khục.

Bách Hoa công tử hung hăng quét mắt lườm bốn người một cái: “Chẳng hay hôm nay sư đệ đến đây có chuyện gì?”.

“Sư huynh, sư đệ đã nhiều ngày không gặp sư huynh, vô cùng nhớ nhung, cho nên hôm nay liền đưa mấy vị bằng hữu đến thăm viếng sư huynh, mong sư huynh không lấy làm phiền lòng.”

“Nhớ nhung...”, Bách Hoa công tử vuốt chòm râu dài, “sư huynh có đức có năng gì mà phải nhọc lòng sư đệ nhớ nhung, sư huynh thực không đảm đương nổi”.

“Sư đệ nhớ sư huynh là chuyện thường tình, vì sao lại nói không đảm đương nổi?”, Nhất Chi Mai lại ôm quyền.

“Câm miệng, bị người nhớ nhung chẳng phải là chuyện tốt lành gì!”, Bách Hoa công tử đột nhiên biến sắc, quát rống lên, ngón tay vuốt râu cũng run run.

“Đáng thương cho sư đệ trước nay cứ dăm ba bữa lại đến thăm sư huynh, chẳng ngờ khiến cho sư huynh nói ra những lời này, thực làm cho đệ đau lòng quá đi”, Nhất Chi Mai trưng ra dáng vẻ đau đớn thương tâm.

Bách Hoa công tử cảm hận trừng mắt lườm Nhất Chi Mai, sắc mặt xanh xám, da mặt cùng chòm râu cứ rung rung giật giật không ngừng: “Ta đã đem Tàng bảo khố từ thư phòng dời đến nhà xí, lẽ nào người còn không muốn buông tay?”.

“Sư huynh”, Nhất Chi Mai dần thu lại ý cười, hỏi “hôm nay sư đệ tới không phải vì báu vật của sư huynh, mà chỉ muốn hỏi sư huynh mấy vấn đề”.

“Vấn đề gì?”, sắc mặt Bách Hoa công tử dần hòa hoãn trở lại.

“Xin hỏi sư huynh gần đây có từng xuất môn đi xa không?”

“Đi xa?”

“Chẳng hạn như là... Hãm Không đảo?”, Nhất Chi Mai thăm dò.

“Hãm Không đảo...”, Bách Hoa công tử rũ mắt khẽ lẩm bầm ba chữ, neho mắt lẳng lẳng nhìn Nhất Chi Mai hồi lâu, đột nhiên ngẩng phắt đầu lên, ngửa mặt lên trời cười như điên:

“Ha ha ha ha...”

Bốn người nhất thời sửng sốt, nhìn chằm chằm cái người đang cười như điên trước mặt kia.

“Sư huynh?”, Nhất Chi Mai hơi biến sắc.

Tiếng cười thốt nhiên ngừng bật, Bách Hoa công tử trừng mắt nhìn bốn người, hai con ngươi sáng quắc hiện ra những tia đỏ lờm.

“Thứ sư đệ tìm có phải là vật này?”

Nói đoạn, cánh tay nhẹ nhàng vung lên, một người chậm rãi bước từ trong đám đông ra. Chỉ thấy người này cao một trượng có dư, đầu như cái đầu lúa mạch, mắt như chuông đồng, đầy đầu tóc đen rối bù, bắp chân to như cái xà nhà, cánh tay thì hệt như mái dầm, mặt thì bèn bẹt như mai cua. Người này nếu mà lông lá dài ra tí nữa thì hệt như tinh tinh xoắn chuồng, nói trắng ra là bị lai giống.

Đến khi bốn người nhìn rõ vật trong tay đại hán, nhất thời biến sắc.

Ngọc thạch sáng lấp lánh, nạm vàng cấn ngọc, đích thị là Thượng Phương bảo kiếm.

Thanh kiếm sắc bén dài ba thước nằm trong tay người kia lại tựa như người bình thường đang cầm một chiếc đũa tròn tròn trơn nhẵn vậy.

“Sư huynh, huynh có biết đây là vật gì không?”, Nhất Chi Mai nghiêm sắc mặt hỏi.

“Vật gì?”, trên khuôn mặt Bách Hoa công tử thoáng hiện lên nét cười dữ tợn, “Ta chỉ biết dùng vật này có thể đổi lấy thứ ta muốn!”.

“Người muốn thứ gì?”, Triển Chiêu bước lên một bước, trầm giọng hỏi.

Bách Hoa công tử quét mắt nhìn Triển Chiêu một cái, tựa như vốn không đem người bịt mặt này để vào trong mắt, vẫn trừng mắt nhìn chằm chằm Nhất Chi Mai như cũ: “Sư đệ, lẽ nào người không biết ta muốn thứ gì sao?”.

Nhất Chi Mai lặng lẽ nhìn Bách Hoa công tử, sắc mặt hơi trắng, đôi mắt phượng thâm trầm, vẻ mặt trầm tĩnh tới mức đáng sợ.

Bạch Ngọc Đường sắc mặt sa sầm, quát: “Mau mau giao bảo kiếm ra, bằng không Bạch gia ta nhất định sẽ khiến cho người hối không kịp!”.

Bách Hoa công tử liếc Bạch Ngọc Đường một cái, hơi sửng sốt, ngữ khí có chút không xác định: “Người là... Cẩm mao thử Bạch Ngọc Đường?”.

“Biết là Bạch gia gia ta còn không mau bỏ tay chịu trói?!” , Bạch Ngọc Đường quát lên.

“Hừ! Hôm nay cho dù Ngũ thử Hãm Không đảo đều đến hết, ta cũng không sợ!” , Bách Hoa công tử cười khẩy một tiếng, cất bước đi đến bên cạnh đại hán kia, rũ mắt nhìn Thượng Phương bảo kiếm trong tay đại

hán, khê khằng vuốt ve vỏ kiếm, tựa như đang vuốt ve mái tóc mềm mại của thiếu nữ vậy, “Sư đệ, người không sợ vi huynh hủy thanh bảo kiếm này sao?”.

Âm thanh còn chưa dứt, chỉ thấy hai cánh tay đại hán kia bấp thịch nổi lên cuộn cuộn, thân của Thượng Phương bảo kiếm khê rung lên, vỏ kiếm phát ra những tiếng lạch cạch lạch cạch, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể nứt ra gãy đôi vậy.

Bốn người nhất thời cả kinh.

Thân hình Triển Chiêu khó có thể đè nén sự rung động, mười ngón tay nắm chặt, các đốt ngón tay trắng bệch.

Kim Kiền đứng phía sau Triển Chiêu, toàn thân cũng không thể khống chế mà run rẩy không ngừng, chỉ cảm thấy mây đen đè nặng trên đỉnh đầu, “tiền” đồ cùng tiền đồ của bản thân một mảnh u ám.

“Nếu người dám động đến thanh bảo kiếm đó dù chỉ một chút, Bạch gia ta sẽ tắm máu người ngay tại chỗ!”, Họa Ảnh sáng lóa rút ra khỏi vỏ, hàn quang bắn thẳng vào mi tâm vị sư huynh trung niên kia.

Bách Hoa công tử hừ lạnh một tiếng, liếc mắt nhìn đám gia đình xung quanh, một đội cung tiễn liền xông lên phía trước, vây xung quanh đại hán cầm kiếm, một vòng cánh cung thoáng hiện lên hàn quang u ám, trong sắc đêm lại càng âm u lạnh lẽo run người.

“Ta lại rất muốn xem xem rốt cuộc là tên thủ hạ này của ta nhanh tay hơn hay là kiếm của các người nhanh hơn?”

“Người!!”, nhất thời hai mắt Bạch Ngọc Đường bốc hỏa.

“Sư huynh...”, Nhất Chi Mai khê thở dài một tiếng, cười nhàn nhạt: “Sư đệ không lưu luyến gì cái chức chương môn này, cũng không ham hố danh hiệu ‘Nhất Chi Mai’, nếu sư huynh thích, sư đệ nguyện chấp tay dâng chức chương môn cho huynh!”.

Bách Hoa công tử nghe mà sửng sốt, nhìn chằm chằm vào Nhất Chi Mai: “Người thật sự muốn đem chức chương môn nhường cho ta?”.

“Nếu sư huynh muốn, sư đệ xin đưa hai tay dâng lên.”

“Lệnh bài! Ta muốn Lệnh bài chương môn!”, Bách Hoa công tử đột nhiên gầm một tiếng, tơ máu đỏ trong con ngươi phủ khắp, hiện lên vẻ tham lam điên cuồng.

Nhất Chi Mai chậm rãi lấy từ trong người ra một tấm lệnh bài bằng đồng thau, cầm trong tay nói: “Lệnh bài chương môn ở đây, sư huynh trước hãy đem bảo kiếm...”.

“Ném lệnh bài qua trước!”

“Ném bảo kiếm qua trước!”, Bạch Ngọc Đường lạnh lùng nói.

“Chỉ cần lệnh bài là thật, ta còn giữ cái thanh kiếm nát này làm gì?”, Bách Hoa công tử sống chết cứ dán mắt vào tấm lệnh bài bằng đồng thau, da mặt rung rung quắt lên, “Còn không ném qua?!” Không sợ ta hủy kiếm này?”.

“Được rồi, được rồi, cho huynh là được chứ gì.”

Nhất Chi Mai vung tay lên một cái, tấm lệnh bài bay lên không tạo thành một đường vòng cung, vững vàng rơi vào tay Bách Hoa công tử.

Chỉ thấy hai mắt Bách Hoa công tử hiện lên vẻ say mê điên cuồng, hai cánh tay run rẩy không ngừng cẩn thận nâng tấm lệnh bài kia lên, tựa như đang cầm báu vật độc nhất vô nhị trên thế gian này vậy.

“Sư huynh nếu đã có được lệnh bài trong tay rồi, còn không mau mau đưa bảo kiếm qua?” Nhất Chi Mai thấy Bách Hoa công tử nhìn lệnh bài trong tay đến ngây dại, không khỏi cất tiếng nhắc nhở.

“Bảo kiếm?”, Bách Hoa công tử chậm chậm ngẩng đầu lên, ánh mắt mờ mịt quét qua bốn người trước mắt, “Đúng, bảo kiếm, bảo kiếm...”.

Nói đến đây, trên khuôn mặt hắn thoáng ảm hiện nét cười quỷ dị.

“Vút vút vút!”

Bốn người cảm thấy trước mắt vô số tia hàn quang lóe lên, hàng loạt mũi tên đuôi lông vũ xé rách không trung lao đến, dày đặc chỉ chít, chẳng chừa ra chút kẽ hở nào.

Nói thì chậm mà sự việc xảy ra thì nhanh, hai thanh bảo kiếm, một cây nhuyễn tiên lập tức vẽ ra ba tầng ánh sáng vòng quanh bốn người, bảo vệ nghiêm mật họ ngay chính giữa. Những mũi tên rít lên lao tới gặp phải màn ánh sáng kia đều rớt xuống, keng keng cạch cạch rớt xuống đất.

“Ha ha ha ha, bắn! Bắn chết chúng đi!”, trong ánh kiếm loang loáng, bóng nhuyễn tiên vun vút, tiếng cười dữ tợn của Bách Hoa công tử vang lên đặc biệt chói tai.

“Rắc rắc!”

Tiếng động kia đột ngột truyền vào tai chúng nhân, bốn người thót tim, đưa mắt lên nhìn, nhất thời kinh hoàng thất sắc.

Chỉ thấy vỏ của Thượng Phương bảo kiếm trong tay gã kia xuất hiện một vết nứt, là do bị gã đó mạnh tay bóp mà ra.

“Không xong rồi!!!”, Nhất Chi Mai kinh hô lên một tiếng, mũi chân điểm một cái xông lên phía trước.

Nhất Chi Mai được xưng là thiên hạ đệ nhất thần trộm, một thân khinh công từ lâu đã đạt tới xuất thần nhập hóa, thân hình chỉ nháng lên một cái rồi tựa như làn khói phiêu lãng bay đi.

Nhưng thân pháp của ba người còn lại thậm chí còn nhanh hơn hần nửa phần, giọng nói của Nhất Chi Mai vừa mới thốt ra, hai bóng người một lam một trắng đáp gió mà tiến, nhanh như chớp giạt, còn Kim Kiền thì lập tức ôm đầu ngã nhào xuống đất, trưng ra bộ dáng phòng thủ của đà điểu.

Nếu nói thân pháp của Nhất Chi Mai thế gian hiếm gặp, thì thân pháp ba người này e rằng chỉ có thể dùng từ không thể tưởng tượng nổi để hình dung.

Đám cung tiễn xạ thủ kia chỉ cảm thấy một trận kinh phong quét qua mặt, khoang mũi đưa đến mùi hương thanh nhã thơm ngát, trong thoáng chốc tâm thần rung động, cung tiễn trên tay đột nhiên chẳng thấy bóng dáng đâu. Lại ngược mắt nhìn, thì thấy nam tử áo trắng mới rồi còn cách xa mấy trượng, không biết tự lúc nào đã gần ngay gang tấc, những mày cười nhạt nhìn bọn chúng, trong tay còn cầm vô số cung tiễn.

Đám cung tiễn xạ thủ nhất thời mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hai chân mềm nhũn, cơ hồ muốn ngã nhào ra đất, nhưng còn chưa kịp ngã thì đã nghe sau lưng vang lên một tiếng nổ lớn, cứ thế dọa cho đám người bọn chúng sợ hãi quỳ sụp xuống đất.

Lại một mùi hương thoảng qua, chúng nhân chỉ thấy mắt hoa lên, bên cạnh công tử áo trắng tuấn mỹ kia đột nhiên xuất hiện thêm một bóng người áo lam, thân thẳng như tùng bách, khí vị như gió xuân, tuy là bịt mặt, nhưng đôi con ngươi lộ ra khỏi khăn che mặt, nhìn thế nào cũng khiến cho người ta tâm thần mê mẩn. Mà thứ nam tử áo lam này cầm trong tay lại chính là thanh bảo kiếm gã đại hán kia khắc trước vẫn còn cầm, đứng sau lưng bọn họ.

Bảo kiếm trong tay nam tử áo lam này, vậy gã đại hán kia đâu?

Chúng nhân không khỏi len lén quay đầu nhìn.

Nhưng vừa mới nhìn một cái lập tức tâm thần biến đổi, sinh lòng e sợ hoảng hốt đối với nam tử áo lam kia.

Chỉ thấy cái người thân như núi Nhạc, vạm vỡ như hùm hổ, chân tay tựa cột nhà kia, lúc này đang nằm thẳng đơ trên đất, hai mắt trắng dã, khóe miệng đầy máu, trên đầu, trên mặt, trên người, trên đùi, toàn bộ đều là dấu chân đều tằm tấp, nói ít thì cũng phải mười bảy mười tám cái, cái nào cái nấy hõm sâu xuống thịt ba phân, lộ ra sắc xanh tím.

Chỉ một cái nhìn thôi, chúng nhân liền thấy kinh hãi đến vỡ mật, vội vàng thu lại ánh mắt, hướng về chủ nhân nhà mình, hồng mong thấy được chút ít hy vọng sống sót.

Nhưng vừa nhìn một cái lòng đã lạnh đi phân nửa rồi.

Một bóng màu đen tựa như ma quỷ vòng quanh người Bách Hoa công tử, rồi lệnh bài chưởng môn trong tay Bách Hoa công tử hết như ma đưa lối quỷ dẫn đường đã trở lại tay vị công tử áo đen kia.

“Sư huynh, Lệnh bài này vẫn nên để ở chỗ sư đệ thì hơn”, Nhất Chi Mai mỉm cười nói.

“Lệnh bài, đem Lệnh bài trả cho ta!”, Bách Hoa công tử khuôn mặt dữ dằn vặn vẹo, hai mắt ánh lên vẻ độc địa, dưới chân đạp gió, thân hình xoáy vút đi, hướng Nhất Chi Mai hạ thủ. Khinh công, Bách Hoa công tử cũng có thể nói là cao siêu giang hồ hiếm thấy, nhưng tiếc rằng thân hình Nhất Chi Mai tựa như làn khói lúc ẩn lúc hiện khiến cho người ta không cách nào nắm bắt được, Bách Hoa công tử dù dốc toàn lực cũng chỉ có thể đảo quanh cách Nhất Chi Mai hai thước, không sao tiến lại gần dù chỉ nửa phân.

Nhất Chi Mai vẻ mặt tựa như đang tản bộ nơi đình vắng, ung dung nói, “Khinh công của sư huynh hình như tinh tiến không ít”. Vừa nói vừa thoải mái lượn quanh một vòng, thân hình đã chuyển đến phía sau Bách Hoa công tử, xuất thủ nhanh như điện, điểm hai cái trên người hắn, thân hình Bách Hoa công tử liền mềm nhũn ra, tê liệt ngã xuống đất.

Đám cung tiễn xạ thủ, gia đình thủ hạ kia vừa thấy tình huống như vậy liền tuyệt vọng.

Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu cất bước đến bên Nhất Chi Mai, nhìn Bách Hoa công tử quỳ rạp trên đất thở hổn hển như trâu, một nhướng mày cười nhạt, một thì nhíu chặt hàng lông mày.

Vị nhướng mày cười nhạt nói: “Hay cho người một tên Bách Hoa công tử, đã dám đến Hãm Không đảo dương oai thì nên sớm biết sẽ có thời khắc này, nay rơi vào tay Bạch ngũ gia ta... hừ hừ hừ...”, liền tiếp ba tiếng cười lạnh khiến cho chúng nhân da gà da vịt nổi đầy người.

Còn vị cau chặt hàng lông mày trầm giọng hỏi: “Vì sao phải trộm thanh bảo kiếm này?”.

Bách Hoa công tử phủ phục trên đất, cười khẩy một tràng: “Bách Hoa công tử ta là vua trong giới trộm đạo, bảo vật trong thiên hạ đều là vật trong túi ta, trộm là trộm thôi, tất thấy đều tùy theo ý ta, nào có lý do gì chứ?”.

Nhất Chi Mai nhắc mi mắt: “Làm sao sư huynh biết sư đệ nguyện ý dùng lệnh bài chưởng môn để đổi lấy thanh bảo kiếm này?”.

Bách Hoa công tử phủ phục trên đất trừng mắt nhìn Nhất Chi Mai một cái, rồi cúi đầu xuống không hé răng nửa lời.

“Người có biết thanh bảo kiếm này là bảo vật loại nào không?”. Triển Chiêu truy hỏi.

Bách Hoa công tử vẫn y như cũ, không để ý không đáp lời.

Bạch Ngọc Đường nhất thời nổi giận, bảo kiếm lóe lên một cái, gạt phăng mấy sợi râu của Bách Hoa công tử, gầm lên: “Nếu người vẫn không nói, Ngũ gia sẽ cắt lưỡi người đi!”.

Thân hình Bách Hoa công tử khẽ run lên, ngắc ngứ lên tiếng, tựa như đang lăm bắm một mình, lại như trả lời câu hỏi của mấy người họ: “Chẳng qua chỉ là một thanh kiếm hồng rỉ sét, hà tất phải sợ sệt như thế...”.

“Rỉ sét?”, Nhất Chi Mai ngạc nhiên.

“Kiếm hồng?”, Bạch Ngọc Đường sững sốt.

Triển Chiêu giật mình, vội vàng nâng Thượng Phương bảo kiếm trong tay lên, muốn rút Thượng Phương bảo kiếm ra.

Nhưng cổ tay vừa mới dùng lực, đột nhiên ánh hàn quang lóe lên, vô số cây ngân châm ám khí không hề báo trước đột ngột bắn từ trong vỏ kiếm ra, hết như vòi phun phóng thẳng vào mặt ba người.

Chỉ trong tích tắc, xung quanh thân ba bóng lam, trắng, đen hết như có gió lốc cuốn khởi, dâng lên một luồng khí lưu, ngay giữa ranh giới nghìn cân treo sợi tóc đã cuốn toàn bộ ám khí bắn ra từ trong vỏ kiếm rơi xuống đất.

Bảo kiếm rơi loảng xoảng trên đất, vỏ kiếm vỡ nát văng tung tóe, lộ ra thân kiếm bên trong. Đó nào phải Thượng Phương bảo kiếm gì, chỉ là một thanh kiếm sắt rỉ sét loang lổ mà thôi.

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai phiêu lãng đáp xuống đất, ba đôi mắt nhìn chăm chăm vào tàn tích bảo kiếm trên đất, trong mắt tràn ngập vẻ ngạc nhiên.

Một mảnh im lìm như nhau.

Nhất Chi Mai, Bạch Ngọc Đường sắc mặt hơi đen lại, đồng loạt nhìn về phía Triển Chiêu.

Triển Chiêu yên lặng đứng thẳng tắp, con ngươi sâu thẳm tựa như vực sâu không đáy, khăn che mặt nhẹ nhàng rơi xuống, một vết thương thấy mà hoảng hốt từ từ hiện lên trên gò má tái nhợt, một dòng máu đỏ sẫm chậm chậm chảy xuống theo đôi môi mỏng mím chặt.

Bách Hoa công tử không biết tự lúc nào đã loạng choạng đứng dậy, trừng trừng nhìn ba người nói: “Sư đệ, người đứng là mạng lớn, như thế mà còn...”.

“Aaaaaa!!!”

Đột nhiên, một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên cắt ngang nửa câu còn lại của Bách Hoa công tử.

Chúng nhân chỉ thấy trước mắt bỗng nhiên tối sầm, mây đen ùn ùn kéo đến, che lấp trời trăng, gió lạnh cuồng loạn khởi phát, ánh lửa bốn phía điên cuồng nhảy nhót, một bóng người từ trên trời giáng xuống, ầm ầm rơi xuống đất, một luồng khói đen bùng lên.

Ngoại trừ Triển Chiêu vẫn chăm chú nhìn Thượng Phương bảo kiếm giả mạo trên đất là không có hành động gì, chúng nhân còn lại đều cả kinh, không khỏi thối lui một bước.

Đến khi khói đen tan đi, một bóng hình gầy yếu thành linh xuất hiện, một chân vừa vặn đạp ngay chính giữa mặt Bách Hoa công tử, hai mắt như có điện, da mặt co rúm vặn vẹo, mây đen vùn vụt trên đỉnh đầu, sau lưng gió tà ào ào gào thét, hết như Vô Thường nơi địa phủ, như Diêm La nơi u minh vậy. Đó chính là Kim Kiền khắc trước còn đang bò rạp trên đất phía xa kia.

“Người cái đồ phế vật nào tàn này, người có biết người đã làm gì không hả?!”

Xung quanh người Kim Kiền bùng lên một màn khói mù bảy màu vô cùng quỷ dị, mười ngón tay hơi ánh lên sắc xanh tím chắt lầy cổ áo Bách Hoa công tử, lắc giắt điên cuồng, giọng nói thê lương quét thẳng vào da đầu, thét lên:

“Người làm mặt ngài ấy bị thương?! Người dám làm mặt ngài ấy bị thương?! Người có biết cổ kim nội ngoại có bao nhiêu người nhớ thương khuôn mặt đó không?! Người có biết hơn triệu người Đông Kinh Biện Lương đều xem khuôn mặt đó là thiên hạ chí bảo không?! Người có biết phúc lợi của mấy trăm con người trên dưới Khai Phong phủ đều trông cậy vào khuôn mặt đó không?! Người có biết dựa vào khuôn mặt đó ta đi ra ngoài mua lương thực có thể tiết kiệm được bao nhiêu bạc không?! Người dám làm khuôn mặt chiêu tài tiến bảo, vạn sự đại cát ấy bị thương?! Quả thực tội không thể tha, liên lụy cử tộc, người và thần cùng căm phẫn, đáng bị đoạn tử tuyệt tôn!!!”

Bách Hoa công tử bị Kim Kiền đá cho một cước máu mũi chảy ròng ròng, nước mắt đầm đề, lộ ra khuôn mặt hết như cái bảng pha màu, từ trắng biến thành đen, từ đen chuyển sang xanh, từ xanh đổi thành tím, từ tím bay thẳng sang lam, còn rực rỡ xán lạn hơn cả cầu vồng sau mưa. Có điều chỉ chớp lát sau toàn thân bắt đầu co giật, miệng sùi bọt mép, mức độ co giật cả người theo đó cũng tăng lên, hai bên xung quanh bắt đầu ùng ục ùng ục sủi lên bọt khí màu đen và có chiều hướng lan rộng.

“Môi huynh...”, Bạch Ngọc Đường nuốt khan mấy ngụm nước bọt, cảm thấy cổ họng khô rát, “Người không đi giúp sư huynh của người sao?”.

Nhất Chi Mai rụt cổ, lông mày nhảy lên từng cái theo tiết tấu biến đổi sắc mặt của Bách Hoa công tử, “Không việc gì, Bách Hoa công tử thành danh đã nhiều năm, loại thế trận con con này tất nhiên sẽ không để vào trong mắt”.

“Môi huynh cao kiến!”

“Bạch huynh khách khí rồi!”

“... Nhưng Môi huynh này, sư huynh người hình như sắp không trụ được nữa rồi...”

“Sống chết do số, phú quý tại trời!”

“Cao kiến, cao kiến!”

“Không dám, không dám!”

Hai bóng người một đen, một trắng tựa như đang nhàn tản chuyện phiếm việc nhà, chỉ là càng nói chuyện càng cách xa Kim Kiền, cuối cùng lùi đến tận tường nhà xí. Vốn cả hai còn muốn lùi nữa, nhưng đột nhiên phát hiện ra sau lưng mình không biết từ lúc nào đã có một bức tường thịt rồi. hai người quay đầu lại nhìn, thì thấy đám tay chân thủ hạ của Bách Hoa công tử toàn bộ đều co cụm lại trong góc tường nhà xí, run lên cầm cập, có vài tên còn lấm bầm.

“Đầu trâu mặt ngựa bắt hồn, Hắc Bạch Vô Thường đến lấy mạng!”

“Cầu Nại Hà, là cầu Nại Hà!”

“Thiên linh linh, địa linh linh...”

Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai nhìn nhau một cái rồi cười khan.

Thình lình, thân hình Bạch Ngọc Đường khê động, phi thân chạy trốn chết đến bên cạnh Triển Chiêu hãy còn đang dán mắt vào thanh kiếm rỉ kia, giơ tay lên vỗ mạnh vào lưng Triển Chiêu, cao giọng hô: “Đầu mỗi duy nhất sắp chết dưới tay Tiểu Kim rồi, xú miêu, người còn ngẩn ra đấy làm gì?!”

Bóng áo lam trắng tấp bồng chấn động, hai con người đen láy sáng rực khô phục lại nét trấn tĩnh, tĩnh táo.

Tròng mắt đen láy mang đầy vẻ nghi hoặc nhìn Bạch Ngọc Đường: “Bạch huynh?”

“Bạch cái gì mà Bạch?!” , Bạch Ngọc Đường chỉ về phía Kim Kiền đã đi đến chỗ phát rồ hét lên, “Còn không quản Tiểu Kim đi!”

Triển Chiêu thuận theo hướng ngón tay chỉ của Bạch Ngọc Đường nhìn qua, thì thấy Kim Kiền bị vây giữa màn khói mù màu đen, thân hình mờ ảo, chu vi xung quanh còn nổi bật lên bọt khí màu đen ùng ục ùng ục sôi lên, nhất thời mặt mày biến sắc:

“Kim Kiền?!”

Lời còn chưa dứt đã định xông lên phía trước, lại bị Bạch Ngọc Đường ngăn cản.

“Bạch huynh!”, Triển Chiêu mở trừng hai mắt, “Lẽ nào huynh không thấy Kim Kiền...”

“Bình tĩnh một chút đi!”, Bạch Ngọc Đường trừng mắt nhìn lại, “Đó đều là độc Tiểu Kim phóng ra!”

“Phóng độc?!”

“Cái đó, đại khái là vì vết thương trên mặt người...”, Bạch Ngọc Đường cau mày, cố suy đoán ra qua cách dùng từ của Kim Kiền, “hình như là nói mặt của người cái gì mà báu vật vô giá đại loại thế...”

Chân mày Triển Chiêu nhăn lại.

“Tóm lại, cứ tiếp tục đoán chừng cả cái viện này đều bị Tiểu Kim hủy đi, muốn cởi chuông thì phải tìm người buộc chuông, Tiểu Miêu, ta thấy là người đấy.”

Dứt lời liền đẩy Triển Chiêu ra ngoài.

Triển Chiêu sờ sờ vết thương trên mặt, sắc mặt hơi đen đi, thâm thở dài một tiếng rồi thình lình cất tiếng quát: “Kim hiệu úy, còn không dừng tay!”

Đám lốc xoáy khói mù bảy màu xung quanh Kim Kiền liền bị ngưng trệ theo tiếng quát của Triển Chiêu, bọt khí màu đen trên mặt đất cũng giảm đi.

“Nam hiệp, tiếp tục, tiếp tục!”, Nhất Chi Mai cũng xáp đến, gấp giọng nói.

“Mặt Triển mỗ chẳng qua chỉ là vết thương ngoài da thôi, không đáng ngại!”, giọng Triển Chiêu cũng hoà hoãn đi vài phần.

Khói màu bồng nhiên bắt đầu xoáy vèo vèo vùn vùn bùng lên, bọt khí trong nháy mắt cũng bùng nổ.

“Xú miêu, không nên nhắc đến mặt của người!”, Bạch Ngọc Đường hô lên.

Triển Chiêu nhú chặt đôi mày liễu mác: “Kim hiệu úy, nếu phá hủy viện này, nhất định phải dùng bổng lộc của người để bồi thường lại!”.

“Vụt!”

Hệt như một câu thần chú, đám khói mù xung quanh Kim Kiền nháy mắt liền tan biến, bọt khí màu đen trên mặt đất thoáng cái đã tiêu tan, gió tà lặng đi, mây đen vần vũ liền phiêu tán, ánh trăng trong sáng nhẹ nhàng rải lên một bóng hình gầy gò, hiện rõ đôi con người đỏ hồng của Kim Kiền.

“Triển đại nhân, thuộc hạ vô năng, không thể bảo vệ Triển đại nhân chu toàn!!!”, Kim Kiền nước mắt nước mũi ròng ròng, khóc rống lên cơ hồ không đứng vững.

Triển Chiêu thở dài một tiếng, đi đến bên cạnh Kim Kiền, ôn hòa nói: “Không sao cả”.

“Đa, đa tạ Triển đại nhân”, Kim Kiền lại khôi phục thành bộ dạng cung kính vạn phần, trên khuôn mặt còn trưng ra nụ cười nịnh nọt.

Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi mai nhất thời cảm thấy hư thoát.

Đám thủ hạ gia đình co cụm lại trong góc tường nhà xí cũng đồng thời xụi lơ trên đất.

Triển Chiêu lại đưa mắt nhìn Bách Hoa công tử nằm một bên, lúc này hai mắt hấn nhắm nghiền, mặt như giấy vàng, khí tức mãnh như tờ.

“Kim hiệu úy, Triển muốn hỏi người này mấy vấn đề.”

“Thuộc hạ tuân lệnh!”, Kim Kiền vội vàng móc từ bên hông ra một bình sứ, rắc chút bột thuốc màu sắc rực rỡ lên mặt Bách Hoa công tử.

Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai không vết tích đồng loạt thối lui nửa bước.

Chỉ chưa đầy nửa tuần trà, sắc mặt Bách Hoa công tử dần trở lại bình thường, khôi phục thần trí.

“Sư huynh, huynh vẫn khỏe chứ?”, Nhất Chi Mai nhìn Bách Hoa công tử, ngập ngừng hỏi.

Bách Hoa công tử đảo đôi mắt rệu rã qua bốn người một lượt, cuối cùng dừng lại ở vết thương trên má Triển Chiêu, đột nhiên biến sắc, nhảy dựng người lên, quỳ rạp xuống đất hướng về phía Triển Chiêu, khóc lóc hô:

“Ta xin nhận tội, cái gì cũng nhận hết! Bảo kiếm kia đích thực là ta mạo danh sư đệ trộm về từ Hãm Không đảo, nhưng chuyện ám khí trong thanh kiếm giả quả thực không phải ta làm, vết thương trên mặt vị đại hiệp này không có liên quan gì đến ta hết!”

“Kiếm giả? Vậy thanh kiếm thật đang ở đâu?”, Triển Chiêu gấp giọng hỏi.

“Ta, ta không biết, thanh kiếm thật đã bị cái kẻ bảo ta dùng bảo kiếm trong kho phòng của Hãm Không đảo đổi lấy Lệnh bài chương môn đem đi rồi...”

“Là kẻ nào?!", Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ta không biết, kẻ đó mặc đồ đen bịt kín mặt, kín mít từ đầu đến chân, ngay cả đôi mắt cũng không nhìn thấy.”

“Vậy trên người kẻ đó có dấu hiệu gì không?” Nhất Chi Mai hỏi.

“Không có...”

“Thế có mùi gì đặc thù không?”, Kim Kiền hỏi.

“Cũng không có...”

“Người hãy nhớ kỹ lại xem”, Triển Chiêu nói.

Thân hình Bách Hoa công tử run lên, cúi gằm đầu không lên tiếng, hồi lâu sau mới chậm rãi nói: “Giày của kẻ đó hình như là giày quan...”.

“Giày quan?”, Triển Chiêu trầm ngâm, “Lẽ nào là người trong quan phủ?”.

Xung quanh im lặng như tờ.

“Tiểu Miêu, Khai Phong phủ có gây thù chuốc oán với ai trong triều không?”, Bạch Ngọc Đường suy đoán.

Triển Chiêu nhú mày không đáp.

Kim Kiền thở dài một tiếng, lẩm bẩm: “Kẻ thù trong triều... Chắc, không phải là một trăm cũng là tám mươi, số người thuộc diện tình nghi này cũng quá nhiều...”.

Nhất Chi Mai xem xét chúng nhân xung quanh, hỏi: “Nam hiệp, hiện tại nên làm thế nào đây?”.

Triển Chiêu mím đôi môi mỏng, hai mắt hơi nheo, hồi lâu mới chậm chậm nâng mi lên, nhìn Bạch Ngọc Đường và Nhất Chi Mai, ôm quyền nói: “Bạch huynh, Mai huynh”, lại cúi đầu hướng Bách Hoa công tử, “Bách Hoa công tử, ba vị có bằng lòng theo Triển mỗ tới Khai Phong phủ một chuyến không?”.

“Hả?”, Nhất Chi Mai nhần mặt lại, “Chuyện này không liên quan đến tại hạ...”.

“Mong Mai huynh trợ giúp Triển mỗ một tay”, Triển Chiêu lại ôm quyền.

“Nhưng... rất phiền phức...”, Nhất Chi Mai liếc mắt nhìn Triển Chiêu một cái, nhưng vừa mới thấy vết máu trên má Triển Chiêu, nhân cơ hội không tự chủ đảo về phía Kim Kiền với vẻ mặt sa sầm, da mặt thoáng giật giật, dứt khoát nói, “Đi một chuyến cũng không có gì”.

Bạch Ngọc Đường cũng tỏ ra nghiêm trang hiếm thấy: “Việc là do Bạch mỗ gây ra, Bạch mỗ tất sẽ nói rõ với Bao đại nhân”.

Còn Bách Hoa công tử, hoàn toàn không có quyền lên tiếng.

Triển Chiêu gật đầu, đưa mắt sang Kim Kiền nói: “Kim hiệu úy...”.

Lời vừa mới ra đến miệng, Triển Chiêu lại một phen sững sốt.

Chỉ thấy Kim Kiền nước mắt lưng tròng, hai tay nâng một bình sứ trắng tinh, trong bình sứ phẳng phất hương thơm thanh nhã quen thuộc, hòa quyện cùng với khói độc xung quanh và mùi vị đặc biệt của nhà xí.

“Triển đại nhân, trước hãy trị thương đi!”

Trong lòng thầm nói: Nếu để Tiểu Miêu mang vết thương này hồi phủ, đừng nói tới phản ứng Công Tôn Trúc Tử, lão Bao, Tứ đại kim cương có bao nhiêu đáng sợ, mà chỉ riêng nước mắt của các bà, các cô, các mẹ, các chị trong thành Đông Kinh Biện Lương... Hu hu, e là cả nửa năm sau mình sẽ phải ngao du trong biển lệ mất thôi!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền vội gạt mấy giọt nước mắt bước sát lên trước.

Thân hình Triển Chiêu cứng ngắc, lập tức xoay người bước đi thật nhanh.

Kim Kiền vội vàng theo sát ngay phía sau, khóc lóc kêu lên: “Triển đại nhân, trị thương trước đã rồi đi cũng không muộn mà...”.

Tiểu Miêu, anh đừng đẩy tôi vào chỗ bất nghĩa chứ!

Hai bóng người một lam, một xám gấp gáp đi càng lúc càng xa.

“Bạch huynh, tại hạ có hay chăng nên lên chuồn đi?”, Nhất Chi Mai nói nhỏ.

Bạch Ngọc Đường không đáp, chỉ nhướn mày nhìn Bách Hoa công tử mềm nhũn trên đất, người không ra người, quỷ không ra quỷ kia.

Một giọt mồ hôi lại lăn xuống từ trán Nhất Chi Mai.

“... Bạch huynh cao kiến.”

57. Q.3 - Chương 16

Thư phòng bảo kiểm rõ tung tích

Thái sư thăm viếng vạn sự hung.

Hừng đông, trên lầu thành Biện Lương, một đội vệ binh canh giữ thành đang tụ tập một chỗ, anh một câu tôi một câu chuyện phiếm việc nhà, trò chuyện rôm rả, từ trên trời dưới biển cho đến Khai Phong phủ, rồi dưới biển lên trời cho tới Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ, Triển Chiêu.

“Đầu, ông nói xem mấy ngày nay trong Khai Phong phủ có phải xảy ra chuyện lớn gì không, sao mấy ngày trời không thấy Triển đại nhân tới cổng thành tuần tra vậy?”

Một vệ binh canh giữ thành hơi phát tướng một chút hướng vị quan coi thành tuổi trung niên hỏi.

“Lão Trương, đừng có nói huyền thuyên nữa!”, quan coi thành vẻ mặt không vui, “Cứ chuyên tâm mà canh giữ cổng thành của ông đi, chuyện khác đừng có hỏi nhiều”.

Lão Trương cười ha hả nói: “Đầu này, ông đừng có cáu vội, tôi đây không phải hỏi cho tôi đâu, mà là hỏi thay cho Tiểu Đinh đấy chứ”.

“Tiểu Đinh?”, quan coi thành không hiểu.

Lão Trương vỗ đầu một tiểu binh giữ thành mang dáng dấp thiếu niên, cười nói: “Tiểu tử này từ mười ngày trước nhận nhiệm vụ tới đây, mỗi ngày chỉ mong ngóng được gặp Triển đại nhân một lần. Kể ra cũng kỳ lạ, bình thường không quá ba đến năm ngày, Triển đại nhân nhất định sẽ tới cổng thành tuần tra một phen, nhưng liên tiếp mười ngày nay rồi cũng không thấy bóng dáng. Tên nhóc này đợi không nổi, ngày nào cũng nhắc bên tai chúng tôi, nhiều đến nỗi lỗ tai chúng tôi sắp mài thành vết chai rồi”.

Thiếu niên giữ thành tên Tiểu Đinh ra sức cúi gằm đầu xuống, ngay cả lỗ tai cũng đỏ ửng cả lên.

Quan coi thành lúc này mới hiểu, nhìn Tiểu Đinh một cái, trưng ra cái dáng vẻ đã biết trước mọi việc, nói: “Theo kinh nghiệm nhiều năm làm quan sai của ta, thì nhất định mấy ngày nay Triển đại nhân đã xuất thành đi tra án rồi. Qua vài ngày nữa, đến khi Triển đại nhân về thành, tất sẽ lại đến đây tuần tra thôi”.

“Xuất thành tra án? Sao không thấy nha dịch trong phủ nhắc đến nhỉ?”, chúng binh lính giữ thành khó hiểu.

Quan coi thành lắc đầu nói: “Các người sao đến một chút nhãn lực cũng không có vậy? Không thấy mấy ngày nay lúc Vương hiệu úy, Mã hiệu úy đến đây tuần tra đều ủ rũ, không có tinh thần hả? Ngày trước chỉ cần Triển đại nhân xuất môn là bốn vị Hiệu úy đại nhân đều có dáng vẻ như vậy, cho nên nhất định là những ngày này Triển đại nhân không có trong thành Biện Lương”.

Chúng binh lính giữ thành nhất thời hiểu ra, đều gật đầu à lên:

“Thì ra là như thế.”

“Vẫn là lão Đầu lợi hại!”

Quan coi thành ưỡn ngực, vẻ đắc ý.

“Vậy lúc nào thì Triển đại nhân về?”, lính giữ thành Tiểu Đinh đột nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng tròn xoe cùng khuôn mặt đỏ hồng hỏi.

“Cái này...”, quan coi thành đảo mắt, bắt giác cười khan.

Mấy binh lính giữ thành lâu năm bên cạnh cũng phụ họa nói: “Đúng đấy, Lão Đầu, Triển đại nhân mấy ngày trời không đến, trong lòng chúng tôi cũng rất nhớ, khi nào thì Triển đại nhân về thế?”.

Nói xong, chúng binh lính giữ thành đều nhìn chăm chăm vào viên quan coi thành.

Bị một đám nhân cầu phát sáng dán mắt nhìn chăm chăm vào mình, quan coi thành không khỏi cảm thấy cả người không tự nhiên, đầu lưỡi có chút cứng lại: “Được rồi, được rồi, không chừng ngày mai Triển đại nhân về tới, các người...”.

Mới nói được nửa câu, đột nhiên bên ngoài thành vang lên tiếng vó ngựa dồn dập gấp gáp, tiếng nọ nối tiếp tiếng kia, trong màn đêm tĩnh mịch vang lên vô cùng rõ ràng.

Quan coi thành lập tức không nói nữa mà đứng bật dậy, quay người giơ một tay lên ra hiệu, chúng binh lính giữ thành vội vàng ai vào vị trí người nấy, gấp rút đứng trên lầu thành dõi mắt quan sát.

Tiếng vó ngựa từ xa vang đến gần, chỉ thấy trên quan đạo tối đen như mực bên ngoài thành có một nhóm người cưỡi ngựa đi tới, bốn con tuấn mã lao nhanh như bay. Lúc này trời chưa sáng rõ, ngoài thành một mảng đen đặc, tầm nhìn không rõ, cho đến khi bốn con tuấn mã phi đến gần dưới lầu thành, chúng nhân mới miễn cưỡng nhìn rõ hình dáng mấy người ngồi trên lưng ngựa.

Cưỡi trên con tuấn mã đi đầu là một nam tử thân hình thẳng tắp, trong lòng hình như còn có một dáng người nghiêng ngả. Hai con tuấn mã theo sau, bên trái là một người áo trắng, bên phải là một người áo đen, còn cưỡi trên con tuấn mã cuối cùng là một người mà chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy vạt áo xanh xanh đỏ đỏ lờ lợc rực rỡ.

Vào lúc tảng sáng thế này lại di chuyển rất vội vã, hành tung của năm người đó rất đáng nghi.

Chúng binh lính giữ thành không khỏi đưa mắt nhìn quan coi thành, mong vị lão Đầu kiến thức rộng rãi này có thể đưa ra một chú ý.

Chẳng ngờ quan coi thành kia nét mặt lại mừng rỡ, kinh hô lên: “Triển đại nhân! Là Triển đại nhân!”.

Triển đại nhân?!

Người nào?!

Chúng binh lính giữ thành vội vươn đầu ra quan sát, nhưng lúc này trời còn chưa sáng, trăng đã lặn về tây, ánh sáng mờ ảo, từ trên lầu thành sừng sững nhìn xuống, chỉ thấy đen đặc một mảnh, ngay cả đầu là mắt đầu là mũi còn không nhìn rõ, sao có thể biết được ai là Triển đại nhân.

“Còn ngần ra đấy làm gì” Còn không đi xuống mở cửa thành cho Triển đại nhân?”, quan coi thành miệng vừa kêu lên âm ỉ vừa chạy xuống lầu thành nhanh như gió.

Chúng binh lính giữ thành nhất thời phục lăn.

Chẳng trách người ta có thể đứng đầu, chỉ liếc mắt một cái mà có thể nhận ra Triển đại nhân trong màn đêm đặc quánh, hơn nữa thân thủ vẫn còn nhanh nhẹn như vậy sau một ngày trời đứng gác, chúng ta dù có luyện tám đến mười năm nữa sợ là cũng không theo kịp.

Quan coi thành dẫn chúng binh lính rầm rập rầm rập từ trên lầu thành xông xuống dưới, vừa mới mở hé cửa thành ra thì đã nghe thấy âm thanh yếu ớt từ bên ngoài cổng thành truyền vào.

“Xin Triển đại nhân... hãy bồi thuốc trước đã rồi hẵng vào thành...”

Chúng binh lính giữ thành nghe mà không khỏi kinh ngạc.

Thuốc? Thuốc gì? Lẽ nào Triển đại nhân bị bệnh rồi? Hay là Triển đại nhân bị thương?

Nghĩ đến đây, chúng binh lính giữ thành nhất thời có chút hoảng hốt, vội vàng vươn cổ ra ngoài quan sát.

Cổng thành chậm chậm mở ra, một con tuấn mã toàn thân đầy mồ hôi từ từ tiến vào, người ngồi phía trên thân hình thẳng như cái bút, một thân áo lam vải thô đầy bụi đường. Dưới ánh đèn đuốc sáng rực hai bên cổng thành, một khuôn mặt với lông mày lười mác dài đến tóc mai hiện ra, dung nhan tuấn tú, sắc sảo thâm như đầm nước, chỉ là trên phần má ôn nhuận như ngọc hiện rõ một vết thương dài cả tấc. Tuy miệng vết thương đã kết vảy, không còn gì đáng ngại, nhưng thoạt nhìn vẫn khiến người ta kinh hãi run sợ, thấy mà giật mình không thôi.

Chúng binh lính giữ thành đồng loạt hít vào một hơi khí lạnh, âm điệu của tiếng hít thở đúng là thống nhất hài hòa một cách thần kỳ.

Một cánh tay nhỏ nhắn vươn ra, lắc la lắc lư đưa lên một bình sứ.

Một giọng nói khi dứt đoạn khi liền mạch cất lên: “Xin Triển đại nhân... bồi thuốc...”.

Ánh mắt chúng nhân di chuyển, lúc này mới thấy thì ra còn có một người nữa cưỡi trên cùng một con ngựa với Triển đại nhân, chỉ là dáng dấp người này quả thực kém rất xa Triển đại nhân, sắc mặt trắng bệch, mắt nhỏ hoảng hốt, ngoại trừ một cánh tay vươn thẳng ra, còn thì toàn thân chỗ nào cũng mềm nhũn dán trên mình ngựa.

Triển Chiêu liếc mắt nhìn bình sứ một cái, thở dài một tiếng, lại ôm kiếm hướng chúng binh lính giữ thành thi lễ: “Làm phiền rồi”.

Chúng binh lính giữ thành vẫn còn đang trong cơn khiếp sợ do vết thương trên má Triển Chiêu đưa tới, hoàn toàn không chú ý đến ba người cưỡi ngựa theo sát phía sau Triển Chiêu cũng mang vẻ mặt kinh ngạc sững sờ.

“Đám binh lính giữ thành này sao vậy? Sao nhìn thấy xá miều đều mang vẻ mặt như nhìn thấy ma vậy?” Bạch Ngọc Đường cười con ngựa đầu tiên đi nước kiệu vào.

“Tại hạ thực không dám tin, vì để Nam hiệp bôi thuốc, dọc đường đi Kim huynh lại có thể nhắc đi nhắc lại câu này tròn hai ngày hai đêm, một khắc cũng không ngừng, nghị lực bậc này, quả thật không người bình thường nào có thể theo kịp... Nam hiệp định lực cũng thực tốt, rõ ràng mặt đã có chút tái nhợt đi rồi mà vẫn kiên trì cưỡi chung một con ngựa với Kim huynh... Lẽ nào trình độ tiết kiệm của Khai Phong phủ đã đạt đến mức ấy, đến cả ngân lượng bỏ ra mua thêm một con ngựa cũng không xuất ra nổi?”, Nhất Chi Mai ngồi trên con ngựa thứ hai thông thả tiến vào.

“Đó là vì Tiểu Kim không biết cưỡi ngựa”, người phía trước nhẹ nhàng trả lời một câu.

“Cái gì? Kim huynh thân là Tòng hiệu úy lực phẩm của Khai Phong phủ lại...”

“Lừa cũng không cưỡi xong.”

“...”

“Môi huynh?”

“... Nam hiệp cũng thực không dễ dàng gì...”

Con ngựa thứ ba thò trên lưng một đồng áo hoa hòe hoa sói tiến vào, từ đồng áo kia phát tiếng nói: “Điên rồi, một lũ điên rồi, lại có thể hai ngày hai đêm không ngủ gấp rút lên đường... Nghĩ mà xem đường đường Bách Hoa công tử ta lại có một ngày xuất hiện trong dáng vẻ lôi thôi thế này, nếu truyền ra ngoài, Bách Hoa công tử đây còn mặt mũi gì mà đi đâu nữa?”.

Cho đến khi bốn con ngựa khuất bóng ở đầu phố, chúng binh lính coi thành lúc này mới hoàn hồn lại, đồng thời mang vẻ mặt sầu thảm như đưa đám nói:

“Này này, anh có nhìn thấy không, mặt của Triển đại nhân...”

“Ôi chao ơi, nếu để các bà, các cô, các chị trong thành mà nhìn thấy, còn không phải nguy mất sao?!”

“Không biết Công Tôn tiên sinh có thể trị khỏi không nữa.”

“Công Tôn tiên sinh diệu thủ hồi xuân, nhất định sẽ có cách.”

“Nói đúng lắm, nói đúng lắm!”

Chỉ có Tiểu Đinh là vẫn ngẩng ra nhìn về hướng đám người Triển Chiêu biến mất, vẻ mặt ngẩn ngơ lăm lăm nói: “Triển đại nhân thơm quá...”.

“Thơm cái gì mà thơm!”, một bàn tay vỗ vào ót Tiểu Đinh, quan coi thành khí thế hùng hổ nhìn chúng binh lính giữ thành quát, “Ngẩng ra đây làm gì, còn không mau thu dọn chuẩn bị mở cổng thành”.

Chúng binh lính giữ thành lập tức vội vàng vào việc.

Tiểu Đinh ngơ ngẩn đứng một bên, vẫn cứ cúi đầu nghĩ ngợi hồi lâu, cuối cùng không nhịn được hỏi một câu: “Cái người cưỡi chung một con ngựa với Triển đại nhân là...”.

“Tiểu Đinh!”, quan coi thành đột nhiên xoay người túm chặt lấy bả vai Tiểu Đinh, nhú mày vẻ nghiêm túc nói, “Người nhất định phải nhớ kỹ người này cũng như nhớ rõ Triển đại nhân!”.

“Hả?”

“Thiếu niên thoát nhìn gầy gò kia chính là Kim Kiền, Tông hiệu úy lục phẩm của Khai Phong phủ, nghe đồn có thể trên thông Thiên đình, dưới tường Sâm la, chiêu thần gọi quỷ”.

“Ồ...”

“Người sau này nếu có thấy người này, nhất định phải nhớ kỹ câu châm ngôn năm chữ...”

“Châm ngôn?”, Tiểu Đình có chút hoảng sợ trợn tròn đôi mắt, đảo một vòng nhìn chúng binh lính coi thành đang như lâm đại địch, “Châm ngôn gì?”.

Chúng binh lính giữ thành cùng quan coi thành đồng thời hít một hơi, thần sắc trịnh trọng đồng thanh nói: “Tiền không được lộ ra!”.

“Hả?!”

“Triển đại nhân, ngài đã về rồi!”

“Triển đại nhân mặt của ngài?!”

Đây là tạp dịch của Khai Phong phủ đang trên đường bưng nước rửa mặt cho Bao đại nhân thì gặp Triển Chiêu. Câu thứ nhất là chào hỏi, câu thứ hai là tiếng kêu kinh hãi cùng với âm thanh đánh đổ chậu nước rửa mặt.

“Triển đại nhân ngài rốt cuộc đã về rồi” x4.

“Triển đại nhân mặt của ngài?!” x4.

“Loảng xoảng” x4.

Là Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hổ canh giữ ở cửa thư phòng của Bao đại nhân dị khẩu đồng thanh chào hỏi, dị khẩu đồng thanh kinh hãi kêu lên cùng với tiếng thanh đao trong tay đồng loạt rơi xuống đất.

“Triển hộ vệ cuối cùng người đã về rồi, Thượng Phương... mặt của người?!”

“Cạch!”

Là Công Tôn tiên sinh ngồi sau bàn trong thư phòng chào hỏi cùng với tiếng bút lông trong tay rơi xuống nghiên mực.

“Triển hộ vệ, Thượng Phương bảo kiểm... mặt của người!”

“Loạch xoạch loạch xoạch...”

Là tiếng kêu kinh ngạc của Bao đại nhân, với vẻ mặt hưng phấn vỗ bàn đứng lên, theo sau tiếng chồng văn kiện trên bàn bị đánh rơi xuống đất.

Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi mai và cả Bách Hoa công tử hiện tại đã hoàn toàn có lý do tin tưởng hành vi bạo phát vô cùng khủng bố lúc đầu của Kim Kiền đích thực là phát triển theo khuynh hướng của tình hình thực tế khách quan, là đại diện cũng như phản ánh tâm tư tình cảm chân thực của quảng đại quần chúng nhân dân trong thành Biện Lương, cũng là tiêu biểu cho nhu cầu tâm lý căn bản nhất của trên dưới Khai Phong phủ.

Trái ngược với vẻ mặt vô cùng kinh ngạc của ba người Bạch Ngọc Đường, Kim Kiền lại thức thời hơn nhiều, vừa thấy khuôn mặt đầy sùng sốt của Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh, không nói hai lời, bịch một tiếng liền quỳ ngay xuống đất, hít sâu một hơi nghĩ muốn phát biểu bài phú trường thiên nhận tội chuẩn bị đã lâu, chẳng ngờ lại bị người bên cạnh cướp lời.

“Đại nhân, thuộc hạ không thể tìm được Thượng Phương bảo kiểm về, mong đại nhân trách phạt!”

Bóng màu lam đột nhiên thấp hẳn đi, Triển Chiêu thẳng người quỳ trên đất rũ mi nhìn xuống, hai tay chạm đất, vỗ kiếm Cự Khuyết keng một tiếng phát ra tiếng va chạm.

Bao đại nhân sững sốt, vội vòng qua thư án đến trước mặt Triển Chiêu, vươn tay nâng cánh tay Triển Chiêu lên nói:

“Đứng dậy rồi nói.”

Nhưng Triển Chiêu vẫn quỳ thẳng tắp trên mặt đất, mặc cho Bao đại nhân ra sức thế nào, thân hình vẫn chẳng mấy may di chuyển, chỉ cúi đầu trầm giọng nhắc lại:

“Thuộc hạ không thể tìm được Thượng Phương bảo kiếm về, xin đại nhân trách phạt!”

“Triển hộ vệ...”

“Xin đại nhân trách phạt!”

Bao đại nhân thở dài một tiếng, tiếng thở dài cất lên vang vọng trong căn phòng tĩnh lặng.

©STE.NT

Một dải ánh ban mai mỏng manh xuyên qua khung cửa sổ chiếu vào phòng, ánh dương dần toả khắp, chậm chậm buông xuống hàng mi dài hơi run run ánh trên đôi mày nhíu chặt, hất lên những sợi tóc đen mượt như tơ chạm đất, ống tay áo tuyền một màu lam đầy bụi đường, dây buộc tóc màu xanh đã hơi bạc màu, và cả chiếc bóng đổ dài của sống lưng thẳng tắp như thân tùng.

Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai, Bách Hoa công tử bỗng cảm thấy hai đầu gối trên đất kia cực kỳ chói mắt, tới mức ba người không dám nhìn bóng màu lam thẳng tắp ấy thêm nữa.

Ngay cả Kim Kiền, bình thời mau mồm mau miệng, miệng lưỡi sắc bén, lúc này một chữ cũng không nói, chỉ yên lặng quỳ gối nguyên tại chỗ cùng Triển Chiêu.

“Triển hộ vệ không cần phải quá tự trách...”, Công Tôn tiên sinh cất bước đi tới, cúi người đỡ lấy hai tay Triển Chiêu nói.

Thân hình Triển Chiêu vẫn chẳng di động, chỉ cúi đầu lặp lại như cũ: “Thuộc hạ thất trách, xin đại nhân trách phạt!”.

Bình thời chất giọng sang sảng là thế, lúc này lại hơi khàn khàn, ngữ khí âm điệu đoan chính giống lúc bình thường nhưng lại như gióng lên tiếng trống buồn bã chấn động lòng chúng nhân.

“Triển hộ vệ...”, Công Tôn tiên sinh khẽ nhíu mày, liếc Bao đại nhân một cái, cũng thở dài một tiếng hệt như Bao đại nhân.

“Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh!”, Bạch Ngọc Đường đột nhiên vén vạt áo quỳ một gối xuống, ôm quyền trầm giọng nói, “Chuyện này chẳng có chút can hệ gì tới Triển Chiêu, đều do Bạch Ngọc Đường nhất thời hồ đồ, vì chuyện tranh đoạt danh tiếng đã đánh cắp Thượng Phương bảo kiếm làm liên lụy tới Bao đại nhân, Bạch Ngọc Đường có tội, xin đại nhân trách phạt”.

Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh cùng sững sốt.

Nhất Chi Mai cũng kéo Bách Hoa công tử quỳ xuống bên cạnh Bạch Ngọc Đường nói: “Là do tại hạ quản thúc môn nhân không chu toàn, khiến cho Thượng Phương bảo kiếm giờ chẳng rõ ở nơi nào, xin Bao đại nhân trị tội!”.

“Là, là do tiểu nhân không tốt, không nên tin lời gièm pha của kẻ tiểu nhân...”, Bách Hoa công tử cũng run rẩy lắp bắp nói.

Dứt lời, ba người cùng cúi đầu quỳ trên đất giống như Triển Chiêu, không nói một lời.

Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh nhìn nhau một cái, lại lướt nhìn mọi người một lượt rồi đưa mắt sang Kim Kiền.

Kim Kiền trăm triệu một lần cũng không ngờ tới bản thân nhất thời thất thần mà cơ hội nhận tội “thăng thần để được khoan hồng” đã bị mấy người này cướp mất sạch, hiện tại lại bị một tràng nhận tội tự bạch xì xầm xì xỏ lưu loát vô cùng của bọn họ làm cho choáng váng ngu mặt ngay tại chỗ, vừa thấy Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh nhìn mình, cả người không khỏi run lên, bịch một cái phủ phục xuống đất, liền đem

những lời thoại mình đã chuẩn bị từ sớm hô lên: “Thuộc hạ có tội, thuộc hạ không thể bảo vệ Triển đại nhân chu toàn, trên người Triển đại nhân có hơn mười sáu vết sẹo, lại còn bị phá hủy dung nhan, đều do thuộc hạ thất trách, thuộc hạ có lỗi với bách tính Đại Tổng, có lỗi với Thánh thượng, có lỗi với Bao đại nhân, có lỗi với Công Tôn tiên sinh, có lỗi với bốn vị Hiệu úy đại ca, có lỗi với Tam ban nha dịch, có lỗi với...”.

“Kim hiệu úy”, Công Tôn tiên sinh gấp giọng cắt ngang lời nhận tội của Kim Kiền, “Đại nhân chỉ muốn hỏi mấy vị này là người phương nào”.

“Hử?”, Kim Kiền ngẩng đầu, nhìn Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh, lòng không khỏi thấy khó hiểu:

Hôm nay hành vi của hai người này quả thật có chút kỳ quái, không hỏi tung tích của Thượng Phương bảo kiếm thì thôi, lại đi hỏi lai lịch mấy người kia, tựa hồ lai lịch của ba người đó còn quan trọng hơn cả tung tích của Thượng Phương bảo kiếm...

Đôi mắt nhỏ nheo lại, Kim Kiền đánh giá tỉ mỉ Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh một lượt, họ đều đang trong tư thế muốn đỡ Triển Chiêu lên, xem xét vẻ mặt lo lắng nhìn Triển Chiêu của hai người, đột nhiên đầu vụt sáng lên, Kim Kiền bừng tỉnh:

Chắc chắn chắc, mình thật là thông minh một đời lại hồ đồ nhất thời, Tiểu Miêu có thân phận là gì nào? Là Idol được yêu thích số một đương thời, bảo hiểm phúc lợi của Khai Phong phủ, đồng thời là bảo tiêu bên mình của lão Bao và “gậy trúc”, quả thực chính là điều kiện cần và đủ để Khai Phong phủ sinh tồn và phát triển. Thượng Phương bảo kiếm cố nhiên quan trọng, Tiểu Miêu còn quan trọng hơn, cho nên Thượng Phương bảo kiếm bị trộm mất là một chuyện, nhưng định tội ai cũng không thể định tội Tiểu Miêu!

Hừ hừ, nói trắng ra là lão Bao và “gậy trúc” muốn bao che khuyết điểm một cách đường hoàng, cơ hội tốt như thế này, nếu mình không tận dụng, há chẳng phải là có lỗi với tâm ý của lão Bao và Công Tôn Trúc Tử sao?!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền liền hạ quyết tâm, đôi mắt nhỏ trợn ngược, chỉ vào Bạch Ngọc Đường bật thốt lên:

“Khởi bẩm đại nhân, vị bạn đồ trắng lớn lên với khuôn mặt trêu hoa ghẹo nguyệt này chính là Cẩm mao thử Bạch Ngọc Đường của Hãm Không đảo, chính hắn là kẻ đã trộm Thượng Phương bảo kiếm từ phủ Khai Phong mang đi, lại còn không trông giữ nghiêm ngặt, khiến cho Thượng Phương bảo kiếm bị kẻ khác đánh cắp lần hai”.

Bạch Ngọc Đường nghe vậy ngẩng phắt đầu lên, đôi mắt hoa đào bắn thẳng vào Kim Kiền.

Kim Kiền nhất thời thót tim, mồ hôi lạnh túa đầy đầu.

Chắc, con chuột bạch xã hội đen này có hậu thuẫn vô cùng lớn, kỹ thuật giết người thuộc hàng bậc nhất, ngay cả Tiểu Miêu cũng còn phải kiêng kỵ hắn vài phần, e là không đắc tội nổi đâu!

Nuốt nuốt nước bọt, Kim Kiền thu tay lại, ngữ khí hùng hổ đột nhiên quay ngoắt một trăm tám mươi độ, tiếp: “Có điều Bạch ngũ gia là hiệp khách đã thành danh trên giang hồ, tiếng nói rất có trọng lượng, đầu đội trời chân đạp đất, dám làm dám chịu. Sau khi biết được có kẻ đánh cắp Thượng Phương bảo kiếm khỏi Hãm Không đảo liền đứng ra cùng với Triển đại nhân lên đường truy tìm Thượng Phương bảo kiếm, trên đường đi phơi nắng phơi sương nhọc nhằn, lo lắng đến quên ăn quên ngủ, đội mưa đội gió, tấm lòng biết sai gắng sửa ấy duy chỉ có trời cao mới tỏ!”.

Đầu mày của Bạch Ngọc Đường nhướng lên, đôi mắt hoa đào híp lại.

Kim Kiền thâm thở phào nhẹ nhõm, mục quang lại hướng sang Nhất Chi Mai nói:

“Vị toàn thân đen sì, cả người toát lên vẻ lười biếng, đỉnh đầu một dúm lông trắng này chính là thiên hạ đệ nhất thân trộm, Nhất Chi Mai, ai ai nghe tiếng cũng đều phẫn nộ. Người này thân là chưởng môn, lại chẳng làm đúng chức trách, dung túng cho môn hạ làm mưa làm gió tác oai tác quái trên giang hồ, Thượng Phương bảo kiếm là do Bách Hoa công tử, môn hạ của người này, đánh cắp từ Hãm Không đảo!”

Nhất Chi Mai ngẩng lên, đôi mắt phượng hơi lộ vẻ ngạc nhiên.

“Có điều Bách Hoa công tử đánh cắp Thượng Phương bảo kiếm là một chuyện, còn Nhất Chi Mai từ đầu chí cuối đều không biết sự tình”, Kim Kiền lại bổ sung.

Haizzz, vị này chính là vua trộm, đứng đầu trong giới đạo tặc, đến cả sư huynh đồng môn của hắn còn bị ép tới mức cùng đường bí lối phải đem Tàng bảo khố chôn giấu trong nhà xí. Nếu đắc tội cái tên này, mỗi tháng lại đến dạo chơi chuyển “hàng” hai bận, thì sợ là toàn thể Khai Phong phủ sẽ phải hít gió tây bắc mà sống mất thôi.

Nhất Chi Mai chớp chớp đôi mắt phượng, lại cúi đầu xuống, bộ dạng phục tùng.

Kim Kiền lại đưa mắt sang Bách Hoa công tử đang co rúm trên đất.

Luận về đánh, không đánh được chuột bạch, luận về trộm thì còn lâu mới bì kịp Nhất Chi Mai, luận về độc... Playboy, người còn khuya mới đủ phân lượng nhé! Lại còn vết sẹo trên mặt Tiểu Miêu, thù mới hận cũ, tiền oan oán cũ... Hừ hừ, Hoa hoa công tử, quả thực người quá mức phù hợp, chớ trách ta lòng ác miệng độc!

Hạ quyết định, Kim Kiền liền trợn ngược đôi mắt nhỏ, mi mày xoắn chặt, chỉ vào Bách Hoa công tử quát lên một tràng:

“Vị đại thúc một thân làm đom đóm hoa hòe hoa sói tục không chịu nổi kia chính là Bách Hoa công tử, sư huynh của Nhất Chi Mai, chính hắn đã trộm Thượng Phương bảo kiếm từ Hãm Không đảo! Chế tạo kiếm giả sắp đặt ám khí hại Triển đại nhân bị thương cũng chính là hắn! Trơ mắt nhìn Thượng Phương bảo kiếm bị kẻ lai lịch bất minh mang đi, cuối cùng dẫn đến tung tích của Thượng Phương bảo kiếm chẳng rõ nơi nào, đầu sỏ gây nên tất cả tội lỗi chính là hắn!”

Liên tiếp dùng ba câu liệt kê, khí thế hùng hồn, lời lẽ đầy khí phách, Bách Hoa công tử nghe mà toàn thân run rẩy, ngay cả Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai trong ánh mắt nhìn Bách Hoa công tử cũng có thêm vẻ đồng tình.

Giới thiệu ba người hoàn tất, Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh liếc nhìn Kim Kiền hồi lâu không nói, lát sau, Công Tôn tiên sinh mới ho khan hai tiếng: “Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!”.

Bao đại nhân gương mặt vui vẻ nói: “Như thế rất tốt, rất tốt!”.

Rất tốt?!

Kim Kiền nhìn chằm chằm hai người, trầm nghĩ:

Cái gì rất tốt? Lẽ nào mình đã đoán đúng tâm tư của lãnh đạo?

Một câu nói kia của Bao đại nhân, đừng nói là Kim Kiền, Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai, Bách Hoa công tử mà ngay đến Triển Chiêu cũng không khỏi ngẩng đầu lên, vẻ mặt ngạc nhiên tròn mắt nhìn Bao đại nhân.

“Hôm nay bản phủ gặp được ba vị hiệp khách giang hồ, quả thật là chuyện rất may mắn, ba vị mời đứng lên.”

Ồ hả?!

Lão Bao này không phải bị ngẩn chứ? Khách khí đối với hai vị tôn thần chuột bạch, Nhất Chi Mai thì thôi đi, sao đối với cái tên Hoa hoa công tử kia cũng tiếp đãi trọng hậu hơn vậy?

Công Tôn tiên sinh khẽ mỉm cười, nhìn năm người nói: “Chư vị vẫn nên đứng lên rồi nói tiếp”.

Năm người không một ai động cựa, vẫn y như cũ ngẩn ngơ tròn mắt nhìn Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh.

Công Tôn tiên sinh khẽ lắc đầu, nhìn Bao đại nhân một cái.

Bao đại nhân gật đầu nói: “Công Tôn tiên sinh hãy nói thẳng đi”.

Công Tôn tiên sinh gật đầu, lại đưa mắt nhìn năm người: “Có phải chư vị cảm thấy kỳ quái tại sao Bao đại nhân và tại hạ chẳng chút quan tâm tới tung tích của Thượng Phương bảo kiếm?”.

Kim Kiền vội gật đầu, bốn người kia lại vẫn bất động.

“Đó là vì chúng ta đã biết rõ Thượng Phương bảo kiếm hiện tại đang ở nơi nào, trong tay ai.”

“Cái gì?!", năm người kinh ngạc kêu lên.

Triển Chiêu chụp lấy cánh tay Công Tôn tiên sinh: “Tiên sinh, những lời này là thật?!”

“Đương nhiên là thật”, Công Tôn tiên sinh nở một nụ cười, rồi như có ma lực, tâm trạng căng thẳng của mọi người cũng dần dần được thả lỏng.

“Được rồi, đều đứng lên hết rồi nói đi”, Bao đại nhân cất tiếng.

Lúc này năm người mới đứng lên.

“Công Tôn tiên sinh, hiện giờ Thượng Phương bảo kiếm đang ở đâu?”, Triển Chiêu gấp giọng hỏi.

Công Tôn tiên sinh thu lại nét cười, nhìn mọi người một lượt nói: “Hôm qua, trên triều có người đã tham tấu đại nhân một bản, rằng đại nhân coi rẻ hoàng ân, lơ là chức trách, khiến cho Thượng Phương bảo kiếm được Thánh thượng ngự ban đã bị đánh cắp, hơn nữa còn giấu giếm không báo lên trên, có ý đồ khi quân phạm thượng”.

“Cái gì?!", Triển Chiêu kinh hãi, “Đại nhân, vậy...”.

Bao đại nhân cười nói: “Bản phủ đã tấu lên Thánh thượng rằng hôm nay ắt sẽ đem Thượng Phương bảo kiếm thượng triều”.

“Cái gì?!", lần này không chỉ riêng Triển Chiêu, mà cả Bạch Ngọc Đường và Nhất Chi Mai cũng đồng thời kêu lên thất thanh.

Kim Kiền chỉ cảm thấy trước mắt mọi thứ biến thành màu đen, thầm nghĩ:

Đem Thượng Phương bảo kiếm thượng triều?! Có nhầm không đấy?! Bây giờ ngay cả sợi mốc trên chuôi Thượng Phương bảo kiếm cũng còn không có, chi bằng lão Bao ngài không cần quản gì nữa, cứ xông thẳng lên triều mà thí mạng luôn cho rồi.

“Mấy vị chớ lo, đại nhân tất có cái lý của mình”, Công Tôn tiên sinh trấn an.

Năm người lại đưa mắt nhìn Công Tôn tiên sinh, người nào người nấy ánh mắt sáng quắc.

Công Tôn tiên sinh khẽ mỉm cười, lại đưa mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, tiếp tục nói: “Việc Thượng Phương bảo kiếm bị mất, trên dưới Khai Phong phủ chỉ có đại nhân, tại hạ, bốn người bọn Vương Triều, Triển hộ vệ cùng Kim hiệu úy là biết rõ, tuyệt đối không có khả năng để lộ ra bên ngoài. Hơn nữa tại hạ tin tưởng, Ngũ thủ Hãm Không đảo thân là những nhân sĩ hiệp nghĩa trên giang hồ, ắt sẽ không đem sự việc bậc này rêu rao ra bên ngoài hòng nêu cao danh tiếng”.

Đôi mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường không tự nhiên liếc qua một bên.

“Cho nên, tại hạ và đại nhân suy đoán, người tham tấu kia nhất định biết rõ tung tích của Thượng Phương bảo kiếm”, Công Tôn tiên sinh lại nhìn Triển Chiêu, “Hôm nay Triển hộ vệ trở về, nói rằng không thể tìm thấy Thượng Phương bảo kiếm, tại hạ lại càng thêm khẳng định Thượng Phương bảo kiếm nhất định đang nằm trong tay người đã dâng tấu, thế nên người đó mới có thể không úy kỵ gì, muốn đưa đại nhân vào chỗ chết”.

Bao đại nhân cũng tiếp lời: “Lời của Triển hộ vệ và Kim hiệu úy đã chứng thực suy đoán của bản phủ, bản phủ nhất thời an tâm, cho nên mới nói ra hai chữ ‘rất tốt’ đó.

Lúc này năm người mới hiểu ra bèn gật đầu.

Nhưng mới gật được nửa, lại cảm thấy không ổn.

Nếu đã biết Thượng Phương bảo kiếm đang nằm trong tay kẻ nào, hôm nay lại còn phải mang Thượng Phương bảo kiếm thượng triều, mà hiện tại cách thời gian phải vào triều không còn bao nhiêu nữa, sao hai người này vẫn bình chân như vại tựa như không có chuyện gì, còn ở đây tán gẫu cứ như chuyện không liên quan đến mình vậy?!

Triển Chiêu biến sắc, gấp giọng nói: “Đại nhân, rốt cuộc là người nào tham tấu? Thuộc hạ sẽ lập tức đi tìm Thượng Phương bảo kiếm về!”

Bạch Ngọc Đường và Nhất Chi Mai cũng đồng thời bước lên nói:

“Bạch mã cũng cùng đi.”

“Tại hạ nguyện trợ giúp Nam hiệp một tay!”

Công Tôn tiên sinh nghe vậy, lại liếc nhìn Bao đại nhân một cái, cười một cách thâm ý, mi mày nhướng lên, nét mặt rõ ràng đang nói: Mọi người đoán đi.

Khiến cho ba người bước lên chờ lệnh đầu đầy mây đen.

“Công Tôn tiên sinh!”, ba người đồng thanh đề tiếng hô.

Kim Kiền cũng bị Công Tôn tiên sinh xoay mòng mòng, chẳng hiểu ra sao, mạch đập nhanh, nhưng trong óc lại tự động đem những tên giàu có quyền thế mà Bao đại nhân từng đắc tội lọc qua một lượt, không khỏi buộc thốt: “Lẽ nào là Bàng...”.

Lời vừa nói ra khỏi miệng, Trương long bên ngoài đã lớn giọng nói tiếp nửa câu sau của Kim Kiền.

“Bàng thái sư đến...”

Hả?

Mọi người cả kinh, Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh nhìn nhau một cái.

“Ha ha ha, Bao đại nhân, lão phu làm phiền rồi!”

Một thân hình béo mập lắc la lắc lư theo tràng cười to tiến vào thư phòng.

Hàng lông mày màu bạc cắm loạn xạ, đôi mắt hình tam giác ngược xiêu vẹo, chòm râu trắng đậu tả tơi trước ngực, đầu đội mũ cánh chuồn, một thân triều phục bằng gấm thêu tối màu, chân đi quan hài bằng da mềm, lưng đeo đai cấn ngọc bích, thít chặt lấy cái bụng ỏng tròn vo, khí thế ngang ngược kiêu ngạo, vô cùng hồng hách, quả thực là chuẩn mực cho bộ pháp “đi ngang”, đích thị là Bàng thái sư, kẻ thù không đội trời chung lớn nhất của Bao đại nhân.

Kim Kiền kinh hãi trong lòng, thầm nghĩ: Con của già này quả nhiên là họ hàng của Tào Tháo, vừa nhắc đã tới rồi!

Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh vội bước lên thi lễ:

“Bao Chửng bái kiến Thái sư.”

“Công Tôn Sách bái kiến Thái sư.”

Mặc dù Triển Chiêu lòng nóng như lửa đốt, Kim Kiền cơ tim như muốn nhảy bật ra, nhưng lúc này cũng không dám chậm trễ nửa phần, chỉ đành ôm quyền thi lễ:

“Triển Chiêu bái kiến Thái sư.”

“Thuộc hạ bái kiến Thái sư.”

Mà Bạch Ngọc Đường thì hừ mũi một tiếng, quay đầu đi.

Nhất Chi Mai lười nhác rũ đôi mắt phượng, tựa như trong phòng căn bản không xuất hiện thêm người này.

Chỉ có Bách Hoa công tử hai đầu gối nhũn ra định quỳ xuống, liền bị Nhất Chi Mai xách trở lại.

Có điều Bàng thái sư lại chẳng thèm liếc mấy người Bạch Ngọc Đường lấy một cái, vừa vào cửa, đôi mắt hình tam giác đã dán chặt vào Triển Chiêu, đánh giá từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên một lượt, khóe môi ẩn hiện ý cười, lạnh lùng cất tiếng: “Triển hộ vệ đã nhiều ngày không gặp, vì sao dáng vẻ lại tiêu tụy như thế? Bao đại nhân, Triển hộ vệ là Ngự tiền thị vệ được Thánh thượng điều tạm về Khai Phong phủ, nếu có xảy ra sơ sót gì, Bao đại nhân khó lòng mà ăn nói với Thánh thượng đó!”.

Những lời này vừa nói ra, chúng nhân Khai Phong phủ đều biến sắc.

Kim Kiền hiểu rất rõ ràng rằng, lão cua già miệng thì quan tâm Triều Chiêu quá mức khổ cực, nhưng chỉ cần liên hệ với thực tế lúc này, lại phân tích tỉ mỉ tình hình thời sự hiện nay, sẽ không khó để đoán ra ý tứ ném đá giấu tay của lão cua già: Phàm là thứ Thánh thượng ngự ban cho Khai Phong phủ, cho dù là một Ngự tiền thị vệ được điều tạm về, cũng là vật quý giá không gì sánh được, huống hồ Thượng Phương bảo kiếm?! Hừ hừ, Bao Hắc Tử, lần này ngươi không giao ra được Thượng Phương bảo kiếm thì nhất định sẽ phải chết.

Thân hình Triều Chiêu thoáng run lên, vội thu ánh mắt lại ôm quyền nói: “Thuộc hạ chức thấp phận hèn, sao dám nhọc Thái sư hao tâm tổn trí”.

“Hừ!”, Bạch Ngọc Đường vẽ mặt khinh thị cười khẩy một tiếng.

Lúc này Bàng thái sư mới chú ý tới, thì ra trong thư phòng còn xuất hiện thêm một người nữa, mục quang quét qua Bách Hoa công tử, Nhất Chi Mai, cuối cùng đóng đinh trên một thân y phục trắng như tuyết, phong tư hoa lệ của Bạch Ngọc Đường.

Vừa mới nhìn kỹ, đôi mắt hình tam giác của Bàng thái sư nhất thời trợn tròn lên, con ngươi phát sáng, ngữ khí hòa hoãn đi mấy phần: “Không biết mấy vị là...”, khi nói mục quang vẫn dán chặt vào Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường đen mặt, đôi mắt hoa đào trừng lên, mắt thấy bão tố sắp nổi lên, Công Tôn tiên sinh vội bước lên một bước chắn ngang trước người Bạch Ngọc Đường, ôm quyền nói: “Khởi bẩm Thái sư, ba người này chính là bằng hữu trên giang hồ của Triều hộ vệ, lần này đặc biệt tới đây để thăm viếng Triều hộ vệ”.

“Nhân sĩ giang hồ...”, ánh sáng lóe lên trong đôi mắt hình tam giác thoát cái đã biến mất sạch trơn, đôi mắt của Bàng thái sư vẫn dừng lại trên người Bạch Ngọc Đường một lúc rồi mới quay sang Bao đại nhân đi thẳng vào chủ đề, “Bao đại nhân, Thượng Phương bảo kiếm đã chuẩn bị chu đáo hết rồi chứ?”.

Bao đại nhân ôm quyền đáp: “Nhọc Thái sư hao tâm tổn trí, Thượng Phương bảo kiếm đã sớm chuẩn bị chu toàn”.

“Ồ?”, Bàng thái sư hí đôi mắt hình tam giác lại, “Có thể cho lão phu nhìn một chút được chăng?”.

Không khí trong phòng nhất thời căng lên.

Bao đại nhân rũ mắt cúi đầu, cung kính nói: “Khi thượng triều Bao Chứng tất sẽ trình lên Thánh thượng, Thái sư hà tất phải nóng vội nhất thời như vậy? Lễ nào Thái sư không tin Bao Chứng? Hay là...”, Bao đại nhân thình lình ngược lên, đôi mắt hổ như có điện sáng quắc, bắn thẳng vào Bàng thái sư, “Bàng thái sư còn có nguyên do khác?”.

Rõ ràng là lời lẽ thoái thác, nhưng từ miệng Bao đại nhân nói ra, lại hệt như đang thẳng đường thăm án, còn Bàng thái sư phía đối diện lại chính là một nghi phạm.

Bàng thái sư bị đôi mắt sáng quắc của Bao đại nhân nhìn, nhất thời da mặt cứng lại, cao giọng hô: “Bao đại nhân đây là có ý gì? Lão phu thân là Thái sư đương triều, lễ nào muốn nhìn Thượng Phương bảo kiếm một chút mà còn cần lý do?”.

“Thái sư nói những lời ấy là sai rồi!”, Bao đại nhân ôm quyền, “Thượng Phương bảo kiếm chính là vật Thánh thượng ngự ban, kiếm đến nơi nào như Thánh thượng đích thân tới, lễ nào bình thời Thái sư đối với Thánh thượng cũng bất kính như thế, muốn gặp là gặp, nói nhìn là nhìn, đến kêu đi quất?!”.

Bàng thái sư nhất thời nghẹn họng, đôi mắt tam giác trợn trừng bốc lửa, khóe miệng run rẩy không ngừng, hồi lâu sau bèn hí mắt lướt nhìn một lượt Triều Chiêu, Kim Kiền, Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai, lúc này mới dần khôi phục lại thần sắc bình thường nói: “Nếu Bao đại nhân đã kiên trì như vậy, lão phu cũng không miễn cưỡng, đợi đến khi thượng triều nhìn cũng không muộn”.

Bao đại nhân gật đầu: “Khi thượng triều, Thái sư tất có thể nhìn thấy”.

Dứt lời, Bao đại nhân không nói nữa, chỉ nhìn chằm chằm vào Bàng thái sư.

Những người khác cũng chăm chú nhìn Bàng thái sư.

Vô số ánh mắt nhất tề bắn ra, ý tứ rõ ràng: Lão của già, chúng tôi không hoan nghênh ông, ông còn không mau đi đi?!

Mà Kim Kiên đứng cạnh Triển Chiêu, thậm chí còn nghe thấy cơ bắp căng cứng trên người Triển Chiêu đang phát ra tiếng rắc rắc.

Về phần Bàng thái sư, lại làm như không thấy ánh mắt dữ tợn của chúng nhân đang chiếu thẳng vào mình, vẫn ưỡn bụng, cười tít mắt, vẻ thản nhiên, quả thực là đại biểu điển hình cho nhân vật da mặt dày hơn cả góc tường thành.

Đám người Triển Chiêu dần biến sắc, còn Kim Kiên thì mồ hôi túa đầy mặt.

Lão của già này tám phần là quyết tâm bám rịt lấy chúng ta, sáng sớm ngày ra đã gấp rút đến đây theo đuôi, như vậy, Tiểu Miêu làm sao thoát thân để đi tìm Thượng Phương bảo kiếm đây?

“Rắc”, một tiếng động rất nhỏ vang lên bên tai, da đầu Kim Kiên lập tức tê dại, rũ mắt liếc nhìn một cái, chỉ thấy vỏ kiếm trong những ngón tay thon dài dưới ống tay áo màu lam kia đã xuất hiện mấy đường nứt ngoằn ngoèo, rất có phong cách của chủ nghĩa nghệ thuật hiện đại.

Kim Kiên cảm thấy da đầu tê rần, tựa như bị niệm thần chú định thân, chỉ có thể ngơ ngác nhìn những đường nứt kia từ từ chạy dài, chạy dài.

Không hay rồi, không hay rồi, nếu không nghĩ ra cách gì, Tiểu Miêu này nhất định đã không thêm quân ba bảy hai một quyết liều mạng với lão của già rồi! Mà đã liều mạng, thì khi xét trách nhiệm liên đới xuống, ắt hẳn không thể thiếu phần của mình.

Làm thế nào cho phải bây giờ? Làm thế nào cho phải bây giờ?

Hừ hừ, sáng sớm ngày ra nước chưa uống được một ngụm, cơm cũng chưa ăn được một miếng, đầu vầng mắt hoa, toàn thân bủn rủn lại còn phải đối mặt với tình huống chấn động thế này, tốn nơ-ron thần kinh để suy nghĩ về vấn đề hóc búa như vậy, thật đúng là vô nhân đạo mà!!! Ít nhiều gì thì cũng phải để mình ăn cái gì đó trước rồi hãy lao động trí óc chứ...

Khoan đã! Ăn cơm?! Đúng, ăn cơm!

Linh cảm lóe lên trong óc, Kim Kiên liền ngẩng phắt đầu lên, thần sắc nghiêm nghị, bước lên một bước hướng Bàng thái sư ôm quyền cung kính nói: “Phải chăng hôm nay Thái sư trời chưa sáng đã trở dậy rồi?”.

Chúng nhân trong phòng nhất thời sửng sốt, đều hướng mắt nhìn Kim Kiên.

Bàng thái sư nheo mắt đánh giá tỉ mỉ Kim Kiên một phen, đột nhiên nhếch miệng cười nói: “Lão phu nhớ được người, người chính là Tông hiệu úy lục phẩm họ Kim”, nói đến đây, khẩu khí có chút hạ xuống, âm trầm.

Kim Kiên không khỏi rợn tóc gáy.

“... Không sai, hôm nay đích xác trời chưa sáng lão phu đã xuất môn rồi, vậy thì thế nào?”, Bàng thái sư lại nói.

Kim Kiên hít một hơi, ổn định lại tâm thần, đôi mắt nhỏ mở tròn, nặn ra vẻ mặt sùng bái cất tiếng: “Thái sư quả không hổ là tấm gương trung quân ái quốc, cần mẫn phụng sự vì nước trong triều! Thánh thượng có Thái sư phụ tá, Đại Tổng có Thái sư tọa trấn, thực chính là phúc của Đại Tổng, là may mắn của bách tính!”.

Một tràng những lời này thốt ra, trong phòng nhất thời ngập tràn hơi rấm ngựa, lại có mùi chuồng ngựa nữa.

1 Xuất phát từ tiếng lóng “võ mông ngựa, vuốt đuôi ngựa” ý chỉ nịnh bợ, ở đây tác giả bóng gió ám chỉ Kim Kiên đang nịnh hót Bàng thái sư.

Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh nét mặt vẫn bình tĩnh, còn Triển Chiêu hai mắt ẩn hiện ánh sáng, Bạch Ngọc Đường thì hơi nường mày, Nhất Chi Mai, Bách Hoa công tử thoáng lộ vẻ ngạc nhiên.

Về phần Bàng thái sư dường như lại chẳng mấy may chịu ảnh hưởng của tròng “rắm ngựa” này, chỉ nhìn chằm chằm vào Kim Kiền cười lạnh nói: “Đây chính là bốn phận của lão phu”.

“Thái sư tận tâm tận lực vì xã tắc Đại Tống như thế, ắt hẳn là quên ăn quên ngủ, dốc hết tâm huyết, lao tâm khổ tứ”. Kim Kiền tiếp tục tăng bốc.

Bàng thái sư hừ lạnh một tiếng: “Là bề tôi, đương nhiên phải như vậy”.

“Ôi chào! Như vậy thì không ổn rồi!”, Kim Kiền đột nhiên biến sắc, thành linh quay người ôm quyền nói với Bao đại nhân: “Đại nhân, Thái sư vì việc của đại nhân, quên ăn quên ngủ, lao tâm khổ tứ, sáng sớm đã tới thăm hỏi, ngay cả bữa sáng cũng chưa dùng. Thái sư chính là hoàng thân quốc thích, lá ngọc cành vàng, thân phận tôn quý bậc nào, nếu để Thái sư bụng đói sinh bệnh, thì trên dưới Khai Phong phủ sao có thể gánh vác nổi đây?!”.

Chúng nhân nhất thời sửng sốt.

Công Tôn tiên sinh chớp đôi mắt phượng một cái, đột nhiên vỗ tay nói: “Ai nha, Kim hiệu úy quả là một lời như thức tỉnh người trong mộng. Tục ngữ có câu: Lịch một ngày lập vào buổi sáng, cơm ba bữa quý ở bữa đầu, chính vì thế bữa sáng này nhất định không thể thiếu được!”, nói đến đây, Công Tôn tiên sinh tỉnh bơ nhìn Bao đại nhân một cái.

Bao đại nhân lập tức gật đầu, đề tiếng gọi: “Người đâu, chuẩn bị bữa sáng!”.

Bên ngoài cửa tức khắc có người đáp: “Tuân lệnh”.

Công Tôn tiên sinh lại hướng Bàng thái sư cúi đầu vái: “Mời Bàng thái sư đi giá đến thiện đường dùng bữa”.

“Hả?”, hiển nhiên là Bàng thái sư phản ứng không kịp, mặt đầy kinh ngạc.

Bao đại nhân bước một bước dài lên phía trước đứng cạnh Bàng thái sư, nói: “Thái sư, mời!”.

Nói đoạn, liền cùng Công Tôn tiên sinh mỗi người một bên, nửa mời nửa đẩy kéo Bàng thái sư ra phía cửa.

Kim Kiền nhất thời thở phào một hơi, vội quay đầu nhìn Triển Chiêu, thầm nói: Nhân cơ hội này, Tiểu Miêu ngài còn không mau mau thoát thân đi kiếm đi, bằng không đợi lát nữa lão cua già ăn xong quay lại thì không kịp đâu. Nhưng vừa mới đưa mắt liền phát hiện sau lưng mình đã sớm không còn bóng người, lại nhìn quanh một cái, mới liếc thấy thì ra Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu, Nhất Chi Mai đã sớm đến bên cửa sổ thư phòng rồi, cánh cửa sổ mở toang, một chân Bạch Ngọc Đường vắt qua bậc cửa sổ, Triển Chiêu thì hướng mình khẽ gật đầu, Nhất Chi Mai một tay kéo Bách Hoa công tử, tay kia ra sức vẫy mình.

Chắc, ba người này cũng tốc độ quá nhỉ, lão cua kia còn chưa đi ra đến cửa đâu.

Muốn mình cùng đi? Cũng được, còn hơn là phải đối diện với bộ mặt đầy thịt của lão cua già, vừa ăn vừa nhịn nôn!

Nghĩ đến đây, lòng bàn chân Kim Kiền nhẹ nhàng rón rén, nhích đến bên cửa sổ, nới gót Nhất Chi Mai nhảy ra ngoài.

Nhưng một chân vừa hạ xuống đất, chân kia hãy còn vắt trên bậc cửa sổ, Kim Kiền đã nghe thấy tiếng cười lạnh leo u ám như sấm nổ vang lên bên tai:

“Triển hộ vệ, Kim hiệu úy, còn có ba vị nghĩa sĩ giang hồ chắc hẳn cũng chưa dùng bữa, sao không cùng lão phu đi tới thiện đường?!”.

Chậm chậm chuyển mắt, đập vào mắt Kim Kiền là bóng lưng cứng ngắc như ba cây thương, một lam, một trắng, một đen, lại quét qua Bách Hoa công tử nằm một đồng trên đất, tiếp đó là Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh phía sau, hai gương mặt một đen một trắng lộ vẻ bất đắc dĩ, cuối cùng liếc đến cái bụng ổng tròn vo phập phồng dữ dội, hô hấp rối loạn, khí tức bất ổn, nhưng trên mặt Bàng thái sư lại lộ ra năm phần đắc ý, năm phần nham hiểm, thâm độc.

Thu cái chân đang vắt trên bậc cửa sổ, ước lượng khoảng cách giữa cửa chính thư phòng và cửa sổ, Kim Kiền không khỏi có chút cảm khái:

Chẳng ngờ lão cua già thân hình phì nhiêu như vậy lại có thể hoàn tất khoảng cách ba mươi mét trong chưa đầy năm giây, quả thực nhìn người chẳng dựa ngoại hình, xem cua chẳng dựa họ Bàng được lâu. Lão cua già ông không đi tham dự Thế vận hội Olympic thật đúng là phí của giờ, mai một nhân tài đó!

58. Q.3 - Chương 17

Phủ thái sư đất trời đôi sắc.

Bảo kiếm tìm về vạn sự yên.

Trên chiếc bàn gỗ tròn giản dị tróc sơn loang lổ bày một mâm bữa sáng đúng tiêu chuẩn do chuyên gia dinh dưỡng cấp cao nhất của Khai Phong phủ, Công Tôn tiên sinh chế định.

Một tô cháo trắng, có tác dụng giải khát, nhuận phế, kiện tì tốt cho dạ dày, có ích cho tinh thần, nâng cao ý chí.

Một đĩa cải xanh, giàu chất diệp lục, nước, hàm lượng khoáng chất, vitamin... những thành phần chất dinh dưỡng thiết yếu cho cơ thể, có lợi cho đường ruột, thúc đẩy sự nhu động của dạ dày, tăng cường sự tiêu hóa hấp thu, tốt cho việc bài tiết (đặc biệt có hiệu quả đối với chứng táo bón lâu năm của Bao đại nhân), có tác dụng quan trọng trong việc duy trì những đường cong duyên dáng của cơ thể (Hiệu quả cụ thể? Lẽ nào anh không thấy eo lưng của Triển đại nhân sao!), ăn trường kỳ, còn có thể bài tiết độc tố bảo dưỡng dung nhan (bằng chứng chính là khuôn mặt nho nhã trắng bóc của Công Tôn tiên sinh), kiện não ích trí (thấy Kim hiệu úy không, lúc mới vào phủ là một đứa trẻ thật thà chất phác, đến bây giờ... haizzz...). Tóm lại một bàn đồ ăn sáng này vừa đẹp mắt giá lại rẻ, vị ngon mát lành, thích hợp cho phần đông mọi người dùng.

Đáng tiếc, Bàng thái sư ngồi ghế thủ tọa lại chẳng có chút thưởng thức đối với một bàn đồ ăn sáng dinh dưỡng phong phú, lợi ích vô cùng này, vừa ngồi xuống đã nhúu chặt mày, vẻ mặt chán ghét, một lúc sau cũng không chịu động đũa.

Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh ngồi hai bên nhiệt tình mời: “Thái sư không cần khách khí, chỉ là cơm rau dưa, mời dùng!”.

Bàng thái sư, khuôn mặt đầy thịt cương cứng, trừng mắt bát cơm trước mặt, không thốt ra một tiếng nào.

Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh có chút bất đắc dĩ, lại quay đầu nhìn mấy người ngồi quanh chiếc bàn tròn nói: “Chư vị cũng không cần khách khí, mời dùng, mời dùng”.

Bạch Ngọc Đường và Nhất Chi Mai cùng chung vẻ mặt, trước là nhìn Triển Chiêu, Kim Kiền, sau lại ngó Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh, cuối cùng đồng thời thở dài một tiếng.

Một người lẩm bẩm nói: “Cơm nước của Khai Phong phủ này cũng quá... trách nào xú miêu và Tiểu Kim đều gây gò chỉ còn một dúm xương như vậy...”.

Người còn lại thì thở phào một tiếng: “May mà Kim huynh và Nam hiệp nhắc nhở, bằng không nếu tại hạ thật sự phải vào đại lao Khai Phong phủ... không thể tưởng tượng được, không thể tưởng tượng được...”.

Bách Hoa công tử thì trợn trừng mắt nhìn thức ăn trên bàn như thể đang nhòm một bàn độc được vậy.

Triển Chiêu thân hình thẳng tắp, căn bản ngay cả liếc cũng chưa từng liếc thức ăn trên bàn, cả người cứng tựa như lúc nào cũng có thể vỡ bàn rời đi vậy.

Kim Kiền vừa bưng bát, nhắc đũa lên, nhưng nhìn sắc mặt mọi người, đành phải không tình nguyện mà buông bát đặt đũa xuống.

Trong một thời gian, bầu không khí trên bàn ăn nặng nề, ngưng trệ, lặng ngắt như tờ.

Thình lình, Triển Chiêu đứng phắt dậy, ôm kiếm nói: “Đại nhân, Thái sư, thuộc hạ còn có công vụ phải làm, xin cho thuộc hạ cáo lui trước”.

“Triển hộ vệ...”, Bàng thái sư ngược đôi mắt hình tam giác nhìn Triển Chiêu một cái, lạnh lùng nói, “Chẳng lẽ Triển hộ vệ có chỗ bất mãn với lão phu, cho nên mới không muốn dùng bữa cùng lão phu?”.

“Triển Chiêu không dám!”, Triển Chiêu lại ôm quyền, “Chỉ là Triển Chiêu đích thực còn có công vụ phải làm, cho nên...”.

“Được rồi!”, Bàng thái sư khoát tay ngăn lại, “Cho dù gấp hơn nữa cũng không thể bỏ bữa, Triển hộ vệ vẫn nên dùng bữa trước đi!”.

“Thái sư, Triển Chiêu đích thực...”

“Bao đại nhân, ngài dạy dỗ thuộc hạ thế nào vậy, sao lại không hiểu nguyên tắc cơ bản như thế?!” , Bàng thái sư đột nhiên vỗ bàn quát lên.

“Thái sư bớt giận”, Bao đại nhân vội nói, lại quay sang Triển Chiêu, “Triển hộ vệ, không nên nóng vội nhất thời, hãy dùng bữa trước đi.”

“...Vâng”, Triển Chiêu chỉ đành y lời ngồi xuống, sắc mặt dần trở nên trắng bệch.

Trong thiện đường lại khôi phục vẻ tĩnh lặng như chết, một bàn tám người này, không ai động đũa, không ai lên tiếng, không khí căng như dây đàn.

Kim Kiền căng thẳng đến nỗi ngay cả thở mạnh cũng không dám, cúi đầu nhìn bát cơm trước mặt, chỉ cảm thấy có một cơn gió mạnh quét qua da đầu, ào ào thấm vào tận xương, không cần ngược mắt, không cần quay đầu, Kim Kiền cũng biết khí lạnh quen thuộc dị thường kia là “kiệt tác” từ người nào phát ra.

Đưa tay mò mẫm túi thuốc đã khô quắt lại, Kim Kiền không khỏi có chút phiền muộn:

Hạ độc được “Hun chết chuột” với Ngũ thủ Hãm Không đảo, trị thương cho Tiểu Miêu, vượt ải rượu của Nhất Chi Mai, đối phó với quân đoàn xác sống, lại thêm chuyện vì Tiểu Miêu bị thương ở mặt, nhất thời không khống chế được mà bạo phát... Thuốc bột, đạn dược mang theo bên người lần này đều đã dùng gần hết rồi, bây giờ trong túi thuốc ngoại trừ mấy bình kem sinh cơ đặc biệt để lại cho Tiểu Miêu trị thương, thì hình như còn mấy hạt ba đậu[1] vốn định để “chiêu đãi” chuột bạch...

[1] Ba đậu còn gọi là bã đậu, mắc vát, cồng khối, giang tử, ba nhân, mần đề, cây đề... là một trong năm mươi vị thuốc cơ bản của Đông y, có xuất xứ từ Tứ Xuyên, Trung Quốc.

Quên đi, ba đậu thì ba đậu, mặc dù có chút xấu xí không bày được lên bàn, nhưng quý ở chỗ thực dụng lại hiệu quả, hôm nay dùng để tiếp đãi lão cua già, khiến cho ông ta thanh lọc dạ dày, điều đáng ngại cũng tốt.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền hít sâu một hơi, thỉnh linh ngẩng đầu lên, chỉ ra bên cửa thiện phòng, bộ dáng khoa trương chấn kinh quá độ hét lên: “Người nào?!”.

Chúng nhân một bàn này không khỏi sửng sốt, quay đầu nhìn ra phía cửa theo phản xạ có điều kiện.

Kim Kiền lập tức nhanh như chớp ném mấy hạt ba đậu vào trong tô cháo trắng. Chỉ, móc, ném, một loạt động tác liên tiếp này rất thành thực lưu loát, tinh chuẩn vạn phần, nếu là ở trước mặt người bình thường, một phen hành động này nhất định sẽ kín kẽ vô cùng, thành công mỹ mãn như được thánh thần phù trợ. Đáng tiếc, những người cùng bàn với Kim Kiền, ngoại trừ ba vị văn nhân Bao đại nhân, Bàng thái sư và Công Tôn tiên sinh không biết võ công ra thì bốn người còn lại đều là những nhân vật thành danh có tên tuổi trên giang hồ.

Khi bốn người này nhìn theo hướng tay chỉ ra ngoài cửa của Kim Kiền, sắc mặt có biến hóa, chỉ là có khác nhau, mỗi người một vẻ.

Triển Chiêu đôi con ngươi đen láy lóe sáng, Bạch Ngọc Đường đầu mày nhướng lên, Nhất Chi Mai sắc mặt trắng nhợt, Bách Hoa công tử thân hình run rẩy, nét mặt kia vốn là định đứng dậy bỏ chạy, nhưng khổ nỗi bị Nhất Chi Mai sống chết ấn chặt xuống, không có cách nào nhúc nhích, ra sức đến mức da mặt có chút xanh.

Một phen sắc mặt biến hóa của bốn người này, ba vị văn nhân còn lại kia đương nhiên không thể nhìn thấy, chỉ là ngó ra ngoài cửa nửa ngày trời cũng chẳng thấy may mắn phát hiện gì, lại đồng loạt quay đầu nhìn Kim Kiền với vẻ khó hiểu.

Kim Kiên vội đứng ra vẻ mặt tươi cười nói: “Thuộc hạ nhất thời hoa mắt, nhìn nhầm, nhìn nhầm”.

“Bao đại nhân, hai thuộc hạ này của ngài sao đều không biết phép tắc gì thế?!", Bàng thái sư quạu quọ.

Bao đại nhân ôm quyền: “Thái sư chê cười rồi”.

Lúc này Triển Chiêu lại đột ngột đứng dậy, hướng Bàng đại nhân ôm quyền nói: “Triển Chiêu mới rồi mạo phạm Thái sư, cho nên đặc biệt xin nhận lỗi tại đây”.

Hả?!

Một bàn người đồng thời cả kinh, tròn tròn mắt, nhất tề bắn chúu chúu về phía Triển Chiêu, sắc mặt biến đổi khó lường.

Bộ mặt nung núc thịt của Bàng thái sư cứng ngắc như đá, thộn ra như phỗng, miệng mồm há hốc có thể nhét vừa cả quả dưa.

Chỉ thấy Triển Chiêu vén tay áo, khuấy khuấy chiếc muôi gỗ trong tô cháo, múc một bát cháo đầy, bưng đến trước mặt Bàng thái sư nói, “Triển Chiêu xin lấy cháo thay rượu, nhận tội với Thái sư, mong Thái sư không trách lỗi xưa”.

Cháo nóng bốc hơi nghi ngút, hương thơm nức mũi, trên mặt còn có mấy viên tròn tròn trong suốt như thủy tinh nổi lên, tựa như những viên bánh trôi nhỏ xinh trong ngày tết Nguyên tiêu, tinh xảo đẹp mắt, thoạt nhìn thực sự khiến người ta thấy hấp dẫn, cảm hứng ăn uống dâng trào.

Ba người Bạch Ngọc Đường đồng thời kín đáo nhích xa khỏi bàn ăn mấy phần.

Bàng thái sư vẫn duy trì nét mặt tròn mắt há mồm ngẩn ngơ, nhìn chằm chằm bát sứ trước mặt.

Công Tôn tiên sinh khước mắt đảo qua nét mặt của mọi người, lại thấy Kim Kiên rụt cổ, khẽ mỉm cười, tiếp lời: “Thái sư, nếu Triển hộ vệ đã có thành ý như vậy, Thái sư hãy nể mặt ăn cháo đi”.

Bao đại nhân đôi mắt sắc bén liếc qua người Triển Chiêu, Công Tôn tiên sinh một cái, lập tức gật đầu phụ họa: “Thái sư, nếu Triển hộ vệ đã có lòng nhận sai, mong Thái sư hãy đại nhân đại lượng, bao dung hết thấy”.

Lúc này Bàng thái sư mới hoàn hồn, tiếp nhận bát cháo, lại ngược nhìn lên Triển Chiêu đang cúi đầu rũ mắt một cái, rồi liếc sang Công Tôn tiên sinh với vẻ mặt vô hại, cuối cùng nhìn khuôn mặt nghiêm nghị của Bao đại nhân, lại cúi đầu ngó vào trong bát cháo, do dự một lát, mới không tình nguyện cầm thìa múc một miếng đưa lên miệng.

Mọi người nhìn thấy rất rõ, ngay chính giữa là một viên tròn tròn trong trong nóng hôi hổi.

Chiếc thìa từng tắc một từng tắc một đưa lên đến miệng Bàng thái sư, mặt khác, sáu đôi mắt cũng đồng thời từng tắc một từng tắc một mở to ra, tìm cũng từng tắc một từng tắc một nhảy lên cổ họng.

Mắt thấy viên tròn tròn kia sắp trôi vào miệng Bàng thái sư, đột nhiên, bên ngoài thiện đường vang lên một trận huyền não âm ỉ, một tạo dịch xông vào, miệng la lên: “Khởi, khởi bẩm đại nhân, phủ Thái sư cho người đến nói có chuyện gấp cần bẩm báo với Thái sư!”.

“Cạch”, bát cháo bị Bàng thái sư đặt trở lại bàn.

Trái tim mọi người nhảy lên đến cổ họng tức thì rơi xuống vỡ tan tành, không khỏi đồng thời nghiêng răng hung hăng lườm tạo dịch ở cửa kia.

Tạo dịch kia bị lườm nhất thời giật mình, thộn mặt ra ngay tại chỗ.

“Ngẩn ra đó làm gì?! Còn không đưa người tiến vào cho lão phu!", Bàng thái sư quát lên.

Tạo dịch trả lời một tiếng rồi vội vàng xoay người, nhưng bước chân còn chưa nhấc lên thì đã bị một người xông vào xô phải làm cho lão đảo.

“Thái, Thái sư, không hay rồi, trong phủ xảy ra chuyện lớn rồi...”

Chạy vào là một nam tử mặc trang phục gia đình, tuổi không quá ba mươi, đang phủ phục người quỳ xuống đất, tấm lưng ướt áo, áo trên lưng bị mồ hôi làm cho sũng nước.

“Chuyện gì mà hoảng hốt như vậy?! Cũng không sợ làm mất mặt phủ Thái sư hay sao!”, Bàng thái sư vẻ mặt bức bối nói.

“Dạ dạ dạ, tiểu nhân thất lễ, thất lễ...”, gã gia đình ra sức khấu đầu.

Bàng thái sư hí hóp đôi mắt hình tam giác: “Nói đi, trong phủ xảy ra chuyện gì?”.

“Khởi, khởi bẩm Thái sư, hòn giả sơn ở hậu hoa viên trong phủ bị nổ rồi...”

...

Một mảnh im lặng.

Chúng nhân đều cho rằng bản thân đã nghe nhầm rồi, cho nên không một ai hé miệng lên tiếng, chỉ bình tĩnh nhìn gã gia đình đang quỳ trên đất.

Lát sau, Bàng thái sư mới chậm chạp nói: “Người vừa nói cái gì?”.

“Bẩm Thái sư, hòn giả sơn trong phủ bị nổ rồi.”

Lại là một trận tĩnh lặng.

Đột nhiên Bàng thái sư vỗ mạnh xuống bàn, quát lớn: “Ăn nói hàm hồ, hòn giả sơn trong hậu hoa viên đang yên đang lành, sao nổ được?”.

“Chính, chính là nổ ‘đùng’ một tiếng...”, gã gia đình vừa khóc vừa nói.

Mục quang của mọi người viu một cái bắn về phía Bàng thái sư.

Chỉ là Bàng thái sư khuôn mặt nung núc thịt giựt giựt loạn lên, liếc mắt một cái bắn thẳng sang đám người Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường với vẻ không sao tin được.

“Thái sư phải chăng nên hồi phủ xem xét một chút...”, Công Tôn tiên sinh đề xuất.

Bàng thái sư trừng đôi mắt tam giác lên, lại đảo tròn trên người bọn Triển Chiêu phía đối diện, cắn răng nói: “Không sao, chẳng qua chỉ là một hòn giả sơn, ngày khác lão phu xây mới là được”.

“Thái, thái sư...”, gã gia đình kia lại cất tiếng.

“Còn có chuyện gì?”, Bàng thái sư giận dữ quát.

“Những con cá chép vàng trong hồ ở hậu hoa viên đều phơi, phơi trắng bụng... chết rồi...”

“Cái gì?!” Bàng thái sư gầm lên một tiếng cao ở quãng tám, “Người nói năm mươi hai con cá chép vàng đều chết hết rồi”.

“Dạ...”

Mặt Bàng thái sư bắt đầu trở nên xanh lét.

“Không bằng Bàng thái sư hồi phủ...”, Bao đại nhân cũng đề xuất, vẻ mặt vô cùng thành khẩn.

“Không sao”, Bàng thái sư giậm chân một cái, “Chẳng qua chỉ là mấy con cá, qua vài hôm nữa lão phu mua một mớ về”.

“Thái, Thái sư, còn, còn có...”

“Còn có cái gì?!”

“Nóc... nóc nhà ở thư phòng bay mất rồi...”

“Nóc nhà ở thư phòng sao có thể bay mất?!”

“Chính là ‘rầm rầm rầm, vèo vèo vèo’ rồi bay mất...”, gã gia đình hoa chân múa tay nói.

Sắc mặt Bàng thái sư bắt đầu biến thành màu lục.

“Thái sư, không bằng...”, lần này ngay cả Triển Chiêu cũng không nghe tiếp được nữa.

“Không... không sao, cùng lắm thì lão phu lại xây một thư phòng mới”, Bàng thái sư vẫn sống chết nhắm nhắm vào Triển Chiêu, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Thái... Thái sư...”

“Lại chuyện gì nữa?!”

“Nền đất trong phòng ngủ của Thái sư bị sụt một hố lớn, cả giường cũng bị chôn trong đó...”

“Cái gì?!” Bàng thái sư nhất thời mặt mũi trắng bệch, thân hình phì lủ loạng choạng, chực ngã ra sau.

May mà Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh nhanh tay nhanh mắt, mỗi người một bên đỡ lại, mới giúp cho Bàng thái sư tránh được một kiếp dập đầu xuống đất.

“Thái sư vẫn nên mau hồi phủ thì hơn”, Công Tôn tiên sinh bên cạnh lời lẽ rất khẩn thiết.

“Thái sư vẫn nên nhanh chóng hồi phủ khắc phục hậu quả mới là thượng sách”, Bao đại nhân bên cạnh đề xuất ý kiến chuyên nghiệp.

Bàng thái sư thở hồng hộc một lát, mới dần điều hòa lại, đôi mắt tam giác mờ tịt lão đảo một vòng mới bình tĩnh nhìn Bao đại nhân, run giọng nói: “Phủ... phủ của lão phu xảy ra chuyện lớn, mong... mong Bao đại nhân và Triển hộ vệ hộ tống lão phu hồi phủ...”.

“Trên dưới Khai Phong phủ tất sẽ dốc toàn lực”, Bao đại nhân dứt khoát đáp ứng.

Kim Kiền bên cạnh thấy thế thâm cảm khái không thôi, sùng kính vạn phần:

Chắc chắn, thái độ cố chấp của lão của này thực đáng kính đáng khen, hang của sắp bị lật tung đến trời rồi, vậy mà vẫn “trung trinh kiên định” nhớ thương Tiểu Miêu.

Có điều, giả sơn, hồ nước, nóc nhà, hố đất...

Kim Kiền đưa mắt sang nhìn Bạch Ngọc Đường, khuôn mặt chẳng chút che giấu ý cười, bắt đầu quạt phành phạch phành phạch, lại quay về Triển Chiêu, lúc đầu vẻ mặt kinh ngạc, sau lại trở nên bình tĩnh, còn có Nhất Chi Mai mặt tràn ngập thú vị cùng với Bách Hoa công tử có chút mờ mịt không hiểu, cho đến Bao đại nhân đã dự liệu trước mọi việc, Công Tôn tiên sinh thì toàn thân phát tán ra ánh hào quang rực rỡ chói mắt vô hại. Hôm nay hành động, phản ứng của lão Bao và Công Tôn Trúc Tử bỗng nhiên có một tầng ý nghĩ thâm sâu:

Những biến hóa dị thường trong hang của chẳng lẽ Hắc Bạch song sát ử mưu?

Nếu thật là như thế thì chẳng trách hai vị ấy hôm nay lại trấn tĩnh lạ thường, vững như núi Thái Sơn, an tĩnh như gái tơ[2], có điều nghe ý tứ này... giả sơn quy về sơn, hồ nước quy về thủy, nóc nhà quy về thiên, hố đất quy về địa...

[2] Nguyên văn: Tĩnh nhược xử tử, xuất phát từ câu “Thị cố thủy như xử nữ, địch nhân khai hộ; hậu như thoát thố, địch bất cập cự” trong Binh pháp Tôn Tử, thiên thứ mười một, có nghĩa là: Lúc đầu binh pháp như gái tơ, chờ địch hé cửa xông vào; thì phải nhanh như thỏ chạy trốn, khiến địch không kịp chống cự.

Sơn, thủy, thiên, địa hay cho một khí thế hào hùng, thế trận hoa lệ, hơi thở âm vang, chẳng có nhẽ lão Bao và Công Tôn Trúc Tử lại tìm được sự viện trợ của bốn con chuột nào đó với những năng lực đặc biệt: năng lực chịu được khó khăn, năng lực chiến đấu, năng lực công kích vượt ải, và năng lực làm loạn...

Tọa lạc ở chính tây của Khai Phong phủ, phía đông nam nội thành, là phủ đệ của Thái sư, lộng lẫy xa hoa, nguy nga tráng lệ, quả là: Đình đài, lầu các vút trong mây, cây ngọc hoa xinh tựa gấm thêu, sân viện oai nghiêm mà sừng sững, canh phòng nghiêm mật ruồi chẳng bay.

Nếu là bình thường, bách tính nhất định sẽ khó mà tới gần trong khoảng trăm mét. Nhưng hôm nay, đến khi Bao đại nhân cùng với chúng nhân Khai Phong phủ và Bàng thái sư về tới phủ, thì thấy bên ngoài phủ Thái sư là một biển người đông nghìn nghịt, chen vai thích cánh, bao vây xung quanh phủ Thái sư chật như

nêm cối, từ đầu đường cho tới ngõ nhỏ đều chật ních, phóng mắt nhìn qua chỉ toàn thấy là đầu người đen nghìn nghịt, rất hoành tráng.

“Này này, sáng sớm hôm nay anh có nghe thấy gì không, trong phủ Thái sư kêu ỳnh một tiếng, cứ như là thiên lôi đánh xuống, vang rền, chấn động lỗ tai điếc hết cả lên”.

“Nghe thấy chứ, nghe thấy chứ, mới tỉnh mơ, thiếu chút nữa thì dọa chết người ta, cũng không biết trong phủ Thái sư xảy ra chuyện gì nữa?”

“Nghe nói là hòn giả sơn trong phủ Thái sư bị nổ”.

“Hả? Hòn giả sơn bị nổ?! Anh nói bậy cái gì đấy! Hòn giả sơn lại không phải pháo trúc, sao có thể nói nổ là nổ được?”

“Ha, vậy là anh không biết rồi, vị huynh đệ kết bái của con chú ba họ em rể bà bác cạnh nhà cậu em vợ tôi làm người hầu trong phủ Thái sư, những lời đó là do chính miệng cậu ta nói ra, tuyệt đối không sai được, hơn nữa...”

“Ai nha! Anh đừng có thích úp úp mở mở trêu chọc người khác nữa, mau nói đi!”

“Nghe cậu ra nói nóc thư phòng trong phủ Thái sư cũng bị bay mất!”

“Ôi ôi, cái này tôi cũng nhìn thấy rồi, tỉnh mơ hôm nay trời mới tờ mờ sáng, tôi ra ngoài đi nhà xí, thì thấy một cái mái nhà bay vèo ra từ phủ Thái sư đó, mà phải nói là bay rất nhanh đấy!”

“Đừng nói là anh, ai ở gần đây mà không nhìn thấy nào?! Nếu không sao lại tụ tập hết tới đây để xem náo nhiệt chứ?”

“Còn có chuyện rất kì quái, nghe nói cá trong hồ ở phủ Thái sư đều phơi trắng bụng, lại cả cái nền đất trong phòng ngủ của Thái sư bị sụt một cái hố lớn, ngay cả giường của Thái sư cũng bị chôn vùi trong đó đấy!”

“Hả?! Có loại chuyện này ư? Cũng huyền bí thật đấy!”

“Hê hê, tôi thấy tám phần là Thái sư làm quá nhiều việc xấu, nên bị báo ứng đấy thôi”.

“Có lý, có lý!”

Chúng bách tính tụ tập xung quanh phủ Thái sư, ai nấy mặt mày đều tràn ngập vẻ hiếu kỳ, hai mắt phát sáng, rì rà rì rầm, vừa nói vừa hoa chân múa tay, kể chuyện như thật, ngắt quãng truyền đến lỗ tai đoàn người Bàng thái sư, Bao đại nhân đang gấp gáp đi đến.

Kiệu quan của Thái sư đi đến trước cửa lớn phủ đệ, còn chưa dừng vững, Bàng thái sư đã cầm đầu cầm cổ chui ra, miệng phát xanh, mặt xám ngắt, hướng đám gia đình canh giữ ở cửa giận dữ quát lên một tràng:

“Còn ngây ra đấy làm gì?! Không mau đuổi đám điều dân đó đi cho ta?!”

Mấy gã gia đình canh giữ ở cửa vội vàng vâng dạ tuân lệnh, làm ra vẻ hung ác đi đến phía trước đuổi chúng bách tính đang tụ tập gần đó đi.

Nhưng những bách tính kia lại như sóng biển cuộn trào, rút đi một cái, lại ào ạt xô đến, lùi ra sau hai bước, lại xấp lên trước ba bước, ùn ùn không ngớt, cuộn cuộn không dứt, rất có tinh thần của loài gián đập mãi không chết.

Sau cùng vẫn là Bao đại nhân có nghĩa khí, lệnh cho Tứ đại hiệu úy dẫn chúng nha dịch của Khai Phong phủ đi khuyên bảo mấy câu. Chúng bách tính kia nể mặt Bao đại nhân mới từ từ tản đi, chỉ là nếu nhìn kỹ bốn xung quanh, không khó để thấy nơi góc đường cuối ngõ, đều có không ít người ló đầu ra quan sát.

Tóm lại, sau một trận hỗn loạn, cuối cùng mọi người mới thấy được tình hình thật sự vốn chỉ được nghe nói đến trong phủ đệ của Thái sư.

Kỳ thật dựa vào bước chân gấp gáp cùng thái độ căng thẳng của Bàng thái sư khi đi về phía trước để đoán, chắc hẳn Bàng thái sư định đi thẳng đến phòng ngủ, chỉ là trên đường bước nhanh đến đó, mọi người đều may mắn được tận mắt chứng kiến tình trạng ác liệt của hậu hoa viên và thư phòng trong phủ Thái sư.

Điểm dừng chân thứ nhất: Phần đất vốn là hòn giả sơn, hậu hoa viên.

Bàng thái sư cô đơn đứng trước một khoảng đất có chút trống trải, bàn tay nắm chặt, đôi mắt tam giác phát hỏa, mặc cho từng cơn gió bụi cuốn tung ống tay áo.

“Cái này...”, Bao đại nhân đường đường một Bàng đồ các đại học sĩ[3], đại quan nhất phẩm đương triều mà phải há miệng một lúc lâu, cũng không nghĩ ra được từ gì để hình dung.

[3] Tên chức vị của Bao đại nhân được vua Nhân Tông phong cho.

“Khụ khụ...”, Công Tôn tiên sinh đường đường một chủ quản sổ sách của Khai Phong phủ, đệ nhất sư gia, tài hoa phong độ, tâm tư kín đáo, cũng chỉ có thể ho khan hai tiếng biểu lộ kinh ngạc.

“...” Triển Chiêu, Triển đại nhân, Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ võ công tái thế, kinh công trác tuyệt, cao thủ số một của Khai Phong phủ, trước giờ không biết ăn nói, im lặng là điều có thể lý giải được.

Về phần Bạch Ngọc Đường, mặt mày chỉ có một biểu cảm: Ta cười đắc ý, ta cười đắc ý.

Sư huynh đệ Nhất Chi Mai, ngoài ra còn thêm Tứ đại hiệu úy, chúng nha dịch Khai Phong phủ, đều kinh ngạc trong yên lặng.

“Gió hiu hiu hề... giả sơn tiêu thất...”, Kim Kiền đệ nhất mau mồm của Khai Phong phủ không phụ sự kỳ vọng của mọi người, đã xuất ra một câu bình luận đầy quyền uy.

Điểm dừng chân thứ hai: Bên hồ, vẫn là hậu hoa viên.

Quan sát lũ gia đình đang bì bõm bì bõm vớt mấy chục con cá chép vàng phơi bụng nổi lênh phênh trên mặt hồ, lại nhìn tạo hình trợn mắt nghiêng răng của Bàng thái sư, mọi người đều giữ nguyên thái độ trầm mặc.

Điểm dừng chân thứ ba: Trong thư phòng.

Chúng nhân đứng ngay chính giữa thư phòng, nhất tề ngửa đầu quan sát, chỉ thấy phía trên thư phòng tầm mắt trở nên khoáng đạt trống trải, cảnh sắc phía trên đầu đều nhìn rất rõ, bầu trời xanh muôn dặm, mây nhẹ lững lờ trôi, gió mát vi vút thổi, đẹp thay cảnh buổi sớm lay động lòng người.

Ngoại trừ Bàng thái sư đang tức đến sùi bọt mép, những người còn lại đều đắm chìm trong cảnh sắc tươi đẹp này.

“... Tiết trời rất đẹp...”, Bao đại nhân đứng yên lặng hồi lâu, tổng kết một câu.

Mọi người đều gật đầu tán dương.

Điểm dừng chân cuối cùng: Phòng ngủ.

Một cái hồ to tròn vành vạnh đường kính chỉ ít cũng phải hơn hai mươi mét rưỡi thành hình xuất hiện ngay chính giữa phòng ngủ của Thái sư đương triều. Trong hồ, chiếc giường bằng gỗ đàn chạm hoa màn trướng phù dung nằm rất ngay ngắn, chỉ là giường bị gãy mất hai chân, mấy đóa hoa chạm trở bị nứt, bụi đất dính đầy trên màn trướng phù dung.

Bàng thái sư, sắc mặt từ trắng chuyển sang xanh, từ xanh hóa thành tím, từ tím đổi sang đen, sau rốt cuộc thì sắc mặt trở nên đen sì ngang ngửa với Bao đại nhân, hung hăng trợn mắt lên quát Bao đại nhân:

“Bao đại nhân trị an trong thành Đông Kinh Biện Lương đều thuộc quyền quản lý của Khai Phong phủ, nay phủ của lão phu biến thành... biến thành cái dạng như vậy, trên dưới Khai Phong phủ khó mà thoái thác trách nhiệm, lão phu nhất định sẽ dâng một bản tấu trước mặt Thánh thượng, trị tội người tội quản giáo bất lực!”

Nhưng lời này thốt ra, chúng nhân Khai Phong phủ, vốn đang xem kịch vui nhất thời biến sắc.

Kim Kiền nghe xong không khỏi cả kinh, thầm nghĩ:

Lão cua già này một câu mà trúng ngay trọng tâm, Khai Phong phủ quản lý trị an, an toàn của Đông Kinh Biện Lương, nay phủ Thái sư bị lan tan bành như vậy, Khai Phong phủ không thoát khỏi can hệ. Chắc chắn, lão Bao, dù ngài định tìm bốn con chuột hoặc những thằng cha tạp nham khác đến quây tung bừa thì cũng phải để lại đường lui cho mình chứ.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền vội quay sang nhìn Bao đại nhân.

Chỉ thấy Bao đại nhân cúi đầu thu ánh mắt lại, ôm quyền cung kính nói: “Lời của Thái sư nói rất phải, Bao Chứng quân giám không chặt chẽ, thực có tội, Bao Chứng nhất định sẽ điều tra rõ chuyện này, trả lại công đạo cho Thái sư!”.

Nói tới đây, Bao đại nhân đột nhiên quay đầu, đôi mắt sắc bén bắn thẳng về phía Kim Kiền, nghiêm mặt nói: “Kim hiệu úy, chuyện này giao cho người thụ lý”.

“Hả?!” , Kim Kiền nhất thời kinh hoàng thất sắc.

Giao cho tôi?! Có nhầm không đấy?! Chẳng lẽ đường lui lão Bao nghĩ ra chính là kéo mình làm tấm đệm lưng?!

Đừng nói Kim Kiền, đến cả những người khác cũng đều kinh ngạc vạn phần, Bàng thái sư càng nổi trận lôi đình, lớn tiếng quát: “Bao Hắc Tử người có ý gì, lẽ nào người định dùng một tên Tòng hiệu úy碌 phẩm để lừa gạt lão phu?!”.

Bao đại nhân nghe vậy sắc mặt sa sầm xuống, trầm giọng nói: “Thái sư nói thế là sai rồi! Nếu Thái sư đã biết Kim hiệu úy là Tòng hiệu úy碌 phẩm do đích thân thánh thượng ngự phong, thì ắt cũng biết vì sao Kim hiệu úy được phong quan làm Tòng lục phẩm. Kim hiệu úy chính là một kỳ nhân trong thế gian, có khả năng linh thông với quỷ thần, hỏi chuyện dưới âm giới, chuyện trong phủ Thái sư, giao cho Kim hiệu úy chính là thượng sách, sao lại nói là lừa gạt?”.

“Người, ý người là...”, gương mặt đầy mờ của Bàng thái sư co giật giữ dội, “phủ của lão phu biến thành cái dạng như thế, chính là, chính là...”.

“Sợ là có uế vật quỷ phá!”, Bao đại nhân giọng chắc nịch.

“Bao Hắc Tử!”, đôi mắt tam giác của Bàng thái sư như muốn nứt ra, tơ máu trong máu vằn vện hết cả lên, “Người chó có khinh người quá đáng!”.

“Bao Chứng chỉ dựa vào suy đoán, hòng giả sơn trong phủ Thái sư nổ tung một cách khó hiểu, cá chép vàng trong ao vô cơ chết hết, nóc thư phòng bay mất chẳng rõ nguyên do, nền đất trong thư phòng ngủ sứt xuống một cách quỷ dị, bất luận là sự kiện nào cũng đều khó hiểu lạ thường, là chuyện chưa từng nghe nói tới, nếu không phải do uế vật quỷ phá, Bao Chứng thực không nghĩ ra lý do nào khác”.

“Hừ, có thể là do lũ giang hồ dị sĩ gây ra!”, đôi mắt tam giác của Bàng thái sư liếc qua đám người Triền Chiêu, nét mặt vằn vện nói.

“Thái sư suy đoán như vậy, có chứng cứ gì không?”, Bao đại nhân hỏi.

“Bao Hắc Tử!!!”, khuôn mặt phì nộn của Bàng thái sư biến thành màu gan lợn.

“Nếu đã không bằng không có, vì đâu Thái sư lại khẳng định chắc chắn một cách bậy bạ như vậy?”

“Người!!!”

“Chuyện trong phủ của Thái sư, Kim hiệu úy tất sẽ biết cách xử lý, xin Thái sư không cần lo lắng. Thời gian không còn sớm nữa, Bao Chứng không tiện quấy rầy, xin cáo từ tại đây”.

Nói đoạn, Bao đại nhân khom người thi lễ, rồi dẫn chúng nhân Khai Phong phủ hiên ngang rời đi.

Bỏ lại Bàng Thái sư giậm chân đầm ngực đứng giữa phòng ngủ tan hoang, bừa bãi:

“Bao Hắc Tử!!! Bần thái sư thề không đội trời chung với người, người sống thì ta chết!!!”

Cho đến khi rời khỏi phủ Thái sư hơn trăm mét, chúng nhân vẫn còn nghe thấy âm thanh gào thét điên cuồng của Bàng thái sư.

“Chẳng trách xú miêu lại gian trá như thế, Tiểu Kim khó chơi như vậy, thì ra là học theo chủ tử nhà mình...”, đồng thời, cũng nghe thấu những lời tâm huyết của đồng chí chuột bạch nào đó.

Lần thứ hai trở lại Khai Phong phủ, tâm tình mọi người đã khác trước rất nhiều, đều có cảm giác vui tươi thanh thản, sung sướng vô cùng.

Không cần nói, không cần hỏi, nhìn “siêu phẩm” hỗn độn tan tác trong phủ Thái sư, trong lòng mọi người cũng đoán được đến tám chín phần là do người nào làm, cho nên khi chúng nhân thấy bốn người cung kính đứng đợi trong khách sảnh từ lâu, cũng không quá mức kinh ngạc.

Trong khách sảnh, bốn người chia nhau ra đứng trước sau.

Người đứng đầu bận áo gấm mang kim đao, mắt hổ uy nghi; người bên trái mặt bóng nhờn vận áo vạt ngắn, thắt lưng rủ dài, râu cá trê, tay cầm quạt lông ngỗng; người đứng giữa, toàn thân đầy cơ bắp, để râu quai nón, lưng giắt chùy tử kim; người bên phải, dáng thấp bé, tóc búi tận đỉnh đầu, thắt lưng đeo đôi ngân câu, là bốn vị đương gia của Hãm Không đảo.

Bạch Ngọc Đường vừa thấy bốn người có chút ngượng ngùng, đôi mắt hoa đào đảo quanh bốn phía hồi lâu, cuối cùng cũng không tránh được con mắt sáng quắc của tứ thủ, chỉ đành nặn ra vẻ tươi cười lấy lòng nói: “Đại ca, Nhị ca, Tam ca, Tứ ca, các huynh đều đến rồi...”.

Toản thiên thử Lư Phương thở dài, Triệu địa thử Hàn Chương lắc đầu, Xuyên sơn thử Từ Khánh tròng mắt, Phiên giang thử Tưởng Bình cười nhạt.

Bạch Ngọc Đường vội vàng tiến lại gần, ngoan ngoãn đứng bên cạnh tứ thủ, ừ ừ không lên tiếng.

Vẫn là Công Tôn tiên sinh ra mặt xoa dịu, bước lên hỏi: “Bốn vị có thu hoạch gì không?”.

Lư Phương lập tức bước lên một bước, cung kính dâng một chiếc hộp dài bằng gỗ, đáp: “Tứ thủ Hãm Không đảo không phụ sự kỳ vọng, xác thực đã lấy được”.

Công Tôn tiên sinh và Triển Chiêu gấp rút tiến lên nhận lấy hộp gỗ, mở ra quan sát tỉ mỉ, vật trong hộp, sáng rực lấp lánh chói mắt, ánh vàng xán lạn rực rỡ, chính là Thượng Phương bảo kiếm chính danh mất tích đã lâu.

Chúng nhân đều cùng thở phào một tiếng.

Bao đại nhân nét mặt mang ý cười: “Bốn vị nghĩa sĩ vất vả rồi”.

Tứ thủ lập tức túm lấy Bạch Ngọc Đường song song quỳ một gối xuống đất, lại nghe Toản thiên thử Lư Phương nói: “Chuyện của Thượng Phương bảo kiếm vốn là do Ngũ thủ Hãm Không đảo mà ra, Ngũ thủ tất đem toàn lực để tìm về, sao lại nói là vất vả?”.

“Đại ca!”, Bạch Ngọc Đường nghe vậy nhất thời cả kinh, gấp giọng kêu lên, “Chuyện Thượng Phương bảo kiếm chính là do một mình Ngũ đệ gây ra, không liên quan đến bốn vị ca ca, tất cả tội trạng đều do một mình Bạch Ngọc Đường gánh chịu!”.

“Ngũ đệ!”, Lư Phương sa sầm mặt, “Ngũ đệ nhớ lời thề khi cùng bốn chúng ta kết bái không?!”.

“... Ngũ đệ đương nhiên nhớ rõ”, Bạch Ngọc Đường cup mắt xuống.

“Vậy đệ nói lại cho đại ca nghe xem!”

“... Là...”, Bạch Ngọc Đường đầu mày hơi nhú lại, rừ mắt không nói.

Triệt địa thử Hàn Chương cười ha ha nói: “Ngũ đệ không nhớ rồi, Nhị ca ta thì nhớ rất rõ, khi năm chúng ta kết bái, từng thề: Cùng chung họa phúc, hoạn nạn không rời...”.

“Đồng sinh cộng tử, đến lúc bạc đầu...”, Xuyên sơn thử Từ Khánh trịnh trọng tiếp lời.

“Nếu trái lời này, trời đất không dung!”, Phiên giang thử Tưởng Bình phe phẩy quạt lông ngỗng thông thả nói, “Ngũ đệ, tuy Tứ ca rất không muốn đi thu dọn cục diện rối rắm do đệ gây ra, ngặt nỗi vì lời thề, lại là chuyện liên quan tới tính mạng, không làm không được!”.

Tam thủ còn lại cũng lắc đầu như thật, lại còn thở dài một tiếng.

“Tứ ca...”, Bạch Ngọc Đường nhất thời có chút đỏ khốc đỏ cười.

Bao đại nhân nhìn Ngũ thử một lượt, gương mặt đượm nét vui vẻ: “Bản phủ vốn nghe Ngũ thử Hãm Không đảo chí tình chí nghĩa, hôm nay được thấy tận mắt, quả là danh bất hư truyền! Chuyện Thượng Phương bảo kiếm, bản phủ đã quyết định không truy cứu, năm vị nghĩa sĩ, đứng lên rồi nói”.

Lúc này Ngũ thử mới lần lượt đứng lên, cung kính đứng qua một bên.

Bạch Ngọc Đường liếc nhìn tứ thử, cuối cùng không nén được lòng hiếu kỳ, hỏi: “Bốn vị ca ca sao lại đến Khai Phong phủ, vì sao lại trợ giúp Bao đại nhân tìm Thượng Phương bảo kiếm?”.

Triệt địa thử Hàn Chương khoanh tay trước ngực nói: “Còn không phải vì Ngũ đệ người! Đệ chân trước rời Hãm Không đảo, Tứ đệ chân sau đã túm mấy người chúng ta đến thành Biện Lương, nói là ở đây tiếp ứng Ngũ đệ. Kết quả là, Ngũ đệ thì không chờ được, lại nghe tin Bàng thái sư tham tấu Bao đại nhân trên Kim Loan điện, bốn chúng ta mới vội vàng vàng tới Khai Phong phủ gặp Bao đại nhân”.

Xuyên sơn thử Từ Khánh cũng lớn giọng nói: “Mấy người chúng ta cùng Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh hợp lại nghĩ kế, đoán chắc đến tám chín phần là Thượng Phương bảo kiếm đang ở trong phủ Thái sư, cho nên Bao đại nhân mới phái bốn chúng ta đến phủ Thái sư tìm kiếm”.

Toàn thiên thử Lư Phương ôm quyền cất tiếng: “Bao đại nhân đã bỏ qua lỗi cũ, không những không trách tội Ngũ thử, còn giao phó trọng trách, để chúng ta có cơ hội lấy công chuộc tội, Ngũ thử Hãm Không đảo cảm kích khôn cùng, tất sẽ dốc hết toàn lực, không phụ sự ủy thác!”

Dốc hết toàn lực?!

Kim Kiền bên cạnh không khỏi giật giật da mặt, thầm nói:

Quả nhiên là dốc hết toàn lực, hàng thật giá thật, già trẻ không lừa, đáng tiếc cái hang của lão cua già đang yên đang lành bỗng chốc bị biến thành viên than tổ ong. Tìm Thượng Phương bảo kiếm vốn là chuyện bí mật bậc nào mà lại dám khua chiêng đánh trống, lộ liễu trắng trợn như vậy, bốn con chuột này cũng quá không biết trời cao đất dày rồi.

“Có điều, Thượng Phương bảo kiếm có thể thuận lợi tìm về như vậy, là may nhờ có diệu kế của Công Tôn tiên sinh”, Phiên giang thử Tưởng Bình đột nhiên tung ra một câu.

Hử?

Diệu kế? Diệu kế gì?

Không phải đi trộm một thanh kiếm, quây từng bừng một trận, về cơ bản chẳng có chút hàm lượng kỹ thuật nào, sao lại nói là diệu kế?

Kim Kiền không khỏi đưa mắt nhìn sang Công Tôn Trúc Tử im lặng đứng một bên không lên tiếng, lại phát hiện Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai và Bách Hoa công tử đều cùng chung một nét mặt với mình: Không hiểu ra làm sao.

Công Tôn tiên sinh khẽ mỉm cười: “Tưởng tứ gia khen lắm rồi”.

Tưởng Bình cũng mỉm cười: “Phủ Thái sư canh phòng nghiêm ngặt, địa hình trong phủ đệ lại phức tạp, nếu không phải Công Tôn tiên sinh dùng liên hoàn kế: diệu hổ ly sơn, rút dây động rừng, sợ rằng bốn chúng tôi hôm nay vẫn còn đang mò mẫm khắp nơi trong phủ Thái sư, chẳng có chút manh mối nào”.

Diệu hổ ly sơn? Rút dây động rừng?

Mấy người Kim Kiền càng lúc càng cảm thấy như lọt vào sương mù.

“Tứ ca, huynh đừng có nói nửa câu, bỏ nửa câu nữa, nghe mà sốt ruột chết đi được!”, Bạch Ngọc Đường không kìm được, hô âm lên.

Tưởng Bình liếc Bạch Ngọc Đường một cái, mới thông thả nói: “Bây giờ Ngũ đệ mới biết sốt ruột? Ban đầu Ngũ đệ trộm Thượng Phương bảo kiếm, gây ra một đám rắc rối lớn sao không sốt ruột?!”.

“Tứ ca...”, Bạch Ngọc Đường chớp đôi mắt hoa đào, nhất thời có chút không tự nhiên.

“Tưởng tứ gia, Công Tôn tiên sinh”, Triển Chiêu bước lên một bước, ôm quyền nói, “Triển Chiêu cũng có chỗ không lý giải được, mong hai vị cỗi mê”.

Tưởng Bình tức thì chỉnh lại sắc mặt, vội đáp lễ nói: “Nam hiệp không cần đa lễ, Tưởng Bình hổ thẹn không dám nhận”, nói đến đây, ngừng một chút, lại tiếp, “Ba ngày sau khi Bàng thái sư tham tấu, chúng tôi vốn định ngay lập tức tới phủ Thái sư đoạt lại Thượng Phương bảo kiếm, chỉ là nghe lời Công Tôn tiên sinh mới đẩy qua sáng sớm hôm nay”.

“Đây là vì sao?”, Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Đây chính là chỗ cao minh của Công Tôn tiên sinh”, Tưởng Bình nói, “Thượng Phương bảo kiếm bị Ngũ đệ trộm đi, vốn là chuyện cơ mật, nhưng lại bị người khác đánh cắp mất, đến cuối cùng thì nằm trong tay Bàng thái sư, những âm mưu ngoắt ngoéo trong đó, chúng ta không biết được, đối địch với kẻ nào, chúng ta cũng chẳng hay, nếu hành động tùy tiện, không cẩn thận dễ xảy ra sơ suất. Mà Nam hiệp, Ngũ đệ lại bật tầm không có tin tức gì, cũng không có cách nào trợ giúp, sợ là chuyện rất xấu”.

“Cho nên, bốn chúng ta mới nấu mình trong phủ Thái sư hai ngày hai đêm, nghĩ muốn thăm dò thực hư”, Hàn Chương nói.

“Kết quả trong phủ Thái sư ngoại trừ hộ vệ canh giữ nhiều hơn một chút, còn lại không có gì bất thường”, Từ Khánh có chút ảo não.

“Có điều Bàng thái sư cũng là lão cáo già, sổ hộ vệ canh giữ các nơi trong phủ đều như nhau, bản thân hẳn lại cửa chính không ra, cửa sau không tới, cứ ở trong phủ thật không có cách nào đoán ra bảo kiếm được giấu ở đâu. Vốn định thần không biết quỷ chẳng hay len trộm Thượng Phương bảo kiếm, kết quả lại không biết hạ thủ từ đâu”, Lư Phương cũng tiếp lời.

“May mà Triển hộ vệ trở về đúng lúc, bằng không chuyện cũng còn rất gian nan”, Công Tôn tiên sinh nhìn sang Triển Chiêu, cười nói.

“Công Tôn tiên sinh, những lời này giải thích như thế nào?”, Triển Chiêu khó hiểu.

“Cái gọi là khi thành công ở trước mắt, tâm tất bất ổn, suy nghĩ ắt có chỗ không chu toàn. Phủ thái sư tai mắt đông đảo, chuyện Triển hộ vệ hồi thành, nhất định sẽ có người bẩm báo đến phủ Thái sư. Bàng thái sư thấy thời hạn đã đến, đại công sắp cáo thành, vào lúc quan trọng như thế lại nghe nói Triển hộ vệ trở về, tất sẽ sinh nghi, đứng ngồi không yên, cho nên mới đến Khai Phong phủ trước, muốn ngăn Triển hộ vệ lại, đề phòng xảy ra biến cố gì”, nói đến đây, Công Tôn tiên sinh lại hướng tứ thủ, cười nói, “Đáng tiếc Bàng thái sư nông cạn thiên cận, chỉ biết Khai Phong phủ có ‘Ngự Miêu’, nhưng lại không biết giang hồ có ‘Ngũ thủ’”.

Kim Kiền nghe thế cuối cùng cũng hiểu ra, cái gì gọi là “kế diệu hổ ly sơn”. Chắc, cảm giác mình và Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai, Bách Hoa công tử chính là con bo bo dùng để dụ lão cua già ra khỏi hang... Nói một cách chính xác, Triển Chiêu mới là con bo bo chính hiệu, những người còn lại nhiều nhất chỉ là con giun trên lá rau phối với Triển Chiêu thôi.

Tưởng Bình hướng Công Tôn tiên sinh khẽ gật đầu một cái, tiếp tục nói: “Phủ Thái sư không người tọa trấn, nếu có biến, nhất định sẽ đại loạn, hộ vệ canh giữ tất sẽ tấn tới những nơi trọng yếu cần canh gác. Nổ tung hòn giả sơn, hạ độc cá chép vàng, thổi bay nóc nhà, chẳng qua là để che mắt, làm nhiễu loạn tâm trí kẻ khác, cũng là ném đá hời đường mà thôi”.

Hàn Chương mỉm cười: “Cuối cùng đám hộ vệ đó đều chạy về hướng phòng ngủ của Bàng Thái sư... Ha ha, cho nên ta mới khoét một cái hố trên nền đất trong phòng ngủ của Thái sư, trùng hợp thay, lại tìm đúng được Thượng Phương bảo kiếm dưới gầm giường lão ta”.

Chúng nhân choáng váng, Kim Kiền không còn gì để nói.

Cho nên, đây chính là kế rút dây động rừng?

Cái “dây” này cũng quá dũ dẩn đi.

“Có điều hành động nổ tung hòn giả sơn, hạ độc cá chép vàng, thổi bay nóc nhà...”, Công Tôn tiên sinh khẽ vuốt râu, ý ở ngoài lời.

Xem đi, xem đi, ngay cả Công Tôn Trúc Tử cũng cảm thấy những hành động này thái quá.

“Công Tôn tiên sinh, đây đều là ý của Tứ đệ, mặc kệ ba chúng ra ngăn cản!”, Xuyên sơn thủ Tử Khánh vừa thấy sắc mặt Công Tôn tiên sinh, liền vội vàng chối bay quan hệ theo bản năng.

Tam thủ còn lại cũng đồng thời nhìn Tưởng Bình.

Tưởng Bình lại chẳng chút hoang mang lo lắng, điềm tĩnh phe phẩy quạt lông ngỗng: “Công Tôn tiên sinh còn nhớ khi bốn chúng tôi sắp đi, Công Tôn tiên sinh đã căn dặn điều gì không?”.

“Việc làm kỳ dị, có thể coi là do ma quỷ gây nên”, Công Tôn tiên sinh tiếp tục đáp.

“Chuyện gì dị mà không quá lớn lại không quá nhỏ”, Tưởng Bình ung dung cười, “Như thế bó tay bó chân quá, chỉ gây ra náo loạn nhỏ nhỏ trước giờ không phải là phong cách xử sự của Ngũ thủ Hâm Không đảo”.

Công Tôn tiên sinh nhướng mày cười: “Ngũ thủ Hâm Không đảo quả nhiên danh bất hư truyền”.

“Công Tôn tiên sinh quá khen”, Tưởng Bình cười đáp.

Chòm râu cá trê trên gương mặt bóng nhẫy hơi vểnh lên, quạt lông ngỗng khê phe phẩy, Phiên giang thủ Tưởng Bình cười vui lên đến mức lông mày nhướng hết cả lên; tay vượt chòm râu đen dài, đôi mắt phượng ánh lên tia sáng rực rỡ chói mắt, Công Tôn tiên sinh hoan hỉ đến mức mắt mở lớn lông mày giãn ra; hai gương mặt tươi cười giống nhau đến tám phần đứng đối diện nhau, rất chi là đồng bạn đồng chí, anh hùng tương kiến chỉ hận biết nhau quá trễ.

“Nhị ca, huynh có cảm thấy Tứ ca cười lên có đến mấy phần giống Công tôn tiên sinh không?”, Bạch Ngọc Đường một bên run rẩy nói.

Triệt địa thủ Hàn Chương ngơ ngẩn gật đầu.

Mọi người xung quanh cũng đều run lên.

Sống lưng Kim Kiên lạnh toát, trong đầu đột nhiên nảy ra một câu đối:

Về trên: Giang thủ quạt lông, thoáng cười nói, Bàng phủ tan thành khói bụi;

Về dưới: Trúc xanh đón gió, nhạt nét nhỏ, nhất thời bao nhiêu hào kiệt.

Hoành phi: Phúc hắc phủ.

Chặc chặc, ngày tháng yên bình trong thành Biện Lương còn xa lắm...

Sự kiện Thượng Phương bảo kiếm bị mất sau nửa tháng cuối cùng đã khép lại bằng việc Thánh Thượng mở một mắt, nhắm một mắt cho qua, Bao đại nhân cố ý thiên vị, còn Bàng thái sư vì lửa giận công tâm phải cáo bệnh.

Những người có liên quan đến án này đều vô tội phóng thích, ai về chỗ nấy.

Sư huynh đệ Nhất Chi Mai cáo từ Bao đại nhân, ai về “ổ” nấy, đường ai nấy trộm.

Kim Kiên sau khi suy nghĩ đến giá trị sử dụng của đệ nhất thần trộm, có từng hỏi qua về nơi dừng chân của Nhất Chi Mai.

“Lâm Phong lâu”, Nhất Chi Mai sáng khoái đáp.

“Hả? Mọi huynh không phải đã hứa rằng, chỉ cần có người vượt ải thành công thì sẽ lập tức rời Lâm Phong lâu sao?”

“Nhưng tại hạ cũng đâu nói sẽ không quay lại”, Nhất Chi Mai đáp một cách rất vô tội.

“...”

Nhìn bóng lưng biếng nhác của Nhất Chi Mai khuất dần, Kim Kiên đột nhiên rất muốn chứng kiến vẻ mặt “ngạc nhiên mừng rỡ” của chương quý quả cầu thịt cùng chúng tiểu nhị của Lâm Phong lâu khi lại một lần nhìn thấy cố nhân.

Ngũ thủ Hâm Không đảo tất nhiên muốn trở về Hâm Không đảo tiếp tục cuộc sống hiệp khách giúp người làm vui... Khụ khụ, đương nhiên trừ một người.

“Đệ không về! Đệ còn muốn quyết đấu một trận cao thấp với xú miêu!!”

Ngày đó, trời xanh muôn dặm, gió nhẹ ầm ập, khi Cẩm mao thủ Bạch Ngọc Đường thốt ra những lời đó, trong đôi mắt hoa anh đào ánh lên lời thề son sắt, nhất định phải thực hiện cho bằng được.

Đáng tiếc, một khắc sau.

“Đại ca?! Vì sao huynh lại điểm huyết đệ? Tam huynh làm cái gì vậy? Mau thả đệ ra! Nhị ca, đừng cười nhanh tới giúp đệ... Tứ ca, Tứ ca...”

“Tưởng Bình xin bái biệt Công Tôn tiên sinh từ đây”.

“Tưởng tứ gia đi thông thả”.

Thế là, dưới sự chỉ huy của Phiên giang thủ Tưởng Bình, Cẩm mao thủ Bạch Ngọc Đường hết như miếng thịt ba chỉ không ngừng gào thét bị Xuyên sơn thủ Từ Khánh vác lên vai đưa đi, theo tứ thủ cùng trở lại Hâm Không đảo tiếp tục cuộc sống tiêu dao giang hồ.

Tiếc thay cho Bạch Ngọc Đường, khi hần rời đi lại đúng lúc “Ngự Miêu” Triển Chiêu phải theo Bao đại nhân thượng triều, cho nên không thể gặp mặt nhau lần cuối, đáng tiếc, đáng tiếc.

Về phần vì sao Bao đại nhân không truy cứu tội trạng của mấy người này.

Kim Kiên từng nghe được một đoạn đối thoại đầy thâm ý ở bên trong thư phòng như sau:

“Công Tôn tiên sinh có cách nhìn như thế nào đối với chuyện Thượng Phương bảo kiếm bị đánh cắp?”

“Bạch Ngọc Đường vô ý phạm lỗi, còn Bằng thái sư sợ là bị người ta lợi dụng. Còn kẻ đứng đằng sau thao túng, thâm tàng bất lộ, khó nhìn thấu được ý đồ của y, chỉ có một điểm rất rõ ràng, người này là địch không phải bạn”.

“Công Tôn tiên sinh nói rất phải, bản phủ cũng cân nhắc suy xét như vậy, cho nên mới khoan thứ rộng lượng với đám người Ngũ thủ”.

“Đại nhân lo xa nghĩ rộng, học trò bội phục. Sau này e là còn phải dựa vào sự trợ giúp của những hiệp khách giang hồ này nhiều hơn.”

“Huống hồ, tình hình trong phủ Thái sư Công Tôn tiên sinh cũng thấy rồi đấy...”

“Cùng Ngũ thủ đối địch, tuyệt đối không phải là hành động sáng suốt”.

“Tiên sinh nói rất phải”.

Sau khi tổng kết lại, Kim Kiên đã đưa ra kết luận dưới đây:

Tâm tư lãnh đạo, như kim dưới đáy biển!

Về phần chi phí ăn ở đi lại của Kim Kiên sau một chuyến công tác vào sinh ra tử, cục cung tận tụy, máu chảy đầu rơi.

“Chắc hẳn Kim hiệu úy cũng hiểu rõ chỗ khó của Bao đại nhân”, Công Tôn Trúc Tử trầm mặt bi thống nói.

“...” Minh phải nhịn.

“Nếu Kim hiệu úy không chê, chiếc hộp gỗ đựng Thượng Phương bảo kiếm lấy về từ phủ Thái sư là gỗ đàn thượng hạng, có thể...”

“...” Minh phải nhịn, phải nhịn, phải nhịn!

Không thể nhịn được nữa!

Giật phắt lấy chiếc hộp gỗ.

“Đa tạ Công Tôn tiên sinh”.

Một tuần hương sau.

“Công Tôn Trúc Tử, làm người phải nhân đạo! Cái gì mà gỗ đàn thượng hạng, căn bản chính là gỗ đàn mục mà ngay cả hiệu cầm đồ cũng chẳng thèm!”

“Rầm rầm!”

“Kim Kiền, cậu đang đập phá cái gì thế?!”

“Tiểu Liễu ca, nhanh chẻ cái hộp vứt đi này thành củi đốt đi, tránh cho tôi thấy lại buồn nôn chết mất”.

“Được! Hả? Chiếc hộp này có vách kép?”

“Cái gì? Vách kép? Để tôi xem nào!”

“Đây là cái gì! Một miếng tròn vàng rực?”

“Ha ha ha ha, Tiểu Liễu ca, tôi phát tài rồi, phát tài rồi!!!”

“Phát tài, phát tài cái gì? Kim Kiền? Hả? Sao chớp mắt một cái đã không thấy đâu rồi?!”

Một tuần trà sau.

“Miếng sắt, lại có thể là miếng sắt! Tiệm cầm đồ nói không đáng một đồng, một đồng không đáng! Dù gì trên miếng tròn đó còn khắc bốn chữ ‘vạn’, ấy vậy mà lại không đáng một đồng! Có nhầm không đấy?!”

“Kim, Kim Kiền, cậu không sao chứ?”

“Trời cao ơi...”

“Kim Kiền, nếu không đem miếng tròn này kê dưới chân giường tôi đi, rất vừa vặn”.

“Đất dày hơi...”

“Tôi cầm đi đây...”

Tóm lại, chi phí công tác Kim Kiền vật về chỗ cũ, Khai Phong phủ khôi phục lại sự yên tĩnh...

Mới là lạ đó!

Mấy ngày sau, Đông Kinh Biện Lương rơi vào tình trạng khủng hoảng trước nay chưa từng có, nguyên nhân gây ra chính là vết sẹo không dài không ngắn trên gương mặt Triển Chiêu, Triển đại nhân, Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ, môn hạ của Bao đại nhân Khai Phong phủ được giang hồ xưng là “Nam hiệp”.

Trước đây, nếu là Triển đại nhân xuất môn đi tuần phố, đến chỗ nào đều được hoan nghênh rầm rộ, mừng vui khôn tả, nhưng mấy ngày nay, phàm là những nơi Triển đại nhân đi tới, đều là cảnh tượng chúng nhân bùng mặt mà khóc, lệ thấm ướt cả vạt áo, tiếng vang thê thiết.

Mà những người khóc lóc này tuyệt không nói quá hai câu:

“Triển, Triển đại nhân...”

“Mặt, mặt của Triển, Triển đại nhân...”

Những ngày sau đó, chứng bệnh trầm uất cấp độ cao xuất hiện rộng khắp trong dân chúng thành Biện Lương, chi phí tiêu dùng giảm, ăn uống vui chơi cũng giảm, ảnh hưởng nghiêm trọng đến bước tiến sáng tạo nên xã hội hài hòa và thiết lập nền văn minh tinh thần, văn minh vật chất của Bắc Tống thời kỳ vua Nhân Tông trị vì.

Đồng chí Nhân Tông, người lãnh đạo cao nhất rất nhạy bén trong chính trị, đã miễn cưỡng ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc này, trước tiên đã ký một chỉ thị tối cao: Khai Phong phủ nhất thiết phải tập trung sức người sức của giải quyết vấn đề khuôn mặt của Triển hộ vệ, một khắc cũng không được chậm trễ, tình thế cấp bách như nghìn cân treo sợi tóc.

Cho nên, trong Phu Tử viện Khai Phong phủ.

“Công Tôn tiên sinh có diệu kế gì không?”

“Bẩm đại nhân, học trò đã tra cứu y thư suốt mấy ngày nay, thế nhưng thuật liền da trừ sẹo, thực quá cao thâm, học trò... học trò vô năng”.

“Haizzz... Vậy nên làm thế nào cho phải đây?”

“Chẳng hay Kim hiệu úy có cách hay gì không?”

“Cái này...”

“Vật phẩm, dược liệu cần thiết đều được phủ nha thanh toán”.

“Nhờ ơn đại nhân, Công Tôn tiên sinh ưu ái, thuộc hạ nhất định sẽ dốc toàn lực!”

Cho nên, mấy ngày sau...

Mấy ngày nay Triển Chiêu cảm thấy có chút kỳ quái.

Từ sau khi Công Tôn tiên sinh kê thuốc trị thương cho chính mình, thì mỗi ngày trôi qua lại càng thấy kỳ quái hơn.

Hôm kia, khi đi tuần phố, gặp cảnh đại thúc trồng rau và đại thẩm mua rau đang cãi nhau, bước lên khuyên giải, hai người đồng thời kinh ngạc ngẩn ra, rồi lập tức hòa hảo, còn chưa kịp mỉm cười thì sau đó...

Đại thẩm bưng má ngất xỉu, còn đại thúc trồng rau tuổi đã ngoài tứ tuần lại phun máu mũi.

Kinh hãi, định tiến lên trợ giúp thì bị Vương Triều, Mã Hán tóm lại, kéo đi.

Quay đầu, phát hiện chúng bách tính trên chợ mắt ai nấy đều mơ màng, sắc mặt ửng đỏ.

Khó hiểu.

Hôm qua, theo Bao đại nhân lên triều, Thánh thượng phá lệ hạ chỉ lệnh mình đứng bên hông điện đợi lệnh, văn võ bá quan thượng tấu nói năng lộn xộn, Thánh thượng hạ chỉ câu trước chẳng ăn nhập câu sau. Triều hội bình thường không quá một canh giờ, nay vô cớ lại bị kéo dài tới hai canh giờ rồi nhưng chẳng có người nào để ý tới.

Quái lạ.

Sáng sớm nay, lúc dùng bữa sáng gặp Triệu Hổ, gật đầu chào hỏi, chẳng ngờ Triệu Hổ lại lập tức chạy tuốt ra xa, đập đầu bình bình vào cột, miệng còn lẩm bẩm: “Đó là Triển đại nhân, đó là Triển đại nhân... Đừng để ý nhiều... đó là Triển đại nhân...”.

Sau khi dùng bữa sáng xong gặp Mã Hán, cười hỏi tình hình gần đây của tẩu tử, chẳng ngờ Mã Hán biến sắc, chạy vào mất, vừa chạy vừa hô: “Ta không thể có lỗi với Thúy Lan, ta không thể có lỗi với Thúy Lan...”.

Điềm xấu, chắc chắn có điềm xấu.

Đi nhanh đến Phu Tử viện thỉnh giáo Công Tôn tiên sinh.

Công Tôn tiên sinh kinh ngạc: “Lẽ nào Triển hộ vệ chưa từng chú ý đến dáng vẻ chính mình?”.

“Đương nhiên phải chú ý, Triển mỗ thân là Tứ phẩm đới đao hộ vệ, phục trang phục sức đều phải cẩn trọng”.

“Khụ khụ, Triển hộ vệ, ý học trò là, mấy ngày nay Triển hộ vệ có từng lưu ý đến khuôn mặt của chính mình không?”

“Triển mỗ đường đường là một nam tử thân cao bảy thước, sao có thể lại giống nữ tử chú ý đến dung nhan mình”.

Công Tôn tiên sinh khẽ thở dài, lặng lẽ đưa một chiếc gương đồng qua.

Khó hiểu, cầm lấy chiếc gương đồng soi, hoảng hốt.

“Công, Công Tôn tiên sinh... đây, đây là...”

“Tất nhiên là bản thân Triển hộ vệ”.

Phần nộ sôi gan, khó mà kiềm chế được.

“Kim Kiền!”, bóng áo đỏ nháy mắt đã biến mất.

Công Tôn tiên sinh khẽ sững sốt, hồi lâu sau mới hoàn hồn, gật đầu nói: “Chẳng ngờ Triển hộ vệ, sức phán đoán thực là một lời nói trúng chỗ yếu, đi vào trọng tâm”, ngẫm nghĩ một chút, lại lắc lắc đầu, thở dài, “Dung nhan mượt mà như ngọc, nét cười ấm áp khuynh thành, tư sắc tự nhiên, chiếm hết phong lưu, sau này sợ rằng không cách nào thấy được nữa, đáng tiếc, đáng tiếc”.

Sau đó, trong một khoảng thời gian dài, tại sân luyện võ của Khai Phong phủ ban đêm thường nghe thấy những tiếng như thế này:

“Triển đại nhân, hôm nay có thể không xách tôi không?”

“...”

“Hay là bớt đi năm cân?”

“...”

“Được rồi, được rồi, hai mươi cân thì hai mươi cân, đừng treo thêm nữa, tay thuộc hạ sắp gãy rồi..”

“...”

“Kỳ thực, Triển đại nhân, nếu ngài không hài lòng về Sinh cơ đan, thuộc hạ có thể cải tiến...”

“Ngày mai lại đứng tấn thêm nửa canh giờ nữa.”

“Không, không phải đâu... Triển đại nhân, lòng kính ngưỡng của thuộc hạ đối với đại nhân cuộn cuộn như...”

“Đứng tấn thêm một canh giờ”

“Trời xanh ơi...”

Trong sắc đêm mờ ảo, từng cơn gió nhẹ thoảng qua, đây chính là: Sương đêm giăng giăng gió hắt hiu, vầng trăng soi quần quýt mây, mờ mịt mãi thấy người bỏ ngõ, tay ôm đàn che nửa mặt hoa[4].

[4] Nguyên văn hai câu cuối: Thiên hô vạn hoá thủy xuất lai, do bão tỳ bà bán giả diện, trích trong bài Tỳ bà hành của Bạch Cư Dị, bản dịch của Phan Huy Vịnh.

59. Q.3 - Chương 18: Ngoại Truyện: Lễ Thất Tịch Của Khai Phong Phủ

“Haizzz...”

Một tiếng thở dài dằng dặc phát ra từ thư phòng trong Khai Phong phủ, lộ ra ba phần ưu sầu, ba phần oán hận, còn có bốn phần bất đắc dĩ.

Vương Triều, Mã Hán, hai vị Hiệu úy đại nhân đứng gác bên ngoài cửa thư phòng, nghe thấy tiếng thở dài này sắc mặt cũng trầm xuống.

“Lần thứ hai mươi tám...”, Vương Triều thở dài.

“Hôm kia chỉ có mười lần, hôm qua là mười sáu lần... xem ra lần này phiền phức to rồi...”, Mã Hán cũng lắc đầu.

“Haizzz...”, lại một tiếng thở dài truyền ra.

“Lần thứ hai mươi chín...”, Vương Triều, Mã Hán nhìn nhau một cái, đồng thanh nói.

“Công Tôn tiên sinh và Kim hiệu úy hôm kia xuất môn mua được thảo, sao hôm nay vẫn chưa về nhỉ?”, Vương Triều lộ ra khuôn mặt khổ sở hỏi.

“Chắc sắp về rồi...”, Mã Hán mặt đã dài lại càng dài hơn.

Đột nhiên, một giọng nói lỗ mãng vang lên.

“Vương đại ca, Mã đại ca, Công Tôn tiên sinh và Kim hiệu úy về rồi!”

Hai người ngược lên nhìn, chỉ thấy Trương Long chạy vội vào trong Phu Tử viện, mặt đầy hân hoan.

Sau lưng Trương Long có hai người chậm rãi đi tới, một người than vận áo dài nho nhã, ba chòm râu đen nhánh phát phơ, đó chính là Công Tôn tiên sinh, chủ quản sổ sách của Khai Phong phủ; người còn lại thân bận áo vải, dáng gầy yếu, là Kim Kiền, Tòng lục phẩm hiệu úy của Khai Phong phủ.

“Công Tôn tiên sinh, Kim hiệu úy, hai người rốt cuộc đã về rồi!”, nhất thời bốn con mắt của Vương Triều, Mã Hán sáng lên, dị khẩu đồng thanh hô.

Công Tôn tiên sinh liếc nhìn mấy người bọn họ, trên khuôn mặt nho nhã lộ vẻ nghi hoặc hỏi: “Vì sao lại hoảng hốt rối loạn đến như vậy?”.

Kim Kiền lại nhíu chặt đôi mày, lẩm bẩm nói: “Chẳng lẽ lại có án lớn gì sao?”.

“Công Tôn tiên sinh, Kim hiệu úy, hai người trước đừng hỏi nữa, đợi đến khi vào thư phòng sẽ rõ cả thôi!”, ba đại Hiệu úy đồng thời đưa tay, đẩy Công Tôn tiên sinh và Kim Kiền vào thư phòng.

Hai người rảo bước vào thư phòng, vừa mới ổn định người, ngược mắt lên nhìn một cái, nhất thời cả kinh.

Chỉ thấy trong thư phòng, chồng chất ngất ngưỡng, chi chít chì chịt, phóng mắt nhìn qua, toàn bộ đều là thư mời, thư phòng lớn như vậy mà bị xếp chặt kín, đến nỗi chẳng có ánh sáng lọt vào.

Đây nào phải thư phòng của Khai Phong phủ?

Quả thực còn giống nhà kho để đồ linh tinh của Khai Phong phủ hơn!

Công Tôn tiên sinh nhíu mày, Kim Kiền chắc lưỡi, hai người sải bước qua mấy chồng thư tín, vòng qua hai đống lớn, rốt cuộc cũng đến được trước bàn của Bao đại nhân.

Chỉ thấy trên thư án, trái một chồng phải một chồng thư cao ngất ngưỡng, che lấp Bao đại nhân đang vùi đầu vất vả đọc thư phía sau án, khuôn mặt đen thui bị khuất bóng, không nhìn rõ nét mặt.

“Đại nhân?!”, Công Tôn tiên sinh nghi hoặc gọi.

“Đại nhân, không lẽ đã xảy ra chuyện lớn gì rồi?”, Kim Kiền vẻ mặt nôn nóng.

Bao đại nhân nghe thấy tiếng, vội ngẩng đầu lên, lúc nhìn thấy hai người đứng trước bàn, khuôn mặt đen sì nhất thời sáng lên, đứng phắt dậy, cao giọng nói:

“Công Tôn tiên sinh, Kim hiệu úy, hai người về thì tốt rồi!”

“Đại nhân, những thư này là...”, đôi mắt phượng của Công Tôn tiên sinh thoáng mở lớn, đảo một vòng, nét mặt ngưng trọng.

“Haizzz...”, lại là một tiếng thở dài, Bao đại nhân cau chặt đôi mày, có chút bất đắc dĩ nói, “Đây đều là thiệp mời bản phủ ba ngày sau đi dự tiệc...”.

“Thiệp mời dự tiệc?!”, Công Tôn tiên sinh kinh ngạc hồi lâu, rồi đột nhiên biến sắc, cao giọng kêu lên, “Chẳng lẽ... nhiều hơn năm ngoái gấp bội?!”.
Dứt lời, cũng không khỏi thở dài một tiếng, âm vận trầm chẳng khác gì Bao đại nhân.

Kim Kiền chớp chớp mắt, đảo một vòng, không khỏi có chút khó hiểu, mở miệng hỏi: “Thiệp mời dự tiệc? Vì sao lại nhiều như vậy?”.

Bao đại nhân chau mày đưa một chồng cho Kim Kiền, đầu đầu nói: “Kim hiệu úy xem thì sẽ hiểu”.

Kim Kiền tiếp nhận chồng thư, mở từng cái ra xem, nhưng đọc xong vẫn có chút mù mờ.

Những bức thư này đều là thiệp mời, mặc dù người phát thiệp khác nhau, phong cách viết thư khác nhau, ngôn ngữ diễn đạt mỗi người một vẻ, nhưng chủ đề tư tưởng trung tâm lại thống nhất với nhau một cách thần kỳ.

Tổng kết sơ lược lại, đại thể có ba vấn đề như sau:

Thứ nhất: Chúc mừng Bao đại nhân thăng quan đến hàm nhất phẩm, ngày mừng Bảy tháng Bảy trong phủ thiết yến, mong Bao đại nhân vui lòng đến dự.

Thứ hai: Những người đến tham dự yến tiệc gồm có: Chúng gia quyền trong phủ, bao gồm: nội tử, khuyển tử, tiểu nữ...

Thứ ba: Đặc biệt cường điệu: Trong đoàn nhân viên Bao đại nhân đi cùng, Tứ đại hiệu úy có thể thiếu, Công Tôn tiên sinh có thể không đi, nhưng Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ Triển Chiêu thì trăm triệu lần cũng không được vắng mặt.

Kim Kiền ngược mí mắt lên, liếc Bao đại nhân, lại nhìn Công Tôn tiên sinh, khó hiểu nói: “Chẳng hay ngày mừng Bảy tháng Bảy là ngày lành hoàng đạo gì, mà sao tất cả đều phải chọn ngày đó để mời Bao đại nhân dự tiệc?”

Những lời này vừa thốt ra, Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh đều sững sốt.

“Kim hiệu úy, ngày mừng Bảy tháng Bảy chính là lễ Thất Tịch...”, Công Tôn tiên sinh ngạc nhiên nói.

Mùng Bảy tháng Bảy? Lễ Thất Tịch?

A! Ngưu Lang Chức Nữ!

Chính là lễ tình nhân thời cổ đại nước tiếng đây mà!

Nói như vậy...

Kim Kiền lại cúi đầu cảm nhận tư tưởng chủ đề của đám thư này, nhất thời có chút đỏ khóc đỏ cười.

Túy Ông thưởng nào phải rượu, là trăng sao.

Yến tiệc mời nào phải lão Bao, là Ngự Miêu.

Hắn là một phòng đầy những thiệp mời này đều ẩn chứa ý muốn lão Bao dẫn Tiểu Miêu của Khai Phong phủ xuất môn đi coi mắt đây mà...

“Công Tôn tiên sinh, tiên sinh nói nên làm thế nào cho thỏa đáng đây?”, Bao đại nhân lại nhìn quanh một lượt, sắc mặt càng thêm u ám.

Công Tôn tiên sinh vuốt râu không nói.

“Chi bằng... lại như năm ngoái, bắn phủ vào cung xin Thánh thượng hạ chỉ, ngày mai Triển hộ vệ nhập cung trực ban, trước tiên tránh đi một chút...”, Bao đại nhân lẩm bẩm nói.

“Trăm triệu lần không thể được!”, Công Tôn tiên sinh nghe xong, biến sắc, đề tiếng kêu lên, “Lẽ nào đại nhân đã quên rồi, lễ Thất Tịch năm ngoái Triển hộ vệ nhập cung trực ban, dẫn đến các cung nữ hậu cung tranh giành đánh nhau, hỗn loạn hết sức. Các cung tần phi tử lại càng rắc rối hơn, nghĩ ra đủ cách để xin thánh chỉ điều Triển hộ vệ đến canh giữ cung của họ, thậm chí các vị ấy còn chửi bới, đánh nhau, làm cho long nhan Thánh thượng giận giữ, chiến tranh lạnh với hậu cung cả tháng trời, thiếu chút nữa thì trị đại nhân tội quản chế không nghiêm!”.

Kim Kiền trợn mắt: Quá khoa trương rồi!

“Vậy... chi bằng uyển chuyển từ chối tất cả...”, Bao đại nhân ngẫm nghĩ một chút lại nói.

“Uyển chuyển từ chối?”, Công Tôn tiên sinh ngược mí mắt lên nói, “Dám hỏi đại nhân, những thiệp mời này là người nào đưa tới?”.

“Hai chồng trên thư án này là mấy vị đại thần trong triều đưa tới, mấy núi trong phòng kia là thiệp mời của các quan lại thân sĩ giàu có quyền thế trong thành, còn có...”, Bao đại nhân thuận tay chỉ.

“Đó chính là lý do!”, Công Tôn tiên sinh chau mày nói, “Bất luận vị nào, đều là những nhân vật có quyền có thể, có uy vọng cao, nếu đại nhân đều đắc tội họ cả, làm sao cai quản sửa trị thành Biện Lương, Khai Phong phủ này?”.

“Việc này...”, trên khuôn mặt đen sì của Bao đại nhân lộ vẻ khó xử, lại thở dài một tiếng, rũ mắt không nói. Công Tôn tiên sinh đưa tay đỡ trán, cũng có chút bất đắc dĩ.

Kim Kiền hết nhìn người này lại ngó sang người kia, đôi mắt nhỏ đảo tròn đưa đi, đưa lại, rồi bước lên một bước, ôm quyền nói: “Đại nhân, thuộc hạ có một cách, có thể tháo gỡ tình huống cấp bách trước mắt!”.

Hai người nghe xong đều sửng sốt.

“Là cách gì?”, hai người đồng thanh hỏi dồn.

Kim Kiền nhếch mép cười: “Nếu đã không có cách nào uyển chuyển từ chối, chi bằng đều nhận lời tất cả!”.

“Tất cả?!” , Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh đồng thời trợn tròn mắt kêu lên.

“Kim hiệu úy...”, Bao đại nhân thở ra hít vào hai lần, cuối cùng không nói tiếp.

“Kim hiệu úy...”, Công Tôn tiên sinh lại đổi tay đỡ trán nói, “Những thiệp mời chỗ này nói ít cũng phải đến trên trăm, sao có thể nhận lời toàn bộ được?!”.

Kim Kiền nở nụ cười rực rỡ, trong đôi mắt nhỏ phát ra ánh sáng chói mắt.

“Chẳng hay đại nhân và Công Tôn tiên sinh có từng nghe nói đến lễ hội xem mắt ngày Thất Tịch... khụ khụ, cái đó hẳn phải là... lễ hội ngắm đèn hoa đăng bên cầu Hỷ Thước chưa?!”

Thất Tịch đèn hoa sáng rực mây, lầu cao áo đỏ giai nhân dập dìu[1] .

[1] Nguyên văn: Trùng thất thiên đăng chiếu bích vân, cao lầu hồng tú khách phân phân, ở đây tác giả trích và sửa vài từ trong hai câu đầu bài Dạ khán Dương Châu thị của Vương Kiến. Hai câu gốc: “Dạ thị thiên đăng chiếu bích vân, cao lầu hồng tú khách phân phân” nghĩa là: Đêm xuống đèn hoa sáng rực mây, lầu cao áo đỏ giai nhân dập dìu.

Bên dòng Biện Hà, gió mát vi vu, lầu các vô số, kế sát bên sông, cột hoa mây cuốn, tinh tế vô cùng, bình thường đây là nơi các tao nhân mặc khách ngâm thơ xướng khúc.

Có điều tối nay, bên dòng Biện Hà này lại có chút đặc biệt, hai bên bờ sông đều được tô điểm bởi nhữn chiếc đèn cung đình ngũ sắc, hàng dương liễu ven sông khoác lên mình áo xanh áo đỏ, tất thảy đều chìm trong không khí vui tươi rạng rỡ.

Lầu các từ lâu ven sông lại càng đèn đuốc sáng trưng, sa mùng đèn hoa treo quanh xà.

Chuyện gì mà náo nhiệt như thế?

Haizzz! Ai trong thành Đông Kinh Biện Lương này mà chẳng biết, ai mà không rõ nào?

Hôm nay chính là lễ Thất Tịch ngày mừng Bẩy tháng Bẩy, cũng là ngày mà Bao đại nhân của Khai Phong phủ phụng ý chỉ đặc biệt của đương triều Thiên tử, tổ chức “Lễ hội ngắm hoa đăng bên cầu Hỷ Thước đêm Thất Tịch”.

Như thế nào là “Lễ hội ngắm hoa đăng bên cầu Hỷ Thước đêm Thất Tịch”?

Tên như ý nghĩa, đó chính là thời gian những nam thanh nữ tú trong thành Biện Lương nhân khi ngắm hoa đăng Thất Tịch mà hẹn hò vui vẻ bên nhau, hoặc tụ họp lại để bà mối xe sợi chỉ hồng bắc mối duyên lành, lại có kết quả kỳ diệu như lễ hội thường đèn ngày Mười lăm tháng Giêng vậy.

Có điều tối nay “Hội cầu Hỷ Thước” này lại có chút đặc biệt, không vì điều gì khác, mà chính là “Hội cầu Hỷ Thước” được chúng nha dịch của Khai Phong phủ tuần tra, bảo vệ suốt đêm.

Đương nhiên, trong số đó nhất định không thể thiếu được Triển Chiêu, Triển đại nhân, Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ danh tiếng vang xa.

“Triển đại nhân, Hồng Ngọc có lẽ.”

Nhìn thấy trước mắt là một nữ tử trẻ tuổi vận áo sa màu đỏ đang khiêm nhường thi lễ, Triển Chiêu chỉ cảm thấy đầu mình như căng ra.

Quả nhiên, lời còn chưa dứt, bỗng nghe thấy tiếng huyên náo vang lên bên cạnh, tràn trề đầy sức sống, mừng vui mười phần.

“Ôi chào, đây chẳng phải là thiên kim của Lại bộ thị lang Chu đại nhân, Chu Hồng Ngọc tiểu thư sao?”

Đôi con ngươi sáng như sao khê chuyển động, liếc sang thân hình gầy nhỏ bên cạnh mình.

Nhưng trong đôi mắt nhỏ kia phát ra thứ ánh sáng chói lóa, làm mờ tối cả ánh đèn lấp lánh hai bên bờ Biện Hà.

“Tiểu thư Hồng Ngọc, tuổi vừa mười sáu, thanh thú thông tuệ, xuất trần thoát tục, bình thường cửa lớn không ra, cửa hông chẳng bước, thực sự không ngờ lại được gặp nhau ở đây, quả là có duyên, có duyên!”

Giọng nói đinh tai tiếp tục vút lên quang tám.

“Kim hiệu úy quá khen rồi, Hồng Ngọc chẳng qua chỉ là một nữ tử tầm thường, nào dám nhận lời tán thưởng như vậy”, nữ tử áo đỏ hai má ửng hồng, cúi đầu thấp giọng nói.

“Tiểu thư Hồng Ngọc quả nhiên khiêm nhường hữu lễ, bội phục, bội phục...”

Triển Chiêu thầm thở dài một tiếng, theo bản năng chặn giọng nói âm ỉ của Kim Kiền ở ngoài tai.

Nếu không phải trước lúc rời khỏi phủ nha, Công Tôn tiên sinh dặn đi dặn lại, rằng tối nay nhất thiết không được thất lễ với những người gặp trên đường đi, mọi sự đều phải theo Kim hiệu úy an bài, thì e rằng lúc này mình đã sớm thi triển khinh công cướp đường mà đi mất rồi.

Nhắc đến lại thấy khuôn mặt tươi cười của Công Tôn tiên sinh tối nay...

Lại thêm dọc đường đi không ngừng ngẫu nhiên, tình cờ gặp mặt...

Haizzz...

Trên khuôn mặt tuần tú dần hiện lên một nét cười khổ.

Chợt nghe Triệu Hổ phía sau thì thầm: “Này này, Trương đại ca, đây là vị tiểu thư quan gia thứ mấy hữu duyên tình cờ gặp mặt vậy?”

“Đi tuần chưa đầy nửa canh giờ, đây đã là vị thứ mười sáu rồi...”, giọng của Trương Long có chút rời rạc.

“Lợi hại!”, Triệu Hổ cảm khái, “Huynh nói xem Kim Kiền này giờ nói liên tục không ngừng, cũng không thấy mệt...”

“Ta thấy ngược lại thì có, càng nói càng sung sức!”

“Trương đại ca, huynh nói coi, có phải chúng ta bị Công Tôn tiên sinh gạt rồi không? Đây nào phải là đi tuần phổ chứ, căn bản chính là để giúp Triển đại nhân xem mắt!”

“Ta nói tên tiểu tử này, đã nửa ngày rồi, sao bây giờ mới hiểu vậy?”

“Ha ha, quả nhiên là như vậy. Nói đi cũng phải nói lại, huynh thấy điệu bộ tư thái của Kim Kiền có giống bà mối không?”

“Ha, bà mối gì chứ, ta thấy ngược lại thì có, giống hệt tú bà của Phiêu Hương viện!”

Tú bà?!

Triển Chiêu hơi nheo mắt, liếc nhìn bóng dáng gầy nhỏ trước mặt vẫn như cũ thao thao bất tuyệt nước bọt văng tung tóe, vô cùng hứng khởi... Nếu thêm một chiếc khăn lụa trong tay nữa, thì đúng thật có vài phần giống nhau...

Đôi môi mỏng khẽ nhướn lên, trên khuôn mặt tuần tú thoáng hiện lên ý cười nhàn nhạt.

Vừa vặn tiểu thư của Chu gia ngược mắt lên, nhất thời đỏ bừng đôi má, vội cup mắt xuống, lúng túng nói: “Triển, Triển đại nhân, đây là túi hương do đích thân Hồng Ngọc thêu... Nếu Triển đại nhân không chê... thì xin hãy nhận lấy...”

“Ôi chao, túi hương thực quá tinh xảo, kỹ thuật thêu thùa tinh mỹ, Hồng Ngọc tiểu thư quả nhiên là thông tuệ khéo tay!”, âm thanh ồn ào lại tiếp tục vang lên.

Ý cười trên khuôn mặt tuần tú dần dần tiêu thất.

“Chu tiểu thư, Triển mỗ còn có công vụ phải làm, xin cáo lui trước.”

Nói đoạn, ôm quyền thi lễ, thân hình thẳng như từng liền quay người rời đi.

“Triển đại nhân...”, hai mắt nữ tử áo đỏ hơi hồng lên, nhìn đắm đắm vào bóng hình thẳng tắp xa dần kia, chiếc túi hương trong tay theo gió rơi xuống đất.

Kim Kiền liếc nữ tử đang thương tâm tuyệt vọng trước mắt một cái, thâm thở dài, móc từ trong người ra một cuốn sách, lật hai tờ, lẩm bẩm nói: “Con gái Lại bộ thị lang Chu đại nhân: tình cờ gặp mặt, thu năm lượng bạc; cùng nhau nói chuyện, thu bảy lượng bạc; tặng túi hương, thu mười lượng bạc... Chắc, mười lượng này suýt thì kiếm được rồi...haizzz...”.

“Kim hiệu úy!”, giọng Triệu Hổ đột nhiên đưa tới, nhất thời cắt ngang mạch suy nghĩ của Kim Kiền, “Lại có một cô nương tình cờ gặp nữa!”.

Nhưng định thần nhìn kỹ liền sửng sốt.

Chỉ thấy thiếu nữ trước mắt, thân vận áo thô giản dị màu lục, chân đi giày thêu hoa, búi tóc đen nhánh, nhưng chẳng có chút trang sức nào, ngũ quan thanh tú xinh đẹp, lại chẳng có phần quý khí.

Hửm?

Phong cách bách tính bình dân, tư tưởng chủ đạo là thanh tâm nền nã, cố ý chơi trội?

Có sáng tạo!

Kim Kiền vội bước một bước lên trước, thấp giọng hỏi: “Xin hỏi vị tiểu thư này là?”.

Thiếu nữ áo lục ngược rèm mắt lên nhìn Kim Kiền một cái, lại vội cúi xuống, hai tai hơi đỏ hồng lên, lí nhí nói: “Tích Liên”.

“Tích Liên?”, Kim Kiền sửng sốt, vội lật giở sổ hồi lâu, nhú mày nói, “Xin hỏi Tích Liên cô nương là thiên kim của phủ nào?”.

“Tích Liên không phải thiên kim tiểu thư nhà quan, Tích Liên chỉ là một cô gái bán hoa...”, đầu nữ tử áo lục càng thấp hơn.

“Cô gái bán hoa?”, Kim Kiền nhất thời không biết phải nói gì, vội xáp lên trước, thì thào, “Tiểu cô nương, không phải tôi không nhắc nhở cô, tối nay muốn gặp mặt Triển đại nhân, phí tổn không thấp đâu. Nếu cô không có việc quan trọng gì, để đến ngày khác lúc Triển đại nhân đi tuần phổ lại nói cũng không muộn...”.

“Triển đại nhân?”, Tích Liên ngạc nhiên, ngược mắt lên nhìn Kim Kiền một cái, lại cúi đầu nói, “Tích Liên không tới gặp Triển đại nhân...”.

“Hả?”

“Tích Liên đến là để gặp Kim hiệu úy...”

“Kim, Kim hiệu úy?!” , âm điệu thoáng cái cao vút lên tận mây xanh.

Kim Kiền tròn đôi mắt nhỏ, nhìn chăm chăm vào thiếu nữ với khuôn mặt e thẹn trước mắt, da mặt vắn vẹo hỏi: “Cô, cô cô cô nương nói, cô, cô nương tới để gặp tôi?!”.

Thiếu nữ đỏ mặt, khe khẽ gật đầu.

Kim Kiền nhất thời toàn thân cứng ngắc.

“Kim hiệu úy, khá lắm!”, Trương Long cười vui vẻ tiến lên vỗ vỗ vai Kim Kiền.

“Kim Kiền, lúc nào thì người quen biết vị cô nương này vậy, sao không nói cho chúng ta biết?”, Triệu Hổ bên cạnh cũng phụ họa theo.

“Cái này...”, Kim Kiền bỗng cảm thấy mồ hôi lạnh túa ra khắp lưng.

Một trận gió lạnh vèo vèo thổi qua, khiến cho ba người Kim Kiền, Trương Long, Triệu Hổ nhất thời run lên.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy khuôn mặt tuần tú của Triển Chiêu như kết băng, hai tay ôm kiếm, áo đỏ như máu, cứng ngắc nói: “Kim hiệu úy, chẳng trách đã bao nhiêu lâu võ công của người không tiến bộ, thì ra do không chú tâm, không luyện tập đàng hoàng!”.

“Hả?”, Kim Kiền thộn ra.

Hai người Trương Long, Triệu Hổ chờ người.

Ngược lại thiếu nữ phía sau chẳng mấy may bị ảnh hưởng, dưới áp lực cao như vậy vẫn hai tay dâng túi hương nói: “Nếu Kim hiệu úy không chê, túi hương này...”.

“Tích Liên cô nương!”, Kim Kiền nhảy dựng lên như bị bọ cạp chích, kinh hô, “Nhã ý này của cô nương, Kim mỗ thực không có duyên phận, mong cô nương sẽ tìm thấy lương duyên... Ừm, Kim mỗ có công vụ phải làm, xin cáo từ tại đây, cáo từ!”.

Dứt lời liền bỏ chạy chối chết hệt như lửa đốt sau mông vậy.

Chợt nghe Triệu Hổ hét lên: “Ồ kìa, Kim Kiền, cô nương đó khóc rồi...”.

Hàn khí sau lưng càng nặng nề.

Kim Kiền chỉ thấy muốn khóc mà không có nước mắt, lòng thầm kêu lên:

Tiểu Miêu quả nhiên là lòng dạ hẹp hòi, keo kiệt bủn xỉn.

Chẳng qua chỉ là một thiếu nữ bán hoa không tiền không thể biểu lộ tâm ý với mình, so với hàng đàn những tiểu thư quý tộc má phấn môi son ngưỡng mộ anh, căn bản chính là kiến so với voi, hà tất phải so đo tính toán như vậy chứ...

Sau đó, trên đường đi, Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ Triển Chiêu vốn có tiếng là ôn hòa lễ độ, lại trưng ra khuôn mặt tuần tú đầy hàn khí, một đường đi trong “Lễ hội ngắm hoa đăng bên cầu Hỷ Thước đêm Thất Tịch” chẳng gặp trở ngại gì, không một ai dám xấp lại gần trong chu vi ba thước.

Tóm lại, kế hoạch “đại hội xem mắt mai mối kiêm kiếm tiền” mà Kim Kiền vất vả tổ chức bất hạnh thay đã tan thành bọt nước.

Sương giăng gió nhẹ lướt bên trời, sao nhỏ ôm trăng sắp lặn rồi[2] .

[2] Nguyên văn: “Bạch lộ phong thanh dạ hướng thần, tiểu tinh thủy bội nguyệt mai luân” trích từ bài Thất Tịch của Đường Ngạn Khiêm.

“Haizzz...”, một tiếng thở dài yếu ớt truyền ra từ đình viện trong Tam ban viện.

Trên đầu Kim Kiền là một bát nước, hai tay thẳng tắp, hai chân khuyu xuống vuông góc với mặt đất, tư thế đứng tắn đúng tiêu chuẩn rất có khí thế, nhưng khuôn mặt lại tràn ngập vẻ khổ sở phá hết cả hình ảnh.

Công Tôn tiên sinh vừa bước vào cửa lớn Tam ban viện, thấy tình huống đó không khỏi kinh ngạc.

“Kim hiệu úy, người đây là vì sao?”

Kim Kiền mặt như đưa đám, nói: “Triển đại nhân giao cho, muốn đêm nay thuộc hạ phải đứng tắn hai canh giờ...”.

Công Tôn tiên sinh nghe vậy, liền khẽ lắc đầu nói: “Triển hộ vệ hành động như vậy, ắt có thâm ý...”.

Kim Kiền suýt thổ máu.

“Đúng rồi, Kim hiệu úy, tối nay Triển hộ vệ đã gặp mấy vị tiểu thư con nhà quan?”

Kim Kiền thở dài đánh thụt: “Mười sáu người...”.

“Mười sáu người?!” , Công Tôn tiên sinh kinh ngạc.

Kim Kiền lắc lắc đầu: “Thuộc hạ cố hết sức, mười mấy vị tiểu thư còn lại, tám phần bị bộ mặt đen sì của Triển đại nhân dọa cho chạy mất...”.

“Không không không!”, Công Tôn tiên sinh vội nói, “Tại hạ chỉ kinh ngạc, Triển hộ vệ gặp tới mười sáu người, thực ra là ngoài dự đoán của tại hạ. Tại hạ vốn tưởng rằng, tối đa cũng chỉ có thể gặp ba đến năm người...”, nói đến đây, Công Tôn tiên sinh không khỏi dừng lại, đánh giá Kim Kiền một phen, gật đầu nói, “Quả nhiên vẫn là Kim hiệu úy có cách”.

“Công Tôn tiên sinh quá khen...”, da mặt Kim Kiền giật giật đáp.

Có cách?!

Tôi mà có cách thì đã không phải nửa đêm canh ba ở chỗ này tập luyện tư thế như ngồi bòn cầu rồi!

“Có điều cũng tốt, nếu những tiểu thư nhà quan đó tự mình rời đi, Bao đại nhân cũng không phải phiền não chuyện ăn nói với các vị đại nhân kia...”, Công Tôn tiên sinh gật đầu, lại liếc Kim Kiền một cái, khẽ ôm quyền, “Nếu như vậy, tại hạ không làm phiền Kim hiệu úy luyện công nữa, xin cáo từ”.

“Công Tôn tiên sinh đi thông thả!”, Kim Kiền vẫn đứng tẩn đáp lời.

Công Tôn tiên sinh gật đầu, quay người rời đi. Chỉ là lúc quay người, đôi mắt phượng chả biết do vô tình hay cố ý lại liếc lên nóc nhà phía sau Kim Kiền, trên khuôn mặt nho nhả lộ ra ý cười, cao giọng ngâm:

“Mây viền khoe đẹp, sao bay đưa hận, thăm qua sông Ngân vờ vợi

Gió vàng, móc ngọc một gặp nhau, hơn biết mấy người đời gần gũi.

Tình mềm như nước, hẹn đẹp như mơ, cầu Thước nhìn về ngại nổi!

Hai tình ví phòng mãi lâu dài, đâu cứ phải mai mai tới tới[3]!”

[3] Bài thơ Thước kiều tiên của Tần Quân, bản dịch Nguyễn Xuân Tảo.

Da mặt Kim Kiền giật giật, thầm nghĩ: Mình đang trong tình cảnh bí hiểm như này, vậy mà cái lão Công Tôn Trúc Tử lại còn có nhã hứng ngâm thơ!

Bỗng thấy Công Tôn tiên sinh thông thả quay người bước lại, khẽ mỉm cười nói: “Kim hiệu úy, sau này phải chăm chỉ tu tập võ nghệ. Nên biết chuyện nữ nhi tình trường khiến bao anh hùng thoái chí, người tuổi còn nhỏ, suy nghĩ mấy chuyện tình ái, sợ rằng còn quá sớm”.

Hở?

Kim Kiền ngu mặt.

“Trên nóc nhà gió lạnh sương ướt, phải cẩn thận kéo cảm lạnh...”

Gì hả?!

Cái lão Công Tôn Trúc Tử này đang giở trò bí hiểm gì vậy?

Chẳng ngờ Công Tôn tiên sinh vừa dứt lời, bỗng trên nóc nhà sau lưng Kim Kiền vang lên tiếng ngói va chạm khẽ vào nhau.

Kim Kiền giật thót tim, vội vàng quay đầu lại nhìn, nhưng chỉ có thể thấy một bóng đỏ mờ mờ như gió bay đi.

Tiểu Miêu?!

Công Tôn tiên sinh vỗ vai Kim Kiền, ẩn ý sâu xa nói:

“Kim hiệu úy, cô nương bán hoa kia tuy tướng mạo đoan trang, nhưng mấy ngày nay trong Khai Phong phủ canh gác nghiêm ngặt, trăm ngàn lần không được nửa đêm trèo tường đầu đây!”

Gì?

Đến khi Công Tôn tiên sinh rời đi hồi lâu, Kim Kiên suy nghĩ trước, nghĩ sau một lát, lúc này mới phản ứng lại, nhất thời nổi nóng, khuôn mặt vằn vẹo.

Thì ra con mèo thối này chồm hồm ở trên nóc nhà giám thị mình...

Sợ mình nửa đêm trèo tường gặp gỡ tình nương.

Hừ, tôi đường đường chính chính là một người hiện đại giới tính nữ, sao có thể thiếu muối như vậy chứ, cho dù muốn trèo tường, cũng phải gặp tình lang đẹp trai mới đúng...

Mẹ ơi, thời buổi này rốt cuộc có quyền riêng tư nữa không!

Trong cấm cung, đương triều thiên tử Nhân Tông nghe thủ hạ báo cáo xong, mặt mày sa sầm, thở dài nói:

“Haizzz... Trẫm nghe lời Bao khanh, tốn nhiều tâm tư như vậy, tổ chức ‘Lễ hội ngắm hoa đăng bên cầu Hỷ Thước đêm Thất Tịch’ một cách long trọng như thế, vì sao vẫn không thể giải quyết chuyện chung thân đại sự của Triển hộ vệ chứ? Thế này thì, ngày này năm sau, trẫm lại phải chịu đựng trận khẩu chiến vô mồm nhằm kén rể của các vương công đại thần lần nữa sao? Haizzz...”

60. Q.3 - Chương 19: Ngoại Truyện: Cái Tết Khó Khăn Nhất Trong Lịch Sử Khai Phong Phủ

Lại là một mùa xuân nữa đang về, hoa tuyết bay rợp trời...

Ngày Mười tám tháng Chạp, năm mới sắp đến, khắp chốn trong thành Biện Lương đều là cảnh tượng vui tươi náo nhiệt, trên đường lớn, trong ngõ nhỏ, khu buôn bán phố Ngự, đều bày bán hàng tết, câu đối, môn thần, tranh tết, đèn lồng treo đầy đường, gà, vịt, cá, thịt, các loại gia cầm, súc vật tràn ngập trong chợ, kẹo lạc, bánh tổ, bánh trôi, đồ ăn vặt gì cũng có, quả là: Biện Kinh rực rỡ muôn màu sắc, trăm nhà nô nức ngóng xuân sang.

Một đoàn ba người thoăn thoắt đi xuyên qua đám đông, dẫn đầu là người mặc áo lam, dáng vẻ anh tuấn hiên ngang, hai người theo sau, tinh thần phơi phới. Họ đi đến đâu cũng được bách tính đều rạng rỡ đón chào, cung kính vạn phần.

“Triển đại nhân, hôm nay không cần phải trực ban nữa rồi.”

“Triển đại nhân, mấy ngày nay tiết trời trở lạnh, ngài hãy mặc thêm áo ấm nhé!”

“Triển đại nhân, trứng gà này là do con gà mái nhà tôi đẻ đấy, ngài hãy cầm lấy mấy quả nhé? Chỉ mấy quả trứng thôi, Bao đại nhân sẽ không nói gì đâu!”

“Triển đại nhân, con gà này ngài hãy cầm đi! Cầm lấy, cầm lấy! Nếu ngài không cầm thì chính là không nể mặt lão đây.”

Hai người Trương Long, Triệu Hồ theo phía sau Triển Chiêu, nhìn bóng áo lam trước mắt đang ôn hòa uyển chuyển từ chối chúng bách tính đầy nhiệt tình kia, tuyệt không nhận nửa phần lễ vật, không khỏi lộ ra vẻ tự hào, ưỡn ngực ngẩng cao đầu, ngay cả đi trên đường cũng mang theo nét oai phong.

“Chường quỳ, chường quỳ, cứu mạng!” , đột nhiên, một tiếng khóc nức nở vang lên.

Hả?

Chúng nhân sưng sốt, nhìn chăm chăm sang nam tử bạn trang phục tiểu nhị, loạng choạng vạch đám đông chạy ra, nửa chạy nửa bò nhanh đến trước một nam tử trung niên đang chọn tranh tết cách đó không xa.

Chỉ thấy nam tử trung niên kia đầu đội mũ vải, râu dài đến ngực, mặc áo bằng gấm, nhìn qua là biết dân buôn bán.

Còn tiểu nhị kia, mặt mũi tang thương, tóc tai rối bù, hô hấp tán loạn, tựa như vừa trải qua một trận đại chiến.

“Đó không phải là Từ chương quý của tiệm bán trang sức ở phía nam thành sao?”, có người nhận ra thân phận của nam tử trung niên nọ.

“Hốt hoảng cái gì?”, Từ chương quý cả giận mắng.

Chỉ thấy tiểu nhị kia nước mắt giàn giụa, nức nở nói: “Là, là là Kim...”.

“Kim cái gì mà kim, là trâm vàng hay vòng vàng?”, Từ chương quý sốt ruột hỏi.

“Là Kim hiệu úy của Khai Phong phủ đến tiệm mua đồ trang sức...”, tiểu nhị òa khóc.

Bỗng nghe bách tính xung quanh đồng thời hít vào một hơi khí lạnh, ánh mắt nhìn Từ chương quý tràn ngập vẻ thương hại.

“Cái gì!”, Từ chương quý nhất thời kinh hô lên một tiếng, vứt tranh tết xuống chạy vội đi.

“Chương quý đợi tiểu nhân với!!!”, tiểu nhị cũng vội vội vàng vàng chạy theo sau.

“Kim hiệu úy? Trang sức?”, Triển Chiêu sưng sốt hồi lâu, mặt đầy vẻ khó hiểu, “Cho dù là Kim hiệu úy đi mua trang sức, cũng không đến mức như vậy...”.

Chúng bách tính nhìn hai người cuốn gió rời đi đám đông liền xôn xao một trận.

“Này này, đó không phải là ‘Từ hàng giả’ ở phía nam thành sao?”

“Chính là lão! Không ngờ lão cũng có ngày hôm nay, thật là hã hê quá đi mất!”

“Chính thế chính thế, ai bảo lão ‘Từ hàng giả’ này chuyên dùng hàng giả để đi lừa gạt người khác, gặp phải Kim hiệu úy thì cũng như gieo gió gặt bão, chẳng trách được người khác!”

Xì xà xì xào, xì xà xì xào... cứ thế cứ thế...

Những tiếng rì rầm bàn tán rất tự nhiên một chữ cũng không sót, toàn bộ đều lọt vào tai Triển Chiêu.

Tuần tự rõ ràng, nhưng một hồi sau lại không hiểu gì.

Triển Chiêu vẻ mặt nghi hoặc, rảo bước đi đến trước mặt nam tử đang bị mọi người vây xung quanh, ôm quyền hỏi: “Vị nhân huynh này xin hỏi vì sao lại gọi vị Từ chương quý kia là ‘Từ hàng giả’?”.

Nam tử nọ vừa thấy Triển Chiêu hỏi mình, kích động tới nổi lạc cả giọng, nhất thời líu lưỡi: “Bẩm, bẩm Triển, Triển đại nhân cái lão Từ chương quý này bình thường toàn bán đồ trang sức giả chất lượng không đảm bảo cho những người từ nơi khác đến mua, lừa gạt những người không biết cách xem hàng, cho, cho nên bách tính trong thành đều gọi lão là ‘Từ hàng giả’...”.

“Vậy Kim hiệu úy là...”

Nam tử kia vừa nghe Triển Chiêu nhắc tới Kim Kiên là hai mắt lập tức phát sáng: “Kim hiệu úy không hổ danh là thuộc hạ đắc lực của Triển đại nhân, bách tính trong thành Biện Lương chúng tôi thực là vô cùng cảm kích Kim hiệu úy!”.

“Đúng, đúng!”, một đại thẩm chen lên, gạt nam tử kia sang một bên, mặt đầy vẻ sung sướng nói: “Kể từ tháng trước sau khi Kim hiệu úy đến tiệm của Lý chương quý bán đồ cổ giả ở phía đông than, Lý chương quý đem toàn bộ đồ cổ giả đập nát trên đường, còn chỉ tay lên trời mà thề rằng nếu sau này lại bán dù chỉ một nửa món đồ giả nữa thì sẽ bị thiên lôi đánh chết!”.

Triển Chiêu kinh ngạc, nhíu mày nhớ lại.

Tháng trước... hình như là Công Tôn tiên sinh nói trong thư phòng của đại nhân còn thiếu một cái bình hoa, phái tạo dịch đi mua... Sau đó dường như Công Tôn tiên sinh còn hết lời khen ngợi tạo dịch đi mua bình hoa kia có mắt nhìn, bình hoa mua về có vẻ như danh phẩm đời Đường gì đó...

“Còn có một tiệm bán rượu giả ở phía bắc thành nữa, tháng trước nữa Kim hiệu úy đến đó một lần, sau đó ông chủ liền ném hết rượu giả đi...”

Tháng trước nữa... dường như là chuột bạch đến Khai Phong phủ kiểm chuyện... khụ, làm khách, còn cầm một vò rượu nghe đâu là nữ nhi hồng vị bằng hữu nào đó tặng cho, chúc say mấy chục người Khai Phong phủ...

“Còn có một tiệm ở phố Đông...”

“Một tiệm ở ngoại thành...”

Bô bô ba la, bô bô ba la... cứ thế cứ thế...

Triển Chiêu càng nghe càng cảm thấy những vật trong các cửa hàng bán đồ giả mình đều biết, Trương Long, Triệu Hổ thì càng nghe càng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

“Triển đại nhân, nếu không chúng ta cũng đi xem xem?”, Triệu Hổ bộ dạng nóng lòng muốn chứng kiến.

Triển Chiêu nhú mày suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Đi xem xem thế nào”.

Trương Long, Triệu Hổ nhất thời bưng bưng phần khích, theo Triển Chiêu đi về phía nam thành.

Chúng bách tính phía sau còn cao giọng hô:

“Triển đại nhân đi thông thả...”

“Nhớ cho chúng tôi gửi lời hỏi thăm Kim hiệu úy!”

Phía nam thành, phố Chu Tước, các cửa hàng trang sức chiếm đa số, phần lớn là buôn bán đồ trang sức phụ kiện của nữ tử, bình thường nơi đây rất phồn hoa náo nhiệt, nhưng đám người Triển Chiêu vừa đến đây lại phát hiện con phố này hôm nay rất không bình thường.

Trên phố yên tĩnh một cách kì lạ, ngoại trừ một cửa hàng ở phía cuối đường ra thì các cửa hàng còn lại đều vắng tanh vắng ngắt, hệt như chùa Bà Đanh.

Mà trước cửa gian hàng ở cuối đường kia, dân chúng lại xúm đen xúm đỏ, vòng trong vòng ngoài, ai nấy đều nghển cổ, căng tai, mặt đầy kích động như đang xem tuồng.

“Triển đại nhân, đây...”, Trương Long nhìn đám đông một cái, có chút do dự.

Triển Chiêu nghĩ một lát, liền cùng hai người Trương Long, Triệu Hổ lặng lẽ đi đến sau cây cổ thụ bên cạnh tiệm, vừa vặn có thể nhìn rõ tình hình trong tiệm, lại có thể kín đáo giấu mình.

Vừa mới đứng vững, thì bỗng nghe một giọng nói vô cùng quen thuộc vang lên.

“Một câu thôi, năm lượng, bán hay không?!”

Chúng nhân sửng sốt, chăm chú nhìn vào trong tiệm, chỉ thấy một bóng hình gầy nhỏ khí thế bưng bưng đứng dạng chân quát lên với Từ chương quý mặt mũi tang thương như nhà có đám.

Từ chương quý kia rất muốn khóc, vừa gạt mồ hôi to như hạt châu trên trán vừa nói: “Kim hiệu úy, cây trân ngọc cần ngọc trai này là trang sức tổ truyền của tiệm chúng tôi, nói ít cũng đáng giá năm trăm lượng, năm lượng này... cũng quá...”.

“Tổ truyền? Cái gì mà tổ truyền?”, Kim Kiên vỗ cái rằm lên mặt quây, chỉ vào đồ trang sức trong tủ sắc bén nói: “Tiểu nhị tiệm của ông vừa cho ta xem những đồ trang sức này, cũng nói vật tổ truyền, ông cũng rõ rồi đấy, tất cả đều là hàng giả!”.

“Vừa rồi là tiểu nhị tiệm chúng tôi có mắt mà không thấy Thái Sơn...”, Từ chương quý tiếp tục lau mồ hôi.

“Được rồi, được rồi! Ta cũng lười tính toán, ta không rảnh mà chọn thứ khác, lấy cây trầm giả này vậy, năm lượng, một tay giao tiền một tay giao hàng!”, Kim Kiền khoát khoát tay, sốt ruột nói.

“Kim hiệu úy, ngài đây là không phải là muốn tính mạng của tôi sao?”, Từ chương quý mặt trắng như giấy.

“Chẳng qua chỉ là hàng giả, năm lượng cũng coi như nhiều rồi đấy.”

“Cây trầm này là đồ thật không phải đồ giả?”, Từ chương quý thề thốt.

“Thật không phải hàng giả?”, Kim Kiền nhướn mày.

“Thật!”, Từ chương quý gật đầu như bở củi.

“Chắc...”, Kim Kiền trịnh trọng gật đầu, xắn tay áo thu gom đám đồ trang sức dỏm bên cạnh.

“Kim, Kim hiệu úy, ngài đây là làm gì?”, Từ chương quý nhất thời kinh hoàng thất sắc, chụp lấy cánh tay Kim Kiền.

Kim Kiền liếc nhìn chương quý, có chút ngại ngùng nói: “Chương quý, thực không dám giấu, Kim mỗ vốn cũng tính mua một vài món đồ quý giá tặng giai nhân, khôn nổi trong túi lại kẹp lép, chỉ đành đưa ra hạ sách này, mua đồ giả mà tinh xảo để đổi lấy một nụ cười của giai nhân...”.

Lời mới nói được một nửa, chúng nhân đột nhiên cảm thấy xung quanh mình dâng lên một luồng hàn khí lạnh thấu xương, không khỏi run rẩy toàn thân.

Kim Kiền chỉ cảm thấy luồng hàn khí này tựa hồ rất quen, nhất thời cả kinh, vội vàng mở to mắt ngó nghiêng bốn phía xung quanh, nhưng nhìn một vòng cũng không thấy bóng dáng quen thuộc kia đâu, lúc này yên tâm trở lại, gãi gãi đầu tiếp tục nói: “Cả người Kim mỗ chỉ mang theo có năm lượng bạc, vốn muốn mua một cây trầm cần ngọc trai giả... Nếu chương quý đã không muốn từ bỏ thứ yêu thích, thì Kim mỗ chỉ đành chọn thứ khác, lựa mấy cây rẻ rẻ, kiểu dáng tuy không tinh tế bằng nhưng nhờ vào bàn tay tài hoa của Công Tôn tiên sinh trong phủ, tùy ý tân trang một chút, khẳng định có thể biến đồ bỏ trở thành tuyệt phẩm... Haizzz, nếu đây là cây trầm cần ngọc trai kia, Kim mỗ cũng không cần phải nhờ tới Công Tôn tiên sinh...”.

Thân hình Từ chương quý đột nhiên run lên.

Kim Kiền ngẩng phắt mặt lên, vẻ mặt chân thành nhìn Từ chương quý nói: “Chương quý an tâm, cho dù đến lúc đó Công Tôn tiên sinh có truy hỏi xuất xứ, Kim mỗ cũng tuyệt đối không tiết lộ nơi mua những đồ dỏm đó đâu. Nên biết mua bán hàng giả có thể sẽ phải chịu ngục lao, chương quý nuôi gia đình sống tạm qua ngày cũng thực không dễ dàng gì, Kim mỗ tuyệt đối sẽ không làm chuyện bỏ đá xuống giếng đâu!”.

Từ chương quý lại run lên, mồ hôi to như hạt châu rơi xuống cánh tay đang nắm tay Kim Kiền, hồi lâu sau mới khổ sở thốt ra một tiếng: “Kim hiệu úy, kỳ thực cây trầm cần ngọc trai này chỉ là đồ giả!”.

Kim Kiền vẻ mặt kinh ngạc: “Đúng là đồ giả sao?”.

Từ chương quý gật gật đầu: “Thật sự là đồ giả!”.

“Gói lại đi!”, Kim Kiền vung tay, hào sảng nói.

“Gói, gói lại đi!”, Từ chương quý run run nói.

Kim Kiền lôi ra năm lượng bạc trong người ra đặt lên mặt quầy.

Từ chương quý da mặt giật giật: “Kim hiệu úy khách khí rồi, chẳng qua là đồ dỏm, coi như là lễ vật tiểu nhân tặng ngài!”.

Kim Kiền nhíu mày: “Chương quý sao lại nói như vậy? Làm đồ dỏm cũng không dễ dàng gì đâu, Kim mỗ sao có thể tước đoạt tiền mồ hôi nước mắt của ngài?!”.

Từ chương quý mí mắt giật giật nhìn xuống chỗ bạc, lại cung kính đưa cây trầm đã gói lại qua, run giọng nói: “Kim hiệu úy đi nhé!”.

“Không cần tiễn đâu!”, Kim Kiền dáng vẻ rộng lượng, thẳng người đi ra khỏi cửa, lại còn nở một nụ cười chói mắt với chương quý, “Chương quý, có thời gian Kim mỗ sẽ thường xuyên lui tới!”.

Nói đoạn, liền cất bước rời khỏi.

Cho đến khi không thấy bóng dáng Kim Kiền, Từ chương quỹ đột nhiên quăng hết đám đồ trang sức dỏm ra ngoài cửa, ngửa đầu lên trời hú dài:

“Năm trăm lượng, năm trăm lượng aaaaaaaa! Từ mỗ từ hôm nay xin thề với trời, nếu sau này bán dù chỉ nửa món đồ trang sức giả, sẽ như cây trâm này!”

Nói đoạn, liền bẻ cây trâm ngọc trong tay rắc một tiếng thành ba đoạn.

Một mảnh tĩnh lặng như chết.

Đột nhiên, những người vây xung quanh xem bỗng như bùng nổ, một trận hô quát vang lên.

“Tiểu Lý Tử, mau đem mấy hộp phấn ngọc trai giả của tiệm chúng ta quăng đi, nhanh lên nhanh lên!”

“Chương quỹ, mấy cái vòng ngọc trong tiệm...”

“Giữ lại những đồ thứ phẩm ấy làm gì, còn không mau xử lý chúng đi!”

“Lão Trương, mau về tiệm kiểm tra một lượt, xem xem có hàng giả thứ phẩm gì không.”

“Ông chủ, trong tiệm chúng ta lấy đâu ra hàng giả cơ chứ?”

“Vây cũng phải tìm kỹ lại, tuyệt đối không được chủ quan!”

Ầm ầm ào ào, ầm ầm ào ào, cứ thế cứ thế...

Mà hai người Trương Long, Triệu Hổ giấu mình sau cây cổ thụ đã sớm trợn tròn mắt há hốc mồm.

“Đây là lần đầu tiên ta thấy Kim Kiền mua đồ...”, Trương Long ngơ ngác.

“Chuyện này... việc đó...”, Triệu Hổ không biết nói gì.

Hai người nhìn nhau một cái, không hện mà đồng thời thốt lên một câu: “Nói mới nhớ, Kim Kiền mua cây trâm đồ dùng của nữ nhân làm gì?”

Lời còn chưa dứt, hai người lại đồng thời run lên.

“Ôi chao ơi, hôm nay sao lại lạnh như vậy?!”

“Đúng thế, cơn gió này sao thổi lại hệt như dao cắt vậy!”

Tết ông Táo, ngày Hai mươi ba tháng Chạp.

Toàn bộ Khai Phong phủ chìm trong cảnh bi thảm.

Nha dịch Tam ban tụ tập trong sân viện của Tam ban viện, đang châu đầu trao đổi về những chuyện quái dị gần đây trong Khai Phong phủ.

“Này này, các huynh có cảm thấy gần đây Triển đại nhân có chút kỳ quái không?”

“Đúng thế đúng thế, ngày nào mặt mũi cũng sầm sì nghiêm nghị y như sắt vậy, nom thật dọa người!”

“Mặt mũi nghiêm nghị thì cũng thôi đi, lại còn luôn phát tán ra sát khí một cách khó hiểu. Hôm qua trong nhà ăn, chẳng qua Kim hiệu úy hỏi Vương đại thẩm trong phòng bếp một câu là những cô nương trẻ tuổi thường thích ăn loại điểm tâm nào, Triển đại nhân liền phát ra sát khí kinh người, ngay cả bàn cũng nứt luôn!”

“Đây là cái gì? Bữa trước Kim hiệu úy chạy tới chỗ Công Tôn tiên sinh mượn được thảo, nói cái gì mà muốn tặng hương liệu cho cô nương dùng, kết quả vừa đúng lúc Triển đại nhân đi ngang qua, sát khí đó... nếu không phải tôi nhanh vội đỡ được Công Tôn tiên sinh, chắc hẳn Công Tôn tiên sinh ắt ngã dập đầu rồi!”

“Triển đại nhân rốt cuộc bị sao thế nhỉ?”

“Haizzz...”

Chúng nhân thở dài một trận.

Im lặng được một lúc, lại có người nói: “Nói như vậy mới nhớ ra, mấy hôm nay Kim hiệu úy cũng có chút kỳ quái!”

“Đúng vậy, vì sao Kim hiệu úy cứ luôn vô duyên vô cớ hỏi thăm các cô nương thích cái gì?”

“Còn có, hôm qua Trịnh Tiểu Liễu than phiền với tôi, nói rằng Kim hiệu úy nửa đêm canh ba không ngủ, luôn mồm lẩm nhẩm mấy câu khó hiểu.”

“Mấy câu gì?”

“Hình như là cái gì hoa xuân, trăng thu, nhàn liễu... đúng rồi, còn có một câu, dường như là cái gì... quan quan tương hộ, mỹ nữ khó cầu...”

“Là quan quan thư cư, tại hà chi châu, yểu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu[1]!”

[1] Nguyên văn chữ Hán là bài Quan thư trong Kinh Thi nghĩa là, con chim thư cư hót ngoài bãi sông, có nàng thực nữ u nhàn, xứng đôi cùng chàng quân tử.

“Đúng đúng đúng, chính là câu này! Hả?!”

Chúng nha dịch lịch lịch bịch tản ra, mặt đầy kinh hoảng nhìn khuôn mặt tuần tú đột nhiên xuất hiện.

“Bạch thiếu hiệp?!”

“Chư vị, đã nhiều ngày không gặp, vẫn khỏe cả chứ?!”

Áo trắng như tuyết tiêu sái, tóc đen mượt như thác đổ, đôi mắt hoa đào khê nhướng lên, chúng nha dịch liền đỏ hồng hai má.

“Chào, chào Bạch thiếu hiệp!”, chúng nha dịch vội vàng đáp lễ.

Bạch Ngọc Đường nhướng mày cười: “Vừa rồi mọi người nói ai nửa đêm ngâm thơ vậy?”

“Là, là Kim hiệu úy!”

“À...”, ngữ khí cuối câu cao hẳn lên, chúng nha dịch bỗng cảm thấy xương cốt như tê dại cả đi, “Tiểu Kim nửa đêm ngâm thơ... Không biết cú mèo có nghe thấy không nhỉ...”, dứt lời đôi mắt hoa đào liếc liếc về phía bên ngoài cửa viện.

Một bóng đỏ thẫm vút qua.

Chúng nha dịch đồng thời run lên cầm cập.

“Mùa đông năm nay lạnh khác thường!”

Bạch Ngọc Đường khê cười: “Quả nhiên rất lạnh...”.

Ngày Hai mươi tư tháng Chạp, Bao đại nhân vâng lệnh truyền gọi của Thánh Thượng nhập cung, đàm luận với đương kim Thánh thượng trọn một canh giờ, lúc trở về mang theo thánh chỉ của Thiên tử, vừa mới vào cửa liền lập tức tuyên đọc.

Về phần nội dung...

Nói chung là rất thỏa đáng, rất hoa lệ, rất quan tâm săn sóc.

Tóm lại nội dung tư tưởng chính là: Triển hộ vệ thực vất vả, tinh thần thực không tốt, Thánh thượng thực đau lòng, để bảo đảm cho chất lượng công tác năm sau, đặc biệt ân chuẩn cho Triển hộ vệ nghỉ phép mười ngày, thư giãn đầu óc, chuẩn bị tốt cho năm sau lại tiếp tục “chiến đấu”. PS: Đặc biệt là nhiệm vụ luân phiên trực ban trong cung, kiên quyết ngăn Triển hộ vệ không cho đi làm trong thời gian nghỉ phép, một khi phát hiện, tuyệt không nhân nhượng.

Cho nên, thời gian Triển đại nhân ở trong phủ chờ lệnh tăng lên, nhiệt độ không khí của Khai Phong phủ một đường thẳng tắp lao xuống.

Ngày Hai mươi sáu tháng Chạp, đồng chí Trịnh Tiểu Liễu phát hiện dưới gối của Kim Kiên có mấy tờ giấy ghi những câu thơ kinh điển nói về tình yêu trung trinh chẳng đổi, trùng hợp thay lại bị Triển đại nhân và Bạch thiếu hiệp đi ngang qua Tam ban viện bắt gặp.

Tối đó, Triển hộ vệ và Bạch thiếu hiệp luận bàn võ nghệ trên nóc công đường của Khai Phong phủ, Khai Phong phủ trắng một đêm không ngủ. Ngày hôm sau, Công Tôn tiên sinh phát động nhân viên toàn phủ khẩn cấp tu sửa lại mái công đường, tranh thủ hoàn công trước ngày Ba mươi Tết.

Trên khuôn mặt tuần tú của Bạch thiếu hiệp có vết bầm xanh, vừa thấy Triển đại nhân liền thối lui, so với trước đó hề thấy động vật họ mèo là lập tức xông lên làm mọi cách để khiêu chiến, thì bây giờ cứ như hai người khác nhau vậy.

Ngày Hai mươi tám tháng Chạp, Bạch thiếu hiệp biến mất không thấy tăm tích.

Triển đại nhân đóng cửa không ra ngoài, nhiệt độ trong Khai Phong phủ hạ xuống mức thấp nhất trong lịch sử cùng kỳ những năm trước.

Ngày Hai mươi chín tháng Chạp, hoàng hôn.

“Tiểu Miêu, Tiểu Miêu, lần này quả thật chứng cứ vô cùng xác thực!”, Bạch Ngọc Đường cất tiếng ầm ĩ dọc đường xông thẳng đến sương phòng của Tứ phẩm thị vệ, túm lấy cánh tay Triển Chiêu kéo ra ngoài.

“Buông tay!”, Triển Chiêu sa sầm mặt, lạnh lùng nói.

“Ai da, lúc này rồi mà ngươi còn ầm ĩ cái gì, đừng có giãy ra!”, Bạch Ngọc Đường giậm chân nói, “Đây có thể là tin vui đến không thể vui hơn, nếu chậm chạp, tin tức này có thể bị người khác nhanh chân đoạt mất đấy!”.

Nói đoạn, không giải thích gì thêm liền kéo Triển hộ vệ ra khỏi cửa.

Xông ra Khai Phong phủ, xẹt qua Chu Tước môn, chạy thẳng ra ngoại ô phía nam thành.

Chỉ chưa đầy một tuần trà, hai người đã ở trong một tòa thôn trang nằm ở ngoại ô phía nam.

“Chính là cô nương đó!”, Bạch Ngọc Đường khom người ngồi xổm trên một đồng cỏ khô, chỉ vào hai bóng người bên sông, vẻ mặt đắc ý nói.

Triển Chiêu lẳng lẳng nhìn hai bóng người phía ngoài xa kia, người bên trái là một thiếu nữ trẻ, tóc đen mượt như tơ, mắt hạnh môi son, một thân áo vải giản dị cũng không che lấp được khí chất thư hương, lúc này đang e thẹn nhìn người đối diện.

Người đối diện thiếu nữ, thân hình gầy gò, mắt nhỏ mày rậm, đang cầm một bức thư thao thao bất tuyệt ngâm đọc, khuôn mặt tràn ngập ý cười xán lạn.

©STE.NT

Ánh tà như lụa chiều hôm, nhuộm cả sông kia một dải mây, thiếu niên thiếu nữ, hai thân hình trong ráng chiều rực rỡ thực có chút chói mắt.

Chợt nghe Bạch Ngọc Đường ngừng ngừng lải nhải:

“Cô nương này họ Cao tên Thúy Lan, là con gái một gia đình thuần nông, đã đọc sách mấy năm rồi, cũng coi như là tri thư đạt lý, đẹp người đẹp nết... Ha, không ngờ Tiểu Kim cũng có mấy phần nhân quang.”

Nói đến đây Bạch Ngọc Đường ngừng lại một chút, liếc nhìn Triển Chiêu vẫn một mực trầm mặc không lên tiếng, tiếp tục: “Haizzzz, cái gọi là trai lớn dựng vợ, gái lớn gả chồng, bình thời người quân Tiểu Kim quá chặt rồi, cũng lo lắng nhiều quá! Ngươi an tâm đi, Ngũ gia ta đã điều tra rất rõ ràng, cô nương này gia thế trong sạch, tâm địa thiện lương, tuyệt đối chẳng phải hạng lẳng lơ không đàng hoàng, bén duyên cùng Tiểu Kim một bụng quái gỡ là vừa khéo, chúng ta cứ chờ uống rượu mừng thôi”.

Triển Chiêu vẫn không nói y như trước, con người đen kịt lặng lẽ nhìn chăm chăm hai người bên sông, hồi lâu sau mới chậm chậm rũ rèm mắt xuống, đứng lên quay người, lưng thẳng như cán bút đi về phía cửa nam thành Biện Lương, dần dần, đi bộ biến thành chạy bộ, chạy bộ trở thành chạy nhanh, chạy nhanh biến thành khinh công bay vút lên, chớp mắt một cái đã không thấy tung tích.

“Hả? Tiểu Miêu, đi nhanh như vậy, chờ ta với...”

Ngày Ba mươi tháng Chạp, bữa cơm tất niên.

Không khí nặng nề, rất nặng nề.

Bao đại nhân hóp bụng, đen mặt liếc Công Tôn tiên sinh một cái.

Công Tôn tiên sinh lại liếc Bạch Ngọc Đường đối diện một cái, đầu mày giật giật.

Bạch Ngọc Đường liếc thị vệ áo đỏ bên cạnh Công Tôn tiên sinh một cái, gãi gãi mũi, lại cúi xuống.

Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hổ ngơ ngác, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, cũng không dám nói gì, chỉ đành yên lặng nhìn chăm chăm bát cơm trước mặt.

Triển Chiêu lặng lẽ ngồi ngay ngắn, sống lưng thẳng tắp hết như cái cột cờ, một tay nâng bầu rượu, tay kia cầm chén rượu, cứ rót một chén lại uống cạn một chén, động tác thuần thục dứt khoát, chúng nhân nhìn mà da đầu tê dại cả đi.

“Cái này... khụ khụ... Triển hộ vệ...”, Bao đại nhân ho khan hai tiếng chuẩn bị đọc diễn văn chúc mừng năm mới.

Đột nhiên, cánh cửa kêu rầm một tiếng bị đẩy ra, một người mang theo gió tuyết chạy xộc vào, trên tóc, lông mày, lông mi đều là tuyết đọng, mặt mày hớn hở, đôi mắt nhỏ híp cả lại.

“Có tin vui! Vui không thể vui hơn!”

Chúng nhân trong phòng kinh ngạc.

Chén rượu trong tay Triển Chiêu rắc một tiếng nứt một vệt mảnh.

Công Tôn tiên sinh và Vương Triều ngồi bên cạnh Triển Chiêu không khỏi run lên.

“Tin tốt gì?”, Mã Hán run giọng hỏi.

Kim Kiên cười he he một cái: “Khai Phong phủ chúng ta sắp có hỷ sự rồi!”.

Vết nứt trên chén rượu dần dần lan rộng.

Công Tôn tiên sinh, Vương Triều bắt đầu né sang hai bên.

“Hỷ sự?!”, Mã Hán đứng lên.

“Chúc mừng tôi đi!”, Kim Kiên ưỡn ngực.

Chén rượu vỡ ra làm đôi theo đường nứt, loảng xoảng hai tiếng rơi xuống đất.

Công Tôn tiên sinh mí mắt run lên, Vương Triều nhảy dựng ra khỏi chỗ ngồi.

“Ý của người là?”, Mã Hán mặt đầy vẻ kinh ngạc mừng rỡ.

Kim Kiên cười tít mắt, ôm quyền: “Chúc mừng Mã đại ca, cuối cùng thì Thúy Lan cô nương đã đồng ý gả cho huynh rồi!”.

Hả?!

Bạch Ngọc Đường thoáng cái nhảy dựng lên, mặt mày kinh ngạc.

Triển Chiêu ngẩng phắt lên, mặt không chút cảm xúc nhìn Kim Kiên.

Mã Hán mặt mũi đỏ bừng, hoa chân múa tay sung sướng: “Đều nhờ vào Kim huynh, đều nhờ vào Kim huynh cả...”.

“Đó là đương nhiên!”, Kim Kiền mặt mày hớn hở đắc ý, “Nếu không phải tôi giúp huynh chọn trâm, son phấn, bánh điểm tâm, còn có cả phần hương độc nhất bí truyền của tôi nữa, lại thức suốt ba ngày ba đêm viết ra những vần thơ tình rung động lòng người, Thúy Lan cô nương sao có thể nhanh như vậy đã đồng ý gả cho huynh?”.

“Đều nhờ vào Kim huynh, đều nhờ vào Kim huynh cả!”, Mã Hán chấp tay thi lễ với Kim Kiền một hồi, đột nhiên như nhớ ra điều gì, vội vàng quay người hướng mấy vị đang ngồi thông báo tin mừng: “Đại nhân, Công Tôn tiên sinh, Triển đại nhân, Bạch thiếu hiệp, Vương đại ca, Trương huynh đệ, Triệu huynh đệ, Mã Hán sắp thành thân rồi, Mã Hán sắp thành thân rồi!”.

Chúng nhân vẫn còn đang chìm trong trạng thái dờ dẩn.

Đột nhiên, Triển Chiêu đứng lên ôm quyền khê mỉm cười, hết như gió xuân lướt qua mặt, làm tan băng tạnh tuyết, cả căn phòng như sáng bừng lên.

“Chúc mừng Mã đại ca.”

“Đa tạ Triển đại nhân, đa tạ Triển đại nhân!”, Mã Hán rưng rưng nước mắt.

Lúc này chúng nhân mới hoàn hồn lại, vội vàng đứng dậy chúc mừng Mã Hán.

Trong một thoáng, không khí vui mừng ngập tràn trong phòng, ý xuân phơi phới.

Kim Kiền xáp lại bên cạnh Mã Hán, xoa xoa tay thấp giọng nói: “Mã đại ca, tiền lì xì cho bà mai này...”.

Mã Hán cười nói: “Tám mươi lượng bạc, một phân cũng không thiếu cho Kim huynh đệ!”.

“Được! Rất sẵn khoái!”, Kim Kiền vỗ tay một cái.

“Kim hiệu úy”, Triển Chiêu khê cười nói, “ngồi xuống ăn cơm tất niên đi”.

“Cảm tạ Triển đại nhân!”, Kim Kiền vội chen đến vị trí bên cạnh Triệu Hổ ngồi xuống.

Triệu Hổ đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Chỉ thấy Triển Chiêu lại cười nói: “Mã đại ca, huynh nên kính Bạch thiếu hiệp một chén”.

“Hả?”, Mã Hán rất dỗi ngạc nhiên.

“Bạch thiếu hiệp vì hôn sự của Mã đại ca, còn dụng tâm đi thăm dò gia thế của tẩu tử, có thể nói là hao tâm tổn sức”.

“Bạch thiếu hiệp...”, Mã Hán cảm động một hồi, vội kính rượu Bạch Ngọc Đường, “Đã để Bạch thiếu hiệp nhọc lòng rồi...”.

“Mã đại ca khách khí rồi”, Bạch Ngọc Đường cười khan hai tiếng, gắng sức uống cạn chén rượu.

Triển Chiêu gật gật đầu, con ngươi đen lách lại hướng về phía Kim Kiền, khước môi nhướng lên: “Kim hiệu úy, nghe nói cây trâm người mua giúp Mã đại ca là trân phẩm tuyệt thế...”.

“Triển đại nhân!”, Kim Kiền đứng phắt dậy, cầm chén rượu bước hai bước xáp lại bên cạnh Triển Chiêu hô, “Kim Kiền cầu chúc cho Triển đại nhân sức khỏe dồi dào, sống lâu trăm tuổi!”.

Triển Chiêu cười uống cạn chén rượu, ánh mắt liếc sang chỗ Vương Triều vừa mới nhảy dựng ra khi nãy nói: “Ngồi luôn đây đi”.

“Hả?”

Đôi mày lười mác hơi nhướng lên.

“Thuộc hạ tuân lệnh!”, Kim Kiền vội vàng đặt mông ngồi xuống.

Trên khuôn mặt tuần tú nho nhã ý xuân nhân nhật khê dâng lên, nhìn chúng nhân vẫn đang trong cơn hoảng hốt.

Trong phòng, yến tiệc linh đình, rộn rã tiếng cười, tiếng hoan hô, bên ngoài, tuyết rơi lất phất, đất trời chìm trong sắc trắng.

Bao đại nhân thở phào một tiếng, nhìn những bông tuyết rơi lất phất bên ngoài cửa sổ, trên khuôn mặt đen uy nghiêm hiện lên ý cười: “Lại một năm nữa đã qua...”.

“Đúng vậy...”, Công Tôn tiên sinh cầm chén rượu lên khẽ nhấp môi một ngụm, “Mùa xuân tới rồi...”.

61. Q.4 - Chương 1: Giải Độc Hiệu Úy Sợ Hết Hồn, Bách Tác Đoan Ngọ Lại Xuất Hiện.

Ở trong ấn tượng của Kim Kiền, nửa đêm canh ba truyền người vào cung nhất định không phải là việc mua bán tốt gì! Như lần trước, bị Triển Chiêu tóm cổ vào cung lúc nửa đêm, nói cái gì là bắt quỷ, kết quả không bắt được quỷ, ngược lại lại đụng phải một con chuột trắng khó chơi...

.

Còn lúc này, chỉ xem trận thế trước cửa cung này, Kim Kiền liền suy đoán ra phiên toái lần này so với lần trước đích thị là chỉ lớn chứ không nhỏ.

.

Chỉ thấy trong và ngoài cung lúc này, cấm vệ quân năm bước một tốp, mười bước một trạm, thương kích san sát, không khí căng thẳng, quân lính lớn nhỏ ra ra vào vào, cảnh tượng vội vội vàng vàng, thần sắc trầm trọng, vừa nhìn liền biết có đại sự xảy ra.

.

Thái giám dẫn đường đến Khai Phong phủ truyền lời cũng là một mặt ngưng trọng, dừng bước nói: “Thỉnh Công Tôn tiên sinh theo chúng ta đến tẩm cung Thái hậu, thỉnh Triển đại nhân cùng Kim hiệu úy nhanh chóng đến Tinh Chấn lâu.”

.

Lời vừa nói ra, ba người Triển Chiêu đều sửng sốt. (truyện được đăng tải độc quyền tại hacnguyet-lau.blogspot.com/ hoặc [s://yeutinhcac.wordpress.com/](http://yeutinhcac.wordpress.com/))

.

“Đến tẩm cung Thái hậu?!” Công Tôn tiên sinh kinh nghi (ngạc nhiên nghi ngờ).

.

“Tinh Chấn lâu?!” Triển Chiêu kinh ngạc.

.

“Chúng ta không tiện nói nhiều, Công Tôn tiên sinh đến tẩm cung của Thái hậu tự nhiên hiểu rõ.” Về mặt của thái giám dẫn đường sốt ruột lại hướng về phía Triển Chiêu nói, “Triển đại nhân biết đường đến Tinh Chấn lâu?”

.

Triển Chiêu gật đầu nói: “Đương nhiên biết, nhưng mà...”

.

Thái giám dẫn đường hơi chấp tay, “Tinh Chấn lâu tự có người hướng Triển đại nhân báo cáo tất cả, thỉnh Triển đại nhân đi điều tra trước, Bao đại nhân sẽ đến sau.”

.
Dứt lời, liền vội vàng lôi kéo Công Tôn tiên sinh đi về phía hậu cung.

.
Triển Chiêu lại nhíu mày, cũng lập tức xoay người đi đến một phương hướng khác, Kim Kiền theo sát phía sau, vừa đuổi theo vừa hỏi: “Triển đại nhân, Tinh Chấn lâu này là gì?”

.
Triển Chiêu vốn đi như bay, vừa nghe câu hỏi của Kim Kiền, dưới chân lại đột nhiên dừng lại, quay đầu lại nhìn Kim Kiền, sắc mặt dần dần ngưng trọng nói: “Kim hiệu úy, sau khi tới Tinh Chấn lâu —— nhất định phải thận trọng từ lời nói đến việc làm.”

.
Kim Kiền sửng sốt, vội vàng vâng dạ đáp ứng, thầm nghĩ trong lòng:

.
Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Tiểu Miêu, chẳng lẽ Tinh Chấn lâu này là nơi nguy hiểm gì? Lãnh cung? Cấm địa? Hay là thắng cảnh hèn hò?

.
Trong lòng âm thầm suy đoán, theo Triển Chiêu năm xoay sáu quẹo, chín chuyển tám ngoặt, chuyển đến khi hai con mắt tuôn ra sao vàng, mới đi tới trước một tòa cung lâu được cấm vệ quân tầng tầng lớp lớp vây quanh.

.
Kim Kiền vừa gương mắt nhìn, nhất thời hai mắt sáng lên, xoạt xoạt như điện.

.
Chỉ thấy tòa cung lâu này, sơn son hồng trụ¹, xông lên tận trời, lục thúy lưu diêm², phi các lưu đan³, kim đỉnh song môn⁴, điêu Long Vân bích⁵, thật sự là phi thường khí phái, phi thường quý khí, bỗng nhiên khiến Kim Kiền đối với lâu này hoàn toàn sinh ra hảo cảm.

.
(1: cây cột, trụ sơn màu đỏ

.
2: ngói lưu ly màu xanh như phi thúy

.
3: công trình kiến trúc tinh xảo mỹ lệ

.
4: hai cánh cửa màu vàng đóng chặt

.
5: khắc ‘rồng trên mây’ ở trên vách tường)

.
“Triển đại nhân!” Một thanh âm hơi lộ vẻ hưng phấn cắt đứt chiêm ngưỡng của Kim Kiền.

.
Chỉ thấy một người từ trong đông đảo cấm vệ quân vội vàng đi ra, trực tiếp chạy đến chỗ của hai người Triển, Kim.

.
Kim Kiên định nhìn nhìn một cái, lại là người quen, chính là người phụ trách cấm vệ quân Chỉ Huy Sứ Viên đại nhân gặp nhau lúc trước cùng Bạch Ngọc Đường đánh nhau.

.
“Triển đại nhân, ngài đến là tốt rồi, ngài đến là tốt rồi!” Viên đại nhân vừa lau mồ hôi trên trán, vừa hướng Triển Chiêu liên tiếp gật đầu, hai mắt tỏa sáng, điển hình khuôn mẫu như nhìn thấy đại thần cứu mạng, chỉ kém không hướng Triển Chiêu quỳ bái mà thôi, “Mau mời, mau mời!”

.
Dứt lời, còn chưa chờ Triển Chiêu có phản ứng, liền vội vội vàng vàng sai người đẩy cửa chính ra muốn đem Triển Chiêu kéo vào.

.
“Chậm đã!” Triển Chiêu lại không nhúc nhích, cau mày nói, “Viên Chỉ Huy Sứ, Tinh Chẩn lâu làm sao chúng ta có thể tùy tiện đi vào?!”

.
“Triển đại nhân!” Viên Chỉ Huy Sứ mang một bộ dạng sắp khóc nói, “Thánh Thượng đã hạ khẩu dụ, Triển đại nhân không cần phải lo lắng, mau mau mời vào.”

.
Nói xong không chút phân trần đem Triển Chiêu một mặt kính ngạc liền lôi kéo đi vào, vừa kéo vừa nói: “Kim hiệu úy cũng xin mời.”

.
Kim Kiên đành phải một đầu mờ mịt đi vào theo, vừa mới vào cửa, liền cảm thấy có cổ không khí khiến người sáng khoái tinh thần, khiến toàn thân mình thư sướng, giương mắt vừa nhìn, lúc này một đầu mờ mịt lập tức bốc hơi lên thành hơi nước, hun đến hai mắt Kim Kiên ướt át, hỉ cực nhi khắp (đã giải thích ở hồi 2.2).

.
Chắc chắc! Chắc chắc! Trời xanh a! Mặt đất ở đâu! Một tấm biển thiên chiếu đại thần a! Ngài thật sự đối xử với ta không tệ a!

.
Nhìn viên chân châu lớn sáng trưng ở giữa nóc nhà kia, chẳng lẽ là Dạ Minh Châu trong truyền thuyết?! Một vòng ánh sáng rực rỡ trên cây cột chẳng lẽ là kim phán! Một đồng một đồng trên nóc phòng chẳng lẽ là trân châu?! Một vòng một vòng trên tường chẳng lẽ là bạc trắng khắc hoa?! Trong rương trong thùng xếp thành đồng ở xung quanh chẳng lẽ là kim ngân châu báu?!

.
“OH MY GOD!” Kim Kiên không tự chủ được mà buột miệng nói ra một tiếng thán từ, bỗng nhiên đem hai người phía trước kinh hãi quay đầu lại.

.
Viên Chỉ Huy Sứ quay đầu vừa nhìn, nhất thời dọa ra một thân mồ hôi lạnh.

.
Chỉ thấy một đôi con ngươi của Kim Kiên lóe ra lục quang sáng rực, giống như hai cái lồng đèn lớn thông thường, sáng bóng, nổi bật lên khuôn mặt quang hoa bắn ra bốn phía, vất vả rướm người; toàn thân lại càng giống như bị quỷ nhập vào run rẩy không thôi, chỉ thấy tay trái run rẩy vươn về trước, lại bị tay phải không khoan nhượng kéo trở về, sau đó, tay phải lại run rẩy nắm về phía trước, lại bị tay trái kéo

xuống, đột nhiên, hai tay đột nhiên chột khởi, thân hình nghiêng tới trước, lục quang trong mắt đại thịnh (rất rừng rực), vừa nhìn chính là tư thế muốn xông về phía trước. (truyện được đăng tải độc quyền tại hacnguyetlau.blogspot.com/ hoặc [s://yeutinhcac.wordpress.com/](http://yeutinhcac.wordpress.com/))

“Kim, Kim hiệu úy, người đây là...”

Một câu của Viên Chỉ Huy Sứ còn chưa nói xong, liền thấy hồng ảnh trước mắt chột lóe, trong chớp mắt, Triển Chiêu đã đứng ở bên cạnh Kim Kiền, một bàn tay nắm lấy sau cổ của Kim Kiền, hai hàng lông mày cau chặt, trầm giọng quát: “Kim hiệu úy, thận trọng từ lời nói đến việc làm!”

Tiếp theo trong nháy mắt, chuyện khiến Viên Chỉ Huy Sứ càng kinh dị hơn đã xảy ra.

Chỉ thấy cả người Kim Kiền run lên, lục quang trong hai mắt vù vù một chút liền lui xuống, tay chân ngay ngắn tại chỗ, lại khôi phục thành một bộ dáng cung kính, nhưng khóe mắt thỉnh thoảng bay ra vài tia màu xanh yếu ớt, nhắc nhở Viên Chỉ Huy Sứ một màn ban nãy đều không phải là chính mình hoa mắt.

“Triển, Triển đại nhân, Kim hiệu úy đây là...” Viên Chỉ Huy Sứ run như cây sậy hỏi thăm.

Triển Chiêu chậm rãi quay đầu lại, khóe môi hơi run, buông con người xuống ôm quyền nói: “Khai Phong phủ không biết cách dạy dỗ cấp dưới, để Viên đại nhân chê cười.”

“Triển đại nhân nói quá lời, nói quá lời!” Viên Chỉ Huy Sứ vội vàng khoát tay nói, “Lúc Viên mỗ mới tới Tinh Chấn lâu này, cũng là kinh hãi tán thưởng khó mà đề xuống... Cho nên cử động của Kim hiệu úy, không khó lý giải, không khó lý giải.”

Triển Chiêu ngẩng đầu lên nhìn: “Dạ Minh Châu Nguyệt, Trần Châu Tuyết Tinh, Ngân Ti Họa Vân, Kim Trụ Kinh Thiên, Lâm Cửu Thiên Tinh Chấn ở một lầu, Tinh Chấn lâu, quả nhiên là trăm nghe không bằng một thấy...”

“Hút lưu...”

Một tạp âm không hài hòa cắt đứt lời nói của Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhíu đôi chân mày, con người đen nhìn lướt qua.

Kim Kiền lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai đem nước miếng sắp chảy xuống vạt áo lau sạch, bày ra một bộ dạng thụ giáo nói: “Thật sự là trăm nghe không bằng một thấy, không bằng một thấy...”

Triển Chiêu trầm thở dài một hơi, nhìn về phía Viên đại nhân đã không biết nên bày ra diễn cảm gì, nói: “Tinh Chấn lâu chính là nơi bảo tàng của Thánh Thượng, trong ngày thường trừ dòng họ hoàng thất, tuyệt đối không cho người ngoài đi vào, vì sao hôm nay...”

Viên Chỉ Huy Sứ vừa nghe, nhất thời như cha chết mẹ chết, bùm một tiếng quỳ rạp xuống hô: “Triển đại nhân! Tính mạng của Thái hậu cùng toàn bộ huynh đệ cấm vệ quân đều dựa vào Triển đại nhân!”

“A!!” Kim Kiền nghe vậy cực kỳ hoảng sợ.

“Thái hậu?! Cấm vệ quân?!” Triển Chiêu cũng kinh hãi, vội vàng vươn tay nâng Viên Chỉ Huy Sứ đứng dậy nói, “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tại sao Viên Chỉ Huy Sứ nói ra lời này?!”

Viên Chỉ Huy Sứ lại quỳ trên mặt đất thật sự không đứng lên, một phen nước mắt một phen nước mũi nói: “Triển đại nhân, trong cung xảy ra đại sự ngất trời rồi! Thái hậu, thái hậu trúng độc!”

“Cái gì?!” Triển Chiêu, Kim Kiền đồng thời kinh hô một tiếng, sắc mặt đại biến.

“Có truyền thái y vào cung giải độc không?” Triển Chiêu gấp giọng hỏi.

“Truyền, truyền...” Viên Chỉ Huy Sứ nức nở nói, “Ba đại y thủ của Thái Y viện đều nói độc Thái hậu trúng phải vốn là mới thấy lần đầu, kỳ độc chưa từng nhìn thấy...”

“Kỳ độc?” Triển Chiêu nhú mi.

Da mặt Kim Kiền khê kéo, có loại dự cảm vô cùng xấu.

“Chúng y quan trong Thái Y viện đều thúc thủ vô sách, cuối cùng vẫn là quốc thủ Từ thái y từ trong sách cổ tra ra thể gian có một bảo vật có thể giải bách độc, mà bảo vật này vừa khéo giấu ở trong Tinh Chấn lâu này...”

(6: danh thủ quốc gia, người giỏi bậc nhất)

“Có thể giải bách độc?” Kim Kiền hí mắt, tể bào não khởi động động cơ tìm kiếm với tốc độ cao, không quá nửa giây, liền nhảy ra một kết quả tìm kiếm, buột miệng liền nói, “Chẳng lẽ là Thanh Long Châu?!” (truyện được đăng tải độc quyền tại hacnguyetlau.blogspot.com/ hoặc [s://yeutinhcac.wordpress.com/](http://yeutinhcac.wordpress.com/))

Một câu này, lập tức khiến Triển Chiêu cùng Viên Chỉ Huy Sứ hiện ra vẻ mặt kinh dị.

Chỉ thấy hai mắt của Viên Chỉ Huy Sứ trừng trừng, ánh mắt nhìn Kim Kiền rõ ràng lộ ra thêm vài phần sùng kính: “Đúng là Thanh Long Châu, làm sao Kim hiệu úy biết được vật ấy?”

Triển Chiêu cau chặt hai hàng lông mày, bình tĩnh nhìn chăm chăm Kim Kiền, nhìn chăm chú đến mức cả người Kim Kiền rét run một trận.

“Thuộc hạ may mắn từng nhìn thấy trong y điển ở thư phòng của Công Tôn tiên sinh, thật sự là may mắn, may mắn...” Kim Kiền cười gượng hai tiếng, vội vàng nói sang chuyện khác: “Thanh Long Châu giấu ở trong Tinh Chấn lâu này, thật sự là phúc của Thánh Thượng, phúc của Thái hậu...”

Không ngờ vừa nói ra lời này, Viên Chỉ Huy Sứ kia lại bắt đầu gào thét khóc lớn: “Nhưng, nhưng Thanh Long Châu lại, lại không thấy!!”

“Cái gì?!” Hai người Triển, Kim thất thanh kinh hô.

“Không thấy?!” Khóe mắt Kim Kiền nứt ra hết cỡ, không chút để ý xông lên trước nắm chặt cổ áo của Viên Chỉ Huy Sứ la lên, “Người nói Thanh Long Châu độc nhất vô nhị ngàn vàng khó cầu bảo vật vô giá kia không thấy?!”

“Kim Kiền!” Triển Chiêu quát khê một tiếng, một phen đem Kim Kiền kéo trở về, lại quay đầu nhìn vẻ mặt hoảng sợ của Viên Chỉ Huy Sứ trì hoãn nói, “Viên đại nhân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, người chậm rãi nói đi.”

Lúc này Viên Chỉ Huy Sứ mới hồi phục lại tinh thần, lau nước mắt nói: “Ta, ta cũng không biết xảy ra chuyện gì, từ trước đến nay Tinh Chấn lâu đều có quân đội hùng hậu canh gác, ngay cả con muỗi cũng không bay vào được, nhưng, nhưng chạng vạng hôm nay Thánh Thượng phái người tới lấy Thanh Long Châu, Thanh Long Châu kia lại chẳng biết ‘không cánh mà bay’ lúc nào, Thánh Thượng long nhan giận dữ, nói muốn lấy đầu toàn thể binh sĩ cấm vệ quân, nếu không phải Bao đại nhân cầu tình, đề xuất để Triển đại nhân vào cung tra xét đoạt Thanh Long Châu về, bọn ta, bọn ta sợ sớm đã đầu thần dị xứ7... Triển đại nhân, Triển đại nhân, lần này ngài nhất định phải cứu tính mạng của toàn thể các huynh đệ cấm vệ quân a...” Dứt lời, lại bắt đầu lau nước mắt.

(7: giống như hai nơi khác biệt á)

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, trầm giọng nói: “Viên đại nhân, Thanh Long Châu nguyên bản đặt ở nơi nào?”

Viên Chỉ Huy Sứ luống cuống tay chân bò dậy, tiến về phía trước hai bước, chỉ vào một cái hộp bày ở trên kệ Tiêu Vân Kim Điều nói: “Để ở trong hộp này.”

Kim Kiền thò người ra nhìn, chỉ thấy thân hộp là do cây tử đàn làm ra, phía trên điêu khắc đường vân sóng biển Trường Giang và Hoàng Hà, vô cùng tinh mỹ, mở nắp hộp ra, bên trong không có vật gì.

Kim Kiền chỉ cảm thấy trong miệng tiết ra vật cuộn cuộn, thầm nghĩ:

Chắc chắc, chỉ xem đóng gói này, cũng đủ khiến trong lòng người ta ngứa ngáy.

.

Hai tròng mắt của Triển Chiêu ngắm nhìn bốn phía, đột nhiên, mũi chân điểm một cái, xoay người bay lên trên, trong nháy mắt, hồng ảnh phiến bay, kinh hồng như điện, ánh lên cả phòng bảo vật sáng chói ánh quang, trông rất đẹp mắt.

.

Chờ Triển Chiêu lặng yên hạ xuống, Viên Chỉ Huy Sứ mới từ trong vẻ mặt đại ra lấy lại tinh thần, tán thưởng nói: “Triển đại nhân hảo thân thủ.”

.

Vẻ mặt Triển Chiêu ngưng trọng, đứng yên một hồi lâu, không một chút tiếng động nào.

.

“Triển đại nhân, có phát hiện gì sao?” Viên Chỉ Huy Sứ gấp giọng hỏi.

.

Triển Chiêu nhìn về phía Viên Chỉ Huy Sứ, mới vừa muốn mở miệng, chợt nghe ngoài cửa hô to một tiếng:

.

“Hoàng thượng giá lâm ——” (truyện được đăng tải độc quyền tại hacnguyetlau.blogspot.com/ hoặc [s://yeutinhcac.wordpress.com/](http://yeutinhcac.wordpress.com/))

Chỉ thấy một đại đội nhân mã chen nhau đi vào, người đi đầu thân mặc Hoàng Long sáng rõ, sắc mặt có chút phỉếm trắng, chính là thiên tử đương triều Nhân Tông; người đứng bên phải thiên tử, mặt đen uy nghiêm, áo bào quan măng tím (măng: to, lớn, bự), chính là Khai Phong phủ doãn Bao Chứng Bao đại nhân, phía sau Bao đại nhân, là Công Tôn tiên sinh sắc mặt ngưng trọng; người đứng bên trái thiên tử, tóc bạc ngân tu, mắt tam giác, bào phục đỏ đậm, chính là Bàng thái sư.

.

Đám người Triển Chiêu vội vàng quỳ xuống đất nghênh giá:

.

“Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ Triển Chiêu tham kiến hoàng thượng.”

.

“Cấm vệ quân Chỉ Huy Sứ Viên Đình Lễ tham kiến hoàng thượng!”

.

“Khai Phong phủ Tòng lục phẩm hiệu úy Kim Kiên tham kiến hoàng thượng!” (truyện được đăng tải độc quyền tại hacnguyetlau.blogspot.com/ hoặc [s://yeutinhcac.wordpress.com/](http://yeutinhcac.wordpress.com/))

.

“Bình thân.” Thanh âm của Nhân Tông có chút trống rỗng, bình tĩnh nhìn Triển Chiêu nói, “Triển hộ vệ có tra qua hiện trường?”

.

“Triển Chiêu đã tra qua.”

.

“Có phát hiện gì không?”

.

“Khởi bẩm Thánh Thượng, ” Khẩu khí của Triển Chiêu khẽ dừng lại, tiếp tục nói, “Ngoại trừ vài miếng ngói lưu ly ở trên đỉnh hơi buông lỏng ra, thì không có dấu vết khác.”

.

“Ý của Triển hộ vệ là?”

.

“Sợ là người có khinh công trác tuyệt, trộm kỹ cao siêu vụng trộm tiến vào Tinh Chấn lâu đánh cắp Thanh Long Châu.” Triển Chiêu cúi đầu đáp.

.

Kim Kiền nghe vậy sửng sốt:

.

Người có khinh công trác tuyệt, trộm kỹ cao siêu? Tại sao nghe giống như là người quen... Sách, ai ya, không phải là “Nhất Trục Mai” cùng “Hoa Hoa Công Tử” kia đi?!

.

“Rốt cuộc là người nào lớn mật như thế?!” Thiên tử đương triều nổi giận nói.

.

“Thuộc hạ không dám vọng ngôn.” Triển Chiêu tiếp tục cúi đầu nói.

.

“Hừ, không dám vọng ngôn?! Triển hộ vệ sợ là không dám nhiều lời đi!” Một thanh âm không mặn không nhạt vang lên, chính là Bàng thái sư.

.

“Thái sư sao lại nói lời này?” Nhân Tông hỏi.

.

Bàng thái sư khom người ôm quyền, tất cung tất kính nói: “Khởi bẩm Thánh Thượng, mặc dù thần không phải là người trong giang hồ, nhưng cũng biết nhân vật trên giang hồ có bản lĩnh có thể tiến vào hoàng cung đại nội ăn cắp bảo vật bọc này ít càng thêm ít, nhìn ra thiên hạ, tuyệt đối không vượt qua ba đến năm người. Mà theo thần biết, Triển hộ vệ vừa khéo nhận thức hai người trong đó, một người tên là ‘Nhất Chi Mai’ gì đó, người kia gọi là ‘Bách Hoa công tử’, tại sao Triển hộ vệ không muốn nói rõ? Chẳng lẽ là cố tình bao che phải không?”

.

“Triển hộ vệ, lời của thái sư là thật?!” Trong khẩu khí của Nhân Tông hiển nhiên mang theo tức giận.

.

Triển Chiêu vén áo bào quỳ xuống, ôm quyền nói: “Khởi bẩm Thánh Thượng, hai người này thực sự có bản lĩnh vào cung trộm báu vật, nhưng lúc này cũng không thực sự chứng minh...”

.

“Cần gì thực sự chứng minh?!” Bàng thái sư the thé nói, “Hiện giờ Thái hậu thân trúng kỳ độc, nguy hiểm một sớm một chiều, hi vọng duy nhất chính là Thanh Long Châu, giờ này khắc này, phàm là có người tình nghi đều nên tróc nã truy án để truy xét Thanh Long Châu ở nơi nào mới là phương kế hay nhất.”

.

“Lời này Bàng thái sư nói sai rồi!” Bao đại nhân tiến lên một bước nói, “Lúc này không có chứng cứ không có chứng minh, sao có thể tùy tiện bắt người, làm càn như thế, đem quốc pháp đặt ở chỗ nào?”

.
Bàng thái sư nhíu mi lại, lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ đặt sự an nguy của Thái hậu không quan tâm?”

.
“Được rồi!” Nhân Tông trầm giọng khê quát, đỡ lấy đầu trán nói, “Bao Chứng nghe chỉ, trầm lệnh cho người ở... Công Tôn tiên sinh, độc của thái hậu còn có thể kéo dài mấy ngày?”

.
“Khởi bẩm Thánh Thượng, không quá mười ngày.” Công Tôn tiên sinh vội vàng đáp.

.
Sắc mặt của Nhân Tông càng trắng, tiếp tục nói: “Bao Chứng, trầm lệnh cho Khai Phong phủ trong vòng bảy ngày bắt hai người kia về quy án, tìm Thanh Long Châu về, nếu có chút trì hoãn, lập tức trảm không tha!”

.
“Thần —— tiếp chỉ!” Bao đại nhân đành phải cong người quỳ xuống tiếp chỉ, Triển Chiêu, Kim Kiền, Công Tôn tiên sinh cũng đồng thời quỳ xuống.

.
Khóe miệng của Bàng thái sư hơi vẠch, mắt tam giác quay tít một vòng, đột nhiên lại tiến lên phía trước nói: “Khởi bẩm Thánh Thượng, thần có bản thượng tấu.”

.
Nhân Tông nhìn thoáng qua Bàng thái sư, có chút ngại mắt, vô lực nói: “Thái sư còn có chuyện gì?”

.
Lông mày chỗi của Bàng thái sư nhíu lại: “Thần nghe nói Triển hộ vệ cùng hai tên giang hồ kia có tư giao rất sâu (quan hệ cá nhân), thần sợ có người bởi vì riêng tư...” Nói đến đây, cố ý dừng một chút, khóe mắt liếc nhìn Triển Chiêu một cái, lại nói, “Thần nguyện ý tiến cử một người hiền tài, trợ giúp Triển hộ vệ một tay, để sớm ngày tìm được Thanh Long Châu, giải độc cho Thái hậu.”

.
Đám người của Khai Phong phủ vừa nghe, nhất thời rùng mình trong lòng.

.
Kim Kiền thầm kêu không ổn, thầm nghĩ: ở nơi này trong lúc trọng yếu lão cưa có hảo tâm tiến cử người đến người giúp đỡ? Cái rắm! Đích thị là tìm người đến bối móc, lôi chân! Lão Bao, lúc này ngàn vạn lần không thể để cho lão cưa thực hiện được a!

.
Mới vừa nghĩ đến đây, chợt nghe thanh âm của Bao đại nhân nói: “Hoàng thượng, chuyện tìm Thanh Long Châu trên dưới Khai Phong phủ nhất định sẽ đem hết toàn lực, không cần phải làm phiền thái sư lo lắng...”

.
“Hoàng thượng!” Bàng thái sư đột nhiên chen lời nói, “Chuyện tìm Châu thời gian rất cấp bách, sự tình liên quan trọng đại, nhiều nhân thủ liên trợ lực hơn phân nửa, thần chỉ vì Thái hậu mà suy nghĩ, chỉ mong có thể sớm một ngày tìm về Thanh Long Châu, giúp thái hậu sớm một ngày hồi phục!”

.
Bao đại nhân mới vừa muốn mở miệng, lại bị Nhân Tông cắt đứt: “Lời Thái sư nói cũng có vài phần đạo lý, không biết thái sư muốn tiến cử người hiền tài nào?”

“Cấm vệ quân Phó Chỉ Huy Sứ Hoàng Kiên.”

.

Lời này vừa nói ra, Kim Kiên chợt nghe thấy Viên Chỉ Huy Sứ ở bên cạnh hít vào một hơi.

.

Lại nghe Nhân Tông nói : “Hoàng Kiên? Cũng được, vậy thì hẳn đi.”

.

Bàng thái sư lập tức quỳ xuống hô: “Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

.

Nhân Tông gật gật đầu, thần sắc mỗi một nói : “Chư vị ái khanh đều đứng dậy đi, trẫm còn muốn hồi cung đi xem Thái hậu...” Dứt lời, liền vội vàng rời đi.

.

Mọi người quỳ trên mặt đất từng người đứng dậy, sắc mặt đều có chút âm trầm, trừ bỏ Bàng thái sư, vừa đứng dậy liền lắc lư đi đến bên cạnh Bao đại nhân nói: “Bao đại nhân, Hoàng Chỉ Huy Sứ chính là người Thánh Thượng khâm điểm, Khai Phong phủ các người cần phải chiếu cố nhiều hơn a.”

.

Bao đại nhân ôm quyền: “Bàng thái sư cứ việc yên tâm.”

.

Bàng thái sư cười lạnh một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi.

.

Đám người Khai Phong phủ cũng theo sau đi ra khỏi Tinh Chấn lâu.

.

Mới vừa đi hai bước, liền thấy Viên Chỉ Huy Sứ chạy bộ tới, giữ chặt Triển Chiêu nói : “Triển đại nhân, tính tình của Hoàng Kiên kia rất bảo thủ, có thù tất báo, ngài... cần phải chú ý nhiều thêm một chút.”

.

Triển Chiêu nghe vậy sửng sốt, lập tức hiểu ý gật đầu. (truyện được đăng tải độc quyền tại hacnguyet-lau.blogspot.com/ hoặc s://yeutinhcac.wordpress.com/)

.

Kim Kiên ở bên cạnh nghe rõ ràng, không khỏi mở miệng hỏi: “Người này lai lịch ra sao, lại có thể làm phiền Bàng thái sư tiến cử hiền tài?”

.

Viên Chỉ Huy Sứ thở dài nói: “Nghe nói vợ của người này là họ hàng xa của Bàng thái sư...”

.

Kim Kiên thăm trở mình một cái xem thường: “Hiểu rõ, hiểu rõ!”

.

Quả nhiên là trước sau như một quan hệ bám váy a!

.

*

.

Mọi người vội vàng trở về phủ nha, đi thẳng đến phòng khách, cũng triệu tập Vương Triều Mã Hán Trương Long Triệu Hổ ở bên ngoài phòng đợi lệnh.

.

Vừa nhập tọa, Bao đại nhân liền đi thẳng vào vấn đề: “Triển hộ vệ, chuyện Tinh Chấn lâu người cho là người nào gây nên?”

.

Triển Chiêu ôm quyền: “Đại nhân, nhìn thủ pháp tài nghệ trộm cắp, quả thực giống như Nhất Chi Mai hoặc Bách Hoa công tử gây nên, nhưng thuộc hạ tìm kiếm khắp trên dưới Tinh Chấn lâu, lại không hề phát hiện dấu hiệu bạch phiến hoa mai mà hai người bọn họ thường dùng (bột phấn trắng), cho nên, thuộc hạ cũng không dám xác định.”

.

Bao đại nhân nhíu mày, lại chuyển hướng sang Công Tôn tiên sinh: “Công Tôn tiên sinh, độc Thái hậu trúng phải, người nhận định như thế nào?”

.

“Đại nhân, độc Thái hậu trúng thật sự là cả đời học trò mới thấy lần đầu, độc tính kỳ lạ, mạch tượng quái dị, sau khi học trò cùng chúng y quan trong Thái Y viện nghiên cứu thương lượng đều cho rằng chỉ có Thanh Long Châu là lựa chọn để giải độc.”

.

Bao đại nhân thở dài một tiếng: “Chỉ có thời gian bảy ngày, án này nên bắt tay như thế nào đây?”

.

Công Tôn tiên sinh trầm ngâm một lát nói: “Đại nhân, theo học trò thấy, người trộm Châu cũng không phải là đồ tài (ý đồ tiền tài), mà là trực tiếp nhắm vào Thanh Long Châu mà đến.”

.

“Lời này của Công Tôn tiên sinh giải thích như thế nào?”

.

“Trong Tinh Chấn lâu vô số vàng bạc châu báu, trong đó không thiếu vật vô giá, nhưng lần này người trộm bảo tránh thoát tầng tầng lớp lớp phòng thủ, gian khổ vất vả lại chỉ lấy đi một Thanh Long Châu, còn đối với bảo vật khác không mấy may động vào, đủ thấy người này trộm bảo cũng không phải là đồ tài.”

.

Mọi người đều gật đầu đồng ý.

.

Kim Kiền lại càng âm thầm bội phục, thầm nghĩ:

.

Công Tôn Trúc Tử quả nhiên cao kiến, nếu như theo tính khí của ta, tốn sức vào được trong bảo khố, cho dù không thắng lợi trở về, tối thiểu cũng phải lấy bảy tám món mới đủ vốn, lần này trộm thấy tiền mà mắt không mở (ý n c là không để ý đến), đúng là hiếm thấy, chẳng lẽ còn một nhân vật hiệp trộm Robin Hood sao?

.

Chợt nghe Công Tôn tiên sinh tiếp tục nói: “Người này chỉ trộm Thanh Long Châu, sợ rằng chỉ có một mục đích ——”

.

“Ý của Công Tôn tiên sinh là —— vì giải độc?” Bao đại nhân hỏi.

.

Công Tôn tiên sinh gật đầu: “Hơn nữa độc được giải không phải là loại bình thường, mà là kỳ độc thiên hạ. Đại nhân không ngại lệnh châu huyện cả nước tra xét mấy ngày gần đây có người nào thân mang kỳ độc không thể chữa trị hay không, cố gắng nhanh chóng báo cáo, có thể sẽ có manh mối.”

.

Bao đại nhân gật đầu nói: “Việc này làm phiền Công Tôn tiên sinh lập tức khởi thảo.”

.

Công Tôn tiên sinh gật đầu nói tiếp, “Còn nữa, hiện giờ Nhất Chi Mai và Bách Hoa công tử chính là nghi phạm đầu tiên, không thể không tra xét, cho dù lần này hai người kia không phải là người trộm Châu, dựa vào thân phận vua trộm của hai người này trong giang hồ, chắc chắn nghe được một chút tin tức, cho nên, tìm kiếm tung tích của hai người này cũng là một trong những phương pháp.”

.

Bao đại nhân vuốt râu, đột nhiên nói : “Vương Triều, Mã Hán đâu?!”

.

Vương Triều, Mã Hán lập tức đẩy cửa vào, ôm quyền nói: “Có thuộc hạ!”

.

“Hai người các ngươi lập tức an bài nhân thủ đi điều tra tung tích của Nhất Chi Mai và Bách Hoa công tử, nếu có tin tức, mau chóng hồi báo.”

.

“Thuộc hạ tuân mệnh.”

.

Triển Chiêu nhìn hai người Vương, Mã rời đi, cau mày nói: “Công Tôn tiên sinh bố trí kỹ càng, nhưng thời gian chỉ có bảy ngày, không biết có thể đuổi kịp hay không...”

.

Công Tôn tiên sinh gật đầu: “Triển hộ vệ nói rất đúng, cho nên tại hạ muốn thỉnh Triển hộ vệ ở trên giang hồ thả ra một chút tin tức, nếu có người trong giang hồ thân trúng kỳ độc, thỉnh báo cho Khai Phong phủ, chỉ cầu có thể vạn vô nhất thất⁸.”

.

(8: phải hết sức cẩn thận, tuyệt đối không thể sai sót nhầm lẫn)

.

Triển Chiêu ôm quyền: “Thuộc hạ tuân mệnh.”

.

Công Tôn tiên sinh cùng Bao đại nhân đồng thời gật đầu, liếc nhau, lại cùng lúc nhìn về phía Kim Kiền.

.

Kim Kiền chỉ cảm thấy ánh mắt của Công Tôn tiên sinh ở đối diện nhìn chằm chằm vào mình vèo vèo sáng lên, không tự chủ được co lại phía sau, cúi đầu nói : “Công, Công Tôn tiên sinh có gì phân phó...”

.

“Kim hiệu úy.” Công Tôn tiên sinh đột nhiên mở miệng nói, Kim Kiền sợ tới mức giật mình một cái.

“Độc Thái hậu trúng, cùng độc của Lý Bộ đầu trúng nửa tháng trước có ba phần tương tự.” Công Tôn tiên sinh chậm rãi nói, sau đó liền không lên tiếng nữa, chỉ lẳng lặng nhìn Kim Kiền.

.

Kim Kiền nghe vậy nhất thời cả kinh, thầm nghĩ: độc của Thái hậu cùng Lý Bộ đầu có ba phần tương tự, độc của Lý Bộ đầu cùng độc đạn của ta có tám phần tương tự, chuyển đổi xuống, độc của thái hậu cùng độc đạn của ta chẳng phải là có... có tám phần ba, không, không đúng, là ba phần tám... Sách, dù sao rất tương tự là được rồi!

.

Nghĩ vậy, Kim Kiền không khỏi rét run cả người, miệng lẩm bẩm nửa ngày mới toát ra một câu: “Ý của Công Tôn tiên sinh là...”

.

“Kim hiệu úy, độc đạn người thường dùng là...” Bao đại nhân chậm rãi nói.

.

Kim Kiền nghe vậy kinh hãi, chân mềm nhũn, bùm một tiếng liền quỳ rạp xuống đất, mạnh mẽ hô lên: “Đại, đại nhân, chuyện của thái hậu cùng thuộc hạ tuyệt đối không có quan hệ, nếu có nửa chữ giả dối, thuộc hạ nguyện bị thiên lôi đánh xuống, ngũ mã phân thân, nghiền xương thành tro...”

.

“Đại nhân!” Đột nhiên, một thanh âm đem một đoạn ở phía sau hơn ngàn chữ trung thành xuất phát từ đáy lòng của Kim Kiền cấp kinh hãi trở về, chỉ thấy Triển Chiêu đột nhiên vén áo bào quỳ xuống, ôm quyền khẩn thiết nói, “Kim hiệu úy tuyệt đối không phải là người hạ độc mưu hại người khác!”

.

Hai mắt Kim Kiền trừng to như châu ngọc nhìn chăm chăm Triển Chiêu, miệng mở một nửa run rẩy hồi lâu, sững sốt không thốt ra một tiếng.

.

Chắc chắn, Tiểu Miêu đại nhân a, lúc này ta mới bắt đầu bày tỏ lòng trung thành được một nửa, lão ngài xuất hiện cầm một cây gậy tính làm chuyện gì a?!

.

“Triển hộ vệ, Kim hiệu úy...” Trên sắc mặt đen thui của Bao đại nhân hiếm thấy hiện ra một chút ý cười, bắt đầu nói, “Bản phủ chỉ lo lắng nếu như có người khác biết được điểm này, sẽ đẩy Kim hiệu úy vào chỗ bất lợi, cho nên nhắc nhở Kim hiệu úy mấy ngày này lúc sử dụng độc đạn cần gia tăng thêm châm9.”

.

(9: châm ở đây là châm chước, ý nói làm việc gì cũng phải đắn đo cho kỹ rồi mới làm)

.

Công Tôn tiên sinh thở dài nói: “Tính tình của Kim hiệu úy đương nhiên chúng ta hiểu rõ, hai người các ngươi không cần phải như thế.” (truyện được đăng tải độc quyền tại hacnguyetlau.blogspot.com/ hoặc [s://yeutinhcac.wordpress.com/](http://yeutinhcac.wordpress.com/))

.

“A!” Về mặt Kim Kiền kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn nhìn Bao đại nhân cùng Công Tôn tiên sinh, chỉ thấy hai người đều là vẻ mặt tín nhiệm, hoàn toàn không có nửa điểm nghi ngờ, lại nhìn Triển Chiêu, sắc mặt bình tĩnh đại ngộ, lúc này mới hồi phục lại tinh thần, không khỏi có chút cảm khái, vội vàng cúi đầu ôm quyền nói, “Thuộc hạ đa tạ đại nhân, Công Tôn tiên sinh, Triển đại nhân quan tâm.”

.
Bao đại nhân gật đầu: “Hai người các người đi xuống trước đi.”

.
Hai người Triển, Kim ôm quyền lui ra.

.
Ra khỏi cửa chính phòng khách, Triển Chiêu bình tĩnh nhìn Kim Kiền một cái, trầm giọng nói: “Kim hiệu úy, những độc đạn này mấy ngày nay vẫn là dừng nên dừng.”

.
“Thuộc hạ tuân mệnh.” Kim Kiền vội vàng đáp ứng.

.
Chờ đợi Triển Chiêu đi xa, Kim Kiền mới vươn tay ra gạt đi mồ hôi lạnh đầy cổ.

.
Ai u ai ya, Công Tôn Trúc Tử có thói quen nói nửa câu lưu lại nửa câu này quả thực là không tốt, thật sự có thể hù chết một người sống. Bất quá, nói trở lại, độc của Thái hậu trúng phải, hẳn là cùng ta không có quan hệ gì đi... Cùng Nhị sư phụ... hẳn là cũng không có quan hệ gì đi... Cùng... sách, sẽ không phải là cùng với mấy hắc y nhân mà hai vị sư phụ nhắc tới có quan hệ đi...

Một ngày một đêm kế tiếp, trên dưới Khai Phong phủ không ngủ không nghỉ, hoang mang vô cùng, bao gồm Bao đại nhân cùng Công Tôn tiên sinh khởi thảo công văn, tứ đại hiệu úy đi ra ngoài tra xét tin tức cùng Triển Chiêu, còn có Kim Kiền bị bắt tới phụ trách buộc tin điều trên chân của bồ câu đưa thư, thả bồ câu đưa thư, đều bận rộn đến sứt đầu mẻ trán, mất ăn mất ngủ.

.
Vất vả thả hết một con bồ câu đưa thư sau cùng của Khai Phong phủ, Kim Kiền đang muốn đi nghỉ ngơi một lát để sung nạp điện, ý nghĩ còn chưa hoàn đổi thành hành động, lại bị Bao đại nhân gọi đến phòng khách, nói có chuyện quan trọng thương thảo.

.
Vì thế, mọi người lại vội vội vàng vàng đi đến phòng khách, gót chân còn chưa đứng vững, chợt nghe ngoài cửa có người truyền báo: “Bàng thái sư, Hoàng Chỉ Huy Sứ đến ——” (truyện được đăng tải độc quyền tại hacnguyetlau.blogspot.com/ hoặc [s://yeutinhcac.wordpress.com/](http://yeutinhcac.wordpress.com/))

.
Chỉ thấy Bàng thái sư nâng cao bụng tròn căng một rung ba lắc đi đến, phía sau còn đi theo một người thân mặc trang phục cấm quân vệ.

.
“Bao đại nhân, lão phu làm phiền.” Bàng thái sư ôm quyền nói.

.
“Cấm vệ quân Phó Chỉ Huy Sứ Hoàng Kiền ra mắt Bao đại nhân.” Người phía sau Bàng thái sư cũng thi lễ nói.

.
Bao đại nhân đáp lễ: “Bàng thái sư, Hoàng Chỉ Huy Sứ không cần đa lễ, mời ngồi.”

.
Ba người đồng thời ngồi xuống, lúc này mọi người mới nhìn rõ bộ dáng Hoàng Chỉ Huy Sứ kia.

.
Chỉ thấy thân hình người này thẳng đứng, sắc mặt trắng nõn, ót rộng, cằm vuông, lông mày nghiêng khiêu, mũi to thẳng, ngược lại coi như là ngũ quan cân đối, nhưng trong dung mạo này ẩn chứa lệ khí (khí thể tàn bạo), làm cho người ta nhìn thấy luôn luôn có chút không thoải mái.

.
“Bao đại nhân, bảy ngày đã qua một ngày, Thanh Long Châu có tung tích chưa?” Bàng thái sư dẫn đầu mở miệng.

.
“Làm phiền thái sư lo lắng.” Bao đại nhân nói, “Đáng tiếc trước mắt vẫn không có tin tức.”

.
Lông mày chổi của Bàng thái sư nhíu lại: “Bao đại nhân, lần này có liên quan đến tính mạng của Thái hậu, không được qua loa a!”

.
“Thái sư nói phải, Bao Chứng ghi nhớ.”

.
“Không biết đã có tung tích của Nhất Chi Mai cùng Bách Hoa công tử kia chưa?”

.
“Vẫn không có dấu vết.”

.
Bàng thái sư hừ lạnh một tiếng: “Chẳng lẽ Bao đại nhân lừa gạt lão phu sao!”

.
Bao đại nhân hơi giương mắt: “Thái sư có gì nói ra lời ấy?”

.
Khóe miệng của Bàng thái sư khẽ nhếch, nhìn Hoàng Kiền ở bên cạnh.

.
Chợt nghe Hoàng Kiền kia liếc nhìn Triển Chiêu, âm thanh lạnh lùng nói: “Mọi người trên giang hồ đều biết Triển đại nhân cùng hai người này có quan hệ không nhỏ, hiện giờ lại nói không biết tung tích của hai người này, chẳng phải là buồn cười?!”

.
Mọi người trong Khai Phong phủ vừa nghe, đều biến sắc.

.
Kim Kiền lại càng kinh ngạc:

.
Chắc chắn, quả nhiên là họ hàng xa của nhà Bàng thái sư, thật sự là vô cùng rắn gan lớn nha! Dám đối với Tiểu Miêu dùng khẩu khí hùng hổ dọa người như thế nói chuyện, nếu để cho những fan của Tiểu Miêu này nghe được, lão huynh ngài cũng không cần tiếp tục ở thành Biện Lương lẫn lộn a.

.
Triển Chiêu ôm quyền nói: “Triển mỗ cùng Nhất Chi Mai và Bách Hoa công tử chỉ là bè nước gặp nhau, còn chưa nói tới quan hệ không nhỏ, không biết tung tích của hai người này vốn là hiển nhiên.”

.
Mắt tam giác của Bàng thái sư hơi trừng: “Bao đại nhân đừng quên, Hoàng Kiền Hoàng Chỉ Huy Sứ chính hoàng thượng thân khẩu¹⁰ hạ chỉ điều tra chuyện Thanh Long Châu, nếu như Bao đại nhân nói không dựa vào sự thật, sợ là không ổn đâu?!”

.
(10: đích thân mở miệng nói)

.
Ánh mắt sắc bén của Bao đại nhân khe trừng: “Bàng thái sư, những lời Bao Chứng nói đều là sự thật, nếu như thái sư không tin, chi bằng thượng tấu Thánh Thượng!” Nói đến đây, đột nhiên đứng dậy, lại nói, “Hiện giờ trên dưới Khai Phong phủ đều vì chuyện Thanh Long Châu mà dốc hết tâm lực, không dư lực chiêu đãi thái sư, thái sư mời về.”

.
“Bao Chứng người!” Bàng thái sư ‘vọt’ một cái đứng lên, nhìn Bao đại nhân dựng râu trừng mắt.

.
“Trương Long, Triệu Hổ, tiến đưa thái sư hồi phủ.” Sắc mặt của Bao đại nhân trầm xuống.

.
“Thuộc hạ tuân mệnh.” Trương Long, Triệu Hổ tiến lên phía trước nói.

.
“Được, được được được! Bao Hắc Tử người, lão phu nhất định sẽ ở trước mặt hoàng thượng hảo hảo tấu người một bản!” Bàng thái sư cắn răng một cái, giận dữ bỏ đi.

.
“Bao đại nhân, ” Hoàng Kiền cũng đứng lên, sắc mặt có chút khó coi, “Hoàng Kiền xin được cáo lui trước, nếu như Bao đại nhân có tin tức, đừng quên báo cho Hoàng Kiền một tiếng.”

.
Dứt lời, liền xoay người rời đi.

.
Triệu Hổ nhìn bóng dáng hai người thở phì phì nói: “Mới sáng sớm đã đến bối móc a?”

.
Công Tôn tiên sinh lắc đầu nói: “Chỉ là đến thăm dò tin tức, xem ra bên Bàng thái sư cũng không hề có tin tức.”

.
Trong khách sảnh một trận im lặng.

.
“Quý phủ của chúng ta có thể có tin tức?” Bao đại nhân hỏi.

.
Lại là một trận im lặng.

.
Bao đại nhân thở dài một hơi: “Được rồi, đều đi xuống đi.”

Sắc mặt mọi người buồn bã, cùng lúc thì lễ lui ra, tiếp tục chia nhau thăm dò.

Kim Kiên tách khỏi mọi người, buồn bực ở trong phủ đi dạo hai vòng, cảm thấy tâm thần bất định, cuối cùng vẫn là chạy tới bên cạnh chuồng bồ câu ngồi xỏ xuống mới an tâm vài phần.

Nhưng ngồi xỏ một hồi, lại cảm thấy ‘như ngồi trên chông’, lại nhảy dựng lên lần lượt nhìn chuồng bồ câu một vòng, nhưng không thấy một con bồ câu thu hồi, nhất thời có chút ủ rũ, trừng mắt nhìn chuồng bồ câu trống rỗng bắt đầu cầu nhàu:

“Bồ câu lười biếng các người, bình thường trong phủ cho các người uống lạt nổi tiếng, ý đồ không phải là nuôi chim ngàn ngày dùng chim một ngày sao. Nhưng nhìn hiện tại, mấy chục con bồ câu tản ra đi cũng sắp một ngày một đêm, tại sao ngay cả lông bồ câu cũng không trở về?! Chắc chắn, nói cho các người biết, các người tốt nhất thức thối một chút, bán sức một chút, nếu không ta nhất định sẽ đem các người làm thành món bồ câu nướng!”

Lời còn chưa dứt, Kim Kiên liền thấy bóng đen trước mắt chợt lóe, ‘xoạch’ một tiếng, một con bồ câu nướng từ trên trời giáng xuống, không nghiêng lệch rơi ở trong tay mình.

“Tiểu Kim Tử, không cần người nướng, nơi này đã có sẵn.”

Một thanh âm mang theo hài hước truyền tới, Kim Kiên thuận theo thanh âm quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một người trèo tường mà xuống, tơ lụa như tuyết tung bay, ô ti phiêu dật, hàm răng trong miệng ánh lên dương quang lấp lờ tỏa sáng, đứng ở trước mặt Kim Kiên ba một tiếng mở ra chiết phiến (quạt giấy, quạt xếp), nhú mày đánh giá diễn cảm kinh dị của Kim Kiên một phen, cười nói: “Như thế nào? Tiểu Kim Tử đối với quà gặp mặt của Bạch Ngũ Gia tặng không hài lòng?”

“Bạch, Bạch Bạch Bạch Ngọc Đường?!” Kim Kiên kinh hô.

Bạch Ngọc Đường dùng quạt gõ vào ót của Kim Kiên một cái: “Mấy ngày không gặp Tiểu Kim Tử can đảm tăng lên a, hiện giờ lại dám gọi thẳng danh hiệu của Bạch Ngũ Gia ta.”

Kim Kiên cả kinh, lúc này mới ý thức tới chính mình vừa mới nhất thời hoảng sợ lại hô tên họ của Bạch Ngọc Đường, vội vàng hí mắt mỉm cười, lấy lòng vuốt mông ngựa nói: “Chỉ là ta không ngờ tới mới mấy ngày không thấy, phong tư ngạo cốt nghĩa đảm hùng tâm phong lưu tiêu sái của Bạch Ngũ Gia lại càng hơn lúc trước, nhất thời tán thưởng khó mà tự kiềm chế mới quên quy củ, Bạch Ngũ Gia xin đừng trách, xin đừng trách.”

Bạch Ngọc Đường nhú lại mắt hoa đào, thoát nhìn đối với hai câu mã thí này của Kim Kiên rất là hưởng thụ (= nịnh nọt), gật gù đắc ý nói: “Miệng lưỡi của Tiểu Kim mới tăng lên a.”

“Bạch Ngũ Gia khen nhầm rồi.” Kim Kiên lấy lòng nói, “Không biết hôm nay Bạch Ngũ Gia quang lâm Khai Phong phủ có chuyện gì quan trọng?”

.

“Chuyện quan trọng ngược lại không có, ” Bạch Ngọc Đường nhú mày cười nói, “Nhưng mấy ngày gần đây phát hiện trên không trung của thành Biện Lương tự dưng có rất nhiều chim bồ câu, trong lúc rảnh rỗi liền thuận tay bắt mấy con làm bồ câu nướng, đặc biệt lấy ra cho Tiểu Kim Tử ném thử món ngon.” (truyện được đăng tải độc quyền tại hacnguyetlau.blogspot.com/ hoặc [s://yeutinhcac.wordpress.com/](http://yeutinhcac.wordpress.com/))

.

“Đa tạ Bạch ——” thanh âm chuyển giọng một cái, “Bồ câu, chim bồ câu?! Còn bắt từ trên không trung của thành Biện Lương?!” Sắc mặt Kim Kiên đại biến, vội vàng cúi đầu đem bồ câu nướng trong tay lật ra, tỉ mỉ kiểm tra, lúc này vừa nhìn không sao cả, thật sự là đem Kim Kiên cả kinh suýt nữa ngất tại chỗ. Vòng đồng cột trên chân chim bồ câu kia, phía trên không nhiều không ít có khắc ba chữ: Khai Phong phủ, nhưng không phải là bồ câu đưa thư của Khai Phong phủ lúc trước Kim Kiên thả ra.

.

“Bạch, Bạch Ngũ Gia, không biết một cái thuận tay này của ngài bắt, bắt bao nhiêu con bồ câu?” Kim Kiên trừng mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, da mặt co rúm nói.

.

“Cũng chỉ chừng ba mươi con đi.” Bạch Ngọc Đường phe phẩy chiết phiến thản nhiên nói.

.

Kim Kiên chỉ cảm thấy đỉnh đầu giống như bị thiết chùy trọng kích (đòn đánh nặng), hai mắt bỗng nhiên bốc lên sao vàng.

.

Con chuột trắng người được lắm, bồ câu đưa thư của Khai Phong phủ chỉ có hơn sáu mươi con, một cái thuận tay này của người liền tiêu diệt đi một nửa, khó trách ta ở chỗ này trông mòn con mắt cũng không thấy nửa con chim bồ câu quay về, cảm tình đều bị con chuột trắng người làm thành bữa ăn ngon!

.

“Tiểu Kim Tử? Tiểu Kim Tử? !” Bạch Ngọc Đường nhìn sắc mặt của Kim Kiên lúc trắng lúc xanh, lại lấy cán quạt gõ gõ ót Kim Kiên, “Tại sao sắc mặt của Tiểu Kim Tử cùng thôn dân Ngũ Gia gặp phải trên đường có phần tương tự? Chẳng lẽ cũng giống như những người kia nhiễm quái bệnh phải không?”

.

“Bạch, Bạch Ngũ Gia, ta, ta đây không phải là quái bệnh, ta đây là...” Kim Kiên lắc lắc da mặt giải thích nói, vừa mới nói nửa câu, đột nhiên ngừng lại, trong đầu một đạo thiểm điện đánh xuống, đột nhiên một phen nắm chặt cổ áo của Bạch Ngọc Đường, gấp giọng hỏi, “Có phải Bạch Ngũ Gia vừa mới nói nhìn thấy qua người bị quái bệnh hay không?”

.

Bạch Ngọc Đường làm sao có thể dự đoán được Kim Kiên có bản lĩnh như vậy, cả kinh lại không thể né tránh, cổ áo bị Kim Kiên nắm chặt lại không có cách nào tránh thoát, đành phải ngửa thân hình ra sau, giải thích nói, “Ngũ Gia ta quả thực nhìn thấy một thôn nhân thân nhiễm quái bệnh, sắc mặt vừa xanh lại vừa trắng...” (haizzz, cảnh này mà để Tiểu Miêu ca nhìn thấy thì sao nhỉ??? *hồ hồ* chắc là sát khí đầy trời a ~)

.

“Còn có bệnh trạng gì?” Kim Kiên đi về phía trước lại đến gần, trừng mắt nhìn Bạch Ngọc Đường gấp giọng hỏi.

.

“Còn, còn có...” Bạch Ngọc Đường bị Kim Kiên trừng đến sống lưng phát lạnh, thân hình liên tiếp ngã ra sau, khễ nghiêng đầu nói, “Nghe nói mạch tượng còn có chút quái dị...”

.

“Còn gì nữa không?”

.

“Còn nghe nói được liệu quý báu trong y quán vùng lân cận luôn luôn vô duyên vô cớ biến mất...”

.

Kim Kiên hí mắt nhỏ sáng quắc tỏa sáng, trong lòng bách chuyển thiên hồi11 một trận:

.

(11: hình dung lặp lại xoay vòng hoặc là tiến trình quanh co)

.

Một thôn nhân đột nhiên bị quái bệnh, mạch tượng quỷ dị, được liệu quý báu vô cớ biến mất... Ba hạng mục này cộng thêm điều kiện tất yếu không phải là Thanh Long Châu cùng Nhất Chi Mai xuất hiện sao?! Thật sự là trời xanh không phụ lòng người, chuột trắng này thật đúng là không ăn không hơn ba mươi con bồ câu đưa thư, lại mang đến tin tức hữu hiệu như thế, các huynh đệ bồ câu của Khai Phong phủ nếu như ở dưới suối vàng có biết, cũng có thể mỉm cười nơi cửu tuyền rồi.

.

Nghĩ vậy, Kim Kiên nhìn Bạch Ngọc Đường không khỏi mặt mày hớn hở nói : “Thật sự là ‘lai toàn bất phí công phu’12!”

.

(12: đi mòn gót sắt tìm chẳng thấy, đến khi gặp được chẳng tốn chút công phu)

.

“Kim Kiên!”

.

Lời còn chưa dứt, chợt nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng gầm thét, nộ khí, âm điệu, giọng nói đều quen thuộc vô cùng.

.

Kim Kiên, Bạch Ngọc Đường cùng lúc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Triển Chiêu một thân quan bào đỏ thẫm, mày kiếm dựng thẳng, tinh mâu đông lạnh, dáng người thẳng đứng giống như ngọn gió ra khỏi vỏ, sát khí lạnh lẽo tràn đầy. (ta nc sao linh ghê vậy nhỉ, hắc hắc)

.

“Triển đại nhân?” Kim Kiên có chút buồn bực.

.

Ân? Tiểu Miêu này làm sao vậy? Buổi sáng còn tốt, sao lúc này hỏa khí lớn như thế? Chậm đã, mắt Tiểu Miêu hình như bắn phá...hai tay... của ta... Tay của ta hình như còn nín lấy...

.

Lúc này Kim Kiên mới ý thức tới tư thế hiện tại của mình thoát nhìn giống như một đảng đồ tử bắt lấy y phục của mỹ nhân có ý đồ vô lễ — hơn nữa lại lấy tướng mạo mà nói, chuột trắng quả thực đáng được xưng là mỹ nhân — tóm lại cảnh tượng vô cùng có đủ hiệu quả chấn động.

.

“Triển, Triển đại nhân, ngài đừng...”

.

Tay chân Kim Kiền cứng ngắc, đang muốn mở miệng giải thích, bất quá Bạch Ngọc Đường phản ứng nhanh hơn Kim Kiền một bước, xoay người một cái hất hai tay Kim Kiền ra, luống cuống tay chân sửa sang lại vạt áo nói, “Thối, thối miêu, ngươi đừng hiểu lầm.” Dứt lời, chính mình lại hơi sững sờ, hai má Bạch Ngọc mơ hồ hiện ra đỏ ửng.

.

Triển Chiêu lại coi như không nghe thấy, mặt lạnh trực tiếp đi đến trước người Kim Kiền, lạnh ngắt nói : “Kim Kiền, vừa nãy ngươi đang làm cái gì?!”

.

“Thuộc, thuộc hạ vừa nãy...” Kim Kiền bị cả người Triển Chiêu phát ra khí lạnh đóng băng từ đầu quả tim run rẩy đến sau gót chân, sau một lúc lâu mới đề ra thanh âm nói, “Bởi vì vừa nãy thuộc hạ nghe được tin tức của Bạch thiếu hiệp mang đến có chút kích động, nhất thời nóng lòng mới...”

.

Hơi lạnh nhất thời tán đi tám phần: “Tin tức gì?”

.

Kim Kiền lập tức ngẩng đầu, tròng đôi mắt nhỏ sắc mặt vui mừng nói: “Bạch thiếu hiệp có thể biết được tung tích của Nhất Chi Mai!”

.

“Ta?!” Bạch Ngọc Đường chỉ vào cái mũi của mình kinh hô.

.

Triển Chiêu nhìn Kim Kiền liếc mắt một cái, lại nhìn về phía Bạch Ngọc Đường: “Bạch huynh, mời theo Triển mỗ đi gặp Bao đại nhân.”

.

“A! Nha...” Bạch Ngọc Đường có chút không hiểu, nhưng nhìn thần sắc ngưng trọng của Triển Chiêu, đành phải sờ sờ lỗ mũi đi theo phía sau Triển Chiêu.

.

Kim Kiền đi theo phía sau hai người, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ:

.

Chắc chắn, tính tình của Tiểu Miêu này thật sự là càng lúc càng cổ quái... Loại hình sát khí cũng càng lúc càng phong phú... Nguyên nhân tức giận cũng càng lúc càng mặc danh kỳ diệu... Ai, cấp dưới ta đây thật sự là càng lúc càng khó lẫn lộn rồi... (truyện được đăng tải độc quyền tại hacnguyetlau.blogspot.com/ hoặc [s://yeutinhcac.wordpress.com/](http://yeutinhcac.wordpress.com/))

Bên hàng liễu ve ngân râm ran, ngày nắng gió nhẹ vờn tóc mây.

Trời trưa, dưới hàng liễu xanh thướt tha bên dòng Biện Hà, gió hiu hiu thổi xua đi cái nóng hè, mặc dù không thể sánh với sự khoan khoái khi dong thuyền hóng mát trên sông, nhưng vẫn dễ chịu hơn hẳn với cái nóng bốc hơi kéo dài suốt trong thành Biện Lương.

Trong quán trà được bố trí trang nhã bên bờ sông, người thì thưởng trà, người thì ngắm cảnh, người thì ngâm thơ, rất có khí vị phong lưu. Đột nhiên, tấm vải hiệu treo ở cửa quán khẽ động, mấy bóng người vội vã đi đến. Tiểu nhị thấy khách tới, lập tức tiến lên chào mời, nhưng khi nhìn rõ người đến thì không khỏi sững sờ.

Chỉ thấy mấy người này, người nào người nấy cao to vạm vỡ, thân vận trang phục đồ đen, bên phải hông giắt thẻ bài có khắc bốn chữ “Khai Phong phủ nha”.

“Thì ra là các vị quan gia của Khai Phong phủ, mời vào bên trong, mời vào bên trong!”, tiểu nhị liếc mắt một cái là nhận ra thân phận của mấy người này, nhất thời mặt mày rạng rỡ, nhiệt tình hơn mấy phần.

Nhưng mấy người này lại chẳng thèm liếc nhìn tiểu nhị, chỉ quan sát xung quanh trong quán trà, mồ hôi đầy trán, vẻ mặt lo lắng, hình như họ đang tìm kiếm gì đó.

“Có thấy không?”

“Không thấy.”

“Lê nào không có ở đây?”

“Quán trà, trà lâu bên bờ sông này đều đã tìm khắp lượt, đây là quán cuối cùng rồi.”

Mấy sai dịch sắc mặt không tốt thì thầm to nhỏ với nhau một hồi, đột nhiên quay người lại túm lấy một sai dịch phía sau, gấp giọng hỏi: “Anh nói đi Trịnh Tiểu Liễu, anh có lừa chúng tôi không đấy?”

Trịnh Tiểu Liễu bị túm, vẻ mặt như nhà có đám, trợn trừng đôi mắt báo, phân bua: “Hôm nay đến phiên cậu ta được nghỉ, cậu ta chỉ nói với tôi muốn tới quán trà bên bờ sông hóng mát, ai mà biết được quán trà nào chứ...”

Chúng sai dịch nhất thời rơi vào bế tắc.

Tiểu nhị liếc nhìn mấy người này, không khỏi hiếu kỳ hỏi: “Phải chăng mấy vị quan gia muốn tìm người?”

“Không sai, không sai, đúng là tìm người!”

“Tiểu nhị, cậu có nhìn thấy một tiểu tử người gầy như cây sậy...”

“Mắt thì nhỏ tí...”

“Toàn thân đầy mùi tỏi...”

“Hề nhìn thấy bạc là hai mắt phát sáng xanh lè hệt như sói hoang trong núi không?”

Mấy nha dịch liến thoắng, vung tay múa chân hỏi dồn.

Tiểu nhị bị mấy nha dịch vây hỏi, sợ tới nỗi mặt trắng bệch ra: “Mấy...mấy vị quan gia, các ngài muốn tìm sói hay người?”

“Đương nhiên là người!”

“Tiểu nhân, tiểu nhân chưa từng thấy người nào giống sói...”

Chúng nha dịch nghe xong liền ỉu xiu, chán nản, mấy nam nhi thân cao bảy thước mà lại gục đầu ảo não, héo rũ như cà ngâm sương vậy.

“Có...có điều, nếu là người gầy như cây sậy, mắt nhỏ tí, người toàn mùi tỏi thì tiểu nhân có thấy một người...”, tiểu nhị ngập ngừng nói.

“Cái gì? Ở đâu?”, chúng nha dịch liền nhất tề trợn trừng mắt lên, cao giọng hỏi.

Tiểu nhị run rẩy giơ ngón tay chỉ chỉ vào trong góc quán trà. Chúng nha dịch rầm rập lao vội qua, đến khi định thần nhìn kỹ thì nhất thời có chút dở khóc dở cười.

Chỉ thấy trên chiếc bàn vuông nằm lọt thỏm trong góc quán trà có một người đang nằm bò ra, tay quàng qua mặt bàn, đầu gục xuống, hai mắt nhắm nghiền, miệng hơi há, khe khẽ phát ra âm thanh, xem chừng người đó đang ngủ rất say. Ánh mặt trời chói chang ngoài kia chiếu lên khuôn mặt lộ rõ đôi má hây hây ngoài trắng trong hồng, mềm mại mịn màng tinh khôi như thể nhìn xuyên qua được, trong trẻo đến động lòng người.

Chúng nha dịch trước là sửng sốt, sau tiến lên hai bước nhìn thật kỹ, sắc mặt bất giác cùng sa sầm lại.

Chợt nghe có người nhỏ giọng lầu bầu: “Đường đường là Tông hiệu úy lực phẩm của Khai Phong phủ, thế mà ngủ lại chảy nước dãi đầy mặt...”

“Còn ra thể thống gì nữa? Còn ra thể thống gì nữa?”

“May mà hôm nay đến phiên cậu ta nghỉ, không mặc quan phục hiệu úy, bằng không thể diện của Khai Phong phủ chúng ta há chẳng phải đều mất sạch sao...”

Trịnh Tiểu Liễu mây đen bay đầy đầu bước lên khê gọi: “Kim Kiên, mau dậy đi.”

Kim Kiên đang úp mặt lên bàn ngủ tợp tợp miệng, rồi quay đầu sang hướng khác, tiếp tục ngủ vùi. Trên trán chúng nha dịch lập tức nổi đầy gân xanh.

Một người tiến lên, hét vào lỗ tai Kim Kiên: “Kim hiệu úy, đại nhân cho truyền ngài về phủ!”

Người trên bàn vẫn không hề động cựa.

Một người khác tiến lại gần, gào lên bên cạnh Kim Kiên: “Kim hiệu úy, Kim hiệu úy!”

Vừa mới gào được hai tiếng, đột nhiên có cảm giác không ổn, chỉ thấy toàn thân ngứa ngáy khó chịu, mặt nổi mẩn đỏ. Chúng nha dịch xung quanh vừa thấy liền kinh hoàng thất sắc, vội vàng vọt tới bàn bên cạnh, xách hai ấm trà xối lên nha dịch bị mẩn đỏ kia, tới khi nha dịch nọ toàn thân ướt sũng như chuột lột mới dừng tay.

Đến tận khi những nốt mẩn đỏ trên mặt nha dịch kia dần dần lặn đi, chúng nha dịch mới thở phào nhẹ nhõm, hết như vừa trải qua một trận đại nạn không chết vậy.

“Là phần ngứa, may mà mấy chúng ta phản ứng nhanh.”

“May mà Công Tôn tiên sinh đã cho chúng ta biết cách giải...”

“Anh em, phải quý trọng tính mạng của bản thân và gia đình, hãy tránh xa cái tên hiệu úy họ Kim này!”

Luýnh quýnh một hồi, chúng nha dịch liếc nhìn Kim Kiên lại phát sầu, đụng thì không đụng được, gọi thì không dậy, làm thế nào mới được đây?

Chẳng biết người nào đột nhiên nảy ra một ý, bất thành linh đề khí hét văng lên: “Mang nước tới đây! Mau mau cứu hỏa!”

Không chút phản ứng.

“Hoa khôi của Ý Thủy lâu kia, mỹ nhân đó!!”

Không hiệu quả.

“Vàng, một đĩnh vàng to thật là to!”

Kim Kiên hơi hơi động dậy.

“Phát bổng lộc kia!”

Lại động dậy một chút...sau đó, tiếp tục ngủ như chết.

“...” Tắc nghẹn.

Chúng nha dịch anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, ánh mắt nhất tề bắn về phía Trịnh Tiểu Liễu.

Trịnh Tiểu Liễu giật nảy mình, vò đầu bứt tai hồi lâu, đột nhiên mắt sáng lên, cao giọng hô: “Triển đại nhân!”

Lời chưa dứt, chỉ thấy cái người khác trước còn nằm bò ra bàn ngủ như lợn chết, đột nhiên bật dậy hết như cá chép quẫy mình, hai chân mở rộng ra theo hình chữ bát, cánh tay duỗi thẳng, lưng thẳng như thân tùng thân bách, hai mắt lấp lánh vừa sáng lại có thần, trưng ra tư thế đứng trung bình tấn đứng tiêu chuẩn, tinh thần sáng láng nói: “Triển đại nhân, hôm nay thuộc hạ tuyệt không lười biếng, mong Triển đại nhân minh xét!”

... ..

Trong quán trà rất tĩnh lặng, tĩnh lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng nước chảy tóc tóc của vị khách nào đó rót trà tràn ra mặt bàn ở gian trà lâu bên cạnh của bên cạnh của bên cạnh.

“Phụt!”

“Ha ha ha...”

Không biết là ai mở đầu trước, chúng nha dịch thấy Kim Kiền đang đứng trung bình tấn vô cùng bài bản liền cười rộ lên, cười đến mức nghiêng ngả, hựt hơi đau bụng.

Kim Kiền trợn trừng đôi mắt nhỏ nhìn bốn phía xung quanh một vòng cứ như địch đến trước mặt vậy, tới khi không thấy bóng dáng màu lam quen thuộc, sắc mặt nhất thời sa sầm xuống, quát lên: “Con bà nó, là kẻ nào ăn gan hùm mật gấu dám quấy nhiễu giấc mộng đẹp của ta trong ngày nghỉ, còn không mau mau ra nhận tội để được khoan hồng, kháng cự tất sẽ bị nghiêm trị. Kẻ nào hả?!”

Chúng nha dịch kẻ thì ôm bụng, kẻ thì lau nước mắt, đều đồng loạt chỉ về phía Trịnh Tiểu Liễu.

“Trịnh Tiểu Liễu!”, Kim Kiền siết nắm tay kêu rằng rắc, rắc rắc, đôi mắt nhỏ nheo lại, nghiêng răng nghiêng lợi cất bước tiến về phía Trịnh Tiểu Liễu, nói, “Mặc dù hai chúng ta là nghĩa bạn ở chung phòng, nhưng anh dám quấy nhiễu giấc ngủ của tôi, thù này không đội trời chung, anh chớ trách tôi lòng dạ độc ác...”

Trịnh Tiểu Liễu mặt mày trắng bệch, vội vội vàng vàng xua tay kêu lên: “Kim Kiền, cậu đừng hiểu nhầm, là Bao đại nhân triệu cậu về phủ, mấy người chúng tôi chạy khắp các quán trà bên bờ sông trong thành Biện Lương mới tìm thấy cậu, e là Bao đại nhân đã chờ lâu lắm rồi...”

“Bao đại nhân tìm tôi?”, Kim Kiền chớp chớp mắt, “Là chuyện gì?”

“Chúng tôi không biết, nói là có người trúng độc bèn lệnh cho mấy người chúng tôi...”

“Trúng độc?”, Kim Kiền kêu lên một tiếng kinh hãi, bắt đầu đi vòng vòng tại chỗ, “Trúng độc, trúng độc, trúng độc! Công việc với mức độ nguy hiểm và độ khó cao như vậy trước nay đều do con mèo nào đó độc quyền thực thi...chắc chắc...”, nói đến đây, Kim Kiền ngẩng phắt đầu lên, đôi mắt nhỏ nhìn về phía xa, ánh mắt sáng rực lấp lánh, miệng thì hét lên một tiếng tới quang tám: “Triển đại nhân, thuộc hạ đến đây...”

“Vút” một tiếng, chỉ trong nháy mắt, thân hình nhỏ gầy đã mất dạng, chỉ để lại một vệt khói bụi lảng đãng trôi dần về phía xa. Chúng nha dịch đều ngừng cười, há mồm trợn mắt nhìn về phía Kim Kiền biến mất.

Hồi lâu sau, mới có người hoàn hồn, tán thưởng: “Khinh công của Kim hiệu úy lại tăng tiến không ít.”

“Xem ra Triển đại nhân rèn luyện rất có hiệu quả.”

“Kim hiệu úy có thể được Triển đại nhân đích thân chỉ dạy, quả là có phúc...”

“Khụ khụ, mấy vị quan gia của Khai Phong phủ”, tiểu nhị của quán trà thò đầu qua nói,

“Vị vừa rồi chính là quan gia của Khai Phong phủ sao?”

“Đương nhiên là thế rồi, ngoại trừ người của Khai Phong phủ chúng ta, còn ai có thể có thân thủ tốt nhường ấy chứ?”, chúng nha dịch tự hào nói.

“Tốt quá rồi...”, tiểu nhị thở phào một tiếng, nói: “Vị quan gia kia gọi bốn ấm trà Bích Loa Xuân, ba ấm trà Long Tĩnh, ba bát nước cất hoa mai, một bát nước gừng mật ong, tám đĩa bánh hoa quế, sáu bát mì, hai lồng bánh hấp, bốn đĩa rau...tổng cộng là ba lượng tám tiền năm li hai phân bạc trắng, mấy vị quan gia thanh toán cho tiểu nhân!”

“....”

Sóng nước lăn tăn lấp lánh trên dòng Biện Hà, phản chiếu lên gương mặt hơi nhăn nhúm của chúng nha dịch Khai Phong phủ, bên bờ sông gió nhẹ phất phơ, hây hây lướt qua thân hình cứng nhắc của họ.

“Kim Kiền!!”, mấy tiếng hét cao vút nhất tề cất lên, rung trời động đất.

Từ đó về sau giang hồ truyền rằng, nha dịch Khai Phong phủ, người nào người nấy nội công thâm hậu, công phu sư tử hồng đã luyện lên tới đỉnh điểm, chỉ cần họ hướng về phía bọn trộm đạo, cắp vặt găm lên một tiếng, ắt sẽ khiến cho kẻ đó thất khiếu chảy máu, đi đời nhà ma.

Phía ngoài Tây sương phòng của Phu Tử viện trong Khai Phong phủ, Bao đại nhân sắc mặt u ám, không ngừng đi qua đi lại, bốn vị hiệu úy vây quanh bên ngoài sương phòng, mặt đầy vẻ lo lắng, mồ hôi mỏng phủ khắp mặt, cứ hướng về phía trong sương phòng mà ngóng nhìn.

“Công Tôn tiên sinh, tiên sinh thấy thương thể của Lý bồ đầu có đáng ngại không?”, Bao đại nhân lo lắng hỏi.

Công Tôn tiên sinh chau mày nói: “Đại nhân, thương thể trên người Lý bồ đầu không đáng ngại, chỉ là chất độc ở miệng vết thương thì hơi nan giải.”

Sắc mặt của Bao đại nhân cùng bốn vị hiệu úy đồng thời trầm xuống.

“Đại nhân đừng quá lo lắng”, Công Tôn tiên sinh tiếp tục nói: “Triển hộ vệ đang ở trong phòng vận công ép chất độc trong người Lý bồ đầu ra ngoài, học trò tin rằng với công lực của Triển hộ vệ, nhất định sẽ có thể chế ngự được độc tính.”

Chúng nhân khẽ thở phào một tiếng, lại nhìn chăm chăm vào cánh cửa đóng chặt của Tây sương phòng.

Đột nhiên, cánh cửa khẽ động, một người đẩy cửa bước ra. Người này với hàng lông mày lười mác nhíu chặt, đôi môi mỏng bột bột, trán đầm mồ hôi, bộ quan phục màu đỏ cũng đầy dấu mồ hôi thấm ướt, đó chính là Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ, Triển Chiêu.

“Triển hộ vệ!”

“Triển đại nhân!”

Triển Chiêu khẽ gật đầu một cái với mọi người, nói: “Thuộc hạ đã vận công đem chất độc trên người Lý bồ đầu ép vào cánh tay, nhưng trước sau vẫn không có cách nào ép chất độc ra ngoài...”

Mọi người biến sắc, vội vàng rảo bước vào sương phòng. Chỉ thấy một người đang nằm trên giường, gương mặt trắng bệch, cánh tay trái ẩn hiện sắc đen vắt lên bên ngoài chần ở mép giường, chính là Lý Thiệu, bồ đầu Khoái ban của Khai Phong phủ.

Công Tôn tiên sinh vội vàng ngồi xuống bắt mạch.

“Công Tôn tiên sinh có thể giải được độc này không?”, khắc sau, Bao đại nhân hỏi.

Công Tôn tiên sinh chậm rãi nói: “Độc này mười phần quỷ dị, vừa rồi xem mạch thấy thể độc ào ạt, vô cùng hung hiểm, nhưng lúc này bắt mạch lại thì thấy độc hết như độc mãn tính, chẳng hề có động tĩnh gì nữa. Học trò cảm thấy...nó gần giống với đạn độc mà Kim hiệu úy thường dùng...Nếu có Kim hiệu úy ở đây, có lẽ sẽ nắm bắt được mấy phần.”

Bao đại nhân nghiêm mặt, đề tiếng: “Vương Triều, Mã Hán, bản phủ lệnh cho hai người phái người đi tìm Kim hiệu úy, vì sao đã lâu như vậy rồi còn chưa thấy hồi âm gì?”

“Cái này...”, Vương Triều ngập ngừng nói: “Hôm nay là ngày nghỉ luân phiên của Kim hiệu úy, cũng không biết hắn đi tới chỗ nào, thuộc hạ đã phái sáu đội nha dịch tìm kiếm khắp lượt phủ nha, các con đường lân cận, tìm hơn nửa canh giờ rồi mà vẫn chẳng thấy tin tức gì...”

“Sáu đội nha dịch tìm hơn nửa canh giờ mà không tìm nổi một người sao?”, sắc mặt Bao đại nhân có chút không tốt.

Bốn đại hiệu úy nhất thời rụt cổ, trên mặt có chút oan ức, tủi thân.

“Khởi bẩm đại nhân”, Mã Hán ôm quyền tiếp lời, “Kim hiệu úy hành tung bất định, khinh công trác tuyệt, bình thời ngoại trừ Triển đại nhân, không ai có thể tìm thấy tung tích của cậu ta...Triển đại nhân vừa rồi lại đang trị thương cho Lý bồ đầu, không cách nào phân thân, cho nên...”

“Có thể là do mấy ngày nay Kim hiệu úy bị Triển đại nhân...Khụ, là luyện công quá mệt mỏi...nên đã trốn vào xó xỉnh nào đó đánh một giấc...”, Mã Hán liếc trộm Triển Chiêu một cái, lí nhí nói.

Triển Chiêu khẽ nhíu mày, rũ mắt ôm quyền nói: “Đại nhân...hay là để thuộc hạ ra ngoài tìm kiếm một...”

Triển Chiêu mới nói được nửa câu, bỗng nghe thấy bên ngoài sương phòng vang lên một trận gà bay chó sủa, khói bụi mù mịt xông tới, kèm theo cả tiếng hô thê lương:

“Triển đại nhân ơi...Thuộc hạ đến muộn rồi...”

Chúng nhân cả kinh, bất giác đồng loạt lùi lại một bước.

Chỉ thấy bóng một người xông ra từ làn khói bụi, lao đến trước mặt Triển Chiêu, túm lấy ống tay áo Triển Chiêu, hai mắt trợn trừng, sắc mặt sợ hãi, kinh hoàng kêu lên: “Sắc mặt bột bột, trán có mồ hôi, trung khí không đủ, cước bộ không có lực...Hư hư, Triển đại nhân, ngài trúng độc của cỏ đoạn trường, Hạc đỉnh hồng, thạch tín, xuân dược hoa Tình hay là Miêu Cương cổ độc, kịch độc Đường môn, đại nội mật độc vậy?”

Một chuỗi tên các loại chất độc được trôi chảy tuôn ra, khiến chúng nhân trong sương phòng trợn tròn mắt, ngu người ngay tại chỗ, lòng đều thâm nghĩ: Kim hiệu úy phải chăng là đang trù úm Triển hộ vệ chết sớm...

Triển Chiêu trước thì kinh ngạc ngẩn người, sau rồi mắt xuống thấy ống tay áo của mình bị Kim Kiền sống chết túm chặt lấy, đôi mày liễu mác hơi nhíu lại, kín đáo rút ống tay áo trở lại. Nhưng hai tay Kim Kiền cứ hệt như tấm lưới quần chặt ống tay áo Triển

Chiêu, một chút cũng không cử động, chủ nhân của đôi tay ấy còn sắt son mà nói rằng.

“Triển đại nhân, ngài hãy yên tâm, bậc đại nhân như ngài là cát nhân thiên tướng, chỉ cần Công Tôn tiên sinh ở đây, nhất định có thể chữa cho Triển đại nhân, thuốc vào mọi bệnh ắt tiêu trừ, diệu thủ hồi xuân, vạn sự đại cát, nhiều phúc nhiều thọ, mệnh dài trăm năm...”

Khóe miệng Triển Chiêu giật giật: “Kim hiệu úy, Triển mỗ vẫn chưa trúng độc, mà là...”

“Không trúng độc?!” Kim Kiền sững sốt, “Nhưng nom sắc mặt ngài...”, đoạn đi vòng vòng quanh Triển Chiêu, vụt một cái ngồi xổm xuống, sờ sờ cổ chân Triển Chiêu, “không bị tỵ chân...”, còn chưa đợi Triển Chiêu hoàn hồn, véo một cái đã bay tới sau lưng, rồi sờ loạn một hồi ở eo Triển Chiêu, “cũng không đau lưng...”, véo cái nữa chuyển đến trước mặt, mắt nhìn lom lom, hai tay chụp lên ngực Triển Chiêu, “Chẳng lẽ là nội thương...”

“Kim Kiền!!”

Chợt nghe tiếng gầm đầy tức giận của Triển Chiêu bên tai, Kim Kiền liền thấy đầu vầng mắt hoa, thần trí tán loạn, quay mòng mòng, đến khi Kim Kiền khó khăn lắm mới ổn định lại thì phát hiện mình đã bị Triển Chiêu quăng vào góc sương phòng, mà chúng nhân trong sương phòng, Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh cùng bốn vị hiệu úy đều chung vẻ mặt nhìn chăm chăm vào Triển Chiêu, hai mắt đại ra, mồm miệng há hốc, đứng chuẩn của thần sắc hoảng hốt.

Kim Kiền thuận theo ánh mắt của chúng nhân nhìn qua, cũng đồng thời ngu người.

Chỉ thấy Triển Chiêu, mi mày dựng ngược, ánh mắt như sóng cuộn tuôn trào, đôi môi mỏng mím chặt, thân hình cứng ngắc, trên khuôn mặt tuấn tú tựa ngọc lại thêm hai cái lỗ tai mèo như nhuộm ráng chiều, đỏ rực như muốn nhìn xuyên thấu.

Nhất thời một câu rất hợp thời lướt qua đầu Kim Kiền: Biện thành say gió say hoa, chẳng bằng đôi má bồ quân Mèo này.

Hồi lâu sau, Kim Kiền mới hoàn hồn lại từ trong cơn sững sốt, bưng tỉnh nhận định: “Thì ra là chứng phong hàn kèm thêm nóng sốt...”

“Triển mỗ rất khỏe!”, Triển Chiêu gắt to, “Là Lý bỏ đầu trúng độc!”

“Lý bỏ đầu? Ở đâu?”, Kim Kiền ngẩn ra, đôi mắt nhỏ quét một vòng trong sương phòng, lúc này mới nhìn thấy Lý Thiệu đang nằm trên giường, Kim Kiền then thùng gãi gãi đầu, vội vàng lết xệt bước qua, “Thuộc hạ không có mắt, không có mắt...”

“Công Tôn tiên sinh?!”, đôi mắt sắc bén của Triển Chiêu quét một cái, hướng về phía vị sư gia của Khai Phong phủ.

“Hả? À, đúng đúng đúng, Lý bồ đầu bị thương không nhẹ, không nhẹ...”, Công Tôn tiên sinh ho khê hai tiếng, vội vàng tiến đến bên giường.

“Đúng thế, đúng thế, không nhẹ, không nhẹ...”, Bao đại nhân cùng tứ đại hiệu úy lập tức đồng thanh phụ họa, cũng cuống quýt xúm tới bên giường.

Thoáng chốc, bầu không khí trong sương phòng tĩnh mịch tới mức quỷ dị, chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở nặng nề của Lý bồ đầu Khai Phong phủ đang nằm hôn mê trên giường.

Kim Kiền co người cố núp trong bóng của chúng nhân, qua một hồi cảm thấy ánh nhìn sáng quắc bỗng rất dần dần dịu đi thì mới an tâm, bắt đầu chần mạch thăm độc, nhưng

Kim Kiền vừa mới bắt mạch, toàn thân đã túa mồ hôi lạnh.

Xem chừng người hạ độc này rất chuyên nghiệp, cẩn thận, hàm lượng kỹ thuật rất cao: Khi mới tới thì thể độc ào ạt cuộn cuộn, đến cuối cùng lại im hơi lặng tiếng, quả thực là một lần mà đạt thành, độc chất giờ đây rất ít, hầu như không thấy; lại nhìn màu sắc, sự sai khác cũng như sắc thái trên cánh tay Lý bồ đầu, sao nom thế nào cũng thấy có phong phạm hạ độc của bản môn nhà mình thể nhỉ...

Bỗng nghe Công Tôn tiên sinh nói bên tai: “Kim hiệu úy thấy thế nào về loại độc này?”

Thấy thế nào? Cái gì thấy thế nào? Người có kỹ năng hạ độc quái gở khó hiểu thế này, trong thiên hạ, ngoại trừ nhị sư phụ gần gũi, chỉ có đệ tử của ông ta...là mình, một thanh niên ngoan ngoãn, tốt tiêu biểu!

Kim Kiền nhất thời muốn khóc mà không có nước mắt. Nhị sư phụ, lão nhân gia người không lẽ muốn thọc gậy vào Khai Phong phủ sao?!

“Kim hiệu úy”, Công Tôn tiên sinh lại gọi một tiếng.

Kim Kiền cứng ngắt cổ, cố gắng từng tắc từng tắc một xoay đầu qua, nhìn thẳng vào đôi mắt phượng của Công Tôn tiên sinh.

“Lẽ nào Kim hiệu úy không cảm thấy thủ pháp hạ độc và thể độc mãn tính này có vài phần tương tự thủ pháp của Kim hiệu úy...”, Công Tôn tiên sinh chậm rãi nói.

Kim Kiền liền giật mình đánh thót một cái, đôi mắt nhỏ nhìn quanh bốn phía, trong lòng toát mồ hôi lạnh.

Chỉ thấy hai mắt Công Tôn tiên sinh phát sáng, đôi mắt sắc bén của Bao đại nhân chiếu thẳng tới, tám con mắt của tứ đại hiệu úy đồng loạt tròng lên, còn khóe mắt Triển Chiêu như lóe lên...

Kim Kiền chỉ thấy mình như bị đèn pha chiếu rọi toàn thân, không chỗ nào che giấu.

Đây là nguy cơ lớn nhất kể từ khi Kim Kiền gia nhập phủ Khai Phong đến nay. Nhân chứng (một cây gậy trúc họ Công Tôn, trưởng hội bác sĩ gia đình của Khai Phong phủ), vật chứng (cánh tay trúng độc đen thui của Lý bồ đầu) tất cả đều nói lên độc này và mình có liên quan đến nhau!

Làm thế nào bây giờ? Thề thốt phủ nhận, nói dối nguy hiểm, than trời khóc đất hay là giả ngây giả dại...

Các loại sách lược vin có mượn lời đều lướt một vòng qua đầu Kim Kiền, từng cái một từng cái một bị phủ quyết. Kim Kiền chớp chớp đôi mắt nhỏ, nuốt nước bọt một cách khó khăn.

Là một nhân viên công vụ có thâm niên của Khai Phong phủ, Kim Kiền đương nhiên hiểu được trong trường hợp có nhân chứng, vật chứng vô cùng xác đáng, lại ở trước mặt một mèo, một trắng, một đen của Khai Phong phủ thì cho dù Kim Kiền có làm cái gì, có giả biện ra sao cũng đều là hành động không sáng suốt!

Sinh ra ở đất nước Trung Quốc tiên tiến hiện đại, lớn lên dưới lá cờ đỏ của một xã hội văn minh, Kim Kiền tất nhiên nhận thức được một cách sâu sắc chính sách cơ bản “Thắng thắn sẽ được khoan hồng, kháng cự ắt bị nghiêm trị”!

Cho nên, rất nhanh trong một thoáng như ánh chớp, Kim Kiền liền ra một quyết định...quyết định nói vài câu chân thật, mặc dù bình thời Kim Kiền từng nói vô số lời nói thật, nhưng mấy câu này, Kim Kiền tự nhận là thành khẩn nhất, hàng thật giá thật nhất, thái độ nghiêm túc nhất, giải thích gấp đến độ lửa sém lông mày nhất...

Kim Kiền mở tròng đôi mắt nhỏ, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Lý Bồ Đầu từng là thượng cấp tiên nhiệm của thuộc hạ, là người chính trực, có lòng xót thương thuộc hạ, đối với thuộc hạ lại càng bảo vệ có thừa, thực ấm áp như ngày xuân; thuộc hạ đối với Lý Bồ Đầu, tựa như nước sông ào ạt chảy mãi không ngừng...khụ (Tiêu rồi, bình thường cứ quen thói nói với Tiểu Miêu, bây giờ không cẩn thận là thuận miệng tuôn ra), là vô cùng kính trọng.”

...Điều này chứng tỏ tôi không có động cơ gây án đầu nhá.

“Cả ngày hôm nay thuộc hạ đều ở trong quán trà bên sông Biện Hà để thử nghiệm và quan sát dân tình, tiểu nhị, chưởng quỹ ở quán trà đều có thể làm chứng.”

...Điều này chứng tỏ tôi có nhân chứng ở hiện trường rất xác thực đấy nhá.

“Hôm nay là ngày nghỉ luân phiên của thuộc hạ, cho nên thuộc hạ không mang theo túi thuốc bên người, hơn nữa lúc xuất môn hình như còn quên khóa cửa...”

...Điều này chứng tỏ tôi không có công cụ gây án, hơn nữa có thể là bị người khác giả họa gieo rắc hiểm nghi.

“Cho nên, thuộc hạ...”

“Kim hiệu úy có thấy quen thuộc với thủ pháp hạ độc này không?”, đột nhiên, Bao đại nhân hỏi một câu chặn đứng lời biện giải của Kim Kiền.

Kim Kiền cả kinh, ngược lên nhìn gương mặt đen như mực của Bao đại nhân, chỉ cảm thấy trước mắt mình cũng là một màn tối đen, đành kiên trì nói: “Thủ pháp hạ độc này, độc tính phóng ra...cũng tương tự như thuộc hạ.”

Thốt ra những lời này, Kim Kiền lập tức rút cổ nhắm mắt, đợi chờ chứng nhân lôi mình ra khỏi sương phòng, dùng nghiêm hình bức cung, lấy đại hình để hầu hạ, ném vào

giữa bọn cặn bã, giang hồ...

Nhưng đợi hồi lâu, lại chẳng thấy có động tĩnh gì. Kim Kiền len lén hé một mắt, nhìn xung quanh, nhất thời ngẩn ra. Chỉ thấy chứng nhân xung quanh đều mang vẻ mặt vui mừng, nhìn về phía mình với ánh mắt tràn đầy hy vọng.

Hả?

“Nói như thế, Kim hiệu úy chắc hẳn có thể giải được độc này!”, Bao đại nhân kinh ngạc, vui mừng nói.

“Hử? A, vâng, vâng...”, Kim Kiền ngơ ngẩn đáp.

Công Tôn tiên sinh thở phào một cái: “Quả nhiên không ngoài dự đoán của học trò, thủ pháp của kẻ hạ độc cũng tương tự như Kim hiệu úy, Kim hiệu úy ắt có thể giải được độc này.”

“Hả, a, Công Tôn tiên sinh quá khen...”, Kim Kiền vẫn ngơ ngáp đáp lời, đôi mắt nhỏ lại nhìn mọi người vẻ khó hiểu, lòng thầm nghĩ: Không đúng tí nào, sao nhìn thế nào cũng hết như chẳng có ai hoài nghi mình vậy?! Thủ pháp hạ độc tương đồng, vậy thì mình chính là nghi can số một, vì sao không ai hoài nghi mình? Lẽ nào...

Hai mắt Kim Kiền sáng lên. Lẽ nào việc mình đã từng trà trộn vào Khai Phong phủ bây giờ chỉ như gió lay mặt hồ, già trẻ đều không nghi ngờ, lại còn nhận được sự tín nhiệm của toàn bộ Khai Phong phủ?!

Chứng nhân thấy vẻ mặt biến đổi chợt lo sợ chợt vui mừng của Kim Kiền, không hẹn mà cùng thở dài. Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh vuốt râu nói: “Kim hiệu úy, hiệu úy đã nhìn thấy miệng vết thương trên người Lý Bồ Đầu chưa?”

“Miệng vết thương?”, Kim Kiền vội vàng cúi đầu kiểm tra.

“Có nhìn ra điều gì không?”

“Miệng vết thương nhỏ, sâu, vết chém rất nhanh gọn, sắc bén...”

“Cho nên...”

“Cho nên?”, Kim Kiền bày ra vẻ mặt không hiểu, quay đầu nhìn mọi người.

Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hồ đều lắc đầu, thầm thở dài. Triển Chiêu lại càng nhúu chặt đôi mày, lộ ra thần sắc “gỗ mục chẳng thể dẻo gọt”, lườm Kim Kiền một cái.

“Cho nên, kẻ ra tay làm Lý bồ đầu bị thương hạ thủ nhanh, chuẩn, độc, chiêu thức gọn ghẽ lưu loát, nhất định là kẻ có võ nghệ cao cường”, Vương Triều vỗ vai Kim Kiền nói.

Kim Kiền bưng tỉnh: Rất có lý!

“Cho nên, với công phu hoa chân múa tay của Kim hiệu úy thì không thể làm Lý bồ đầu bị thương”, Mã Hán phụ họa nói.

Kim Kiền trợn mắt: Công phu hoa...hoa chân múa tay...

“Cho nên, tuy rằng Kim hiệu úy đi theo Triển đại nhân luyện công đã lâu, nhưng vẫn không có tiến bộ gì cả”, Trương Long oang oang cất tiếng.

Da mặt Kim Kiền giật giật: Sao nghe thế nào cũng thấy có chút vượt ngoài chủ đề đang bàn vậy?

“Cho nên, Kim hiệu úy...”, Triệu Hồ cười ngây thơ nói, “luyện công cần phải dụng tâm đấy.”

Chuyện này với chuyện đó thì liên quan vẹo gì?!

“Cho nên...”, Công Tôn tiên sinh mỉm cười nói, “Chúng ta tin tưởng Kim hiệu úy!”

“Thuộc hạ cảm tạ...”, Kim Kiền ôm quyền vái dài, hai mắt ngấn lệ, khoe miệng mang ý cười, da mặt lại giật giật, đúng là vẻ mặt dở khóc dở cười điển hình.

Hừ hừ, cũng bởi công phu dốt nát của mình, cho nên mình mới sớm được loại khỏi vòng

nghe vấn! Biết thế thì mình chẳng cần phải tốn ngần ấy nước bọt với tể bào nào...

Chúng nhân nhìn Kim Kiền, vui mừng gật gật đầu.

Triển Chiêu cau chặt mày, thốt ra một câu tổng kết: “Kim hiệu úy, từ hôm nay trở đi, mỗi ngày luyện công thêm một canh giờ.”

Kim Kiền nghe mà kinh hoàng, lại nhìn mọi người, tất cả cùng chung vẻ tán thành, trên mặt còn hiện rõ mấy chữ to đùng: “Cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn cần cố gắng.”

Dưới sự hội chẩn và trị liệu của Kim Kiền cùng Công Tôn tiên sinh, trong vòng ba ngày Lý bồ đầu đã khôi phục thần chí, hơn nữa thân thể còn hồi phục rất nhanh.

Lại nói về Lý bồ đầu, khi vừa mới tỉnh lại Lý bồ đầu liền báo cáo lại sự việc khó có thể tưởng tượng kia với Bao đại nhân: Lý bồ đầu khi đang lần theo tung tích truy bắt một gã quý nô* tội ác vô số, chuyên buôn bán người vào các kỹ viện thì bị gã đó đả thương, gã võ nghệ cao cường, ra tay tàn nhẫn, quả thực là một tay tội phạm thuộc hàng cao thủ hiếm thấy.

*quý nô: từ cổ, dùng để chỉ những kẻ sai vặt, làm trong các kỹ viện.

Tin tức này vừa lan ra, phản ứng đầu tiên của vị hiệu úy họ Kim nào đó chính là: Chậc, đầu năm nay, ngay cả mây tên ma cô dốt gái vào khu đèn đỏ mà cũng hung hăng can quấy như vậy, nhân viên công vụ quả thực không có cách nào kiềm ăn được.

Mà phản ứng đầu tiên của chúng nha dịch Khai Phong phủ chính là: Lập tức liệt các thanh lâu lớn nhỏ trong thành Biện Lương vào hàng những đối tượng đặc biệt cần nghiêm trị!

Sau đó, Khai Phong phủ lấy lý do truy đuổi tội phạm, phương châm tác chiến được đưa ra đối với các kỹ viện thanh lâu chính là: “Ba ngày một trận truy quét nhỏ, năm ngày một trận truy quét lớn”; thực hành sách lược tác chiến: “Giờ giờ truy bắt, nơi nơi khám xét”, khiến cho phần lớn các thanh lâu kỹ viện trong thành Biện Kinh lũ lượt đóng cửa, các vụ án buôn bán người giảm mạnh, tạo nên công hiệu vượt bậc cho sự nghiệp quét sạch những ổ mại dâm, làm ăn phi pháp...

Đồng thời cũng thúc đẩy sự phát triển mạnh mẽ của các khu thanh lâu xung quanh thành Biện Kinh...Đương nhiên, chuyện này để nói sau.

Tổng kết lại, trong không khí hùng hực của đợt truy quét mại dâm, đánh tan các vụ làm ăn phi pháp này, chúng nhân ở Khai Phong Biện Lương lại nghênh đón ngóng đợi tết Đoan Ngọ sắp tới.

Hoàng hôn, trong Tam ban viện Khai Phong phủ, Trịnh Tiểu Liễu lưng khom thành hình cánh cung, so vai rụt cổ, đầu gục xuống, run rẩy trong ánh dương rực rỡ của buổi chiều tà. Người đối diện, áo như như màu da trời, tư thái anh hùng tựa tranh vẽ, chỉ là gương mặt tuần tú kia đánh lại hết như tấm sắt, khiến người ta phải run sợ.

“Đã qua giờ luyện công, rốt cuộc Kim hiệu úy đi đâu?”

“Bẩm, bẩm Triển đại nhân, Kim, Kim hiệu úy đi, đi ra đường...cái, cái đó, là đi, đi tuần phố!”, lấp bắp hồi lâu, cuối cùng Trịnh Tiểu Liễu cũng nói được một câu hoàn chỉnh.

“Tuần phố?”, Triển Chiêu cau mày, “Chẳng phải hôm nay đã tuần phố rồi sao?”

“A?!", Trịnh Tiểu Liễu nhất thời lú lẫm, đôi mắt báo đảo quanh mấy vòng, rồi đột nhiên như nhớ ra điều gì đó, vội vàng thưa: “Kim Kiền, Kim hiệu úy nói vừa khéo hôm nay tốt ngày, sợ xảy ra biến cố, không yên tâm cho nên mới đi tuần phố lần nữa, xin Triển đại nhân chờ một lát, không đây một canh giờ nữa, Kim hiệu úy nhất định sẽ hồi phủ.”

Nghe tới đây, sắc mặt Triển Chiêu liền dịu đi hơn nửa, gật đầu nói: “Rốt cuộc cũng không quên bổn phận của mình.” Nói đoạn Triển Chiêu liền quay đầu đi ra ngoài.

“Triển đại nhân ngài đi đâu vậy?”, Trịnh Tiểu Liễu vội hỏi.

“Tuần phố”, Triển Chiêu vừa đi vừa đáp.

“Ô...Triển đại nhân đi thông thả”, Trịnh Tiểu Liễu vội vàng ôm quyền cung kính tiễn.

Cho đến khi bóng dáng Triển Chiêu khuất dạng bên ngoài viện, Trịnh Tiểu Liễu mới hoảng hồn nhận ra, nhất thời kinh hoàng thất sắc, sợ hãi nói: “Tuần, tuần phố? Triển đại nhân đi tuần phố? Vậy, vậy, vậy há chẳng phải sẽ gặp Kim Kiền?! Tiêu rồi, tiêu rồi, nếu để Triển đại nhân nhìn thấy Kim Kiền...”

Trịnh Tiểu Liễu sắc mặt trắng bệch, co chân chạy vọt vào Phu Tử viện: “Công Tôn tiên sinh, Công Tôn tiên sinh, đại sự không ổn rồi!”

Lại nói về Triển Chiêu sau khi rời khỏi Khai Phong phủ hướng về những khu phố mà hằng ngày mình vẫn đi tuần. Nhưng vừa mới đi được chưa đầy trăm bước, Triển Chiêu liền gặp mấy vị đại thẩm người thì bê sọt, người thì xách giỏ. Mấy người này trông thấy Triển Chiêu đương nhiên là vui sướng khôn tả, không ngừng chào hỏi:

“Triển đại nhân đi tuần phố đấy ạ?”

“Vâng”, Triển Chiêu mỉm cười gật đầu.

“Triển đại nhân ăn cơm tối chưa?”

“Vẫn chưa...”, Triển Chiêu tiếp tục mỉm cười.

“Ôi chao, vậy sao được chứ, để bụng đói sẽ hại đến sức khỏe lúc ấy phải làm sao, ngài mau cầm lấy mấy cái bánh chưng này, nhân tiện cũng mời Bao đại nhân nếm thử luôn, ngon lắm đó.”

“Hả? Cái này...”

“Gi mà cái này với cái kia chứ, lẽ nào Triển đại nhân chê bánh của bà lão này?”

“Không, Triển mô không có...”

“Không có thì tốt, cầm lấy, cầm lấy!”

“...”

“Còn mấy quả trứng vịt muối này nữa, ngài cũng cầm lấy đi!”

“Triển mỗ...”

“Được rồi, thằng bé này, sao lại bướng bỉnh như vậy, bảo cậu cầm thì cứ cầm lấy đi, nếu không thì không nể mặt bà già này đâu đấy nhé.”

“...”

Quang quác bô bô một hồi, vung tay múa chân một trận, mấy vị đại thẩm hơn hở nhìn Triển Chiêu với vẻ mặt cười gượng, một tay xách xâu bánh chưng, tay kia cầm giỏ trứng vịt muối, vô cùng hài lòng gật gật đầu nói: “Thế này mới giống ăn Tết chứ!”

Một đại thẩm khác khóe mắt liếc thấy bội kiếm trong tay Triển Chiêu, cười nói: “Nom màu sắc kiếm tuệ trên thanh kiếm của ngài dường như rất mới nhỉ?”

Triển Chiêu sửng sốt, nhìn nhìn Cự Khuyết trong tay mình, không khỏi cười khỏ nói: “Sáng nay Triển mỗ vừa mới thay.”

“À...”, mấy vị đại thẩm gật đầu rất có ý nhị, đồng thanh nói: “Vậy thì tốt, vậy thì tốt...”

“Hả?”

“Không có gì, không có gì, Triển đại nhân ngài cứ bận việc của ngài đi, mấy bà lão này đi nhé, đi nhé...” Nói đoạn mấy vị đại thẩm liền rời đi hết như làn gió.

Triển Chiêu nhìn xâu bánh và giỏ trứng muối trong tay, khẽ thở dài, vừa định quay người hồi phủ, nhưng ngẩng đầu lên nhìn sắc trời một cái, lại thở dài cái nữa, cầm cả bánh lẫn trứng muối tiếp tục đi về phía trước. Có điều mới đi chưa được trăm bước...

“Triển đại nhân, đây là bánh chưng nhà chúng tôi, ngài ném thử đi!”

“Triển mỗ đã có...”

“Lẽ nào Triển đại nhân ăn bánh nhà người ta mà không chịu ăn bánh nhà lão sao?”

“Đại thúc, Triển mỗ không có...”

“Triển đại nhân không nhận là không nể mặt lão già này rồi!”

“...”

“Ha ha, vậy mới đúng chứ! Triển đại nhân, màu sắc của kiếm tuệ này đẹp thật đấy!”

“Sáng nay Triển mỗ vừa mới thay.”

“Ha ha, vậy thì tốt, vậy thì tốt!”

“....”

Dọc đường đi, hoạt cảnh như vậy cứ tiếp tục được diễn nhiều lần, khiến Triển Chiêu cảm thấy vô cùng khó hiểu, vì sao ai nấy sau cùng đều phải hỏi mình một câu về kiếm tuệ chứ...

Cho đến khi Triển Chiêu đi tới khu chợ mà bình thường Kim Kiền thích đi tuần nhất, trong tay đã xách hai mươi cân* bánh chưng, ba giỏ trứng, may mà Nam hiệp công lực thâm hậu, vẫn bước đi như gió, gương mặt phớt phớt tựa gió xuân... Cho tới khi nhìn thấy bóng dáng một người chân đạp trên bàn gỗ, hai tay giơ cao, giọng oang oang như chuông đồng ở giữa đoàn người trong chợ kia.

*Một cân Trung Quốc = 1/2kg.

“Bà con cô bác đi qua đây xin chớ bỏ qua! ‘Bách tác’ được làm từ kiếm tuệ trên thanh Cự Khuyết vẫn mang theo bên người của ‘Nam hiệp’ Triển Chiêu đại danh鼎鼎鼎鼎, Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ, ‘Ngự Miêu’ được đương kim thiên tử đích thân ngự ban, duy nhất chỉ có ở Khai Phong, độc nhất Đại Tổng, do Bao đại nhân của Khai Phong phủ khai quang, chính tay Công Tôn tiên sinh tết, hoàn toàn có thể trừ tà đuổi hung, bảo trạch an cư, hai mươi lăm văn tiền một cái, số lượng có hạn, mua ngay kéo hết!”

Bách tính xung quanh xúm lại tranh cướp nhau mua, vô cùng sôi nổi, quyết liệt.

“Đám đại lão gia bọn ông sao lại tranh cướp với đám lão bà chúng tôi thế hả?”

“Đám đại lão gia bọn tôi thì sao nào? Cái đó là kiếm tuệ của Triễn đại nhân, không tranh không được!”

“Để tôi mua trước, để tôi mua trước!”

“Dựa vào cái gì? Tôi trước!”

...

Triễn Chiêu đứng ngoài đám người, khuôn mặt tuần tú đã đen quá nửa.

“Bách tác”?! Kiếm tuệ!! Trách nào, trách nào!

Thảo nào nửa tháng nay kiếm tuệ của mình luôn biến mất một cách khó hiểu! Thảo nào mấy người gặp trên đường ai cũng hỏi kiếm tuệ của mình! Thảo nào mấy hôm nay Kim Kiền hề nhìn thấy mình là cười quỷ dị!

Giỏi! Giỏi!! Giỏi lắm!!!

Triễn Chiêu neho mắt, dồn khí xuống đan điền, cất lên một tiếng vang khắp chợ: “Kim Kiền...”

Thoáng một cái, cả khu chợ im lìm như chết, rất có ý vị của “Nghìn non mất bóng chim bay, muôn con đường tắt dấu giày tuyết không*.”

(Nguyên văn: Thiên sơn điều phi tuyết, vạn kính nhân tung diệt, trích từ bài Giang Tuyết của Liễu Tông Nguyên, bản dịch Tản Đà.)

Kim Kiền giữ nguyên tư thế, chân đạp trên bàn gỗ, một tay thu tiền, một tay giao hàng, ngơ ngẩn nhìn bóng áo đỏ đương cơn thịnh nộ sải bước qua con đường mà chúng nhân đã dạt sang hai bên chẳng biết tự lúc nào, xung động của mỗi bước đi như muốn rạch tan vỏ địa cầu ra vậy.

“Triễn, Triễn đại nhân?!”

Triễn Chiêu chậm rãi thả bánh chưng và trứng vịt xuống, hai tay ôm kiếm, lạnh lùng nhìn Kim Kiền, không nói một lời.

Toàn thân Kim Kiền bắt đầu run cầm cập, mồ hôi trên đầu chảy xuống ròng ròng, mặt mày nhăn nhó, tay chân co giật: “Triễn, Triễn...”

“Triễn thúc thúc...”, đột nhiên, một giọng nói non nớt vang lên, chỉ thấy một bé trai đầu trọc lóc tầm năm, sáu tuổi chẳng biết tự khi nào đã chạy đến bên cạnh Triễn Chiêu, hai tay túm lấy vạt áo chàng, líu lô nói: “Tiểu Tiểu muốn đây, Tiểu Tiểu muốn giống thúc thúc, làm đại hiệp.”

Triễn Chiêu không khỏi sững người ra.

Một hán tử trung niên rẽ đám đông chạy ra, ôm lấy bé trai kia, cười bồi, nói: “Thất lễ rồi, thất lễ rồi, trẻ con không hiểu chuyện, Triễn đại nhân, mong ngài đừng trách.”

Nói rồi hán tử đó đang chuẩn bị ôm bé trai rời đi, ai ngờ bé trai kia hai tay cứ túm chặt lấy vạt áo Triễn Chiêu không chịu buông, khóc văng lên: “Tiểu Tiểu muốn đây năm màu, Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu muốn làm đại hiệp...”

“Triễn, Triễn đại nhân...”, hán tử trung niên mặt đầy mồ hôi nói.

Triễn Chiêu lúng túng, vẻ mặt không biết phải làm sao.

“Triễn đại nhân”, một cánh tay nhỏ gầy đưa một sợi ‘bách tác’ qua, Kim Kiền nhìn Triễn Chiêu với vẻ mặt nịnh bợ, “Mời dùng”.

Triễn Chiêu liếc Kim Kiền một cái, ngần ngừ một chút, rồi nhận lấy ‘bách tác’, nhẹ nhàng buộc vào cổ tay bé trai kia, sau đó xoa đầu cậu bé nói: “Sau này Tiểu Tiểu sẽ trở thành đại hiệp.”

Bé trai liền nín khóc cười tít: “Tiểu Tiểu làm đại hiệp.”

Triễn Chiêu lại xoa đầu cậu bé, khẽ mỉm cười.

Dưới ánh sáng nhàn nhạt, đôi lông mày dài của Triển Chiêu khẽ nhếch lên tỏa ánh hào quang, bóng hình trở nên mờ ảo lấp lánh, dần dần mê hoặc người khác; đôi môi mỏng hơi nhướn lên gọi ra sắc xuân, hương mai lãng đãng, khiến cho thần trí như si như say.

Kim Kiền dám thề trước Mao chủ tịch, nàng chắc chắn nhìn thấy những bong bóng màu hồng bay lên vờn quanh đám đông.

Không biết ai đột nhiên hô to một tiếng: “Triển đại nhân sắp tặng ‘bách tác’ cho chúng ta rồi!”

Ngay sau đó, chỉ nghe thấy tiếng hoan hô bao trùm cả khu chợ. Kim Kiền thầm chặc lưỡi: Mức độ được hoan nghênh chào đón của con mèo này càng ngày càng khoa trương rồi...

Hiển nhiên Triển Chiêu bị một tràng hoan hô này làm cho hết hồn, đầu tiên là sững sốt kinh ngạc, nhìn quanh một vòng, chỉ thấy bách tính bốn phía nét mặt hào hứng sục sôi, chàng không khỏi có chút ngượng ngùng, bất giác lùi về sau hai bước, vừa vặn đứng cạnh Kim Kiền.

Kim Kiền hơi vươn người ra, nhỏ giọng nói: “Triển đại nhân, ngài cũng thấy rồi đó, với tình hình hiện giờ, nếu không bán ‘bách tác’ thì e là sẽ khiến dân chúng phẫn nộ...”

Thân hình Triển Chiêu khẽ động, chàng nhìn Kim Kiền một cái, lại ngoảnh đầu đi, trầm mặc không lên tiếng, lát sau mới khe khẽ thở dài, gật gật đầu.

Lần này, Kim Kiền sung hân lên hệt như được tạt máu gà vậy, nhảy phắt lên bàn gỗ, cất tiếng hô to: “Bây giờ chỉ cần bỏ ra ba mươi văn tiền là có thể được Triển đại nhân đích thân đưa tặng một cái ‘bách tác’!”

Tiếng hô này phát ra hệt như vừa chọc vào tổ ong vò vẽ, khiến chúng bách tính vốn đã rất kích động lại càng sôi sục hơn nữa, ào ào xông tới, chen chúc làm Kim Kiền thiếu chút nữa thì ngã từ trên bàn xuống, dọa cho Kim Kiền phải vội vàng nhảy từ bàn xuống để ổn định trật tự:

“Xếp hàng, xếp hàng, ai không xếp hàng không bán!”

Câu nói này lập tức phát huy tác dụng, chúng bách tính ngay tức khắc xếp thành hàng dài, lấy Kim Kiền, Triển Chiêu là tâm vòng tròn, quần xung quanh, hệt như một cái vòng hương chống muối khổng lồ có chu vi lên tới mấy trượng. Sau đó mọi việc tiến hành rất thuận lợi.

Chúng bách tính rất tuân thủ trật tự tiến lên nhận ‘bách tác’, Triển Chiêu rất phối hợp phát ‘bách tác’, ngoại trừ cái người thu tiền luôn tay họ Kim nào đó cảm thấy sống lưng mình càng ngày càng lạnh, còn lại tất cả đều hài hòa, hiện trường khi ấy có thể so với buổi ký tặng của các thần tượng thời hiện đại, tấm màn sân khấu từ từ được hạ xuống trong bầu không khí vui vẻ, ấm áp và thân thiện.

Buổi tối mới lên đèn, trăng treo cành liễu.

Trên chợ chỉ còn lác đác vài dấu chân người, hai bóng hình chậm chậm đi về hướng Khai Phong phủ nha. Người đi phía trước, mang đai ngọc, vận áo đỏ, dáng đi thẳng tắp, kiếm tuế vàng nhạt trên bảo kiếm cầm trong tay khe khẽ đung đưa càng tăng thêm nét tuấn tú tiêu sái; mà người đi sau, tay trái xách mấy xâu bánh chưng, tay phải khoác ba giỏ trứng vịt, dáng vẻ ủ rũ uể oải, còng lưng gập eo, thực khó coi.

Chỉ thấy người này, rõ ràng đã mệt đến mức lưng gập xuống, không đứng thẳng được người, nhưng miệng vẫn nói liên tăng tăng, nước bọt văng tung tóe.

“Triển đại nhân minh giám! Hơn trăm con người ở Khai Phong phủ, ngày lễ ngày tết cũng phải cho họ ăn cái gì đó để cải thiện chứ, nhưng Triển đại nhân ngài cũng biết tình hình trong phủ chúng ta rồi đấy, ngay cả chuyện mua thêm rau cũng phải tính toán chi li cẩn thận, cho nên thuộc hạ và Công Tôn tiên sinh bèn hợp lại nghĩ cách, đưa ra chủ ý bán ‘bách tác’ này, đây chẳng qua cũng là nghĩ cho các huynh đệ trong phủ mà thôi!”

“Vì sao lại phải dùng kiếm tuế của Triển mã?”

“Ôi chao, cái đó đương nhiên là vì Triển đại nhân ngài tuấn tú như cây ngọc đón gió, tư thái oai hùng lẫm liệt, nhan sắc chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn...”

Bước chân Triển Chiêu thoảng khựng lại.

“Khụ khụ, là, là vì Triển đại nhân võ công cái thế, một thân chính khí, cho nên chúng bách tính tin rằng kiếm tuệ của Triển đại nhân cũng được mang theo mấy phần chính khí, họ mua về để trừ tà, đuổi bệnh...”

Triển Chiêu tiếp tục cất bước về phía trước: “Nếu đã như vậy thì tại sao không nói rõ cho Triển mỗ biết, lại còn nhọc lòng Kim hiệu úy đêm đêm đi trộm kiếm tuệ của Triển mỗ?”

“Cái, cái này...” Đương nhiên là vì sáng sớm mỗi ngày nhìn thấy vẻ mặt trăm lần cũng không thể giải thích nổi của Tiểu Miêu thì có cảm giác rất sảng khoái...Nhưng cái này sao dám nói chứ?

Bước chân Triển Chiêu hơi khựng lại một chút: “Dám hỏi Kim hiệu úy làm thế nào để qua mặt Triển mỗ lấy đi kiếm tuệ?”

“Cái, cái đó...” Đương nhiên là dùng thuốc an thần bí phương độc nhất vô nhị của tôi rồi...Cái này nếu mà nói ra chẳng phải tôi sẽ an giấc nghìn thu ở đây luôn sao?!

Đột nhiên, Triển Chiêu quay phắt người lại, đôi mắt đen sáng rực nhìn chằm chằm Kim Kiên.

Một luồng áp lực vô hình nhất thời ép tới khiến Kim Kiên thấy khó thở, tim đập gia tốc, các tế bào não vận chuyển vèo vèo với tốc độ cao, đột nhiên, trong óc lóe lên một tia sáng, buột thốt nói: “Đó là vì Công Tôn tiên sinh thấy mấy ngày nay Triển đại nhân quá mệt nhọc, giấc ngủ không tốt, cho nên trong cơn tối của Triển đại nhân mới cho thêm vài vị thuốc có tác dụng an thần bổ thân, vì thế khi thuộc hạ tới phòng Triển đại nhân lấy kiếm tuệ, ngài mới không phát hiện ra.”

Nói đến đây, Kim Kiên lại chớp chớp mắt, cố trưng ra vẻ mặt vô cùng đau đớn nói: “Triển đại nhân thường ngày bận trăm công nghìn việc, đến nỗi quên ăn quên ngủ, thuộc hạ cũng cùng cảm nhận, nhìn thấy ở trong mắt, đau ở trong lòng, đương nhiên không muốn vì một việc cỏn con như thế mà phiền đến Triển đại nhân, cho nên chuyện dùng kiếm tuệ để làm ‘bách tác’ cũng chưa từng báo với Triển đại nhân, là thuộc hạ suy nghĩ không chu toàn, mong Triển đại nhân trách phạt.”

Nói đoạn, Kim Kiên liền cong người chấp tay thi lễ, dáng vẻ phục tùng đón nhận trách phạt.

Hồi lâu sau, mới nghe thấy tiếng Triển Chiêu phía trên đỉnh đầu truyền đến: “Kim hiệu úy hà tất phải như thế, là Triển mỗ lỗ mãng rồi.”

Kim Kiên lén liếc trộm lên, thấy mi mày Triển Chiêu đã giãn hết ra, khóe miệng hơi cong lên, hình như...tâm trạng đang rất vui vậy. Chắc, vẫn là tấm bia đỡ đạn Công Tôn tiên sinh dùng tốt, vừa mới giờ lên một cái đã thấy ngay hiệu quả rồi.

Nhìn thấy rõ ràng thần sắc của Triển Chiêu, Kim Kiên liền an tâm phân nửa, lập tức thẳng người dậy, cả gương mặt bừng sáng nói: “Chỉ cần Triển đại nhân không trách tội thuộc hạ là tốt rồi!”

Triển Chiêu nhìn Kim Kiên một cái, quay đầu tiếp tục đi về phía trước: “Sắc trời không còn sớm nữa, chúng ta nên mau mau hồi phủ.”

Kim Kiên vội lảo đảo bước theo phía sau Triển Chiêu, đôi mắt dán lên người chàng đảo vài vòng, lại nói: “Số bạc mới rồi bán ‘bách tác’...chắc hẳn khá nặng, cả ngày hôm nay Triển đại nhân cũng vất vả rồi, chỉ bằng để thuộc hạ chịu thay mệt nhọc, cầm giúp Triển đại nhân, để tránh cho Triển đại nhân phải mệt mỏi thêm...”

Chắc chắn, tám mươi bảy lượng bạc trắng cộng thêm năm mươi lăm văn tiền, trong đó còn cả mười phần trăm hoa hồng của mình nữa, nếu để con mèo keo kiệt này mang về, sợ là ngay cả một sợi lông mình cũng chẳng lấy được, vẫn nên mau mau hờ hết Tiểu Miêu đưa túi tiền cho mình, sau đó lựa lúc mà lấy tiền phần trăm hoa hồng, đó mới là thượng sách.

Triển Chiêu nghe xong, mắt liếc Kim Kiên một cái, cười rất thâm thúy, nói: “Chẳng qua chỉ là một cái túi tiền, Triển mỗ vẫn cầm được.”

Triển Chiêu dứt lời, đột nhiên bước nhanh hơn, dưới chân hệt như có gió, chớp mắt một cái đã đi xa hơn một trượng rồi.

Chợt nghe Kim Kiên phía sau hét lên: “Triển đại nhân, Triển đại nhân, túi tiền này vẫn nên để thuộc hạ cầm chứ, nếu để Triển đại nhân một mỗi chẳng may xảy ra chuyện gì, thuộc hạ phải ăn nói thế nào với Công Tôn tiên sinh, làm sao...”

Đột nhiên, giọng nói thành linh biến mất, một mùi hương lạ lùng lướt qua rồi tan đi.

Tim Triển Chiêu thót lại, chàng kinh hoảng quay đầu, nhất thời đầu ong lên một tiếng rồi thoáng cái trở nên trống rỗng.

Con đường phía sau vắng lặng, không một bóng người, bánh chưng, trứng vịt rơi lăn lóc trên đất, còn người mới rồi vẫn âm ỉ không dứt hết như đã tan biến vào hư không, chẳng thấy bóng dáng đâu. Triển Chiêu chỉ cảm thấy trái tim mình như bị búa tạ giáng xuống, ngừng đập, máu huyết ứ trệ, vội vàng nhìn bốn phía xung quanh, cũng không hề thấy bóng dáng của bất kỳ kẻ nào.

“Kim hiệu úy! Kim hiệu úy! Kim Kiên!!”

Tiếng kêu hoảng hốt lướt qua con đường trống trải vang vọng, hết như viên đá chìm xuống biển sâu tĩnh lặng, không hề nghe thấy bất cứ âm thanh nào đáp lại.

62. Q.4 - Chương 2: Hai Thánh Y Độc Tái Xuất Giang Hồ, Vừa Gặp Ngự Miêu Sóng Gió Nổi Lên.

Tiếng gió vun vút cùng cảnh con đường dần lùi lại phía sau cứ rít bên tai Kim Kiên, cũng đưa tới tiếng gọi của Triển Chiêu.

Kim Kiên nghe mà lòng thầm than: Nam hiệp Triển Chiêu không hổ là Nam hiệp Triển Chiêu, nội lực kinh người, hàng thật giá thật, chỉ tùy ý kêu tên người ta mấy tiếng thôi, lực xuyên thấu đã thế này rồi, khoảng cách xa như vậy, mà người nghe vẫn thấy tim đập chân run, làm cho mình có một loại xúc cảm thôi thúc phải lập tức đứng trung bình tấn...Tiếc rằng, lúc này dù Kim Kiên có hướng tới Triển Chiêu đến đâu đi chăng nữa thì cũng là tấm lòng có dư mà lực không đủ.

Bởi nàng đã bị một gã chẳng biết từ đâu chui ra, dùng đai lưng trói, vác ở sau lưng, không một tiếng động đưa khỏi hiện trường một cách thần tốc. Gã còn tiện tay rải một chút bột phấn, chẳng rõ thành phần, hương thơm ngào ngạt. Sau khi bị điểm huyết, cơ thịt toàn thân nàng cứng đờ như thép, không nhúc nhích động cựa được chút nào.

Tổng hợp lại mấy dấu hiệu cùng những suy đoán Kim Kiên rút ra kết luận: Mình bị một nhân sĩ chuyên nghiệp bắt cóc rồi!

Tình hình lúc này đây chính là: Bên tai gió lướt ào ào, ngoài kia mèo cũng gầm gào gọi tên, lòng Kim cũng muốn rít gào khóc than...

Này này! Ông anh bắt cóc ơi, kỹ thuật bắt người của anh chuyên nghiệp, nhanh như điện xẹt, lướt như gió cuốn mây tan, vô thanh vô tức như vậy, cho dù thế nào cũng nên bắt tên động vật họ mèo nào đó mới chứng tỏ được tài năng của anh chứ, huống hồ dù luận về thân phận, bàn về địa vị, đánh giá về tướng mạo, sở soạn vóc người, trông về mặt mỹ sắc, cân nhắc về số tiền chuộc, con mèo kia và cái cọng giá đỡ mềm oặt tôi đây đều khác nhau một trời một vực, như mây trên trời sánh với bùn đen dưới đất, bắt cóc tôi mà bỏ qua Tiểu Miêu, quả thực ông anh tổn thất lớn rồi...

Đáng tiếc, một bụng đầy những lời khẩn thiết này của Kim Kiên đều do nàng đang bị điểm huyết mà trôi tuột đi như nước chảy về đông, chỉ có thể mặc cho hai hàng lệ vương trong không trung, mang theo kỳ vọng thiết tha của Kim Kiên: Triển đại nhân, số ngân lượng bán ‘bách tác’ kia ngài ngàn vạn lần phải bảo quản cho tốt đó, nếu tôi bình an trở về được, thân thể có bị hao tổn gì ngoài ý muốn thì cũng chỉ còn trông mong vào chút tiền hoa hồng bồi thường ấy thôi...

Đang lúc Kim Kiên ngược nhìn về phía xa suy tưởng trong vô vọng thì cái tên ‘tội phạm bắt cóc’ kia đột nhiên dừng lại, ngay sau đó Kim Kiên liền nghe được một giọng nói vô cùng quen thuộc, quen tới mức Kim Kiên vừa nghe mà da gà da vịt toàn thân nổi hết cả lên.

“Ôi trời ơi, Độc lão đầu kia, bảo người đi tìm đồ nhi của chúng ta, sao người lại trói đồ nhi mang về hả? Lại còn điểm huyết nữa! Cái đồ sọt độc nhà người có phải muốn hại chết đồ nhi ngoan của chúng ta không hả!”

“Hừ, cái tên tiểu tử bên cạnh đồ nhi công phu không tệ đâu, trực tiếp dẫn đi quá phiền phức, tiện tay trói lại mang theo cho bớt việc”, lại một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai.

“Được rồi, được rồi, nhanh giải huyết đạo cho đồ nhi của chúng ta, tránh cho đồ nhi ngoan của chúng ta ngạt chết!”

“Chỉ có người đau lòng cho đồ nhi, còn ta thì không chắc? Lắm lời quá!”

Một ngón tay lạnh giá chọc chọc lên người Kim Kiên vài cái, Kim Kiên chỉ cảm thấy cơ thịt toàn thân như giãn ra, cả người mềm oặt, bịch một cái xụi lơ quỳ rạp trên đất.

“Ôi trời, đồ nhi ngoan, cho dù đã lâu không gặp chúng ta, cũng không cần phải hành đại lễ như thế! Mau đứng lên, mau đứng lên!”, giọng nói mang theo vẻ vui mừng pha lẫn kinh ngạc vang lên.

“Hừ, đứng lên đi”, ở phía sau, một giọng nói cũng vang lên.

Hai mắt Kim Kiên ngẩn lẹ, bò rạp trên đất, không cần ngẩng đầu lên, chẳng cần xác nhận, nàng cũng hiểu được mình được những nhân vật nào tha về đây hết như cái lạp xưởng, trong lòng cảm khái một hồi: Hai lão già các người, hoàn toàn chẳng biết ngược khi xưng là cao nhân trong võ lâm, tôi thềm vào mà đi hành đại lễ, đây chính là hậu di chứng thường thấy sau khi được giải huyết, chân tay mềm nhũn cả ra, có biết không hả!

Nhưng ngoài miệng nàng lại hô lên một tràng: “Đồ nhi Kim Kiên bái kiến đại sư phụ,

nhị sư phụ, chúc nhị vị sư phụ mãi hưởng phúc tiên thọ cùng trời đất!”

“Ha ha ha, Độc lão đầu, đồ nhi của chúng ta có thể nói càng ngày càng có dáng vẻ ‘Y tiên quý kiến sâu’ của ta đó.”

“Hừ! Cái gì mà càng ngày càng giống cái siêu sắc thuốc nhà người chứ, rõ ràng là càng lúc càng có phong phạm của ‘Quý thần Độc thánh’ ta mới đúng!”

“Phải giống ta!”

“Đương nhiên là giống ta!”

Kim Kiên chậm rãi ngược mắt nhìn lên, chỉ thấy hai người phía trước, một vận áo dài tuyền một màu trắng, tóc bạc phương phi, tiên phong đạo cốt, gương mặt tràn ngập ý cười, diễm đạm dễ gần, chỉ là một đôi lông mày ngũ sắc sắc sỡ có chút lác lõng so với tạo hình tổng thể. Người còn lại, một thân áo dài màu đỏ tía yêu dị, tà áo đỏ đậm bay bay, tóc trắng phiêu phất, tô điểm thêm hai hàng lông mày trắng, càng làm nổi bật mấy phần yêu khí, trên khuôn mặt xanh trắng lộ ra ý cười âm trầm, chính là ân sư thụ nghiệp của mình – Đại sư phụ “Y tiên quý kiến sâu” và Nhị sư phụ “Quý thần Độc thánh”.

Lúc này, hai lão đầu tuổi sắp được hai thế kỉ lại tranh cãi với nhau hết như trẻ con, mà chủ đề tranh cãi đều do cái mồm dẻo quẹo của cái người họ Kim nào đó.

Kim Kiên chậm rãi bò từ dưới đất lên, phủ phủ bụi trên vạt áo, da mặt lại giật giật, cuối cùng nặn ra một nụ cười: “Phong thái oai hùng của nhị vị sư phụ quả thực không giảm so với trước kia!”

Hai người lập tức ngừng tranh luận, chau mày nhìn Kim Kiên, vẻ mặt không vui.

Kim Kiên ngộ ra, lập tức sửa lại: “Đồ nhi nhất thời lỡ lời, phải nói là phong thái oai hùng của nhị vị sư phụ hơn hẳn trước kia, hơn hẳn trước kia...”

“Ha ha, còn phải nói”, Y tiên ha hả cười.

“Hừ, đó là đương nhiên”, Độc thánh hừ lạnh một tiếng.

Da mặt Kim Kiên lại bắt giắc giật giật. Đã lâu không gặp, da mặt hai lão già này thật là trước sau như một...dày quá đi!

“Nhị vị sư phụ lần này đến đây, chẳng hay có chuyện gì quan trọng?”, Kim Kiên điều chỉnh lại da mặt, ôm quyền thi lễ nói.

“Vi sư đến thăm đồ đệ, còn cần lý do sao?”, Độc thánh nói.

“Đương nhiên là vi sư đã lâu không gặp đồ nhi, vô cùng thương nhớ, cho nên mới đến thăm”, Y tiên vuốt râu cười nói.

“Nhị vị sư phụ nói rất đúng, rất đúng. Đồ nhi có sư phụ như thế, còn mong cầu gì hơn!”, Kim Kiên nặn ra bộ mặt tươi cười, nịnh nọt nói.

Vô cùng thương nhớ, mới đến thăm...Hừ, tôi mà tin thì một năm làm người rừng trên núi kia chẳng phải là phí công vô ích sao. Trước lúc đi, chỉ để một tờ giấy, ngay cả nửa văn tiền cũng không hề bỏ lại, đủ thấy quyết tâm muốn trục xuất tôi để tôi tự sinh tự diệt của hai người.

Sau khi rời đi thì bật vô âm tín, rất có sự quả quyết cả đời không dây dưa gì với nhau. Bây giờ đột nhiên lù lù xuất hiện, lại còn dùng thủ đoạn bất nhả như vậy bắt trói người ngay dưới mí mắt Tiểu Miêu, tựa như muốn giở trò gì đó mà không muốn để người khác biết...

Lẽ nào?! Kim Kiên biến sắc.

Chắc không phải thấy mình trà trộn vào Khai Phong phủ kiếm ăn cũng khá nên tới để mượn tiền đây chứ?!

Như để chứng minh cho suy đoán của Kim Kiên, Y tiên đột nhiên bước lên một bước, vỗ vỗ đầu Kim Kiên, có chút tự đắc nói: “Không ngờ đồ nhi lại có bản lĩnh đến vậy, mấy tháng không gặp mà đã thăng lên làm Tông hiệu úy lục phẩm, vi sư thực sự rất vui mừng.”

Độc thánh khoanh tay, lại hừ một tiếng đầy quái gở.

Nhất thời toàn thân Kim Kiên toát mồ hôi lạnh: Không, không lẽ là thấy mình được thăng chức nên đến mượn tiền chứ...

Chỉ nghe Đại sư phụ tiếp tục nói: “Độc lão đầu vừa nghe nói con gia nhập cửa quan, liền dùng dùng nổi giận muốn xách theo sọt độc đến tiêu diệt cái đồ chó săn quan lại con, sau lại nghe thấy đồ nhi là thuộc hạ của Bao đại nhân nên nộ khí mới tiêu tan...”, nói đến đây, Đại sư phụ còn nhướng nhướng đôi lông mày sắc sỡ nhìn Độc thánh một cái, cười nói, “Sau nữa lại nghe nói đồ nhi ở Trần Châu phò trợ Bao đại nhân chém An Lạc hầu, giúp Thấu hậu hồi triều, liền lôi vi sư làm mấy viên được hoàn điều khí bổ người đến thăm con...”

“Độc lão đầu, thuốc bổ là người đích thân làm, liên quan gì đến ta?!”, Độc thánh đột nhiên đề tiếng cắt ngang.

Y tiên hí hửng vuốt râu, không nói tiếp nữa.

Kim Kiên định thần chăm chú nhìn khuôn mặt hiền từ của Đại sư phụ, lại nhìn gương mặt cứng rắn kiêu ngạo của Nhị sư phụ, chỉ cảm thấy sống mũi cay cay, hai mắt ươn ướt.

Suy nghĩ đầu tiên trong đầu Kim Kiên là: May mà mình theo lão Bao, lãnh đạo ‘tứ hữu’: có đạo đức, có văn hóa, có phẩm hạnh, có tác phong, đồng thời ý nghĩ xấu xa độc ác nảy việc đi kiếm ăn ở phủ Thái sư đã bị bóp chết từ trong trứng nước, bằng không nhất định mình sẽ bị Nhị sư phụ giết...

Suy nghĩ thứ hai trong đầu Kim Kiên là: Mình đúng là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, nghĩ xem nhị vị sư phụ là những nhân vật đẳng cấp thế nào chứ, sao có thể thiếu tiền được? Nhìn chất liệu vải của bộ đồ trắng mà Đại sư phụ mặc, áo dài đỏ tía của Nhị sư phụ mà xem, cũng không giống dáng vẻ của kẻ thiếu tiền...

Độc thánh liếc thấy Kim Kiên đang rũ mắt cúi đầu, quay sang nói với Y tiên: “Độc lão đầu, còn không đem mấy viên được hoàn của người ra?!”, lại trừng mắt nhìn Kim Kiên một cái, “Gây như cây tầm vậy, một tay cũng có thể xách con lên được, đồ đệ của Độc thánh ta sao có thể yếu xiu như vậy hả.”

“Vâng vâng vâng, Nhị sư phụ nói rất đúng, rất đúng”, Kim Kiên lập tức phẩn chấn tinh thần, đưa tay nhận túi thuốc Y tiên đưa qua.

“Thuốc này ngoài tác dụng bồi bổ, còn là linh dược giải độc, đồ nhi uống vào để phòng ngừa bất trắc”, Y tiên nói.

“Linh dược giải độc?”, Kim Kiên ngẩn ra, “Phòng ngừa bất trắc?”

Y tiên và Độc thánh liếc nhau một cái, lại quay sang nhìn Kim Kiên. Y tiên vẫn khuôn mặt cười cười như cũ, Độc thánh thì xưa nay quái dị gần đờ. Nhưng Kim Kiên lại cảm thấy khuôn mặt hai người này toát ra vẻ rất mong chờ.

Chỉ nghe Độc thánh hỏi: “Gần đây đồ nhi có gặp chuyện kỳ quái nào không?”

“Kỳ quái?”, Kim Kiên nheo mắt nhìn Nhị sư phụ, chiếc máy gia tốc về hồi ức trong đầu lập tức hoạt động, sự việc nửa tháng trước đột nhiên hiện ra, bỗng một dự cảm không lành từ đâu ập tới.

“Nếu nói đến sự việc kỳ quái...”, Kim Kiên nhìn chằm chằm Độc thánh, thăm dò nói,

“Nửa tháng trước bỏ khoái của Khai Phong phủ bị trúng độc, thủ pháp hạ độc và Nhị sư phụ...khụ, là giống hệt với thủ pháp của bản môn...” Chúa Jesus phù hộ, ngàn vạn lần đừng là tác phẩm của Nhị sư phụ lão nhân gia người!

“Haizzz...”, Y tiên vuốt chòm râu dài, khẽ lắc đầu, “Quả nhiên, quả nhiên.”

“Hừ, dám tìm đến tận cửa!”, Độc thánh hừ lạnh một tiếng.

“Hả?”, Kim Kiên thót tim, chỉ cảm thấy dự cảm không lành kia bắt đầu le ve lượn vòng quanh đầu mình, “Ý của Nhị sư phụ là...”

“Đồ nhi à, e là có phiền phức tìm đến cửa rồi”, Y tiên lời ít ý nhiều.

“Phiền phức? Phiền phức gì cơ?”, giọng Kim Kiên có chút biến đổi.

“Cái đó...”, Y tiên ngừng lại một chút, xoa cằm ngẫm nghĩ, mới tiếp: “Tháng trước, có một đám áo đen tìm đến nơi ẩn thân của hai chúng ta, dâng lễ vật và một món tiền lớn, muốn mời hai chúng ta xuất sơn chế luyện một loại độc dược.”

“Loại độc dược gì ạ?”, Kim Kiên hỏi.

“Phương thức chế luyện đó Độc lão đầu đã xem qua...”, Y tiên liếc Độc thánh một cái.

“Thứ đó có thể khiến người ta đánh mất thần trí, lại khống chế tâm trí người khác!”, Độc thánh nói.

Kim Kiên hơi biến sắc: Sao nghe thế nào cũng thấy quen quen vậy.

“Đương nhiên là hai chúng ta đã dùng lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt rồi”, Y tiên phát tay áo.

“Cái đám không dám để lộ bộ mặt thật, quang minh chính đại mà đến, tuyệt chẳng phải loại lương thiện gì!”, Độc thánh bổ sung một câu.

“Sau đó?”, Kim Kiên nhìn hai người, run giọng hỏi tiếp.

“Sau đó...”, Y tiên vuốt râu cười, “Mời người không thành, tất muốn giết người diệt khẩu”, ngừng một chút, Y tiên lại tiếp: “Điều ngạc nhiên là thủ pháp phóng độc của đám người kia tuy có kém một chút nhưng rất giống với Độc lão đầu thời trẻ...”, nói đến đây, Y tiên lại liếc Độc thánh một cái, “Có điều, vẫn không lọt được vào mắt của Y tiên ta.”

“Đó là do hỏa hầu của chúng chưa tới!”, Độc thánh trầm giọng nói.

“Hỏa hầu chưa tới thì thế nào?”, Y tiên cười nói.

“Siêu sắc thuốc, muốn đánh nhau hả?”, Độc thánh nheo mắt.

“Ta sợ người chặc!”, Y tiên trợn mắt lên.

“Nhị vị sư phụ!”, Kim Kiền đột nhiên cao giọng hét lên, chen vào giữa hai người, hít sâu hai lượt, mới đè nén được lửa giận xuống, rồi nặn ra vẻ mặt tươi cười nói: “Thời gian còn dài, nếu nhị vị sư phụ muốn tỉ thí thì hà tất phải nóng vội như vậy chứ, tiếp tục cho đồ nhi biết chuyện xảy ra sau đó mới là việc cần kíp hiện nay!”

“Sau đó...”, Y tiên liếc Kim Kiền một cái, nói: “Chính là gặp mấy đám áo đen.”

“Áo đen?” Cảm giác quen thuộc càng lúc càng rõ rệt.

“Không thần không trí, bị người ta khống chế, có chút khó chơi!”, Độc thánh bổ sung.

Rất tốt, quá tốt luôn! Kim Kiền chỉ thấy trước mắt tối sầm lại, hai chân nhất thời nhũn ra, chực ngã nhào xuống đất.

“Ồ nhi?”, hai vị sư phụ một trái một phải đỡ lấy Kim Kiền, sắc mặt lo lắng hỏi.

“Con không sao...”, Kim Kiền tìm được giọng nói từ trong cổ họng mình, “Đám người nhị vị sư phụ gặp có phải là xác sống...”

“Xác sống?”, hai người nhất thời sửng sốt.

“Chính là...có chút giống với cương thi.”

“Nói như thế...”, Y tiên trầm ngâm.

“Đích thực khá giống”, Độc thánh gật đầu, “Làm sao đồ nhi biết được?”

“Đó là vì...”, Kim Kiền nhắm mắt, run rẩy cất tiếng kể lại một lượt chuyện lần trước đi tìm Thượng Phương bảo kiếm thì gặp phải đám người áo đen quỷ dị.

“Ồ nhi nói là trong lúc vô tình ném ra được đạn đã chế ngự được bọn áo đen kia?”, Y tiên hỏi.

Kim Kiền yếu ớt gật đầu.

Độc thánh và Y tiên nghe vậy, lập tức cùng đưa mắt nhìn chằm chằm Kim Kiền, hai gương mặt một âm một dương dần hiện lên vẻ dương dương tự đắc, dị khẩu đồng thanh nói: “Không hổ là đồ đệ của Y tiên (Độc thánh) ta!”

Ồ hử? Kim Kiền ngược lên, có chút khó hiểu.

Chỉ thấy Y tiên vẻ mặt vui mừng, gật gù nói: “Trách nào, trách nào! Thì ra là độc của Độc lão đầu bị đồ nhi giải, cho nên đám người đó mới tìm hai chúng ta xuất sơn tương trợ tiếp tục luyện chế độc được...”

Ồ? Kim Kiền thành linh trợn tròn hai mắt, kinh ngạc hỏi: “Đại sư phụ vừa nói gì? Cái gì mà độc của Nhị sư phụ bị đồ nhi giải được?”

Y tiên vẻ mặt hiền từ ngập tràn ý cười: “Ồ nhi ngoan ơi là đồ nhi ngoan, con cho là

trên giang hồ còn ai có thể chế ra thứ độc quỷ dị tàn nhẫn như vậy?” Nói đoạn, ánh mắt Y tiên liếc về phía Độc thánh.

Mục quang của Kim Kiền cũng đồng thời đưa theo: “Ý của sư phụ là...”

Chỉ thấy Độc thánh ngẩng đầu ưỡn ngực, từ tốn nói: “Độc thuật tuyệt đỉnh khống chế tâm trí người khác, khiến họ đánh mất lý trí, ngoại trừ vi sư, đương nhiên không ai có thể tạo ra!”

Thân hình Kim Kiền thoáng lão đảo, hồi lâu sau nàng mới rặn ra được một câu qua kẽ răng: “Nhị, Nhị sư phụ quả nhiên cao, cao minh...”

Độc thánh nhìn Kim Kiền, khẽ gật đầu, nghĩ một chút, lại tiếp: “Có điều, vi sư nhớ loại độc khống chế tâm trí người khác này, vốn chỉ là một thứ đồ chơi làm tăng hứng thú nơi khuê phòng, vì sao lại biến thành loại độc tàn nhẫn như vậy nhỉ?”

“Thứ đồ chơi tăng hứng thú nơi khuê phòng...”, Kim Kiền cảm thấy dự cảm không lành quen thuộc lại dần nhen lên trong đầu, “Lẽ nào là...xuân được?!”

Độc thánh hừ lạnh một tiếng, coi như thừa nhận.

“Vậy tên của loại xuân dược đó không phải là...lục mị chứ?!”

“Cái gì mà lục mị với hồng mị hả! Độc do vì sư tạo ra sao có thể gọi bằng những cái tên thô tục vậy, tên của loại độc này là ‘Tuyệt thể mười tám kiểu sờ hợp hoan tán!’”

Kim Kiên chỉ cảm thấy dưới chân lão đảo, thiếu chút nữa thì ngã nhào xuống đất. Trời cao ơi, đất dày hời, hãy mau mau giáng sấm sét xuống đầu con đi!

Bỗng nghe Độc thánh tiếp tục nói: “Có thể đem xuân dược luyện chế được đến độ như vậy, đoán chừng kẻ luyện độc kia cũng có vài phần bản lĩnh, cũng coi như hấn không làm nhục độc của vi sư.”

“Nhị, nhị sư phụ”, Kim Kiên gắng sức xóc tinh thần lên, run giọng hỏi, “Nếu loại độc này là do sư phụ tạo ra, vì sao bây giờ nó lại rơi vào tay kẻ khác?”

Chỉ thấy Độc thánh chấp hai tay sau lưng, nhìn về phía chân trời xa xăm, trầm ngâm nói: “Nhớ tới thuở ban đầu, vi sư một thân kỳ độc, danh chấn giang hồ, hào quang vô hạn...”

“Khụ khụ”, Y tiên ho khan hai tiếng.

Độc thánh ngừng một chút, lại tiếp tục: “Chỉ là thiếu niên anh hùng khó tránh khỏi tuổi trẻ ngông cuồng, bị người mê hoặc, luyện chế loại độc này, còn ngu muội nghe lời nịnh hót, đem đặt cho thứ độc tuyệt thể ấy một cái tên chẳng biết gọi là gì nhỉ...cái gì mà hoàng mị...”

“Là lục mị...”, Kim Kiên nói, da mặt giật giật.

“Là tuyệt thể mười tám kiểu sờ hợp hoan tán!”, Độc thánh sa sầm mặt.

“Vâng, vâng! Là Tuyệt thể mười tám kiểu sờ hợp hoan tán! Nhị sư phụ nói tiếp đi, nói tiếp đi”, Kim Kiên nặn ra nụ cười.

Độc thánh sắc mặt bình tĩnh, nói tiếp: “Lúc ấy vi sư có địa vị rất cao trên giang hồ, đương nhiên cũng có kẻ không ngớt tôn sùng vi sư, vi sư nhất thời hứng chí, tiện tay bỏ lại một số thứ chẳng gây ảnh hưởng gì nhiều...”

Không...không gây ảnh hưởng gì nhiều?

Kim Kiên chỉ cảm thấy trên đầu như sắp có ngọn lửa bốc lên, nằng nghi bưng: Tạm thời không bàn đến ‘Tuyệt thể cái gì mà linh tinh tán’ sau khi bị người ta thay đổi nâng cấp trở nên kinh khủng thế nào, mà hãy xét đến cái tên nguyên gốc, rồi công dụng, dù sao cũng nên gán cho nó cái mác ‘Gây trở ngại cho sự kiến thiết nền văn minh tinh thần’, và dù thế nào thì cũng phải nói là ‘Gây ảnh hưởng rất lớn’ chứ!

“Không biết Nhị sư phụ tiện tay đem cái đó, khụ, đem ‘Tuyệt thể mười tám kiểu sờ hợp hoan tán’ để lại cho người nào?”, Kim Kiên tiếp tục truy hỏi.

“...” Độc thánh trầm mặc một hồi.

“Nhị sư phụ!”

Đột nhiên, Độc thánh phất ống tay áo, tay áo màu tím yêu dị vung lên, đề tiếng nói: “Nực cười! Vi sư cao hứng để lại cho kẻ nào thì chính là để lại cho kẻ đó, đâu rảnh rỗi mà nhớ nhất nhất từng kẻ một chứ?!”

Kim Kiên trợn trắng hai mắt, không biết nên dùng vẻ mặt nào để biểu lộ tình cảm ‘kính yêu’ đối với Nhị sư phụ của mình.

“Khụ khụ”, Y tiên ho khan hai tiếng, tiến lên giải vây nói: “Độc lão đầu trí nhớ kém, đồ nhi chẳng phải là không biết”, ngưng một chút lại tiếp, “Tuy không biết lai lịch của kẻ dùng độc, nhưng có thể khẳng định chắc chắn kẻ đó tâm thuật bất chính, lòng dạ độc ác. Hai chúng ta trước nghĩ sau suy, cảm thấy việc này vô cùng quỷ dị, cho nên mới đến thăm xem đồ nhi có bình an hay không. Hiện tại...”

“Xem ra bây giờ, người của Khai Phong phủ trúng độc, chắc hẳn chính là những kẻ đó đã tìm đến cửa rồi”, Độc thánh nheo mắt, âm trầm nói.

“Cho nên...”, lúc này Kim Kiên bấp chân bị chuột rút, còn các ngón tay run bần bật như bị Parkinson, hồi lâu sau mới lấy bẫy thốt ra vài tiếng: “Bọn chúng biết được quan hệ thầy trò của đồ nhi và nhị vị sư phụ, bèn đến đây để giết người diệt khẩu...”

“Hừ! Bọn chúng dám?!”, trên khuôn mặt trắng xanh của Độc thánh nổi lên một luồng sát khí.

“Chưa hẳn đã như thế”, Y tiên trầm ngâm nói, “Theo như lời đồ nhi, sau cùng khi rời đi, đám sát thủ áo đen đó tuy không thể giết được ai, nhưng vẫn chịu sự khống chế của kẻ khác, cho nên đồ nhi chỉ ước chế được độc tính của đám sát thủ áo đen, vẫn chưa hoàn toàn giải được độc tính”, Y tiên ngưng một chút lại tiếp: “Dựa vào đó mà suy đoán, thì chắc hẳn bọn chúng không cách nào xác định được thân phận của đồ nhi nên mới hạ độc để thăm dò.”

Nghe đến đây, Kim Kiên cuối cùng cũng thở phào một hơi, nhưng câu tiếp theo của Y tiên lại khiến trái tim Kim Kiên nhảy tọt lên cuống họng.

“Nếu bọn chúng biết con là đồ đệ của hai chúng ta, ắt sẽ không dùng biện pháp vòng vo như thế.”

“Đại sư phụ nói như vậy là sao?”

Y tiên nhìn chằm chằm Kim Kiên, chậm rãi nói: “Nếu để bọn chúng biết được chính xác con là quan môn đệ tử của hai chúng ta...”

“Sẽ cưỡng ép con tiếp tay cho giặc làm điều xấu, hoặc là giết người để trừ hậu hoạn!”, Độc thánh tiếp lời.

Sắc mặt Kim Kiên lập tức trở nên trắng bệch.

“Đồ nhi chớ có lo lắng, lần này vì sư đã chuẩn bị rồi mới đến! Ngoại trừ đám linh được giải độc vừa đưa kia, vì sư còn...”. Y tiên đột nhiên vén ống tay áo, hai tay vung lên, chỉ trong chớp mắt đã rút ra mấy chục chiếc ngân châm hàn quang chói lóa, gương mặt đức cao vọng trọng lộ vẻ tươi cười xấp lại gần Kim Kiên.

“Chỉ cần vì sư dùng châm pháp mới sáng tạo thi triển trên người đồ nhi, khẳng định có thể giúp khinh công của đồ nhi tăng tiến, tiến bộ vượt bậc!”

Kim Kiên lùi lại một bước: “Sao...sao phải phiền tới Đại sư phụ, đồ nhi trở về có thể tùy ý thi châm vài cái cho chính mình là được rồi...”

“Châm pháp của Dư lão đầu hiệu quả quá chậm”, Độc thánh vén vạt áo, rút từ bên hông ra một chiếc lọ sứ, đưa tay móc ra một con rết đang ngo ngoe, đẩy chân, toàn thân đen kịt, máu nhều ra từng giọt, từng bước từng bước ép sát lại gần, cười âm trầm, nói: “Đây là vua của các loại vu trùng vì sư phải dùng chín chín tám mươi một ngày mới luyện ra từ hàng trăm độc vật, chỉ cần đồ nhi ăn nó, liền có thể trở thành thiên hạ độc vật chí tôn, chỉ cần đồ nhi muốn là có thể đem sinh linh khắp thiên hạ đùa bỡn trong lòng bàn tay!”

Kim Kiên ‘lệt xệt, lệt xệt’ lùi dần từng bước, mặt xanh mét như tàu lá: “Nhị, Nhị sư phụ, thánh độc như thế, vẫn nên lưu lại để Nhị sư phụ hưởng dụng thì hơn...”

“Đồ nhi không cần khách khí!”, Y tiên cười nói, lách tới bên phải Kim Kiên, chụp lấy cánh tay nàng.

“Mau ăn đi!”, Độc thánh lướt một cái tiến sát bên trái Kim Kiên, nắm lấy cổ nàng.

Kim Kiên ngừng thở, con người đồ quạch đảo lên đảo xuống, gương mặt nhìn đám ‘ngân châm tua tủa như xương rồng’, cộng thêm ‘một con rết nhều máu uồn ẻo’ mỗi lúc một tiến lại gần, hai mắt nàng nhắm tịt, chỉ có một câu để biểu đạt thứ cảm xúc đang mãnh liệt trào dâng: Mình toi mạng rồi!

“Buông hắn ta ra!” Đột nhiên, một giọng nói hồn hậu như âm thanh của trời vang lên khiến hai người bên cạnh ngừng động tác.

Kim Kiên mở bừng mắt, nhìn bóng áo đỏ đang phi thân lướt tới với vẻ không thể tin được, nhất thời mừng tới phát khóc, nước mắt nước mũi vòng quanh.

Áo đỏ múa lượn, không gió mà bay, mắt sáng như điện, nổi giận trùng trùng, khuôn mặt trắng bợt, mồ hôi túa đầy, bảo kiếm Cự Khuyết, hàn quang lấp lánh.

“Buông cậu ta ra!”, Triển Chiêu trầm giọng quát.

“Triển Triển Triển...”, Kim Kiền kích động một từ thốt ra khỏi miệng cũng phải lặp bập mấy lần.

Y tiên, Độc thánh vô cùng ăn ý, cùng lúc kéo Kim Kiền ra sau mình, bốn mắt nhìn chăm chăm vào Triển Chiêu phía trước mặt, thần sắc khác nhau.

Y tiên đánh giá Triển Chiêu một lượt từ trên xuống dưới, từ sau ra trước, đôi lông mày dài sắc sảo nhướn lên, Y tiên thốt ra một câu ngoài dự đoán khiến người ta ngã ngửa:

“Quả là một tên tiểu tử xinh đẹp!”

Nếu không phải lúc này Kim Kiền đang bị hai vị sư phụ nắm chặt lấy cổ tay, e là nàng đã sớm ngất ra đất rồi. Hừ, cái lão Gà Đuôi Phượng này, cũng cũng cũng, cũng quá là, quá là nói đúng đi!

Độc thánh hơi lộ vẻ ngạc nhiên, nói: “Trúng mê diệt huyệt hương của ta mà vẫn có thể tìm đến đây nhanh như vậy?”

Kim Kiền nghe mà kinh ngạc. Mê diệt huyệt hương? Thứ gì thế? Chẳng lẽ là thứ bột phấn thơm ngào ngạt mà lúc Nhị sư phụ bắt người thuận tay tung ra? Công hiệu của nó thế nào nhỉ? Nghe cái tên thì có vẻ là thứ chẳng tốt lành gì! Chắc không phải là sản phẩm mới mà Nhị sư phụ vừa sáng tạo ra đấy chứ?!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền vội chen lên phía trước, chăm chú quan sát Triển Chiêu.

Ừm...Ngoại trừ sát khí có hơi nặng một chút, giận dữ nhiều hơn một chút, mặt hơi trắng, ra hơi nhiều mồ hôi, thì dường như không có gì đáng ngại...Còn may, còn may...nếu Tiểu Miêu có gì bất trắc, mình nhất định sẽ bị cả đám trong Khai Phong phủ nuốt sống mất.

Y tiên chậm chậm đưa mắt nhìn Độc thánh, cười nói: “Độc lão đầu, người vẫn khoe khoang gì mà kẻ nào trúng thứ độc hương rách nát của người thì trong vòng một canh giờ hai mắt không nhìn rõ, năm giác quan không linh hoạt, chỉ có thể đảo quanh tại chỗ, nhưng bây giờ, độc hương của người chưa đến một tuần trà đã bị tên tiểu tử xinh đẹp này phá được, xem ra người đã già rồi, ha ha ha...”

“Chẳng qua là may mắn mà thôi”, Độc thánh hừ một tiếng, tiện tay vung lên, một đám khói bụi màu xám từ trong tay áo phun ra, hướng thẳng vào Triển Chiêu.

“Triển đại nhân!”, Kim Kiền kinh hồn thất sắc, cũng không biết khí lực từ đâu chui ra, hai tay vịn một cái, liền thoát khỏi sự khống chế của nhị vị sư phụ, cúi xuống, luồn vào giữa hai người, giắt cánh tay Độc thánh, khiến đám khói bụi đi chệch hướng.

Một chuỗi những động tác này chỉ diễn ra trong chớp mắt, hai vị sư phụ nhất thời kinh ngạc, bắt giác khựng lại. Chính trong lúc này, bóng áo đỏ mang theo gió xông tới, kéo mạnh Kim Kiền đang kẹt ở giữa hai vị sư phụ, túm nàng ra sau lưng, gắt gao bảo vệ.

“Kim Kiền, không sao chứ?”, Cự Khuyết vẫn vững vàng chìa về phía hai lão đầu một trắng, một tím, trầm giọng hỏi.

“Không, không sao...” Kim Kiền chỉ cảm thấy cổ tay đau nhức, tựa như sắp bị Triển Chiêu bẻ gãy đến nơi, lại nhìn bóng lưng Triển Chiêu, phần lưng áo màu đỏ đã bị mồ hôi thấm ướt, bàn tay nắm lấy cổ tay nàng cũng đầm đìa mồ hôi, trong lòng nàng không khỏi kinh ngạc.

“Triển, Triển đại nhân...”, Tiểu Miêu đại nhân, ngài vẫn khỏe đấy chứ?

Nhưng Triển Chiêu hình như không nghe thấy tiếng Kim Kiền, chỉ trừng trừng nhìn hai người phía đối diện, quát lớn: “Các người là kẻ nào, vì sao lại bắt Kim hiệu úy?”

Độc thánh trừng mắt liếc Kim Kiền một cái, lại nhìn sang Triển Chiêu, nhả ra một câu: “Hừ, công phu cũng coi như khá đấy.”

Y tiên trợn trừng hai mắt, chăm chú nhìn gương mặt Triển Chiêu, đoạn vuốt chòm râu bạc nói: “Ồi chà, nhìn gần lại càng thấy tên nhóc này xinh đẹp hơn, hiếm thấy, thực sự là hiếm thấy!”

Toàn thân Kim Kiền bắt giác run lên, nàng thầm nghĩ: Cái lão già chết tiệt này, một đồng tuổi như thế mà còn giữa đường giữa chợ đùa bỡn mèo ngoan là sao hả?! Lại còn nói toẹt ra như vậy nữa, cũng không biết đường uyển chuyển một chút...nếu chọc cho Tiểu Miêu nổi điên lên, há chẳng phải khiến mình linh đủ sao...

“Các, các người là kẻ nào...”, giọng Triển Chiêu có chút không ổn.

Chậc, xem đi, ngay cả Tiểu Miêu cũng còn không chịu nổi giọng điệu buồn nôn của sư phụ đây...Hả?

Kim Kiền ghé mắt ra nhìn, lại thấy Triển Chiêu mặt đầy mồ hôi, sắc mặt trắng bệch, ánh nhìn rệu rã, nàng liền thót tim, vội vàng tiến lên một bước, đỡ lấy cánh tay Triển Chiêu: “Triển đại nhân!”

“Lui, lui ra sau, nguy, nguy hiểm...”, hai mắt Triển Chiêu đã dần dần mất tiêu cự, lại cố cố sống cố chết nắm chặt tay Kim Kiền, cứng rắn kéo Kim Kiền lùi ra sau lưng mình, chỉ là lực tay chàng càng lúc càng yếu đi, người chàng càng lúc càng mềm nhũn.

Chợt nghe Y tiên có chút kinh ngạc nói: “Ồi chà, Độc lão đầu, thì ra không phải độc hương của người vô dụng, mà là tên tiểu tử này dựa vào ý chí kiên cường mới tạm thời áp chế được độc tính.”

“Hừ, độc hương của ta, đương nhiên là lợi hại.” Độc thánh nhìn Triển Chiêu một cái, lại nói: “Tên này, cũng coi như khá.”

“Nhị sư phụ...”, Kim Kiền đỡ lấy thân hình Triển Chiêu vốn đã dần mất đi ý thức đang trượt xuống, cố gắng chịu đựng đến mức gân xanh trên trán như muốn đứt tung, không thêm giả vờ nữa, “Có giải được không?”

“Không!”, Độc thánh ngoảnh đầu đi, đáp.

“Đồ nhi ngoan, độc hương này lại chẳng phải loại độc chí tử gì, chỉ cần qua một canh giờ độc tự nhiên giải, không lo, không lo”, Y tiên cười nói.

“Được rồi, đi thôi!”, Độc thánh xoay người, bỏ lại một câu.

“Đồ nhi, lời của vị sư con phải ghi nhớ thật kỹ đó, nếu thân phận của đồ nhi bị người khác phát hiện, hậu hoạn vô cùng!”, nói đoạn, Y tiên mỉm cười, tiện tay định vỗ đầu Kim Kiền.

Nhưng Y tiên còn chưa chạm được vào nửa cọng tóc của Kim Kiền, chỉ trong chớp mắt một luồng hàn quang lóe lên, ép Y tiên phải lùi lại một bước.

Cự Khuyết lạnh lẽo, chỉ thẳng vào giữa trán Y tiên. Y tiên ngạc nhiên, Kim Kiền kinh hãi, ngay cả Độc thánh đã đi được mấy bước cũng phải ngoảnh lại nhìn với vẻ mặt đầy sửng sốt.

Triển Chiêu quỳ một gối xuống đất, một tay nắm chặt cổ tay Kim Kiền, tay kia cầm chắc Cự Khuyết, những giọt mồ hôi to như hạt đậu tí tách rơi xuống nền đất, đôi con ngươi đen nháy không còn lấp lánh, sớm đã mất đi tri giác, hành động vừa rồi chỉ là thực hiện trong vô thức mà thôi.

Y tiên vuốt râu nhìn Triển Chiêu, lộ ra ý cười ôn hòa: “Không ngờ trong thiên hạ còn có nhân vật bậc này, thú vị, thú vị!”

Độc thánh nhìn Triển Chiêu hồi lâu, hừ lạnh một tiếng, phi thân rời đi, Y tiên cũng nói gót theo sau.

“Keng” một tiếng, Cự Khuyết rơi xuống, Triển Chiêu cả người mềm nhũn ngã ra đất.

Kim Kiền ngồi xổm trên đất, cố gắng cạy ngón tay Triển Chiêu đang nắm chặt cổ tay mình ra, lại phát hiện những ngón tay kia tựa như gọng kìm, chẳng thể gỡ ra được, nhất thời muốn khóc mà không có nước mắt: Tiểu Miêu ơi Tiểu Miêu, tôi cũng không phải chuột, móng vuốt mèo của ngài có thể nói lỏng một tí không hả?

Còn một canh giờ nữa độc tính mới lui...Bây giờ phải làm thế nào đây hả?! Điều tối tối quan trọng là, thời gian dùng cơm tối của Khai Phong phủ sắp qua rồi!!

Ngoài cửa chính Khai Phong phủ, Công Tôn tiên sinh nhíu chặt mày, gương mặt với thần sắc ngưng trọng đứng trên đường nhìn về phía xa, Trịnh Tiểu Liều bên cạnh lại như nặng mắt đầu, đi vòng quanh cuống quýt tí mù, vừa đi miệng vừa lẩm bẩm:

“Tiêu rồi, tiêu rồi, muộn như vậy mà Triển đại nhân và Kim Kiền vẫn chưa về, nhất định là Triển đại nhân vì chuyện ‘bách tác’ mà phát hỏa, đánh ngất Kim Kiền...”

“Trịnh Tiểu Liều!”, Công Tôn tiên sinh trầm giọng cất ngang, “Triển hộ vệ không đến mức như vậy.”

“Vây vây vây vì sao muộn thế này rồi mà họ vẫn chưa về?”, Trịnh Tiểu Liễu mặt ủ rũ như nhà có đám.

“Tại hạ đã phái bọn Vương Triều đi tìm rồi, tin chắc là không lâu nữa sẽ có tin tức”, Công Tôn tiên sinh đáp.

“Nhưng, nhưng mà, thuộc hạ vẫn không yên tâm, thuộc hạ đi ra đầu đường xem thử”, Trịnh Tiểu Liễu vội vàng chạy đi.

Công Tôn tiên sinh nhìn sắc trời, thấp giọng lẩm bẩm: “Triển hộ vệ...hắn là không đến mức như vậy đâu...”

“Công, Công Tôn tiên sinh!”, đột nhiên, Trịnh Tiểu Liễu hét lên một tiếng, vội vội vàng vàng quay trở lại, “Không, không hay rồi, Kim Kiền đánh ngất Triển đại nhân rồi!”

“Cái, cái gì?”, tuy Công Tôn tiên sinh thần cơ diệu toán biết trước mọi việc, nhưng lúc này cũng mang vẻ mặt kinh hãi, vội vàng theo Trịnh Tiểu Liễu bước nhanh ra đầu đường xem sự thể thế nào.

Chỉ thấy đầu đường có một nhóm người đi tới, hai người đi trước vẻ mặt bất đắc dĩ, vừa đi vừa quay đầu lại, tựa như có chút bó tay không biết phải làm sao, chính là Vương Triều, Mã Hán; người đi sau, công một người nữa trên lưng, thân hình cong như cánh cung, bước đi khó nhọc, hai chân run rẩy, đi một bước lại loạng choạng một bước, đó chính là Kim Kiền; mà người nọ được Kim Kiền công trên lưng, vận quần áo màu đỏ, chính là Triển Chiêu đã mất đi ý thức.

Vương Triều, Mã Hán vừa thấy Công Tôn tiên sinh thì hết như trông thấy thần phật tại thế, vội vàng bước lên ôm quyền nói: “Công Tôn tiên sinh, xin hãy mau mau nghĩ cách!”

Công Tôn tiên sinh bước nhanh đến nắm lấy cổ tay Triển Chiêu, chẩn mạch một lát, lúc này vẻ mặt mới giãn ra, nói: “Không đáng ngại, chỉ là trúng phải mê dược, hết tác dụng của mê dược thì sẽ khỏe lại thôi”. Nói xong, Công Tôn tiên sinh lại nhìn Kim Kiền công Triển Chiêu trên lưng, bước đi nặng nề, loạng choạng như chực ngã nhào xuống đất, liền sa sầm mặt: “Kim hiệu úy gây yếu như vậy, sao có thể công được Triển hộ vệ, hai người tại sao lại không giúp?”

Vương Triều, Mã Hán lộ rõ vẻ bất đắc dĩ, nói: “Công Tôn tiên sinh, không phải bọn thuộc hạ không giúp, mà là Triển đại nhân không buông tay!”

“Không buông tay?”, Công Tôn tiên sinh nhìn theo ánh mắt của hai người, thì thấy một tay của Triển Chiêu đang nắm chặt cổ tay Kim Kiền, chặt tới nỗi các đốt tay trắng bệch cả ra, lại thấy khó hiểu, nói: “Triển hộ vệ đã mất đi ý thức, vì sao lại như vậy?”

Kim Kiền gắng sức ngẩng cổ lên, gương mặt nhẵn nhớt, run rẩy nói: “Chuyện nói ra rất dài, vẫn nên công Triển đại nhân hồi phủ trước rồi thuộc hạ sẽ giải thích sau”.

Chúng nhân gật đầu, chỉ có thể trơ mắt nhìn Kim Kiền loạng choạng bước, công Triển Chiêu tiến vào phủ nha. Khó khăn lắm Kim Kiền mới công được Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ trở về sương phòng của mình, chúng nhân vội vàng vàng đỡ Triển Chiêu nằm lên giường, nhưng cho dù dùng cách nào đi nữa cũng chẳng thể gỡ bàn tay nắm cổ tay Kim Kiền ra nổi, chỉ đành bỏ cuộc.

“Mệt, mệt chết mất thôi...” Kim Kiền gác cánh tay bị Triển Chiêu nắm lên giường, tay kia cầm ly trà dốc vào miệng.

“Kim hiệu úy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”, Công Tôn tiên sinh hỏi.

Kim Kiền đặt ly trà xuống, thở hổn hển nói: “Trên đường đi thuộc hạ bị hai lão đầu bắt trói, Triển đại nhân tới tương cứu, đánh cho hai người kia bỏ chạy, nhưng lại bất cẩn trúng phải mê hương, chuyện là như vậy”.

“Vây vì sao hai người nọ lại bắt cóc Kim hiệu úy?”, Công Tôn tiên sinh hỏi.

“Thuộc hạ không rõ”, Kim Kiền đáp ra chiều vô tội.

“Trước đó Kim hiệu úy đã từng gặp hai người đó chứ?”, Công Tôn tiên sinh truy hỏi.

“Chưa từng”, Kim Kiền tiếp tục giả bộ ‘ngây thơ’.

“Mê hương này rất đặc biệt, trước đó Kim hiệu úy đã từng gặp chưa?”, Công Tôn tiên sinh tiếp tục truy hỏi.

“Chưa thấy bao giờ”, Kim Kiền dứt khoát phủ nhận.

Đây là sản phẩm mới nghiên cứu của Nhị sư phụ, mình đã thấy qua chỗ nào chứ?

Công Tôn tiên sinh khẽ nhíu mày, vuốt râu suy nghĩ, lại nhìn bàn tay đang nắm chặt cổ tay Kim Kiền, nói: “Vậy, đây là vì sao?”

“Đương nhiên là Triển đại nhân lo lắng cho thuộc hạ, sợ thuộc hạ gặp nạn lần nữa, đối với thuộc hạ thực như ơn tái tạo, phụ mẫu tái sinh...”, lời mới nói được một nửa, Kim Kiền liền cảm thấy cổ tay mình bị nắm chặt hơn, bèn vội vàng cúi đầu nhìn xuống, thì thấy mí mắt Triển Chiêu run run, nhất thời vui mừng reo lên: “Triển đại nhân, ngài tỉnh rồi?”

Triển Chiêu chậm chậm mở mắt, đột nhiên ngồi phắt dậy, thân hình căng cứng, cánh tay đưa ra sau, khiến cho Kim Kiền lảo đảo, bổ nhào lên giường.

“Triển, Triển đại nhân, đây là Khai Phong phủ...”, Kim Kiền đập mặt xuống giường, lấp bắp lên tiếng nhắc nhở.

Đôi con ngươi đen thâm trầm dần khôi phục lại vẻ tỉnh táo, lúc này Triển Chiêu mới nhìn rõ thì ra nơi chàng đang ở chính là sương phòng của Khai Phong phủ, thần sắc khi ấy mới trở nên hòa hoãn, hàng mi dài khẽ chớp, chàng cúi đầu nhìn một cái, vô cùng kinh ngạc nói: “Kim hiệu úy, vì sao người lại bám vào thành giường vậy?”, sắc mặt chàng thoáng thay đổi, “Lẽ nào người bị thương?”

“Thuộc, thuộc hạ hết thấy đều tốt cả, chỉ cần Triển đại nhân buông tay, thuộc hạ sẽ vạn sự tốt lành...”, Kim Kiền gắng sức ngẩng đầu đáp.

“Tay?”, Triển Chiêu thoáng sững sờ, mất đảo một lượt, lúc đó mới phát hiện tay mình đang nắm chặt cổ tay Kim Kiền, nhất thời hết như bị bàn là làm bỏng, phất một cái liền buông tay ra, ánh mắt lướt một vòng xung quanh: “Triển, Triển mỗ về phủ như thế nào?”

“Đương nhiên là thuộc hạ công Triển đại nhân về rồi...”, Kim Kiền thở phào một hơi, xoa xoa cổ tay trả lời.

“Công, công về?!” , Triển Chiêu lại kinh ngạc.

“Đúng vậy, Triển đại nhân, lúc ngài ngất đi sống chết thế nào cũng không buông tay ra, cho nên Kim Kiền đành phải công ngài về”, Vương Triều nói.

“Đừng thấy Kim Kiền gây yếu mà lầm, cậu ta rất khỏe đó”, Mã Hán tán thưởng nói.

Triển Chiêu nghe thấy giọng hai người liền đảo mắt qua, lúc này mới nhìn thấy ba người

Công Tôn tiên sinh, Vương Triều và Mã Hán đang canh giữ ở cuối giường, bất giác sững sờ, nói: “Ba vị tới khi nào vậy?”

Chúng nhân kinh ngạc.

Vương Triều vẻ mặt lo lắng: “Triển đại nhân, mắt ngài không sao chứ? Bọn thuộc hạ vẫn ở chỗ này mà”.

Mã Hán hơi chau mày: “Công Tôn tiên sinh, có thật là mê được đã hết tác dụng rồi không?”

Công Tôn tiên sinh vội bước lên chắn mạch cho Triển Chiêu, lát sau, thần sắc lộ rõ vẻ ngưng trọng: “Tâm mạch bất ổn, máu huyết cuộn trào, mê được lợi hại như vậy, tại hạ đích thực chưa từng gặp bao giờ.”

“Cái gì?!” , Kim Kiền đang xoa cổ tay bên cạnh, nghe vậy thì vội vàng xáp lại, kéo cánh

tay Triển Chiêu vốn đang trong tay Công Tôn tiên sinh qua, đặt ba ngón tay lên, ngưng thần chắn mạch.

Tâm mạch bất ổn? Chỉ là tim đập nhanh một chút thôi mà. Máu huyết cuộn trào? Đây chẳng phải là nhầm nhứ sao, tim đập nhanh thì lượng máu lưu thông cũng phải nhanh chứ sao? Công Tôn tiên sinh cũng nói quá lên rồi, đây rõ ràng là phản ứng bình thường khi bị hoảng sợ...Ủm? Bị hoảng sợ? Người bị trời là mình, con mèo này hoảng sợ cái gì chứ? Khoan đã, sao tim lại đập càng lúc càng nhanh vậy nhỉ? Chắc không phải là độc hương của Nhị sư phụ để lại di chứng gì đó chứ...

Kim Kiền cả kinh, lập tức ngược lên nhìn Triễn Chiêu, nghĩ muốn dùng kiến thức ‘vọng, văn, vấn, thiết*’ cơ bản để chẩn bệnh, nhưng vừa mới ngẩng lên, Triễn Chiêu đã rút phất tay về, thân hình dịch ra sau, ngoảnh đầu đi nói: “Triễn mỗ vẫn khỏe, không cần chẩn mạch”.

*Vọng, văn, vấn, thiết (nhìn, nghe, hỏi, sờ) là bốn phương pháp chữa bệnh của Đông y, gọi là ‘tứ chẩn’.

“Thật sự không sao chứ?”, Kim Kiền thấy khuôn mặt trông nghiêng của Triễn Chiêu hơi đỏ lên, có chút nghi ngờ. Không ổn, không ổn chút nào, chẳng lẽ Tiểu Miêu phát sốt rồi nhỉ?

“Triễn hộ vệ, hay là...” Công Tôn tiên sinh cũng mở miệng nói.

“Triễn mỗ đã không còn gì đáng ngại nữa”, Triễn Chiêu lập tức xuống giường, đứng thẳng người, trong lúc quay đầu, sắc mặt chàng đã bình thường trở lại.

“Kim hiệu úy!”, Triễn Chiêu trầm giọng hỏi, “Rốt cuộc hai kẻ đó có lai lịch gì, vì sao lại hạ độc thủ như vậy với người?”.

“Hạ độc thủ?”, Vương Triều, Mã Hán đồng thanh kinh hô lên một tiếng: “Là ý gì?”.

Công Tôn tiên sinh cũng biến sắc: “Triễn hộ vệ, nói thế là ý gì?”.

Triễn Chiêu hơi cau mày: “Nếu không phải Triễn mỗ đến kịp lúc, khi đó sợ rằng kinh mạch Kim hiệu úy đã đứt đoạn, thân trúng kịch độc rồi”.

Những lời này vừa thốt ra, chúng nhân nhất thời biến sắc, Kim Kiền cũng kinh hoàng thất sắc.

Kinh mạch đứt đoạn? Thân trúng kịch độc? Chuyện gì xảy ra vậy?

Lại nghe Triễn Chiêu tiếp tục nói: “Hai kẻ bắt cóc Kim hiệu úy chính là hai lão đầu ăn vận quái dị, khi Triễn Chiêu tới, một kẻ đang chuẩn bị hạ châm xuống kỳ kinh bát mạch* của Kim hiệu úy, kẻ còn lại thì đang ép Kim hiệu úy nuốt cổ độc, thân thủ hai kẻ đó rất quý dị, ra tay tàn nhẫn, quả thực Triễn mỗ mới thấy lần đầu!”

*kỳ kinh bát mạch: Các đường kinh lạc của cơ thể con người, bao gồm: mạch Đốc,

Nhâm, Xung, Đới, Dương duy, Âm duy, Âm kiều, Dương kiều. Tám mạch này khác mười hai đường kinh chính, không trực thuộc phủ tạng, đường đi cũng khác biệt, nên mới có tên ‘kỳ kinh bát mạch’.

“Kim hiệu úy, người không sao chứ?”, Công Tôn tiên sinh vội bước lên quan sát Kim Kiền hỏi.

Vương Triều, Mã Hán cũng vây quanh, kinh hãi nói: “Lời của Triễn đại nhân là sự thật?! Kim Kiền, người không sao chứ?!”.

Kim Kiền toát mồ hôi lạnh, cười khan nói: “Thuộc, thuộc hạ tất thấy vẫn khỏe, may nhờ Triễn đại nhân xuất thủ cứu giúp!”.

Chắc chắn, thảo nào Tiểu Miêu hiểu nhầm, bây giờ nghĩ lại tình hình lúc đó...Hai vị sư phụ, tại sao hai người không thể dùng phương pháp bình thường một chút để giúp đỡ nhỉ chứ?!

Công Tôn tiên sinh trầm ngâm một lát, nói: “Kim hiệu úy, phải chăng người đã rước lấy kẻ thù lợi hại nào rồi?”.

“Việc, việc này, thuộc hạ thực không rõ...”, Kim Kiền tiếp tục cười khan.

Trong phòng nhất thời tĩnh lặng.

“Kim hiệu úy, mấy ngày này đừng nên xuất phủ thì hơn”, Công Tôn tiên sinh nhíu mày nói.

“Đúng đúng đúng, đừng ra ngoài!”, Mã Hán gật đầu.

“Việc tuần phủ mấy ngày tới người không cần phải lo lắng đâu”, Vương Triều vỗ vỗ vai

Kim Kiền.

Triễn Chiêu nhìn Kim Kiền một cái, sắc mặt trầm xuống nói: “Kim hiệu úy, mấy ngày tới không cần xuất phủ trực ban.”

Kim Kiền vừa nghe lòng quá đổi vui sướng, cố gắng lắm mới có thể duy trì được thần sắc ngưng trọng, thầm nghĩ: Vừa may, vừa may, hiện tại mình cũng không biết lai lịch toán áo đen mà hai sư phụ nói như thế nào, làm con rùa trốn trong phủ nha mới là thượng thượng sách!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền vội ôm quyền đáp: “Thuộc hạ tuân lệnh!”.

Lời Kim Kiền vừa dứt, bỗng nghe sai dịch bên ngoài cửa hô lên: “Khởi bẩm Triển đại nhân, Công tôn tiên sinh, đại nhân truyền lời từ trong cung, muốn Triển đại nhân, Công Tôn tiên sinh và Kim hiệu úy ngay lập tức nhập cung, không được chậm trễ!”.

Hai cánh tay đang ôm quyền của Kim Kiền liền cứng đờ giữa không trung. Hự! Không phải chứ? Đúng là sợ cái gì thì gặp ngay cái đó.

63. Q.4 - Chương 3: Cẩm Cung Xảy Ra Biến Cố, Thanh Long Khó Tìm Tung Tích.

Trong ấn tượng của Kim Kiền, việc nửa đêm canh ba truyền người ta nhập cung khẳng định chẳng phải chuyện gì tốt lành! Cứ xem lần trước, đang đêm bị Triển Chiêu túm cổ nhập cung, nói cái gì mà tróc quỹ, kết quả là quỹ đâu chẳng thấy, ngược lại còn đụng phải một con chuột bạch khó xơi...

Mà lúc này, nhìn thế trận trước cửa cung, Kim Kiền liền suy đoán phiền phức so ra còn lớn hơn cả lần trước. Chỉ thấy trong ngoài cửa cung, cứ năm bước lại có một tốp cấm quân, mười bước là một trạm canh gác, thương kích tua tủa, bầu không khí căng thẳng, lính tráng đầu lĩnh ra ra vào vào, dáng vẻ vội vã, thần sắc nặng nề, nhìn là biết đã xảy ra chuyện lớn rồi.

Thái giám tới Khai Phong phủ truyền lời về mặt cũng ngưng trọng, dừng cước bộ nói: “Công Tôn tiên sinh mời theo chúng ta tới tẩm cung của Thái Hậu, Triển đại nhân và Kim hiệu úy xin hãy nhanh chóng tới Tinh Chấn lâu”.

Những lời này vừa thốt ra, cả ba người Triển Chiêu đều bàng hoàng.

“Tới tẩm cung của Thái Hậu?!” Công Tôn tiên sinh ngạc nhiên xen lẫn nghi hoặc.

“Tinh Chấn lâu?!” Triển Chiêu ngạc nhiên.

“Chúng tôi không tiện nói nhiều, đến tẩm cung của Thái Hậu thì Công Tôn tiên sinh sẽ rõ”, thái giám dẫn đường về mặt sốt ruột lại nhìn Triển Chiêu nói: “Triển đại nhân có biết đường đến Tinh Chấn lâu không?”.

Triển Chiêu gật đầu đáp: “Đương nhiên biết rõ, nhưng...”.

Thái giám dẫn đường khẽ chấp tay: “Ở Tinh Chấn lâu sẽ có người bẩm báo tất thấy với Triển đại nhân, mời Triển đại nhân tới trước điều tra, Bao đại nhân sẽ đến sau”.

Nói đoạn, thái giám liền vội vã đưa Công Tôn tiên sinh đi về phía hậu cung. Triển Chiêu khẽ nhíu mày, cũng lập tức xoay người đi về một hướng khác, Kim Kiền nối gót theo sau, vừa đi vừa hỏi: “Triển đại nhân, Tinh Chấn lâu là nơi như thế nào?”

Triển Chiêu vốn bước đi như bay, vừa nghe Kim Kiền hỏi thì thỉnh thoảng khựng bước, quay đầu nhìn Kim Kiền, sắc mặt dần lộ vẻ nghiêm trọng, nói: “Kim hiệu úy, sau khi đến Tinh Chấn lâu...nhất định phải cẩn trọng trong lời nói và việc làm”.

Kim Kiền sửng sốt, vội vàng vâng dạ, lòng thầm nghĩ: Nom sắc mặt nghiêm túc của Tiểu Miêu, chẳng lẽ Tinh Chấn lâu là nơi rất ghê gớm? Lành cung chăng? Hay là cấm địa? Hay là thắng địa hện hồ?

Lòng thầm phỏng đoán, Kim Kiền đi theo Triển Chiêu hết rẽ rồi lại quẹo, hết lượn lại vòng, cho đến khi hai mắt hoa lên, sao bay vòng quanh, mới đến trước một tòa lầu, bên ngoài là trùng trùng điệp điệp cấm quân vây quanh.

Kim Kiền ngược nhìn một cái, nhất thời hai mắt sáng lên, lấp lóe ánh quang.

Chỉ thấy tòa lầu này, trụ đỡ sơn son, cao vút tầng mây, mái hiên bằng ngọc lưu ly màu xanh ngọc bích, lầu các uốn lượn tinh xảo mỹ lệ, vàng dát hai bên cửa, tường chạm rồng mây, thực vô cùng khí thế, quý khí vô ngần, khiến Kim Kiền hoàn toàn có ấn tượng tốt về tòa lầu này.

“Triển đại nhân!”, một giọng nói hưng phấn vang lên cắt đứt mạch chiêm ngưỡng của Kim Kiền.

Chỉ thấy một người rảo bước từ trong đám cấm quân đi thẳng tới chỗ hai người Triển, Kim. Kim Kiền định thần nhìn kỹ, thì ra là người quen, chính là Viên đại nhân, chỉ huy sứ, phụ trách cấm quân, người mà lần trước đối mặt cùng Bạch Ngọc Đường.

“Triển đại nhân, ngài đến là tốt rồi, ngài đến là tốt rồi!”, Viên đại nhân vừa lau mồ hôi trên trán, vừa gật đầu liên tục với Triển Chiêu, hai mắt sáng lên, dáng vẻ điển hình khi nhìn thấy đại thần tới cứu mạng, thiếu mỗi việc quỳ lạy Triển Chiêu nữa thôi, “Nhanh vào, nhanh vào!”

Nói đoạn, còn không đợi Triển Chiêu phản ứng, đã vội vã sai người đẩy cửa lớn định kéo Triển Chiêu bước vào.

“Khoan đã!”, Triển Chiêu không cử động, chau mày hỏi: “Viên chỉ huy sứ, Tinh Chấn lâu há là nơi ta và ngài có thể tùy tiện bước vào?”.

“Triển đại nhân!”, Viên chỉ huy sứ dáng vẻ sốt ruột như sắp khóc, nói: “Thánh thượng đã hạ khẩu dụ, Triển đại nhân không cần lo lắng, xin hãy mau mau vào trong”.

Dứt lời liền chẳng quản phân bua Viên chỉ huy sứ đã kéo Triển Chiêu với vẻ mặt kinh ngạc vào trong, vừa kéo vừa nói: “Kim hiệu úy cũng mau vào đi”.

Kim Kiền chỉ đành ngơ ngác bước vào theo, vừa vào cửa liền cảm thấy một luồng khí khiến người ta sảng khoái, thoải mái, khoan khoái ập tới, nàng đưa mắt lên nhìn, thì cảm giác ngơ ngác, không hiểu gì ban nãy lập tức bốc thành hơi bay biến mất, hai mắt

Kim Kiền ướt đầm, vui quá hóa khóc.

Ôi ôi! Ôi ôi! Trời cao ơi! Đất dày hỡi! Đại thần chiếu rọi trên đầu hỡi! Ngài quả thực chẳng bạc với Kim Kiền!

Chính giữa nóc nhà là một viên trần châu rất lớn, sáng lấp lánh, lẽ nào đây chính là dạ minh châu trong truyền thuyết?! Cột trụ được bao phủ bởi ánh vàng lấp lánh, phải chăng là bột vàng?! Còn trên trần nhà được nạm từng viên từng viên một, có lẽ nào đó là ngọc trai?! Trên tường từng khối từng khối cuộn lên, lẽ nào chính là hoa chạm bằng bạc?! Xung quanh nào rường, nào hòm, nào tráp xếp thành núi, phải chăng trong đó là vàng bạc châu báu?!

“Oh My God!”, Kim Kiền không khỏi bật thốt lên một tiếng cảm thán, làm hai người đi đằng trước bỗng kinh hãi, quay đầu lại.

Viên chỉ huy sứ quay lại nhìn một cái, nhất thời sợ toát mồ hôi lạnh.

Chỉ thấy hai con mắt Kim Kiền sáng rực xanh lè, hệt như hai cái đèn lồng cỡ bự, hắt lên mái ngói sáng choang, càng làm nổi bật khuôn mặt chói lóa, ánh quang bắn ra bốn phía, thực dọa người; toàn thân Kim Kiền hệt như bị quỷ ám cứ run rẩy không ngừng, tay trái run run đưa về phía trước, lại bị tay phải mạnh mẽ túm trở về, sau đó tay phải run run quơ quào lên trước, lại bị tay trái lôi về, thỉnh thoảng hai tay dang ra, người đổ về trước, ánh sáng xanh trong mắt bùng cháy, vừa nhìn đã biết đây là tư thế định bổ nhào lên.

“Kim, Kim hiệu úy, ngài đây là...”

Viên chỉ huy sứ còn chưa thốt xong một câu, liền cảm thấy trước mắt bóng màu đỏ lóe lên, chỉ trong nháy mắt, Triển Chiêu đã đứng bên cạnh Kim Kiền, một tay túm lấy cổ áo sau của nàng, đôi mày nhíu chặt, trầm giọng quát: “Kim hiệu úy, cần trọng trong lời nói và việc làm!”.

Nhoáng cái, sự việc phát sinh lại càng làm Viên chỉ huy sứ kinh ngạc hơn nữa.

Cả người Kim Kiền run lên, ánh sáng xanh trong mắt vụt một cái tắt rụi, tay chân quy củ về nguyên vị trí, khôi phục bộ dạng cung kính, chỉ là khóe mắt ngẫu nhiên lại phát ra vài tia sáng xanh, nhắc nhở Viên chỉ huy sứ một màn vừa rồi chẳng phải mình hoa mắt.

“Triển, Triển đại nhân, Kim hiệu úy đây là...”, Viên chỉ huy sứ run như cây sậy lấp bắp hỏi.

Triển Chiêu chậm chậm quay đầu, khóe môi giật giật, rũ mi cup mắt ôm quyền đáp: “Khai Phong phủ không biết quân giáo thuộc hạ, để cho Viên đại nhân chê cười rồi”.

“Triển đại nhân nặng lời rồi, nặng lời rồi!”, Viên chỉ huy sứ vội xua tay nói: “Lần đầu tiên Viên mới tới Tinh Chấn lâu cũng kinh ngạc và cảm thán không thôi...Thế nên hành động của Kim hiệu úy, có thể hiểu được, có thể hiểu được”.

Triển Chiêu ngẩng lên nhìn: “Dạ minh châu to tròn như trăng rằm, ngọc trai điểm xuyết như sao, chỉ bạc họa mây, cột vàng sừng sững chọc trời, thu cả vòm trời trong một tòa lâu, Tinh Chấn lâu, quả nhiên là trăm nghe không bằng một thấy...”.

“Sụt...”, một tiếng tạp âm không hài hòa vang lên cắt ngang lời Triển Chiêu.

Triển Chiêu cau mày, đôi mắt đen khê lóe nhìn.

Kim Kiền nhanh như chớp lau đi dấu nước dãi trước ngực, trưng ra dáng vẻ thụ giáo nói: “Quả thực là trăm nghe không bằng một thấy, không bằng một thấy...”.

Triển Chiêu thềm thở dài một tiếng, nhìn Viên đại nhân vốn đã chẳng biết nên lộ ra vẻ mặt thế nào nữa, nói: “Tinh Chấn lâu là bảo khố của Thánh thượng, bình thời ngoại trừ hoàng thất tông thân, tuyệt không cho phép người ngoài bước vào, vì sao hôm nay...”.

Viên chỉ huy sứ nghe xong liền buồn bã như có tang cha mẹ, bịch một tiếng quỳ xuống đất kêu lên: “Triển đại nhân! Tính mạng của Thái hậu và các huynh đệ cấm quân đều trông cậy vào Triển đại nhân!”.

“Hả?!” , Kim Kiền nghe mà kinh hoàng thất sắc.

“Thái hậu?! Cấm quân?!”, Triển Chiêu cũng kinh hoàng, vội vàng đưa tay đỡ Viên chỉ huy sứ, nói: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Viên chỉ huy sứ vì sao lại nói như thế?!”.

Viên chỉ huy sứ lại khẳng khẳng quỳ trên đất không chịu đứng dậy, nước mắt nước mũi giàn giụa nói: “Triển đại nhân, trong cung đã xảy ra chuyện lớn tày trời rồi! Thái hậu, Thái hậu bị trúng độc!”.

“Cái gì?!” , Triển Chiêu và Kim Kiền cùng kinh hãi hô lên, mặt biến sắc.

“Đã truyền thái y vào cung giải độc chưa?”, Triển Chiêu gấp giọng hỏi.

“Truyền, truyền rồi...”, Viên chỉ huy sứ nghẹn ngào nói: “Ba thái y đứng đầu Thái y viện đều nói độc mà Thái hậu trúng phải họ mới gặp lần đầu, là kỳ độc chưa từng thấy bao giờ...”.

“Kỳ độc?”, Triển Chiêu cau mày.

Da mặt Kim Kiền giật giật, một dự cảm rất không lành dâng lên.

“Các quan thái y trong Thái y viện đều hết cách, cuối cùng vẫn là Từ thái y, bậc thầy giỏi nhất, tra cứu trong thư tịch cổ mới biết được trên thế gian có một bảo vật có thể giải được bách độc, mà bảo vật này trùng hợp thay lại được cất giữ trong Tinh Chấn lâu...”.

“Có thể giải được bách độc?”, Kim Kiền nheo mắt, bộ máy tìm kiếm trong các tế bào não gia tốc khởi động, không quá nửa giây sau liền bật ra kết quả, buột thốt kêu lên:

“Lẽ nào là Thanh Long châu?!”.

Một câu này lại khiến Triển Chiêu và Viên chỉ huy sứ kinh ngạc.

Chỉ thấy Viên chỉ huy sứ hai mắt tròn tròn, ánh mắt nhìn Kim Kiền hiển nhiên đã thêm vài phần sùng kính: “Chính là Thanh Long châu, Kim hiệu úy làm thế nào lại biết được vật đó?”.

Triển Chiêu nhú chặt đôi mày, nhìn chằm chằm Kim Kiền, nhìn tới nỗi toàn thân Kim Kiền phát run.

“Thuộc hạ vừa khéo từng đọc được trong y điển ở thư phòng của Công Tôn tiên sinh, thực là vừa khéo, vừa khéo...”

Kim Kiền cười khan hai tiếng, vội vàng chuyển đề tài: “Thanh Long châu được cất giữ trong Tinh Chấn lâu, quả là phúc của Thánh thượng, phúc của Thái hậu...”

Chẳng ngờ những lời này vừa thốt ra, Viên chỉ huy sứ kia lại bắt đầu gào khóc: “Nhưng, nhưng Thanh Long châu đã, đã không thấy đâu nữa!!”

“Cái gì!!!”, hai người Triển, Kim kinh hãi kêu lên thất thanh.

“Không thấy đâu?!” , khốc mắt Kim Kiền như muốn rách ra, nàng thình lình xông lên trước túm lấy cổ áo Viên chỉ huy sứ hét lớn: “Ông nói Thanh Long châu, báu vật vô giá độc nhất vô nhị nghìn vàng khó cầu đã không thấy đâu nữa ư?!”

“Kim Kiền!”, Triển Chiêu trầm giọng quát một tiếng, tóm Kim Kiền trở lại, rồi quay đầu sang hòa hoãn nói với Viên chỉ huy sứ đương kinh hồn bạt vía: “Viên đại nhân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ngài hãy từ từ nói”.

Lúc này Viên chỉ huy sứ mới hoàn hồn lại, gạt hai hàng lệ kể: “Tôi, tôi cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, trước nay Tinh Chấn lâu đều được canh gác rất nghiêm ngặt, ngay cả một con ruồi cũng khó lọt, nhưng, nhưng sẩm tối hôm nay Thánh thượng phái người đến lấy Thanh Long châu, viên Thanh Long châu kia lại không cánh mà bay chẳng biết từ khi nào, Thánh thượng long nhan giận dữ, muốn lấy đầu toàn bộ cấm vệ quân, nếu không phải Bao đại nhân cầu xin, đề xuất để Triển đại nhân nhập cung điều tra truy tìm Thanh Long châu, chúng tôi, chúng tôi sợ rằng đã sớm đầu thân đôi ngã...Triển đại nhân, Triển đại nhân, lần này ngài nhất định phải cứu lấy tính mạng của toàn bộ các huynh đệ cấm vệ quân...”, nói đoạn, lại bắt đầu gạt lệ.

Triển Chiêu trầm ngâm một lát, trầm giọng hỏi: “Viên đại nhân, Thanh Long châu vốn được đặt ở vị trí nào?”.

Viên chỉ huy sứ tay chân luống cuống bò dậy, đi về trước hai bước, chỉ vào một cái tráp đặt trên giá vàng trở vờn mây, nói: “Vốn được đặt trong cái tráp này”.

Kim Kiền ló người ra nhìn một cái thì thấy cái tráp kia được làm bằng gỗ tử đàn, bên ngoài chạm khắc hoa văn sóng cuộn, tinh mỹ vô ngần, nắp tráp mở ra, bên trong trống không.

Kim Kiền chỉ cảm thấy nước bọt trong miệng ào ào tiết ra, thầm nghĩ: Chắc chắc, chỉ cần nhìn cái hộp đựng thôi cũng đủ khiến người ta ngửa ngáy trong lòng rồi.

Triển Chiêu đưa mắt nhìn bốn phía, đột nhiên, mũi chân điểm một cái, xoay mình phi thân lên trên, loáng cái, bóng đỏ lướt đi hệt như hồng nhan đảo cánh, bóng rợp lên ánh sáng rực rỡ của các bảo vật trong Tinh Chấn lâu, thực mỹ lệ vô cùng.

Đến khi Triển Chiêu lặng lẽ đáp xuống, Viên chỉ huy sứ vốn đang đại mặt ra mới hoàn hồn trở lại, tán thán: “Triển đại nhân thân thủ tuyệt luân”.

Triển Chiêu vẻ mặt ngưng trọng, đứng lặng yên một lát, không lên tiếng.

“Triển đại nhân, có phát hiện gì chăng?”, Viên chỉ huy sứ gấp giọng hỏi.

Triển Chiêu nhìn Viên chỉ huy sứ, vừa định mở miệng thì bên ngoài bỗng vang lên tiếng hô lớn: “Hoàng thượng giá đáo...”

Chỉ thấy một đội ngũ rầm rập tiến vào, người đi đầu thân vận long bào màu vàng sáng, sắc mặt hơi trắng, chính là đương triều Thiên tử Nhân Tông; người bên phải Thiên tử, gương mặt đen uy nghiêm, bận quan bào tử măng, chính là Bao Chứng, Bao đại nhân, phủ doãn Khai Phong phủ; phía sau Bao đại nhân là Công Tôn tiên sinh; người đứng bên phải Thiên tử, tóc bạc râu bạc, mắt hình tam giác ngược, vận quan phục đỏ tía, chính là Bàng Thái sư.

Mấy người Triển Chiêu vội quỳ xuống nghênh giá:

“Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ Triển Chiêu tham kiến Hoàng thượng!”

“Cấm quân chỉ huy sứ Viên Đình Lễ tham kiến Hoàng thượng!”

“Khai Phong phủ Tòng hiệu úy lục phẩm Kim Kiền tham kiến Hoàng thượng!”

“Bình thân”, giọng vua Nhân Tông hơi nhẹ, chăm chú nhìn Triển Chiêu, nói: “Triển hộ vệ đã điều tra hiện trường chưa?”.

“Triển Chiêu đã điều tra rồi”.

“Có phát hiện gì không?”

“Khởi bẩm Thánh thượng”, giọng Triển Chiêu ngừng một chút, rồi tiếp tục: “Trên nóc nhà ngoại trừ vài viên ngói lư li hơi lỏng ra, còn lại không có dấu vết nào khác”.

“Ý của Triển hộ vệ là?”

“Sợ rằng có kẻ khinh công trác tuyệt, kỹ năng đạo chích cao siêu đã đột nhập vào Tinh Chấn lâu trộm đi Thanh Long châu”, Triển Chiêu cúi đầu đáp.

Kim Kiền nghe mà sửng sốt: Kẻ có khinh công trác tuyệt, kỹ năng đạo chích cao siêu?

Sao nghe quen quen vậy...Chắc chắc, ôi mẹ ơi, chắc không phải là cái tên ‘Đen đủ đường’ và ‘Hoa hoa công tử’ kia chứ?!

“Rốt cuộc là kẻ nào lại to gan lớn mật như vậy?!” , đương triều Thiên tử giận dữ nói.

“Thuộc hạ không dám vọng ngôn”, Triển Chiêu tiếp tục cúi đầu thưa.

“Hừ, không dám vọng ngôn?! Sợ là Triển hộ vệ không dám nói nhiều!”, một giọng nói nhàn nhạt vang lên, chính là Bàng Thái sư.

“Thái sư vì sao lại nói như vậy?”, vua Nhân Tông hỏi.

Bàng Thái sư khom người ôm quyền, vô cùng cung kính thưa: “Khởi bẩm Thánh thượng, thần tuy không phải người trong giang hồ nhưng cũng biết trên giang hồ những kẻ có bản lĩnh đột nhập vào hoàng cung đại nội lấy trộm bảo vật chỉ đếm được trên đầu ngón tay, dôi mắt khắp thiên hạ, tuyệt không quá ba đến năm người. Mà theo như thần được biết, trùng hợp thay Triển hộ vệ lại có quen hai kẻ trong số ấy, một kẻ có tên ‘Nhất Chi Mai’, kẻ còn lại tên ‘Bách Hoa công tử’, tại sao Triển hộ vệ lại không nguyện ý nói rõ? Lẽ nào là cố ý bao che?”.

“Triển hộ vệ, những lời này của Thái sư có đúng không?!” , giọng vua Nhân Tông mang vẻ tức giận.

Triển Chiêu nhắc vạt áo quỳ một chân xuống, ôm quyền đáp: “Khởi bẩm Thánh thượng, hai người này đích thực có bản lĩnh đột nhập vào cung trộm bảo vật, nhưng hiện tại không có bằng chứng xác thực...”.

“Cần gì bằng chứng?!” , Bàng thái sư giọng the thé, “Nay Thái hậu thân trúng kỳ độc, nguy kịch chỉ trong sớm chiều, hy vọng duy nhất là Thanh Long châu, giờ này khắc này, phàm là kẻ tình nghi đều phải tróc nã về quy án để truy ra tung tích của Thanh Long châu mới là thượng sách”.

“Bàng thái sư nói vậy là sai rồi!”, Bao đại nhân bước lên, “Hiện tại không bằng không chứng, sao có thể tùy tiện bắt người, xằng bậy như thế thì quốc pháp đặt ở chỗ nào?”.

Bàng thái sư nhướng mày, lạnh lùng nói: “Lẽ nào ngài không quan tâm đến sự an nguy của Thái hậu?”.

“Đủ rồi!”, vua Nhân Tông trầm giọng quát, đỡ trán ra lệnh: “Bao Chứng nghe chỉ, trầm lệnh cho người trong...Công Tôn tiên sinh, độc của Thái hậu còn có thể cầm cự được mấy ngày?”.

“Khởi bẩm Thánh thượng, không quá mười ngày”, Công Tôn tiên sinh vội đáp.

Nhân Tông sắc mặt càng thêm trắng, tiếp tục nói: “Bao Chứng, trầm lệnh cho Khai Phong phủ nội trong bảy ngày phải tróc nã hai kẻ kia về quy án, tìm lại Thanh Long châu, nếu dám chậm trễ, lập tức chém đầu không tha!”.

“Thần..tiếp chỉ!”, Bao đại nhân chỉ đành khom người quỳ xuống tiếp chỉ, Triển Chiêu, Kim Kiền, Công Tôn tiên sinh cũng đồng thời quỳ xuống.

Bàng thái sư nhếch mép, đôi mắt tam giác đảo một vòng, thỉnh thoảng bước lên tâu: “Khởi bẩm Thánh thượng, thần muốn thỉnh tấu”.

Nhân Tông liếc Bàng thái sư một cái, chậm chậm khép mắt, một hồi nói: “Thái sư còn có lời gì muốn nói?”.

Bàng thái sư nhượng đôi lông mày chỗi sể: “Thần nghe nói Triển hộ vệ có giao tình khá sâu với hai tên tiểu tặc giang hồ kia, thần sợ rằng có kẻ vì chuyện tư...”, nói đến đây, Bàng thái sư hơi ngừng một chút, đôi mắt tam giác liếc xéo Triển Chiêu một cái, lại tiếp: “Thần xin tiến cử một hiền tài, trợ giúp Triển hộ vệ một tay, để sớm ngày tìm được Thanh Long châu, giải độc cho Thái hậu”.

Chúng nhân Khai Phong phủ vừa nghe, nhất thời trong lòng lạnh đi.

Kim Kiên thầm kêu không hay rồi, nghĩ bụng: Trong lúc nước sôi lửa bỏng này mà lão cua già có lòng tốt tiến cử người hiền ư? Xí! Nhất định là tìm kẻ đến gây phiền phức, ngáng chân thì có! Lão Bao, ngàn vạn lần ngài đừng để lão cua già kia thực hiện được ý đồ đấy!

Kim Kiên vừa nghĩ đến đây, đã nghe Bao đại nhân đề tiếng nói: “Thánh thượng, việc tìm Thanh Long châu trên dưới Khai Phong phủ nhất định sẽ dốc toàn lực, không cần phải phiền Thái sư nhọc lòng...”.

“Thánh thượng!”, Bàng thái sư đột nhiên xen ngang, “Tìm Thanh Long châu, thời gian rất cấp bách, lại là việc vô cùng quan trọng, thêm một người là thêm một phần trợ giúp, thần chính vì nghĩ cho Thái hậu, chỉ mong Thanh Long châu có thể tìm về sớm ngày nào là Thái hậu sớm khỏe lại ngày ấy”.

Bao đại nhân vừa mở miệng lại bị vua Nhân Tông cắt ngang: “Lời của Thái sư nói cũng rất có lý, không biết Thái sư muốn tiến cử người nào?”.

“Phó chỉ huy sứ cấm quân Hoàng Can”.

Những lời này vừa thốt ra, Kim Kiên đã nghe Viên chỉ huy sứ bên cạnh hít vào một hơi khí lạnh.

Chợt nghe vua Nhân Tông hỏi: “Hoàng Can? Cũng được, chọn hắn đi”.

Bàng Thái sư lập tức quỳ xuống hô: “Thánh thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế”.

Vua Nhân Tông gật gù đầu, thần sắc một hồi nói: “Chư vị ái khanh đều lui xuống nghỉ đi, trẫm phải hồi cung thăm Thái hậu...”, dứt lời liền rảo bước rồi đi.

Chúng nhân đang quỳ trên đất đều lục tục đứng dậy, sắc mặt có chút u ám, ngoại trừ Bàng thái sư sau khi đứng lên liền khệnh khạng đi đến bên cạnh Bao đại nhân: “Bao đại nhân, Hoàng chỉ huy sứ là người được Thánh thượng khâm điểm, Khai Phong phủ các người phải chiếu cố nhiều hơn đó”.

Bao đại nhân ôm quyền: “Bàng thái sư xin hãy an lòng”.

Bàng thái sư cười khẩy một cái, phất tay áo rời đi. Chúng nhân Khai Phong phủ cũng nổi gót rời khỏi Tỉnh Chấn lâu.

Vừa đi được hai bước đã thấy Viên chỉ huy sứ rảo bước đi lên, kéo Triển Chiêu nói: “Triển đại nhân, Hoàng Can là kẻ cố chấp bảo thủ, thù vặt cũng báo, ngài...phải lưu ý nhiều hơn mới được”.

Triển Chiêu nghe mà sửng sốt rồi lập tức gật gù đầu.

Kim Kiên ở bên cạnh nghe được rất rõ, không kìm được mở miệng hỏi: “Người này lai lịch thế nào, lại có thể nhọc đến Bàng thái sư tiến cử?”.

Viên chỉ huy sứ thở dài đáp: “Nghe nói vợ của hắn là bà con xa của Bàng thái sư...”.

Kim Kiên thầm trợn mắt: “Hiểu rồi, hiểu rồi!”.

Quả nhiên là quan hệ cạp vấy*!

*Từ lóng trong tiếng Trung, chỉ ý bám vấy vợ con, lợi dụng hôn nhân hoặc quan hệ với phụ nữ để mưu cầu lợi lộc.

Chúng nhân vội vã quay về phủ nha, đi thẳng tới khách sảnh, triệu Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hổ đợi lệnh ở ngoài.

Vừa ngồi xuống, Bao đại nhân đã đi thẳng vào vấn đề: “Triển hộ vệ, sự việc ở Tinh Chấn lâu người nghĩ là kẻ nào làm?”.

Triển Chiêu ôm quyền: “Đại nhân, xem thủ pháp cũng như kỹ nghệ ra tay quả thực rất giống thủ pháp của Nhất Chi Mai hoặc Bách Hoa công tử, nhưng thuộc hạ tìm kiếm khắp Tinh Chấn lâu cũng không hề phát hiện ra ký hiệu bông mai bằng phấn trắng mà hai người họ vẫn dùng, cho nên, thuộc hạ cũng không dám chắc”.

Bao đại nhân nhíu mày, lại quay sang Công Tôn tiên sinh: “Công Tôn tiên sinh, độc mà Thái hậu trúng phải, tiên sinh thấy thế nào?”.

“Đại nhân, độc mà Thái hậu trúng quả thực bình sinh học trò mới gặp lần đầu, độc tính kỳ lạ, mạch tượng quái dị, học trò và các quan thái y của Thái y viện sau khi nghiên cứu thương lượng đều cho rằng chỉ có Thanh Long châu mới có thể giải được”.

Bao đại nhân thở dài một tiếng: “Thời hạn chỉ có bảy ngày, án này nên bắt đầu như thế nào đây?”

Công Tôn tiên sinh trầm ngâm một lát rồi lên tiếng: “Đại nhân, theo ý học trò, kẻ trộm châu tuyệt không phải mưu cầu của cải thông thường, mà nhắm vào chính Thanh Long châu?”.

“Công Tôn tiên sinh vì sao lại nói như vậy?”

“Châu báu trong Tinh Chấn lâu nhiều vô kể, trong đó không hiếm những báu vật vô giá, nhưng tên đạo tặc này tránh thoát được tầng tầng lớp lớp lính canh đột nhập vào bảo khố, vất vả phí sức như vậy lại chỉ lấy đi một viên Thanh Long châu, những bảo vật khác chẳng hề động đến, đủ thấy hẳn tuyệt không phải vì của cải mà tới”.

Chúng nhân đều gật đầu tán đồng.

Kim Kiên càng bối phục, thầm nghĩ: Công Tôn Trúc Tử quả nhiên cao kiến, nếu là mình cứ theo như tính tình, đã mất công vất vả đột nhập vào bảo khố, sao có thể chỉ vừa lòng với thứ cần trộm mà về, tối thiểu cũng phải cầm theo bảy, tám món mới đủ, còn tên trộm kia thấy tiền mà chẳng sáng mắt, quả thực hiếm thấy, lẽ nào lại là Robin Hood người Hán thời cổ đại?

Lại nghe Công Tôn tiên sinh tiếp tục phân tích: “Kẻ này chỉ trộm Thanh Long châu, sợ rằng chỉ có một mục đích...”.

“Ý của Công Tôn tiên sinh là...để giải độc?”, Bao đại nhân hỏi.

Công Tôn tiên sinh gật đầu: “Hơn nữa không phải giải độc thông thường, mà là thiên hạ kỳ độc, Đại nhân xin hãy lệnh cho các châu huyện cả nước điều tra xem gần đây có ai trúng kỳ độc không thể trị, cấp cấp báo về, có thể sẽ có đầu mối”.

Bao đại nhân gật đầu nói: “Việc này phải phiền Công Tôn tiên sinh lập tức khởi thảo”.

Công Tôn tiên sinh gật đầu tiếp tục: “Vả lại, hiện tại Nhất Chi Mai và Bách Hoa công tử là nghi phạm số một, không thể không điều tra, cho dù hai người này không phải kẻ trộm Thanh Long châu thì dựa vào thân phận vua trộm trên giang hồ của họ cũng có thể nghe ngóng được tin tức gì đó, cho nên tìm kiếm tung tích hai người này cũng là một cách”.

Bao đại nhân vuốt râu, thỉnh linh đề tiếng: “Vương Triều, Mã Hán đâu?!”.

Vương Triều, Mã Hán lập tức đẩy cửa bước vào, ôm quyền nói: “Có thuộc hạ!”.

“Hai người các ngươi lập tức bố trí người đi thăm dò tung tích của Nhất Chi Mai và Bách Hoa công tử, nếu có tin tức phải tức tốc báo về.”

“Thuộc hạ tuân lệnh.”

Triển Chiêu nhìn hai người Vương, Mã rời đi, nhíu mày cất tiếng: “Công Tôn tiên sinh sắp xếp rất tỉ mỉ kín kẽ, nhưng thời hạn chỉ có bảy ngày, liệu rằng có kịp...”.

Công Tôn tiên sinh gật đầu: “Triển hộ vệ nói rất phải, cho nên tại hạ cũng muốn mời Triển hộ vệ truyền tin tức ra giang hồ, nếu có người trong giang hồ trúng kỳ độc, xin hãy báo cho Khai phong phủ, chỉ cần như thế là sẽ không có sơ hở gì nữa”.

Triển Chiêu ôm quyền: “Thuộc hạ tuân lệnh”.

Công Tôn tiên sinh và Bao đại nhân đồng thời gật đầu, liếc nhau một cái, lại cùng đưa mắt nhìn Kim Kiền.

Kim Kiền chỉ thấy ánh mắt sáng rực chiếu chiếu bắn thẳng vào mình của Công Tôn tiên sinh phía đối diện, không kịp được rút cổ lại, cúi đầu nói: “Chẳng hay Công Tôn tiên sinh có gì giao phó...”.

“Kim hiệu úy”, Công Tôn tiên sinh đột nhiên đề tiếng, làm cho Kim Kiền giật nảy mình.

“Độc mà Thái hậu trúng phải, so với độc Lý bồ đầu trúng nửa tháng trước có ba phần tương tự”, Công Tôn tiên sinh chậm rãi lên tiếng, sau đó không nói lời nào nữa, chỉ yên lặng nhìn chằm chằm vào Kim Kiền.

Kim Kiền nghe xong nhất thời kinh sợ, thầm nghĩ: Độc mà Thái hậu và Lý bồ đầu trúng có ba phần tương tự, độc của Lý bồ đầu trúng lại có tám phần tương tự với đạn độc của mình, tính theo tỉ lệ thì, độc của Thái hậu và của mình há chẳng phải là có...8.3, không, không đúng, là 3.8 phần giống nhau...Ặc, thế chính là rất giống nhau rồi!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền không khỏi rét run toàn thân, lập bập nửa ngày mãi mới thốt ra được một câu: “Ý của Công Tôn tiên sinh là...”.

“Kim hiệu úy, đạn độc bình thường người vẫn dùng...”, Bao đại nhân chậm rãi cất tiếng.

Kim Kiền nghe mà kinh hãi, chân mềm nhũn, phịch một tiếng liền quỵ sụp xuống, thống thiết kêu lên: “Đại, đại nhân, chuyện của Thái hậu và thuộc hạ tuyệt không có quan hệ, nếu có nửa lời dối trá, thuộc hạ xin chịu sét đánh, ngũ mã phân thân, xương cốt nát vụn hóa thành tro bụi...”.

“Đại nhân!”, đột nhiên, một giọng nói vang lên cắt ngang phần sau những lời tâm huyết từ tận đáy lòng của Kim Kiền. Chỉ thấy Triển Chiêu bỗng vén vạt áo quỵ xuống, ôm quyền khẩn thiết lên tiếng: “Kim hiệu úy tuyệt đối không phải kẻ hạ độc hại người!”.

Kim Kiền hai mắt tròn trợn như bị ve nhìn Triển Chiêu, mồm cũng há hốc, run run hồi lâu, sững sốt không thốt nên lời.

Trời ơi, Tiểu Miêu đại nhân, tôi vừa mới biểu thị lòng trung thành được một nửa, ngài liền nhảy ra chọc cho một gậy, rốt cuộc là như thế nào?!

“Triển hộ vệ, Kim hiệu úy...”, trên gương mặt đen sì của Bao đại nhân hiện lên ý cười hiểm thấy, bắt đầu lắc đầu, “Bản phủ chỉ lo, nếu có kẻ biết được điểm này sẽ gây bất lợi cho Kim hiệu úy, cho nên mới nhắc nhở Kim hiệu úy, mấy ngày gần đây khi dùng đạn độc phải cân nhắc lưu tâm nhiều hơn”.

Công Tôn tiên sinh thở dài nói: “Con người của Kim hiệu úy chúng ta đương nhiên biết rõ, hai người hà tất phải như vậy”.

“Hả?”, Kim Kiền kinh ngạc ngẩng lên nhìn Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh, chỉ thấy hai người đều mang vẻ mặt tín nhiệm, hoàn toàn không có nửa điểm nghi ngờ, lại nhìn Triển Chiêu với thần sắc như bưng tỉnh, lúc này Kim Kiền mới hoàn hồn, không khỏi có chút cảm khái, vội cúi đầu ôm quyền nói: “Thuộc hạ đa tạ đại nhân, Công Tôn tiên sinh, Triển đại nhân quan tâm”.

Bao đại nhân gật đầu: “Hai người các người lui xuống trước đi”.

Hai người Triển, Kim ôm quyền lui xuống.

Ra đến cửa lớn khách sảnh, Triển Chiêu chăm chú nhìn Kim Kiền, trầm giọng nói: “Kim hiệu úy, số đạn độc kia mấy ngày tới chớ nên dùng”.

“Thuộc hạ tuân lệnh”, Kim Kiền vội đáp ứng.

Đến khi Triển Chiêu đi xa, Kim Kiền mới đưa tay lên lau mồ hôi lạnh ở đầy cổ.

Ôi trời ơi, ôi mẹ ơi, thói quen của cái lão Công Tôn Trúc Tử nói nửa câu giữ lại nửa câu này thực chẳng ra làm sao cả, thật sự có thể dọa chết người sống. Có điều, nói đi nói lại, đọc mà Thái hậu trúng phải chắc chắn không có liên quan đến mình... Còn với Nhị sư phụ... hẳn là cũng không có quan hệ gì... và... chắc, chắc sẽ không có liên quan gì đến đám áo đen mà hôm nay Nhị sư phụ nói đấy chứ...

Một ngày một đêm kế tiếp, trên dưới Khai Phong phủ không ngủ, không nghỉ, bận rộn tới tấp mặt mày, Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh thì bao quát, khởi thảo công văn, tứ đại hiệu úy và Triển Chiêu thì ra ngoài điều tra tin tức, còn Kim Kiền bị túm qua phụ trách buộc cuộn thư vào chân chim bồ câu, thả bồ câu đưa tin, tất cả đều bận tới độ sứt đầu mẻ trán, mất ăn mất ngủ.

Khó khăn lắm mới thả xong con bồ câu cuối cùng của Khai Phong phủ, Kim Kiền định đi chớp mắt một chút để nạp lại năng lượng, có điều chỉ mới nghỉ thôi, còn chưa hành động, đã lại bị Bao đại nhân truyền tới khách sảnh, nói là có chuyện cần thương lượng.

Vậy nên, chúng nhân lại vội vội vàng vàng chạy tới khách sảnh, gót chân còn chưa đứng vững, liền nghe bên ngoài cửa có người truyền báo: “Bàng thái sư, Hoàng chỉ huy sứ đến...”.

Chỉ thấy Bàng thái sư ưỡn cái bụng tròn ỏng lắc lư tiền vào, nối gót theo sau là một người vận trang phục cấm quân.

“Bao đại nhân, lão phu quả quả rồi”, Bàng thái sư ôm quyền.

“Cấm quân phó chỉ huy sứ Hoàng Can bái kiến Bao đại nhân”, người sau lưng Bàng thái sư cũng thi lễ nói.

Bao đại nhân đáp lễ: “Bàng thái sư, Hoàng chỉ huy sứ không cần đa lễ, mời ngồi”.

Ba người cùng ngồi xuống, lúc này chúng nhân mới nhìn rõ diện mạo của Hoàng chỉ huy sứ.

Người này thân hình thẳng tắp, sắc mặt trắng nõn, trán bè, cằm vuông, chân mày xéch lên, mũi to mồm rộng, ngũ quan cũng coi như đoan chính, chỉ là giữa mi tâm ẩn giấu khí chất tàn bạo, độc ác, khiến cho người nhìn có chút không thoải mái.

“Bao đại nhân, thời hạn bảy ngày đã qua một ngày rồi, Thanh Long châu có tin tức gì không?”, Bàng thái sư mở miệng trước.

“Nhọc Thái sư hao tổn tâm trí”, Bao đại nhân nói, “Đáng tiếc hiện tại chưa có tin tức gì”.

Đôi lông mày chổi sể của Bàng thái sư nhướn lên: “Bao đại nhân, chuyện này có liên quan đến tính mạng Thái hậu, không thể qua loa tắc trách được!”.

“Thái sư nói rất phải, Bao Chứng xin ghi nhớ”.

“Không biết đã có tung tích gì của Nhất Chi Mai và Bách Hoa công tử chưa?”

“Vẫn chưa có tung tích gì.”

Bàng thái sư hừ lệnh một tiếng: “Chắc không phải Bao đại nhân lừa gạt lão phu đấy chứ!”.

Bao đại nhân nâng mắt lên nhìn: “Thái sư tại sao lại nói ra những lời đó?”.

Bàng thái sư nhếch mép, liếc Hoàng Can bên cạnh.

Hoàng Can liếc Triển Chiêu một cái, lạnh lùng lên tiếng: “Người người trên giang hồ đều biết Triển đại nhân có quan hệ không tệ với hai người kia, nay lại nói không biết tung tích của họ, há chẳng phải nực cười lắm sao?!”.

Chúng nhân Khai Phong phủ nghe xong đều biến sắc.

Kim Kiền lại càng kinh ngạc: Chắc chắn, quả nhiên là họ hàng xa nhà Bàng thái sư, thực rất to gan lớn mật! Dám dùng giọng điệu xác xược hăm dọa như thế với Tiểu Miêu, nếu để đám fan hâm mộ của Tiểu Miêu nghe thấy, lão huynh đây sẽ không thể lặn lội ở thành Đông Kinh này nữa đâu.

Triển Chiêu ôm quyền nói: “Giao tình giữa Triển mỗ cùng Nhất Chi Mai và Bách Hoa công tử chỉ như bèo nước gặp nhau, nói gì đến quan hệ không tề, không biết tung tích hai người họ là điều đương nhiên”.

Bàng thái sư trợn trừng đôi mắt tam giác: “Bao đại nhân chớ quên, Hoàng chỉ huy sứ được đích thân Hoàng thượng hạ chỉ điều tra tìm kiếm Thanh Long châu, nếu Bao đại nhân không báo cáo đúng sự thực, e là không thích hợp lắm đâu?!”

Bao đại nhân trừng mắt: “Bàng thái sư, Bao Chứng nói câu nào cũng là sự thật, Thái sư nếu không tin, có thể thượng tấu lên Thánh thượng!”, nói đến đây Bao đại nhân liền đứng phắt dậy, lớn tiếng: “Hiện tại trên dưới Khai Phong phủ đều dốc toàn lực điều tra tung tích Thanh Long châu, không thể tiếp đón Thái sư chu toàn, Thái sư xin hãy về cho”.

“Bao Chứng người!”, Bàng thái sư đứng phắt dậy, trợn mắt thở phì phò nhìn Bao đại nhân.

“Trương Long, Triệu Hổ, tiễn Thái sư hồi phủ”, Bao đại nhân sắc mặt sa sầm.

“Thuộc hạ tuân lệnh”, Trương Long, Triệu Hổ bước lên nói.

“Được, được, được, được lắm! Bao Hắc Tử người, lão phu nhất định sẽ tham tấu người một bản trước mặt Hoàng thượng!”, Bàng thái sư nghiêng rằng, phất tay áo rời đi.

“Bao đại nhân”, Hoàng Can cũng đứng lên, sắc mặt có chút khó coi, “Hoàng Can xin cáo lui trước, nếu Bao đại nhân có tin tức gì, xin đừng quên báo cho Hoàng Can một tiếng”, nói đoạn liền xoay người rời đi.

Triệu Hổ nhìn bóng lưng hai người, giận đến thở phì phì nói: “Mới sáng sớm đã đến gây rối?”.

Công Tôn tiên sinh lắc đầu nói: “Chỉ là tới thăm dò tin tức, xem ra bên Bàng thái sư cũng không có chút tin tức nào”.

Trong khách sảnh tĩnh lặng một mảnh.

“Phủ chúng ta có tin tức gì không?”, Bao đại nhân hỏi.

Lại là một mảnh trầm mặc.

Bao đại nhân thở dài một tiếng: “Được rồi, lui xuống cả đi”.

Chúng nhân sắc mặt u ám, cũng thi lễ lui xuống, tiếp tục chia nhau đi thăm dò tin tức.

Kim Kiền tách khỏi mọi người, bồn chồn đi lòng vòng mấy lượt quanh phủ, cứ cảm thấy đứng ngồi không yên, cuối cùng vẫn là chạy tới ngồi cạnh bên chuồng chim bồ câu mới thấy an tâm phần nào.

Có điều ngồi xổm được một lúc, Kim Kiền lại thấy nóng ruột như đứng đồng lửa như ngồi đồng than, lại nhảy lên nhìn một lượt khắp chuồng chim bồ câu, vẫn chưa thấy con chim nào trở về, nhất thời ủ rũ, trừng mắt nhìn chuồng chim bồ câu trống không, lầm bầm: “Đám bồ câu lười biếng các người, bình thường trong phủ đều cho các người ăn sung ở sướng, chẳng phải là nuôi chim ngàn ngày dùng chim một giờ sao? Nhưng nom bây giờ xem, mấy chục con chim chia nhau bay đi đã gần một ngày một đêm rồi, sao ngay cả một cọng lông cũng chưa thấy quay trở lại hả?! Hừ hừ, nói cho các người biết, tốt nhất là các người nên thức thối một chút, dốc sức ra mà làm việc, bằng không, ta nhất định sẽ đem các người đi làm món chim quay đánh chén một bữa!”.

Lời chưa dứt, Kim Kiền liền cảm thấy trước mặt một bóng đen lóe lên, bịch một tiếng, con chim quay vàng ruộm từ trên trời rơi xuống, vừa vụn rơi đúng vào tay mình.

“Tiểu Kim, không cần người nướng, ngay đây đã có sẵn rồi.”

Một giọng nói đùa cợt truyền tới, Kim Kiền thuận theo tiếng nói ngoảnh đầu nhìn thì thấy một người nhảy từ trên tường xuống, vạt áo trắng như tuyết tung bay, mái tóc đen mượt phất phơ, mỉm cười lộ hàm răng trắng đều, sáng lấp lánh, đứng trước mặt Kim Kiền, phạch một tiếng mở quạt ra, nhướn mày quan sát vẻ mặt kinh ngạc của Kim Kiền một phen, rồi cười nói: “Sao thế? Tiểu Kim có vừa lòng với quả gặp mặt của Bạch Ngủ gia không?”.

“Bạch, Bạch Bạch Bạch Ngọc Đường!”, Kim Kiền kinh hãi hô lên.

Bạch Ngọc Đường gõ đầu quạt vào trán Kim Kiên: “Mấy ngày không gặp, Tiểu Kim to gan hơn nhiều đấy, hôm nay lại dám gọi thẳng tên của Bạch Ngũ gia”.

Kim Kiên cả kinh, lúc này mới ý thức được do giật mình bản thân đã gọi thẳng tên họ của Bạch Ngọc Đường, liền vội híp mắt nặn ra nụ cười lấy lòng, nịnh bợ nói: “Chỉ là Kim Kiên không ngờ mới mấy ngày không gặp mà phong tư cao ngạo, trung can nghĩa đảm, hùng tâm tiêu sái của Bạch Ngũ gia đã hơn hẳn trước đây, nhất thời tán thán không kiềm được nên mới quên mất quy củ, Bạch Ngũ gia xin đừng trách, xin đừng trách”.

Bạch Ngọc Đường híp đôi mắt hoa đào, xem ra rất hưởng thụ đối với mấy câu đầy mùi ‘rắm ngựa’ của Kim Kiên, gật gù đắc ý nói: “Miệng lưỡi Tiểu Kim cũng trơn tru hơn rồi đó”.

“Bạch Ngũ gia khen nhầm rồi”, Kim Kiên nịnh bợ đáp, “Không biết Bạch Ngũ gia hôm nay hạ cố đến Khai Phong phủ có chuyện quan trọng gì?”.

“Chuyện quan trọng thì không có”, Bạch Ngọc Đường nhướn mày cười nói: “Chỉ là mấy ngày gần đây ta phát hiện trên bầu trời thành Biện Lương vô cớ xuất hiện rất nhiều chim bồ câu, rảnh rỗi không có chuyện gì làm liền thuận tay tóm vài con làm món chim quay, đặc biệt cảm đến cho Tiểu Kim ném thử đổi bữa”.

“Đa tạ Bạch...”, giọng nói bỗng biến điệu, “Bồ, bồ câu?! Còn là bắt từ trên bầu trời thành Biện Lương?!”, Kim Kiên biến sắc, vội cúi đầu giơ con chim quay trong tay lên, kiểm tra tỉ mỉ, thoạt nhìn thì tưởng không sao, nhưng lại khiến cho Kim Kiên kinh hãi, thiếu chút nữa ngất luôn. Chân con chim quay kia còn buộc ống đồng, mặt ngoài không nhiều không ít khắc đúng ba chữ: Khai Phong phủ, chính là con bồ câu đưa thư mà Kim Kiên đã thả trước đó.

“Bạch, Bạch Ngũ gia, không biết ngài thuận tay bắt, bắt bao nhiêu con bồ câu rồi?”, Kim Kiên trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, da mặt giật giật nói.

“Chỉ có ba mươi mấy con thôi”, Bạch Ngọc Đường phe phẩy quạt, ung dung đáp.

Kim Kiên đầu như bị thiết chùy giáng cho một cú, hai mắt tóe sao.

Hay cho con chuột bạch anh, bồ câu đưa tin của Khai Phong phủ chỉ có sáu mươi mấy con, anh thuận tay bắt về nướng mất một nửa, thảo nào mình ở đây trông mòn con mắt cũng không thấy nửa con chim nào quay lại, tất cả đều bị con chuột bạch anh xơi sạch rồi!

“Tiểu Kim? Tiểu Kim?!”, Bạch Ngọc Đường ngó sắc mặt thoát xanh thoát trắng của Kim Kiên, lại lấy cán quạt gõ gõ vào đầu Kim Kiên, “Tiểu Kim sao sắc mặt lại giống mấy thôn dân Bạch Ngũ gia gặp trên đường đi đến đây thế? Chắc không phải cũng nhiễm phải bệnh lạ như bọn họ chứ?”.

“Bạch, Bạch Ngũ gia, tôi, tôi không mắc bệnh lạ, tôi chỉ là...”, da mặt Kim Kiên rúm ró, nằng giải thích, nhưng mới nói được nửa câu thì đột nhiên khựng lại, trong đầu như có một tia chớp lóe lên, liền túm lấy cổ áo Bạch Ngọc Đường, gấp giọng hỏi: “Có phải Bạch Ngũ gia nói vừa mới nhìn thấy có người mắc bệnh lạ không?”.

Bạch Ngọc Đường nào ngờ Kim Kiên lại có thân thủ như thế, sau thoáng sửng sốt liền tìm cách tránh thoát, nhưng làm thế nào cũng không giằng được cổ áo ra khỏi bàn tay Kim Kiên, chỉ đành ngửa về sau, giải thích: “Ngũ gia ta xác thực gặp cả một thôn nhiễm bệnh lạ, sắc mặt vừa xanh vừa trắng...”.

“Còn có bệnh trạng gì nữa không?”, Kim Kiên sấn lên trước túm mạnh, trừng mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, gấp giọng hỏi.

“Còn, còn có...”, Bạch Ngọc Đường bị Kim Kiên trừng mắt lạnh cả người, thân hình càng ngửa ra sau hơn nữa, hơi nghiêng đầu nói: “Nghe nói mạch tượng có chút quái dị...”.

“Còn gì nữa?”

“Nghe nói được liệu quý trong các y quán lân cận đều vô duyên vô cớ biến mất...”

Đôi mắt nhỏ của Kim Kiên sáng rực lên, suy nghĩ bay vèo vèo trong đầu: Người một thôn đột nhiên mắc bệnh lạ, mạch tượng quỷ dị, được liệu quý vô cớ biến mất...Ba dữ kiện này chẳng phải chính là điều kiện cần để Thanh Long châu và Nhất Chi Mai xuất hiện sao? Thật là trời không phụ lòng người, con chuột bạch

này thực chẳng phải nuốt không ba mươi mấy con chim bồ câu đưa thư, rốt cuộc cũng đưa đến tin tức hữu dụng như vậy, các huynh đệ chim bồ câu của Khai Phong phủ ở dưới cửa tuyền mà biết được hẳn sẽ ngậm cười nơi chín suối.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền liếc Bạch Ngọc Đường bắt giắc mặt mày tươi cười hơn hỏ nói: “Đúng là đi mòn gót giày tìm đầu chẳng thấy, vô cớ gặp được lại chẳng tốn công!”.

“Kim Kiền!”

Lời vừa dứt, bỗng nghe một tiếng quát đầy giận dữ từ sau lưng truyền tới, nộ khí, thanh điệu, ngữ âm đều vô cùng quen thuộc.

Kim Kiền, Bạch Ngọc Đường cùng ngoái đầu lại, thấy Triển Chiêu một thân áo lam, đôi mày lười mác dựng ngược, trong mắt ngập tràn hơi lạnh, dáng người thẳng tắp hết như kiếm tuốt khỏi vỏ, sát khí bùng bùng.

“Triển đại nhân?”, Kim Kiền có chút khó hiểu.

Hử? Tiểu Miêu sao vậy? Sáng nay còn bình thường, sao bây giờ lại nổi trận lôi đình như thế rồi? Khoan đã, hình như mắt mèo đang quét vào người mình...là tay mình...còn tay mình như đang túm...

Lúc này Kim Kiền mới ý thức được tư thế hiện giờ của mình thoát nhìn rất giống hình tượng một tên háo sắc túm lấy y phục mỹ nhân hồng mướt đồ luống cuống...Hơn nữa lấy tướng mạo mà nói, chuột bạch đích thực có thể coi là một mỹ nhân...Tóm lại hiện trạng bây giờ vô cùng chán động.

“Triển, Triển đại nhân, ngài đừng...”.

Kim Kiền tay chân cứng đờ, định mở miệng giải thích, có điều Bạch Ngọc Đường lại phản ứng nhanh hơn Kim Kiền rất nhiều, xoay người giẫy khỏi tay Kim Kiền, luống cuống chỉnh lại vạt áo, nói: “Xú, xú miêu, người đừng hiểu lầm”, dứt lời lại có chút sững sờ, đôi má trắng như bạch ngọc ẩn hiện sắc đỏ.

Triển Chiêu lại như không nghe thấy gì, mặt lạnh đi thẳng đến phía trước Kim Kiền, nghiêm nghị nói: “Kim Kiền, ngươi vừa làm cái gì?!”.

“Thuộc, thuộc hạ vừa vừa...”, Kim Kiền bị hàn khí toàn thân Triển Chiêu tán phát ra, rét lạnh từ đầu đến gót chân, hồi lâu sau mới thốt nên lời: “Vừa rồi bởi vì thuộc hạ nghe được tin tức Bạch thiếu hiệp đưa đến nên có chút kích động, nhất thời nôn nóng mới...”.

Hàn khí liền tan đi tám phần: “Tin tức gì?”.

Kim Kiền liền ngẩng đầu, gương đôi mắt nhỏ, gương mặt mang nét phấn khởi nói: “Có thể Bạch thiếu hiệp biết tung tích của Nhất Chi Mai”.

“Ta?!”, Bạch Ngọc Đường chỉ tay vào mũi mình, kinh ngạc kêu lên.

Triển Chiêu nhìn Kim Kiền một cái, lại hướng Bạch Ngọc Đường: “Bạch huynh, mời theo Triển mạo đến gặp Bao đại nhân”.

“Hả? Ồ...”, Bạch Ngọc Đường không hiểu gì, nhưng thấy thần sắc ngưng trọng của Triển Chiêu, chỉ đành sờ sờ mũi, nổi gót đi theo Triển Chiêu.

Kim Kiền bước theo hai người, thầm thở phào một tiếng, nghĩ bụng: Chậc chậc, tính khí Tiểu Miêu thực càng ngày càng cổ quái...Chúng loại sát khí cũng ngày càng phong phú...Mà nguyên nhân nổi giận cũng càng lúc càng khó hiểu...Haizzz, thân là thuộc hạ mình đây cũng càng lúc càng khó làm...

Câu chuyện nhỏ về Bạch Ngọc Đường

Chán quá! Chán quá!! Thực chán quá đi!

Ở Hãm Không đảo không phải bị đại ca kêu đi đánh cờ thì cũng bị đại tẩu tóm đi thử thuốc, hoặc bị đại ca, tam ca, tứ ca lôi đi đánh mã điếu...

Nghĩ xem đường đường là Cẩm mao tử như ta, giờ đây lại như gáo vàng đem múc nước giếng bùn thế này, thực là: Không thể nhịn được nữa!

Còn không bằng...còn không bằng...đúng rồi, còn không bằng đến Khai Phong phủ tìm con mèo thối kia đánh nhau cho giãn gân giãn cốt, thuận tiện tóm lấy Tiểu Kim đùa giỡn một phen, còn thú vị hơn gấp bao nhiêu lần.

Tâm động không bằng hành động, Bạch Ngũ gia trước nay nói một là một, nói hai là hai, nói đi là đi luôn!

Người thôn này bị sao thế nhỉ? Người nào người nấy sắc mặt trắng bệch, tinh thần bất ổn, mạch tượng còn có chút quỷ dị...Các y quán lân cận còn tăng giá, giá thuốc cao ngất ngưỡng, thực quá đáng! Bạch Ngũ gia sẽ giáo huấn cho chúng một chút, cướp thuốc cứu người.

Hả? Chẳng ngờ còn có kẻ tay chân nhanh nhẹn hơn cả Cẩm mao thử Bạch Ngọc Đường ta, được liệu quý giá trong ngăn ấy y quán đều bị khoáng sạch trong vòng một đêm? Kẻ có thân thủ như vậy trên giang hồ...Chắc không phải cái tên ‘Đen đủ đường’ kia chứ?!

Không ổn, không ổn rồi, mỗi lần đụng phải hần đều xui tận mạng, Ngũ gia ta vẫn nên mau mau rời khỏi đây, sớm ngày khởi hành đến Khai Phong phủ tìm mèo đánh nhau mới là chính sự.

Này, xung quanh thành Biện Lương xảy ra chuyện gì vậy? Trên trời có nhiều bồ câu đưa thư như vậy, hơn nữa còn là...bồ câu đưa tin của Khai Phong phủ?!

Một con, hai con, ba con, bốn con...đều là bồ câu đưa tin của Khai Phong phủ, hơn nữa trên chân mỗi con đều buộc một phong thư, cùng một nội dung...Chính là muốn các bằng hữu giang hồ dò la xem có ai mắc phải bệnh lạ hoặc trúng kỳ độc không cách nào chữa trị thì báo cho Triển Chiêu của Khai Phong phủ.

Ừm...xem ra chuyện không đơn giản, thú vị rồi đây!

Người trúng độc thì ta không biết, có điều kẻ mắc bệnh lạ thì Ngũ gia ta vừa hay biết tin tức này. Khoan đã! Nếu có người khác biết được tin này lại gặp bồ câu đưa thư, liền chạy tới báo cho xú miêu, vậy há chẳng phải Bạch Ngũ gia ta không được tham gia náo nhiệt rồi ư?

Ừ được, vẫn nên không cho đám bồ câu này bay đi, bắt nhiều thêm mấy con, thuận tiện nướng chín làm lương ăn dọc đường.

Bồ câu quay? Ừm, không ngờ Tiểu Kim lại có cùng sở thích ăn uống với Ngũ gia ta, vậy con cuối cùng này đem tặng cho Tiểu Kim đi.

Khoan đã, ta chẳng qua không cẩn thận nói lộ ra, vì sao Tiểu Kim lại kích động như vậy, xông thẳng tới túm cổ áo Ngũ gia ta...Mà nói đi nói lại, thân thủ Tiểu Kim khá lên từ bao giờ vậy? Chẳng lẽ là kiệt tác của con mèo thối kia? Được, rất được, thế mới đáng để Ngũ gia ta quyết một trận thắng bại với Tiểu Miêu!

Ồ hay! Đúng là vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới liền, không ngờ Ngũ gia mới nghĩ đến xú miêu, Tiểu Miêu liền xuất hiện. Khoan đã, sắc mặt Tiểu Miêu sao lại như vậy? Ánh mắt này?

Ôi trời, Ngũ gia ta vừa mới thất thần một cái liền quên mất tư thế hiện tại...Mặc dù Ngũ gia ta trước nay vẫn xưng ‘thiên hạ đệ nhất phong lưu’, nhưng ta và Tiểu Kim đều là nam tử, chuyện này thực là...thực là....

Nhất thời nóng lòng, luống cuống, không cân nhắc mới thốt ra một câu: “Xú miêu, ngươi đừng hiểu lầm”.

Phi phi phi, lời gì thế này! Còn may lỗi tai con mèo kia không tốt lắm, hình như không nghe thấy, may quá, may quá.

Đi gặp Bao đại nhân? Cũng được, Ngũ gia ta muốn xem chuyện tày trời gì đã xảy ra mà có thể khiến cho xú miêu trước nay mặt không đổi sắc lại trở nên khẩn trương như vậy, nếu thực sự có chuyện phiền phức, xấp tới tham gia náo nhiệt cũng hay lắm.

.....

.....

Rất lâu, rất lâu sau đó...Ngũ gia ta khi ấy không nên tham gia náo nhiệt...Thực là một bước sa chân ngàn năm ôm hận...

Nghề đánh mã điều có tiền đồ như thế mà ta lại không biết quý trọng, quả là hận sao khi ấy nông nổi, biết thế đã chẳng làm....

64. Q.4 - Chương 4: Cải Trang Giả Dạng Ngâm Thăm Dò, Đêm Viếng Y Quán Gặp Cổ Nhân.

Triển Chiêu dẫn Bạch Ngọc Đường vào khách sảnh, Bạch Ngọc Đường liền đem những chuyện kỳ quái mà mình gặp trên đường nhất nhất báo lại cho Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh, trong khách sảnh Khai Phong phủ nhất thời một mảnh tĩnh lặng.

Công Tôn tiên sinh mở một bức thư ra, nói: “Vừa rồi nhận được tin báo của huyện thừa trấn Thanh Tập, rất nhiều y quán trong trấn Thanh Tập bị mất được liệu một cách khó hiểu, thôn dân của thôn Du Lâm cách trấn Thanh Tập chưa đến mười dặm đều mắc bệnh lạ, chẳng hay so với những chuyện Bạch thiếu hiệp gặp trên đường đi phải chăng đều là cùng một việc?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Không sai, đích thực là thôn Du Lâm và trấn Thanh Tập”.

Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh đưa mắt nhìn nhau một cái, có chút đăm chiêu. Hồi lâu, bỗng nghe Bao đại nhân hỏi: “Công Tôn tiên sinh nghĩ như thế nào?”

Công Tôn tiên sinh trầm ngâm giây lát, đáp: “Đại nhân, hiện tại việc xảy ra ở thôn Du Lâm và trấn Thanh Tập là đầu mối có liên quan duy nhất đến án Thanh Long châu, nên lập tức phái người đến điều tra”.

“Bản phủ cũng nghĩ như vậy”, Bao đại nhân gật đầu, lại quay sang Triển Chiêu và Kim Kiền, nói: “Triển hộ vệ, Kim hiệu úy, bản phủ lệnh cho hai người tức tốc đến trấn Thanh Tập và thôn Du Lâm điều tra”, ngưng một chút, lại trầm giọng nói, “Thời hạn bảy ngày đã qua hai ngày, Triển hộ vệ chuyến này đi nếu có manh mối phải tức tốc báo lại, nếu vẫn không có tin tức gì phải nhanh chóng hồi phủ, trong phủ nếu có tin tức nào khác sẽ dùng bồ câu đưa tin”.

“Thuộc hạ tuân lệnh”, Triển Chiêu, Kim Kiền ôm quyền.

Bạch Ngọc Đường nheo đôi mắt hoa đào, bước lên một bước, nói: “Bao đại nhân, Bạch Ngọc Đường cũng nguyện giúp một phần sức mọn”.

Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh nhìn nhau một cái, rồi gật đầu vui mừng nói: “Như thế thì tốt rồi, vậy phiền Bạch thiếu hiệp cùng đi”.

Công Tôn tiên sinh nhìn ba người, khẽ chau mày lên tiếng: “Án Thanh Long châu này rất mơ hồ, kẻ trộm châu thân phận khó lường, mục đích không rõ, những kết luận hiện tại của chúng ta đều theo lẽ thường mà suy đoán, không thể chứng minh qua thực tế, ba người đi chuyến này con đường phía trước còn mờ mịt, hung hiểm khó lường, theo ý học trò, các vị chớ nên để lộ thân phận, bí mật điều tra mới là thượng sách”.

“Công Tôn tiên sinh nói rất phải”, Bao đại nhân tán đồng.

“Thuộc hạ tuân lệnh”, Triển Chiêu ôm quyền thi lễ, rồi quay người định đi ra ngoài.

“Triển hộ vệ khoan đã”, Công Tôn tiên sinh gọi Triển Chiêu, tủm tỉm nhìn chàng, hỏi:

“Lẽ nào Triển hộ vệ định ăn mặc như vậy để xuất hành đi bí mật điều tra?”.

Triển Chiêu nhìn một thân áo lam của mình một cái, có chút khó hiểu: “Có gì không thể?”.

Công Tôn tiên sinh thở dài một tiếng, Bao đại nhân, Trương Long, Triệu Hổ cũng lắc đầu.

Trương Long bên cạnh không nhịn được, mở miệng xen vào một câu: “Triển đại nhân, hiện tại và trước kia không giống nhau, nếu hôm nay Triển đại nhân bận đồ như bình thường xuất hành, e rằng còn chưa ra khỏi cửa thành thì chu vi hai mươi dặm trong thành Đông Kinh Biện Lương đều biết Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ, Triển đại nhân của Khai Phong phủ chúng ta ra ngoài tra án, như vậy sao có thể bí mật điều tra được?”.

Triển Chiêu nghe mà sửng sốt: “Vì sao Trương đại ca lại nói ra những lời này”.

Trương Long vỗ đầu một cái: “Ai da, cái, cái cái này...”.

“Triển hộ vệ”, Công Tôn tiên sinh bên cạnh tiếp lời, nghiêm sắc mặt, “nay danh ‘Ngự Miêu’ nhà nhà đều biết, ngay cả một bách tính bình thường trong thành Biện Kinh cũng biết rõ tướng mạo của ‘Ngự Miêu’, cách ăn vận, trang phục, nói năng đều hàm mộ không thôi, giày đi trên chân lớn bao nhiêu, thắt lưng dài mấy tấc đều có thể nói rất rõ ràng. Triển hộ vệ ra khỏi phủ nha, tất nhiên vạn người đôi mắt, hành tung như thế sao có thể giữ được bí mật?”.

Sắc mặt Triển Chiêu tối sầm.

Bạch Ngọc Đường phì một tiếng bật cười thành tiếng: “Ồ! Tiểu Miêu, nghe ra ngươi còn nổi tiếng hơn cả hoa khôi danh chấn Biện Lương kia!”.

“Cầm mao thủ của Hãm Không đảo cũng rất nổi tiếng đó...”, Triệu Hổ bên cạnh lẩm bẩm.

“Hả?”, Bạch Ngọc Đường kinh ngạc.

“Bạch thiếu hiệp!”, Công Tôn tiên sinh nghiêm mặt, nói với Bạch Ngọc Đường: “Tích Cầm mao thủ của Hãm Không đảo quyết đấu Ngự Miêu tại cấm cung được kể khắp trong ngõ tứ thành Biện Lương mấy tháng nay, tướng mạo, y phục, cách nói năng rồi cả mấy chữ ‘phong lưu thiện hạ chỉ mình ta’ trên chiếc quạt của Bạch thiếu hiệp cũng là đề tài luận bàn say sưa nhất của bách tính Biện Kinh, hiện tại Bạch thiếu hiệp muốn cùng mấy người Triển hộ vệ giấu tên đi bí mật điều tra, e rằng cũng là chuyện rất khó khăn”.

Nụ cười trên gương mặt Bạch Ngọc Đường nhất thời cứng đờ.

“Công Tôn tiên sinh”, Triển Chiêu vẻ mặt không tốt, trầm giọng nói: “Chẳng hay tên tuổi của Triển mẫu và Bạch huynh vì sao lại như vậy...”.

“Cái này...”, Công Tôn tiên sinh đảo đôi mắt phượng, liếc nhìn Kim Kiền đang cuộn mình lúi vào trong góc khi đề tài này vừa bắt đầu, ho khan hai tiếng.

Hai người Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường đồng thời quay nhìn Kim Kiền, ánh nhìn khó hiểu lóe lên trong hai đôi mắt.

Kim Kiền bỗng cảm thấy áp lực tăng gấp bội, nhảy bật ra khỏi góc tối mà nàng đang lúi vào, vội vàng xua tay nói: “Không liên quan gì đến thuộc hạ! Tuyệt đối không liên quan!”.

Trương Long bĩu môi: “Cũng không biết vị Tòng hiệu úy lực phẩm nào đem tình huống trận quyết chiến giữa Triển đại nhân và Bạch thiếu hiệp thêu dệt thành chín chín tám mốt đoạn bán cho ngõ tứ...”.

Triệu Hổ gãi gãi đầu: “Chẳng phải mấy ngày trước Kim Kiền cậu còn hỏi tôi bình thường Triển đại nhân thích ăn những điểm tâm gì, ngày hôm sau các bà, các cô, các mẹ liền đưa tặng mấy giỏ, huynh đệ trong phủ nha chúng ta đều ăn cả...”.

Sắc mặt Triển Chiêu ngày càng sa sầm, đôi mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường ngày càng tròn.

“Trương đại ca...Triệu đại ca...”, Kim Kiền cảm thấy toàn thân rét run, không khỏi rung mình mấy cái, đưa mắt nhìn vị chủ quản sổ sách của Khai Phong phủ, thầm nghĩ: Công Tôn Trúc Tử, những điểm tâm đó ngài cũng ăn không ít mà! Còn thu nhập bán những đoạn bình thư, ngoại trừ mười phần trăm tôi giữ lại, còn tất cả đều sung công đó thôi!

Tựa như cảm nhận được tiếng kêu cứu không lời của Kim Kiền, cuối cùng Công Tôn tiên sinh cũng mở cái miệng vàng chuyển sự chú ý của mọi người: “Cho nên, Triển hộ vệ, Bạch thiếu hiệp chuyển này nếu muốn bí mật điều tra, tốt nhất hãy cải trang rồi xuất hành”.

Sắc mặt Triển Chiêu rút cuộc cũng dịu đi vài phần: “Xin nhờ Công Tôn tiên sinh an bài”.

Bạch Ngọc Đường cũng gật gật đầu.

Công Tôn tiên sinh gật đầu: “Mời Bạch thiếu hiệp, Triển hộ vệ theo tại hạ đến sương phòng phía tây”, ngừng một chút, lại nói: “Kim hiệu úy cũng đi cùng luôn”.

“Thuộc hạ tuân lệnh”, Kim Kiền vội vã theo sau ba người.

Sau nửa tuần hương, Kim Kiền từ sương phòng phía tây trở lại khách sảnh. Chỉ thấy Kim Kiền bận một bộ trường bào màu sợi đay rộng thùng thình, hết như đang khoác trên mình cái bao tải lác la lác lự, tóc búi tận đỉnh đầu, trên người còn có một tráp thuốc, trong tay cầm cây gậy trúc, lá cờ gắn trên gậy trúc viết bốn chữ “Diệu thủ hồi xuân”.

Triệu Hổ như bừng tỉnh nói: “Kim hiệu úy, trang phục này...chắc là sắm vai đại phu vân du tứ phương”.

Bao đại nhân gật đầu: “Như thế rất tốt, liên quan đến bệnh lạ cùng được liệu xảy ra ở trấn Thanh Tập và thôn Du Lâm, cải trang như vậy là vô cùng thỏa đáng”.

Trương Long nhíu mày: “Nhưng khuôn mặt Kim hiệu úy lại không thay đổi gì, lẽ nào không sợ có người nhận ra?”.

Bao đại nhân khoát tay: “Không sao, với tướng mạo của Kim hiệu úy, bản phủ tin chỉ cần Kim hiệu úy thay quan phục hiệu úy của Khai Phong phủ, người ngoài khó có thể nhận ra thân phận”.

Trương Long, Triệu Hổ lập tức gật gù tán đồng: “Đại nhân nói có lý, tướng mạo của Kim hiệu úy thực tốt...”.

Da mặt Kim Kiền co giật. Hừ, chính là nói mình có khuôn mặt quần chúng chứ gì? Lão Bao, ngài đâm chọc người khác...‘duyên’ quá đó!

“Đại nhân, Triển hộ vệ và Bạch thiếu hiệp đã cải trang xong”, Công Tôn tiên sinh vào ôm quyền nói.

Chúng nhân định thần nhìn kỹ, thấy hai người theo sau Công Tôn tiên sinh: người bước vào khách sảnh trước, một thân áo vạt ngắn màu đen bằng vải bông, đai lưng và giày đều màu đen, sau lưng khoác tay nải đen chừng ba thước, hình dáng như cây gậy gỗ, hiển nhiên bên trong bọc thanh bảo kiếm trữ danh nào đó, lướt đến khuôn mặt, tóc xanh, da ngăm ngăm, mày lười mác, mắt sáng như sao, còn có...một bộ râu xồm che quá nửa gương mặt...chính là Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ Triển Chiêu.

“Đây là...”, hiển nhiên Trương Long, Triệu Hổ có chút lạ lẫm với bộ râu thình lình xuất hiện trên mặt Triển Chiêu.

Bao đại nhân lại vô cùng hài lòng, nói: “Như vậy rất tốt, Triển hộ vệ cải trang như thế nhất định sẽ không bị người khác nhận ra thân phận”.

Kim Kiền chớp chớp mắt, thầm nói: Cái kiểu hóa trang này của Tiểu Miêu, sao nhìn thế nào cũng thấy quen quen.

“Công Tôn tiên sinh...trang phục này của Bạch mỗ...”, Bạch Ngọc Đường theo sau bước vào khách sảnh, giọng có chút kỳ quái.

Lúc này chúng nhân mới chuyển lực chú ý sang người Bạch Ngọc Đường. Vừa nhìn một cái, mọi người liền sững sờ nguyên tại chỗ.

Chỉ thấy Bạch Ngọc Đường cũng một thân y phục đen, phục trang không khác gì Triển Chiêu, nhưng cách cải trang trên mặt...Da mặt chúng nhân không khỏi có chút giật giật.

Chỉ thấy một nốt ruồi đen rất to thình lình dán lên cạnh cánh mũi phải của Bạch Ngọc Đường, không thiên không lệch vừa đúng vị trí mà người ta vẫn gọi là ‘nốt ruồi bà mối’, trên nốt ruồi này còn có một sợi lông, chỉ ít cũng nửa tắc, cứ bay trái, lượn phải rung rung theo nhịp thở mỗi lần Bạch Ngọc Đường nói chuyện phát ra, quả thực phong tình, ‘duyên dáng’ không lời nào kể xiết.

“Đây, đây...”, Trương Long, Triệu Hổ gương mặt tràn đầy kinh ngạc, nhìn lom lom Bạch Ngọc Đường không thốt nên lời.

Bao đại nhân ho khan hai tiếng: “Khụ khụ, Công Tôn tiên sinh, Bạch thiếu hiệp cải trang...”, nói được nửa câu, cũng không biết nên hình dung như thế nào nữa.

Triển Chiêu mặt đầy râu thì mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, tựa hồ như thân ở ngoài thế tục. Kim Kiền lại rùng mình một cái, không tự chủ được mà sờ sờ mặt mình.

Bạch Ngọc Đường nhìn vẻ mặt của mọi người, đôi mắt hoa đào như muốn nhảy ra ngoài, mặt đen sì, đưa tay lên định giật nốt ruồi xuống, nhưng tay còn chưa chạm vào da mặt đã nghe Công Tôn tiên sinh bên cạnh nhàn nhạt hỏi: “Sao? Lẽ nào Bạch thiếu hiệp không vừa lòng với kỹ thuật của Công Tôn Sách?”

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh nheo đôi mắt phượng, nở nụ cười nho nhã, thoáng cái, băng đóng ngàn dặm, tuyết rơi vạn nẻo, trong ngoài khách sảnh, khí lạnh ngập tràn.

Chúng nhân trong lòng đều run lên.

Bạch Ngọc Đường giật nảy mình, vội vàng khoát tay: “Không có, không có, Ngọc Đường đối với kỹ thuật của Công Tôn tiên sinh...vô cùng vừa lòng, vô cùng vừa lòng!”

Lúc này Công Tôn tiên sinh mới khẽ gật đầu.

Hai người Trương Long, Triệu Hổ lặng lẽ lùi đến bên cạnh Kim Kiền, nói nhỏ: “Kim hiệu úy, may mà người có tướng mạo tốt đó!”

Kim Kiền nhìn sợi lông trên ‘nốt ruồi bà mối’ của Bạch Ngọc Đường một cái mà vẫn còn rùng mình, gật đầu: “May mắn, may mắn”. May mà mình có khuôn mặt quần chúng, A di đà Phật!

Chợt nghe Công Tôn tiên sinh nói: “Kim hiệu úy cải trang thành đại phu vân du bốn phương, Triển hộ vệ, Bạch thiếu hiệp không ngại cải trang thành trợ thủ của đại phu, ra ngoài hành sự chớ nên quá mức lộ liễu”.

Ba người ôm quyền lĩnh mệnh.

Kim Kiền liếc Triển Chiêu một thân đen sì, mặt đầy râu bên này, lại ngó Bạch Ngọc

Đường người đen ngòm với nốt ruồi bên cánh mũi cùng sợi lông cắm trên mụn ruồi kia, trong giây lát bỗng bình tĩnh: Thảo nào mình cứ thấy trang phục hai người này sao quen mắt thế, cái gì mà đại phu vân du tứ phương chứ, rõ ràng chính là tạo hình đám xã hội đen ra ngoài thu phí bảo kê....

Tiếng cười nói rộn ràng náo nhiệt, bóng người như nước, chiều nghiêng đổ bóng xuống thị trấn, ráng mây phẩy nhẹ trên những mái ngói cong cong. Khi ánh tịch dương đã ngã về tây, đường phố trong trấn Thanh Tập ngựa xe như nước, người mua kẻ bán, thương lái, hàng hóa, người kéo xe, dắt ngựa, rộn ràng, náo nhiệt vô cùng.

Trên con phố chính nam của trấn Thanh Tập, một quán rượu nhỏ nằm ven đường, nằm chéch bên phía đối diện chính là y quán lớn nhất trấn Thanh Tập, “Lã thị y quán”. Lúc này đang là thời điểm dùng cơm tối, trong quán rượu rất huyền náo, tiếng nói chuyện, tiếng vung tay, chạm bát, nốc rượu, cười đùa ồn ã, còn có, một đôi cha con đánh đàn, bán tiếng hát, càng thêm phần náo nhiệt.

“Đại gia, chọn một khúc đi”, cô nương hát rong đi đến một bàn, cầu xin nói.

Bốn hán tử ngồi ở bàn đó, một người trong số họ không kiên nhẫn khoát tay nói:

“Không chọn, không chọn!”

“Đại gia, ngài kêu một khúc đi mà, con gái lão hát khúc nào cũng được hết”, lão hán tay cầm đàn tì bà cầu xin.

“Ông à, ông xem, mấy người chúng tôi giống những kẻ có tiền nhàn rỗi lắm sao? Ông nên đi bàn khác thì hơn!”, hán tử bên cạnh nói.

“Đừng để ý đến họ nữa, chúng ta nói chuyện chính đi!”, hán tử thứ nhất thần bí nói:

“Nghe tin gì chưa, thôn Du Lâm xảy ra chuyện lớn rồi!”.

“Ài, đương nhiên là nghe rồi, nghe nói người trong thôn đó đều mắc bệnh lạ, mặt xanh như tàu lá, toàn thân mềm nhũn, mạch tượng quái dị, huynh nói xem chắc không phải bệnh dịch chứ?”

“Không phải đâu! Đã gần nửa tháng rồi, ngoại trừ người thôn Du Lâm ra, những vùng gần đó không có ai mắc loại bệnh này cả, tôi thấy không phải bệnh dịch đâu.”

“Nói đúng lắm, nói đúng lắm.”

“Nói chuyện thôn Du Lâm làm gì, nói về chuyện xảy ra ở trấn chúng ta đi! Nghe nói dược liệu quý trong y quán, kho thuốc mấy nhà ở trấn đều không thấy đâu, chuyện này các huynh biết không?”

“Có nghe nói, có nghe nói, chuyện lớn như vậy trong mười dặm tám thôn ở gần đây ai mà không biết?”

“Điều kỳ quái nhất là Lã thị y quán phía đối diện kia, liên tiếp hai ngày nay đều bị mất trộm dược liệu mà hết lần này tới lần khác không bắt được kẻ trộm, mọi người đều nói có thứ gì đó không sạch sẽ quấy phá.”

“Đáng đời, mấy tiệm đó thường ngày đều ứ ngập coi thường những nhà nghèo khổ, nhận chút giáo huấn cũng tốt.”

Một bàn bốn người cười vang. Cha con hát rong thấy bốn người này không có ý gọi hát khúc, chỉ đành chuyển sang bàn khác, nhưng đi một vòng lớn, hai người lại chẳng mời nổi một khúc nào.

“Cha, giờ phải làm sao đây?”, cô nương hát rong hai mắt đăm lệ, nhìn cha mình.

Người cha vội an ủi: “Đừng vội, đừng vội, con gái, chúng ta lại đi quán khác...”.

“Này, tiểu cô nương, bàn này chọn một khúc!”, đột nhiên một giọng nói trong trẻo vang lên từ góc quán rượu.

“Ôi! Tới đây! Tới đây!”, hai cha con nghe thế liền cả mừng, vội vàng chạy qua.

Hai cha con đi tới trước bàn đó, nhìn lướt một cái thì thấy có ba người ngồi xung quanh: người ngồi giữa, thân hình gầy gò, bận áo dài, phía sau lưng dựng một lá cờ, trên mặt viết bốn chữ ‘Diệu thủ hồi xuân’, lúc này đang vui đùa vào tô cháo to bự; hai người ngồi bên cạnh, vận quần áo đen, sau lưng hai người đều đeo một bao vải trông na ná như cây gậy, người bên trái, thân thẳng như thân tùng, râu mắt nhìn xuống, mặt đầy râu ria rối rùi, không nhìn rõ dung mạo; người bên phải, mặt như ngọc đẹp, đôi mắt hoa đào mê người, sắc môi ngọt ngào như mật, tướng mạo vốn có thể khiến các cô nương nhà người ta vừa nhìn đã lạc mất tâm thần, nhưng sợi lông đen trên nốt ruồi chằm chằm ngay cạnh cánh mũi khiến dung mạo tuấn tú cực phẩm lao xuống hạng ba.

“Cha, nom trang phục của ba người này, liệu có phải người xấu không?”, thiếu nữ hát rong nhỏ tiếng hỏi.

“Đừng nói bậy!”, lão nhân vội át tiếng tiểu cô nương, lại quay đầu cười hỏi người ở bàn trước mặt: “Không biết mấy vị đại gia muốn nghe khúc nào?”.

“Tiểu cô nương, cô có thể hát được những khúc nào?”, nam tử có nốt ruồi mỉm cười nói, chính là chất giọng trong trẻo vừa rồi mới gọi hai cha con họ.

Nếu không có nốt ruồi kia, nam tử này cười nhất định sẽ quyến rũ mê người, nhưng nay vì có thêm nốt ruồi nên nụ cười đó trở nên quỷ dị khó tả.

“Tôi, tôi...”, tiểu cô nương hát rong vẻ mặt sợ hãi, lùi lại sau một bước, trốn sau lưng cha mình.

Nụ cười của nam tử có nốt ruồi nhất thời cứng lại, hệt như bị đá kích gì đó, ngoảnh đầu sang, vỗ vào người đang ăn cháo bên cạnh.

Người nọ ngẩng lên khỏi bát cháo, lúc này cha con hát rong mới nhìn rõ người này tuổi chưa qua thiếu niên.

“Chuyện, chuyện gì?”, thiếu niên lúng búng hỏi.

“Bạch huynh muốn người chọn một khúc giúp huynh ấy”, nam tử râu ria xồm xoàm đột nhiên cất tiếng, giọng nói trong sáng như chim trả gỗ ngọc, rất êm tai, khiến hai cha con không khỏi nhìn người này thêm mấy lần, nhưng đáng tiếc bộ râu kia đã che quá nửa gương mặt, thực không thể nhìn rõ tướng mạo.

“Chọn một khúc?”, thiếu niên mắt nhỏ khó hiểu, “Ngũ gia, ngài không chọn được sao?”.

“Tướng mạo Bạch huynh kỳ dị, sợ là vị cô nương này khó mà chịu được”, nam tử râu xồm nói.

Nam tử có nốt ruồi hừ lạnh một tiếng.

“À...”, thiếu niên mắt nhỏ bỗng hiểu ra, nhíu mày nói: “Là tướng mạo kỳ dị...?”

Nam tử nốt ruồi tròng mắt lườm thiếu niên mắt nhỏ một cái.

Thiếu niên mắt nhỏ nhất thời rụt cổ, vội vàng lên tiếng: “Chọn! Tôi chọn một khúc!”, sau khi vò đầu suy nghĩ hồi lâu, thuận miệng nói: “Vậy hát ‘mười tám điệu sò’ đi!”.

Những lời này vừa thốt ra, hai người bên cạnh liền trợn tròn mắt, hai cha con hát rong lại càng hoảng sợ vạn phần.

“‘Mười tám điệu sò’? Kim huynh thật háng hái quá đi! Chẳng lẽ...”, nam tử nốt ruồi nhướng mày, đánh mắt liếc nam tử râu xồm nói: “một nhà Kim huynh đều chung sở thích này chẳng?”.

Nam tử râu xồm trầm giọng cất tiếng: “Đổi khúc khác!”.

Thiếu niên mắt nhỏ lại rụt cổ, giọng lí nhí khó mà nghe thấy được: “Tôi chỉ biết có khúc này...”.

“Đổi khúc khác!”, giọng nam tử râu xồm lại cao hơn mấy phần.

“Đổi! Đổi!”, thiếu niên vội nói, lại nghĩ hồi lâu, cuối cùng nói: “Tùy ý hát một khúc đi”.

Lúc này cha con hát rong mới thở phào nhẹ nhõm, tùy ý xướng một khúc dân ca bất kỳ, ngược lại cũng rất có ý vị.

Một khúc đã hát xong, cha con hát rong hành lễ với ba người, nói: “Ba văn tiền, đa tạ ba vị đại gia”.

Nhưng ba người kia vẫn ngồi ngay ngắn nguyên tại chỗ, không ai có ý móc hầu bao.

Thiếu niên mắt nhỏ nhìn nam tử nốt ruồi một cái: “Ngũ gia, người ta đang đợi ngài trả tiền đó”.

Nam tử nốt ruồi quay đầu: “Khúc này là Kim huynh chọn, có quan hệ gì tới người có ‘tướng mạo kỳ dị’ như ta đây?”.

Thiếu niên da mặt co rúm, lại quay đầu nhìn nam tử râu xồm với vẻ mặt chờ đợi. Chỉ thấy nam tử râu xồm kia bất động như chuông đồng, chẳng mấy may cử động.

“Đại, đại gia...”, cô nương hát rong ghen ngào, giọng như sắp khóc.

“Haizzz!”, thiếu niên mắt nhỏ nhíu mày, vẻ không tình nguyện móc một văn tiền từ trong ngực áo ra, lại lấy một văn tiền ở thắt lưng, văn tiền cuối cùng là lấy từ trong xà cạp, rất cẩn thận xếp thành hàng lên bàn.

“Đa tạ đại gia, đa tạ đại gia!”, hai cha con vội hành lễ đáp tạ, cầm lấy tiền rồi xoay người rời đi.

“Ba văn tiền ôi...”, cha con hát rong vừa đi, thiếu niên mắt nhỏ, cũng chính là Kim Kiền, lập tức nằm úp sấp lên bàn bắt đầu ai oán mặc niệm cho ba văn tiền thất thoát, nằm ngoài chi phí dự trù, gương mặt đầy vẻ mất mát.

Triển Chiêu nhìn Kim Kiền một cái, thở dài nói: “Khi về phủ Triển mỗ sẽ nói với Công Tôn tiên sinh một tiếng, ba văn tiền này liền được thanh toán”.

“Đa tạ Triển...công tử!”, Kim Kiền lập tức phấn chấn tinh thần.

Bạch Ngọc Đường đánh đôi mắt hoa đào qua hai người bên cạnh một lượt, lấy làm lạ: “Chỉ là ba văn tiền, hai vị không cần phải như vậy chứ!”.

Triển Chiêu đầu mày nhíu chặt: “Bạch huynh nói sai rồi...”.

“Tiền này trong túi của ta, đồng này cực khổ đồng kia đáng lòng!”, Kim Kiền thẳng phát người dậy, nói xen vào.

Bạch Ngọc Đường sững sốt: “Tiểu Kim văn chương thật lai láng đó”.

“Ngũ gia quá khen!”, Kim Kiền ôm quyền.

Triển Chiêu khẽ lắc đầu, mục quang hướng sang Lã thị y quán đối diện bên đường, sắc mặt hơi tối đi.

Bạch Ngọc Đường liếc Triển Chiêu một cái, nói: “Tiểu Miêu, người nghĩ thế nào về việc hai đêm liên tiếp Lã thị y quán bị mất được liệu?”

“Hai ngày liên tiếp bị mất trộm, ngày thứ ba này e rằng cũng rất có khả năng.”

“Ý của Tiểu Miêu là, ban đêm lặng lẽ đột nhập vào Lã thị y quán ôm cây đợi thỏ, tóm gọn tên đạo tặc trộm được liệu?”

“Bạch huynh đã sớm nghĩ đến, hà tất phải hỏi như vậy?”

“Chỉ là Ngũ gia ta thấy hiếu kỳ việc đường đường một hộ vệ của Khai Phong phủ mà cũng làm cái chuyện vụng trộm mờ ám này thôi.”

“Cầm mao thử đại danh đỉnh đỉnh cũng có thể làm quân tử leo xà, tại sao Triển mỗ lại không thể?”

Kim Kiên thở dài đánh thượt, tiếp tục vùi đầu húp cháo: Chắc, lại bắt đầu rồi, tiết mục đấu võ mồm thiếu dinh dưỡng này đã diễn ra trên đường đi không ngừng nghỉ, thực hãm hại dây thần kinh thánh giác của mình quá đi, anh nói xem một mèo một chuột tuổi tác cộng lại cũng gần nửa thế kỷ rồi, sao còn cãi nhau như trẻ ranh vậy chứ?

“‘Mười tám điệu sờ’, hôm nay đại gia ta ngoại trừ ‘Mười tám điệu sờ’, sẽ không nghe những ca khúc khác!” Đột nhiên, một giọng nói vang lên trong quán rượu.

“Phụt...”, Kim Kiên vừa húp một ngụm cháo lớn vào miệng liền phun thẳng ra ngoài.

Bạch Ngọc Đường nhướng mày: “Xem ra có người có sở thích giống Tiểu Kim!”

Một đám người ngồi ở chiếc bàn vuông cạnh cửa sổ bên mé nam quán rượu, họ đều mặc trang phục gia đình, nam tử ngồi ghế chủ tọa, thân bận áo dài bằng gấm đỏ, thắt lưng đỏ sậm quấn quanh cái bụng ỏng, bên hông dắt chuỗi ngọc bội phỉ thúy, ngũ quan cũng xem như đoan chính, tóc bóng nhẫy dầu, một tay cầm ly rượu, tay kia phe phẩy quạt, hướng cha con hát rong nạt nộ: “Hôm nay đại gia ta muốn nghe ‘Mười tám điệu sờ’, mau hát đi!”

“Đại, đại gia, con gái lão còn nhỏ, khúc ca loại này...”, lão nhân hát rong cúi rạp mình cầu xin nói.

“Không hát? Không hát thì...”, nam tử kia híp mắt cười, đột nhiên vươn tay kéo tiểu cô nương hát rong vào lòng, hỉ hả nói, “thì hầu Lã đại thiếu ta uống rượu!”

Chúng gia đình xung quanh cười vang: “Đúng đúng đúng, hầu thiếu gia chúng ta uống rượu!”

Chợt nghe có người nhỏ giọng hỏi: “Người này là ai vậy?”

“Anh không biết à? Đây chính là đại thiếu gia của Lã thị y quán phía đối diện, tiếng xấu lan xa.”

“Chính là ác bá Lã đại thiếu mà người kia tự xưng...”

“Đúng đúng đúng, chính hần!”

“Ai da, chuyện này không hay rồi.”

“Đại gia, đại gia!”, lão nhân hát rong vội vàng chạy tới, khom người chấp tay lạy Lã đại thiếu một cái, “Xin ngài thương xót, con gái lão tuổi còn nhỏ, không thể...”

Lã đại thiếu vẻ mặt ghét bỏ, khinh khỉnh liếc lão nhân một cái: “Cút!”

“Đại gia, đại gia, cầu xin ngài!”, lão nhân cũng cuống lên, xông tới kéo hai tay Lã đại thiếu ra, nhưng còn chưa chạm được vào Lã đại thiếu nửa phân, đã bị đám gia đình bên cạnh hần hung ác đập cho một cú ngã nhào xuống đất.

“Đúng là rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, con gái người cũng có chút tư sắc, được thiếu gia nhà ta để mắt tới là phúc khí, vậy mà còn không biết cảm tạ”, một gã gia đình nhỏ bãi nước bọt lên người lão nhân, nói.

Chúng nhân nhìn thấy trong mắt, cảm hận trong lòng, hai hán tử nông dân cao lớn vạm vỡ bên cạnh xắn tay áo lên định xông tới thì bị người bên cạnh kéo lại: “Đừng ngốc vậy, vị chủ nhân trong nhà Lã đại thiếu là kẻ có máu mặt, nếu huynh đắc tội với ông ta, sau này sẽ gặp phiền phức đó.”

“Đúng đấy, nghe nói nhà hán còn có thân thích với huyện thừa nữa!”

Lã đại thiếu quét mắt một vòng thấy chúng bách tính chỉ dám phần nộ mà không dám nói thì cười khẩy một tiếng, kéo tiểu cô nương hát rong ngồi lên đùi mình, cười ngả ngón, nói: “Nào nào nào, rót rượu cho bản thiếu gia”.

Cô nương hát rong kia sợ đến mức toàn thân run rẩy, hai mắt đầm lệ, chỉ nhìn đăm đăm cha mình đang quỳ rạp trên đất, khóc gọi: “Cha, cha...”

Lão nhân quỳ rạp trên đất cũng nghẹn ngào: “Con gái! Con gái...Đại gia, cầu xin ngài...”.

Tiếng khóc thê thiết trong quán rượu lạng phắc càng trở nên chói tai.

Đột nhiên, chợt nghe chửi một tiếng, một bóng màu đen xé gió lao tới cắm phập vào chính giữa bàn của Lã đại thiếu không nghiêng không lệch, chúng nhân chăm chú nhìn kỹ, là một lá cờ vải, trên mặt viết bốn chữ ‘Diệu thủ hồi xuân’. Chúng nhân đều bị lá cờ vải bay đến này làm cho hốt hoảng sững sờ.

“Ôi trời?!”

Lại một âm thanh lạ đưa tới, chỉ thấy Kim Kiên trong góc quán rượu hai mắt tròn tròn, da mặt giật giật, đáng vẻ tựa như cũng bị kinh sợ vậy.

Lúc này Lã đại thiếu mới phản ứng lại, nhất thời nổi trận lôi đình, vỗ bàn đứng dậy, phần nộ quát ba người ở góc quán: “Con bà nó, dám quấy chuyện của bản thiếu gia, thật to gan!”, rồi hướng chúng gia đình vẫy tay một cái, “Lên cho ta!”.

Đám tay chân lập tức xắn tay áo định xông lên.

“Khoan đã!”, Kim Kiên nhảy dựng lên, xua tay nói: “Hiểu lầm, đều là hiểu lầm! Tôi cũng không biết lá cờ kia sao lại vô duyên vô cớ...”.

Lời mới nói được một nửa, liền thấy Bạch Ngọc Đường chậm chậm nhấc đám dưa lên, nhẹ nhàng vung tay một cái, mấy cây dưa kia hóa thành mũi tên, phập phập phập cắm thẳng lên bàn Lã đại thiếu, cây nào cây nấy sâu ba tấc. Nhất thời, Lã đại thiếu cùng tất cả mọi người đều hóa thành tượng đá, toàn bộ cứng đờ nguyên tại chỗ.

Kim Kiên há hốc mồm nhìn đám Lã đại thiếu hồi lâu, rồi liếc Bạch Ngọc Đường bên cạnh một cái, thấy Bạch Ngọc Đường nghiêng người tựa vào cạnh bàn, đáng vẻ đó là chuyện đương nhiên; lại nhìn Triển Chiêu bên cạnh, đôi mắt đen sáng lấp lánh lướt nhìn Bạch Ngọc Đường, trong con ngươi lóe hàn quang, rồi chửi một cái ghim lên người Kim Kiên.

Bất giác mí mắt Kim Kiên run lên. Ôi, tai họa này là do con chuột bạch kia gây nên, Tiểu Miêu anh không đi tìm chuột bạch tính sổ, nhìn tôi làm gì?

Triển Chiêu thấy Kim Kiên không có động tĩnh gì nữa, nheo mắt lại, hàn quang càng bắn ra dữ dội.

Kim Kiên không khỏi rung mình một cái, nhất thời ngộ ra, tinh thần rung lên, thẳng phất người lên, vội nói: “Hiểu rồi, hiểu rồi, tôi qua đó!”.

Ý của Tiểu Miêu là muốn mình qua đó thu dọn cục diện hỗn độn do chuột bạch gây ra! Hừ hừ, nói cái gì mà, mèo chuột xung khắc? Theo như mình thấy, một mèo một chuột này vô cùng ăn ý với nhau, một phụ trách gây rối, một phụ trách uy hiếp bắt mình giải quyết hậu quả, căn bản chính là cá mè một lứa, miêu thử một nhà!

Chúng nhân thấy thiếu niên mắt nhỏ trong góc kia bộp bộp hai bước đi đến trước mặt Lã đại thiếu vẫn còn đang dờ dẩn, túm lấy con gái lão Vương kéo ra, đôi con ngươi đảo một cái, đột nhiên một chân đạp cái rầm lên bàn, hệt như hung thần ác sát, quát: “Cô gái nhỏ này chúng ta...chúng ta...cái đó...Ngũ trại chủ của Ác Thử trại chúng ta nhìn trúng, thức thời thì mau cút đi!!”.

‘Rầm!’, một âm thanh trầm đục vang lên, chúng nhân liếc mắt nhìn, thấy nam tử áo đen có nốt ruồi ngồi trong góc ngã nhào từ trên ghế xuống đất, nhưng chỉ trong nháy mắt lại bò lên khôi phục tư thế ban đầu. Mà nam tử mặt đầy râu kia vẫn bất động như núi, chỉ là vai run run rất khả nghi.

“Còn không cút đi!!”, thiếu niên mắt nhỏ đột nhiên quát lớn, dọa cho đám Lã đại thiếu sợ tè cả ra quần, bọn gia đình lập tức ba chân bốn cẳng đỡ Lã đại thiếu toàn thân mềm nhũn, chạy mất dạng. Bỏ lại chúng nhân đang trợn tròn mắt nhìn thiếu niên kia, kinh hoàng.

“Nghe thấy gì không? Cái gì mà Ngũ trại chủ của Ác Thử trại?!”

“Ôi trời, vừa nghe đã biết rất một lũ bất lương! Không hay rồi!”

“Số con gái nhà ông Vương cũng thật khổ, sao vừa thoát khỏi miệng cọp đã rơi hang sói rồi...”

“Haizzz...”

“Này, đừng nói nữa, đừng nói nữa, hai kẻ còn lại qua đó.”

Trong quán rượu một mảnh tĩnh lặng, tất cả đều mang vẻ mặt hoảng sợ lùi dần ra sau, tạo thành một con đường để hai người kia đi thẳng tới bên cạnh thiếu niên mắt nhỏ.

Nam tử râu ria xồm xoàm ngồi xuống đỡ lão nhân hát rong đang phủ phục dưới đất lên, lại móc bạc vụn trong người ra nhét vào tay lão, còn nam tử nốt ruồi dắt cô nương hát rong đang sợ đến dờ người, đưa đến bên cạnh cha mình, sau đó, lại thấy nam tử nốt ruồi thành linh quay lại, vươn tay xách cổ áo thiếu niên kéo đi, nam tử râu ria nọ khẽ lắc lắc đầu, xoay người rút lá cờ trên bàn ra, cũng nổi gót đi theo.

Ba người đi thoát nhìn không nhanh cũng không chậm, nhưng chỉ trong chớp mắt đã cách quán rượu vài trượng rồi, chỉ có thể loáng thoáng nghe được mấy câu:

“Ác Thử trại?! Ngũ trại chủ?! Hừ hừ, hiện tại để trại chủ ta giải quyết tên Tiểu Kim nhà ngươi!”

“Ngũ gia, Ngũ gia, tức giận hại thân, ngài hãy bớt giận trước đã, đừng giận dữ kéo hại đến thân thể...”

“Xú miêu, đừng tưởng mặt mũi đầy râu thì ta không nhìn thấy rõ, nhất định ngươi đang cười trộm...”

Cho đến khi ba người đi khuất dạng, chúng nhân trong quán rượu mới thở phào nhẹ nhõm, không khỏi ‘tức cảnh sinh bàn tán’.

“Ác Thử trại ở nơi nào, sao người của trại này lại có bộ dạng hung hãn đến vậy, ngay cả Lã đại thiếu cũng dám đắc tội?!”

“Anh nghe thấy gì không, hình như có một Miêu gì đó, tôi xem tám phần cái người Miêu gì ấy chính là đại trại chủ của Ác Thử trại...”

Mặc dù tiếng của chúng bách tính không lớn, nhưng lại lẫn khuất trong ngọn gió nhỏ, từng câu từng chữ đều được đưa đến ta ba người cách xa kia, chỉ thấy cây cờ hiệu trong tay Triển Chiêu khẽ đưa ra, gõ trúng lên đầu Kim Kiền.

“Ui da!”

Nửa đêm, trong Lã thị y quán một mảnh vắng vẻ, chỉ có hai gia đình gác đêm đang tựa cửa ngáp vặt. Trên nóc nhà của y quán, có ba bóng người ẩn hiện, người ở giữa sống chết nắm chặt lấy mái hiên sợ mình sẽ ngã lặn xuống dưới, người bên phải thì thản nhiên bất động, người bên trái lại ung dung nằm trên mái ngói, đó chính là ba người Kim Kiền, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

“Ngũ gia nói xem Lã thị y quán này đã hai ngày liên tiếp bị mất trộm dược liệu, sao chỉ có hai người canh gác?”, Kim Kiền nhìn đông ngó tây, có chút khó hiểu.

“Ai nói không có?”, Bạch Ngọc Đường thuận tay chỉ, “Sau cột nhà của gian chính có ba người núp, dưới mặt quầy có năm người, đằng sau cánh cửa có bốn người, trong bụi cây ở sân viện có sáu người, nếu tính cả Lã đại thiếu đang nấp trong nội đường nữa thì tổng cộng có mười chín người”.

“Nhiều người như vậy sao?”, Kim Kiền nheo mắt chắc lưỡi, “Sao tôi đến một người cũng không nhìn thấy?”.

“Xem ra hiệu úy của Khai Phong phủ cũng thường thôi”, Bạch Ngọc Đường quăng ra một câu.

Triển Chiêu bên cạnh khí tức ngưng trệ: “Kim hiệu úy, sau khi hồi phủ thời gian huấn luyện tăng thêm một nửa”.

Kim Kiền run lên một cái vô cùng hợp thời: “Thuộc hạ tuân lệnh...”.

Bạch Ngọc Đường cười khì, lại nói: “Trừ tên Lã đại thiếu ra, tất cả đều có võ công cao, tên trộm kia tốt nhất là nên có chút công phu, bằng không nếu muốn thoát thân, e rằng không dễ đâu”.

“Võ công cao?”, Kim Kiền sững sốt, “Lẽ nào không phải là Nhất Chi Mai?”.

“Nhất Chi Mai?”, Bạch Ngọc Đường mỉm cười, “Không phải con sâu lười đó”.

“Hai ngày liên tiếp lại cùng một y quán bị mất trộm, còn để lại dấu vết, Nhất Chi Mai là vua trộm trên giang hồ, trước nay hành sự cẩn trọng, không để lại tung tích, sẽ không phạm phải sai lầm như thế”, Triển Chiêu nói.

“Hai ngày liên tiếp đều chỉ trộm một y quán, nếu không phải có thù cũ với Lã thị y quán này, thì chính là kẻ tay mơ, một lần dắc thủ liền dắc chí, không muốn đổi nơi khác”, Bạch Ngọc Đường cười nói.

“Suyt”, đột nhiên Triển Chiêu lên tiếng, “Đến rồi”.

Kim Kiền lập tức tập trung tinh thần, quan sát kỹ. Chỉ thấy trong lùm cây ở góc tường hậu viện phát ra tiếng sột soạt, sau đó một bóng người thấp lùn bò ra.

“Chính là vào từ lỗ chó chui?”, Bạch Ngọc Đường càng hí hửng, “Quả nhiên là tay mơ”.

“Là một đứa trẻ”, Triển Chiêu nhú mày nói.

Tên trộm kia nhìn quanh bốn phía, rồi nường theo bóng cây chạy nhanh đến sương phòng phía tây của y quán, rút từ trong ngực ra một vật, mò trên ổ khóa hai cái, cách một tiếng, chiếc khóa đồng liền mở ra.

Kim Kiền không khỏi thán phục: Tay mơ chỗ nào chứ? Còn nhỏ tuổi như vậy mà đã có bản lĩnh mở khóa trong nháy mắt, tên nhóc này có thể coi là ngôi sao tương lai trong giới trộm đạo đó.

Tên trộm nhỏ kia lắc mình một cái, chớp mắt đã ở trong sương phòng, lát sau, đã đeo trên lưng một bọc rồi đi ra.

“Có khinh công cao...”, Triển Chiêu nói.

“Hơn nữa thân pháp này...Ha, sao nhìn thế nào cũng có chút quen mắt nhỉ?”, Bạch Ngọc Đường rất hứng chí.

“Thoạt nhìn giống...”, Kim Kiền cũng cảm thấy có chút quen thuộc.

“Nhất Chi Mai!”, ba người đồng thanh.

Lời ba người còn chưa dứt đã thấy trong viện thành linh đèn đuốc sáng trưng, một đám người rầm rập xông ra từ hậu viện, bao vây tên trộm nhỏ chặt tới mức một giọt nước cũng không lọt.

“Hừ hừ, hôm nay bản thiếu gia đã bày thiên la địa võng, cho dù tên trộm ngươi có mọc cánh cũng khó thoát!”, Lã đại thiếu phe phẩy cây quạt, đẩy đám người ra đến trước mặt tên trộm nhỏ, hiên ngang oai phong nói.

Dưới ánh đuốc, Kim Kiền mới miễn cưỡng nhìn thấy rõ dáng hình tên trộm nhỏ, vóc người lùn tịt, tay chân nhỏ xíu, quả nhiên là một đứa trẻ.

Lã đại thiếu cũng nhìn rõ hình dáng tên trộm, cười khẩy một tiếng: “Ta tưởng kẻ làm loạn khắp trấn Thanh Tập này tới mức gà bay chó sủa phải là nhân vật thể nào chứ, hóa ra là một tên nhóc thối tha lông tóc còn chưa mọc dài! Bắt lại cho bản thiếu gia, dùng loạn côn đánh cho một trận trước rồi đưa đến quan phủ điều tra!”.

Đám gia đình tay chân lăm lăm đao gậy bao vây tên trộm nhỏ tuổi từ từ tiến lại.

Tên trộm kia lùi dần từng bước, bước đi hỗn loạn.

“Ai da, xem ra tên trộm nhỏ này không biết võ nghệ phòng thân”, Bạch Ngọc Đường nhướn mày nói: “Tiểu Miêu đại nhân, bây giờ nên làm thế nào đây?”.

Triển Chiêu cau chặt hàng lông mày, đang định mở miệng thì bỗng nghe thấy tiếng âm ĩ huyền não trong viện.

“Tên tiểu tử thối này!”

“Bắt lấy nó, bắt lấy nó!”

Thì ra tên trộm nhỏ kia cởi cái bọc trên lưng xuống, vung tay lên, vẩy ra một đám bụi chẳng rõ thành phần gì, làm cho đám thủ hạ không phân biệt được thứ gì trước mắt, khiến chúng hết như nhặng mất đầu đảo quanh tán loạn, còn tên trộm nhỏ kia thì nhân lúc hỗn loạn lần theo góc tường chuồn êm ra khỏi đám người, sau đó khom người bò về phía lỗ chó chui.

“Ha! Người chạy rồi thì phiền phức lắm”, Bạch Ngọc Đường lời vừa thốt khỏi miệng, thân hình nháng lên một cái đã bay đến sau lưng tên trộm nhỏ, cánh tay chụp tới, mắt thấy sắp tóm được tên trộm kia, chẳng ngờ có người còn nhanh tay hơn Bạch Ngọc Đường, chỉ thấy một bóng đen dài mảnh phóng ra, có kẻ dùng nhuyễn tiên quấn quanh eo tên trộm nhỏ, kéo trượt qua người Bạch Ngọc Đường, lao vút đi.

Bạch Ngọc Đường xoay người, đuổi theo sát nút. Triển Chiêu lập tức phi thân đuổi theo, Kim Kiền cũng vội vàng nổi gót theo sau hai người.

Thân hình ba người nhanh như chớp giật, kiên trì đuổi theo, kẻ có thể dùng nhuyễn tiên cứu tên trộm nhỏ thân pháp cũng nhanh như gió, một tay túm nhóc con kia lao đi nhưng cước bộ chẳng mấy may chậm lại. Mấy người họ một chạy trước, một toán đuổi theo, chẳng bao lâu đã qua khỏi cửa thành, ra tới ngoại ô.

“Thật là, chẳng phải người lạ, chạy cái gì mà chạy?”, Bạch Ngọc Đường không nhịn được quát lên, cổ tay xoay một cái phóng ra viên đá nhỏ, nhắm thẳng vào mắt cá chân người phía trước.

Người nọ lão đảo, thân hình khựng lại, chỉ trong nháy mắt, hai người Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường đã đến bên cạnh người này, mỗi người một bên kẹp người kia ở giữa, Kim Kiền chậm nhất, chỉ có thể đuổi tới sau lưng hắn.

“Tình cờ gặp như thế này, Mai huynh không chào hỏi một tiếng đã không từ mà biệt, thực quá không nể mặt Bạch mỗ rồi”, Bạch Ngọc Đường cười nói.

“Mai huynh, Triển mỗ có chuyện muốn hỏi, xin Mai huynh tạm dừng bước”, Triển Chiêu trầm giọng nói.

Kim Kiền thở phì phò, vỗ vai người phía trước: “Người, người, cái tên Đen Đủ Đường này thật, thật là...”

Kẻ dùng nhuyễn tiên từ từ quay lại, vẻ mặt như đột nhiên bừng tỉnh: “Thì ra là Triển đại nhân, Kim hiệu úy và Bạch huynh, tiểu đệ nhất thời mắt kém, không nhận ra, không nhận ra”, dải tóc bạc trên đỉnh đầu lấp lánh phát ra ánh sáng, gương mặt mang ý cười biếng nhác, chính là Nhất Chi Mai – ‘Giang hồ đệ nhất thân trộm’.

“Không nhận ra?”, Bạch Ngọc Đường nhướn mày cười, “Trên giang hồ có kẻ nào lại không biết thủ pháp dịch dung của Nhất Chi Mai đứng đầu thiên hạ, chút trò vặt vãnh của chúng ta làm sao qua nổi mắt Mai huynh đây?”.

“Bạch huynh quá khen rồi, Bạch huynh cải trang thế này, thực sự không kẻ nào dự liệu được, Nhất Chi Mai tự vẫn không có bản lĩnh đem người khác cải trang thành dáng dấp như vậy, thực đáng hổ thẹn”, Nhất Chi Mai cười nói.

Da mặt Bạch Ngọc Đường giật giật.

“Mai huynh”, Triển Chiêu ôm quyền, ánh mắt thoáng liếc qua tên trộm nhỏ trên đất hỏi: “Dám hỏi Mai huynh và vị tiểu huynh đệ này có quan hệ gì?”.

“Quan hệ? Không có quan hệ gì!”, Nhất Chi Mai vội đáp, “Tại hạ chỉ nghe nói ở trấn Thanh Tập có vụ việc được liệu bị mất một cách khó hiểu, giang hồ lại truyền nhau là do tại hạ làm, nhất thời hiếu kỳ nên mới tới xem một chút”.

“Mai huynh thật sự không có quan hệ gì với người này?”, Triển Chiêu truy hỏi.

“Thật sự không có quan hệ gì!”, Nhất Chi Mai khẳng định.

“Vậy vì sao Mai huynh lại cứu người này?”

“Triển đại nhân!”, Nhất Chi Mai khoác vai Triển Chiêu, thở dài nói: “Nếu tại hạ không cứu nó, vạn nhất nó bị đưa đến đại lao của quan phủ không chịu nổi nghiêm hình tra khảo nhất thời thừa nhận mình là Nhất Chi Mai, vậy sau này tại hạ còn mặt mũi nào hành tẩu trên giang hồ nữa?”.

“Tiểu Dật sẽ không hèn nhát như vậy!”, tên trộm nhỏ này giờ vẫn quỳ rạp trên đất đột nhiên lên tiếng, ngẩng đầu, trợn to đôi mắt tròn trong sáng lấp lánh như thủy tinh, phùng đôi má dính đầy bụi đất, gương mặt bừng bừng nói: “Tiểu Dật sẽ không làm mất mặt sư phụ Nhất Chi Mai đâu!”

“Sư phụ Nhất Chi Mai?”, Bạch Ngọc Đường, Kim Kiền đồng thanh hô lên.

“Sư phụ? Sư phụ cái gì?”, Nhất Chi Mai nhảy dựng lên, kinh ngạc nói: “Nhất Chi Mai ta thu nhận đồ đệ khi nào? Tiểu tử thối ngươi đừng có nói bậy!”.

“Sư phụ? Không lẽ đồ nhi đã làm sai gì sao? Vì sao sư phụ không nhận Tiểu Dật?”, tên trộm tự xưng Tiểu Dật thình lình quỳ xuống bên chân Nhất Chi Mai, kêu lên.

Ba người Triển, Bạch, Kim cùng đánh mắt nhìn Nhất Chi Mai.

“Mai huynh, người này là đồ nhi của huynh?”, Triển Chiêu nhíu mày.

“Không phải! Đương nhiên là không phải! Tại hạ từ trước đến giờ chưa từng gặp nó”, Nhất Chi Mai xua tay giải thích.

Tiểu Dật nghe vậy, nhất thời miệng méo xệch, hai mắt đỏ hoe, khóc toáng lên: “Hu hu hu, đều tại Tiểu Dật tay chân vụng về không thể hoàn thành nhiệm vụ sư phụ giao cho, trộm được liệu bị người ta phát hiện, còn, còn liên lụy tới sư phụ, đều tại Tiểu Dật không ngoan, sư, sư phụ, Tiểu Dật biết sai rồi, xin sư phụ, người đừng có không nhận Tiểu Dật nữa...hu hu hu...”.

“Phương pháp huấn luyện đồ đệ của Mai huynh cũng thật đặc biệt đó!”, Kim Kiền như ngộ ra nói.

“Những y quán bị mất được liệu ở trấn Thanh Tập là do đồ đệ vâng lệnh Mai huynh đi trộm về sao?”, Triển Chiêu trầm ngâm nói.

“Mai huynh, đồ đệ huynh đã thú nhận rồi, huynh cũng nên mau mau nhận đi”, Bạch Ngọc Đường xoa cằm nói.

“Trời ơi?! Trời ơi! Ngươi đừng khóc nữa! Hãy nói rõ trước đã rồi khóc tiếp!”, Nhất Chi Mai hướng Tiểu Dật đang khóc lặng đi nói, lại nhìn gương mặt bất thiện của ba người Triển, Bạch, Kim, đang từng bước từng bước áp sát mình, mồ hôi mỏng rịn ra đầy mặt, giậm chân kêu lên: “Tại, tại hạ thật sự chưa từng thu nhận đồ đệ!!”.

Tiếng kêu oan ức vang vọng trong trời đêm đen kịt, khiến lũ chim kinh sợ đập cánh.

Ngoại truyện nhỏ:

Sau khi Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Kim Kiền rời khỏi Khai Phong phủ, trong khách sảnh diễn ra một đoạn đối thoại bí mật giữa Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh.

“Công Tôn tiên sinh, râu dùng để cải trang cho Triển hộ vệ lẽ nào chỉ có một bộ?”

“Đương nhiên không phải, trong phòng học trò còn có ba bộ như thế nữa.”

“Vậy vì sao không dùng cho Bạch thiếu hiệp, ngược lại trên mặt Bạch thiếu hiệp...Haizzz, nghĩ tới Cẩm mao thử của Hâm Không đảo trên giang hồ cũng được xem là nhân vật thành danh, chuyện này không có ai nhận ra thì cũng thôi đi, nhưng nếu bị người khác nhận ra thân phận, việc này...”

“Tướng mạo Bạch thiếu hiệp anh tuấn quá mức, nếu dùng râu cải trang sẽ mang tới kết quả ngược lại, càng lộ rõ vẻ quái dị, sợ rằng càng khiến người ta chú ý, gây bất lợi cho việc bí mật điều tra.”

“Nhưng tướng mạo của Triển hộ vệ cũng vô cùng tuấn tú...”

“Đại nhân! Lẽ nào đại nhân đã quên rồi?!”

“Hả?”

“Thượng Phương bảo kiếm là kẻ nào lấy trộm?”

“A...”

“Khai Phong phủ bởi vì kẻ nào làm liên lụy, thiếu chút nữa phạm tội khi quân?”

“Ồ...”

“Dung mạo của Triển hộ vệ duyên cớ làm sao thiếu chút nữa bị hủy?”

“....”

“Nếu không phải nhờ vào Kim hiệu úy diệp thủ hồi xuân, thì cứ như tướng mạo của Triển hộ vệ...đại nhân có biết phúc lợi, chi phí tiêu dùng, tiền thưởng của trên dưới Khai Phong phủ này...”

“Đúng, đúng, Công Tôn tiên sinh nói có lý, bản phủ không suy nghĩ, không suy nghĩ!”

“Đại nhân hiểu là tốt rồi.”

Tục ngữ nói rất đúng: Chớ đại mà chọc vào người đọc sách!

Cho nên nói, Công Tôn tiên sinh của Khai Phong phủ trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, thông kim bác cổ, văn thơ đầy một bụng, lại càng kiên quyết không thể đắc tội!

65. Q.4 - Chương 5: Nhị Sư Xuất Hiện Ở Du Lâm Thôn Hiến Diệu Kế Lại Sợ Anh Hùng

Lúc nửa đêm, bóng đêm dày đặc, vùng ngoại ô của Thanh trấn một mảnh đen tĩnh mịch, chỉ có thanh âm của Nhất Chi Mai đặc biệt rõ ràng

“Triển đại nhân! Trộm nhi này không phải là đồ đệ của tại hạ! Chuyện Thanh trấn mất được liệu, xác thực không quan hệ tới tại hạ!”

“Cái gì?! Bảo vật hoàng cung bị mất trộm? Cùng tại hạ có quan hệ gì đâu?!”

“Tại hạ đi vào hoàng cung trộm bảo khi nào? Bạch huynh người đừng vu cáo hãm hại tại hạ”

“Bảo vật Hoàng cung bị mất trộm và Thanh trấn bị mất được liệu? Triển đại nhân, cái này, cái này... cũng không có liên quan với nhau đi!”

“Từ sau khi chia tay các vị cho đến hôm nay, vẫn theo khuôn phép cũ, cửa chính không ra cửa trong không bước, là bách tính thiện lương hạng nhất!”

“Tại hạ oan uổng a... Triển đại nhân, người phải trả trong sạch lại cho tại hạ a...”

Kim Kiền nhìn ba đạo thân ảnh cách đó không xa, thở dài

Từ một khắc đồng hồ trước, tựa như chỉ có thể nghe được một mình Nhất Chi Mai ở bên kia hô to gọi nhỏ, tuy rằng nghe không rõ hai người Triển, Bạch đem Nhất Chi Mai hỏi vấn đề gì, nhưng từ câu trả lời của Nhất Chi Mai cũng có thể đoán được vài phần...

Chỉ là, trình độ thẩm vấn của Tiểu Miêu cùng Bạch Thử này cũng là đồ bỏ đi, hỏi hơn nửa đêm, cũng chỉ nghe Nhất Chi Mai hô to oan uổng, ngay cả nửa cộng đầu mối cũng hỏi không ra, Kim Kiền nghe xong hai mí mắt đánh vào nhau, lòng bàn chân phát đau, cuối cùng không chịu được cơn buồn ngủ, đặt mông ngồi trên mặt đất, ngẩng nhìn ba người nhện không được mở miệng nói:

“Ở vùng hoang vắng không trăng gió lớn, ba đại nam nhân cù cựa cù nhằng1, còn thành ra thống gì?”

(1: do dự, không dứt khoát)

“Xin hỏi vị ca ca này xưng hô như thế nào?”

Một tiếng kêu “ca ca” vừa ngọt ngào, lại thanh thúy, Kim Kiền nghe xong giật mình một cái, quay đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện thì ra chính mình vừa vặn ngồi ngay bên cạnh tiểu trộm nhi tự xưng là Tiểu Dật kia, lúc này, tiểu trộm nhi đang dùng một đôi con ngươi phát sáng nhìn mình chằm chằm

Vừa rồi tối om không thấy rõ, bây giờ cách rất gần, Kim Kiền mới nhìn rõ, bộ dạng của tiểu trộm nhi này thật đúng là ¾ đòi hỏi a

Lông mày nhỏ vài dài, đôi mắt vừa sáng vừa lớn, lông mi dài dày đặc, cái miệng nhỏ nhắn màu hồng nhạt, thân hình trẻ con tinh tế, tuy rằng trên gương mặt một khối đen, một khối vàng, vừa bần vừa đất, nhưng làn da lộ ra ngoài lại rất trắng nõn, tiểu trộm nhi này cũng chỉ mới mười hai mười ba tuổi, cái khác đều không cần nói, một lòng đi tới, liền khiến cho lòng người sinh ra hảo cảm, hận không thể nhét hai xâu hồ lô đường vào trong tay hắn Huống chi lúc này Tiểu Dật đang dùng diễn cảm ba phần đáng yêu bảy phần nhu thuận nhìn chằm chằm Kim Kiền, hơn nữa một tiếng “ca ca” giòn tan, Kim Kiền nghe xong ngay cả xương cốt cũng run lên ba phần, buột miệng nói ra: “Ta gọi là Kim Kiền”

“Thì ra là Kim ca ca” Tiểu Dật rũ mắt gọi một tiếng, “Kim ca ca, còn bao lâu sư phụ mới có thể trở lại a?”

“Cái này...” Kim Kiền liếc ba người ở phương xa còn đang dây dưa không rõ, thở dài nói, “Sợ là còn một lúc nữa”

“Nga” Tiểu Dật nhu thuận gật đầu, “Tiểu Dật rất thông minh, Tiểu Dật không quấy rầy sư phụ” Dứt lời, thân thể lắc lư trái phải, lông mày nhăn thành một đường, bộ dáng thập phần khó chịu

“Người không thoải mái chỗ nào sao?” Kim Kiền vội vàng tiến lên hỏi

“Tiểu Dật rất khỏe, Tiểu Dật không có bị roi của sư phụ buộc chặt mà khó chịu” Tiểu Dật cau mày, gục đầu xuống nhỏ giọng nói

“Roi?” Kim Kiền sững sốt, mắt vừa nhìn lại, lúc này mới kịp phản ứng, thì ra roi mềm của Nhất Chi Mai vẫn còn quấn chặt ở trên người tiểu Dật

Chỉ thấy thân thể nhỏ gầy của Tiểu Dật bị mấy vòng roi da trói lại, da thịt trên cánh tay đều có chút vặn vẹo biến hình, hơn nữa Tiểu Dật gắt gao nhăn lại lông mày, làm lông mi run rẩy, đôi mắt hơi đỏ lên, môi trắng hồng nhẹ nhàng giương lên...

“Ừng ực” Kim Kiền cảm giác tiếng nuốt nước miếng của mình có chút lớn

Này, này, cái này, cái này... dường như, tựa hồ, đại khái, có chút không thuần khiết a!

“Khụ khụ, vậy ta giúp người cởi ra” Kim Kiền ho khan hai tiếng, bước lên phía trước thuần thục cởi roi da trên người Tiểu Dật ra

“Cảm tạ Kim ca ca” Tiểu Dật xoa cánh tay đứng lên, hướng Kim Kiền bày ra khuôn mặt tươi cười hồn nhiên

“Không, không cần khách khí, tiện tay mà thôi...” Kim Kiền chậm rãi đứng dậy, nhìn vào khuôn mặt tươi cười của Tiểu Dật đứng trước mặt so với mình thấp hơn nửa cái đầu, chỉ cảm thấy hai mắt tỏa sáng, trong lòng mềm nhũn, không phát hiện ra thần sắc thoáng qua...

Ngay khi Kim Kiền lộ ra thần sắc hoảng sợ chớp mắt một cái, chỉ thấy tinh quang trong mắt Tiểu Dật lóe lên, bỗng nhiên vung tay, một sợi dây thừng thuận thế bay ra, giống như măng xà, ‘vèo’ một cái đã đem Kim Kiền buộc thành một cái bánh chưng

Kim Kiên chỉ cảm thấy hô hấp bị kiềm hãm, hàn quang trước mắt lóe lên, một thanh đao nhọn trong nháy mắt liền đặt ở trên cổ mình

“Thả ta đi, bằng không tính mạng của người này khó bảo toàn!” Bên tai, chợt nghe thấy thanh âm trong treo băng lãnh của Tiểu Dật giống như bọc ba tầng hàn băng

Ba người đang tranh luận cách đó không xa nhất thời im bật, ba đạo thân ảnh lóe lên, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai liền đi tới trước mặt Tiểu Dật và Kim Kiên...

Nhất Chi Mai giống như thỏ phào nhẹ nhõm, hướng Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ôm quyền nói: “Triển đại nhân, Bạch huynh, thấy chưa, xú tiểu quỷ này quả nhiên tâm tư khó lường Tại hạ cùng nó tuyệt không có nửa điểm quan hệ!”

Bạch Ngọc Đường nhũu mày cười một tiếng: “Tiểu tử thôi, lộ tẩy rồi nhé! Ta đã nói người lười biếng giống như Mỗ huynh, như thế nào sẽ đi làm chuyện thu nhận đồ đệ lao tâm lao lực như thế”

Triển Chiêu không nói lời nào, một đôi con ngươi đen trầm phía trên râu mép nhìn chằm chằm vào Kim Kiên

Kim Kiên trợn mắt nhìn cả người bị buộc chặt, cổ bị mũi đao chỉ vào, hô hấp không thông, máu chảy không thuận, tể bào não lại như đánh máu gà nhanh chóng vận chuyển, trong nháy mắt liền cho ra kết luận tình trạng của mình

Đầu tiên, xú tiểu quỷ này không phải là đồ đệ của Nhất Chi Mai, bằng không sẽ không lợi dụng ta làm con tin thoát thân

Thứ hai, ba tên đối diện này sợ sớm đã đoán ra thân phận của tiểu quỷ này, bằng không sẽ không ‘vững như kiềng ba chân’ như thế

Cuối cùng, trong lúc ta nhất thời không xem xét, nhất thời nhẹ dạ, nhất thời buông lỏng, nhất thời vô ý, nhất thời... nói chung chính là trúng “mỹ nhân kế” của xú tiểu quỷ này... Chậm đã, tiểu quỷ này là giống đực, cho nên xác nhận lại là “mỹ nam kế”... Từ từ, bề ngoài của tiểu quỷ này ngay cả lông cánh cũng chưa đủ đi... Khụ khụ, cho nên chính là “mỹ chính thái kế”

Chắc chắn, thực sự là thẹn với giá trị kinh nghiệm của ta trong cuộc tiến hành trường kỳ bền vững đối với sắc đẹp của Ngự Miêu, thần tượng đứng đầu trong Khai Phong phủ!

“Chẳng lẽ các ngươi không nghe thấy? Thả ta đi, bằng không tính mạng của người này khó bảo toàn!” Tiểu Dật nhìn thấy ba người đối diện phản ứng như thế, không khỏi sững sốt, lại hét lên một tiếng

“Biết khinh công của chính mình không bằng bọn ta, không có biện pháp thoát thân, liền bắt người uy hiếp, xú tiểu quỷ ngược lại còn có chút đầu óc, chỉ là con tin này...” Nhất Chi Mai nhìn Tiểu Dật, lười biếng nói, “Tại hạ cùng với người này cũng chỉ là sơ giao mà thôi...” Ngụ ý, ta cùng người này không quen biết, người thích làm gì liền làm đi...

Bạch Ngọc Đường thì là một bộ dạng xem kịch vui, hai tay khoanh lại: “Ngược lại ta muốn nhìn xem tiểu tử ngươi có thể đùa giỡn ra trò gì?”

Kim Kiên nghe vậy ngội lạnh trong lòng, thầm nghĩ: hai tên vô lương tâm này quả nhiên không có chút tình cảm...

Tâm tư vừa chuyển, ánh mắt Kim Kiên mang theo hi vọng duy nhất dời đến trên người Triển Chiêu, trong lòng thầm hô: Miêu đại nhân a, niệm tình chúng ta cùng làm chung một phủ, ngài có thể ngàn vạn lần đừng thấy chết mà không cứu a ...

Không ngờ Triển Chiêu lại cứng rắn quăng ra một câu: “Bị một hài đồng dễ dàng bắt lại như thế, còn ra thể thống gì?!”

Bị một tiếng này cảnh tỉnh, bỗng nhiên khiến Kim Kiên như thể hồ quán đỉnh², lập tức nhớ lại một câu cơ bản của đường lối Đảng: tự lực cánh sinh, khó khăn gian khổ xây dựng sự nghiệp! Sách, cầu người không bằng cầu mình, nếu như ba người này thấy chết mà không cứu, thì ta tự cứu!

(2: câu này là nói về Phật giáo giáo huấn trí tuệ, khiến người hoàn toàn giác ngộ)

Nghĩ vậy, hai tay của Kim Kiền ở dưới dây thừng lắc lư trái phải, muốn đưa tay kéo túi thuốc trong lòng ngực, nhưng cổ sức giãy giữa nửa ngày, dây thừng đem cánh tay cùng thân thể chặt chẽ cuốn lấy, một chút cũng không rời lỏng, đừng nói cho vào túi thuốc, ngay cả đưa cánh tay lên nửa phần cũng không có khả năng

Xong đời rồi!

Lúc này diễn cảm trên mặt Kim Kiền chỉ có một câu có thể hình dung: Khóc không ra nước mắt!

“Này!” Cảm giác cái cổ mát lạnh, đao nhọn trong tay Tiểu Dật lại gần sát cổ của Kim Kiền hai phân, bên tai chợt nghe Tiểu Dật lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ ngươi chỉ là một gã sai vặt của bọn họ, địa vị thấp, cho nên bọn họ đối với sống chết của ngươi không thêm để ý tới?”

Da mặt Kim Kiền co quắp...

Tốt xấu gì ta cũng là một Tông hiệu úy lục phẩm, hiện giờ lại suy bại đến địa vị gã sai vặt, thật sự là không còn mặt mũi nào a

Tiểu Dật thấy Kim Kiền không có động tĩnh gì, nhượng mảy, lẩm bẩm nói thầm: “Vốn tưởng rằng có một con tin có thể có thêm vài phần thắng, không ngờ lại bắt một gã sai vặt vô dụng...”

Nói đến đây, lại thở dài một hơi, liền không có động tĩnh gì, giống như đang tự hỏi cái gì...

Kim Kiền cố sức chuyển đôi mắt lướt qua, thấy Tiểu Dật hơi nhếch môi dưới, trong lòng không khỏi giật mình: Tiểu quỷ này không phải tính toán đem con tin vô dụng như ta giết đi a?

Tựa như muốn nghiệm chứng phỏng đoán của Kim Kiền, chỉ thấy thanh đao nhọn kia chậm rãi rời khỏi cổ Kim Kiền...

Hai mắt Kim Kiền mở lớn: không tốt, theo như những gì mình biết khi xem phim truyền hình, một giây sau cây đao này tất nhiên sẽ không chút lưu tình đâm ta thành tổ ong!

Nghĩ vậy, Kim Kiền cũng không biết khí lực từ đâu tới, một chân dùng sức hướng xuống dưới giẫm một cái, đúng lúc giẫm lên trên đầu ngón chân của Tiểu Dật: “A!” Tiểu Dật buồn bực hô to, thân thể lùi về phía sau một bước, thân thể Kim Kiền nhân cơ hội bỗng nhiên cong về phía trước, một cú tiêu chuẩn ném qua vai đem Tiểu Dật ở phía sau gánh như gánh bao bố lật ngã trên mặt đất, chỉ là Kim Kiền cũng vì bị dây thừng trong tay Tiểu Dật kiềm chế, cả người cũng lao về phía trước, ‘bẹp’ một cái, khuôn mặt ‘hôn’ vào ổ rơm bày ra trên mặt đất, miệng ăn đầy bụi tro

Trong lúc té đến choáng váng, Kim Kiền lảng máng nghe thấy mấy người trên đỉnh đầu thảo luận...

“Chiêu này của Kim huynh có chút lợi hại, không biết là chiêu thức của môn phái nào?” Đây là Nhất Chi Mai hơi có vẻ ngạc nhiên

“Chiêu này của Tiểu Kim, ngược lại có chút ý tứ, thói miêu, chiêu này là thế nào, chẳng lẽ ngươi dạy?” Đây là Bạch Ngọc Đường hết sức tò mò

“Triển mỗ chưa từng dạy” Đây là Triển Chiêu hơi buồn bực

“Vậy mà nhân lúc ta nhất thời nhẹ dạ, dám làm như thế, như thế...ê, ê, tiện...” Đây là đồng học Tiểu Dật ở bên cạnh bưng lấy mu bàn chân lăn qua lăn lại trên đất

Mặt Kim Kiền hướng dưới đất lưng hướng lên trời, trong lòng thầm hô...

Chư vị, không cần phỏng đoán, hàm lượng động tác kỹ thuật cao của “thuật nữ tử phòng thân” này cũng không phải là bọn sinh vật giống đực các ngươi có thể lĩnh hội

*

Kim Kiền nhớ rõ, thời điểm chính mình vẫn còn là người hiện đại tiên tiến, cảnh sát trong ti vi không phải thường hay xuất ra một lời thoại kinh điển: “Ngươi có quyền giữ im lặng, nhưng mỗi câu ngươi nói sẽ là bằng chứng trước tòa”...

Nói cách khác, tất cả tội phạm đều có quyền lợi im lặng

Mà bây giờ, lại có một vị nhân sĩ đang thi hành “trầm mặc” tới cùng

Vẫn là một mảnh tối đen tĩnh mịch ở vùng ngoại ô của Thanh trấn, Kim Kiền đang thực thi hết phận sự công việc thăm vấn của nhân viên công vụ Khai Phong phủ

Phạm nhân bị trói rất chắc, trộm nhĩ Tiểu Dật không có cách nào nhúc nhích, lúc này, khuôn mặt nhu thuận đáng yêu của hắn sớm đã ném tới nước Java, chỉ còn vẻ mặt hồ hững hờ trừng mắt nhìn Kim Kiền, không nói được lời nào...

“Tiểu Dật, vì sao ngươi đến Thanh trấn ăn cắp được liệu?” Về mặt Kim Kiền trang nghiêm

Tiểu Dật không đáp, đầu chuyển sang một bên

“Vì kiếm tiền?” Kim Kiền suy đoán có lý

Tiểu Dật nhìn Kim Kiền bắn ra một ánh mắt khinh thường

Kim Kiền vội ho một tiếng: “Khụ, cũng đúng, nếu như là vì kiếm tiền thì trực tiếp trộm bạc là được rồi, cần gì phải làm chuyện thừa đi trộm được liệu như vậy...Đổi vấn đề, vì sao ngươi phải giả mạo đồ đệ của Nhất Chi Mai?”

“ ... ”

“Khụ khụ, vậy, vậy Tiểu Dật ngươi họ gì?”

“ ... ”

“ Bao nhiêu tuổi?”

“ ... ”

“ Nhà ở đâu?”

“ ... ”

“ Có nhà có xe không? Có cưới vợ chưa...”

“ ... ”

Kim Kiền đầu đầy hắc tuyến (là thế này nè : ==|||), quay đầu lại nhìn ba người phía sau lưng, cười gượng hai tiếng: “ Có lẽ một ném ban nãy đem đầu của hắn đập hỏng rồi, nên biến thành câm điếc...”

“ Hừ” Cuối cùng Tiểu Dật cũng phát ra âm thanh ¾¾ khinh thường hừ lạnh

“ Bạch huynh, xem ra để Kim huynh đi dò la không hề thích hợp a”

Nhất Chi Mai khoanh tay trước ngực, lưỡi biếng nói

“ Kỳ quái, ban nãy Tiểu Kim Tử cùng tiểu quỷ này không phải tán gẫu rất hợp ý sao? Tại sao bây giờ một câu cũng không ra được?” Bạch Ngọc Đường buồn bực vuốt cằm

Triển Chiêu nhú mày, đang muốn cất bước tiến lên, lại bị Bạch Ngọc Đường bắt được bả vai...

“ Tiểu Miêu, chờ một chút, để Mỗ huynh thử xem, đều là người trong đồng đạo, có thể...”

“ Đúng đúng, khẳng định có tiếng nói chung” Kim Kiền phụ họa

“ Được rồi, tại hạ liền thử bản lĩnh một chút” Nhất Chi Mai đi đến trước mặt Tiểu Dật, con ngươi ở trên người Tiểu Dật xoay tròn một vòng, ông tay áo rung lên, hai cánh tay ở hai bên kéo gò má của Tiểu Dật, “ Tiểu quỷ, tại sao lại mạo hiểm thừa nhận là đồ đệ của tại hạ để hãm hại tại hạ?”

Da mặt Tiểu Dật bị kéo biến thành một cái bánh nướng, đôi mắt lại đặc biệt tinh ranh sáng lên, lạnh lùng nhìn chằm chằm Nhất Chi Mai không nói lời nào

“ Còn không nói?” Hai tay Nhất Chi Mai dùng lực, da mặt của Tiểu Dật lại bị kéo rộng ra vài phần

Tiểu Dật không kêu một tiếng...

“Người là một xú tiểu quý!” Một tay của Nhất Chi Mai nhéo da mặt Tiểu Dật, một tay cầm lên roi mềm, ở giữa không trung ‘ba’ một tiếng vung lên, uy hiếp nói, “Nếu không nói, cẩn thận roi da của tại hạ!”

Lần này, Tiểu Dật không chỉ không trả lời, ngược lại còn nhìn Nhất Chi Mai lườm một cái

“Người, người người người!” Nhất Chi Mai tức giận đến mức đỉnh đầu bốc đầy khói

“Mai huynh, hà tất cùng hài đồng tranh chấp” Bạch Ngọc Đường chậm rãi tiến lên, vỗ nhẹ bả vai Nhất Chi Mai, “Thiếu kiên nhẫn như vậy, nếu truyền đi chẳng phải hạ thấp thân phận của Môi huynh sao” (haizzz, Mặc Tâm tỷ này ... lúc thì Mai, lúc thì Môi, loạn cả lên >) ý chỉ người có phẩm đức cao thượng, sẽ được người ta kính ngưỡng)

Sắc mặt của Độc thánh rõ ràng tốt hơn vài phần, Y tiên lại bắt đầu chậm rãi vuốt râu mép...

“Chỉ là,” Kim Kiền lại thay đổi sắc mặt đau thương: “Tại hạ là tên khát cái, có thể được đại nhân...Khụ, chủ nhân ưu ái, có một chỗ mưu sinh, đã là phúc phận thiên đại, không dám tiếp tục tưởng nghĩ nơi khác, hưởng chi các huynh đệ trong phủ đối với ta giống như huynh đệ thân sinh, Triền đại ca đối với ta lại càng cỏi mở, lưỡng lạc thấp đao¹¹, lên núi cao xuống biển lửa ngay cả lông mày cũng không...”

(11: giúp bạn không màng đến sống chết)

“Khụ!” Triền Chiêu ho khan một tiếng...

“Chính là... cái kia... đối với ta so với thân huynh đệ còn thân hơn, vừa nghĩ tới phải rời khỏi các vị huynh đệ, ta lại giống như bị móc tim, rút phổi, nội tâm hoàn toàn đau đớn, cho nên chỉ có thể cự tuyệt ý tốt của hai vị tiền bối... Cho nên, hiện giờ ta cùng hai vị tiền bối không có chút quan hệ nào”

Bô bô nói xong, ngay cả bản thân Kim Kiền cũng có chút dương dương tự đắc

Hừ hừ, một đoạn thật giả mỗi thứ một nửa này, có độ tin cậy cao hơn 50%, cho dù Tiểu Miêu ‘thất khiếu linh lung tâm’¹², Công Tôn Trúc Tử ở đây, sợ cũng không tìm ra một chút sơ hở nào Hơn nữa, trong đoạn lí do thoái thác này, vừa nịnh bợ hai vị sư phụ, cực kỳ thỏa mãn lòng hư vinh của hai lão già này, lại nhấn mạnh lòng trung thành của ta đối với Khai Phong phủ, thuận tiện trấn an Tiểu Miêu đang tặc lông, quan trọng nhất là, đem quan hệ của ta cùng Y tiên Độc thánh phủi sạch sẽ, thật là nhất cử tam đắc¹³

(12: tim có 7 lỗ: trích từ truyện Phong Thần, nói về nhân vật Tỷ Can thừa tướng là hoàng thúc của Trụ Vương nhà Ân, Tỷ Can là người có lòng trung trinh, chính trực, nhiều lần can gián vua Trụ, sau Đắc Kỷ muốn hại ông, lập kế giả bệnh, bảo cần phải có thất khiếu linh lung tâm ăn mới khỏi bệnh, Trụ vương lại có thể đồng ý, yêu cầu Tỷ Can giao trái tim ra Kết quả Tỷ Can nhờ có pháp thuật Khương Tử Nha bảo hộ, sau khi moi tim ra vẫn không chết Nhưng trên đường trở về, Tỷ Can gặp một phụ nhân rao bán cải vô tâm, Tỷ Can ghìim ngựa hỏi nàng một câu: “Người nếu là Vô Tâm thì thế nào?” phụ nhân kia đáp: “người Vô Tâm sẽ chết” kết quả Tỷ Can nhất thời hô một tiếng, máu chảy đầm đìa, rồi chết Về sau chỉ người rất thông minh tài ba, nói chung người nhân tài về cả nhân cách lẫn khả năng làm việc

13: một hành động được cả ba đường tiện lợi)

Chắc chắn, ở trong tình huống khẩn cấp như vậy, ta còn có thể phát huy trình độ như thế, tiềm lực trong người quả nhiên đều ép hết ra ngoài!

“Kim huynh cũng không dễ dàng a!” Nhất Chi Mai cảm khái nói

Triền Chiêu liếc mắt nhìn Kim Kiền một cái, sát khí dần dần đè xuống, ‘ba’ một tiếng thu hồi bảo kiếm, hướng Y tiên Độc thánh ôm quyền: “Vừa rồi văn bối có điều mạo phạm, mong hai vị tiền bối rộng lòng tha thứ”

“Hừ” Độc thánh lắc cổ một cái, sắc mặt không vui

“Được rồi, được rồi” Y tiên vui tươi hơn hử giảng hòa: “Lần trước là chúng ta không suy nghĩ chu toàn, đều là hiểu lầm”

“Nếu như hai vị tiền bối xuống núi, chắc hẳn đã biết trị liệu quái bệnh của Du Lâm thôn như thế nào, hai vị tiền bối đã bố trí trước kỹ càng” Triền Chiêu lại nói

“Đó là đương nhiên” Độc thánh nói: “Độc của hai huynh đệ kia chính là do chúng ta giải”

“Độc?” Kim Kiền cả kinh: “Ý của tiền bối là, thôn dân của một thôn này không phải là bị quái bệnh mà là...”

“Trúng độc” Y tiên tiếp lời nói: “Hơn nữa thủ pháp hạ độc này...có chút cao minh” Nói đến đây, y tiên hướng Kim Kiền như có điều ám chỉ liếc mắt một cái

Kim Kiền nhất thời hiểu rõ, thầm nghĩ: đại ý của sư phụ là, người hạ độc chẳng lẽ chính là đám gia hỏa theo lời nói trước kia bắt chước thủ pháp hạ độc của Nhị sư phụ... Hắc y nhân gì đó, nguy cơ sinh hóa loạn thất bát tao (lộn xộn, rối tung)...A nha, nói như thế, chẳng phải là bọn ta lâm vào tình cảnh nguy hiểm, cực kỳ không ổn nha

“Trúng độc?” Triển Chiêu biến sắc, gấp giọng hỏi: “Là loại độc gì?”

“Độc tính kỳ lạ, mạch tượng quỷ dị, cả người vô lực, mặt xanh xao, lấy nửa tháng làm hạn định, độc tính dần dần đi vào xương tủy, đại nạn mười lăm ngày vừa đến, độc phát công tâm, cho dù là thần tiên hạ phạm cũng khó lòng cứu trị” Y tiên nhíu mày trả lời

Cái này, những từ hình dung này, tại sao nghe có chút quen tai?

Kim Kiền không khỏi đem ánh mắt dời về phía Triển Chiêu, vừa lúc Triển Chiêu cũng đang nhìn về phía mình, bốn mắt nhìn nhau, hai chữ “Thái hậu” vàng rực bùng bùng kích thích hai người

Dấu hiệu trúng độc của Du Lâm thôn cùng bệnh trạng trúng độc của Thái hậu sau khi được Công Tôn tiên sinh hình dung lại có tám phần tương tự

Chợt nghe Y tiên tiếp tục nói: “Nếu không phải hai người chúng ta đúng lúc đi ngang qua nơi này, người của một thôn này e rằng chẳng bao lâu nữa liền rời khỏi nhân thế”

“Nghe ý tứ của hai vị tiền bối, trên đời này ngoại trừ hai vị tiền bối ra, không người nào có thể giải được loại độc này?” Bạch Ngọc Đường hỏi

“Vậy cũng không phải” Độc thánh đột nhiên mở miệng: “Trên đời này ngoài hai người chúng ta có thể giải được loại độc này ra, ít nhất còn ba người nữa”

“Ba người nào?” Nhất Chi Mai hỏi

“Một người là người hạ độc, hẳn nhất định có giải dược, người thứ hai là đồ đệ bất tài không rõ tung tích của chúng ta!” Nói đến đây, Độc thánh trừng mắt nhìn Kim Kiền liếc một cái, còn cố ý nhấn mạnh hai chữ “bất tài”

Kim Kiền cười gượng hai tiếng: “Thì ra hai vị đã thu nhận cao đồ, chúc mừng, chúc mừng!”

Độc thánh hừ một tiếng, tiếp tục nói: “Còn một người nữa, chính là người giữ Thanh Long Châu”

“Thanh Long Châu!” Nhất Chi Mai kinh hô thành tiếng: “Tiền bối nói chính là vật báu vô giá Thanh Long Châu trong truyền thuyết có thể giải bách độc thất truyền đã lâu?”

Triển, Bạch, Kim không khỏi liếc mắt nhìn Nhất Chi Mai một cái, chỉ thấy hai mắt của Nhất Chi Mai trừng trừng, ánh mắt từ trong ra ngoài vèo vèo tỏa sáng, dùng câu tục ngữ để hình dung chính là: “Tặc lượng, tặc lượng”¹⁴, tinh thần ăn trộm nhập vào xương tủy phơi bày không thể nghi ngờ, nhưng cũng cố bỏ sự nghi ngờ của mọi người, tâm tư lộ rõ như vậy, việc Thanh Long Châu bị trộm tám phần cùng Nhất Chi Mai không có quan hệ

(14: tặc là trộm; lượng là phát sáng, rộng mở, lên giọng, to tiếng; chẳng bk nên dùng từ nào cho hợp nên đành ghi hán việt rồi giải thích ra cho chắc)

“Oa tử ngân mao này ngược lại có chút hiểu biết” Y tiên cười nói

Nhất Chi Mai bị một câu “Oa tử ngân mao” ngăn lại, nửa câu cũng nói không nên lời, che lại dúi tóc bạc trên đỉnh đầu lui về một bên, ba người Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Kim Kiền cũng có suy nghĩ, trầm tư không nói

Đột nhiên, chỉ thấy Triễn Chiêu gấp người quỳ xuống, trầm giọng nói: “Tại hạ là Khai Phong phủ Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ Triễn Chiêu, đặc biệt thỉnh hai vị tiền bối Y tiên, Độc thánh theo Triễn Chiêu đi Khai Phong Biện Lương cứu chữa một người!”

Lời vừa nói ra, mọi người đều kinh ngạc

Bạch Ngọc Đường khôi phục lại tinh thần trước tiên, kinh hô: “Tiểu Miêu?!”

Nhan Tra Tấn kinh hãi ngay tại chỗ, Nhan Tra Dật không thể tin tưởng lắm bậm nói: “Đại hồ tử này, thực sự là Triễn đại nhân của Khai Phong phủ”

Kim Kiền cũng lập tức quỳ xuống, lên tiếng khẩn cầu: “Thỉnh hai vị tiền bối theo bọn ta đi Khai Phong Biện Lương cứu người”

“Cứu người?” Y tiên nghi hoặc

“Trong thành Đông Kinh Biện Lương cũng có người trúng loại độc này” Triễn Chiêu trầm giọng nói

“Là ai?” Y tiên hỏi

“Triễn mỗ không thể nói” Triễn Chiêu cúi đầu: “Hai vị tiền bối theo Triễn mỗ trở về kinh thành liền biết”

“Không đi!” Độc thành ném ra một câu

“Tiền bối?!” Triễn Chiêu nhất thời cực kỳ hoảng sợ: “Tại sao tiền bối không muốn đi? Nếu như lúc này Triễn Chiêu có chỗ đắc tội, Triễn Chiêu liền bồi tội...”

Y tiên thở dài, trừng mắt Độc thánh một cái: “Độc lão đầu ngươi, nói chuyện cố tình thích nói một nửa Tiểu hỏa xinh đẹp, không phải chúng ta không đi, mà là chúng ta không đi được”

“A?” Lời vừa nói ra, mọi người lại cả kinh: “Vì sao không đi được?”

Y tiên Độc thánh liếc mắt nhìn nhau, Độc thánh quay đầu, Y tiên thở dài, nói: “Luyện chế giải dược này vô cùng...”

“Chẳng lẽ tiền bối lo lắng chuyện dược liệu?” Nhất Chi Mai nói: “Nếu chỉ là chuyện này, tiền bối không cần ưu sầu, chỉ cần tại hạ ra tay...”

“Cũng không phải là dược liệu” Y tiên cắt đứt lời nói của Nhất Chi Mai, “Tuy rằng dược liệu quý báu, nhưng cũng không phải là không có chỗ tìm ra, khó là khó ở chỗ quá trình điều chế giải dược này rất tiêu hao thời gian, ít nhất cần bốn ngày”

“Bốn ngày?!” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, nhỏ giọng hướng Kim Kiền hỏi: “Hoàng thượng quy định thời hạn bảy ngày còn lại mấy ngày nữa?”

“Cái này...” Kim Kiền lật đầu ngón tay tính toán: “Tính cả ngày hôm nay, không nhiều không ít còn năm ngày”

Bạch Ngọc Đường cắn răng

“Vả lại trong vòng bốn ngày, cần lấy máu nuôi thuốc” Y tiên lại bổ thêm một câu

“Lấy máu nuôi thuốc?” Mọi người sửng sốt: “Phương pháp nuôi thể nào?”

“Mỗi ngày ở trong nước dược luyện chế nhỏ vào hai giọt máu tươi”

“Hai giọt máu tươi?” Mọi người liếc mắt nhìn nhau, chỉ cảm thấy vô cùng quỷ dị

“Một giọt máu tươi của người ném qua bách dược, một giọt máu tươi khác là của người ném qua bách độc” (bách = 100)

“Máu, máu người?” Nhan Tra Tấn cơ hồ muốn ngắt xủ: “Chẳng lẽ giải dược Nhan mỗ và Tiểu Dật ăn lúc trước cũng là...”

“Thuốc giải độc hiểm có như thế mấy ngày trước hai người chúng ta cũng mới luyện được hai viên, hiệu dụng còn không rõ, vừa vặn trên đường đi gặp hai huynh đệ các người trúng quái độc, cho nên ở trên người

các người thử một lần, vừa lúc thích hợp, hai huynh đệ các người coi như vận khí không tệ” Y tiên từ từ giải thích (số đỏ, vận may)

“Vận khí không tệ...là có ý gì?” Tiểu Dật nghiêng răng nghiêng lợi dề ra mấy chữ

“Ý tứ chính là, loại thuốc giải độc này vừa mới luyện chế ra không quá mấy ngày, hai vị tiền bối đối với dược hiệu lần này của thuốc cũng không hiểu rõ lắm, vừa vận dụng phải hai huynh đệ các người đưa tới cửa làm vật thí nghiệm, ngựa chết cho là ngựa sống, cho các người ăn hai viên thử một lần, kết quả mười phần vận khí, lừa gạt các người, cũng là cứu mạng hai người các người” Lấy kinh nghiệm phong phú bị thí nghiệm, bị tra tấn, bị dày vò, bị hành hạ của Kim Kiền khi làm đệ tử quan môn của Y tiên cùng Độc thánh làm cơ sở, hệ thống tổng kết giảng giải của y tiên, mặt không chút thay đổi giải thích

Chắc, ta liền biết hai lão đầu này làm sao có hảo tâm tới cứu người như vậy, thì ra là làm thí nghiệm lâm sàng mà tới

Thân hình của huynh đệ Nhan thị đồng thời chấn động, sắc mặt đồng thời trở nên xanh trắng

“Ném qua bách dược, ném qua bách độc...” Triển Chiêu thấp giọng ngâm đọc, ánh mắt quàng về phía Y tiên, Độc thánh

Y tiên vuốt râu cười nói: “Không sai, hai người chúng ta một người ném qua bách dược, một người ném qua bách độc, tất nhiên là nhân tuyển tốt nhất, vì đồng thời chế thuốc, mỗi ngày trích lấy một giọt máu tươi nuôi thuốc, đương nhiên không thể rời khỏi nơi này”

“Hừ, nếu có Thanh Long Châu kia, cần gì phải phiền phức như thế, đem hạt châu kia thả vào trong nồi nước sôi đun trên sáu canh giờ, nước nấu hạt châu liền có thể giải độc, hà tất phải lấy máu của hai người chúng ta!” Thanh âm của Độc thánh vô cùng không tình nguyện nói: “Nếu để cho ta biết ai cầm hạt châu kia, nhất định phải đi cướp!”

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Kim Kiền đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng không mở miệng nói ra hiện giờ Thanh Long Châu kia đã bị người đánh cắp, tung tích không rõ

“Thôn dân Du Lâm thôn cách ngày phát độc còn năm ngày, hiện tại tính toán, trước tiên vẫn là chế giải dược quan trọng hơn” Y tiên thở dài một hơi: “Tiểu đệ Nhan gia, linh chi bảy mươi năm cùng nhân sâm năm mươi năm có từng trộm qua chưa?”

“Chưa, chưa từng...” Tiểu Dật biến sắc, cúi đầu nói

“Chưa từng?! Hừ, trước buổi trưa hôm nay còn chưa tập hơn đủ dược liệu, năm ngày sau các người liền chờ đợi nhật xác người của Du Lâm thôn đi!” Độc thánh khẽ vung tay áo, quay đầu bước đi

“A! Sao lại phiền toái thế này” Y tiên liền tiếp lắc đầu thở dài, cũng đi ra ngoài

“Trộm?!” Nhan Tra Tấn nhìn chằm chằm Tiểu Dật, lạnh lùng nói: “Tiểu Dật, chẳng lẽ tất cả dược liệu trong sân sau kia đều là do đệ trộm được?! Đệ đệ đệ không phải đã đáp ứng ca ca, không bao giờ trộm đồ nữa!”

“Ca, cái kia, còn không phải là vì những y quán gian thương trong Thanh trấn kia sao, chỉ nhận tiền, mặc kệ sống chết của người khác, Tiểu Dật cũng là vì cứu người mới...” Tiểu Dật vội vàng lên tiếng giải thích

“Đệ đệ đệ!” Nhan Tra Tấn thở dài một tiếng, xoay người đi nhanh: “Làm sao huynh có thể hướng cha mẹ dưới cửu tuyền ăn nói đây!”

“Ca, ca, huynh đừng nóng giận, lần sau Tiểu Dật không dám!” Tiểu Dật nhanh chóng đuổi theo

Trong phòng còn thừa lại mấy người, một mặt cảm thán

“Thật sự là vô quýt dày có móng tay nhọn, không thể tưởng được tiểu quỷ khó chơi này cư nhiên sợ nhất lão ca thư sinh của mình” Bạch Ngọc Đường than thở

“Luyện chế giải dược cần bốn ngày, thời hạn bảy ngày còn lại năm ngày...” Triển Chiêu trầm ngâm một lát, đột nhiên đứng dậy bước ra: “Nhất định phải đem chuyện này báo cho đại nhân biết!”

Nhất Chi Mai nắn nắn bả vai: “Cũng chỉ là mấy cây linh chi, nhân sâm, tại hạ ra tay, đích thị là dễ như trở bàn tay, Kim huynh, người nguyên ý cùng nhau đi không? Kim huynh?Kim huynh?”

Bạch Ngọc Đường cùng Nhất Chi Mai đồng thời quay đầu, phát hiện Kim Kiền vốn đáng đứng ở bên cạnh hai người chẳng biết từ lúc nào đã không thấy bóng dáng

*

“Hai vị tiền bối xin dừng bước” Sân sau Nhan gia, nhân lúc Triển Chiêu vội vã đi ra ngoài, Kim Kiền lại len lén vòng qua một hướng khác, đuổi kịp cước bộ của hai người Y tiên cùng Độc thánh, kêu hai người dừng lại

“Là Kim tiểu huynh đệ a!” Y tiên cười dài chào hỏi

Còn Độc thánh thì hừ lạnh một tiếng

Kim Kiền vội vàng tiến lên hai bước, đi đến trước mặt hai người, thấp giọng nói: “Đồ nhi thỉnh an Đại sư phụ, Nhị sư phụ, vừa rồi đồ nhi có chỗ nào quá phận, mong hai vị sư phụ tha thứ”

Y tiên cũng hạ giọng nói: “Đồ nhi vốn là theo lệnh của vi sư, không sao, không sao”

Kim Kiền lại đem ánh mắt dời về phía Độc thánh, đáng thương nói nhỏ: “Nhị sư phụ...”

“Bỏ đi!” Độc thánh vung tay áo lên

“Kim tiểu huynh đệ, có chuyện gì muốn hỏi hai người chúng ta?” Đột nhiên Y tiên cao giọng hỏi, ánh mắt lại lướt qua bả vai Kim Kiền, nhìn về phía sau

Kim Kiền sững sờ, lại nghe Độc Thánh âm trầm nói: “Khinh công không tồi, thật giống như mèo, hừ, chúng ta cũng không ăn hân, hà tất lén lén lút lút theo dõi ở phía sau?”

Tiểu Miêu?

Kim Kiền đột nhiên quay đầu lại, chỉ thấy Triển Chiêu mặt đầy râu mép lớn yên lặng từ chỗ tối của góc sân đi ra, ôm quyền nói: “Quấy rầy hai vị tiền bối, Triển mạo cũng không phải cố ý, chỉ là Triển mạo cũng có chuyện hỏi thăm hai vị”

“Nga? Người muốn hỏi chuyện gì?” Y tiên nói

“Lúc hai vị tiền bối luyện chế giải dược có thể làm thêm một phần hay không, để Triển mạo kịp thời đưa về Khai Phong cứu người?”

“Đương nhiên có thể” Y tiên gật đầu

“Hừ, hiện giờ ngay cả dược liệu luyện chế giải dược còn chưa tập hợp đầy đủ, chế thuốc như thế nào?” Độc thánh sầm mặt nói

“Nếu là vì dược liệu, hai vị tiền bối không cần lo lắng, lúc này Triển mạo liền đi chuẩn bị” Triển Chiêu chấp tay thi lễ, lại nhìn về phía Kim Kiền nói: “Kim Kiền, theo Triển mạo trở về phòng”

“A?” Kim Kiền sững sốt

Hai mắt Triển Chiêu hơi lạnh: “Còn không qua đây?!”

“Vâng!” Kim Kiền phản xạ có điều kiện vui vẻ chạy tới

Nhưng vừa mới đi hai bước, đột nhiên ngửi được một mùi thơm khác thường, trong lòng cả kinh, nhìn lại Triển Chiêu, thân hình cứng ngắc, hai con ngươi tản ra, đã mất đi thần trí

“Nhị sư phụ?!” Kim Kiền xoay người lại kinh hô: “Người đây là!”

“Hừ, thầy trò chúng ta nói chuyện, từ khi nào đến phiên một ngoại nhân xen mồm vào?!” Độc thánh từ từ thu hồi ống tay áo đón gió bay phấp phới, không vui nói

Kim Kiền như muốn rơi lệ: Nhị sư phụ, cái gọi là “ngoại nhân” này chính là người lãnh đạo trực tiếp của ta, cơm áo phụ mẫu của ta a!

“Được rồi, hiệu lực của thuốc này không quá nửa nén hương, nói ngắn gọn, đồ nhi, trong thành Biện Lương là ai trúng độc” Y tiên nghiêm mặt hỏi

“Là Thái hậu” Sắc mặt Kim Kiên tối sầm lại, vội vàng đáp

“Thái hậu?!” Y tiên, Độc thánh nhất thời sửng sốt

“Trúng độc khi nào?”

“Ba ngày trước Vốn có thể dùng Thanh Long Châu giấu ở trong Tinh Chấn lâu của hoàng cung để giải độc, nhưng không ngờ Thanh Long Châu lại bị người đánh cắp, hoàng thượng cho thời hạn bảy ngày, để Khai Phong phủ tìm Thanh Long Châu về, giúp Thái hậu giải độc”

Y tiên, Độc thánh liếc mắt nhìn nhau, chau mày

“Thôn dân của Du lâm thôn trúng độc mười ngày trước, Thái hậu trúng độc ba ngày trước, hơn nữa lại cùng một loại độc...” Y tiên nhíu mày

“Nếu không phải ngày hôm đó Được lão đầu đột phát ý tưởng, muốn luyện chế một loại thuốc giải độc có thể giải trừ không chế của những hắc y nhân mất đi tâm trí, không ngờ đánh bậy đánh bạ lại luyện ra giải được hóa giải loại quái độc này” Độc thánh nói: “Sợ là ngay cả người hạ độc cũng không ngờ rằng, trên đời này ngoài Thanh Long Châu, vẫn còn có giải được có thể giải trừ độc này”

“Cho nên, nguyên bản độc này chỉ có Thanh Long Châu mới có thể giải được?” Kim Kiên cả kinh nói: “Giải được của hai vị sư phụ chỉ là đúng lúc luyện chế ra?”

Y tiên, Độc thánh gật đầu

“Vì sao lại như vậy?” Kim Kiên ôm đầu, mày nhíu lại thành một cái gút: “Hạ độc thái hậu, trộm đi Thanh Long Châu, còn có thể hưởng triều đình đòi chút vàng bạc châu báu, thế nhưng lại mất công đi hạ độc thôn dân nghèo nàn trong sơn núi, để làm cái gì a? Chẳng lẽ vì có thể chiếm nhiều hơn hai khối ruợng?”

“Mặc kệ là vì cái gì, tâm tư người giết dây này tuyệt đối không đơn giản, đồ nhi, lần này con phải cẩn thận mọi chuyện” Y tiên trầm giọng nói

“Đồ nhi biết” Kim Kiên gật đầu, suy nghĩ một chút lại nói: “Nhị vị sư phụ cũng phải cẩn thận, nếu để cho người giết dây biết được hai vị sư phụ có phương pháp giải độc, chỉ sợ sẽ đối với nhị lão ngài bất lợi”

“Ha ha, chuyện nhỏ như thế, Đại sư phụ con sẽ không để vào mắt” Y tiên cười vang nói

“Hừ, bọn hắc còn chưa có bản lĩnh này!” Độc thánh trừng hai mắt, con ngươi phóng ra lục quang

“Đồ nhi ngoan, mấy ngày nay những dược đạn, vụ (sương) đạn kia của con trước hết đừng có dùng đến, miễn cho bại lộ thân phận của con, đưa tới họa sát thân” Nói đến đây, Y tiên dừng một chút, lại hí mắt cười một tiếng nói: “Vi sư thấy công phu của mấy vị bằng hữu kia của con ngược lại không tệ, đặc biệt là tiểu hỏa xinh đẹp này, cố gắng cùng mấy người bọn họ ở chung một chỗ, để đề phòng bất trắc”

“Đồ nhi biết!” Kim Kiên liên tục gật đầu, thầm nghĩ trong lòng: cho dù ngài không nói, ta cũng dự định như thế, tính toán trình tự chiến thuật mục tiêu hiện giờ của ta chính là: muốn cùng mấy vị đại thần bảo mệnh này như hình với bóng a...

“Được hiệu đã hết” Độc thánh liếc nhìn Triển Chiêu, đột nhiên nói

Y tiên sửng sốt, liếc Triển Chiêu một cái, lại hướng Kim Kiên gật đầu, cùng Độc thánh rời đi

Kim Kiên ôm quyền tiến bước hai vị sư phụ, xoay người lại, nhìn vào đôi mắt từ vô thức dần dần trở nên thâm thúy của Triển Chiêu, lại từ thâm thúy chậm rãi trở nên trong trẻo, lúc này mới lên tiếng nói: “Triển đại nhân”

Triển Chiêu chớp chớp hai mắt, trong con ngươi đen lấp lánh lướt qua một tia nghi hoặc: “Kim Kiên?” Lại quay đầu nhìn bốn phía: “Hai vị tiền bối đâu?”

“Đã đi trước rồi Triển đại nhân, chúng ta vẫn nên mau chóng cùng Bạch đại hiệp và Nhất Chi Mai bàn bạc làm thế nào để tập hợp đủ dược liệu đi” Kim Kiên ôm quyền nói

Triển Chiêu nhíu mày, sững sờ một chút, lúc này mới gật đầu, cùng đi đến chính phòng với Kim Kiền

Sau khi bóng lưng hai người đi xa, hai bóng người khác lại chậm rãi thông thả bước ra

“Độc lão đầu, xem ra bản lĩnh mê dược của người đã thụt lùi rồi, rõ ràng nói được hiệu của mê dược này có thời gian nửa nén hương, nhưng lần này ngay cả nửa chung trà cũng chưa tới, tiểu hỏa xinh đẹp kia liền tỉnh dậy” Y tiên vờ ria mép trêu chọc nói

“Quái, vì sao mỗi lần dừng ở trên người hắn đều không được?” Trên gương mặt âm u của Độc thánh hơi có vẻ nghi hoặc

“Có lẽ thể chất của người này khác hẳn người bình thường?” Y tiên suy đoán

Độc thánh lắc đầu: “Phải nói là lực ý chí của người này mạnh hơn người bình thường, trúng mê hương, trong lúc vô tri vô thức vẫn theo bản năng ép buộc chính mình mau chóng thanh tỉnh” Dừng một chút, lại nói: “Người này tên gì?”

Y tiên thở dài: “Triển Chiêu, hắn gọi là Triển Chiêu Ta nói này Độc lão đầu, tuy rằng trí nhớ của người không tốt, nhưng ít nhiều cũng nên nhớ kỹ tên cấp trên của đồ nhi ngoan chứ”

“Triển Chiêu...” Trên mặt Độc thánh vạch ra một ý cười quỷ dị

*

Hai người Triển, Kim trở lại chính phòng, nhìn thấy Bạch Ngọc Đường cùng Nhất Chi Mai một mặt không hiểu nhìn quanh bốn phía, ngược lại rất có vài phần hương vị giống một đám chuột mới từ trong hang ló đầu ra ngoài

“Bạch huynh, Mai huynh, các người đây là?” Triển Chiêu hỏi

“Tiểu Miêu, lúc này người có nghe thấy một mùi hương lạ lùng hay không?” Bạch Ngọc Đường nhảy lên trước hỏi

“Vừa nghe đến hương vị này, tại hạ liền giống như mất hồn, tinh thần nhoáng lên một cái, lại giống như không nghĩ thấy”

“Hình như Triển mỗ cũng ngửi được...” Triển Chiêu nhíu mày hồi tưởng nói

Đỉnh đầu Kim Kiền hắc tuyến một vòng: Nhị sư phụ a Nhị sư phụ, rốt cuộc người tản ra bao nhiêu mê dược, cư nhiên ngay cả Bạch Thử cùng Nhất Trục Mối ở trong phòng cũng bị liên lụy, rất khoa trương đi...

“Đúng đúng, ta cũng nghe thấy, tám phần là hương hoa, hương hoa!” Kim Kiền vội vàng tiến lên chen miệng nói

“Hương hoa? Không giống mùi nghe thấy a” Bạch Ngọc Đường xoa mũi, lẩm bẩm nói...

“Triển đại nhân, bây giờ không phải là lúc thảo luận phong hoa tuyết nguyệt, hiện giờ việc cấp bách nhất, chính là làm thế nào gom đủ dược liệu mà hai vị tiền bối cần” Kim Kiền gấp giọng nói

“Ban này nghe hai vị tiền bối nói, xác nhận cần linh chi bảy mươi lăm và nhân sâm năm mươi năm, hiện tại Triển mỗ liền xuất phát đi y quán ở Thanh trấn mưa” Triển Chiêu nói

“Mưa? Nói thật đơn giản!” Một giọng trẻ con lạnh lùng từ phòng trong truyền tới, Tiểu Dật vén rèm cửa lên đi vào chính phòng: “Nếu có thể mua được, ta cần gì phải đi trộm?”

“Tiểu quỷ, người không mua nổi, chưa chắc chúng ta cũng không mua nổi” Bạch Ngọc Đường khiêu mi tràn đầy tự tin nói

“Phải không?” Tiểu Dật bĩu môi cười nhạt: “Hai dược liệu này trên Thanh trấn chỉ có một nhà có hàng, một viên linh chi bảy mươi năm cần hai nghìn lượng, một cây nhân sâm năm mươi năm cần một nghìn lượng, hai lão quái đầu cần mỗi thứ năm viên, người có thể mua nổi không?”

“Cái, cái gì?” Kim Kiền hô to một tiếng, hai mắt hung bạo nổi lên, trong miệng thao thao tính toán nói: “Linh chi bảy mươi năm hai nghìn lượng một viên, nhân sâm năm mươi năm một nghìn lượng một viên, mỗi

thứ cần năm viên, cho nên là ba năm mười lăm, một vạn năm nghìn lượng !! Y quán nào không tuân theo chuẩn mực như thế? Không bằng đi cướp tiền trang đi!” (ngân hàng tư nhân)

“Hừ, còn không phải là Lã thị y quán!” Tiểu Dật oán giận nói: “Bọn họ chẳng không ra nguyên nhân phát bệnh còn kê phương thuốc bừa bãi, rao giá trên trời, đem giá cả dược liệu ở Thanh trấn nâng cao mấy lần, người trong thôn táng gia bại sản mua được phương thuốc, lấy thuốc, nhưng càng dùng lại càng hỏng, nếu không phải ta cùng ca ca gặp được hai vị ân công, hôm giờ chỉ sợ cũng giống như mọi người, bị lừa gạt tài sản, nằm ở trong nhà chờ chết!”

“Thật quá đáng, lại có đồ vô sỉ mượn gió bẻ măng như thế!” Bạch Ngọc Đường gầm lên một tiếng, trong mắt hoa đào nộ hỏa trung thiêu (giận sôi gan)

“Bạch huynh không cần tức giận” Nhất Chi Mai khẽ nheo mắt phượng lại, một tia sắc bén rỉ ra: “Tại hạ nhất định để nhà y quán này táng gia bại sản, phải đóng cửa!”

“Mai huynh chậm đã!” Triển Chiêu trầm giọng nói: “Lần này Mai huynh ra tay cũng không phải là thượng sách”

“Thối miêu!” Bạch Ngọc Đường khẽ nhíu lông mày, âm thanh nghiêm túc nói: “Người đừng có đem bộ dạng của Khai Phong phủ ra giáo huấn người, cái gì mà không hợp, cái gì mà coi thường quốc pháp, đối phó với loại người này, cần gì phải nói đạo lý?!”

“Triển mỗ cũng không có ý này” Triển Chiêu thở dài nói: “Triển mỗ chỉ muốn hỏi Mai huynh một câu, cướp vật trộm bảo, lúc nào là điều kiện tốt nhất?”

“Đương nhiên là lúc nửa đêm”

“Hai vị tiền bối nói tập hợp đủ dược liệu muộn nhất là khi nào?”

“Trước buổi trưa hôm nay...”

“Đêm qua Lã thị y quán có phi tặc đại náo, lấy ý kiến của Mai huynh, hôm nay bên trong Lã thị y quán phòng giữ như thế nào?”

“...Tất nhiên là đặc biệt nghiêm mật...Khụ, Triển đại nhân, ngài cũng có phần quá coi thường bản lĩnh “Giang hồ đệ nhất thần thủ” đi! Lấy thân thủ của tại hạ, đương nhiên có một vạn phương pháp có thể ở giữa ban ngày trước mắt bao người thần không biết quỷ không hay đem dược liệu trộm ra”

“Thần thủ của Mai huynh đương nhiên Triển mỗ hiểu rõ” Triển Chiêu rũ mắt xuống, đột nhiên, mãnh liệt giương mắt lên, hai mắt sáng quắc bắn thẳng về phía Nhất Chi Mai nói: “Chỉ là Triển mỗ muốn nhắc nhở Mai huynh, hiện giờ Nhất Chi Mai chính là khâm phạm triều đình quan trọng ăn cắp bí bảo trong hoàng cung, lệnh truy nã đã thông cáo cả nước!”

Lời vừa nói ra, mọi người đều cả kinh, mới giật mình nhớ tới Nhất Chi Mai còn có một thân phận phiến toái nữa

“Hừ, thực tiện nghi cho tên họ Lã kia!” Bạch Ngọc Đường khẽ cắn răng, bực tức nói

“Đáng tiếc, đáng tiếc!” Nhất Chi Mai hết sức tiếc nuối

Kim Kiền nhìn người này, lại nhìn sang người kia, vẻ mặt buồn bực, thâm nghĩ

Nếu muốn tỉ suất hiệu quả cao, phí tổn bằng không để lấy được dược liệu, Nhất Chi Mai đương nhiên là sự lựa chọn tốt nhất, vì sao không thế? Trong lời của Tiểu Miêu này chẳng lẽ có thâm ý gì?

Nghĩ vậy, Kim Kiền lại đem lời nói ban nãy của Triển Chiêu kéo về, âm thầm suy luận một phen

Với tài năng ở giữa ban ngày trước mắt bao người thần không biết quỷ không hay đem dược liệu trộm ra, trên giang hồ sợ rằng cũng chỉ có giang hồ đệ nhất thần thủ, khâm phạm triều đình quan trọng ¾¼ Nhất Chi Mai mới có bản lĩnh này

Lúc này Nhất Chi Mai chính là tội phạm truy nã, cùng với tiểu trộm nhi loại ba Tiểu Dật chỉ có thể chui ổ chó đương nhiên không cùng một cấp bậc, nếu quan phủ biết được ở đây có khâm phạm triều đình gây án,

đương nhiên sẽ coi trọng độ cao từ trên xuống dưới, không tiếc đào ba thước đất cũng phải tra ra tung tích của Nhất Chi Mai

Du Lâm thôn cách Thanh thị không quá mười dặm, khó tránh khỏi sẽ bị kiểm tra, mà một lần tra này, nếu như tra được trong nhà của huynh đệ Nhan thị có được liệu không rõ ràng, đương nhiên được liệu sẽ bị sung công, như vậy chẳng khác nào không thể luyện chế giải được, và cũng đồng nghĩa với việc tính mệnh của Thái hậu và thôn dân Du Lâm thôn khó lòng giữ được...

A nha nha, quả nhiên! Nếu để cho Nhất Chi Mai ra tay, hậu quả khó lường a!

Nghĩ vậy, Kim Kiền đối với Triển Chiêu vừa kính vừa sợ, không khỏi quảng cho Triển Chiêu một ánh mắt biểu đạt sự sùng bái

Chắc chắn, nguyên nhân hậu quả quanh co khúc khuỷu, Miêu đại nhân ngài cư nhiên có thể dự đoán được, xem ra mấy năm nay không uống cùng Công Tôn Trúc Tử lần lộn a!

Không ngờ, cái nhìn sang này, lại vừa vắn đưng phải ánh mắt của Triển Chiêu cũng đang hướng về phía mình

“Kim Kiền, ngươi có diệu kế?” Triển Chiêu dùng một loại ngữ khí khiến toàn thân Kim Kiền phát run, suýt chút nữa trong nháy mắt Kim Kiền nhìn thấy hình ảnh chói lóa của Công Tôn tiên sinh ở phía sau lưng Triển Chiêu

“Tiểu Kim Tử có biện pháp? Nói nghe một chút” Về mặt của Bạch Ngọc Đường hưng phấn

“Tại hạ xin lắng tai nghe” Trong mắt Nhất Chi Mai tràn đầy mong chờ

“Cái này, cái này...” Kim Kiền bị ba ánh mắt trừng đến liên tiếp lui về phía sau, cười khổ nói: “Nếu như không thể trộm...”

Nhất Chi Mai gật đầu

“Vậy thì cướp...”

Triển Chiêu nhú mày

“Đương nhiên cũng không thể cướp!”

Ba người gật đầu

“Vậy thì... cũng chỉ có thể lừa...”

“Khụ!” Triển Chiêu trừng mắt

“Lừa đương nhiên cũng không ổn!”

Ba người gật đầu

“Vậy, vậy cũng chỉ có thể đi mua!”

“A?” Ba người đều kinh hãi

“Một vạn năm ngàn lượng?” Nhất Chi Mai cả kinh nói: “Kim huynh có nhiều bạc như vậy?”

Kim Kiền lắc đầu nói: “Đương nhiên là ta không có, nhưng ¾” Ánh mắt dời về phía Nhất Chi Mai

“Kim huynh có bao giờ gặp qua tên trộm nào mang bạc theo trên người không?” Nhất Chi Mai cười khổ

Mắt nhỏ lại dời về phía Bạch Ngọc Đường: “Bạch Ngũ gia, ngài là Ngũ đảo chủ của Hâm Không đảo, chắc hẳn xấp xỉ một vạn lượng bạc vẫn không để vào mắt đi!”

“Cái này...” Bạch Ngọc Đường cười gượng, trên mặt tràn đầy vẻ xấu hổ: “Nếu là ngày thường, Ngũ gia ta đương nhiên không để vào mắt, chỉ là lần này Ngũ gia giấu bốn vị huynh trưởng xuất môn, nhất thời vội vàng... Hiện giờ trên người Bạch mỗ chỉ còn lại một trăm lượng...”

Da mặt Kim Kiền khê rút: Cảm tình ngươi là một con chuột trắng rời nhà trốn đi, còn không mang đủ lộ phí, rất không có thương thức rồi!

“Nếu như thiếu ngân lượng...” Triển Chiêu thở dài, liếc nhìn Kim Kiền, đột nhiên giơ Cự Khuyết trong tay lên nói: “Vậy thì lấy kiếm của Triển mỗ đem đi cầm, có thể...”

“Triển đại nhân!” Kim Kiền bị dọa đến mức nhảy bật lên, khàn giọng gào thét: “Tuyệt đối không được!” Thở hổn hển hai ngụm, trấn an một chút tim gan đang hoảng sợ quá độ, lúc này mới trì hoãn hạ giọng nói: “Còn chưa tới tình cảnh như thế, Triển đại nhân, cho phép thuộc hạ suy nghĩ một chút”

Nói đùa cái gì vậy! Khai Phong phủ đã đủ nghèo rồi, toàn bộ trên dưới quý phủ trừ bỏ Thượng Phương bảo kiếm, tam khẩu ngự trát (là ba cái đầu trăm á), thì còn thừa lại thanh kiếm này của Tiểu Miêu là có thể chống đỡ giữ thể diện, nếu như đem đi cầm, Công Tôn Trúc Tử còn không tìm ta liều mạng?!

Bình tĩnh, bình tĩnh, tiếp tục nghĩ, nghĩ nghĩ...

Ba người Nhất Chi Mai, Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu liền đứng ngơ ngác tại chỗ, nhìn Kim Kiền giống như kiến bò trên chảo nóng ở trên mặt đất loạn chuyển vòng vòng, trong miệng còn huyền thuyên lẩm bẩm tự nói:

“Rõ ràng ở trong Lã thị y quán hạ độc, sau đó lấy giải được trao đổi...” Kim Kiền dừng bước, nghiêng đầu suy nghĩ, lắc đầu, tiếp tục ở tại chỗ đảo quanh: “Chắc, hiện giờ độc hoàn của ta không thể dùng...”

“Triển huynh, Kim huynh không sao chứ?!” Nhất Chi Mai tiến đến bên người Triển Chiêu nhỏ giọng hỏi

“Không sao” Triển Chiêu chậm rãi thu hồi bảo kiếm Cự Khuyết, hai tay vòng trước ngực nhìn Kim Kiền nói: “Mỗi lần trước khi Kim hiệu úy nghĩ ra diệu kế, đều là bộ dáng như thế”

“Tiểu Kim Tử thực sự có biện pháp?” Bạch Ngọc Đường cũng tiến tới, nhỏ giọng hỏi

“Bạch huynh không cần lo lắng, Kim hiệu úy tự sẽ có diệu kế” Triển Chiêu nghiêm mặt nói

Trong lúc ba người nói mấy câu, Kim Kiền đã vòng quanh gian phòng mấy vòng, lăm bầm lăm bầm trong miệng cũng trở thành: “Một vạn năm ngàn lượng, quá mắc, quá mắc... Một trăm lượng, quá ít, quá ít...”

Đột nhiên Kim Kiền dừng bước, ánh mắt chậm rãi dời về phía ba người Triển, Bạch, Mai, mắt nhỏ bắt ngờ sáng lên

Triển Chiêu buông hai cánh tay ra, nhìn hai người Bạch, Mai khẽ gật đầu

Quả nhiên, liền thấy Kim Kiền vỗ ót một cái, nhếch miệng cười nói: “Ai nha, phương pháp đơn giản như vậy, tại sao ta lại sớm không nghĩ tới!”

Tinh thần của ba người Triển, Bạch, Mai nhất thời rung lên, vừa định mở miệng hỏi thăm, lại thấy Kim Kiền trực tiếp đi tới bên người Tiểu Dật hỏi: “Lã đại thiếu gia thường ngày yêu thích cái gì?”

Tiểu Dật sững sờ, nhú mồm nói: “Còn có thể có yêu thích gì? Hoa Hoa công tử, ngoại trừ ăn chơi, nhậu nhẹt, chơi gái, bài bạc...”

“Tốt! Vô cùng tốt!” Kim Kiền la to: “Ta cần chính là người tài giỏi như thế!”

“A?” Tiểu Dật vô cùng kinh ngạc, ba người Triển, Bạch, Mai cũng có chút không hiểu...

Chỉ thấy Kim Kiền xoay người hướng về phía ba người bình tĩnh nói: “Ngày hôm nay ta sẽ dùng một trăm lượng đem được liệu một vạn năm nghìn lượng kia mua lại!”

“Cái gì?” Tiểu Dật là người thứ nhất nhảy lên, kinh hô: “Ngươi không phải là điên rồi chứ?”

“Kim huynh, ngươi có khỏe không?!” Nhất Chi Mai trừng mắt

“Tiểu Miêu, chẳng lẽ đầu óc của Tiểu Kim Tử bị hỏng rồi?” Bạch Ngọc Đường chọc chọc Triển Chiêu

Mà Triển Chiêu thì lại bình tĩnh nhìn vào Kim Kiền, không nói lời nào

Một tia nắng sớm chiếu lên trên sắc mặt nghiêm nghị của Kim Kiền, trong mắt nhỏ lóng lánh ánh sáng lưu chuyển, tinh quang chói lọi

Triển Chiêu chỉ cảm thấy giật mình trong lòng, chẳng biết tại sao lại đột nhiên rung mình một cái, buộc miệng hỏi: “Kim Kiền, ngươi thực sự có diệu kế?”

“Bẩm báo Triển đại nhân, đúng vậy!”

“Kế hoạch này của người có tên không?”

“Tên?” Kim Kiên sờ cằm suy nghĩ một chút: “Gọi là liên hoàn mỹ nhân kế!”

“Liên hoàn...” Da mặt Nhất Chi Mai khê run rẩy

“Mỹ nhân kế?!” Bạch Ngọc Đường trợn trừng cặp mắt hoa đào

Hai người mãnh liệt nghiêng đầu, cùng nhìn về phía Triển Chiêu

Chỉ thấy Triển Chiêu bình tĩnh nhìn vào Kim Kiên, mặt đầy râu mép lớn khê run, hiển nhiên là do da mặt không ngừng run rẩy gây ra

“Được rồi, việc này không nên chậm trễ, mau mau khởi hành” Kim Kiên vung tay lên, khí phách hào hùng nói

Khách khách, hôm nay để cho bọn người biết một chút về bản lĩnh ‘cao thủ ép giá’ của thành Biện Lương!

66. Q.4 - Chương 6: Liên Hoàn Mỹ Nhân Kế Hé Lộ

Quần Phương lâu hiệu úy phát uy.

Hừng đông chim hót líu lo bên đường, ánh bình minh nhàn nhạt chiếu lên những giọt sương long lanh trong vắt.

Sáng sớm, trong Quần Phương lâu ở phía tây nam trấn Thanh Tập một mảnh tĩnh mịch.

Tú bà, các cô nương bận rộn cả một buổi tối, lúc này khách nhân đều đã cất bước ra về, liền trở lại phòng nghỉ ngơi ngủ bù, chỉ còn một gã quy nô đang quét dọn một đám hỗn độn bỏ lại trong đại sảnh tối qua.

Đột nhiên, bên ngoài cửa lớn vang lên tiếng gõ cửa dồn dập, gã quy nô ngáp một tiếng, tức tối quát lên: “Gõ cái gì mà gõ, đã đóng cửa rồi, buổi tối quay lại đi!”

Nhưng tiếng gõ cửa chẳng những không ngừng, ngược lại còn dồn dập hơn mấy phần.

“Bà nó, là tên khỉ lo Choi mắt ngắn nào thế, sáng sớm ngày ra đã cuống lên đi kỹ viện rồi...”, gã quy nô vừa ngáp một cái, vừa làu bàu đi ra, mở cửa nói: “Đến đây, đến đây, đừng gõ nữa, muốn đòi mạng sao, thật là!”

Cánh cửa chậm chậm mở ra, chỉ thấy bên ngoài có hai người đang đứng, đều vận quần áo sai vặt. Người bên trái, thân hình nhỏ gầy, mắt nhỏ dài mày rậm, dáng vẻ rất không thu hút, còn người bên phải, tuy nhìn qua chỉ mới tầm mười một, mười hai tuổi, đầu cũng chỉ đứng đến tai gã sai vặt bên cạnh, nhưng thu hút hơn nhiều, đôi mắt to trong sáng lấp lánh, trông hết như trái nho tươi ngon mọng nước vậy, da mặt thì cứ như thoa phấn, vừa trắng vừa mịn, tuy mặt mũi cau có, nhưng đáng đáp nhỏ xinh, đến cả Xuân Đào tỷ đẹp nhất trong Quần Phương viện cũng phải nhường mấy phần.

“Hai vị là...”, gã quy nô ngáp ngừng hỏi.

“Vị tiểu ca này, đây có phải Quần Phương lâu không?”, tên sai vặt mắt nhỏ vẻ mặt tươi cười hỏi.

“Trên cửa chẳng phải đã viết rõ ràng đây thôi?”, gã quy nô không vui đáp.

Sai vặt mắt nhỏ kia lại cười nói: “Quả nhiên là Quần Phương lâu, to nhất, đồ nhất, có các cô nương xinh đẹp nhất trấn Thanh Tập, ngay cả tiểu ca trông cửa cũng có khí thế như vậy, đúng thực trăm nghe không bằng một thấy!”

Gã sai vặt mắt to bên trái liếc sai vặt mắt nhỏ một cái, mũi hừ lạnh một tiếng.

Gã quy nô nghe vậy, nhất thời vui vẻ ra mặt, hảo cảm dành cho tên sai vặt mắt nhỏ diện mạo chẳng lấy gì làm thu hút này cũng tăng lên không ít: “Trời ơi, vị đại gia này thật là có con mắt tinh tường, quá khen rồi, quá khen rồi! Chẳng biết các vị sáng sớm đến Quần Phương lâu là...”

“Ai da, xem vị tiểu ca này hỏi kìa, đến Quần Phường lâu đương nhiên là để tìm các cô nương vui vẻ rồi!”, sai vặt mắt nhỏ cười nói.

“Tìm các cô nương vui vẻ?”, gã quy nô hai mắt tròn to, nhìn hai người một chút, nói vẻ nghi hoặc, “Với tuổi tác hai vị, cách ăn vận...”

“Đương nhiên không phải là hai chúng tôi, là công tử nhà chúng tôi!”, sai vặt mắt nhỏ nói.

“Công tử?”, gã quy nô lộ đầu ra ngó xung quanh, “Không biết công tử nhà các vị là...”

“Công tử nhà chúng tôi không phải đang ở sau lưng tôi...”, sai vặt mắt nhỏ quay đầu lại nhìn thì thấy phía sau không một bóng người, đôi mắt nhỏ hơi híp lại, đột nhiên hai tay chống nạnh, đề tiếng hô lên: “Đã đến Quần Phường lâu rồi công tử, chớ để lỡ đại sự...”

Một tiếng hô này dọa cho gã quy nô giật mình hoảng sợ, lòng thầm nghĩ: Không ngờ tên sai vặt này thoát nhìn thì gầy tòng teo, mà cổ họng lại lớn đến vậy, tiếng hô này, phỏng chừng người ở ba con đường xung quanh đây cũng có thể nghe thấy.

Lời còn chưa dứt, gã quy nô cảm thấy hoa mắt, phía trước thình lình xuất hiện một bóng người.

“Không phải ta đang ở đây sao?”

Người tới chất giọng hệt như loại mỹ tửu nồng đậm nhất trong Quần Phường viện, ngất ngây say đắm lòng người.

Gã quy nô định thần nhìn kỹ, nhất thời mắt tròn tròn mồm há hốc, ngẩn ngơ.

Chỉ thấy vị công tử trước mắt này, một thân y phục thuần màu tuyết trắng, không nhiễm chút bụi trần, đế giày cũng trắng, như bước mây, đập trắng, tóc đen, dây buộc tóc màu bạc, đen trắng rõ ràng hệt như bức tranh thủy mặc, dưới hàng lông mày dài là đôi mắt hoa đào, liếc một cái, ý xuân dạt dào, phong tình phơi phới chẳng thể diễn tả bằng lời, thực giống như tiên tử từ trong tranh bước ra.

Gã quy nô bị công tử tuấn mỹ trước mắt mê hoặc tâm thần, lại không phát hiện ra gã sai vặt mắt to kia mang nét mặt giật mình, kinh ngạc.

Tên sai vặt mắt nhỏ thấy dáng vẻ hai người như vậy, ý cười trên mặt lại càng tăng thêm, nói với gã quy nô: “Vị tiểu ca này, công tử nhà tôi tới là để bàn một vụ làm ăn lớn, phiền tiểu ca mời ma ma của Quần Phường lâu ra đón khách.”

Gã quy nô kia lúc này mới hoàn hồn trở lại, cúi gập người nói: “Vâng vâng vâng, tiểu nhân đi ngay, đi ngay đây!”

Nói đoạn, gã quy nô liền chạy vụt vào trong như một làn khói.

Công tử áo trắng đánh giá xung quanh một lượt, không khỏi có chút cười khỏ, hướng sai vặt mắt nhỏ hỏi: “Tiểu Kim, người để Bạch mỗ áo quần là lượt một phen, mặc cho người sai phái, chẳng lẽ là để Bạch mỗ đi chơi kỹ viện?”

Kim Kiên đóng giả thành tên sai vặt ôm quyền đáp: “Ngũ gia thật thông tuệ.”

Nét cười khỏ trên mặt Bạch Ngọc Đường càng sâu: “Dám hỏi Kim hiệu úy, việc đi chơi kỹ viện này cùng với ‘Mỹ nhân kế’ mà Kim hiệu úy nói có liên quan không?”

“Đương nhiên là có”, Kim Kiên gật mạnh đầu.

Bạch Ngọc Đường đảo mắt, nghĩ một chút, gật đầu nói: “Cũng được, nơi thâm sơn cùng cốc, nếu muốn tìm mấy mỹ nhân tới giúp đỡ, e là cũng chỉ có thể đến nơi gió trăng này thôi.”

“Ngũ gia hiểu được thì tốt, hiểu được thì tốt”, Kim Kiên tiếp tục gật đầu, “Mỹ nhân kế này thành hay bại, chỉ có thể trông vào bản lĩnh của Bạch ngũ gia ngài thôi!”

“Bản lĩnh của ta?”, trong đôi mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường lóe lên tinh quang, nhìn chăm chăm vào Kim Kiên, trầm giọng nói: “Tiểu Kim, chắc không phải ngươi lại nghĩ ra cái chủ ý ôi thiêu nào để hãm hại Bạch Ngũ gia ta chứ?”

“Ngũ gia nói đùa rồi!”, Kim Kiên vội vàng xua tay nói, “Cho dù có cho tôi mượn tám, mười lá gan tôi cũng không dám! Lát nữa, Ngũ gia ngài cái gì cũng không cần quan tâm, chỉ cần ngồi một chỗ uống trà, ngắm mỹ nữ là được.”

“Thật chỉ đơn giản như vậy?”, Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Đương nhiên là thật, đương nhiên là thật!”, Kim Kiên gật mạnh đầu, “Nếu Ngũ gia ngài có thể phụ họa tôi vài câu thì càng tốt.”

Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn Kim Kiên, lát sau, mới bán tín bán nghi gật đầu.

“Đa tạ Ngũ gia!”, Kim Kiên ôm quyền nói.

Lúc này Bạch Ngọc Đường mới rời ánh mắt khỏi người Kim Kiên, lại nhìn gã sai vặt mắt to bên cạnh vẫn còn đang trong cơn chấn động, kinh ngạc, vỗ một cái thật mạnh lên đầu gã sai vặt, nói: “Tiểu Dật, ngăn ngơ cái gì đấy?!”

Lúc này Tiểu Dật mới tỉnh lại trong cơn chấn động, quay đầu sang Kim Kiên, xác nhận nói: “Chẳng lẽ là... hần, hần chính là cái gã mặt có nốt ruồi...”

“Hả?”, Kim Kiên đóng giả làm sai vặt ngơ ngác, chớp chớp mắt, lúc này mới nhớ ra đây là lần đầu tiên Tiểu Dật trông thấy diện mạo nguyên bản của chuột bạch, lòng thầm nghĩ: Chắc chắn, vốn là hóa trang thành má mì mặt mụn ruồi, chớp mắt một cái đã biến thành Hằng Nga hạ phàm, chấn động tâm lý này có khả năng hơi lớn, ôi chao, không nên tạo thành ám ảnh tâm lý gì đó cho tiểu chính thái này thì tốt hơn.

“Cái gì mà kêu là trên mặt có nốt ruồi?”, Bạch Ngọc Đường lại vỗ vào trán Tiểu Dật một cái, “Gọi ta là Ngũ gia!”

Tiểu Dật ôm trán, tức tối quay đầu đi, lẩm bẩm: “Một đại nam nhân dáng dấp còn đẹp hơn các cô nương, cũng không ngại mất mặt, lại còn đi rêu rao khắp nơi...”

“Người – nói – cái – gì?”, Bạch Ngọc Đường hai tay nhéo mặt Tiểu Dật, dùng sức kéo sang hai bên nói, “Có gan nói lại lần nữa xem!”

Tiểu Dật thấy gương mặt tuần tú hệt như La Sát trước mặt, lời ra đến miệng cuối cùng lại nuốt trở về.

Đúng lúc này, một âm thanh the thé cao vút truyền ra từ trong Quần Phương lâu.

“Ai u, là vị khách quý nào tới vậy? Xem mấy tên tiểu tử thôi các người kìa, chẳng biết tiếp đón khách gì cả, lại để cho ba vị khách quý đứng ngoài cửa dang nắng, nhanh lên, mời vào trong, mời vào trong!”

Theo tiếng nói, liền thấy “một cục son phấn” xanh xanh đỏ đỏ nhào đến, trong tay vung vẩy một chiếc khăn đỏ chói, lắc trái lắc phải, mùi hương sực nức bốn phía, xông thẳng lên đầu.

“Ôi chao ơi, ba vị đại gia, mời vào...”, tú bà nhào đến trước mặt ba người, vừa thấy tướng mạo Bạch Ngọc Đường, nửa câu sau liền kẹt trong cổ họng, khăn tay cũng rơi xuống đất, người thì ngẩn ngơ, chỉ biết tròn mắt nhìn chằm chằm Bạch Ngọc Đường.

Tú bà sững người, lại khiến cho ba người nhìn rõ dáng dấp của bà ta.

Chỉ thấy tú bà này, đầu cài một bông hồng đỏ chói, mặt trát ba tầng phấn trắng, hai dấu tròn tròn đỏ đỏ mỗi cái nằm một bên má, áo quần thì lòe loẹt sắc sỡ, đúng là dáng vẻ vội đi dự tiệc vui, có điều tiệc này vui quá, một nốt ruồi to đen sì nằm bên cánh mũi phải trên mép tú bà, trùng hợp thay còn có một sợi lông đen cắm trên đó, vị trí, hình dáng, màu sắc, độ to nhỏ, phong vận, ngay cái phong tình nổi bật lên qua từng nhịp rung rung của sợi lông khi tú bà thở cũng đều giống y hệt Bạch Ngọc Đường trước đó, chẳng may khác biệt.

Bạch Ngọc Đường toàn thân cứng đờ, da mặt giật giật không ngừng.

Hai mắt tú bà sáng trưng, hai gò má đỏ ửng căng nứt cả phần.

Một công tử tuần tú thông dong, một tú bà kỹ viện, cứ đứng thẳng đơ trước cửa Quần Phương viện, bốn mắt nhìn nhau, mắt đưa đi mây đánh lại.

“Phụt”, Kim Kiền bật ra nửa tiếng cười, liền vội vàng bịt miệng lại, toàn thân run rẩy không ngừng.

“Phụt... Ha ha...”, Tiểu Dật vừa cười được hai tiếng, lại bị Bạch Ngọc Đường trừng mắt đe dọa liền im bật.

Có điều hai âm thanh khác lạ đã phá vỡ cục diện “bế tắc” vừa rồi.

“Ôi chào ôi, nom vị công tử tuần tú này kìa, còn đẹp hơn cả người trong tranh!”, chiếc khăn trong tay tú bà đã rơi xuống đất, nhưng đôi tay kia so với khăn còn vung vẩy uốn éo hơn, trườn bên nọ quần bên kia sờ mó trên người Bạch Ngọc Đường.

Đáng tiếc, đầu ngón tay tú bà còn chưa chạm được vào mép áo Bạch Ngọc Đường, thân hình trước mắt chợt nháng lên một cái, Bạch Ngọc Đường đã lắc mình tiến vào Quần Phương lâu, sau lưng cơ hồ còn cuộn lên một trận khói bụi.

Tú bà nhất thời dờ người ngay tại cửa.

Kim Kiền nhin cười tới nỗi cơ thịt co giật như bị chuột rút, vội vàng tiến lên dàn hòa: “Vị ma ma này, công tử nhà tôi hôm nay tới là để bàn một vụ làm ăn lớn, mong ma ma đi mời các cô nương xuống tiếp khách.”

“A! Đúng đúng đúng!”, tú bà vội gật đầu, cúi người nhặt chiếc khăn rơi trên đất lên, vừa đi vào trong đại sảnh vừa vung vẩy khăn, cao giọng hô lên: “Các con đâu, khách quý đến rồi, ra cả đây tiếp khách đi nào!”

Chất giọng cao亢 tám nhất thời vang vọng từng góc ngách trong Quần Phương lâu.

Một lát sau, đã nghe thấy tiếng oán giận nùng nịu vang lên khắp trên lầu, dưới lầu, trong viện, ngoài viện.

“Hôm nay có chuyện gì vậy? Sao mới sáng sớm đã có người đến?”

“Khó khăn lắm mới ngủ được một chút, lại bị kêu dậy, còn để cho người ta sống nữa không!”

“Là tên quỷ chết tiệt nào thế? Gấp như khi ấy.”

Không bao lâu sau, liền thấy mười mấy nữ tử trẻ tuổi từ trong viện đi ra, người nào người nấy lộ nửa ngực, búi tóc không chỉnh tề, hai mắt hơi đỏ, mặt tràn ngập vẻ không tình nguyện.

Bạch Ngọc Đường, Kim Kiền liếc thấy từ xa, liền sững sờ.

Đây, đây chính là tiêu chuẩn cao nhất của các cô nương thanh lâu trấn Thanh Tập sao? Nhiều lắm cũng chỉ được tính là ngũ quan đoan chính mà thôi.

Kỳ thực các cô nương của Quần Phương viện cũng được coi là có vài phần tư sắc, chỉ ít cũng không mất lác miệng méo, mũi tẹt răng đen, nhưng lúc này đứng trước Bạch Ngọc Đường phong tư hơn người lại càng làm nổi bật vẻ tục không chịu được của các cô em nhà quê thôn dã.

Tiểu Dật đánh mắt hết từ các cô nương lại sang Bạch Ngọc Đường mấy lượt, cười nhạo hời: “Kẻ đi chơi kỹ viện vậy mà đáng vẻ lại còn đẹp hơn cả kỹ nữ, cái thể đạo này thật là...”

Bạch Ngọc Đường sắc mặt cứng đờ, trừng mắt với Tiểu Dật một cái, lại dùng khóe mắt liếc Kim Kiền, thâm nghĩ: Tư sắc loại này mà cũng có thể dùng “Mỹ nhân kế”?

Kim Kiền xoa cằm quét mắt một vòng, lẩm bẩm: “Quả nhiên là thanh lâu kỹ viện nơi khỉ ho cò gáy, trình độ này thôi thì cũng tạm chấp nhận được, chẳng qua quý ở số lượng đông đảo, cả đám cô nương đều đứng lên giúp đỡ, coi như cũng đủ phân lượng...”

Bạch Ngọc Đường da mặt giật giật, đang muốn nói cái gì đó, lại bị tiếng gọi của tú bà cắt ngang:

“Sao còn đứng thần thờ ở đó làm gì? Không mau mau chiêu đãi khách quý!”

“Ôi, sáng sớm ngày ra, có thể có khách quý gì chứ? Chắc không phải đến phá nơi này chứ”, một cô nương áo đỏ vừa dùng chiếc quạt tròn che miệng ngáp, vừa nói về tức giận.

“Xuân Đào ngoan của ta, con hãy mở to mắt ra mà nhìn cho rõ, vị này nếu không được tính là khách quý, thì trong Quần Phương lâu của chúng ta sẽ chẳng có khách quý đâu”, tú bà chỉ vào Bạch Ngọc Đường đang ngồi thưởng trà ngay giữa chính sảnh nói.

“Ôi... khách quý nào mà có thể...”

Tất cả thanh âm liền biến mất khi các cô nương nhìn thấy bóng áo trắng trong chính sảnh.

Chỉ thấy người trong chính sảnh, áo trắng trắng tuyết, mi mục như họa, thanh tao như quỳnh, mượt mà hơn ngọc, quả thực là tiên nhân giáng trần.

“Công tử!”

Đột nhiên, tiếng gọi yêu kiều cao vút lên, trong chớp mắt đã thấy chúng cô nương xông đến chỗ Bạch Ngọc Đường hệt như cơn gió, tốc độ cực nhanh, lướt đi vào vèo, dáng vẻ dũng mãnh, cứ như là mãnh hổ hạ sơn, thường luồng rời biến vậy, sấn sổ chen lên đẩy cho tú bà và gã quý nô trước mặt Bạch Ngọc Đường lão đảo mấy bước.

Tuy Bạch Ngọc Đường tự xưng là phong lưu trong thiên hạ duy chỉ mình ta, đã từng trải qua không ít những thế trận bướm ong rực rỡ, nhưng lúc này vừa thấy một đội quân má phấn, y phục không chỉnh tề, hai mắt phát ra ánh sáng đỏ lòm, đang giương nanh múa vuốt bổ nhào về phía mình, cũng không khỏi chấn động tâm thần, nhanh như chớp đưa tay ra sau lưng chụp lấy Kim Kiền đẩy ra trước mặt làm lá chắn, mới coi như tránh được số kiếp bị đám nữ tử thanh lâu vật xuống đất.

Đáng thương cho Kim Kiền còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, đã bị một đám các cô nương vây quanh, xanh xanh đỏ đỏ hoa cả mắt, mũi thì sặc sụa mùi son phấn, thiếu chút nữa thì hôn mê bất tỉnh.

“Khụ khụ khụ, các, các vị cô nương, chớ kích động như vậy, có chuyện gì từ từ nói, có chuyện gì từ từ nói!”, cổ sức ló đầu ra từ giữa đám phấn son, Kim Kiền vừa thở vừa duy trì trật tự nói.

Chậc, các cô nương trong khu đèn đỏ ở địa phương này tuy dung mạo không tính là tuyệt mỹ, nhưng tính cách nhiệt tình phóng khoáng này thật là... có khí phách...

Nhưng mười mấy cô nương nào có nghe được vào tai, vẫn cứ chen lấn xông lên trước, miệng thì yêu kiều kêu lên:

“Công tử, người ta chờ chàng lâu lắm rồi!”

“Công tử, là lần đầu tiên tới đây, hãy để người ta hầu hạ chàng chu đáo.”

“Công tử...”

“Công tử, người ta...”

Lại là một làn sóng phấn son công kích, Kim Kiền chỉ cảm thấy trước mặt tối sầm, cơ hồ như muốn ngạt thở té xỉu tới nơi, ngay lúc Kim Kiền sắp mất đi ý thức thì bỗng nghe tú bà gấp giọng hô:

“Được rồi, lui cả xuống, tranh giành xô đẩy còn ra cái dạng gì nữa!”

Thế trận công kích chôn vùi Kim Kiền của các cô nương cuối cùng cũng dừng lại, tất cả đều lui ra.

“Khụ khụ...”, Kim Kiền ho khan một hồi, hai mắt dần khôi phục lại vẻ tỉnh táo.

“Để công tử cười chê rồi”, tú bà phát khăn lau lau trên mặt Kim Kiền, lại làm cho Kim Kiền hắt xì mấy cái liền, “Trần Thanh Tập chúng tôi là địa phương nhỏ, hiểu biết nông cạn, nay gặp công tử như người trời, khó tránh khỏi... Ha ha, công tử đại nhân đại lượng, xin hãy bỏ quá cho, bỏ quá cho.”

“Không sao”, Bạch Ngọc Đường khoát tay, một tay mở quạt quạt cho bớt mồ hôi lạnh trên trán, tay kia nâng chén trà uống một ngụm cho bình tĩnh lại.

Chỉ một động tác nhỏ thôi lại khiến khắp Quần Phương lâu lao xao một trận.

“Công tử quả nhiên đại nhân đại lượng”, tú bà vui vẻ ra mặt, “Không biết công tử đây xưng hô thế nào, hôm nay tới Quần Phương lâu là...”

Bạch Ngọc Đường dừng quạt, đôi mắt hoa đào liếc về phía Kim Kiền.

“Khụ khụ, hắt xì!”, Kim Kiền lau lau mũi, hắng giọng nói: “Công tử nhà tôi không tiện nói rõ danh xưng, hôm nay tới là muốn bàn một vụ làm ăn lớn với Quần Phương lâu.”

“Vụ làm ăn lớn?”, mắt tú bà sáng lên.

“Tối nay công tử nhà tôi muốn bao trọn Quần Phường lâu mở tiệc thiết đãi mấy vị bằng hữu.”

“Bao, bao trọn?”

Kim Kiên gật đầu.

Mắt tú bà lại càng sáng hơn, ánh mắt nhìn Bạch Ngọc Đường cứ hệt như nhìn thấy một đỉnh bạc lớn vậy, miệng lại nói: “Ôi chao ơi, làm như vậy không ổn lắm, Quần Phường lâu chúng tôi nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nhưng dù sao cũng được xem là thanh lâu nhất nhì trấn Thanh Tập, khách quen một đêm này đều...”

“Về chuyện tiền bạc thì không cần phải lo lắng”, Kim Kiên ngẩng lên, móc từ trong ngực ra một tờ ngân phiếu vỗ lên mặt bàn, khí thế ngút trời nói: “Đây là một trăm lượng tiền đặt cọc, xin ma ma hãy nhận trước!”

Tờ ngân phiếu một trăm lượng vỗ lên mặt bàn nhẹ tênh, nhưng lại khiến cho hai người phía sau Kim Kiên sợ hãi đến gần cả ra.

Tiểu Dật kêu lên thất thanh, Bạch Ngọc Đường suất thì phun ngụm trà trong miệng ra.

“Này! Anh!”, Tiểu Dật kéo Kim Kiên, tròn mắt nhìn.

“Khụ khụ, Tiểu Kim...”, Bạch Ngọc Đường giơ quạt lên, ngăn lại ánh mắt của chúng nhân trong Quần Phường viện, thấp giọng nói với Kim Kiên: “Một trăm lượng này là toàn bộ tài sản của chúng ta, bây giờ người dùng ở kỹ viện thì lấy đâu tiền đi mua dược liệu?”

Kim Kiên cũng cúi đầu, nhỏ giọng nói với hai người, “Đây chính là không thả con săn sắt sao bắt được con cá rô, là khoản bắt buộc phải tiêu, tuyệt đối không thể ít hơn!”

“Nhưng...”, Bạch Ngọc Đường nghiêng răng.

“Yên tâm đi, tôi bảo đảm, chắc chắn không có vấn đề gì!”, Kim Kiên vỗ ngực cam đoan, lại quay sang nói với tú bà: “Thế nào, chỗ tiền đặt cọc này ma ma vừa ý rồi chứ?”

“Vừa ý, vừa ý rồi!”, tú bà chộp lấy tờ ngân phiếu, hí hửng cất vào người: “Dựa vào phong thái của công tử, đêm nay xin ngài hãy mặc sức tận hưởng, nhất định sẽ khiến ngài hài lòng.”

Kim Kiên gật gật đầu: “Nếu đêm nay làm tốt, công tử nhà tôi nhất định sẽ không bạc đãi trên dưới Quần Phường viện, còn được trọng thưởng!”, ngưng một chút, sắc mặt sa sầm xuống, lại tiếp, “Nhưng nếu hầu hạ không chu đáo thì, hừ hừ...”

Tú bà vừa nghe, liền cuống lên, vội nói: “Xem vị tiểu ca này nói kìa, nào có chứ, trong trấn Thanh Tập này Quần Phường lâu đứng thứ hai thì chẳng còn ai dám đứng thứ nhất nữa, trên dưới Quần Phường lâu chúng tôi nhất định sẽ hầu hạ chu đáo công tử và các bằng hữu của công tử.”

“Công tử nhà tôi cũng nghe tiếng Quần Phường lâu, vì mộ danh mà tới, hôm nay vừa gặp, các cô nương trong Quần Phường lâu đích thực là quốc sắc thiên hương, chỉ là...”, Kim Kiên nhún mày.

“Chỉ là?”, tú bà và chúng cô nương đều vô cùng căng thẳng nhìn Kim Kiên.

“Chỉ là, mùi son phấn trên người các cô nương...”, Kim Kiên liếc Bạch Ngọc Đường, “Công tử nhà tôi từ nhỏ đã mắc bệnh không ngửi được mùi son phấn, vừa ngửi liền ho khan liên tục.”

“Hả?”, trên dưới Quần Phường lâu đều kinh ngạc vạn phần, “Có loại bệnh này sao?”

“Hả?” đôi mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường nhìn thẳng vào Kim Kiên, trầm nghĩ: Ngũ gia ta mắc loại bệnh này từ khi nào?

“Sặc!”, Tiểu Dật cười giễu: “Ngay cả bệnh cũng ẻo lả đàn bà như vậy.”

Kim Kiên xáp lại bên Bạch Ngọc Đường, vẻ mặt quan tâm: “Công tử, người đừng cố nhịn nữa, muốn ho thì hãy ho đi, tránh cho nín nhịn làm tổn hại thân thể.”

Dứt lời, đôi mắt nhỏ nheo lại, nhìn thẳng vào Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường chớp chớp mắt, lặng yên không có chút hành động nào.

Đôi mắt nhỏ của Kim Kiền trợn trừng lên, sắc lẹm: Ngũ gia, nếu làm hỏng chuyện lớn, ngài không xong với tôi đâu!

Đôi mày lười mác nhướng lên, lúc này Bạch Ngọc Đường mới rất không tình nguyện đưa chiếc quạt đến bên miệng, giả vờ ho hai tiếng, chả đau chả ngứa.

Kim Kiền quay đầu sang nói với chúng nhân Quần Phương lâu: “Công tử nhà tôi khi ho thì ho rất kịch liệt, lúc nào mặt cũng như bị sung huyết (gần giọng nhấn mạnh), xé gan xé phổi (gần giọng nhất mạnh), vô cùng khổ sở.”

Nói đoạn, lại quay sang nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường khê nhúu chân mày, chỉ đành âm thầm vận công bế khí, ép cho huyết khí dồn hết lên mặt, cổ sức gang họng ho lên.

Trong lúc nhất thời, chỉ có tiếng ho khan xé gan xé phổi của Bạch Ngọc Đường vang vọng trong Quần Phương lâu.

Hồi lâu, tiếng ho khan yếu dần, chỉ thấy gương mặt tuần tú của Bạch Ngọc Đường đỏ từng bừng, trong đôi mắt hoa đào còn ánh lệ lấp lánh, hé miệng thở hổn hển, chúng nhân chỉ cảm thấy trong lòng vang lên tiếng “ùng ực”, bất giác đều nuốt nước bọt.

“Vị, vị công tử này, không sao chứ?”

“Công tử...”

“Công tử...”

Các cô nương trong Quần Phương lâu vừa thấy dáng vẻ của vị công tử tuần tú trước mặt như vậy, người nào người nấy đều chau mày ôm ngực, đau lòng vạn phần, chỉ hận bản thân không thể thay vị công tử áo trắng này chịu nỗi khổ sở giày vò, mắt rưng rưng những lệ, nhìn Bạch Ngọc Đường trao gửi tình ý thâm kín, nhìn tới nỗi Bạch Ngọc Đường phải cúi đầu ôm ngực, mồ hôi lạnh sau lưng chảy ròng ròng, trong lòng thăm thẳm hồi hết lượt mười tám đời tổ tông nhà Kim Kiền.

Ngược lại, Kim Kiền vô cùng hài lòng với biểu hiện của Bạch Ngọc Đường, quét mắt nhìn sắc mặt chúng nhân, thần sắc nghiêm trọng nói: “Cho nên, trong Quần Phương lâu tuyệt đối không được có mùi son phấn.”

Tú bà vội vàng gật đầu lia lịa như giã tỏi, nói: “Vâng vâng vâng, tuyệt đối không được có mùi phấn son...”, nói được nửa câu, tú bà bỗng hoàn hồn, vẻ mặt khó xử nói: “Nhưng chỗ chúng tôi là thanh lâu, mùi phấn son này...”

“Ma ma cũng không cần quá lo lắng, tôi có một phương thuốc dùng để xông hương, bây giờ xông hương trong Quần Phương lâu, bốn canh giờ sau trong Quần Phương lâu nhất định sẽ không còn một chút mùi phấn son nào nữa.”

“Ôi chao, đa tạ vị tiểu ca này”, tú bà vội vàng cảm tạ, lại quay sang nói với gã quy nô bên cạnh: “Mau lên, đi đến y quán chiếu theo đơn này mà bốc thuốc.”

Gã quy nô nhận lấy đơn thuốc, chạy vụt ra ngoài.

Kim Kiền gật gật, ngoảnh đầu ôm quyền thi lễ với Bạch Ngọc Đường: “Công tử, tiểu nhân theo các cô nương đây đi mấy chỗ xem xem những nơi đó có cần phải bố trí gì không, về phần các món ăn tối nay, xin phiền công tử đích thân thương lượng với ma ma.”

Bạch Ngọc Đường đang bị ánh mắt của các cô nương nhìn chòng chọc khiến toàn thân ngứa ngáy khó chịu, lúc này vừa nghe thấy lời Kim Kiền tất nhiên là vui vẻ bằng lòng, vội vàng khoát tay ưng thuận: “Được.”

Nhưng chúng cô nương của Quần Phương lâu nghe vậy lại chẳng vui sướng bằng lòng tẹo nào, người nào cũng không tình nguyện rời khỏi công tử tuần nhĩ này để đi theo một tên sai vặt gầy nhẳng.

“Chao ôi, chân người ta đang đau, không muốn phải đi đâu.”

“Trà của công tử đã nguội rồi, để người ta châm trà cho công tử.”

“Người ta...”

“Khụ khụ, các vị mỹ nhân tử tử...”, Kim Kiền đột nhiên cười nịnh, bước hai bước đến trước mặt chúng cô nương, thấp giọng nói: “Tiểu nhân theo hầu công tử đã nhiều năm, công tử thích cái gì, không thích cái gì, tiểu nhân đều nắm rõ như lòng bàn tay...”, nói đến đây, Kim Kiền còn làm ra vẻ rất thần bí nháy nháy mắt.

“Chao ôi, chân người ta đột nhiên hết đau rồi, người ta sẽ cùng vị tiểu ca đây đi dạo một vòng quanh Quần Phường lâu.”

“Trà của công tử đã được châm rồi, tiểu ca theo người ta đi thôi.”

“Tiểu ca, người ta...”

Xí xa xí xô, chúng cô nương lập tức vây quanh Kim Kiền, tiền hô hậu ủng mời Kim Kiền đi ra hậu viện Quần Phường lâu.

Để lại ba người Bạch Ngọc Đường, tú bà, Tiểu Dật ngơ ngác nhìn nhau.

Cuối cùng vẫn là tú bà hoàn hồn trước tiên: “Vị công tử này, ngài xem các món ăn tối nay nên chuẩn bị như thế nào...”

Bạch Ngọc Đường khoát tay, chặn lại nửa câu sau của tú bà, kéo Tiểu Dật đang ở phía sau đến bên cạnh, dặn dò: “Tiểu Dật, người đi cùng Tiểu Kim xem thế nào.”

“Tôi?”, Tiểu Dật chỉ vào mình, kinh ngạc nói.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, lại kéo Tiểu Dật ghé vào bên cạnh mình, thấp giọng nói: “Tên tiểu tử kia chỉ có một mình, ta thực không yên tâm.”

“Không yên tâm?”, Tiểu Dật sững sốt, lập tức khịt mũi nói: “Có cái gì mà không yên tâm nào? Tôi thấy tên tiểu tử đó rất quen thuộc với những nơi như thế này, căn bản không cần phải lo lắng.”

Bạch Ngọc Đường trợn trừng mắt, néo mặt Tiểu Dật “Nói nhảm nhiều quá đấy, còn không đi mau!”

“Xi, lẽ nào còn sợ các cô nương kia ăn thịt hân?”, Tiểu Dật mặt không tình nguyện, lườm bà lườm bầu đi ra hậu viện.

Bạch Ngọc Đường thở dài, nhìn bóng lưng Tiểu Dật vỗ phách một tiếng, mở quạt ra, vừa phe phẩy vừa lẩm bẩm tự nói một mình: “Nếu không phải con mèo thối kia ngàn dặn vạn dò rằng ta nhất định phải trông chừng cho tốt Kim hiệu úy của Khai Phong phủ bọn hân, Ngũ gia ta mới lười đi quản loại việc rối rời này.”

67. Q.4 - Chương 7: Mỹ Nhân Kế Lốp Lốp Vạn Xoắn

Thôn Du Lâm thánh chỉ truyền tuyên.

Trần Thanh Tập, trấn cũng như tên, phố chợ phồn thịnh, nhất là phiên chợ sớm lại càng náo nhiệt vô cùng. Tinh mơ trời còn chưa sáng, hàng loạt những người gánh hàng rong buôn bán nhỏ, quẩy gánh trên vai kiểu kịt tiến vào trấn, sức người rồi sức lừa chở nặng nông sản từ cổng thành đưa vào trong trấn tới đường lớn ở chính nam, rộn ràng, sôi nổi, nào bán giày rơm, nào bán phấn son, nào bán gương lược, nào bán cháo, bán cá, bán cơm, bán phấn hoa, bán sữa đậu nành... tất cả đều được bày hai bên đường lớn, tiếng rao hô ứng nối tiếp nhau.

Đặc biệt là mua bán đồ ăn sáng trong các tiệm bán bánh rán, bánh nướng, lại càng chật ních những người đến đây vội đi chợ sớm, đa phần là những hán tử gánh hàng rong, dân trồng rau, thương lái, tất cả đều chen chúc trong quán nhỏ ăn sáng.

Lại nói tới tiệm bánh nướng Từ gia bên cạnh Lã thị y quán, nằm ở vị trí đắc địa, ông chủ tiệm là người chu đáo, phúc hậu, bán hàng rộng rãi, cho nên cứ mỗi sáng là tiệm lại buôn bán tấp nập, có không ít những khách quen đã nhiều năm nay, quanh năm đều ngồi trong quán ăn uống, thường xuyên lui tới, ở đây đa phần là những gương mặt quen thuộc.

Chỉ là, hôm nay một bên cạnh quầy hàng sát cửa sổ nhìn ra Lã thị y quán, thoạt trông có chút lạ mắt.

Một bàn bốn người này, hai người một cặp ngồi đối diện nhau, hai thanh niên ngồi một bên, hai thiếu niên ngồi phía còn lại. Hai thiếu niên, một cao một lùn, người lùn hơn thì mắt to, gương mặt nhỏ nhắn lạnh lùng, người cao hơn thì mắt nhỏ, miệng nhồm nhoàm nhai liên tục; hai thanh niên, một người vận y phục đen, bộ dạng lơ đãng ngái ngủ, ngáp ngắn ngáp dài, người kia vận áo trắng, dùng quạt che nửa gương mặt, cho dù là lúc ăn bánh nướng cũng chưa từng hạ quạt che nửa khuôn mặt xuống mấy phân, chỉ dùng ngón tay ngắt bánh nướng thành từng mẩu nhỏ đưa lên miệng đằng sau chiếc quạt, thực sự là vô cùng văn nhã. Bốn người họ chính là Tiểu Dật, Kim Kiên, Nhất Chi Mai và Bạch Ngọc Đường.

“Bình thường vào giờ này, Lã thị y quán đã mở cửa thăm bệnh từ sớm, vì sao hôm nay lại chậm trễ chưa mở cửa?”, Tiểu Dật nhìn cánh cửa đóng chặt của Lã thị y quán lẩm bẩm nói.

“Không lẽ là tối qua náo loạn quá mức, hại bọn họ hôm nay không dám mở cửa?”, Nhất Chi Mai đang ngáp được nửa cái cũng dừng lại thắc mắc.

“Chứ không phải là bị danh tiếng của ‘Ác Thử trại’ dọa cho khiếp sợ sao?”, Bạch Ngọc Đường vô cùng thận trọng che khuôn mặt tuần tú của mình, chỉ lo không cẩn thận một chút mà lộ mặt ra, lại rước tới vận đào hoa nào đó.

“Này! Hôm nay y quán ngay cả cửa cũng không mở, kể liên hoàn gì gì đó của anh làm sao mà dùng được?”, Tiểu Dật hướng Kim Kiên lạnh giọng hỏi.

Nhất Chi Mai và Bạch Ngọc Đường cũng đồng thời nhìn Kim Kiên.

Kim Kiên đang vực mặt trong tô cháo, miệng lúng búng nói: “Không vội, không vội, rất nhanh sẽ mở cửa thôi.”

“Hả?”, mọi người đang ngẩn ra thì bỗng nghe thấy trên đường huyền não một trận, ngược mắt lên nhìn, chỉ thấy một đám các cô nương ăn vận trang điểm xinh tươi như hoa xông tới cửa lớn của Lã thị y quán cứ như ong vỡ tổ, chen nhau đập cửa.

“Mở cửa!”

“Đã giờ nào rồi mà còn chưa mở cửa, nhanh mở cửa đi!”

“Mở cửa, mở cửa, không mở cửa là chúng tôi không khách khí đâu đấy!”

Cánh cửa của y quán bị các cô nương này đập đến nổi rung lên bần bật, vụn gỗ trên khung cửa rơi xuống lả tả.

Khách trong tiệm bánh nướng, người đi bộ trên đường, cả chủ lẫn khách trong các tiệm khác đều bị thế trận kinh người này làm cho ngẩn ngơ; kẻ ăn, người uống, kẻ gánh hàng, người hò hét mặc cả buôn bán, dân đẩy xe, đi đường... toàn bộ đều dừng lại, sững sờ nhìn chằm chằm các cô nương này.

“Đây, đây chẳng phải là các cô nương của Quần Phương lâu sao?”

“Sáng sớm ngày ra, các cô nương thanh lâu sao lại chạy ra đường đập cửa vậy?”

“Ai u, chắc không phải tên Lã đại thiếu này đi chơi kỹ viện không trả tiền, mới sáng sớm nên chúng cô nương Quần Phương lâu đã chạy tới quán đòi tiền chứ?”

Xì xà xì xô, mới có một lát thôi mà quần chúng nhân dân đã bàn tán đưa ra đủ mọi giả thiết, còn có không ít những kẻ thích tham gia náo nhiệt vây quanh Lã thị y quán để xem xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Lại nhìn bốn người ngồi trong tiệm bánh nướng, Kim Kiên miếng to miếng nhỏ cắn cắn, nhai nhai, nuốt nuốt; Nhất Chi Mai khẽ nhường mày; Tiểu Dật da mặt co rúm lại; Bạch Ngọc Đường thì lập tức dùng quạt

che cả khuôn mặt mình, không ngừng co người vào trong góc, cứ như trông thấy mãnh thú hồng thủy vậy, hận không thể cầm một cái khăn mà bịt mặt mình lại.

“Thế nào, tôi nói không sai chứ”, Kim Kiền nhai bánh nhồm nhồm nói.

Quả nhiên, không lâu sau, cửa lớn của Lã thị y quán liền bị chúng cô nương Quần Phương lâu đập mở, còn chưa đợi tiểu nhị hoàn hồn mở rộng hai cánh, chúng cô nương đã xông vào trước quầy y quán, mỗi người cầm trong tay một tờ đơn thuốc.

“Nhanh lên, nhanh lên, người ta bệnh nặng, không chờ được lâu, mau bốc thuốc đi!”

“Người ta mới bệnh nặng nè, muối muối, muối đừng có tranh với tỷ tỷ chứ!”

“Ôi, muối thấy tỷ tỷ thân thể rất khỏe mạnh, sinh bệnh khi nào thế?”

“Sao nào, chỉ có muối được phép sinh bệnh, còn tỷ thì không được ư?”

“Tránh ra, tránh ra, để ta bốc thuốc!”

“Dựa vào cái gì chứ, rõ ràng là người ta đến trước!”

Quang quác quang quác...

Chúng cô nương Quần Phương lâu này, em đẩy chị, chị xô em, người nào cũng không muốn tụt lại phía sau, ầm ầm ỉ ỉ, người trước chen lên, người sau đẩy ra, nom chừng như sắp đánh nhau tới nơi.

Những người đứng bên ngoài y quán xem náo nhiệt vừa ù ù cạc cạc chẳng hiểu mô tê gì vừa buồn cười, thầm nghĩ: Chuyện gì vậy, lẽ nào Quần Phương lâu chỉ trong một đêm đều sinh bệnh hết? Nom dáng vẻ gấp gáp như đang liều mạng của họ, không lẽ là chứng bệnh gì nguy kịch đến tính mạng?

“Những đơn thuốc trong tay các cô nương kia...”, Nhất Chi Mai nhìn Kim Kiền một cái, suy đoán nói, “Chắc hẳn là phương thuốc Kim huynh vừa bán cho họ.”

“Kỳ quái, y quán trong trấn Thanh Tập nhiều như vậy, vì sao các cô nương này lại cứ nhất định phải đến Lã thị y quán?”, Bạch Ngọc Đường lộ đôi mắt hoa đào ra khỏi chiếc quạt hời.

“Bởi vì có người lúc bán cái thứ đơn thuốc bỏ đi kia nói được liệu phải là hàng thượng phẩm mà trong trấn Thanh Tập này chỉ Lã thị y quán mới có, chớ nên dùng được liệu thứ phẩm gì gì đấy”, Tiểu Dật trề môi ra đáp.

“Cũng không phải, cũng không phải!”, Kim Kiền cầm chiếc bánh nướng đang đưa trước mặt, “Cho dù tôi có nói như thế, nhưng các cô nương này nếu nhanh nhạy, linh hoạt, chỉ cần đi hỏi mấy tiệm thuốc, tìm kiếm một hồi, cũng có thể mua được được liệu tốt. Chỉ là...”, Kim Kiền nheo mắt, “Tôi cũng nói, nếu muốn đạt hiệu quả tốt nhất, phải y theo đơn mà phối được liệu, đem được liệu đun trong nước nóng ba canh giờ, sau đó tắm trong nước thuốc nửa canh giờ.”

Nhất Chi Mai ngộ ra: “Thì ra là như thế, đun thuốc, ngâm mình tắm rửa mất ba canh giờ rưỡi, làm xong thì cũng đã cuối ngày, hơn nữa các cô nương này còn phải trang điểm tỉ mỉ, nếu muốn buổi tối phải chuẩn bị xong xuôi để đón tình lang... thì thời gian thực sự rất gấp gáp, đương nhiên cũng không có thời gian đi từng y quán để hỏi được liệu phối trong đơn thuốc, cho nên liền y lời Kim huynh đến Lã thị y quán bốc thuốc”, nói đến đây, Nhất Chi Mai không khỏi nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, vỗ tay cười, “Nom dáng vẻ nóng nảy gấp gáp của các cô nương này... cũng đủ thấy sức hấp dẫn của Bạch huynh quả kinh người, khiến người ta phải bái phục đó!”

“Câm miệng!”, Bạch Ngọc Đường nghiêng răng nghiêng lợi quát lên, liếc chúng nữ tử trong y quán một cái, lại co mình vào trong góc, thuận thể trừng mắt lườm Kim Kiền.

Kim Kiền cười khan hai tiếng.

Chợt nghe Nhất Chi Mai vui vẻ nói: “Kim huynh quả nhiên cao minh! Chỉ là... Kim huynh dẫn tất cả các cô nương ở Quần Phương lâu tới Lã thị y quán, rốt cuộc là có dụng ý gì?”

“Chỉ là tôi muốn tìm mấy trợ thủ tới giúp Triển đại nhân mặc cả giá thôi mà”, Kim Kiền đáp.

“Trợ thủ? Mặc cả giá?”, Nhất Chi Mai hơi ngạc nhiên, cũng có chút khó hiểu.

Tiểu Dật bên cạnh thì liếc xéo về coi thường.

Bạch Ngọc Đường nghe xong, đôi mày nhướng lên, trong mắt lóe tia sáng, từ trong góc nhô người ra, rất hào hứng hỏi: “Tiểu Kim, vừa rồi trước khi xú miêu tới Lã thị y quán, vì sao người phải đem một trăm lượng bạc vụn chia ra nhét vào hai ống tay áo của xú miêu, phần còn lại nhất quyết phải bỏ vào túi cất trong ngực xú miêu?”

“Cái này... thiên cơ bất khả lộ...”, Kim Kiền lại bưng bát cháo lên, dừng một chút, nhìn về phía Lã thị y quán, miệng lẩm bẩm: “Đã âm ỉ đến độ này rồi, sao Lã đại thiếu còn chưa ra nhỉ?”

Rồi hệt như đáp lại lời của Kim Kiền, bỗng nghe có tiếng quát đầy giận dữ truyền ra từ nội đường Lã thị y quán: “Âm ỉ cái gì thế? Ai mà to gan lớn mật mới sớm ngày ra đã tới Lã thị y quán ta gây sự hả?!”

Chỉ thấy một người đùng đùng nổi giận đi ra từ hậu đường, vận áo gấm màu đỏ, mang thắt lưng màu xanh lục, quần quanh cái bụng ông thô lậu, mặt cổ đầy những dầu bóng nhẫy, đó chính là Lã đại thiếu.

“Lã đại thiếu, ngài tới rồi!”

“Lã đại thiếu, người ta mắc bệnh nặng, ngài mau mau bảo tiểu nhị bốc thuốc cho người ta đi!”

“Cái gì chứ, bệnh của người ta mới nặng nè! Phải xem bệnh của người ta trước!”

Lã đại thiếu mặt mày kinh ngạc: “Oanh Oanh, Thúy Thúy, Xuân Đào, Hoa Kiều... các nàng đều bị bệnh sao? Bệnh gì vậy, mau để bản thiếu gia phái đại phu chẩn mạch cho các nàng, đừng kê đơn!”

Lã đại thiếu một hơi gọi tên mấy cô nương, nửa chữ cũng không sai, bọn Kim Kiền nghe mà khâm phục vô cùng: Tên Lã đại thiếu này quả nhiên là tay lão luyện tình trường, khách quen của thanh lâu.

“Không cần đâu, người ta ở đây đã có đơn thuốc rồi, chỉ cần chiếu theo đơn bốc thuốc là xong.”

“Đúng thế, đúng thế, người ta ở đây cũng có đơn thuốc.”

“Người ta cũng có đây...”

Chúng cô nương vội vàng đưa đơn thuốc trong tay ra.

“Đều có đơn thuốc?”, Lã đại thiếu vẻ mặt khó hiểu, nhận đơn thuốc đọc chăm chú, cũng không nhìn ra được nguyên nhân bệnh, chỉ đành sai tiểu nhị gọi một lão đại phu tóc bạc trắng thăm khám ở đây ra, đưa đơn thuốc qua, để đại phu xem cho tỉ mỉ.

Mấy người trong tiệm bánh nướng nhất thời biến sắc, đều đồng loạt nhìn Kim Kiền, trong nháy mắt chỉ phát ra duy nhất một câu: Tiểu tử, cái đơn thuốc vớ vẩn rách nát dùng để ngâm tắm của người không có vấn đề gì chứ?

Nhưng lại thấy Kim Kiền chỉ lo vục đầu vào bát húp cháo, dáng vẻ chẳng mảy may để ý.

Chỉ thấy lão đại phu kia cầm từng đơn thuốc lên tỉ mỉ xem một hồi, càng xem lại càng trợn mắt, cuối cùng là dánh vể tấm tắc khen ngợi nói: “Lão phu hành nghề y mấy chục năm nay, đây là lần đầu tiên được trông thấy những phương thuốc có cách dùng được cao minh như thế này, hơn nữa mỗi một đơn thuốc đều tinh diệu không cái nào giống cái nào... Lão phu hổ thẹn, thực sự là kiến thức nông cạn, xin hỏi các cô nương những phương thuốc này có từ đâu?”

Những lời này vừa thốt ra, ba người trong tiệm bánh nướng đều sững sờ.

“Lẽ nào những đơn thuốc Kim huynh bán cho các cô nương Quần Phương lâu đều không giống nhau?”, Nhất Chi Mai kinh ngạc hỏi.

“Đó là tất nhiên, nếu đã là bí phương tổ truyền của nhà công tử, đương nhiên chỉ có một không hai, nếu phương thuốc đều giống nhau, các cô nương ấy đều tới y quán bốc thuốc, há chẳng phải là bại lộ ư?”, Kim Kiền gật đầu điềm nhiên đáp.

“Trước khi xuất môn chỉ chưa đầy nửa tuần trà mà có thể viết ra mười mấy đơn thuốc tinh diệu, hơn nữa tờ nào tờ nấy lại không giống nhau...”, Bạch Ngọc Đường nhướn mày, “Thật nhìn không ra Tiểu Kim còn có bản lĩnh này đây!”

“Ha ha, Ngũ gia quá khen, quá khen”, Kim Kiền cười khan hai tiếng, thầm nghĩ: Thân là đệ tử quan môn của Y tiên, Độc thánh, nếu chút tài vật này mà còn không có, thì lần lộn thế quái nào được!

Tiểu Dật không nói được một lời, chỉ trừng trừng nhìn Kim Kiền, hệt như thấy một bông mẫu đơn kiêu diễm mọc lên từ bãi phân trâu vậy.

Nhưng đáng tiếc, chúng cô nương Quần Phương lâu lại không có tâm tình đi để ý mấy chuyện như vậy, vừa nghe thấy lão đại phu hỏi về lai lịch của đơn thuốc, người nào người nấy đều dựng ngược đôi mày liễu, mắt hạnh trợn trừng, nhao nhao lên:

“Ôi chao, lão đại phu này, ông bốc thuốc thì cứ bốc thuốc đi, ông quan tâm đến đơn thuốc của người ta làm cái gì chứ?”

“Đúng thế, đúng thế, đây là phương thuốc tổ truyền của người ta, ông quản cái gì chứ?”

“Nhanh bốc thuốc đi, bốc thuốc đi!”

“Lã đại thiếu, ngài phải quản lý lại đại phu trong y quán của ngài đi...”

Chúng cô nương vây quanh Lã đại thiếu và lão đại phu, miệng mồm tía lia, âm ỉ không ngừng, khiến cho lão đại phu vã mồ hôi đầy đầu, vội vàng gật đầu đáp ứng:

“Được được được, sẽ bốc thuốc cho các cô nương ngay đây, bốc ngay đây!”

Tiểu nhị bên cạnh vội vàng nhận lấy đơn thuốc, chạy vào quầy, nhất nhất chiếu theo đơn bốc thuốc, lúc này các cô nương Quần Phương lâu mới yên tĩnh trở lại, liền cùng Lã đại thiếu ngồi xung quanh đại sảnh cười cười nói nói.

“Lã đại thiếu, sao gần đây không tới Quần Phương lâu?”

“Ai ya, gần đây những việc vụn vặt trong y quán quá nhiều, ta không thể phân thân ra được.”

“Lã đại thiếu nói như vậy là không muốn gặp người ta rồi.”

“Trời ơi, Thúy Thúy nói cái gì vậy, ta sao có thể không muốn gặp nàng được...”

Một y quán chĩnh chu tốt đẹp, lúc này lại giống hệt như thanh lâu kỹ viện, nhìn chúng tiểu nhị, đại phu trong y quán sắc mặt đen sì, bách tính xung quanh thì cười thầm, thích thú xem Lã đại thiếu và các cô nương thanh lâu diễn tuồng, chẳng ai để ý tới một nam tử vận y phục tuyền một màu lam đang cất bước tiến vào Lã thị y quán, cho đến khi nam tử đó đứng trước quầy, cất tiếng:

“Cảm phiền, tôi muốn mua thuốc.”

Giọng nói trong trẻo tinh khôi hệt như băng tuyết mới tan, suối sâu róc rách, thoát cái tiếng cười nói trong y quán, tiếng nói chuyện của chúng tiểu nhị, tiếng rúc rích cười trộm của bách tính, đều lập tức ngừng bật, yên lặng như tờ.

Nam tử áo lam đứng trước quầy, thân thẳng tựa tùng, chỉ là bóng lưng thô mà cứ hệt như một thổi nam châm, hút hết ánh nhìn của chúng nhân.

Cảm thấy xung quanh bỗng tĩnh lặng, nam tử áo lam quay người, lại nói: “Cảm phiền, tôi muốn mua thuốc.”

“Vị nhân huynh này, chẳng hay muốn mua thuốc gì?”, Lã đại thiếu đẩy mấy vị cô nương bên cạnh ra, tiến lên hỏi.

Nam tử áo lam xoay người lại, hướng Lã đại thiếu khẽ ôm quyền: “Linh chi bảy mươi năm, nhân sâm năm mươi năm, mỗi loại năm cây.”

Khi nam tử này xoay người lại, chúng nhân mới nhìn rõ tướng mạo, xung quanh nhất thời vang lên tiếng hít vào cùng... tiếng nuốt nước bọt.

Nam tử này, thân vận áo lam bằng vải thô như sáng lên giữa nền trời, dáng người thẳng tắp, tựa như khóm trúc đón gió, dung nhan tuấn tú, châu ngọc nào bằng, đôi mắt trong sáng tĩnh lặng như nước, ẩn giấu vô vàn tinh tú, những sợi tóc đen mượt như tơ mùa lượn trong gió, khuynh đảo tất thấy chúng sinh.

Lã đại thiếu hai mắt tròn tròn, miệng mồm há hốc, dáng vẻ hết như mất hồn, hồi lâu sau vẫn không thốt ra nửa chữ. Trái lại, chúng cô nương ở Quần Phương lâu hoàn hồn lại trước tiên, đôi mắt, gò má người nào người nấy đều phát ra ánh sáng lấp lánh, rầm rập một cái liền xông tới, bao vây kín mít nam tử nọ, tranh nhau chào hỏi:

“Ôi chào, vị công tử này trông rất lạ mắt!”

“Công tử người ở đâu?”

“Công tử...”

Trong tiệm bánh nướng, Nhất Chi Mai khuôn mặt sầu thảm không dám nhìn, đưa tay đỡ trán: “Trời ơi, Triển đại nhân phen này nguy mất!”

Tiểu Dật lạnh mặt liếc Kim Kiên một cái: “Mỹ nhân kìa... Hừ!”

Bạch Ngọc Đường vừa thấy thế trận này, không khỏi cười hơ hớ sượng rơn, nói với vẻ hả hê: “Xú miêu, không ngờ người cũng có ngày hôm nay!”, lại quay đầu sang nói với Kim Kiên: “Ha, Tiểu Kim, Triển đại nhân của Khai Phong phủ các người sắp bị người ta ăn tươi nuốt sống rồi, người còn không mau đi giải vây?”

Còn Kim Kiên lại chẳng thêm liếc mắt, vẫn cứ hăng hái chiến đấu với đám bánh nướng, cháo hoa trước mặt, chỉ là trong lúc nhai nuốt bánh liền nhả ra một câu, thuận tiện phun ra mấy hạt gạo to đùng: “Không sao, không sao...”

Ba người nghe mà sững sờ, không khỏi hướng về phía y quán, lúc này mới phát hiện được điểm kỳ lạ trong đó.

Các cô nương Quần Phương lâu tuy bao vây Triển Chiêu kín mít, ai nấy đều ngẩn cổ hướng vào trong, nhưng tất cả đều đứng cách Triển Chiêu ba bước, khăn tay, rồi quạt hương, cũng chỉ thành thành thật thật mà cầm trên tay, chẳng có cái khăn hay chiếc quạt nào phe phẩy trên người Triển Chiêu, lại nhìn kỹ, dáng vẻ họ dường như còn chút gì đó e ấp, ngượng ngùng, so với dáng vẻ như hùm như hổ lúc trông thấy Bạch Ngọc Đường ở Quần Phương lâu, quả là cách biệt một trời, một vực.

Chợt nghe tiếng Triển Chiêu sang sang vang lên: “Chư vị cô nương có lẽ.”

“Công tử có lẽ”, chúng cô nương đều nhún người cúi chào hết như những tiểu thư khuê các, lại còn lùi về sau hai bước.

Trong tiệm bánh nướng, Bạch Ngọc Đường trợn ngược đôi mắt hoa đào: “Chuyện, chuyện này là sao? Khi Ngũ gia ta ở Quần Phương lâu, đám cô nương kia hết như... khụ... vì sao bây giờ trông thấy xú miêu lại hiền lành lễ phép thế kia?”

Nhất Chi Mai nhú mày giây lát, rồi như ngộ ra: “Theo như tại hạ thấy, nhất định là Nam hiệp có chính khí quanh thân, cho nên đám nữ tử phong trần đó mới không dám lại gần.”

“Con mèo thối kia thì có chính khí gì chứ, Ngũ gia ta mới là một thân hiệp khí...”

“Là yêu khí...”, Tiểu Dật hừ lạnh một tiếng.

“Bốp”, Bạch Ngọc Đường vỗ một cái rất mạnh lên đầu Tiểu Dật, lại giật lấy bát cháo của Kim Kiên, túm lấy cổ áo Kim Kiên hỏi: “Tiểu Kim, người khai thật đi, có phải người đã rắc loại phấn gì kỳ quái lên người con mèo kia, khiến cho đám cô nương đó không cách nào lại gần hẳn, đúng không?!”

“Khụ khụ, Bạch Ngũ gia, nói vậy thực oan uổng cho tôi quá”, Kim Kiên ho khan hai tiếng, lòng thầm nghĩ:

Đối với loại chuyện bị quần chúng xúm đen xúm đỏ vây quanh thế này, mỗi ngày khi Tiểu Miêu đi tuần trong thành Biện Lương nói ít cũng phải gặp từ năm đến bảy lượt. Lần nào mà quy mô chẳng lên tới cả trăm người? Mà lần nào Tiểu Miêu chẳng bình an vô sự thoát lui? Thế trận còn con mui mấy người như

vây, đối với “Ngự Miêu” đại nhân, đệ nhất Idol Biện Lương thường xuyên bị vây kín mà nói chuyện điều khiển cục diện, duy trì trật tự, tự bảo vệ mình thực quá thành thạo điều luyện.

Chỉ là... Nếu đem lý do này nói cho chuột bạch, thể nào con chuột bạch thích sĩ diện này cũng sẽ lon ton chạy tới Biện Lương tận lực phô bày hết phong tình quyến rũ của mình, chẳng phải sẽ nổi bật hơn cả Idol Tiểu Miêu sao. Đến lúc đó, việc Tiểu Miêu mất đi danh hiệu thần tượng số một của thành Biện Lương không quan trọng nhưng nếu ảnh hưởng đến số lượng và chất lượng quà tặng của các fans, làm giảm phúc lợi của công nhân viên Khai Phong phủ, chọc giận “cây gây trúc trắc phủ” của Khai Phong... Hậu quả thực không tưởng tượng nổi!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền đảo đôi mắt nhỏ, đột nhiên linh cảm lóe lên, buột thốt, “Đây đều là do tên của hai người.”

“Tên?”, Bạch Ngọc Đường cau mày, “Giải thích như thế nào?”

Kim Kiền hắng giọng nói: “Tên của Ngũ gia là Ngọc Đường, chính là lấy từ ý ‘kim ngọc mãn đường[1]’, ngài nghĩ mà xem... Người bình thường mà thấy vàng bạc châu báu chất đầy phòng, đương nhiên là dãi chảy ròng ròng, lao vội ngay tới, cho nên các nữ tử kia nhìn thấy Bạch Ngũ gia mà có chút thất thố, cũng là điều không thể tránh khỏi.”

[1] Kim ngọc mãn đường: nghĩa là “vàng ngọc đầy nhà”.

Ừm ừm, nếu giải thích theo cách tương đối thông dụng thì chính là “công khai thể hiện”.

“Vậy tên của Nam hiệp thì giải thích thế nào?”, Nhất Chi Mai mặt đầy vẻ hứng thú, xáp tới hỏi.

“Triển đại nhân tên chỉ có một chữ ‘Chiêu’, mặt trời rực rỡ là ‘Chiêu’, cũng chính là vàng mặt trời ầm ập ở giữa tầng không, chiếu sáng vạn vật, nhưng cũng chỉ có thể đứng từ xa mà ngóng trông, không thể khinh nhờn. Chính vì vậy, những nữ tử phong trần đó nhìn thấy Triển đại nhân, đương nhiên là không dám lỗ mãng rồi.”

Cái đó... dùng từ hiện đại thịnh hành để giải thích thì chính là “sau lưng mới thể hiện”.

“Thì ra là như thế”, Nhất Chi Mai như bừng hiểu ra, liếc Bạch Ngọc Đường một cái, đầy thâm ý nói: “Bạch huynh tên hay thật đó...”, nói đoạn, lùi về chỗ ngồi cũ, nghiêng đầu hướng ra ngoài cửa sổ, hai vai run rẩy không ngừng.

Tiểu Dật ngẩn ra một lát, sau đó mới thốt ra được vài từ: “Nói hươu nói vượn!”

Bạch Ngọc Đường, da mặt co giật liên hồi, đôi mắt hoa đào nheo lại đầy nguy hiểm: “Ý của Tiểu Kim là... tên của Ngũ gia và tên của con mèo thối kia khác nhau một trời một vực như mây trên trời và bùn đen dưới đất?!”

“Cái, cái đó...”, Kim Kiền cười gượng, “gọi là củ cải và rau cải, mỗi loại đều có người yêu thích... là mỗi người một vẻ, mỗi người một vẻ.”

“Phụt! Ha ha ha...”, Nhất Chi Mai bên cạnh cuối cùng cũng không nhịn được nữa, cười ha hả không ngừng.

Bạch Ngọc Đường sắc mặt từ đỏ chuyển sang tím, từ tím đổi thành đen, một tay bóp chặt cổ Kim Kiền, cho tới khi Kim Kiền hai tay hai chân quơ quào loạn xạ, muốn kêu cứu mà không cách nào phát ra tiếng, hai mắt sắp trợn trắng, mạch ngừng, khí tuyệt.

“Anh muốn bóp chết hần cũng chẳng sao, có điều sau khi được liệu đến tay rồi hãy động thủ cũng chưa muộn”, Tiểu Dật lạnh lùng quăng ra một câu.

Bạch Ngọc Đường nheo đôi mắt hoa đào, hừ lạnh một tiếng, phẫn hận buông tay ra.

Kim Kiền vừa từ Quỷ Môn quan dạo một vòng trở về, vừa ho vừa thở hổn hển, hồi lâu mới dần hồi phục, liếc khuôn mặt bất thiện của Bạch Ngọc Đường một cái, lại nhìn vẻ mặt cười trên nỗi đau người khác của Nhất Chi Mai, cuối cùng lướt tới Tiểu Dật, nước mắt ròng ròng nói: “Tiểu Dật, vẫn là cậu đối với tôi có tình có nghĩa...”

“Hừ!”, Tiểu Dật ngoảnh đầu sang phía khác.

“...”

Bốn người trong tiệm bánh nướng bên này chí chóe ầm ĩ, trong y quán bên kia cũng náo nhiệt không kém.

Ngày thường Triễn Chiêu luôn được bách tính trong thành Biện Lương vây quanh ân cần hỏi han, dần dà tập mãi thành quen luôn ung dung điềm tĩnh trong mọi tình huống. Lúc này các nữ tử thanh lâu kia há có thể sánh bằng chúng bách tính bình dân, tuy không một ai có thể lại gần chàng trong vòng ba thước, nhưng người nào người nấy đều vươn tay, nghiêng đầu, nhả mây, phô ra đủ loại tư thế cùng vẻ mặt xinh đẹp, quyến rũ nhất, cho dù Nam hiệp định lực kinh người cũng khó tránh khỏi có chút ngượng ngùng. Nếu là bình thường, chỉ e Triễn Chiêu đã sớm thi triển khinh công tông cửa mà chạy rồi, nhưng nhớ tới lời Kim Kiên dặn dò vừa rồi...

“Triễn đại nhân, vì giải được, ngài nhất định phải chống đỡ đến cùng đó, trước khi mua được dược liệu, ngàn vạn lần không được sử dụng khinh công, võ công, nổi giận, phát ra khí lạnh, phát ra sát khí, phát ra gió lốc... Khụ khụ, ý của thuộc hạ là, Triễn đại nhân, nhẫn nhịn những thứ mà người bình thường không thể làm được, mới có thể thành đại sự!”

Triễn Chiêu khẽ thở ra một tiếng, đôi con ngươi như co lại, mục quang tránh né chúng nữ tử trước mặt, nhìn chằm chằm xuống dưới chân, nói: “Cảm phiền chư vị cô nương nhường đường, tại hạ muốn mua thuốc.”

Chợt nghe các cô nương Quần Phương lâu cười vang:

“Ha ha, vị công tử này sao lại không dám nhìn chị em chúng tôi...”

“Ôi chao, da mặt vị công tử này thật là mỏng.”

“Ha ha...”

Hai mắt Triễn Chiêu lại càng rũ xuống, ôm quyền tiếp: “Chư vị cô nương, tại hạ...”

“Biết rồi, biết rồi, là công tử muốn mua thuốc.”

“Lã đại thiếu, công tử nhà người ta muốn mua thuốc, ngài còn ngây ra đó làm gì, không mau phái người tiếp đón đi.”

Có mấy cô nương hướng Triễn Chiêu cười e lệ một cái, xoay người liền lay Lã đại thiếu vẫn đang trong trạng thái thất thần, hoàn hồn trở lại.

Lã đại thiếu chớp chớp mắt, lại ngơ ngẩn nhìn Triễn Chiêu giây lát, lắc lắc đầu, lúc này thần trí mới trở lại, hỏi: “Vị công tử này vừa rồi muốn mua loại thuốc nào?”

“Linh chi bảy mươi năm, nhân sâm năm mươi năm, mỗi loại năm cây”, Triễn Chiêu thở ra một tiếng, đáp.

Lã đại thiếu vừa nghe hai mắt liền sáng lên: “Không dám giấu công tử, mấy dược liệu này cả trấn Thanh Tập chỉ có Lã thị y quán mới có, tuyệt đối là loại dược liệu tốt nhất, không trộn hàng giả vào dù chỉ nửa phân, có điều giá cả...”

“Chẳng hay phải cần bao nhiêu ngân lượng?”

“Không nhiều, không nhiều lắm đâu! Linh chi bảy mươi năm hai ngàn lượng một cây, nhân sâm năm mươi năm một ngàn lượng một cây, công tử cần mỗi loại năm cây, cho nên tổng cộng là một vạn năm ngàn lượng!”

Lã đại thiếu vừa nói những lời này liền khiến chúng bách tính vây xung quanh xem náo nhiệt xôn xao kinh ngạc.

“Một vạn năm ngàn lượng! Mẹ ơi, con có nghe nhầm không?!”

“Ôi trời ơi, tháng trước nhân sâm và linh chi này giá còn chưa tới trăm lượng bạc, sao mới có mấy ngày mà đã tăng vọt lên đến cả ngàn lượng vậy?!”

“Aizzz, anh còn không nhìn ra à, tên Lã đại thiếu này căn bản thấy vị công tử kia là người từ nơi khác đến, muốn lừa gạt thôi!”

“Chắc chắn, đúng là thiếu đạo đức quá đi...”

Chúng bách tính cứ anh một câu tôi một câu, tuy âm thanh không lớn, nhưng từng câu từng lời đều rơi vào tai Triển Chiêu và bốn người trong tiệm bánh nướng.

“Này, sao mỹ nhân kể gì gì đó của anh dường như chẳng có tác dụng gì vậy!”, Tiểu Dật nguýt Kim Kiên, “Vẫn là giá một vạn năm ngàn lượng, chẳng rẻ đi lấy nửa văn tiền!”

Hai người Nhất Chi Mai, Bạch Ngọc Đường cũng nhìn Kim Kiên, vẻ mặt nghi hoặc.

“Đừng gấp, đừng gấp!”, Kim Kiên nhìn chăm chăm về phía y quán, khoát tay nói: “Cái gọi là mặc cả, chính là thương lượng qua bàn bạc lại thì mới có thể bớt được, chỉ cần Triển đại nhân nguyện ý ‘cò kè’, tự nhiên giá cả sẽ hạ xuống.”

“Để xú miêu cù lần kia đi mặc cả với người ta sao? Bình thường mà bảo con mèo thối rao giảng về cái gì mà đạo đức, chính nghĩa, pháp luật thì tuôn ra cả tràng đầu ra đấy, nhưng nếu luận về việc cùng tiểu thương ở chợ trả giá thì...”, Bạch Ngọc Đường cười chế nhạo một tiếng, “Tiểu Kim, người không nằm mơ giữa ban ngày đấy chứ?”

Ánh mắt Kim Kiên không rời khỏi y quán, vẻ như đã tiên liệu mọi việc, đáp: “Bạch Ngũ gia có chỗ không biết rồi, cái đó gọi là vô thanh thắng hữu thanh! Triển đại nhân không cần phải nhiều lời, tự nhiên sẽ có người đứng ra hỗ trợ.”

“Ồ?”, Bạch Ngọc Đường nhướn mày, “Vậy hôm nay Ngũ gia muốn được mở rộng tầm mắt.”

Trong y quán, Triển Chiêu nghe Lã đại thiếu nói vậy, không khỏi nhíu chặt chân mày: “Có thể rẻ hơn chút được không?”

Lã đại thiếu nhếch mép: “Vị công tử này, cái gọi là tiền nào của nấy, nếu muốn mua thuốc tốt, thì giá này, một văn tiền không thể thiếu!”

Chân mày Triển Chiêu càng nhíu chặt hơn, chàng ngáp ngừng nói: “... Hiện tại ngân lượng tại hạ mang theo... không đủ...”

“Ôi trời, vị công tử này, bạc không mang đủ thì ngày mai lại đến”, Lã đại thiếu khoát tay.

Sắc mặt Triển Chiêu tối lại, trong đầu vang lên tiếng Kim Kiên:

“Triển đại nhân, nếu trước buổi trưa mà không thể đem được dược liệu về, hai vị tiền bối Y tiên, Độc thánh không có cách nào luyện chế ra giải được đúng hạn, tính mạng hơn ba mươi con người thôn Du Lâm và đương kim Thái hậu sẽ không thể cứu được, đến lúc ấy đừng nói là chúng ta, mà ngay cả Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, già trẻ lớn bé của Khai Phong phủ e rằng đều phải chôn cùng Thái hậu! Đại sự thành hay bại, toàn bộ đều dựa vào một ý niệm của Triển đại nhân!”

68. Q.4 - Chương 8: Thôn Du Lâm Khâm Sai Gây Trở Ngại

chế giải được bộc lộ chút tài năng.

Từ khi Kim Kiên gia nhập Khai Phong phủ tới nay, khâm sai là chức vụ được “đồng chí” lão Bao của Khai Phong phủ độc quyền chiếm lĩnh, cho nên vừa nghe tới hai từ “khâm sai”, Kim Kiên liền nhận định theo quán tính, người tới đương nhiên là người của Khai Phong phủ, nhưng vạn vạn lần cũng chẳng ngờ được vị khâm sai này thế nào lại là Hoàng Can...

Liếc mắt nhìn thế trận các nhân vật trước mặt, trong đầu Kim Kiên liền xẹt qua một chuỗi danh từ giải thích với ngụ ý không lành:

Hoàng Can, giữ chức vụ quan trọng, phó chỉ huy sứ cấm cung, người bà con xa bám cặp váy của Bàng thái sư – Bàng Cát, tử địch của Bao đại nhân Khai Phong phủ, thân mang thánh chỉ, đang giữ chức khâm sai... lúc này đứng chéo trước mặt Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ Triển Chiêu.

Nhất Chi Mai, một “gốc mai” tiếng trộm lan xa, khâm phạm quan trọng, mới nằm trong danh sách cho vào “bếp lò” còn tươi rói... lúc này đang nghênh ngang đứng chéch phía sau Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ, Triển Chiêu.

Triển Chiêu, Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ, môn hạ đắc lực của Bao đại nhân Khai Phong phủ, lúc này thân mang thánh mệnh, nội trong bảy ngày phải bắt giữ giang hồ đệ nhất đạo tặc, Nhất Chi Mai, về quy án, tìm lại Thanh Long châu... hiện tại với vẻ mặt bình thản ung dung đứng giữa khâm sai và khâm phạm.

Trời ạ! Cảnh tượng này cũng quá không hài hòa đi!

Kim Kiền đầu đầy mồ hôi lạnh liếc Triển Chiêu một cái.

Chỉ thấy Triển Chiêu thoảng sững sốt khi nhìn thấy Hoàng Can, liền ôm quyền thi lễ, bình tĩnh như thường, nói: “Hoàng chỉ huy sứ, Triển mỗ có lễ.”

“Triển hộ vệ không cần khách khí”, Hoàng Can ôm quyền đáp lễ nói, lại hướng Bạch Ngọc Đường và Nhất Chi Mai phía sau Triển Chiêu, hỏi: “Chẳng hay hai vị này là?”

Đuôi mày Kim Kiền nhảy lên một cái.

Triển Chiêu hơi cúi xuống, nghiêm trang nói: “Hai người này chính là bằng hữu trên giang hồ của Triển mỗ, lần này đến đây là giúp Triển mỗ một tay”, nói đến đây, liền quay người ôn hòa nói với Bạch Ngọc Đường và Nhất Chi Mai: “Hai vị, nay Triển mỗ còn có công vụ phải làm, mong hai vị trước hãy cùng huynh đệ Nhan gia lánh qua phòng bên một lát, Triển mỗ sẽ lập tức đến ngay.”

Những lời này vừa nói ra, liền thấy Bạch Ngọc Đường hơi nhướng mày, phe phẩy quạt đi ra phía cửa: “Ôi chao ơi, Tiểu Miêu đại nhân ngại mấy người chúng ta vương bận, chúng ta vẫn nên tìm chỗ nào mát mẻ uống trà thì hơn!”

“Bạch huynh nói rất phải”, Nhất Chi Mai thông thả đi ra ngoài.

“Nhan Tra Tấn và tiểu đệ Nhan Tra Dật xin cáo lui trước”, Nhan Tra Tấn cũng kéo Tiểu Dật lui ra.

Đồng chí Nhất Chi Mai, khâm phạm quan trọng, cứ như vậy mà nghênh ngang đi ra ngoài sao?

Kim Kiền nhất thời còn chưa kịp hoàn hồn.

“Kim hiệu úy, còn không mau hành lễ với Hoàng chỉ huy sứ?”, giọng không vui của Triển Chiêu vang tới.

Kim Kiền cả kinh, lúc này mới phát hiện Triển Chiêu và Hoàng Can đều đang nhìn mình, liền vội vàng ôm quyền thi lễ nói: “Khai Phong phủ Tòng hiệu úy lục phẩm Kim Kiền bái kiến Hoàng chỉ huy sứ.”

Hoàng Can cười nói: “Kim hiệu úy không cần đa lễ, Triển hộ vệ cũng vậy, chúng ta đều là mệnh quan của triều đình, hà tất phải khách khí như thế, nào, cùng ngồi xuống đi!”

“Thánh chỉ chưa tuyên, Triển mỗ sao dám ngồi?”, Triển Chiêu lưng thẳng như cán bút, không kiêu ngạo, không siểm nịnh đáp.

Kim Kiền cũng giống như Triển Chiêu, không dám có nửa phần sơ suất.

“Triển hộ vệ không cần phải câu nệ như vậy, là Thánh thượng không yên lòng chuyện Triển hộ vệ truy tìm tung tích của Thanh Long châu, nên phái Hoàng mỗ đến giúp Triển hộ vệ một tay, nếu nói là thánh chỉ, cũng chỉ là Thánh thượng khẩu dụ, lệnh cho Triển hộ vệ nội trong bảy ngày phải tìm Thanh Long châu về mà thôi”, Hoàng Can cười nói, “Mọi người không cần phải câu nệ quá, ngồi đi.”

Nói đến đây, Hoàng Can ngồi xuống trước, mỉm cười, nhìn hai người Triển, Kim.

Lúc này Triển Chiêu, Kim Kiền mới lần lượt ngồi xuống.

Hoàng Can cầm tách trà lên, nhấp một ngụm, hỏi: “Chẳng hay tung tích của Thanh Long châu đã có manh mối gì chưa?”

“Không giấu gì Hoàng chỉ huy sứ, Thanh Long châu vẫn chưa rõ tung tích”, Triển Chiêu đáp.

“Hả?!” , Hoàng Can biến sắc, “Vẫn chưa rõ tung tích? Vậy... vậy còn tung tích của Nhất Chi Mai và Bách Hoa Công Tử?”

Triển Chiêu tiếp tục nhàn nhạt trả lời: “Triển mỗ thất trách, cũng chưa tìm được tung tích của hai người này!”

Nghe vậy Kim Kiền không khỏi len lén liếc mắt sang, thầm nghĩ: Bây giờ công phu nói xạo của Tiểu Miêu càng dùng càng thành thực, nói dối mà không chớp mắt, mặt không đỏ, tim không đập nhanh, xin bái phục, bái phục.

“Cũng không hề có chút tin tức gì sao?!” , Hoàng Can kinh ngạc nói, “Vậy, vậy phải làm thế nào bây giờ?!”

“Hoàng chỉ huy sứ không cần phải lo lắng, Triển mỗ đã tìm được thuốc giải có thể giải độc cho Thái hậu rồi.”

“Triển hộ vệ nói có thật không?!” , Hoàng Can vui mừng quá đỗi, kêu lên: “Giải được đang ở đâu? Vì sao còn không mau mau mang về Đông Kinh Biện Lương?”

“Hoàng chỉ huy sứ hãy thư thả một chút, chớ nóng vội, giải được còn chưa luyện chế được, phải bốn ngày nữa mới có”, Triển Chiêu đáp.

“Còn chưa luyện thành? Phải đợi bốn ngày nữa?”, Hoàng Can kinh ngạc, nhíu mày tính toán, “Triển hộ vệ, nếu là bốn ngày nữa, trừ ngày hôm nay ra, thì thời hạn bảy ngày chỉ còn chưa đầy một ngày, cứ coi như hỏa tốc trăm dặm đưa về, cũng là cố gắng lắm mới kịp... Triển hộ vệ, vì sao không lập tức đưa người luyện chế giải được về thành Biện Kinh chế thuốc giải, giải được luyện thành là có thể lập tức đưa vào cung, há chẳng phải là tốt hơn đợi suông ở đây?”

“Hoàng chỉ huy sứ không biết đấy thôi, quá trình luyện chế giải được vô cùng phức tạp, hơn nữa người luyện chế giải được trong bốn ngày phải lấy máu để nuôi thuốc...”

“Lấy máu để nuôi thuốc?!” , Hoàng chỉ huy sứ nghe mà sửng sốt, “Dám hỏi Triển hộ vệ, máu này là lấy thế nào?”

Triển Chiêu thoáng ngưng lại, sau đó đáp: “Mỗi ngày trong lúc luyện chế giải được cần phải trích hai giọt máu, một giọt của người từng uống qua trăm loại được thảo, giọt còn lại phải là của người từng thử qua trăm loại độc.”

“Hoang đường! Thực là quá hoang đường!”, Hoàng chỉ huy sứ kinh hoàng thất sắc, “Lại dùng máu người chế thuốc, quả thực nghe mà rợn người, Triển hộ vệ, chắc không phải ngài bị bọn giang hồ thuật sĩ lừa gạt chứ...”

Lời còn chưa dứt, đã nghe bên ngoài phòng vang lên tiếng hừ lạnh âm trầm:

“Hừ! Nghe mà rợn người? Không bằng nói người đúng là kẻ nông cạn quê mùa!”

Một bóng đen tựa như u hồn lướt từ ngoài cửa vào, người đến một thân y phục đỏ tía sắc sỡ, râu tóc bạc trắng, mặt xanh lét, môi trắng bệch, nếu không phải hiện tại đang là chính Ngọ, giữa thanh thiên bạch nhật, người bên cạnh nhất định sẽ cho rằng mình đã nhìn thấy oan hồn. Chính là Nhị sư phụ của Kim Kiền, “Quý thần Độc thánh”.

Hoàng Can cả kinh nhảy dựng khỏi ghế, quát lên: “Người, người là kẻ nào?!”

Độc thánh chẳng thèm liếc mắt nhìn Hoàng Can, đi thẳng tới trước mặt Kim Kiền, vươn bàn tay tái xanh ra hỏi: “Được liệu đâu?”

Kim Kiền lập tức nhảy dựng lên, đang định đáp lại thì thấy Triển Chiêu hệt như một cơn gió quét đến trước mặt, ngăn giữa Độc thánh và Kim Kiền, móc từ trong ngực ra gói thuốc, nói: “Tiền bối, được liệu đang ở chỗ vân bối.”

Độc thánh liếc xéo Triển Chiêu một cái, cầm lấy gói thuốc, rồi lạnh lùng nói với Kim Kiền: “Còn không đi hỗ trợ?”, nói đoạn, Độc thánh liền quay người về phía cửa.

“Vâng!”, Kim Kiền giật mình một cái, theo phản xạ có điều kiện lập tức đi theo Độc thánh, nhưng còn chưa đi được bước nào đã bị Triển Chiêu ở phía trước cản lại.

“Tiền bối, Kim hiệu úy và Triển mỗ còn có công vụ phải làm, nếu tiền bối cần người trợ giúp, xin hãy đợi đến khi Triển mỗ và Kim hiệu úy hoàn thành công vụ sẽ lập tức tới giúp”, Triển Chiêu nói.

Độc thánh dừng cước bộ, chậm chậm quay đầu, âm trầm trừng mắt nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu chắn trước mặt Kim Kiền, thân thẳng như từng bách, bất động như núi.

Kim Kiền cúi đầu, đôi mắt nhỏ đảo nhanh như chớp, hết liếc bên này, lại ngó bên kia, cuối cùng không có gan nói ra nửa chữ, chỉ đành rụt cổ cong người, co rúm ở một bên.

Trái lại, Hoàng Can thấy Độc thánh không thêm đếm xỉa gì đến mình, lại có dáng vẻ không coi ai ra gì như vậy thì không khỏi có chút bức bối, bước lên nói: “Người tốt cuộc là kẻ nào, lại dám...”

Hoàng Can còn chưa nói xong, đã thấy Độc thánh vung tay một cái, luồng khói đen từ ống tay áo phun thẳng vào Hoàng Can.

Hoàng Can kia thân là phó chỉ huy sứ cấm quân, cũng coi như có vài phần bản lĩnh, trong cơn kinh hãi liền lách người qua, tránh được luồng khói đen trong gang tấc.

Mà luồng khói đen kia phun trúng chiếc ghế gỗ Hoàng Can vừa ngồi.

“Xèo xèo...”, khói xanh cùng thứ mùi gay mũi xông lên, chiếc ghế bị luồng khói kia làm cho thủng một lỗ.

Sắc mặt Hoàng Can nhất thời trở nên trắng bệch, mồ hôi lạnh tuôn đầy đầu.

“Độc, Độc thánh tiền bối... vị này là phó chỉ huy sứ cấm quân Hoàng Can, Hoàng đại nhân, đồng thời là khâm sai đại nhân đến truyền khẩu dụ của Hoàng thượng...”, Kim Kiền vừa nhìn thấy dáng vẻ đó của Độc thánh đã bị dọa tới nỗi phải lập tức xông ngay đến, vừa giải thích với Nhị sư phụ vừa nháy mắt ra hiệu, lòng thầm kêu lên:

Nhị sư phụ lão nhân gia người ngàn vạn lần phải kiềm chế một chút, vị này ít nhiều cũng coi như khâm sai, nếu đắc tội thì con sẽ gặp xui xẻo lớn đó!

“Độc, Độc thánh?!”, Hoàng Can biến sắc, “Là vị Độc thánh nào? Chẳng lẽ là vị ‘Quỷ thần Độc thánh’ đã mất tích mười năm trước trên giang hồ?!”

Kim Kiền nhìn Hoàng chỉ huy sứ, vô cùng thành thật gật gật đầu.

“Không phải là mười năm trước khi Độc thánh và Y tiên quyết chiến đã đồng quy vu tận...”, Hoàng Can kinh hãi nói.

“Hai vị tiền bối chỉ là cùng quy ẩn giang hồ mà thôi”, Kim Kiền đáp.

Triển Chiêu ôm quyền: “Không giấu gì Hoàng chỉ huy sứ, người Triển mỗ nói có thể luyện chế giải dược, chính là Y tiên tiền bối và Độc thánh tiền bối đã tái xuất giang hồ đang đứng trước mặt đây.”

“Y tiên tiền bối cũng đang ở đây?”, Hoàng Can đã không còn biết nên bày loại vẻ mặt nào nữa, “Là hai vị tiền bối này đã luyện chế giải dược?!”

“Đúng vậy!”, Triển Chiêu đáp.

Hoàng Can kinh hãi ngu người ngay tại chỗ, hai mắt tròn tròn.

Ba người, anh hỏi một câu, tôi đáp một câu, đá qua đá lại, Độc thánh nghe mà mắt kiên nhẫn, chân mày nhíu chặt, trầm giọng quát Kim Kiền: “Còn không đi?”

Kim Kiền cả người như bưng tỉnh, chân liền tự động bước về trước, nhưng Triển Chiêu cứ hệt như một pho tượng Phật đứng chắn trước mặt Kim Kiền, nửa bước cũng không cho đi, còn cau mày liếc mắt, hàn quang lạnh thấu xương bắn qua.

Kim Kiền nhất thời không dám mảy may cử động.

Thế là, tình huống lại trở về tình trạng trầm mặc, quỷ dị, Độc thánh cùng Triển Chiêu bốn mắt gườm nhau, cho tới khi một lão nhân gương mặt phương phi hồng hào, thân vận áo trắng thông thả bước vào hệt như đang dạo bước đình vắng vậy, lão nhân thở dài nói:

“Ta nói Độc lão đầu nhà ngươi này, có đi lấy thuốc thôi mà cũng lâu như vậy hả?”

Triển Chiêu vừa thấy người tới, liền vội vàng ôm quyền thi lễ: “Triển Chiêu bái kiến Y tiên tiên bối.”

“Kim Kiền bái kiến tiên bối!”, Kim Kiền cũng ôm quyền nói.

Hoàng Can hai mắt càng tròn tròn, kinh hãi hô lên: “Y tiên quý kiến sâu?”

Vị Y tiên kia cũng hệt như Độc thánh, căn bản vốn không nhìn thấy Hoàng Can, chỉ là liếc thấy Triển Chiêu và Độc thánh gườm nhau, liền nói: “Độc lão đầu, ngươi sao lại luyện mắt cùng tên nhóc xinh đẹp này như chơi gà vậy? Tuổi cũng đã một đồng rồi, sao còn ganh đua với đám thanh niên làm gì?”

Độc thánh liếc xéo Triển Chiêu một cái, nói: “Hắn không cho ta đưa người đi.”

“Đưa người?”, Y tiên thoáng sửng sốt, nhìn Độc thánh một cái, lại liếc Kim Kiền mặt mày đau khổ đang bị Triển Chiêu chắn ngang sau lưng, liền hiểu rõ, không khỏi lắc đầu cười nói: “Ai da, Độc lão đầu, tên tiểu tử họ Kim này suy cho cùng vẫn là quan sai của Khai Phong phủ, nay ngươi muốn tìm người trợ giúp, đương nhiên phải có sự đồng ý của cấp trên hắn chứ!”

Kim Kiền vội vàng gật đầu.

Y tiên lại trừng ra vẻ mặt điềm đạm hòa nhã cười nói với Triển Chiêu: “Tên nhóc xinh đẹp, việc luyện chế giải dược này không hề dễ dàng, hai lão già chúng ta cũng không còn trẻ nữa, nói thực là lực bất tòng tâm, nếu ngươi không ngại, có thể cho hai lão già chúng ta mượn tên tiểu tử bên cạnh kia làm trợ thủ không?”

“Hai vị tiên bối, không phải là vấn đề không thả người, chỉ là lúc này vấn đề và Kim hiệu úy còn có công vụ phải làm, đợi đến khi chúng ta bàn giao công vụ hoàn tất với khâm sai đại nhân, hai vị tiên bối có gì sai bảo, chúng ta vẫn sẽ tận lực hoàn thành, tuyệt không khước từ”, Triển Chiêu cung kính đáp, thân hình vẫn như cũ chẳng chút nhúc nhích.

“Khâm sai?”, Y tiên ngạc nhiên, “Tên nào là khâm sai?”

Những lời này vừa được thốt ra, dường như là sắc mặt Hoàng Can vô cùng khó coi, mà ngay cả vẻ mặt của Triển Chiêu cũng thay đổi, Kim Kiền thì đầu đầy mây đen, trầm nghĩ:

Chắc chắn, hai người cũng thật chẳng thêm nề mặt người ta tí nào cả, Hoàng Can là người sống sờ sờ ra đấy, đứng lù lù ở đây cả nửa ngày trời, vậy mà hai người lại không thêm liếc mắt!

“Khụ khụ, Y tiên tiên bối, Hoàng Can, Hoàng chỉ huy sứ đây chính là khâm sai do Thánh thượng phái tới”, Kim Kiền ho khan hai tiếng, giải vây nói.

Lúc này Y tiên mới chính thức liếc Hoàng Can một cái, nói: “Ngươi là khâm sai?”

“Đúng vậy”, Hoàng Can đáp.

“Chuyện giải dược này ngươi đều đã nghe cả rồi chứ?”

“Vấn đề đã nghe cả rồi.”

Y tiên gật gù đầu, lại quay sang nói với Triển Chiêu: “Hắn nói biết cả rồi, công vụ của các ngươi đã bàn giao xong, còn không theo chúng ta đi?!”

“Hả?”, Triển Chiêu và Kim Kiền cùng sửng sốt.

Hoàng Can cũng kinh ngạc, vội nói: “Khoan đã...”

Lời còn chưa nói xong, đã thấy Độc thánh thành linh quay đầu lại, âm trầm trừng mắt nhìn Hoàng Can.

“Khâm sai còn có chuyện gì sao?”, Y tiên vuốt râu cười đến là thân thiện hỏi.

“Không, không có gì...”, Hoàng Can không khỏi lùi lại một bước, ôm quyền nói: “Nhị, nhị vị tiên bối xin cứ tùy ý.”

“Triển mỗ cáo lui”, Triển Chiêu ôm quyền.

“Kim Kiền xin cáo lui”, Kim Kiền cũng ôm quyền.

“Không cần đa lễ, Triển hộ vệ, Kim hiệu úy, xin mời, chớ nên để hai vị tiền bối đợi lâu”, Hoàng Can vội vàng đáp, đuôi mắt lại liếc cái ghế vừa bị khói độc làm thủng một lỗ, lau lau mồ hôi lạnh trên trán rồi lại thở phào một hơi.

Chẳng ngờ Y tiên đã đi đến cửa lại quay đầu nói: “Khâm sai đại nhân, nay chuyện luyện chế giải được đã gấp đến độ lửa cháy sém lông mày rồi, nếu khâm sai đại nhân không có chuyện gì làm, có thể cùng chúng ta ra hậu viện giúp một tay không?”

“Vãn bối?!” , Hoàng Can chỉ vào mũi mình, ngạc nhiên nói.

Triển Chiêu và Kim Kiền cũng đồng thời đưa mắt nhìn Y tiên, vẻ mặt đầy khó hiểu.

Chỉ thấy Y tiên mỉm cười, Độc thánh lạnh lùng, nhìn chằm chằm Hoàng Can.

“Đương nhiên là được, đương nhiên là được”, Hoàng Can gật đầu như bở củi, chỉ cần hai bước đã tới cửa rồi, “Hoàng mỗ có thể góp một phần tâm sức để luyện chế giải được, quả thực đó là vinh hạnh của Hoàng Can rồi.”

Ba người Triển Chiêu, Kim Kiền, Hoàng Can theo hai vị tiền bối rảo bước ra hậu viện, chỉ thấy chính giữa hậu viện đang đặt một nồi đất rất lớn với đường kính hơn ba thước, phía dưới củi đang cháy lách tách, khói bốc lên cuộn cuộn, Nhất Chi Mai đang đứng bên cạnh xách thùng gỗ đổ nước vào nồi, Bạch Ngọc Đường thì ngồi xồm, tay cầm chiếc quạt “phong lưu thiên hạ chỉ mình ta” đang ra sức quạt phành phạch cho củi cháy, còn Nhan Tra Tán và Tiểu Dật thì vận chuyển những gói thuốc chất thành đống từ sương phòng ở gian trong ra.

“Hai vị tiền bối... đây là...”, Triển Chiêu thấy cảnh tượng này thì không khỏi ngạc nhiên, mở miệng hỏi.

“Ngẩn ra đó làm gì?! Còn không mau đi bổ đồng củi bên kia ra?!”, Y tiên đối luôn thái độ hòa nhã dễ gần vừa rồi, lạnh giọng quát.

Y tiên danh chấn giang hồ mấy chục năm, tuyệt không nói chơi, một tiếng quát này mang theo khí thể phi thường cùng sức mạnh to lớn, có thể so với khí thể của Bao đại nhân Khai Phong phủ lúc thăng đường thẩm án.

“Vâng!”, Triển Chiêu không khỏi chấn động, vội vã bước hai bước đến bên đồng củi, đặt thanh Cự Khuyết xuống, cầm rìu lên, bổ từng thanh củi.

“Khâm sai đại nhân, mời đi ra giếng nước ở sân bên ngoài múc hai thùng nước vào đây!”, Y tiên lại sai Hoàng Can, mặc dù xưng là “khâm sai đại nhân”, nhưng trong lời nói lại mang theo ngữ khí ra lệnh.

Hoàng Can sắc mặt cứng đờ, nhưng vẫn y lời nhắc đồn gánh lên, gánh hai thùng nước đi ra ngoài.

“Tên nhóc lông trắng, còn không nhanh khuấy nước trong nồi lên!”, Y tiên lại quát Nhất Chi Mai.

“Vâng...”, Nhất Chi Mai dựng thẳng lưng, lịch bạch chạy đến phòng bếp tìm một cái muôi sắt đến, rồi nhún mình một cái liền nhảy lên mép nồi, ngồi xồm xuống bắt đầu dùng muôi sắt khuấy khuấy.

“Còn tên tiểu tử Bạch gia kia, ra sức nũa lên, xem ngọn lửa người quạt kia, phập phà phập phù! Chẳng lẽ đường đường là người của Hâm Không đảo mà ngay cả bản lĩnh quạt cho lửa cháy lên mà cũng không có sao?”, Y tiên lại quát Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu lên, da mặt giật giật, khuôn mặt tuần tú đã sớm bị khói lửa hun cho lấm lem, một vệt đen, một vệt xám quệt ngang mặt, nào còn là Cẩm mao thủ tiêu sái của giang hồ nữa, hoàn toàn là một con chuột xám mới chui ra khỏi hang.

“Hai tên nhóc Nhan gia, chuyển thuốc xong rồi thì nhanh đến nhà bếp nấu cơm đi! Hơn ba mươi nhân khẩu trong thôn toàn bộ đều đang nằm trong phòng chờ các người đưa cơm đấy, đứng đực ra đấy làm gì, còn chưa đợi đến lúc độc phát thì tất cả đã chết đói hết rồi!”

Nhan Tra Tấn và Tiểu Dật cúi đầu đặt hai gói thuốc cuối cùng xuống, rồi vội vàng vàng chạy té khói xuống bếp, cứ hết như sau lưng có hổ dữ, sói đói vậy.

Quát tháo một loạt mệnh lệnh xong, Y tiên ngoảnh quanh một vòng, gật gật đầu, lúc này mới quay sang nhìn Kim Kiền.

“Tiền bối có gì cứ sai bảo, văn bối xin cúc cung tận tụy dầu chết cũng không từ!”, Kim Kiền vội biểu thị quyết tâm.

“Như vậy rất tốt”, vẻ mặt của Y tiên liền thay đổi, lại biến thành lão nhân hiền từ, hòa ái dễ gần, vô cùng thân thiết, nói với Độc thánh bên cạnh: “Độc lão đầu, phối phương của giải được.”

Độc thánh này giờ vẫn im lặng liền rút một quyển trục từ tay áo rộng thùng thình đưa cho Kim Kiền.

Kim Kiền rút dây buộc quyển trục, mở ra nhìn một cái, quyển trục này dài hơn sáu thước, trên đó ghi chép đầy đủ toàn bộ phối phương về cách sao thuốc chế đan, bất luận là thời gian nào cho mấy tiền loại dược liệu nào, hay cách khống chế độ lửa ra sao, ngay cả lúc nào thêm nước và nên thêm mấy bát nước, cũng đều viết rõ ràng mạch lạc, tỉ mỉ chi tiết, Kim Kiền xem mà đầu vầng mắt hoa một hồi.

“Tiền bối... đây là...”

“Đây là phối phương và cách điều chế của giải được, người cứ dựa theo những gì viết trên đó mà làm!”, Y tiên mỉm cười nói.

Hả? Kim Kiền nghe mà ngạc nhiên.

Nhất Chi Mai kinh ngạc kêu lên: “Hai vị tiền bối định để Kim hiệu úy luyện thuốc?!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng đồng thời ngừng công việc trong tay lại, vẻ mặt sửng sốt nhìn hai người Y tiên, Độc thánh.

“Có gì là không thể?”, Độc thánh sa sầm mặt, quét mắt một vòng hỏi.

“Hai vị tiền bối!”, Hoàng Can gánh hai thùng nước chạy tới, đặt gánh nước xuống, ôm quyền nói: “Luyện chế giải được là chuyện đại sự, hai vị tiền bối sao có thể khinh suất như vậy được?”

“Hừ! Chẳng qua chỉ là luyện chế mấy viên giải được, do quan môn đại...”

“Văn bối chỉ là trợ thủ, đương nhiên hai vị tiền bối sẽ ở bên cạnh chỉ đạo!”, Kim Kiền nhảy vội lên xen vào một câu, cắt ngang mấy từ “quan môn đại đệ tử” đã trượt ra đến đầu môi của Độc thánh.

“Quan môn[1] đại... cái gì?”, dường như Bạch Ngọc Đường rất có hứng thú đối với nửa câu còn lại chưa nói ra của Độc thánh.

[1] Ở đây “quan môn” lại có nghĩa là đóng cửa.

“Quan môn đại cát, quan môn đại cát! Việc luyện chế giải được bí mật như vậy, sao có thể lộ liễu phô trương được, đương nhiên là phải đóng chặt cửa lớn, kín đáo tiến hành mới tốt!”, Kim Kiền lại vội vàng kêu lên.

“Ừm, tên nhóc họ Kim nói rất đúng”, Y tiên vuốt râu trịnh trọng ra lệnh, “Tên nhóc lông trắng, đi đóng cửa sân viện lại, tránh cho mấy thứ đồ tạp nham gì đó chạy vào gây rối”, nói xong còn “vô tình” liếc Độc thánh một cái.

Độc thánh hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Nhất Chi Mai vẻ mặt khó hiểu, không thể không y lệnh chạy ra sân trước, đóng cửa lớn lại rồi quay trở về.

Y tiên nói với Kim Kiền: “Người trước cứ căn cứ những gì viết trên quyển trục này mà chế thuốc, nếu có chỗ nào không rõ thì đến hỏi ta.”

Nói rồi, cũng giống như Độc thánh, Y tiên lùi về sau hai bước, khoanh tay đứng nhìn.

Kim Kiền nhìn lướt qua dáng vẻ như nói “tự túc đi con” của Y tiên, Độc thánh, lại nhìn sang khuôn mặt ngạc nhiên của Nhất Chi Mai, vẻ suy nghĩ của Bạch Ngọc Đường, vẻ ngưng trọng của Triển Chiêu, và sắc mặt hơi đen của Hoàng Can, thở dài một tiếng, mở quyển trục ra xem kỹ một lượt, rồi cuộn quyển trục lại

giắt bên hông, đi tới bên nồi thuốc đang sôi, xách mấy gói thuốc đưa lên mũi ngửi ngửi, mở từng gói một bỏ vào trong nồi.

“Tiểu Kim!”, Bạch Ngọc Đường sải bước lên ngăn Kim Kiền lại, “Người quả thực có thể đảm đương được?”

“Chuyện luyện chế giải được quan trọng như vậy, giao cho một mình Kim hiệu úy luyện chế, phải chăng có chút gì đó không thỏa đáng?”, Nhất Chi Mai cũng tiến lên nói.

“Kim hiệu úy, giải được nếu xảy ra sai sót gì, đó chính là phạm trọng tội!”, Hoàng Can cũng thêm vào một câu.

Kim Kiền hết nhìn người này, lại ngó người kia, mặt mũi khổ sở.

“Hai vị tiền bối đã giao chuyện luyện chế giải được cho Tiểu Kim, đương nhiên là có lý của hai người”, một giọng nói phát ra từ sau lưng Kim Kiền.

Chỉ thấy Triển Chiêu vững vàng đứng ở phía sau Kim Kiền, nghiêm mặt cất tiếng.

Những lời này vừa thốt ra, đừng nói ba người Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai, Hoàng Can, mà ngay cả bản thân Kim Kiền cũng kinh ngạc.

Kim Kiền nhìn vẻ tin tưởng trên gương mặt Triển Chiêu mà da mặt gật gật:

Ê ê! Đây là lần đầu tiên tôi luyện chế giải được đấy, đến cả tôi còn chẳng thấy yên tâm nữa, thế nào mà đáng vẻ Tiểu Miêu đại nhân còn tự tin hơn cả tôi vậy?

“Triển hộ vệ!”, Hoàng Can sa sầm mặt, “Nếu như giải được có nửa điểm sai sót...”

“Triển Chiêu nguyện một mình gánh chịu!”

“...”, Hoàng Can nhất thời nghẹn lời.

“Kim hiệu úy, người phải cẩn thận một chút”, Triển Chiêu lại quay sang nhìn Kim Kiền, dặn.

“Thuộc hạ tất sẽ dốc hết sức!”, da mặt Kim Kiền cứng đờ, mồ hôi lạnh tuôn xối xả, lại cầm quyển trục mở ra xem kỹ một lượt nữa, tập trung tinh thần, đem đồng thuốc bên cạnh nồi chia thành mấy đụn nhỏ, nhận rõ từng loại sau đó bỏ từng thứ một vào trong nồi.

Chúng nhân thấy Kim Kiền mặc dù sắc mặt đen sì, nhưng thủ pháp đọc đơn, ngửi thuốc, phân loại dược liệu, bốc thuốc lại vô cùng thành thực dứt khoát, chẳng hề nhìn thấy chút do dự nào; trên khuôn mặt chỉ có vẻ bình tĩnh lão luyện; quan sát kỹ sẽ thấy, còn có tám, chín phần thần vận phong thái của những đại phu, danh y nhiều năm trong nghề, lúc này trái tim vốn đang treo lơ lửng giữa không trung của mọi người mới đặt xuống được.

“Xem ra y thuật của Tiểu Kim rất khá!”, Bạch Ngọc Đường xoa cằm nói.

“Hai vị tiền bối quả nhiên tuệ nhân hơn người”, Nhất Chi Mai cảm khái.

Hoàng Can sắc mặt cũng bớt căng thẳng đi vài phần.

Chỉ có Triển Chiêu vẫn như cũ, chăm chú nhìn Kim Kiền, khuôn mặt căng cứng.

“Tiểu Miêu, chẳng phải vừa rồi người rất có lòng tin đối với y thuật của Tiểu Kim ư, sao bây giờ lại căng thẳng như vậy?”, Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn Triển Chiêu, trêu chọc nói.

Triển Chiêu vẫn nhìn chằm chằm Kim Kiền, như không hề nghe thấy tiếng Bạch Ngọc Đường.

“Này! Tiểu Miêu?! Xú miêu!”, Bạch Ngọc Đường hươ hươ tay trước mặt Triển Chiêu.

Thình lình, đôi mày liễu mác của Triển Chiêu nhíu chặt, chàng gạt cánh tay của Bạch Ngọc Đường ra, đi thẳng tới phía sau Kim Kiền, trầm giọng hỏi: “Kim hiệu úy, có chỗ nào không rõ ư?”

Lúc này chúng nhân mới phát hiện Kim Kiền đã ngừng bỏ thuốc vào từ bao giờ, chỉ bình tĩnh đứng bên cạnh nồi thuốc.

“Bẩm Triền đại nhân, không có chỗ nào không rõ”, Kim Kiền quay người ôm quyền đáp, “Những dược liệu còn lại đến tối nay mới cần cho vào, sau đó lại sắc trong ba ngày ba đêm, rồi thêm một vài dược liệu, đồng thời giờ Mão mỗi ngày nhỏ vào hai giọt máu của hai người thử qua trăm loại dược và trăm loại độc để nuôi thuốc.”

“Ha ha, không sai, không sai!”, Y tiên đứng bên này giờ vẫn không lên tiếng, vuốt râu cười nói: “Nội trong bốn ngày là giải dược có thể luyện thành.”

Độc thánh khẽ gật đầu, trong đôi mắt hẹp dài xẹt qua nét vui vẻ, đưa tay lên định xoa đầu Kim Kiền.

Con người đen lầy của Triền Chiêu lóe lên, chàng đưa tay túm lấy Kim Kiền kéo về bên cạnh mình, vừa vặn khiến cho cánh tay Độc thánh quơ giữa không trung, sắc mặt Độc thánh lập tức trở nên khó coi, hai mắt trừng lên định tìm Triền Chiêu xử lý.

Ngoại truyện: Những ngày nghỉ phép của Tiểu Kim

Thành Biện Lương, trong chợ vô cùng rộn ràng náo nhiệt, một thanh niên vận trang phục gia đình đầu đầy mồ hôi, cuống cuồng hét va vào người nọ lại đẩy người kia chạy trong đám đông, vừa chạy vừa hỏi những tiểu thương bán hàng bên đường: “Nha, nha dịch tuần, tuần phố của Khai Phong phủ vừa đi qua đây phải không?”

Những tiểu thương bán hàng rong ven đường nhìn thấy dáng vẻ của người thanh niên này, đều không khỏi cảm thấy có chút hiếu kỳ, mấy người dày dạn kinh nghiệm bắt đầu hướng dẫn:

“Tiểu ca, cậu từ bên ngoài tới Khai Phong phủ tìm Bao đại nhân cáo trạng kêu oan phải không?”

“Nha dịch tuần phố không quản mấy chuyện này đâu, cậu nên đến cửa lớn của Khai Phong phủ giống trống kêu oan mới đúng!”

Người thanh niên thở hổn hển nói: “Tôi, tôi không tìm Bao đại nhân, tôi, tôi tìm, tìm Kim hiệu úy của Khai Phong phủ...”

“Cậu tìm Kim hiệu úy?”

Chúng nhân bên cạnh vừa nghe vậy nhất thời sửng sốt, thần sắc trở nên cổ quái.

“Nếu là tìm Kim hiệu úy...”, một tiểu thương chỉ chỉ về đằng trước, “Người dẫn đầu đội nha dịch tuần phố ở đầu đường đằng kia chính là Kim hiệu úy.”

“Đa, đa tạ!”, người thanh niên vội vàng chạy thẳng về phía đó.

Chúng nhân ngóng theo bóng lưng của người thanh niên, rồi nhìn nhau.

“Người đến Khai Phong phủ tìm Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, Triền đại nhân trước giờ không hề thiếu, nhưng đến tìm Kim hiệu úy, thì đây là lần đầu tiên...”

“Nom dáng vẻ gấp gáp như lửa cháy sau môn của tiểu ca kia, nhất định là chuyện khẩn cấp.”

“Nhưng, sao tôi lại có cảm giác không tốt vậy...”

“Chính thế, chính thế... cảm giác rất không tốt...”

Mấy ngày sau sự việc đã được chứng minh, con mắt của quần chúng nhân dân quả nhiên sáng trong như tuyết, dự cảm linh nghiệm vô cùng.

“Kim hiệu úy xin nghỉ phép? Đã rời khỏi Khai Phong phủ? Không biết đi chỗ nào?”, Công Tôn tiên sinh ngẩng đầu khỏi một đồng thư từ, nhíu mày gấp giọng hỏi: “Chuyện gì mà vội vã như vậy?”

Trịnh Tiểu Liễu đầu đầy mồ hôi, run run trình lên một tờ giấy, lau mồ hôi, đáp: “Thuộc hạ cũng không biết chuyện gì xảy ra, Kim hiệu úy xem xong phong thư này liền vội vàng đi theo người đưa thư nọ.”

“Thư nào?”, Công Tôn tiên sinh nhận lấy lá thư, mở ra đọc, nhất thời đôi mắt phượng banh to, sắc mặt thành linh trở nên tái mét, hồi lâu mới ngẩng đầu lên, đưa lá thư lại cho Trịnh Tiểu Liễu, lựa lời ngập ngừng nói: “Trịnh bổ khoái, thư này... người tạm thời giữ thật kỹ, nhất thiết không được để Triển hộ vệ đọc được...”

“Thư gì mà không để Triển mở đọc được?”

Một giọng nói sang sảng đột nhiên vang lên, một người đẩy cửa bước vào, dáng áo lam trắng như thân tùng, đôi mày liễu mác cùng ánh mắt sáng lấp lánh, chính là Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ, Triển Chiêu.

“Triển, Triển đại nhân...”, Trịnh Tiểu Liễu vừa nhìn thấy người đến, vội ôm quyền thi lễ, khiến cho bàn tay cầm bức thư đang đưa lên của Công Tôn tiên sinh chững hững giữa không trung, thu về không được mà đưa tiếp cũng chẳng xong.

Đôi mắt đen láy của Triển Chiêu quét qua, liếc thấy sắc mặt rất không bình thường của Công Tôn tiên sinh, chàng bèn bước lên trước, đưa tay cầm lấy bức thư trong tay Công Tôn tiên sinh, lẩm nhẩm đọc từng câu từng chữ:

Một ngày không gặp, nhớ nhung phát cuồng;

Áo quần dẫu rộng lòng nào có hối, mình hạc xương mai héo hắt vì người;

Hỏi thế gian, tình là chi, mà khiến cho đôi lứa thề nguyện sống chết.

Chất giọng trong như nước, mỗi một tiếng phát ra lại tạo nên một trận rung động, chỉ là tiếng ngâm khe khẽ lại khiến cho Trịnh Tiểu Liễu đứng rất gần nghe mà đỏ mặt tía tai, đầu vàng mắt hoa.

Đọc xong, Triển Chiêu thoáng nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Trịnh Tiểu Liễu, như hiểu ra vài phần, khẽ cười, trêu chọc nói: “Không biết là cô nương nhà ai lại có phúc nhường ấy, có thể khiến Trịnh bổ khoái xem trọng như thế?”

Trịnh Tiểu Liễu mặt lại càng đỏ hơn, miệng mồm há ra rồi lại ngậm vào mấy lần, ngơ ngẩn không thốt nên lời.

Triển Chiêu trao bức thư vào tay Trịnh Tiểu Liễu, nghiêm sắc mặt, nói: “Trịnh bổ khoái, người có biết Kim hiệu úy đi đâu không, vì sao đã quá giờ luyện công rồi mà vẫn không thấy?”

“Cái này...”, Trịnh Tiểu Liễu liếc Công Tôn tiên sinh một cái.

Công Tôn tiên sinh vội nói: “Triển hộ vệ, Kim hiệu úy xin nghỉ phép rồi.”

“Xin nghỉ phép? Xin nghỉ lúc nào? Vì sao lại xin nghỉ? Vì sao Triển mở không biết?”, Triển Chiêu cau chặt chân mày, thốt ra bốn câu hỏi liên tiếp.

“Cái này...”, Công Tôn tiên sinh được xưng là đa mưu túc trí cũng có chút lú lờ, “Kim hiệu úy đi vội, không kịp báo cáo, chắc hẳn có chuyện gấp...”

“Đi?”, Triển Chiêu tiến lên một bước, “Đi đâu? Chuyện gấp? Chuyện gấp gì?”, lại là ba câu hỏi liên tiếp.

“Việc này...”, Công Tôn tiên sinh lùi ra sau một bước, muốn tìm cách nói an toàn để trả lời chàng.

“Công Tôn tiên sinh?!” , Triển Chiêu lại tiến lên một bước, khí thế toàn thân đột nhiên tăng vọt.

“Triển, Triển đại nhân...”, dưới áp lực của khí thế Triển Chiêu phát ra, Trịnh Tiểu Liễu cơ hồ như không đứng thẳng được, ngập ngừng đáp, “Kim hiệu úy đọc một bức thư xong liền...”

“Trịnh Tiểu Liễu!”, Công Tôn tiên sinh vội quát lên một tiếng át nửa câu sau của Trịnh Tiểu Liễu, nhưng đã muộn mất rồi.

“Thư? Thư gì?”, Triển Chiêu quay đầu, nhìn chằm chằm Trịnh Tiểu Liễu.

“Chính, chính là...”, đôi mắt báo của Trịnh Tiểu Liễu lăm lét liếc nhìn Công Tôn tiên sinh.

“Trịnh bổ khoái!”, Triển Chiêu thành linh cao giọng.

Trịnh Tiểu Liễu nhắm mắt, hạ quyết tâm: “Chính là bức thư mà Triển đại nhân vừa mới đọc!”

...

Trong thư phòng im lìm như chết.

Công Tôn tiên sinh đưa tay đỡ trán, thâm lắc đầu.

Trịnh Tiểu Liễu rút cổ khom lưng, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Đột nhiên, Triển Chiêu giật lấy bức thư trong tay Trịnh Tiểu Liễu, nghiêng răng gần từng chữ: “Một ngày không gặp, nhớ nhung phát cuồng; áo quần dầu rộng lòng nào có hối, mình hạc xương mai héo hắt vì người; hỏi thể gian, tình là chi, mà khiến cho đôi lứa thề nguyện sống chết.”

Khớp ngón tay thon dài trắng bệch, thốt nhiên, bức thư trong tay xoẹt một tiếng rách tan tành, lá tả rơi xuống đất, chính là bị nội công đánh cho tả rơi.

Hồi lâu sau, mới nghe thấy một giọng nói âm trầm phát ra từ miệng Triển Chiêu.

“Kim Kiền đọc xong bức thư này mới vội vã rời đi?”

“Vâng, vâng...”, Trịnh Tiểu Liễu gật đầu lia lịa.

“Kim Kiền đi đâu?”

“Kim, Kim hiệu úy không nói... vả lại lấy cước lực của Kim hiệu úy, thuộc hạ cũng không nhìn rõ hướng nào...”

“...”

“Chỉ là, trước khi đi Kim hiệu úy để lại một câu bảo thuộc hạ xin nghỉ giúp hẩn...”

“Vậy kẻ đưa thư là người như thế nào?”

“Là, là một thanh niên vận trang phục gia đình...”

“Hình dáng kẻ đó thế nào?”

“Cái, cái đó, thuộc hạ, thuộc hạ không nhìn rõ...”

“Không nhìn rõ?!”

“Bẩm, bẩm Triển đại nhân, thuộc, thuộc hạ chỉ lo nhìn lạc khoản có chút kỳ lạ trên phong thư kia, cho nên mới không chú ý đến dáng dấp của người đưa thư...”

“Lạc khoản? Là lạc khoản gì?”

“Nói đến cái lạc khoản đó cũng có chút thú vị, gọi cái gì mà ‘Tiên công tử, Thánh công tử’, nào có ai lại lấy mấy cái tên kỳ quái loại này...”

“Tiên công tử... Thánh công tử...”, đôi mắt Triển Chiêu sa sầm xuống, chậm chậm nghiêng răng thốt lên hai cái tên này, Trịnh Tiểu Liễu nghe mà giật bắn mình, run rẩy từ đầu đến chân.

Đột nhiên, Triển Chiêu quay phắt người lại, thân hình như mũi tên, vèo một cái liền xông ra khỏi thư phòng, chỉ có thể mơ hồ nghe thấy giọng nói giận dữ lảng đãng trôi trong không trung:

“Được, được lắm... không đến luyện công... lại có thời gian nhàn hạ để hò hẹn trước hoa dưới nguyệt... Hay cho một Tiên công tử... Thánh công tử...”

Để lại Trịnh Tiểu Liễu và Công Tôn tiên sinh ở trong thư phòng mặt đối mặt, bốn mắt nhìn nhau.

Hồi lâu, Công Tôn tiên sinh mới thở dài đánh thượt một tiếng, bước lên vỗ vỗ vai Trịnh Tiểu Liễu, buồn bã nói: “Trịnh bổ khoái, người có từng nghe câu này chưa, họa từ miệng mà ra?”

Trịnh Tiểu Liễu cúi đầu ủ rũ, có chút không rõ: “Công Tôn tiên sinh, Triển đại nhân ngài ấy...”

Công Tôn tiên sinh lại thở dài, ánh mắt xa xăm: “Chỉ mong Kim hiệu úy về sớm một chút...”

Hai ngày sau, vùng lau sậy Hãm Không đảo.

“Tứ ca...”, một bóng trắng mang theo cả ánh dương rạng rỡ xông vào nội viện của Phiên giang thử Tướng Bình, gấp giọng hỏi: “Tứ ca, huynh có biết trên giang hồ kẻ nào có danh hiệu là ‘Tiên công tử, Thánh công tử’ không?”

Tướng Bình khoan khoái nằm trên ghế tựa dưới bóng cây, nhấc chiếc quạt lông ngỗng đang úp trên mặt lên, nhìn ngũ đệ nhà mình: “Tiên công tử? Thánh công tử? Danh hiệu kỳ quái như vậy ngũ đệ nghe từ đâu ra thế?”

Bạch Ngọc Đường nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng bóng sáng loáng: “Ha, tứ ca, là Tiểu Miêu của Khai Phong phủ cho bồ câu truyền tin trăm dặm gấp gấp hỏi... Hê hê...”

“Triển Chiêu?”, Tướng Bình vuốt hai chòm ria mép cá trê bóng nhẫy, chớp chớp mắt, “Còn có nhân vật mà Triển Chiêu không biết cơ đấy, chuyện này thật thú vị.”

“Tứ ca, rốt cuộc huynh đã nghe thấy danh hiệu hai người kia chưa?”, Bạch Ngọc Đường có chút sốt ruột hỏi.

Tướng Bình phe phẩy quạt lông ngỗng, dáng vẻ cao thâm khó lường nhìn Bạch Ngọc Đường, hồi lâu, mới chậm chậm phun ra một câu: “Chưa từng nghe thấy!”

Đôi mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường nhất thời trợn trừng.

“Có điều...”, Tướng Bình híp mắt, lại chậm rãi nhả ra một câu: “Nghe mấy danh hiệu này... dường như là...”

“Dường như là sao? Tứ ca huynh đừng có úp úp mở mở trên chộc người khác nữa!”, Bạch Ngọc Đường giậm chân kêu lên.

“Đạo tặc hái hoa!”, Tướng Bình nghiêm mặt đáp.

“Đạo tặc hái hoa?!”, đôi mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường banh mở, con ngươi đảo mấy vòng, rồi như ngộ ra điều gì, cười nói: “Ta đã nói mà, nghĩ mà coi, Ngũ gia ta tung hoành giang hồ bao nhiêu năm, sao có chuyện Ngũ gia ta chưa từng nghe tới một danh hiệu nào, nhất định hai tên này là loại nhân vật tôm tép không đáng được xếp hạng trên giang hồ!”, lời còn chưa dứt, đã thấy Bạch Ngọc Đường xoay người phi thân chạy ra cửa, vừa đi vừa lẩm bẩm: “Ngũ gia ta phải dùng bồ câu đưa thư cho Tiểu Miêu mới được, khiến cho con mèo kia trước giờ luôn tự phụ cũng phải mở to mắt ra mà nhìn, xem Hãm Không đảo chúng ta mạnh hơn Khai Phong phủ bọn hán thế nào... Ha ha...”

Bóng trắng lóe lên, nhanh như chớp đã không thấy tăm hơi đâu.

Tướng Bình điềm nhiên phe phẩy quạt lông ngỗng như không, đôi mắt nheo nheo như cũ, hồi lâu sau mới khe khẽ phun ra một câu: “Cái gì mà đạo tặc hái hoa chứ, chẳng qua ta chỉ nói đùa thôi, vậy mà ngũ đệ lại tưởng thật...”

Một tiểu trấn cách Đông Kinh Biện Lương hơn năm mươi dặm, Kim Kiền đang vắt óc tìm cách săn đón nịnh bợ hai lão đầu tiên phong đạo cốt trước mặt:

“Tiên công tử... Thánh công tử... danh hiệu tao nhã phong lưu như thế cũng chỉ có hai vị sư phụ mới có thể nghĩ ra nổi...”

“Ha ha, ta biết mà, đồ nhi vừa nhìn thấy lạc khoản ghi trên bức thư liền đoán ra ngay đó là bút tích của vị sư”, Y tiên vuốt bộ râu trắng như tuyết, cười ha hả nói.

Da mặt Kim Kiền giật giật, vẫn cố duy trì nụ cười, tiếp tục. “Đó là đương nhiên, thân là đệ tử nhập môn của nhị vị sư phụ, chút bản lĩnh này con vẫn phải có...”

Y tiên gật gật đầu, thân thiết hỏi: “Vậy đồ nhi có biết ba câu thơ kia mang nghĩa ẩn dụ gì không?”

Da mặt Kim Kiền lại giật giật: “Câu thứ nhất: ‘Một ngày không gặp, nhớ nhung phát cuồng’, ắt là nói hai vị sư phụ vô cùng thương nhớ đồ nhi...”

Y tiên vuốt râu.

“Câu thứ hai ‘Áo quần dẫu rộng lòng nào có hối, mình hạc xương mai héo hắt vì người’ chính là nói hai vị sư phụ tình cờ gặp phải chuyện vô cùng trắc trở, khiến cho hai người ăn không biết vị, ngủ không yên giấc, đáng hình tiều tụy...”

Y tiên gật đầu.

“Về phần câu thứ ba này: ‘Hỏi thế gian, tình là chi, mà khiến cho đôi lứa thề nguyên sống chết’, ý tứ e là...”, Kim Kiền nói đến đây liền ngừng lại, nhìn hai người đối diện một cái, da mặt co giật nói: “Ý tứ là... nếu đồ nhi không đến kịp thời, khiến cho hai vị sư phụ gặp bất trắc, nhất định hai vị sẽ kéo đồ nhi cùng xuống hoàng tuyền!”

“Hay lắm, hay lắm!”, Y tiên vỗ tay cười lớn, “Đồ nhi thông tuệ, nghiền ngẫm phỏng đoán ý tứ của vi sư như vậy là vô cùng triệt để, vi sư may mắn lắm thay, may mắn lắm thay!”

“Đại sư phụ quá khen”, Kim Kiền vội cúi đầu chấp tay thi lễ, trưng ra dáng vẻ vô cùng khiêm tốn, nhưng thực ra nàng đang âm thầm lau mồ hôi, nghĩ bụng:

Chắc chắc, ba câu thơ xâu chuỗi lại với nhau chính là ngầm bảo: “Chúng ta gặp chuyện phiền phức rồi, đồ đệ mau mau tới giải vây, nếu không đến, hừ hừ, nhất định sẽ cho người đau khổ không chịu nổi, cương lĩnh hành động của chúng ta chính là: Có chết cũng phải kéo theo cái đẽm lưng!”

May mà mình biết thân biết phận, đã sớm đoán ra sẽ chẳng có ai viết mấy loại như thư tình cho mình đâu, lại thêm cái danh hiệu gì mà “Tiên công tử, Thánh công tử” tục tũn như vậy, nên mình liền liên tưởng đến bút tích của hai lão già này, bằng không nếu làm lỡ chuyện của hai lão già này, còn không biết cái sẩy lại nảy ra cái ung gì nữa!

“Được rồi!”, Độc thánh bên cạnh này giờ vẫn không lên tiếng cuối cùng cũng không nhin được mà nổi quạu, mặt sa sầm, lạnh lùng nói: “Cần gì phải nhiều lời vô ích như vậy, đồ nhi, nhanh đem bạc ra trả nợ tửu lâu cho vi sư!”

Kim Kiền nghe xong liền ngẩng phắt lên, hai mắt trợn trừng, cần cổ cứng đờ: “Lẽ nào chuyện khó khăn mà hai vị sư phụ viết trên thư chính là...”

“Khụ khụ...”, Y tiên ho khan mấy tiếng, “Vi sư đi chuyến này vội vàng, lộ phí mang theo có hạn, cho nên...”

Hai mắt Kim Kiền càng trợn to hơn, buột thốt nói: “Dựa vào thân thủ của hai vị sư phụ...” thì việc ăn chùa một bữa há chẳng phải chuyện cón con sao?

Nhưng mà nửa câu sau Kim Kiền còn chưa kịp nói ra, đã bị Độc thánh cắt ngang: “Hai chúng ta đều là những nhân vật đẳng cấp, sao có thể làm cái chuyện tiểu nhân kia được?!”

Kim Kiền nhất thời á khẩu.

“Vị tiểu ca này”, chưởng quầy ở bên đợi hồi lâu cuối cùng cũng tìm được cơ hội nói xen vào, “Mấy ngày nay chỉ phí tiêu dùng của hai người này tổng cộng hết năm mươi ba lượng bốn tiền.”

“Năm mươi ba lượng bốn tiền?”, Kim Kiền xoay cái cần cổ cứng ngắc qua nhìn vị chưởng quầy kia, hồi lâu mới khó nhọc móc từ trong người ra một cái túi vải, mở từng tầng từng lớp, rút một tờ ngân phiếu được gấp phẳng phiu, đưa cho chưởng quầy, run giọng nói: “Trong đây là năm mươi lăm lượng bạc...”

Chưởng quầy sung sướng, vội cầm lấy tờ ngân phiếu, nhưng cầm hồi lâu cũng chẳng thể rút ra được khỏi tay Kim Kiền, chưởng quầy không khỏi khó hiểu, bèn ngẩng lên nhìn, thì thấy trong đôi mắt dài nhỏ của Kim Kiền lấp lánh ánh nước, sục sục nói: “Chưởng quầy nhớ trả lại tiền thừa...”

“Đó là đương nhiên, đó là đương nhiên...”, chưởng quầy vội gật đầu, lúc này mới rút được tờ ngân phiếu trong tay Kim Kiền, rảo bước rời đi.

Kim Kiền nhìn theo bóng lưng cứ xa dần của chưởng quầy, lòng đau như cắt.

Y tiên vẻ mặt hân hoan, liếc Kim Kiền một cái, nhắc cốc trà lên nhấp hai ngụm, nói: “Cần gì phải làm chuyện phiền phức đưa tới đưa lui vậy, nếu đã còn dư mấy lượng bạc, chi bằng bảo tiểu nhị dọn lên vài món điểm tâm, để đồ nhi tẩy trần.”

Kim Kiền quay phắt sang nhìn chằm chằm Y tiên, mặt biến sắc.

Chỉ thấy Độc thánh cũng mang vẻ mặt tán đồng, đáp: “Cũng được.”

Kim Kiền nhất thời hai mắt trắng dã, ngã cái bịch xuống đất, trước khi ngất xỉu, trong lòng chỉ có một câu tâm huyết muốn phát tiết ra:

Hai lão thần phá của kia, chỗ đó là bồng lộc hơn nửa năm trời của tôi đó. Aaaaaaa!

Hai ngày sau, trong thư phòng của Khai Phong phủ.

Bao đại nhân mặt mày như mây mù nặng trĩu, thở dài một tiếng đầy bi ai với Công Tôn tiên sinh.

“Đại nhân, hôm nay nhập cung diện Thánh đã có chuyện gì xảy ra? Vì sao lại như vậy?”, Công Tôn tiên sinh hỏi.

Bao đại nhân u ám nhìn Công Tôn tiên sinh một cái, chậm rãi nói: “Công Tôn tiên sinh, mấy hôm nay Triển hộ vệ có hành động gì khác thường không?”

“Việc này...”, Công Tôn tiên sinh nhất thời nghẹn lời, do dự hồi lâu mới cất tiếng: “Mấy ngày nay Triển hộ vệ... dường như rất dễ tâm tới mấy vụ án ‘tầm hoa vấn liễu’, ngoài ra... cũng không có hành động gì khác thường...”

“Mấy vụ án ‘tầm hoa vấn liễu’?”, Bao đại nhân vuốt chòm râu dài, trầm ngâm hồi lâu, nói: “Lẽ nào là vật chứng gì, cho nên mới khiến Triển hộ vệ lưu tâm đến vậy...”

“Vật chứng nào?”, Công Tôn tiên sinh ngạc nhiên hỏi.

Bao đại nhân thở dài một tiếng đáp: “Chính là chuyện, hôm qua khi Triển hộ vệ luân phiên trực ban trong cung đã vô tình ngâm mấy câu thơ, khiến cho cung nữ trong cung náo loạn một trận, thậm chí còn làm kinh động Thánh thượng...”

“Mấy câu thơ như thế nào...”, Công Tôn tiên sinh mặt biến sắc, đột nhiên có một dự cảm không lành.

“Hình như là mấy câu này: ‘Một ngày không gặp, nhớ nhung phát cuồng; áo quần dẫu rộng lòng nào có hối, mình hạc xương mai héo hắt vì người; hỡi thế gian, tình là chi, mà khiến cho đôi lứa thề nguyện sống chết’”, Bao đại nhân thở dài nói.

Một giọt mồ hôi lăn xuống khỏi trán vị chủ quản sổ sách của Khai Phong phủ.

Bao đại nhân nhìn Công Tôn tiên sinh một cái, lại hỏi: “Công Tôn tiên sinh, Triển hộ vệ năm nay bao tuổi rồi?”

Công Tôn tiên sinh ngần ra đáp: “Triển hộ vệ năm nay hai mươi bốn rồi... Đại nhân vì sao lại hỏi như vậy?”

Bao đại nhân đưa tay đỡ trán: “Hôm nay Thánh thượng triệu bản phủ tới, trong lời nói có ý quan tâm tới chuyện chung thân đại sự của Triển hộ vệ, ngụ ý ám chỉ bản phủ nên mau chóng tìm cho Triển hộ vệ một mối hôn sự tốt, tránh để Triển hộ vệ trong lúc nhàn rỗi ngâm mấy câu thơ khiến cho các cung nữ lòng xuân nhộn nhạo, không chuyên tâm trực ban, dẫn tới trong cung náo loạn một phen...”

“Việc này...”, Công Tôn tiên sinh không khỏi đưa tay vuốt mồ hôi lạnh trên trán, “E là phải ý tứ Triển hộ vệ mới được...”

Bao đại nhân thần sắc u ám, nói: “Tuy Thánh thượng chưa hạ chỉ, nhưng ý tứ trong lời nói lại vô cùng quyết đoán... Công Tôn tiên sinh vẫn nên mau mau liên hệ với mấy bà mối nổi danh, sắp xếp cho Triển hộ vệ mấy mối thích hợp đi...”

“Học trò biết rồi...”, Công Tôn tiên sinh khom người ôm quyền, chậm chậm thoái lui khỏi thư phòng, lại nhìn cảnh trời quang mây đang ngoài phòng, thở dài nói: “Chuyện này phải sắp xếp thế nào đây? Haizzz... Kim hiệu úy, lần này người chộc phải tổ ong vô về rồi...”

“Hắt xì! Hắt xì! Hắt xì!” , hắt xì ba cái liên tiếp, khiến cho Kim Kiền nước mắt nước mũi trào ra khắp mặt, “Hắt xì! Chắc, chắc không phải đi đường gấp quá, một tối đổ bệnh rồi chứ? Sao mấy ngày nay mình cứ

hất xì suốt vậy?”, Kim Kiên đưa tay quẹt quẹt mấy lần trên mặt, lúc này mới nhìn rõ con đường trước mặt, không khỏi sửng sờ.

Kim Kiên quay đầu nhìn sang bên phải, mắt trợn trừng ngó sang bên trái, rồi lại kiểm chân dòm ra xa, ngồi thụp xuống quan sát địa hình, lại càng không hiểu gì.

Nhìn trái ngó phải, nhòm trên liếc dưới...

Không sai mà! Nhìn thế nào thì đây cũng là con đường trước mặt Khai Phong phủ nha mà!

Nhưng nhìn thế trận này... lẽ nào lão Bao vì để tăng thu nhập, tiết kiệm chi tiêu, đã đem con đường phía trước Khai Phong phủ nha cho ban quản lý chợ nhận thầu?

Chỉ thấy phía trước Khai Phong phủ nha, nhìn toàn cảnh, những người là người xúm đen xúm đỏ, người nọ nối tiếp người kia, người sau chen lấn người trước, thực sự là biển người đông nghìn nghịt, tắc nghẽn cả phố ngõ, con đường lớn như vậy mà chật như nêm cối, một giọt nước cũng chẳng lọt; tới khi chăm chú nhìn kỹ, lại càng khiến người ta kinh ngạc hơn, trong biển người kia, đám bà mối áo xanh áo đỏ xúng xính rạng rỡ là chiếm phần đông hơn cả, người nào người nấy đều vung vẩy khăn tay đủ màu chói chọi xông thẳng tới, chen chúc không được thì xô đẩy, nào nhéo tai, nào cào mặt, nào đập móng, nào túm tóc nhau, có bao nhiêu thủ đoạn đều tung ra hết, trận chiến này, quả thực còn khoa trương hơn cả buổi ký tặng fans của các thần tượng âm nhạc nổi tiếng thời hiện đại.

Còn có bà mối vừa chen lên trước vừa oang oang:

“Tránh ra, tránh ra, tôi tới làm mai cho thiên kim tiểu thư nhà Vương viên ngoại phú hộ giàu nhất thành Biện Lương này!”

Bà mối bên cạnh cũng không chịu yếu thế: “Vương viên ngoại đã là gì chứ, tôi đây tới làm mai giúp thiên kim của Hộ bộ thị lang đương triều, Trương thị lang!”

“Tôi đến làm mai cho nhị tiểu thư của Lý tướng gia...”

“Tôi đến...”

Cứ thế cứ thế ồn ào qua lại.

Kim Kiên nghe mà chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao, thầm nghĩ: Con đường phía trước Khai Phong phủ nha biến thành cơ sở môi giới hôn nhân từ lúc nào vậy?

Nghĩ đến đây, Kim Kiên vội vàng chen lên trước, hỏi một bà mối: “Xin hỏi vị đại tỷ này, rốt cuộc những người kia đang chuẩn bị mai mối cho ai vậy?”

Bà mối nọ liếc Kim Kiên một cái vẻ rất khinh bỉ: “Chuyện đại sự như vậy mà cậu cũng không biết sao?! Ba ngày trước Công Tôn tiên sinh của Khai Phong phủ phát tin, rằng muốn giúp Triển đại nhân của Khai Phong phủ tìm một mối hôn nhân tốt, những bà mối trong vòng một trăm dặm vuông quanh đây đều được các quan lớn và phú hộ thành Biện Lương có thiên kim tiểu thư chưa xuất giá mời tới, tất cả đều xếp hàng lại đây để chuẩn bị tiến vào Khai Phong phủ nha mai mối cho Triển đại nhân!”

“Cái gì?!", Kim Kiên vừa nghe liền kinh hoàng biến sắc, “Triển đại nhân của Khai Phong phủ trong lời bà chính là Ngự tiền tứ phẩm đối đạo hộ vệ Triển Chiêu?!”

Bà mối nguyệt Kim Kiên một cái, dài giọng đáp: “Lẽ nào Đại Tổng còn có một Triển đại nhân khác có thể khiến các tiểu thư của thành Biện Lương này điên đảo như thế?”

Đôi mắt nhỏ dài của Kim Kiên trợn tròn, khóe môi giật giật, thốt nhiên tung người nhảy lên không trung, đập lên vai các bà mối mà lao đi, hệt như một cơn gió xông qua đám người, chen chúc tiến vào Khai Phong phủ nha.

69. Q.4 - Chương 9: Sát Thủ Ra Tay Hủy Giải Được

thuốc dẫn hợp nhất xuất giang hồ.

Sớm tinh mơ, chim chóc ríu rít vui tai.

Thôn Du Lâm vốn tĩnh mịch vắng lặng hơn mười ngày rồi hôm nay bỗng trở nên náo nhiệt.

Chính xác là nói trong sân viện nhà huynh đệ Nhan thị có chút náo nhiệt... Hay đúng hơn là trong phòng bếp như bãi chiến trường.

“Bạch huynh, hầm cháo nấu cơm những chuyện nhỏ nhặt này hà tất phải phiền Bạch huynh đích thân ra tay, vẫn nên đợi Nhan huynh trở về thì hơn...”

Trong phòng bếp, Nhất Chi Mai da mặt giật giật trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường tay cầm xẻng tay nhấc chảo ra về thành thạo, miệng thì “nhiệt tình” khuyên nhủ.

“Nhan huynh và Tiểu Dật đều đi đưa cháo cho thôn dân, trong một khoảng thời gian không thể chuẩn bị đồ ăn sáng cho mấy người chúng ta, hơn nữa cả đêm qua đi tuần, nếu không ăn thứ gì đó Ngũ gia ta sẽ chết vì đói mất!”, Bạch Ngọc Đường đặt nồi lên kệ bếp, xắn tay áo, tràn ngập tự tin nói, “Nghĩ mà xem, Bạch Ngũ gia ta đã ăn tất cả các món ngon khắp từ Nam ra Bắc, chẳng qua chỉ là xào mấy món rau, sao có thể làm khó ta được chứ?”

“Bạch...”, Nhất Chi Mai đang mở miệng định nói, thì thấy Bạch Ngọc Đường rất mạnh mẽ quyết đoán múc một muôi dầu ăn, đổ cái ào xuống, vừa vịn trong nồi đang đầy nước sôi.

“Xèo xèo... bùng!”

Nước sôi bắn tung tóe, tràn ra cả nồi chảy xuống bếp lửa đang cháy rùng rục.

“Á trời!”, Bạch Ngọc Đường hét lên thảm thiết, quăng ngay cái chảo đi.

Không thể không nói, quả nhiên Bạch Ngọc Đường không hổ là hiệp khách đã thành danh từ lâu trên giang hồ, hành động này trong nháy mắt đã biến cái chảo nóng bỏng thành một ám khí với sức hủy diệt vô song.

Chỉ thấy chiếc chảo nóng bỏng vèo một cái bay lên xà nhà, xuyên qua nóc và biến mất, chiếc chảo đỏ rực mang theo sức nóng xung quanh thuận theo gió bùng lên, biến cỏ tranh lợp trên nóc phòng bếp đơn sơ cùng toàn bộ xà gỗ trên đó thành ngọn đuốc, chỉ trong chớp mắt, lửa bùng lên tứ phía, khói mù mịt, ngùn ngụt bốc lên.

Hai thân ảnh một đen, một trắng lao vút ra khỏi phòng bếp khói cuộn cuộn lửa bốc bỏng rát.

“Bong chết Ngũ gia rồi”, Bạch Ngọc Đường nhảy tưng tưng thối phù phù cánh tay.

“Khụ khụ, dọa chết tại hạ rồi...”, Nhất Chi Mai ôm đầu che mấy cọng tóc bạc bị lửa đốt rụi, mặt mũi kinh hoàng, hồn bay phách lạc.

“Xảy ra chuyện gì vậy!”, Triển Chiêu xông ra từ hậu viện, vừa thấy khói đặc cuộn cuộn bao phủ phòng bếp, nhất thời kinh ngạc trợn trừng mắt.

“Chẳng lẽ có người đánh lén, định đốt phòng bếp của chúng ta, cắt đứt nguồn lương thảo của chúng ta?!” Kim Kiền theo sát Triển Chiêu, gương đôi mắt gấu mèo đen sì lên, kinh hoàng thất sắc hô.

“Đây, đây là?!” Nhan Tra Tán xách theo cái giỏ đựng thức ăn chạy vội tới, vừa nhìn thấy thảm trạng phòng bếp lúc này, liền kinh hãi đứng nguyên tại chỗ.

“Là cái tên khốn không có lương tâm nào dám đốt phòng bếp của nhà chúng ta!”, Tiểu Dật sau lưng Nhan Tra Tán vừa sợ hãi vừa tức giận, chửi ầm lên!

“Khụ khụ...”, Nhất Chi Mai liếc Bạch Ngọc Đường một cái.

Bạch Ngọc Đường gãi gãi mũi, chớp chớp mắt, cười khan nói: “Xem ra nấu ăn quả nhiên là chuyện mà chỉ có người phi thường mới có khả năng gánh vác được...”

Chúng nhân nhất thời đầu đầy mây đen.

“Còn không cứu hỏa đi?!” , Triền Chiêu cau mày lườm Bạch Ngọc Đường một cái.

Lúc này chúng nhân mới phản ứng lại, vội vàng thi triển hết công phu bản môn của mình, người thì xách thùng nước, kẻ lại bưng chậu rửa mặt, trong thoáng chốc, phía đại viện của Nhan gia toàn các cao thủ khinh công tuyệt đỉnh bay vèo vèo mang nước dập lửa loạn hết cả lên, chỉ chưa đầy vài khắc, ngọn lửa ở phòng bếp dần dần được khống chế và tắt hẳn.

Lúc này phòng bếp của Nhan gia, phần mái lợp cỏ tranh bị lửa thiêu quá nửa, non nửa phần còn lại nước vẫn chảy tong tong xuống, bên trong thì đen sì một mảnh, thảm không nở nhìn.

Chúng nhân nhìn một đồng hỗn độn trước mắt, trầm mặc không nói gì hồi lâu, sau đó đồng thời quay đầu sang lườm Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường ha ha cười gượng mấy tiếng, rồi quay đi không dám nói câu nào.

“Đây là... chẳng qua Hoàng mỗ mới chỉ ngủ gật một chút, mà sao phòng bếp liền biến thành cái dạng này rồi?”, Hoàng Can mắt lơ đãng lững thững bước đến, sau khi nhìn kỹ một lượt trong ngoài phòng bếp, liền cả kinh thốt lên.

“Ôi chao, Độc lão đầu, xem ra bữa sáng nay không có rồi!”

Một giọng nói nhàn nhã truyền đến, chỉ thấy Y Tiên chấp tay sau lưng, dáng vẻ khoan thai như dạo chơi sân vắng, vậy mà chỉ loáng cái đã bước tới.

Độc Thánh cũng chậm rãi theo sau, khuôn mặt âm trầm nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, cái liếc mắt này mang theo sát khí, khiến Bạch Ngọc Đường lặn lội đã nhiều năm trên giang hồ, hiện tại cũng không khỏi run rẩy trong lòng, toàn thân toát mồ hôi lạnh, vội phân bua, “Bạch mỗ tuyệt đối không cố ý, mong chư vị hãy lượng thứ, lượng thứ!”

“Không sao, không sao”, Nhan Tra Tấn đưa giỏ đựng thức ăn cho Tiểu Dật, bước vội lên, nói, “Chư vị chờ trong chốc lát, để Nhan mỗ thu dọn qua một chút...”

Mới nói được đến đây, liền thấy Nhan Tra Tấn thành linh cứng người lại, tứ chi bỗng dang rộng ra, rồi biến mất, nhanh như điện xẹt, chớp mắt một cái, đã từ bên cạnh phòng bếp xuất hiện trên nóc tây sương phòng.

Trên nóc tây sương phòng, chẳng biết từ khi nào đã có thêm một người, kẻ này đứng ngược sáng, một thân áo đen, dáng hình ở tuổi thiếu niên, khuôn mặt đeo mặt nạ bằng sắt, u ám âm trầm, hai sợi dây màu đen buộc mặt nạ sau đầu múa lượn trong gió, mười ngón tay giơ lên, ánh kim lấp lánh ẩn hiện giữa những kẽ ngón tay.

Dưới nắng sớm, chúng nhân nhìn thấy rất rõ ràng, ánh kim lấp lánh kia chính là mấy sợi dây thép mảnh như tơ phản xạ dưới ánh sáng mà thành, lúc này đám dây thép kia gồm có năm sợi, chia ra quấn trên cổ và tứ chi Nhan Tra Tấn.

Khuôn mặt Nhan Tra Tấn hơi tím tái, cổ tay cổ chân đều bị dây thép cuốn chặt đến rỉ máu.

Chúng nhân nhất thời kinh hoàng biến sắc.

“Người, người là kẻ nào?!”, Hoàng Can kinh hô.

“Thả ca ca ta ra!!”, Tiểu Dật hét lên một tiếng định xông đến, nhưng lại bị Nhất Chi Mai túm lấy kéo trở lại.

Về phần mấy người Triền Chiêu, Y Tiên gương mặt lại càng âm trầm, tất cả đều mang vẻ ngưng trọng nhìn chằm chằm người trên nóc nhà.

Thiếu niên đeo mặt nạ sắt đưa đôi mắt đen tĩnh lặng như chết, lạnh lùng quét qua đám người phía dưới, mở miệng thốt ra từng tiếng, từng tiếng: “Y Tiên, Độc Thánh, Triền Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai...”, ánh mắt dừng trên người Kim Kiền một thoáng, “Kim Kiền!”

Giọng nói cứng nhắc, lạnh lẽo đọc tên từng người, từng khuôn mặt chúng nhân lại càng sa sầm xuống, đến khi kẻ đó gọi tên Kim Kiền, Kim Kiền liền giật thót tim, rùng mình ớn lạnh.

“Đều ở đây, vừa hay”, thiếu niên đeo mặt nạ sắt chỉ hơi nhấc tay lên, sợi dây thép thuận thể siết chặt cổ Nhan Tra Tấn, Nhan Tra Tấn kêu lên một tiếng đau đớn, hai mắt trợn trắng, khóe miệng tràn ra tơ máu đỏ tươi.

“Dừng tay!”, Triển Chiêu quát lên một tiếng, tiếng quát này ẩn chứa nội lực, xông thẳng đến tâm mạch mọi người, chấn động đến nỗi tim nhảy lên một nhịp, đám Kim Kiền, Tiểu Dật chẳng may có chút nội lực nào thì tệ hơn, sắc mặt trắng bệch cả ra.

Cánh tay của thiếu niên đeo mặt nạ sắt khựng lại giữa không trung, hơi nghiêng đầu, gằn ra từng tiếng: “Triển Chiêu, giết! Toàn bộ, giết!”

Lời còn chưa dứt, đã nghe từ xa vọng đến tiếng tiêu, sắc nhọn đến chói tai, chớp mắt, trên nóc nhà thỉnh thoảng xuất hiện mấy chục tên áo đen, bịt mặt cũng bằng vải đen, tay lăm lăm cương đao phi thân xuống, hệt như ma quỷ vây chặt chúng nhân.

Con người lộ ra trên khăn bịt mặt đều đỏ rực như máu, mà đồng tử lại trống rỗng im lìm như chết.

“Ôi mẹ ơi!”, Kim Kiền hét lên một tiếng, xương cốt toàn thân như co cụm hết lại, lùi ngay ra sau lưng Triển Chiêu.

“Các người rốt cuộc là kẻ nào? Vì sao ba phen bốn bận cứ tìm chúng ta gây phiền phức?!”, Y Tiên trầm giọng quát lên.

Trả lời Y Tiên lại là một từ chẳng mấy may mang chút tức giận của thiếu niên đeo mặt nạ sắt: “Giết!”

Một từ khô khốc như đá mài, lập tức đẩy lên một trường gió tanh mưa máu.

Mấy chục tên sát thủ áo đen, chừng ấy thanh đao lạnh lẽo, ánh đao loang loáng dày đặc nhanh như điện, mang theo khí thể giết sạch quét sạch những gì mà chúng lia tới.

Chúng nhân không dám chậm trễ, vội xốc lại mười phần tinh lực nghênh chiến.

Lập tức, Cự Khuyết, Họa Ảnh keng một tiếng rút ra khỏi vỏ, như song long xuất hải, sát khí trùng trùng, trường tiên cuộn xoáy, vun vút trong không trung hệt như gió mạnh gào thét, quả thực là cảnh các cao thủ hợp sức chống địch khó thấy trên giang hồ, thế nhưng cho dù là Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai, ba cao thủ võ lâm hàng đầu liên thủ phản kích, cũng khó chiếm được nửa phần thượng phong.

Hai người Y Tiên, Độc Thánh bảo vệ Tiểu Dật ở giữa, thân hình mờ ảo như tiên nhân, phiêu phát bất định, lướt qua lướt lại như gió trong trường chém giết này, đao quang kiếm ảnh dày đặc như vậy cũng khó mà có thể làm bị thương hai người, nhưng nom sắc mặt họ dần trở nên nhợt nhạt, hiển nhiên là không hề ung dung nhẹ nhàng chút nào.

Hoàng Can tay cầm trường đao, cước bộ hỗn loạn, mồ hôi đầy đầu, chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ mà thôi.

Còn có một người, eo lưng uốn éo, ôm đầu lùi như chuột trong màn chém giết này, mà hết lần này tới lần khác lần nào cũng chỉ tránh thoát trong gang tấc, lách mình qua khe hẹp, cả người cứ lùi dần, cuối cùng dưới sự bảo vệ của ba người Triển, Bạch, Mai đã nhân cơ hội chuồn khỏi cuộc chiến, trốn sau bức tường trong phòng bếp lộn xộn, thở hồng hộc, miệng thì lẩm bẩm những câu đại loại như, “Ghê quá, nguy hiểm quá...”, không phải ai khác, chính là Kim Kiền.

Thiếu niên đeo mặt nạ sắt lạnh lùng quét mắt nhìn cuộc chiến phía dưới, thoáng liếc qua góc tường Kim Kiền đang co cụm, con người ánh lên tia lạnh lẽo, đôi môi phun ra ba tiếng: “Giết Kim Kiền!”

Lập tức có năm sát thủ rút khỏi cuộc chiến, hướng Kim Kiền mà chém tới.

“Hả?!”, Kim Kiền kinh hãi kêu lên một tiếng, đao quang phía trước dày đặc như thiên la địa võng, sát khí bổ xuống, cắt qua da mặt đau rất, nhất thời đại não một mảnh trống rỗng, hai chân mềm nhũn, bẹp một tiếng Kim Kiền liền bò xuống đất.

“Keng!”, nửa thanh trường đao cắm phập trên đất ngay trước mắt Kim Kiền, một luồng kinh phong gào thét xông tới, Kim Kiền chỉ cảm thấy phần hông bị kéo, bản thân đã được một người tóm lấy, kéo tới bên người.

“Kim hiệu úy, được đạn của người đâu? Vì sao không dùng?!” , Triển Chiêu vừa vật lộn với đám sát thủ, vừa gấp giọng hỏi.

Bạch Ngọc Đường ở đằng xa cũng kêu lên: “Tiểu Kim, mau ném được đạn lần trước người dùng để chế phục đám sát thủ này đi!”

Kim Kiền nhìn khuôn mặt phủ một lớp mồ hôi mỏng của Triển Chiêu, lại ngó chúng nhân đang khổ chiến ở phía xa, cuối cùng mục quang lại di chuyển đến hai người Y Tiên, Độc Thánh, lòng thầm nghĩ:

Hai vị sư phụ đại nhân, tuy hai người bảo con phải giữ bí mật thân phận, nhưng hiện tại người ta đều đã giết đến tận cửa rồi, còn bảo vệ bí mật cái gì nữa, bây giờ giữ mạng mới là điều quan trọng nhất!

Trái với dự đoán, Y Tiên thu được ánh mắt Kim Kiền lại khe khẽ lắc đầu, Độc Thánh trước giờ vẫn trầm mặc không lên tiếng, sắc mặt lại càng sa sầm, ống tay áo phát lên, tản ra một luồng khói màu xanh lá cây, phun thẳng vào sát thủ bên cạnh, chỉ thấy tên sát thủ đó bị đám khói màu xanh lá cây này phun cả người lão đảo, động tác ngưng lại giây lát, nhưng chỉ trong chớp mắt đã lại gơ đao bổ đến. Có điều mọi người thấy rất rõ, luồng khói màu xanh lá cây này của Độc Thánh phun vào ngực tay sát thủ cháy đen một mảng, phảng phất ngửi thấy được cả mùi hôi thối đưa tới.

Độc Thánh chau mày, xoay người vung ống tay áo, lại tán phát ra một luồng khói màu đen, trực tiếp phun thẳng vào mặt tên sát thủ.

Nhưng chỉ thấy tên sát thủ nọ gương mặt biến thành màu tím đen, mắt, mũi, miệng, lỗ tai đều chảy ra máu đen, song hai mắt vẫn đỏ rực màu máu, động tác chẳng mấy may ngưng lại nửa phần, ngược lại sát khí còn tăng vọt.

“Độc lão đầu, đừng có lãng phí độc phần nữa, đám sát thủ này đã chết rồi, hiện tại bọn hán chẳng qua chỉ là những cái xác không hồn biết đi mà thôi, bị người ta khống chế hành động”, Y Tiên hô lên.

“Đây, đây rốt cuộc là loại quái vật nào vậyyyy!!”, Hoàng Can hươ bừa cương đao lên chống đỡ, gương mặt tràn ngập vẻ sợ hãi hết lên.

“Ai biết được mấy tên này từ xó xỉnh nào chui ra chứ!”, Bạch Ngọc Đường gào lên một câu, Họa Ảnh lóe lên tia hàn quang, rồi chém đứt một cánh tay tên sát thủ đối diện.

“Phiền phức! Phiền phức! Tại hạ biết ngay mà, gặp phải mấy vị chính là phiền phức lớn nhất cuộc đời này của tại hạ!”, Nhất Chi Mai vừa dùng nhuyễn tiên vắn gãy cổ một tên sát thủ, vừa oán hận nói, vẻ mặt đau khổ.

Mặc dù hai người đã hạ mấy tên sát thủ, nhưng đám sát thủ áo đen bổ tới lại chẳng hề ít đi.

Mà Triển Chiêu che chở Kim Kiền vốn có võ công không ra gì, lại càng nguy hiểm hơn, qua mấy chục chiêu lưng áo đã đầm mồ hôi.

Kim Kiền tuy được Triển Chiêu bảo vệ chặt chẽ, nhưng cũng vẫn kinh hồn táng đảm, hai chân cơ hồ mềm nhũn.

Đột nhiên, một luồng lệ khí bổ thẳng mặt, gã sát thủ áo đen thành linh đột phá được tuyến phòng ngự của Triển Chiêu, một đao chém xuống đầu Kim Kiền. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chỉ thấy Triển Chiêu xoay cánh tay, toàn thân xoáy tròn, ôm Kim Kiền bảo vệ trong lòng, Cự Khuyết trong tay nhanh như thiểm điện, đâm xuyên qua con mắt trái tay sát thủ kia.

Máu từ hốc mắt gã sát thủ phun ra.

Mà sau đó, gã sát thủ chẳng hề rời chỗ Kim Kiền đứng nửa bước, hốc một con mắt sâu hoắm chảy máu, vẫn tiếp tục tấn công chém giết.

“Xác sống phần hai aaaaaa!!”, Kim Kiền chớp mắt một cái hét văng lên, những lời dạn dò vớ vẩn gì đó nàng đều quăng ra sau đầu hết, móc túi thuốc bên hông ra ném đi.

“Ầm ầm ầm... oành oành rầm rầm...”

Từng cuộn từng cuộn khói đủ màu sắc tán phát đi, ngoại trừ hai người Y Tiên, Độc Thánh xem như vẫn còn bình thường, những người còn lại đều bịt mũi, nước mắt nước mũi giàn giụa, hắt xì hơi ho khan không ngừng, Hoàng Can, Tiểu Dật lại càng thảm hơn, nôn ọe rên rĩ.

Về phần đám sát thủ áo đen này, đều đông cứng lại bất động nguyên tại chỗ cứ hệt như những cọc gỗ vậy, màu máu đỏ lôm trong mắt dần dần tan đi, con ngươi màu đen tựa hồ những cái động không đầy im lìm như chết xuất hiện trở lại.

Chúng nhân thở phào nhẹ nhõm.

“Quả nhiên vẫn là Tiểu Kim lợi hại!”, Bạch Ngọc Đường bịt mũi nghèn nghẹt nói.

“Kim huynh quả là cao nhân, cao nhân!”, Nhất Chi Mai lau nước mắt cất tiếng.

Hai người Y Tiên, Độc Thánh sắc mặt lại có chút khó coi, nhìn Kim Kiên thở dài một tiếng.

Triển Chiêu thở phào nhẹ nhõm, ho khan hai tiếng đang định nói gì, thì đột nhiên biến sắc, hét lên, “Hong rồi!”, thân hình lao đi hệt như tên rời cánh cung, chạy như bay về phía hậu viện.

Chúng nhân trước là sửng sốt, sau đánh giá bốn phía, rồi cùng kinh hoàng thất sắc.

Mà gã thiếu niên đeo mặt nạ sắt đang bắt giữ Nhan Tra Tán kia chẳng biết tự lúc nào đã không thấy bóng dáng.

“Không xong rồi! Giải được!”, Y Tiên hét lên, rồi phi thân đi, chúng nhân cũng vội vã xông ra sau hậu viện.

Tới khi vào hậu viện nhìn thoáng qua một cái, chúng nhân đều sửng sờ đứng ngây tại chỗ.

Chiếc nồi đất lớn dùng để bào chế giải được đã vỡ tan tành, nước thuốc lênh láng khắp mặt đất.

Còn có một người đang đứng giữa đám mảnh vỡ hỗn độn đó, sắc mặt tái mét, hai mắt nhắm nghiền, cổ xanh tím rớm máu, tứ chi dang rộng, toàn thân trên dưới áo quần đều bị cắt tả tơi máu thấm loang lổ, thê thảm không chịu nổi, đó chính là Nhan Tra Tán.

Triển Chiêu đến trước tiên nhìn thấy cảnh tượng này, thân hình thoáng ngưng trệ, người được xưng tụng là có thân pháp khinh công thiên hạ siêu quần lại bị một đám mảnh vỡ làm cho lảo đảo, loạng choạng, bị mấy người đuổi tới phía sau vượt qua.

“Ca ca!”, Tiểu Dật kêu lên thảm thiết, bỏ nhào tới.

Y Tiên lập tức tiến lên, thi châm phong bế mấy đại huyệt cầm máu cho Nhan Tra Tán, quát lên: “Tháo cánh cửa xuống, đặt hắn lên khiêng vào trong phòng! Còn không qua giúp một tay?!”

Không một ai đáp lời.

Y Tiên chậm chậm quay đầu, nhất thời cả kinh.

Chỉ thấy phía sau mọi người, một hàng sát thủ áo đen đã đứng đầy trong viện lặng lẽ không một tiếng động, cả người bết dính đầy máu, con ngươi đỏ lôm. Mà đứng phía trước mọi người, đám dây thép lạnh lẽo trong tay gã thiếu niên đeo mặt nạ sắt đang quấn chặt lấy hai tay hai chân một người.

Người bị bắt toàn thân mềm nhũn, ngắt xũ, lúc này dựa vào lực kiềm giữ của đám dây thép, tay chân bị dắt đi cứ hệt như một búp bê vải, đứng bên cạnh gã thiếu niên kia trong một tư thế hết sức quỷ dị... Đó chính là Kim Kiên!

Một mảnh tĩnh lặng như chết.

Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai, Hoàng Can cứng ngắc, đứng giữa sân, không dám vọng động nửa phần.

Chỉ có Triển Chiêu chậm chậm bước về phía trước, trầm giọng quát: “Thả hắn ra!”

Giọng nói lạnh như băng, buốt thấu xương.

Chúng nhân nhìn thấy rất rõ ràng, hai tay buông bên người Triển Chiêu nắm chặt, khớp ngón tay xanh trắng, run lên nhè nhẹ.

Gã thiếu niên đeo mặt nạ sắt nọ lặng lẽ nhìn Triển Chiêu hồi lâu, thông thả mở miệng nói: “Giải được, hử, người này, mang đi!”

“Thả hắn ra!”, Triển Chiêu thành linh gầm lên một tiếng, âm thanh khàn khàn.

Một dòng máu tươi chảy xuyên qua các ngón tay nắm chặt run run tí tách không ngừng rơi xuống.

Gã thiếu niên đeo mặt nạ sắt nhìn Triển Chiêu một cái, đôi môi khê mấp máy: “Đi!”

Mấy chục tên sát thủ áo đen nhất thời hết như những con dơi đen nhánh phóng người, phi thân lao đi.

Gã thiếu niên đeo mặt nạ sắt nháng lên, đám dây thép trong tay “vút” một tiếng, thuận thể đem Kim Kiền với thân hình mềm oặt kéo đi, tới khi sắp phi thân rời khỏi, thành linh, thân hình gã thiếu niên kia nghiêng đi, bất ngờ rơi xuống từ không trung, rầm một cái ngã trên đất, ngay cả Kim Kiền bị kéo đi cũng rớt xuống.

“Tiểu Kim!”

“Kim huynh!”

Bạch Ngọc Đường cùng Nhất Chi Mai đồng thời lao lên, hết như gió lốc quét qua.

Nhưng có một bóng người còn nhanh hơn hai người họ nửa phần, hết như tia chớp màu lam, trong chớp mắt, đã vũng vàng ôm Kim Kiền đang rơi xuống trong lòng.

“Kim Kiền!”, Triển Chiêu hai mắt đỏ lên, gấp giọng kêu.

“Tiểu Kim!”

“Kim huynh!”

Bạch Ngọc Đường và Nhất Chi Mai cũng xông tới bên cạnh Triển Chiêu, đồng thời hét lên.

Nhưng Kim Kiền tựa như người chết, sắc mặt trắng bệch, đôi mắt nhỏ dài nhắm nghiền, chẳng mấy may phản ứng lại.

Hai tay ôm Kim Kiền thành linh siết chặt, đôi con ngươi đen lấp lánh nay như bị phủ một làn sương màu máu.

“Không cần phải lo lắng như vậy, Kim Kiền chỉ bị điểm huyết ngũ thôi!”, Y Tiên chạy tới nhìn Kim Kiền một cái, nói.

Lúc này chúng nhân mới thở phào nhẹ nhõm.

Triển Chiêu dần dần thả lỏng hai tay, đôi mắt từ từ khôi phục lại ánh sáng.

Y Tiên lại nhìn đám dây thép vẫn đang quấn quanh tứ chi Kim Kiền một cái, nhất thời sắc mặt sa sầm, quay đầu quát: “Tên tiểu tử khốn kiếp, còn không mau thu đám dây thép này lại!”

Tên thiếu niên kia tựa hồ như con giun không xương vẫn đang bò rạp trên đất, mặt nạ sắt dính đầy bùn đất, nghe thấy Y Tiên nói vậy, đôi môi màu tím hơi run run, nhưng lại chẳng thể phát ra nửa lời.

“Độc lão đầu, cho hắn chút thuốc giải, nếu không thì hắn sao có thể thả Kim Kiền ra được!”

“Hừ!”, một tiếng hừ lạnh vang lên, Độc Thánh từ ngoại viện tiến vào, đi tới bên cạnh gã thiếu niên đeo mặt nạ sắt, tay áo phất lên một cái, “Muốn cướp người từ trong tay ta, chán sống rồi!”

Toàn thân gã thiếu niên đeo mặt nạ sắt khê run lên, ngón tay co quắp một trận, vun vút mấy tiếng, ánh thép lóe lên, đám dây thép trói chặt Kim Kiền liền thu trở lại, để lại bốn vết thương nhều máu trên cổ tay cổ chân Kim Kiền.

“Nói, ngươi là kẻ nào? Vì sao ba phen bốn bận đều tìm chúng ta gây phiền phức? Vì sao lại muốn hủy giải được, còn bắt Kim Kiền đi?!” , Độc Thánh giẫm một chân lên lưng gã thiếu niên đeo mặt nạ sắt, âm u hỏi.

Gã thiếu niên đeo mặt nạ sắt nhất thời phun ra một búng máu đen.

“Độc lão đầu, ngươi đừng có giẫm chết hắn đấy!”, Y Tiên tiến lên nói.

Độc Thánh hừ một tiếng, mới không tình không nguyện thu chân lại.

Chẳng ngờ, đúng lúc này, gã thiếu niên đeo mặt nạ sắt lại thành linh nhảy lên, vung tay ném ra một viên đạn, oành một tiếng nổ tung bùng lên một trận khói đen.

Y Tiên, Độc Thánh hét lên một tiếng, đồng thời xông vào màn khói đen tóm người, chẳng ngờ lại túm vào khoảng không, đợi đến khi khói đen tan đi, gã thiếu niên kia đã sớm không thấy tung tích đâu nữa, chỉ còn lại một vết máu đen loang lổ trên mặt đất.

“Lại có người trúng độc của Độc lão đầu mà sau đó vẫn còn cử động được?”, Y Tiên kinh ngạc thốt lên.

“Hừ, cho dù hắn có trốn thoát, cũng chẳng sống nổi mấy ngày!”, Độc Thánh cười nhạt nói.

“Cho dù có đem hắn nghiền nát thành tro bụi thì cũng có tác dụng gì, hiện tại, giải được đã...”, Y Tiên nói được nửa câu, liền ngưng lại, thở dài một tiếng, cau mày im lặng.

Độc Thánh cũng mang vẻ mặt tối sầm lại.

Chúng nhân nghe mà lòng trầm xuống.

Lúc này giải được đã bị hủy, nếu lại luyện chế lần nữa, thời gian không còn đủ nữa rồi.

Nhan Tra Tấn bị thương nặng, đang thoi thóp, Kim Kiên suýt chút nữa thì bị bắt đi, thời khắc này thật sự là...

“Phen này phiền phức to rồi!”, Nhất Chi Mai lẩm bẩm một câu nói ra tiếng lòng của mọi người.

Một mảnh đen kịt, giơ tay không thấy năm đầu ngón tay, Kim Kiên chỉ cảm thấy bản thân dường như đang bước đi trên bông, dưới chân tựa hồ không có thực, đầu nặng chân nhẹ. Bốn phía im lìm không một tiếng động, tĩnh lặng đến đáng sợ, đột nhiên, một cái mặt nạ sắt thành linh xuất hiện, ánh kim sáng lóa, đằng sau tấm mặt nạ đó là một đôi mắt đỏ lờm sâu hoắm như động không đáy đang trừng trừng nhìn nàng.

“Ôi mẹ ơi!”, Kim Kiên hét lên thảm thiết, từ trên giường vùng dậy.

“Đừng lộn xộn!”, đôi bàn tay nhỏ dè Kim Kiên nằm lại xuống giường.

Kim Kiên ngơ ngẩn nằm im một lát, mới chầm chậm quay đầu nhìn người bên cạnh, không khỏi kinh ngạc: “Tiểu Dật?”

Tiểu Dật hai mắt phủ đầy tơ máu, nhìn Kim Kiên lại muốn ngồi dậy, sắc mặt tối sầm: “Đừng có lộn xộn!”

Kim Kiên sửng sốt, ý thức dần dần trở lại, phát hiện cổ tay cổ chân ngâm ngấm đau nhức. Nàng cúi đầu nhìn, cổ tay, cổ chân đều quấn một tầng băng vải, thấp thoáng sắc máu, lại nhìn bốn phía, bài trí trong phòng có chút quen mắt, là sương phòng của Nhan gia, chỉ là những thôn dân bị trúng độc hôn mê nằm trong sương phòng này lúc trước hiện tại không thấy bóng dáng đâu. Nàng nhìn xuống dưới người, bản thân đang nằm trên một cánh cửa, mặt vàng như nghệ, toàn thân quấn đầy băng vải nom như xác ướp, nhìn mà phát hoảng.

“Nhan Tra Tấn?!”, Kim Kiên kinh ngạc nói, “Sao lại biến thành bộ dạng như vậy?”

Vành mắt Tiểu Dật đỏ hoe, nói: “Nếu không phải là Y Tiên tiên bối, sợ là ca ca đã... Đám sát thủ đó thực ghê tởm, vừa đả thương vừa bắt người...”

“Bắt người?”, Kim Kiên kinh ngạc.

Tiểu Dật nhìn Kim Kiên một cái: “Chính là anh! Anh bị tên sát thủ đeo mặt nạ sắt bắt, thiếu chút nữa là bị đưa đi, may mà có Độc Thánh tiên bối ra tay cứu... Aizzz, đã nói là anh đừng có lộn xộn rồi mà!”

Tiểu Dật nghiêm mặt ấn Kim Kiên đang giãy giụa định bò dậy: “Anh bị dây thép của tên sát thủ đó đả thương tay chân, vừa mới bôi thuốc xong, đừng có làm miệng vết thương toác ra chứ!”

Kim Kiền ngã xuống tấm phản, trước mắt tối đen một mảng, trong đầu lại vụt qua hình ảnh con người đổ lồm trên chiếc mặt nạ sắt trong giấc mơ, tim đập thình thịch thình thịch, lát sau, mới ổn định lại nhịp tim, hỏi: “Vì sao không thấy những người khác?”

Gương mặt Tiểu Dật hết như vừa ngâm trong nước hoàng liên vớt ra vậy: “Giải được bị gã đeo mặt nạ sắt kia hủy rồi, hiện tại mọi người đều đang ở gian chính để thương lượng đổi sách...”

“Cái gì?!", Kim Kiền vùng dậy, kinh hãi kêu lên, “Giải được bị...”

Vừa nói được nửa câu, Kim Kiền liền thấy trước mắt tối sầm, suýt nữa ngã quỵ.

Tiểu Dật vội vươn tay đỡ Kim Kiền, chẳng ngờ lại bị Kim Kiền thuận thế túm chặt lấy cổ áo: “Giải được bị hủy rồi?!”

Tiểu Dật bị dọa cho kinh sợ, chỉ biết thộn mặt ra gật đầu.

“Oh my God!”, Kim Kiền liền búng người lên nhảy từ trên giường xuống, rồi xông ra ngoài hết như một trận cuồng phong.

“Nè?! Y Tiên tiên bối đã bảo anh phải tỉnh dưỡng!!”, Tiểu Dật giậm chân một cái, rồi đuổi theo.

Kim Kiền trên người vốn bị thương, lúc này lại chạy như điên, khí tức khó tránh khỏi hỗn loạn, đến khi xông vào gian chính thì đã thở không ra hơi.

Chúng nhân trong phòng nhìn thấy Kim Kiền đều kinh ngạc.

“Kim Kiền?!", Y Tiên sửng sốt hỏi, “Người không ở trong sương phòng nghỉ ngơi, chạy đến đây làm gì?”

“Đi về!”, Độc Thánh quát.

“Tiểu Dật, người làm gì mà để Tiểu Kim xuống giường?”, thân hình Bạch Ngọc Đường lóe lên bay qua, đánh giá Kim Kiền từ trên xuống dưới một lượt, lại hướng Tiểu Dật đang vội vã gấp gáp đuổi theo sau Kim Kiền, quát.

Tiểu Dật chỉ lo thở dốc, nửa từ cũng không thốt nên lời.

Kim Kiền như bỏ ngoài tai lời của mấy người họ, trực tiếp đi thẳng tới trước bóng áo lam trong phòng kia, thở hổn hển hỏi: “Giải, giải được thật sự, thật sự bị hủy rồi...”

“Chuyện này Kim hiệu úy không cần phải lo lắng, Triển mỗ và hai vị tiên bối đã bàn bạc ổn thỏa rồi”, Triển Chiêu chậm chậm đứng lên, nhẹ nhàng đáp, “Kim hiệu úy đang bị thương, vẫn nên trở về nghỉ ngơi tĩnh dưỡng là hơn.”

Chẳng ngờ, những lời này vừa thốt ra, liền đổi lấy một tiếng kêu thê thảm của Kim Kiền: “Trời cao ơi! Đất dày hỡi! Lần này chết là chắc rồi aaaaaa!!”

Hả?!

Chúng nhân đều ngớ người.

Chỉ thấy Kim Kiền bỏ nhào quỵ sụp xuống, hai tay nện thùm thụp trên nền đất, nước mắt nước mắt sụt sùi: “Triển đại nhân nói không có chuyện gì, thì nhất định là có chuyện; Triển đại nhân nói có cách, thì chắc chắn là không có cách; Triển đại nhân nói không cần lo lắng, thì ắt là tuyệt vọng rồi! Khẳng định là giải được bị hủy, vô vọng cứu người, ngay cả Thái hậu trong cung cũng không thể cứu được nữa! Triển đại nhân vì không muốn liên lụy Bao đại nhân chắc chắn sẽ gánh tội một mình, nhưng Triển đại nhân là báu vật chấn phủ của Khai Phong phủ, sao có thể dễ dàng hy sinh, cứ cho là hy sinh đi nữa, nhất định lúc chết sẽ kéo theo tấm đệm lưng, mà tấm đệm lưng này, tự nhiên thuộc về mình rồi! A a, nghĩ mà xem mình một thanh niên xuân thì phơi phới, vậy mà phải tuổi trẻ chết sớm, cái tên khốn đeo mặt nạ kia đáng chịu ngàn đao chém xuống, ta hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà người...”

Kim Kiền lúc mới bắt đầu còn nhỏ giọng lẩm bẩm, nhưng càng nói lại càng to tiếng, càng nói lại càng hăng máu, đến cuối cùng thì miệng đầy những lời thô tục chửi búa, càng chửi càng bài bản, tuần tự, rất có xu thế chửi đến ba ngày ba đêm, khiến chúng nhân nghe mà trưng ra đủ loại biểu cảm khác nhau.

Y Tiên đỡ trán lắc đầu, Độc Thánh sắc mặt xanh lét, Hoàng Can trợn mắt há mồm, Tiểu Dật thì da mặt nhẵn lại giật giật.

Bạch Ngọc Đường nghe đến câu “Triển đại nhân là báu vật chấn phủ của Khai Phong phủ” thì phụt một cái phì cười, Nhất Chi Mai thì chặc lưỡi, trực tiếp hô lên “Mở rộng màng nhĩ.”

Gương mặt tuần tú của Triển Chiêu lúc thì trắng, lúc thì đen, cuối cùng không nghe được nữa, quát: “Kim hiệu úy!”

Kim Kiền ngẩng đầu, nước mắt lưng tròng nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu đang nổi trận lôi đình, nhìn thấy nước mắt lăn tăn từ đôi mắt nhỏ dài của Kim Kiền, chẳng biết vì sao lại không phát ra được dù chỉ một chút, bất giác ngữ khí cũng hòa hoãn đi vài phần: “Triển mỗ há lại là kẻ ăn nói bừa bãi?”

“Ăn nói bừa bãi? Còn hơn thế ấy chứ!”, Kim Kiền gạt nước mắt, đếm ngón tay tính toán, “Mỗi lần Triển đại nhân bị thương đều giấu giếm Công Tôn tiên sinh, tới khi giấu không được thì lại nói chỉ là vết thương ngoài da, nhưng mười lần hết tám đều là trọng thương, chính vì những lần này mà Công Tôn tiên sinh không ít lần đã khấu trừ tiền thưởng của thuộc hạ; còn có lần trước Hoàng thị lang thiết yến mời Triển đại nhân qua phủ dự, Triển đại nhân ngày đó rõ ràng không phải trực ban ở cấm cung, nhưng vừa nghe đến yến tiệc tối đó nhà Hoàng thị lang có ba vị thiên kim muốn ra tiếp khách, liền lập tức nói dối rằng phải vào cung làm nhiệm vụ, còn có lần trước nữa thiên kim của Vương viên ngoại ở cách đó một con đường đưa tới một bức thư tình...”

“Kim hiệu úy!”, Triển Chiêu quát lớn, vừa tức vừa giận, tức đến xì khói, lại thấy chúng nhân ánh mắt nhìn mình đều lộ ra chút quái dị, nhất thời da mặt có chút nóng lên, lát sau, mới nghiêng răng thốt ra một câu, “Hai vị tiền bối Y Tiên, Độc Thánh đích thực đã nghĩ ra cách giải độc, Kim hiệu úy nếu không tin, có thể hỏi hai vị tiền bối.”

“Thật vậy chăng?”, hai mắt Kim Kiền sáng lên, bò dậy khỏi mặt đất.

“Đương nhiên là thật!”, Y Tiên gạt gạt đầu.

“Là cách gì?”

“Dùng máu của đồ nhi hai chúng ta làm thuốc dẫn chế thuốc, chỉ cần một ngày là giải được có thể luyện thành, khi uống thuốc, người trúng độc phải để người có nội công cao cường vận công thúc giục được tính, nhất định có thể giải được độc”, Y Tiên thông thả nói.

Kim Kiền nghe mà thấy trước mắt tối sầm lại, thiếu chút nữa thì lại bổ nhào đập đầu xuống đất.

Bỗng nghe Bạch Ngọc Đường hỏi: “Bạch Ngọc Đường có một chuyện không rõ, ngày trước khi luyện được hai vị tiền bối từng nói, chỉ cần dùng máu đã từng thử qua trăm loại độc, uống qua trăm loại dược của hai vị tiền bối để luyện chế nhưng phải cần bốn ngày bốn đêm, vì sao dùng máu của đồ nhi hai vị tiền bối lại chỉ cần một ngày?”

“Hai chúng ta, một người trong máu có trăm loại thuốc, một người trong máu chứa trăm loại độc, tách biệt riêng rẽ cho vào trong thuốc để luyện, mà muốn máu của hai chúng ta dung hợp lại, để đạt hiệu quả tốt nhất, thì thời gian luyện thuốc phải dài, còn đồ nhi kia của ta, đã từng dùng qua trăm loại dược, lại thử qua trăm loại độc, trong máu trăm loại dược, trăm loại độc này đã dung hợp thành một thể rồi, luyện chế đương nhiên cần ít thời gian hơn”, Y Tiên giải thích.

Chúng nhân bừng hiểu ra, nhưng vừa nghĩ tới, lại thấy có chỗ không thỏa đáng,

“Chẳng hay cao đồ của hai vị tiền bối hiện thời đang ở đâu?”, Hoàng Can gấp giọng hỏi.

Bỗng nghe Y Tiên vẻ mặt ôn hòa tiếp tục nói: “Nửa canh giờ trước hai chúng ta đã dùng phương pháp truyền thư của bản môn báo cho đồ đệ, đúng lúc hắc đang ở gần trấn Thanh Tập, Độc lão đầu liền lập tức khởi hành đi lấy máu, chưa đầy nửa ngày là có thể lấy được, tuyệt không làm lỡ chuyện luyện chế giải được.”

“Đã là cao đồ của hai vị tiền bối, nhất định là người có y thuật cao siêu, vì sao không mời hẳn đến thôn Du Lâm cùng hai vị tiền bối luyện dược?”, Hoàng Can hỏi.

“Hoàng đại nhân có chỗ không biết rồi, đồ đệ kia của chúng ta còn có chuyện phải làm, không tiện hiện thân ở đây”, Y Tiên nói.

Chúng nhân ngộ ra gật gật đầu, thở phào nhẹ nhõm.

“Chớ có vui mừng quá sớm, giải được này luyện chế được rồi, công hiệu của thuốc không lớn như trước, nếu khi uống thuốc mà không có người có nội công thâm hậu vận công thúc giục được tính, thì sẽ thất bại trong gang tấc”, Độc Thánh giội ngay một gáo nước lạnh.

“Hai vị tiền bối không cần lo lắng, chuyện vận công xin để Triển mỗ gánh vác”, Triển Chiêu lên tiếng.

“Chuyện vận công thúc giục được tính này vô cùng hao tổn nội lực!”, Y Tiên trịnh trọng nói.

“Có thể cứu sống tính mạng mọi người, hao tổn vài phần nội lực nào có xá gì”, Triển Chiêu thoải mái đáp.

“Nè, xú miêu, Bạch gia gia ở đây, khi nào đến phiên ngươi đoạt hết tiếng tăm, chuyện vận công này, một mình Bạch Ngũ gia dư sức đảm nhận, lúc nào mà đến lượt ngươi”, Bạch Ngọc Đường nhướn mày khiêu khích.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, lại khẽ mỉm cười, ôm quyền: “Triển mỗ đa tạ công sức tương trợ to lớn của Bạch huynh.”

Bạch Ngọc Đường nhất thời mặt đỏ hồng, ngoảnh đầu đi lẩm bẩm: “Ai cần con mèo ngươi đa tạ chứ, Ngũ gia ta đây là cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp...”

Một mèo một chuột đấu khẩu, trong phòng không khí nhất thời thoải mái hơn, chỉ có Kim Kiền là sắc mặt đen sì, hơn nữa còn cọ tới cọ lui.

“Tiểu Kim?”, Bạch Ngọc Đường nhìn Kim Kiền không khỏi thấy có chút khó hiểu.

Kim Kiền buồn bã nói: “Xin hỏi hai vị tiền bối bình sinh thu nhận mấy vị đồ đệ?”

“Đương nhiên chỉ có một người!”, Độc Thánh liếc Kim Kiền một cái, đáp.

Kim Kiền da mặt giật giật, hai tay sờ soạng trên dưới trên người, nhéo nhéo da mặt, ấn ấn cái bụng, sau rốt, mặt u mày chau thổ dài một tiếng.

“Kim huynh đây là?”, Nhất Chi Mai hỏi.

“Tôi là đang nghĩ mình gầy quá...”, Kim Kiền uể oải đáp.

Chẳng ngờ mình lại chính là thành phẩm của thí nghiệm dung huyết “được độc hai trong một” trứ danh! Hơn nữa còn lập tức bị kéo ra ngoài lấy máu chế thuốc. Sớm biết như vậy mình đã ăn cho béo thêm một chút, tích trữ thêm nhiều mỡ, nhiều glycogen nữa... Chế thuốc cho hơn ba mươi nhân khẩu, còn chẳng biết phải cần bao nhiêu mililit huyết tương để làm thuốc dẫn nữa! Hừ hừ, thôi bỏ đi, cứ xem như là hiến máu cứu người đi, trở về ăn thêm nhiều đồ bổ một chút là không sao cả.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền hít hít mũi, ưỡn thẳng lưng, trưng ra dáng vẻ anh dũng hy sinh vì nghĩa.

Chúng nhân nhìn thấy hành động này của Kim Kiền đều cảm thấy mù mờ chẳng hiểu ra sao cả, chỉ có Y Tiên, Độc Thánh là rõ hàm ý trong đó, hai người đưa mắt nhìn nhau, không khỏi thầm thấy buồn cười.

“Được rồi, sự việc không thể chậm trễ, Độc lão đầu, ngươi hãy lập tức khởi hành, mau đi mau về”, Y Tiên thúc giục.

Độc Thánh gật đầu, đứng dậy định đi ra ngoài.

Kim Kiền thấy thế, mặc dù một trăm hai mươi lần không tình nguyện, nhưng cũng vẫn theo sát ngay sau.

“Kim hiệu úy, ngươi đi đâu vậy?”, Triển Chiêu thình lình cất tiếng.

“Hả?”, Kim Kiền ngẩn ra, chớp chớp mắt nói, “Tất nhiên là theo Độc Thánh tiền bối cùng đi lấy máu rồi!”

Nói đùa à, nếu mình không đi theo, nhị sự phụ đi chỗ nào tìm quan môn đệ tử để lấy máu đây?

Triển Chiêu bước lên, kéo Kim Kiền lại, giọng không hài lòng: “Hai vị tiền bối đã nói rồi, cao đồ của hai người không tiện hiện thân trước mặt mọi người, người đi làm cái gì!”

“Hả?! Nhưng...”, Kim Kiền mở to mắt, nom rất chi là vô tội.

“Có thể là Kim hiệu úy nóng ruột gấp gấp muốn cầu thuốc, nên mới có hành động như vậy”, Y Tiên bước qua, cười khà khà nói, “Nếu Kim hiệu úy đã để tâm đối với giải được như vậy, thì xin mời theo lão hủ vào trong phòng chuẩn bị được liệu.”

“A?”, Kim Kiền sững sốt, rồi ngay lập tức bình tĩnh.

Thì ra là như vậy, để nhị sư phụ xuất môn chẳng qua chỉ là đánh lạc hướng, đại sư phụ mới chính là đại phu đến “rút máu”, cũng được, tránh cho mình sau khi hiến máu một đường bôn ba mệt nhọc quá độ rồi để lại di chứng gì đó.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền vội vàng xáp đến bên người Y Tiên, nói: “Cẩn tuân chỉ thị của tiền bối.”

Chẳng ngờ, sau lưng đột nhiên truyền tới một câu: “Triển mỗ cũng nguyện giúp tiền bối một tay.”

Quay đầu lại nhìn, Triển Chiêu với ánh mắt sáng quắc cũng đi theo.

Sặc, Tiểu Miêu đại nhân, tôi đây là đi hiến máu đó, ngài tới xem nào nhiệt làm cái gì chứ?

“Tiểu Miêu, Tiểu Kim, Bạch mỗ cũng đi!”, Bạch Ngọc Đường cũng theo đuôi.

“Hoàng mỗ cũng xin giúp một tay”, Hoàng Can lại càng không muốn rút lại phía sau.

Mà Nhất Chi Mai liếc thấy Độc Thánh đang trợn trừng mắt lạnh như băng nhìn mình, cũng vội vàng lùi nhanh tới.

Chỉ còn Tiểu Dật thở dài một tiếng quay người trở về sương phòng.

70. Q.4 - Chương 10: Chỉ Huy Sứ Ti Tiễn Vu Hãm

bất đắc dĩ Ngự miêu nhận tội.

Gió cuốn bụi bay, mây sà xuống thành, ngoài cổng thành Biện Lương, tràn ngập khí tức tiêu điều xơ xác.

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Kim Kiền đứng ngây như phỗng ở trước cổng thành, trợn trừng mắt đắm đắm nhìn vị Thanh Thiên mặt đen vô cùng quen thuộc kia, kinh hãi sững sờ.

Lão Bao vừa nói cái gì?

Nói là bắt trời mình và Tiểu Miêu áp giải vào đại lao Khai Phong phủ ư?!

Kim Kiền chỉ cảm thấy trong đầu ong ong, trước mắt một mảng trắng xóa, ngây ngô hồi lâu mới gắng sức quay đầu, chuyển ánh nhìn qua gương mặt Triển Chiêu bên cạnh.

Chỉ thấy Triển Chiêu hai mắt trợn trừng, khuôn mặt tuấn tú như căng ra, là trạng thái vẻ mặt biểu hiện khi bị chấn kinh quá độ.

Ngược lại Bạch Ngọc Đường là người hoàn hồn đầu tiên, vội tiến lên một bước ôm quyền nói: “Bao đại nhân...”

“Bản phủ lệnh cho các người bắt trời Triển Chiêu và Kim Kiền áp giải về đại lao Khai Phong phủ! Lẽ nào tất cả đều không nghe được?!” , khuôn mặt đen của Bao đại nhân lại tối sầm xuống, sắc giọng quát chúng nha dịch phía sau.

Chúng nha dịch sắc mặt đau khổ, cắn răng ngậm lệ cầm dây thừng trong tay tiến lên, run run rẩy rẩy trời quật cánh tay Kim Kiền và Triển Chiêu ra sau lưng.

Triển Chiêu không nhúc nhích, vẻ mặt không chút thay đổi cho dù là bị trói gô cổ, còn Kim Kiên, ngoại trừ ngơ ngác nhìn thì vẫn là ngơ ngác nhìn.

“Giải hai người này về đại lao Khai Phong phủ!”, Bao đại nhân lại quát.

Chúng nha dịch khỏ sở cúi đầu, đi tới bên cạnh hai người, đang định áp giải đi thì thành linh có người lên tiếng:

“Bao đại nhân khoan đã.”

Chỉ thấy Bàng thái sư nhướng đôi lông mày chỏi xế, dáng dấp xem kịch rất vui vẻ, gương mặt tràn ngập vẻ thích thú, lắc lư bước lên nói: “Hai người này chính là khâm phạm quan trọng chống lại thánh chỉ, phải áp giải vào thiên lao, vì sao lại đưa vào đại lao Khai Phong phủ?”

Chống lại thánh chỉ?!

Kim Kiên giật mình tỉnh táo lại.

Thánh chỉ? Lẽ nào là thánh chỉ nội trong bảy ngày phải tìm được Thanh Long châu về? Nhưng không phải là đã cho Hoàng Can đem thuốc giải về...

Lúc Y Tiên Độc Thánh rời đi, Độc Thánh thần thái muốn nói gì đó lại thôi thành linh hiện ra, mà dự cảm không lành trước đó bỗng xong tới.

Ôi trời ơi, đức Jesus Thánh thần của con ơi! Không lẽ là đại sư phụ, nhị sư phụ đã động tay động chân gì đó vào phần giải được kia.

Nghĩ đến đây, Kim Kiên không khỏi liếc Triển Chiêu một cái.

Vừa vặn gặp ánh mắt nghi hoặc kinh ngạc y như vậy của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Chậc, xem ra một mèo, một chuột và mình đều cùng chung ý tưởng đi.

Chợt nghe Bao đại nhân bên kia nói: “Bàng thái sư, Triển Chiêu và Kim Kiên có kháng chỉ hay không chuyện vẫn chưa làm rõ, sao có thể tùy tiện đưa vào thiên lao?”

“Bao đại nhân, Hoàng thượng đã hạ khẩu dụ tróc nã hai người này về quy án, lẽ nào ngài muốn kháng chỉ?!” Bàng thái sư cười khẩy nói, phất ống tay áo, đề tiếng hô, “Người đâu, áp giải hai tên khâm phạm này vào thiên lao chờ xử lý!”

Một mảnh tĩnh lặng.

Thị vệ cầm quân sau lưng Bàng thái sư không một ai nhúc nhích.

“Điều gì hết rồi phải không?! Bần thái sư ra lệnh cho các người áp giải hai kẻ này vào thiên lao!”, đôi mắt tam giác của Bàng thái sư trợn ngược, lại quát lên.

“Bàng thái sư, khẩu dụ của Thánh thượng là tróc nã hai người này về quy án, chứ không hạ lệnh bắt họ giải vào thiên lao”, một người tiến lên ôm quyền cung kính thưa, chính là Viên chỉ huy sứ, Viên Đình Lễ.

“Viên Đình Lễ, ngươi có ý gì?!” Bàng thái sư giận đến nỗi hai con mắt nheo lại run run.

Viên chỉ huy sứ lùi lại một bước, ôm quyền khom người, đề tiếng đáp: “Thuộc hạ cẩn tuân khẩu dụ Thánh thượng, tróc nã Triển Chiêu, Kim Kiên về quy án! Người đâu, áp giải hai người này về Khai Phong phủ chờ lệnh!”

Viên chỉ huy sứ hạ lệnh một tiếng, lập tức có mấy chục thị vệ cầm quân bao vây xung quanh Triển Chiêu, Kim Kiên, Bạch Ngọc Đường, đội ngũ hùng hùng hậu hậu hướng về phía Khai Phong phủ mà đi. Viên chỉ huy sứ cũng tự mình đi bên cạnh Triển Chiêu. Gọi là áp giải, nhưng lại giống hệt như hộ vệ bên người.

Biến chuyển này, đừng nói là Bàng thái sư bên cạnh đang thối râu phì phì trợn trừng mắt giận dữ, mà ngay đến cả Bao đại nhân cũng có chút kinh ngạc.

“Bao Chửng, Viên Đình Lễ, bần thái sư sẽ vào cung, tham tấu các người tội kháng chỉ bất tuân!”, Bàng thái sư đứng sau chúng nhân hét lên.

“Không nhọc Thái sư, Bao Chứng sẽ vào cung diện Thánh tham tấu!”, Bao đại nhân cũng không tỏ ra yếu thế.

“Được, được, được, hay cho tên Bao Hắc Tử nhà ngươi!”

“Bằng thái sư, mời!”

Chẳng bao lâu sau, liền thấy kiệu quan của Bằng thái sư và Bao đại nhân vội vã lướt qua đội ngũ áp tải vượt lên trước, hai hàng kiệu phu khiêng kiệu chân không chạm đất, bước đi như bay, bạt mạng mà chạy vậy.

Triển Chiêu chau đôi mày lười mác, chăm chú nhìn hai đỉnh kiệu quan phía trước hồi lâu, rồi quay đầu nói với Viên chỉ huy sứ bên cạnh: “Viên đại nhân, ngài...”

“Triển đại nhân không cần nhiều lời, Viên miễn cưỡng có chủ trương”, Viên chỉ huy sứ mắt nhìn thẳng, mặt không biểu lộ gì, nói.

“... Đa tạ...”, lâu sau, Triển Chiêu mới thốt ra một câu.

“Có thể bảo vệ Triển đại nhân một chốc thế này, Viên miễn cưỡng coi như có thể ăn nói lại với chư vị huynh đệ cầm quân...”, Viên chỉ huy sứ thở dài một tiếng.

Kim Kiền liếc hai người một cái, thầm thở ra một hơi: Ôi mẹ của con ơi, may mà có đồng chí Viên, fan trung thành của Tiểu Miêu, ra tay trợ giúp, bằng không thật sự bị lão cua già kia tống vào thiên lao, không chết thì cũng bị lột da.

Đại lao Khai Phong phủ, nơi trọng yếu giam giữ quan lại khâm phạm quan trọng, bình thường trong này ngoại trừ ngục tốt thẩm vấn áp giải phạm nhân ra, thì ít có ai ra vào.

Nhưng hôm nay, trong đại lao này lại có chút náo nhiệt khác thường.

Nha dịch bổ khoái Khai Phong phủ, thị vệ cấm cung, ngục tốt đại lao... rầm rập rầm rập cũng phải gần một trăm người canh giữ bên ngoài phòng giam, khiến cho đại lao vốn tương đối rộng rãi đã chật như nêm cối, một giọt nước cũng không lọt.

Mà trong phòng giam được lực lượng thủ vệ canh giữ hùng hậu kia, lại chỉ giam giữ có hai người.

Một trong hai người đó, từ khi tiến vào phòng giam, cứ di chuyển vòng quanh hết như kiến bò chảo nóng, vừa đi miệng vừa lẩm bẩm không ngừng: “Năm phần, không, bảy phần... không, tám phần... chín phần là thuốc giải đã bị động tay động chân rồi...”

Âm thanh này cứ như tiếng ù ù của cả một đàn ong mật vậy, bên trái ong ong, bên phải vù vù, thật sự là khó chịu kinh người, khiến cho nha dịch, thị vệ, ngục tốt canh giữ phải liếc xéo mấy lần, thầm cau mày, ấy vậy mà cái người còn lại trong phòng giam, dưới tình cảnh tạp âm ồn ào như vậy, vẫn có thể nhắm mắt dưỡng thần, ngồi vững tựa Thái sơn.

Rõ ràng là hai người này hành vi cử chỉ hoàn toàn chẳng liên quan gì đến nhau, nhưng hiện tại ở chung một phòng, ngược lại lại mang đến thứ cảm giác hô ứng nhịp nhàng, có chút quái quái.

Lúc Công Tôn tiên sinh rảo bước tiến vào đại lao, nhìn thấy được chính là cảnh tượng như vậy.

“Công Tôn tiên sinh, Thái hậu đã giải độc chưa?”, Kim Kiền vừa thấy Công Tôn tiên sinh, nhất thời đôi mắt nhỏ dài sáng lên, nhảy bổ tới hỏi.

Triển Chiêu cũng lập tức đứng lên, bước nhanh tới bên cạnh Kim Kiền nhìn Công Tôn tiên sinh.

Công Tôn tiên sinh nhìn hai người một cái, thở dài nói: “Nửa đêm hôm trước, Hoàng Can mang giải dược nhập cung giải độc cho Thái hậu, thuốc tới độc tan, hôm nay Thái hậu mạch đập ổn định, sắc mặt hồng nhuận, chắc hẳn không bao lâu nữa là tỉnh lại.”

Hai người Triển, Kim đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

“Độc của Thái hậu đã giải, vậy thì không có vấn đề gì nữa rồi...”, Kim Kiền vỗ vỗ ngực.

Công Tôn tiên sinh nghe vậy liền ngắt ra, nhú mày nói: “Độc của Thái hậu được giải, cùng với Triển hộ vệ và Kim hiệu úy có quan hệ gì?”

Triển Chiêu, Kim Kiền đồng thời sửng sốt.

“Có quan hệ gì?”, Kim Kiền tròn tròn mắt, giọng nói cũng cao vút lên tới quang tám, “Quan hệ rất lớn! Giải được kia là Triển đại nhân giao cho Hoàng đại nhân mang về Biện Kinh để giải độc cho Thái hậu!”

“Những lời này là sự thật?!", Công Tôn tiên sinh kinh ngạc hỏi.

“Đương nhiên là thật!", Kim Kiền gật đầu khẳng định.

Công Tôn tiên sinh đưa mắt sang Triển Chiêu: “Triển hộ vệ, ngươi có thể đem ngọn nguồn sự việc về giải được nói cho tại hạ biết được không?”

Triển Chiêu gật đầu, đem chuyện tình cờ gặp Nhất Chi Mai ra sao, rồi vì sao thăm dò được thôn Du Lâm, gặp gỡ hai người Y Tiên, Độc Thánh như thế nào, luyện chế giải được ra sao, lại vì chuyện trợ giúp chúng thôn dân giải độc mà phải đưa giải được cho Hoàng Can mang về trước như thế nào, đều nhất nhất nói qua một lượt, chỉ là trong đó có giản lược đi hai đoạn “Liên hoàn mỹ nhân kế” và đám sát thủ áo đen.

Công Tôn tiên sinh nghe xong, khuôn mặt trắng bóc dần hiện lên sắc xanh đen, đôi mắt phượng ẩn chứa nét giận dữ sắc lạnh, chợt quát lên: “Hoàng Can cái tên ti tiện!”

Triển Chiêu, Kim Kiền nhất thời sửng sờ choáng váng ngay tại chỗ.

Nên biết Công Tôn tiên sinh là một danh nho, trước nay vẫn luôn tao nhã bất thiệp, đối nhân xử thế luôn lấy lễ nghi làm đầu, lúc này lại không thềm để ý đến hình tượng mở miệng chữ ầm lên, thực là chuyện trăm năm hiếm gặp.

“Công, Công Tôn tiên sinh...”, Kim Kiền run rẩy cất tiếng thăm dò.

Công Tôn tiên sinh ngẩng phắt lên, nói: “Hai người có biết Hoàng Can đã nói như thế nào không?”, không đợi hai người trả lời, Công Tôn tiên sinh giận dữ tiếp, “Hoàng Can xưng rằng giải được là do một mình hắn nghìn cay vạn đắng mới tìm được danh nhân ẩn sĩ cầu xin vì Thái hậu, chẳng những chưa từng đề cập tới công lao của hai người nữa câu, thậm chí...”

“Thậm chí cái gì?!", lúc này Kim Kiền đã nghe ra manh mối, hai mắt ẩn hiện sắc đỏ.

“Hoàng Can còn nói rằng trên đường hồi kinh có gặp Triển hộ vệ vốn điều tra vụ án Thanh Long châu chưa có kết quả và tên giang hồ bại hoại Nhất Chi Mai cùng nhau cấu kết đánh lén hắn, ý đồ cướp giải được về cung lĩnh thưởng, Hoàng Can liều mạng chém giết xông ra khỏi vòng vây, mới có thể mang giải được kịp thời về để giải độc cho Thái hậu!”

Những lời này vừa dứt, hai người Triển Chiêu và Kim Kiền đều ngắt ra ngay tại chỗ, một lúc lâu sau vẫn không phát ra tiếng nào.

Đột nhiên, Kim Kiền lùi lại một bước, hung hăng đá một cước vào chân song phòng giam, chữ um lên: “Hoàng Can cái tên khốn nạn đáng chém trăm ngàn lần!! Ta hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà ngươi!”

Sắc mặt Triển Chiêu thì sầm sì như mây đen che mất mặt trời, khuôn mặt tuấn tú trầm tĩnh tới đáng sợ.

“Nay Hoàng Can là công thần cứu mạng Thái hậu, Hoàng thượng đương nhiên rất tin tưởng hắn, lại có Bằng thái sư bên cạnh thêm dè dặt thêm, Thánh thượng liền hạ chỉ lập tức bắt Triển hộ vệ và Kim hiệu úy về quy án, nếu không tính mạng Bao đại nhân cũng khó bảo toàn, sự tình vô cùng căng thẳng, sợ rằng lúc này tính mạng hai người cũng khó mà giữ được”, Công Tôn tiên sinh tiếp tục nói.

“Công Tôn tiên sinh, Triển Chiêu muốn đổi chất cùng Hoàng Can!", Triển Chiêu bước lên một bước, mắt long lên, ánh nhìn sắc bén bắn ra bốn phía.

“Đúng, đúng, hãy để cái tên họ Hoàng kia đổi chất cùng chúng thuộc hạ!", Kim Kiền cũng xông tới, nổi giận đùng đùng, “Còn cả thôn dân một thôn Du Lâm có thể làm chứng cho chúng thuộc hạ nữa, còn có Y Tiên, Độc Thánh, Nhất Chi Mai, Bạch Ngọc Đường đều có thể làm nhân chứng!”

Công Tôn tiên sinh gật đầu, “Lời của hai vị Bao đại nhân đều đã dự liệu được, sở dĩ thế nên khi hai người bình an nhập thành, Bao đại nhân liền nhập cung thưa chuyện về hai người, xin Thánh thượng hạ chỉ thẳng đường thăm án. Nay có người làm chứng quả thực tốt quá rồi, chỉ là...”, Công Tôn tiên sinh nhú mày, “Hai người có biết hai vị tiền bối Y Tiên, Độc Thánh và Nhất Chi Mai hiện đang ở đâu không?”

“Cái này...”, Kim Kiên nghẹn lời:

Đại sư phụ và nhị sư phụ trước nay thần long thấy đầu không thấy đuôi, mà Nhất Chi Mai kia lần này bị hành hạ giày vò quá mức, hiện giờ sợ rằng đã sớm tìm chỗ nào yên tĩnh mà trốn rồi, hơn nữa ba người họ trước giờ đều là cao thủ ẩn nấp, trong một chỗ sợ rằng khó mà tìm thấy.

Mà thôn dân thôn Du Lâm kia...

“Thôn Du Lâm kia cách Khai Phong một quãng đường khá xa, ra roi giục ngựa cũng phải mất một ngày một đêm mới đến nơi, nếu hiện tại mới thông báo với những thôn dân vốn bệnh nặng vừa mới khỏi đến đây làm chứng... Sợ là không kịp...”, Công Tôn tiên sinh khe khẽ lắc đầu.

Kim Kiên nhất thời trắng bệch mặt, ảo não vô cùng, trầm nghĩ:

Thời cổ đại khoa học kỹ thuật chưa phát triển thật sự bất tiện quá đi, nếu mà đặt trường hợp vào thời hiện đại, thì điện thoại, phát thanh, ti vi, điện báo, máy tính chỉ cần tùy tiện chọn một cái trong đó thôi là có thể đối phó được rồi!

“Kể duy nhất hiện nay...”, Công Tôn tiên sinh chau mày vuốt râu trầm tư một hồi, đột nhiên quay người đi về phía cửa, “Tại hạ sẽ dùng bồ câu đưa thư tới huyện thừa nơi đó, để thôn dân thôn Du Lâm ghi lại lời chứng thành cung trạng, sau đó lại cho bồ câu mang về!”, vừa đi được mấy bước, lại khựng lại, quay đầu, “Triển hộ vệ và Kim hiệu úy chớ nên lo lắng.”

Nói đoạn, Công Tôn tiên sinh liền rảo bước rời đi, để lại Triển Chiêu và Kim Kiên đứng thẳng tắp giữa phòng giam.

Hồi lâu sau, Kim Kiên đột nhiên quay người, nhìn thẳng vào Triển Chiêu, ánh mắt sáng quắc: “Triển đại nhân, thuộc hạ có một lời không thể không nói, mong Triển đại nhân ân chuẩn cho thuộc hạ.”

Triển Chiêu tim đập đánh thịch một tiếng, ngược lên nhìn đăm đăm vào Kim Kiên, đôi môi mấp máy mấy lần, mới trầm ngâm thốt ra mấy tiếng: “Lần này đều do Triển Chiêu cố chấp khăng khăng làm theo ý mình, không nghe lời khuyên của Kim hiệu úy, dễ tin lời kẻ gian, Triển mỗ...”

“Triển đại nhân, ngài nói đi đâu vậy?”, Kim Kiên chớp chớp mắt, vẻ mặt khó hiểu.

Triển Chiêu sững lại: “Lẽ nào Kim hiệu úy muốn nói không phải là chuyện này?”

Kim Kiên vội xua tay lắc đầu: “Triển đại nhân vì cứu thôn dân thôn Du Lâm mà không tiếc đem công lao đến tay tặng cho người khác, đó là hành động cao cả xả thân vì người, chí công vô tư, trời đất cũng cảm động, thuộc hạ kính phục vạn phần!”, nói đến đây, còn không quên xoay người trừng ra đúng tạo hình chấp tay hành lễ, tiếp tục nói, “Lòng kính ngưỡng của thuộc hạ đối với Triển đại nhân cuộn cuộn như nước sông chảy mãi không ngừng, công đức của Triển đại nhân tựa như dãy Nam sơn trùng điệp cao vọi vọi, tựa như biển mây lãng đãng tầng tầng lớp lớp, tựa như đất trời mênh mông vũ trụ vô biên vô hạn... Lại như, lại như... Cái đó... Khụ khụ...”

Nói đến đây, cho dù là Kim Kiên vốn được mệnh danh đệ nhất mau miệng thành Biện Kinh cũng không thể ca ngợi tiếp được nữa, chỉ có thể lấp liếm bằng một trận ho khan.

Khụ khụ, bình thường mình chỉ cần nói tới đoạn “cuộn cuộn như nước sông” thì nhất định sẽ bị Tiểu Miêu không thích nghe lập tức cắt ngang, vì sao hôm nay mình đã nói tới khi miệng khô lưỡi đắng, sút hết cả răng tặc tị rồi mà Tiểu Miêu vẫn còn chưa lên tiếng?!

Kim Kiên hơi nghiêng đầu, len lén nhìn Triển Chiêu.

Chỉ thấy Triển Chiêu nhìn chăm chăm nàng, trong con ngươi lấp lánh như hàm chứa cả đầm xuân dạt dào, róc rách như khe suối mát lành, lãng đãng như những con sóng lăn tăn ấp ôm bao phủ lấy nàng.

Kim Kiên chỉ cảm thấy trái tim mình ngừng đập nửa nhịp, ngay sau đó lại bắt đầu đập dồn dập một cách kinh hoàng, hết như trống trận thùng thùng, trong một thoáng, huyết khí xông lên, cả người nóng bừng, thu vội ánh mắt đi, xoay người đưa lưng về phía Triển Chiêu.

Bát nhã ba la mật, bát nhã ba la mật... không, không đúng, là sắc tức là không, không tức là sắc, sắc bất... sắc bất cái gì nữa nhỉ... Ôi trời ôi, mẹ ơi, hôm nay Tiểu Miêu làm sao vậy, sức sát thương của ánh mắt Tiểu Miêu sao lại kinh người đến như thế?!

“Kim hiệu úy vừa nói có lời muốn thưa, không biết là gì?”, giọng Triển Chiêu từ sau lưng vang lên.

Tất thấy những khác lạ khó hiểu trong nháy mắt tiêu tán, cơn tức giận bỗng dưng dâng lên trong ngực, khiến Kim Kiên nhất thời khí thế tăng vọt, hai tay chống nạnh, hít sâu một hơi, đánh giọng chữ um lên: “Cái con chồn khôn kiếp miệng đầy mùi hôi thối kia, sau này sinh con nhất định sẽ có lỗ huyệt môn, lỗ mắt...”

Âm thanh the thé chỉ nháy mắt truyền khắp mọi ngõ ngách trong đại lao, khiến cho các thị vệ bên ngoài lao, chúng phạm nhân trong lao đều chấn động nhốn nháo hết lên.

Mà Triển Chiêu phía sau Kim Kiên, trên gương mặt tuấn tú lại dần hiện lên ý cười nhàn nhạt, nhạt tới nỗi ngay chính bản thân Triển Chiêu cũng chưa từng phát hiện ra, có điều trong nháy mắt liền bị trận gió lạnh nơi phòng giam thổi tan, biến mất không còn chút tăm tích...

Sáng sớm ngày hôm sau, hai người Triển, Kim được lao đầu Mạnh Nhạc dẫn tới bên ngoài công đường Khai Phong phủ chờ Bao đại nhân truyền gọi.

Nhưng khi hai người vừa đến bên ngoài công đường, liền cảm thấy rất rất không ổn.

Trong sân viện phía trước công đường, cấm quân thị vệ hoàng gia đứng san sát như rừng, long miện thái giám cung nữ tất cả đều tề tựu, nơi nơi ngập tràn ánh vàng rực rỡ.

Trận thế bậc này chỉ nói lên một điều... Thánh thượng đích thân tới!

Mạnh lao đầu bên cạnh nhỏ tiếng nói với Triển Chiêu, Kim Kiên: “Nghe nói tối qua Bao đại nhân quỳ suốt đêm ở bên ngoài tấm cung của Hoàng thượng, mới cầu xin được Hoàng thượng hạ chỉ thăng đường thẩm vấn hai vị, đợi lát nữa lên công đường, hai người có oan khuất gì nhất định phải nói cho rõ ràng đây.”

“Đương nhiên rồi, đương nhiên rồi!”, Kim Kiên gật đầu liên tục, nuốt khan mấy miếng nước bọt, lại lén nhìn Triển Chiêu bên cạnh một cái, chỉ thấy Triển Chiêu thắt lưng thẳng tắp, thần thái vẫn như thường, đứng chuẩn tạo hình dù Thái sơn có sụp ngay trước mặt cũng vẫn không đổi sắc.

Chắc, quả nhiên Tiểu Miêu đã từng trải qua tình huống như thế này rồi, tố chất tâm lý so với mình đúng thực là không cùng một cấp bậc.

“Kim hiệu úy, lát nữa sau khi lên công đường, tất thấy đều phải theo lời Triển mỗ, người không được nhiều lời”, đột nhiên, Triển Chiêu đưa mắt sang, trừng mắt nhìn Kim Kiên nghiêm nghị nói.

“Hả?”, Kim Kiên kinh ngạc, sau đó lập tức nín nọt đáp, “Đó là đương nhiên, đó là đương nhiên! Thuộc hạ tất thấy đều nghe lời Triển đại nhân như thiên lôi chỉ đâu đánh đấy, tuyệt không nói loạn dù chỉ một chữ!”

Triển Chiêu thu ánh mắt lại gật đầu.

“Thăng đường!”

“Uy vũ...”

“Truyền Triển Chiêu, Kim Kiên lên công đường...”

Triển Chiêu dẫn đầu tiến vào, Kim Kiên theo sát ngay sau bước lên công đường, vừa đi, vừa cẩn thận quan sát bầu không khí trên công đường, âm thầm đánh giá:

Chính giữa công đường là Bao đại nhân mặt đen, ngồi chếch bên cạnh phía sau thư án, là một cây gậy trúc Công Tôn mặt trắng, tứ đại kim cương đứng bốn góc, đây là đội hình bình thường, có điều bên phải phía sau Bao đại nhân có thêm hai vị thân phận cao quý ngồi dự nghe.

Vị bên phải, bận long bào mang đai ngọc, gương mặt tuần tú, đôi mắt sáng trong suốt, chính là người lãnh đạo cao nhất, đồng chí Nhân Tông, đương triều thiên tử; vị bên trái, vận quan bào đỏ thêu măng xà, mi mày râu tóc bạc trắng, chính là kẻ thù truyền kiếp của Bao đại nhân, cha vợ của Thiên tử, Bàng thái sư.

Vấn đề là Nhân Tông lão huynh sắc mặt có chút bất thiện, lão cua già kia lại treo vẻ đắc thắng trên mặt, còn sắc mặt Bao đại nhân thì hơi trắng hơn bình thường, Công Tôn tiên sinh thì ngược lại gương mặt sạm đi... Diêm xấu rồi, là diêm vô cùng xấu!

Hai người đến giữa công đường, vén vạt áo quỳ xuống hô:

“Triển Chiêu khấu kiến Thánh thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế! Tham kiến Thái sư, Bao đại nhân.”

“Kim Kiền khấu kiến Thánh thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế! Tham kiến Thái sư, Bao đại nhân.”

“Chát!”, kinh đường mộc vỗ mạnh xuống bàn, âm thanh vang dội khắp trong và ngoài công đường.

“Triển Chiêu, Kim Kiền, hai người đã biết tội chưa?”, Bao đại nhân quát.

Kim Kiền không khỏi run lên, chẳng hiểu vì sao đột nhiên lại nhớ tới tình cảnh không may khi lần đầu tiên cùng Tần Hương Liên lên công đường.

“Triển Chiêu không biết bản thân đã phạm tội gì! Xin đại nhân chỉ rõ!”, Triển Chiêu thẳng tắp quỳ trên đất, sang sảng thưa.

“Hai người trong kỳ hạn bảy ngày chưa từng truy tìm Thanh Long châu về để giải độc cho Thái hậu, chính là phạm vào tội kháng chỉ bất tuân!”, Bao đại nhân đanh giọng nói.

“Bẩm đại nhân, trong kỳ hạn bảy ngày tuy Triển Chiêu chưa thể tìm được Thanh Long châu về, nhưng lại tìm được hai vị cao nhân tiền bối, Y Tiên và Độc Thánh danh tiếng lẫy lừng trên giang hồ luyện chế giải được vì Thái hậu, ngày hôm trước từng thỉnh phó chỉ huy sứ cấm quân, Hoàng Can đại nhân mang giải được hồi cung, cũng chính là vừa vận kỳ hạn bảy ngày”, Triển Chiêu mắt sáng như sao, nghiêm trang đáp.

“Hừ hừ, quả thực toàn là lời nói bậy bạ!”, Bàng thái sư ngồi trên kia cười khẩy một tiếng, “Giải được rõ ràng là Hoàng Can trăm cay ngàn đắng, trải qua khó khăn muôn vàn mới tìm được để giải độc cho Thái hậu, có quan hệ gì tới hai người? Hiển nhiên là người ăn nói càn xiên!”

Bao đại nhân chân mày nhíu chặt: “Bàng thái sư, trong lúc thị phi chưa phân, Bao Chứng sẽ tự mình hỏi rõ, xin Thái sư cứ an tâm chớ có nóng vội.”

Bàng thái sư cười giễu một tiếng, ngược lại không nói thêm lời nào.

Thiên tử ngồi phía trên sắc mặt lại càng tối hơn.

“Người đâu, mời Hoàng chỉ huy sứ lên công đường!”, Bao đại nhân cao giọng ra lệnh.

“Mời Hoàng chỉ huy sứ lên công đường...”

Không lâu sau, liền thấy một người rảo bước tiến vào công đường, trên trán quấn một lớp băng vải, mờ mờ thấy vết máu, khom người quỳ xuống bái lạy: “Phó chỉ huy sứ cấm quân Hoàng Can khấu kiến Thánh thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Hoàng ái khanh không cần đa lễ, bình thân”, Thiên tử Nhân Tông gật đầu, ôn hòa nói.

Nhất thời trong lòng Kim Kiền như lạnh đi, thầm nghĩ: Không hay rồi không hay rồi, xem ra hiện tại con chồn hôi này trước mặt Hoàng thượng có địa vị rất cao!

“Tạ Hoàng thượng!”, Hoàng Can đứng lên, lại hướng Bàng thái sư và Bao đại nhân ôm quyền hô, “Hoàng Can bái kiến Thái sư, Bao đại nhân.”

“Kha kha, Hoàng đại nhân không cần đa lễ”, Bàng thái sư vui vẻ nói.

Bao đại nhân khẽ gật đầu, hỏi: “Hoàng chỉ huy sứ, Triển Chiêu vừa nói giải được của Thái hậu chính là do hắn tìm được hai vị cao nhân tiền bối luyện chế, còn từng thỉnh người mang giải được về cấm cung giải độc cho Thái hậu, người có ý kiến gì khác không?”

“Bẩm Bao đại nhân, giải được là do Hoàng Can tìm được cao nhân ẩn sĩ luyện chế, trên đường tìm giải được, Hoàng Can chưa từng gặp Triển hộ vệ!”, Hoàng Can ôm quyền, từ vẻ mặt đến lời lẽ đều toát lên vẻ chính nghĩa, “Ngược lại trong lúc mang giải được hồi cung, có tình cờ gặp Triển hộ vệ trước đó đi tìm kiếm Thanh Long châu và chưa có kết quả cùng tên khâm phạm quan trọng Nhất Chi Mai cầu kết muốn cướp đoạt giải được hòng hồi kinh tranh công, Hoàng Can phải liều mạng mới có thể đột phá vòng vây, kịp thời về kinh giải độc cho Thái hậu! Xin Bao đại nhân minh xét!”

Cả công đường tĩnh lặng.

Hai nắm đấm của Triển Chiêu phát ra tiếng rắc rắc, cơ hồ như muốn bóp nát.

Kim Kiên giận đến nổi mí mắt giật điên cuồng.

Con bà nó chứ, nếu bây giờ không phải là đang trên công đường, nếu không phải còn có lão Hoàng đế đang ở đây, mình nhất định sẽ chửi hấn té tát, đồ khốn kiếp, ô danh của người sẽ để lại muôn đời, cái đồ bám váy không có khả năng tự gánh vác cuộc sống của mình!

Bao đại nhân sắc mặt tối hắc đi, đôi mắt sắc bén hơi nheo lại, lát sau mới tiếp tục hỏi: “Xin hỏi Hoàng chỉ huy sứ, những lời này của người có bằng chứng gì không?”

Hoàng Can vẻ mặt vô tội: “Hoàng Can mang giải được trở về, hơn nữa thân thể còn mang thương tích lại vận công giải độc vì Thái hậu, nay độc của Thái hậu đã được giải, không lâu nữa là có thể tỉnh lại. Đây chính là chứng cứ lớn nhất, xác định như trời vậy, sao Bao đại nhân lại hỏi Hoàng Can có bằng chứng gì không?”, ngừng lại một chút, y cúi đầu liếc Triển Chiêu một cái, đột nhiên gương mặt như ngỡ ra điều gì đó, y nói tiếp, “À, Hoàng Can thể mà lại quên mất, Triển hộ vệ chính là phụ tá đắc lực của Bao đại nhân, nay vì lơ là chức trách, kháng chỉ bất tuân, tính mạng khó giữ, chẳng trách Bao đại nhân luôn muốn tìm cách gỡ tội cho Triển hộ vệ. Có điều...”, Hoàng Can lại ôm quyền, vẻ chính nghĩa, “Hiện tại có Hoàng thượng, Thái sư, hai người ở đây, Hoàng Can dù có gan to bằng trời cũng không dám khi quân phạm thượng, chỉ có thể nói những lời thực lòng, mong Bao đại nhân bao dung!”

Một tràng những lời này thốt ra, trên dưới Khai Phong phủ nhất thời nộ khí xung thiên, vô số ánh mắt căm giận sắc như đao như kiếm bắn về phía Hoàng Can, chỉ hận không thể xiên cho hấn vài nhát.

Nền đất dưới gối Triển Chiêu kêu rắc một tiếng nứt ra hõm xuống, hàn khí toàn thân ngập tràn bốn phía.

Cơ quan răng lợi của Kim Kiên bắt đầu vận vẹo.

Mười đại cực hình thời cổ đại là cái gì vậy nhỉ? Lột da, chém ngang lưng, ngũ mã phanh thây, lăng trì, chôn sống... mình thật muốn thử toàn bộ một lần trên người con chồn hôi này!

Bàng thái sư ngồi trên ghế thở dài một tiếng, vẻ mặt tiếc hận, nói: “Xưa nay nghe tiếng Bao đại nhân thăm án công chính liêm minh, tuyệt không vì tình riêng mà làm trái pháp luật, nay xem ra, cũng chẳng như những gì người ra xưng tụng.”

Sắc mặt của Hoàng thượng lại sa sầm xuống.

Bao đại nhân sắc mặt cứng đờ, chát một tiếng vỡ kinh đường mộc: “Hoàng chỉ huy sứ, người chớ có xảo ngôn, làm nhiễu loạn công đường!”

“Bao đại nhân dạy rất phải, Hoàng Can thất lễ rồi”, Hoàng Can cung kính ôm quyền.

“Bao khanh, lời của Hoàng Can không phải không có lý, Triển Chiêu là thuộc hạ của Bao khanh, để Bao khanh thăm vấn xác thực không thỏa đáng, không bằng đem án này giao cho Đại Lý Tự...”, Hoàng thượng nhíu mày mở miệng nói.

“Hoàng thượng!”, Bao đại nhân đứng phắt dậy, quay người nâng vạt áo quỳ xuống tâu, “Từ khi Bao Chứng làm quan tới nay, thăm án xử án tuyệt không để tình riêng xen vào, án này, Bao Chứng nhất định sẽ theo phép công mà phán xử!”

“Việc này...”, Hoàng thượng nhìn Bàng thái sư một cái.

Bàng thái sư nhượng mày: “Hoàng thượng, nếu Bao đại nhân đã đảm bảo như vậy rồi, sao chúng ta không xem thử xem Bao đại nhân làm việc theo phép công, tuyệt đối không để tình riêng xen vào như thế nào!”

Hoàng thượng gật đầu: “Cũng được, Bao khanh tiếp tục thẩm án đi.”

“Tạ hoàng thượng!”, Bao đại nhân quay người ngồi xuống, mực quang quét xuống ba người dưới công đường: “Triển Chiêu, những lời ngươi vừa nói, có bằng chứng gì không?”

Cả công đường lặng ngắt như tờ.

Triển Chiêu vẫn quỳ thẳng tắp, cúi đầu rũ mắt, không phát ra một chút âm thanh nào.

“Triển Chiêu! Lời bản phủ hỏi ngươi, ngươi có nghe thấy không?”, Bao đại nhân lại cao giọng thêm mấy phần.

“Triển đại nhân...”, Kim Kiền vội khẽ túm lấy góc tay áo Triển Chiêu lay lay.

Yết hầu Triển Chiêu khẽ chuyển động, chậm chậm ngẩng đầu lên.

“Bẩm đại nhân, Triển Chiêu có nhân chứng.”

“Nhân chứng hiện đang ở đâu?”

“Hai vị tiền bối luyện chế giải dược, toàn bộ thôn dân thôn Du Lâm, Bạch Ngọc Đường của Hãm Không đảo đều có thể làm chứng!”

“Người đâu, truyền Bạch Ngọc Đường lên công đường!”

“Truyền Bạch Ngọc Đường...”

Lời còn chưa dứt, đã thấy một người lướt gió vội vã tiến vào, y phục trắng hơn tuyết, dung nhan lạnh lùng tuấn tú, nâng vạt áo quỳ một gối xuống: “Thảo dân Bạch Ngọc Đường khấu kiến Hoàng thượng vạn tuế, bái kiến Bao đại nhân, bái kiến Thái sư!”

Bốn từ “bái kiến Thái sư” cuối cùng dường như phát ra từ kẽ răng.

“Ngươi chính là Bạch Ngọc Đường!”, Bao đại nhân còn chưa mở miệng, Hoàng thượng đã cất lời trước, nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, khẽ gật đầu, “Quả là rất có phong phạm hiệp khách!”

“Hoàng thượng, người này xuất thân vốn là thảo khấu, hành sự quái đản, xuất thủ tàn nhẫn, tuyệt không phải hạng lương thiện”, Bàng thái sư vẻ mặt phần nộ, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Mí mắt Kim Kiền run lên: Hừ, lão cua già này chắc chắn là đang nhớ tới vụ phủ Thái sư bị bốn con chuột kia quậy cho tanh bành rồi.

Có điều xem ra Hoàng thượng rất có cảm tình với chuột bạch: Bạch ngũ gia, mau mau ném ánh mắt hoa đào sóng sánh của anh qua mà giật điện đồng chí Thiên tử kia đi, nói không chừng đồng chí thiên tử choáng váng rồi lại đứng về phe bọn tôi ấy chứ.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền vội hướng Bạch Ngọc Đường nháy mắt.

Nhưng vừa nhìn qua Kim Kiền liền sững sờ.

Chỉ thấy Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn mình một cái, đôi mắt hoa đào âm u, lại liếc Triển Chiêu, khuôn mặt tuấn tú thoáng chốc kết băng, nhiệt độ xung quanh tụt hẳn xuống.

Ôi cha ơi, chuột bạch chơi chung với Tiểu Miêu lâu ngày, cái tốt thì không học, lại đi học chiêu “sát khí bao trùm” này làm gì?

Kim Kiền chà xát cánh tay đã nổi đầy da gà da vịt.

“Hoàng thượng, Bạch Ngọc Đường tuy là kẻ giang hồ, nhưng cũng biết lễ nghĩa là thứ gì, không giống những kẻ nào đó, thân là mệnh quan triều đình, lại là phường vong ân phụ nghĩa, mặt dày vô sỉ!”, Bạch Ngọc Đường lạnh lùng nói.

Sắc mặt Hoàng thượng nhất thời có chút khó coi.

“Hỗn xược!”, Bàng thái sư vỗ tay ghế, đứng phắt dậy quát, “Bạch Ngọc Đường, ngươi dám nói xấu mệnh quan triều đình ngay trước mặt Hoàng thượng, thực là quá cần rở, hỗn xược!”

“Bạch Ngọc Đường, không được vô lễ!”, Bao đại nhân vỗ kinh đường một quát.

“Bao đại nhân!”, Bạch Ngọc Đường ôm quyền, sang sảng nói, “Bạch Ngọc Đường chỉ đang nói những lời thực lòng!”

“Người nói vậy là sao?”, giọng Bao đại nhân đã hòa hoãn đi vài phần.

Bạch Ngọc Đường trừng đôi mắt hoa đào lên, danh giọng đáp: “Giải được là do Triển hộ vệ và Kim hiệu úy thỉnh cầu hai vị tiền bối Y Tiên, Độc Thánh luyện chế. Triển hộ vệ chẳng qua chỉ đưa giải được cho Hoàng Can mang về trước, để tránh việc giải độc cho Thái hậu bị chậm trễ. Trước khi đi Hoàng Can còn sắt son thề rằng tuyệt đối sẽ bảo đảm với Hoàng thượng về công lao của Triển hộ vệ và Kim hiệu úy, vì sao hiện tại lại biến thành công lao của một mình y, như vậy há chẳng phải là phường vong ân phụ nghĩa, mặt dày vô sỉ sao?!”

Những lời này vừa dứt, sắc mặt Hoàng Can, Bàng thái sư hơi đen lại, Hoàng thượng thì như có chút suy nghĩ.

71. Q.4 - Chương 11: Trong Khách Sảnh Hiệu Úy Dũng Cảm

nhập cấm cung Công Tôn hiến kế.

Trong khách sảnh tại Phu Tử viện Khai Phong phủ, các tinh anh của Khai Phong phủ thêm một con chuột bạch đến từ bên ngoài đều mặt ủ mày chau, đầu đón khôn kể.

Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh đi vòng vòng quanh phòng, thường nhìn nhau một cái, rồi đồng thời nhún mày thở dài, cúi đầu, tiếp tục di chuyển vòng quanh.

Tứ đại hiệu úy nhìn hai người di chuyển, mà đôi mắt đỏ thắm, cắn răng cố nén.

Bạch Ngọc Đường đứng cũng không được, mà ngồi cũng chẳng yên, một lúc thì bay tới phía tây phòng, lúc thì bay đến phía đông phòng, cứ hết như kiến đang bò trên chảo nóng vậy, lâu sau, cuối cùng không nhịn được, dấm một tay lên tường, nghiêng rằng nói: “Lão Hoàng đế sao lại hồ đồ như vậy, những lời tên Hoàng Can kia nói không có nhân chứng không có vật chứng, sao có thể hoàn toàn tin tưởng? Còn nói cái gì mà trên đường mang thuốc về thì gặp Triển Chiêu cùng Nhất Chi Mai cầu kết với ý đồ cưỡng đoạt giải được, bản thân phải liều mạng mới xông ra khỏi vòng vây... Nói đùa gì vậy, chỉ dựa vào công phu mèo ba chân của Hoàng Can, còn dám chống lại được Triển Chiêu và Nhất Chi Mai liên thủ? Cho dù là Nhất Chi Mai một mình xuất thủ, chưa tới mười chiêu, Hoàng Can chắc chắn sẽ vãi ra quần mà xin hàng!”

“Lời của Bạch thiếu hiệp nói rất có lý...”, Bao đại nhân chau mày ủ ê, thở dài nói, “Cho dù lời khai của Hoàng Can sơ hở chông chất đến như thế nào, thì việc hấn cứu mạng Thái hậu là sự thực không thể bàn cãi. Chỉ dựa vào điểm này thôi, Hoàng thượng đối với lời hấn nói đã vô cùng tin tưởng rồi.”

Công Tôn tiên sinh tiếp lời: “Lời của Triển hộ vệ tuy nghe có bằng có chứng, nhưng Y Tiên Độc Thánh thì hoàn toàn không có tin tức, Kim hiệu úy, Bạch thiếu hiệp lại vì quan hệ mật thiết với Triển hộ vệ, lời khai của hai người không thể lấy được lòng tin của Hoàng thượng, mà thôn dân của một thôn Du Lâm kia...”

Nói đến đây, Công Tôn tiên sinh không khỏi ngưng lại, trên gương mặt nho nhã thoáng hiện vẻ tàn khốc.

Bạch Ngọc Đường vẻ mặt hung tợn, tứ đại hiệu úy thì phần hận, còn Bao đại nhân thì mặt đen như quỷ vô thường.

“Về phần Nhất Chi Mai, lúc này lại là khâm phạm của triều đình, sao có thể làm chứng? Mà giải được, vật chứng duy nhất đã bị Hoàng Can nhập cung phục dụng cho Thái hậu rồi, còn giải được dư lại...”

Công Tôn tiên sinh lại nhìn Bạch Ngọc Đường một cái.

Bạch Ngọc Đường nhún mày: “Hai lão Y, Độc tính tình quái gở vô cùng, từ sau khi luyện chế giải được thì đều mang theo bên người một tác cũng không rời, ngoại trừ số dùng để giải độc cho thôn dân và một viên đưa cho Hoàng Can ra, thì nửa viên cũng chẳng lưu lại cho chúng tôi.”

Công Tôn tiên sinh lắc đầu: “Mà dù có để lại thì sao? Hiện nay ở Biện Kinh, Thái hậu, người duy nhất trúng kỳ độc đã được giải độc, cứ cho là còn dư lại giải được, thì phải tìm ai uống vào để kiểm chứng thật giả đây?”

“Chuyện, chuyện này nói đi nói lại, cũng tức là Tiểu Miêu không cứu được?!” Bạch Ngọc Đường đảo mấy vòng ngay tại chỗ, cúi kính nói: “Lẽ nào chỉ còn cách ngày mai Bạch Ngũ gia đi cướp pháp trường cứu cái con mèo đầu óc thích chết kia một mạng?!”

Công Tôn tiên sinh ngón tay chống vào mi tâm, lắc đầu nói: “Bạch Ngũ gia hãy bình tĩnh chờ nóng nẩy, để tại hạ nghĩ một chút...”

“Công Tôn tiên sinh, nếu có cách thì ngài đã sớm dùng rồi, đầu còn đợi đến bây giờ?!”

“Tại hạ... Haizz... Đại nhân có cách gì không?”

Bao đại nhân nhú mày gương mặt nặng nề, lắc đầu nói, “Sợ là Bàng thái sư và Hoàng Can đã mưu đồ từ trước, cho nên mới chẳng sợ hãi gì, hôm nay trên công đường kẻ xướng người họa vu hãm Triển hộ vệ và Kim hiệu úy, khiến cho chúng ta bó tay bó chân, dưới cơn thịnh nộ của Hoàng thượng không thể không phán Triển hộ vệ phạm vào tội khi quân, mà Triển hộ vệ vì không muốn liên lụy bản phủ, lại... lại một mình gánh hết mọi tội danh...”, nói đến đây, Bao đại nhân khẽ nhắm hai mắt, tựa như không nói tiếp được nữa, lát sau mới khó nhọc tiếp, “Bản phủ phán giờ Ngọ ngày mai xử tử Triển hộ vệ, đã là thời gian lớn nhất có thể kéo dài, kẻ sách duy nhất bây giờ là trước giờ Ngọ ngày mai phải tìm cách xin được thánh chỉ xá miễn, Triển hộ vệ mới có thể có một con đường sống...”

“Thánh chỉ xá miễn?”, Vương Triều kinh ngạc nói: “Lẽ nào đại nhân vẫn muốn đi cầu xin Hoàng thượng?”

Công Tôn tiên sinh lắc đầu nói: “Xem tình hình Hoàng thượng hôm nay mà nói, khẩu khí Hoàng thượng đã rất kiên quyết không hề lay chuyển, nếu lại hướng Hoàng thượng cầu xin, chắc chắn là càng đổ thêm dầu vào lửa, đưa Triển hộ vệ bước nhanh hơn vào tử lộ... Có lẽ là đại nhân muốn xin ý chỉ của Thái hậu.”

Bao đại nhân gật gù đầu, lại lắc lắc đầu, nói: “Nhưng từ sau khi giải độc đến giờ, Thái hậu vẫn luôn hôn mê mãi không tỉnh, theo như lời thái y trong cung, còn không biết sẽ hôn mê mấy ngày nữa, cái này...”

“Hôn mê...”, một âm thanh yếu ớt từ trong góc truyền đến, ngay sau đó, một bóng người tựa như hồn ma phiêu phát chao đảo bay đến trước mặt Công Tôn tiên sinh, “Thái hậu vẫn còn hôn mê?”

Công Tôn tiên sinh thở dài: “Kim hiệu úy, người tỉnh rồi?”

Bạch Ngọc Đường đặt tay lên đầu Kim Kiên, vò vò hai cái: “Từ lúc bãi đường người vẫn mang bộ dạng ngơ ngẩn ngẩn, Bạch mỗ còn tưởng rằng hôn vía Tiểu Kim đã bị con mèo kia tha đi mất rồi.”

Kim Kiên lại chẳng thèm quan tâm đến cái móng chuột trên đầu mình, vẫn nhìn chăm chăm vào Công Tôn tiên sinh: “Thái hậu vẫn còn hôn mê?”

Công Tôn tiên sinh và Bao đại nhân đồng thời gật đầu.

Vẻ trống rỗng trong mắt dần tan đi, thần thái bình thường chậm rãi trở lại, đột nhiên, Kim Kiên ngửa mặt lên trời kêu lên một câu khiến cho mọi người đều chẳng hiểu chuyện gì xảy ra cả: “My God! Chúa Jesus hiển linh rồi! Y tiên, Độc Thánh hiển linh! Ha ha ha...”

Sau đó nàng bắt đầu chạy loạn trong phòng, vừa khóc vừa cười, trạng thái cứ hệt như người điên.

Nhất thời khiến cho những người trong phòng chỉ biết trợn mắt há mồm ngẩn ra, lát sau, vẫn là Bạch Ngọc Đường thi triển khinh công túm lấy cổ áo Kim Kiên: “Tiểu Kim, người không sao chứ?!”

“Không sao! Không sao!”, Kim Kiên toét miệng, lau lau nước mắt nước mũi tèm lem trên mặt, chỉnh trang lại thần sắc, bước tới trước Bao đại nhân nói, “Bao đại nhân, Triển đại nhân được cứu rồi!”

“Cái gì?!” , chúng nhân trong phòng đều kinh ngạc mừng rỡ nhìn qua.

“Vì sao Kim hiệu úy lại nói những lời này?” , Bao đại nhân gấp giọng hỏi.

“Đại nhân, những thôn dân ở thôn Du Lâm sau khi được chúng tôi giải độc, nhanh thì nửa canh giờ, lâu thì một canh giờ, các thôn dân đều tỉnh lại, mà Thái hậu đã giải độc mấy ngày trước đó, đến hôm nay vẫn còn hôn mê chưa tỉnh, chỉ có thể nói lên một điều...”

“Ý của Kim hiệu úy là... giải được kia không đúng?!", Công Tôn tiên sinh thấu triệt ngay.

“Chắc chắn là như vậy!", Kim Kiền hồi tưởng lại vẻ mặt của nhị sư phụ lúc hai vị sư phụ rời đi, lại càng khẳng định thêm mấy phần, “Giải được Hoàng Can mang về nhất định là đã bị Y Tiên, Độc Thánh động tay động chân gì đó rồi, sở dĩ như vậy nên độc tố mới chưa hoàn toàn giải được!”

Đôi mắt phượng của Công Tôn tiên sinh sáng lên: “Nếu chúng ta đem việc này bẩm báo lên Thánh thượng, lại giải độc hoàn toàn cho Thái hậu, tự nhiên có thể chứng minh Triển hộ vệ mới thực sự là người lấy được thuốc giải.”

Kim Kiền ra sức gật mạnh đầu.

Chúng nhân nghe xong trước là vui mừng, sau nghĩ lại, lại thất vọng chán nản.

Giải được? Chỗ nào còn giải được nữa?!

Lại nhìn Kim Kiền biểu cảm hưng phấn như nhặt được vàng, không khỏi dấy lên vài phần hy vọng.

Kim hiệu úy này trước giờ công phu nột thuộc hàng đệ nhất, thấy chỗ tốt tuyệt đối sẽ không nường tay, có thể là hẳn thấy giải được này thuộc hàng hiếm có, cho nên mới dùng lời ngon tiếng ngọt hướng nhị vị tiền bối kia cho vài viên dự định trở về buôn bán kiếm lời, cho nên mới mang dáng vẻ như đã liệu sẵn mọi việc như vậy.

“Kim hiệu úy, có phải ngươi đã có giải được trong tay?”, Công Tôn tiên sinh cẩn thận hỏi.

“Không có”, Kim Kiền chẳng để tâm đáp.

“Không có giải được, vậy làm thế nào để giải độc cho Thái hậu?”, Công Tôn tiên sinh hơi cao giọng.

Kim Kiền vỗ ngực một cái: “Việc này có gì là khó đâu, chỉ cần tôi...!!”

Nói đến đây, nàng đột nhiên ngừng lại.

“Chỉ cần Kim hiệu úy làm sao?”, Bao đại nhân tiến lên một bước gấp giọng hỏi.

“Chỉ cần... cái đó...”, Kim Kiền một tay che miệng, tay kia vò đầu cười khan, dưới ánh mắt sáng quắc của chúng nhân quét qua, dần dần cơ người lại, cơ hồ muốn chui xuống lỗ nẻ dưới đất.

Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh liếc nhau đầy ý tứ.

“Kim hiệu úy có chỗ nào khó xử sao?”, Bao đại nhân đổi sắc mặt uy nghiêm thay bằng dáng vẻ thân thiết dễ gần.

“Kim hiệu úy chớ nên căng thẳng, nếu có chỗ nào khó xử cứ nói ra mọi người cùng suy xét thấu đáo, có lẽ sẽ có phương pháp giải quyết”, trên khuôn mặt nho nhã của Công Tôn tiên sinh thoáng hiện ra vẻ tươi cười hòa ái “sáng chói vô hại” đúng thương hiệu, “Kim hiệu úy, sự việc lần này trọng đại, sự sống chết của Thái hậu, tính mạng Triển hộ vệ đều nằm trong một ý niệm của Kim hiệu úy! Nếu Kim hiệu úy có cách cứu tính mạng Thái hậu, thì chính là ân nhân cứu mạng của đương triều Thái hậu, là ân nhân cứu mạng của Triển hộ vệ, cũng là công thần của Khai Phong phủ, thậm chí còn là công thần của toàn bộ Đại Tống!”

Nói đến câu cuối cùng, giọng Công Tôn tiên sinh đột nhiên cao vút lên, rất có khí thế của thiên quân vạn mã, sấm sét lôi đình.

Kim Kiền bị chấn động ngẩng phắt đầu lên, nhìn chúng nhân trong phòng ai nấy đều mắt sáng lấp lánh, chỉ cảm thấy dưới chân như giẫm trên bông, mềm nhũn cả ra.

Đúng, đúng rồi, nếu là mình dũng cảm đứng ra cứu Thái hậu, cũng tức là cứu được Tiểu Miêu, cũng tức là mình trở thành công thần của Đại Tống, áo đẹp cơm ngon, giường cao nệm ấm, mỹ nhân vây quanh, chỉ việc lăn lộn ăn rồi chờ chết, tất cả đều dễ dàng như lấy đồ trong túi!

Nhưng, nhưng mà...

Trước mắt như hiện lên một đoạn phim quay chậm, một đoàn xác sống cương thi bận đồ đen với con người đỏ rực, cùng gã thiếu niên Ninja đeo mặt nạ sắt quỷ dị âm trầm, máu tanh, những thi thể khuyết tay cụt chân tàn phế tràn ngập, còn cả lời dằn dò của hai vị sư phụ nữa...

Cơm ngon áo đẹp thì sao chứ? Giường cao nệm ấm thì thế nào? Mỹ nhân vây quanh thì tính làm gì?

Cứu Thái hậu đồng nghĩa với việc bộc lộ thân phận, cũng có nghĩa là dẫn sát thủ tới, chẳng khác nào tự mình đi tìm cái chết!

Hừ hừ, lẩn lộn ăn rồi chờ chết đều là phù vân, phù vân hết! Giàu sang thực đáng quý, mỹ nhân giá càng cao, nhưng nếu vì sinh mạng, cả hai đều buông bỏ[1]!

[1] Tác giả cải biên từ bài thơ Ái tình và Tự do của nhà thơ Sando Petofi. Ở đây sử dụng bản dịch tiếng Trung của bài thơ này, “Sinh mệnh càng đáng quý, ái tình giá càng cao, nhưng nếu vì tự do, cả hai đều buông bỏ”.

Nghĩ đến đây, Kim Kiên đã hạ quyết tâm, đang định giả ngu vờ điên khùng để qua cửa, thì một hình ảnh bất ngờ xông vào đầu Kim Kiên.

Bóng lưng tuyền một màu lam trắng như cán bút, bước từng bước kiên định rời khỏi công đường, cô đơn lẻ bóng, như đao khắc vào tim.

Hồng, hồng rồi! Sao bỗng dừng lại nẩy ra máu văn nghệ!

Da mặt Kim Kiên co rúm, còn trái tim lại đưa đến từng cơn đau thắt.

Cứ dựa theo sự phát triển của tình huống loại này, nếu không cứu được Tiểu Miêu trở về, mình nhất định sẽ bị hậu di chứng cơ tim tắc nghẽn gì đó. Haizz... Ngẫm lại từ khi mình xuống núi đến nay, luôn lấy phương châm “làm người phải giấu tài, khiêm tốn” làm tư tưởng chủ đạo, chẳng lẽ hôm nay lại vì một tên động vật họ mèo nào đó mà phải đem tung tích bản thân cũng như thân nhân gia đình bán sạch?!

Hay, hay là thôi đi... Nghĩ mà xem Tiểu Miêu cát nhân thiên tướng, ở hiền gặp lành... chắc!

Kim Kiên hít thật sâu một hơi, hai tay ôm ngực, nín chặt lấy nơi trái tim bỗng đau như dao cắt.

Mà thôi, được rồi! Cái gọi là thành công phải bán mạng mới nắm được trong tay, phú quý phải mưu cầu trong hiểm nghèo, thôi thì liều mạng một lần, muốn có tiền đồ xán lạn ngày mai, phải trông chờ vào cuộc độ sức ngày hôm nay!

Nghĩ đến đây, Kim Kiên nắm chặt tay hạ quyết tâm, đôi mắt nhỏ long lên, khí dồn đan điền, hai tay ôm quyền giơ lên quá đầu, bịch một tiếng quỳ sụp xuống đất, nói liên thanh: “Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, bốn vị đại ca Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hổ, Bạch Ngũ gia, kỳ thực tiểu nhân chính là quan môn đệ tử của Y Tiên, Độc Thánh, trước giờ vẫn luôn giấu giếm chức vị, quả là vô cùng bất đắc dĩ, không còn cách nào khác, mong chư vị đại nhân, tiên sinh, đại ca, đại gia rộng lượng xin đừng trách tội!”

Trong phòng lặng ngắt như tờ.

Đột nhiên, lại bùng lên một tràng kinh hô.

Chúng nhân nhìn chằm chằm Kim Kiên, ai nấy đều kinh hãi tới trợn tròn mắt há hốc mồm.

“Tiểu Kim là đồ đệ của hai lão già đó?!” Bạch Ngọc Đường nhảy ra sau một bước, trợn mắt nhìn Kim Kiên cứ hệt như quái vật vậy, “Sao, sao có thể được?! Tiểu Kim, chắc không phải người nói chơi chứ?!”

Kim Kiên ngẩng lên, trong đôi mắt nhỏ tràn ngập vẻ chân thành: “Câu nào của Kim Kiên cũng là sự thật, nếu có nửa lời dối trá, xin thiên lôi giáng xuống!”

Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh đưa mắt nhìn nhau. Bao đại nhân ụ nghiêm khế khàng gật đầu, Công Tôn tiên sinh thì nhàn nhạt nhướng mày.

“Kim Kiên, người thực sự là đệ tử của Y Tiên, Độc Thánh?”, Bao đại nhân bước lên hai bước, tới trước mặt Kim Kiên, khan giọng hỏi.

Kim Kiền nhìn khuôn mặt đen như mực của Bao đại nhân, dáng vẻ nghiêm nghị, ôm quyền quỳ xuống: “Lừa gạt đại nhân bấy lâu, quả thực là thuộc hạ không còn cách nào khác, mong đại nhân thứ tội!”

Bao đại nhân thở dài một tiếng, đỡ Kim Kiền đứng lên, “Lai lịch của hai vị sư phụ Kim hiệu úy rất đặc biệt, Kim hiệu úy giấu giếm thân phận chỉ là tự bảo vệ mình không có gì đáng trách, nay vì cứu Thái hậu và Triển hộ vệ, Kim hiệu úy bộc lộ thân phận, bản phủ cảm kích không thôi, sao có thể trách tội!”

Vai Kim Kiền run lên, ngẩng đầu, đôi mắt nhỏ lấp lánh như thủy tinh: “Đa tạ đại nhân.”

“Thân phận đồ đệ của Y Tiên, Độc Thánh không phải tầm thường, giải độc cho Thái hậu là việc vô cùng nguy hiểm. Kim Kiền, ngươi nghĩ kỹ rồi chứ?”, Công Tôn tiên sinh cũng bước lên, đỡ lấy hai tay Kim Kiền, chậm chậm hỏi.

Kim Kiền quay đầu sang, thì thấy Công Tôn tiên sinh đang chăm chú nhìn mình, trong đôi mắt phượng thoáng lộ vẻ lo lắng, không khỏi có chút cảm động trong lòng. Dù thế nào thì cũng lộ thân phận rồi, thôi thì mình cứ dứt khoát kiêu ngạo một phen!

“Tiểu nhân đầu óc không thông tuệ lắm, nghĩ và không nghĩ cũng chẳng khác nhau là mấy... Chỉ là...”, đột nhiên, đôi mắt nhỏ của Kim Kiền trũng lên, hai tay siết chặt thành quyền, cao giọng nói: “Tiểu nhân muốn người trong thiên hạ biết rằng, lưới trời lồng lộng, tuy thưa nhưng khó lọt, còn phường bại hoại đầu cơ trục lợi vu oan giá họa cho người khác, chắc chắn sẽ nhận được quả đắng!”

“Nói hay lắm!”, Bao đại nhân cao giọng khen, nhìn Kim Kiền có chút tán thưởng, lại nói, “Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hổ, chuẩn bị kiệu, bản phủ phải tới phủ Bát vương gia, thỉnh Bát vương gia cùng tiến cung diện Thánh!”

“Thuộc hạ tuân lệnh!”, tứ đại hiệu úy ôm quyền nhận lệnh, lúc rời đi, không hẹn mà cùng nhìn Kim Kiền một cái, trong bốn đôi mắt đều lộ ra thứ ánh sáng óng ánh rực rỡ, so với ánh mắt sùng bái nhìn Triển Chiêu có tới sáu phần giống nhau.

Các tế bào toàn thân trên dưới của Kim Kiền được dịp phấn khích một phen.

Chắc chắc, xem ra danh tiếng lần này tăng vèo vèo! Thăng quan phát tài sắp tới rồi đây!

Ráng chiều đã ngã về tây, mây hồng ngàn dặm ve ngân nào nề.

Kim Kiền đang ngồi bên bàn đá trong Phu Tử viện, một tay cầm dưa, tay kia bưng bát cơm, ngẩng đầu, ngơ ngẩn nhìn ráng chiều nhuộm khắp trời, vẻ mặt ngây dại.

“Tiểu Kim, ngươi bưng bát cơm tối này ngần ngừ gần một canh giờ rồi đấy!”, một bóng trắng lướt tới bên bàn đá trước mặt Kim Kiền.

“Bạch Ngũ gia... tôi thấy những hạt gạo trong bát cơm hôm nay hình dáng vô cùng đặc biệt, cho nên mới nhìn nhiều hơn một chút...”, Kim Kiền nhếch miệng cười, tay cầm dưa hướng về phía đĩa rau trên bàn gấp, nhưng đôi dưa lại hệt như lá mùa thu trong gió, run run rẩy rẩy, khó khăn lắm mới tới bên bàn rồi cạch một tiếng rơi xuống mặt bàn.

Bạch Ngọc Đường thở dài một tiếng, cướp lấy đôi dưa, nhanh nhẹn gấp rau xào trong đĩa vào bát của Kim Kiền, rồi nhét đôi dưa vào tay Kim Kiền: “Ăn đi.”

“Tạ... Bạch Ngũ gia...”, Kim Kiền lặng lẽ cầm củi ăn cơm.

Bạch Ngọc Đường bắt chéo hai chân, một tay phe phẩy quạt, tay kia chống cằm nhìn chăm chăm vào hạt cơm Kim Kiền không cần thận làm dính trên mép, đột nhiên bật cười thành tiếng.

“Bạch Ngũ gia cười cái gì vậy?”, động tác và cơm của người đối diện ngừng lại.

“Ngũ gia ta cười cao đồ của hai vị tiền bối Y Tiên, Độc Thánh chưa tới một canh giờ trước còn hùng hồn cao giọng nói cái gì mà lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà khó lọt, sau đó lại sợ tới nỗi ngay cả dưa cũng không cầm nổi!”

“Ai, ai sợ chứ?!” Kim Kiền ngược mắt lên, “Tôi chỉ là nghĩ tới có thể vì Khai Phong phải giúp một phần sức lực, có thể cứu được Thái hậu, cứu được Triển đại nhân là kích động vô vàn, là kích động, kích động đó!”

“Đúng đúng đúng, là kích động...”, Bạch Ngọc Đường nhìn cái người nào đó phía đối diện đang cố làm ra vẻ trấn tĩnh, nhưng đáng tiếc đôi đũa không ngừng run rẩy kia lại đang tố cáo bản tính nhất như chuột của mình, ý cười trong đôi mắt hoa đào dần dần tan đi, thay vào đó là đôi con ngươi ngưng trọng nghiêm túc.

“Tiểu Kim, Bạch mỗi biết, hôm nay ngươi đã để lộ thân phận đồ đệ của Y Tiên, Độc Thánh, chính là tự đưa mình vào tình thế nguy hiểm vô vàn, đó là điều chắc chắn...”

Động tác của Kim Kiền khựng lại, cứng đờ.

“Bất luận là đám sát thủ áo đen lai lịch bất minh đã gặp trước đó, hay danh tiếng trên giang hồ của Y Tiên, không biết sẽ dẫn tới bao nhiêu phường mưu đồ bất chính rắp tâm hại người, hơn nữa Độc Thánh trên giang hồ còn kết oán thù với vô số kẻ...”, Bạch Ngọc Đường ngậm miệng không nói tiếp nữa, có chút buồn cười nhìn đám hạt cơm dưới đôi đũa của Kim Kiền đã sắp vung lên thành pháo hoa.

“Haizz...”, Bạch Ngọc Đường khẽ lắc đầu, đưa tay vuốt nhẹ hạt cơm dính bên mép Kim Kiền, “Tiểu Kim ngươi hãy an tâm, Bạch Ngọc Đường này còn một ngày, nhất định sẽ bảo vệ cho Tiểu Kim an toàn!”

Kim Kiền nghe vậy liền ngẩng phắt đầu lên, trong đôi mắt nhỏ dài như lấp lánh những tia sáng nhỏ, tràn đầy màu sắc, khiến cho Bạch Ngọc Đường nhất thời ngơ ngẩn, ngón tay dừng lại trên má Kim Kiền.

Gió phất qua ngọn liễu, tán cây loang lổ, dưới bóng nắng lấp lờ, hai người bốn mắt nhìn nhau, tựa như rất lâu, mà lại như chỉ trong chớp mắt.

“Cái tên kia ngươi là ai?! Còn không bỏ bàn tay trên mặt Tiểu Kim xuống!”, đột nhiên, một tiếng quát chói tai vang lên xé toang bức tranh phong cảnh hài hòa đầy tình thân này.

Chỉ thấy một người một đường hùng hổ phi tới, gạt phắt tay Bạch Ngọc Đường ra, đem Kim Kiền bảo vệ phía sau cứ hệt như gà mẹ che chở gà con vậy, nộ khí xung thiên trừng mắt nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhất thời không để ý, bị người kia gạt phắt tay, mu bàn tay ran rát, có chút giận dữ, cũng trừng mắt lườm lại.

Chỉ thấy người tới, thân hình chỉ cao hơn Kim Kiền nửa cái đầu, vận y phục bằng gấm mang đai ngọc, đầu cài ngọc quan, mi mày như vẽ, con ngươi lấp lánh ánh nước, đôi môi anh đào như nhuộm, đúng là một bậc khuynh quốc khuynh thành.

Người tới cũng đồng thời trừng mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, thì thấy đây là một thanh niên vận y phục trắng, phong lưu phóng khoáng, đôi mắt hoa đào như muốn bay lên, chính là nhan sắc của kẻ hại nước hại dân.

Trên khuôn mặt hai người đồng thời tràn lên vẻ chán ghét, khinh bỉ, cùng chỉ vào nhau, quay sang Kim Kiền hô:

“Tiểu Kim (Tiểu Kim), cái tên ẻo lả này là ai?!”

Da mặt Kim Kiền giật giật, còn chưa mở miệng đáp lời, đã thấy hai vị “mỹ nhân” trước mặt trừng mắt lườm đối phương, hai miệng một lời quát:

“Ngươi nói ai là tên ẻo lả?!”

Một giọt mồ hôi lạnh lăn từ thái dương Kim Kiền xuống, vội chạy tới giữa hai người, cười bồi nói: “Hai vị, hai vị hãy bình tĩnh chớ nên nóng nảy...”

Nói được nửa câu, nàng đã bị hai người họ mỗi người túm lấy một cánh tay.

“Tiểu Kim, hắn là kẻ nào, sao lại có thể kêu ngươi là Tiểu Kim?”, người bên trái, con ngươi lấp lánh ánh nước trừng lên, khuôn mặt đầy vẻ ảm ức.

“Ngũ gia ta thích gọi là cái gì thì gọi cái đấy, ngươi cái cọng hành nào vào đây mà dám quản hử?”, vị bên phải vẻ mặt vênh vao kiêu ngạo nói.

Hai vị “mỹ nhân” đối mặt, ánh mắt giao nhau giữa không trung phát ra những tiếng xoèn xoẹt, tia lửa điện bắn tung tóe, nóng tới nổi đầu tóc Kim Kiền cơ hồ cháy khét lẹt.

“Phạm tiểu vương gia! Bạch thiếu hiệp! Đây là?!” Công Tôn tiên sinh rảo bước tiến vào Phu Tử viện nhìn thấy cảnh tượng này, không khỏi ngạc nhiên.

Công Tôn Trúc Tử cứu mạng!

Kim Kiền nhìn Công Tôn tiên sinh thâm kêu cứu.

Công Tôn tiên sinh bước nhanh tới bên cạnh ba người, vừa nhìn tạo hình của ba người một cái, tức thì hiểu được mấy phần, vội giảng hòa nói: “Phạm tiểu vương gia, vị này là Cẩm mao thứ Bạch Ngọc Đường của Hãm Không đảo đại danh lừng lẫy trên giang hồ, và cũng là bằng hữu tri kỷ của Triển hộ vệ”, lại hướng Bạch Ngọc Đường giới thiệu, “Bạch thiếu hiệp, vị này là nghĩa tử của đương kim Thái hậu, Hiếu Nghĩa vương Phạm Dung Hoa, Phạm tiểu vương gia.”

“Thì ra là Cẩm mao ‘thứ’!”, Phạm Dung Hoa cười khẩy nói.

“Thì ra là một vương gia”, Bạch Ngọc Đường nhướng đôi mày lơ lửng.

Kim Kiền cúi đầu nhìn cánh tay mình bị hai người họ nắm chặt, lại nhìn Công Tôn tiên sinh, mặt mày khổ sở.

Công Tôn tiên sinh ho khan mấy tiếng: “Phải chăng Phạm tiểu vương gia được triệu về kinh lần này là vì chuyện của Thái hậu?”

Phạm Dung Hoa gật đầu: “Giờ Ngọ hôm nay vào kinh, vừa đi thăm mẫu hậu và bá kiến hoàng huynh, lại nghe người trong cung nói Khai Phong phủ xảy ra chuyện, cho nên mới vội vàng đến Khai Phong phủ hỏi cho rõ ngọn ngành...”, nói đến đây, Phạm Dung Hoa lại trừng mắt nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, tựa như thị uy với kẻ đang kéo Kim Kiền ra khỏi mình, “Chẳng ngờ vừa vào viện, đã thấy tên này đang động tay động chân với Tiểu Kim, đúng là đôi phong bại tục!”

“Cái gì mà động tay động chân, cái tên tiểu tử thói nhà người đừng có ngậm máu phun người!”, Bạch Ngọc Đường tức khí, đỏ mặt tía tai quát lên.

“Cái gọi là biết người biết mặt mà chẳng biết lòng, có những kẻ bên ngoài đẹp tốt phong lưu bên trong thói nát xấu xa ngút trời, ai biết được những thứ nhớp nhúa giấu trong bụng như thế nào. Tiểu Kim, người chớ có nghĩ rằng mình tuổi còn nhỏ lại là nam tử mà không để ý, phải biết là thế gian này có những hạng người lại có những sở thích rất quái dị, Tiểu Kim, người cần phải cẩn thận đấy!”, đôi mắt ánh nước của Phạm Dung Hoa long lên.

“Người cái tên tiểu tử thói này!”

“Người cái tên chuột chết này!”

“Hai, hai vị...”, Kim Kiền hết ngó người này, lại nhìn người kia, nuốt nuốt nước bọt, dè dặt rút hai tay mình ra, thăm dò nói, “Sách lược ưu tiên hiện nay chính là cứu Thái hậu và Triển đại nhân, sau đó hai vị nếu có thời gian rảnh, hãy hẹn một nơi rộng rãi mát mẻ nào đó, quyết một trận thắng bại, thế nào?”

“Cứu mẫu hậu và Triển đại nhân?”, Phạm Dung Hoa nghe mà sửng sốt, “Độc của mẫu hậu không phải đã không còn đáng ngại nữa sao? Vì sao... còn có Triển đại ca... Đây, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?!”

“Chuyện nói ra rất dài...”, Công Tôn tiên sinh thở dài, rồi đem nguồn cơn mọi chuyện nhắt nhắt kể ra.

Phạm Dung Hoa càng nghe, ngọn lửa trong đôi mắt lấp lánh ánh nước càng cháy dữ dội.

“Ti tiện! Tên Hoàng Can kia đúng là một kẻ vô liêm sỉ!”, nghe Công Tôn tiên sinh nói xong, Phạm Dung Hoa không khỏi giậm chân máng lớn, thở hổn hển hồi lâu, rồi như chợt nghĩ ra điều gì, quay phắt đầu nhìn Kim Kiền, trầm giọng nói, “Không ngờ Tiểu Kim lại là đệ tử của Y Tiên và Độc Thánh... Tiểu Kim, người nói độc của mẫu hậu có thể giải được hoàn toàn, người nắm chắc được mấy phần?”

Kim Kiền hít sâu một hơi, cắn răng đáp: “Cái đó... có ‘tám phần’ nắm chắc.”

Khóe mắt ba người nhếch lên, đồng thời quyết định bỏ qua định ngữ “tám phần” kia.

“Bao đại nhân nhập cung đã lâu rồi, sao vẫn không có tin tức gì báo về?”, Phạm Dung Hoa hỏi.

“Cũng sắp được hai canh giờ rồi...”, Công Tôn tiên sinh vẻ mặt lo lắng.

“Hoàng huynh từ sau khi hồi cung vẫn luôn túc trực ở cung của mẫu hậu, mà hậu cung lại là nơi mà ngoại thần không có lệnh thì không được tiến vào...”, Phạm Dung Hoa cau đôi mày mảnh dài, “Không được! Ta phải về cung một chuyến xem sao, biết đâu có thể giúp đỡ được Bao đại nhân một, hai phần.”

Còn chưa dứt lời, Phạm Dung Hoa liền quay người phăm phăm xông ra ngoài, nhưng vừa đi đến cửa viện thì va phải một người cũng đang rảo bước từ ngoài vào.

“Ui da!”

Hai người đồng thời lùi lại mấy bước, Phạm Dung Hoa xoa xoa trán, người tới thân thể loạng choạng ngã ra sau, nếu không phải được bốn hộ vệ sau lưng nhanh tay đỡ kịp, chắc hẳn sẽ ngã chổng vó.

“Bao đại nhân?! Ngài không sao chứ?!”, Phạm Dung Hoa ngược lên, vội chạy tới đỡ lấy cánh tay người nọ.

“Phạm tiểu vương gia?”, Bao đại nhân cũng rất kinh ngạc, “Tiểu vương gia hồi kinh từ khi nào, vì sao lại ở Khai Phong phủ?”

Phạm Dung Hoa lại chẳng bận tâm tới việc trả lời câu hỏi của Bao đại nhân: “Bao đại nhân nhập cung diện Thánh kết quả thế nào rồi?”

Bao đại nhân sững sốt, nhìn qua Công Tôn tiên sinh.

Công Tôn tiên sinh gật đầu: “Phạm tiểu vương gia đã biết nguồn cơn mọi chuyện.”

Bao đại nhân gật gật đầu, nhìn chúng nhân một cái, thở dài nói: “Bản phủ vẫn chưa được nhìn thấy Thánh nhan...”

“Vì sao? Lẽ nào hoàng huynh không triệu kiến ngài?”, Phạm Dung Hoa hỏi.

Bao đại nhân lắc đầu: “Hoàng thượng túc trực bên người Thái hậu, nửa bước cũng không rời, lại hạ chỉ người khác không được quấy rầy, bản phủ thân là ngoại thần, không được triệu kiến thì không thể tiến vào hậu cung...”

“Đại nhân không thỉnh Bát vương gia cùng đi sao?”, Công Tôn tiên sinh hỏi.

Bao đại nhân lại thở dài một tiếng: “Bát vương gia đã sớm bị triệu vào cung, bản phủ đã nhờ mấy vị công công đưa tin vào, lại chờ bên ngoài cung hơn một canh giờ, vẫn không thấy chút tin tức nào, bắt đắc dĩ mới phải hồi phủ tìm chư vị thương lượng đối sách.”

Công Tôn tiên sinh và Bạch Ngọc Đường đưa mắt nhìn nhau.

“Dựa vào công lực của Bạch mỗ thì vào cung chẳng phải chuyện khó khăn gì”, Bạch Ngọc Đường nghiêm mặt nói.

“Không được!”, Công Tôn tiên sinh cắt ngang nói, “Lần này nhập cung là để giải độc cho Thái hậu, nhất định phải quang minh chính đại nhập cung, mới có thể danh chính ngôn thuận rửa sạch nỗi oan của Triển hộ vệ và Kim hiệu úy, định được tội của Hoàng Can.”

Chúng nhân đều mặt mày u ám.

Phạm Dung Hoa nhíu mày trầm ngâm một lát, trầm giọng nói: “Dung Hoa thân là Hiếu Nghĩa vương gia, ắt hẳn đưa mấy vị nhập cung không phải chuyện khó...”

Chúng nhân mắt sáng lên.

“Được Phạm tiểu vương gia giúp đỡ là tốt nhất, có điều nếu Hoàng thượng trách tội xuống...”, Bao đại nhân do dự nói.

“Bao đại nhân, đừng nói là vì mẫu hậu, cho dù là vì Triển đại nhân và Tiểu Kim, chuyện này Dung Hoa có phải liều cả tính mạng cũng không từ nan”, Phạm Dung Hoa ôm quyền gấp gáp nói.

“Đã như vậy thì xin phiền Hiếu Nghĩa vương gia!”, Bao đại nhân vội ôm quyền đáp lễ, ngưng một chút, lại nói với Kim Kiền, “Kim hiệu úy, người có cần phải chuẩn bị gì không?”

Kim Kiền ngược mắt lên, nhìn Bao đại nhân một cái, cánh môi mấp máy, muốn nói gì đó lại thôi, quay đầu sang đáng thương nhìn Công Tôn tiên sinh, đầu tranh nửa ngày trời mới thốt ra một câu: “Thuộc hạ sợ nếu Hoàng thượng không tin thuộc hạ là đồ đệ của Y Tiên, Độc Thánh thì...”

Chúng nhân sắc mặt đồng thời trở nên căng thẳng.

“Suy nghĩ của Kim hiệu úy không phải là không có lý”, Công Tôn tiên sinh gật gật đầu, vuốt râu nói, “Đối với chuyện này tại hạ vô cùng lo lắng. Từ những điều chứng kiến trên công đường hôm nay cho thấy, Hoàng thượng đã hoàn toàn không tin Kim hiệu úy và Triển hộ vệ nữa rồi, bây giờ chúng ta lại đi nói Kim hiệu úy chính là đồ đệ của Y Tiên, Độc Thánh, e là...”

“Vậy theo ý Công Tôn tiên sinh, chúng ta nên làm thế nào?”, Bao đại nhân trầm giọng nói.

“Theo ý tại hạ, chi bằng nói là... Công Tôn Sách trong lúc lật giở y thư đã vô tình tìm được nguyên nhân chứng bệnh hôn mê không tỉnh lại lúc này của Thái hậu, suy đoán Thái hậu đến nay vẫn hôn mê là chuyện rất không ổn, bởi vậy mới nhập cung xin được chẩn trị cho Thái hậu. Đợi đến khi độc của Thái hậu đã giải xong, mới cho Hoàng thượng biết chuyện giải được của Hoàng Can khác thường cũng không muộn.”

Bạch Ngọc Đường ngăn ra, “Lẽ nào nói như thế Hoàng thượng sẽ tin?”

Công Tôn tiên sinh khẽ mỉm cười: “Bình thời Công Tôn Sách vẫn thường tới Thái y viện bàn y thuật, tại Thái y viện cũng được xem như có đôi chút danh vọng, chắc hẳn lời nói sẽ có vài phần trọng lượng, có điều, việc này còn cần Kim hiệu úy âm thầm tương trợ...”

“Tương trợ, tương trợ bằng cách nào?”, Kim Kiền vội hỏi.

“Còn phải phiền Kim hiệu úy viết cho một phương thuốc giải độc, mà phương thuốc này nhất định phải...”

“Hiểu rồi, hiểu rồi!”, Kim Kiền chạy vào khách sảnh hét như một cơn gió lốc, chỉ trong chốc lát, lại xông ra, trong tay còn cầm một mảnh giấy.

Công Tôn tiên sinh nhận lấy chăm chú đọc, trên khuôn mặt nho nhã lộ ra vẻ ngạc nhiên cùng mừng rỡ: “Kim hiệu úy quả nhiên nhận được chân truyền của hai vị tiền bối Y Tiên Độc Thánh, phương thuốc này cách chọn thuốc phối được tinh diệu vô cùng, thực đúng là xuất thần.”

Kim Kiền cười khổ: “Công Tôn tiên sinh đừng giấu cột thuộc hạ nữa, phương thuốc này chẳng qua chỉ là thuộc hạ tiện tay viết ra mà thôi, mới nhìn thì rất ghê gớm dọa người, kỳ thực chẳng có ích gì đối với độc của Thái hậu.”

“Tiện tay viết ra...”, Công Tôn tiên sinh nhìn lom lom Kim Kiền, trong đôi mắt phượng lóe lên tia sáng.

Kim Kiền bất giác rung mình một cái: “Không biết phương thuốc này có dùng được không?”

“Rất được, rất được!”, Công Tôn tiên sinh mỉm cười, lại khôi phục dáng vẻ nho nhã ôn hòa của vị chưởng quầy sổ sách Khai Phong phủ, tiện tay xé nát đơn thuốc đang cầm.

“Công Tôn tiên sinh, ngài đây là...”, chúng nhân đều cảm thấy khó hiểu.

“Phương thuốc này tại hạ đã nhớ kỹ, đương nhiên phương thuốc nguyên bản từ Kim hiệu úy sẽ phải hủy đi, tránh để sau này bị người ta phát hiện ra chỗ sơ hở.”

Chúng nhân gật đầu, lại càng thêm khâm phục đối với tâm tư kín kẽ của Công Tôn tiên sinh.

Chỉ có Kim Kiền trong một thoáng mà toát mồ hôi lạnh toàn thân, thầm nghĩ:

Cái lão Công Tôn Trúc Tử này thật là lợi hại, cách phối thuốc của đơn thuốc kia rất phức tạp, vậy mà lão ta chỉ cần xem một lần đã nhớ kỹ, lướt qua một cái liền không quên... Đúng là thiên phú khiến người ta đổ kỵ biết bao... Sau này nếu có nhược điểm gì bị lão Công Tôn Trúc Tử này nắm được thì... Đáng sợ, đáng sợ quá!

“Mọi sự đã chuẩn bị đầy đủ, việc không thể chậm trễ, đại nhân, chúng ta theo Hiếu Nghĩa vương gia nhập cung diện Thánh thôi”, Công Tôn tiên sinh nói với vẻ đã sắp xếp mọi việc đâu vào đấy.

Chúng nhân gật đầu, lập tức chỉnh trang lại quần áo dung nhan theo Phạm Dung Hoa nhập cung.

Trên đường nhập cung, Công Tôn tiên sinh cùng Kim Kiên tiến hành thảo luận chi tiết cụ thể về việc giải độc cho Thái hậu.

“Kim hiệu úy, giải được kia rồi cuộc có chỗ nào không thích hợp, vì sao Thái hậu dùng giải được xong lại hôn mê mãi không tỉnh?”

“Cái này... hiện tại chưa gặp được Thái hậu, không thể chẩn mạch, thuộc hạ cũng không nói chính xác được.”

“Tại hạ nghe được một hai phần từ Thái y viện rằng, mạch tượng của Thái hậu bình hòa, sắc mặt hồng nhuận, hô hấp thông thuận đều đều, tựa như đang ngủ sâu vậy, hoàn toàn không biểu hiện khác thường gì.”

“Việc này... còn phải phiền Công Tôn tiên sinh chẩn mạch cho Thái hậu, sau đó đem mạch tượng nói cho thuộc hạ...”

“Nếu mạch tượng thật sự không có gì khác lạ thì làm thế nào?”

“Cái đó... cái đó thì...”

“Kim hiệu úy vì sao cứ nhìn chăm chăm vào mũi tại hạ vậy?”

“Cái đó thì phải phiền Công Tôn tiên sinh ngửi kỹ một phen!”

“Ngửi, ngửi ư...?”

“Thuộc hạ tin vào bản lĩnh ngửi mùi hương phân biệt loại mực của Công Tôn tiên sinh, thì việc ngửi xem toàn thân Thái hậu có mùi gì lạ không hoàn toàn là chuyện nhỏ[2]!”

[2] Trong Trát Mỹ án, Công Tôn tiên sinh đã dựa vào mùi hương để chứng minh Trần Thế Mỹ làm giả hươu thư, loại mực được nhắc đến là “mực Thấu Kim”.

“...”

Bao đại nhân, Phạm Dung Hoa, Bạch Ngọc Đường, tứ đại hiệu úy đồng thời rung mình một cái: Sao đột nhiên lại lạnh vậy.

“Kim hiệu úy, nếu tại hạ nhớ không lầm thì Y Tiên, Độc Thánh tuy danh tiếng vang xa trên giang hồ, nhưng kẻ thù cũng không ít...”

“Hả?”

“Nếu như những kẻ thù kia biết được hiện tại Y Tiên Độc Thánh thu nhận quan môn đệ tử...”

“...”

“Kim hiệu úy không cần phải hoảng hốt như thế, hiện tại nhập cung chẩn trị cho Thái hậu đều là tại hạ đứng ra, cho dù ngày sau có kẻ nghi ngờ đây là do hậu nhân của Y Tiên Độc Thánh làm ra, thì cũng chỉ nghi ngờ mình tại hạ, nên sẽ không liên lụy gì đến Kim hiệu úy.”

“Đa, đa tạ Công Tôn tiên sinh đã suy nghĩ cho thuộc hạ!”

“Có điều... tại hạ mạo hiểm đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió, thậm chí cả tính mạng cũng sẽ có phần nguy hiểm...”

“Ân nghĩa Công Tôn tiên sinh đối với thuộc hạ thực sâu như biển, nặng tựa núi, như công ơn tái sinh của cha mẹ...”

“Kim hiệu úy nhớ được thì tốt rồi...”

“Thuộc hạ xin suốt đời ghi nhớ, tuyệt không bao giờ quên!”

Đợi đến khi nhóm người Bao đại nhân tới bên ngoài cửa cấm cung, thì ánh mắt chúng nhân nhìn Kim Kiên đều mang vẻ đồng tình sâu sắc.

Công Tôn tiên sinh mặt mày hớn hở, bước đi nhanh như gió.

Kim Kiền cúi gằm đầu, ủ rũ ỉu xìu, trong lòng bi thiết kêu lên:

Mình tựa hồ, giống như là, đại khái thì, chắc có lẽ... khẳng định là thiếu lão Công Tôn Trúc Tử một món nợ ân tình! Hơn nữa còn là ân tình lớn bằng trời!

Cái lão Công Tôn Trúc Tử này lại còn có thiên phú đã gặp một lần thì chẳng bao giờ quên, trí nhớ siêu cường... Ông trời ơi, nửa đời sau này còn có để cho người ta sống nữa không aaaaaa!

Đến khi đèn đuốc sáng trưng, trong ngoài viện tắm cung của Thái hậu, cung nữ thái giám đều quỳ rạp trên đất, ai nấy mặt mũi trắng bệch, im thín thít.

Chợt nghe thấy trong tắm cung của Thái hậu vang đến tiếng quát đầy giận dữ:

“Giá áo tui cơm! Tất cả đều là lũ giá áo tui cơm! Trẫm nuôi các người, cho các người nhận bổng lộc hoàng gia, hôm nay đến lúc dùng các người, lại rặt một lũ ăn hại!”

Người ngồi chính giữa là thiên tử đương triều vua Nhân Tông, đang phát hỏa, nổi trận lôi đình không gì ngăn được, Bát vương thiên tuế ngồi bên cạnh, muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi, trên khuôn mặt ngập tràn vẻ lo lắng nặng nề.

Có khoảng hai mươi người đang quỳ bên ngoài điện tắm cung của Thái hậu, nhìn cách ăn vận của họ thì đều là những thái y của Thái y viện.

Lúc này, những thái y kia đều quỳ rạp đầu chạm xuống đất, toàn thân run rẩy, nửa tiếng cũng không dám thốt ra, toàn bộ trong ngoài điện chỉ có mình tiếng quát giận dữ của vua Nhân Tông vang vọng.

“Bình thời ai ai cũng đều võ ngược tự xưng mình y thuật cao siêu, có thể sánh với Biển Thước, Hoa Đà, sao đến lúc cần dùng các người, kẻ nào kẻ nấy đều như ngậm hạt thị, nửa lời cũng không nói ra thế hả?!”

“Khởi, khởi bẩm Hoàng thượng, mạch tượng của Thái hậu bình hòa, sắc mặt hồng nhuận, ngoại trừ có chút suy nhược ra, thì đều không đáng ngại, chần hẩn ít ngày nữa là có thể tỉnh lại...”, một lão thái y râu tóc bạc phơ run rẩy đáp.

“Ít ngày nữa là có thể tỉnh lại? Từ thái y, ba ngày trước người cũng nói như vậy, nhưng đến hôm nay mẫu hậu vẫn không hề có dấu hiệu tỉnh lại, tròn ba ngày rồi, mẫu hậu một giọt nước cũng chưa uống, lẽ nào phải để mẫu hậu một người sống sờ sờ ra đó chết đói mới cam lòng?”, Hoàng thượng vỗ bàn đứng dậy, giận dữ quát.

“Việc, việc này... đích thực là Thái hậu đã không còn đáng ngại, nhưng chẳng thể nào tỉnh lại, chúng thần thực sự cũng không biết nguyên do...”, Từ lão thái y liên tục lau mồ hôi, “Thần vô năng, thần đáng chết...”

“Các người ngoại trừ nói ‘vô năng, đáng chết’ ra, thì còn biết làm gì?!” , Hoàng thượng gầm lên.

“Cái, cái đó...”, lão thái y bò rạp trên mặt đất, lưng đầm mồ hôi.

“Hoàng huynh, có người có thể trị khỏi được cho mẫu hậu”, đột nhiên, một giọng nói vang lên từ ngoài cửa cung.

Chúng nhân sửng sốt, đồng thời hướng ra ngoài cửa điện.

Chỉ thấy một thiếu niên vận y phục bằng gấm vóc và tiến vào điện, ôm quyền thi lễ.

“Dung Hoa?”, vua Nhân Tông kinh ngạc, “Đệ vừa mới nói cái gì?”

“Khởi bẩm hoàng huynh, có người có thể chữa trị được cho mẫu hậu!”, Phạm Dung Hoa ngẩng lên, đôi mắt lấp lánh ánh nước sáng bừng lên.

Vua Nhân Tông nhất thời mừng rỡ nhìn ra ngoài: “Là người nào?! Hiện tại đang ở đâu?!”

“Đang ở ngoài điện đợi chỉ.”

“Tuyên! Mau tuyên vào!”

“Vâng!”, Phạm Dung Hoa gật đầu thi lễ, quay người cao giọng hô, “Tuyên Bao Chứng của phủ Khai Phong, Công Tôn Sách chủ bộ phủ Khai Phong, Bạch Ngọc Đường, Kim Kiền nhập điện...”

Những lời này vừa thốt ra, chúng nhân trên điện đều ngạc nhiên, liền thấy một hàng bốn người rảo bước tiến nhanh vào điện, quỳ xuống bái lạy nói:

“Thần Bao Chứng (Công Tôn Sách chủ bộ phủ Khai Phong, thảo dân Bạch Ngọc Đường, thảo dân Kim Kiền) tham kiến Vạn tuế, vạn tuế vạn vạn tuế.”

“Bao Chứng?!", vua Nhân Tông trước là kinh ngạc, sau liền ngộ ra, nét giận dữ hiện rõ trên long nhan, “Hiếu Nghĩa vương gia, trẫm đã hạ nghiêm lệnh không cho Bao Chứng nhập cung dù chỉ nửa bước, chẳng ngờ người lại dám làm trái thánh chỉ?!”

“Hoàng huynh!", Phạm Dung Hoa nâng vạt áo quỳ xuống, vành mắt đỏ lên, nước mắt trào, “Dung Hoa dù có ăn gan hùm mật báo cũng không dám làm trái ý chỉ của hoàng huynh, chỉ là tận mắt nhìn thấy mẫu hậu lành ít dữ nhiều, Dung Hoa cũng vì, cũng vì mẫu hậu... mong hoàng huynh, hoàng huynh...", nói đến đây, Phạm tiểu vương gia đã khóc không thành tiếng, đôi mắt ngập nước, khiến người khác nhìn mà thương tiếc.

Bát vương gia bên cạnh nhất thời mềm lòng, vội nói: “Hoàng thượng, hành động này của Dung Hoa nhất định là có nguyên do khác, chi bằng nghe Dung Hoa nói thử xem sao.”

Vua Nhân Tông nhìn Bát vương gia một cái, lại thấy gương mặt đầm nước mắt của Phạm Dung Hoa, sắc mặt cũng hòa hoãn đi phân nửa, nói: “Dung Hoa, trẫm không trách đệ... chỉ là đệ không hiểu chuyện trong đó... haizzz!”

Phạm tiểu vương gia gạt nước mắt: “Dung Hoa biết hoàng huynh hạ nghiêm lệnh không cho Bao đại nhân nhập cung là vì vụ án Triển Chiêu kháng chỉ, nhưng Dung Hoa nhìn thấy mẫu hậu như vậy, càng nghĩ lại càng không hiểu!", nói đến đây, Phạm Dung Hoa ngừng một chút, trong mắt hiện lên nét nghiêm trang lẫm liệt, “Dung Hoa không hiểu vị Triển hộ vệ kia và Bao đại nhân vào sinh ra tử để nghênh đón mẫu hậu nhập cung gặp hoàng huynh vì sao đột nhiên chỉ trong chớp mắt đã thay đổi, lại biến thành kẻ xấu xa, cướp đoạt công lao của người khác, dối trá lừa dối?! Dung Hoa cũng không hiểu vì sao mẫu hậu sau khi dùng giải được do Hoàng chỉ huy sứ trải qua muôn vàn khó khăn gian khổ mới tìm được, lại hôn mê mãi không tỉnh, một giọt nước cũng không uống được, mà trên dưới Thái y viện đều bó tay không biết làm cách nào?!”

Vua Nhân Tông nghe mà chau mày suy nghĩ.

“Bởi vậy, nghĩ đi nghĩ lại, Dung Hoa lại càng cảm thấy sự việc có điểm kỳ quái, mới tới Khai Phong phủ hỏi rõ nguồn cơn, ai ngờ chuyện đi này, lại thực sự tìm được người có thể chữa trị cho mẫu hậu.”

Nói đến đây, Phạm tiểu vương gia nhìn về phía Bao đại nhân.

Bao đại nhân lập tức tiếp lời: “Thái hậu hồng phúc sánh ngang trời, sau khi Hiếu Nghĩa vương đem bệnh trạng của Thái hậu nói ra, như thể được trời cao phò trợ, Công Tôn tiên sinh nhớ ra trong lúc lật giở y thư cổ đã từng đọc một đoạn viết về trường hợp có bệnh trạng tương tự với tình trạng của Thái hậu lúc này, vừa hay có phương pháp chữa trị. Chúng thần đều coi sự an nguy của Thái hậu làm trọng, lại thêm Hiếu Nghĩa vương vì sốt ruột muốn cứu mẹ, cho nên chúng thần mới cả gan theo vương gia nhập cung. Kháng lại ý chỉ quả thực là tình thế bức bách, mong Hoàng thượng thứ tội.”

Bát vương gia bên cạnh vội giảng hòa: “Hoàng thượng, tất cả xin hãy lấy Thái hậu làm trọng!”

Vua Nhân Tông khẽ gật đầu, trong con ngươi u ám xuất hiện một tia sáng: “Y thư cổ? Công Tôn Sách, có đúng người đã từng đọc được chứng bệnh tương đồng với mẫu hậu không?”

Công Tôn tiên sinh khầu đầu đáp: “Khởi bẩm Hoàng thượng, Công Tôn Sách đích thực đã từng đọc qua.”

“Trong sách thật sự có ghi phương pháp chữa trị?”

“Công Tôn Sách tuy không dám chắc chắn phương pháp này không có sơ sót gì, nhưng xin Hoàng thượng ân chuẩn cho Công Tôn Sách được thử một lần.”

Hoàng thượng có chút do dự, nhìn về phía Từ thái y đang quỳ.

Từ thái y nhanh nhạy đón ý, vội nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, Công Tôn tiên sinh y thuật cao minh, tài năng hơn người, vì thần xin đứng ra đảm bảo.”

Vua Nhân Tông nghe xong có chút xao động, mục quang hướng sang Bát vương gia.

“Hoàng thượng, Công Tôn tiên sinh danh tiếng diệu thủ hồi xuân, bản vương cũng từng nghe qua, hơn nữa hiện nay thái y khắp triều đều bó tay không biết làm cách nào, chỉ bằng hãy thử cách khác xem sao”, Bát vương gia khẩn thiết nói.

Vua Nhân Tông nhíu mày nhắm chặt mắt, trầm ngâm suy nghĩ kỹ lưỡng hồi lâu, mới chậm chậm gật đầu, mở mắt ra nói: “Được, trẫm cho phép Công Tôn Sách thử một lần.”

“Tạ Hoàng thượng!”, bốn người Bao Chửng, Phạm tiểu vương gia đồng thời khấu đầu hô tạ ơn, đang định đứng dậy, thì chẳng ngờ Hoàng thượng lại nói: “Nếu là Công Tôn Sách chẩn trị cho Thái hậu thì có thể hiểu được, nhưng hai người này...”, ánh mắt Hoàng thượng chiếu thẳng vào Kim Kiên và Bạch Ngọc Đường đang quỳ phía sau lưng Công Tôn tiên sinh.

Chợt nghe Công Tôn tiên sinh không chút hoang mang điềm tĩnh nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, Bạch Ngọc Đường nội công tinh thâm, có thể trợ giúp Thái hậu dẫn thông kinh mạch, Kim Kiên có khả năng thông linh, có thể bảo vệ bên cạnh Thái hậu đề phòng những thứ tà ma không sạch sẽ.”

“Công Tôn tiên sinh quả nhiên là suy nghĩ chu toàn”, Bát vương gia liên tiếp gật đầu.

Vua Nhân Tông cũng gật đầu, đứng dậy trước tiên đi vào nội điện.

Ngoại trừ Bao Chửng ở ngoài đợi thánh chỉ ra, thì Bát vương gia, Phạm tiểu vương gia, Công Tôn Sách cùng năm, sáu thái y có y thuật cao nhất cũng đi theo, đoàn người rờn rợn nói nhau tiến vào nội điện.

Nội điện trụ cột chạm khắc, bích họa lộng lẫy, chốn chốn tinh xảo, xa hoa vô cùng, phía bên trong thái giám tuy nhiều nhưng lại lặng lẽ không phát ra một tiếng động, cẩn thận giữ đúng bốn phân, đoàn người mà vua Nhân Tông dẫn đầu, tiếp đó đến Bát vương gia, Phạm tiểu vương gia, Công Tôn tiên sinh và nhóm thái y cuối cùng, bước tới bên giường với màn trướng vây xung quanh, Thái hậu đang nằm yên trên đó.

Về phần Kim Kiên và Bạch Ngọc Đường đã sớm bị dồn vào góc tường.

Chỉ thấy mi mày Lý hậu đầy vẻ an yên thanh thản, sắc mặt hồng nhuận, đôi mắt nhẹ khép, tựa như đang ngủ an lành, so với người bình thường chẳng có gì khác nhau cả.

“Mẫu hậu, trẫm tới thăm người đây... Người mở mắt ra nhìn trẫm đi...”, vua Nhân Tông ngồi xuống bên giường, cầm lấy hai tay Lý hậu, khẽ cất tiếng.

“Mẫu hậu, mẫu hậu...”, Phạm Dung Hoa quỳ xuống bên giường, nức nở gọi.

Nhưng cho dù hai người có gọi khóc thế nào, thì Lý hậu vẫn chẳng mấy may phản ứng lại.

Bát vương gia thở dài một tiếng, nói: “Hoàng thượng, Dung Hoa, hãy để Công Tôn tiên sinh thăm khám...”

Lúc này hai người mới tránh ra một khoảng, để Công Tôn tiên sinh chẩn mạch.

Công Tôn tiên sinh chăm chú đánh giá sắc mặt Lý hậu, khéo mắt đánh về phía góc phòng nơi Kim Kiên đang vùng vẫy cố chen lên phía trước, nói: “Sắc mặt hồng nhuận như người bình thường, hô hấp sâu đều...”

Giọng nói không to không nhỏ, nhưng vừa khéo có thể truyền vào tai Kim Kiên đang ở góc tường.

Sau đó, lại vươn ngón tay đặt lên chiếc khăn tay lụa phủ trên cổ tay Thái hậu, khép hờ hai mắt, lẩm nhẩm: “Mạch tượng bình hòa, không chậm không nhanh...”

Chẩn xong, Công Tôn tiên sinh thu ngón tay lại, khéo mắt lướt qua chỗ Kim Kiên phía chênh vênh.

Chỉ thấy Kim Kiên đang kiễng chân, ló đầu ra khỏi đám người lố nhố nhìn Công Tôn tiên sinh, không ngừng sờ sờ cái mũi của mình.

Khéo mắt Công Tôn tiên sinh giật giật, hít sâu một hơi, chân mày hơi chau lại, khẽ giọng nói: “Có hương hoa thoang thoảng...”

Kim Kiền lại ra sức chớp chớp mắt, gãi gãi mũi.

Khóe mắt Công Tôn tiên sinh lại giựt giựt, lại hít sâu một hơi đầy mũi, sắc mặt hơi xám lại, nói: “Tựa như là hương hoa mẫu đơn...”

Chỉ thấy đôi mắt nhỏ dài của Kim Kiền nheo lại, sau đó lộ ra ý cười, bật hai ngón tay cái giơ cao lên, còn thiếu mỗi nước nhảy căng lên mà hét vang: Thần khuyến A Sách làm tốt lắm!

Cuối cùng Công Tôn tiên sinh cũng thở phào một tiếng, đứng dậy ôm quyền nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, nếu Công Tôn Sách đoán không lầm, thì chứng bệnh này của Thái hậu cũng tương đồng như những gì trong y thư cổ viết, thật sự có phương pháp chữa trị.”

Những lời này vừa thốt ra, chúng nhân đồng thời kinh ngạc mừng rỡ vạn phần.

“Không biết nên chữa trị như thế nào?”, vua Nhân Tông run giọng hỏi.

Công Tôn tiên sinh ôm quyền: “Xin chuẩn bị bút mực.”

Bên cạnh lập tức có người chuẩn bị đầy đủ bút nghiên giấy mực, Công Tôn tiên sinh hạ bút như rồng bay phượng múa, chẳng mấy chốc, liền viết xong phương thuốc.

Kim Kiền liếc trộm một cái, không khỏi tắc lưỡi hít hà, quả nhiên là “đơn thuốc thần kỳ” mà mình viết lúc trước, nửa chữ cũng không sai.

Vua Nhân Tông ra dấu thái giám bên cạnh nhận lấy đơn thuốc, cầm trong tay xem xét, lại lệnh cho thái giám đưa cho Từ lão thái y bên cạnh, nói: “Từ thái y, người cũng xem đi...”, ngưng một chút, lại tiếp, “Người hãy xem thật tỉ mỉ vào!”

“Vâng, vâng!”, Từ thái y nhận đơn thuốc bằng cả hai tay, tỉ mỉ đọc một lượt, không khỏi biến sắc, kinh ngạc vạn phần kêu lên: “Đây, đây...”

“Như thế nào?”, vua Nhân Tông gấp giọng hỏi.

Chúng nhân cũng đồng thời nhìn về phía Từ lão thái y, vẻ mặt căng thẳng.

“Lão thần hoảng sợ, lão thần một đời hành y, chưa từng nhìn thấy phương thuốc nào mà cách dùng được tinh chuẩn như thế này, phối thuốc lại tinh diệu đến thế, có thể nói là kiệt tác của thần, Hoa Đà tái thế. Cứ theo như cách dùng được ghi trong phương thuốc này, thì Thái hậu nhất định có thể thuốc vào bệnh ắt giải trừ”, Từ lão thái y cung cung kính kính dâng đơn thuốc lên, nói.

“Hay lắm!”, vua Nhân Tông thở phào một tiếng, sắc mặt mang nét vui mừng đề tiếng nói: “Mau đem đơn thuốc này đi sắc!”

Thái y đang đợi chỉ bên cạnh vội nhận lấy đơn thuốc, lật đặt chạy đi như bay.

“Công Tôn tiên sinh quả nhiên y thuật cao minh”, Bát vương gia tán thưởng.

Nhưng sắc mặt của Công Tôn tiên sinh lại càng trở nên nghiêm trọng hơn, đột nhiên cúi người quỳ xuống.

“Công Tôn tiên sinh đây là vì sao?”, vua Nhân Tông kinh ngạc, vội bước tới đỡ Công Tôn tiên sinh lên.

Nhưng Công Tôn tiên sinh vẫn quỳ, trầm giọng tâu: “Tuy Công Tôn Sách có thể viết ra phương thuốc, nhưng lại không có cách nào cứu Thái hậu!”

“Cái gì?!", chúng nhân nhất thời kinh hoàng biến sắc.

“Công Tôn tiên sinh những lời này là như thế nào?”, Bát vương gia sững sờ nghi hoặc hỏi.

“Trước đó bệnh tình của Thái hậu đã bị kéo dài, hiện tại đã rơi vào trạng thái nguy kịch, cho dù là uống thuốc này vào, chỉ e cũng không còn kịp nữa rồi...”

Vua Nhân Tông lão đảo lùì lại sau mấy bước, choáng váng ngồi phịch xuống bên giường.

“Mẫu hậu, mẫu hậu!”, Phạm tiểu vương gia phủ phục xuống bên giường không ngừng gào khóc, đột nhiên quay sang túm chặt lấy ống tay áo Công Tôn tiên sinh, kêu lên: “Công Tôn tiên sinh diệu thủ hồi xuân, là Hoa Đà tái thế, nhất định sẽ có cách mà! Nhất định sẽ có cách mà!”

Công Tôn tiên sinh chậm chậm lắc đầu: “Người có thể cứu Thái hậu không phải Công Tôn Sách, mà là một người khác.”

“Là ai?! Ai có thể cứu mẫu hậu?!” , vua Nhân Tông hai mắt đã đỏ quạch gầm lên.

Công Tôn tiên sinh ngược lên: “Chính là Thánh thượng!”

“Trẫm?!” , vua Nhân Tông kinh hãi.

“Nếu muốn được tính của phương thuốc này phát huy hết hiệu quả, phải để có một người có nội công thâm hậu dùng nội lực của bản thân dẫn thông kinh mạch cho Thái hậu, đem được tính dẫn vào toàn bộ huyết mạch, mà tình trạng lúc này của Thái hậu, thì phải cần hai người có nội công tinh thâm đồng thời phát động nội lực mới có thể được. Người có nội công như thế trên giang hồ, chỉ có vài người, mà hiện tại ở đây, lại chỉ có một mình Bạch Ngọc Đường...”

“Tuyên Hoàng Can, lập tức tuyên Hoàng Can nhập cung!” , vua Nhân Tông đứng bật dậy hô lên.

“Hoàng thượng...” , Bạch Ngọc Đường đứng một bên lạnh lùng cất tiếng: “Hoàng chỉ huy sứ mặc dù võ nghệ tinh thâm, nhưng nội lực so với thảo dân lại kém rất xa, nếu để Hoàng chỉ huy tới giải độc giúp Thái hậu, sợ là độc chưa giải được thì đã bị tẩu hỏa nhập ma.”

“Vậy, vậy phải làm thế nào? Thời gian gấp như vậy phải đi đâu tìm được một người nội công cao cường?!” , Bát vương gia gấp đến độ đi vòng quanh, đột nhiên, thân hình khựng lại, tựa như nghĩ ra điều gì đó, nhìn chằm chằm vào vua Nhân Tông.

Vua Nhân Tông cũng giật mình bừng tỉnh, hai mắt mở trừng trừng nhìn Công Tôn tiên sinh.

Chỉ nghe Công Tôn tiên sinh không chút hoảng hốt, đều đều tâu: “Miêu thủ giao đấu, danh chấn kinh thành, khắp thiên hạ người có công phu có thể sánh với Cẩm mao thủ Bạch Ngọc Đường, cũng chỉ có người này...” , nói đến đây, ngưng một chút, lại ngược đôi mắt phượng nhìn Hoàng thượng, “Nhưng người này hiện nay thân đang mang tội khi quân, tội không thể tha...”

Sắc mặt vua Nhân Tông sầm xuống: “Người người đang nói là... Triển Chiêu!”

Công Tôn tiên sinh lại rũ mi mắt xuống: “Triển Chiêu có thể tới giải độc cho Thái hậu hay không, hoàn toàn là ở Thánh thượng, bởi vậy người có thể cứu Thái hậu, không phải Công Tôn Sách, mà chính là Thánh thượng!”

Vua Nhân Tông hai mắt nhắm chặt, hồi lâu không lên tiếng.

“Hoàng huynh!” , Phạm Dung Hoa nức nở kêu lên.

“Hoàng thượng, tất cả xin hãy lấy Thái hậu làm trọng!” , Bát vương gia gấp giọng kêu lên.

Vua Nhân Tông chậm chậm mở hai mắt, ra lệnh: “Người đâu, lập tức truyền Triển Chiêu vào cung.” Thái giám bên cạnh nhận lệnh vội vã chạy đi, vua Nhân Tông lại nhìn về phía mấy người Công Tôn tiên sinh, hòa hoãn nói, “Nếu như Triển Chiêu thật sự có thể cứu Thái hậu, trẫm sẽ xá miễn cho Triển Chiêu một mạng.”

“Tạ thánh ân của Hoàng thượng”, chúng nhân khấu đầu.

Kim Kiền trong góc len lén vuốt mồ hôi lạnh trên trán:

Hoàng thượng lão ca, chúng tôi chỉ đợi câu này của ngài thôi!

72. Q.4 - Chương 12: Trong Cẩm Cung Thái Hậu Độc Đã Giải Hết

trên công đường thôn dân Du Lâm xuất hiện.

Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ Triển Chiêu.

Hà công công, thân là tiểu thái giám hầu hạ bên cạnh Hoàng thượng, đối với cái tên này đã quen thuộc đến không thể quen hơn, cấm quân thị vệ tán thưởng người này không dứt miệng, đều nói người này võ nghệ cao cường, đối nhân xử thế hòa nhã vui vẻ; mà các cung nữ một khi nhắc đến người này, thì gương mặt ửng đỏ, hai mắt phát sáng, cứ lấp bắp khen mãi mà từ ngữ thì đến là loạn xạ. Nhưng ẩn tượng của Hà công công đối với người này cũng chỉ dừng lại ở bóng lưng xa xa mà thôi, ngoại trừ một thân quan phục đồ rất bắt mắt, lưng thẳng như cán bút ra, thì cũng không có gì đặc biệt.

Hà công công vẫn cho rằng, lời nói trong cung này và trên quan trường đều chỉ nên tin ba phần, những người đó đem Triễn Chiêu dâng bốc lên tận mây xanh, sợ là đến khi gặp được người thật, chẳng qua cũng chỉ là hạng người nhạt nhẽo mà thôi.

Cho nên hôm nay hần phụng lệnh Hoàng thượng đến đại lao Khai Phong phủ truyền cái vị trước từng là Ngự tiền hộ vệ vừa mới bị phán trăm hình, nhập cung, trong thâm tâm vẫn có chút gì đó khinh thường.

“Truyền Triễn đại nhân nhập cung?”, lao đầu của phủ Khai Phong nghe xong, sắc mặt liền lộ vẻ mừng rỡ, tự nói một mình, “Xem ra Triễn đại nhân được cứu rồi! Triễn đại nhân được cứu rồi!”

Hà công công rất muốn nhắc nhở cái vị lao đầu tuổi cũng quá năm mươi này rằng, Triễn Chiêu phạm phải tội khi quân, đã không thể được gọi là “Triễn đại nhân” nữa rồi, nhưng vừa thấy sắc mặt mừng rỡ đến không kìm được của lao đầu, lại không thể thốt ra khỏi miệng, chỉ đành đi theo vị lao đầu đang hứng chí bồng bồng vào đại lao Khai Phong phủ.

Trên đường đi, những ngục tốt mới rồi còn đang rầu rĩ như có tang cha mẹ tới khi nghe những lời lẩm bẩm một mình của lao đầu, lại hoan hô sung sướng một trận hết như là mừng năm mới vậy: “Triễn đại nhân quả nhiên là ở hiền gặp lành, trời cao phù hộ”, “Triễn đại nhân gặp đại nạn không chết tất có phúc về sau”, đối với người tên Triễn Chiêu kia, Hà công công cũng không khỏi có thêm vài phần hứng thú: Người này có khả năng lung lạc nhân tâm đến thế, chắc hẳn cũng được xem là một nhân vật có chút đáng chú ý.

Cả quãng đường cứ ngẫm ngợi như vậy, Hà công công đã tới trước cửa phòng giam Triễn Chiêu tự lúc nào.

Phòng giam không hề khóa.

Thậm chí trên cánh cửa ngay cả dây thừng buộc cửa lại cũng không có, cửa phòng giam khép hờ, nhìn qua thì thấy đây đúng chỉ là thứ dùng để trang trí mà thôi.

“Cửa này vì sao lại không khóa?”, Hà công công kinh ngạc quá đổi.

Lẽ nào đại lao của phủ Khai Phong này kiên cố như vách sắt, cho dù không khóa cửa, thì phạm nhân cũng không trốn được? Lại nhìn sang phòng giam bên cạnh, dây xích khóa đồng tất cả đều có đủ.

Chợt nghe lao đầu ngạc nhiên nói: “Khóa? Thiên hạ có loại khóa nào có thể giam giữ được Triễn đại nhân?”

“Các ngươi không sợ hần chạy trốn sao?”

“Nếu Triễn đại nhân chịu trốn, thì đã tốt...”, lao đầu thở dài cười khổ, “Nếu Triễn đại nhân nguyện ý đi, chúng tôi nhất định sẽ xếp hai hàng hoan nghênh thuận tiện còn chuẩn bị cả xe ngựa, nhưng... haizzz...”

Hà công công nghe xong những lời này, thì lòng hiếu kỳ đối với vị Ngự tiền hộ vệ kia càng tăng thêm mấy phần, bất giác ngược mắt nhìn vào trong lao.

Chỉ thấy giữa phòng giam một người đứng đó, quay lưng về phía cửa, không mặc áo tù, cả người bận một bộ áo dài tuyền màu lam, đầu hơi ngược lên nhìn về phía cửa sổ nhỏ trên tường, ánh trăng chiếu qua ô cửa, rải ánh bạc lên người này, khiến quanh thân hết như có một vòng sáng bằng bạc bao quanh, mới nhìn mà cứ ngỡ bức họa tuyệt đẹp nào đó.

“Triễn đại nhân, trong cung có người tuyên đại nhân nhập cung”, lao đầu ở bên ngoài phòng giam nhỏ tiếng nói, tựa như sợ hãi chỉ cần to tiếng một chút thôi thì bức tranh ấy sẽ tiêu tán mất.

“Tuyên Triễn mô nhập cung?”, người trong phòng giam nghi hoặc nhắc lại, chất giọng êm mượt như ngọc, đợi đến khi người đó quay đầu lại, cho dù đã quen nhìn ba nghìn giai lệ trong cung như Hà công công cũng không khỏi ngẩn ngơ.

Mi mày sáng sủa, đôi mắt như chứa trọn cả đêm không tỉnh lặng, ngũ quan tuần tú hết như được ánh trăng điêu khắc mà thành, sáng bừng rực rỡ.

Hà công công như thấy trước mắt hoa lên.

Trong ấn tượng của hắn, đám cấm quân thị vệ bản thân có chút công phu trong cung kia đều là mấy tên vai u thịt bắp, mặt mũi bặm trợn, mà cái vị Triển Chiêu được xưng tụng là đệ nhất cao thủ thành Biện Kinh trước mắt kia lại hết như một bậc quân tử khiêm tốn nho nhã.

Lại nhìn người này gương mặt bình thản, đôi mắt trong suốt, so với phùng đại gian ác hai mắt đục ngầu, mặt mày dữ tợn lại hoàn toàn chẳng có nửa điểm giống nhau.

Người này thật sự là phạm nhân phạm tội khi quân, kháng chỉ bất tuân sao?

Trong lòng Hà công công nghi hoặc vô cùng.

“Vị tiểu công công này, có biết vì sao lại tuyên Triển mỗ vào cung không?”, Triển Chiêu hỏi.

Hà công công mơ màng như lạc vào cõi tiên lúc này mới hoàn hồn, vội đem chuyện Công Tôn tiên sinh nhập cung chấn trị cho Thái hậu nói đơn giản lại một lần.

Triển Chiêu hơi nhíu mày, trầm ngâm, gương mặt đượm vẻ ưu tư, nói: “Xin công công dẫn đường.”

Hà công công hơi kinh ngạc.

Người bình thường đang trong cảnh cùng đường bí lối khi nghe thấy có hy vọng sống, cho dù không phải là lay trời vái đất thì chí ít cũng nên có bộ dạng sung sướng không kìm được giống như vị lao đầu bên kia mới đúng, nhưng vị này vì sao lại mang vẻ mặt ưu tư?

Thật là một người kỳ lạ!

Trên đường vào cung, Triển Chiêu vẽ mặt bình thản, chỉ hơi nhíu mày lộ rõ tâm sự lo lắng trong lòng, cả quãng đường đều trầm mặc kiệm lời, chỉ đến lúc trước khi tiến vào tấm cung của Thái hậu mới hỏi một câu: “Có phải có một thiếu niên tên gọi Kim Kiền cũng theo Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh nhập cung không?”

“Có, Công Tôn tiên sinh nói người này có khả năng thông linh, có thể trừ tà, tránh vật ô uế.”

Sau khi nói xong câu này, Hà công công chợt thấy trên gương mặt tuần tú ôn nhuận tựa ngọc kia ý cười thoáng hiện lên rồi biến mất rất nhanh, một nét cười nhàn nhạt đượm chút bi thương.

“Không ngờ còn có thể gặp mặt một lần...”

Câu lẩm bẩm này của Triển Chiêu rất khê tới không thể khê hơn lại đầy vẻ bất lực, khiến cho Hà công công vốn tự xưng là người đã quen nhìn cảnh đấu đá trong chốn thâm cung, tình người ấm lạnh nay là ngọc sáng trên cao mai chỉ là bùn đen dưới đất, trái tim đã chai lì cứng rắn hơn đá tảng vậy mà giờ đây bất giác lại thít chặt.

Tới tấm cung, không đợi Triển Chiêu hướng Bao đại nhân đang chờ bên ngoài điện thi lễ, Hà công công đã gấp gấp kéo Triển Chiêu vào nội điện, tham kiến Thiên tử đương triều.

“Tội dân Triển Chiêu khấu kiến Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Mặc dù Triển Chiêu tự xưng là tội dân, nhưng trong ngữ khí động tác, vẫn rất đúng mực, không kiêu ngạo, không siểm nịnh.

Chính điều này lại khiến Hà công công thêm kính phục Triển Chiêu, dù sao người có thể làm được điều đó, đời này Hà công công cũng chỉ mới gặp được một.

Lại nhìn sang mấy người của Khai Phong phủ, Công Tôn tiên sinh vẽ mặt bình tĩnh, chẳng nhìn ra chút đầu mối nào, vị Bạch thiếu hiệp cao thủ giang hồ kia, sắc mặt tựa hồ hơi lo lắng, còn thiếu niên tên Kim Kiền nọ... Hà công công chú ý nhìn thêm vài lần, ngoại trừ việc luôn dùng ống tay áo lau mồ hôi ra, thì cơ hồ cũng chẳng có gì đặc biệt cả.

“Triển Chiêu, ngươi có biết trăm tuyên người nhập cung là vì việc gì không?”

“Dùng nội lực đả thông kinh mạch cho Thái hậu trợ giúp Công Tôn tiên sinh trị liệu cho Thái hậu.”

“Việc liên quan đến tính mạng Thái hậu, người phải cẩn trọng cho lắm”, vua Nhân Tông nhìn Triển Chiêu khuôn mặt mang nét tiêu tụy đang quỳ trên đất, lộ vẻ không đành lòng, giọng cũng hòa hoãn đi vài phần: “Nếu chữa trị cho Thái hậu tốt, trăm sẽ xá miễn cho người tội khi quân kháng chỉ!”

“Triển Chiêu sẽ dốc toàn lực”, Triển Chiêu rũ mắt bình tĩnh đáp.

Vua Nhân Tông lại hướng Công Tôn tiên sinh bên cạnh hỏi: “Công Tôn tiên sinh, còn cần thứ gì nữa không?”

“Bẩm Hoàng thượng, trong lúc hai người Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vận công, ngoại trừ Công Tôn Sách cùng Kim Kiền ở bên bảo vệ ra, trong phòng không được có ai khác, để tránh trong lúc vận công lại bị nhiễu loạn dẫn đến tẩu hỏa nhập ma”, Công Tôn tiên sinh cúi đầu cung kính nói, “Công Tôn Sách khẩn xin Hoàng thượng, Bát vương gia, Hiếu Nghĩa vương cùng chư vị thái y tạm thời hãy rời khỏi nội điện một lát.”

“Được! Được!”, vua Nhân Tông gật đầu nói: “Bát vương thúc, Dung Hoa theo trăm đợi bên ngoài điện”, lại hướng các thái y, thái giám, cung nữ, “Các người cũng chờ ở bên ngoài điện đi.”

Chúng nhân tuân lệnh, theo vua Nhân Tông rảo bước ra ngoài.

Lúc sắp ra khỏi cửa, Hà công công bất giác lại nhìn Triển Chiêu một cái, chỉ thấy lúc này chân mày Triển Chiêu nhướn chặt, so với lúc vừa mới nhập cung tựa hồ còn ưu tư hơn vài phần.

Rốt cuộc người này đang lo lắng điều gì vậy?

Đây là suy nghĩ cuối cùng trong đầu Hà công công khi ra khỏi cửa.

Triển Chiêu đương nhiên là rất lo lắng, không vì điều gì khác, chỉ vì chuyện được tuyên triệu vào cung một cách đột ngột như thế này.

Y Tiên, Độc Thánh từng nói, độc của Thái hậu thể gian hiểm thấy, ngoại trừ giải được do hai người luyện chế ra, chỉ có duy nhất Thanh Long châu mới giải được. Mà Hoàng Can đã đem thuốc giải về trước, hơn nữa giải được còn do đích thân chàng giao vào tay Hoàng Can, thái y cũng nói kịch độc của Thái hậu đã giải, mạch tượng không khác gì so với người bình thường, sao đột nhiên lại hôn mê mãi không tỉnh?

Vì sao Công Tôn tiên sinh lại tuyên bố đã từng xem được phương thuốc có thể chữa trị cho Thái hậu trong y thư cổ? Nếu thật sự có trong y thư cổ, vì sao sớm không nói, muộn không nói, mà phải đợi đến khi chàng bị phán trăm hình mới nói?

Mà cho dù thật sự có y thư đó, hơn nữa thật sự phải cần hai người có nội công cao cường vận động trợ giúp, thì cũng chỉ cần Công Tôn tiên sinh, Bạch Ngọc Đường và chàng ở đây... Còn Kim Kiền... vì sao cũng nhập cung?

... Chẳng lẽ là... là kế sách do Công Tôn tiên sinh nghĩ ra?

Tầng tầng lớp lớp những suy nghĩ nghi ngờ quấn lại với nhau, kết thành kén cứng thành đá. Từ khi thái giám truyền chàng nhập cung thì những suy nghĩ này đã bắt đầu đè nặng lên ngực Triển Chiêu, tới nỗi hít thở khó khăn, tim đập loạn nhịp.

Đến khi tất cả đều rời khỏi nội điện, Triển Chiêu lập tức gấp giọng hỏi: “Công Tôn tiên sinh, những việc này... chẳng lẽ lại là kế sách nào đó?”

Công Tôn tiên sinh sững sốt, lắc đầu cười nói: “Cách nói độc trong y thư cổ quả nhiên không thể lừa được Triển hộ vệ.”

“Lừa?! Vì sao...”, Triển Chiêu suy nghĩ một chút, đột nhiên biến sắc, “Không phải là vì Triển...”

“Triển hộ vệ chớ suy nghĩ bậy bạ”, Công Tôn tiên sinh nhìn người thanh niên lúc nào cũng thích gánh vác hết thảy về mình trước mắt này, thở dài một tiếng nói, “Tuy lúc đầu đích thực là vì cứu Triển hộ vệ, nhưng chúng ta tuyệt đối sẽ không vì cứu người mà bất chấp hậu quả phạm tội khi quân. Hơn nữa bệnh tình của Thái hậu xác thực có chút khác thường.”

“Bệnh tình của Thái hậu có chút khác thường?”, Triển Chiêu kinh ngạc.

Công Tôn tiên sinh gật đầu: “Còn may là có Kim hiệu úy.”

“Kim hiệu úy?”, Triển Chiêu kinh ngạc.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh như đột nhiên nhớ ra điều gì đó, quay đầu sang nói với Kim Kiền, “Kim hiệu úy, tình hình của Thái hậu rốt cuộc là vì sao?”

Triển Chiêu lại càng kinh ngạc hơn, quay đầu sang mở to mắt nhìn Kim Kiền.

“Khụ, cũng không có gì”, Kim Kiền bị Triển Chiêu nhìn khiến cho cả người mất tự nhiên, ho khan mấy tiếng nói, “Công Tôn tiên sinh vừa mới nhìn thấy quanh người Thái hậu có hương hoa mẫu đơn chính là điểm không bình thường. Nó nói lên rằng giải được Hoàng Can mang về không có thuốc dẫn, mới khiến cho Thái hậu độc cũ chưa giải, lại trúng thêm độc của giải được.”

Nói đến đây, Kim Kiền bất giác ngưng một chút, trầm nghĩ: Giải được này quả nhiên là kiệt tác của đại sư phụ và nhị sư phụ hợp tác với nhau tạo ra. Nhớ lại hồi đầu, bản thân phải giải được kịch độc “Mẫu đơn thảo” mà hai người uống vào mới được “tốt nghiệp”, mà độc này cơ hồ cũng có thứ mùi mẫu đơn quái dị... Chắc, mùi mẫu đơn này thực chẳng phải thứ tốt lành gì...

Khoan đã! Hiện tại nhắc đến mới nghĩ ra, chắc không phải hai lão già này tâm huyết dâng trào muốn mượn cơ hội này thử y thuật của mình xem có tiến bộ không chứ?!

Nghĩ tới đây, Kim Kiền nhất thời bị dọa toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Ôi mẹ ơi! Nếu không phải vì cứu động vật họ mèo nào đó khiến mình đánh bậy đánh bạ phát hiện ra Thái hậu không ổn, thì đường đường là mẹ ruột của Hoàng thượng, quốc mẫu một nước chẳng phải chỉ vì hai lão già nhất thời nổi hứng mà chết oan nơi cử tuyến sao!

“Giải được là độc sao?”, Công Tôn tiên sinh vẽ mặt hưng phấn, còn thiếu mỗi nước là đem giấy bút ra ghi lại thôi.

Kim Kiền hoàn hồn lại, tiếp tục nói: “Độc mà Thái hậu trúng phải, chỉ có thể dùng cách lấy độc trị độc để giải. Nếu độc Thái hậu trúng phải là thiên hạ kỳ độc, thì đương nhiên giải được cũng phải là thiên hạ kỳ độc, thứ duy nhất có thể khiến hai loại độc này dung hợp lại với nhau chính là thuốc dẫn. Hiện tại trong giải được này thiếu thuốc dẫn, chẳng những hai loại độc không hợp nhất, mà còn khiến cho chúng cùng công kích, cho nên Thái hậu mới biến thành ‘người thực vật’... Khụ, chính là ‘người cỏ cây’, bề ngoài trông không khác gì người bình thường, nhưng không cách nào tỉnh lại, cơm nước không thể nuốt được, qua một thời gian dài, tự nhiên không cứu được nữa.”

Công Tôn tiên sinh và Bạch Ngọc Đường nghe xong, đều bừng hiểu ra, trái lại Triển Chiêu lại càng chấn động dị thường.

“Người cỏ cây... Từ này dùng thật chuẩn xác”, Bạch Ngọc Đường liếc Thái hậu nằm trên giường một cái, “Ngoại trừ còn có thể hít thở ra, thì giống hệt như cây cỏ, không tỉnh, không cử động, không ăn, không uống, chắc chắn sẽ chết đói.”

“Nếu Kim hiệu úy đã chẩn ra nguyên nhân bệnh, vậy còn cách chẩn trị thì sao?”, Công Tôn tiên sinh vội hỏi.

“Không khó. Uống một chén thuốc dẫn mới, sau đó dùng ‘Thất thập nhị huyết hồi hồn châm linh kỹ’ đã thông kỳ kinh bát mạch của người bị trúng độc, đồng thời để người có nội công cao cường thúc giục được tỉnh, thì tức khắc độc sẽ được giải”, Kim Kiền đem phương pháp giải độc mà hai người Y Tiên, Độc Thánh nói khi ở Du Lâm thôn thuật lại một lần.

Hừ, chẳng trách lúc giải độc cho thôn dân, nhị sư phụ còn nói liên thiên gì mà truyền thụ cho mình cách giải độc. Khi ấy mình cứ tưởng nhị sư phụ đột nhiên lương tâm trời dậy lên cơn định làm “tắm gương người thầy mẫu mực”, bây giờ nghĩ tới, tám phần là đã sớm đoán được chuyện ngày hôm nay nên mới như thế.

“Bạch mõ nghe hai vị tiền bối nói, thuốc dẫn chính là máu của người đã từng dùng hàng trăm loại được, thử qua hàng trăm loại độc”, Bạch Ngọc Đường liếc Kim Kiền một cái ám chỉ.

Chân mày Triển Chiêu bỗng cau chặt lại.

“Thì ra là như thế, quả nhiên huyền diệu!”, Công Tôn tiên sinh ngộ ra, gật gù, “Nếu là như vậy, việc không thể chậm trễ, mời Kim hiệu úy mau mau giải độc cho Thái hậu.”

Triển Chiêu ngẩng phắt lên nhìn Công Tôn tiên sinh, gương mặt như không thể tin được.

Kim Kiên thầm thở dài một tiếng, nhắc chiếc chén sứ trên bàn, xắn tay áo bên trái lên loay hoay nửa ngày trời, vẫn hận không thể hạ quyết tâm, liếc gương mặt bất thiện của Triển Chiêu một cái, lại nhìn về mặt không hiểu gì của Công Tôn tiên sinh, chỉ đành bước mấy bước tới trước mặt Bạch Ngọc Đường, duỗi cánh tay ra, trưng bộ mặt có chết cũng không sờn lòng, nói: “Phiền Bạch thiếu hiệp hỗ trợ cắt một đường, đỡ lấy chén máu...”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ lắc đầu, đang định cầm lấy cánh tay Kim Kiên, lại bị người khác nhanh tay đoạt trước một bước.

“Kim Kiên, ngươi đang làm loạn cái gì thế?!", Triển Chiêu túm chặt lấy cánh tay nhỏ nhắn của Kim Kiên, giận dữ quát lên, “Máu của bất kỳ người nào cũng có thể làm thuốc dẫn được sao? Người tham gia náo nhiệt cái gì?!", lại quay đầu hướng Công Tôn tiên sinh đề tiếng nói, “Công Tôn tiên sinh, những lời Kim Kiên vừa nói từ chuyện thuốc dẫn đến giải được, đều do nghe được hai vị tiền bối ở thôn Du Lâm nói ra, Triển mỗ và Bạch huynh cũng biết đạo lý trong này, nhưng thuốc dẫn chúng ta còn chưa biết chắc chắn, tiên sinh chớ có...”

“Triển hộ vệ, hãy bình tĩnh chớ nên nóng nảy!", đối với bộ dạng gắt gỏng cau kỉnh của Triển Chiêu lúc này, Công Tôn tiên sinh có chút kinh ngạc, giải thích, “Chúng ta đương nhiên biết...”

“Nếu đã biết, vì sao...”

“Tiểu Miêu...”, Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ vai Triển Chiêu, “Người cho chúng ta là bọn thổ phỉ giết người không chớp mắt hay là lũ sát nhân uống máu người sao? Sao chúng ta có thể vô duyên vô cớ túm lấy một người mà chích máu chứ? Chính vì biết rõ nguyên do đặc thù của thuốc dẫn, cho nên không phải là máu của Tiểu Kim thì không thể.”

Trong con người đen láy của Triển Chiêu lóe lên vẻ kinh hãi cùng nghi hoặc.

“Tiểu Kim, ngươi tự nói đi”, Bạch Ngọc Đường thở dài.

“Triển đại nhân, cái đó... quan môn đệ tử của hai vị tiền bối Y Tiên, Độc Thánh, kỳ thực chính là thuộc hạ...”, Kim Kiên ấp úng nói.

Con người sáng lấp lánh của Triển Chiêu đột nhiên giãn lớn, cúi mạnh xuống, sững sờ nhìn Kim Kiên.

Kim Kiên theo phản xạ có điều kiện giật mình đánh thót một cái, co người rụt cổ: “Cái đó, Triển đại nhân, thuộc hạ tuyệt đối không có ý nghĩ muốn giấu giếm ngài, chỉ là do tình thế bức bách, tình thế bức bách mới...”

Triển Chiêu tựa hồ nửa từ cũng không nghe lọt, vẫn túm chặt lấy cánh tay Kim Kiên, đôi mắt đen như đầm nước sâu trừng trừng nhìn Kim Kiên, tới nỗi toàn thân Kim Kiên cơ hồ cứng ngắc.

“Triển hộ vệ, ngươi đừng trách Kim hiệu úy giấu giếm. Địa vị của Y Tiên Độc Thánh trên giang hồ rất cao, Kim hiệu úy không muốn lộ ra sự môn cũng là việc bất đắc dĩ”, Công Tôn tiên sinh bước lên dàn hòa.

“Tiểu Miêu, ngươi xem Tiểu Kim tham sống sợ chết như thế mà còn khăng khải đứng ra bộc lộ thân phận, ngươi hà tất phải xét nét tính toán như thế?”, Bạch Ngọc Đường lớn tiếng bênh vực.

Thân hình Triển Chiêu chấn động, ánh mắt quét qua gương mặt Công Tôn tiên sinh và Bạch Ngọc Đường, chỉ thấy hai người này đều mang vẻ mặt quả quyết, con người đen láy lại lướt tới Kim Kiên, thì thấy Kim Kiên tuy vẫn mang bộ dạng sợ hãi sợ đuôi như lúc bình thường, nhưng lại chẳng hề có biểu hiện mất lái liên dao dắc ngo quanh như khi nói dối chột dạ.

... Vậy... là thật ư...

Trên khuôn mặt Triển Chiêu lại chẳng mấy may lộ ra vẻ mừng rỡ kinh ngạc, ngược lại dần trở nên trầm tư ngưng trọng, hệt như bị điểm huyết định thân vậy, bất động hồi lâu, rồi yết hầu chuyển động lên xuống hai cái, cánh môi mỏng mấp máy, mà nửa lời cũng không thốt ra được, ngón tay nắm chặt cánh tay Kim Kiền dần thả ra, đổi thành nâng lên, tựa như đang cảm đồ sứ mỏng manh dễ vỡ vậy.

“Xin Bạch huynh cầm chén, Công Tôn tiên sinh chuẩn bị bằng vải.”

Hai người kinh ngạc, lập tức theo lời Triển Chiêu chuẩn bị.

Triển Chiêu một tay nâng cánh tay Kim Kiền lên, tay kia chỉ thấy ánh sáng trắng lóe lên, chớp mắt, cánh tay Kim Kiền rạch một đường máu, máu chảy xuống chén, không lâu sau đã đầy một chén. Ngón tay Triển Chiêu nhanh như bay điểm huyết cầm máu trên cánh tay Kim Kiền, rút lấy bằng vải trong tay Công Tôn tiên sinh, cẩn thận tỉ mỉ băng bó vết thương cho Kim Kiền, sau đó mới khẽ nhàng buông cánh tay Kim Kiền ra.

Kim Kiền cũng không biết là do mất nhiều máu, hay là bởi một loạt động tác của Triển Chiêu, hoặc là vì ánh mắt kinh ngạc của Bạch Ngọc Đường cùng mục quang có chút suy nghĩ của Công Tôn tiên sinh, tóm lại, lúc này nàng cảm thấy hơi choáng váng, mờ mịt, dưới chân bắt gặp lão đạo loạn choạng mấy cái.

Bàn tay vừa buông ra lại gấp gáp đỡ lấy Kim Kiền, lòng bàn tay lạnh lẽo khiến Kim Kiền giật mình, tỉnh táo lại hơn nhiều, vội vàng nói với ba người đang mang về mặt lo lắng kia: “Nhanh, đỡ Thái hậu dậy, cho Thái hậu uống thuốc dẫn, Bạch Ngũ gia và Triển đại nhân người nào cũng được, vận công đả thông kinh mạch, thúc giục được tính giúp Thái hậu, giống như lúc ở thôn Du Lâm ấy.”

Công Tôn tiên sinh y lời đỡ Thái hậu dậy, Triển Chiêu đang định tiến lên, thì bị Bạch Ngọc Đường ngăn lại: “Triển Chiêu, mấy ngày nay ngươi đều ở trong đại lao, sợ là đã bị nhiễm khí âm hàn, vẫn nên để Bạch mỗ ra tay thì hơn.”

Triển Chiêu sững lại, rồi chậm chậm gật đầu.

Bạch Ngọc Đường bước lên giường, ngồi xếp bằng, hai tay áp sau lưng Thái hậu, Công Tôn tiên sinh muốn rót thuốc dẫn vào miệng Thái hậu, nhưng hai hàm răng Thái hậu ngậm chặt, nửa giọt cũng không đưa vào được.

Kim Kiền tiến lên một bước, rút từ trong ngực ra một bọc vải bông, thuận thế trải ra, thoáng cái, ánh quang lấp lánh tràn ngập phòng. Thì ra cái bọc vải kia khi trải ra lại dài đến hơn ba thước, ngân châm dày đặc lóng lánh được gài trên đó.

Kim Kiền rút ra ba cây, chia ra cắm trên ba huyết đạo ở gáy và sau tai Thái hậu. Thái hậu khi nãy vẫn ngậm chặt miệng cuối cùng cũng hả ra. Công Tôn tiên sinh lập tức chớp lấy thời cơ, móm thuốc dẫn vào, rồi đem chiếc chén không kia cất vào trong ống tay áo.

Thuốc dẫn đã cho Thái hậu uống, Bạch Ngọc Đường cũng chuẩn bị ổn thỏa, mọi sự đều đầu vào đấy, chúng nhân chỉ chờ Kim Kiền ra lệnh.

Nhưng lại thấy Kim Kiền đứng bên giường Thái hậu, nuốt nuốt nước bọt, rồi hoa tay làm kí hiệu chữ thập, cuối cùng vẫn cảm thấy không an tâm, lại chấp tay bái lạy một vòng, trong miệng còn lẩm bẩm niệm một lô tên các vị Bồ Tát, Thần Phật, khi ấy mới yên tâm, hít sâu một hơi, rất có khí thế ra lệnh: “Vận công!”

Bạch Ngọc Đường lập tức khép mắt, vận công thúc giục được tính.

Chỉ thấy Kim Kiền lúc này và khi trước như hai người hoàn toàn khác nhau, trong đôi mắt nhỏ dài tràn ngập ánh quang, hai tay phất qua bọc vải gài ngân châm, thoáng cái giữa các ngón tay đã kẹp vô số ngân châm, ống tay áo múa lượn, hai tay như những cánh bướm rập rờn giữa vườn hoa, nhẹ nhàng mà mau lẹ, một bộ Thất thập nhị huyết hồi hồn châm linh kỹ được thi triển hết ra, tinh diệu hệt như kiếm pháp, nhanh tới nỗi khiến người khác không kịp nhìn, tán thán hết lời.

Công Tôn tiên sinh đứng một bên, mắt như đóng đinh vào thân hình thủ pháp của Kim Kiền, liên tục gật đầu, đôi mắt phượng phát sáng.

Triển Chiêu thấy sắc mặt Kim Kiền càng lúc càng trắng bệch, mồ hôi bên thái dương càng lúc càng tuôn ra như mưa, một chân đã nhấc lên nửa bước về phía trước, lại dần lòng hạ về vị trí cũ, bàn tay siết chặt cứng

như thép.

Lát sau, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường mờ mờ tuôn đầy mặt, đỉnh đầu khói trắng uốn lượn bốc lên, sắc mặt Thái hậu từ hồng nhuận dần trở nên bợt bạt, lại từ bợt bạt chuyển sang hồng nhuận.

Kim Kiên từ nãy đến giờ vẫn căng thẳng thần kinh lúc này mới thảnh thơi phào nhẹ nhõm, hai tay phất qua bảy mươi hai nguyệt đạo trên người Thái hậu, thu lại ngân châm, nói: “Bạch Ngũ gia, có thể thu hồi công lực lại được rồi.”

Khói trắng trên đầu Bạch Ngọc Đường dần dần tan đi, Bạch Ngọc Đường chậm chậm thu hai tay lại, ép xuống đan điền, đôi mắt hoa đào mở ra, lau đi mờ mờ, hồi phục lại tinh thần của chuột bạch: “Như thế nào, độc của Thái hậu đã giải chưa?”

“Trời cao phù hộ, vạn sự đại cát, A di đà Phật!”, Kim Kiên vuốt mồ hôi trên đầu, thở ra một tiếng, đáp.

Công Tôn tiên sinh hai mắt sáng quắc, đánh giá Kim Kiên kỹ lưỡng một phen, lại tiến lên chăm chú chẩn mạch cho Thái hậu, cuối cùng thì hít hít mũi ngửi ngửi, gật đầu nói: “Hương hoa đã tan, mạch tượng bình hòa, rất tốt, rất tốt!”

Bạch Ngọc Đường nhảy phốc xuống giường, nhướng mày: “Có Bạch Ngũ gia ra tay, đương nhiên là mã đáo thành công rồi. Tiểu Kim, lúc nào Thái hậu mới tỉnh lại?”

Kim Kiên nhìn sắc mặt Thái hậu: “Chắc là phải chừng một tuần hương nữa... À, bưng bát thuốc Thái y viện vừa mới đưa tới cho Thái hậu uống, chỉ chừng một tuần trà là Thái hậu có thể tỉnh lại.”

“Bát thuốc sắc theo phương thuốc Kim hiệu úy viết ư?”, Công Tôn tiên sinh sững sốt, “Không phải Kim hiệu úy nói là phương thuốc đó không giúp ích gì được cho bệnh tình của Thái hậu sao?”

Kim Kiên híp đôi mắt nhỏ dài cười nói: “Giải độc thì không có tác dụng nhưng dùng để bồi bổ cơ thể thì lại là thượng phẩm.”

Lời còn chưa dứt, một bát thuốc còn nghi ngút khói liền được Công Tôn tiên sinh bưng tới.

“Làm phiền Triển hộ vệ”, Công Tôn tiên sinh đưa bát thuốc cho Triển Chiêu gật đầu nói.

Sau khi Thái hậu uống thuốc bổ xong, Công Tôn tiên sinh liền ra ngoài kêu người mời Thánh giá.

Không lâu sau, Thiên tử Nhân Tông, Bát vương gia, Phạm tiểu vương gia dẫn đầu một nhóm Thái y rầm rập rầm rập tiến vào.

“Như thế nào?”, Hoàng thượng vừa vào cửa đã gấp giọng truy hỏi Công Tôn tiên sinh.

“Độc của Thái hậu đã giải, chưa đầy nửa khắc nữa là có thể tỉnh lại”, Công Tôn tiên sinh đáp.

Hoàng thượng nhất thời mừng rỡ.

Quả nhiên, chưa tới một tuần trà sau, Thái hậu đã tỉnh, có thể uống nước ăn cơm. Thái y viện sau khi hội chẩn đều nhất trí cho rằng Thái hậu khỏi hẳn chỉ trong vòng dăm ba ngày nữa. Trên dưới tể tướng hoan một mảnh, Hoàng thượng long nhan vui vẻ, Phạm tiểu vương gia mừng tới phát khóc, Bát vương gia gương mặt tràn ngập nét cười, Thái y viện như trút được gánh nặng, vua Nhân Tông lại ra lệnh cho đám thái y, cung nữ, thái giám phải cẩn thận chăm sóc Thái hậu... Những điều này chẳng cần phải miêu tả tỉ mỉ cũng có thể tưởng tượng ra được.

Tất thấy được an bài thỏa đáng, Thiên tử Nhân Tông lại triệu kiến chúng nhân Khai Phong phủ vẫn đang đợi ngoài điện, chỉ là đãi ngộ lần này so với lúc trước cao hơn gấp mấy lần. Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh đều được ban cho ngôi, ba người Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu, Kim Kiên tuy không được ngôi, nhưng cũng là đứng thừa chuyện, không cần phải quỳ.

“Lần này Thái hậu chuyển nguy thành an, đều nhờ vào Công Tôn tiên sinh diệu thủ hồi xuân”, vua Nhân Tông cười nói.

Chẳng ngờ Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh đột nhiên quỳ xuống, khấu đầu hô lên: “Xin Thánh thượng thứ cho chúng thần tội lừa gạt giấu giếm!”

Ba người Triễn, Bạch, Kim cũng lập tức quỳ xuống theo.

Vua Nhân Tông cả kinh; “Bao ái khanh, Công Tôn tiên sinh, đây là vì có gì, mau đứng lên rồi nói! Đứng lên rồi nói!”

Bao đại nhân quỳ trên đất ôm quyền, trầm giọng tâu: “Khởi bẩm Thánh thượng, người cứu Thái hậu không phải là Công Tôn tiên sinh, mà chính là hai người Triễn Chiêu và Kim Kiền!”

Kim Kiền nghe mà kinh hồn thất sắc, nghĩ bụng: Cái gì?! Trước lúc nhập cung Công Tôn Trúc Tử còn sát son nói giúp mình che giấu thân phận, thậm chí còn nửa uy hiếp nửa dụ dỗ hại mình phải nhận lời là thiếu cái cây gậy trúc đen tối đó một món nợ ân tình. Sao vừa mới giải được độc cho Thái hậu xong, bên này đã dự định vắt chanh bỏ vỏ, bộc lộ thân phận của mình cho chúng nhân biết?! Bà ngoại của con ơi! Vậy là nửa đời sau của con không phải sẽ sống dưới sự truy sát của kẻ thù sao?!

Trong một thoáng, tất cả những vụ án báo thù rửa hận đa dạng phong phú mà nàng đã từng đọc trong các tiểu thuyết võ hiệp ùn ùn kéo tới đánh thẳng vào đầu Kim Kiền.

Đột nhiên, Kim Kiền cảm thấy cổ tay mình được hai người một bên trái, một bên phải nắm chặt, lại đưa mắt liếc sang hai bên, là Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường, một bên đôi mắt hoa đào nghiêm nghị sáng quắc, bên kia đôi con ngươi đen láy đang chăm chú nhìn mình.

Nhất thời, Kim Kiền hệt như được nuốt một viên định tâm hoàn vào bụng.

Đúng! Bây giờ mình đường đường là ân nhân cứu mạng Nam hiệp Triễn Chiêu, cho dù có kẻ tìm tới cửa thì cũng phải suy nghĩ đến sức nặng của cái mặt mèo kia. Hơn nữa trước đó chuột bạch còn nói cái gì ấy nhỉ? Hình như chỉ cần chuột bạch còn một ngày, thì nhất định sẽ bảo vệ mình chu toàn! Hừ hừ, có một mèo, một chuột, hai đại thần trấn thủ, mình không tin lại có kẻ chán sống dám tới khiêu chiến quyền uy miếu thờ song kiếm hợp bích.

Nghĩ thông rồi, khó khăn liền phần chấn tinh thần, nghe Bao đại nhân tiếp tục nói: “Phương thuốc Công Tôn tiên sinh tìm được trong thư tịch cổ kia, kỳ thực chính là do hai vị tiên bối Y Tiên, Độc Thánh tặng cho Triễn Chiêu và Kim Kiền, do hai người họ mang về từ thôn Du Lâm.”

Hai vị sư phụ tặng phương thuốc ư? Khổ cho lão Bao đã nghĩ ra, cách nói này thực vô cùng ứng với tình tiết phát triển của vở kịch.

Kim Kiền thở phào một tiếng.

“Cái gì?!” , Hoàng thượng kinh ngạc.

“Khoan đã, khoan đã...”, Bát vương gia đỡ trán, nghi hoặc hỏi, “Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?”

“Hoàng huynh, hoàng thúc!”, Phạm tiểu vương gia bước lên, khẩn thiết nói, “Mẫu hậu sau khi dùng giải được của Hoàng Can tìm về thì hôn mê bất tỉnh, thiếu chút nữa thì nguy hiểm mất mạng, mà uống giải được sắc từ đơn thuốc Triễn Chiêu và Kim Kiền mang về thì bệnh tình lập tức tốt lên... Rốt cuộc trong chuyện này ai nói thật ai nói bậy, kẻ nào phạm tội khi quân, người nào trung thành tận tâm, hàm oan không rửa, há chẳng phải là có thể phân rõ được ư?!”

Thiên tử Nhân Tông và Bát vương cũng ra một chút, rồi chậm chậm hồi tưởng nguồn cơn sự việc, lúc này mới như vừa tỉnh mộng, giận tới không kiềm được.

Vua Nhân Tông vỗ bàn đứng dậy, sắc giọng quát: “Hoàng Can to gan, lại dám đem tính mạng Thái hậu ra làm trò đùa, dám dùng giải được giả chẳng biết tìm được ở đâu về để lừa gạt trẫm! Quả là tội ác tày trời, tội không thể tha! Người đâu, lập tức tróc nã Hoàng Can về quy án, đưa tới Khai Phong phủ xử lý theo pháp luật!”

“Bao Chửng tuân chỉ, Hoàng thượng anh minh!”, Bao đại nhân khấu đầu bái tạ.

Công Tôn tiên sinh, Triễn Chiêu, Kim Kiền, Bạch Ngọc Đường cũng đồng thời khấu tạ.

Vua Nhân Tông nhìn Triễn Chiêu và Kim Kiền đang quỳ trên đất một cái, khóe miệng mấp máy, nhúu chặt đôi mày dài thờ dài một tiếng: “Bao khanh, trước đó trẫm bị bụng tai bịt mắt, tin lầm kẻ gian, hàm oan Triễn Chiêu, Kim Kiền, cũng khiến Bao khanh oan uổng, án này vẫn phải khiến Bao khanh nhọc lòng một

phen điều tra rõ ràng, trả lại sự trong sạch cho hai người Triễn Chiêu, Kim Kiền, quyết không thể để loại người phạm tội ác ngập trời như Hoàng Can nhờn như ngoài vòng pháp luật!”

“Bao Chứng xin tuân lệnh Thánh minh!”

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”, chúng nhân nhất tề hô vang.

Kim Kiền quỳ trên đất hơi híp đôi mắt nhỏ dài, trong lòng cười lạnh một trận:

Hừ hừ, con chồn hôi kia, rửa sạch cổ chuẩn bị chờ trảm đao của lão Bao đi nhé!

Trời hồng xé toang mây, kim quang xông thẳng trời.

Kim Kiền đứng trên công đường phủ Khai Phong, nghe hiệu lệnh thẳng đường “Uy vũ...” đã thuộc nằm lòng, lần đầu tiên nàng cảm thấy hãnh diện đến vậy, trong lòng cũng như khoáng đạt hẳn lên.

Bao đại nhân trên công đường vẫn uy vũ như trước, Công Tôn tiên sinh phía sau án thư vẫn nho nhã, tứ đại hiệu úy oai phong lẫm liệt như xưa nay, về phần mình và Triễn Chiêu đang đứng ở vị trí nhân chứng, đương nhiên là tư thái oai hùng lẫm lẫm, mà Bạch Ngọc Đường bên cạnh tất nhiên phong lưu phóng khoáng rồi.

Trên công đường có ba vị nhân sĩ ngồi ở ghế cao dự nghe, một vị trước giờ luôn có quan hệ tốt với Bao đại nhân, chính là Bát vương gia, vị ngồi bên cạnh là Hoàng thượng, đã cầm hận Hoàng Can tới xương tủy, người còn lại là Bàng thái sư, sắc mặt hơi đen, chẳng cần phải sợ hãi.

“Truyền Hoàng Can lên công đường!”, Bao đại nhân hạ lệnh một tiếng, liền có nha dịch áp giải một phạm nhân vào công đường.

Chỉ thấy người này, một thân áo tù, mặt mũi tóc tai rối bù bẩn thỉu, hai mắt đỏ quạch, môi khô nứt nẻ, toàn thân tỏa ra một thứ mùi gay mũi không rõ, hình tượng vô cùng thô tục hèn mọn, so với dáng vẻ khệnh khạng kiêu ngạo khi lên công đường lúc trước của Hoàng Can đại nhân, phó chỉ huy sứ cấm quân, ân nhân cứu mạng của Thái hậu, quả thực là hai người khác nhau.

Nhìn thấy tạo hình này của Hoàng Can, Kim Kiền bất giác sùng sốt.

Nghĩ mà xem, Tiểu Miêu chờ mốc meo ở trong đại lao của Khai Phong phủ mấy ngày, tuy rằng cân nặng có chút hao hụt đi, dung nhan hơi tiêu tụy xú, tổng thể vẫn có thể nói là trong tạo hình sạch sẽ anh tuấn ngời ngời, phong tư cốt cách oai hùng. Sao Hoàng Can mới đưa vào trong đó nửa buổi tối, là đã thành bản thỉu nhếch nhác như thế này?

Lại nhìn hai ngục tốt áp giải Hoàng Can lên công đường, trên gương mặt mang theo vẻ tự đắc, ngay cả sống lưng cũng thẳng hơn so với bình thường mấy phần, mà hai bồ khoái nha dịch đứng hai bên đợi lệnh, còn lộ vẻ tán thưởng khen ngợi.

Về phần Hoàng thượng và Bát vương gia ngồi phía trên, vừa trông thấy bộ dạng bậc này của Hoàng Can, tuy trên khuôn mặt không có biến hóa gì, nhưng ánh mắt nhìn lại lộ vẻ chán ghét rõ ràng, đến cả người họ hàng xa theo quan hệ bám cặp váy của Hoàng Can là Bàng thái sư, cũng không tự chủ được mà phải dùng ống tay áo bịt mũi.

Kim Kiền đánh giá hai bên xong, nhất thời cảm thấy hơi hở, sáng khoái.

Ngục tốt Khai Phong phủ quả nhiên là chuyên nghiệp, kinh nghiệm phong phú đầy mình, biết rõ tạo hình bên ngoài của phạm nhân là yếu tố quan trọng ảnh hưởng đến ấn tượng đầu tiên về phạm nhân. Tuy nói Bao đại nhân không dựa vào tướng mạo để định tội một người, nhưng ấn tượng đầu tiên mà kém, thì cũng đủ để khiến cho hai vị nhân sĩ dự nghe hai bên kia bắt đầu sinh lòng chán ghét đối với Hoàng Can rồi, sau đó hẳn có giáo hoạt thể nào, lưỡi lật léo nhiều đường không xương đến đâu, thì Hoàng thượng và Bát vương gia nghe vào trong tai độ tin cậy cũng giảm đi.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền lại bất giác liếc Triễn Chiêu bên cạnh một cái.

Tối qua nếu như Tiểu Miêu cũng có tạo hình thô lậu “lọ lem” như vậy, e rằng Hoàng thượng cũng không dễ dàng gì mà đáp ứng để cho Tiểu Miêu trợ giúp giải độc cho Thái hậu.

Chắc, xem ra ngoại hình đẹp không chỉ có lợi cho thăng quan phát tài, mà còn là yếu tố quan trọng hàng đầu có thể cứu mạng đó!

Trong lúc Kim Kiền đang chăm chỉ phân tích học tập tạo hình bên ngoài như thế nào mới có thể ảnh hưởng đến sự nghiệp phát triển vĩ đại về sau, Bao đại nhân đã đem chuyện giải độc của Thái hậu nói qua một lượt.

“Hoàng Can, người khi quân phạm thượng, đem giải được giả hòng che mắt Hoàng thượng, làm nguy hại đến tính mạng Thái hậu, người còn gì để nói?!” Bao đại nhân vỗ kinh đường mộc, đánh giọng hỏi.

Hoàng Can hai mắt đỏ rực, trợn mắt há mồm, cứ ngẩn ra quỳ tại đó, hết như kẻ dần dần, lâu sau, mới hoàn hồn, phốc một cái bò lên trước, lại bị hai nha dịch hai bên ngăn lại, cao giọng hét vang: “Không thể nào! Không thể nào! Giải được của ta chắc chắn là thật! Chắc chắn là thật!”

“Nếu là thật? Vì sao sau khi Thái hậu dùng thuốc lại hôn mê không tỉnh, một giọt nước cũng không uống được, thiếu chút nữa thì mất mạng?!” Bao đại nhân hỏi.

“Không thể nào... Không thể nào...”, Hoàng Can lắc đầu liên tục, đột nhiên ngẩng phắt lên hét, “Ta giải độc cho Thái hậu xong, các thái y của Thái y viện đều nói Thái hậu mạch tượng bình hòa, sắc mặt hồng nhuận, rõ ràng là đã bình phục rồi, sao... sao lại... Không đúng, không đúng, nhất định là sau khi ta giải độc, đã có người động tay động chân, khiến cho Thái hậu hôn mê không tỉnh, nhất định là như thế, nhất định là như thế! Hoàng thượng, thần bị oan! Hoàng thượng, xin hãy làm chủ cho thần!”

“Nói càn nói xiên!”, Bát vương gia giận dữ quát, “Thái hậu sau khi uống giải được của người, thì Hoàng thượng, bản vương cho đến Hiếu Nghĩa vương gia đều ở bên chăm sóc nửa bước cũng không rời. Lẽ nào người muốn nói là Hoàng thượng, bản vương và Hiếu Nghĩa vương gia trong lúc đó đã âm mưu ám hại Thái hậu?”

“Thần, thần không có ý đó...”, Hoàng Can mồ hôi vã ra như tắm, run rẩy nói.

Bàng thái sư thấy tình huống như vậy, vội tiếp lời: “Ý của Hoàng chỉ huy sứ chính là... giả như, giả như có thái y với mưu đồ gây rối đã thừa dịp...”

“Thái y?!” Bát vương gia cười lạnh một tiếng, “Thái hậu không thể uống vào dù chỉ một giọt thuốc, châm cứu thì các thái y lại không dám, trong phòng cách hơn một trượng ít nhất cũng có hơn mười người hầu hạ, bản vương muốn hỏi trước bao nhiêu con mắt, hạ thuốc thì châm đều không thể, vậy thái y làm hại Thái hậu bằng cách nào? Rõ ràng là giải được của người là đồ giả, lại còn dám ăn nói bừa bãi, giáo hoạt nguy biện?!”

Bàng thái sư cười khan mấy tiếng, không nói tiếp nữa, Hoàng Can thì ủ rũ quỳ một đống trên đất.

“Được rồi!”, vua Nhân Tông sắc mặt sa sầm, nổi trận lôi đình, “Trẫm không muốn nghe những lời nói bậy bạ của kẻ này nữa. Bao khanh, khi quân phạm thượng, đầu độc Thái hậu đáng xử tội gì?”

Bao đại nhân đáp: “Tội đáng xử trảm!”

“Được, lập tức phán Hoàng Can xử trảm đi!”

“Tuân chỉ!”, Bao đại nhân cung kính tuân lệnh, quay người rút thẻ lệnh ra, đôi mắt sắc bén long lên, đề tiếng hô, “Người đầu, mang hồ đầu trảm tội lệnh!”

Vương Triều, Mã Hán lập tức nâng hồ đầu trảm lên.

Đột nhiên, Hoàng Can như nhớ ra điều gì đó, the thé hét lên:

“Không, không! Ta bị oan, ta bị oan! Giải được của ta chắc chắn là thật, giải được của ta là do Triển Chiêu đưa cho!”

Những lời này vừa thốt ra, chúng nhân đều kinh ngạc.

Kim Kiền nhướng mày, tên Hoàng Can này quả nhiên bị dọa cho ngu người rồi, bao nhiêu lời nói thật đều tuôn ra hết.

“Giải được là do Triển Chiêu đưa cho?”, Bao đại nhân nhấn mạnh từng từ, “Không phải người nói giải được là do một mình người tìm cao nhân ẩn sĩ lánh đời luyện chế, chẳng có chút liên quan gì đến Triển Chiêu? Sao lúc này giải được lại thành Triển Chiêu đưa cho người?”

“Là... là...”, mồ hôi túa ra đầy mặt Hoàng Can, hạt nào hạt nấy to như hạt đậu, “Đúng, đúng rồi, trên đường hồi kinh, Triển Chiêu đã từng cướp giải được đi, nhất định là khi đó hắn dùng giải được giả để đổi lấy giải được thật, hãm hại ta, sau đó lại dùng giải được thật để giải độc cho Thái hậu, hồng lừ gạt Thánh thượng!”, nói đến đây, Hoàng Can ngẩng phắt đầu lên, con mắt long lên sòng sọc, mặt mũi dữ tợn, hét vang, “Là Triển Chiêu hãm hại ta! Là Triển Chiêu hãm hại ta! Hắn lòng dạ khó lường, tham công tiếc lợi, tội đáng chết vạn lần!!”

“Trộm tráo giải được?”, Bao đại nhân lạnh lùng nói, “Giải được Triển Chiêu và Kim Kiền dùng để cứu Thái hậu chính là phương thuốc do Y Tiên, Độc Thánh tặng! Trộm tráo giải được ở chỗ nào?”

“Việc này... việc này...”, khuôn mặt Hoàng Can vặn vẹo, đôi mắt đỏ quạch, y cứ đưa mắt liên tục về phía Bàng thái sư đang ngồi.

Bàng thái sư nuốt nuốt nước bọt: “Có thể... có thể là... đúng rồi, Công Tôn tiên sinh của Khai Phong phủ y thuật cao siêu, chưa biết chừng hắn có thể từ giải được Triển Chiêu lấy trộm ở chỗ Hoàng Can về mà phán đoán ra được phương thuốc cũng nên!”

Này này, rốt cuộc là ai hãm hại ai hả?

Lúc này Kim Kiền thật sự muốn đá một phát vào mông lão của già kia.

Cứ theo như lý luận của lão của già này, thì sự việc chính là: Hoàng Can lấy được giải được, Triển Chiêu tráo đổi giải được, Hoàng Can giải độc cho Thái hậu nhưng sau đó Thái hậu lại hôn mê không tỉnh, Công Tôn tiên sinh đem giải được lấy trộm được nghiên cứu rồi viết ra phương thuốc, mời Triển Chiêu xuất hiện kịp lúc đem thuốc thật cứu Thái hậu, thuận tiện vu hãm Hoàng Can... Ha! Vừa khéo làm sao lại rất logic hợp lý! Lão của già, ông không đi làm biên kịch truyền hình cho những bộ phim hạng ba thì thật là phí của giờ đó!

“Những lời này Bàng thái sư có chứng cứ gì không?!", đôi mắt hổ của Bao đại nhân trừng lên, sắc giọng quát.

“Việc, việc này...”, Bàng thái sư lau mồ hôi, “Đây là lão phu suy đoán hợp lý, là suy đoán!”

Hoàng thượng và Bát vương gia đồng thời trừng mắt lên nhìn Bàng thái sư một cái.

Bàng thái sư lập tức so vai rụt cổ, hóp bụng lại.

Bao đại nhân mặt sa sầm, hừ lạnh một tiếng, lại hướng Triển Chiêu, hòa hoãn nói, “Triển Chiêu, người giải thích thế nào?”

Triển Chiêu bước lên một bước, ôm quyền nói: “Giải được là do Triển Chiêu, Kim Kiền và Bạch Ngọc Đường ở thôn Du Lâm cầu xin hai vị tiên bối Y Tiên, Độc Thánh luyện chế, sau đó lại giao cho Hoàng chỉ huy sứ mang về kinh giải độc cho Thái hậu. Triển Chiêu tuyệt đối không làm ra loại hành vi cướp đoạt giải được.”

“Nói láo! Nói láo!”, Hoàng Can thành linh gào lên, nhảy dựng dưới đất dậy, vừa hét vừa bổ nhào về phía Triển Chiêu, “Làm gì có thôn Du Lâm nào, làm gì có Y Tiên, Độc Thánh nào, giải được đó là do ta tìm được, là người đã cướp giải được, là người đã trộm tráo giải được, là người đã hãm hại ta, là người! Là người!”

Triển Chiêu nghiêng người một cái, dễ dàng tránh được Hoàng Can, ngón tay khẽ động, một luồng kinh khí bắn ra, đánh trúng khoeo chân Hoàng Can, khiến hai chân y mềm nhũn, quỵ rạp xuống đất, miệng lại càng gào thét to hơn: “Là Triển Chiêu hãm hại ta! Là Triển Chiêu hãm hại ta!”

Chúng nhân nhìn Hoàng Can, đều không khỏi âm thầm lắc đầu.

“Hoàng thượng, tên Hoàng Can này không phải bị điên rồi chứ?!", Bát vương gia nói nhỏ.

Hoàng thượng nhíu nhíu mày.

“Cái gì mà bị điên chứ! Đây rõ ràng là tuyết rơi giữa tháng Sáu, là thiên hạ kỳ oan!” , Bàng thái sư gấp giọng nói, “Lời của Hoàng Can chắc chắn là sự thật, xin Hoàng thượng minh xét!”

Hoàng thượng liếc Bàng thái sư một cái: “Lời của Hoàng Can có nhân chứng gì không?”

“Việc này...”, Bàng thái sư nhất thời nghẹn lời, ấp úng hồi lâu, mới lẩm bẩm một câu, “Lời của Triển Chiêu, cũng không có nhân chứng!”

“Chẳng phải còn có hai nhân chứng là Kim Kiền và Bạch Ngọc Đường sao?”

“Hai người đó đều cùng một giuộc với Triển Chiêu, lời nói sao có thể tin?!”

“Lời của Hoàng Can ngay cả một nhân chứng cũng không có, trẫm phải tin như thế nào?!”

“... Việc này...”

Những lời này của mấy vị có địa vị cao trên công đường, chúng nhân ở dưới công đường đều nghe rõ mồn một, trong lòng vô cùng ức chế, giận dữ, lại không biết làm thế nào.

Kim Kiền thầm than một trận: Giờ thì hay rồi, hai bên bên nào cũng cho là mình phải, bên nào cũng cho là mình có lý, lại không có bên thứ ba đứng ra chứng thực... Thôi rồi! Lại thành vụ án gây tranh cãi mất rồi.

Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh nhìn nhau, không khỏi thầm thở dài, xem ra vụ án này chỉ có thể hoãn lại chờ tái thẩm, tiếp tục tìm chứng cứ vậy.

Bao đại nhân giờ kinh đường mọc lên, đang định vỗ xuống cho bãi đường, thì thấy một nha dịch chạy vào công đường, cao giọng thưa trình: “Báo... ngoài phủ có hơn ba mươi thôn dân xin cầu kiến.”

“Thôn dân? Thôn dân nào?”, Bao đại nhân sững sốt.

“Bọn họ tự xưng là thôn dân thôn Du Lâm, đến đây khấu tạ hoàng ân!”

Nghe xong những lời này, cả công đường đều chấn động, đặc biệt là Bàng thái sư và Hoàng Can, đều đồng thời biến sắc. Bàng thái sư thì mềm nhũn người ngồi trên ghế, còn Hoàng Can cầm khẩu đàn người, gương mặt mang vẻ không thể tin được.

Bao đại nhân đứng phắt dậy, giọng cao hơn mấy quãng: “Truyền!”

Kim Kiền cơ hồ như không dám tin vào tai mình:

Đây, đây là tình huống gì? Trước đó báo về thôn Du Lâm là một thôn trống không, chứng tỏ rằng thôn dân đã bị Hoàng Can và lão cua già diệt khẩu... Lẽ nào là chết rồi lại hồi sinh? Hoặc là oan hồn muốn được giải oan? Giữa thanh thiên bạch nhật thế này, đừng có kể mấy chuyện liêu trai kiểu ấy chứ!

73. Q.4 - Chương 13: Thôn Dân Làm Chứng Hoàng Can Đền Tội

trong Phu Tử viện người mới chuyển vào.

Lần thứ hai nhìn thấy thôn dân thôn Du Lâm từ già đến trẻ, tâm tình trong lòng Kim Kiền chỉ có một câu để biểu đạt:

Đồng hương gặp được đồng hương, mừng mừng tủi tủi lệ tuôn ướt đầm!

Không phải oan hồn, không phải kể chuyện liêu trai, là người sống còn đang hít thở!

Nhìn Nhan Tra Tán kia, vẫn tràn ngập khí vị thư sinh như trước giờ, nom Tiểu Dật đó, quả nhiên vẫn là cái mặt nhăn nhó khó dăm dăm ấy, còn cả cô bé Tiểu Nha thanh mai trúc mã của Tiểu Dật, chú Trương cha cô bé, thím Vương, ông Hán... Đội ngũ này khiến người khác kích động đến cỡ nào chứ á á á...

Khoan đã, người kia...

Huyệt thái dương của Kim Kiền bỗng giật nảy lên một cái.

Cái người cúi lom lom đứng cuối cùng mặt mũi bôi trát đầy bùn đất nhọ nhem, tóc tai tán loạn, quần áo rách rưới hết như ăn mày kia sao nhìn thế nào cũng giống cái tên Nhất Chi Mai, lười chảy thây sợ nhất là gặp phải phiền phức vậy?

Kim Kiền ngẩn ngẩn cổ, đang định nhìn cho kỹ, thì bị Triển Chiêu bên cạnh túm cổ áo kéo lại.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Triển Chiêu hơi rũ mắt, sắc mặt như thường.

Nhưng Kim Kiền lại cảm thấy trên đầu kêu “tinh” một tiếng, lập tức khoanh tay cúi đầu, trưng ra tạo hình “cây cột nhà” “không hóng hớt chuyện xung quanh” đúng tiêu chuẩn.

Bạch Ngọc Đường nhìn mà chắc lưỡi lấy làm kỳ lạ, nếu không phải hiện tại đang ở trên công đường, nhất định Bạch Ngọc Đường sẽ trêu chọc một phen.

Bỗng ba mươi mấy thôn dân ở dưới công đường quỳ xuống nhất tề hô vang: “Thôn dân thôn Du Lâm trần Thanh Tập khấu kiến Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, Bát vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế, bái kiến Bao đại nhân, Thái sư đại nhân!”

Công đường nhất thời tĩnh lặng.

Bao đại nhân vỗ kinh đường mộc: “Các ngươi là thôn dân thôn Du Lâm trần Thanh Tập?!”

“Bẩm đại nhân, đúng vậy”, người trả lời là Nhan Tra Tấn, một thân quần áo nho nhã, mặt mày sáng sủa, chất giọng trong như suối, quỳ phía sau Hoàng Can thô lậu bẩn thỉu, thực đúng là “một người trắng sáng trên cao, kẻ kia tựa bùn đen dưới đất”, tương phản quá đỗi.

“Không thể nào!”, Bàng thái sư quát lên, “Thôn dân thôn Du Lâm kia rõ ràng, rõ ràng... Đúng, đúng rồi, không phải hôm qua Bao đại nhân đã phái người đi điều tra, huyện thừa báo lại rằng thôn Du Lâm là một thôn trống không, hôm nay bỗng dưng lại nhảy ra một đám thôn dân là thế nào? Nhất định là phường giả mạo!”

“Chúng thảo dân tuyệt đối không phải phường giả mạo!”, Nhan Tra Tấn nghiêm sắc mặt nói, “Chúng thảo dân có mang theo hộ tịch chứng minh, đại nhân xin hãy xem qua!”, nói đoạn, Nhan Tra Tấn rút từ trong ngực ra một cuốn sổ, đưa cho nha dịch bên cạnh. Nhân lúc Bao đại nhân đang lật xem, Nhan Tra Tấn tiếp tục nói, “Mấy ngày trước thôn dân toàn thôn khởi hành đến Khai Phong để khấu tạ hoàng ân, nên trong thôn mới không có bóng người, bởi vậy mới bỏ lỡ người mà Bao đại nhân phái tới để điều tra.”

Bao đại nhân đã xem xong cuốn hộ tịch, lại đưa cho Công Tôn tiên sinh, Công Tôn tiên sinh giở ra đọc kỹ một lượt rồi bẩm báo: “Khởi bẩm Hoàng thượng, đây xác thực là thôn dân thôn Du Lâm trần Thanh Tập.”

Hoàng thượng gật gù đầu, lại đưa mắt nhìn Nhan Tra Tấn, ngũ khí bất tri bất giác cũng hòa hoãn đi mấy phần: “Người là ai?”

“Khởi bẩm Hoàng thượng, thảo dân là Nhan Tra Tấn người thôn Du Lâm.”

“Vì sao ngươi lại nói thôn dân toàn thôn tới Khai Phong là để khấu tạ hoàng ân?”

Nhan Tra Tấn tỏ ra vô cùng ngạc nhiên: “Ba mươi tư thôn dân thôn Du Lâm chúng thảo dân mắc phải bệnh lạ, cơ hồ phải táng mạng nơi hoàng tuyền. Nếu không phải Hoàng thượng phái khâm sai vâng mệnh trị bệnh cho thôn dân thôn Du Lâm, thì chúng thảo dân nào còn mạng để đứng ở đây? Thánh ân của Hoàng thượng còn hơn cả ơn phụ mẫu tái sinh, chúng tiểu nhân chỉ là phường dân đen, mà có thể nhận được hoàng ân quả thực được sung mà lo, đội ơn khôn kể, trong lòng cảm động khôn xiết, chẳng thể kìm được, lại nghĩ trước suy sau, cuối cùng quyết định vượt ngàn dặm xa xôi đến Biện Kinh khấu tạ hoàng ân mệnh mông! Cho dù không thể nhìn thấy Thánh nhan, dù chỉ có thể ở bên ngoài hoàng thành mà dập đầu bái tạ, cầu cho Hoàng thượng thân thể kiện khang, phúc trạch song hành, Đại Tổng được quốc thái dân an, thì chúng thảo dân cũng đã cảm thấy mãn nguyện lắm lắm, đời này chẳng còn gì hối tiếc!”

Tiểu ca Nhan gia, huynh quả là cao nhân!

Kim Kiền nhìn ra Nhan Tra Tấn với con mắt khác xưa, thâm phân tích:

Tay Nhan Tra Tấn này quả nhiên chẳng phải người thường, nghe đoạn đối thoại này mà xem: Trong hoa mỹ có vài phần giản dị, trong giản dị lại thêm đôi phần sâu sắc, trong sâu sắc lại bỏ thêm mấy phần cảm động, cảm động rồi lại bỏ sung dăm phần khí thế, từ chuyện nhỏ là trị bệnh cho thôn dân mà nói tới hoàng ân mệnh mông, rồi lại đưa đến phán đoán đầy khoa trương quốc thái dân an, xã hội hài hòa, hành văn mạch lạc, trật tự phân minh, luận điểm rõ ràng, lớp lớp lang lang sâu sắc thấu triệt, tự sự trần thuật là phụ, nịnh nọt vuốt ve là chính, giác ngộ chính trị quá cao, thực đúng là bậc thầy về “võ mông ngựa”.

Trước đó nói Nhan Tra Tấn so với tên đệ đệ Tiểu Dật “thành tinh” còn thua kém mấy phần, bây giờ xem ra, e rằng cũng là một viên ngọc quý giữa biển người.

Về phần chúng nhân trên công đường, chẳng ai là không kinh ngạc, mà Thiên tử Nhân Tông lại càng sửng sốt hơn, khuôn mặt tràn ngập vẻ cảm động, ngữ khí cũng gần gũi hơn mấy phần: “Người vừa nói thôn dân toàn thôn mắc phải bệnh lạ, có khâm sai trợ giúp các người trị bệnh, hãy đem chuyện này nói tỉ mỉ rõ ràng cho trẫm nghe!”

“Nhan Tra Tấn tuân chỉ...”, Nhan Tra Tấn đang định trả lời, thì chúng thôn dân phía sau lại anh một câu, tôi một câu tranh nhau kể trước:

“Hoàng thượng, người toàn thôn bọn tiểu nhân đột nhiên đều mắc phải bệnh lạ, khiến cho tất cả ngày ngày cứ dần dần vô tri vô giác, sắc mặt vừa xanh lại vừa trắng, ăn không nổi uống không xong ngủ chẳng được, đúng là vô cùng thê thảm ạ...”

“Trần Thanh Tập hồi đầu còn có mấy y quán nói có thể trị được, ai biết là bọn họ lại lừa tiền bọn tiểu nhân, cái đám thần dược khi gió kia càng uống càng tệ, thiếu chút nữa thì mất mạng!”

“Thế rồi Hoàng thượng phái Triển đại nhân và Kim hiệu úy của Khai Phong phủ đến!”

“Đúng đúng đúng, Triển đại nhân và Kim hiệu úy còn có cả Bạch đại hiệp tìm được hai lão đại phu tới, nói là Y Tiên, Độc Thánh gì gì đó rất nổi danh trên giang hồ chế thuốc trị bệnh cho bọn dân đen chúng tiểu nhân...”

“Sau Hoàng thượng còn phái cả khâm sai Hoàng đại nhân đến hỗ trợ, mấy ngày đó bận rộn tới mức chóng hết cả mặt mũi.”

“Sau khi thuốc chế xong rồi, bệnh của bọn tiểu nhân cũng được trị khỏi, lại nghe nói trong thành Biện Kinh cũng có người mắc phải loại bệnh lạ giống y như bọn tiểu nhân, Triển đại nhân liền xin Hoàng đại nhân mang thuốc về trước... Đúng rồi, không biết người mắc bệnh đã khỏe chưa?”

“Cái này, cái này, người trong thôn góp nhau mang mấy con gà đến, tặng cho người bị bệnh trong thành Biện Kinh bồi bổ thân thể, vừa mới khỏi bệnh, thân thể hư nhược lắm đó!”

Người trong thôn tranh nhau nói tía lia tuy có chút hỗn loạn, nhưng lại đem nguyên nhân kết quả nói ra rất rõ ràng, hơn nữa do thôn dân cứ anh một câu tôi một câu qua qua lại lại như thể đang kể chuyện nhà, so với lời của một mình Nhan Tra Tấn, tự nhiên càng chân thật hơn. Có điều, tuy lời của các thôn dân này mới nghe thì thấy đều là những lời chân chất mộc mạc, nhưng nghiền ngẫm kỹ càng, lại thấy vô cùng kín kẽ, chẳng lộ chút sơ hở nào.

Đầu tiên, nói rõ thuốc giải xuất xứ từ đâu, chuyện Hoàng Can có được giải được như thế nào... cũng chứng minh lời của Triển Chiêu là thật, lời của Hoàng Can chỉ là nhằm nhĩ gì đặt;

Thứ nữa, sự tồn tại của cái vị “Nhất Chi Mai” khâm phạm quan trọng kia được xóa bỏ không chút dấu vết... Chứng minh bọn Triển Chiêu chưa từng gặp khâm phạm, tự nhiên đã loại trừ được nghi vấn bao che cho khâm phạm;

Thứ ba, “kịch độc” của Thái hậu giống như các thôn dân, theo lời bọn họ trở thành “bệnh lạ”, Thái hậu trúng độc biến thành “một vị nhân sĩ không rõ nào đó” cũng bị mắc bệnh lạ... Chứng minh đám người Triển, Kim tuyệt không tiết lộ tin tức cơ mật Thái hậu trúng độc lấy nửa phần;

Thứ tư, bọn Triển Chiêu, Kim Kiền, Hoàng Can được phái đi tìm Thanh Long châu hoặc giải được, toàn bộ đều biến thành Hoàng thượng phái khâm sai đến cứu giúp thôn dân... Không nghi ngờ gì nữa đây chính là tìm cho Hoàng thượng một bậc thang để xuống, thuận tiện dắt vàng lên mặt Hoàng thượng;

Cuối cùng, chúng thôn dân còn mang theo gà ngàn dặm xa xôi đến vì “đồng bạn có cùng cảnh ngộ” cũng chính là để Thái hậu bồi bổ sức khỏe, giường cao tấm bằng “tri kỉ thân tình”, sao có thể không khiến người khác cảm động cho được?!

Lời chứng chặt chẽ trôi chảy, từng bước từng bước xác lập được lòng tin gây được thiện cảm như vậy lại được nói ra từ miệng chúng bách tính thật thà chất phác, chẳng chút tâm cơ, có quý mới tin!

Kim Kiền đưa mắt nhìn sang Tiểu Dật, rồi lại dời qua Nhan Tra Tấn.

Mặc dù mới nhìn qua biểu hiện của hai huynh đệ nhà này không giống nhau, nhưng Kim Kiền dám lấy kinh nghiệm bản thân về sự thay đổi sát khí vi diệu của cái vị Nam hiệp giang hồ nào đó ra đánh cược, khỏe môi tiểu ca Nhan gia rõ ràng nhếch lên 0,3% còn khỏe mắt Tiểu Dật thì đang tản mát ra một loại ý vị tên gọi “tự hào”.

Chắc chắn là hai huynh đệ “thành tình” này liên thủ với nhau bày cho chúng thôn dân lời chứng sao cho ăn khớp logic, xâu chuỗi rồi.

Chúng nhân trên công đường sau khi nghe xong lời các thôn dân dưới công đường nói, tất cả đều đưa mắt qua nhìn Hoàng Can.

“Hoàng Can, ngươi còn gì để nói?!” , Bao đại nhân vỗ mạnh kinh đường mộc quát.

Hoàng Can quỳ rạp cả người trên đất toàn thân run rẩy không ngừng: “Ta, ta ta... Thuốc đó... thuốc...”, thỉnh linh, Hoàng Can đứng thẳng người lên, hai mắt phát ra ánh đỏ, hét lên the thé, “Đúng! Đúng đó! Bọn hần nói đúng đó! Thuốc là Triển Chiêu đưa cho ta, là Triển Chiêu đã tráo thuốc, chẳng có quan hệ gì với ta, là Triển Chiêu không muốn ta lĩnh công, cho nên mới hãm hại ta! Là Triển Chiêu hãm hại ta!”

Chúng nhân trên công đường chán nản nhìn Hoàng Can, vẻ mặt tỏ ra ghét bỏ vô cùng.

Kim Kiền thầm trợn trắng mắt: Cái tên Hoàng Can này không phải có thâm thù đại hận gì với Triển Chiêu đấy chứ, sao đã đến nước này, mà vẫn còn cắn chặt lấy Triển Chiêu không buông, cho dù chết cũng phải kéo theo tấm đệm lưng vậy?

“Ca ca, sao Tiểu Dật nghe mãi mà vẫn không hiểu?”, Tiểu Dật quỳ ở sau lưng Hoàng Can đột nhiên cất tiếng, trưng ra bộ dạng ngây thơ khả ái lúc họ mới gặp nhau lần đầu, dùng chất giọng non nớt để hỏi: “Hoàng ca ca nói Triển ca ca tráo thuốc? Nhưng Triển ca ca ngay cả nắp bình thuốc còn chưa mở ra thì sao có thể tráo được?”

“Tiểu Dật, trên công đường không được nói bừa bãi”, Nhan Tra Tấn nhỏ giọng nạt Tiểu Dật.

Nhưng đáng tiếc lúc này trên công đường vô cùng yên lặng, câu đối thoại kia của hai huynh đệ đều rơi vào tai mọi người.

Hoàng thượng nhíu chặt chân mày, nhìn Hoàng Can một cái, lại hướng Tiểu Dật hòa hoãn hỏi: “Người tên gọi Tiểu Dật? Điều ngươi vừa nói có phải sự thật không?”

“Đương nhiên là thật rồi!”, Tiểu Dật phồng má, đáng vẻ giận dữ khi bị nghi ngờ, “Ca ca đã dạy, nói dối không phải trẻ ngoan! Tiểu Dật nhớ rất rõ, hôm ấy lúc hai đại phụ gia đưa bình thuốc cho Triển ca ca, Triển ca ca cầm lấy rồi giao ngay cho Hoàng ca ca, dặn Hoàng ca ca phải mau chóng mang thuốc hồi kinh. Hoàng ca ca nhận lời nói rằng nhất định sẽ bẩm báo công lao gì đó của Triển ca ca với Hoàng thượng đại nhân. Tiểu Dật và ca ca đều nhìn thấy mà, đúng không ca ca?!”

Nhan Tra Tấn ôm quyền, nghiêm mặt nói: “Đích thực là như vậy!”

Ánh mắt sắc như dao của chúng nhân bắn thẳng về phía Hoàng Can.

“Ngươi cái tên tiểu quỷ thối này!”, Hoàng Can quay phắt người lại, túm lấy bả vai Tiểu Dật điên cuồng hét lên: “Nói hươu nói vượn! Rõ ràng là Triển Chiêu hãm hại ta!”

“Oa!”, Tiểu Dật bị dọa cho sợ mất tái đi, bật khóc.

Nha dịch bên cạnh lập tức tách hai người ra, dè Hoàng Can xuống đất.

Tiểu Dật rúc vào lòng Nhan Tra Tấn, vừa run rẩy, vừa khóc nức lên: “Tiểu Dật không thích Hoàng ca ca, nhất định là Hoàng ca ca không nghe lời đại phu gia gia, tự mình không có bản lĩnh lại muốn thay người khác chữa bệnh, cho nên mới biến thành quỷ! Hu hu hu...”

“Không có bản lĩnh? Biến thành quỷ?!” , trong con ngươi của Bao đại nhân lóe lên tia sáng: “Đây là ý gì?”

Nhan Tra Tấn vừa vỗ về trấn an Tiểu Dật, vừa trả lời: “Khởi bẩm đại nhân, lúc hai vị tiền bối đưa thuốc cho Hoàng đại nhân có nói nội công của Hoàng đại nhân không bằng Triển đại nhân và Bạch đại hiệp, nếu cứ cố ép vận công trị bệnh cho người, sẽ làm hại đến tính mạng của bệnh nhân, thậm chí còn khiến cho bản thân bị tẩu hỏa nhập ma. Cho nên cách tốt nhất là để Hoàng đại nhân mang thuốc về Biện Kinh trước, cho bệnh nhân uống để tạm thời ổn định lại bệnh tình, nội trong năm ngày tìm người có nội công thâm hậu vận công trị bệnh cho người đó, ấy mới là thượng sách.”

“Ca ca nói dối!”, Tiểu Dật quệt nước mắt, “Rõ ràng đại phu gia gia nói là chỉ có Triển ca ca và Bạch ca ca mới có thể trị bệnh được!”

“Rốt cuộc chuyện là thế nào?”, Hoàng thượng nhíu mày.

Nhan Tra Tấn vội nói: “Hai vị tiền bối không có ý này, chỉ nói thuốc kia có thể ổn định được tình hình trong năm ngày, trong năm ngày này tìm người có nội công thâm hậu vận công trị liệu là được. Nhưng nếu thực sự không tìm được người có nội công thâm hậu như Triển đại nhân và Bạch đại hiệp, thì có thể đợi hai người họ hồi kinh sau đó tiến hành vận công chữa trị cũng không muộn.”

Nói đến đây, Nhan Tra Tấn đột nhiên như nghĩ ra điều gì đó, biến sắc nói: “Lẽ nào chưa tìm được người có nội công thâm hậu khiến bệnh tình trở nặng?! Ôi chao! Điều tại chúng thảo dân! Điều tại chúng thảo dân! Chỉ vì hai vị đại phu nói bệnh nhân ở kinh thành trong năm ngày tới tính mạng không có gì phải lo lắng, Hoàng đại nhân lại cho hay, người có nội công thâm hậu trong kinh thành rất nhiều, vận công trị bệnh chỉ là chuyện không đáng kể; mà tính mạng hơn ba mươi thôn dân toàn thôn cũng chỉ kéo dài được nửa ngày nữa là nhất định phải chết... Chúng thảo dân mới van xin cưỡng cầu Triển đại nhân và Bạch đại hiệp ở lại cứu thôn dân trước... Không, không, không, cho dù như thế, chúng thảo dân sao có thể vì tính mạng của bản thân mà không màng đến tính mệnh người khác, thật sự là không nên! Không nên! Bây giờ phải làm thế nào?! Phải làm thế nào đây?!”

Nói đến đây, Nhan Tra Tấn đưa tay che mặt thảm rơi lệ.

Chúng thôn dân sau lưng cũng theo đó bật khóc lớn.

“Điều tại chúng thảo dân, điều tại chúng thảo dân...”

“Chẳng ngờ Triển đại nhân sau khi trị bệnh giúp bọn tiểu nhân, ngay cả cơm cũng không buồn ăn, vội vã lên đường giục ngựa không ngừng nghỉ mà cũng không kịp...”

“Trời ơi... sao có thể như vậy... hu hu...”

“Ồ? Khoan đã, hôm nay lúc nhập thành chẳng phải nghe nói hôm kia Triển đại nhân về đến rồi sao? Cũng tức là ngày thứ ba, vậy thì phải kịp lúc mới đúng chứ? Sao lại...”

“Đúng rồi, như thế là về kịp mà!”

Nói đến đây, chúng thôn dân đều ngẩng lên, khuôn mặt tràn ngập vẻ nghi hoặc nhìn mấy vị ngồi phía trên công đường.

Về phần chúng nhân trên công đường, hai người Triển, Bạch nghe tới đây đã chẳng hiểu đầu cua tai nheo thế nào rồi.

Kim Kiền thì như đi giữa sương mù: Nội trong năm ngày phải trở về kinh gấp là sao? Nội công Hoàng Can yếu là như nào? Mình nhớ lúc ở thôn Du Lâm Hoàng Can vận công cứu người thì nội công cũng xem như đạt tiêu chuẩn rồi mà, hai vị sư phụ còn phán rằng lấy tu vi nội công của Hoàng Can, vận công cứu Thái hậu chẳng phải chuyện gì khó...

Sao bây giờ qua mồm tiểu ca Nhan gia, lại biến thành rõ ràng Hoàng Can công lực không bằng người lại còn thích “đú” tự mình vận công trị bệnh cho Thái hậu, cuối cùng dẫn đến hậu quả nghiêm trọng là tính

mạng Thái hậu gặp nguy hiểm...

Có điều, nghe tiểu ca Nhan gia nói như vậy...

Kim Kiền đưa mắt qua Hoàng Can, lặng lẽ làm dấu thập tự giá trong lòng.

Aizzz... Chồn hôi, bây giờ người có trăm cái miệng cũng không giải thích được, cho dù có nhảy xuống Thái Bình Dương cũng chẳng rửa sạch đâu... Amen.

Trái lại Hoàng thượng, Bát vương gia, Bao đại nhân cùng chúng nhân Khai Phong phủ nghe tới đây vẻ mặt đều như bừng hiểu ra, ánh mắt nhìn Hoàng Can lại càng thêm chán ghét khinh bỉ.

Mà Hoàng Can đã sớm dần người ra hết như kẻ điên, trong miệng chỉ lẩm bẩm đi lẩm bẩm lại mấy câu: “Lừa gạt, đều là lũ lừa gạt, nói láo, nói láo!”

Đáng tiếc, mấy lời này của Hoàng Can chẳng còn ai trên công đường nghe lọt nửa từ cả.

“Bao khanh, đối với loại táng tận lương tâm bại hoại xấu xa tội không thể tha này, khanh còn không mau xử trăm hãn, tránh làm bẩn mắt trăm!”; Thiên tử Nhân Tông nghiêng rằng lạnh lùng quát.

Bao đại nhân lập tức lĩnh chỉ, vỗ kinh đường mộc trầm giọng nói: “Hoàng Can tham công đoạt lợi, giấu giếm công lao tìm thuốc của Triển Chiêu, Kim Kiền, Bạch Ngọc Đường, sau lại vì tranh công không tự lượng sức mình tự ý vận công trị bệnh cho Thái hậu, đẩy Thái hậu vào chỗ nguy hiểm, tới khi tội ác được phơi bày, lại không biết đường hối cải, đến chết cũng muốn hãm hại người khác, miệng lưỡi chỉ toàn lời bịa đặt, khi quân phạm thượng, bất trung bất tín, điên điên dại dại!”, ngưng một chút, Bao đại nhân cao giọng phán, “Bản phủ phán người tội chết, chịu trăm hình! Người đâu, đưa Hoàng Can lên trăm đao!”

Trương Long, Triệu Hổ đã chờ ở bên từ lâu liền lập tức kéo Hoàng Can sớm đã mềm nhũn cả người thần trí mơ hồ lên trăm đao.

Bao đại nhân mắt long lên, ném thẻ lệnh: “Trăm!”

“Phập!”, một luồng máu đỏ phun ra giữa không trung.

Chúng nhân trên công đường đều tỏ ra hả giận vô cùng.

Chỉ có Triển Chiêu và Kim Kiền là ngoại lệ.

Triển Chiêu nhìn vũng máu trên đất, khuôn mặt hiện vẻ không đành lòng.

Kim Kiền lắc đầu thở dài, trầm nghĩ:

Hoàng Can tuy từ đầu đến cuối miệng lưỡi toàn lời bịa đặt, nhưng trước khi chết lại nói thật, lời chứng của hai huynh đệ Nhan gia xác thực là “nói láo”, đáng tiếc, không một ai tin tưởng y! Chắc chắn, đây chính là tự tạo nghiệt thì không thể sống được...

Vụ án Thái hậu trúng độc cuối cùng cũng đã khép lại, dưới sự chăm sóc tận tình của các thái y, chưa đầy mấy ngày sau Thái hậu đã bình phục như ban đầu, ăn được ngủ được, sức khỏe vô cùng tốt! Hoàng thượng long nhan vui vẻ, lại thêm lần trước oan uổng cho đám người Triển Chiêu, cho nên lần này phong thưởng cũng phá kỷ lục. Triển Chiêu, Kim Kiền chẳng những được phục nguyên chức mà còn được ban thưởng cho không ít “kinh tế”.

Triển Chiêu được thưởng hai trăm lượng vàng, Kim Kiền được thưởng tám mươi lượng vàng, Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh bổng lộc tăng thêm ba lần, các nha dịch bổ khoái trực thuộc Khai Phong phủ lương bổng được tăng lên gấp đôi, ngay cả Bạch Ngọc Đường cũng được thăng ba mươi lượng vàng.

Khai Phong phủ nhất thời đã thoát nghèo tiến thẳng lên sung túc ấm no. Ba người Triển, Bạch, Kim lập tức vinh quang trở thành đối tượng để ông chủ của các ngân hiệu trong thành Biện Lương câu kéo. Trong một khoảng thời gian, chưởng quầy các ngân hiệu lớn đều đổ xô tới tận cửa liên hệ nghiệp vụ “gửi tiết kiệm”, thiếu chút nữa thì giẫm nát cửa Khai Phong phủ.

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường bị làm phiền quá mức không chịu nổi, bèn chọn đại một ngân hiệu rồi đem tiền thưởng gửi vào đó.

Ngược lại, Kim Kiên phải gặp mặt các chương quầy sở hữu ngân hiệu một lượt, còn tính toán cẩn thận cò kè ngã giá trọn ba ngày, mới chọn được một ngân hiệu có tiền lãi vừa ý nhất để gửi tiền thưởng. Nghe đâu ngày cuối cùng, khi chương quầy của ngân hiệu mà Kim Kiên gửi tiền bước ra khỏi cửa lớn Khai Phong phủ, thì toàn thân nhể nhại mồ hôi cơ hồ bị chứng mất nước, khóc một hồi rồi lại cười hàng tràng, vô cùng quỷ dị. Khi trở về, ông ta liền đem các tiểu nhị dưới tay huấn luyện một tháng trời, sau đó chuyện làm ăn của ngân hiệu này có bước phát triển nhảy vọt, nhanh chóng chiếm lĩnh thị phần, chỉ chưa đầy nửa năm đã nắm giữ một nửa thị phần tài chính ở thành Biện Kinh... Chẳng qua đây đều là chuyện về sau.

Mà cái vị Tòng hiệu ủy lục phẩm nào đó đã viết lại về kết cấu phân nhánh thị trường tài chính của thành Biện Kinh thậm chí là cả Bắc Tống, lúc này lại đang trong trạng thái ảo não sầu muộn vô cùng.

Mà nguyên nhân không vì điều gì khác, chính là Kim Kiên ta phải chuyển nhà.

Khụ khụ, xin đừng hiểu lầm, không phải là Kim Kiên bị Khai Phong phủ đuổi việc phải cuốn gói rời đi, mà hoàn toàn ngược lại, bây giờ Kim Kiên là nhân vật VIP của Khai Phong phủ, tiếng tăm nổi như cồn... Là ân nhân cứu chữa cho Thái hậu, lần thứ nhất bí mật, lần thứ hai công khai, ngoài ra còn là ân nhân cứu mạng của Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ. Hơn nữa các nhân vật “thành tinh” của Khai Phong phủ lại biết thân phận đặc thù của người này: Quan môn đệ tử của Y Tiên và Độc Thánh thiên hạ này cũng chỉ có Kim Kiên, “nói giống thì sẽ giống rồng, trò cương Y Độc há đâu tầm thường”, cho nên phúc lợi đãi ngộ của Kim Kiên lập tức thăng liền mấy cấp.

Mà thứ được cải thiện đầu tiên đương nhiên là nơi ăn chốn ở rồi.

Lúc này giá trị con người của Kim Kiên so với lúc trước đương nhiên là không thể so sánh rồi, tất nhiên không thể tiếp tục ở lại Tam ban viện, ký túc xá tập thể tạp nham ẩm ỉ như vậy, cho nên phải chuyển đến một ký túc xá dành cho người độc thân yên tĩnh, sạch sẽ, thoáng đãng.

Mà tại Khai Phong phủ ký túc xá dành cho người độc thân chỉ có Phu Tử viện mà thôi, cư trú ở đó chính là nhóm các nhân sĩ “thành tinh” của Khai Phong phủ, bao gồm: Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, tứ đại hiệu ủy, cùng với Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ.

Nếu thân phận quan môn đệ tử của Y Tiên Độc Thánh của Kim Kiên đã nhạy cảm như vậy, thì sự an toàn phải được đặt lên hàng đầu. Mà Phu Tử viện lại là nơi an toàn nhất, ngoại trừ phòng ngủ của Bao đại nhân, đó còn là chốn nghỉ của cái vị Tứ phẩm hộ vệ nào đó... Khụ... đương nhiên, Kim Kiên cho dù chết cũng không đồng ý chung phòng với hai người này, cho nên, Kim Kiên chỉ có một lựa chọn duy nhất, chính là gian phòng kề bên phòng ngủ của Triển Chiêu, thành thử Kim Kiên chính thức trở thành hàng xóm với khoảng cách gần như bằng không của Ngự tiền tứ phẩm hộ vệ.

Điều này có nghĩa là Kim Kiên chỉ cần có chút xíu nguy hiểm thôi, thì Triển Chiêu sẽ là người đầu tiên phá cửa xông vào, nếu phá cửa không được thì... Khụ khụ, dựa vào công phu của Nam hiệp, đập tường đục lỗ gì đó cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Nhưng điều này cũng có nghĩa là, sau này bất luận Kim Kiên ăn cơm, ngủ gật, kiếm tiền hay làm biếng đều ở ngay dưới mí mắt Triển Chiêu, cho đến chuyện có thằng ngu mất ngủ nào tới tập kích Nam hiệp, rồi ảnh hưởng tới người vô tội xung quanh, nửa đêm thích khách đột kích bị cái vị hộ vệ nào đó túm lấy bắt tăng ca, rồi sớm tinh mơ bị ai đó lôi ra khỏi ổ chăn bắt luyện công vân vân và vân vân lại càng không cần phải nhắc đến...

Cho nên, trong lúc mặc sức tưởng tượng đến viễn cảnh “đẹp tươi” sau này, Kim Kiên muốn khóc mà không có nước mắt.

Mình không nên chuyển tới ở gần cái ổ mèo có hệ số nguy hiểm cao như vậy, hơn nữa xác suất tăng ca là 90% aaaaaa!!

“Kim Kiên, tôi cũng biết cậu coi tôi như anh em, không nỡ rời xa tôi, tôi cũng không nỡ rời xa cậu, nhưng nếu đó là lời Công Tôn tiên sinh, cậu vẫn nên chuyển đi thôi”, Trịnh Tiểu Liễu vừa bận rộn giúp Kim Kiên chuyển đồ, vừa an ủi nói, “Được rồi, đừng có chau mày ủ rũ nữa nào...”

Kim Kiền đang ngồi trong góc phòng, thở dài.

“Kim huynh, xem xem còn có gì cần chuyển nữa không?”, Nhan Tra Tấn bê một chồng chăn đệm đi ra khỏi phòng, theo sau là cái tên nhóc Tiểu Dật mặt thối đang ôm hai bọc quần áo.

“Nhan huynh, Tiểu Dật, kỳ thực không cần phiền tới hai người...”, Kim Kiền ỉu xiu nói.

Tôi thà tự chuyển một mình mấy ngày mấy đêm còn hơn.

“Kim huynh không cần khách sáo như vậy, hai huynh đệ chúng tôi may nhờ Bao đại nhân không chê, được ở tạm Khai Phong phủ mấy tháng, cả ngày chỉ ăn không ngồi rồi cũng thực xấu hổ quá, hiện tại có thể giúp đỡ Kim huynh, trong lòng mới thấy yên tâm đôi phần”, Nhan Tra Tấn cười nói.

“Nhan huynh khách khí rồi”, Kim Kiền vội đứng dậy ôm quyền nói, “Nếu không phải huynh bán hết gia sản thuê xe để các thôn dân thôn Du Lâm có thể vượt ngàn dặm xa xôi đến được Khai Phong phủ, thì e rằng Triển đại nhân và tôi sẽ phải hàm oan không giải rồi, trên dưới Khai Phong phủ đều cảm kích còn không hết, sao lại có thể chê bai ruộng bỏ được.”

“Kim huynh, nếu nói đến cảm kích, không bằng nên cảm kích tại hạ trước!”, một bóng đen phiêu phất lướt từ trong phòng ra, biếng nhác nói, “Nếu không phải tại hạ đánh cho mấy tên tay sai do Hoàng Can phái đến tới bởi hoa lá, thì sao chúng bách tính tay không tác sát đó có thể tới Biện Kinh mà chẳng mấy may hao tổn gì?”

“Môi huynh đương nhiên là phải cảm kích rồi!”, Kim Kiền cười mát mẻ mấy cái, đột nhiên thay đổi sắc mặt, chống nạnh nổi giận đùng đùng, nói, “Cảm tạ, cảm tạ cái đầu anh ấy! Thuê mấy cỗ xe có thể hết bao nhiêu tiền? Anh đường đường là thiên hạ đệ nhất thần trộm, đầu ngón tay ngoắc một cái là đã có bạc rồi, thế mà anh lại dám mở to mắt nhìn tiểu ca Nhan gia tiêu hết toàn bộ tiền bạc tích lũy bao nhiêu năm, cũng không chịu bỏ ra nửa phân bạc. Anh mà gọi là thiên hạ đệ nhất thần trộm cái gì, không bằng kêu là thiên hạ đệ nhất vất cổ chày ra nước đi!”

“Cái đó cho dù có chọn đại một loại xe ngựa...”, Nhất Chi Mai âm ức nói, “thì cũng mất mười lăm cỗ xe song mã giục ngựa ngày đêm, tiền thuê xe đắt lắm đó! Huống hồ, bạc trên người tại hạ đem theo đều bị hai lão quái Y Tiên, Độc Thánh cướp sạch lúc cường ép tại hạ quay về thôn Du Lâm rồi...”

Da mặt Kim Kiền giật giật.

Không phải chứ, hai vị sư phụ, hai người ngay cả thiên hạ đệ nhất thần trộm mà cũng dám cướp?! Chuyện này cũng quá khoa trương đi!

“Trên đường đi, vừa phải bảo vệ thôn dân lại vừa phải quần nhau với đám sát thủ kia, tại hạ làm gì còn thời gian rảnh mà đi kiếm bạc chứ... Cho nên chỉ có thể để cho Nhan huynh tiêu pha thôi...”, Nhất Chi Mai hít hít mũi nhìn Nhan Tra Tấn một cái.

“Không sao, không sao, tiền tài là vật ngoài thân, cái đó gọi là nghìn vàng tiêu hết lại có ngay!”, Nhan Tra Tấn thần nhiên cười nói.

Tiểu Dật bên cạnh cúi đầu thở dài.

“Vẫn là Nhan huynh rộng lượng!”, đôi mắt phượng của Nhất Chi Mai sáng lên, đáng vẻ đáng thương tội nghiệp vừa rồi tiêu tán trong nháy mắt, lại bình bình sức sống, hờn hờ nói với Kim Kiền, “Nói đi cũng phải nói lại, lần này hung hiểm như vậy, tại hạ cũng bỏ ra không ít sức lực, nay Triển đại nhân, Bạch ngũ hiệp và Kim huynh đều được ban thưởng, duy chỉ mình tại hạ ngay cả nửa văn tiền cũng chẳng có, tại hạ thực sự có chút không cam lòng đó!”

“À?! Vậy Môi huynh muốn như thế nào thì mới yên lòng?”, Kim Kiền chống nạnh, nhướn mày hỏi.

“Vàng bạc gì đó tại hạ cũng không hiếm lạ... Ngược lại tại hạ hứng thú với...”, Nhất Chi Mai đột nhiên cười một cái đầy tà khí, móc từ trong ngực ra một bọc vải, “với số bạc vụn móc ở trong hộc tường chỗ Kim huynh...”

“Bạc vụn? Bạc vụn gì?!” Kim Kiền dựng ngược lỗ tai lên, “Hộc tường?! A aaaaaa!! Đó là khoản chi dùng cho lúc khẩn cấp tôi giấu trong hộc tường, tổng cộng có mười lăm lượng ba mươi hai phân bạc trắng! Đen

Đừng Hối, anh dám đục khoét tiền mua quan tài của tôi!!!”

Kim Kiền vừa kinh hãi hét lên, vừa xông đến túm Nhất Chi Mai.

Nhất Chi Mai nhẹ nhàng xoay người, nhướn mày cười nói: “Kim huynh, bây giờ Kim huynh đã có tám mươi lượng vàng, nào còn để ý đến mười mấy lượng bạc vụn này chứ, chẳng bằng tặng cho tại hạ đánh chén một bữa.”

“Anh thì biết cái gì?! Tám mươi lượng vàng kia tôi đã đem gửi rồi, đó là khoản gửi tiết kiệm định kỳ với lợi tức cao nhất, không phải cứ nói rút là có thể rút ra được!”, Kim Kiền chống hông, hùng hổ nói, “Huống hồ mỗi phân bạc này đều là tiền mồ hôi nước mắt cực khổ vất vả liều chết mới có được, sao có thể để anh thuận tay móc đi chứ? Bớt nói nhảm đi, đem bạc trả lại cho tôi mau, bằng không nhất định tôi sẽ cho anh biết tay!!”

Nhất Chi Mai nhún vai, lười nhác ngáp một cái, thỉnh linh dưới chân phát lực, xông ra khỏi phòng.

“Đáng ghét!!”, Kim Kiền giận tới mức hai mắt bốc hỏa, đuổi theo nhanh như chớp.

Ba người còn lại trong phòng thấy tình cảnh trước mắt, thì ai nấy đều tìm cho mình một chỗ an tọa, thản nhiên xem náo nhiệt.

“Mới nãy còn là bộ dạng sống dở chết dở, vừa nghe thấy bạc của mình bị trộm mất, là đã xung lên như uống máu gà vậy”, Tiểu Dật bĩu môi nói.

“Khụ khụ, cái này, trước đây Kim Kiền đại khái là túng bán, cho nên...”, Trịnh Tiểu Liễu thử biện hộ cho Kim Kiền.

Tiểu Dật hừ một tiếng, không thèm bình luận.

“Kim huynh đề cao tiết kiệm răn mình không xa hoa, thực là tấm gương mẫu mực cho việc lấy cần kiệm để nuôi dưỡng đức độ”, Nhan Tra Tán gật đầu.

Tiểu Dật đỏ trán không nói gì, Trịnh Tiểu Liễu cười khan.

Về phần hai người đang truy đuổi nhau trong phòng, họ đã kéo nhau ra nội viện quần thảo khói lửa mịt mù, chướng khí cuộn cuộn rồi.

Kim Kiền tuy khinh công rất khá, nhưng so với ông vua giới trộm đạo Nhất Chi Mai, thì còn kém xa mấy phần, đuổi theo mà thở hồng hộc mồ hôi đầm đìa; còn Nhất Chi Mai lại là tay lão luyện trong việc chạy trốn, còn trưng ra vẻ mặt ung dung cười đến là biếng nhác, vừa nhìn là biết Nhất Chi Mai đã đạt đến cảnh giới “đùa bốn người” rồi.

“Đáng ghét vô cùng!”, Kim Kiền giậm chân, vung tay lên, mấy viên đạn thuận thế tung ra, “Hãy xem ‘Nửa bước cười dỡ người’ của tôi đây!”

“Hả?!”, Nhất Chi Mai vừa liếc mắt, liền biến sắc, dưới chân nhất thời lão đảo một cái, mắt thấy được đạn kia sắp đánh trúng đầu mình.

“Tiểu Kim, đạn này không được mang ra đùa giỡn như vậy!”, một bóng trắng lướt đến, tay áo trắng tinh cuốn qua, liền thu mấy viên đạn kia lại, “Vẫn nên cất đi thì tốt hơn.”

“Làm phiền Bạch huynh rồi”, Nhất Chi Mai thở phào một hơi, còn chưa đưa ống tay áo lên lau mồ hôi lạnh do bị kinh sợ, thì đã có người chụp cổ tay mình, cướp lấy chỗ bạc vụn trong tay.

“Đây là Khai Phong phủ, nếu Mai huynh không muốn rước lấy phiền phức, thì đừng nên làm mấy việc như trộm gà bắt chó này.”

Nhất Chi Mai vẻ mặt cứng đờ, cố nặn ra một nụ cười: “Vâng vâng, đa tạ Triền đại nhân giáo huấn.”

Triền Chiêu thở dài một tiếng, đi đến trước mặt Kim Kiền, trao số bạc vụn cho Kim Kiền: “Đồ đạc đều thu dọn xong cả rồi chứ?”

“Sắp, sắp xong rồi...”, Kim Kiền lắp bắp.

“Triền mỗ giúp người...”

“Không cần, không cần đâu”, Kim Kiền vội nặn ra vẻ tươi cười nói, “Sẽ xong ngay ấy mà, sẽ xong ngay ấy mà!”

Dứt lời, Kim Kiền vọt về phòng hết như một trận gió lốc, vèo cái, trên vai công chần đệm, đeo chậu rửa mặt, cánh tay khoác bọc quần áo, cổ choàng khăn mặt, xông ra.

Nhanh đến nỗi ba vị nào đó trong phòng kia còn chưa kịp hoàn hồn.

“Tiểu Kim, cho dù người có vội vã chuyển đến làm hàng xóm với Tiểu Miêu, cũng không cần gấp như vậy chứ?”, Bạch Ngọc Đường vẻ mặt đỡ khóc đỡ cười nói.

Khóe miệng Triển Chiêu hơi hơi nhướn lên, lặng lẽ đỡ lấy chõng chần đệm rồi bước đi.

Ba người trong phòng cũng chạy ra, người thì đỡ chậu rửa mặt, người thì kéo đám khăn mặt, còn Bạch Ngọc Đường thì cướp luôn hai bọc quần áo, một bọc vứt lên người Nhất Chi Mai, bọc còn lại cầm trong tay: “Không ngờ Tiểu Kim người bé người mà gia sản cũng không ít nhỉ, đi thôi đi thôi.”

Cho nên, một đám phu khuân vác một đường rồng rắn nhau rời khỏi Tam Ban viện, đi ngang qua toàn bộ phủ nha, dưới vô số ánh mắt hâm mộ có, đố kỵ có, hiếu kỳ có, ngạc nhiên có của chúng nha dịch, đến căn phòng mới của ký túc trong Phu Tử viện của Kim Kiền.

“Thế nào, sạch sẽ không? Là do Ngũ gia và Tiểu Miêu cùng nhau thu dọn đấy”, Bạch Ngọc Đường đặt bọc quần áo xuống, đứng giữa phòng tự hào nói, “Các người không biết đâu, phòng này trước kia, quả thực... mạng nhện chẳng đầy quét ra để đến cả căn.”

Kim Kiền nhìn một lượt tất cả đều sạch sẽ sáng sủa, lại nhớ căn phòng trước đây như cái chuồng heo của mình, tuy không cam lòng, nhưng cũng không thể không thừa nhận, một chuột một mèo này xác thực có thiên phú về khoản nội trợ lau chùi hơn mình nhiều.

“Này, Tiểu Kim”, Bạch Ngọc Đường kéo Kim Kiền, bắt đầu giới thiệu về địa thế xung quanh, “Căn phòng chếch bên phía đối diện là phòng ngủ của Bao đại nhân, nằm ở chính diện là của Công Tôn tiên sinh, bên kia là phòng của bốn người bọn Vương Triều, bên phải cách vách là cái ổ mèo của Khai Phong phủ...”

Kim Kiền càng nghe lòng càng lạnh đi: Sao cái đội hình khủng bố này cứ hết như là “trước có sói, sau là cọp, hai bên trái phải kỳ lân gầm vang” vậy...

“Về căn phòng cách vách bên phải...”, Bạch Ngọc Đường cười khà khà, “là phòng ngủ của Bạch Ngũ gia ta!”

“Cái gì!”, Kim Kiền kêu lên một tiếng chói tai.

“Bạch thiếu hiệp cũng muốn ở lại Khai Phong phủ?”, Nhan Tra Tán hỏi, “Vì sao?”

“Thiên cơ bất khả lộ”, Bạch Ngọc Đường giơ một ngón tay lên, thần bí đáp.

Kim Kiền da mặt cứng đờ, ngoảnh đầu nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu tựa như có chút bất đắc dĩ: “Là Công Tôn tiên sinh mời Bạch huynh tạm thời lưu lại Khai Phong phủ, ý tứ là...”, nói đến đây Triển Chiêu liếc Kim Kiền một cái đầy ẩn ý.

Gân xanh trên trán Kim Kiền nẩy lên.

Chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đột nhiên cúi xuống thì thầm bên tai Kim Kiền: “Bạch mỗ đã nói rồi, chỉ cần Bạch mỗ còn một ngày, nhất định sẽ bảo vệ cho Tiểu Kim chu toàn, Bạch mỗ nói là làm, sau này Tiểu Kim có thể an tâm rồi.”

Kim Kiền chỉ cảm thấy da đầu tê dại, thành linh bản thân bị người ta kéo giật ra sau một bước, tách khỏi Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu phía sau, khuôn mặt tuấn tú hơi sạm đi, trầm giọng nói: “Theo như Triển mỗ biết, vốn người nào đó sợ sau khi về Hầm Không đảo sẽ bị đại ca trách tội do tự ý bỏ nhà đi nên mới không thể không cậy nhờ Khai Phong phủ!”

“Xú miêu, người! Tốt bụng lại bị coi là lòng lang dạ thú!”, Bạch Ngọc Đường giậm chân.

Triển Chiêu quay đi, không thèm để ý.

“Keng!”, Họa Ảnh rút ra khỏi vỏ, “Xú miêu, quyết một trận cao thấp!”

“Triển mỗ còn có công vụ phải làm, thứ cho không thể hầu cùng.”

“Xú miêu người dám đi một bước thử xem!”

“Bạch huynh cứ tự nhiên.”

“Đồ mèo chết! Mèo thôi!”

“...”

Sau đó là tiết mục mèo chạy chuột đuổi kinh điển tiếp tục được diễn.

Tiểu Dật, Nhất Chi Mai và Trịnh Tiểu Liễu trong phòng đồng thời nhìn Kim Kiên, vẻ mặt lo lắng.

“Kim huynh, huynh ở lại đây... chắc không sao nhỉ?”, Nhan Tra Tán ngập ngừng hỏi.

Kim Kiên mặt mũi khổ sở, ánh lệ lấp lánh trong đôi mắt nhỏ.

Không sao? Không sao cái quỷ ấy!

Bên trái ổ mèo, bên phải hang chuột, đối diện là cây gậy trúc đen tối, trời ơi, đây đều là hàng xóm gì chứ? Sau này chắc chắn không có ngày nào yên lành rồi aaaaa!

Sự thật chứng minh, Kim Kiên quả là một người hiện đại có con mắt nhìn xa trông rộng, dự cảm sắc bén, tất thấy đều linh nghiệm.

Tối nay, Kim Kiên sẽ chào đón một đêm hỗn loạn nhất kể từ khi vào Khai Phong phủ đến giờ.

Còn trong phòng khách mé đầu đông của Phu Tử viện, Bao đại nhân đặt công văn trong tay xuống, lần thứ mười tám trong hôm nay nhìn về phía vị sư gia mặt trắng ngồi chéch trước mặt, muốn nói gì đó lại thôi.

“Đại nhân có chuyện muốn hỏi học trò ư?”, Công Tôn tiên sinh thở dài một tiếng, ngẩng lên nói.

“Công Tôn tiên sinh, bản phủ suy trước xét sau, cuối cùng vẫn còn một chuyện không rõ, mong Công Tôn tiên sinh giải đáp.”

“Đại nhân xin cứ hỏi”, Công Tôn tiên sinh đặt cây bút lông trong tay xuống.

“Ban đầu Kim hiệu úy bị phán trục xuất khỏi Khai Phong phủ, Công Tôn tiên sinh lại lệnh cho hai người Trương Long, Triệu Hổ lặng lẽ đưa Kim hiệu úy về khách sảnh, còn ra ám hiệu với bản phủ Kim hiệu úy là nhân vật then chốt có thể cứu được Triển hộ vệ, lẽ nào khi đó Công Tôn tiên sinh đã biết rõ thân phận của Kim hiệu úy?”

“Đại nhân xin chớ đề cao học trò quá”, Công Tôn tiên sinh lắc đầu, “Thân phận của Kim hiệu úy bí ẩn như thế, học trò sao có thể biết rõ được?”

“Vây...”

“Học trò chỉ đang đánh cuộc mà thôi.”

“Đánh cuộc?”, Bao đại nhân sững sốt.

Công Tôn tiên sinh khẽ mỉm cười, nói: “Kim hiệu úy mang một thân khinh công hiếm thấy trên giang hồ, lại có thể chế ra được hoàn, được đạn với những công năng khác nhau, lời nói cử chỉ không chút gò bó kiêng kị, hành sự vô thường, còn có khả năng thông linh với quỷ thần, năng lực xoay chuyển càn khôn. Nhân vật như thế, sao có thể là phường vô danh tiểu tốt được? Có điều Kim hiệu úy tuổi còn nhỏ, lại không có danh tiếng gì trên giang hồ, cho nên ắt hẳn phải có danh sư chỉ điểm mới có được một phen bản lĩnh như vậy.”

Bao đại nhân vuốt râu gật đầu: “Công Tôn tiên sinh nói không sai, nhưng thiên hạ nhân tài lớp lớp...”

“Lẽ nào đại nhân không cảm thấy kỳ quái sao?”, ý cười trên khuôn mặt Công Tôn tiên sinh càng sâu, “Y Tiên, Độc Thánh tính khí cổ quái trừ danh trên giang hồ, trước nay không chút liên quan với người trong quan phủ, nhưng lần này lại tặng giải được cho Triển hộ vệ một cách vô điều kiện, tất trong đó phải có

duyên có! Mà duyên có này, học trò suy nghĩ rất lâu, cho rằng tựa hồ Kim hiệu úy và hai người họ có liên quan tới nhau.”

“Nói như vậy là”, Bao đại nhân như bưng tỉnh, cũng đồng thời cười nói, “Kẻ có tuyệt thế kinh công, lại có thể chế ra được đạn kỳ kỳ quái quái, tính khí hành sự cổ quái, đôi mắt Khai Phong phủ cũng chỉ có một mình Kim hiệu úy.”

“Cho nên học trò mới bạo gan đánh cuộc một lần!”, đôi mắt phượng của Công Tôn tiên sinh lấp lánh phát sáng, “Cuộc rằng Kim hiệu úy nhất định có liên hệ với Y Tiên, Độc Thánh, chắc hẳn có biện pháp tìm được tung tích hai người họ, bởi vậy mới dùng lời lẽ để thăm dò. Chẳng ngờ...”

“Chẳng ngờ lại thăm dò ra cao đồ của Y Tiên, Độc Thánh”, Bao đại nhân lắc đầu cười, “Bản phủ chưa từng thấy người nào yêu tiền tài như vậy. Nếu không phải Công Tôn tiên sinh lấy thăng quan phát tài ra để mê hoặc, thì e là hẳn tới chết cũng sẽ không thừa nhận.”

“Điều này...”, Công Tôn tiên sinh vuốt râu trầm tư, “Lúc đó học trò quan sát lời nói sắc mặt, Kim hiệu úy tuy không nói thật mười phần với học trò, nhưng sau cùng lúc hạ quyết tâm, tựa hồ không phải vì quan cao lộc hậu...”

“Lẽ nào là vì Triền hộ vệ?”, Bao đại nhân cười nói, “Công Tôn tiên sinh nghĩ quá nhiều rồi.”

“Điều này à...”, Công Tôn tiên sinh cười nhạt không nói.

Ngoài song cửa, một bóng màu đỏ vội vã lướt qua, bóng trắng gấp gáp theo sát, không xa là cái người nào đó vừa mới chuyển nhà tới dường như đang ôm đầu ủ rũ, chúng nhân bên cạnh thì tận tình an ủi vỗ về.

Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh nhìn nhau một cái, khe khẽ lắc đầu, tiếp tục vùi đầu vào sự nghiệp phúc đáp công văn, trong khung cảnh ngày càng náo nhiệt.

74. Q.4 - Chương 14: Một Đêm Năm Người Tìm Hỏi Chuyện

một lời kinh động phá chân tâm.

Trắng sáng như ban ngày, đèn đuốc tựa ánh sao.

Bận rộn cả ngày trời, phải chịu áp lực sâu sắc cả về tâm sinh lý, sau khi thu dọn xong xuôi đồ đạc trong nhà, cuối cùng Kim Kiên cũng có thể thả lỏng tinh thần, quyết định đi ngủ sớm một chút.

Nhưng vừa mới rửa mặt xong, còn chưa kịp vắt khô khăn mặt, nàng đã thấy bên ngoài có người gõ cửa.

Kim Kiên thở dài một tiếng, miệng lầu bầu đi ra mở cửa: “Ai mà chẳng ý tứ gì hết, nửa đêm canh ba còn đến đập cửa... Triền đại nhân?!”

Người bên ngoài, một thân y phục tuyền màu lam, dáng người thẳng tắp, mi mày như sao, chính là hàng xóm mới của Kim Kiên, Idol số một của Khai Phong phủ, Triền Chiêu.

“Kim Kiên, người đã đi nghỉ chưa?”, Triền Chiêu nhìn Kim Kiên hỏi.

Kim Kiên sững sốt, miệng hơi lắp bắp: “Đương... đương nhiên chưa ngủ, Triền đại nhân có việc gì sao?”

Ồi cha mẹ ơi, nửa đêm nửa hôm không một bóng người lại có mỹ nam đứng ngay trước cửa thế này... đúng là thử thách tính tự chủ của mình quá đi mất!

Đôi con ngươi lấp lánh như sao của Triền Chiêu thoáng xao động một chút, nhưng vẫn bình thản nhìn Kim Kiên: “Triền mỗ có thể vào phòng ngồi một lát không?”

“Đương... đương nhiên có thể!”, Kim Kiên nuốt khan nước bọt, đứng tránh ra để Triền Chiêu tiến vào phòng.

Các chư Phật thánh thần chiếu rọi ơi! Ánh mắt Tiểu Miêu hôm nay sao mà mê hoặc dữ vậy?!

Triển Chiêu bước vào phòng nhìn quanh một lượt, rồi ngồi xuống bên bàn, nhìn Kim Kiền tay chân luống cuống một cái, khẽ cười: “Kim Kiền, chớ có câu nệ thế, qua đây ngồi đi.”

Này này, rốt cuộc đây là phòng của ai vậy?

Da mặt Kim Kiền giật giật, lệt xà lệt xệt bước qua, ngồi xuống chiếc ghế cách Triển Chiêu xa nhất.

Nét cười trên khuôn mặt Triển Chiêu nhạt đi đôi chút: “Ngồi xa như vậy, lẽ nào là đang ghét bỏ Triển mỗ?!”

“A!”, Kim Kiền nhảy dựng lên hệt như bị bọ cạp chích, kinh hãi kêu lên, “Ta biết mà, ta đã thấy có chỗ không đúng rồi, người là tên nào hả? Nhất Chi Mai hay Bạch Ngọc Đường, lại dám nửa đêm khuya khoắt cải trang thành Triển đại nhân chạy vào phòng tôi hòng phá hỏng danh dự của Triển đại nhân, còn không mau mau khai nhận đi, niệm tình chúng ta cùng chung hoạn nạn trước kia, tôi sẽ cầu xin Bao đại nhân khoan dung cho anh!”

Vừa hét, Kim Kiền vừa giương nanh múa vuốt xông tới nhéo da mặt Triển Chiêu, thề phải kéo rách cái mặt nạ da người của cái vị nhân sĩ thân phận bất minh trước mặt này.

“Kim hiệu úy, người đây là có làm sao?!” người đến túm chặt cổ tay Kim Kiền, kéo đến trước mặt, hơi hờn giận nói.

Kim Kiền khí thế bừng bừng vừa nãy thoáng cái liền cứng đờ nguyên tại chỗ.

Hương cỏ xanh nhàn nhạt quen thuộc đến không thể quen hơn đưa vào mũi... Kim Kiền dám lấy thân phận quan môn đại đệ tử của Y Tiên Độc Thánh của mình ra để đánh cược, người mà trên thân thể có thể tản mát ra loại hương “trong chính thống lại có thêm đôi phần mê hoặc” này, toàn bộ Đại Tổng chỉ có duy nhất một mình cái vị Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ nào đó.

Mà hôm nay mùi hương này lại có chút đặc biệt hơn bình thường, trong đó còn xen lẫn hương rượu nhàn nhạt...

Mẹ ơi! Cái tên khốn nào lại dám cho động vật họ mèo tửu lượng không cao này uống rượu thế hả?

Chẳng lẽ còn không biết trên thế gian này có một câu gọi là “rượu say thì đổi tính” hả?!

Kim Kiền hoảng sợ cực độ cứng ngắc bất động nguyên tại chỗ khiến cho Tiểu Miêu đã say nhưng vẫn còn duy trì vài phần tỉnh táo không hài lòng.

“Kim Kiền, không phải bình thường người nói rất nhiều ư?! Vì sao hôm nay lại im lặng như vậy?”, Triển Chiêu chớp chớp mắt, rèm mi tựa cánh quạt, dưới khoảng cách cơ hồ như bằng không này lại càng thêm phần mê hoặc.

Cứu mạng với aaaaaa!!

Kim Kiền khóc thét trong lòng, theo phản xạ có điều kiện định rút cổ tay ra chạy tới phòng Công Tôn Trúc Tử phía đối diện.

Nhưng cánh tay nắm cổ tay Kim Kiền lại cứng như gọng kìm, chẳng hề lỏng ra nửa phần.

“Người đang giận Triển mỗ ư?”

“Triển... Triển đại nhân nói đùa rồi, thuộc hạ nào có giận Triển đại nhân...”

Sắc mặt Triển Chiêu dần tối đi: “Nhất định là người đang giận Triển mỗ!”

“Không đâu...”

“Nhất định người đang giận chuyện lần này vì cứu Triển mỗ mà hại người phải bộc lộ thân phận đệ tử của Y Tiên Độc Thánh!”

“Triển đại nhân ngài nghĩ nhiều rồi...”

“Mặc dù thân phận của người bây giờ chỉ có mấy người biết, nhưng cũng khó tránh khỏi một ngày nào đó bị lộ ra...”, nói đến đây, Triển Chiêu hơi nhíu mày, nhìn Kim Kiền, “Người võ công không tốt, nội lực chẳng có, khinh công thì tầm tạm, vũ khí ám khí lại không thông thạo...”

Da mặt Kim Kiền nhăn nhúm lại: Cái đồ mèo thối nhà anh, chắc không phải giả say đặc biệt tới để xài xể tôi cho đã nghiền chứ?!

“Tuy có y thuật và độc thuật phòng thân, nhưng nếu thật sự gặp phải kẻ thù lợi hại... Còn có đám người áo đen thân phận bất minh hành tung đáng ngờ kia nữa, bọn chúng dường như đến là vì Y Tiên và Độc Thánh...”

Kim Kiền nhăn mày: Tôi nói này Triển đại nhân, có phải ngài tới là để đạp lên chân tôi vài cái mới an tâm không?

“Chỉ cần Triển mỗ vừa nghĩ đến chuyện người vì cứu Triển mỗ nên mới bộc lộ thân phận, rước lấy những tai họa này... Triển mỗ, Triển mỗ liền cảm thấy trong ngực...”

Nói đến đây, Triển Chiêu hơi chau đôi mày lười mác, khép mắt, khe khẽ lắc đầu, trên khuôn mặt tuấn tú thoáng lộ vẻ khổ sở.

Trái tim Kim Kiền nhất thời đập chậm nửa nhịp... Không, phải là nhanh hơn vài nhịp.

Này này, Tiểu Miêu anh làm cái gì thế? Tôi còn chưa chết đâu đấy! Anh trưng ra bộ dạng như đang đi tảo mộ tháp hương thế để làm gì?!

“Kim Kiền!”, Triển Chiêu đột nhiên mở bừng hai mắt, con ngươi đen sáng lấp lánh trong suốt, cơ hồ khiến người khác bị ảo tưởng rằng người này lúc này đang rất tỉnh táo, “Triển mỗ vẫn chưa có cơ hội nói lời cảm tạ với người, nhưng Triển mỗ tuyệt đối không phải kẻ vong ân phụ nghĩa, người cứu Triển mỗ, đại ân này, Triển mỗ không biết lấy gì để báo đáp, duy chỉ có...”

Đôi mắt nhỏ dài của Kim Kiền banh lớn, tim như ngừng đập, tế bào toàn thân đều tập trung chú ý vào đôi môi đang mấp máy của Triển Chiêu, chỉ lo đôi môi kia sẽ phát ra lời thoại kinh điển “lấy thân để ấy ấy” nhằm đến không thể nhằm hơn.

Nhưng đúng lúc này, bên ngoài thành linh lại vang lên tiếng gõ cửa, trong căn phòng tĩnh mịch âm thanh ấy tựa như tiếng sấm vậy.

Triển Chiêu chấn động cả người, vội buông cổ tay Kim Kiền ra, đứng dậy lùi ra sau một bước, hoảng hốt nhìn quanh bốn phía, đột nhiên nhún người, phi thân lên xà nhà, không một tiếng động.

Trong lòng im lìm như chết.

Kim Kiền ngẩng đầu nhìn lên xà nhà lặng lẽ không nói gì, cho đến khi bên ngoài lại tiếp tục vang lên tiếng gõ cửa không chậm cũng không nhanh, nàng mới thở dài một tiếng đi ra mở cửa.

Hiện tại có thể khẳng định con mèo này chắc chắn uống say rồi!

Bằng không Ngự Miêu đại nhân quang minh lỗi lạc là thế sao có thể làm ra loại leo xà nhà khiến người ta xấu hổ nhường này chứ.

Nói đi cũng phải nói lại, rốt cuộc đêm nay đã xảy ra chuyện gì thế? Vì sao một người rồi người thứ hai cũng đều đến gõ cửa vào giờ này? Tiểu Miêu thì coi như không tính, còn cái người kia sao đến kiến thức thông thường nửa đêm gõ cửa là làm phiền người khác mà cũng không có là sao hả!

Nhưng cửa vừa mở, Kim Kiền lập tức phủ định ngay suy đoán của mình.

Người bên ngoài, thân hình cao ráo, một thân vận áo dài nho sinh, đôi mắt trong veo, tuyệt đối là công dân tiên tiến tuân thủ theo pháp luật nhất nước.

“Nhan huynh?!”, Kim Kiền sửng sốt.

Nhan Tra Tấn khẽ mỉm cười: “Kim huynh đã đi nghỉ chưa?”

Này này, lời thoại này sao nghe quen tai vậy?

“Vẫn chưa...”

“Nhan mỗ có thể vào trong ngồi một lát không?”

Lời thoại này quả nhiên rất quen thuộc.

“Mời vào...”

Cho đến khi Kim Kiền ngồi xuống đối diện Nhan Tra Tấn, vẫn rất căng thẳng đem người đối diện đánh giá kỹ càng từ trên xuống dưới từ dưới lên trên mấy bận, sau đó mới nói với vẻ bất an: “Nhan huynh tối nay có uống rượu không?”

Nhan Tra Tấn ngạc nhiên: “Nhan mỗ trước nay chưa từng uống rượu”, sau đó chợt hiểu ra, “Có lẽ Kim huynh nghe nói Bạch thiếu hiệp mời Triển đại nhân và Mai thiếu hiệp đi uống rượu, nên cho rằng Nhan mỗ cũng đi, bởi thế mới hỏi như vậy chăng?”

Kim Kiền nghiêng rằng: Hay cho con chuột bạch nhà anh, thì ra là anh làm việc “tốt”!

“Vậy không biết Nhan huynh đêm khuya tới tìm, có chuyện gì không?”, Kim Kiền thuận miệng hỏi.

“Đêm hôm quấy quá, đương nhiên là có chuyện quan trọng muốn báo cho Kim huynh”, Nhan Tra Tấn vẻ mặt nghiêm túc đáp, “Nhan mỗ nhận sự ủy thác, đưa thư tới cho Kim huynh.”

“Hả?”

Chỉ thấy Nhan Tra Tấn móc từ trong ngực ra một phong thư, đưa cho Kim Kiền: “Kim huynh xem thì sẽ biết.”

Kim Kiền rút lá thư mở ra xem, nhất thời đầu muốn bốc khói:

Bức thư có hai tờ:

Tờ thứ nhất, chữ viết đoan chính, nét bút cứng cáp, hiển nhiên là thư của Đại sư phụ Y Tiên.

Gửi đồ nhi ngoan:

Kể tên Hoàng Can này, đồ kỵ người tài, về Biện Kinh chuyển này, nhất định sẽ độc chiếm công đầu, nếu như sư phụ đoán không lầm, e rằng y sẽ vu hãm đồ nhi ngoan và Triển Chiêu.

Giải được Hoàng Can mang đi, trong đó chưa thêm thuốc dẫn, Thái hậu uống vào, nhất định sẽ hôn mê không tỉnh, không thuốc nào trị, duy chỉ có cách mà vì sư dạy đồ nhi mới có thể cứu được.

Đến khi độc của Thái hậu đã ăn vào xương tủy, nếu đồ nhi vẫn mạnh khỏe, Triển Chiêu còn sống, có máu của đồ nhi làm thuốc dẫn, chân khí của Triển Chiêu tương trợ, châm thuật hỗ trợ, Thái hậu nhất định sẽ khỏe lại.

Lúc đó, cho dù Hoàng Can có giáo biện thể nào, cũng khó thoát tội.

Thư này giao cho tiểu ca Nhan gia chuyển, vì sư tin đồ nhi nhất định sẽ biến nguy thành an.

Thầy: Y Tiên

Tờ thứ hai, nét chữ cuồng thảo phóng khoáng, đương nhiên là bút tích của Nhị sư phụ Độc Thánh, cả bức thư chỉ có vắn vện một câu:

Dám cướp công lao của đồ nhi ta, tìm chết!

Thầy: Độc Thánh

Quả nhiên là hai vị sư phụ giở trò quỷ!

Kim Kiền nằm bò ra bàn cơ hồ toàn thân mất hết sức lực.

“Hai vị sư phụ của Kim huynh quả nhiên liệu sự như thần, nếu không phải hai vị tiền bối đã an bài từ sớm, đồ giải được, thì e Kim huynh và Triển đại nhân khó thoát khỏi kiếp nạn này”, Nhan Tra Tấn vẻ mặt cung kính nói.

Kim Kiền ngước lên, dè dặt hỏi: “Có phải Nhan huynh đã biết thân phận của tôi rồi không?”

Nhan Tra Tấn mỉm cười: “Khi trao lá thư này rồi rời đi, hai vị tiền bối đã cho Nhan mỗ biết, Kim huynh xin hãy yên tâm, Nhan mỗ nhất định sẽ giữ bí mật tuyệt đối, không đem thân phận Kim huynh lộ ra ngoài.”

“Đa tạ Nhan huynh”, Kim Kiền ôm quyền, ngẫm nghĩ một chút lại nói, “Lời của các thôn dân toàn thôn Du Lâm trên công đường kia...”

“Đương nhiên là Nhan mỗ cho họ hay, những ngày đó bà con đều mù mờ không rõ, sự thật rốt cuộc như thế nào, cũng chỉ có thể nghe Nhan mỗ và Tiểu Dật thuật lại thôi.”

Quả nhiên đôi huynh đệ này liên thủ lại thay đổi lời chứng cho chúng thôn dân.

“... Vậy vì sao Nhất Chi Mai lại cùng đi với mọi người?”

Nhan Tra Tấn thở dài: “Thật may là hai vị tiền bối nhìn xa trông rộng, đã cứu chúng nhân thôn Du Lâm một lần nữa.”

“Lời này nghĩa là như thế nào?”, Kim Kiền kinh ngạc.

“Chưa đầy nửa ngày sau khi Triển đại nhân, Kim huynh và Bạch thiếu hiệp rời đi, Mai huynh liền vội vã trở về, nói rằng hai vị tiền bối lo có người sát hại thôn dân, lệnh cho chúng tôi phải lập tức rời thôn lánh nạn. Kết quả đúng như dự đoán của hai vị tiền bối, chúng tôi chân trước vừa mới rời khỏi thôn, chân sau sát thủ đã đến diệt khẩu, may mắn thay Mai huynh võ nghệ cao siêu, mưu trí siêu quần, một đường hộ tống, chúng tôi mới thoát được một mạng. Hơn nữa hai vị tiền bối đã dặn dò, nếu thật sự có sát thủ tới đột kích, thì ắt hẳn sự việc đưa thuốc đến Khai Phong có biến, lệnh cho chúng tôi tức khắc khởi hành đến Khai Phong phủ làm chứng”, nói đến đây, Nhan Tra Tấn thở hắt ra, “Thật may là vẫn kịp, bằng không Nhan mỗ sẽ ân hận cả đời.”

“Thì ra là như vậy”, Kim Kiền nghe tới đây cũng không khỏi vuốt mồ hôi lạnh, đối với hành vi keo kiệt vặt cổ chạy ra nước của Nhất Chi Mai cũng khoan dung hơn mấy phần.

Quả nhiên hai vị sư phụ nhìn xa trông rộng, đã cử Nhất Chi Mai, cao thủ chạy trốn với tỉ lệ thành công cao nhất, đến giúp đỡ ngay từ đầu, nếu là tên A Miêu, A Cầu nào đó trên giang hồ, sợ là còn chẳng có bản lĩnh hộ tống chúng thôn dân bình an ấy chứ.

“Vậy trên công đường huynh và Tiểu Dật nói cái gì mà nội công Hoàng Can không đủ, phải chăng đó cũng là ý tứ của hai vị sư phụ?” Kim Kiền đột nhiên nhớ ra màn biểu diễn đặc sắc của Nhan Tra Tấn và Tiểu Dật trên công đường, kẻ xướng người họa, hỏi.

Nhan Tra Tấn nhướn môi cười: “Đó là do Nhan mỗ nghĩ ra trên đường đi.”

“Hả?!” Kim Kiền kinh ngạc.

“Trên đường đi Nhan mỗ không có việc gì làm, nên thường tưởng tượng. Nếu mình là Hoàng Can, sau khi hành vi phạm tội bị bại lộ thì phải xảo biện như thế nào để thoát tội, khi ấy mới nghĩ ra giải được kia là do chính tay Triển đại nhân trao cho Hoàng Can. Nếu Hoàng Can cứ một mực khai là Triển đại nhân đã động tay động chân gì trong đó, thì Triển đại nhân ắt hẳn dù có trăm cái miệng cũng chẳng thể nào biện giải, cho nên mới nghĩ ra lý do nội công không đủ.”

Kim Kiền trợn mắt há hốc mồm, nhìn chằm chằm Nhan Tra Tấn hồi lâu, nhìn tới nỗi người đối diện da mặt hơi hồng lên, mới thốt ra một câu đầy cảm xúc: “Nhan huynh, huynh và Công Tôn tiên sinh nhất định ít nhiều cũng có tiếng nói chung!”

Đây, đây quả thực là thuộc tính đen tối ẩn tàng mà!

“Tiếng nói chung?”

“Chính là ý chỉ tri kỷ, tri âm, hận sao gặp nhau quá muộn!”

Nhan Tra Tấn nhú mày suy tư giây lát, rồi tỏ ra đã hiểu, cười nói: “Lời lẽ của Kim huynh thật huyền diệu, quả thực đúng là kỳ nhân.”

“Nhan huynh khách khí rồi...”

Nhan Tra Tấn lắc đầu: “Nhan mỗ không phải nói lời khách sáo. Nhan mỗ vẫn cho rằng, tuy lần này cứu tử nhất sinh hung hiểm dị thường, nhưng lại có thể gặp được Kim huynh, quả thực chính là may mắn cả đời của Nhan mỗ!”

Kim Kiên đột nhiên giật mình đánh thót, chỉ cảm thấy sau lưng khí lạnh lan tràn, mà ngọn nguồn phát ra khí lạnh tựa hồ là ở trên xà nhà.

“Nhan huynh quá khen rồi, Kim Kiên thực hổ thẹn không dám nhận”, Kim Kiên vội ôm quyền khước từ.

Mặc dù không rõ vì sao con mèo kia vì có gì lại phát ra hàn khí? Nhưng... người say rượu làm sao mà nói lý lẽ bình thường được chứ!

Nhan Tra Tấn cũng đồng thời ôm quyền: “Kim huynh tuổi còn nhỏ, nhưng tâm tư tinh tế kín đáo, hành sự tuy không tuân theo khuôn mẫu bình thường, nhưng tuyệt không kém phần chính trực lỗi lạc, thực là thiếu niên anh hùng, hơn nữa trong lời ăn tiếng nói, bình dị dễ gần, khiến người ta không khỏi cảm thấy thân thiết gần gũi.”

Sặc! Hàn khí hình như tăng lên đột biến!!

“Cái, cái đó, Nhan huynh...”, Kim Kiên mặt mũi trắng bệch nói.

“A! Nhan mỗ đường đột rồi”, Nhan Tra Tấn đỏ hồng đôi má, cúi đầu nói, “Chỉ vì mấy ngày nay trong lòng Nhan mỗ tâm sự tích tụ, lại không biết kể với ai, khi đối diện với Kim huynh mới nhất thời nói nhiều hơn, mong Kim huynh đừng trách.”

“Không sao, không sao!” Kim Kiên vội đáp: “Chẳng hay Nhan huynh sầu não không vui vì chuyện gì?”

Phải chuyển chủ đề ngay, chuyển chủ đề ngay!

Nhan Tra Tấn thở dài, nhìn Kim Kiên, ngập ngừng hồi lâu mới cất tiếng: “Có vẻ như Tiểu Dật định bái Nhất Chi Mai làm thầy...”

“Cái gì?!", Kim Kiên cả kinh.

Này này, tin tức này cũng kích động quá đi!

“Mấy ngày nay, Tiểu Dật cứ ngẩn ngơ nhìn ra ngoài cửa sổ, bộ dạng đó giống hệt một năm trước đây, cái hồi chẳng biết từ đâu mà Tiểu Dật học được kỹ nghệ đạo chích.”

“Đợi chút, cái gì một năm trước?”

“Một năm trước, Tiểu Dật ra ngoài cả ngày không quay về, tới khi trở lại thì thường một mình luyện tập loại thân pháp quỷ dị cùng thuật cuốn dây thừng, sau đó trong nhà thường xuyên xuất hiện thêm một số loại gạo, mì, dầu hạt cải, Nhan mỗ tìm hiểu bằng nhiều cách, mới biết thì ra chính là Tiểu Dật trộm từ chỗ một gian thương ý thế lừa gạt lũng đoạn giá cả gạo trên chợ. Haizz! Nhan mỗ tuy gia cảnh bần hàn, nhưng gia thế tuyệt đối trong sạch, nay lại nảy ra phường trộm đạo. Điều này khiến Nhan mỗ còn mặt mũi nào mà đối diện với liệt tổ liệt tông, với phụ mẫu dưới tuổi vàng đây?! Bởi vậy Nhan mỗ càng nghiêm khắc quở trách Tiểu Dật hơn, mới cắt đứt được ý niệm làm đạo chích của nó, cho tới khi gặp được hai vị tiền bối...”

Nói đến đây, Nhan Tra Tấn không khỏi lắc lắc đầu, “Từ sau khi chứng kiến Nhất Chi Mai đánh lui sát thủ trên đường đi, Tiểu Dật thường xuyên có dáng vẻ trầm tư suy nghĩ, Nhan mỗ sợ nó thấy được bản lĩnh của Nhất Chi Mai, ý tưởng làm đạo chích lại bùng lên...”

“Việc này...”, Kim Kiên quả thực không biết nên dùng lời gì để an ủi vị huynh trưởng mang trong mình “trái tim của bậc làm cha làm mẹ thương cảm cho cả thiên hạ” trước mắt này.

“Kim huynh!”, Nhan Tra Tấn đột nhiên xáp người lại, hai mắt lấp lánh nhìn Kim Kiên, “Tiểu Dật và Kim huynh rất hợp nhau, chi bằng xin Kim huynh hãy khuyên nhủ Tiểu Dật, để nó cắt đứt cái suy nghĩ ấy đi!”

“Hả?! Tôi?!”, Kim Kiên choáng váng, “Việc này e là không thích hợp lắm...”

“Nhan mỗ cầu xin huynh!”

“Việc này... Cái đó...”

“Kim huynh...”

“Cộc cộc!”

Đúng lúc Kim Kiên đang không biết thoái thác thế nào, thì ngoài cửa lại vang lên tiếng gõ lần thứ ba, điều khác hai lần trước là, lần này còn kèm thêm tiếng gọi:

“Kim Kiên, đã ngủ chưa! Mở cửa!”

“Là Tiểu Dật!”, Nhan Tra Tấn thình lình nhảy dựng khỏi ghế ngồi, chạy loạn trong phòng, “Nếu để Tiểu Dật biết Nhan mỗ tới đây cầu xin Kim huynh khuyên nhủ nó... chắc chắn nó sẽ tức giận rồi lập tức chạy đi báo Nhất Chi Mai làm thầy? Việc này, việc này, việc này, không thể để Tiểu Dật biết Nhan mỗ đang ở đây!”

Nói đoạn, hai mắt Nhan Tra Tấn sáng lên, chạy thẳng tới tủ quần áo bên cạnh giường, mở tủ ra khom người trón vào trong đó, thân thủ thực mạnh mẽ.

Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra vậy?

Kim Kiên lặng lẽ trừng mắt nhìn tủ quần áo hồi lâu, rồi lại ngẩng đầu nhìn lên xà nhà, rồi ử rử đi ra kéo then mở cửa.

“Làm gì mà lâu vậy?!", Tiểu Dật lầu bà lầu bầu đi tới bên bàn ngồi xuống, vô cùng tự nhiên rót cho mình một chén trà, “Làm tôi gọi anh đến khô cả cổ.”

“Đã muộn thế này rồi, có chuyện gì không?”, Kim Kiên cũng rót một tách trà, một hơi uống cạn.

Đây đã là lần thứ ba tiếp chuyện trong tối nay. thực sự cần phải uống trà cho nhuận giọng.

Tiểu Dật quệt tay lau nước trà bên mép: “Không muộn tôi không tới đâu! Kim Kiên, anh miệng lưỡi dẻo quẹo, giỏi ăn giỏi nói, chỉ bằng dạy tôi làm thế nào để thuyết phục người khác đi?”

“Hả?”

“Tôi muốn báo Nhất Chi Mai làm thầy, làm một đạo tặc nổi danh trong thiên hạ, lại sợ ca ca không đồng ý, anh dạy tôi xem nên nói thế nào thì ca ca mới không phản đối đi!”

“Cộp”, Kim Kiên đập trán vào cạnh bàn.

Đồng thời, trong tủ quần áo cũng vang lên một tiếng “lục cục”.

“Tiếng gì thế?”, Tiểu Dật nhú mày.

“Không, không có gì đâu, chắc là chuột đấy”, Kim Kiên vội xua tay nói, “Cậu vừa nói muốn báo Nhất Chi Mai làm thầy? Vì sao?”

Sự chú ý của Tiểu Dật lập tức được chuyển đi: “Đương nhiên là muốn làm thiên hạ đệ nhất trộm rồi!”

“Khụ khụ, Tiểu Dật này, trộm đạo tựa hồ là những kẻ làm trái pháp luật, tất cả đều không có kết cục tốt đâu?”

“Anh thì biết cái gì?!", Tiểu Dật nhảy dựng lên, “Tôi muốn làm đạo tặc chính nghĩa trừng trị bọn gian ác, giúp đỡ người tốt, cướp của kẻ giàu chia cho người nghèo!”

Kim Kiên kiên trì nói tiếp: “Trừng trị bọn gian ác giúp đỡ người tốt, cướp của kẻ giàu chia cho người nghèo thì làm quan cũng có thể làm được...”

Tiểu Dật nhất thời ỉu xiu: “Tôi không có khả năng đọc sách, cái đám ‘chi, hồ, giả, dã[1]’ đó một chữ tôi cũng chẳng nhớ được, không có bản lĩnh như ca ca chỉ cần nhìn qua một lần là có thể thuộc nằm lòng, nếu nói Nhan gia người có thể làm quan thì nhất định là ca ca!”

[1] “Chi, hồ, giả, dã” là những hư từ trong Hán cổ. Trong văn ngôn cổ đại, rất chú trọng dùng những hư từ này, vì thế khó sử dụng nhất cũng là hư từ. Về sau, “Chi, hồ, giả, dã” cũng được dùng để châm chích mấy kẻ học giả, cứ mở miệng ra là “xổ nhơ”.

Nói đến đây, Tiểu Dật thình lình lại lên tinh thần, “Có điều, không phải chỉ có làm quan mới có thể giúp đỡ được bách tính! Anh xem lần này đây, hai lão quái Y Tiên, Độc Thánh, còn có Nhất Chi Mai, Bạch Ngọc Đường, không phải đều là người trong giang hồ đó thôi?! Còn có Triển đại ca và Kim Kiên anh nữa, tuy thân là người của quan phủ, nhưng tính ra cũng vẫn là một nửa người trong giang hồ! Còn cái tên Hoàng Can gì gì đó ấy, tuy quan cao chức lớn, nhưng vẫn là một tên tép riu tạp nham!”

“Cái này... nói cũng có lý...”, lập trường của Kim Kiền bắt đầu dao động.

“Có thể ra sức vì bách tính, không chỉ có con đường làm quan, mà làm đạo tặc cũng có thể, chỉ cần là thật lòng, không thẹn với lương tâm, với chính mình là được!”, Tiểu Dật vẽ mặt hùng hồn tuôn ra một loạt những từ trần thuật có tính tổng kết.

“Nói hay lắm!”, Kim Kiền cơ hồ vỗ tay cổ vũ.

Trong tủ quần áo lại vang lên tiếng lục cục.

Hai người đồng thời nhìn về phía tủ quần áo phát ra âm thanh lạ thường.

“Con chuột này có vẻ to đấy!”, Tiểu Dật nhú mày, đứng lên đi về phía tủ quần áo, “Chuột to như vậy, đến đêm làm loạn lên thì ngủ sao được? Tôi giúp anh bắt nó!”

“Hả!! Không, không cần đâu!”, Kim Kiền vội xông tới, chắn trước mặt Tiểu Dật.

“Thế nào? Xem thường tôi hả?”, Tiểu Dật xắn tay áo, “Đừng thấy tôi không cao bằng anh, nếu nói về khả năng bắt chuột, tôi là cao thủ số một trong thôn đấy.”

“Thật, thật sự không cần đâu!”, Kim Kiền sống chết đứng chắn trước tủ quần áo, liều mạng lắc đầu nói.

“Đừng lo lắng, con chuột này tôi bắt dễ như trở bàn tay ấy mà!”

“Thật, thật sự không cần đâu...”

“Cộc cộc.”

Trong giây phút nghìn cân treo sợi tóc, bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa.

Tiểu Dật kinh hãi nhảy dựng lên: “Muộn như thế này rồi, là ai vậy? Ôi! Không phải là ca ca tôi đấy chứ?! Đúng rồi, hồi sáng hình như huynh ấy nói muốn đưa cho anh bức thư gì ấy! Chết rồi, nếu để huynh ấy nhìn thấy tôi đang ở chỗ anh, nhất định sẽ đoán ra tôi đến đây làm gì! Nguy rồi! Nguy rồi! Tôi phải mau tìm chỗ nào đó trốn mới được, không để cho huynh ấy thấy!”

Nói đoạn, Tiểu Dật quét mắt qua cái tủ quần áo mà Kim Kiền sống chết bảo vệ quyết không thỏa hiệp, thoáng nhìn quanh, đột nhiên dừng lại ở dưới gầm giường, liền nằm xuống lẩn vào trong, trốn dưới đó.

“....”

Kim Kiền trầm mặc nhìn gầm giường hồi lâu, lại nhìn tủ quần áo một cái, cuối cùng thì đưa mắt nhìn lên xà nhà, vô cùng bình tĩnh đi ra mở cửa phòng.

Một trận kinh phong ập vào mặt, thoáng cái một bóng đen đảo qua trước mắt, lại chớp mắt cái nữa, trong phòng đã có thêm một vị tự châm trà uống rồi, dáng vẻ thản nhiên tự đắc, trên đầu có một dải tóc bạc, chính là thiên hạ đệ nhất thần trộm.

Kim Kiền lặng lẽ đóng cửa phòng, đi đến ngồi trước mặt Nhất Chi Mai, chờ cái kẻ không mời mà đến này lên tiếng.

“Kim huynh, có một mình à?”, Nhất Chi Mai biếng nhác nói.

Da mặt Kim Kiền giật giật.

Một mình? Có thể ngồi đủ một bàn mặt chược đấy!

“Mai huynh muộn thế này rồi có chuyện gì sao?”

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì đâu, chỉ là đến chỗ Kim huynh tìm một nơi yên tĩnh thôi”, Nhất Chi Mai nói.

“Hả?”

“Hôm nay Bạch huynh không biết vì sao, lại kéo tại hạ và Triển đại nhân đi uống rượu, vừa uống hết tám, chín vò Nữ Nhi Hồng thượng hạng, Triển đại nhân thật thông minh, viện cớ bỏ chạy trước tiên, hại Bạch huynh lại kéo tại hạ uống thêm ba vò nữa. Tại hạ bị hành đến không chịu nổi, mới nhân lúc Bạch huynh đi

nhà xí trốn đi, nghỉ đi nghỉ lại, vẫn là lán ở chỗ Kim huynh một lát thì tốt hơn”, nói xong Nhất Chi Mai ợ lên một cái, nhất thời mùi rượu nồng nặc ập vào mặt

Kim Kiên che miệng bịt mũi, hai mắt phát ra lửa giận căm hờn.

Hay cho con chuột bạch nhà anh, đêm đầu tiên vào Khai Phong phủ, đã tạo ra hai con ma men, một kẻ trong đó còn là Tiểu Miêu đại nhân bình thời một giọt rượu cũng không uống, là tấm gương công chức mẫu mực, công lao quả không hề nhỏ!

Kim Kiên hừ lạnh một tiếng: “Mai huynh khiêm nhường quá rồi. Ở Lâm Phong lâu, Mai huynh còn dám bày ra ba ải rượu thử thách cho người tìm đến, tửu lượng như thế ắt phải không tồi!”

“Không đúng! Không đúng!”, Nhất Chi Mai lắc đầu quầy quẩy nói, “Rượu, nếu ném qua rồi tinh tế thưởng thức phẩm ra hương vị của nó thì chính là phong nhã, còn nếu như uống nhiều, thì chính là say rượu hỏng việc...”

“Say rượu hỏng việc?”, Kim Kiên hăng hái hắt lên, bản tính bà tám hùng hực cháy, “Chắc không phải Mai huynh vì uống say mà đã làm sai chuyện gì đấy chứ?”

Lẽ nào đây là tin hot thứ hai trong tối nay?

“Hỏng việc? Tại hạ là thiên hạ đệ nhất thần trộm, sao có thể vì say rượu mà hỏng việc được?”, Nhất Chi Mai tự hào cười, khua khua cánh tay đã mềm nhũn, “Nào có chuyện... một năm trước... dạy công phu cho một thằng nhóc, lừa nó rằng sẽ thu nhận nó là đồ đệ trở thành thiên hạ đệ nhất cao thủ... Loại chuyện này tuyệt đối không bao giờ có... Ha ha ha...”

Cái trán đáng thương của Kim Kiên lần thứ hai trong tối nay lại đập vào cạnh bàn.

Giấc mộng làm thần trộm của Tiểu Dật được manh nha từ một năm trước thì ra lại có nguyên nhân từ đây.

Khoan đã, chẳng trách mình cứ cảm thấy bộ pháp di chuyển của Tiểu Dật còn cả thủ pháp vung dây thừng có chút gì đó tương đồng với Nhất Chi Mai, đề đâu đúng thật do thằng cha này dạy!

Trong tủ quần áo và dưới gầm giường một trước, một sau phát ra hai âm thanh kỳ lạ.

“Tiếng, tiếng gì thế?”, Nhất Chi Mai đột nhiên đứng lên, nheo hai mắt nỗ lực điều chỉnh tiêu cự, cố gắng tìm kiếm xung quanh.

“Không có gì! Mai huynh hãy an tâm ngồi xuống đi!”, Kim Kiên đặt tay lên Nhất Chi Mai ấn về chỗ ngồi, lại nghĩ tới hai vị nhân sĩ dự thính ở dưới gầm giường và trong tủ quần áo, hỏi một câu, “Không biết Mai huynh có ý định thu nhận đồ đệ không?”

“Thu nhận đồ đệ?!", Nhất Chi Mai tựa như đang nghe câu nói nực cười nhất thiên hạ, vỗ tay cười lớn nói, “Tại hạ một người tiêu dao tự tại, sao lại phải làm cái chuyện ngu xuẩn, phiền phức thu nhận đồ đệ đó chứ.”

Trong tủ quần áo và dưới gầm giường lại đồng thời phát ra âm thanh kỳ quái.

“Kim huynh, trong phòng này của huynh sao cứ có tiếng gì kỳ lạ vậy?”, Nhất Chi Mai đồng tai lên nghe ngóng.

Kim Kiên trực tiếp bỏ qua câu hỏi này: “Mai huynh, anh dù gì cũng xem như là chương môn của ‘Mai môn’, lẽ nào anh không nghĩ tới việc tìm một đồ đệ vừa ý để bưng trà rót nước, đốt chân, bóp vai cho anh?”

“Nói như vậy, thì có vẻ như có một đồ đệ cũng hay...”, Nhất Chi Mai hí mắt nghĩ ngợi, gật đầu nói, thỉnh thoảng, lại ra sức lắc đầu, “Đáng tiếc là không được! ‘Mai môn’ từ thuở khai sơn tổ sư đã có lời dạy, bí kíp bản môn chỉ có thể truyền cho đệ tử đứng đầu bản môn, cũng tức là chương môn tương lai, nếu tự ý truyền cho kẻ khác, thì... thì cả đời này sẽ không trộm được dù chỉ là nửa phân bạc!”

Quả nhiên là quy củ của môn phái thần trộm, rất cụ thể, thiết thực đánh vào kinh tế!

Kim Kiên nhướn mày: “Chẳng hay môn quy này và chuyện Mai huynh thu nhận đồ đệ thì có liên quan gì đến nhau?”

Nhất Chi Mai thở dài một tiếng, ủ rũ nói: “Một năm trước khi tại hạ uống rượu say đã dạy cho một đứa trẻ bộ pháp khinh công, tuy chỉ là chút da lông bên ngoài, nhưng bộ pháp khinh công đó lại là...”

“Là bí kíp của ‘Mai môn’ các anh?!” , Kim Kiên suy đoán một cách hợp lý.

Nhất Chi Mai gục đầu, ủ oải nói: “Theo như môn quy của bản môn, bí kíp này chỉ có thể dạy cho đệ tử đứng đầu của chương môn, cho nên, đứa trẻ đó cũng coi như đại đệ tử của tại hạ...”

“... Mai huynh đã nhận đứa trẻ đó làm đồ đệ chưa?”

“Rắc rối chính là ở chỗ này... Ồ!”, Nhất Chi Mai nắc lên một cái, khua khua tay một cách vô thức, “Khi đó tại hạ dịch dung, say rượu quá, sau khi sự việc xảy ra có nhớ lại, thì ngoại trừ chỉ nhớ lảng máng bản thân nhất thời hưng phấn dạy hai chiêu bộ pháp, còn lại căn bản chẳng nhớ ra mình đã dịch dung thành tướng mạo gì nữa rồi, đứa trẻ đó gặp ở đâu, hình dáng ra sao cũng không nhớ...”

Kim Kiên đầu đầy mây đen, ánh mắt đưa tới chiếc giường của mình.

Tiểu Dật à, nhóc xác định muốn bá cái loại người này làm thầy hả?

“Cho nên mới nói say rượu hỏng việc đó...”, bộp một tiếng, Nhất Chi Mai nằm bò ra bàn, “Đồ nhi ngoan của ta, con đang ở nơi nào?”

Kim Kiên đỡ trán, thở dài một tiếng, quyết định nói sự thực: “Mai huynh, kỳ thật...”

“Cộc cộc!”

Tiếng gõ cửa lại vang lên một cách rất không đúng lúc, còn kèm theo đó là tiếng hô: “Nhất Chi Mai, người đang ở trong đó phải không?”

“Bạch Ngọc Đường?!” , Nhất Chi Mai ngẩng phắt dậy khỏi mặt bàn, kinh hãi nói, “Hắn sao lại tìm được đến đây? Không được rồi, không được rồi, tại hạ tuyệt đối không thể uống tiếp nữa!”

Trái ngược lại, Kim Kiên lại rất bình tĩnh ung dung, nhàn nhạt quét mắt về phía cửa một cái, không nhanh không chậm nâng chén trà lên nhấp một ngụm.

Chắc, cứ theo như tình tiết phát triển của vở kịch, thì cũng đã đến phiên chuột bạch lên sàn rồi.

Về phần Nhất Chi Mai, sau một hồi hoảng hốt, liền bắt đầu tìm kiếm chỗ trốn, chỗ trốn đầu tiên Nhất Chi Mai chọn chính là xà nhà. Đang định điểm mũi chân phi lên, may sao Kim Kiên nhanh tay nhanh mắt, túm được đai lưng của Nhất Chi Mai, hét lên: “Xà, xà nhà này không chắc chắn đâu...”

Nhất Chi Mai quét mắt, lại xông về phía tủ quần áo.

“Ây ây!!” Kim Kiên nhanh như chớp đứng chắn trước mặt Nhất Chi Mai, sòng chết giữ lấy cửa tủ, “Cái tủ này, bên bên, trong đây rồi!”

Nhất Chi Mai luống cuống, lại khom người định chui xuống gầm giường.

“Mai huynh!”, Kim Kiên túm chặt lấy cổ áo Nhất Chi Mai kéo lại, “Dưới gầm giường toàn chuột thôi, không chui xuống được đâu, không chui xuống được đâu!”

“Vậy phải làm thế nào bây giờ?”, Nhất Chi Mai giậm chân.

“Cái này, cái này...”, Kim Kiên liếc mắt quanh phòng, vừa mới chuyển nhà, trong phòng chỉ có một cái tủ quần áo, một cái giường, thêm cái bàn gỗ đơn điệu cùng bốn cái ghế và vài món đồ linh tinh. Trong tủ quần áo, dưới gầm giường đều đã kín người, xà nhà cũng bị con mèo nào đó chiếm cứ, còn chỗ nào có thể giấu được người nhỉ?

“Dưới gầm bàn, đúng, dưới gầm bàn!”, Nhất Chi Mai thành linh mừng rỡ hô lên, đoạn nhanh như cắt chui xuống gầm bàn đang đặt mấy chiếc chén.

Kim Kiên nhìn bốn chân hờ hơ vốn chẳng hề có hiệu quả che giấu, lại nhìn qua tạo hình con rùa thu lu của Nhất Chi Mai dưới gầm bàn, đầu đầy mây đen, túm lấy chiếc chăn mỏng trên giường phủ lên bàn, kéo cho ngay ngắn che kín người dưới gầm bàn một cách cẩn thận.

“Nhất Chi Mai, ta còn không bắt được người sao?!” Bạch Ngọc Đường một cước đá tung cửa phòng, vô cùng hung hăng xông vào.

“Bạch Ngũ gia, vì sao nửa đêm canh ba lại xông vào phòng người khác?” Kim Kiền da mặt cứng đờ nói.

“Tiểu Kim? Vì sao người lại ở chỗ này?”, Bạch Ngọc Đường hai má đỏ hồng, đôi mắt hoa đào mơ màng, bước chân loạng choạng, vừa nhìn đã biết đứng chuẩn tạo hình xin quắc cần câu, “A, đúng rồi, đây là phòng của Tiểu Kim!”, Bạch Ngọc Đường lại nhìn một lượt quanh phòng, “Kỳ quái, vừa rồi ở bên ngoài rõ ràng còn nghe thấy giọng Nhất Chi Mai, sao bây giờ lại không có?”

Kim Kiền trợn trắng mắt, vừa túm lấy cái con chuột say bét nhè này vừa đẩy ra cửa, nói, “Bạch Ngũ gia nếu muốn tìm người, thì đi chỗ khác mà tìm đi!”

“Chỗ khác?”, Bạch Ngọc Đường xoay người, tránh được Kim Kiền, vèo một cái liền ngồi xuống trước bàn, cười ha ha nói, “Ngũ gia ta không đi chỗ khác đâu. Không tìm được tên Đen Đủ Đường kia, thì tìm Tiểu Kim uống rượu cũng được!”

Nói đến đây, chẳng biết Bạch Ngọc Đường lôi từ đâu ra một bình rượu, đặt lên bàn: “Tiểu Kim, cùng Bạch, Bạch Ngũ gia uống rượu!”

Kim Kiền chỉ cảm thấy đầu như muốn nứt ra, ngồi xuống trước mặt Bạch Ngọc Đường, bịt mũi nói: “Bạch Ngũ gia, nghe tôi khuyên một câu này, say rượu hại thân, nom hiện tại ngài cũng đã uống không ít rồi, vẫn nên trở về phòng tắm rửa ngủ sớm đi thì hơn!”

“Ngủ? Ngủ cái gì mà ngủ?”, Bạch Ngọc Đường lắc chén rượu, híp đôi mắt hoa đào lại, thỉnh thoảng ghé sát Kim Kiền, ý cười mơ màng hiện lên trên khuôn mặt, hại Kim Kiền tim đập loạn nhịp, “Bạch Ngũ gia gần đây trong lòng phiền muộn, không ngủ được...”

“Thoáng cái, một luồng khí tức quen thuộc mãnh liệt ập tới từ sau lưng, Kim Kiền dựng hết cả tóc gáy, cả người run run, lập tức quyết đoán xoay mông đổi một vị trí khác cách xa Bạch Ngọc Đường, “Bạch Ngũ gia, có cái gọi là nâng chén tiêu sầu, sầu càng sầu...”

Có nhầm không đấy?! Sao đột nhiên cái con mèo trên xà nhà kia lại phát ra sát khí vậy?!

“Nâng chén tiêu sầu, sầu càng sầu...”, Bạch Ngọc Đường khép đôi mắt hoa đào mơ màng, môi thở ra mùi rượu, vỗ mặt bàn hét lên, “Hay! Nói hay lắm Tiểu Kim, nói hay lắm! Không uống rượu cũng được, vừa uống rượu, trong lòng Bạch Ngũ gia lại chỉ nhớ đến người đó...”

“Ồ...” Kim Kiền vô thức kêu lên một tiếng, bỗng ý thức được Bạch Ngọc Đường vừa nói cái gì, đôi mắt nhỏ liền banh lớn vừa to vừa tròn, một chuỗi những tiếng hô kinh hãi thoát ra khỏi miệng, “Hả?! Hả! Cái gì?!”

Chuột bạch vừa nói cái gì? Cái gì mà “trong lòng đều nghĩ tới người đó”?!

Tin tức nóng hổi! Đây chắc chắn là tin tức nóng hổi nhất, bùng nổ nhất đêm nay... Tin tình ái hót hòn họt của Cẩm mao thử Bạch Ngọc Đường, hiệp khách phong lưu danh tiếng lẫy lừng trên giang hồ?!

75. Q.4 - Chương 15: Ngoại Truyện: Nguy Cơ Lớn Nhất Của Khai Phong Phủ (1)

Tháng Hai, ngoài kia những dãy núi trập trùng, màu xanh được phủ lên ngút mắt, dưới ánh nắng lấp lánh hai bên bờ sông hoa rơi lất phất.

Lập Xuân đã qua, băng tuyết cũng tan, núi non khoác áo mới, cỏ mọc oanh chao. Trong thành Biện Lương, ý xuân dạt dào, vạn vật sinh sôi.

Nhưng trong Khai Phong phủ nha, lại là cảnh băng tuyết trắng xóa, gió lạnh vi vút, một mảnh sầu bi ảm đạm. Không vì điều gì khác, chính là ba ngày trước, đương triều thái tử nước Cao Li và đệ nhất công chúa

tới thăm hỏi, Thánh thượng tuyên Bao đại nhân chứng quản Khai Phong phủ nhập cung hầu giá, tiện đường còn mang theo cả Công Tôn tiên sinh, chủ tịch hội sư gia, Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ cùng tứ đại hiệu úy. Lần này đi liền chẳng có tung tích gì, nếu không phải ba ngày trước người tới tuyên chỉ là Trần Lâm công công rất quen thuộc với mọi người, thì e rằng trên dưới Khai Phong phủ thật sự hoài nghi liệu có phải Bao đại nhân bị người ta bắt cóc không nữa.

Mấy vị chủ nhân nắm quyền của Khai Phong phủ đều đi, trong phủ nha những công vụ lớn nhỏ thường nhật, như sắp xếp các đội tuần phố, huấn luyện, dạy dỗ, bắt bớ tội phạm, thanh toán sổ sách, mua rau, chuẩn bị cơm nước, tưới hoa, nhổ cỏ, hòa giải mâu thuẫn nội bộ v.v... hàng loạt những việc cần phải giải quyết xử lý nhíp nhàng, đều đổ hết lên đầu Kim Kiền, Tòng hiệu úy lục phẩm, người có chức quan cao nhất trong Khai Phong phủ lúc này.

Sau buổi trưa, chúng nha dịch đứng xếp hàng trên giáo trường, chờ Kim hiệu úy đến phân ban đi tuần phố, nhưng trái chờ, phải đợi lại chẳng thấy bóng dáng Kim Kiền đâu, chúng nhân không khỏi xì xào bàn tán.

“Huynh đệ, huynh nói xem sao đến giờ mà Kim hiệu úy còn chưa tới?”

“Ôi trời, đừng nói nữa, tôi vừa mới thấy lúc ăn cơm Kim hiệu úy thiếu chút nữa thì ngủ gục, đầu gần như vục vào bát cơm.”

“Ai ai, không nhìn thấy sao, sắc mặt Kim hiệu úy mấy hôm nay, giống Công Tôn tiên sinh quá cơ, trắng tới nổi nửa đêm mà vô ý bắt gặp thực có thể dọa chết người sống.”

“Huynh nói xem sắc mặt Kim hiệu úy có thể không khó coi được sao? Huynh nghĩ đi, ngoại trừ việc không cần phải phê duyệt công văn, tất cả những chuyện lớn nhỏ cô dì tỉ muội chi chi chành chành của Khai Phong phủ này đều phải tới xin chỉ thị của Kim hiệu úy để đi xử lý. Những việc sinh hoạt ngày thường này đều là Công Tôn tiên sinh, Triển đại nhân, bốn vị hiệu úy đại nhân, sáu người họ chia nhau giải quyết, hiện tại đều do Kim hiệu úy gánh vác, có thể không mệt chết người sao?”

“Mặc dù bình thường Kim hiệu úy luôn gỡ mánh khoe để làm biếng, nhưng cứ xem biểu hiện ba ngày nay đi, thật sự là quá tốt, chẳng trách người ta có thể được lên làm Tòng hiệu úy lục phẩm.”

“Có điều tôi nom thân thể nhỏ bé của Kim hiệu úy, cứ tiếp tục lao lực như vậy, chắc không chống đỡ được mấy ngày nữa đâu.”

“Huynh nói coi Hoàng thượng cũng thật là, Thái tử nước Cao Li còn có Công chúa đến thì cứ đến, can có gì lại muốn đại nhân của chúng ta đi hầu giá; mà để đại nhân đi thì thôi bỏ qua không tính, sao ngay cả Công Tôn tiên sinh, Triển đại nhân, còn cả bốn vị hiệu úy đại nhân cũng bị tuyên vào...”

“Ai mà không biết chứ?! Khai Phong phủ chúng ta vốn nhân thủ không đủ...”

“Đúng thế, đúng thế...”

Trong lúc mọi người đang oán thán không thôi, thì một bóng dáng gầy nhỏ loạng choạng tiến vào giáo trường, sắc mặt trắng bệch, ấn đường hơi xanh, hai con mắt nhỏ dài trũng sâu, quầng mắt đen sì, chúng nhân tinh thần rung lên, chấn chỉnh lại đội ngũ.

“Kim hiệu úy!”, chúng nha dịch đều sôi nổi hướng Kim Kiền chào hỏi, hận không thể đem tinh thần hăng hái của mình chia sẻ cho Kim Kiền.

“Chư vị huynh đệ, xin chào...”, Kim Kiền đứng trước mặt chúng nhân, nâng mí mắt lên nhìn, uể oải nói, “Nếu các huynh đệ đều đã chuẩn bị xong rồi, thì chúng ta xuất phủ tuần phố thôi. Chín đội bên này đi tuần phía bắc thành, chín đội bên kia đi tuần phía nam thành.”

“Xin nghe Kim hiệu úy giao phó”, chúng nhân đồng thanh đáp lại.

Kim Kiền vung tay lên, đang định dẫn đầu xuất phát, thì bị một người kêu lên gọi lại.

“Đợi đã, đợi đã!”

Người đến vận váy vải hoa sọc, tuổi ngoài tứ tuần, thắt lưng như cái thùng phi, mặt tròn như cái bánh rán, đeo tạp dề, thở hồng hộc chạy tới, đó chính là Vương đại thẩm ở nhà bếp.

“Vương đại thẩm?”, Kim Kiên ngạc nhiên, “Có chuyện gì thế?”

“Ôi trời, Tiểu Kim, nhà bếp hết gạo rồi, các cậu đi tuần phố thuận đường mang mấy bao gạo về nhé!”, Vương đại thẩm đáp.

“Mua gạo? Vậy để Hoàng ban đầu của Tào ban phái người đi mua, nói với tôi thì có tác dụng gì!”, Kim Kiên cảm thấy máu nóng bốc lên đầu, sẵn giọng quát.

Có nhằm không đấy?! Lão Bao, Công Tôn Trúc Tử, Tiểu Miêu còn có bốn cây cột nhà đã chuồn vào cung ăn uống chè chén say sưa, bỏ lại mình mình trong Khai Phong phủ “độc diễn”, ba ngày nay dậy sớm hơn gà ngủ muộn hơn chó, ăn uống thì không bằng lợn, làm lụng nhiều hơn cả lừa... Phí tăng ca, phí thức đêm, phí lao tâm, phí cáu giận... các loại phí này còn chưa tính toán, sao ngay cả việc mua gạo mua rau thường nhật của Tào ban cũng đổ cả lên đầu mình vậy, áp bức người ta cũng vừa thôi chứ!

“Tiểu Kim, cậu đừng giận, đừng giận!”, Vương đại thẩm ngại ngần gãi đầu, “Chuyện, chuyện là, là... Ai da, lão Hoàng, ông đi mà nói với Tiểu Kim đi!”

Vương đại thẩm quay người hét lên một tiếng, bỗng một người ló đầu ra rồi bước vào giáo trường, vừa cao vừa gầy, mặt vàng mắt nhỏ, chính là Hoàng Tê, ban đầu của Tào ban.

“Hi hi, Kim, Kim hiệu úy...”, Hoàng ban đầu từng bước từng bước ngấp ngừng đi đến trước mặt Kim Kiên cười khan.

“Hoàng ban đầu?”, Kim Kiên nói với ngữ khí không tốt, “Có chuyện gì vậy?”

“Khụ khụ, Kim hiệu úy, cậu cũng biết đấy, ra Tết vừa được mấy ngày, chi dùng trong phủ lại hơi lớn, bạc, bạc không đủ...”, Hoàng ban đầu ngượng ngừng nói.

Bạc không đủ thì sao không đi tìm Công Tôn tiên sinh mà lĩnh?”, Kim Kiên cao giọng.

“Vốn, vốn ba ngày trước định đi lĩnh rồi, nhưng ai mà biết... Công Tôn tiên sinh lại đi theo đại nhân nhập cung liền ba ngày, ta lại không thể đuổi theo vào cung để đòi bạc... Mà trong phủ thì sắp khánh kiệt đến nơi, ta, ta cũng không còn cách nào khác, từ lâu đã nghe danh Kim hiệu úy là cao thủ ép giá số một Biện Kinh, cho nên ta và Vương đại thẩm mới bàn nhau, muốn, muốn...”

“Muốn để tôi đi ép giá tiệm gạo, mua rẻ thóc gạo mang về đúng không?”, Kim Kiên tiếp lời.

Hoàng ban đầu và Vương đại thẩm đồng thời gật đầu cái rụp, nhìn lom lom Kim Kiên, hai mắt ngấp vẻ chờ đợi.

“Các người...”, Kim Kiên nheo đôi mắt nhỏ, hồi lâu sau, thở dài một tiếng, đỡ trán nói: “Còn bao nhiêu bạc để mua gạo?”

Vương đại thẩm vội móc từ trong ngực áo ra một túi vải, đưa cho Kim Kiên, nói: “Còn ba mươi lượng.”

“Cần mua bao nhiêu gạo?”

“Mười, mười tám bao...”, Hoàng ban đầu liếc Kim Kiên một cái, lí nhí nói.

“Mười tám bao?!”, Kim Kiên tròn mắt, gất, “Một bao gạo giá hai lượng, mười tám bao cần ba mươi sáu lượng, hiện tại chỉ có ba mươi lượng...”

“Cho nên mới phải phiền đến đại giá của Kim hiệu úy...”, Vương đại thẩm và Hoàng ban đầu đồng thanh nói, tiếp tục dùng đôi mắt ngấp vẻ chờ mong nhìn chăm chăm Kim Kiên.

“...”

Kim Kiên thở dài một tiếng, quay sang nói với chúng nha dịch: “Các người cứ theo mệnh lệnh vừa rồi của ta đi tuần phố, ta đến tiệm gạo một chuyến, trở về sẽ hội họp cùng mọi người.”

“Thuộc hạ tuân lệnh”, chúng nha dịch cùng ôm quyền đồng thanh hô vang, một đám con mắt nhìn Kim Kiên hăm mộ tóa sao.

Nếu như bình thường, Kim Kiên mà thấy cảnh tượng này, da gà da vịt của nàng sẽ rơi đầy đất, nhưng hiện tại, đã mệt mỏi lắm rồi, chỉ khoát khoát tay, cầm lấy túi tiền, lảo đảo loạn choạng rời đi.

Lưu lại chúng nha dịch, một ban đầu, ngoài ra còn thêm một Vương đại thẩm trong mắt tràn ngập vẻ kính phục.

“Tên Kim tiểu tử này thật sự là càng ngày càng có khí thế rồi đó”, đây là Vương đại thẩm nhìn đâu cũng thấy vui vẻ, lạc quan.

“Dọa chết ta rồi... Các người có cảm thấy ngứa khí, vẻ mặt, khí thế nạt nộ của Kim hiệu úy vừa rồi có ba phần giống Triển đại nhân không?”, đây là Hoàng ban đầu vẫn còn chưa hết sợ hãi.

“Đâu chỉ ba phần, tiểu nhân thấy tới sáu phần ấy chứ.”

“Hơn chứ! Tiếng quát vừa rồi của Kim hiệu úy như đúc cùng một khuôn với Triển đại nhân!”

“Không sai, không sai!”

“Quả nhiên là Triển đại nhân có cách dạy bảo!”

Đó là những lời phát biểu dựa trên sự quan sát tỉ mỉ của chúng nha dịch.

Ngoài cửa Đông Hoa thành Biện Kinh, phố thị phồn thịnh, cửa tiệm san sát, lúc này vừa mới qua Tết, chợ bắt đầu họp, nơi nơi đều là cảnh tượng náo nhiệt, rộn rã.

Đầu đường có một tiệm gạo, chũng quầy của tiệm gạo đang ở trước quầy tiếp khách, liên tục vuốt mồ hôi lạnh.

“Kim hiệu úy, mười tám bao gạo lớn này, lấy của ngài mười tám lượng, so với giá thị trường là ba mươi sáu lượng, đã rẻ một nửa rồi, tiểu điểm vốn làm ăn buôn bán nhỏ, ngài xem...”

“Chũng quầy, hiện tại túi tiền tôi có trong tay thật sự rất eo hẹp, cho dù thế nào ông cũng phải nể mặt tôi một chút chứ!”, cả người Kim Kiền gần như nằm bò lên mặt quầy, sắc mặt tái mét, hai mắt quầng thâm đen sì, mặt mũi nhăn nhó khổ sở, nhìn thế nào cũng khiến cho người ta sinh lòng thương cảm, chỉ là đôi mắt nhỏ dài lại sáng lên một cách quỷ dị.

“Kim hiệu úy, giá đó thật sự không bán được!”, chũng quầy vã mồ hôi, hạt nào hạt nấy to như hạt đậu.

“Chũng quầy...”

“Không được không được!”

Hai người mắt to trừng mắt bé hồi lâu, chũng quầy vẫn không hề thỏa hiệp.

Kim Kiền bò xuống khỏi mặt quầy, thềm thở dài một tiếng:

Chắc, quả nhiên! Không có “Mỹ miêu kế” chống lưng, công lực ép giá của mình tổn hại không ít!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền không khỏi quay người nhìn ra ngoài tiệm hướng về phía cấm cung, lòng đầy phiền muộn: Triển đại nhân ơi, Khai Phong phủ cần ngài đó!!!!!!

Chũng quầy tiệm gạo kia nhìn thấy dáng vẻ như sắp khóc của Kim Kiền, không khỏi mềm lòng, nói: “Kim hiệu úy, nếu không tôi phái người đưa gạo đến trước, năm lượng còn thiếu kia, hôm khác Kim hiệu úy có tiền, đem trả tôi cũng được.”

Kim Kiền quay lại nhìn chũng quầy tiệm gạo, sụt sịt: “Vây đa tạ chũng...”

“Aaaa!!”

Lời còn chưa dứt, bỗng nghe tiếng hét thất thanh của một cô gái đưa tới, sau đó lại là tiếng huyền não ầm ĩ.

Kim Kiền ló đầu ra ngoài xem xét, thì thấy cách đó không xa một đám người đang gây gỗ ầm ĩ, loạn hết cả lên.

“Sặc! Không phải chớ!”, Kim Kiền giậm chân, nháng một cái liền xông ra ngoài, có điều vẫn nói vọng vào trong điếm, “Chũng quầy, tôi còn trở lại để kiểm tra hàng, đừng vội đưa đến Khai Phong phủ đó!”

“Được, Kim hiệu úy cứ an tâm bận việc của mình đi!”, chưởng quầy hướng theo bóng lưng Kim Kiền hô với theo.

Kim Kiền thân hình như gió, không đầy một khắc, liền đến nơi phát sinh náo loạn, chỉ thấy quần chúng xúm đen xúm đỏ xung quanh, vòng trong vòng ngoài, Kim Kiền cố hết sức chín trâu hai hổ, cũng chẳng cách nào vạch được đám người tiến vào nửa bước, chỉ có thể nghiêng cổ mà trông qua khe hở do chúng nhân đứng lố nhố, ngó trái ngó phải, mà nắm được một chút tình hình.

Đám người đang đứng thẳng phía trước Kim Kiền là một đội nhân mã. Kẻ đứng đầu, vận áo dài màu xanh lục, đeo thắt lưng cẩm thạch, đầu quấn khăn ở giữa đính một viên ngọc xanh biếc, tay cầm tiêu bằng ngọc màu xanh cánh trả, lại lướt đến khuôn mặt, mi thanh mục tú, môi đỏ răng trắng, cũng coi như có vài phần tuần tú, chỉ là gương mặt tươi cười cố làm ra vẻ lố lác chính trực, nhìn sao cũng khiến người khác khó chịu. Sau lưng hắn ta là mười mấy thanh niên vận trang phục giang hồ, đều là quần áo màu xanh lục, vô cùng chỉnh tề.

Kim Kiền chớp chớp mắt: Đây là tạo hình gì thế? Một ổ hành xanh à?

Chỉ thấy nam tử đứng đầu ôm quyền nói: “Tại hạ là Chân Trường Nhạc, nhị trang chủ của Trân Tú sơn trang, xin hỏi phương danh của tiểu thư là gì?”

Những lời này vừa thốt ra, không cần Kim Kiền phải nghiêng đầu ngó xem người đối diện là ai, cũng có thể đoán được tám, chín phần.

Lại là tiết mục chọc ghẹo con gái nhà lành đây mà... Haizz... Tiểu Miêu ơi là Tiểu Miêu, đây là lĩnh vực mà ngài am hiểu nhất... sao lại để tôi phải mó vào thế này.

“Hỗn xược! Người là hạng gì mà dám cùng bản... dám cùng chúng ta nói chuyện?!”, người đối diện lên tiếng, vô cùng khí thế, ngữ khí rất sắc bén quyết đoán, nhưng sao nghe giọng nói...

Kim Kiền đầu đầy mây đen: Nếu tai mình không có vấn đề, thì đây hẳn phải là giọng của một đứa bé trai! Chẳng lẽ là tiết mục nam giả gái?

Nghĩ đến đây, Kim Kiền không khỏi kích động, xô xô đẩy đẩy chen ra khỏi đám người ken đặc, thay đổi góc quan sát, nhất thời, trước mắt như sáng lên.

Chỉ thấy có hai người đứng đối diện với Chân công tử, một cao một thấp. Người cao vận y phục màu hồng phấn, áo khoác ngoài bằng lông chồn, tóc mây mềm mại trơn bóng, vẫn nhẹ theo kiểu cánh bướm, buông lơ lửng đến eo, một cây trâm bằng hồng ngọc cài trên búi tóc, eo thon nhỏ nhắn, hàng mi thanh tú, mắt đen ngập nước, đôi môi chúm chím anh đào, mặt đẹp tựa ngọc, quả là một mỹ nhân, có điều mỹ nhân đang nổi giận; về phần người thấp hơn bên cạnh, chỉ cao bằng nửa người khác, thân vận áo vạt ngắn bằng gấm, chân đi giày da hổ, thắt lưng bằng ngọc tía, bên hông đeo một thanh đoản kiếm nạm vàng cán ngọc, khuôn mặt tròn tròn nho nhỏ xinh xinh, đôi mắt như hai hạt trân châu lấp lánh sáng ngời ẩn chứa nội khí, cái miệng nhỏ nhắn mím chặt, quai hàm thì bạnh ra thở phì phì, hiển nhiên là nhóc xinh đẹp đang tức giận.

Không cần hỏi cũng biết người vừa lên tiếng chính là cậu nhóc này.

“Vị tiểu đệ đệ này, tại hạ chỉ muốn hỏi phương danh của tỷ tỷ cậu, cậu hà tất phải đề phòng như vậy?”, Chân công tử lại ôm quyền nói.

“Hỗn xược, tên của tỷ tỷ ta há lại để hạng người như ngươi biết?!”, nhóc xinh đẹp lại hét lên.

“Ngươi!”, Chân công tử nhất thời sa sầm mặt, “Hôm nay tại hạ không biết không được!”

Nói đoạn, hắn đánh mắt ra hiệu, mười mấy nam tử phía sau liền sầm sập tiến lên, bao vây hai tỷ đệ lại.

“Hỗn xược! Ngươi, ngươi dám?!”, nhóc xinh đẹp ở giữa vòng vây gầm lên.

Bách tính xung quanh cũng xôn xao một trận.

“Cái người nhị trang chủ này là ai? Chưa thấy bao giờ!”

“Tám phần là người từ bên ngoài đến rồi, ai mà không biết hiện tại là giờ Khai Phong phủ tuần phố, lại dám chọn giờ này gây chuyện, đây không phải là nhân cư vi bất thiện sao?”

“Tôi xem cách ăn vận của đôi tỷ đệ này thì chắc chắn họ không phú cũng quý, sợ là tiểu thiếu gia, tiểu thư nhà nào đó thôi.”

“Sao nha dịch tuần phố của Khai Phong phủ còn chưa tới nhỉ?”

Kim Kiền nghe đến đây, không khỏi thở dài một tiếng, lùi ra sau một bước, chỉnh trang lại y phục, hắng hắng giọng, đề tiếng quát:

“Kẻ nào? Lại dám gây chuyện trên đất của Khai Phong phủ?”

Tiếng quát này, khiến cho chúng bách tính đang vây xung quanh xem náo nhiệt cũng lùi ra tạo thành một con đường.

“Kim hiệu úy, là Kim hiệu úy của Khai Phong phủ!”

“Kim hiệu úy là ai?”

“Ai da, chính là Kim hiệu úy đệ nhất ép giá thành Biện Kinh đó!”

“Ồ, là cậu ta!”

“Ha ha, có trò hay để xem rồi.”

Kim Kiền, dưới hàng vạn con mắt chú mục của chúng nhân, ngênh ngang đi vào giữa đoàn người.

“Kẻ nào đang gây chuyện?!”

“Người là ai?! Lại dám quấy chuyện của Trân Tự sơn trang?”, Chân công tử áo xanh đẩy thuộc hạ đi ra, hỏi.

Phía sau hắn là đôi tỷ đệ mặt mày giận dữ.

“Kim mỗ bất tài, là Tòng hiệu úy lục phẩm thuộc hạ của Khai Phong phủ”, Kim Kiền ôm quyền đáp.

“Khai Phong phủ?”, Chân công tử nhíu mày.

“Khai Phong phủ?! Người là người của Khai Phong phủ?!", nhóc xinh đẹp hai mắt sáng lên, lập tức kéo tỷ chạy qua bên cạnh Kim Kiền, chỉ vào Chân công tử, đánh giọng nói, “Còn không mau bắt kẻ này đi?!”

“Hả?”, Kim Kiền sửng sốt.

“Còn ngần ra đó làm gì? Kẻ này có ý đồ bất chính với tỷ tỷ của ta, buông lời trêu ghẹo, đại nghịch bất đạo, còn không bắt hắn lại?!", nhóc xinh đẹp tiếp tục quát lên.

“Khụ khụ, vị tiểu huynh đệ tôi nói này...”

Kim Kiền ho khan hai tiếng đang định mở miệng, thì lại bị Chân công tử bên cạnh cướp lời.

“Hừ, cứ cho là người của Khai Phong phủ thì sao nào? Tại hạ ngay cả nửa sợi tóc của cô nương đây còn chưa chạm vào, chỉ là theo khuôn phép lễ độ hỏi phượng danh vị cô nương này, chẳng lẽ cũng phạm vào vương pháp sao?”

Dứt lời, hắn liền phát tay một cái, mười mấy nam tử sau lưng lại rầm rập bao vây, lần này ngay cả Kim Kiền cũng bị vây ở giữa.

“Người, người người! Hồn xược! Hồn xược!”, nhóc xinh đẹp mặt mũi đỏ bừng, giậm chân nói.

Kim Kiền thì híp mắt, nhướng mày, trầm nghĩ:

Ái chà?! Cử hành xanh này không những dám khiêu chiến với quyền uy của Khai Phong phủ ở trong thành Đông Kinh Biện Lương, lại còn dám khoe khoang bản lĩnh lộng ngôn xảo biện trước mặt mình, lá gan cũng không nhỏ đâu!

“Vị công tử này nói phải!”, Kim Kiền nặn ra vẻ tươi cười ôm quyền, “Cái gọi là yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu, công tử muốn kết giao cùng cô nương đây, cũng là chuyện thường tình, đương nhiên không phạm vào vương pháp.”

Những lời này vừa thốt ra, chúng nhân không khỏi ngỡ ngàng.

“Người! Người người người!”, nhóc xinh đẹp chỉ Kim Kiên, mặt mày tái mét, “Loại người như người mà cũng là người của Khai Phong phủ?”

Vị tỷ tỷ kia cũng ngược đôi mắt đẹp trừng trừng nhìn Kim Kiên.

Ngược lại Chân công tử lại cảm thấy những lời này của Kim Kiên vô cùng thuận tai, cười nói: “Vẫn là vị tiểu sai dịch này hiểu được phong tình.”

“Có điều...”, Kim Kiên đột nhiên sa sầm mặt, đôi mắt nhỏ trừng lên, sắc giọng quát, “Vị công tử này, nếu người thành tâm muốn kết giao với vị cô nương đây, thì nên lấy lễ để đối đãi, vì có gì mà không hỏi được phương danh người ta liền phái mười mấy người bao vây hai tỷ đệ họ, hòng ý thể hiếp người, ý đồ bất chính?! Cứ cho là người chưa từng chạm vào nửa sợi tóc của vị cô nương này, nhưng chư vị xông đến mặt mũi hung dữ tàn bạo, hai mắt ác độc thành thói, áo quần cầm thú, cả một bụng dạ lang sói, ta có thể trị người tội làm nhục, quấy rối tinh thần con gái nhà lành, gây trở ngại cho việc kiến thiết bộ mặt của Biện Kinh!”

Một tràng những lời này thốt ra, câu nào câu nấy âm vang, khí phách mạnh mẽ, hăm dọa bức người, khiến Chân công tử nghe xong mặt mày tái xanh, toàn thân phát run, chúng nam tử phía sau vẻ mặt xấu hổ, liên tục lùi ra sau, còn đôi tỷ đệ kia gương mặt tràn ngập vẻ kinh ngạc.

Mà chúng bách tính vây xung quanh đã quen chứng kiến những việc tương tự, không sợ hãi không kinh ngạc, trái lại còn rúc rích cười:

“Ha, mấy ngày không thấy Kim hiệu úy lên chợ ép giá, tài ăn nói lại sắc bén thêm mấy phần nha!”

“Tại sao lại gọi là gây trở ngại cho việc kiến thiết bộ mặt của Biện Kinh?”

“Quần làm gì, dù sao lời của Kim hiệu úy nói ra, nhất định có cái lý của cậu ta.”

“Cái gã công tử gì gì đó này quả thật ăn no rửng mỡ, lại dám chạy đến trước mặt Kim hiệu úy khoe khoang công phu mồm mép, thực đúng là rảnh rỗi rồi nào quá mà!”

“Nom Kim hiệu úy mắng người kìa, ôi chà chà, nếu tôi mà là vị công tử này, nhất định sẽ tìm cái lỗ nẻ nào đó mà chui vào, ba tháng cũng không dám gặp người!”

Chân công tử nhìn quanh, giận tới mức giọng run run: “Hay, hay cho tên tiểu tử thói nhà người! Người có biết Trân Tự sơn trang chúng ta là nơi nào không? Lại dám buông lời thóa mạ như vậy!”

“Bất kể người ở nơi nào?!", Kim Kiên hai tay chống nạnh, “Ta chỉ biết thành Biện Kinh là địa bàn của Khai Phong phủ!”

“Được! Được! Được lắm!", Chân công tử hai mặt trợn trắng, phất tay, “Lên hết đi, chém cái tên tiểu tử thói này cho ta!”

Thuộc hạ Trân Tự sơn trang nhận lệnh, lập tức quát lên rồi xông về phía Kim Kiên.

Chỉ thấy đôi mắt nhỏ của Kim Kiên hí lại, điểm mũi chân, thân hình tựa như làn khói xanh, vun vút lách qua bên cạnh đám tay chân, ngón tay vung ra trước mặt họ, đám thuộc hạ hung hăng kia liền đổ rạp xuống đất hết như củ cải, kẻ nào kẻ nấy sắc mặt xanh đen, miệng sùi bọt mép.

Về phần chúng bách tính vây xung quanh, hết như gặp ma, ào ào lùi lại tránh xa.

“Ôi trời, Kim hiệu úy ra tay rồi, tranh xa một chút, tránh xa một chút!”

“Lùi ra sau, lùi ra sau, nếu chậm nửa bước là tiêu đấy!”

Mà đôi tỷ đệ kia, ánh mắt nhìn Kim Kiên đã chuyển từ kinh ngạc sang kinh sợ.

Chân công tử nhìn Kim Kiên, sắc mặt tái nhợt: “Rốt cuộc người là kẻ nào?!”

“Tông hiệu úy lục phẩm của Khai Phong phủ”, Kim Kiên phỉ phỉ tay, nghĩ một chút liền trưng ra tạo hình, chỉ thấy bóng lưng, “Kim Kiên!”

“Tại hạ vốn nghe Khai Phong phủ quang minh lỗi lạc, không ngờ lại có kẻ tiểu nhân bỉ ổi hạ độc người khác!", Chân công tử vẻ mặt khinh bỉ.

“Công tử nói sai rồi, các vị hương thân phụ lão quanh đây đều có thể làm chứng, ta đây quang minh chính đại hạ độc, sao có thể nói là bỉ ổi?”, Kim Kiền nghiêm mặt đáp.

Chúng nhân xung quanh cười vang.

“Hay cho một từ quang minh chính đại, hôm nay ta sẽ cho người lĩnh hội thể nào là quang minh chính đại, tên tiểu tử thối kia!”, Chân công tử xoay cây sáo ngọc bích trong tay, xông về phía Kim Kiền.

Kim Kiền chỉ cảm thấy trước mắt một bóng xanh lục lóe lên, cây sáo ngọc quét qua sống mũi, nhất thời bị dọa toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Chắc! Không ngờ cái tên “Cử hành công tử” này lại là một cao thủ.

Kim Kiền lập tức không dám khinh địch, điều chỉnh toàn thân về trạng thái chiến đấu.

Chỉ thấy gã công tử họ Chân đó, bộ pháp trầm ổn vững vàng, thân hình như điện xẹt, vung cây sáo ngọc trong tay, chiêu chiêu sắc bén, mạnh mẽ, vừa nhìn đã biết hẳn thường xuyên sử dụng công phu này.

Kim Kiền tuy được Triển Chiêu huấn luyện một thời gian khá lâu rồi, bản lĩnh so với trước tiến bộ hơn không ít, bình thường truy bắt trộm vặt, tiểu tặc chỉ là chuyện nhỏ, nhưng lúc này lại có chút ứng phó không được, định tung ra phần độc, thuốc bột để vận hồi lại tình thế, nhưng cây sáo trong tay gã Chân công tử xoay nhanh như gió, phòng thủ nghiêm ngặt không chút kẽ hở, nếu Kim Kiền thật sự vung phần độc ra, thì cũng tựa như ném vào cánh quạt máy, gió sẽ thổi phần độc tứ tán khắp nơi.

Thử mấy lần, Kim Kiền cũng không dám tùy tiện ra uy, chỉ đành từng bước từng bước lùi dần lại, mồ hôi mỏng rịn đầy mặt, khó khăn vô cùng, cơ hồ chẳng còn sức chống đỡ.

Chưa đầy ba mươi hiệp, Chân công tử đã nhìn ra công lực của Kim Kiền, không khỏi thầm cười khẩy, chiêu thức biến ảo, cây sáo trong tay mang theo sát khí quét tới trước mặt Kim Kiền.

Kim Kiền nhất thời kinh hoàng thất sắc, lúc này nàng đã bị bức vào tử lộ, không còn cách chống đỡ, trái tim thoáng lạnh đi, mắt nhắm nghiền, rụt cổ lại, đưa hai tay lên ôm đầu, chịu trận.

“Keng!”

Tiếng binh khí chạm nhau vang lên lanh lảnh, sát khí ập về phía Kim Kiền tức thì tiêu tán.

Kim Kiền chỉ cảm thấy bả vai căng cứng, có người đã kéo nàng ôm vào lòng, chớp mũi đưa tới hương cỏ xanh nhàn nhạt.

Trái tim nảy lên một cái, Kim Kiền ngược mắt lên nhìn, thì thấy đôi con ngươi lấp lánh như bị phủ sương, cánh môi mỏng mím chặt, chính là Triển Chiêu ba ngày nay chẳng thấy đâu.

“Triển đại nhân!”, đôi mắt nhỏ dài của Kim Kiền ánh lên vẻ cảm động.

Trời cao ơi, đất dày hỡi, Tiểu Miêu ơi, ngài thật sự đã đến kịp lúc rồi!

Triển Chiêu cúi đầu nhìn Kim Kiền một cái, đôi mày lười mác hơi nhú, cánh tay hướng ra sau, bảo vệ Kim Kiền sau lưng.

“Triển hộ vệ! Kẻ này đại nghịch bất đạo, ngươi còn không mau bắt hắn trị tội?”, nhóc xinh đẹp bên cạnh này giờ không lên tiếng đột nhiên phần chấn tinh thần, cao giọng quát.

Kim Kiền nghe mà không khỏi ngỡ ngàng.

Triển hộ vệ?! Nhóc xinh đẹp này khẩu khí cũng lớn thật đấy, lại dám quát tháo với Ngự tiền tứ phẩm đối đạo hộ vệ như vậy.

Lại thấy Triển Chiêu, đối diện với nhóc xinh đẹp đang quát tháo, không những không tức giận, ngược lại còn khẽ gật đầu, dáng vẻ kính cẩn tuân theo.

Kim Kiền lại đảo mắt lên người đôi tỷ đệ này đánh giá mấy bận, thầm nghĩ:

Nom đôi tỷ đệ này, vận trang phục quý phái khác thường, nhóc xinh đẹp thốt ra toàn những lời kiêu ngạo, lại thêm phản ứng của Tiểu Miêu... Hai người họ nhất định là những kẻ có địa vị tôn quý, mà ba ngày trước

Bao đại nhân phụng lệnh nhập cung vì chuyển thăm viếng chính thức của công chúa và thái tử nước Cao Li...

Đôi mắt nhỏ dài của Kim Kiền thoát cái sáng lên như đèn pha ô tô.

Chắc chắc! Lần này mình lập công lớn rồi! Ban thưởng nhé! Bạc nè! Tăng lương nhớ!

Nghĩ đến đây, trong lòng Kim Kiền sướng như điên, vui tới nổi toàn thân phát run.

Triển Chiêu tuy đứng quay lưng lại với Kim Kiền, nhưng khoảng cách rất gần, nhất cử nhất động của Kim Kiền há có thể giấu được thánh lực hơn người của Nam hiệp? Thấy Kim Kiền run rẩy cả người, trong con người Triển Chiêu hàn quang lóe lên, chĩa bảo kiếm Cự Khuyết, trầm giọng hỏi Chân công tử đối diện: “Sáo biếc áo lục... Không biết các hạ và Trần Tự sơn trang có quan hệ gì?”

Chân công tử trừng mắt đánh giá nam tử áo lam trước mắt một phen, mực quang lạnh lẽo: “Không ngờ vị này lại là Nam hiệp Triển Chiêu, nếu đã biết tại hạ là người của Trần Tự sơn trang, còn không...”

Lời còn chưa dứt, chúng bách tính xung quanh đã ào lên huyên náo.

“Triển đại nhân, công tử của sơn trang gì gì đó kia ỷ thế người đông, dám ức hiếp Kim hiệu úy của Khai Phong phủ chúng tôi!”

“Đúng thế, đúng thế, nếu vừa rồi Triển đại nhân đến muộn nửa bước, mặt Kim hiệu úy nhất định sẽ bị đâm một lỗ đó.”

“Đúng vậy, hần còn ngang nhiên giữa đường giữa phố trêu ghẹo con gái nhà lành, bắt nạt con trẻ, thực chẳng biết dơ!”

Bô lô ba la, bô lô ba la.

Chân công tử sắc mặt đen sì, cây sáo cầm trong tay cũng không khỏi run run mấy phần.

Nhóc xinh đẹp bên cạnh lại quạu âm lên: “Cái gì mà nói là bắt nạt con trẻ?! Ta không phải con trẻ gì đó...”, đáng tiếc âm thanh này quá yếu, đã bị chìm lấp trong tiếng phê phán lên án của chúng bách tính.

Triển Chiêu bước lên một bước, khuôn mặt tuấn tú lạnh băng: “Mời theo Triển mỗ tới Khai Phong phủ một chuyến.”

“Triển Chiêu, ta là Chân Trường Nhạc, nhị trang chủ của Trần Tự sơn trang, người dám đắc tội với Trần Tự sơn trang sao?”, Chân Trường Nhạc tiến lên, trợn mắt quát.

“Có gì mà không dám?!” , âm thanh mang theo chính khí lẫm liệt cất lên, nhưng không phải Triển Chiêu mà là Kim Kiền đang đứng phía sau Triển Chiêu.

Triển Chiêu kinh ngạc, đưa tay định kéo Kim Kiền lại, nhưng Kim Kiền hệt như uống thập toàn đại bổ, lắc một cái lúi ra mấy bước, khiến tay Triển Chiêu nắm vào hư không.

Chỉ thấy Kim Kiền đứng trước mặt Chân Trường Nhạc, chính khí lẫm liệt, nói: “Cứ cho người là nhị trang chủ gì đó thì sao nào? Vương tử phạm pháp tội như thứ dân, hưởng hồ các hạ chẳng qua cũng chỉ là bá tính bình dân!”

Hừ hừ, hiện giờ đang ở trước mặt công chúa và thái tử nước Cao Li, mình phải lập hình tượng uy dũng khác thường mới được, vì tiền thưởng phải làm màu.

“Người!”, Chân Trường Nhạc giận tới nổi trợn ngược mắt, đột nhiên quay sang nói với Triển Chiêu, “Nghe danh Nam hiệp võ công cái thế đã lâu, hôm nay tại hạ muốn được lãnh giáo...”

Lời còn chưa dứt, Chân Trường Nhạc đã cảm thấy trước mắt như hoa lên, chân mềm nhũn, bịch một tiếng quỵ xuống đất, té xỉu, cũng đúng lúc nhìn thấy gương mặt tươi cười đắc ý khi gian kế được thực hiện của Kim Kiền.

“Ti... ti tiện...”, là câu Chân Trường Nhạc lưu lại trước khi mất đi ý thức.

Kim Kiền nhướn mày, xoay người hướng Triển Chiêu ôm quyền: “Triển đại nhân, thuộc hạ may mắn không làm nhục sứ mệnh, đã bắt được kẻ này rồi!”

Triển Chiêu nhú chặt chân mày, nhìn chăm chăm Kim Kiền một cái, thầm thở dài: “Kim hiệu úy vất vả rồi”, sau đó, lại quay người đối diện với đôi tỷ đệ kia, ôm quyền nói, “Mới rồi khiến hai vị kinh sợ, là Triển mỗ thất trách, mong hai vị bỏ quá.”

“Đúng đúng đúng, bỏ quá, bỏ quá”, Kim Kiền cũng xáp lên, cười bồi nói.

Vị tỷ tỷ kia ngược đôi mắt trong vắt lên nhìn Triển Chiêu một cái, lại lặng lẽ rũ xuống: “Đa tạ Triển hộ vệ ra tay tương cứu.”

“Triển hộ vệ hà tất phải tự trách, là bản... là ta không tốt, bỏ lại thị vệ tự mình đi chơi, mới dẫn đến tai họa”, nhóc xinh đẹp hơi đỏ mặt, ngượng ngùng.

Triển Chiêu lại ôm quyền, định đáp lời, thì đám đông bị rẽ qua, một đoàn người xộc đến, tuy đều ăn vận như những bách tính bình thường, nhưng một thân khí thế đó, mới nhìn đã biết họ là những thị vệ binh sĩ được huấn luyện nghiêm ngặt. Bốn người đứng đầu chính là tứ đại hiệu úy Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hổ.

“Triển, Triển đại nhân, hai vị vương... hai vị không sao chứ?”, Vương Triều hướng hai tỷ đệ thi lễ, thấy hai người vô sự, mới an tâm.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”, Mã Hán nhìn vị nhân sĩ “củ hành xanh” tê liệt nằm trên đất, kinh ngạc kêu lên.

“Đưa người này về Khai Phong phủ, chờ Bao đại nhân xử lý”, Triển Chiêu ra lệnh.

“Thuộc hạ tuân lệnh!”, bốn người ôm quyền, lại sai chúng nhân phía sau xốc đám người áo xanh lục dưới đất lên, kéo lê, đưa đi.

Khó khăn lắm hiện trường mới quang đãng, bốn người chuyển mắt, lúc này mới phát hiện ở đây có thêm một người vốn không nên xuất hiện.

“Kim hiệu úy, sao người cũng ở đây?”, Trương Long kêu lên.

“Không phải người nên dẫn đầu đội ngũ đi tuần phố sao?”, Triệu Hổ cũng thấy khó hiểu.

“A!!”

Được Triệu Hổ nhắc nhở, lúc này Kim Kiền mới nhớ ra sự nghiệp mua gạo của mình, vội vàng ôm quyền nói: “Thuộc hạ còn phải đi mua gạo, xin cáo lui trước!”

Nói đoạn, nàng liền ba chân bốn cẳng xông ra khỏi đám đông, nhưng mới đi được một nửa, lại quay trở lại, đôi mắt nhỏ đảo vài vòng trên người Triển Chiêu:

“Triển đại nhân, nếu không ngại, có thể theo thuộc hạ đi đến tiệm gạo...”

Con người sáng như sao của Triển Chiêu co lại, hàn khí toàn thân phát ra tăng đột biến.

Kim Kiền rút cổ, bèn lên rúc trở lại đám đông, ngấm ngầm một chút, lại lộ đầu ra:

“Xin hỏi chư vị đại nhân, có ai trên người có năm lượng bạc không?”

Mấy người sững sờ, đồng thời thoái lui một bước, chỉ có Triệu Hổ mò mẫm móc túi bạc ra đưa cho Kim Kiền.

“Triệu hiệu úy, năm lượng bạc này sau khi hồi phủ tôi sẽ báo Công Tôn tiên sinh thanh toán cho huynh”, Kim Kiền quăng lại một câu rồi bỏ chạy mất dạng.

Những người còn lại đều ngẩn cả ra.

Nhóc xinh đẹp vì chấn kinh quá độ, lâu sau, mới cất tiếng về mặt như không dám tin: “Đường đường Khai Phong phủ nha của đô thành triều Đại Tống, ngay cả bạc đi mua gạo cũng phải mượn xung quanh ư?!”

Một trận gió xuân phất qua thân hình cương cứng ngượng ngùng của chúng nhân Khai Phong phủ.

76. Q.4 - Chương 16: Ngoại Truyện: Nguy Cơ Lớn Nhất Của Khai Phong Phủ (2)

Trong sương phòng Phu Tử viện, Công Tôn tiên sinh nhìn vị khách không mời mà đến giữa đêm khuya, cảm thấy kỳ lạ: “Kim hiệu úy, nửa đêm đến thăm viếng thế này, chẳng hay có chuyện gì quan trọng?”

“Công Tôn tiên sinh...”, Kim Kiên mặt trắng bệch như tờ giấy, “Chẳng hay Công Tôn tiên sinh đã biết công chúa và thái tử Cao Li đến Đại Tổng là vì việc gì chưa?”

“Việc này... xác thực tại hạ chưa biết, chỉ là Thánh thượng từng hạ khẩu dụ, bắt luận thái tử và công chúa điện hạ muốn đi đâu, gặp người nào, đều không được ngăn cản”, Công Tôn tiên sinh đáp.

Đây đơn giản là điển hình của chính sách xem mắt “Khai thác xa bờ, tập trung đánh bắt, nuôi cấy có trọng điểm!”, Kim Kiên đổ mồ hôi.

“Công Tôn tiên sinh, thực không dám giấu, thuộc hạ vừa mới được biết, công chúa và thái tử Cao Li lần này đến đây là vì chuyện liên hôn giữa hai nước.”

“Liên hôn giữa hai nước?”, Công Tôn tiên sinh không hiểu, “VẬY hai vị điện hạ nên gặp gỡ người trong hoàng thất nhiều hơn, vì sao ngày ngày lại làm tổ trong Khai Phong phủ?”

“Công Tôn tiên sinh không biết rồi, ý chỉ của quốc vương Cao Li là, cho dù không phải tông thân hoàng thất cũng không sao cả, quan trọng là bản thân hai vị điện hạ vừa ý là được”, Kim Kiên nuốt nước bọt, tiếp tục, “Hơn nữa theo như thuộc hạ quan sát mấy ngày nay, tựa hồ Ngọc Thanh công chúa đối với Triển đại nhân...”

Công Tôn tiên sinh là người thông tuệ bậc nào, Kim Kiên mới chỉ nói nửa câu đã hiểu ngay vấn đề, nhất thời biến sắc, đôi mắt phượng nhìn chằm chằm Kim Kiên: “Kim hiệu úy, những lời này có thật không?!”

Kim Kiên vội gật đầu, lại nói: “Công Tôn tiên sinh xin hãy đưa ra một chủ ý!”

“Haizz!”, Công Tôn tiên sinh nhú chặt chân mày, đi đi lại lại trong phòng, “Chỉ trách Triển hộ vệ quá... haizz...”

Lúc này suy nghĩ của Kim Kiên cũng xoay nhanh như chong chóng, thầm nhủ: Điều tại Tiểu Miêu, bộ dạng quá mức vồ vập ong hút bướm, bây giờ rước họa vào người! Nhưng vì đại kế dân sinh của Khai Phong phủ, vì phúc lợi bảo hiểm nửa đời sau của mình, cho dù thế nào cũng phải bảo vệ “con mèo chiêu tài tiến bảo” này mới được!

Chắc chắn, nói thì dễ hơn làm, chỉ còn cách “đặt mình vào chỗ chết để tìm đường sống” thôi!

Nghĩ đến đây, Kim Kiên hạ quyết tâm: “Nếu không thuộc hạ sẽ dùng thuốc làm bị thương mặt Triển đại nhân trước...”

Công Tôn tiên sinh khựng lại, đôi mắt phượng trừng lên nhìn Kim Kiên.

“Công Tôn tiên sinh không đành lòng cũng là chuyện thường tình, nhưng hiện nay tình thế bức bách, cái đó gọi là đi một nước cờ hiểm tử chiến đến cùng, chỉ có hủy đi dung nhan của Triển đại nhân, mới có cơ hội...”, Kim Kiên bị Công Tôn tiên sinh nhìn chằm chằm khiến cho toàn thân nàng cảm thấy mất tự nhiên, miệng lúng búng một tràng dài, “Chỉ cần tránh được một kiếp này, thuộc hạ tự nhiên sẽ có cách để Triển đại nhân khôi phục lại dung mạo...”

“Kim hiệu úy!”, Công Tôn tiên sinh bỗng mỉm cười, nói, “Mấy ngày trước vụ việc Trần Tự sơn trang đến gây chuyện dường như vẫn chưa kết thúc.”

“Hả?”, Kim Kiên nghe mà sửng sốt

Hiện tại đang nói bảo vệ Tiểu Miêu như thế nào mà, sao lại xen qua chuyện Trần Tự sơn trang rồi?

“Nếu nhị trang chủ của Trân Tụ sơn trang lại đến quấy nhiễu, làm kinh động tới thái tử và công chúa điện hạ Cao Li, Thánh thượng trách phạt xuống, Khai Phong phủ khó mà đảm đương nổi!”

Kim Kiên chớp chớp mắt, ngơ ngác nhìn Công Tôn tiên sinh.

Công Tôn Trúc Tử này, tư duy của ngài cũng nhảy đi quá xa rồi đấy, các tế bào não trì trệ của tôi thực sự không theo kịp tốc độ này của ngài đâu.

“Cái gọi là chuyện giang hồ thì để giang hồ lo, nếu muốn giải quyết vấn đề giữa Trân Tụ sơn trang và Khai Phong phủ, e rằng phải mượn sức của một danh môn trên giang hồ”, Công Tôn tiên sinh tiếp tục, “Trân Tụ sơn trang trên giang hồ rất có uy, tựa hồ sánh ngang với Hãm Không đảo...”

Nói đến đây, Công Tôn tiên sinh hơi nhướng mày lên.

Hãm Không đảo?!

Kim Kiên chớp mắt.

Ngũ thủ!

Kim Kiên há hốc mồm.

Bạch Ngọc Đường!

Đôi mắt nhỏ dài sáng lên!

“Thuộc hạ lập tức biên thư cho Bạch Ngũ hiệp, để Bạch Ngũ hiệp đến giúp Khai Phong phủ một tay!”, cũng chẳng để ý đến việc ôm quyền thi lễ, chớp mắt một cái Kim Kiên đã lao vút đi.

Trong phòng, trên khuôn mặt trắng bóc của Công Tôn tiên sinh, nét cười nho nhã vô hại dần hiện lên.

Mà Kim Kiên chạy thẳng đến chuồng chim bồ câu, trong lòng kích động không thôi, vừa cuống quýt chọn lọc từ ngữ viết thư, miệng vừa lẩm bẩm: “Ai chà chà, quá nhiên gừng càng già càng cay! Kế này của Công Tôn Trúc Tử quả đúng là thần sầu. Nếu muốn để công chúa Cao Li thay đổi tình cảm, hà tất phải làm chuyện hủy đi dung nhan của Tiểu Miêu phiền phức như vậy, chỉ cần tìm một người có mức quyền rũ vờ ơng hút bướm hơn đến trấn thủ, làm bia đỡ đạn có phải hơn không?!”

“Bạch Ngũ gia, đừng nói tôi không suy nghĩ cho ngài, loại chuyện xuất ngoại hòa thân tốt đẹp này không phải ngày nào cũng gặp được đâu!”

“Đúng rồi, ‘Mỹ nhân đàn’ trước đây bị Tiểu Miêu kiểm soát gắt gao hình như còn lại nửa bình, phải về tìm gấp đưa cho Bạch Ngũ gia bồi lên mặt mới được...”

Hôm nay Triển Chiêu cảm thấy có chút kỳ quái.

Sáng sớm, vừa mới bước chân ra khỏi phòng, đã thấy bốn người Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hổ canh giữ ở trước phòng ngủ, nhìn chăm chăm vào mình, vẻ mặt lưu luyến không rời, cũng không biết mình có bị hoa mắt không nữa, hình như còn thấy vành mắt Triệu Hổ đỏ lên.

Sau khi hướng bốn người thi lễ chào hỏi xong, liền đi tới phòng ăn, gặp Bao đại nhân, lại thấy sắc mặt Bao đại nhân đen hơn phân nửa so với thường ngày, vừa nhìn thấy mình liền tỏ ra u sầu, thở dài hồi lâu, rồi ảo não rời đi.

Phải chăng Bao đại nhân nhiễm bệnh, liền vội vàng đi nhanh tới tây sương phòng, tìm Công Tôn tiên sinh chẩn mạch cho Bao đại nhân, chỉ là trong phòng lại không một bóng người.

Lại đi tới Tam Ban viện, muốn tìm cái người họ Kim nào đó, thì nghe Trịnh Tiểu Liễu nói người này đi ra ngoài cả đêm chưa về.

Không vui.

Công chúa Cao Li cho người truyền gọi, thở dài, đi đến Phu Tử viện, liền thấy người nào đó đã ở bên hầu hạ Ngọc Đức thái tử từ lâu, quần mắt xanh đen, dường như là cả một đêm không ngủ.

Lại càng không vui.

Nhân lúc thái tử và công chúa dùng bữa sáng, liền kéo người đó qua một bên, giáo huấn.

“Kim hiệu úy hầu hạ Ngọc Đức thái tử diện hạ thật vô cùng dụng tâm, tới mức quên ăn quên ngủ như vậy “

“Tạ Triển đại nhân khích lệ! Thuộc hạ nhờ ơn thái tử diện hạ không chê, đề bạt là thị vệ bên cạnh, thuộc hạ tất nhiên phải dốc toàn lực đến chết mới thôi”, giống hệt như trước đây, người đó vẫn lời lẽ khuôn sáo, nhưng thần sắc uể oải, tinh thần lại chẳng bằng một nửa so với bình thường.

Lẽ nào cũng giống như đại nhân, người này bị nhiễm bệnh rồi?

Cảm giác không vui không hiểu sao lại bay biến mất.

Định nắm lấy tay sờ lên trán người đó, nhưng còn chưa chạm tay vào, thì đã nghe Ngọc Đức thái tử kêu người đó đến hầu hạ, người đó chạy vụt đi cứ như là lửa cháy sau mông vậy.

Siết chặt tay.

Xem ra mấy ngày nay người đó rất lười luyện công, cước bộ, nửa thân dưới không được vững vàng như trước, tối hôm nay nhất định phải cho người đó đứng tấn thêm nửa canh giờ mới được.

Dùng xong bữa sáng, công chúa và Ngọc Đức thái tử Cao Li đột nhiên nghĩ ra ý tưởng kỳ lạ, muốn đi chợ để thăm dân tình.

Thở dài, cùng đi thôi.

Trên đường đi, càng lúc càng cảm thấy quái lạ.

Trong phủ nha, chúng nha dịch hề thấy mình, ai nấy thần sắc bi thương, tinh thần ngơ ngác, nhìn thấy công chúa Cao Li thì đều nghiêng răng nghiêng lợi, co chặt nắm tay trừng mắt oán hận.

Ngoài phủ nha, bách tính gặp trên đường, nam nữ già trẻ người nào người nấy đều u sầu ủ dột, lệ ướt tràn mi, vẻ mặt đau đớn, có mấy chục nữ tử ôm mặt che lệ chạy vụt đi.

Vô cùng khó hiểu.

Mà người kia đột nhiên lại lên tinh thần, đôi mắt nhỏ sáng lên, còn lăm bắm một mình: “Lực lượng quần chúng là vô hạn, sức mạnh quần chúng là vĩ đại, một chiêu phát động quần chúng nhân dân, cùng chung mối thù đứng lên kháng địch của Công Tôn Trúc Tử thực vi diệu! Đây chính là: Quần chúng chí vững như thành đồng, đồng tâm hiệp lực, toàn quốc trên dưới một lòng, đoàn kết nhất chí, đánh đuổi Thát Lỗ[1], bảo vệ ‘Ngự Miêu’ của ta!”

[1] Thát Lỗ: Chính là dân tộc Mãn Châu, cuối thời Mãn Thanh, Trung Quốc đồng minh hội từng giương cao khẩu hiệu “đuổi Thát lỗ (tức Mãn Châu)”, song về sau Trung Quốc đồng minh hội đã xảy ra nhiều biến cố, cho nên Trung Hoa dân quốc đổi thành khẩu hiệu “Ngũ tộc cộng hòa”.

Về phần tỷ đệ hoàng thất Cao Li, công chúa Cao Li như đứng đồng lửa như ngồi đồng than, Ngọc Đức thái tử sắc mặt trắng bệch, hai người đồng thời gấp giọng lệnh cho thị vệ dẹp đường hồi phủ.

Đỡ trán, gân xanh nổi đầy.

Túm lấy cổ áo người kia kéo về phủ nha, thầm quyết định tối nay phải tăng thời gian luyện công lên nửa canh giờ.

Vi hành thăm thú dân tình không có kết quả, chỉ đành bảo vệ công chúa và thái tử Cao Li hồi phủ, vừa về đến đại viện phủ nha, đã nghe thấy giọng nói oang oang quen thuộc:

“Tiểu Miêu, nghe nói người chộc phải người của Trần Tự sơn trang?!”

Bóng áo trắng phiêu phát đáp từ trên nóc nhà xuống, đôi mắt hoa đào nhướng lên, cười xán lạn.

Y phục trắng sáng nổi bật dưới nắng, gương mặt tuấn tú như vẽ, phong thái như mây, tiêu sái tựa gió.

Mặc dù người này vừa xuất hiện là phiền phức chồng chất kéo đến, nhưng không thể không thừa nhận, người này xác thực... ừm... nói theo cách của người nào đó, thì chính là “bánh bao”.

“Đã nhiều ngày không gặp, Bạch huynh không biết như thế nào...”, ôm quyền thi lễ vừa mới nói được nửa câu đã thấy người nào đó xông đến trước mặt nắm chặt lấy hai tay Bạch Ngọc Đường, nước mắt lưng tròng kêu:

“Bạch Ngũ gia, ngài đến thật đúng lúc!”

Không vui! Rất rất không vui!

Bước một bước lên, kéo người nào đó trở về vị trí cũ.

“Triển hộ vệ, vị này là?”, công chúa Cao Li nhìn con chuột bạch đó một cái, muốn nói nhưng còn e thẹn.

“Vị này là...”

“Vị này là Bạch Ngũ hiệp, Bạch Ngọc Đường, một trong ngũ thủ của Hãm Không đảo, danh tiếng hiệp nghĩa trùm thiên hạ, được người trên giang hồ xưng tụng là Cẩm mao thủ, khen rằng: ‘Bạch Ngọc Đường như cây ngọc đón gió, phong lưu thiên hạ duy chỉ mình người!’”, người nào đó lại tranh nói trước.

Khẽ nhú mày.

Cái gì mà “Bạch Ngọc Đường như cây ngọc đón gió, phong lưu thiên hạ duy chỉ mình người”, quả thực là nhằm nhĩ, âm luật chẳng đúng gì cả.

“Hừ, nam không ra nam, nữ không ra nữ...”, Ngọc Đức thái tử bên cạnh lẩm bẩm.

Con chuột bạch kia tựa hồ không nghe thấy, ngược lại còn hướng công chúa Cao Li ôm quyền thi lễ: “Chắc hẳn vị này chính là Ngọc Thanh công chúa của Cao Li quốc, Bạch mỗ dưới hiên này xin có lễ!”

“Bạch Ngũ hiệp khách sáo rồi”, Ngọc Thanh công chúa đáp lễ.

Sau đó, hai người cứ chàng một câu nàng một câu chuyện trò, hơn nữa còn rất vui vẻ.

Nhìn được người nào đó hai mắt phát sáng, cười đến là hớn hở, lại còn bưng trà, rót nước, cái miệng toàn lý do lý trấu thường ngày giờ đổi thành:

“Bạch Ngũ gia, ngài đi đường vất vả rồi.”

“Bạch Ngũ gia quả nhiên là thiếu niên anh hùng, bụng đầy hiệp nghĩa, nam tử hán chính trực nhưng cũng rất đối dụ dàng, khiến tôi kính phục từ tận đáy lòng!”

“Bạch Ngũ gia là nhân vật anh hùng như thế, nếu nhà ai mà chọn được Bạch Ngũ gia làm rể, thực là phúc khí rợp trời!”

...

Trong lòng bốc hỏa.

Nhân lúc người nào đó bị tiểu thái tử Ngọc Đức hạ nghiêm lệnh rời khỏi Bạch Ngọc Đường, hung hăng lườm cho người đó một cái, khiến người đó run bắn lên, không dám khen con chuột bạch kia nữa câu, lửa giận mới tiêu tán đi đôi chút.

Dùng xong bữa tối, đi tìm người nào đó để luyện công đứng trung bình tấn, trên đường đi suy ngẫm tỉ mỉ về thái độ khác thường của chúng nha dịch đối với con chuột bạch nào đó, hơn nữa cử chỉ còn rất ân cần, thực là khó hiểu.

Lẽ nào nha dịch trong phủ cũng giống như công chúa Cao Li, bị mê hoặc bởi vẻ bề ngoài của chuột bạch?

Đi tới trước cửa phòng ngủ của người nào đó trong Tam Ban viện, đang định gõ cửa, lại nghe thấy hai giọng nói quen thuộc đang chuyện trò, không khỏi khựng lại.

“Hôm nay phải chăng Công Tôn tiên sinh đem chuyện Ngọc Thanh công chúa muốn chọn Triển đại nhân làm phò mã nói ra...”, người nào đó cất tiếng.

Kinh hãi!! Phò mã?!

“Đương nhiên là không! Có điều, lúc tại hạ đem chuyện này báo cho đại nhân, bọn Vương Triều cũng ở đó, Trương hiệu úy hơi lớn giọng một chút, nên tạp dịch nha dịch bên ngoài cửa cũng nghe được chút phong thanh, chưa biết chừng lại không cẩn thận truyền cả ra phố cũng nên...”

“Công Tôn tiên sinh nói chí phải.”

Trách nào... phản ứng của chúng nha dịch và bách tính trên chợ lại kỳ quái như vậy!

“Kim hiệu úy, hôm nay Ngọc Thanh công chúa đối với Triển đại nhân như thế nào?”, vị sư gia chủ quản sổ sách Khai Phong phủ lại hỏi.

“Hi hi, Công Tôn tiên sinh, ngài cứ yên tâm! Có Bạch Ngũ hiệp thiếu niên anh hùng, tuần mỹ tựa cây ngọc đón gió ở trước mặt, Ngọc Thanh công chúa đã sớm đem Triển đại nhân bỏ quên ở một bên rồi!”

“Như vậy rất tốt, cũng không uổng công Kim hiệu úy thức đêm viết thư hỏa tốc trăm dặm mời Bạch Ngũ hiệp đến.”

“Đó là bổn phận của thuộc hạ! Chỉ có điều...”

“Kim hiệu úy có nghi vấn gì?”

“Công Tôn tiên sinh, nếu Ngọc Thanh công chúa điện hạ quả thực đem lòng ngưỡng mộ Bạch Ngũ hiệp, muốn kén làm phò mã...”

“Bạch Ngũ hiệp có thể trợ giúp hai nước Cao Li và Đại Tống kết duyên Tần Tấn, cũng coi như viết nên một đoạn giai thoại!”

“Vây... Nếu Bạch Ngũ hiệp không đồng ý...”

“Bạch Ngũ hiệp không phải là hoàng thân quốc thích, lại không phải người của quan phủ, nếu từ đây tiêu dao viễn xứ, tuyệt tích giang hồ, thiên hạ ai có thể làm gì Bạch Ngũ hiệp nào?”

“Công Tôn tiên sinh nói chí phải, chí phải!”

Lặng lẽ lùi dần về sau, lùi dần về sau.

Trong sắc đêm mờ mịt, một bóng áo đỏ đứng cô đơn.

Lát sau, bóng áo đỏ thẳng tắp như cán bút kia lướt ra bên ngoài phủ nha, hướng thẳng tới quán rượu cuối đường.

Bạch huynh thích uống Nữ Nhi Hồng, chi bằng hôm nay tốn kém mời Bạch huynh mặc sức một phen, cũng không uổng một thời quen biết.

Sáng sớm hôm sau, trong Phu Tử viện, hộ vệ trước phòng, một đỏ một trắng hai bóng người đứng đối diện nhau.

“Nghe nói đại trang chủ nắm quyền Trần Tự sơn trang kia là người nghiêm cẩn đức độ, đối với người trong sơn trang trước nay luôn ước thúc nghiêm ngặt, ta đã đem chuyện xảy ra ở Biện Kinh báo về cho đại ca biết, đại ca cũng hay lui tới Trần Tự sơn trang, nhất định sẽ nói ngọn nguồn sự việc cho Trần Tự sơn trang, còn gã Chân Trường Nhạc kia... Ha ha, sợ là sắp phải quỳ từ đường mà hối lỗi rồi!”, trong đôi mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường lấp lánh ánh sáng, “Tiểu Miêu, Bạch Ngũ gia giúp đỡ người chuyện lớn như vậy, người cảm tạ thế nào đây?”

“Triển mỗ đa tạ Bạch huynh, ngày sau nhất định sẽ tới cửa để tạ ơn Lư đảo chủ”, Triển Chiêu ôm quyền.

Bạch Ngọc Đường chớp chớp mắt: “Thế này mà đã xong rồi? Xú miêu, không ngờ người lại keo kiệt đến vậy, lẽ nào ngay cả một chén rượu cũng không mời Bạch Ngũ gia uống?”

Triển Chiêu khựng lại một chút, rồi quay người trở về phòng, không lâu sau liền xách một vỏ rượu ra, đưa cho Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường hít một hơi, hai mắt sáng lên: “Nữ Nhi Hồng mười năm?! Tiểu Miêu... người...”, đôi mắt hoa đào híp lại, “Xú miêu, không phải người đã làm chuyện gì khuất tất có lỗi với Bạch gia gia ta đấy chứ?”

Triển Chiêu sững sốt: “Vì sao huynh lại nói những lời này?”

“Tiểu Miêu, người bình thường keo kiệt bủn xỉn, hôm nay lại hào phóng như vậy...”, gương mặt tuấn tú đột nhiên ghé lên trước, “Há không khiến người ta sinh nghi?!”

“Bạch huynh nghĩ nhiều rồi”, Triển Chiêu lùi lại một bước, thoáng nhìn đi nơi khác, “Triển mỗ còn có công vụ phải làm, đi trước một bước, Bạch huynh xin cứ tự nhiên.”

Nói đoạn, Triển Chiêu liền vội vã rời đi.

Bạch Ngọc Đường nhìn chằm chằm vào bóng lưng Triển Chiêu, xoa xoa cằm, đầy một bụng nghi ngờ:

“Hừ, nhất định là xú miêu có chuyện gì giấu ta, ta lại càng phải đi cùng người, xem người có chuyện gì mà giấu như mèo giấu phân không dám gặp người.”

Lời còn chưa dứt, bóng màu trắng đã lao vụt đi như bay.

Lát sau, trong bụi cây ở Phu Tử viện nhô ra một cái đầu bù xù như tổ quạ đầy những lá lẩn, đôi mắt nhỏ dài dưới ánh dương như sáng bừng lên.

“Vờ thả để bắt, dụ địch xâm nhập, Triển đại nhân, làm tốt lắm!”, Kim Kiền nắm tay.

“Kim hiệu úy, ngài sao lại ở đây?”, một tạp dịch đi tới thấy Kim Kiền, kinh ngạc kêu lên, “Thái tử điện hạ Cao Li đang phái người tìm ngài đấy, ngài còn không mau đi đi?”

“Đi liền, đi liền!”, Kim Kiền phui phui lá cây vụn cỏ trên người, vui vẻ chạy đi.

Chạy tới hậu viện, thì thấy tiểu thái tử Ngọc Đức, Ngọc Thanh công chúa, Kim Kiền liền đứng một bên, đưa mắt đánh giá tình thế trước mặt, nhất thời thở phào một hơi.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, chuột bạch háo thắng nghênh ngang chèn ép Tiểu Miêu, lúc này đang xuất hết công phu bản lĩnh ân cần sẵn đón công chúa Cao Li.

Ừ ừ, trước mặt đệ nhất công chúa Cao Li, cũng có thể cười nói vui vẻ, thần thái tự nhiên, quả không hổ là Bạch Ngọc Đường “phong lưu thiên hạ chỉ mình ta”.

Chắc chắn, cái quạ này phẩy một cái, cứ phải gọi là tiêu sái thích ý... chỉ là đang trong tiết xuân, chuột bạch này cũng không sợ bị cảm lạnh thương hàn sao? Ấy ấy, phui phui, lạy chúa Jesus phù hộ, Bạch Ngũ gia ngàn vạn lần phải khỏe mạnh an khang, thân cung tráng kiện, tiếp tục gìn giữ sức khỏe để làm sao áp đảo lu mờ danh tiếng của thần tượng số một Bắc Tống!

Có lẽ do lời cầu xin thành tâm của Kim Kiền đã được đáp lại, nên mấy ngày tiếp theo, cảm tình của Ngọc Thanh công chúa về Bạch Ngọc Đường càng lúc càng tăng, xưng hô từ “Bạch thiếu hiệp” trở thành “Bạch Ngọc Đường”, cuối cùng thăng cấp lên “Ngọc Đường”, mà Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ Triển Chiêu, rốt cuộc vẫn xứng với danh xưng thị vệ như cũ.

Đối với tình hình tiến triển trước mắt, Kim Kiền rất vừa lòng, Công Tôn tiên sinh cho tới trên dưới Khai Phong phủ cũng vô cùng tán thưởng với biểu hiện tuyệt vời của Bạch thiếu hiệp, mà Bạch Ngọc Đường lần đầu tiên được hưởng thụ đãi ngộ cấp khách quý khi tới Khai Phong phủ.

Tóm lại, nguy cơ lớn nhất trong lịch sử từ trước đến nay của Khai Phong phủ coi như được giảm đi phần nào.

Thời gian như trôi đưa, tháng ngày tựa nước chảy, chẳng bao lâu đã tới lúc tiểu thái tử Ngọc Đức và Ngọc Thanh công chúa phải trở về Cao Li. Vì thế nên thiên tử Nhân Tông đặc biệt thiết yến khoản đãi thái tử và công chúa Cao Li tại “Thượng Xuân viên” trong khu lâm viên của hoàng gia, đồng thời, khen thưởng toàn thể Khai Phong phủ có công bảo vệ hai người, Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ Triển Chiêu, hiệu úy lục phẩm Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hổ, cùng Tòng hiệu úy lục phẩm Kim Kiền cũng được mời tham dự; ngoài ra do công chúa Cao Li kiên trì yêu cầu nên Cẩm mao thủ Bạch Ngọc Đường cũng nằm trong danh sách khách mời.

Hôm đó, trong Thuồng Xuân viên cảnh xuân tươi đẹp, ca múa rộn ràng, nhạc khúc êm ái ấm áp, thực là một mảnh thuận hòa vui vẻ.

Rượu quá tam tuần, nghe ca xem múa cũng đã hơn nửa, Đường triều thiên tử Nhân Tông ý cười ngập tràn trên mặt, nói:

“Ngọc Đức thái tử, Ngọc Thanh công chúa, chẳng hay những ngày qua hai người có hài lòng không?”

“Tổng đế khách khí rồi, những ngày qua Ngọc Đức thực may mắn được nhìn thấy Đại Tổng phồn vinh thịnh trị, vận nước hưng vượng, lại càng may mắn hơn khi được kết giao với Bao đại nhân, Thanh Thiên nước tiếng, quả là may mắn ba đời”, tiểu thái tử Ngọc Đức nho nhã đúng mực trả lời.

Ngọc Thanh công chúa cũng đồng thời mỉm cười gật đầu.

Thiên tử Nhân Tông khe khẽ gật đầu, rất vừa lòng với mấy câu tán dương này của tiểu thái tử, lại nói: “Ngọc Đức thái tử khen tặng như vậy, trẫm cũng cảm thấy an lòng, sau này nếu có cơ hội, mong Cao Li và Đại Tổng qua lại nhiều hơn, thắt chặt bang giao giữa hai nước”, ngưng một chút, ngài tiếp, “Trẫm nhớ những ngày đầu khi hai vị tới thăm viếng, từng nói muốn cùng Đại Tổng kết duyên Tàn Tấn, chẳng hay sau nửa tháng, đã có ai vừa ý chưa?”

Những lời này vừa thốt ra, tất cả đều chấn động.

Chỉ thấy chúng nhân Khai Phong phủ chú một cái ánh mắt bắn về phía Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ Triển Chiêu, nhưng lại thấy vị thị vệ áo đỏ cúi đầu rũ mắt, ngồi vững như Thái sơn, ánh mắt chúng nhân lại chú một cái bắn sang Bạch Ngọc Đường ngồi bên cạnh.

Bạch Ngọc Đường thoáng kinh ngạc, nhìn thấy ánh mắt mờ ám của chúng nhân, không khỏi thót tim, sau lại suy nghĩ nguyên nhân hậu quả tỉ mỉ một hồi, liền nắm được ngay vấn đề then chốt, nhất thời khuôn mặt tuấn tú hơi đen lại, mồ hôi đầy đầu, trầm nghĩ:

Quả nhiên, quả nhiên! Ta đã nói rồi, lần này tới đây, sao trên dưới Khai Phong phủ lại đột nhiên đổi tính, đặc biệt khoản đãi Ngũ gia như thượng khách, thì ra là sắp tâm muốn ta đỡ vận đào hoa thay cho xú miếu.

Vừa nghĩ thông vấn đề then chốt, Bạch Ngọc Đường nhất thời đứng ngồi không yên, chỉ muốn trốn khỏi bữa tiệc, nhưng ngặt nỗi thân thể còn chưa động, bốn người bọn Vương Triều Mã Hán vốn ngồi xung quanh đột nhiên nhanh như chớp vây chặt Bạch Ngọc Đường ở giữa, tay đè tay, chân đè chân, nhất thời nửa bước cũng khó mà di chuyển.

Bạch Ngọc Đường mây đen bay đầy đầu: Thì ra bốn tên hiệu úy này đã có âm mưu từ trước, chẳng lẽ còn định bức hôn nữa phỏng?

Bạch Ngọc Đường bên này còn đang bận “yêu nhau trong sáng phang nhau trong tối” nên không chú ý đến những người còn lại. Trái ngược hẳn, phản ứng của tỷ đệ hoàng gia Cao Li thì rất lấy làm thích thú.

Chỉ thấy tiểu thái tử Ngọc Đức mặt hơi đỏ, liếc Ngọc Thanh công chúa bên cạnh một cái, “Ngọc Thanh tỷ tỷ, hay là tỷ tỷ nói thì thỏa đáng hơn...”

Ngọc Thanh công chúa khẽ cười: “Vẫn là Ngọc Đức thái tử nói đi.”

Tiểu thái tử Ngọc Đức gật đầu, đứng dậy, chỉnh lại y phục, ôm quyền hướng Hoàng đế Nhân Tông sang sảng thưa: “Chẳng giấu gì Tổng đế, xác thực là đã có người vừa ý!”

“Ồ? Là người nào?”, vua Nhân Tông vẻ mặt hiếu kỳ hỏi.

“Người này võ nghệ cao cường...”

Bạch Ngọc Đường một cước đá văng Mã Hán đang túm chân trái.

“Nói năng không hề tầm thường...”

Bạch Ngọc Đường xuất chiêu bạch hạc tung cánh quăng Trương Long đang ôm tay phải.

“Phẩm đức cao khiết...”

Bạch Ngọc Đường ra chiêu mãnh hổ moi tim đẩy văng Triệu Hổ đang đè cánh tay trái.

“Là người của Khai Phong phủ...”

Đang định vỗ một chưởng đánh bay Vương Triều đang ôm chân phải mình thì Bạch Ngọc Đường sững lại, tứ đại hiệu úy cứng người, Bao đại nhân mặt mày trắng bệch, Công Tôn tiên sinh đen mặt, Kim Kiền thì hóa đá, còn Triển Chiêu thân hình thoáng chao đảo...

“Là Tông hiệu úy lục phẩm của Khai Phong phủ, Kim Kiền!”

“Phụt...”, một ngụm trà từ trong miệng Ngọc Thanh công chúa phun ra.

Chúng nhân Khai Phong phủ trước là kinh ngạc, sau thì phục hồi hành động.

Vương Triều buông chân phải của Bạch Ngọc Đường ra; Bạch Ngọc Đường và tứ đại hiệu úy đồng thời trở về chỗ ngồi; Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh khôi phục lại sắc mặt như bình thường; còn Kim Kiền thì thở phào một hơi.

“May mà không phải Ngũ gia ta...”, đây là Bạch Ngọc Đường.

“May mà không phải Triển đại nhân”, đây là tứ đại hiệu úy.

“May mà không phải Triển hộ vệ”, đây là Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh.

“May mà không phải Tiểu Miêu...”, đây là Kim Kiền.

“Vì sao lại là Kim Kiền?!”, đột nhiên một giọng nói cao vút cất lên đem mọi người từ trạng thái thả lỏng nhẹ nhõm trở về với hiện thực kinh hoàng.

Chỉ thấy Triển Chiêu hai mắt ẩn giấu nỗi lo lắng khiếp sợ, võ bàn đứng lên, khuôn mặt tuần tú giờ đây trắng bệch không còn hột máu.

Chúng nhân lúc này mới hồi phục tinh thần, nhớ lại, nhất thời biến sắc.

“Là Tiểu Kim?”

“Là Kim Kiền?”

“Là Kim hiệu úy?”

“Là tôi?!?”

Tiểu thái tử Ngọc Đức thấy dáng vẻ chúng nhân như thấy ma, khe nhíu mày: “Vì sao không thể là Kim Kiền, có gì không thỏa đáng chứ?”

Có gì không thỏa đáng chứ?!

Rất rất không thỏa đáng đó!

Người mà võ nghệ cao cường, nói năng không tầm thường, phẩm hạnh cao khiết là chỉ Kim Kiền sao? Căn bản chính là treo đầu dê bán thịt chó, khác biệt một trời một vực!

Võ nghệ cao cường? Với một thân công phu mèo ba chân của Kim Kiền, đừng nói là so sánh với Bạch Ngũ hiệp và Triển hộ vệ, mà ngay cả Tứ đại hiệu úy cũng còn kém rất rất xa.

Nói năng không tầm thường... Chỗ này còn gần với thực tế một chút, bản lĩnh chắt chém giá cả của Kim Kiền xác thực không tầm thường.

Phẩm hạnh cao khiết? Đây, đây, tuy nói Kim Kiền bình thường không làm những chuyện đại gian đại ác gì, nhưng cũng chẳng phải thánh nhân quân tử, hai chữ cao khiết thực là còn lâu mới đạt tới.

Nghĩ đến đây, chúng nhân không khỏi trầm lắng đầu: Lẽ nào đây chính là “tinh nhân trong mắt hóa Tây Thi”?

“Khụ khụ, Ngọc Đức thái tử...”, Thiên tử Nhân Tông hồi phục lại tinh thần từ cơn chấn động, “Kim hiệu úy chưa quá mười lăm, mười sáu tuổi, Ngọc Thanh công chúa đã mười tám rồi, e là không xứng đôi...”

“Chuyện này và Ngọc Thanh tỷ tỷ thì có can hệ gì? Năm ngoái Ngọc Thanh tỷ tỷ đã gả cho đệ nhất tướng quân của Cao Li, phu thê ân ái, lần này chỉ là đi cùng Ngọc Đức thăm viếng Đại Tổng mà thôi”, tiểu thái tử Ngọc Đức lại càng chau mày.

Hả?

Chúng nhân đồng thời kinh ngạc.

Chỉ thấy tiểu thái tử Ngọc Đức nhắc chân đi đến trước mặt Kim Kiền còn đang trợn mắt há mồm ngẩn cả ra: “Phụ vương nói, lần này đến Đại Tổng, nếu Ngọc Đức gặp được người trong lòng, nhất định phải nắm chặt lấy, không được buông tay.”

Nói đến đây, tiểu thái tử mới tám tuổi đầu của Cao Li túm chặt lấy hai tay Kim Kiền, ngẩng lên vẻ mặt đoan chính, trang trọng nói: “Kim Kiền, ngươi có nguyện ý cùng Ngọc Đức về Cao Li làm thái tử phi của Ngọc Đức không?”

.....

.....

...

Một mảnh im lìm như chết.

“Phụt!!”, Bạch Ngọc Đường bên này vừa phun ra một âm thanh kỳ quái, nhưng hiểm vì Dương triều thiên tử đang có mặt ở hiện trường, nên đành cố gắng nuốt trở lại.

Bao đại nhân mặt đen, mồ hôi túa ra như tắm, Công Tôn tiên sinh thì đỡ trán, tứ đại hiệu úy thì mặt mày khiếp hãi đến dần cả ra...

Còn vị Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ nào đó, sau giây lát thân hình cứng đờ lại, đột nhiên bắt đầu tán phát khí lạnh.

“Hả? Hả hả?!” Kim Kiền trợn tròn mắt nhìn tiểu thái tử chỉ cao tới thắt lưng mình, đầu quay mòng mòng hỗn loạn.

Đây, đây đây là cầu hôn sao? Hơn nữa còn là lời cầu hôn của thái tử một nước? Thái tử một nước bằng hoàng đế tương lai, thái tử phi bằng hoàng hậu tương lai, bằng mẫu nghi thiên hạ, bằng giàu nứt đổ đổ vách, sang nhất nước, bằng nằm ăn rồi chờ chết...

Đương lúc Kim Kiền đang mặc sức tưởng tượng về viễn cảnh tươi đẹp sắp tới, đột nhiên một luồng kinh lực túm lấy nàng kéo qua một bên, hai cánh tay nhất thời được gỡ khỏi tay tiểu thái tử Ngọc Đức, sau đó, bóng màu đỏ thắm như cán bút hàn khí tán phát ngút trời đang đứng chắn ngay trước mắt nàng.

“Ngọc Đức thái tử điện hạ nói đùa rồi, Kim Kiền sao có thể gả cho thái tử điện hạ được?”

Chất giọng trong trẻo mà lạnh lùng kia ít nhiều đã lay tỉnh Kim Kiền.

Đúng rồi, cứ cho là thái tử một nước, thì tên tiểu quỷ này cũng chỉ mới bảy, tám tuổi đầu, mình đi làm cái qué gì? Làm con dâu nuôi từ bé sao?

Hình tượng “cải thìa nhỏ[2]” với số phận thê thảm kinh điển trong phim truyền hình nhất thời lướt qua trong đầu nàng.

[2] Cải thìa nhỏ: Là một nhân vật trong bộ phim “Kỳ án Triết Giang”, một trong bốn kỳ án cuối thời nhà Thanh. Cải thìa nhỏ tên thật là Tắt Tú Cô, do từ nhỏ đã trắng trẻo xinh đẹp nên được mọi người gọi là “Cải thìa nhỏ”. Tú Cô thông minh khéo léo nổi tiếng, sau vì chồng bị bệnh chết, lại bị huyện lệnh Dương Tích Đồng vu hãm thông dâm cùng Dương Nãi Vô âm mưu giết chồng, hơn nữa còn dùng hình bức cung ép hai người phải nhận tội. Sau do người nhà không ngừng kêu oan lên trên, lại gặp đúng lúc triều đình đang đấu tranh chính trị, nên án oan của hai người mới được giải. Cuối cùng Tú Cô xuống tóc đi tu, tránh xa hồng trần đây oán thị phi.

Sặc! Con dâu nuôi từ bé hình như đều không có kết cục tốt đẹp.

“Được Ngọc Đức thái tử diện hạ ưu ái là phúc phận nhưng, nhưng Kim Kiền đích thực không thể gả cho diện hạ...”, Kim Kiền vội vàng từ chối.

“Vì sao lại không thể?”, tiểu thái tử Ngọc Đức cũng nóng nảy.

“Đó là bởi vì...”

“Ha ha ha ha...”, một tràng cười lớn cắt ngang lời thoái thác của Kim Kiền.

Chỉ thấy Thiên tử Nhân Tông ngồi trên long ỷ, tay đỡ trán cười rộ, đến nỗi chảy cả nước mắt, hiển nhiên vô cùng nổi bật giữa đám người ngồi một đồng mặt thộn ra.

Hồi lâu, vua Nhân Tông mới ngừng cười, đưa tay lau nước mắt, nói: “Bao ái khanh, chuyện này giao cho ái khanh, trăm... trăm đột nhiên nhớ ra trong cung còn có tấu chương chưa phê duyệt xong, đi trước một bước. Ngọc Đức thái tử, Ngọc Thanh công chúa, xin cứ tự nhiên.”

Dứt lời, vua Nhân Tông liền đứng lên, mang theo một hàng thái giám cung nữ rồng rắn nối nhau rời đi, chỉ là bóng lưng màu vàng sáng trong đám người kia cứ run run không ngừng.

Hoàng thượng vừa đi, không khí trong Thường Xuân viên nhất thời thoải mái hẳn.

Ngọc Thanh công chúa vội tiến lên, kéo tiểu thái tử Ngọc Đức ra sau lưng, lại hướng Bao đại nhân thi lễ nói: “Bao đại nhân chê cười rồi, Ngọc Đức tuổi còn nhỏ, chưa hiểu chuyện...”

“Vì sao Ngọc Thanh tỷ tỷ lại nói như vậy? Ngọc Đức tuy tuổi còn nhỏ, nhưng Ngọc Đức và Kim Kiền đích thực đã có quan hệ da thịt thân mật...”

Một câu nói như sấm dậy đất bằng, sét đánh giữa trời quang, oanh tạc khiến cho chúng nhân Khai Phong phủ cháy sém khét lẹt.

Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, tứ đại hiệu úy, sáu đôi mắt như những mũi tên cắm phập vào Kim Kiền.

Bạch Ngọc Đường vẻ mặt mờ ám đánh giá Kim Kiền từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên, quét đi quét lại mấy bận liền.

Tuy nhiên lúc này Kim Kiền lại không rảnh để bận tâm. Bởi hiện tại, vị Tứ phẩm đới đao hộ vệ nào đó đứng trước mặt đang bộc phát sát khí như dờn non lấp bể, đủ để khiến cho Kim Kiền mềm nhũn sụm gối quỳ xuống.

“Kim Kiền!” gương mặt tuần tú của Triển Chiêu ngập tràn sát khí, quanh thân băng tuyết vùn vùn, khiến cho người ta phải khiếp sợ, “Người lại làm cái gì?”

“Triển, Triển... thuộc, thuộc hạ cái gì cũng chưa làm...” Kim Kiền rụt cổ, run giọng nói.

Có trời đất chứng giám, lần này mình tuyệt đối tuân thủ đúng pháp luật, thành thành thật thật, cái gì cũng chưa làm hết, tại sao lại nói “lại làm cái gì”?

Mặc dù tiểu thái tử thoát nhìn thì vô cùng đáng yêu, ngon mắt, nhưng mình còn chưa tiến hóa đến độ có cái sở thích yêu trẻ con đâu!!

“Cái gì? Người, người lại dám nói cái gì cũng chưa làm!”, tiểu thái tử Ngọc Đức vừa nghe nhất thời nổi giận, hét lên, “Hôm đó, người ngã từ trên nóc nhà xuống, bản, bản thái tử đang tắm, người đã nhìn, nhìn thấy thân thể của bản, bản thái tử, rõ ràng là có quan hệ da thịt thân mật...”

Một trận gió lạnh thổi qua thân hình cứng ngắc của chúng nhân, còn sát khí kinh người của vị Tứ phẩm đới đao hộ vệ nào đó dần dần tiêu tán.

“Khụ khụ, Ngọc Đức, quan hệ da thịt thân mật không phải là ý này.” Ngọc Thanh công chúa ho khan hai tiếng giải thích.

“Không phải ư?”, tiểu thái tử Ngọc Đức bàng hoàng, “Vậy là ý như thế nào?”

“Khụ khụ khụ...”, Ngọc Thanh công chúa lại ho khan một trận, trong đó còn xen lẫn tiếng ho khan của chúng nhân, “Đệ còn nhỏ, đợi đến khi đệ lớn lên tự nhiên sẽ biết, khụ, tóm lại là, đệ không thể lấy vị Kim hiệu úy này làm thái tử phi.”

“Vì sao không thể? Cứ cho là Kim Kiền và Ngọc Đức không có quan hệ da thịt thân mật, nhưng Ngọc Đức thích Kim Kiền, muốn lấy hắn làm phi, có gì mà không được?”

“Bởi vì... Khụ, Kim Kiền là nam tử”, Ngọc Thanh công chúa bất đắc dĩ đáp.

Tiểu thái tử Ngọc Đức chớp chớp mắt: “Vì sao nam tử thì không thể lấy? Phụ hoàng nói chỉ cần là người trong lòng Ngọc Đức thì đều có thể, lại không nói phải là nữ tử.”

Chúng nhân câm nín hồi trời xanh.

“Bởi vì nam tử chỉ có thể lấy nữ tử làm vợ”, Ngọc Thanh công chúa dạy huyết thái dương đáp.

“Chỉ có thể lấy nữ tử?”, tiểu thái tử Ngọc Đức tựa hồ không tin, lại hướng mọi người xung quanh chứng thực.

Chúng nhân vội vàng gật đầu.

Tiểu thái tử Ngọc Đức lại nhìn Ngọc Thanh công chúa, nhãn mặt chun mũi hỏi, “Thật sự là như vậy?”

“Thật sự là như thế!”, Ngọc Thanh công chúa khẳng định.

Tiểu thái tử Ngọc Đức cắn môi nhìn Kim Kiền hồi lâu, đột nhiên vành mắt đỏ lên, quay đầu chạy đi.

“Ngọc Đức! Ngọc Đức!”, Ngọc Thanh công chúa thở dài, hướng chúng nhân Khai Phong phủ thi lễ, rồi đuổi theo đệ đệ.

Chúng nhân Khai Phong phủ còn lại đều anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, vẻ mặt không biết nên khóc hay nên cười.

Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh nhìn nhau, thở dài một tiếng, lắc đầu cười khổ.

“Tiểu Kim, may mà người không phải là nữ tử, nếu không nhất định sẽ bị gả cho tiểu thái tử”, Bạch Ngọc Đường nhướn mày, phe phẩy quạt thần nhiên nói.

“Đúng vậy, đúng vậy, may mà Kim Kiền không phải nữ tử, nếu không Kim Kiền sẽ phải lấy chồng nước người, như thế thì đại sự hỏng bét rồi!”, Triệu Hổ cũng lẩm bẩm nói.

“Ồ, những lời này có nghĩa là thế nào?”, Bạch Ngọc Đường vẻ mặt hứng chí.

“Nếu Kim hiệu úy đi, sau này Khai Phong phủ mua sắm vật tư phải tìm người nào để mặc cả trả giá?”, Vương Triều khuôn mặt lo lắng.

“Nếu Kim hiệu úy đi, sau này nếu gặp phải tội phạm có võ nghệ cao cường, lấy ai dùng được đạn bí chế để trợ giúp Triển đại nhân bắt kẻ gian?”, Mã Hán nói.

“Không sai, không sai! Nếu Kim hiệu úy đi Cao Li, sau này phủ nha thiếu tiền chi dùng, còn ai có thể đem kiếm tuệ, đai lưng, dây buộc tóc của Triển đại nhân đi bán với giá cao để bù vào chi phí tiêu dùng cho phủ nha? Còn ai có thể đem lời ăn tiếng nói bình thường của Triển đại nhân biên soạn thành những đoạn thuyết thư bán cho Ngõa Tứ kiếm chút bạc mời các huynh đệ uống rượu?”, Trương Long cũng lớn giọng góp lời.

“Nếu Kim Kiền mà đi, sau này lúc Triển đại nhân không vui, há không phải chỉ có thể tìm mấy huynh đệ chúng tôi đứng trung bình tấn, luyện công, múa đao để nguôi giận sao?”, Triệu Hổ vẻ mặt kinh hoàng kêu lên.

“Ồ...”, Bạch Ngọc Đường như bừng hiểu ra, nhìn Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh đang giả bộ ngắm cảnh xa xa, lại liếc sắc mặt tái xanh của Kim Kiền, cùng khuôn mặt đen sạm của Triển Chiêu, gật đầu phát biểu, “Thì ra là như vậy, xem ra Khai Phong phủ thiếu Tiểu Kim thật đúng là phiền phức to!”

“May mà chỉ là sợ bóng sợ gió một hồi, sợ bóng sợ gió một hồi”, tứ đại hiệu úy vỗ ngực thở phào nói.

“May thật, may thật...”, Bạch Ngọc Đường phe phẩy quạt phụ họa, trong đôi mắt hoa đào lóe lên tia sáng ám muội.

Ba ngày sau, thái tử và công chúa Cao Li mang rất nhiều đặc sản cao cấp lên đường trở về nước. Trước khi đi, toàn thể Khai Phong phủ y theo thánh chỉ tiến đưa. Trên đường đi chúng nhân Khai Phong phủ đã phát huy tinh thần truyền thống bảo vệ Ngự tiền tứ phẩm hộ vệ trước đó đem áp dụng một cách vô cùng nhuần nhuyễn và sâu sắc, để bảo vệ Tông hiệu úy lục phẩm Kim Kiền cẩn mật, trước sau, trái phải, trên trời dưới đất, nghiêm ngặt không tả xiết.

Tiểu thái tử Cao Li hai mắt đỏ kè như mắt thỏ, đáng vẻ đáng thương vô ngần, ba phen bốn bận định xáp tới, nhưng ngay cả vạt áo của Kim Kiền cũng chẳng chạm vào được, cuối cùng không còn cách nào khác, dưới sự thúc giục của Ngọc Thanh công chúa, chỉ đành quay gót không tình nguyện rời đi, bước được một bước lại ngoái đầu mấy lần.

Tỷ đệ hoàng gia Cao Li vừa đi, báo động cao nhất lập tức được giải trừ, trên dưới Khai Phong phủ đều thở phào nhẹ nhõm, ai về vị trí người nấy, tất thấy đều khôi phục lại quỹ đạo như bình thường.

Chỉ là có con chuột bạch nào đó tự nhận là có giao tình không nhỏ với công chúa Cao Li đột nhiên không từ mà biệt, khiến chúng nhân cảm thấy có chút khó hiểu.

Nên biết Cẩm mao thử Bạch Ngọc Đường mỗi lần tới, nếu không chọc cho Ngự miêu đại nhân của Khai Phong phủ xù lông rút kiếm đại chiến mấy trăm hiệp, thì tuyệt đối sẽ không ngoan ngoãn chui về hang chuột, nhưng lần này lại yên lặng rời đi không một tiếng động như vậy, sao không khiến người ta cảm thấy quỷ dị cho được.

“Kim Kiền!!”

Một tiếng rít dài bay ra từ trong phòng thị vệ của Phu Tử viện, chỉ thấy bóng màu đỏ nhanh như điện vọt tới Tam Ban viện, một chưởng vỗ nát cửa viện của Tam Ban viện.

Trong Tam Ban viện, chúng nha dịch đang đùa giỡn nhau đồng thời sững lại, nhìn bóng màu đỏ đang đứng bên ngoài cửa viện toàn thân nộ khí xung thiên.

“Triển, Triển đại nhân?!” , chúng nhân vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc.

Kinh ngạc là vì Triển đại nhân trước nay vốn nho nhã ôn hòa, đối đãi với mọi người đều có lễ, vì sao lại mang dáng vẻ đỏ mặt tía tai nổi giận đùng đùng như vậy. Nghi hoặc là bởi chẳng lẽ vị Tông hiệu úy lục phẩm nào đó lại làm chuyện kinh thiên gì chẳng?

“Kim Kiền đang ở đâu?!” , Triển Chiêu bước lên, sát khí vùn vù quanh thân khiến cho cỏ cây hoa lá tan nát hết cả.

Chúng nha dịch đồng thời thoái lui một bước, soạt một tiếng tách ra thành một con đường, chỉ vào Kim Kiền đang cuộn mình núp sau bàn đá.

Người bị chỉ run lập cập, lấy bà lấy bầy đứng lên, nặn ra vẻ mặt cười như mếu: “Không, không biết Triển, Triển đại nhân có chuyện gì quan trọng?!”

Tiểu, Tiểu Miêu lại làm sao vậy? Mấy ngày nay vì để vồ về trái tim bị thương của mình khi để vuột mất cơ hội làm thái tử phi của Cao Li, mình vẫn luôn ở trong phòng đếm bạc, không làm cái gì cả... Hẳn là... chưa làm cái gì mà...

Vừa thấy Triển Chiêu mặt mũi sát khí đằng đằng, tim Kim Kiền đã vọt tuốt đi đâu rồi chẳng còn trong ngực nữa.

Triển Chiêu bước từng bước đến trước mặt Kim Kiền, gân xanh trên trán bùng nổ, khuôn mặt tuần tú nhăn nhúm, hồi lâu, mới nghiêng răng thốt ra một câu:

“Kim hiệu úy, người đem vật đó của Triển mỗ bán ở chỗ nào rồi?”

“Vật đó? Là vật gì?”, Kim Kiền sững sốt.

Triển Chiêu lại bước lên, sát khí tăng mạnh, khiến cho chúng nhân xung quanh khiếp hãi lùi lại mấy bước.

“Người đem vật đó của Triển mỗ bán ở đâu rồi?”

“Triển, Triển đại nhân, thuộc, thuộc hạ thật sự không hiểu...”, Kim Kiền dưới sức ép của sát khí, đầu lưỡi cũng xoắn lại run rẩy hết như lá vàng rơi trong gió.

Kim Kiền nói không hiểu, nhưng chúng nha dịch bên kia lại hiểu ra mấy phần.

“Ôi trời, Kim Kiền, chắc không phải ngươi lại trộm kiếm tuệ của Triển đại nhân làm Bách tác để bán chứ? Không đúng, Tắt Đoan ngọc còn lâu mới tới...”

“A, ta biết rồi, chắc chắn là Kim Kiền ngươi lại đem dây buộc tóc của Triển đại nhân bán cho các tiểu thư nhà quan rồi!”

“Không phải, không phải, đích thị là Kim Kiền lại mang đai lưng của Triển đại nhân bán cho hoa khôi của Ý Thúy lâu...”

“Khẳng định là dây buộc tóc của Triển đại nhân...”

“Sai rồi, là đai lưng...”

Chúng nha dịch nói ra một câu, sắc mặt của Triển Chiêu lại đen đi một phen, một thân sát khí kinh người khiến cho gốc cổ thụ trăm năm trong viện rung lên bần bật.

Chúng nha dịch vô cùng thức thời đều ngậm miệng lại, lùi nhanh ra góc tường, nới nhau chuồn khỏi viện.

“Được! Được lắm!!”, Triển Chiêu trừng mắt lườm cái người họ Kim nào đó đang sắp co rúm lại, sụm xuống đất, khuôn mặt tuần tú lúc thì đen, lúc thì đỏ, lúc thì trắng bệch, “Kim Kiền, Triển mỗ hỏi lại lần cuối, ngươi đem thứ đó của Triển mỗ bán cho chỗ nào rồi?!”

Kim Kiền rụt cổ, lưỡi xoắn hết lại, muốn khóc mà không có nước mắt: “Triển, Triển đại nhân, mặc dù thuộc, thuộc hạ đích thực từng bán kiếm tuệ, đai lưng, dây buộc tóc của Triển đại nhân...”, lại run lấy bầy một trận, “Nhưng, nhưng mấy ngày nay thuộc hạ tuyệt đối tuân thủ đúng luật pháp, trung thực an phận thủ thường, chưa từng lấy thứ gì của Triển đại nhân. Nếu Triển đại nhân không tin, thuộc hạ xin giơ tay lên trời lập lời thề...”

Nói đến đây, Kim Kiền đột nhiên khựng lại.

Khoan đã! Không đúng rồi!

Ngày thường những đồ vật nhỏ như kiếm tuệ, dây buộc tóc, đai lưng bị mình đem đi bán, Tiểu Miêu này đối với vụ án thì thẩm tra rất kỹ lưỡng tỉ mỉ, còn với mình thì luôn sơ ý nên chưa từng phát hiện ra, vì sao hôm nay lại đuổi tới tận cửa, hơn nữa còn như vậy... Ừm... Kim Kiền lại liếc trộm sắc mặt Triển Chiêu một cái... Thẹn quá hóa giận ư?

Chẳng lẽ là vật gì ghê gớm lắm?! Hoặc giả là bảo vật tổ truyền gì đó?

Kim Kiền bắt giác nộ khí bốc lên ngàn ngạt.

Quá đáng quá rồi! Tên trộm nào to gan như vậy, ngay cả thứ mình không dám tơ tưởng mà cũng trộm! Quả thật là coi trời bằng vung, phách lối vô cùng!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền bỗng ngẩng đầu lên, ôm quyền sắc giọng nói, “Triển đại nhân rốt cuộc bị mất thứ gì vậy, xin Triển đại nhân hãy nói cho thuộc hạ, thuộc hạ sẽ cùng bốn vị hiệu úy đại nhân thay Triển đại nhân tước nã kẻ đó về, tìm về vật bị mất, trả lại sự trong sạch cho thuộc hạ, giáo huấn cho tên trộm vật lớn gan dám đến Khai Phong phủ trộm đồ.”

Những lời này vừa thốt ra, lại đổi lấy một trận trầm mặc quỷ dị của Triển Chiêu.

Chỉ thấy một vệt mây hồng chậm chậm phủ lên đôi má Triển Chiêu, sau đó, lại là gân xanh ngoằn ngoèo chạy dọc chạy ngang bùng nổ.

“Kim Kiền, ngươi còn dám xảo biện! Cái, cái đó... ngoại trừ ngươi, còn có kẻ nào...”, Triển Chiêu gầm lên một tiếng, hai tay co chặt thành quyền, toàn thân cứng ngắc, thành linh vươn một tay ra, xách cổ Kim Kiền tóm đi.

Trong Khai Phong phủ, tiếng kêu thảm thiết của Kim Kiền vọng tới tận mây xanh.

“Triển đại nhân, xách hai mươi cân tỏi đi tuần phố cũng quá khoa trương rồi!”

“Thuộc hạ bị oan mà!”

“Triển đại nhân, rốt cuộc ngài bị mất thứ gì vậy?!”

“Ba, ba mươi cân tỏi?! Không phải chứ!”

Cùng thời gian đó, ở một nơi phong cảnh mỹ lệ tên Hãm Không đảo, hay còn là hang chuột.

“Ngũ đệ, đệ mang gì từ Biện Lương về vậy? Lại còn đựng trong tay nải lớn thế này.”

“Hả hả? Ngũ đệ, đây đều là tiết y mặc trên người của nam tử, đệ mang những thứ này về làm gì?”

“Đúng thế, hơn nữa... hình như đều là đồ cũ bị người ta dùng rồi? Ai da! Ngũ đệ, Hãm Không đảo chúng ta mặc dù không tính là giàu nứt đố đổ vách, nhưng mấy bộ quần áo này thì vẫn có thể mua được!”

“Ngũ đệ? Vì sao đệ lại cười quái dị như vậy?”

“Hí hí, những thứ... tiết y có dính mùi nước tiểu mèo này không phải là dễ tìm đâu nha...”

“Quác... quát... quát...”, một đàn quạ đen hừng chí bùng bùng bay xẹt qua bầu trời.

77. Q.4 - Chương 17: Ngoại Truyện: Tết Trung Thu Của Khai Phong Phủ

Ngoại truyện này xảy ra trong một tết Trung thu nào đó trước vụ án Thanh Long châu.

Cho nên không có huynh đệ Nhan gia cùng khách mời Nhất Chi Mai.

Đương nhiên Tiểu Miêu cũng chưa phát hiện ra mình “ấy ấy” với Tiểu Kim... He he he (cười gian).

Về phần là tết Trung thu nào thì... Xin hãy bỏ qua giùm... Mặc Tâm đã bắt lực trong việc phân biệt thời gian rồi...

Mùng Một tháng Tám.

Tết Trung thu sắp tới, các khách điểm đều bán rượu mới, những nhà quyền quý thì trang trí bày biện đình đài, lầu các với mong muốn lên lầu tị hội thưởng trăng, đương nhiên cũng có người nhân cơ hội này để làm mới và củng cố các mối quan hệ, đặt nền móng vững chắc cho sinh kế năm sau.

Buổi đêm, trong “Tụ Bảo Trai” cửa hàng vàng bạc khí cụ châu báu lớn nhất tại thành Biện Kinh, Lãng lão chưởng quầy tuổi đã quá ngũ tuần đang nhìn một dãy danh sách dài dằng dặc trên bàn, chân mày nhíu chặt, thở dài liên tục.

“Lão gia, thiếu gia tới rồi”, một tên sai vật đẩy cửa tiến vào, theo sau là chàng thanh niên mày rậm mắt to.

“Cha, cha gọi con có chuyện gì?”, chàng thanh niên thi lễ hỏi.

“Anh Lương à, đến xem giúp cha danh sách khách mời tiệc thưởng trăng tết Trung thu ngày Mười lăm tháng Tám này xem xem còn quên người nào không”, Lãng lão chưởng quầy đưa danh sách cho chàng thanh niên.

Chàng thanh niên tên gọi Lãng Anh Lương sững sờ: “Cha, nhi tử quanh năm quản lý việc làm ăn ở Giang Nam, không quen thuộc với người trong thành Biện Kinh, cha vẫn nên quyết định thì hơn.”

“Lần này gọi con trở về chính là muốn con tiếp quản công việc làm ăn ở thành Biện Kinh, tiệc thưởng trăng tết Trung thu này cha đều mời những thanh niên tài giỏi anh tuấn có tiếng tăm trong thành đến, cũng là để tạo mối quan hệ tốt cho con và bọn họ, sau này có thể đứng vững trong thành Biện Kinh, danh sách đây con cứ xem đi”, Lãng lão chưởng quầy rất kiên trì.

Lăng Anh Lương vâng lời, nhận lấy bản danh sách chăm chú đọc.

Vừa đọc một cái, Lăng Anh Lương cảm thấy rất nghi hoặc.

Người đầu tiên trong danh sách là “Triển Chiêu”.

Nhưng cái tên này lại bị gạch ngang một đường bỏ đi.

Lại nhìn xuống dưới, vẫn là cái tên “Triển Chiêu” này, bên cạnh còn thêm một khuyên tròn.

Hiển nhiên là lúc viết danh sách, người viết rất do dự không biết có nên mời người này hay không.

“Cha, cái người tên ‘Triển Chiêu’ này có phải là Ngự tiền tứ phẩm đối đạo hộ vệ Triển Chiêu của Khai Phong phủ không?”, Lăng Anh Lương hỏi.

Lăng lão chương quỳ gập đầu.

“Vậy vì sao cha viết tên người này lên đầu, rồi gạch đi, sau đó lại viết vào, còn thêm khuyên tròn nữa?”, Anh Lương vô cùng nghi hoặc, “Lẽ nào người này không nên mời?”

Lăng lão chương quỳ thở dài một tiếng: “Chẳng phải là không nên mời, mà là rất rất nên mời, nhưng chỉ sợ, chỉ sợ... haizz...”

Lăng Anh Lương lại càng thấy khó hiểu hơn, không khỏi nhìn sang tên sai vật bên cạnh.

Chỉ thấy sai vật che miệng cười phì một tiếng, nói: “Là lão gia sợ không mời được Triển đại nhân đến!”

“Vì sao?”, Lăng Anh Lương trợn tròn hai mắt, “Tự Bảo Trai là ‘Đệ nhất bảo khí hàng[1]’ do chính tiên hoàng ngự phong, cho dù là đại quan tam phẩm đương triều cũng phải nể mặt vài phần, Triển Chiêu kia chẳng qua chỉ là quan tứ phẩm, không lẽ quan cách của hắn lại lớn đến vậy, ngay cả lời mời đi dự tiệc cũng chẳng thèm nể mặt?”

[1] Đệ nhất bảo khí hàng: Có nghĩa là cửa hàng khí cụ, vàng bạc, châu báu hàng đầu.

Lăng lão chương quỳ nhất thời đỡ trán, vừa lắc đầu vừa thở dài.

Tên sai vật cười ha hả không ngừng: “Thiếu gia nói đùa rồi, nếu nói trong các quan viên Đại Tổng người không kiêu cách, kiêu ngạo nhất chính là Triển đại nhân, chỉ là...”, nói đến đây, lại cười rộ lên.

“Tiểu La, mau nói đi, đừng có cười nữa!”, Lăng Anh Lương có chút tức giận, nói.

“Vâng vâng vâng!”, sai vật Tiểu La vội chấp tay thi lễ nói, “Thiếu gia của tôi ơi, người ở Giang Nam ba năm nên không biết đấy thôi, hiện tại trong thành Biện Kinh người nổi bật nhất, có tiếng tăm nhất chính là Triển đại nhân của Khai Phong phủ. Cứ hễ đến dịp lễ tết, là Triển đại nhân lại được mời tham dự tiệc, nhiều vô số kể cứ gọi là ùn ùn không dứt, ngoài ra không thể không kể đến, các quan viên từ bậc tam phẩm trở lên trong thành Biện Kinh người nào người nấy đều đỏ mắt mong chờ hy vọng có thể mời được Triển đại nhân, nhưng chẳng ai có thể mời được!”

“Đây là vì sao?”, Lăng Anh Lương kinh ngạc hỏi.

“Bởi vì cứ các dịp lễ tết, năm phần là Triển đại nhân được đương kim hoàng thượng điều đi trực ban trong cung, ba phần còn lại là Triển đại nhân đi tuần phổ chấp hành công vụ, nếu không thì là đi tra án, không ở Biện Kinh...”

“Vậy hai phần còn lại thì sao?”

Tiểu La thả tay xuống: “Nhất định là Bát vương gia mời Bao đại nhân đến phủ vương gia, Triển đại nhân đi theo bảo vệ.”

Lăng Anh Lương cúi đầu ngơ ngẩn nhìn bản danh sách trong tay: “Triển Chiêu ấy thế mà lại bị... tranh nhau như vậy?”

“Đâu chỉ là tranh nhau? Mà là tranh cướp đến vỡ đầu ấy chứ!”, Tiểu La nháy mắt nói.

“Tranh cướp đến vỡ đầu?”, Lăng Anh Lương có chút dở khóc dở cười, “Ở Giang Nam các danh kỹ hoa khôi cũng chẳng có tiếng tăm như thế này, sao một viên quan tứ phẩm, lại còn là một nam nhân...”

“Ồi chào ơi, thiếu gia, nhất định là người chưa nhìn thấy Triển đại nhân rồi!”, Tiểu La khoe khoang nói.

Lăng Anh Lương sững sờ: “Ta về Biện Kinh còn chưa được ba ngày, đương nhiên là chưa nhìn thấy người này rồi.”

“Chính thế đó, thiếu gia, nếu người mà gặp Triển đại nhân một lần, thì chắc chắn sẽ hiểu! Tóm lại Triển đại nhân là, là cái đó... Ai da, tiểu nhân vụng miệng, không biết nói thế nào”, Tiểu La vỗ trán, ảo não nói, “Nếu tiểu nhân mà có được một nửa công phu miệng lưỡi của Kim hiệu úy thì có phải tốt không...”

“Kim hiệu úy?”, Lăng Anh Lương cúi đầu lướt qua bản danh sách một lần, liền thấy phía dưới Triển Chiêu quả nhiên có viết một cái tên: Kim Kiên.

“Có phải là cái người tên Kim Kiên này không?”

“Đúng thế đúng thế!”, Tiểu La đáp.

“Hắn là người phương nào? Nghe danh hiệu là một hiệu úy, chẳng lẽ cũng giống như mấy vị Vương Triều, Mã Hán là hiệu úy lục phẩm?”

“Là Tông hiệu úy lục phẩm”, Lăng lão chủồng quỳ rút bàn tính từ trong ngăn kéo ra, thuận tay gẩy gẩy mấy viên tính, nói.

“Tông hiệu úy...”, Lăng Anh Lương nhìn động tác của phụ thân nhà mình, khẽ nhú mày.

Người ngoài đều biết Lăng lão chủồng quỳ của Tụ Bảo Trai trầm ổn, khí độ, tinh anh tài giỏi, rất có uy vọng trong giới thương nhân, đã nhiều năm không có đối thủ. Nhưng Lăng Anh Lương lại biết phụ thân nhà mình có một tật nhỏ không thể sửa được... phàm là gặp vấn đề gì nan giải ông đều thuận tay gẩy gẩy bàn tính.

Có điều công việc làm ăn của Tụ Bảo Trai càng ngày càng lớn, rồi sau khi được tiên hoàng ngự ban phong hào, cơ hồ Lăng Anh Lương không còn nhìn thấy cha gẩy bàn tính nữa, hôm nay vừa nhắc đến cái tên “Kim Kiên” này liền...

Chẳng lẽ... cái tay Kim Kiên này là một nhân vật vô cùng phiền phức?

“Tiểu La, Kim hiệu úy này là người như thế nào?”, Lăng Anh Lương nghiêm mặt hỏi.

“Kim hiệu úy á!”, Tiểu La nhất thời lên tinh thần, giọng nói cũng cao lên không ít, “Đây là người không thể chọc vào! Người này gặp Phật giết Phật, gặp thần giết thần, trong thành Biện Kinh trên thì có Tụ Bảo Trai của chúng ta cùng các cửa hàng khí cụ vàng bạc châu báu cao cấp, dưới thì có các tiểu thương, dân lao động, bán hàng rong, chỉ cần nhìn thấy người này thì chỉ có một việc có thể làm!”

“Là việc gì?”, chân mày Lăng Anh Lương nhíu chặt.

Sao nghe chẳng thấy giống hiệu úy của Khai Phong phủ tí nào, ngược lại giống đạo tặc giang hồ thì đúng hơn.

Tiểu La chắp hai tay thành hình chữ thập, dáng vẻ rất chi là thành kính, ngoan đạo: “Cầu Bồ Tát phù hộ hôm nay Kim hiệu úy tâm tình tốt, có thể ép ít ít giá một chút!”

“... Ép... giá?!”, Lăng Anh Lương có chút không chắc chắn hỏi, “Chính là ép giá sao?”

“Không sai!”, Tiểu La gật mạnh đầu.

Âm thanh gẩy bàn tính của Lăng lão chủồng quỳ bên này dường như lớn hơn.

Lăng Anh Lương vẻ mặt không biết nên khóc hay nên cười: “Mua bán hàng hóa mặc cả ép giá là chuyện rất bình thường, hà tất phải làm quá lên như vậy chứ?”

“Anh Lương à, con chưa lĩnh giáo sự lợi hại của người này đâu!”, Lăng lão chủồng quỳ ủ rũ nói, “Con còn nhớ Lý chủồng quỳ của Nhất Thường Hiền ở phía đông thành không?”

“Chính là lão hà tiện vắt cổ chày ra nước chuyên bán đồ cổ giả sao? Đương nhiên là con nhớ, vậy chuyện là như thế nào hả cha?”

“Trong tiệm của hần có một chiếc bình hoa thời thịnh Đường là bảo vật trấn tiệm...”

“Ước chừng giá năm ngàn lượng bạc...”

“Bị Kim hiệu úy dùng hai mươi lượng bạc để mua...”

“Cái, cái gì?!” Lãng Anh Lương cả kinh không dám xem thường nữa, giọng nói cũng cao vút lên mấy phần hệt như Tiểu La, “Hai, hai mươi lượng? Sao có thể?! Lý chương quây keo kiệt kia bình thường không đi lừa gạt người ta đã là tốt lắm rồi, sao lại...”

“Lý chương quây coi đây là nổi nhục cả đời, không dám hé răng một lời, từ đó về sau, tuyệt không bán dù chỉ là nửa phần đồ giả nữa. Vì phụ đã thăm dò bằng nhiều cách mới biết được dường như một ngày trước đó Lý chương quây đã bán cho Kim hiệu úy một món đồ giả, ngày hôm sau cái bình thời Đường kia bị Kim hiệu úy dùng hai mươi lượng để mua mất.”

“Đúng đó, đúng đó!”, Tiểu La cũng hoa tay múa chân tiếp lời, “Còn có, còn có tiệm bán rượu giả ở phía bắc thành, Từ hàng giả ở phía đông thành, mấy tiệm ở ngoài thành... Tóm lại chỉ chưa đầy nửa năm, trong thành Biện Kinh những thương gia chuyên mua bán đồ giả đều bị Kim hiệu úy thăm viếng một lượt. Từ đó về sau, nếu muốn tìm một cửa hàng chuyên buôn bán đồ giả ở trong thành, thực còn khó hơn lên trời!”

Lãng Anh Lương trầm mặc hồi lâu, mới nói: “Cho dù như vậy, Tụ Bảo Trai chúng ta chưa từng buôn bán đồ giả, cũng không đến mức bị người này...”

“Anh Lương à, con chưa hiểu được chỗ lợi hại hung mãnh của người này đâu!”, Lãng lão chương quây lại thở dài, viên tính trong tay cứ kêu lách cách không ngừng, “Chỗ đáng sợ nhất của người này chính là rõ ràng ép giá giết con đau thấu tim gan, nhưng lại khiến con vui vẻ phục tùng, sau đó hồi tưởng lại, vẫn thấy hào hứng không thôi, lần sau người này lại tới, giá cả lại thấp hơn vài phần, cứ như thế tuần hoàn lặp đi lặp lại, tựa như vực sâu không đáy!”

“Thiên hạ còn có kỳ nhân như vậy sao?!” Lãng Anh Lương kinh hãi.

“Đây còn chưa phải điểm đáng sợ nhất đâu!”, Tiểu La ở bên cạnh thêm mắm dặm muối, “Điểm đáng sợ nhất là Kim hiệu úy và Triển đại nhân cùng nhau xuất môn đi mua đồ, cái đó quả thực là... tiên sinh giảng chuyện ở Ngõa Tứ nói cái gì ấy nhỉ... Đúng rồi, là song kiếm hợp bích, uy lực vô song, chỉ trong tích tắc nói cười mà bạc trắng chấp cánh bay mất, tan thành tro bụi!”

“Triển đại nhân?”, Lãng Anh Lương giật mình, “Kim hiệu úy và Triển đại nhân?”

Tiểu La gật gật đầu: “May mà Triển đại nhân không thường xuất môn đi mua đồ, bằng không vật phẩm đồ dùng trong Khai Phong phủ đều có thể mua không rồi.”

“Không chỉ có như vậy...”, Lãng lão chương quây ngừng gẩy bàn tính trong tay, sau đó bỗng nhiên dùng lực, một viên tính nứt ra, “Kim hiệu úy còn dựa vào mối giao hảo với Triển đại nhân, lợi dụng thiên thời địa lợi nhân hòa mà buôn bán!”

“Buôn bán?”, Lãng Anh Lương đã không còn biết nên bày ra vẻ mặt như thế nào nữa rồi, “Hần chỉ là một hiệu úy của Khai Phong phủ, có hàng hóa gì mà buôn bán chứ?”

“Thứ có thể bán rất nhiều đó!”, Tiểu La đếm ngón tay nói, “Tết Đoan ngọ bán Bách tác chế từ kiểm tuệ của Triển đại nhân, rồi thì ngày thường còn bán thắt lưng, dây buộc tóc, khăn mặt, khăn tay... của Triển đại nhân, đúng rồi, còn có dùng kiểm tuệ của Triển đại nhân may thành túi hương trừ tà nữa!”

“Thật sự có người mua sao?!”, Lãng Anh Lương tròn mắt há hốc mồm.

“Tranh nhau đến vỡ đầu ấy chứ!”, Tiểu La mặt mày nghiêm túc đáp.

“Tóm lại, Anh Lương, người này con nhất định phải lưu ý nhiều hơn!”, Lãng lão chương quây bóp nát một viên tính, oán hận nói.

“Con biết rồi!”, Lãng Anh Lương ôm quyền, khước mắt liếc phụ kiện đeo bên hông của Lãng lão chương quây một cái.

Lăng lão chường quỳ gật gật đầu, đặt bàn tính qua một bên, tiếp tục nói: “Còn có mấy người nữa phải đặc biệt lưu ý. Người thứ nhất chính là Lê Kỳ Minh công tử của Lê bộ thị lang Lê Phương, Lê đại nhân. Người này cần quấy hống hách, tham rượu háo sắc, nếu muốn lấy lòng người này, trên bàn tiệc mỹ nữ, rượu ngon không thể thiếu.”

Lăng Anh Lương chân mày hơi nhíu lại, “Không phải cha đã nói lần này mời những thanh niên tài giỏi anh tuấn của Biện Kinh ư, người này nhân phẩm như vậy, vì sao còn mời hắn?”

Lăng lão chường quỳ thở dài: “Tự Bảo Trai mặc dù được tiên hoàng ngự ban danh hào, nhưng nếu không có Lê bộ thị lang Lê đại nhân chiếu cố, chuyện buôn bán những vật phẩm ngự dụng, tế tự sợ rằng cũng không đến lượt nhà chúng ta.”

“Hài nhi hiểu rồi!”, Lăng Anh Lương cúi đầu.

“Về phần những người khác, đều là những công tử có tiếng tăm trong các ngành nghề ở Biện Kinh, con phải làm quen với họ, sau này đi lại dễ dàng hơn.”

“Vâng.”

“Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, danh sách này con cầm về nghiên cứu cho tường tận, nếu không có vấn đề gì sáng mai hãy viết thiệp mời đi.”

“Hài nhi đã biết. Vậy... thiệp mời Triển Chiêu có viết hay không?”

“Haizz... viết đi...”

“Dạ, hài nhi xin cáo lui.”

Lăng Anh Lương cất bản danh sách trong ngực, dẫn Tiểu La ra ngoài, chỉ là lúc ra đến cửa còn hỏi một câu: “Cha, túi hương đeo ở bên hông cha, kiểu dáng rất đặc biệt, không biết là cha mua ở đâu?”

Lăng lão chường quỳ da mặt giật giật, không đáp lời. Lăng Anh Lương cung kính rời đi, đồng thời khép cửa lại.

Tiểu La bên cạnh cười khanh khách nói: “Thiếu gia, người thật có mắt nhìn, túi hương lão gia đeo bên hông, chính là túi hương trừ tà do kiếm tuệ của Triển đại nhân tạo thành.”

“Tổn không ít ngân lượng chứ nhỉ?”

“Không nhiều đâu ạ, cái của lão gia là số lượng có hạn, nên mới có giá năm mươi lượng bạc”, Tiểu La vẻ mặt tự hào, “Đây là tiểu nhân phải nhờ người anh em bán trứng luộc lá trà cho Khai Phong phủ, đưa tặng Kim hiệu úy hai giỏ trứng luộc lá trà, lại còn nói khó mãi nên mới mua được với giá hữu nghị đó đấy ạ, ngoài thị trường có giá năm mươi lăm lượng bạc lận!”

Chân mày Lăng Anh Lương bắt đầu giật giật một cách thiếu tự nhiên.

Triển Chiêu, Kim Kiền... ta thật mong được gặp để xem xem hai người này rốt cuộc là những nhân vật bậc nào!

Mùng Mười tháng Tám, trong khách sảnh của Khai Phong phủ, trên mặt ba chiếc bàn thiệp mời chất thành đống, la liệt kín mít, che mờ cả ánh mặt trời, khiến cho khách sảnh bình thường tràn ngập ánh sáng bỗng âm u dị thường.

Ngồi sau bàn ở chính giữa, thân thể đồ sộ của Bao đại nhân cơ hồ bị đống thiệp mời che lấp, lúc này đang múa bút viết thiệp hồi đáp, Ngự tiền tứ phẩm hộ vệ đứng bên mài mực theo hầu.

Ngồi sau chiếc bàn bên phải, Công Tôn tiên sinh bị vùi giữa năm chồng thiệp mời cao hơn một thước, chỉ có thể lộ ra vầng trán trắng bóc lấm tẩm mồ hôi, cây bút trong tay như rồng bay phượng múa, quả không hổ tay nghề “thư kí” điêu luyện. Đứng hầu bên cạnh là Tòng hiệu úy lục phẩm Kim Kiền.

Ngồi sau chiếc bàn bên phải, Vương Triều nhìn ba núi thiếp mời ước chừng nửa thước, trên gương mặt chữ điền mây đen bay đầy đầu: “Công Tôn tiên sinh, thuộc hạ là một kẻ thô kệch quê mùa, chuyện viết thiếp hồi âm này vẫn nên là người khác trợ giúp thì hơn.”

“Người khác? Tìm ai?”, Công Tôn tiên sinh ló đầu ra khỏi đồng thiếp mời vĩ đại, vẻ mặt bất thiện nói, “Chữ của Mã Hán như giun, chữ của Triệu Hồ thì như dế, chữ của Trương Long lại như cái que, chữ của người còn có thể đọc được... Haizz, nếu không phải hôm trước Bạch thiếu hiệp bị Lư đảo chủ túm về Hãm Không đảo, thì đã có thể trợ giúp một tay rồi...”

“Vương đại ca, cái gọi là người có khả năng thì phải vất vả hơn, huynh đương nhiên là phải gánh vác nhiều rồi”, Kim Kiền đang ra sức mài mực cho Công Tôn tiên sinh cười hì hì nói.

Vương Triều nhất thời hai mắt sáng lên: “Công Tôn tiên sinh sao không cho Kim hiệu úy cùng viết thiếp hồi đáp?”

“Haizz, tôi cũng muốn viết chứ, nhưng đáng tiếc chữ của tôi vuông không ra vuông, tròn không ra tròn, lại còn toàn thiếu nét[2], thực sự là rất khó coi!”, Kim Kiền nắm tay tiếc hận nói.

[2] Ở cổ đại người ta viết chữ “phồn thể” còn hiện đại sử dụng chữ “giản thể” (nghĩa là những chữ phức tạp quá nhiều nét, người ta giản lược đi để dễ nhớ dễ học hơn), Kim Kiền lại là người hiện đại bởi vậy khi viết hay dùng chữ giản thể cho nên mới bị thiếu nét.

Bao đại nhân dừng bút, thở dài một tiếng: “Tết Trung thu năm nay thiếp mời bản phủ qua phủ dự tiệc còn nhiều hơn năm ngoái, viết thư khéo léo từ chối hết chỗ này phải mất mấy ngày, thực sự là... Haizz...”

“Đại nhân...”, Vương Triều mặt nhăn mày nhíu nhìn Bao đại nhân nói, “Tuy rằng nói như vậy có chút bất kính, nhưng thuộc hạ là người thật thà, không biết nói dối. Đám thiếp mời này nào phải là mời đại nhân đi dự tiệc đâu? Mỗi một cái đều đặc biệt nhấn mạnh muốn Triển đại nhân đi theo, rõ ràng mời đại nhân dự tiệc là giả, mời Triển đại nhân qua phủ mới là thật!”

Những lời này vừa thốt ra, trong phòng nhất thời tĩnh lặng.

Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, Kim Kiền đều đồng thời nhìn Vương Triều, trên mặt cùng chung biểu cảm: Vương Triều ơi là Vương Triều, người cũng thật thà quá đó, nói toạc hết cả ra.

Triển Chiêu da mặt hơi đỏ lên, ôm quyền nói: “Thuộc hạ làm tăng thêm phiền phức cho đại nhân, chi bằng những thiếp hồi đáp này hãy để một mình thuộc hạ viết...”

“Vạn lần không thể!!”, Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, Kim Kiền đồng thời hét lên, khiến cho Vương Triều giật mình kinh hãi, Triển Chiêu choáng váng cả người.

“Nếu Triển hộ vệ đích thân viết thiếp hồi đáp, lần sau số lượng thiếp mời nhất định sẽ tăng lên gấp bội! Triển hộ vệ hãy bỏ ngay suy nghĩ này đi!”, Bao đại nhân vẻ mặt uy nghiêm.

“Lời đại nhân nói không sai! Nếu để bút tích của Triển hộ vệ lưu truyền ra ngoài với số lượng lớn, sau này chẳng may có kẻ mô phỏng theo nét chữ của Triển hộ vệ đem đi buôn bán, hậu quả thực không thể tưởng tượng nổi”, Công Tôn tiên sinh nghiêm túc nói.

“Không sai, không sai! Kiếm tuệ của Triển đại nhân còn có thể bán được... Khụ khụ, ý của thuộc hạ là, ngày sau khi xuất môn ra ngoài, Triển đại nhân chớ tùy tiện để lại bút tích, tránh cho có kẻ trộn củi với trầm, giả mạo, theo ý thuộc hạ, sau này phàm là thư tín thông thường do Triển đại nhân viết, nhất định phải đóng thêm một con dấu đặc chế để phòng trừ có kẻ làm giả!”, Kim Kiền đề xuất ý kiến một cách hợp lý.

“Cách này của Kim hiệu úy rất hay!”, Bao đại nhân gật đầu.

“Kim hiệu úy quả là cao kiến”, đôi mắt phượng của Công Tôn tiên sinh lóe lên tinh quang kỳ lạ.

Khuôn mặt tuần tú của Triển Chiêu đen sì, nhìn ba người kẻ xương người họa, đôi mày liễu mác hơi giật giật.

Vương Triều thở dài đánh thượt, vô cùng cam chịu nhắc bút bắt đầu sự nghiệp viết thiếp hồi đáp.

“Lại có thiệp mời đưa tới nữa!”, Trương Long, Triệu Hổ khiêng một tấm phản trên đó thư mời chất đồng tiền vào khách sảnh.

Chúng nhân trong phòng đồng thời đen mặt.

“Tốc chiến tốc thắng nào!”, Bao đại nhân vung bút khí thể ngập tràn ra lệnh.

“Thuộc hạ tuân lệnh!”, Trương Long, Triệu Hổ phân nhau mỗi người rút một tấm thiệp, giở ra bắt đầu đọc.

“Hình bộ Thượng thư Trương đại nhân mời Bao đại nhân, Ngự tiền tứ phẩm hộ vệ Triễn Chiêu của Khai Phong phủ đêm Trung thu ngày Mười lăm tháng Tám đến thưởng đèn ngắm trăng...”, bộp một cái Trương Long gấp thiệp lại, vung tay ném qua, “Là thiệp mời của quan viên đương triều, Triễn đại nhân xin hãy nhận lấy!”

Thiệp mời bay vèo một cái hướng về phía bàn của Bao đại nhân. Triễn Chiêu bắt lấy, đặt ngay ngắn trên chông thiệp của Bao đại nhân.

“Thượng Trân cư Triệu Hưởng mời Khai Phong phủ Triễn đại nhân...”, Triệu Hổ gấp thiệp lại, thuận tay vút qua, “Thiệp của thần hào phú hộ dân gian, Kim hiệu úy nhận lấy này.”

“Được!”, Kim Kiền bắt lấy thiệp mời, đặt lên trên bàn của Công Tôn tiên sinh.

“Quần Phương viện thành tâm mời Khai Phong phủ Triễn... Haizz, thiệp mời linh tinh này, Vương Triều đại ca nhận lấy!”, Trương Long vung tấm thiệp trong tay cho Vương Triều.

Wương Triều đen mặt bắt lấy.

“Hình bộ Thị lang... Triễn đại nhân!”

“Thương hội Giang Nam... Kim hiệu úy!”

“Thi hội Thanh Tuyền... Vương đại ca!”

Nhất thời, trong khách sảnh thiệp mời bay vèo vèo loạn hết lên, khiến người ta hoa cả mắt, có thể sánh với thị trường giao dịch chứng khoán thời hiện đại.

“Thiệp mời của Bát Vương gia tới rồi!”, một tiếng reo cao vút vang lên bên ngoài cửa, Mã Hán cầm một tấm thiệp mạ vàng xông vào.

“Mau đưa tới cho bản phủ!”, Bao đại nhân đứng phắt dậy nhận lấy tấm thiệp, giở ra đọc, vuốt râu gật đầu, lập tức viết thiệp hồi âm, giao cho Mã Hán nói, “Mau phúc đáp lại Bát vương gia, nói đêm Trung thu ngày Mười lăm tháng Tám Bao Chứng nhất định sẽ dẫn mọi người ở Khai Phong phủ đến dự tiệc!”

Chúng nhân trong phòng đồng thời thở phào một hơi.

“Tết Trung thu rốt cuộc cũng có nơi để đi rồi!”, Vương Triều vuốt mồ hôi trên trán.

“Nhận lời mời của phủ Bát vương gia, những thiệp mời phải khéo léo cự tuyệt còn lại cũng xem như danh chính ngôn thuận”, Công Tôn tiên sinh vuốt râu cười nói.

Kim Kiền bên cạnh lau mồ hôi, thầm nghĩ: Chỉ vì Tiểu Miêu, mà Tết Trung thu cũng phải nơm nớp lo sợ!

Về phần Mã Hán, nhận thiệp rồi vẫn chưa chịu đi, ngược lại còn đưa tới một tấm thiệp khác: “Đây là thiệp mời của Tụ Bảo Trai...”

“Tụ Bảo Trai?”, Công Tôn tiên sinh sững sốt, “Chẳng phải hôm qua đã hồi âm rồi sao? Rằng Triễn hộ vệ công vụ bận rộn, không có thời gian rảnh để tham gia tiệc thưởng trăng.”

“Đây không phải là thiệp mời của Triễn đại nhân, mà là của Kim hiệu úy”, Mã Hán nhướn mày, ngữ khí còn đặc biệt nhấn mạnh hơn mấy phần.

“Hả?”, chúng nhân cả kinh.

“Là mời tôi?”, đôi mắt nhỏ của Kim Kiền sáng lên, thân hình lóe lên một cái đã tới bên cạnh Mã Hán, đang định nhận thiệp, thì bị hộ vệ áo đỏ bên cạnh đoạt trước.

“Thưa Khai Phong phủ Tổng hiệu úy lục phẩm Kim Kiền đại nhân, đại công tử của Tụ Bảo Trai Lăng Anh Lương thành tâm mời Kim đại nhân đêm Trung thu ngày Mười lăm tháng Tám đến Cẩm Phượng lâu tham dự tiệc thưởng trăng, mong Kim đại nhân nhận lời”, Triền Chiêu đọc từng chữ từng chữ.

“Thật sự là mời tôi!”, Kim Kiền nhất thời vui sướng hoa tay múa chân, “Tụ Bảo Trai, chính là Đệ nhất bảo khí hàng do đích thân tiên hoàng ngự ban đó!! Không biết đi dự có được quà tặng không nữa! Cẩm Phượng lâu a a, tùy tiện gọi một đĩa rau trong đó cũng có giá mười lượng bạc đó!”

Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh nhìn nhau một cái, khe khẽ lắc đầu.

“Kim hiệu úy muốn đi sao?”, Bao đại nhân cười hỏi.

Kim Kiền đang cảm thiệp mời, đôi mắt nhỏ sáng lấp lánh nhìn Bao đại nhân rồi gật mạnh đầu, thiếu mỗi nước vẩy đuôi thôi.

“Kim hiệu úy tuổi còn nhỏ, tới phủ Bát vương gia dự tiệc ắt hẳn gò bó tay chân không thoải mái, đi ra ngoài gặp mặt kết giao cũng tốt”, Công Tôn tiên sinh gật đầu nói.

“Đa tạ đại nhân! Đa tạ Công Tôn tiên sinh!”, Kim Kiền ôm quyền hào hứng hô.

“Khá lắm, Kim Kiền, bốn huynh đệ chúng ta theo đại nhân đã nhiều năm, còn chưa được Trân bảo hàng gì gì đó mời dự tiệc, người mới tới không bao lâu, mà có thể ăn cơm của Tụ Bảo Trai rồi!”, Trương Long vỗ vai Kim Kiền cười nói.

“Đúng vậy đúng vậy, có bí quyết gì không?”, Vương Triều, Mã Hán, Triệu Hổ cũng xáp tới.

“Mấy vị đại nhân xin hãy yên tâm, tiểu đệ sẽ mang thêm mấy phần lễ vật của Tụ Bảo Trai về!”, Kim Kiền vuốt ve mấy chữ mạ vàng trên thiệp mời, trong mắt lấp lánh ánh sáng xanh, sắt son nói.

“Được! Kim Kiền, có câu này của người là được rồi!”

“Đừng quên huynh đệ chúng ta đó!”

Trong khách sảnh một mảnh thuận hòa vui vẻ, ấy vậy mà vị Tứ phẩm hộ vệ nào đó sắc mặt âm trầm lại tán phát ra hàn khí như có như không.

Giờ Thân, ngày Mười lăm tháng Tám.

Trước cửa lớn của Khai Phong phủ, Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hổ đã chuẩn bị xong xuôi kiệu quan, đợi Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh chuẩn bị xong xuôi cùng đi tới phủ Bát vương gia.

Kim Kiền vốn định đi nịnh nọt đưa tiễn lão Bao thuận tiện xuất môn dự tiệc, lại bị vị hộ vệ nào đó tóm lấy bắt chờ ở cửa lớn từ sớm.

“Kim hiệu úy, lần này tới Cẩm Phượng lâu dự tiệc, tất thấy phải nhớ cẩn trọng trong lời nói và việc làm!”, Triền Chiêu vận y phục đồ đeo đai ngọc, gương mặt tuấn tú nghiêm nghị lạnh lùng ra lệnh.

“Thuộc hạ nhất định sẽ tuân theo lệnh của Triền đại nhân, đi như gió, đứng như tùng, ngồi tựa chuông, nằm tựa cung... Khụ, cái đó ý của thuộc hạ là, thuộc hạ tuyệt đối sẽ không làm mất mặt Khai Phong phủ!”, Kim Kiền ôm quyền, vẻ mặt hùng hồn quyết hy sinh vì nghĩa, nói.

Triền Chiêu khẽ gật đầu, ngưng một chút, lại nói: “Tửu lượng người kém, trong yến tiệc chớ có ham mê rượu quá đà...”

Kim Kiền nhắc túi thuốc trong ngực ra nói: “Thuộc hạ đã chuẩn bị ‘Hỏa tửu đan’ rồi, mười cân rượu mạnh cũng chỉ là chuyện vặt!”

Triền Chiêu vẻ mặt hơi giãn ra: “Chớ có vì đồ ăn của Cẩm Phượng lâu giá cả đắt đỏ mà ham ăn không ngừng...”

“Thuộc hạ sau khi ăn no tuyệt đối sẽ không ăn thêm nửa miếng!”

“... Chớ có mê rượu...”

“... Khụ khụ, Triễn đại nhân, điều này ngài đã nói rồi...”

Khuôn mặt tuần tú của Triễn Chiêu sa sầm lại, hàn khí vèo vèo phát ra: “Chớ có nhiều lời nhảm nhí với người khác, đi sớm về sớm!”

“Thuộc hạ tuân lệnh!”, Kim Kiền rút cổ, vội ôm quyền biểu thị quyết tâm nói.

Tứ đại hiệu úy bên cạnh bị tác động bởi hàn khí của Triễn Chiêu, tám tay thu vào trong ống tay áo, nhìn hai người trước cửa lớn, thì thầm thảo luận.

Vương Triều: “Đệ chưa từng biết Triễn đại nhân lại đông dài đến như vậy.”

Mã Hán: “Có điều tên tiểu tử Kim Kiền này nếu không dặn dò mấy câu, ai biết đi ra ngoài lại chuốc phải những rắc rối gì chứ?”

Trương Long: “Triễn đại nhân nếu thật sự không an tâm, chỉ bằng thỉnh đại nhân lệnh cho Kim Kiền cũng đi tới phủ Bát vương gia, thì chẳng phải là được sao? Hà tất phải phiền phức như vậy.”

Triệu Hổ: “Chắc là Triễn đại nhân thấy bộ dạng vui vẻ hào hứng muốn đi dự tiệc của Kim Kiền, nên không đành lòng đó.”

Bốn người lại đồng thời khẽ lắc đầu.

Đợi đến khi kiệu quan của Bao đại nhân khuất dần, hàn khí vờn quanh thân Kim Kiền mới từ từ tan đi, Kim Kiền mới rời còn trong bộ dạng phục tùng nghe lời chớp mắt một cái đã quăng một loạt lời dặn dò của vị hộ vệ nào đó ra sau đầu, ngẩng đầu ưỡn ngực, hai tay chống hông, dáng vẻ nóng lòng nói:

“Hừ hừ, Tụ Bảo Trai chủ chi, mời tiệc ở Cẩm Phượng lâu, mình nhất định phải ăn cho đủ, uống cho cố mới được! Đúng rồi, nghe nói những nhân vật tham dự đều là các thanh niên anh tuấn tài giỏi gì đó, ừm ừm, vừa đúng lúc để mình thâm nhập lõi kéo làm quen với những mối khách sộp này, thăm dò sở thích của những thanh niên tài giỏi anh tuấn đó, mở một cuộc điều tra nghiên cứu thị trường, nếu có thể cùng với những người này trò chuyện suốt đêm là tốt nhất!”

Mà vị hộ vệ nào đó ở cách mấy con đường tựa như có dự cảm, dăm chiêu nhìn về phía Khai Phong phủ, chân mày nhíu chặt.

Giờ Dậu, ngày Mười lăm tháng Tám.

Đĩa bạc tầng không tựa gương trong, làm bạn đường mây vạn dặm tường.

Trung thu trăng sáng giữa trời, tơ mây quần quýt ấp ôm chẳng rời, dòng Biện Hà lấp lánh ánh trăng, hai bên bờ đèn treo sáng rực, lung linh tràn đầy màu sắc. Bên bờ đình lầu san sát, trang trí sửa sang như mới, để khách nhân ngắm trăng, thâu đêm suốt sáng. Nhất là Cẩm Phượng lâu, danh tiếng đồn xa, lại càng rực rỡ muôn màu, đèn đuốc như ban ngày, trong lầu ngoài lầu, người người tấp nập, rộn rộn ràng ràng, náo nhiệt vô cùng.

78. Q.5 - Chương 1: Hồi Một

Tại miếu Quan Công tình cờ gặp Hương Liên, tao ngộ nghĩa sĩ, trong cõi chết tìm được đường sống.

“Không thể tưởng tượng được cái loại phim truyền hình dài tập chiếu lúc tám giờ cũng có vài phần đáng tin.”

Kim Kiền đứng trước một tòa kiến trúc đồ sộ, lẫm lẫm.

Từ sau khi biết bối cảnh thời đại cụ thể mình đang ở, Kim Kiền liền xác định mình phải đến Khai Phong phủ chơi một chuyến. Phải cảm ơn sự phát triển của ti vi và công lao của phim truyền hình, nhờ thế mà cuối cùng Kim Kiền cũng biết thủ đô của hiện nay là Đông Kinh Biện Lương, quá trình hồi hương sau đó rốt cuộc không có sơ suất gì to lớn lắm.

Nhưng đồng thời Kim Kiên cũng biết được, từ Sái Châu đi bộ đến Biện Lương chỉ ít cũng phải mất nửa tháng, tin tức này đối với Kim Kiên mà nói quả là họa vô đơn chí. Hiện nay trên người Kim Kiên có tổng cộng là bốn mươi tám đồng, cho dù mỗi ngày chỉ ăn mì Dương Xuân như hôm nay thì sợ rằng cũng chỉ có thể cầm cự được khoảng mười ngày mà thôi. Nếu tính đến khả năng bản thân chẳng may bị lạc đường, gặp sơn tặc hoặc có chuyện gì đó phát sinh, Kim Kiên dự tính khả năng nòng còn sống mà đến được phủ Khai Phong còn thấp hơn cả khả năng trở về thời hiện đại.

Cân nhắc tình hình kinh tế của bản thân hiện giờ, Kim Kiên không dám đến nơi đất đỏ như khách điểm, chỉ có thể dựa vào bí tịch thường thấy trong các bộ phim truyền hình để qua được cửa ải này: Hy vọng đến ngoại ô có thể tìm được một căn nhà hoang hoặc “nghĩa trang” nào đó để nương náu.

Trời không tuyệt đường sống của ai bao giờ, sắc đêm dần thẫm, quả thực Kim Kiên đã tìm được một tòa nhà bỏ không – nói thật là, đến lúc này đột nhiên Kim Kiên cảm thấy cái đám biên kịch hạng ba mà trước đây mình ghét cay ghét đắng cũng có vài phần đáng yêu.

Sải bước tiếng vào, bên trong rất bừa bãi, ngổn ngang. Chính giữa phòng có đặt một cái đỉnh đồng, màn trướng rách nát treo trên những cột trụ thô nhám bốn phía. Sau đỉnh đồng là một pho tượng phủ đầy bụi.

Kim Kiên nhướng mắt nhìn, bức tượng này cao đến hơn ba mét, đầu đội mũ màu tím, mặc áo giáp, khuôn mặt đỏ hồng tựa ánh bình minh, vài sợi râu dài phất phơ trước ngực.

Chẳng cần phải hỏi, đây chính là hình tượng kinh điển: lão huynh của Trương Phi, lão đệ của Lưu Bị - Quan Vũ, Quan lão gia rồi.

Có điều nhìn hiện tượng đồ nát của “miếu Quan Công”, phỏng chừng ở thời Bắc Tống, Quan lão gia không được hoan nghênh cho lắm.

“Quan lão gia, nay tại hạ cùng đường, chỉ có thể nương nhờ trong biệt thự của ngài mấy tối, lão nhân gia ngài đại nhân đại lượng, ngàn vạn lần đừng chấp nhặt.”

Kim Kiên nhắm mắt, chấp hai tay lại, miệng không ngừng lẩm nhẩm mấy câu. Nghĩ đến Quan lão gia cũng là danh nhân cổ đại, để có thể giao lưu thuận lợi, nàng vận dụng hết vốn từ văn ngôn[1] mà bản thân chẳng mấy thông thạo, cố gắng chấp chấp vá vá thành mấy câu khấn nửa cổ nửa kim này.

[1] Văn ngôn: ngôn ngữ sách vở dựa trên tiếng Hán cổ được sử dụng phổ biến ở Trung Quốc trước cuộc vận động Ngũ Tứ (1919); phân biệt với bạch thoại.

Khấn xong Kim Kiên mới cảm thấy trong lòng thoải mái một chút, lập tức gom đám rơm rạ tán loạn trên mặt đất làm thành một cái giường, ngả người xuống nằm.

Nằm trên đất, nhìn cảnh sắc trước mặt, Kim Kiên không khỏi suy nghĩ mông lung.

Ngày trước khi mình còn ở thời hiện đại, cho dù không phải “ăn trắng mặc trơn”, nhưng tuyệt đối cũng là “giường êm nệm ấm”, “nệm Simmons[2]”, “space cotton[3]” ở đó so với giường rơm này quả thực là khác nhau một trời một vực, hoàn toàn không thể so sánh được. Ấy thế mà mình lại vì cuộc thi công chức thối nát đó, để bản thân rơi vào cái thời vật chất bần cùng cơ khổ thế này...

[2] Simmons: được thành lập vào năm 1870, là nhà sản xuất đệm hàng đầu trên thế giới. Đệm có thiết kế đẹp, trang nhã, mang phong cách cổ điển tốt cho sức khỏe người tiêu dùng và thân thiện với môi trường.

[3] Space cotton: được một công ty trực thuộc NASA của Mỹ, Health Man, nghiên cứu và phát triển, thành phần chính của nó là Viscoelastic, được dùng trên các tàu con thoi để bảo vệ cột sống cho các phi hành gia, sau này được ứng dụng để chế tạo các sản phẩm dân sự như gối, đệm... các sản phẩm y tế.

Kim Kiên thở dài một hơi – nếu vận dụng thành ngữ hiện đại vào trường hợp này thì đây gọi là “Tự tạo nghiệt, không thể sống.”

Nhưng vẫn còn may, mình vẫn chưa làm gì để đến nỗi trời trách người oán. Vừa đến cổ đại đã gặp được hai vị sư phụ cũng coi như tốt bụng giỏi giang, truyền thụ cho một thân bản lĩnh dùng được và độc, cũng xem như lĩnh hội được sự vi diệu trong lý luận và thực tiễn của y thuật Trung Hoa năm nghìn năm – dù hiện tại có thể chưa tới năm nghìn năm, chỉ ít sau này cũng có thể trà trộn vào đám lang trung giang hồ một cách vô ưu vô lo. Chỉ với dáng vẻ như dân Somali chạy nạn bên châu Phi hiện giờ của mình, cho dù có mở quầy

khám bệnh cũng không ai thèm ngó ngang. Xem ra nhiệm vụ cấp bách trước mắt chính là ngày mai phải đi tắm, rồi mua quần áo... Không được, đắt lắm, giờ là thời điểm đặc biệt, phải dùng thủ đoạn đặc biệt, cái đó gọi là: tiến bộ cùng thời đại! Vẫn là đi ăn trộm thì thực tế hơn, chỉ bằng trộm thêm mấy vuông vải trắng, viết cái biển hiệu, làm lang trung kiếm tiền...

Cứ tính toán thế, cả người Kim Kiên bị cơn mệt mỏi oanh tạc, cuối cùng đi vào mộng đẹp.

Không biết ngủ được bao lâu rồi, nhưng dựa vào đồng hồ sinh học của Kim Kiên, người đến từ hiện đại, mà phán đoán, thì thời gian tuyệt đối chưa vượt quá một giờ đồng hồ, Kim Kiên đã bị đánh thức bởi những âm thanh lạ.

Những tiếng bước chân hỗn loạn và gấp gáp từ ngoài cửa miếu Quan Công vang đến, ngay sau đó, mấy bóng người xông vào trong, đi kèm là tiếng thở hổn hển.

Kim Kiên thầm kinh hãi: Chẳng lẽ vừa rồi do mình khấn mấy câu kim không ra kim, cổ không ra cổ chọc giận đến Quan Công lão gia, nhanh thế đã an bài cho mình thấy cảnh tượng máu tanh giang hồ?!

Tập trung tinh thần, cố gắng thở nhẹ, lắng nghe một hồi vẫn không thấy động tĩnh gì. Lúc này lá gan của Kim Kiên mới to hăn lên, từ chỗ núp thò đầu ra thám thính, hết như con chuột ăn vụng dầu lén lút quan sát bốn phía.

May mà trước giờ chưa từng cầm đầu cầm cổ học hành gì, thế nên đôi mắt của Kim Kiên tuy nhỏ nhưng ngay cả một dấu hiệu cận thị cũng chẳng có. Cho dù ở cổ đại không có ánh đèn điện chiếu sáng, Kim Kiên vẫn có thể nhờ vào ánh trăng mà nhìn rõ mồn một tình huống hiện nay.

Nhưng việc có nhìn rõ hay không không quan trọng, quan trọng là vừa nhìn thấy mấy người tiến vào, da đầu Kim Kiên liền ngứa râm ran.

Cuộn tròn người thu lu dưới bệ tượng Quan lão gia là bóng của ba người, một lớn hai nhỏ. Ở giữa là một phụ nữ mặc áo hoa, đầu tóc xoắn tung, sắc mặt hoảng sợ, tay ôm chặt lấy hai đứa bé ở hai bên. Hai đứa trẻ này, một nam, một nữ, chưa quá bảy, tám tuổi, cả người đều run rẩy không ngừng.

Bạn đọc có thể hỏi: Đây chẳng phải là buổi tối sao? Trời tối đen như mực, sao Kim Kiên có thể nhìn rõ đến thế, lẽ nào nàng có mang đèn pha theo?

Kỳ thực nguyên nhân chính là: Ba người này trốn ngay cạnh cái “giường” của Kim Kiên, ngăn cách bởi một đám rơm rạ vương vãi và mấy thanh xà nhà mục nát rơi xuống nằm ngổn ngang. Nhưng do ba người quá sợ hãi, lại thêm trời rất tối, thế nên họ mới chưa phát hiện ra chỉ chưa đến một mét còn có một người, mà Kim Kiên thì lại thấy ba người rõ mồn một.

Thấy rõ người tối, trong lòng Kim Kiên thầm kêu khổ.

Nếu xông vào là mấy kẻ cao to vạm vỡ, hoặc là mấy người trong võ lâm, khai chiến ngay tại đây, thì cho dù là cảnh chém giết máu me đến sẫm trời tối đất, gió mưa đối sắc, Kim Kiên cũng không thấy sợ hãi. Bởi vì đó chính là cơ hội tốt nhất để nàng có thể trốn đi. Nhưng hiện tại, người chạy vào lại là ba mẹ con, như vậy thật quá không ổn. Dựa vào nội dung cũ rích của mấy bộ phim truyền hình lúc tám giờ mà phán đoán, cô nhi quả phụ bị truy sát chỉ có mấy khả năng sau:

Thứ nhất: Gia đình tranh chấp bất hòa, tài sản chia không đều, thế nên bị người trong nhà truy sát. Kẻ truy sát có thể là “phòng nhì” của chồng hoặc em chồng... Nếu là tình huống như thế, phần lớn những kẻ truy sát võ công không cao, chỉ cần không phát ra tiếng động thì bản thân sẽ an toàn.

Thứ hai: Kẻ thù truy sát, diệt cỏ phải diệt tận gốc. Nếu gặp phải tình huống đó thì rất không tốt. Phàm là kẻ thù truy sát, tất sẽ thuê sát thủ chuyên nghiệp, bọn chúng thà giết lầm cả trăm chứ quyết không bỏ sót một người, bản lĩnh của mình như thế sợ rằng tính mạng cũng không giữ được.

Thứ ba: Trên đường đi gặp phải thổ phỉ, cướp tiền cướp sắc. Nếu là tình huống này, thì lại càng nguy hiểm. Chẳng may bọn cướp kia phát hiện ra mình, nhất thời thú tính nổi lên, muốn ngắt hoa bẻ cành, như thế thì chẳng há bản thân mình sẽ rất xui xẻo sao.

Kim Kiền suy đi tính lại, dù thế nào thì khả năng bản thân bị sát hại cũng vượt quá sáu mươi phần trăm rồi. Lúc này phải quyết đoán, Kim Kiền quyết định: “Ba mươi sáu kế, chuẩn là thượng sách.”

Nghĩ đến đây, Kim Kiền lập tức nín thở, chống hai tay xuống đất, từ từ bò lùi về phía sau. Nhưng mới lùi được hai bước, ngoài cửa đã có một người chạy vào, làm rối loạn tiết tấu lùi đi của Kim Kiền.

“Mau ra đây, nếu không đừng trách ta không khách khí!”, người ngoài cửa quát lớn.

Nhất thời mồ hôi lạnh của Kim Kiền túa ra – xem ra trường hợp thứ hai và thứ ba có khả năng cao hơn rồi. Tiếng người này như chuông đổ, tất nhiên công lực thâm hậu. Mặc dù ngược sáng không cách nào nhìn rõ dung mạo, nhưng vóc dáng rất vạm vỡ, có thể sánh với các vận động viên thể hình, dựa vào cơ bắp mà phán đoán, thân thủ ắt phải rất nhanh nhẹn. Điều quan trọng nhất là, trong tay hắn ta có một thanh đao sáng loáng, quả thực rất sắc bén!

“Mẹ...”

“Hình Nhi, đừng nói nữa...”

Kim Kiền vừa nghe thấy tiếng thút thít phát ra bên cạnh mình, trong lòng thầm kêu to: Không tốt rồi!

Nữ nhân này nào phẳng à? Con cô nói thì cô bịt miệng nó lại là được rồi, còn nhiều chuyện nói thêm một câu nữa làm gì? Chẳng phải là khua chiêng gõ trống tiết lộ chỗ trốn của mình sao?

Quả nhiên, không đợi cho người phụ nữ kia dứt lời, một thanh đao sáng loáng, lạnh lẽo đã vung đến trước mặt ba người họ.

“Ra đây mau!”, nam nhân vung đao nói.

Người phụ nữ hai tay ôm chặt các con, run rẩy sợ hãi từ chỗ nấp đi ra.

Không có ai che tầm nhìn, rốt cuộc Kim Kiền cũng nhìn rõ tướng mạo của tên sát thủ.

Mặt vuông chữ điền, da ngăm đen, râu quai nón, lông mày xéch ngược, ánh mắt sáng ngời, mặc áo dài bằng vải thô, mang theo chút phong trần bụi bặm.

Úm... Nhìn hình tượng vị lão huynh này không giống bọn chuyên làm điều ác vi phạm pháp luật.

Xem ra mười phần thì đến tám, chín là truy sát kẻ thù rồi.

“Người muốn gì?”, người phụ nữ hỏi, giọng run rẩy.

Kim Kiền ở bên muốn thổ huyết: Lạ hồn, chuyện đã rõ như thế có cần phí nước bọt để hỏi không?

“Ra chịu chết đi!”, đại hán kia chống thẳng thanh đao quát.

Người phụ nữ nọ không kìm được lùi về phía sau một bước, hỏi: “Tráng sĩ, chúng ta và người không thù không oán, vì sao lại muốn giết chúng ta?”

Không phải là trả thù ư? Kim Kiền nhấp nhồm.

Đại hán nhíu mày lại, hai mắt trừng trừng phần nộ: “Vì sao ư? Chuyện đã đến nước này, người còn không biết tội? Người mạo nhận thân thích với phò mã, vu cáo hãm hại ngài, lẽ nào chừng đó tội còn chưa đủ sao?”

Hả? Hả? Hả? Lời thoại này sao nghe quen vậy?

Người phụ nữ nghe xong khê thở dài, cảm giận nói: “Thì ra là Trần Thế Mỹ sai người tới giết chúng ta.”

Nghe tới câu này, Kim Kiền thiếu chút nữa là bỏ nhào xuống đất. Trần... Trần Trần Trần Thế Mỹ?! Trời ơi, nói như vậy là...

Kim Kiền vội vàng nhích về phía trước.

Lẽ nào người phụ nữ này chính là Phan Kim Liên? Không đúng, hình như Phan Kim Liên mang nghĩa xấu, nên gọi là cái gì Liên nhĩ... Đúng rồi, là Tần Hương Liên.

“Câm mồm! Tên của phò mã là để cho người gọi sao?”, đại hán lại quát lớn.

“Mẹ ta gọi tên của cha ta, vì sao lại không được?”, bé trai chạy lên phía trước đánh vào chân đại hán.

“Vì cái gì mà người muốn giết chúng ta? Cha ta đã không cần chúng ta rồi, vì sao lại còn muốn giết chúng ta?”, bé gái cũng tiến lên khóc lóc nói.

Đại hán nhìn hai đứa trẻ chưa đứng đến thắt lưng mình đang không ngừng đấm đá gào khóc, bất luận thế nào thanh đao cũng không hạ xuống được. Tần Hương Liên thì khóc không thành tiếng, chỉ kéo các con lại, muốn ôm chúng vào lòng, nhưng một chút khí lực cũng không có, mấy người họ lôi lôi kéo kéo thành một đoàn, tình cảnh rất hỗn loạn.

Một lúc sau, tiếng khóc của ba mẹ con nhỏ dần, hai đứa trẻ mới buông áo đại hán ra.

Đại hán đánh giá ba người họ một lúc lâu mới mở miệng nói: “Người nói Trần Thế Mỹ là phu quân của người, có bằng chứng gì không?”

Tần Hương Liên nước mắt giàn giụa, nức nở nói: “Nơi đây thôn hoang, đồng vắng, người bảo ta đi đâu để tìm bằng chứng cho người bây giờ?”

Đại hán vừa nghe liền nổi trận lôi đình, cao giọng quát: “Không có bằng chứng, chính là lừa ăn bám đáng khinh. Các người hôm nay đều phải chết tại đây!”

Dứt lời, hàn quang của thanh đao lóe lên bốn phía, đại hán giơ đao lên chém xuống, sắp vung tới người Tần Hương Liên. Tần Hương Liên kinh hoàng, lùi ra sau một bước theo bản năng, nhưng vẫn cứ đứng như trời trồng, chẳng mấy may phản ứng lại.

Trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc này, đột nhiên một bóng người vụt ra, tựa như hồng nhan cướp bóng, giữ lấy cánh tay vung đao của đại hán, cao giọng hét lớn: “Đợi... Đợi đã!”

Đại hán không khỏi kinh ngạc, định thần nhìn kĩ thì thấy người này tóc tai rối bù, áo thô rách rưới, vẫn chưa qua tuổi thiếu niên, nhưng dựa vào khinh công của người này, rất có thể là cao thủ, cũng không dám lỗ mãng.

Tần Hương Liên bên cạnh lại càng ngạc nhiên hơn, vừa mới chớp mắt một cái, sao đột nhiên lại xuất hiện một tiểu khất cái thế này.

Người lớn đã thế, trẻ nhỏ lại càng cảm thấy thần kỳ, coi vị ca ca vô cùng nhí nhảnh bắn thủ từ trên trời giáng xuống này là thần tiên được phái đến cứu mạng chúng.

Nhưng Kim Kiên, người vừa rút đao tương trợ này lại đang hồi hận khôn nguôi.

Mợ nhà nó, mọi người nói xem, ta rồi việc quá hay sao sao lại đi học cái khinh công dở người này làm gì chứ? Đại nào còn chưa theo kịp tốc độ của tiểu nãi thì cả người đã xông ra, mà chết tiệt nhất chính là cái công phu khinh công tuyệt đỉnh giang hồ “Tiêu dao du” này, chân vừa phát lực là đã phi nhanh như tên bắn, ngay cả thời gian để suy xét cũng không có.

“Tiểu huynh đệ là...”, đại hán hỏi. Lúc này hắn đã xem vị thiếu niên đột nhiên xuất hiện là một cao thủ giang hồ, ngữ khí cũng không dám quá lỗ mãng.

Kim Kiên thầm lên dây cót tinh thần, điều chỉnh lại giọng mình, nói: “Vị tráng sĩ này, hà tất phải vội vàng như thế, hãy nghe mẹ con họ phân trần rồi hạ thủ cũng chưa muộn.”

Tần Hương Liên vừa nghe liền biết đây là người đến cứu mạng mẹ con mình, “phịch” một tiếng liền quỳ sụp xuống, khóc lớn nói: “Ăn nhân, xin hãy cứu chúng ta!”

Hai đứa trẻ cũng hiểu chuyện, liền khóc vang trời: “Thần tiên ca ca, xin hãy cứu chúng ta, người xấu này muốn giết chúng ta... hu hu...”

Kim Kiên vừa nghe, mây đen đầy đầu.

Mình thành anh hùng cứu người từ khi nào vậy, nghĩa vụ vinh quang này phải là việc của phủ Khai Phong chứ, sao lại đổ lên đầu mình? Còn cái từ “Thần tiên ca ca” ... Tạm thời không bàn đến bộ dạng thô thảm của mình rất có khả năng làm tổn hại đến hình tượng toàn bộ giới thần tiên, hai đứa tiểu quỷ này dựa vào cái gì mà nhận mình là “ca ca” chứ?

“Mọi người đừng khóc nữa, còn không mau đem đầu đuôi sự việc nói cho rõ ràng.” Cảm thấy dường như đại hán có phần kiên dè mình, Kim Kiền cũng thuận thế xuôi dòng, chấp hai tay sau lưng, tạo thành dáng vẻ cao nhân thể ngoại. Trong lòng thầm nghĩ: May mà mình hầu hạ hai vị sư phụ quá đỗi kia một năm, chưa ăn thịt heo cũng thấy heo chạy rồi, giả bộ cao nhân ắt cũng có vài phần phong thái.

Tần Hương Liên nghe được lời Kim Kiền mới ngừng khóc, đem cảnh ngộ của mình nói hết ra.

Đại hán vừa nghe vừa kinh ngạc, Kim Kiền vừa nghe vừa than thầm: Phim truyền hình vậy mà cũng có căn cứ lịch sử.

Câu chuyện của Tần Hương Liên cùng với bản phim truyện hiện đại nói chung chẳng khác nhau là mấy, chỉ có vài tình tiết trong đó là không giống mà thôi. Đại khái là Trần Thế Mỹ vào kinh ứng thí, đỗ trạng nguyên, rồi được chọn làm phò mã. Trong khi đó ở quê nhà bị mất mùa, cha mẹ chồng qua đời vì nạn đói, Tần Hương Liên mới dắt theo hai con, cõng trên lưng bài vị của cha mẹ chồng, ngàn dặm tìm chồng. Nhưng chẳng ngờ đến được Khai Phong, Trần Thế Mỹ lại không nhận người vợ đã kết tóc se duyên với mình mà đuổi Tần Hương Liên đi. Tần Hương Liên tố cáo lên phủ nha Khai Phong, phủ doãn phủ Khai Phong xét thấy địa vị tôn quý của phò mã, muốn hòa giải hai bên nên đã an bài Tần Hương Liên và Trần Thế Mỹ gặp riêng nhau. Trần Thế Mỹ nói dối không chớp mắt, lừa gạt Tần Hương Liên rằng: Trước hãy tránh đi nơi khác, đợi những lời ông tiếng ve qua đi sẽ bầm rõ với công chúa, đón ba mẹ con về phủ. Nhưng không ngờ cái mà họ chờ được lại là sát thủ do Trần Thế Mỹ phái đến.

Sau khi nói rõ nguồn cơn sự việc, nước mắt Tần Hương Liên đã thấm đẫm vạt áo.

“Tần Hương Liên, những điều ngươi nói, có bằng chứng gì không?”, đại hán nửa tin nửa ngờ hỏi. Nhưng nhìn nét mặt thì chắc cũng đã tin đến bảy, tám phần.

“Đúng, có bằng chứng gì không?”, Kim Kiền cũng vội hỏi. Cái câu chuyện có tuổi thọ già đến rằng chắc cũng rụng hết rồi này đương nhiên là bản thân tin tưởng chẳng chút nghi ngờ gì rồi, chỉ sợ vị đại hán kia không tin, lại cầm đao chém lung tung, há chẳng phải mình sẽ gặp tai họa ư.

“Bằng chứng?” Về do dự hiện rõ trên khuôn mặt Tần Hương Liên.

Kim Kiền nghiêng rằng, cái người thật đúng là gốc toàn tập.

“Chẳng phải tỷ có bài vị của cha mẹ chồng sao?” Kim Kiền nhắc nhở.

Cái loại bằng chứng này, nếu ở thời hiện đại đương nhiên chẳng ai thèm liếc mắt. Nhớ tới thời đó, tiền giả, bằng giả, thậm chí cả người giả cũng bay đầy trời, càng đừng nói gì đến mấy thứ như bài vị này, làm giả dễ như bỡn. Có điều, người của thời đại này lại rất tin vào thứ đó, hơn nữa còn sợ không dám đem người chết ra đùa cợt.

“Đúng đúng, trên lưng ta là bài vị của cha mẹ chồng,” được nhắc nhở, Tần Hương Liên vội vàng tháo bọc đồ trên lưng xuống, lấy ra mấy tấm bài vị bằng gỗ.

Tám bài vị kia đen tuyền, trên mặt có mấy chữ dùng dao khắc sâu xuống: Tiên khảo Trần phụ Trần mẫu.

Đại hán nhất thời im lặng nhìn bài vị, rất lâu sau mới nói: “Thì ra người đích thực là thê tử nguyên phối của phò mã. Vậy vì sao phò mã lại ra lệnh cho ta truy sát mẹ con phu nhân?”

“Vì tiền, vì quyền chứ sao.” Kim Kiền thấy rốt cuộc đại hán cũng tin tưởng, bất giác buộc miệng, không đóng vai cao nhân thể ngoại nữa mà chọn một chỗ sạch sẽ ngồi xuống.

“Tiền, quyền!”, Tần Hương Liên lẩm bẩm hai từ này, “Lời của ân công quả là đúng, nói rất chính xác. Trần Thế Mỹ kia tham vinh hoa phú quý, sợ chúng ta hủy hoại thân phận phò mã của hắn, táng tận lương tâm, sát thê diệt tử, quả là thiên lý bất dung!”

Kim Kiền ở bên cạnh lú cả lưởi. Tần Hương Liên này quả nhiên là danh nhân lịch sử, chẳng trách có thể đánh đổ thân phận phò mã của Trần Thế Mỹ. Bản lĩnh xuất khẩu thành chương này xem ra cả đời này mình cũng chẳng học được.

“Được rồi, chân tướng sự việc đã rõ ràng, vị tráng sĩ này, ngài hãy thả họ đi đi!”, Kim Kiền thuận theo khẩu khí của Tần Hương Liên nói.

Nhưng vị đại hán kia đột nhiên lại cúi đầu không nói, nắm chuôi đao chặt đến nỗi các khớp ngón tay cũng trở nên trắng bệch.

Kim Kiền bỗng thấy không ổn, vội đứng bật dậy, chạy tới bên cạnh Tần Hương Liên, lại vẫn thấy không an toàn, bèn vòng ra sau lưng hai đứa trẻ, dùng hai tay ôm chặt chúng. Nhìn thì có vẻ như muốn bảo vệ hai đứa trẻ, nhưng kỳ thực trong lòng Kim Kiền lại chủ định khi hấn động thủ liền nhân cơ hội mà chạy trốn.

“Phu nhân, Hàn Kỳ ta chịu ơn phò mã, lệnh của ngài, không thể không theo, mong phu nhân thứ tội!”, dường như đã nghĩ thông, đại hán tự xưng là Hàn Kỳ bèn dừng mảnh gươm đao lên, chém xuống mẹ con Tần Hương Liên. Hai mắt hấn đỏ ngầu, sắc mặt tái xanh, thực khiến người ta sợ hãi.

Thân hình Tần Hương Liên run lên nhưng không lùi lại, chỉ đem con bảo vệ phía sau lưng, cứng cổ nói: “Trần Thế Mỹ sát thê diệt tử, táng tận lương tâm, người giết chúng ta rồi, người không sợ gặp quả báo, trời xanh giáng tội sao?”

Kim Kiền ở phía sau thầm khen ngợi: Nữ nhân này quả nhiên có tố chất của người phát ngôn bộ ngoại giao.

Sát khí trong mắt Hàn Kỳ hơi giảm xuống, nhưng nháy mắt lại dâng lên ngập tràn.

“Phu nhân, Hàn Kỳ không thể không tuân lệnh!”

“Nếu người nhất định phải giết ta, xin người hãy tha cho hai đứa con của ta, chúng vô tội. Tuy Trần Thế Mỹ vô tình vô nghĩa, nhưng bài vị của cha mẹ hấn, phiền người hãy mang về đưa lại cho hấn.” Giọng Tần Hương Liên dần trầm xuống, trở nên yếu ớt.

Lợi hại! Cứng rắn không được liền chuyển sang mềm dẻo. Chính sách tranh thủ sự đồng tình, thương cảm của Tần Hương Liên xem ra có hiệu quả, thanh đao trên tay Hàn Kỳ bắt đầu rung rung.

“Phu nhân... Hàn Kỳ xin lỗi!”

Thanh đao lại đột ngột giơ lên cao, hướng thẳng mặt Tần Hương Liên chém tới. Còn Tần Hương Liên kia, dường như đã nói hết, hai mắt nhắm nghiền, chuẩn bị chờ chết.

Kim Kiền vừa nhìn đã thấy không ổn, đang định thi triển khinh công trốn đi, chẳng ngờ tay áo lại bị hai đứa tiểu quỷ kia nắm chặt lấy.

“Thần tiên ca ca ...” hai tiểu quỷ đồng thời van nài, bốn mắt rừng rừng dăm lệ.

Thời khắc này Kim Kiền mồ hôi lạnh tuôn ra như suối, mỗi một giọt to như hạt đậu. Hai tay áo bị túm chặt, làm thế nào để thoát thân bây giờ, Hàn Kỳ chém xong Tần Hương Liên, chẳng phải sẽ tới lượt mình sao? Con người của thời đại mới như mình, sao có thể chết một cách không rõ ràng như thế này chứ, chẳng phải là mất mặt người tương lai lắm sao?

Nghĩ tới đây, Kim Kiền cố ổn định lại nhịp tim, trừng mắt, cao giọng quát lớn: “Hàn Kỳ, nếu người trung thành với phò mã thì lập tức dừng tay lại!”

Chiêu này quả nhiên hữu dụng, thanh đao trong tay Hàn Kỳ khựng lại giữa không trung.

“Tiểu huynh đệ có ý gì?”

Kim Kiền ưỡn lưng, bước về phía trước hai bước: “Người có biết thân phận của người phụ nữ trước mặt là gì không?”

Tần Hương Liên không chết thì dù thế nào cái mạng nhỏ của mình cũng không cần phải lo, để bảo toàn tính mạng... Khốn thật, kệ tuốt, trước tiên phải triệt tiêu khí thế của hấn đã rồi tính sau. Mặc dù Kim Kiền không phải chuyên gia đàm phán nhưng cũng hiểu rõ thời điểm này, ai lớn tiếng thì người đó chiếm được thế thượng phong, cái đó gọi là “chính nghĩa tất phải to mồm”; thế nên lúc này giọng của Kim Kiền dù có dùng thành ngữ “sấm động bên tai” để hình dung cũng chẳng phải là quá cường điệu – thực ra Kim Kiền cảm thấy cổ họng mình như muốn rách ra.

Hàn Kỳ nhú mày: “Chính là thê tử nguyên phối của phò mã.”

“Vậy người nhận lệnh từ ai?”

“Hàn Kỳ nhận lệnh từ phò mã?”

“Vì sao người lại nhận lệnh của phò mã?”

“Bởi vì phò mã có ơn với ta.”

Kim Kiền dừng lại một chút, chấp hai tay sau lưng, ánh mắt sáng rực như ngọn đuốc, tiếp tục nói: “Đã như thế thì người càng không thể giết Tần Hương Liên!”

Hàn Kỳ sửng sốt, nhìn chằm chằm vào thiếu niên quần áo rách rưới trước mắt.

Trong lòng Kim Kiền như có lửa đốt. Nàng hiểu rõ, mấy câu hỏi vừa rồi chẳng qua chỉ là để kéo dài thời gian, muốn làm dịu bầu không khí căng thẳng hiện tại, làm nguôi sát khí của Hàn Kỳ, khiến hắn mềm lòng mà thả tất cả đi. Nhưng thế quái nào mà hắn chẳng mấy may thả lỏng, nét mặt còn có vài phần tỏ ra muốn thỉnh giáo.

Không còn cách nào khác, tiếp tục vòng vo thôi...

“Cha mẹ phò mã ở cố hương ai phụng dưỡng?” Kim Kiền tiếp tục hỏi.

“Là, phu nhân”, Hàn Kỳ đáp lại không mấy mạch lạc.

“Vậy hai đứa con của phò mã ai nuôi dưỡng?”, tiếp tục vòng vo.

“Là... phu nhân”, Hàn Kỳ từ từ cúi đầu xuống, cơ hồ đang suy nghĩ điều gì đó.

“Quê nhà phò mã mất mùa, Trần phụ, Trần mẫu qua đời, ai lo hậu sự?”, tiếp tục nỗ lực vòng vo.

“Là phu nhân...” Hàn Kỳ ngẩng đầu lên, nhìn Tần Hương Liên.

Kim Kiền thấy không tốt, cho rằng sát khí của Hàn Kỳ lại nổi lên, vội tiến lên phía trước, chắn ngang tầm mắt Hàn Kỳ, giọng lại cao lên mấy phần, nói: “Vậy ai ngăn dạm xa xôi mang bài vị tiên phụ, tiên mẫu của phò mã đến Khai Phong?”

“Là phu nhân.” Ánh mắt Hàn Kỳ đột nhiên sáng bừng lên, nhìn Kim Kiền với nét mặt như nhìn một vị cao nhân thế ngoại thực sự, “Lời của tiểu huynh đệ đã thức tỉnh kẻ ngu muội này. Phu nhân đối xử với phò mã như thế, chính là ân nhân của phò mã, ta chịu đại ân của phò mã, há lại có thể giết hại ân nhân của ngài sao? Đó chẳng phải là hành động lấy oán báo ơn, bất trung bất nghĩa sao?”

Hả?

Đang phiên não về câu hỏi tiếp theo lại nghe được những lời này, Kim Kiền không khỏi ngẩn ra. Tư duy của người cổ đại quả thật là quá nhanh, đạo lý như thế mà hắn cũng có thể nghĩ ra được?

“Các người hãy đi đi.” Hàn Kỳ nói: “Ta không thể giết các người.”

Kim Kiền vừa nghe liền mừng rỡ, cũng không để ý nói lời cảm tạ với Hàn Kỳ, vội vội vàng vàng kéo hai đứa trẻ và Tần Hương Liên rời đi. Nhưng chưa đi được hai bước đã nghe thấy âm thanh quái lạ phía sau lưng. Tần Hương Liên bên cạnh thét một tiếng đầy kinh hãi:

“Hàn nghĩa sĩ!”

Kim Kiền quay đầu lại nhìn, thoát cái trở nên kinh hoảng thất sắc. Hàn Kỳ cầm đao đâm vào bụng mình, mũi đao xuyên qua lưng, máu chảy từng giọt từng giọt. Người, người này cũng quá vọng động rồi!

“Hàn Kỳ!” Kim Kiền chạy vội đến bên Hàn Kỳ, cùng Tần Hương Liên đỡ lấy thân hình đang từ từ khụy xuống.

“Hàn nghĩa sĩ, ngài hà tất phải làm như vậy?” Tần Hương Liên khóc nói.

Sắc mặt Hàn Kỳ trắng bệch, hai mắt đã mất đi ánh sáng, mấp máy môi, thều thào nói: “Phu nhân, Hàn Kỳ không thể giết người, cũng không còn mặt mũi nào về gặp phò mã, chỉ có thể làm thế này...”

“Đừng nói nữa!” Kim Kiền thấp giọng nói, hai tay nâng cổ tay Hàn Kỳ lên, ngưng thần bắt mạch, vẻ mặt tuy trấn tĩnh nhưng trong lòng lại như có lửa đốt, cháy ruột cháy gan.

Tình huống hiện tại rất không tốt, mặc dù mình là đệ tử chân truyền của Y Tiên, nhưng với thương thế trước mắt của Hàn Kỳ e là chỉ có thể dùng phương pháp phẫu thuật ngoại khoa của thời hiện đại may ra mới cứu được, nhưng thời đại này nào đã có điều kiện...

“Tiểu huynh đệ không cần phải hao tâm tổn trí...”, Hàn Kỳ nhìn Kim Kiên cười cười: “May mà tiểu huynh đệ nói thẳng, Hàn Kỳ mới không phạm phải sai lầm to lớn, Hàn Kỳ trước sinh cảm tạ...”

“Người cảm tạ cái gì ấy!”, trái tim Kim Kiên như bị xe lu lấn qua, vô cùng khó chịu, “Người đừng lo lắng, vẫn còn cứu được, chỉ cần ta dùng... Hàn Kỳ, người làm gì thế?!”

Kim Kiên đang định lấy ngân châm ra, Hàn Kỳ lại đột nhiên rút đao ra, nhất thời máu tuôn xối xả, vô số giọt máu bắn lên mặt hai người bên cạnh.

“Hàn Kỳ!” Kim Kiên vội lấy tay che miệng vết thương nhưng vô dụng, máu tanh đỏ rực cứ theo kẽ ngón tay tuôn ra.

“Phu nhân... trên thanh đao này có dấu khắc của phò mã phù... người... người hãy đem cái này đến huyện nha cáo trạng... mới có thể bảo toàn tính mạng...”

Nói chưa dứt câu, hai mắt Hàn Kỳ trống rỗng, tắt thở chẳng thể cứu được nữa.

“Hàn nghĩa sĩ!” Tần Hương Liên tay cầm thanh đao, khóc không thành tiếng, hai đứa trẻ cũng quỳ cạnh thi thể khóc lớn.

“...” Kim Kiên cúi đầu không nói, từ trên má lăn xuống chẳng biết là máu hay nước mắt.

Nhất thời, trong miếu Quan Công gió lạnh tiêu điều, tiếng khóc vang lên từng đợt từng đợt.

Không biết qua bao lâu, Kim Kiên bỗng phản ứng lại, hai mắt lóe lên, kéo Tần Hương Liên cùng hai đứa trẻ chạy ra cửa.

“Ân công?” Tần Hương Liên hỏi, không rõ vì sao lại như thế.

“Còn ngẩn người ở trong này làm gì?” Kim Kiên tim đập như trống dồn, giọng nói cũng có vài phần run rẩy, “Lúc này tỷ đang cầm đao trong tay, cả người đầy máu, trong miếu lại có người chết, hiện giờ không có phương pháp giám định dấu vân tay, bất luận là ai cũng đều coi tỷ là hung thủ giết người, tỷ lại đắc tội với phò mã...”

Tiếng nói đột nhiên ngừng lại, chỉ thấy Kim Kiên mắt trợn to, miệng há hốc, đứng như trời trồng trước miếu.

Khốn kiếp, không cần trùng hợp như vậy chứ!

Kim Kiên cùng ba mẹ con Tần Hương Liên phía sau đứng ở cửa miếu Quan Công, trước mặt họ là hai thanh niên đang cầm đèn lồng.

Hai người chân đi giày đen, trên người là công phục đỏ sẫm, đầu đội mũ vải đen. Trang phục này Kim Kiên vô cùng quen thuộc, nha dịch, bồ khoái trong các phim truyền hình cổ trang đều mặc như thế.

“Người nào lúc này còn huyền não?” Một nha dịch hỏi.

Tần Hương Liên đột nhiên lại tiến lên phía trước, nâng thanh đao trong tay lên, nói: “Hai vị quan sai, đến rất đúng lúc, ta muốn cáo trạng.”

Kim Kiên lắc đầu rất mạnh, xem chút nữa là dứt lìa cổ, nhìn khuôn mặt kiên quyết cứng cỏi của Tần Hương Liên bên cạnh, cơ mặt Kim Kiên giật giật.

Cái, cái đồ đàn này! Quả nhiên tể bào não của người cổ đại còn chưa phát triển hoàn toàn mà!

79. Q.5 - Chương 2: Hồi Hai

Tại phủ Sái Châu cũng cảm ra làm chứng, trong nhà giam sáng tỏ tâm tư

Trước nay Kim Kiên chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ có ngày lưu lạc đến tận nơi đây. Chẳng qua là định tá túc ở miếu Quan Công mấy đêm, khi không lại gặp phải tai bay vạ gió.

Ngước lên nhìn, đây là công đường phủ nha Sái Châu, trang nghiêm, kính cẩn. Chính giữa là một bức họa mặt trời hồng ló dạng trên biển, biển xanh vàng dương đỏ, vô cùng tinh tế. Phía trước bức họa là một bục cao bằng đá, trên bục kê một chiếc bàn xử án dài màu đen tuyền, trên đó đặt hộp đựng quan ấn, ống thẻ, giá bút, nghiên mực, kinh đường mộc,..., hai bên bàn đặt hai thẻ bài đầu hổ: “Hồi Tỵ”, “Túc Lập”, càng thể hiện rõ sự uy nghiêm trên công đường. Phía sau bàn xử án là một chiếc ghế tựa bằng gỗ, trên đó phủ một lớp vải gấm.

Tri phủ Sái Châu, Từ đại nhân ngồi sau bàn xử án, phía trên đầu là bức hoành phi mạ vàng, “Minh kính cao huyền[1]”, thần sắc nghiêm túc. Tam ban nha dịch[2] tay cầm đường côn nghiêm trang đứng hai bên tả, hữu.

[1] Minh kính cao huyền: nghĩa là gương sáng treo cao, ám chỉ sự sáng suốt của quan phụ mẫu.

[2] Tam ban nha dịch: cụm từ chỉ chung những người làm các nhiệm vụ khác nhau trong nha phủ.

Kinh đường mộc đập mạnh một tiếng, Tam ban nha dịch đồng thanh hô: Uy vũ.....

Kim Kiên cảm thấy đầu gối mềm nhũn, nhất thời ngã sụp xuống đất. Chẹp chẹp, đá xanh lót nền của công đường này quả nhiên là hàng tốt, cứng quá trời, vừa quỳ xuống mà xương bánh chè đã kêu “răng rắc” rồi.

“Quỳ dưới công đường là kẻ nào, dám cả gan phạm trọng tội giết người tại bản châu, còn không mau nhận tội!”, tri phủ đại nhân quát lớn.

Hai người cúi đầu quỳ dưới công đường, trong đó có một người phụ nữ trẻ tuổi là Tần Hương Liên, người còn lại ăn mặc rách rưới như ăn mày khát thực bên đường chính là Kim Kiên đang thẳm kêu lớn, xui xẻo quá đi mất.

“Đại nhân, dân phụ là Tần Hương Liên, dân phụ bị oan. Dân phụ không giết người.” Người phụ nữ quỳ dưới công đường kêu lớn.

Rầm! Nhất thời tiếng kinh đường mộc vang vọng khắp công đường.

“Điều dân to gan, người cầm đao trong tay, toàn thân đầm máu, nửa đêm canh ba lại có hành vi quỷ dị. Nam tử ở miếu Quan Công kia không do người giết thì còn là ai?”

“Khởi bẩm đại nhân, Hàn Kỳ kia tự sát vong mạng, thanh đao này cũng do Hàn Kỳ đích thân giao tận tay dân phụ. Vì trước khi Hàn Kỳ chết, dân phụ ở bên cạnh hắn, toàn thân dân phụ đầm máu là do khi đó bị bắn vào.” Tần Hương Liên hơi ngẩng đầu lên, quả quyết nói.

Kim Kiên bên cạnh kinh ngạc: Quả nhiên Tần Hương Liên đã từng đến Khai Phong phủ nha, diện kiến nhân vật tầm cỡ ở đó, thế nên trước tình huống bất lợi này lời nói vẫn đầu ra đấy, rất bài bản. Nào có giống mình, vừa nghe tiếng kinh đường mộc thì toàn thân đã mềm nhũn, chẳng xứng với hình tượng vĩ đại và cao ngạo của người đến từ tương lai tí nào.

Nhưng trên công đường, vị trí phủ đại nhân kia lại không tin, tiếp tục hỏi: “Dựa vào lời của người, người chết ở miếu Quan Công kia tên gọi là Hàn Kỳ?”

“Khởi bẩm đại nhân, đúng thế.” Tần Hương Liên đáp.

“Hắn vì sao lại tự sát?”

Thần sắc Tần Hương Liên trầm xuống: “Khởi bẩm đại nhân, đó là vì Hàn nghĩa sĩ không muốn giết người diệt khẩu, bèn thả mẹ con dân phụ đi, nhưng lại không cách nào ăn nói với chủ nhân mình nên tự sát mà chết.”

Tri phủ đại nhân kinh ngạc: “Giết người diệt khẩu? Vì sao hần phải giết người diệt khẩu? Kẻ nào sai khiến hần?”

Tần Hương Liên vừa nghe liền thẳng lưng, quai hàm hơi nghênh lên, hai tay nắm chặt vạt áo trước ngực, cao giọng nói: “Đại nhân, dân phụ oan uổng quá! Dân phụ là thê tử kết tóc của phò mã đương triều Trần Thế Mỹ. Trần Thế Mỹ kia tham vinh hoa phú quý, sai Hàn Kỳ sát thê diệt tử. Xin đại nhân hãy làm chủ cho dân phụ.” Nói xong bèn cúi lạy dập đầu.

Những lời này vừa nói ra, tất cả những người có mặt trên công đường đều bàng hoàng kinh sợ.

Việc nha dịch, sư gia khiếp sợ nói không nên lời thì không cần miêu tả tỉ mỉ rồi. Chỉ nhìn tri phủ Sái Châu, Từ Thiên Lân, hai mắt như muốn rớt ra khỏi tròng, mồm miệng há to, cánh tay đang cầm kinh đường mộc cứng đờ giữa không trung. Chắc lúc nghe dân phụ dưới công đường gọi thẳng tên húy của phò mã đương triều đã định trách phạt, chẳng ngờ lại bị mấy câu sau dọa đến ngẩn cả người.

Mà lúc này Kim Kiền lại đang thảm than khổ, định vận dụng khinh công bỏ chạy, nhưng không có cách nào khác, hai chân đã bị trói bằng xiềng xích, chẳng thể làm gì được.

Quả nhiên Tần Hương Liên này là kẻ đại đại đại ngốc. Trần Thế Mỹ là nhân vật nào, là phò mã đương triều đấy. Là em rể của đương kim hoàng thượng, là con rể của thái hậu, lão phật gia. Đến cả danh nhân lịch sử, lão Bao kia còn phải giải quyết nội bộ, cái gì tri phủ cón con này sao dám cả gan động đến một sợi lông chân của Trần Thế Mỹ chứ? Tần Hương Liên chạy tới nơi này cáo trạng đã đành, lại còn mang theo cái danh nghi can mưu sát nữa chứ. Haizzzz, lẽ nào đường đường một người tương lai như mình phải bỏ mạng tại đây?! Trời ạ, thật là quá xui xẻo, chó cắn áo rách mà....

Một lúc lâu sau, tri phủ đại nhân cuối cùng cũng định thần lại, kinh đường mộc trong tay đập xuống bàn, quát: “Điều dân to gan, dám cuồng ngôn vọng ngữ, vu cáo hãm hại phò mã đương triều. Người đâu, đem ả đàn bà kia ra đánh năm mươi trượng cho ta!”

Tần Hương Liên vừa nghe, lập tức cao giọng kêu lên: “Đại nhân, dân phụ tuyệt không có ý vu cáo hãm hại phò mã, dân phụ có bằng chứng.”

Đột nhiên Kim Kiền cảm thấy lạnh gáy, run cầm cập.

Này này, thím à, thím đừng kéo ta xuống nước chứ! Ta là người tương lai, nếu như bị chụp mũ tội làm đảo lộn tiến trình phát triển của lịch sử thì toi.

“Người có bằng chứng gì?” Tri phủ đại nhân hỏi.

“Khởi bẩm đại nhân, trên thanh đao kia có ấn của phò mã phủ, đó chính là bằng chứng. Vị tiểu huynh đệ bên cạnh dân phụ đã tận mắt chứng kiến Hàn Kỳ tự sát, đó là nhân chứng.” Tần Hương Liên cúi lạy đáp.

Kim Kiền chợt cảm thấy choáng váng, mềm nhũn người, lòng thầm nói: Xong rồi.... Trời cũng muốn ta chết rồi.

Tri phủ đại nhân biến sắc, lập tức gọi người mang thanh đao hung khí lên công đường, tỉ mỉ kiểm tra thực hư, thần sắc càng lúc càng khó coi. Rồi tri phủ đại nhân ngẩng đầu lên nhìn thiếu niên bị trói thành một đống, đột nhiên đập mạnh kinh đường mộc hỏi: “Quỳ dưới công đường là kẻ nào?”

Người Kim Kiền không khỏi run lên, biết câu hỏi này tất là hỏi mình, bắt đầu suy nghĩ cân nhắc thật nhanh.

Làm thế nào bây giờ, có nên trả lời không? Ngoại trừ lão Bao mặt đen cùng với một người xưng là Bát Hiền Vương ra, còn các quan viên lớn nhỏ khác ở triều đại này mình chẳng có ấn tượng gì cả. Chẳng may, không cần chẳng may, nhìn bộ mặt dữ tợn đầy “đức hạnh” của vị tri phủ đại nhân này, cộng thêm khuôn mẫu trong mấy bộ phim truyền hình cũ rích – hần ta ắt là kẻ xu nịnh, gió chiều nào theo chiều đó, ý mạnh hiếp yếu, mình vẫn nên chừa lại một đường lui cho chắc.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền thầm ra quyết định, lên tiếng đáp: “Khởi bẩm đại nhân, tiểu nhân tên gọi là Vương Nhị Mặt Rỗ”.

“Vương Nhị Mặt Rỗ?” Tri phủ đại nhân ngạc nhiên.

Khoan hãy nói tri phủ đại nhân lấy làm kỳ quái, mà đến cả Tam ban nha dịch trên công đường cũng cảm thấy rất kỳ lạ. Họ làm sai dịch đã nhiều năm, các vụ kiện lớn nhỏ gì cũng đều trải qua không ít, nhưng chưa từng nghe thấy cái tên nào kỳ quái như cái tên này, giống biệt danh mấy kẻ quê mùa thô lỗ gọi nhau thì đúng hơn. Tần Hương Liên lại càng thắc mắc, bản thân vốn dĩ đã sớm xem vị thiếu niên này là ân nhân, nhưng chẳng ngờ vị ân nhân này lại có cái tên dung tục tầm thường như vậy, không khỏi có chút buồn bã.

Mọi người cảm thấy kỳ quái, trong lòng Kim Kiên cũng cảm thấy buồn bực. Tuy định dùng biệt danh, nhưng thời gian gấp gáp lại không kịp nhớ đến “Bách gia tính[1]”, sao có thể nghĩ được cái tên hoàn hảo cơ chứ? Nhất thời vội quá bật thốt ra cái tên này. Giờ nghĩ lại, so với những cái tên như “Trương Tam”, “Lý Tứ”, chỉ ít cái tên này còn văn vẻ chán, cũng không đến nỗi làm mất thể diện người tương lai, trong lòng cũng nhẹ nhõm vài phần.

[3] Bách gia tính: cùng với “Tam tự kinh”, “Thiên tự văn” là ba cuốn sách vỡ lòng của người xưa. “Bách gia tính” thành sách vào những năm đầu thời Bắc Tống, ban đầu tập hợp 411 họ của người Trung Quốc, sau bổ sung thêm thành 504 họ. “Bách gia tính” dễ đọc, dễ nhớ, dễ thuộc.

“Vâng, tiểu nhân là Vương Nhị Mặt Rỗ”, cúi đầu nhìn xuống đất, Kim Kiên sợ Tam ban nha dịch đang đứng xung quanh sẽ nhìn thấy biểu cảm nhăn nhó, giật giật trên khuôn mặt mình.

Tri phủ đại nhân ho một tiếng, lại hỏi: “Vương Nhị Mặt Rỗ, bản phủ hỏi ngươi, những lời Tần Hương Liên nói có phải sự thật không?”

“Dạ....” Kim Kiên cố ý kéo dài giọng, khẽ nhướng mi, quan sát sắc mặt của mọi người, trong lòng thầm tính cách thoát thân. Nhưng khi vô tình chạm phải ánh mắt Tần Hương Liên, trong lòng bỗng chấn động.

Hai mắt Tần Hương Liên chất chứa bi thương, vết máu trên khuôn mặt chưa kịp lau đi, giờ đã biến thành những vết đen lấm tẩm tựa như những giọt lệ máu ngập tràn hai gò má....

Đó là máu của Hàn Kỳ....

“Khởi bẩm đại nhân, những lời Tần Hương Liên nói” Kim Kiên nhắm nghiền mắt, đánh liều nói, “hoàn toàn là sự thật. Hàn Kỳ đích thực là sát thủ do phò mã phái tới, y cũng đúng là tự sát mà chết.”

Ta đường đường là một người hiện đại, loại hành vi ngụy tạo làm chứng giả ta khinh không thèm làm.

Tất cả mọi người trên công đường nghe lời này thì nhất thời biến sắc.

Tri phủ đại nhân giơ kinh đường mộc trong tay lên, trao đổi ánh mắt với vị sư gia bên cạnh vài lần, rồi cuộc cũng đập mạnh xuống.

“Án này tạm gác lại, sau sẽ tái thẩm, bãi đường.”

“Ôi ôi... đói chết mất... không thể tưởng tượng được nhà giam thời cổ đại lại có thói quen ngược đãi tù nhân thế này, ta muốn khiếu nại...”

Ngồi xếp bằng trong nhà lao, hai tay Kim Kiên nắm lấy chân song bằng gỗ còn thô và to hơn cả tay mình, thần sắc u ám, hai mắt vô hồn, luôn miệng oán thán.

Cũng khó trách Kim Kiên lại có hành vi “đức hạnh” như thế, hãy nhìn xem nhà lao của phủ nha này, gạch xanh từ tường tới nóc, chẳng lỗ thông hơi, rêu mọc kín đặc không có lấy một kẽ hở, không khí ẩm thấp xâm nhập vào cơ thể. Huống hồ ánh mắt ngục tốt nhìn Kim Kiên và mẹ con Tần Hương Liên luôn khiến Kim Kiên cảm thấy bất an.

“Câm mồm lại, kêu cái gì mà kêu!” Một ngục tốt đi tới, hung hăng đập vào chân song.

“Vương ân công...”, một giọng nữ phía sau khẽ vang lên.

Kim Kiên quay lại nhìn, thấy sáu con mắt của ba mẹ con Tần Hương Liên đồng loạt nhìn chằm chằm vào mình, bất giác mây đen đầy đầu.

“Chuyện, chuyện gì thế?” Ánh mắt này thực khiến người ta phát run.

“Ân công đã cứu mẹ con Hương Liên, trên công đường lại đứng ra làm chứng, Hương Liên cảm kích vô cùng, không biết lấy gì để báo đáp, xin ân công nhận một lạy của ba mẹ con Hương Liên.” Nói rồi, Tần Hương Liên kéo hai con cùng quỳ lạy Kim Kiên, hai đứa trẻ cúi lạy dập đầu.

Kim Kiên nhất thời kinh ngạc, bất giác nhảy lùi về phía sau, cả người dán sát vào chấn song.

“Không, không, không cần khách khí. Đây, cái này, chút thành ý này,...” Nhất thời hoảng hốt, Kim Kiên dùng lẫn lộn cả bạch thoại^[4] lẫn văn ngôn, cổ kim hợp nhất, chẳng biết mình đang nói gì. Vừa mới nói được nửa câu, đột nhiên cảm thấy không thích đáng, vội vàng tiến lên, đưa tay nâng ba người đứng dậy. “Một lạy này ta nhận không nổi, mọi người mau đứng dậy.”

[4] Bạch thoại: dạng ngôn ngữ viết của tiếng Hán hiện đại, hình thành từ sau đời Đường, đời Tống trên cơ sở ngôn ngữ nói, ban đầu chỉ dùng trong các tác phẩm văn học thông tục, về sau được dùng phổ biến trong xã hội; phân biệt với văn ngôn.

Dù gì Tần Hương Liên cũng được xem là danh nhân mấy trăm năm trước, từ góc độ di truyền học mà nói, Hương Liên và lão tổ tông của mình cùng vai vế, một lạy này không biết đã lấy đi của mình bao nhiêu năm dương thọ rồi.

Tần Hương Liên nghe vậy mới chầm chậm đứng lên, kéo hai con ngồi xuống đất, Kim Kiên thấy thế cũng ngồi xuống bên cạnh.

Thuận tay sửa sang lại y phục cho con gái, Tần Hương Liên khẽ thở dài, nhưng hồi lâu sau cũng không thấy nói gì.

Kim Kiên bỗng thấy nản.

Người thời này phiền phức quá, có chuyện gì thì chẳng chịu nói luôn ra cho xong, lại cứ phải thở dài một cái, ủ bầu không khí cho lên men, đợi người khác ba thúc giục bốn mời mọc mới chịu mở miệng... Thôi vậy, nhập gia tùy tục.

“Tỷ có tâm sự gì ư?” Kim Kiên hỏi.

Tần Hương Liên khép hờ hai mắt, cúi đầu nói: “Hương Liên chỉ là đang lo lắng, nhà lao này quá ẩm thấp, không biết Ninh Nhi, Hinh Nhi có chịu được không?”

Kim Kiên vừa nghe đã hiểu rõ tâm sự của Tần Hương Liên, quả là đạo lý: Tấm lòng cha mẹ như trời bể. Nghĩ tới người thân của mình ở thời hiện đại, tìm Kim Kiên nhất thời mềm đi, mở miệng khẽ hỏi: “Chúng bao tuổi rồi?”

Tần Hương Liên định trả lời thì đứa bé trai đã cướp lời nói trước: “Thần tiên ca ca, đệ tên là Ninh Nhi, năm nay bảy tuổi”.

Bé gái bên cạnh nghe thế cũng vội mở miệng: “Muội là Hinh Nhi, năm nay mười tuổi”.

Sắc mặt Tần Hương Liên có chút kinh ngạc: Các con mình sau khi phải chịu nhiều ám ức ở phò mã phủ thì vẫn luôn buồn bã ủ ê không nói gì, hôm nay sao lại thoải mái, vui vẻ như thế.

Tần Hương Liên không biết các con mình chưa từng gặp qua người trong giang hồ, tất cũng không hiểu khinh công là gì, mà Kim Kiên vừa xuất hiện đã thi triển tuyệt đỉnh khinh công. Trong mắt hai đứa trẻ tự nhiên cũng giống như gặp được thần tiên trong các câu chuyện cổ vậy.

Kim Kiên ở bên lại thấy buồn cười. Nhìn hai đứa tiểu quý này mắt lấp lánh, khuôn mặt tràn ngập vẻ sùng bái, chỉ còn thiếu mỗi nước cắm ba nén hương, hóa vàng mã trước mặt mình nữa thôi, chẳng lẽ bản thân mình còn có chút bản lĩnh giả thần giả quỷ sao?

“À,... thì ra là Ninh Nhi và Hinh Nhi, xin được chỉ giáo.” Kim Kiên cười nói.

Hai tiểu quý lập tức gật đầu như già tôi, đồng thanh đáp: “Được, thần tiên ca ca”.

Lúc này Tần Hương Liên mới hiểu rõ các con mình đã coi ân nhân như thần tiên rồi. Hai má thoáng đỏ lên, vội nói: “Ninh Nhi, Hinh Nhi, không được ăn nói hồ đồ, ân nhân ...”

Nhưng im Kiền lại vung tay lên, cắt ngang lời Tần Hương Liên, nháy mắt cười nói: “Không sai, ta chính là thiên tiên trên trời, được phái xuống để giúp đỡ Ninh Nhi và Hinh Nhi, bọn đệ có nguyện vọng gì, cứ nói hết ra đi”.

Hương Liên hiểu ý, biết ân nhân muốn lưu lại một tia hy vọng cho lũ trẻ, vì thế không nói tiếp nữa.

Hai đứa trẻ vừa nghe, khuôn mặt lộ vẻ vui mừng, dị khẩu đồng thanh: “Bọn đệ muốn có cha”.

Kim Kiền nhất thời kinh ngạc, trong đầu như có tiếng chuông ngân vang, âm thanh vang vọng không ngừng, cả người không được tự nhiên, nhất thời hiểu rõ tâm trạng hai đứa tiểu quỷ này.

Lại thấy Tần Hương Liên hai mắt đầm lệ, chỉ chực rơi nước mắt.

Suy đi nghĩ lại mấy phen, cuối cùng Kim Kiền cũng mở miệng nói: “Hương Liên đại tỷ, vừa rồi trên công đường tỷ thực sự không nên cáo trạng Trần Thế Mỹ”.

Tần Hương Liên vừa nghe, gương mặt lập tức lộ rõ vẻ tức giận, trầm giọng nói: “Vì sao ân công lại nói thế? Trần Thế Mỹ tội ác tày trời, Hương Liên tố cáo hắn trên công đường có chỗ nào sai?”

Nhìn Tần Hương Liên khuôn mặt tràn ngập giận dữ, Kim Kiền thầm thở dài, lại hỏi: “Hương Liên đại tỷ, tỷ biết tại sao đệ và ba mẹ con tỷ lại bị nhốt chung trong một phòng giam không?”

Tần Hương Liên hiển nhiên là không ngờ tới câu hỏi như thế, lắc lắc đầu.

“Bọn tỷ ở cổ đại... À, ý đệ là, nơi này có phải có thói quen giam nam nữ chung một phòng không?” Kim Kiền lúng túng hỏi. Tuy không cam tâm, nhưng dựa vào phản ứng của chúng nhân cổ đại mà phán đoán, bản thân Kim Kiền tám phần đã bị xem là nhân vật thiếu niên anh hùng của Cái bang – đáng tiếc cho mình, một phụ nữ trưởng thành đầy nữ tính như thế mà vừa đến cổ đại đã bị biến đổi giới tính cấp tốc, lại còn “cải lão hoàn đồng” nữa chứ.

“Hương Liên từng nghe qua phạm là nhà lao đều phải phân nam, nữ riêng biệt”, Tần Hương Liên trả lời.

Xem ra tri thức lịch sử của mình cũng không đến mức quá hạn sử dụng. Kim Kiền chau mày lại nói: “Vậy thì không ổn rồi”.

Tần Hương Liên kinh ngạc, vội hỏi: “Vì sao ân công lại hỏi như thế?”

Ngón tay Kim Kiền khẽ day day huyệt thái dương, cảm giác đầu đau vô cùng.

Nếu không phải vừa rồi hai đứa tiểu quỷ kia trái một tiếng “Thần tiên ca ca”, phải một tiếng “Thần tiên ca ca”, thì bản thân cũng sẽ không thể nhận thức được vấn đề giới tính hiện tại. Nếu không có một tiếng “cha” của hai đứa nhóc kia, mình cũng không thể đột nhiên bừng tỉnh tựa như có gáo nước tạt mạnh vào đầu, thoáng chốc đã thông suốt vấn đề được. Hơn nữa, theo như định luật cũ mèm của đám biên kịch hạng ba kia viết, tình huống này hiển nhiên chỉ có một lời giải thích duy nhất:

Vừa mới thoát khỏi hang hùm lại đã rơi vào miệng sói.

“Tỷ và đệ nam nữ cách biệt, giờ đây lại giam cùng chỗ, e là tri phủ Sái Châu vì tiện cho việc giết người diệt khẩu mới hành động như thế”, để nói cho rõ ràng thoát ý, Kim Kiền đã đặc biệt gia công chế tác những suy nghĩ của mình thành thể văn ngôn.

Không ngoài dự đoán, Tần Hương Liên nghe xong những lời này, nhất thời sắc mặt trắng bệch, bàng hoàng hỏi: “Ân công, những lời này là thật?”.

“Sao có thể như thế được?” bất giác Tần Hương Liên cao giọng nói.

“Ai da, nào tỷ thật là không có nếp nhăn mà”, Kim Kiền vỗ vỗ gáy, lắc đầu nói: “Lẽ nào tỷ chưa nghe câu ‘quan quan tương hỗ[5]’? Huống hồ người tỷ cáo trạng lại là phò mã, nếu nói là người đứng đầu các quan viên cũng chẳng phải quá khoa trương. Hôm nay tỷ cáo trạng trên phủ nha, tri phủ sao có thể bỏ qua cơ hội lập công lĩnh thưởng này được. Giờ thì việc chúng ta chết, e cũng chỉ là vấn đề thời gian thôi”.

[5] Quan quan tương hỗ: nghĩa là quan lại thường bao che cho nhau.

Tần Hương Liên hai mắt tròn tròn, nhìn chăm chăm Kim Kiên, hai cánh tay ôm chặt các con, miệng chẳng biết là đang nói cái gì, tựa như nói với chính mình, lại như muốn hỏi.

Thấy Tần Hương Liên như thế, Kim Kiên bất giác mềm lòng, lại nói với ngữ khí nhẹ nhàng: “Kỳ thực cũng chưa đến nỗi tuyệt vọng. Bây giờ tri phủ vẫn chưa động thủ, có lẽ đang tìm cách liên lạc với Trần Thế Mỹ. Hiện tại tỷ đang liên quan đến án mạng giết người, Trần Thế Mỹ cũng không dám làm càn đâu, chắc chúng ta còn phải lên công đường tái thẩm. Đến lúc đó, chỉ cần tỷ nhất quyết nói là Hàn Kỳ tự sát, không đề cập đến việc của Trần Thế Mỹ, chưa biết chừng chúng ta còn cứu được”.

Nghe được những lời này, Tần Hương Liên đột nhiên lại như quyết định điều gì đó, thẳng lưng lên nói: “Không, Hương Liên quyết không bỏ qua cho tên sát thủ diệt tử Trần Thế Mỹ kia”.

“Khoan đã, ta vẫn chưa nói hết, điều chính yếu là: Núi xanh còn đó sợ chi không có củi dùng. Tỷ có thể”, Kim Kiên vội nói thêm.

“Ý Hương Liên đã quyết, ân công xin chờ nói nữa!”, Tần Hương Liên kiên quyết quay người đi, không nhìn Kim Kiên nữa, hồi lâu sau mới trầm giọng nói: “Những lời của ân công chỉ là suy đoán, Hương Liên không tin. Hương Liên vẫn tin trời cao còn có công lý!”.

Kim Kiên trong lòng thầm kêu “Muốn chết hả”, đầu của Tần Hương Liên này còn cứng rắn hơn cả sắt thép. Lúc này mình dám cược, nếu mình mà đoán sai thì từ nay về sau sẽ đổi thành họ “Mai”, tên là “Mai Kiên[6]”.

[6] Mai () phát âm tiếng Trung đồng âm với từ Một () có nghĩa là “không có”. Từ Kiên () lại đồng âm với từ Tiền (), nên tên Mai Kiên ở đây sẽ đọc giống với Một tiền – không có tiền.

80. Q.5 - Chương 3: Hồi Ba

Bị xử cực hình nhất thời bỏ đi khí phách, giữa nơi đồng hoang lại thấy trắng sáng vắng vẻ

Kết quả, phỏng đoán vô căn cứ của Kim Kiên bất hạnh thay lại chính xác.

Ngày hôm sau, vừa bị giải lên công đường, Kim Kiên lập tức cảm thấy một bầu không khí xui xẻo dị thường đang bao trùm.

Hai người họ vừa mới quỳ xuống, còn chưa quỳ vững đã nghe tri phủ đại nhân đập mạnh kim đường mộc, quát to: “Tần Hương Liên, người biết tội chưa?”

Tần Hương Liên ngẩng đầu lên, hoang mang hỏi: “Dám hỏi đại nhân, dân phụ có tội gì? Dân phụ là nguyên cáo!”

“Câm mồm!” Tri phủ đại nhân quát lên, tiếng kinh đường mộc chát chúa, Tam ban nha dịch trên công đường vừa nghe liền biết đã tới thời điểm mình cao giọng rồi, lập tức đồng thanh hô: “Uy vũ...”, so với dàn đồng ca còn đều hơn, tất là thành quả của bao nhiêu năm nghiêm túc huấn luyện và thực tập.

Kim Kiên vừa nghe, lông mao khắp người dựng đứng hết cả lên, trong bụng run cầm cập:

Mới câu đầu tiên đã “hạ đường uy”, chỉ sợ tiền đồ hôm nay toàn màu đen ảm đạm thôi.

Lại thấy Tần Hương Liên vẫn ưỡn thẳng sống lưng, cả người toát ra khí thế hiên ngang lẫm liệt.

Đến khi âm thanh “uy vũ” đi qua, tri phủ đại nhân mới nghiêm mặt nói: “Tần Hương Liên to gan, người tư thông với Hàn Kỳ, sau mưu sát gian phu, lại còn dám tự xưng là nguyên cáo, thực là điều ngoa đến cùng cực. Người đâu, lôi ả đàn bà này ra đánh năm mươi trượng cho ta” .

Lệnh vừa ban, bốn nha dịch từ hai bên công đường xuất hiện, sát uy bỗng[1] cầm trong tay, hai cây trước kẹp chặt lấy người Tần Hương Liên, hai cây sau để lên bấp đùi Tần Hương Liên, khí thế tàn nhẫn hung ác.

[1] Sát uy bồng: Trong xã hội phong kiến phạm nhân bị bắt đi đày hoặc sung quân khi đến một trấn nơi biên thùy, để triệt tiêu khí thế kiêu ngạo của phạm nhân, trước tiên hắn sẽ bị đánh mười trượng hoặc hai mươi trượng, cây trượng đó gọi là “sát uy bồng”.

Tần Hương Liên bị kẹp chặt, không cử động được, chỉ có thể lớn tiếng kêu: “Đại nhân, oan cho dân phụ quá! Dân phụ không giết người!”

Tri phủ đại nhân sao chịu nghe chứ, trát lệnh đồ tước theo tay ném ra, quát: “Đánh!”

Nha dịch chấp hình vừa nghe nghiêm lệnh đã hạ, không dám chậm trễ liền dùng hết sức đánh xuống hai đùi Tần Hương Liên.

Nhất thời âm thanh náo nề vang lên, Tần Hương Liên kêu thét liên hồi, trên công đường của phủ nha, không khí u ám bao trùm.

Sát uy bồng kia còn thô to hơn cả xương đùi, chỉ mấy trượng hạ xuống, hai đùi Tần Hương Liên đã ẩn hiện màu máu đỏ tươi, ba mươi trượng đánh xuống, máu tanh đỏ hồng thấm đẫm, thê thảm đến không nỡ nhìn. Hình phạt vẫn tiếp tục, Tần Hương Liên đã sớm tắt tiếng, hai mắt nhắm nghiền, ngất xỉu.

Nhưng tri phủ Sái Châu, Từ Thiên Lâm, lại như không trông thấy, nhìn Tần Hương Liên không chịu nổi cơn hình mà mất cả ý thức, khóe miệng y lại nhếch lên, hàm chứa ý cười, dường như máu tươi thấm đẫm kia không phải là máu thịt của bách tính mà là bạc trắng.

Bên kia Từ tri phủ nhìn một cách sung sướng, bên này Kim Kiền lại thấy hồn xiêu phách lạc, mồ hôi lạnh tuôn ra như tắm.

Phì phì phì, phui phui cái miệng quạ đen này, điều tốt thì chẳng thấy điều xấu ứng nghiệm, hôm qua vừa nói tri phủ không phải quan tốt, hôm nay tri phủ đại nhân liền đem “sự thật lên tiếng[2]” đến cho mình luôn, quả thực so với chương trình “Tiêu điểm phỏng vấn[3]” còn chân thực hơn.

[2] Sự thật lên tiếng: là cách thức đưa tin trên cơ sở trung thực, thông qua các cách biểu đạt và sự sắp xếp khéo léo của người đưa tin để đưa tới quan điểm và lập trường của tác giả.

[3] Tiêu điểm phỏng vấn: là một chuyên mục của đài truyền hình Trung Quốc, ra đời vào ngày 1 tháng 4 năm 1994, sau khi được phát sóng rất nhanh chóng nó đã trở thành chuyên mục nổi tiếng có tỷ suất người xem rất cao. Trung bình mỗi ngày có 2300 bạn xem đài chuyển tin tức về chuyên mục thông qua điện thoại, email, fax, chat QQ...

Lại nhìn cây gậy trong tay nha dịch, ai da, cho dù tài nguyên gỗ thời cổ đại có phong phú cũng không cần phải lãng phí như vậy chứ, ít nhiều cũng phải để lại cho con cháu ít rừng để vá lại lỗ thủng tầng ozon chứ... Cái loại gậy để đánh người này, lấy một cành liễu mà dùng chẳng phải là được rồi sao, hà tất phải tích cực như thế làm gì?

Kim Kiền đầu thì suy nghĩ rất lung, khuôn mặt cũng chẳng để không nhàn rồi. Mỗi lần sát uy bồng hạ xuống người Tần Hương Liên là da mặt của Kim Kiền lại giật giật, đến khi năm mươi trượng đã đánh xong, da mặt ngũ quan của Kim Kiền tưởng như co rúm lại thành một đồng, nhìn thế nào cũng giống như một sản phẩm nổi tiếng của Thiên Tân – bánh bao “Cầu bất lý[4]”.

[4] Bánh bao “Cầu bất lý”: tên một loại bánh bao nhân thịt nổi tiếng ở Thiên Tân.

“Đại nhân, phạm nhân đã hôn mê rồi”, nha dịch thi hành trọng hình xong thuận tay kéo đầu Tần Hương Liên lên nhìn, sau đó chấp tay bẩm báo.

“Dùng nước tạt cho tỉnh”, tri phủ đại nhân khép hờ hai mắt, khoát tay nói.

Một chậu nước lạnh giội xuống đầu, Tần Hương Liên chớp chớp hai mắt, từ từ tỉnh lại.

“Tần Hương Liên, ngươi có nhận tội không?”, tri phủ đại nhân nghiêng người, nhỏ giọng hỏi.

Hồi lâu sau, Tần Hương Liên mới khôi phục thần trí, mấp máy môi, thì thào nói: “Oan cho dân phụ...”.

Từ tri phủ vừa nghe, nộ khí bốc lên, đập mạnh kim đường mộc, quát: “Người đâu, mang kẹp tay lên đây!”

Kim Kiền nghe vậy, nhất thời run cầm cập.

Chẳng lẽ “kẹp tay” vốn có lịch sử lâu đời cũng chuẩn bị được đưa lên sàn diễn rồi?

Hai nha dịch tay cầm một vật, nhìn kỹ thì thấy đó là những ống trúc được nối với nhau bằng các sợi dây thường, giữa mỗi ống trúc đều để chứa một khoảng, chỉ là ống trúc vốn xanh biếc không biết đã bị nhuộm thứ gì mà lại đen thui như thế.

Một nha dịch đem các ngón tay của Tần Hương Liên nhét vào khoảng giữa những ống trúc đó, hai nha dịch đứng hai bên, mỗi người cầm một đầu sợi dây thường, dùng sức kéo về phía mình.

“A!!!...”, một tiếng kêu thảm thiết như muốn xuyên thủng màng nhĩ của mọi người vang lên.

Một dòng máu từ ống trúc chảy xuống đất.

Kim Kiên vừa nhìn thấy cũng suýt chút nữa bật thét chói tai.

Chuyện, chuyện chuyện chuyện này cũng thật quá kinh khủng!

“Dân phụ bị oan...”, Tần Hương Liên đau đến chết đi sống lại nhưng miệng vẫn kiên trì kêu oan.

Kim Kiên bên cạnh kính nể vạn phần: “Tần Hương Liên sinh sớm vài trăm năm rồi, nếu sinh đúng thời kỳ cách mạng, không chừng sẽ lại xuất hiện một Giang tử[5] kiên cường bất khuất nữa ấy chứ.”

[5] Giang tử: tên gọi thân mật của liệt sĩ Giang Trúc Quân, sinh ngày 20/8/1920. Năm 1930 chị gia nhập Đảng cộng sản Trung Quốc lập nhiều chiến công, sau bị Quốc dân đảng bắt cầm tù và tra tấn dã man nhưng chị quyết không khai, chị mất ngày 14/6/1948.

Tri phủ đại nhân trợn trừng mắt, lạnh lùng nói: “Tiếp tục đi!”

Thân hình hai nha dịch kéo dây đã bắt đầu nghiêng ra phía ngoài.

“Oan...”, Tần Hương Liên thốt lên một tiếng, lại ngắt xủ.

“Đại nhân...”, sư gia ở bên thấy tình hình này, dùng mắt ra hiệu cho tri phủ đại nhân.

Từ đại nhân liếc nhìn, gật gật đầu, vỗ kim đường mộc nói: “Phạm nhân đã nhận tội, cho phạm nhân điểm chỉ”.

Sư gia nghe vậy lập tức đứng dậy đem bản cung trạng tới trước Tần Hương Liên đã hôn mê, cầm lấy tay phải Tần Hương Liên, tùy tiện ấn hai cái lên đó, vậy là quá trình điểm chỉ nhận tội đã hoàn thành.

Kim Kiên ở bên lú lười lại: Hôm nay mình quả thật được mở rộng tầm mắt, bốn chữ “dùng hình bức cung” thì ra là giải thích như thế này.

Từ đại nhân nhìn cung trạng trong tay, tựa hồ rất hài lòng, khuôn mặt mang ý cười, gật gật đầu, đem cung trạng giao cho sư gia, lại cầm kim đường mộc vỗ mạnh: “Vương Nhị Mặt Rỗ, ngươi có nhận tội không?”

Kim Kiên vừa nghe, trong lòng không khỏi khiếp đảm, nhìn chuối ống trúc vẫn còn vương máu kia, cơ thể lập tức co rúm lại, ngược mắt lên nhìn bộ dạng “nhất định phải giải quyết gọn vụ này” của tri phủ đại nhân, Kim Kiên bất giác nuốt nước bọt, nói: “Bẩm đại nhân, tiểu nhân nhận tội.”

Hiển nhiên là Từ tri phủ không dự đoán được người dưới công đường lại đồng ý nhận tội nhanh chóng như vậy, nhất thời kinh ngạc, ngẫm nghĩ một lúc lại thấy không an tâm, hỏi tiếp: “Ngươi nhận tội?”

“Dạ!”, Kim Kiên lập tức trưng ra bộ mặt xum xoe xu nịnh, đem hình tượng mấy tên chó săn Hán gian trong các bộ phim truyền hình ra thực hành, mặc dù chưa có được thần thái y như thế nhưng cũng giống đến tám phần, mọi người trên công đường nhìn thấy, da đầu bất giác ngứa ran.

“Ngươi nhận tội gì?”, tri phủ đại nhân ngừng một lát rồi hỏi.

“Trước, Tần Hương Liên và Hàn Kỳ thông dâm, sau Hàn Kỳ vì Tần Hương Liên có hai con nên muốn chia tay với Tần Hương Liên. Tần Hương Liên nhất thời ghi hận trong lòng, nên mới mưu sát Hàn Kỳ ở miếu Quan Công. Tiểu nhân tình cờ đi ngang qua, tận mắt nhìn thấy cảnh tượng giết người đó, nay có Thanh Thiên đại lão gia ở trên, tiểu nhân đem hết sự tình ra bẩm báo, xin Thanh Thiên đại lão gia minh xét.

Lời khai vừa dứt, không chỉ có chúng nha dịch trên công đường kinh ngạc, tri phủ đại nhân trợn tròn hai mắt, mà ngay cả gã sư gia chó má nghĩ ra cách để vu oan giá họa cho Tần Hương Liên cũng nhìn Kim Kiền bằng đôi mắt khác, thầm nghĩ: Tên tiểu khát cái này thực thông minh, một lời nói dối hoang đường nhất thời tiêu diệt ra so với kế sách mình khổ công suy nghĩ cả đêm còn đầy đủ hơn mấy phần, đến cả nguyên nhân hậu quả, động cơ gây án cũng có đủ.

Những người này nào có biết, Kim Kiền thấy tình huống bất lợi, cuống lên, đã đem các tình tiết giết gân, kịch tính, éo le thường thấy trong các vở kịch hiện đại nói ra, nếu cho nàng nói lại một lần nữa e rằng còn có thể bịa ra cả trăm phiên bản khác nhau ấy chứ.

Nghe đến đây, tri phủ đại nhân lại càng hài lòng, ra lệnh cho Kim Kiền xác nhận lời khai.

Một tờ cung trạng được đưa tới trước mặt Kim Kiền, nhìn thấy những lời mình vừa bịa ra được ghi lại ngay ngắn trên giấy, Kim Kiền không khỏi ngẩn ra, nhưng khóe mắt liếc thấy sát uy bóng đều tăm tắp... Chắc chắn, thật là kích thích giác quan quá.

Thế là bút mực vung lên, “Vương Nhị Mặt Rỗ”, bốn chữ rất to lả lướt trên giấy.

Hừ hừ, đường đường một người hiện đại như mình, đương nhiên vẫn nên lấy hành động “hảo hán không sợ thiệt trước mắt” làm gương mà học tập.

“Mẹ, mẹ ơi, mẹ ơi...”

“Mẹ ơi... hu hu... mẹ ơi...”

Trong nhà lao phủ Sái Châu, tiếng trẻ con khóc vang lên từng hồi, xen vào đó là âm thanh oán hận và bất mãn.

“Có nhầm không đó, hai tiểu tổ tông ơi, hai đứa cứ tiếp tục khóc như thế làm sao ta bắt mạch được?”

Trong phòng giam, một đôi hài đồng phủ phục bên người một phụ nữ, không ngừng kêu khóc. Người phụ nữ kia đang bất tỉnh nhân sự, sắc mặt trắng bệch, tóc tai xơ xụi, bộ quần áo bằng vải bông trên người, nửa trên thì ướt đầm, nửa dưới thì máu thấm loang lổ, hai bàn tay trắng nõn, các khớp ngón tay đều xanh tím, trên đó còn có cả máu, tất nhiên là do phải chịu cực hình kẹp tay.

Phàm là trong nhà lao, những người thụ hình đến ngất đi cũng không phải hiếm thấy, lại càng không phải chuyện lạ. Điều lạ là, bên cạnh người phụ nữ đó còn có một thiếu niên y phục rách rưới, thân hình gầy gò đang bắt mạch, thủ pháp tinh diệu, lại rất có dáng dấp của một vị thần y, đó chính là Kim Kiền, đệ tử chân truyền của Y Tiên.

“Hu hu...Thần tiên ca ca, mẹ đệ bị làm sao thế?” bé trai bên cạnh người phụ nữ hỏi, khuôn mặt lấm lem bùn đất bị nước mắt chảy xuống tạo thành từng vệt màu trắng.

“Thần tiên ca ca, mẹ muội không sao chứ?”, bé gái cũng hỏi.

Đầu ngón tay Kim Kiền chạm vào cổ tay Tần Hương Liên, giây lát sau, nhẹ nhàng buông tay ra nói: “Chỉ là vết thương ngoài da thôi, nhất thời đau đớn quá nên ngất đi, hết đau sẽ tỉnh lại.”

Nói xong, Kim Kiền rút từ trong áo ra một cái túi, đem trải ra, bên trong là cả trăm cây ngân châm, chính là “một trăm linh tám ngân châm” đã lấy ra ở hiệu cầm đồ trước đó, Kim Kiền rút ra hai cây, châm vào mấy huyệt, một lát sau, Tần Hương Liên đang hôn mê sắc mặt cũng dần khá hơn, dường như có dấu hiệu tỉnh lại.

“Được rồi, không sao nữa rồi”, Kim Kiền rút ngân châm ra, nói với hai đứa trẻ: “Một lát sẽ tỉnh lại, hai đứa cũng đừng khóc nữa”.

Hai đứa trẻ nghe xong liền gật gật đầu, nhất thời nước mắt cũng ngừng chảy, yên lặng ngồi canh giữ một bên.

Kim Kiền ngồi bên cạnh, trong lòng không khỏi cảm khái. Hai đứa tiểu quỷ này, mặc dù bị nhốt trong nhà lao, một ngày một đêm không ăn không uống mà cũng chẳng khóc chẳng quấy, xem ra gia giáo của Tần Hương Liên rất quy củ, sau này nhất định sẽ xin thỉnh giáo đôi điều.

Nhưng Kim Kiền lại không biết, sở dĩ hai đứa bé này ngoan ngoãn như vậy, ngoại trừ việc ngay từ rất nhỏ đã sớm hiểu chuyện, còn cả công lao của chính nàng nữa. Hai đứa trẻ trong lòng đã sớm nhận định, bất kể thế nào cũng đều nghe lời vị Thần tiên ca ca vừa biết bay, lại vừa biết cứu người này. Lời của Kim Kiền đối với chúng mà nói so với thánh chỉ còn có hiệu quả hơn mấy phần.

“Này, ăn đi!”, một ngục tốt đi tới, đặt xuống bốn bát cơm.

Kim Kiền thấy vậy nhất thời sinh nghi.

Cái tên tri phủ đầu heo đó, vừa rồi phán mình và Tần Hương Liên chịu tội lưu đầy, lúc này sao lại hảo tâm thế, còn mang cơm mang thức ăn đến, chỉ sợ là cáo chúc tết gà... không có ý gì tốt!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền vội ngăn hai đứa nhóc đang lại gần bát cơm, cẩn thận bưng một bát đưa lên mũi ngửi ngửi.

Không màu không mùi...

Lại rút ra một cây ngân châm, chọc vào trong bát.

Không hề đổi màu...

Kim Kiền khoanh tay, nhú mồm nhìn bát cơm trước mặt một lúc lâu, bỗng nghe thấy trên đầu có tiếng kêu lạ thường. Ngẩng lên nhìn, không khỏi vui mừng.

Trong phòng giam này thứ khác không có, nhưng chuột thì nhiều vô số.

Kim Kiền đứng dậy nhún người đập vào bức tường gạch xanh, phi lên xà nhà, đưa tay tóm lấy một con chuột xám đen xuống.

Lấy mấy hạt cơm nhét vào trong miệng con chuột, một lát sau, con chuột xám kia giơ bốn chân lên trời mà chết.

Ngưng thần quan sát kỹ, lại thấy xác con chuột này không hề biến sắc, miệng còn có mùi hương, giống như đang ngủ vậy, Kim Kiền kinh sợ.

Đây rõ ràng là độc dược mật chế trong cung – Phi tử tiểu.

Tương truyền loại độc dược này là loại bí truyền trong cung, dùng cho các phi tử tuần táng cùng khi hoàng đế băng hà. Loại độc này vô sắc vô vị, dùng ngân châm cũng không có cách nào phát hiện ra được, người bị trúng độc mất mạng, thi thể không cứng lại, dung mạo cũng không thay đổi, trong miệng còn có mùi hương, giống như đang ngủ say vậy. Nghe nói người chế ra loại độc này vì muốn bảo tồn dung mạo như hoa như nguyệt của các mỹ nữ tuần táng nên đã nghĩ ra phương pháp phối chế vô cùng kỳ bí. Tương truyền đương thời Dương Ngọc Hoàn - Dương Quý Phi bị trúng độc này mà chết, bởi thế nên mới có cái tên tao nhã như vậy.

Kim Kiền nhú mồm, trong lòng thầm đánh giá cân nhắc tỉ mỉ, lát sau lại cảm thấy buồn cười:

“Phi tử tiểu” này là kịch độc mật chế trong cung, giờ lại xuất hiện trong nhà lao một phủ nha, được dùng để đầu độc một phụ nữ đang sống dở chết dở và hai đứa bé chẳng may có chút năng lực bảo vệ bản thân, còn một kẻ nghèo kiết xác chẳng có lấy nửa đồng trên người như mình đây, quả thực là dùng dao mổ trâu đến giết gà.

Xem ra Trần Thế Mỹ bí quá hóa liều, ngay cả thủ đoạn đầu độc hạ lưu đệ tiện này cũng làm được... chỉ là, tình huống hiện tại... tương lai thật đáng lo...

Ngồi xổm trên đất, Kim Kiền một tay chống cằm, tay kia tính bơ nhắc bốn bát cơm chuyển cho hai đứa trẻ phía sau lưng, thì thầm: “Đem số cơm này vùi dưới đồng rơm trong góc tường. Cẩn thận, cái này không được ăn”.

Hai đứa trẻ đối với “tiên lệnh” của “Thần tiên ca ca”, tự nhiên nghe theo không chút nghi ngờ, đem cơm trong bát đổ vào góc tường rồi lấy rơm rạ phủ lên trên, sau đó đem mấy cái bát không đặt trở lại ngoài cửa phòng giam.

Không lâu sau, một ngục tốt đi tới, liếc mấy cái bát trống không, lập tức nhìn vào phía trong phòng giam, thấy mấy người Kim Kiên vẫn chẳng mấy may có gì khác thường, không khỏi kinh ngạc, nhưng cũng không làm ầm lên, chỉ tiến đến thu lại mấy cái bát rỗng trước cửa, vẻ mặt buồn bực rồi đi.

Thấy bộ dạng như không thể tin được của ngục tốt, Kim Kiên biết mình đã thoát được một kiếp nạn, trong lòng cứ cười thầm mãi không thôi. Nhưng quay đầu lại nhìn ba người phía sau, nỗi lo lắng lại trào dâng trong lòng.

Lần này xem như phúc lớn mạng lớn, thủ đoạn của Trần Thế Mỹ vừa khéo đụng phải sở trường của mình, chẳng biết lần sau lại xuất ra chiêu gì nữa, mà mình cũng chỉ có bản lĩnh chạy trốn, không biết còn có thể chống đỡ được mấy hồi...

Lo lắng cân nhắc đối sách, cứ như thế Kim Kiên chìm dần vào giấc ngủ, chớp mắt một cái trời đã sáng.

“Dậy mau, tất cả dậy hết cho ta, tới lúc áp giải rồi!”

Giữa lúc mơ màng, Kim Kiên chỉ nghe thấy một loạt tiếng dây xích va vào nhau, cửa ngục bật mở, cơ thể bị túm mạnh lấy, đẩy về phía trước.

Buộc mình phải khôi phục thần trí, Kim Kiên định thần nhìn kỹ, thấy bên cạnh có sáu sai dịch cầm đao, khuôn mặt đầy vẻ hung ác, đang áp giải mình và ba mẹ con Tần Hương Liên đi.

Tần Hương Liên tuy đã tỉnh nhưng vì mất máu quá nhiều, sắc mặt bợt bạt như tờ giấy, ánh mắt thất thần rệu rã, chỉ là bản năng phải bảo vệ hai đứa con nên vẫn cố gắng tập tễnh lê bước đi về phía trước.

Tình trạng của Kim Kiên và hai đứa bé cũng không tốt hơn là bao. Tính tới bây giờ đã hai ngày hai đêm chưa có một giọt nước nào vào miệng, bản thân đã sớm đầu váng mắt hoa. Mặc dù Kim Kiên không bị tra tấn nhưng hai chân lại bị xích, bước đi rất khó khăn, cho dù có muốn thi triển khinh công cũng lực bất tòng tâm.

Lại nhìn sáu sai dịch phụ trách áp giải, cũng chẳng biết có thù hận gì với mình mà đường bằng phẳng không đi lại chọn con đường nhỏ ngoằn ngoèo như ruột dê này, liệu có thể nào đầu độc không chết nên muốn lợi dụng đá trên đường để mình ngã chết? Hơn nữa càng leo lại càng cao, đã tèo tới đỉnh núi rồi...

Đỉnh núi?!

Trong giây lát nhận thức được ý nghĩa của từ này, đột nhiên Kim Kiên cảm thấy đầu óc đột nhiên tỉnh táo lạ thường, nhất thời toàn thân run rẩy, bước chân như bị đổ bê tông, cơ hồ muốn khụy xuống.

Đỉnh, đỉnh đỉnh đỉnh núi? Đây không phải là cảnh giết người diệt khẩu có tỉ lệ xuất hiện cao nhất trong các bộ phim truyền hình hạng ba hay sao?

Đột nhiên Kim Kiên cảm thấy khí lực của bản thân tiêu tán, nhất thời trọng tâm không vững, đổ gục về phía trước. Chống người lên, Kim Kiên vội quay người lại nhìn thì thấy ba mẹ con Tần Hương Liên cũng trong tình cảnh như mình, ngã nhào xuống đất.

Mà sáu quan sai áp giải kia, lúc này đang bao vây xung quanh Kim Kiên và ba mẹ con Tần Hương Liên, lộ ra vẻ mặt hung ác, nhất tề giơ đao lên, đứng tư thế chuẩn bị chém người.

“Người, các người muốn làm gì?”, Tần Hương Liên ôm chặt các con, run giọng hỏi.

Nếu không phải tình huống lúc này nguy hiểm vạn phần thì Kim Kiên thật muốn bỏ đầu Tần Hương Liên ra mà nghiên cứu. Người này cho đến giờ ngay cả một chút tiến bộ cũng không có, một đám người vây quanh, tay vung đại đao, không phải giết người diệt khẩu, chẳng nhẽ lại là giết heo chuẩn bị đón năm mới à?

Nhưng sáu người kia lại không động thủ, chỉ thấy một quan sai tướng mạo tựa như thủ lĩnh bước lên trước, hạ giọng nói: “Tần Hương Liên, Vương Nhị Mặt Rỗ, chúng ta là phụng mệnh hành sự, thế nên oan có đầu, nợ có chủ, các người chết rồi, xuống đến Diêm Vương điện đừng tố cáo sai người!”

Nói xong, hắn đưa mắt ra hiệu, sáu người nhất tề tiến lên, vung đao chém xuống.

Nhất thời, Kim Kiền chỉ cảm thấy lưỡi đao sắc bén lóe lên trước mắt, suy nghĩ trong lòng cuộn cuộn dâng lên, nháy mắt hợp thành tiếng kêu:

“Cứu tôi với!!!”

Kỳ thực Kim Kiền cũng biết, kiếp nạn này e rằng khó tránh, chẳng qua là phản xạ có điều kiện mà kêu lên, trong lòng lại nghĩ nếu phải tới âm tào địa phủ, người đầu tiên mình tính sổ chính là đứa bạn tiến sĩ bất lương đã đem nhảm mình đến thời đại này.

Nhưng không ngờ tiếng kêu cứu lại thật sự có tác dụng, chỉ thấy một bóng màu lam vụt qua, đại đao trong tay sáu sai dịch đồng thời rơi xuống đất, ngân vang một tiếng.

Kim Kiền cảm thấy mắt như hoa lên, định thần nhìn kĩ, trước mắt là một người không biết xuất hiện từ khi nào.

Người này mặc một bộ áo dài xanh lam, đi giày vải đen, đầu đội một cái nón rộng vành màu lam nhạt, trong tay là thanh trường kiếm, dây đeo kiếm bay bay theo gió. Người này đứng quay lưng lại với mấy người Kim Kiền, đối mặt với sáu sai dịch, chẳng thể nào nhìn được tướng mạo, nhưng có thể thấy rõ thân hình rắn rỏi thẳng tắp, hiệp khí ẩn hiện tỏa ra từ người ấy.

“Thân là quan sai, vì sao lại tự ý giết người?”, người mới đến hỏi, giọng nói hào sảng, dễ nghe.

“Người, người là kẻ nào? Ta khuyên người nhàn rồi bớt quân chuyện thiên hạ đi!”, sai dịch cầm đầu run run nói.

Kim Kiền vừa nhìn thấy tình hình thay đổi, trong lòng vui sướng: Nhìn người này tám phần là người coi chuyện giúp người làm vui, xem ra mình vẫn còn hy vọng nhìn thấy ánh mặt trời.

Vừa nghĩ tới đây, Kim Kiền vội bỏ thật nhanh về phía trước, chỉ cần vài bước đã đến bên chân người mặc áo lam, gào khóc: “Đại hiệp xin hãy cứu mạng!!!”

Hai đứa trẻ phía sau, tất nhiên là bắt chước theo hành động của Kim Kiền, lập tức kêu khóc: “Đại hiệp cứu mạng!”. Tần Hương Liên không có sức để kêu cứu, chỉ có thể quỳ trên đất, không ngừng đập đầu xuống.

Người áo lam khẽ nghiêng người, nhìn cảnh tượng sau lưng mình, bảo kiếm trong tay lại càng giơ cao, hướng thẳng về phía sáu sai dịch. Tuy kiếm chưa rút ra khỏi vỏ, nhưng sát khí mơ hồ lộ ra, khí thế kinh người.

“Còn không mau cút đi?!”

Âm thanh ra lệnh vừa phát ra, sáu sai dịch lập tức sợ khiếp vía, vội vàng quay mông, ba chân bốn cẳng chạy nhanh đến nỗi bụi đất cuốn lên bụi mù mịt phía sau lưng chúng tôi.

Thấy sai dịch đã chạy, người áo lam mới hạ kiếm xuống, tháo nón ra, quay lại.

Lúc này Kim Kiền mới nhìn rõ diện mạo của người nọ, nhất thời hai mắt như đại hắc đi, miệng tựa thác đổ. (Chú thích: Đây chính là nước dãi!)

Lông mày lưỡi mác, sống mũi thẳng tắp, đôi môi mỏng tựa vết đao chém, dưới hàng lông mày lưỡi mác kia là đôi mắt sáng, đen như suối vắng hồ sâu, mệnh mang tựa trời đêm thăm thẳm, ánh mắt lấp lánh dào dạt như chứa đựng cả dải ngân hà trên bầu trời đêm mùa hạ.

Một thân phong trần cũng không ngăn được vẻ nho nhã như ngọc của người đó, áo thô vải sần cũng không che được hào nhiên chính khí bao trùm.

Kim Kiền khổ sở suy nghĩ, cảm thấy cũng chỉ có thể dùng một câu để nói về người này: Nhân trung long phượng.

Dịch ra văn bạch thoại có nghĩa là: Đẹp trai dã man con ngoan!

Nuốt nuốt số nước dãi chảy ra quá độ, Kim Kiên vận hết sức lực, rớt cuốc cũng có thể thốt ra tiếng: “Đa tạ...”

Còn chưa nói hết câu liền nghe sau lưng vang lên một âm thanh nặng nề, quay đầu lại nhìn, Tần Hương Liên không chịu nổi sự kích động của vẻ đẹp trước mắt, đã lẫn ra ngất xỉu.

81. Q.5 - Chương 4: Hồi Bốn

Ngự Miêu hiệp nghĩa giúp rửa oan,

Hương Liên định tâm đến Khai Phong

Mặt tựa thái dương đỏ

Râu hùm nửa thước dài

Một mình chắn cửa ải

Muôn địch chẳng thể qua

Kim Kiên ngẩng đầu nhìn tượng Quan Công uy phong lẫm liệt, trong lòng không khỏi cảm thấy thê lương.

Chẳng ngờ bản thân và cái miếu Quan Công này lại có duyên đến vậy, ngược xuôi ngang dọc, cuối cùng rồi cũng trở về đây. Vốn định cảm khái một phen nhưng lại chẳng có tâm tư để làm, nguyên nhân chủ yếu là, tượng điêu khắc của Quan lão gia không biến ra cơm được...

Lúc trưa, Kim Kiên và mẹ con Tần Hương Liên đã đi dạo một vòng ở quỹ môn quan, cuối cùng nhờ một vị đại hiệp từ trên trời giáng xuống ra tay cứu giúp mới may mắn thoát được kiếp nạn.

Nói tới vị đại hiệp này, thật đúng là chẳng có gì để soi mói - tướng mạo tuấn tú nho nhã, dáng người cao ráo rắn rỏi, vai rộng, eo thon, có thể sánh với người mẫu, thân thủ thì tất nhiên không cần phải nhiều lời, chỉ một câu thôi: xuất thần nhập hóa. Chỉ là, nhân vô thập toàn, ngọc đẹp còn có tí vết, vị đại hiệp vạn dặm mới tìm thấy một này lại... khụ... khó rách áo ôm chẳng khác gì Kim Kiên!

Ngồi xếp bằng dưới bệ tượng Quan Công mặt đỏ, Kim Kiên một tay chống cằm, tay kia cầm một cái màn thầu cứng queo do đại hiệp đưa tặng, khóc không ra nước mắt, trong lòng buồn bực, chỉ có thể tỏ cùng trời xanh.

Vị đại hiệp này thật đáng được xưng tụng thanh liêm, tay nải to là thế mà bên trong chỉ có vài cái màn thầu!

Lại nhìn hai tiểu quỷ bên kia, chúng coi mấy cái màn thầu có thể ném chết người này như sơn hào hải vị, chỉ vài miếng đã ăn hết, vẻ mặt dường như vẫn còn thèm thuồng lắm.

Gõ gõ vào cái màn thầu trong tay, âm thanh khô cứng khiến Kim Kiên lập tức rung mình, vươn tay đưa cái màn thầu cho hai đứa nhóc.

“Ta... không đói, bọn đệ ăn đi”.

Cục bột mì cứng như thế này, nuốt vào bụng khẳng định dạ dày sẽ thủng.

Hai tiểu quỷ kia lại tròn mắt vui sướng, vội nhận lấy, bẻ làm hai nửa, mỗi đứa một nửa ăn tiếp, lòng kính ngưỡng đối với vị “Thần tiên ca ca” trước mặt này lại sâu đậm thêm mấy phần.

Tự động bỏ qua ánh mắt sùng bái của hai đứa nhóc, Kim Kiên ngẫm nghĩ một lúc, quyết định đến chỗ vị đại hiệp kia kiểm soát chút thức ăn thì thực tế hơn.

“Cái đó, vị đại hiệp này, xin hỏi ngài có còn...”

Ngồi xổm xuống cạnh nam tử áo lam, Kim Kiền xoa xoa hai tay vào nhau, mặt đầy vẻ tươi cười, gian xảo sống động y hệt hình tượng mấy kẻ dặt dối ở thanh lâu.

“Tiểu huynh đệ nếu muốn ăn mần thầu, trong tay nải bên kia vẫn còn mấy cái”.

Đại hiệp đặt một tay lên cổ tay Tần Hương Liên, đôi lông mày nhú chặt, ngưng thần quan sát, nghe thấy Kim Kiền nói cũng không buồn ngẩng đầu, khẽ trả lời.

Khuôn mặt tươi cười của Kim Kiền nhất thời cứng lại, hậm hực thu tay, rầu rĩ ngồi một bên.

Ngồi một lúc, lại càng cảm thấy cơn đói trong bụng mình khó mà chịu được, ngẫm nghĩ một hồi, Kim Kiền quyết định mượn nam tử áo lam kia vài đồng, ra ngoài mua mấy củ khoai lang nướng đáp ứng nhu cầu sinh lý.

Nhưng câu mượn tiền còn chưa thoát khỏi miệng, thì nam tử áo lam đã cất giọng hỏi trước: “Thương thế của vị đại tẩu này không đáng lo ngại lắm nhưng vì sao đã lâu như thế mà vẫn chưa tỉnh lại?”.

“Đó là vì tỷ ấy hỏa cấp công tâm, lại thêm mấy ngày không ăn không uống, không đi vệ sinh, thân thể hư nhược, chất độc không bài tiết ra ngoài, đương nhiên là vẫn chưa thể tỉnh lại rồi!”.

Kim Kiền đối đến nỗi đầu vầng mắt hoa, đột nhiên nghe có người hỏi về bệnh tình, cũng không nghĩ nhiều, liền đáp lại theo phản xạ có điều kiện.

Nam tử áo lam bắt giác sững sốt. Nhìn vị tiểu huynh đệ quần áo không chỉnh tề, gầy như que củi này, vốn còn tưởng là tiểu khát cái trong thành, nhưng nghe hắn nói về tình trạng hôn mê của người bệnh một cách rõ ràng mạch lạc, trong lòng rất ngạc nhiên, khẩu khí cũng cung kính thêm mấy phần: “Tiểu huynh đệ, đã từng học qua y thuật?”.

Với câu hỏi này, đầu óc Kim Kiền vốn mù đi vì đói nhất thời tỉnh ra vài phần, ngược mắt lên nhìn, thấy ánh mắt sáng ngời của vị đại hiệp nọ, con ngươi lấp lánh, cơ hồ như có thể nhìn thấy tâm can.

“Có học qua một chút!”, lời này dường như là buột miệng nói ra.

Vừa nói xong, Kim Kiền thiếu điều muốn cắn đứt đầu lưỡi mình đi.

Kể từ sau khi học nghệ thành tài xuống núi đến nay, Kim Kiền tự biết mình không quen thuộc với con người và cuộc sống ở cổ đại nên cũng không dám khoe khoang toác khắp nơi, vì thế cứ rập khuôn mấy phương châm “cây to thì chịu bão”, “làm nhiều sai nhiều, làm ít sai ít, không làm thì không sai” mà hành sự, khom lưng luồn cúi mà sống, nỗ lực đạt tới cảnh giới “giấu biệt tài năng”, quyết không nổi bật! Bởi vậy cho tới giờ Kim Kiền vẫn thận trọng trong lời nói và việc làm, không dám đem thân phận đệ tử đích truyền của “Y Tiên”, “Độc Thánh” để lộ ra nửa phần.

Nhưng hôm nay thế nào vậy? Vì sao vừa bị hai mắt sáng rỡ của vị đại hiệp này nhìn một cái, lời nói thật cứ theo miệng tung tốc tuôn ra? Lẽ nào nhìn mình thật giống y lời của tên bạn bất lương kia, là phường tham tài háo sắc?!

Kim Kiền không khỏi rùng mình, len lén nhìn vị đại hiệp trước mặt.

Ngũ quan tuần nhã, uy vũ phi phạm, khôi ngô tuấn tú, đẹp trai một cách không thể nghi ngờ! Nhưng, tốt xấu gì mình cũng là con người của thời đại mới, trưởng thành trong sự oanh tạc của liên hiệp các mỹ nam ba nước Trung, Nhật, Hàn, đâu thể dễ dàng buông vũ khí đầu hàng sớm như vậy. Thế nên nhất định là người này có bí mật không thể nói ra.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền không dám lơ ngơ mù mờ nữa, vội khoanh tay, chăm chú quan sát.

Cuộc đấu tranh nội tâm của Kim Kiền bên này, nam tử áo lam bên kia đương nhiên không hề hay biết. Chỉ là nhìn tiểu huynh đệ đối diện sắc mặt lúc trắng lúc xám, nét mặt khi thì sợ hãi khi thì nghi hoặc, lúc sau lại khoanh tay im lìm, so với thần sắc của đại nhân nhà mình mỗi khi thẩm án có vài phần tương tự, chỉ là bộ dạng đó phối hợp với đôi mắt vừa dài vừa nhỏ trông như đang ngủ gật, thì không khỏi có chút buồn cười.

“Tiểu huynh đệ?”, nam tử khẽ gọi.

Chỉ thấy Kim Kiên nhảy dựng lên như bị bò cạp đốt, ngón tay chỉ vào nam tử áo lam, đôi mắt hí mở to, môi mấp máy mấy lần nhưng không thốt ra được nửa chữ.

Kim Kiên như vậy, không vì gì khác, chỉ đơn giản là đã đoán ra thân phận vị đại hiệp này, trong lòng quá kinh hãi nên mới bày ra bộ dạng biến hóa đa dạng như thế.

Mặc dù Kim Kiên không có bản lĩnh dự đoán tương lai, nhưng ít nhiều gì cũng là một người ở thời tương lai. Nói đến Bắc Tống thời kỳ này, người có tướng mạo, cách nói năng, thân thủ giống như vị đại hiệp ở trước mắt, đếm đi đếm lại, Kim Kiên cũng chỉ biết có hai người. Một là Tiểu Bạch Thử thích mặc đồ trắng, ngông nghênh càn rỡ, vả lại tương truyền cũng là người có chút của cải, so với người trước mắt thực chẳng giống tí nào; ngoài ra còn một người nữa, chính là Ngự Miêu đại nhân, ôn hòa nho nhã, trầm tĩnh, tài năng mà nghe nói cuộc sống có chút khó khăn, hiển nhiên so với người trước mắt...

Kim Kiên điều chỉnh lại tâm trí của mình, buông ngón tay đang không ngừng run rẩy xuống, thầm nghĩ: Không cần phải hỏi nữa, cứ nhìn vào dáng vẻ nghèo rớt mồng tơi của người này, khẳng định đây chính là Ngự tiên tứ phẩm đời đạo hộ vệ, được hoàng đế đích thân ngự phong “Ngự Miêu” - Triển Chiêu rồi.

Nhận thức được thân phận của vị đại hiệp này, trong lòng Kim Kiên thoáng chốc đã trở nên thần nhiên không hề lo sợ. Nghĩ xem Triển Chiêu, Triển đại nhân thường theo hầu Thanh Thiên Bao đại nhân, tai nghe mắt thấy Bao đại nhân xử án, tất chính khí đầy mình, ánh mắt sáng ngời. Mình nhất thời không suy xét, cứ thuận miệng thành thực trả lời, cũng là chuyện thường tình - Xem ra mình vẫn không phải phường háo sắc, tốt quá, tốt quá,...

Kim Kiên đoán không sai, người áo lam này đích xác là hộ vệ tứ phẩm của Khai Phong: “Ngự Miêu” Triển Chiêu. Gần đây Triển Chiêu phải xuất kinh đi công cán, việc đã hoàn thành, liền phụng mệnh hồi kinh, trên đường về đi qua ngoại thành Sài Châu, chẳng ngờ lại chứng kiến chuyện sai dịch tự ý giết phạm nhân nên đã ra tay cứu. Triển Chiêu theo Bao đại nhân xử án đã nhiều năm, tất nhiên cũng học được vài phần bản lĩnh, thấy tình cảnh hết sức đáng thương của ba mẹ con họ, lại thêm tiểu khát cái thân hình gầy yếu bên cạnh bị người ta truy sát, tất có oan tình, vì vậy đã nghĩa hiệp ra tay cứu giúp. Nhưng người phụ nữ này hôn mê vẫn chưa tỉnh tại, vị đại nhân tứ phẩm hộ vệ này đang rất nóng ruột, cân nhắc một lúc lâu, đành quay sang hỏi tiểu khát cái kia.

Triển Chiêu đang định hỏi Kim Kiên, nhưng vừa mới nhìn sang, bắt gặp ánh mắt lại.

Biểu hiện của tiểu khát cái này vừa nhìn đã thấy rất quái dị.

Kim Kiên cúi khom người, trên mặt xuất hiện mấy nếp nhăn vì cười, nói: “Ha ha ha... khụ khụ, đại hiệp, mời ngồi, mời ngồi!”

Triển Chiêu đứng hình, một lát sau mới nói: “Tại hạ đã ngồi từ sớm rồi”.

Kim Kiên thấy tư thế ngồi vững như bàn thạch của Triển Chiêu, biết mình lỡ lời, lại ho thêm hai tiếng, cười nịnh hót: “Đại hiệp, có gì giao phó?”

Thấy gương mặt tươi cười như thế, Triển Chiêu chỉ cảm thấy sống lưng nhón nhột, bắt gặp ánh mắt lại một chút rồi mới nói: “Tiểu huynh đệ, tại hạ muốn hỏi, vì sao các người lại bị sai dịch truy sát, có phải là phạm vào tội chết không?”

Kim Kiên nghe xong, trong lòng nhẩm tính, cảm thấy việc này do mình nói ra thực không ổn chút nào. Khoan nói đến việc bản thân không phải nguyên cáo, mà lấy thân phận người tương lai như mình mà nói, nhúng tay vào chuyện của thời cổ đại, sợ rằng hậu quả sẽ khó lường. Vì thế hạ quyết tâm, Kim Kiên nói: “Đại hiệp, kỳ thực tiểu nhân cũng không rõ lắm, chỉ bằng ngài hãy hỏi Tần Hương Liên xem thế nào?”

Triển Chiêu vừa nghe liền biết người phụ nữ đang hôn mê kia tên là Tần Hương Liên. Nhưng thấy hai mắt Hương Liên vẫn nhắm nghiền, chẳng biết đến khi nào mới tỉnh lại, không khỏi có chút sốt ruột.

Kim Kiên thấy đôi lông mày Triển Chiêu nhíu chặt, lại nhìn Tần Hương Liên vẫn mê man như chết, trong lòng lập tức hiểu rõ, liền đưa tay ra sau vẩy vẩy, kéo hai đứa nhóc đang quỳ phía sau lại.

“Ninh Nhi, Hình Nhi, bọn đệ mau đánh thức mẫu thân dậy đi.”

Hai tiểu quỷ vừa nghe xong liền tuân lệnh, bỏ nhào đến bên cạnh Tần Hương Liên, mỗi đứa một bên, kêu lớn.

Triển Chiêu vừa thấy, thầm nghĩ: Tiểu khát cái này thật kỳ quái, không dùng kim châm châm vào huyết, không dùng thuốc, mà lại để cho hai đứa trẻ này khóc lóc kêu gọi, nào giờ mới thấy phương pháp lay tỉnh bệnh nhân thế này.

Lúc này trong lòng Kim Kiền cũng lo lắng. Tần Hương Liên thân thể hư nhược, cần phải tắm bổ. Nếu là thời hiện đại, vấn đề này đã được giải quyết rồi, chích một mũi vào tay, truyền hai chai nước biển, thêm một chai nước hoa quả, nhất định thuốc vào là bệnh hết. Nhưng hiện tại, điều kiện hạn hẹp, Kim Kiền chỉ có thể tin tưởng vào ý chí kinh người của Tần Hương Liên, nghe thấy hai con khóc gọi mình, rất có thể thần trí sẽ thức tỉnh.

Nhưng hai đứa bé gào khóc đến nửa ngày trời, Tần Hương Liên vẫn không mấy may có dấu hiệu tỉnh lại.

Triển Chiêu thấy phương pháp này vô hiệu, liền quay sang nói với Kim Kiền: “Tiểu huynh đệ đã học qua y thuật, vì sao không thử dùng phương pháp châm cứu?”

Kim Kiền nghe thế, bỗng không thể hô hấp bình thường được, ho mấy tiếng liền, thầm nghĩ: Ngài nói cứ như không vậy, ta mà dùng phương pháp châm cứu, lấy nhân lực cùng sự hiểu biết rộng của Triển đại nhân ngài, nhất định có thể nhìn ra y thuật của ta là từ đâu, là môn hạ của ai, đến lúc đó, tin tức lộ ra ngoài, cả đời Đại sư phụ bệnh nhân vô số, tiếng thơm vang khắp thiên hạ thì không nói; nhưng Nhị sư phụ cổ quái, một đời chuyên dùng độc hại người, khó mà không có vài kẻ thù lợi hại, với công phu mèo ba chân của ta e rằng mệnh khó dài lâu...

Nghĩ đến đây, tinh thần Kim Kiền bỗng tỉnh táo, tiến một bước về phía trước, kéo tai Tần Hương Liên, hét lớn: “Trần Thế Mỹ!!!”.

Tiếng hét này chấn động cả miếu Quan Công, đến mặt gỗ trên thanh xà nhà đã mục cũng lả tả rơi xuống, Triển Chiêu cùng hai đứa trẻ ngây người kinh ngạc. Có điều chiêu này thật hữu hiệu, Tần Hương Liên nghe được cái tên đó, hai mí mắt động đậy, chậm chậm mở ra.

Kim Kiền thấy thế vội bưng một bát nước đến, từ từ cho Tần Hương Liên uống, rồi quay lại cười với Triển Chiêu: “Đại hiệp, có vấn đề gì xin cứ hỏi, đừng khách sáo”.

“Há lại có cái lý do đó! Giữa thanh thiên bạch nhật, cần khôn rục rở, vậy mà lại có việc rợn người như thế này!”

Đến khi Tần Hương Liên vừa khóc vừa kể xong, Triển Chiêu nổi trận lôi đình, quát to một tiếng khiến Kim Kiền bên cạnh đang gà gât sợ tới nỗi thiếu chút nữa thì nhảy dựng dậy trốn lên xà nhà.

“Chuyện gì thế, chuyện gì thế? Động đất, sóng thần, hay Saddam phản công?”

Đôi mắt nhỏ tí của Kim Kiền tròn tròn hết lên, căng thẳng nhìn bốn phía xung quanh.

Không khí nghiêm trọng ngưng đọng trong phòng nhất thời bị đánh bay tứ tán.

“Thần tiên ca ca...”, Ninh Nhi nhỏ giọng nói, kéo kéo vạt áo Kim Kiền.

Kim Kiền nhìn một vòng xung quanh, chỉ thấy Tần Hương Liên mắt mở trừng trừng, Triển Chiêu há miệng ngẩn người, nhất thời lúng túng, cười khan hai tiếng, ngồi thẳng dậy nói: “Đừng để ý, mọi người cứ tiếp tục, tiếp tục...”

Lúc này Triển Chiêu mới điều chỉnh lại giọng, tiếp tục hỏi: “Tần đại tẩu, theo như tẩu nói thì Hàn Kỳ có để lại một thanh đao có dấu khắc của phò mã phủ, vậy thanh đao đó đâu?”

Tần Hương Liên nói: “Lúc lên công đường, đã bị tri phủ đại nhân thu làm vật chứng rồi”.

“Vậy xác Hàn Kỳ ở chỗ nào?”, Triển Chiêu lại hỏi.

“Vốn ở trong miếu Quan Công này, nhưng bây giờ cũng không thấy đâu”, Tần Hương Liên trả lời.

Triển Chiêu nghe thế, nhú mày không nói, lát sau, đột nhiên đứng dậy, tay cầm thanh kiếm dài ba thước, nói: “Tại hạ ra ngoài một lát. Tần đại tẩu, tiểu huynh đệ, đừng rời khỏi đây, an tâm chờ tại hạ quay lại”.

Nói xong, bèn đi ra cửa, đến khi mọi người trong miếu định thần lại nhìn kĩ thì bên ngoài chỉ có gió đêm hiu hắt thổi, chẳng thấy bóng dáng Triển Chiêu đâu.

Kim Kiền còn chưa kịp cảm thán khinh công của Nam hiệp trác tuyệt ra sao đã nghe hai tiểu quỷ bên cạnh thì thảo với nhau:

“Thì ra vị ca ca này cũng là thần tiên...”

“Không, vị ca ca này còn cao hơn ‘Thần tiên ca ca’, ‘Thần tiên ca ca’ gọi huynh ấy là đại hà, thế nên phải là ‘Đại hà[1] Thần tiên ca ca.’”

[1] Kim Kiền gọi Triển Chiêu là: đại hiệp (dà xiá), hai nhóc nghe thành “đại hà” (dà xia) nghĩa là con tôm to, do hiện tượng đồng âm trong tiếng Trung.

Nhất thời Kim Kiền mây đen đầy đầu... Cách, cách xưng hô này... tuyệt đối không liên quan đến mình...

“Vương ân công, ân công có biết vị ân công kia đi đâu không?”, Tần Hương Liên bên cạnh hỏi. Lúc này nàng đã ăn uống đầy đủ, sắc mặt dần tốt lên, giọng nói cũng có vài phần sinh lực.

“Đi lấy thanh đao kia về”, Kim Kiền trả lời.

“Nhưng thanh đao đang trong tay tri phủ Sái Châu, làm sao có thể lấy được”, Tần Hương Liên lại hỏi.

“Không cần lo lắng, đại hiệp chắc sẽ có biện pháp”, Kim Kiền nói, bụng nghĩ: Dù thế nào thì khinh công và võ công của Nam hiệp cũng thuộc hàng đệ nhất, trộm một thanh đao chẳng phải chuyện đáng nói.

Tần Hương Liên không nói nữa, im lặng một hồi rồi lại hỏi: “Thân thủ vị ân công ấy quả là bất phàm, không biết...”, mới nói được nửa câu, tựa như cảm thấy không ổn, nàng lại đem nửa câu còn lại nuốt xuống.

Kim Kiền nhướng mắt, thấy gương mặt Tần Hương Liên hiện lên vẻ nghi ngờ, nhất thời hiểu rõ.

Mình đã biết vị đại hiệp này chính là Triển Chiêu, nhưng Tần Hương Liên lại chưa từng gặp Nam hiệp, trước đó đã bị Hàn Kỳ truy sát, lại thêm những chuyện gặp phải trong mấy ngày nay, sợ rằng Tần Hương Liên đang hoài nghi Triển Chiêu cũng là sát thủ do Trần Thế Mỹ phái tới.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền bất giác cười thầm.

Nếu sát thủ của Trần Thế Mỹ thuộc đẳng cấp Triển Chiêu thì cái loại vớ vẩn như chúng ta sớm đã đi uống trà chiều cùng Diêm Vương rồi. Có điều từ đầu chí cuối Triển Chiêu vẫn chưa nói nửa câu về thân phận bản thân, mình cũng không nên nhiều chuyện, cái đó gọi là: Muốn tốt thì phải giả vờ hồ đồ...

“Hương Liên tỷ, xin hãy an tâm. Ta xem tướng mạo vị ân công này rất đường hoàng, cả người đầy chính khí, không giống phường gian ác xấu xa, hẳn trên giang hồ đã thành danh hiệp khách, nhất định sẽ không hại chúng ta đâu”, Kim Kiền ngấm ngấm, bèn tóm đại vài câu văn ngôn, an ủi Tần Hương Liên, miễn cho Hương Liên khỏi nghi ngờ, lỡ kéo mình chạy trốn, lạc mất “vệ sĩ” Triển Chiêu thì thật không ổn chút nào.

Tần Hương Liên nghe xong lời của Kim Kiền, ngấm ngấm một lát cũng cảm thấy có lý bèn yên tâm trở lại, chuyên tâm tiếp tục chờ đợi.

Không lâu sau, quả nhiên Triển Chiêu y lời Kim Kiền trở về, trong tay còn cầm theo thanh đao của Hàn Kỳ.

“Mọi người hãy xem xét cẩn thận, có phải thanh đao này không?”, đưa thanh đao đến trước mặt Kim Kiền và Tần Hương Liên, Triển Chiêu hỏi.

Tình huống trước đó rất hỗn loạn, Kim Kiền vẫn chưa nhìn kĩ, lúc này vừa nghe thấy thế vội tiến lên xem xét: Thanh đao này ước chừng dài ba thước, chuôi đao tinh tế, hàn quang lấp lánh, vừa nhìn đã biết đây là hàng cực phẩm, lại nhìn đến phía chuôi đao, chỗ nối giữa phần thân và chuôi đao, có khắc ba chữ: Phò mã phủ.

Chắc chắn, xem ra phò mã này quả nhiên là tiền nhiều, đại phú đại quý, đến cả thanh đao cũng phải khắc ký hiệu chống hàng giả.

“Đúng là thanh đao này”, Tần Hương Liên xem xét xong, cao giọng nói.

Triển Chiêu lại hướng ánh mắt về phía Kim Kiền, Kim Kiền cũng gật đầu.

Dù sao mình cũng chẳng biết phân biệt đồ, cứ nói theo Tần Hương Liên khẳng định là không sai.

Triển Chiêu thấy hai người đều khẳng định, liền thu thanh đao lại, nghiêm túc hỏi: “Nếu đã như thế, dám hỏi Tần đại tẩu, tẩu định làm gì với thanh đao này?”.

Tần Hương Liên chậm rãi ngẩng đầu, không chút ngập ngừng nói: “Trần Thế Mỹ sát thê diệt tử, thiên lý bất dung, Hương Liên phải tố cáo hắn lên Khai Phong phủ, đòi lại công đạo cho Hương Liên!”.

Triển Chiêu nghe xong, khẽ gật đầu, tựa như đang cân nhắc gì đó, chưa đến nửa khắc sau đã dứt khoát ngẩng đầu lên, lông mày khẽ nhú, đôi mắt chất chứa ánh sáng, khuôn mặt tuấn tú nho nhã tràn đầy hào khí hiệp nghĩa, sang sảng nói: “Tại hạ nguyện hộ tống các vị một đoạn đường”.

Kim Kiền vừa nghe liền mừng rỡ, đúng là hợp với tâm ý của mình. Chưa cần nói có bảo tiêu hạng nhất miễn phí, mà ngay cả chuyện ăn uống, ngủ nghỉ dọc đường cũng có nhà tài trợ, chính là: Bánh trên trời rơi xuống, trừ ta há còn ai lấy?

82. Q.5 - Chương 5: Hồi Bốn

Tại thành Biện Lương ngăn kiêu kêu oan,

Trong cảnh hỗn loạn thấy Bao Thanh Thiên.

Trong mấy ngày theo Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ, Triển Chiêu, Triển đại nhân, rốt cuộc Kim Kiền đã từ trên người của vị tứ phẩm đối đao hộ vệ thể nghiệm được cái gọi là “làm người phải thắt lưng buộc bụng”.

Triển Chiêu kia, quả không hổ là một vị đại tướng thủ hạ của Bao đại nhân Khai Phong phủ, xứng danh nhân viên mẫu mực, mẫu cán, đại hiệp vang danh một thời, chính là: trong như nước, sáng như gương, toàn thân chính khí hào nhiên, hai tay mang một bầu gió trăng... Nói tóm lại chính là “nghèo”!

Trên đường, mặc dù chuyện cơm nước của mẹ con Tần Hương Liên và Kim Kiền rất tốt, tuy ngày ngày không phải là tiệc rượu thịnh soạn gì nhưng tuyệt đối cũng là bốn món mặn, một món canh. Có điều chuyện cơm nước của Triển Chiêu thật không dám khen ngợi, sáng trưa chiều tối đều lấy màn thầu làm món chính, nước lọc làm món phụ, thêm ít cháo loãng và rau. Không biết ba mẹ con Tần Hương Liên nghĩ thế nào chứ hiện tại Kim Kiền vừa nhìn thấy màn thầu, dạ dày đã phản ứng trào lên dịch vị chua lôm lôm thay Triển đại nhân, dạ dày bằng đá cũng không chịu nổi... Có điều xem ra Triển Chiêu ăn lại vô cùng hài lòng.

Mặc dù mẹ con Tần Hương Liên và Kim Kiền đều cảm thấy áy náy, luôn ra sức mời ân công cùng ăn cơm với mình nhưng đều bị Triển Chiêu uyển chuyển khước từ. Mẹ con Tần Hương Liên thì cho rằng vị ân công này lấy cần kiệm làm đức, trong lòng càng thêm kính phục, không dám nhiều lời. Nhưng Kim Kiền lại thầm buồn bực: Nhắc tới Triển Chiêu, dù thế nào cũng đường đường là Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ, hưởng bổng lộc của triều đình, hưởng hồ còn là chức quan tứ phẩm, đâu có phải thấp, vì sao phải tiết kiệm đến mức như thế?

Nhưng cùng đi với Triển đại nhân mấy ngày, Kim Kiền đã hiểu rõ tình huống.

Cái đó chính là: Sự nhiều cháo loãng, sỏi đồng thịt khan.

Bổng lộc của Triển Chiêu có nhiều hơn nữa cũng không thể trở thành người tiêu xài hoang phí được.

Hãy xem trên đường đi: Ba lần cứu giúp thiếu nữ bán mình để mai táng cha - tiêu mất bốn lượng bạc, tặng tiền cho đại thúc ngắt ở bên đường để đi khám bệnh - mất nửa lượng bạc, giúp thư sinh thi trượt hồi hương - mất năm lượng bạc...

Lại dè dặt thêm mấy kẻ ăn bám như mình, chỉ biết ăn mà chẳng làm gì... Đột nhiên Kim Kiền cảm thấy Triển Chiêu có thể sống qua ngày nhờ màn thầu và cháo cũng đã là may mắn lắm rồi.

Tóm lại, khi nhóm Kim Kiên, thương tích có thương tích, nhỏ có, lớn có, đói có khát có lũ lượt kéo đến Đông Kinh Biện Lương, cũng đã là hơn nửa tháng sau.

Theo Triển Chiêu tới dưới cổng thành, nhóm Kim Kiên còn chưa bước vào, thân hình Triển Chiêu đã dừng lại, xoay người hỏi Tần Hương Liên: “Tần đại tẩu, tẩu đã quyết định tới Khai Phong phủ nha cáo trạng phò mã, vậy tẩu hẳn đã có dự tính gì chăng?”.

Tần Hương Liên nghĩ một lát rồi nói: “Tần Hương Liên định tới trước cửa Khai Phong phủ nha đánh trống kêu oan”.

Triển Chiêu nghe xong nhíu mày, lắc đầu nói: “Làm thế không ổn. Trước đây Tần đại tẩu đã đệ đơn cáo trạng lên phủ Khai Phong rồi, nếu lại đánh trống kêu oan, một án hai lần cáo trạng, e sẽ khiến Bao đại nhân tức giận”.

Tần Hương Liên nghe xong nhất thời trong lòng cũng không có chủ ý gì khác, vội hỏi: “Dám hỏi ân công, liệu có còn biện pháp nào khác không?”.

“Còn một cách... chỉ không biết Tần đại tẩu có can đảm hay không?”, đôi mày của Triển Chiêu nhíu lại, trầm tư cân nhắc một lát rồi ngẩng lên nói.

Tần Hương Liên vừa nghe liền cảm thấy vui mừng, lập tức trả lời: “Tần Hương Liên đương nhiên có can đảm!”.

Triển Chiêu khẽ gật đầu: “Cách này chính là... ngăn kiện kêu oan”.

Nhưng khuôn mặt vốn tràn đầy ý chí của Tần Hương Liên vừa nghe xong, vẻ khí khái quyết tâm nhất thời mất đi phân nửa, cúi đầu không nói, lát sau mới ngẩng lên đáp: “Nếu chỉ có cách này, Hương Liên nguyện thử một lần!”.

Dứt lời, Hương Liên khẽ nhắm hai mắt, khuôn mặt lộ vẻ quyết tâm.

Kim Kiên ở một bên nghe mà thấy quái lạ.

Chẳng qua chỉ là ngăn một cái kiện, kêu oan mấy tiếng, tình tiết hạng ba trong các bộ phim truyền hình, biên kịch đều dùng nát rồi, Tần Hương Liên mắc chứng gì mà phải đấu tranh tư tưởng ghê vậy chứ.

Nhưng ngẫm đến bối cảnh hiện tại, trong lòng Kim Kiên nhất thời hiểu rõ.

Nói đến Bao Chửng là nói đến chưởng quản kinh thành, tâm phúc của lão hoàng đế, căn cứ theo tiêu chuẩn hiện đại mà nói, ít nhiều cũng tương đương chức thủ tướng quốc vụ viện.

Hãy tưởng tượng nếu mình vì kháng án mà lao lên đường cao tốc, xông vào một đoàn vệ sĩ mặc toàn âu phục đen, đeo kính đen, tai lăm lăm khẩu súng đen sì, quỳ rạp trên đất, ngăn chiếc limousine màu đen tuyền của Bảo ca (Chú thích: Thủ tướng Ôn Gia Bảo)...

Kim Kiên lạnh sống lưng: Chuyện đó quả thật rất khó khăn...

Triển Chiêu nghe được lời của Tần Hương Liên, bắt giắc khẽ gật đầu, chấp tay thi lễ với mấy người bọn họ, nói: “Nếu đã vậy, tại hạ mong Tần đại tẩu tất thấy được bình an. Hiện tại hạ đã hộ tống mọi người đến Khai Phong, các vị không cần phải lo chuyện an toàn nữa, tại hạ còn có việc quan trọng cần làm, xin cáo từ tại đây.”

Tần Hương Liên nghe vậy, tuy không nở nhưng thấy ân công ý đã quyết, lại thấy đã tới Khai Phong, cũng không tiện giữ lại, đành hành lễ bái biệt trước khi ân công rời đi.

Mặc dù Tần Hương Liên như vậy, nhưng hai đứa bé con nàng lại không đồng ý, mỗi đứa một bên, tay nắm chặt lấy vạt áo lam của Triển Chiêu, trái nứ phải kéo, miệng không ngừng kêu lên.

“Đại hà thần tiên ca ca...”

“Đại hà thần tiên ca ca đừng đi...”

Kim Kiền đứng xem rất vui vẻ. Triển Chiêu kia một đời đại hiệp, đường đường một đấng nam nhi thân cao bảy thước, bên người lại bị hai cái “bánh ú” đu theo, đi không được, không đi cũng chẳng xong, vô cùng buồn cười.

Có điều, người trong giang hồ đều xưng tụng: Nam hiệp Triển Chiêu, tính khí rất tốt, bình tĩnh kiềm chế, ôn hòa nho nhã, quả không phải là hư truyền.

Nhìn Triển Chiêu mặc dù bị hai đứa trẻ ôm chặt lấy chân tay, nhưng cũng chẳng buồn phiền, ngồi xuống, hai tay đưa ra, xoa đầu hai đứa trẻ, cười nói: “Ca ca và bọn đệ rất có duyên, nhất định sẽ gặp lại, không cần phải như thế này đâu”.

Nụ cười này giống như gió xuân lướt qua mặt, nước suối mát lạnh chảy qua tim, chớ nói Kim Kiền đứng ngẩn ra mà ngay cả hai gò má của Đại hà thần tiên ca ca cũng đỏ ửng lên, hai tiểu quỷ lại càng ngoan ngoãn nghe lời, lập tức buông tay ra.

Triển Chiêu từ biệt rồi xoay người rời đi, nhìn như người bình thường đang đi, nhưng chớp mắt một cái đã không thấy bóng dáng đâu, đủ thấy khinh công xuất chúng đến thế nào.

Lát sau, Tần Hương Liên khôi phục lại thần trí, bất giác hỏi: “Ân công nói chúng ta có duyên với nhau, không bao lâu nữa sẽ gặp lại, không biết...”.

Tất nhiên Kim Kiền biết huyền cơ trong đó, nhưng chỉ có thể thắm cười khổ, không cách nào trả lời được, đành xoay người kéo hai đứa bé tiến qua cửa thành Biện Lương.

Vừa tiến vào Đông Kinh Biện Lương, Kim Kiền nhất thời sáng rõ mắt.

Nếu không phải mọi người trước mắt đều mặc trang phục cổ, phòng ốc, đèn đài đều được thiết kế theo phong cách kiến trúc cổ đại, Kim Kiền còn cho rằng mình đã trở về một thành phố lớn của thời hiện đại.

Đông Kinh Biện Lương này, thật sự là khí thế cực kỳ to lớn, quy mô hoành tráng, lộng lẫy huy hoàng. Trước mặt là một con đường bề rộng đã khoảng một trăm mét, tầm nhìn rất thoáng, lầu các, cửa hàng hai bên mọc lên san sát, biển hiệu dày đặc, các tiểu thương bán hàng rong bên đường, tiếng rao lanh lảnh bên tai không dứt, vô cùng náo nhiệt. Lại thấy người đi trên đường ăn mặc chỉnh tề, sắc mặt hồng nhuận, cử chỉ chừng mực, khác hẳn so với cư dân của châu, phủ, huyện, trấn.

Nhìn thấy cảnh sắc này, trong lòng Kim Kiền không khỏi cảm khái ngàn vạn lần.

Cảnh vật mô phỏng, dựng lại trong các bộ phim truyền hình, sự chân thật đến cả một phần mười cũng không theo được.

Lại lướt mắt đến các quán hàng rong ven đường quan sát một cách tỉ mỉ, trong lòng Kim Kiền nhất thời khê kêu khổ không ngừng... Đây quả thực là khảo nghiệm ý chí của mình mà!

Trong sọt, trên sạp hàng, bày đủ loại đồ điểm tâm lớn nhỏ, các loại hoa quả tươi non, có loại Kim Kiền biết tên, lại có loại nàng cũng không biết tên, tất cả đều bày ra trước mắt, hương thơm tỏa ra khắp bốn phía, hấp dẫn người qua lại, khiến người ta hoa cả mắt, nước dãi chảy ròng ròng.

Quay lại nhìn, Tần Hương Liên còn tạm, vẫn đứng với tư thế thanh cao, quyết không bị mê hoặc. Nhưng hai đứa tiểu quỷ đã sớm dán mắt vào đó, chỉ là vẫn đứng im tại chỗ, hai mắt đăm đăm, nước dãi từ miệng chậm chậm chảy xuống, thoạt trông rất giống hai sợi râu cá mỏng manh như tơ.

Kim Kiền vừa nhìn, nhất thời hoảng hốt, lo hai tiểu quỷ không chịu được sự mê hoặc của vật chất, lại khổ sở cầu xin mình, đến khi ấy thì mấy đồng tiền riêng phòng thân của mình chẳng phải là tan biến như khói sương ư.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền lập tức xốc lại tinh thần, tai nghe sáu phương mắt nhìn tám hướng, muốn tìm hiểu tuyến đường xuất hành của đoàn người phủ Khai Phong.

Câu hỏi chưa thoát ra khỏi miệng, người hai bên đường đột nhiên xôn xao hết lên.

Người hai bên đường đồng loạt đứng tránh sang hai bên, thương nhân, tiểu thương cũng vội vàng thu dọn đồ đạc, đem hàng hóa đặt vào lề đường, thoáng cái một lối đi rộng khoảng năm mươi mét đã xuất hiện.

Kim Kiền cảm thấy lo lắng, vừa định mở miệng hỏi người đi đường, bên tai đã truyền tới một tràng tiếng chiêng.

Tiếng chiêng vang vọng, không nhanh không chậm, nghe ra cả sự uy nghiêm tiềm ẩn trong đó.

Định thần nhìn kĩ, chỉ thấy trên đường lớn một đoàn người ngựa từ từ đi tới, phía trước có mấy người cầm chiêng đi dẹp đường, tiếp đó là các hộ vệ, ngay sau mấy người cầm chiêng dẹp đường là bốn người cầm bốn tấm bảng lớn, trên đó lần lượt viết tám chữ: “Khai Phong, “Phủ Doãn”, “Túc Tình”, “Hồi Tỵ”, đi tiếp theo sau là bốn cấm y hộ vệ, tay cầm trường đao, sắc mặt nghiêm trang, dáng vẻ uy nghiêm; đi sau bốn người đó là kiệu quan có đỉnh màu xanh đen, do bốn kiệu phu khiêng, vững vàng bước trên đường... Đây đúng là: Khí thế phi thường.

Lại nhìn các thương nhân, tiểu thương hai bên đường, không ai là không cúi đầu, tuy không có người nào quỳ lạy nhưng tất cả đều mang dáng vẻ cung kính.

Kim Kiền vừa nhìn, trong lòng thâm vui mừng.

Tình huống phô trương như thế này, lại thêm hai biển lớn “Khai Phong”, “Phủ Doãn”, người đi tới nhất định là lão Bao của Khai Phong phủ! Thật đúng là: Muôn dặm tìm người trăm ngàn lượt, ngoảnh đầu nhìn lại người đứng đó, giữa chốn đèn hoa rực sắc màu[1].

[1] Nguyên văn: “Chúng lý tầm tha thiên bách độ, mạch nhiên hồi thủ, khước tại đăng hòa lan san xứ”, trích từ bài từ “Thanh ngọc án - Nguyên tịch” của Nam Tống Tân Khí Tật.

“Xem ra phía trước chính là đoàn người hộ tống Bao đại nhân, Hương Liên tỷ còn không mau ngăn kiệu kêu oan?”.

Nhưng Tần Hương Liên, hai tay nắm chặt thanh đao vật chứng, miệng không thốt ra lời nào, cơ thể khẽ run rẩy, trì trệ chẳng có chút động tĩnh gì.

Kim Kiền thấy vậy liền nổi nóng: Mấy người cổ đại này, sao cứ đến thời khắc quan trọng thì lại đánh rơi mất dũng khí!

Mất thấy đội kiệu của Bao đại nhân sắp rời đi, nếu bỏ lỡ mất cơ hội này, không biết đến lúc nào mình mới có thể được ăn cơm phủ quan miễn phí!

Thế nên Kim Kiền lập tức nảy ra một chủ ý, lùi về phía sau lưng Tần Hương Liên vài bước, giơ chân phải lên, nhắm thẳng bàn tọa của Tần Hương Liên mà đạp một cái.

Cú đạp này đặt cược toàn bộ tiền riêng, lương thực cơm ăn cùng tiền đồ, khí vận của Kim Kiền, Kim Kiền vận toàn bộ sức mạnh, nhắm chuẩn xác, lực đạo vô cùng mạnh mẽ, chỉ thấy thân thể Tần Hương Liên giống như mũi tên lao vút ra khỏi dây cung, lao thẳng ra khỏi đám đông, biến thành hình chữ “đại” ngay ngắn phủ phục trước kiệu của Bao đại nhân.

Tần Hương Liên bổ nhào xuống thì không sao nhưng lại làm bốn hộ vệ trước kiệu của Bao đại nhân sợ mất vía, bốn người thâm nghĩ: Thế này là sao, đoàn kiệu đang đi bình thường, sao đột nhiên lại bay ra một người, ngã nhào xuống đây, còn cầm mặt xuống đất, dáng vẻ bất nhã... Ngăn kiệu cáo trạng ư? Chưa từng thấy cách ngăn kiệu như thế này bao giờ, còn thể hiện tư thế dang tay dang chân... Lẽ nào là thích khách? Vậy cũng không bình thường, thích khách kiểu gì mà lại sử dụng cách thức này để xuất hiện chứ...

Bốn hộ vệ nghĩ thì nghĩ thế, nhưng tay thì phản ứng không chậm chút nào. Chỉ thấy bốn người đồng loạt rút đao khỏi vỏ, đồng thanh quát: “Kẻ nào? Kẻ nào cả gan ngăn kiệu của phủ doãn phủ Khai Phong, Bao đại nhân?”.

Một câu này đương nhiên là bốn giọng hợp một, âm thanh vang dội, khí thế phi phàm, nhưng đáng tiếc, không có hiệu quả gì.

Người vừa bổ nhào trước kiệu hoàn toàn không có phản ứng, vẫn dán mặt xuống đất hướng lưng lên trời y như cũ, bất động.

Lúc này, đừng nói bốn hộ vệ cảm thấy khó hiểu mà ngay cả lão bách tính xung quanh cũng thấy kỳ lạ, mọi người thâm nghĩ: Đây đúng là ‘chuyện lạ năm nào cũng có, năm nay lại đặc biệt nhiều’. Phương pháp ngăn

kiệu mới mẻ như thế này, thật đúng là được mở rộng tầm mắt.

Kim Kiền đứng một bên nhìn thấy rất rõ, trong lòng thầm kêu to không ổn.

Tiêu rồi, hình như mình đạp mạnh vượt mức tiêu chuẩn, Tần Hương Liên phi ra, đầu đập xuống đất, mười phần chắc chín là hôn mê bất tỉnh rồi.

Lại nhìn tứ đại hộ vệ trước kiệu vẻ mặt rất căng thẳng, bốn thanh đao hàn quang bắn ra tứ phía, dường như sắp vung xuống người Tần Hương Liên, nhất thời trong lòng nóng vội, cũng không quan tâm xem mình thân là một người từ tương lai đến, nếu tham gia vào lịch sử sẽ để lại hậu quả như thế nào, Kim Kiền nhảy ra một bước xông ra khỏi đám đông, đến trước người Tần Hương Liên, “bịch” một tiếng quỵ sụp xuống.

“Đại nhân, tiểu nhân oan uống lắm!!!”

Tiếng kêu oan này của Kim Kiền thiếu chút nữa dọa cho bốn hộ vệ ngã lăn ra đất, không khỏi đồng thời lùi về phía sau nửa bước.

Thì ra Kim Kiền vì nóng lòng, bất giác đã thi triển khinh công “Tiêu dao du”, người ngoài nhìn vào chỉ cảm thấy nàng xuất hiện đột ngột như từ dưới đất chui lên.

Lúc này đương nhiên Kim Kiền cũng không nhận ra chuyện đó, trong lòng còn cảm thấy kỳ quái: Trình tự ngăn kiệu kêu oan diễn trên ti vi không lẽ là sai, sao mình hô cả nửa ngày trời mà ai nấy ngay cả một chút phản ứng cũng không có vậy...

Bốn hộ vệ đứng trước kiệu không phản ứng, nhưng người trong kiệu lại phản ứng.

“Kẻ nào kêu oan?” Một giọng nói trầm trầm truyền ra từ chiếc kiệu quan màu xanh đen, trầm ổn vừa phải, hàm chứa sự uy nghiêm.

Lúc nào hộ vệ trước kiệu mới hồi phục lại tinh thần, một người trong số đó thu trường đao, đến trước kiệu chấp tay lại nói: “Bẩm đại nhân, là một tiểu khát cái”.

“Tiểu khát cái?”, người trong kiệu trầm ngâm một lát, sau đó màn kiệu vén lên, một người từ trong đó bước ra.

Người này, khoảng trên dưới bốn mươi tuổi, đầu đội mũ ô sa, mặc măng long bào màu tím, thắt lưng đeo đai ngọc, chân đi giày quan đen, lướt đến khuôn mặt, làn da đen sì, lông mày trắng đứng, khóe mắt xéch ngược, hai mắt như có điện, ở giữa trán có một thứ, đó chính là mảnh trắng lưỡi liềm sáng ngời, nhìn xuống dưới, mũi sư tử, miệng rộng, ba chòm râu đen bóng dài xuống trước ngực, không cần nổi giận mà vẫn uy nghiêm, cái đó gọi là: Văn quan võ tướng, tướng mạo đường đường chính chính, uy phong凛凛 liệt.

Kim Kiền nhìn lên, ôi, cái người này, quả nhiên là danh bất hư truyền... Đen, quá là đen! Phải nói là đen không thể đen hơn, ngoại trừ đôi mắt sáng, cái miệng với hàm răng trắng, còn có mảnh trắng lưỡi liềm trong truyền thuyết ra, toàn thân trên dưới đều đen sì giống như từ trong hũ mực chui ra, màu đen chất chứa ánh sáng, ánh sáng chất chứa bóng đen. Xem ra trăm phần trăm vị này chính là lão Bao, “phiếu ăn” miễn phí của mình rồi.

Lại nói đến người trong kiệu bước ra này, đó chính là Khai Phong phủ doãn Bao đại nhân, Bao Chứng. Bao đại nhân bãi triều từ sớm, chuẩn bị dẹp đường hồi phủ, trên đường thì gặp Kim Kiền, người ngăn kiệu kêu oan. Theo lý mà nói, từ sau khi Bao đại nhân thay đổi trình tự cáo trạng của dân chúng, số lần ngăn kiệu kêu oan của bách tính ngày càng tăng, việc hôm nay cũng nằm trong dự tính. Nhưng tình huống Bao đại nhân nhìn thấy lúc này, cũng không khỏi có chút kinh ngạc.

Trước mặt, giữa đường lớn, có một người úp mặt xuống đất phủ phục thành hình chữ “đại”, dựa vào y phục để phán đoán thì đây là một người phụ nữ. Trước người phụ nữ này, là một thiếu niên đang quỳ, quần áo tả tơi, tóc tai rối bù, dường như là một tên ăn mày, nhưng quan sát tỉ mỉ lại thấy thiếu niên này, mày rậm mắt tròn, đôi mắt dài hẹp, lấp lánh sáng ngời, đang nhìn chăm chăm vào chính mình, khuôn mặt tràn đầy vẻ vui mừng.

Đột nhiên sống lưng Bao đại nhân lạnh toát, trong lòng càng cảm thấy kỳ quặc, mở miệng hỏi: “Người chính là kẻ kêu oan?”.

Kim Kiền vội đáp: “Bẩm đại nhân, chính là tiểu nhân”.

“Người có oan khuất gì?”

Kim Kiền vừa nghe xong, liền dùng tay chỉ vào lưng Tần Hương Liên, lớn tiếng đáp: “Bẩm đại nhân, là Tần Hương Liên phía sau tiểu nhân có kỳ oan!”.

Bao đại nhân không khỏi bàng hoàng, vội hỏi: “Tần Hương Liên mà người nói là...”.

Kim Kiền lập tức cúi đầu khom lưng, hướng về phía hai tiểu quý ở sau ra hiệu, hai đứa bé con vừa thấy thế liền chạy vội lên phía trước, quỳ xuống cạnh Kim Kiền.

Kim Kiền lấy tay kéo hai đứa trẻ, gật đầu nói: “Chính là Tần Hương Liên mà đại nhân từng biết”.

Bao đại nhân vừa nhìn liền nhận ra hai đứa trẻ này, đúng là con của người phụ nữ ba tháng trước từng đến phủ Khai Phong cáo trạng đương kim phò mã - Tần Hương Liên. Ngài nhất thời cau mày, trầm tư một lát rồi lên tiếng ra lệnh: “Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hổ, hộ tống mẹ con Tần Hương Liên hồi phủ!”.

“Tuân lệnh, đại nhân”, bốn hộ vệ lớn tiếng đáp.

Kim Kiền nhất thời hiểu ra, thì ra bốn vị lão huynh cầm đao này chính là “Tứ đại kim cương” của lão Bao, trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ quái, thầm nghĩ: Ngay đến cả Tứ đại kim cương cũng đã xuất hiện rồi, sao lại không thấy kế toán kiêm thầy thuốc gia đình của Khai Phong phủ - Công Tôn tiên sinh nhỉ?

Mặc dù Kim Kiền trong lòng nghi hoặc nhưng trên mặt vẫn không biểu lộ gì. Tần Hương Liên được hai hộ vệ xốc lên, còn bản thân thì dắt hai tiểu quý, theo đoàn kiệu của Bao đại nhân, chậm rãi hướng Khai Phong phủ nha đi tới.

Không bao lâu sau đã đến được Khai Phong phủ nha.

Kim Kiền ngược mắt lên nhìn, trong lòng cứ xuýt xa mãi không thôi.

Khai Phong phủ nha này, cột ngọc mái cong, uy nghi cung kính, hai cánh cửa lớn màu đỏ ửng chừng cao ba mét, đang mở, phía trên treo một tấm bảng thếp vàng viết ba chữ lớn: “Khai Phong phủ”; hai bên cửa lớn là hai hàng nha dịch đứng trang nghiêm, vẻ mặt nghiêm trang kính cẩn, bên phải cửa lớn là một chiếc trống màu đỏ được đặt trên giá, vừa đúng chiều cao của một người, trên giá còn đặt một chiếc dùi, đây chính là danh thắng của Khai Phong phủ: Trống kêu oan.

Lại nhìn về phía bên trái cửa lớn, có một người đứng đó, vận áo vải màu trắng, đầu đội mũ màu xanh, thấy đội kiệu hồi phủ liền bước lên trước hai bước, chấp tay nói: “Học trò cung nghênh đại nhân hồi phủ”.

Người này thân hình mảnh khảnh, gò má nhô cao, dung mạo tinh tế, ba chòm râu mỏng khê phất phơ, toàn thân phát ra khí chất thư sinh, khuôn mặt rất trắng, dường như là đắp lên đó cả ba lớp phấn vậy.

Kim Kiền định thần nhìn kĩ, thiếu chút nữa là phun nước bọt.

Chuyện, chuyện chuyện này không cần phải hỏi, khẳng định đây chắc chắn là Công Tôn tiên sinh, chỉ là, người này và Bao đại nhân đứng cạnh nhau, tương phản quá lớn! Có thể sánh với sản phẩm ăn vặt nổi tiếng của thời hiện đại - “Hắc bạch phối[2]”.

[2] Tên một sản phẩm ăn vặt nổi tiếng của Trung Quốc. Trên bao bì chữ “Hắc” màu đen, chữ “Bạch” màu trắng nằm cạnh nhau, chính vì thế nên Kim Kiền đã liên tưởng đến Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh khi đứng cạnh nhau.

83. Q.5 - Chương 6: Hồi Sáu

Trên công đường Khai Phong phủ thẩm vấn phò mã, Trần Thế Mỹ giáo hoạt khiến người ngoài tức giận.

Khai Phong phủ nha kiến trúc khoáng đạt, trang nghiêm túc mục, phía trước là sảnh sau là phòng ốc, bên trái là tổ miếu, bên phải là xã tắc[1], cửa nặng đường nhiều, đường và cửa to nhỏ khác nhau khiến Kim Kiên nhìn mà hoa cả mắt, tựa như bước vào mê cung. Trái quanh phải co, ngoằn ngoèo nghèo nghèo, hết như quanh quẩn trong trận đồ bát quái, mãi một lúc sau Kim Kiên mới đến được nơi có thể dừng chân.

[1] Xã tắc: Tên một loại tổ miếu.

Đứng trước giường của Tần Hương Liên, Kim Kiên vừa quan sát Công Tôn tiên sinh đang chẩn bệnh cho Tần Hương Liên, vừa đánh giá gian sương phòng mà mình đang đứng này.

Cửa sổ dán giấy trắng – thùng lỗ gió lùa vào, cửa gỗ sơn đen – bong tróc, bàn gỗ tròn – hầy còn tốt, chân bàn còn đầy đủ, bốn cái ghế gỗ nhỏ – chân ngắn ngủn, một bình trà sứ men xanh – mất nắp, bốn chén trà sứ men trắng – tróc men, một cái giường chế từ phản gỗ – cứng quèo, màn hoa trắng trên giường – đầy những mảnh vụn vá...

Nhất thời trong lòng Kim Kiên lạnh đi nửa phần. Khai Khai Khai Phong phủ này tiết kiệm đến vậy, sợ rằng cơm ngon canh ngọt cũng chẳng có!

“Đại nhân, Tần Hương Liên chỉ bị thương ngoài da, lại đi đường mệt nhọc, cộng thêm khi ngăn khiếu kêu oan có khả năng đập đầu xuống đất, nhất thời hôn mê, nghỉ ngơi một lát sẽ tỉnh lại thôi.”

Công Tôn Sách bắt mạch xong, đứng dậy nói với Bao đại nhân phía sau.

Kim Kiên bên cạnh thầm tắc lưỡi: Công Tôn tiên sinh quả nhiên là có bản lĩnh, rốt cuộc cũng chẩn đoán được hầu hết bệnh tình của Tần Hương Liên, có điều vẫn còn may chưa chẩn đoán ra được trên bàn tọa của Tần Hương Liên có một dấu chân rất to.

Bao đại nhân nghe thấy lời của Công Tôn tiên sinh, đưa tay vuốt râu, gật gật đầu, nói: “Vất vả cho tiên sinh rồi”. Nói xong, liền quay lại hỏi Kim Kiên: “Vị huynh đệ này không biết có quan hệ như thế nào với Tần Hương Liên, vì sao lại thay Hương Liên kêu oan trước khiếu của bản phủ?”

Kim Kiên nghe xong, vội vàng sửa lại y phục định trả lời, không ngờ hai tiểu quỷ bên cạnh đã cướp lời.

“Huynh ấy là Thần tiên ca ca, là người trời phái xuống giúp đỡ bọn cháu”, hai đứa bé đồng thanh nói.

“Thần tiên ca ca?”, Bao đại nhân không khỏi sửng sốt.

Kim Kiên nhất thời ngượng ngùng, cười khỏ, vội nói rõ: “Bẩm đại nhân, thảo dân là Kim Kiên, chuyện là...”, thế là Kim Kiên đem ngọn ngành sự việc nhất nhất bẩm báo, ngoài ra còn thêm mắm thêm muối, cũng không quên quở trách cả tên tri phủ đầu heo kia nữa, chỉ là đặc biệt tỉnh lược đi thân phận mình là người tương lai đến, đồng thời là đệ tử đích truyền của hai lão quái sư phụ.

Bao đại nhân nghe xong, sắc mặt bỗng trầm xuống, nhú mày không nói.

Không khí trong phòng nhất thời ngưng đọng, nặng nề đè xuống quanh người.

Công Tôn Sách ở bên vừa nhìn liền biết đại nhân không vui, lập tức tiến lên một bước, chuyển đề tài: “Vị Kim tiểu huynh đệ này, chuyện người nói có bằng chứng gì không?”

“Đương nhiên có...”

“Có bằng chứng!”, một giọng nói phát ra từ trên giường, mọi người đều quay lại nhìn, Tần Hương Liên đã tỉnh, đang cố gắng để ngồi thẳng dậy.

Công Tôn tiên sinh vội đến bên giường, đỡ lấy Tần Hương Liên nói: “Thương thể trên người người rất nghiêm trọng, không thể vọng động”.

Hai đứa trẻ cũng nhào tới trước, ôm chặt lấy mẫu thân.

Tần Hương Liên thấy thế, cố cử động người, quỳ trên giường, sào nào nói: “Đại nhân, Trần Thế Mỹ táng tận lương tâm, Tần Hương Liên đã chẳng có chỗ nào để đi, chỉ đành cáo trạng lên đại nhân! Mong Bao đại nhân làm chủ cho dân phệ!”.

Dứt lời, Tần Hương Liên đem thanh đao vẫn ôm chặt trong tay ngay cả khi hôn mê dâng lên Bao đại nhân.

Bao đại nhân nhận lấy thanh đao tỉ mỉ quan sát, bắt giắc đôi lông mày nhú chặt, thở dài một tiếng nói: “Tần Hương Liên, những khổ sở vất vả ngươi phải chịu, bản phủ đã hiểu rõ. Ngươi cứ an tâm, bản phủ sẽ làm chủ cho ngươi, ngươi đứng dậy đi”.

Tần Hương Liên nghe xong liền khấu đầu bái lạy, sau đó mới thay đổi tư thế, ngồi trên giường.

Bao đại nhân đưa thanh đao cho Công Tôn tiên sinh, lại nói: “May là ngươi đại nạn không chết, thoát khỏi miệng hùm, cũng là trời xanh có mắt”.

Tần Hương Liên khe khẽ gật đầu nói: “Lời Bao đại nhân nói rất đúng, nếu như không có hai vị ân công ra tay tương trợ, e rằng mẹ con Hương Liên đã sớm không còn trên nhân thế này nữa”.

“Hai vị ân công?”, Bao đại nhân hỏi, “Hai vị ân công mà ngươi nói, một trong hai vị đó có phải chính là vị tiểu huynh đệ này không?”.

Tần Hương Liên gật đầu: “Đúng vậy, khi đó Hàn Kỳ định giết mẹ con Hương Liên, may thay vị ân công này đã ra tay tương cứu, đem những lời trịch ngôn khăng khải mà lay động Hàn Kỳ, mẹ con Hương Liên mới có thể thoát nạn”.

Kim Kiền nghe xong, bỗng cảm thấy đau đầu, lòng thầm nói: Lúc đó chẳng qua là kế hoãn binh, vì bảo toàn cái mạng nhỏ của mình nên mới uốn mấy tắc lưỡi mà tương trợ, he he, như vậy mà cũng có thể đổi lại được mỹ danh sao? Cái giá của anh hùng thời cổ đại cũng rẻ quá đi chứ... Nhưng lại thấy mọi người nhìn mình chăm chăm, Kim Kiền chỉ có thể đâm lao thì phóng luôn theo lao, đã mang tiếng là anh hùng lại càng phải quyết tâm đến cùng...

Vì thế Kim Kiền bước lên trước chấp tay lại nặn ra một nụ cười, nói: “Chỉ là chuyện nhỏ, không đáng nhắc đến”.

Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh nghe xong, thấy thiếu niên này tuổi đời còn nhỏ lại có cử chỉ đại nghĩa như vậy, nhất thời thầm tán thưởng. Công Tôn tiên sinh khẽ gật đầu, Bao đại nhân thì vuốt râu cười.

Kim Kiền ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng kêu khổ thấu trời.

Lát sau, Bao đại nhân lại hướng Tần Hương Liên hỏi: “Vậy không biết vị ân công còn lại mà ngươi nhắc đến là nhân vật nào?”.

Khuôn mặt Tần Hương Liên hiện lên vẻ khó xử, nói: “Bẩm Bao đại nhân, không phải là Hương Liên không trả lời, chỉ là Hương Liên từ đầu chí cuối vẫn không biết danh tính của ân công”.

Hương Liên miệng nói không biết, nhưng hai tiểu quỷ kia lại không nghĩ thế, chỉ cảm thấy rất có hảo cảm với vị bá bá mặt đen này, thế là cướp lời nói: “Huynh ấy là Đại hà thần tiên ca ca”.

Lúc này không những Bao đại nhân sững sốt mà ngay cả Công Tôn tiên sinh vốn túc trí đa mưu cũng mờ mờ chẳng hiểu đầu đuôi thế nào.

Hai đứa trẻ kia lại vô cùng vui vẻ, đứng lên khoa tay múa chân.

Đứa bé trai nói: “Đại hà thần tiên ca ca rất lợi hại, huynh ấy biết bay, thoát một cái đã chẳng nhìn thấy đâu”.

Đứa bé gái cũng nói: “Là thật đó, giống y như Thần tiên ca ca vậy. Mới quay đi thôi mà đã không thấy bóng dáng đâu!”.

“Còn nữa, còn nữa, Đại hà thần tiên ca ca có thể đánh người xấu!”

“Người xấu vừa nhìn thấy Đại hà thần tiên ca ca liền sợ hãi bỏ chạy, rất lợi hại!”

“Còn nữa cơ, Đại hà thần tiên ca ca...”

Bô lô ba la, xì xà xì xồ...

Bên kia hai tiểu quỷ hứng chí nói, bên này Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh khó mà chịu thêm.

Hai đứa trẻ này, trái một câu “Thần tiên ca ca”, phải một câu “Đại hà thần tiên ca ca”, thần tiên lớn nhỏ bay đầy trời, nói tới mức hai người đầu như nở ra, hai mắt mờ đi. Lại thấy Tần Hương Liên vẻ mặt ngượng ngùng, còn Kim Kiền phía sau thì cứ cười gượng mãi, mắt lảng đi chỗ khác.

Đúng lúc này, bỗng nghe thấy bên ngoài cửa có người bấm báo: “Bấm Đại nhân, Triển đại nhân đã hồi phủ, đang ở phía ngoài cầu kiến”.

Bao đại nhân vừa nghe liền tỏ vẻ vui mừng, vội nói: “Mau mời vào”.

Lời vừa dứt cửa phòng đã mở ra, một người tiến vào.

Người này thân mặc quan bào đỏ, đầu đội mũ quan đen, trên mũ có hai sợi dây đỏ dài rủ xuống trước ngực, lưng đeo đai ngọc đen, chân mang giày đen hơi bạc màu, thân hình thẳng đứng, vai rộng eo thon, mày mắt sáng như sao, khuôn mặt tuấn tú, nho nhã, giữa trán như tỏa ra ba phần hiệp nghĩa, ba phần nho nhã, ba phần uy nghiêm.

Người mới đến chấp hai tay lại, sang sảng nói: “Triển Chiêu bái kiến Bao đại nhân”.

“Ân công!”

“Đại hà thần tiên ca ca!”

Ba tiếng kêu vang lên đồng thời.

Hai đứa trẻ bỏ nhào đến bên người Triển Chiêu, mỗi đứa một bên, nắm lấy quan bào màu đỏ của Triển Chiêu chẳng chịu buông ra. Tần Hương Liên lại càng kích động, thiếu chút nữa là nhào từ trên giường xuống dưới đất.

Chỉ có Kim Kiền là vẫn trấn tĩnh, khoanh tay lại, hất cằm lên, thầm nghĩ: Ai da, quả nhiên là người đẹp vì lụa lủa tốt vì phân, nhìn Triển Chiêu trước mặt, quan bào trên người này, dáng vẻ này, khí thế này, cái eo nhỏ này... khụ khụ... Thật đúng là hoa gặp hoa nở, xe thấy xe nhường, người gặp người yêu!

Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh thấy vậy thì nhất thời hiểu rõ.

Bao đại nhân khẽ lắc đầu, cười nói: “Thì ra ân công mà mấy vị luôn miệng nói lại chính là hần”.

Tần Hương Liên không hiểu, hỏi: “Lẽ nào đại nhân biết ân công?”

Công Tôn tiên sinh bước lên nói: “Tần Hương Liên, ngươi có biết người này là ai không?”.

Tần Hương Liên lắc đầu.

Công Tôn tiên sinh lại nói: “Người này chính là Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ, được đích thân thánh thượng ngự phong “Ngự Miêu” Triển Chiêu, Triển hộ vệ”.

Lúc này Tần Hương Liên bừng tỉnh, vội quỳ trên giường phủ phục xuống, nói: “Hương Liên đa tạ ơn cứu mạng của Triển đại nhân!”.

Hai đứa bé thấy thế cũng quỳ xuống, học theo: “Đa tạ ơn cứu mạng của Triển đại nhân”.

Kim Kiền thấy vậy nghĩ: Ai da, mọi người đều quỳ rồi, mình không nên lập dị khác với mọi người, mau quỳ thôi! Thế là cũng vội quỳ xuống, hô to: “Đa tạ Triển đại nhân cứu mạng!”.

Triển Chiêu thấy vậy vội đỡ hai đứa trẻ bên người đứng lên, lại nói với Kim Kiền và Tần Hương Liên: “Mau mau đứng dậy, Triển mỗ sao dám nhận lễ này”.

Lúc này mọi người mới đứng lên, ai về vị trí nấy.

Bao đại nhân nhìn Triển Chiêu, khuôn mặt mang theo vẻ tán thưởng, lại hướng Tần Hương Liên hỏi: “Ngươi không tới phủ nha đánh trống kêu oan mà ngăn khiếu kêu oan, có phải là do Triển hộ vệ chỉ cho không?”.

Tần Hương Liên hơi khựng lại một chút rồi trả lời: “Thưa, đúng vậy, vì sao đại nhân lại biết?”.

Bao đại nhân vuốt râu mỉm cười, trầm mặc không nói.

Công Tôn tiên sinh thấy thế liền giải thích: “Đại nhân đã sớm ra lệnh rõ ràng, phàm là một án hai lần cáo trạng, bất luận vì nguyên do gì, trước tiên đều phải chịu hai mươi trượng để răn đe khiển trách. Triển hộ vệ tất nhiên biết quy tắc này, thế nên mới bày cho người ngăn kiêu kêu oan, giúp người tránh được hai mươi trượng trách phạt này”.

Tần Hương Liên nghe xong rất cảm động, lại muốn bái tạ nhưng Triển Chiêu đã bước tới ngăn lại.

Triển Chiêu đỡ lấy Tần Hương Liên, xoay người nói với Bao đại nhân: “Đại nhân, Tần Hương Liên có kỳ oan...”.

Bao đại nhân lại khoát tay, cắt ngang lời của Triển Chiêu, nghiêm nghị nói: “Triển hộ vệ không cần lo lắng, bản phủ đã biết. Trần Thế Mỹ làm nhiều điều ác, bản phủ sẽ cho người đến phò mã phủ bắt người!”.

Kim Kiền vừa nghe, suýt chút nữa thì ngã nhào.

My God! Không phải giỡn chơi chứ, Trần Thế Mỹ là phò mã chứ có phải Trương Tam Lý Tứ bán bánh nướng ngoài phố đâu. Lão Bao ngài kích động một chút, đồng đặc kêu lên vài câu thì có thể đến bắt người sao? Dù thế nào cũng phải tìm lão hoàng đế ký cái lệnh gì đó rồi hãy đi chứ!

Quả nhiên, Công Tôn tiên sinh nghe xong, vội bước lên trước ngăn Bao đại nhân lại, nói: “Đại nhân, theo như học trò thấy, chuyện này rất nghiêm trọng, sao đại nhân không đi tìm Vương thừa tướng bàn bạc một chút, sau đó hãy quyết định?”.

Bao đại nhân nghe xong, trầm ngâm một lát, cảm thấy có lý liền mở miệng, cao giọng nói: “Người đâu, chuẩn bị kiệu, đến phủ thừa tướng”.

Nói xong liền đi nhanh ra ngoài, nhưng mới đi tới cửa Bao đại nhân liền quay người lại căn dặn Công Tôn tiên sinh: “Tiên sinh hãy tiếp đón mẹ con Tần Hương Liên và vị huynh đệ họ Kim cho tốt”.

Công Tôn tiên sinh cúi người chấp tay hành lễ, đương nhiên là đáp ứng rồi.

Kim Kiền nghe vậy, trong lòng vô cùng cao hứng, vội tiến lên, cười tít mắt hỏi: “Công Tôn tiên sinh, xin hỏi một chút, Khai Phong phủ các ngài mấy giờ mới dọn cơm?”.

“Kim ân công, Hương Liên có chuyện không hiểu.”

Ngồi trong thiện đường Khai Phong phủ nha, Tần Hương Liên vừa chăm sóc cho hai đứa bé ngồi cạnh mình ăn, vừa hỏi Kim Kiền phía đối diện.

“Chuyện gì vậy?” Kim Kiền nuốt một nửa quả dưa chuột xuống, miệng lúng búng nói, ngay cả mí mắt cũng dán vào mấy đĩa thức ăn và bát dưa trên bàn.

May thế, may thế, chuyện cơm nước của Khai Phong phủ cũng không trễ nải lắm, chỉ trong một thời gian rất ngắn mà đã có thể chuẩn bị được bốn món rau, một món canh, đã thế hương vị màu sắc cũng đủ cả, xem ra tạm thời không cần phải lo lắng vấn đề cái bụng nữa rồi.

“Chuyện Hương Liên không hiểu là, ân công họ Kim tên Kiền, nhưng vì sao trên công đường tri phủ Sái Châu, ân công lại tự xưng là Vương Nhị Mặt Rỗ?”, Tần Hương Liên thấy Kim Kiền ăn uống vô cùng hào sảng, khó tránh khỏi có chút kinh ngạc, ngưng lại một chút mới dám hỏi.

Kim Kiền đầy một miệng rau, tay trái bưng bát cơm, tay phải dùng đũa gấp rau với tốc độ như chim bay vào bát mình, một lát sau mới nuốt hết mà trả lời được: “Tri phủ Sái Châu kia là người thế nào, chỉ dùng đầu ngón chân cũng có thể biết rõ. Từ đầu đến chân đều là hình tượng điển hình của loại tham quan, mặt thì đầy thịt béo núc ních, mắt liên mày láo, thiếu cận, đệ tự xưng là Vương Nhị Mặt Rỗ, cũng là dành cho mình một đường lui, chẳng phải nên thế sao?”.

Tần Hương Liên lại càng không hiểu, tiếp tục hỏi: “Ân công nói như thế nghĩa là thế nào?”.

Kim Kiền lại húp canh thịt soạn soạn đến hơn nửa bát mới đặt xuống, nói: “Tri phủ kia rõ là cùng một giuộc với Trần Thế Mỹ, rõ ràng muốn ám hại tỷ, cho dù tỷ có thà chết không chịu nhận tội, hẳn cũng có thể đánh ngất tỷ rồi ép tỷ điểm chỉ nhận tội. Hiện cung trạng của tỷ đã được điểm chỉ nhận tội trên công đường Sái Châu phủ, về phần có phải là dùng hình bức cung hay không, vốn chẳng có ai có thể làm chứng; mà chữ kí trên bản cung trạng của đệ là ‘Vương Nhị Mặt Rỗ’, đó là cái tên giả, đợi đến khi Bao đại nhân

tra vấn, đệ có thể nói là vì không chịu nổi đại hình bức cung cho nên mới dùng tên giả để ký nhận. Đến lúc đó giấy trắng mực đen, tên tri phủ đầu heo kia có không chịu thừa nhận cũng không được... hô hô hô...”

Nói đến đây, Kim Kiên càng cảm thấy mình thật biết nhìn xa trông rộng, bất giác thâm đắc ý, bưng bát cười lớn, cơm trong miệng bắn ra đầy bàn.

Nhưng chưa cười được mấy tiếng, đột nhiên ngoài cửa một nha dịch xông vào, cao giọng nói: “Mẹ con Tần Hương Liên, Kim Kiên! Bao đại nhân sắp thăng đường xử án, mau theo ta lên công đường”.

“Khụ khụ khụ...”, Kim Kiên bị sặc cơm, ho một lúc lâu, sau đó mới ngẩng đầu lên hỏi: “Vị quan gia này, ngài vừa nói gì vậy?”

“Bao đại nhân thăng đường xử án, các người mau theo ta.”

Tần Hương Liên nghe vậy, sắc mặt mang vẻ vui mừng, vội vàng dắt con đứng dậy, gấp rút bước ra cửa.

Kim Kiên thấy thế, đành phải phần uất rời bàn ăn, trong lòng rất không tình nguyện: Khai Phong phủ này quả thật là danh bất hư truyền, hiệu suất làm việc quá cao, nhanh như thế mà đã thăng đường thẩm án... Chỉ là, ít nhiều gì cũng để mình ăn no đã, như thế mới có sức lực để chiến đấu chứ!

“Kim Kiên, còn không đi mau?”, nha dịch trước mặt thấy Kim Kiên đi rất chậm chạp, không khỏi quay đầu lại nhắc nhở.

“Vâng, đến đây”, Kim Kiên nặn ra một nụ cười khan rồi lê bước đi theo.

Ra khỏi thiện đường, xuyên qua Nghĩa môn, Đông Nhĩ môn, mấy người Kim Kiên đã đến được công đường của Khai Phong phủ.

Lúc này trên công đường tiếng trống nổi lên, âm thanh trượng gậy đập xuống đất vang lên từng hồi, Tam ban nha dịch đứng hai bên, đồng thanh hô: “Uy vũ...”, khoái đao bổ đầu, sát uy bỗng cầm trong tay, uy phong凛冽. Trên cửa công đường treo roi, thẻ bài, kẹp tay, cùm, bên cạnh còn treo hai tấm bảng “Túc Tĩnh”, “Hồi Tỵ”; chính giữa công đường là một bức hoành phi rất to, trên đó viết bốn chữ “Minh kính cao huyền”. Bao Chửng ngồi ở giữa, uy nghiêm tràn ngập quanh mình, khó có thể nhìn thẳng được, tay ngài cầm kinh đường mộc vỗ một cái, cao giọng nói: “Truyền mẹ con Tần Hương Liên, Kim Kiên!”

Nha dịch dưới công đường lập tức hướng ra ngoài truyền gọi: “Truyền mẹ con Tần Hương Liên, Kim Kiên...”.

Vừa đúng lúc mấy người Kim Kiên bước tới bên ngoài cửa công đường, vừa nghe thấy lệnh truyền Kim Kiên thâm nghĩ: Tới rồi, đang gọi mình, khẩn trương lên nào!

Thế nên mấy người bọn họ vội tiến vào công đường, hướng về phía Bao đại nhân quỳ sụp xuống.

“Dân nữ Tần Hương Liên, khấu kiến Bao đại nhân.”

“Thảo dân Kim Kiên, khấu kiến Bao đại nhân.”

Trong lúc Kim Kiên thâm kêu khổ: Khai Phong phủ này, quả nhiên không cùng cấp bậc với châu phủ bình thường. Nhìn cái loại đá xanh vuông vức lại còn rất to lát đầy nền đất mà xem, chất lượng thuộc hàng thượng hạng, quỳ lên còn đau hơn nhiều so với công đường của tên tri phủ kia.

Bao đại nhân chậm rãi hỏi: “Tần Hương Liên, người có biết người ngồi trên công đường kia không?”.

Lúc này Kim Kiên mới phát hiện ra, trừ mình, người giúp Tần Hương Liên ra, chính giữa công đường còn có một người, đang ngồi chễm chệ trên ghế tựa khắc hoa có phủ gấm, trong lòng không khỏi thâm suy đoán:

Trên công đường Khai Phong phủ này, ngoại trừ lão Bao, nhân vật đại boss[2] này ra, chỉ có Công Tôn tiên sinh do yêu cầu công việc là được ngồi, ngay cả Ngự tiền hộ vệ Triển Chiêu thuộc hàng tứ phẩm cũng còn phải đứng. Người này ngay tại công đường Khai Phong phủ mà còn có thể ngồi đường hoàng, nhất định thân phận không phải tầm thường.

[2] Boss: Chỉ lãnh đạo, quan chức, đôi khi còn chỉ những người đứng đầu về một mặt nào đó.

Nghĩ đến đây, Kim Kiên vội hí mắt nhìn trộm.

Chỉ thấy người này mặc quan bào gấm màu đỏ, hoa văn bay lượn đối xứng được thêu trên áo, đầu đội thông thiên quan được kết lại bằng vô số những hạt châu, phía trước có nạm một viên ngọc, lưng đeo cân đai bằng vàng, chân đi đôi hài màu tía. Trang phục của người này từ trên xuống dưới, tính ít cũng bằng tiền sinh hoạt phí cả nửa đời của một hộ nghèo. Lại nhìn lên mặt người này, Kim Kiền bỗng kinh hoàng...

Lông mày lười mác, mi thanh mục tú, khuôn mặt tựa trăng rằm, tai tựa đỉnh vàng, cả gương mặt toát lên vẻ phong lưu phóng khoáng, phục sức bảnh bao, chỉ là giữa hai hàng lông mày tràn ngập vẻ khinh thường, kiêu ngạo và lỗ mãng. Nói tóm lại chính là: một tên thư sinh ẻo lả.

Kim Kiền không khỏi đưa mắt nhìn về phía Triển Chiêu đang đứng cạnh bàn xử án của Bao đại nhân, trong lòng thầm gật gù: Tiểu Miêu nhà ta nhìn vẫn thuận mắt nhất.

Bỗng Kim Kiền nghe thấy Tần Hương Liên ở bên phần nộ nói: “Hương Liên biết người này, người này chính là phu quân của Hương Liên – Trần Thế Mỹ!”

Nếu không phải đang ở trên công đường, Kim Kiền nhất định đã vỗ đùi cái đét: “Quả nhiên là cái tên lam nhan họa thủy[3] ấy!”

[3] Lam nhan họa thủy: ý nghĩa gần giống với “hồng nhan họa thủy” nhưng được dùng để chỉ đàn ông, những người có sắc đẹp hại nước hại dân.

Trần Thế Mỹ nghe vậy lập tức cao giọng nói: “To gan, ai là phu quân của ngươi? Rõ ràng là một con điều phụ!”

Tần Hương Liên nhất thời ghen giọng: “Trần Thế Mỹ, người...”

Hai đứa con của Tần Hương Liên nghe thế liền kích động, nhào tới bên chân của Trần Thế Mỹ, gào khóc hỏi: “Cha, cha, vì sao cha lại không nhận chúng con?”

Trần Thế Mỹ thấy cảnh này lửa giận trong lòng càng bốc lên, đột nhiên đứng bật dậy, đưa tay xốc hai đứa bé, đẩy sang một bên, quát: “To gan, sao bản cung lại có cái thứ nghiệt chủng như các ngươi?!”

Hai đứa bé bị đẩy rất mạnh, nhất thời không đứng dậy được, chỉ có thể bò trên đất mà cúi đầu khóc lóc không ngừng. Tần Hương Liên ôm lấy hai con, sắc mặt bi phẫn đến cùng cực.

Kim Kiền thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên, tặng cho tên kia một cái bạt tai. Nhưng nghĩ lại, tên Trần Thế Mỹ này dù sao cũng là phò mã, mình không nên quá vong động... Ông bà ta thường nói: Làm người phải có lòng khoan dung... Huống hồ nơi đây cao nhân nhiều như mây trên trời, một nhân vật nhỏ bé như mình vẫn nên an phận thì thực tế hơn.

Quả nhiên, Kim Kiền liền nghe thấy tiếng kinh đường mộc vang lên, Bao đại nhân lớn tiếng nói: “Trần Thế Mỹ, nếu ngươi còn tiếp tục không để vương pháp vào mắt, làm loạn công đường, bản phủ sẽ không khách khí với ngươi nữa!”

Trần Thế Mỹ nghe vậy, hừ lạnh một tiếng, bước đến trước ghế, thản nhiên ngồi xuống, nhướn mày nói: “Bản cung là phò mã đương triều, một phủ doãn Khai Phong nhỏ bé như ngươi, có khả năng tróc nã được bản cung sao?”

Bao đại nhân tức giận nói: “Cho dù là phò mã đương triều, nếu phạm pháp cũng xử như thứ dân!”

Trần Thế Mỹ cười nhạt nói: “Bao đại nhân, ngươi luôn miệng nói bản cung phạm tội, vậy chứng cứ đâu? Không thể tùy tiện tìm một con điều phụ tới lằng nhằng là có thể kết tội bản cung được?”

“Được!”, Bao đại nhân nói: “Bản phủ sẽ đem bằng chứng cho ngươi!”

Dứt lời, Bao đại nhân gật đầu ra hiệu, nha dịch lập tức đưa thanh đao có dấu của phủ phò mã đến trước ghế Trần Thế Mỹ.

Trần Thế Mỹ liếc nhìn dấu trên thanh đao, hơi nheo mắt, nụ cười nhạt lại càng rõ, nói: “Bao đại nhân, ngươi cho bản cung xem một thanh đao gỉ làm gì vậy?”

Bao đại nhân nói: “Đây là thanh đao vật chứng, chứng minh ngươi phái Hàn Kỳ sát thê diệt tử!”

“Bao đại nhân cố gì lại nói ra những lời này, bản cung không hiểu.”

“Trần Thế Mỹ, người hãy nhìn cho kĩ, trên thanh đao có dấu khắc của phò mã phủ người!”

Không biết người khác thế nào, còn Kim Kiền vừa may quỳ ở bên Trần Thế Mỹ, có thể nhìn thấy rất rõ.

Bao đại nhân vừa nói xong, hai tây Trần Thế Mỹ liền khẽ nắm lại, nụ cười trên mặt cứng đờ, trán thoáng tỏ ra sát khí: “Bao đại nhân, chưa nói bản cung không biết tên Hàn Kỳ này, mà cho dù có biết thì sao, Bao đại nhân có dám gọi Hàn Kỳ bước ra đây cùng bản cung đối chất không?”.

Bao đại nhân ngừng lại một chút rồi nói: “Hàn Kỳ vì không nỡ sát hại mẹ con Tần Hương Liên, đã tự sát rồi”.

Trần Thế Mỹ nghe vậy, cười nhạt nói: “Hàn Kỳ đã chết, mà người chết thì không làm chứng được. Bao đại nhân sao có thể một mực cho rằng Hàn Kỳ nhận lệnh của bản cung đi giết người?!”.

Những lời này của Trần Thế Mỹ quả thực là đúng lý đúng lẽ, khiến cho Bao đại nhân không khỏi bị kìm hãm.

Có điều phủ doãn Khai Phong phủ Bao Chứng cũng chẳng phải người bình thường, ngừng lại một lát, Bao đại nhân lại nói tiếp: “Trần Thế Mỹ, mặc dù vật chứng không thể làm cho người tâm phục, nhưng bản phủ còn có nhân chứng”.

Trần Thế Mỹ nghe xong giật mình, hỏi: “Nhân chứng đâu?”.

“Chính là vị tiểu huynh đệ đang quỳ dưới công đường kia!”.

Lúc này Trần Thế Mỹ mới để ý thì ra trên công đường còn có một nhân vật nữa, đó chính là Kim Kiền, vội quay đầu nhìn kĩ, nhưng vừa thấy Kim Kiền quần áo rách rưới, mặt mũi bần thủ, bất giác nhướng mày cười nhạt.

“Kim Kiền, bản phủ hỏi người, người gặp mẹ con Tần Hương Liên ở đâu”, Bao đại nhân hỏi.

Kim Kiền nghe vậy nghĩ bụng: Ủầy, nhanh như thế đã đến phiên mình xuất hiện rồi? Vội vàng ưỡn thẳng lưng, nói lớn: “Bẩm Bao đại nhân, thảo dân gặp mẹ con Tần Hương Liên ở miếu Quan Công, ngoại ô thành Sái Châu”.

“Lúc đó, trong miếu Quan Công chỉ có mẹ con Tần Hương Liên và người, có đúng không?”

“Bẩm đại nhân, không phải.”

“Vậy còn có ai nữa?”

“Còn có một đại hán tên gọi là Hàn Kỳ nữa.”

“Vậy Hàn Kỳ làm gì ở trong miếu Quan Công?”

“Bẩm đại nhân, Hàn Kỳ tay cầm đao, muốn giết mẹ con Tần Hương Liên ở trong miếu Quan Công. Thảo dân liền ngăn cản, thiếu chút nữa cũng mất cả tính mạng.”

Bao đại nhân vừa nghe vậy, liền cầm kinh đường mộc lên vỗ chát một cái: “Kim Kiền to gan, nếu Hàn Kỳ muốn giết mấy người các người, vì sao hôm nay các người không bị thương chút nào? Nhất định là người nói bậy”.

Kim Kiền bị dọa cho sợ giật nảy mình lên, ngẩn ngơ cả một lúc lâu, những suy nghĩ trong lòng mới dần xoay chuyển, thầm nói: Giật cả mình, lão Bao này giết gà dọa khỉ đây mà. Trước tỏ rõ uy nghiêm, loại bỏ sự kiêu căng của Trần Thế Mỹ, sau là để cho Trần Thế Mỹ biết, mình cũng chỉ là một thảo dân nhỏ bé bị dọa cho kinh sợ, tất phải nói thật, không dám hồ ngôn loạn ngữ, khiến cho Trần Thế Mỹ tâm phục khẩu phục. Vậy mình phải phối hợp đến cùng...

Trong lòng thầm suy xét đánh giá rõ ràng, Kim Kiền lập tức phủ phục xuống đất, toàn thân còn phối hợp nhịp nhàng mà run bắn lên hai cái, cao giọng nói: “Bẩm đại nhân, tiểu nhân không dám nói bậy. Hàn Kỳ tự nhận mình phụng mệnh của phò mã đương triều Trần Thế Mỹ, đến sát hại ba mẹ con Tần Hương Liên. Nhưng Hàn Kỳ lại là một nghĩa sĩ, hiếu lễ nghĩa liêm sỉ, tam cương ngũ thường, khi biết Tần Hương Liên chính là thê tử nguyên phối của phò mã liền thu sát tâm, lại sợ không cách nào đối mặt với phò mã nên đã

tự sát, để lại thanh đao này, hy vọng có thể dùng nó làm chứng cứ cáo trạng phò mã. Đại nhân, câu nào của thảo dân cũng là thật, nhược bằng nói dối xin chịu sét đánh!”.

Những lời này vừa được nói xong, cả công đường đều kinh ngạc, mọi người không khỏi ngạc nhiên, nhất thời nhìn thiếu niên dưới công đường này bằng đôi mắt khác.

Bao đại nhân cũng thềm gập đầu tán thưởng.

Lời khai của Kim Kiền tuần tự bài bản, xuất khẩu thành chương, đem chân tướng sự việc nói ra một cách rõ ràng, từng câu từng chữ nói ra đã chứng minh Trần Thế Mỹ thực sự là chủ mưu, lại còn chỉ rõ thân phận của Tần Hương Liên, đồng thời tán dương Hàn Kỳ, ngầm phê phán phò mã, cuối cùng còn thề độc, khiến người khác không thể không tin.

Họ nào có biết, những lời khẩu cung hoàn mỹ này đều là do Kim Kiền đạo văn, đạo lại từ những bộ phim truyền hình dài tập lúc tám giờ, hao tâm tổn trí chấp vá lại mà thành, tất nhiên là khí thế trùng trùng, vô cùng tinh diệu, xuất sắc.

Trong lòng mọi người đều sáng tỏ. Trần Thế Mỹ cũng chẳng phải kẻ bất tài ngu ngốc, nghe thế đã hiểu rõ, nhất thời sinh lòng căm hận đối với tên tiểu khất cái này.

Bao đại nhân vỗ kinh đường mộc, cao giọng: “Trần Thế Mỹ, ngươi còn gì để nói?”.

Trần Thế Mỹ ngồi trên ghế trải gấm không cử động, tay vuốt ve ngọc bội đeo bên hông, chậm rãi nói: “Bao đại nhân, những lời làm chứng của kẻ này không thể tin được”.

Đừng nói Kim Kiền, ngay đến cả Bao đại nhân nghe xong cũng thấy kinh ngạc.

Trần Thế Mỹ lại nói: “Bao đại nhân, kẻ này y phục rách nát, nhìn cũng biết chẳng phải là kẻ phú quý gì, nếu vì bát cháo cầm hơi mà bị điều phụ này mua chuộc, làm chứng giả trên công đường cũng không phải là không có khả năng”.

Kim Kiền nghe xong, thiếu chút nữa nghẹn thở mà chết: Bà nội nó, cái tên Trần Thế Mỹ đầu heo này thật đúng là cụt kị của cái lũ trông mặt mà bắt hình dong! Cho dù là Kim Kiền ta quần áo không đẹp, không thời thượng, cũng không cần phải độc địa như thế chứ! Vấn đề này liên quan đến sự tôn nghiêm của một người từ tương lai tới, tuyệt đối không thể thỏa hiệp!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền vội khom lưng dập đầu, lớn tiếng nói: “Bẩm đại nhân, thảo dân tuyệt đối không dám gian dối, đại nhân anh minh sáng suốt tựa thanh thiên minh nguyệt, mong đại nhân hãy minh xét cho thảo dân!”.

Đạp cái gì thì đạp cũng nhất quyết không đạp mông ngựa[4], trước tiên cứ nịnh bợ lão Bao đã rồi tính sau.

[4] Câu này lấy ý từ từ lóng “vuốt mông ngựa” trong tiếng Trung, có nghĩa là nịnh bợ. Cả câu này ý chỉ Kim Kiền dù nói thế nào cũng phải nịnh nọt Bao đại nhân trước đã, dù ở đâu cũng thế.

Bao đại nhân nhú chặt hai hàng lông mày, vừa định mở miệng nói lại bị Trần Thế Mỹ cướp lời.

“Cho dù kẻ này không làm chứng giả, nhưng hắn có từng tận mắt nhìn thấy bản cung sai người đi giết người không? Mà Hàn Kỳ đã chết, Bao đại nhân, còn kẻ nào có thể làm chứng không? Ngài chỉ dựa vào một thanh đao chẳng biết tìm được từ xó xỉnh này và lời nói phiến diện của một tên ăn mày, liền định tội cho bản cung, thật là quá nực cười rồi.”

Cả công đường trên dưới đều tĩnh lặng, mọi người không khỏi bưng bưng phần nộ.

Chỉ thấy Trần Thế Mỹ từ từ đứng dậy, bước từng bước đĩnh đạc ra tới cửa công đường rồi quay đầu lại nói: “Bao đại nhân, bản cung thân là phò mã đương triều, công vụ bận rộn, không có thời gian để cùng một phũ đoan phũ Khai Phong nhỏ bé như người chơi trò thăng đường thẩm án đâu!”.

Nói xong, hắn hừ một tiếng, phất tay áo định bỏ đi.

Nhưng công đường phũ Khai Phong nào phải nơi nói đến là đến, nói đi là đi. Nha dịch canh cửa hô lên một tiếng, nhất tề gờ đao lên trước mặt Trần Thế Mỹ.

Trần Thế Mỹ vừa nhìn, hơi ngẩng lên, cao giọng quát: “Bản cung là phò mã đương triều, kẻ nào dám ngăn cản?”.

Nhưng những nha dịch canh giữ cửa này lại chẳng mảy may động dấy.

Kim Kiên ở bên cạnh thâm tán dương: Quả nhiên là quan sai của phủ Khai Phong, tất cả đều tụt chung ở một từ “oai”!

Liền sau đó, bỗng nghe thấy Bao đại nhân trầm giọng nói: “Để phò mã đi...”.

Lúc này nha dịch mới cho hắn đi.

Trần Thế Mỹ cười nhạt, nghênh ngang bước ra.

Hai đứa bé nhất thời khóc lóc mãi không thôi, tiếng khóc con trẻ khiến cho mọi người không khỏi cảm thấy chua xót.

Bao đại nhân đi vòng qua bàn xử án, bước xuống đến giữa công đường, đưa tay đỡ mẹ con Tần Hương Liên đứng dậy, muốn nói nhưng rồi lại thôi.

Tần Hương Liên thấy thế, khóc lóc nói: “Đại nhân, Hương Liên biết, Trần Thế Mỹ nay là hoàng thân quốc thích, ngay cả đại nhân cũng...”.

“Tần Hương Liên!” Bao đại nhân bỗng cao giọng nói: “Bản phủ đã thụ lý vụ án của ngươi, tất sẽ tận lực mà làm, bản phủ sẽ đòi lại công đạo cho ngươi!”.

Tần Hương Liên nghe vậy, nhất thời hai mắt đầm lệ, nắm tay các con quỳ xuống nói: “Tạ Bao đại nhân!”.

Kim Kiên hơi nghiêng người chậm chậm đứng dậy, trong lòng bất giác cảm thấy vô cùng phần nộ cùng sầu muộn: Trần Thế Mỹ quả nhiên là kẻ nổi danh trong lịch sử, thật đúng là có bản lĩnh để lại tiếng xấu muôn đời – Bà nó chứ, hắn giỏi giang cái gì, không phải cũng chỉ là phò mã sao? Đưa đến thời hiện đại, đảm bảo chính là cái bọn mặt trắng ẻo lả ăn bám vợ, cùng lắm thì là trai bao cao cấp. Ta nhổ vào mặt người, cái loại không tự mình gánh vác nổi cuộc sống của mình!

84. Q.5 - Chương 7: Hồi Bảy

Kinh hồn nửa đêm tại Khai Phong phủ, gặp thích khách anh hùng cứu lão Hắc

Bãi đường, chúng nhân Khai Phong phủ đều mang bộ mặt xám như tro, rầu rĩ không vui. Bao đại nhân cùng các thủ hạ đắc lực gồm: Công Tôn Sách, Triển Chiêu và Tứ đại kim cương vội đã đi đến thư phòng, sắc mặt nghiêm trọng, muốn cùng mọi người thương lượng tìm đối sách.

Thế nên Kim Kiên và mấy mẹ con Tần Hương Liên tạm thời không có đất dụng võ, đành theo các sai dịch quay lại Dàn Tân viện, an phận thủ thường mà làm con mọt khoét gạo.

Tần Hương Liên tinh thần và thể xác đều căng thẳng lao lực quá độ, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, thân hình lảo đảo trong gió, cộng thêm thương thể chưa lành, lần này lên công đường lại phải chịu đả kích, thế nên dù mình đồng da sắt thế nào cũng khó mà chịu đựng được, vì vậy vừa vào phòng khách Tần Hương Liên liền ngã lăn ra, ngủ không biết trời trăng gì.

Tần Hương Liên ngủ thì chẳng phải lo lắng gì nhưng lại khổ Kim Kiên. Trong Khai Phong phủ này, nhân tài vô số, luận về tra án, tróc nã tội phạm, truy tìm tang chứng, người nào người nấy đều liệt vào hàng cao thủ, nhưng nếu luận về dỗ dành trẻ con, việc này... Kim Kiên đưa mắt nhìn toàn bộ Khai Phong phủ nha, chỉ sợ cũng chỉ có mình là có đủ khả năng và nhẫn nại.

Bọn Kim Kiên rốt cuộc cũng bình yên vượt qua thời gian ăn tối, xem chừng một ngày đã kết thúc, thời gian phải đi ngủ đã đến, nhưng tình huống lúc này của Kim Kiên... rất rất không tốt...

“Thần tiên ca ca, vì sao cha lại không cần bọn đệ?”, Ninh Nhi nằm bò ra bàn, nghịch nghịch chén trà nhỏ trong tay, vẻ mặt không hiểu hỏi.

“Cái, cái này...” Kim Kiền nhất thời nghẹn lời.

“Thần tiên ca ca, có phải cha cho rằng Hinh Nhi không ngoan, cho nên mới không cần bọn muội?”, phía khác của chiếc bàn tròn, một bé gái hỏi. Børn lớn hơn bé trai hai tuổi nên lúc này bé gái đã có thể ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế đẩu bằng gỗ, thân hình rất vững vàng, bình tĩnh nhìn Kim Kiền.

“Việc này...” Nhất thời Kim Kiền chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh túa ra ướt đầm trán. Kim Kiền có cả một bụng kinh nghiệm về cổ nhân, lại thêm kiến thức lịch sử trên dưới năm nghìn năm, có cả những từ ngữ chuyên ngành của thời hiện đại, ấy vậy mà đến một câu cũng không thể vận dụng được.

Loại vấn đề trình độ quá cao quá khó này, nếu trả lời không tốt, sẽ đem đến những ám ảnh tâm lý cho hai đứa nhóc, tạo thành vết thương lòng khó phai. Mà thời đại này lại không có bác sĩ tâm lý dành cho trẻ em, ngộ nhờ hai đứa nhóc này nhất thời nghĩ quẩn, đến khi trưởng thành lại đi làm cường đạo, hải tặc, như thế há chẳng phải mình sẽ trở thành tội nhân thiên cổ sao?

Nghĩ đến đây, Kim Kiền liền vò đầu bứt tóc, lo lắng như đứng đống lửa, như ngồi đống than.

Hai đứa trẻ thấy vị “Thần tiên ca ca” của chúng vẻ mặt nghiêm trọng, một lúc lâu vẫn chẳng mở miệng, không khỏi có chút lo lắng, nhưng lại không dám hỏi, chỉ đành im lặng ngồi bên cạnh.

Kim Kiền phiền muộn một lúc lâu, bỗng phát hiện ra trong phòng tự dưng im ắng đến lạ thường, bèn đưa mắt lên nhìn hai đứa nhóc luôn hành hạ người khác này đang ngồi ngay ngắn nghiêm trang bên cạnh bàn. Lúc này trên đôi má mỗi đứa là hai hàng nước mắt như những hạt châu lăn xuống, lặng lẽ khóc thầm.

Kim Kiền không khỏi cảm thấy nhói lòng, thở dài một tiếng, đưa tay vuốt tóc hai đứa bé, nói: “Ninh Nhi, Hinh Nhi, huynh kể cho bọn đệ nghe một câu chuyện nhé, được không?”.

Ninh Nhi, Hinh Nhi nghe vậy, lập tức ngẩng đầu lên, ngược mắt nhìn Kim Kiền mong chờ.

Kim Kiền thấy vậy, trong lòng bỗng cảm thấy buồn cười: Hai đứa nhóc này, mặc dù bình thường biểu hiện như ông cụ non, nhưng rốt cuộc vẫn chỉ là những đứa trẻ. Trên khuôn mặt còn vương nước mắt, nét mặt đã đổi thành vui tươi, hết như loài động vật nhỏ bé nào đó cứ nhìn thấy khúc xương là vẫy đuôi vui mừng vậy.

Kim Kiền cố nặn một nụ cười, chỉ tay ra khoảng không đen huyền ngoài cửa sổ, nói: “Bọn đệ có thấy những vì sao trên trời kia không?”.

Hai đứa trẻ hướng theo cánh tay Kim Kiền cùng nhìn ra ngoài, chỉ thấy sắc đêm thẫm đen một màu, trong sáng không một gợn mây, điểm xuyết trên đó là vô vàn những vì sao nhấp nháy, khiến tâm trí con người ta trở nên thanh thản.

“Câu chuyện mà Thần tiên ca ca kể có phải chính là về những vì sao trên trời?”, Ninh Nhi hỏi.

Kim Kiền gật đầu nói: “Vậy bọn đệ có biết trên trời tổng cộng có bao nhiêu ngôi sao không?”.

Hai đứa trẻ lắc đầu.

“Có người nói, mỗi một ngôi sao trên trời là tượng trưng cho một người trên thế gian này.”

Hinh Nhi tròn mắt, hỏi: “Vậy có phải Hinh Nhi cũng có một ngôi sao?”.

Kim Kiền vuốt tóc Hinh Nhi, gật đầu.

“Ninh Nhi cũng có phải không?”, Ninh Nhi cũng vội hỏi.

“Đương nhiên rồi, Ninh Nhi cũng có”, Kim Kiền cười đáp.

“Vậy phụ thân, mẫu thân cũng có phải không?”

Nụ cười của Kim Kiền cứng lại, trong lòng thầm cười khổ: Sao vòng đi vòng lại, lại trở về vấn đề ban đầu rồi.

Nhưng câu chuyện đã bắt đầu khó có thể hồi hận, chỉ đành gật gật cái cổ đã cứng đờ.

May mà hai đứa nhóc chỉ quan tâm đến những điều mới lạ, vẫn chưa biết thâm ý trong câu hỏi của mình, cứ thế hỏi tiếp: “Vậy ‘Miêu ca ca’ thì sao?”.

Kim Kiên nghe vậy, không khỏi sửng sốt: Miêu ca ca? Là ai nhỉ? Nhưng vừa mới nghĩ một chút, liền nhất thời tỉnh ngộ, nhất định là hai đứa nhóc này đã nghe được Công Tôn tiên sinh giới thiệu Triển Chiêu là “Ngự Miêu”, vì thế đã đem tục danh của Triển Chiêu thăng cấp thành “Miêu ca ca”...

Cái từ, cái từ “Miêu ca ca” này... Không được rồi, buồn cười quá...

“... Đương nhiên là có rồi”, Kim Kiên cố nén cười đáp, chỉ cảm thấy đại tràng, ruột non, ruột già của mình đều như thắt hết cả lại.

Hai đứa nhóc tựa như không chú ý đến biểu hiện khác lạ của Kim Kiên, vẫn tiếp tục hỏi: “Vậy bá bá mặt đen cũng có sao?”.

Nghe hai đứa nhóc hỏi đến Bao đại nhân, Kim Kiên rốt cuộc cũng nín được cười, hắng giọng nói: “Đương nhiên, Bao đại nhân chính là ‘Văn Khúc tinh’ hạ phàm”.

“Văn Khúc tinh?” Hai đứa trẻ nhất thời hứng thú, nhào người về phía Kim Kiên.

Kim Kiên xoa xoa cằm, trầm tư một lát, nói: “Nghe nói ‘Văn Khúc tinh’ này, còn có một đoạn diễn cổ. Từ rất lâu rồi, có một vị quan, ngài rất thanh liêm, không bao giờ nhận hối lộ, nhưng bởi vì quan trên bất mãn với hành vi của ngài, thế nên luôn làm khó, còn bắt ngài phải phán một phú ông phạm tội thành vô tội. Vị quan này nghe vậy liền tự mình bỏ mũ ô sa, để lại quan ấn, từ quan về quê, sau này hằng ngày đều bán khoai nướng trước cửa nhà”.

Ninh Nhi, Hinh Nhi cùng tròn mắt nhìn: “Khoai nướng?”.

“Đúng vậy”, Kim Kiên cười đáp, “Ngài nói: Làm quan mà không vì dân làm chủ, chẳng bằng về nhà bán khoai! Về sau, Ngọc Hoàng Thượng Đế trên trời biết chuyện, liền phong ngài làm ‘Văn Khúc tinh’, lệnh cho ngài cứ năm mươi năm lại hạ phàm một lần, vì bách tính trong thiên hạ mà giải oan tạo phúc”.

Ninh Nhi chống cằm, nói: “Thần tiên ca ca, câu chuyện này chẳng hay tẹo này, Ninh Nhi chẳng hiểu gì cả”.

Hinh Nhi cũng gật đầu nói: “Có phải là làm quan thì không có khoai nướng ăn, nên cái ông ‘Văn Khúc tinh’ kia mới phải về nhà bán khoai không?”.

Kim Kiên nhất thời cười khổ không thôi, thầm nghĩ: Vốn định dùng một câu chuyện chấp vá linh tinh lại để vẽ mây nảy trăng, vừa hay lại vừa có ý nghĩa khuyên răn giáo dục, bồi đắp hun đúc tinh thần như các cụ đã làm đối với tâm lý tuổi nhi đồng mà lại còn bị hiểu lệch lạc thành ý nghĩa này, thật là đã kích mình vô cùng, đường đường là một người hiện đại...

Lúc này, bên ngoài cửa sổ truyền đến một giọng nói: “Nói hay lắm! Hay cho câu ‘làm quan mà không vì dân làm chủ, chẳng bằng về nhà bán khoai!’”.

Chỉ thấy cánh cửa mở ra, hai người một trước một sau tiến vào.

Kim Kiên chăm chú nhìn kỹ: Ôi, đây chẳng phải là “Hắc Bạch phối”, lão Bao và Công Tôn tiên sinh ư. Nàng vội vàng đứng dậy, khom người chấp tay, nói: “Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh”.

Bao đại nhân vuốt vuốt chòm râu dài, trong mắt ánh lên vẻ tán thưởng, vui mừng nói: “Không thể ngờ được Kim tiểu huynh đệ tuổi còn trẻ mà lại có được những kiến giải như thế”.

Kim Kiên cười khan, thầm nghĩ: Câu chuyện này không dễ được hai đứa nhóc, chẳng ngờ lại hợp khẩu vị lão Bao. Thế là nàng bèn chấp tay lại nói: “Bao đại nhân quá khen rồi”.

Bao đại nhân gật đầu, quay qua Công Tôn tiên sinh nói: “Tiên sinh nếu không phiền hãy qua xem Tần Hương Liên thế nào”.

Công Tôn tiên sinh khẽ gật đầu, bước về phía giường.

Bao đại nhân lại tiếp tục nói với Kim Kiên: “Kim Kiên, những lời người nói trên công đường hôm nay, bản phủ đương nhiên rất tin tưởng, nhưng phò mã miệng lưỡi giáo hoạt, lại xảo biện khắp nơi, bản phủ vì muốn

thu thập chứng cứ khiến hần tâm phục khẩu phục, nên hôm nay mới tạm thời thả hần trở về, người có hiểu không?”.

Kim Kiên vừa nghe xong, liền thông suốt.

Có lẽ lão Bao sợ mình hiểu nhầm nên mới đến tìm lúc đêm hôm khuya khoắt thế này. Ai da, tôi nói này lão Bao, những lời này thì nên nói cho những kẻ tục nhân bên ngoài tới đây trợ giúp thì tốt hơn đây. Tôi đường đường là một người hiện đại từ tương lai tới, sao lại có thể thiển cận như thế được? Từ nhỏ tôi đã nghe bình thư[1] về Bao Thanh Thiên, xem phim truyền hình dài tập Bao Thanh Thiên, lão Bao ngài là người như thế nào, tôi có thể biết rõ như ban ngày, rõ như nhìn vào gương vậy.

[1] Bình thư: Một hình thức văn nghệ dân gian của Trung Quốc, khi kể một câu chuyện dài thường có khăn và quạt làm đạo cụ.

Nghĩ đến đây, Kim Kiên nhe răng ra cười: “Bao đại nhân suy nghĩ sâu xa, thảo dân tất nhiên hiểu rõ”.

Bao đại nhân gật đầu, lại nói tiếp: “Triển hộ vệ đã đem Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hồ đi thu thập chứng cứ, bản phủ tin rằng chẳng bao lâu nữa tất sẽ có kết quả”.

Kim Kiên nghe vậy, thiếu chút nữa thì hét lên, chỉ là âm thanh bị kẹt lại trong cổ họng. Nghĩ mà xem, nếu hét thật thì quá là mất hình tượng người hiện đại, thế nên Kim Kiên phải tận lực đem tiếng hét chối tai kia nuốt xuống, hít thật sâu một hơi rồi mới nói: “Bao đại nhân, ý của ngài là... hiện tại Triển đại nhân không có trong phủ?”.

Bao đại nhân nhướng mắt nhìn, chỉ thấy Kim Kiên mặt mày méo mó, hai mắt ửng đỏ, trong lòng cảm thấy kỳ quái, bèn hỏi: “Kim Kiên, người có nghi vấn gì sao?”.

Kim Kiên ôm đầu, mồ hôi lạnh túa ra, đôi con ngươi đảo đi đảo lại liếc nhìn quanh phòng một vòng, đột nhiên rảo bước thật nhanh tới cửa, nhưng nghĩ thấy không ổn, lại xoay người trở lại, chui xuống gầm chiếc bàn tròn bằng gỗ.

Mọi người trong phòng đều bị những hành động liên tiếp của Kim Kiên làm cho đầu óc choáng váng, ngay cả Công Tôn tiên sinh đang chẩn bệnh trước giường Tần Hương Liên cũng cảm thấy khó hiểu, không kìm được hỏi: “Kim Kiên, người hà cớ gì lại làm như thế?”.

Kim Kiên cuộn người lại giống như con nhím, chỉ dám thò nửa cái đầu, lộ ra một đôi mắt nhỏ dãi: “Đại nhân, đây cũng chỉ là kế sách ứng biến của thảo dân mà thôi, chỉ mong là thảo dân sợ bóng sợ gió”.

Lời còn chưa dứt đã thấy trên nóc nhà vang lên một loạt những âm thanh lạ thường, trong phòng nháy mắt liền xuất hiện thêm mấy hắc y nhân.

Kim Kiên vừa thấy bốn bóng người cao to, bịt khăn che mặt màu đen, tay lăm lăm kiếm, hàn quang lóe lên, sát khí bức người, ngay lập tức run rẩy sợ sệt, vội vàng thụt ngay đầu xuống dưới gầm bàn, thuận tay kéo hai đũa nhóc cùng chui xuống.

Ui da da, mình đã rút ra được bài học xương máu rằng phải ngậm chặt cái mồm quạ đen này lại rồi mà, rõ ràng đầu có nói toạc móng heo ra là có khả năng Trần Thế Mỹ phái sát thủ tới giết người diệt khẩu, vì sao lại linh nghiệm thế này cơ chứ? Triển đại nhân, Miêu đại ca, cầu xin ngài hãy mau mau trở về cứu người đi, bằng không ta, người duy nhất từ thời tương lai đến triều Đại Tống này cùng danh nhân lịch sử bên kia, Tần Hương Liên đều phải tàn hoa bại liễu, ngọc nát hương tan đấy!

Kim Kiên ở dưới này vừa suy nghĩ vừa nhìn trộm ra bên ngoài, còn Bao đại nhân ở trên kia cũng chẳng nhàn rỗi chút nào.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh thân thủ nhanh nhẹn, bước vài bước tới chắn phía trước, cao giọng quát lớn: “Kẻ nào dám to gan xông vào Khai Phong phủ? Người đâu, mau bảo vệ đại nhân!”.

Những lời này vừa thốt ra, ngoài cửa vang lên âm thanh rầm rập, mười quan sai, nha dịch cầm đao xông vào, bao vây bốn kẻ áo đen.

Sắc mặt Bao đại nhân thoáng trầm xuống, đã đen lại càng đen hơn, thấp giọng quát: “Mau bắt chúng lại cho ta!”.

Chúng nha dịch nghe thế, lập tức giơ đao lên, thủ thế, hô một tiếng rồi tất cả cùng xông lên.

Có điều, Kim Kiền chỉ liếc mắt vài cái đã biết sự việc không ổn rồi.

Nha dịch Khai Phong phủ tuy đông nhưng bốn thích khách kia thân thủ bất phàm, chưa quá mười chiêu, hầu hết nha dịch đều đã thất thủ, chỉ còn vài người là có thể miễn cưỡng chống cự được.

Hai tay Kim Kiền ôm Ninh Nhi, Hinh Nhi, cả người lùi dần ra phía cửa sau, định nhân lúc hỗn loạn lén chuồn đi, dùng khinh công chạy trốn. Nhưng mới lùi được vài bước đã nghe thấy trên đầu vang lên tiếng “răng rắc” rất lớn, chiếc bàn tròn mà Kim Kiền và hai đứa bé trốn phía dưới trong nháy mắt bị chém làm hai, thân hình ba người lộ ra.

Kim Kiền giật thót tim, bất giác ngẩng đầu lên nhìn, lập tức kinh hoàng thất sắc.

Chỉ thấy chúng nha dịch, người bị thương, kẻ bất tỉnh, có mấy người toàn thân đầm máu, nghe chừng tình hình rất không ổn. Chính giữa phòng, chỉ còn lại mấy người Kim Kiền, Ninh Nhi, Hinh Nhi, thêm cả Công Tôn tiên sinh và Bao đại nhân là đứng thẳng được thôi. Vấn đề là bốn kẻ áo đen kia lại đang đứng ngay trước mặt họ.

Công Tôn tiên sinh đứng chắn phía trước Bao đại nhân, chẳng may sợ hãi. Bao đại nhân khuôn mặt đầy chính khí, uy nghiêm không gì có thể xâm phạm.

“Có bản phủ ở đây, há lại dung tha cho các người làm càn!”, Bao đại nhân tức giận quát.

Lúc này Kim Kiền trong lòng thấy bội phục vạn phần: Nhìn xem lão Bao nhà mình này, quả nhiên là nhân vật lớn đã kinh qua “ba ngày một trận ám sát nhỏ, năm ngày một trận ám sát lớn”, lòng can đảm và khí phách này cùng với loại nhân vật nhỏ bé như mình hoàn toàn không cùng đẳng cấp, chính vì thế mà: Lão Bao xuất chiêu, ai dám tranh cùng[2].

[2] Nguyên văn: “Lão Bao nhất xuất, thùy dữ tranh phong”, ở đây Kim Kiền mượn ý câu “Ỗ thiên ký xuất, thùy dữ tranh phong” trong bộ Ỗ thiên đồ long ký của Kim Dung, ý chỉ khí phách và uy phong của Bao đại nhân rất lớn, khó kẻ nào có thể sánh được.

Một tên trong đám áo đen gần giọng nói: “Bao Hắc Tử, người đừng có xen vào chuyện của người khác, huynh đệ chúng ta chỉ muốn tìm mấy kẻ xúi quẩy Tần Hương Liên và tên ăn mày kia thôi, không liên quan đến người!”.

Bao đại nhân nghe vậy, nhíu mày quát lớn: “Hoang đường! Nơi đây là Khai Phong phủ nha, các người lại dám buông lời xằng bậy, quả thực là quá sức ngông cuồng!”.

Một tên áo đen khác thấp giọng nói: “Đừng có phí lời với tên Bao Hắc tử này nữa, mau giải quyết chúng đi, chúng ta còn về bẩm báo”.

“Có bản phủ ở đây, tuyệt đối không dung tha cho kẻ nào tiến lên dù chỉ là nửa bước!”, Bao đại nhân khí thế vẫn chẳng hề giảm, tiếp tục quát lớn.

Bọn chúng nghe vật lập tức sát khí nổi lên, ngay sau đó hai tên trong số đó bước vài bước đến trước mặt Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh, vây quanh hai người. Kim Kiền chỉ cảm thấy mắt như hoa lên, hai thanh đao đã kề sát lên cái cổ đen nhánh của Bao đại nhân và cái cổ trắng bóc của Công Tôn tiên sinh.

Một kẻ khác bước đến giường của Tần Hương Liên, còn một tên nữa thì đi tới chỗ Kim Kiền và hai đứa bé.

Lưỡi đao lạnh lẽo, mùi máu tanh xông lên làm cay mũi, Kim Kiền nhìn thấy thanh đao càng lúc càng đưa lại gần, chỉ cảm thấy hai mắt mình dường như có xu hướng ngày càng trắng dã. Hai đứa bé thì sớm đã mặt cắt không còn hột máu, run lấy bầy.

“Rốt cuộc là kẻ nào đã sai các người đến, là phò mã đương triều Trần Thế Mỹ?”, Bao đại nhân quát.

Kim Kiền cảm khái: Quả không hổ là Bao Thanh Thiên, đến lúc này rồi mà vẫn còn tâm tình tra hỏi căn nguyên mọi chuyện.

“Bao Hắc Tử, nếu như người còn nhiều lời thì đứng trách ông đây hạ thủ không lưu tình!” Thanh đao bên cổ Bao đại nhân gi sát thêm vài phần, một dòng dịch thể dinh dính từ từ chảy xuống.

Phút chốc hai mắt Kim Kiền như mở to hết cỡ.

Đó là máu sao? Máu của lão Bao phải là màu đen mới đúng chứ? Vì sao cũng là màu đỏ tươi, giống với màu máu của Hàn Kỳ, đỏ chói tới nhức mắt...

Bỗng nhiên Kim Kiền cảm thấy trong đầu mình “đoàng” một tiếng, trước mắt đột nhiên chỉ toàn màu máu đỏ, cảnh tượng giống như khi Hàn Kỳ chết, hết như một cảnh trên phim điện ảnh, thoát cái đập thẳng vào mắt, hòa cùng cảnh tượng trước mặt rồi từ từ nhập lại thành một...

Trò đùa gì thế này, đó là lão Bao, Bao Chứng, Bao Thanh Thiên! Là người lưu danh trong sử sách, không phải A Miêu, A Cầu, sao có thể xảy ra bất trắc được... Hức hức, giời cao, đất dày ơi, thiên thần, thiên sứ gì đó ơi, xin các đại tỷ rủ lòng thương, ngàn vạn lần hãy phù hộ cho con được trường thọ trăm tuổi!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền buông hai đứa trẻ ra, dồn sức đề khí, phóng thẳng về phía trước.

Có điều chỉ trong chớp mắt, mấy tên thích khách kia thậm chí còn chẳng rõ chuyện gì xảy ra, chỉ thấy trước mắt có một bóng đen lướt qua, lại định thần nhìn kỹ, thì đã có một người giữ chặt lấy thanh đao kề lên cổ Bao đại nhân rồi, không chút khó khăn, mà dĩ nhiên người đó lại chính là cái tên thiếu niên ăn mặc rách rưới mới này còn co rúm thành một đồng trên mặt đất kia.

Nói gì đến bốn tên áo đen đang thất kinh chết khiếp kia, ngay cả Công Tôn tiên sinh và Bao đại nhân cũng tròn mắt ngạc nhiên.

Ngay lập tức bốn tên áo đen thấy sợ hãi: Tên ăn mày này sao lại có một thân khinh công cao thâm khó dò như thế, không lẽ là cao nhân thế ngoại? Haizzz, làm ăn với phủ phò mã quả nhiên chẳng dễ dàng gì!

Công Tôn tiên sinh và Bao đại nhân trong lòng lại thầm tán dương: Thiếu niên này tuy diện mạo xấu xí, nhưng mới rồi khinh công lộ ra, nhanh tựa hồng nhan đảo bóng, e rằng so với thân thủ của Triển hộ vệ chẳng thua kém chút nào.

Còn nhân vật được mọi người chú mục, Kim Kiền, lúc này ngay cả lớp mô dưới da cũng run lên: Con bà nó, sao lâu như thế mà chẳng thấy có ai đến giúp vậy, lẽ nào bảo tiêu Khai Phong phủ đều là lũ giá áo túi cơm?

“Người rút cuộc là kẻ nào?”, tên áo đen bị Kim Kiền giữ chặt thanh đao hỏi.

Kim Kiền điều chỉnh lại giọng nói, giả vờ điềm tĩnh đáp: “Ha ha, ngay cả thân thủ của lão tử còn không nhận ra mà cũng dám nhận là đã lẫn lộn trong chốn giang hồ sao?!” , còn trong lòng lại thầm nghĩ: Chết! Eo như nhũn ra rồi, còn bàn chân thì chẳng có tí sức lực nào. Ai cứu với, mình sắp không chống đỡ được nữa rồi!

Gã áo đen đối diện nheo mắt lại, đánh giá Kim Kiền mấy phen, đột nhiên cao giọng cười nói: “Tên ăn mày kia, khi lão tử lẫn lộn trong chốn giang hồ, sợ rằng người còn chưa ra đời! Nếu người đã có lòng tin đối với thân thủ của mình đến vậy, chẳng bằng qua đây so chiêu!”.

Nói rồi rút mạnh thanh đao trong tay Kim Kiền ra, cổ tay xoay chuyển một cái, bổ thẳng xuống đầu nàng.

Hai tay Kim Kiền máu tuôn như suối, còn chưa kịp thu tay về đã thấy thanh đao cùng gió rít xông thẳng tới mi tâm của mình, trong lòng bỗng thấy hoảng sợ, vội vàng điểm mũi chân xuống đất, vọt về phía sau.

Thanh đao chém sượt qua đầu mũi Kim Kiền.

Còn không đợi Kim Kiền đổ ra vài giọt mồ hôi lạnh cộng hưởng cùng bầu không khí, mới liếc mắt lên, đã thấy thân hình tên áo đen đó xoay chuyển, xuất ra một chiêu hồi thân lao nguyệt[3], thanh cương đao đã phóng vùn vụt về phía Bao đại nhân.

[3] Tên một chiêu thức có nghĩa là chuyển mình vớt trăng.

Oh my God! Kim Kiền lập tức nhào người lên phía trước, thân nhanh như điện, bóng như chớp lóe, lao tới phía trước Bao đại nhân, định chặn đao lại thì phát hiện mắt tên áo đen kia lóe lên ý cười nham hiểm, trong lòng liền hô vang không hay rồi, nhưng chiêu thức đã xuất ra, tất cả đều muộn rồi.

Tên áo đen kia ám sát Bao đại nhân là giả, dù Kim Kiền mới là thật, bởi Kim Kiền một thân khinh công tuyệt đỉnh, tên áo đen tự biết mình không cách gì tiếp cận, thế nên mới xuất ra chiêu dương đông kích tây.

Lúc này thấy mưu kế của mình sắp thành công, hẳn không khỏi đắc ý, thanh đao trong tay lại càng chém xuống mạnh hơn, xuất ra toàn bộ công lực, xem chừng sẽ chém thiếu niên trước mặt này thành hai nửa, nhưng cánh tay mới hạ xuống được nửa tấc, đột nhiên lại không cách nào hạ xuống dù chỉ là mảy may.

Tên áo đen nhất thời kinh sợ, lại thấy ba tên thích khách kia cũng giống như mình, không biết đã bị điểm huyết tự bao giờ, tay chân cứng đờ trong không trung như tượng đá.

“Vị huynh đài này, không bằng hãy để Triển mỗ tiếp chiêu?”

Giọng nói sang sảng trong vắt tựa như nước suối, thật sự là dễ nghe chết đi được, nhưng với mấy tên áo đen kia lại giống như sét đánh giữa trời quang.

Giọng nói này, tựa như từ xa vọng tới, lại như gần ngay trong gang tấc, tất nhiên là do nội công thâm hậu của người đó rồi. Xét ra số lượng hào kiệt đông đảo trong giang hồ hiện nay, người có nội công thâm hậu nhường này không quá mấy người, mà người vừa xuất hiện kịp thời tại đây, chỉ có một vị: đó chính là Nam hiệp danh chấn thiên hạ – Triển Chiêu.

Bốn tên áo đen thất kinh, những người khác trong phòng thì vui mừng vạn phần.

Chỉ thấy bóng Triển Chiêu hạ xuống trước cửa phòng, y phục màu lam, đai lưng sáng tựa ánh trăng, hòa cùng bóng đêm mênh mông, hai mắt như những vì tinh tú, tướng mạo nho nhã tuấn tú, tỏa sáng dưới bầu trời sao lấp lánh, mũi chân chạm đất, vô thanh vô tức, tựa như long hồng chạm nước, tạo nên những gợn sóng mơ hồ như có như không.

Mọi người, bao gồm cả bốn tên thích khách đều ngậy người chăm chú nhìn.

Nếu bốn tên áo đen không bị Triển Chiêu điểm huyết từ trước, khẳng định chúng sẽ không kìm được mà đưa hai tay lên dụi mắt: Ai da, đây chính là Nam hiệp Triển Chiêu... Trước tiên không luận về công phu của Triển Chiêu, hãy nói đến phong thái của Nam hiệp đã, e rằng bọn chúng đến chết cũng chẳng thể tu dưỡng được nửa phần ấy chứ.

Còn Kim Kiên thì chỉ có một cảm xúc duy nhất: Ôi, chúa Jesus tái thế!

Thân hình Triển Chiêu chỉ xoẹt một cái, chớp mắt đã tiến vào phòng, chấp tay nói: “Thuộc hạ chậm trễ, mong đại nhân thứ tội”.

Bao đại nhân khẽ thở ra một hơi rồi nói: “Triển hộ vệ miễn lễ”.

Nghe đến câu này, tinh thần căng như dây đàn của Kim Kiên giờ mới thả lỏng, hai chân nhũn ra, quỳ sụp xuống đất, bỗng cảm thấy trời đất quay cuồng, hai mắt tối sầm. Trước lúc mất đi ý thức, Kim Kiên mơ hồ nghe thấy tiếng hai đứa nhóc kêu lên:

“Thần tiên ca ca...”

Còn có tiếng của Bao đại nhân:

“Công Tôn tiên sinh...”

Lúc này, Kim Kiên thầm kêu lên: Không cần phiền Công Tôn tiên sinh đâu, tôi đã quyết tâm ngất xỉu rồi! Dù bây giờ có cả trăm tên thích khách nhảy ra, tôi cũng quyết hôn mê cho tới cùng, tuyệt đối không ló xó vào mấy cái trò náo nhiệt này nữa đâu!

85. Q.5 - Chương 8: Hồi Tám

Phu Tử viện mình tâm hiến kế, dưới công đường tri phủ nhận tội

Mặc dù Kim Kiên rất muốn học tập Tàn Hương Liên bất tỉnh nhân sự, sau đó mặc kệ là trời long đất lở đi nữa cũng không tới phiên mình phải hy sinh bản thân mà xông lên nữa. Có điều thể chất bản thân lại quá mức khỏe mạnh, chỉ hôn mê có một đêm đã bị đồng hồ sinh học của mình đánh thức rồi.

“Kim Kiên, người tỉnh rồi.”

Vừa mở mắt ra, Kim Kiên đã nhìn thấy một khuôn mặt trắng bóc đang lác lác trước mặt.

Hả? Cổ đại cũng có đắp mặt nạ à?

Theo phản xạ có điều kiện, Kim Kiên định mở miệng bảo người trước mặt tháo mặt nạ để khỏi ảnh hưởng phong cảnh, nhưng nghĩ một chút liền giật mình tỉnh hẳn, mở to mắt chớp chớp, cuối cùng cũng nói: “Công Tôn tiên sinh...”

Công Tôn tiên sinh gật đầu nói: “Kim tiểu huynh đệ, thương thế của người không có gì đáng ngại, chẳng qua do mệt mỏi quá độ, chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng mấy ngày là sẽ khoẻ hẳn thôi”.

Kim Kiên nghe vậy, trong lòng không khỏi thở phào một hơi, thầm nghĩ: Xem ra thân phận nữ nhi của mình còn chưa bị lộ... Gươm đã, lấy y thuật của Công Tôn tiên sinh, công phu chẩn mạch không thể nào sai được, vì sao lại không phát hiện ra giới tính của mình chứ?

Kim Kiên cảm thấy vô cùng bối rối, nhất thời trong lòng dấy lên một dự cảm không lành. Nhân lúc Công Tôn tiên sinh xoay người đi lấy thuốc vội đưa tay lên tự bắt mạch cho chính mình, nhưng vừa mới chạm vào cổ tay liền thấy đỡ khóc đỡ cười. Trên tay mình tầng tầng lớp lớp những băng vải là băng vải, quần một đồng dày cộp, chỉ lộ ra mấy đầu ngón tay, lớp băng bả đó còn được thắt hình hai cái nơ bướm cực to nữa chứ, trông chẳng giống ai, thật sự quá buồn cười.

Công Tôn tiên sinh bưng thuốc quay lại, thấy Kim Kiên nhìn chăm chăm vào lớp băng bó trên tay đến đờ cả người, cười nói: “Là hai đứa bé con Tần Hương Liên, thấy Kim tiểu huynh đệ hôn mê cứ ngồi túc trực ở bên giường mãi. Cuối cùng vẫn là chủ ý của Triển hộ vệ, để cho hai đứa bé kết cái nơ bướm trên tay tiểu huynh đệ như để cầu nguyện, có vậy hai đứa nhóc mới chịu rời đi”.

Kim Kiên cười khổ nhận lấy bát thuốc, một hơi uống hết, thầm nghĩ: Hai đứa nhóc này, mặc dù thật lòng mình rất vui, nhưng cũng không cần thiết phải làm cho “Thần tiên ca ca” cos[1] thành xác ướp chứ.

[1] Cos: viết tắt của từ cosplay, là từ tiếng Anh do một người Nhật sáng tạo ra, chỉ việc người hâm mộ các nhân vật trong manga, anime, tokusatsu, truyện tranh sách, tiểu thuyết đồ họa, video games, phim giả tưởng... ăn mặc hoặc có điệu bộ giống nhân vật mà mình yêu thích. Thường dùng để chỉ những người đóng giả, mạo danh các nhân vật nổi tiếng.

“Công Tôn tiên sinh, mấy tên thích khách kia đã bắt hết rồi chứ?”, Kim Kiên trao lại chén thuốc, hỏi.

“Đã giam vào đại lao cả rồi.”

Kim Kiên nghe vậy cảm thấy yên tâm lên nhiều, lại hỏi tiếp: “Vậy mấy tên đó có nói ra kẻ đã phái chúng đến không?”.

Công Tôn tiên sinh gật đầu nói: “Đã khai rồi, là một viên quan gia phò mã phủ sai khiến”.

Kim Kiên lập tức vươn đầu về phía trước, vội hỏi: “Đã như vậy, thì Trần Thế Mỹ có bị bắt ra hầu toà?”.

Công Tôn tiên sinh sững sốt: “Bắt ra hầu toà?”.

Kim Kiên ngớ ra, biết mình đã vô thức dùng từ ngữ hiện đại rồi, vội thay từ: “Là tiểu nhân nói, Trần Thế Mỹ có bị tróc nã không?”.

Công Tôn tiên sinh lúc này mới hiểu ra, lác lác đầu.

“Không ư? Vì sao?” Nếu không phải là hai tay hiện giờ quấn băng như hai cái bánh tét, Kim Kiên thật muốn túm lấy cổ áo Công Tôn tiên sinh mà hỏi, kỳ thực Kim Kiên còn muốn túm lấy cổ áo Trần Thế Mỹ hơn.

Công Tôn tiên sinh chậm rãi đứng dậy, đặt bát thuốc trở lại chiếc bàn tròn, xoay người chấp tay, đưa lưng về phía Kim Kiên nói: “Bao đại nhân cũng có nỗi khổ riêng”.

Kim Kiên thấy thế, cảm giác vạn phần bất đắc dĩ, trong lòng bỗng nhớ đến lời diễn văn xúc động của Hạng Thiếu Long[2], không khỏi cảm thấy cảm động lây.

[2] Hạng Thiếu Long, nhân vật chính trong bộ truyện dã sử đồ sộ “Tần tâm ký”. Anh vốn là sĩ quan trẻ của binh đoàn số Bảy được đưa vào một cuộc thí nghiệm cổ máy thời gian của viện trường Mã Khắc. Anh được chỉ định về thời Chiến Quốc – Tần Thủy Hoàng, lúc trở về quá khứ thì cổ máy thời gian tại viện thí nghiệm phát nổ cùng với tất cả nhà khoa học, Hạng Thiếu Long mãi mãi ở lại năm 251 Tr.CN tức sáu năm trước khi Tần Thủy Hoàng lên ngôi. Tại đây diễn ra hàng loạt những biến cố lịch sử mà anh là nhân vật trung tâm.

Thật không thể hiểu mấy người cổ đại này, nói được có hai câu liền chấp tay sau lưng, thở dài, ngẩng trắng. Có điều vấn đề nằm ở chỗ, hiện tại là ban ngày, đào đâu ra trăng mà ngắm chứ? Xem ra Công Tôn tiên sinh quả nhiên là con người phi thường, ban ngày ban mặt, trời xanh mây trắng thế này cũng có thể tạo nên không khí y như đang trong khung cảnh trăng đêm sáng tỏ, gió thổi vi vút.

Nhíu mày, Kim Kiền hỏi: “Nổi khổ riêng?”.

Công Tôn tiên sinh lắc đầu nói: “Kể ra lệnh cho mấy tên thích khách này là quân gia phò mã phủ, không phải là chính phò mã ra lệnh. Hơn nữa tên quân gia hôm nay bị giam trong đại lao lại thể thốt phủ nhận chuyện này hoàn toàn không liên quan đến phò mã, chính vì thế mới khiến Bao đại nhân đau đầu”.

Kim Kiền nghe xong liền hiểu rõ.

Tên Trần Thế Mỹ này làm việc quả nhiên vô cùng cẩn thận, phàm là chuyện gì cũng không xuất đầu lộ diện, đến khi có chuyện xảy ra thì phủ tay sạch sẽ, hoàn toàn vô can. Nói cho cùng thì trạng nguyên được đề danh trên bảng vàng, chỉ số thông minh ít nhiều cũng phải là một trăm bốn mươi.

Suy đi nghĩ lại, đột nhiên Kim Kiền nảy ra một chủ ý, bèn nói: “Công Tôn tiên sinh, vậy tri phủ Sái Châu lúc trước tìm mọi cách sát hại Tần Hương Liên, e rằng sau lưng có cấu kết với Trần Thế Mỹ, sao chúng ta không điều tra từ đó?”.

Công Tôn tiên sinh vừa nghe vậy liền quay người lại, khuôn mặt vô cùng vui mừng nói: “Kim tiểu huynh đệ quả nhiên tâm tư mẫn tiệp. Bao đại nhân cũng đã nghĩ tới điểm này, đã phái Triển hộ vệ và Trương Long, Triệu Hổ đi tước nã tri phủ Sái Châu Từ Thiên Lân rồi”.

Kim Kiền nghe vậy liền cảm thấy nhẹ lòng, nhưng lại thấy có gì đó không ổn. Hồi tưởng lại thật cẩn thận lời Công Tôn tiên sinh vừa nói, bỗng thấy vô cùng hoảng sợ, cao giọng hỏi: “Công Tôn tiên sinh, ý của tiên sinh là Triển Chiêu... không, Triển đại nhân lại ra ngoài rồi ư?”.

Công Tôn tiên sinh thoáng sửng sốt sau lại cười nói: “Tiểu huynh đệ không cần lo lắng, sau chuyện xảy ra tối hôm trước, Bao đại nhân đã hạ lệnh chuyển tiểu huynh đệ và mẹ con Tần Hương Liên vào ở trong sương phòng trong Phu Tử viện rồi. Nơi đây nằm sau phủ nha, thủ vệ canh gác nghiêm ngặt hơn rất nhiều so với phủ viện dành cho khách, mấy tên thích khách kia tất không thể tới nơi này được, tiểu huynh đệ hãy an tâm ở lại đây”.

Kim Kiền nghe vậy thở phào một hơi, trái tim cuối cùng cũng yên ổn đập bình thường trở lại. Đánh giá căn phòng lần nữa, quả nhiên so với trước tốt hơn đến mấy phần, ít nhất là không có mấy cái bàn ghế thiếu hay gãy mất chân.

Công Tôn tiên sinh lại cười bảo: “Tiểu huynh đệ, ngươi đã không còn gì đáng lo nữa, tại hạ còn phải đến thăm khám cho mẹ con Tần Hương Liên, thứ lỗi cho tại hạ không thể tiếp tục ở lại đây nữa, cáo từ”.

Kim Kiền hươ hươ cánh tay quần bằng như bánh tét, xem như cảm tạ, rồi lại nảy ra một ý, vội gọi với Công Tôn tiên sinh đang ở ngoài cửa, hỏi: “Công Tôn tiên sinh, không biết trong tay tiên sinh có mấy thứ như độc dược, mê dược gì đó không?”.

Công Tôn tiên sinh dừng lại trước cửa, vẻ mặt khó hiểu hỏi: “Tại hạ không có, không biết vì sao tiểu huynh đệ lại hỏi thế?”.

Kim Kiền thâm cười khổ, nói: “Không có gì, tiên sinh đi thông thả”.

Đợi Công Tôn tiên sinh đi khỏi, Kim Kiền liền đưa hai tay lên ôm đầu, đau khổ nghĩ: Hai lão già quái đản thật đáng ghét, khi đi không để lại cho mình nửa phần tiền thì đã đành, thế nào mà chút độc dược, mê dược phòng thân cũng không để cho mình chứ!!! Nhớ lại lúc đầu, mình đã lục khắp núi cũng không phát hiện ra

nửa viên được hoàn, lẽ nào hai lão già ấy đã đem toàn bộ kết tinh tâm huyết cả đời nuốt hết vào bụng rồi? Nhắc mới nhớ, trong khoảng thời gian một năm đó, mình đã uống không ít những bình những lọ, cả được hoàn với nhiều màu sắc quái dị...

Kim Kiền bỗng giật mình, vội vàng vạch đám băng gạc, cố sức lôi một ngón tay ra, đặt lên cổ tay của chính mình.

Lần chẩn mạch này, tuy không phát hiện ra bệnh gì nhưng lại dọa cho Kim Kiền sợ gần chết.

Mạch của Kim Kiền hư hư thực thực rất phức tạp, tựa âm, tựa dương, nếu không phải Kim Kiền còn nhớ rõ chữ “nữ” ghi trên chứng minh nhân dân chứng thực giới tính của bản thân, e là lúc này cũng cho rằng đây là mạch tượng của thiếu niên còn chưa phát triển hoàn toàn...

Kim Kiền bỗng thấy mềm nhũn chả còn tí sức lực nào, những muốn ngất đi lần nữa.

Khốn kiếp, hai lão già này, cho dù muốn giúp tôi giấu đi giới tính thật cũng không nên đem tôi, đường đường là một người từ thời tương lai đến, biến thành hình tượng “Đông Phương bất bại” kinh điển chứ...

Mấy ngày sau, Kim Kiền rốt cuộc cũng bình an trải qua cuộc sống trong Khai Phong phủ.

Tần Hương Liên sau khi tỉnh lại, ngày nào cũng than ngán thở dài, mặt ủ mày chau, ngày một hao gầy. Hai đứa nhóc mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng lúc này cũng rất biết điều, chỉ lặng lẽ ở bên cạnh mẹ, ngoan ngoãn đến mức khiến người ta thấy đau lòng. Không có hai đứa tiểu quỷ làm phiền, Kim Kiền cảm thấy nhàm chán đến khó chịu, lại không có gan xuất phủ, chỉ đành loanh quanh trong Khai Phong phủ nha, ngày ngày lấy việc tắm nắng làm vui.

Mấy ngày sau đó, đối với địa hình Khai Phong phủ Kim Kiền đã thuộc như lòng bàn tay, cả những người làm trong Khai Phong phủ cũng thuộc tên nhớ mặt từng người một.

Đứng đầu Khai Phong phủ là lão Bao, Bao đại nhân. Có hai chữ để hình dung: siêu bận.

Mỗi ngày đều lâm triều, ngày nào cũng tuần phố, phê duyệt công văn, thẩm duyệt hồ sơ, thụ lý án oan, hội kiến với đồng僚, còn phải quan tâm đến thuộc hạ, chăm sóc dân tình. Kim Kiền chỉ có nhìn thôi cũng cảm thấy kiệt quệ cả tinh thần lẫn thể xác.

Còn nói tới Công Tôn tiên sinh... vẫn là hai chữ: rất bận.

Phủ nha bình thường, phàm là sự gia đều có hai người: một người làm hình danh sự gia, chuyên giúp đỡ quan lão gia xử lý các vụ án; một người là tiền cốt sự gia, chuyên quản lý việc thu chi trong phủ nha. Nhưng Công Tôn tiên sinh này, chức danh hình danh sự gia, tiền cốt sự gia đều nắm trong tay, mà còn nắm bằng hai tay rất chặt nữa chứ. Nói trắng ra thì Công Tôn tiên sinh là thư kí riêng của lão Bao, là kế toán phụ trách thu chi của Khai Phong phủ, còn kiêm cả bác sĩ tại gia, người tư vấn tâm lý, vô cùng bận rộn.

Về phần Tứ phẩm đới đao hộ vệ, “Ngự Miêu” Triển Chiêu – nói thực là còn bận đến mức chẳng thấy tắm hơi đâu, chắc là còn đang trên đường từ Sái Châu về.

Cuối cùng phải kể đến “Tứ đại kim cương”. Trương Long, Triệu Hổ cùng xuất môn với Triển Chiêu, lâu rồi không gặp; Vương Triều, Mã Hán và Kim Kiền giao tình rất tốt.

Từ sau sự kiện Kim Kiền xả thân cứu “lão Hắc”, lão Bao và Công Tôn tiên sinh đều đích thân đến cảm tạ, nha dịch trong Khai Phong phủ đối với Kim Kiền càng thêm phần tôn kính, trong đó đặc biệt nhất là Vương Triều, Mã Hán. Hai người này từ khi biết chuyện Kim Kiền mang một thân khinh công tuyệt đỉnh, những khi nhàn rỗi đều tới tìm Kim Kiền luận võ khiến cho Kim Kiền vô cùng đau đầu. Thoái thác không xong, chỉ đành gồng mình lên mà chịu trận, sau vài bận, khinh công của Kim Kiền lại tăng thêm một bậc, bản lĩnh bỏ chạy cùng lừa gạt cũng nâng lên một tầng cao mới.

Hôm nay, Kim Kiền đang trốn trên mái nhà tắm nắng thì nghe thấy phía dưới có tiếng bước chân.

Kim Kiền thò đầu ra nhìn, chỉ thấy Vương Triều với khuôn mặt rất ư là hình sự, gấp rút đi tới dưới hiên nhà, giọng nói thô to cất lên: “Kim Kiền, người đang ở trên đó hả?”.

Kim Kiền tưởng Vương Triều lại tìm mình để cọ xát học hỏi võ nghệ, đang định chuẩn đi thì lại nghe Vương Triều nói: “Triển đại nhân đã áp giải tri phủ Sái Châu Từ Thiên Lân về tới Khai Phong phủ, Bao đại nhân đã thăng đường, đang truyền người đấy”.

Kim Kiền nghe thế lập tức phi thân đáp xuống, đứng trước mặt Vương Triều nói: “Vương đại ca sao không nói sớm, mau đi thôi!”.

Vương Triều thấy Kim Kiền đột nhiên khi không lại xuất ra về đạo mạo thì rất kỳ quái, nhưng cũng chấp tay, xoay người đi thẳng về phía công đường, Kim Kiền theo sát ngay sau.

Lên tới công đường, Tam ban nha dịch đã hô “Uy vũ” xong xuôi, đang đứng rất ngay ngắn nghiêm trang. Kim Kiền hiện nay chính là “một lần trải qua, lần sau thành thực”, so với trước đã có hình tượng hơn rất nhiều rồi, sải mấy bước lớn vào tới công đường, quỳ sụp xuống khấu đầu, cao giọng nói: “Thảo dân Kim Kiền, khấu kiến Bao đại nhân”.

“Kim Kiền, người hãy nhìn cho kỹ nam tử bên cạnh, người có biết người này không?”, Bao đại nhân hỏi.

Kim Kiền nhìn sang phía bên cạnh, thấy ngoại trừ Tần Hương Liên ra còn có một nam tử. Người này mặc quần áo tù nhân tuyền một màu trắng, thân mang xiềng xích, chân đeo cùm, đầu tóc thì tán loạn, trông vô cùng thảm hại. Có điều đáng người phi nộ, khuôn mặt nanh ác, y hệt hình tượng tham quan ăn của đút này chính là lão đầu heo tri phủ Sái Châu.

Kim Kiền nhìn xong, lập tức trả lời: “Bẩm đại nhân, thảo dân có biết, người này chính là tri phủ Sái Châu”.

Bao đại nhân lại hỏi: “Người vì sao lại biết người này?”.

“Bởi vì thảo dân và Tần Hương Liên đã từng lên công đường ở phủ nha Sái Châu, thế nên mới biết tri phủ”, Kim Kiền đáp.

“Vì sao các người lại lên công đường phủ nha Sái Châu?”

“Bẩm đại nhân, thảo dân cùng đi cáo trạng với Tần Hương Liên.”

“Cáo trạng ai?”

Kim Kiền ngẩng đầu, đồng dục nói: “Cáo trạng phò mã đương triều Trần Thế Mỹ, tố cáo hấn sai Hàn Kỳ đi sát thê diệt tử, cũng chính vì thế mà Hàn Kỳ phải tự sát vong mạng!”.

“Người nói láo!” Tri phủ Sái Châu, Từ Thiên Lân chỉ vào Kim Kiền lớn tiếng hét: “Rõ ràng là Tần Hương Liên và Hàn Kỳ tư thông từ trước đó, sau lại sát hại y, người là kẻ nào mà dám nói những lời sàm ngôn này?”.

Rầm! Kinh đường mộc vang lên, chỉ nghe thấy Bao đại nhân quát lớn: “Câm mồm!”.

Nha dịch hai bên lập tức hưởng ứng, hô vang “Uy vũ...”.

“Từ Thiên Lân, bản phủ đang thẩm án, không cho phép bất cứ kẻ nào chen vào. Nếu còn tái phạm, đừng trách bản phủ định người tội làm loạn công đường!”

Từ Thiên Lân lập tức xui xuống y hệt trái cà héo do phơi sương, ử rử thả người xuống đánh “phịch”.

Kim Kiền trong lòng như trút được mối hận, thầm nghĩ: Tri phủ đầu heo, người cũng có ngày hôm nay, đây chính là lúc để người được ném mùi cái gọi là đường uy!

Bao đại nhân dừng một lát, lại hướng Từ Thiên Lân hỏi: “Từ Thiên Lân, người luôn miệng nói Tần Hương Liên tư thông với Hàn Kỳ, sau sát hại y, vậy bằng chứng đâu?”.

Từ Thiên Lân mới rồi bị dọa cho một trận thất kinh, vội vàng nói: “Bẩm đại nhân, việc này đã chứng thực đầy đủ. Tần Hương Liên khi đó cũng nhận tội, đó chính là bằng chứng!”.

Bao đại nhân đem bản cung trạng trải ra trên án thư xem xét kỹ lưỡng một phen, lại hướng Tần Hương Liên hỏi: “Tần Hương Liên, bản cung trạng này có phải là do người tự mình điểm chỉ không?”.

Tần Hương Liên vừa nghe lập tức không ngừng đập đầu kêu oan: “Dân phụ oan uổng quá! Đại nhân, bản cung trạng đó là do dân phụ bị tra tấn bức cung nên mới điểm chỉ nhận tội ở dưới”.

Bao đại nhân sa sầm mặt, nói: “Từ Thiên Lân, lời của Tần Hương Liên người giải thích như thế nào?”

Từ Thiên Lân mồ hôi ròng ròng, run rẩy nói: “Bẩm...bẩm đại nhân, đây chẳng qua chỉ là lời nói bậy của Tần Hương Liên hòng thoát tội, không thể tin được. Huống hồ án khi đó cấu thành còn có một nhân chứng, kẻ đó cũng đã kí tên nhận tội”.

“Nhân chứng là kẻ nào?”

“Là một đứa ăn mày tên gọi Vương Nhị Mặt Rỗ, y tự xưng là đã tận mắt trông thấy hiện trường khi Tần Hương Liên giết người.”

Bao đại nhân sững sốt: “Vương Nhị Mặt Rỗ?”, rồi quay sang nhìn Công Tôn tiên sinh.

Công Tôn tiên sinh tiến lên, nhỏ giọng nói: “Đại nhân, trong đây đúng thực có lời khai của Vương Nhị Mặt Rỗ”.

Bao đại nhân cầm lấy cung trạng nhìn thật tỉ mỉ, lại nói: “Vương Nhị Mặt Rỗ là kẻ nào, hiện tại đang ở đâu?”.

Kim Kiền thấy thế, vội giơ một tay lên, cao giọng nói: “Đại nhân, Vương Nhị Mặt Rỗ chính là thảo dân”.

Lời này nói ra, mọi người không khỏi bàng hoàng sững sốt

Hai mắt của Từ Thiên Lân mở trừng trừng, trợn tròn lên còn lớn hơn cả bóng đèn, một lúc lâu sau cũng không thốt ra nổi một từ.

Cũng khó trách Từ Thiên Lân lại phản ứng như vậy, thời điểm trước đó lúc Kim Kiền ở Sái Châu, áo quần rách nát, hình tượng nhếch nhác thảm hại. Còn hiện giờ, nhờ lễ đãi khách quý của Khai Phong phủ, Kim Kiền đã được tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo chỉnh tề, cho dù có nhìn thật kĩ cũng thấy chẳng giống gì cả, tất nhiên sẽ phán đây chính là hai người.

Bao đại nhân nhìn Kim Kiền một hồi lâu mới hỏi: “Kim Kiền, người nói người chính là Vương Nhị Mặt Rỗ?”.

Kim Kiền thành thực đáp: “Thưa vâng”.

“Bản phủ hỏi người, rốt cuộc họ tên người là gì?”

“Thảo dân tên gọi Kim Kiền.”

“Vậy vì sao lại lấy tên Vương Nhị Mặt Rỗ?”

Kim Kiền nghe thế, trầm nghĩ: Cuối cùng cũng hỏi đến vấn đề chính. Vội phủ phục xuống, làm ra dáng vẻ vô cùng sợ hãi nói: “Đại nhân, vì tri phủ Sái Châu trên công đường luôn bức bách Tần Hương Liên thừa nhận tội sát nhân, mà Tần Hương Liên lại có chết cũng không chịu nhận, thế nên tri phủ đã thực thi đại hình. Thảo dân nhất gan, sợ không chịu nổi khổ hình, lại không muốn người tốt bị hàm oan, vì thế mới nghĩ đến biện pháp dùng tên giả để ký nhận. Đại nhân, tên giả trên bản cung trạng kia chính là chứng cứ chứng minh Tần Hương Liên bị bức cung!”.

Những lời này vừa dứt, cả công đường tĩnh lặng.

Hồi lâu sau, Bao đại nhân mới hỏi: “Từ Thiên Lân, những điều Kim Kiền nói có đúng sự thật không?”.

Từ Thiên Lân phủ phục xuống dưới đất, thần sắc vô cùng lo lắng, hồi lâu sau mới trả lời: “Đại nhân, kể này danh tính không xác định, thân phận bất minh, những lời làm chứng ấy không thể tin được”.

Kim Kiền thiếu chút nữa thì xông lên đập cho tên Từ Thiên Lân này một phát.

Bao đại nhân lại đập mạnh kinh đường mộc, cao giọng nói: “Hay cho tên Từ Thiên Lân miệng lưỡi giáo hoạt nhà người. Đã như thế thì, truyền nhân chứng!”.

Tiếng hô được truyền đi tầng tầng lớp lớp, lát sau, có sáu người bị áp giải lên công đường.

Kim Kiền vừa nhìn, lập tức kêu lên một tiếng, hoá ra là người quen. Sáu người này chính là những sai dịch lúc trước truy sát mình và Tần Hương Liên đây mà.

“Tần Hương Liên, Kim Kiền, các người hãy nhìn cho thật kỹ, mấy người phía sau kia các người có biết không?”, Bao đại nhân hỏi.

Tần Hương Liên đáp: “Bẩm đại nhân, dân phụ có biết!”.

Bao đại nhân lại hỏi: “Chúng là ai?”.

Kim Kiền lập tức trả lời: “Là những sai dịch lúc trước định sát hại chúng thảo dân trên đường áp giải đi lưu đày”.

Sáu người kia nghe vậy, liền run như cây sậy, dập đầu kêu to: “Đại nhân, oan cho bọn tiểu nhân. Bọn tiểu nhân chỉ làm theo sự sai khiến của tri phủ Từ Thiên Lân thôi!”.

Từ Thiên Lân nghe thế, nhất thời xụi lơ trên mặt đất, thần sắc trống rỗng.

Bao đại nhân ngưng thần trong giây lát, trầm giọng nói: “Từ Thiên Lân, người hãm hại lương dân, sai khiến kẻ khác giết người, bần phũ phán người tội chết. Người còn gì để nói?”.

Kim Kiền ở bên cạnh thầm nghĩ: Đây là phương pháp hỏi gì thế? Đã phán trăm hình rồi, sao còn lại hỏi người còn gì để nói, lẽ nào thời Bắc Tống đã phát triển đến trình độ văn minh, tử tù có thể lập di chúc, phân chia tài sản?

Từ Thiên Lân nghe những lời này của Bao đại nhân lại như bị trúng phong, đột nhiên thẳng người lên, kêu to: “Đại nhân, tội quan cũng là bị người khác sai khiến, mong đại nhân minh xét!”.

Kim Kiền nghe vậy, nhất thời hiểu rõ, khẽ nhướn mắt lên công đường quan sát, liền thấy khuôn mặt Bao đại nhân trước giờ luôn đen sì thoáng hiện lên vẻ vui mừng.

Bao đại nhân thần sắc điềm tĩnh, tiếp tục hỏi: “Người chịu sự sai khiến của kẻ nào?”.

Từ Thiên Lân nuốt nước bọt, ra sức dùng ống tay áo lau mồ hôi lạnh trên trán, do dự hồi lâu, cuối cùng mở miệng nói: “Bẩm đại nhân, chính... chính là phò... phò mã đương triều Trần... Trần Thế Mỹ”.

Bao đại nhân đập mạnh kim đường mộc, quát: “Hỗn xược, phò mã là người nào, há lại để người vu tội như vậy”.

Từ Thiên Lân liền phủ phục xuống, run giọng nói: “Bẩm... bẩm đại nhân, câu nào của tội quan cũng là thực, không dám gian dối. Bởi vì Tần Hương Liên là thê tử nguyên phối của phò mã, phò mã lại muốn giết thê để diệt khẩu, thế nên mới ra lệnh cho tội quan làm những việc trên. Tất cả đều là lệnh của phò mã, mong đại nhân minh xét!”.

Bao đại nhân nheo mắt, lại hỏi: “Từ Thiên Lân, những lời người nói, có bằng chứng gì không?”.

Từ Thiên Lân lập tức trả lời: “Đại nhân, phò mã từng đích thân cùng tội thần bàn mưu việc này, tội thần chính là nhân chứng”.

Bao đại nhân nghe vậy liền khẽ gật đầu, quay sang Công Tôn tiên sinh nói: “Cho y ký nhận”.

Đợi sau khi Bao đại nhân kiểm tra bản cung trạng của Từ Thiên Lân xong liền vỗ mạnh kinh đường mộc, đem Từ Thiên Lân giải vào đại lao rồi bãi đường.

Thẩm án hoàn tất, đến xẩm tối, mẹ con Tần Hương Liên và Kim Kiền theo chỉ thị của Bao đại nhân cùng đi tới khách sảnh.

Bao đại nhân một thân thường phục, ngồi chính giữa phòng, Công Tôn tiên sinh đứng một bên, bên kia là Triển Chiêu với dáng vẻ phong trần mệt mỏi.

Thấy mấy người Kim Kiền đi tới, Bao đại nhân vẻ mặt vui mừng nói: “Hôm nay thăng đường thẩm án, cuối cùng đã nắm được chứng cứ chứng minh Trần Thế Mỹ sát thê diệt tử, nay chỉ còn chờ tróc nã Trần Thế Mỹ về quy án, Tần Hương Liên, người hãy an tâm”.

Tần Hương Liên nghe vậy, lập tức dặt hai con quỳ xuống tạ ơn: “Tần Hương Liên cảm tạ đại nhân!”.

Bao đại nhân khẽ vuốt râu, lại hướng Kim Kiền nói: “Kim tiểu huynh đệ, tên giả ký trong bản cung trạng là chủ ý của người?”.

Kim Kiền cười khỏ, gật gật đầu, nghĩ bụng: Đừng đùa chứ, mình nói sao cũng đường đường là một người tương lai, thứ kỹ xảo lừa gạt này từ nhỏ đã tai nghe mắt thấy tay làm rồi, căn bản chính là ngựa quen đường cũ mà thôi.

Công Tôn tiên sinh ở bên nói: “Vị tiểu huynh đệ này thật sự là suy nghĩ thấu đáo”.

Bao đại nhân vuốt râu gật đầu, Triển Chiêu cũng mang vẻ mặt tán thưởng.

“Đã như thế thì, Triển hộ vệ...” Bao đại nhân đột nhiên ra lệnh: “Bản phủ lệnh cho người lập tức đến phò mã phủ, đem Trần Thế Mỹ về Khai Phong phủ tra hỏi”.

Triển Chiêu liền đứng lên trước chấp tay nói: “Thuộc hạ tuân lệnh”.

Nói rồi Triển Chiêu xoay người đi ra ngoài, nhưng chưa đến cửa đã thấy Vương Triều vội vã chạy vào, chấp tay nói: “Bẩm đại nhân, Vương thừa tướng phái người đem đến một phong thư”.

Bao đại nhân tiếp nhận phong thư, mở ra xem, càng xem mi tâm càng chau lại, thần sắc càng lúc càng đen hơn.

Xem xong thư, Bao đại nhân nhíu mày, nhướng mắt nhìn về phía Tần Hương Liên, hồi lâu sau mới nói: “Tần Hương Liên, Vương thừa tướng làm người trung gian, muốn thay Trần Thế Mỹ hẹn người đến thái ấp ở ngoại ô cùng nói chuyện, người có đi hay không?”.

Kim Kiền vừa nghe: Hả! Trần Thế Mỹ, chiêu này quá tàn độc, đây gọi là “bắt người trước tiên phải bắt ngựa, bắt giặc phải bắt tướng trước”, muốn thắng kiện trước toà, thì phải thu phục nguyên cáo trước. Tần Hương Liên mà đi phen này, tất là một màn “Hong Môn yến”, không chừng Trần Thế Mỹ lại giở trò “một khóc, hai làm loạn, ba thất cố”, đến lúc đó Tần Hương Liên mềm lòng, huỷ bỏ cáo trạng, những vất vả khổ sở hơn một tháng nay của mình thế là công cốc à.

Kim Kiền liếc mắt nhìn Tần Hương Liên, hai mắt đỏ hoe, dáng vẻ bi thương muốn khóc, ánh mắt đột nhiên lại loé lên tia bất định, vừa nhìn đã biết là biểu hiện của hình tượng ý chí không kiên định kinh điển rồi.

Quả nhiên, không lâu sau, liền nghe thấy Tần Hương Liên mở miệng nói: “Tần Hương Liên muốn đi”.

Trong nháy mắt Kim Kiền đã dự đoán được tương lai u ám đang ập đến trước mặt Tần Hương Liên.

86. Q.5 - Chương 9: Hồi Chín

Công Tôn hiển kể ngoài dự đoán,

Đêm kinh hoàng báỉ phỏng phò mã phủ

Một phong thư của Vương thừa tướng, một chiếc kiệu, đã dễ dàng đem mẹ con Tần Hương Liên dưới sự bảo vệ chu toàn rời khỏi Khai Phong phủ. Đến lúc đi, Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh đối với Tần Hương Liên luôn luôn muốn nói nhưng lại thôi, Triển Chiêu cũng chỉ nói một tiếng, “Tần đại tẩu...” liền không thể nói tiếp.

Kim Kiền biết mấy người họ chính là băn khoăn về địa vị và thân phận của phò mã phủ cùng Vương thừa tướng, lại vì bản thân đang mang chức quan trên người, không tiện nhiều lời. Kim Kiền vốn định thay mặt nói vài câu, nhưng nhìn thấy hai mắt Tần Hương Liên hàm chứa nét vui mừng, hai má hồng nhuận, còn hai đứa bé vừa nghe thấy đi gặp phụ thân thì vẻ mặt vô cùng vui sướng, lời nói đã đến miệng mà chẳng có cách nào thốt ra, đành phải nuốt trở lại.

Đợi đến khi mẹ con Tần Hương Liên lên kiệu đi xa, chúng nha dịch Khai Phong phủ, người nào người nấy mang đầy tâm sự trở về phòng.

Về đến sương phòng, Kim Kiên đứng ngồi không yên, đi đi lại lại mấy vòng, chỉ cảm thấy nóng ruột, cứ như có một khối đá đè nặng trong lòng vô cùng khó chịu, còn đầu óc lúc này lại chẳng có kế sách nào, đành nằm lên giường hít thở thật sâu, niệm đại bi chú. Không biết đã qua bao lâu, Kim Kiên chỉ biết sắc đêm dần thẫm, chợt nghe thấy ngoài cửa vang lên những tiếng ồn ào, tiếng bước chân vội vã rầm rập náo loạn, thấp thoáng đâu đó truyền đến có tiếng “Tần Hương Liên...”.

Kim Kiên cả kinh, từ trên giường bật dậy, đẩy cửa chạy ra.

Chỉ thấy bên ngoài rất đông người tụ tập, dưới ánh đèn mờ ảo, mấy nha dịch đang khiêng một người gập rút đưa vào Đông sương phòng gần đối diện với phòng của Kim Kiên.

Kim Kiên nghĩ bụng không ổn rồi: Đông sương phòng đó chính là địa bàn của Công Tôn tiên sinh, bình thường chỉ có những ai bị trọng thương nặng khó chữa trị mới có may mắn viếng thăm, hẳn là có người bị thương... Chỉ là, người mà mấy nha dịch đang khiêng kia, sao lại giống Tần Hương Liên vậy?!

Nghĩ đến đây, Kim Kiên lập tức phát lực dưới chân, thoát cái cái đã vào trong Đông sương viện. Lại định thần nhìn kĩ, liền biết chuyện lớn xảy ra rồi.

Cửa Đông sương phòng mở toang, bên trong các nhân vật lớn tề tựu đầy đủ. Công Tôn tiên sinh, Bao đại nhân, Triển Chiêu cho đến Trương Long, Triệu Hổ toàn bộ đều sắp thành một hàng, Vương Triều, Mã Hán không chen vào được, đành phải đứng canh ở cửa.

Mã Hán vừa thấy Kim Kiên, vội chấp tay nói: “Kim Kiên huynh đệ”.

Kim Kiên vừa nhìn, liền thấy khuôn mặt của Mã Hán dường như dài hơn so với bình thường nửa thước, trong lòng bỗng thấy lạnh hẳn đi, hít sâu một hơi mới hỏi: “Mã đại ca, có phải là Tần Hương Liên đã trở lại?”.

Mã Hán gật đầu, còn chưa nói lời nào, Vương Triều ở bên đã lớn tiếng: “Phò mã gia thật quá đáng! Thế mà...”.

Nói được nửa câu, lại cũng dừng lại.

Kim Kiên hít sâu một hơi, tiếp tục hỏi: “Tôi có thể vào xem một chút không?”.

Hai người nghe thế mới ý thức được rằng thân hình cao lớn của họ đang đứng chắn trước cửa, liền vội vàng tránh ra, để Kim Kiên lách người đi vào.

Bên ngoài ồn ào là thế nhưng trong phòng lại vô cùng yên tĩnh.

Kim Kiên đi vòng qua Trương Long, Triệu Hổ, thấy Triển Chiêu và Bao đại nhân mỗi người đứng một đầu giường, còn Công Tôn tiên sinh ngồi bên cạnh giường, đang bắt mạch cho người nằm trên đó. Người nằm trên giường sắc mặt tái xanh, đôi môi trắng bệch mang theo vết máu, hai mắt nhắm nghiền, tóc tai rối bời, y phục hỗn loạn, đó chính là Tần Hương Liên, người mới rời đi mấy giờ trước.

Kim Kiên dùng mu tay dụi dụi mắt, nhìn kĩ mấy lần, cuối cùng mới xác định mình không nhận lầm người, thầm nghĩ: Đã xảy ra chuyện gì? Tần Hương Liên đi gặp tình lang hay mới trải qua cuộc trường chinh hai vạn năm nghìn dặm thế? Xuất môn chưa quá nửa buổi tối, sao lại biến thành cái bộ dạng người không ra người, quỷ không giống quỷ này?

Lại quay đầu nhìn hai người đứng ở đầu và cuối giường. Bao đại nhân tất nhiên là không cần nói rồi, nếu không thấp đèn, e rằng cả khuôn mặt cũng chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt mà thôi, còn Triển Chiêu bên cạnh... Kim Kiên nhìn một cái, toàn thân run rẩy.

Chỉ thấy Triển Chiêu, đôi lông mày lười mác nhíu chặt lại, đôi mắt thanh tú như ngưng đọng đầy phần nộ, trên khuôn mặt nho nhã tuấn tú ẩn hiện sát khí, tựa như dây cung căng lên chỉ chờ phát động là lao đi.

Kim Kiên lập tức thấu triệt: Trong Khai Phong phủ, đắc tội với ai cũng được, tuyệt đối không thể đắc tội với “con mèo” này. Đừng thấy con mèo này bình thường nho nhã, khiêm cung, lời nói ôn hoà hữu lễ, theo ta thấy thì mười phần hệt tám, chín là thuộc loại người ngoài lạnh trong nóng, một khi nổi giận lên thì sợ rằng chính là núi lửa phun trào, bị đôi mắt của Triển Chiêu trừng lên một cái thì ba hồn bảy vía đã phiêu tán đi mất một nửa rồi!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền vội vàng bước hai bước đến chỗ Công Tôn tiên sinh, vô cùng cẩn thận tránh phạm vi phát hỏa của tầm mắt Triển Chiêu.

Bấy giờ, vừa lúc Công Tôn tiên sinh chữa bệnh xong, thu tay lại đứng lên, hướng về Bao đại nhân nói: “Đại nhân, Tần Hương Liên hoả cấp công tâm, nhất thời khí huyết sôi trào, làm thương tổn tới tâm phế mà hôn mê, lại thêm vết thương cũ chưa lành, hiện thời e là không ổn”.

Bao đại nhân nghe vậy không khỏi lộ khí xung thiên, thấp giọng quát: “Tần Hương Liên cùng Trần Thế Mỹ đến thái ấp của Vương thừa tướng gặp mặt, rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì, sao lại có thể như thế này?”.

Công Tôn tiên sinh ở bên dè dặt nói: “Đại nhân, việc này sợ rằng chỉ có Tần Hương Liên và Trần Thế Mỹ mới rõ. Học trò bạo gan suy đoán, có lẽ Trần Thế Mỹ đã có những hành động rất bất thường mới có thể khiến Tần Hương Liên thành ra thế này”.

Kim Kiền bên này muốn thổ huyết: Cho tôi xin, thế này mà còn cần phải suy đoán sao? Chuyện này căn bản rất rõ ràng, rõ y như con chấy trên đầu kẻ... hói vậy!

Bao đại nhân gật gật đầu, vẻ mặt ẩn chứa bi thương: “Bản phủ vốn không nên đáp ứng để Tần Hương Liên đi”.

Công Tôn tiên sinh lắc đầu: “Đại nhân, lúc đó chính Tần Hương Liên quyết định, hà cớ gì đại nhân phải tự trách mình?”.

Lúc này Kim Kiền không có tâm trạng nghe hai người này nói qua nói lại, nàng đứng trong phòng quan sát hồi lâu, nhưng trước sau gì cũng không phát hiện ra hai người mà lúc này đáng ra phải xuất hiện, không khỏi kinh hoàng, vội hỏi: “Đại nhân, hai đứa bé con Tần Hương Liên đâu?”.

Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh nghe xong không trả lời, chỉ cụp mắt xuống.

Triển Chiêu người từ nãy đến giờ vẫn im lặng đột nhiên lại hai tay ôm kiếm, cao giọng nói: “Đại nhân, hai đứa bé nhất định đã bị bắt về phò mã phủ, thuộc hạ sẽ đi tìm!”, dứt lời Triển Chiêu định nhắc kiếm đi ra khỏi cửa, Trương Long, Triệu Hổ lập tức đi theo.

“Triển hộ vệ!”, Bao đại nhân bỗng cao giọng quát, thấy Triển Chiêu dừng bước quay đầu lại rồi, âm thanh tiếp theo chậm rãi phát ra: “Không được!”.

Triển Chiêu quay người tiến lên một bước, đôi mày lười mác nhíu lại: “Đại nhân!”.

Công Tôn tiên sinh thấy vậy, vội nói: “Triển hộ vệ, phò mã phủ là nơi thế nào, sao có thể tùy tiện đột nhập? Huống hồ, có thật là hai đứa bé bị phò mã đưa đi không, chúng ta cũng không biết chắc. Mà cho dù hai đứa thực sự bị Trần Thế Mỹ đem đi, chúng ta không bằng không chứng, sao có thể đến cửa đòi người?”.

Công Tôn tiên sinh liền tiếp đặt ra hai câu hỏi khiến Triển Chiêu nhất thời không biết nói gì, chỉ đành cùng Trương Long, Triệu Hổ đứng sang một bên.

Kim Kiền lúc này tâm loạn như ma, ngẫm lại tình tiết các vở kịch hạng ba thời hiện đại mà mình từng xem trước đây cũng chẳng mấy may có chỗ vận dụng được, suy nghĩ cả một lúc lâu, trong đầu cũng chỉ xuất hiện một câu, bất giác buột miệng nói ra: “Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng”.

Lời nói tuy rất nhỏ nhưng mọi người trong phòng lại nghe thấy rất rõ ràng.

Chỉ thấy hai mắt Công Tôn tiên sinh sáng lên, sắc mặt mang theo vẻ vui mừng nói: “Kim tiểu huynh đệ thật là một lời thức tỉnh người trong mộng! Đại nhân, học trò có một kế”.

“Tiên sinh mau nói!”, Bao đại nhân vội đáp.

“Đại nhân,” Công Tôn tiên sinh chấp tay: “Nếu chúng ta không có cách nào xác định được hai đứa trẻ con Tần Hương Liên có phải do phò mã đưa đi không, chẳng bằng để Triển hộ vệ đêm khuya âm thầm đến thám thính phò mã phủ. Nếu được chứng cứ xác thực rồi, ngày mai đại nhân lại thăm viếng, truy hỏi. Nếu phò mã thừa nhận, đem trả lại hai đứa trẻ chúng ta liền bỏ qua, còn nếu như phò mã một mực phủ nhận, thì lúc này Triển hộ vệ sẽ âm thầm hành sự, đem hai đứa trẻ đến trước mặt mọi người, khiến cho phò mã không cách nào biện giải”.

“Tiên sinh, quả là diệu kế! Như thế thì bản phủ cũng có thể đòi lại chút công đạo cho Tần Hương Liên”, Bao đại nhân nghe xong, sắc mặt liền nhẹ nhõm hơn đôi chút.

Sát khí trên người Triển Chiêu lập tức tản mát đi ít nhiều, Trương Long, Triệu Hổ thì âm thầm gật đầu.

Kim Kiên cũng cảm thấy vui mừng, thầm nghĩ: Công Tôn tiên sinh quả nhiên không hổ là một gia sư mẫu mực, chỉ một câu nói băng quơ, xa tít mù tắp của mình thế mà lại có thể khiến cho Công Tôn tiên sinh nghĩ ra một kế sách hoàn hảo như thế, thực sự quá cao minh.

“Có điều...”, Công Tôn tiên sinh tựa hồ chưa vừa ý, khuôn mặt lộ vẻ khó xử: “Học trò còn lo lắng một chuyện”.

Bao đại nhân hỏi: “Tiên sinh lo lắng điều gì?”.

“Học trò lo lắng, phò mã phủ canh phòng nghiêm ngặt, lần này Triển hộ vệ đi một mình, e là...”

Trương Long, Triệu Hổ nghe thế vội bước lên trước, chấp tay cao giọng nói: “Đại nhân, thuộc hạ nguyện trợ giúp Triển đại nhân một tay!”.

Bao đại nhân nghe vậy vô cùng vui mừng, đang định đáp ứng lại bị Công Tôn tiên sinh cắt ngang.

Công Tôn tiên sinh lắc đầu nói: “Không ổn. Lần này đi, mục đích là để thăm dò tin tức, không cần động võ, chỉ cần một người khinh công trác việt cùng đi với Triển đại nhân, phối hợp hỗ trợ lẫn nhau là được. Hai người võ công tuy không tầm thường, nhưng khinh công so với Triển hộ vệ lại kém quá xa, đều không phải là người thích hợp”.

Kim Kiên nghe thế, trong lòng bỗng dấy lên một dự cảm không lành, vội lùi vào góc phòng, muốn đào thoát khỏi hiện trường.

Nhưng có vẻ như Công Tôn tiên sinh đặc biệt muốn gây trở ngại cho Kim Kiên, hai mắt sáng quắc lia tới Kim Kiên, nói: “Kim tiểu huynh đệ, người thân mang tuyệt thế khinh công, không biết có bằng lòng trợ giúp Triển hộ vệ một phen không?”.

Kim Kiên nhất thời kinh hoàng thất sắc, trong một thoáng như thể bị kinh hoàng quá độ, ngay cả đầu lưỡi cũng không điều khiển được, miệng cứ ừ ừ ừ cả nửa ngày trời, đảm bảo có thể phun ra toàn là tiếng Đức, đành lắc lắc đầu liên hồi như đánh trống bỏi, thầm nghĩ: Không muốn! Đương nhiên là không muốn rồi! Nơi Triển Chiêu muốn đi chính là phủ phò mã, không phải là cái chợ, chỉ cần sơ sẩy một chút thôi là có thể rơi đầu, ai ăn no rừng mở không có chuyện gì làm lại xách đầu chạy đến phủ phò mã chứ?

Mọi người đều nói Công Tôn tiên sinh tâm tư mẫn tiệp, nhưng lúc này không biết vì sao lại hiểu nhầm ý của Kim Kiên, khẽ cười nói: “Kim tiểu huynh đệ thực lo lắng sẽ ngáng chân Triển hộ vệ sao?”.

Kim Kiên vội vàng gật đầu: Không sai, không sai, tôi võ không có, khinh công cũng chẳng ăn thua gì, là bần lương không trát được tường, khẳng định sẽ làm vướng chân Miêu Nhi.

Lúc này Bao đại nhân cũng cười nói: “Tiểu huynh đệ tuổi còn trẻ mà suy nghĩ thật chu toàn, sau này ắt sẽ trở thành nhân vật lớn”.

Da mặt Kim Kiên co rúm lại, mồ hôi lạnh túa ra: Lão Bao ơi là lão Bao, câu này của ông một lời mà hai nghĩa, há chẳng phải nói phen này đến phủ phò mã không phải tôi thì còn là ai được nữa sao?

Hít sâu một hơi, rút cuộc Kim Kiên cũng tìm lại được cái lưỡi của mình, vừa nghĩ muốn mở miệng cự tuyệt, lại bị hai người từ ngoài cửa bước vào cắt ngang.

“Kim Kiên huynh đệ khinh công trác tuyệt, nhất định sẽ không làm vướng bận Triển đại nhân, hai huynh đệ chúng thuộc hạ xin bảo đảm điều đó!”, Vương Triều, Mã Hán đứng ở cửa cao giọng nói.

Trong nháy mắt Kim Kiên mồm miệng ngay đơ, lưỡi cứng ngắc, hồi lâu sau cũng chưa phản ứng lại, chỉ có thể giương mắt nhìn Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ, được đích thân đương kim hoàng thượng ngự phong “Ngự Miêu” – Triển Chiêu, Triển đại nhân trong tư thái oai hùng hào sảng đi đến trước mặt mình, ôm quyền cười nói: “Một khi đã như vậy, Triển mỗ mong được Kim huynh chiếu cố nhiều hơn”.

Đôi mắt sáng ngời trong như nước, đôi môi mỏng mềm mại động lòng người, cười mà tựa như gió xuân mơn man qua mặt, cười lần nữa đẹp tựa mây trời xanh thăm...

Đợi đến khi Kim Kiền chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào, gạt đầu đồng ý rồi mới phát hiện, mình thế nhưng lại có thể trúng “mỹ nhân kế”...

Ôi chào, thật sự là mắt mặt người tương lai mà!

Phò mã phủ của phò mã đương triều Trần Thế Mỹ là do đương kim thiên tử ngự ban, toạ bắc hướng nam, đất chiếm trăm khoảnh[1], phía đông tiếp đường ra vào cung, phía tây giáp nơi phố thị phồn hoa, thật đúng là một nơi phong thủy đắc địa. Trong đó, lầu son gác tía nhiều vô kể, tiểu viện tính sơ cũng hơn bốn mươi cái, ngự hoa viên thì bảy tám nơi. Lại nói kỹ hơn thì bên trong thái giám, nô tì, cung nữ, đầu bếp... số lượng không sao đếm xuể, càng không nói đến thủ vệ hộ viện bên trong, luân phiên gác đêm, canh phòng nghiêm ngặt, chỉ một câu mới có thể biểu đạt: Đến cả một con ruồi cũng đừng mơ bay vào được.

[1] Khoảnh: Đơn vị đo lường của Trung Quốc, 100 khoảnh = 1000 mẫu.

Kim Kiền đáp xuống nóc nhà phủ phò mã, thận trọng dùng ống tay áo lau mồ hôi trên cổ, phổi đã thiếu dưỡng khí lắm rồi mà còn phải phí sức không chế hô hấp, lo sợ chỉ cần không cẩn thận một cái là đánh động tới đội ngũ tuần tra phía dưới. Lại liếc mắt nhìn Triền Chiêu bên cạnh, thần sắc vẫn bình thường, hô hấp sâu và ổn định, trên gương mặt đến cả nửa giọt mồ hôi cũng không có, một đôi mắt đen lấp lánh như sao trên bầu trời đêm, phát ra ánh sáng long lanh, đang chăm chú nhìn thủ vệ phía dưới.

Lúc này hai người đang ở trên cao, vừa hay thu được hết địa hình phủ phò mã vào tầm mắt. Trong phủ đình viện tầng tầng lớp lớp, phòng ốc vô số, quét mắt nhìn một cái chỉ thấy giống như mê cung. Kim Kiền vừa nhìn, nhất thời trong lòng đã muốn đánh bài chuồn, hơn nữa lúc trước vừa phi như điên xong, lúc này toàn thân đầm mồ hôi mệt mỏi, thậm chí to xui xẻo!

Chắc chắn, mọi người đều nói Nam hiệp Triền Chiêu, võ công cái thế, khinh công vô song, đến hôm nay rốt cuộc mình cũng được mở rộng tầm mắt. Từ Khai Phong phủ đến phò mã phủ, nói xa thì không xa, nói gần cũng chẳng gần, nhưng nói thế nào cũng là lộ trình một hai cây số, thế mà Triền Chiêu lại có thể mặt không đổi sắc, tim không đập nhanh dùng khinh công một lèo phi đến đây. Hiệu suất công tác được nâng lên không ít, nhưng cũng lại làm khổ lấy cái người tương lai đang làm cái đuôi bám theo sau như tôi đây.

Bà nó, mình và Triền Chiêu có thù hận gì không đấy? Cho dù là thời gian gấp gáp cũng không cần phải liều mạng như vậy chứ! Triền đại nhân, ngài công lực thâm hậu, cho dù có chạy một ngày một đêm cũng chẳng phải là vấn đề to lớn gì, còn tôi đến nửa phần công lực cũng không có, một thân khinh công này là dựa vào bộ pháp vi diệu, mượn lực, dùng trợ lực, loại khinh công này chạy trốn bạt mạng thì còn được, chứ chạy kiểu đường trường thế này thực không phải thể mạnh của tôi đâu!

Kim Kiền đang hăng say oán thán trong lòng thì đột nhiên thấy trước mắt hoa cả lên, cắt đứt mạch suy nghĩ của nàng. Định thần lại nhìn thì thấy đội thủ vệ đi tuần đã rời đi, Triền Chiêu đang đưa tay ra hiệu với mình. Thấy Kim Kiền hoàn hồn, Triền Chiêu bèn điểm nhẹ mũi chân, thả người từ trên nóc nhà nhẹ nhàng đáp xuống trong sân. Kim Kiền vừa nhìn vừa kêu khổ không thôi nhưng cũng tung người xuống, không có tiếng động y như Triền Chiêu, chỉ là đáng về có chút chật vật.

Nơi hai người đáp xuống đúng vào phía sau một hòn giả sơn, ánh trăng mờ mịt, bóng núi bao phủ, vừa hay là một chỗ trốn lý tưởng.

Triền Chiêu thân hình vừa mới chuyển động, định tiến về phía trước, lại bị Kim Kiền nắm lấy ống tay áo.

“Triền đại nhân”, Kim Kiền thấp giọng nói: “Ngài có sơ đồ của phò mã phủ không?”

Triền Chiêu sững sốt, lập tức trả lời: “Không có”.

Kim Kiền nghe vậy, ghen hờn tức muốn chết, thầm nghĩ: Đùa à, phòng trong phò mã phủ không phải một trăm cũng tám mươi, chúng ta đến cả một tấn bản đồ hướng dẫn du lịch cũng không có, hai đứa tiểu quỷ ở đâu vốn chẳng mấy may có chút đầu mối, tìm thế quái nào được chứ?

Nghĩ đến đây, Kim Kiền vội nói: “Đã không có bản đồ, chúng ta bắt đầu tìm từ chỗ nào?”.

Triển Chiêu nghe thế, khẽ gật đầu, nói: “Kim tiểu huynh đệ không cần phải lo lắng, Triển mỗ đã có tính toán”.

Nói xong Triển Chiêu liền khom người vận khí chạy vào trong sân.

Kim Kiền thấy vậy cũng đành khom người, miễn cưỡng chạy thật nhanh, ảo não theo sau Triển Chiêu.

Trên đường đi, Kim Kiền đúng là kinh hồn táng đảm. Sáu lần đụng độ đội tuần tra, chín lần chạm trán thái giám, cung nữ, nếu không phải Triển Chiêu tai thính mắt tinh kịp thời nhắc nhở, e là Kim Kiền đã sớm đến quỷ môn quan mấy phen rồi.

Không biết qua bao lâu, cho đến khi hai người đi tới một tiểu viện hẻo lánh cây cối um tùm, Triển Chiêu mới dừng lại, trầm mặc không nói, dáng vẻ tựa như đã phát hiện ra điều gì.

Kim Kiền thấy vậy, vội bước lên trước hỏi: “Triển đại nhân có phát hiện gì sao?”

Triển Chiêu khẽ gật đầu, thân hình lắc lắc vài cái, đi vào phía sau một bụi cây, chỉ tay về phía trước.

Kim Kiền nhìn theo ngón tay Triển Chiêu thì thấy phía sau bụi cây hiện ra một gian nhà gỗ, cỏ dại mọc thành lùm, cũ nát đến kinh người, chấn song cửa sổ thì hư hại, cửa chính thì ọp ẹp sắp long ra, nhưng kỳ lạ là trên cánh cửa mục ấy lại có một cái khoá đồng rất to, sáng loáng như mới.

Kim Kiền nghe thấy Triển Chiêu bên cạnh nói: “Viện này là nơi hẻo lánh nhất phủ phò mã, vốn là chỗ để những đồ linh tinh, nhưng không biết vì sao lại dùng một cái khoá đồng có giá trị nhưng thế để khoá, há chẳng phải là làm cho người ta thấy khó hiểu sao”.

Kim Kiền cũng nghĩ như vậy, vội theo Triển Chiêu tiến lên phía trước, bám vào chấn song cửa sổ mà nhìn vào trong.

Vừa nhìn thì hay rồi, Kim Kiền thiếu chút nữa đã hét lên thành tiếng.

Trên tấm phản trong căn nhà gỗ có hai đứa trẻ non nớt đang nằm, đó chính là hai đứa con của Tần Hương Liên: Ninh Nhi, Hinh Nhi.

Kim Kiền nhìn hai đứa nhóc áo quần nhếch nhác, tóc tai tán loạn, gương mặt mang dấu lệ, không khỏi cảm thấy chua xót, vừa định gọi thì bị Triển Chiêu bịt miệng lại.

Kim Kiền quay lại nhìn thì thấy Triển Chiêu hai mắt sẫm lại, đen đặc như màn đêm, khẽ lắc đầu nói: “Lúc này không nên bứt dây động rừng, nếu đã biết được hai đứa bé ở đâu rồi, chúng ta nên mau chóng rời khỏi đây là hơn”.

Lúc này Kim Kiền mới nhớ tới lời của Công Tôn tiên sinh, lòng thầm thở dài một tiếng.

Triển Chiêu thấy vậy liền bỏ tay xuống, ra hiệu cho Kim Kiền rồi tung người nhảy lên nóc nhà, Kim Kiền lập tức nổi gót theo sát.

Trên đường đi, hai người không nói với nhau câu nào, chỉ là im lặng đồng hành, mỗi người ôm một nỗi niềm tâm sự riêng.

Điều Kim Kiền lo lắng chính là không biết liệu kế hoạch ngày mai có thành công không. Mà Triển Chiêu cũng tâm sự trùng trùng, Kim Kiền tuy không biết nhưng thấy sắc mặt Triển Chiêu trầm mặc nghiêm trang, ắt là cũng đang lo lắng chuyện ngày mai. Không khí nhất thời ngưng đọng đến bức người.

Cho đến khi hai người đến phía ngoài cửa hông của Khai Phong phủ, Triển Chiêu thi lễ với Kim Kiền: “Kim tiểu huynh đệ, đêm nay đa tạ tiểu huynh đệ trợ giúp nghĩa tương trợ. Triển mỗ phải đến chỗ đại nhân bẩm báo, thứ cho Triển mỗ không thể phụng bồi”.

Kim Kiền vội vàng đáp lễ nói: “Triển đại nhân không cần khách khí, xin cứ tự nhiên”. Lòng thầm nghĩ: Con mèo này còn không mau chạy đi, có ngài bên cạnh, áp lực tâm lý nặng nề quá.

Triển Chiêu gật đầu, xoay người rời đi, Kim Kiền cũng cất bước hướng về Phu Tử viện, nhưng mới đi được hai bước, đột nhiên nghe thấy giọng Triển Chiêu từ sau lưng truyền đến:

“Tiểu huynh đệ, kình công của huynh đệ là do ai truyền thụ?”

Kim Kiền bỗng bàng hoàng, cả người chớp mắt cứng đờ, trầm nghĩ không ổn rồi: Không đúng sao đột nhiên Triển Chiêu lại hỏi câu đó? Lẽ nào Triển Chiêu nhìn ra một thân kinh công của mình chính là “Tiêu dao du”, đã biết mình chính là đồ đệ của Độc Thánh, Y Tiên... Ủi ỉu, hôm nay đã đủ xui xẻo lắm rồi đó nha, không cần dặt dặt thêm hoa nữa đâu! Nếu thân phận của mình bởi vì nguyên nhân này mà bại lộ, há chẳng phải sẽ đưa đến vô số kẻ tầm thù sao... Gỡm đã, bộ pháp “Tiêu dao du” này là do nhị vị sư phụ vì mình mà hợp tác cải biên thành, là bản mới nhất, trên giang hồ vốn không có mấy người từng thấy qua, huống hồ y thuật của mình được che giấu vô cùng hoàn mỹ chẳng chút sơ hở, sao lại có khả năng bại lộ cơ chứ. Nhất định là mình cả nghĩ quá rồi, bình tĩnh lại nào, bình tĩnh lại nào!

Đôi mắt Kim Kiền đảo vài vòng, vẫn cảm thấy không trả lời thì không ổn, thế nên làm ra vẻ thoải mái nói: “Cái này... sư phụ vẫn chưa nói cho tiểu nhân, tiểu nhân cũng không biết”.

Triển Chiêu cũng không truy vấn thêm, chỉ hướng về phía thư phòng của Bao đại nhân đi tiếp.

Kim Kiền lắc lắc cổ, trong lòng thực sự không nghĩ ra lý do, đành cất bước về sương phòng.

Về tới sương phòng, Kim Kiền lặn qua lặn lại, tuy cả người mệt mỏi, cũng đã dùng đủ mọi cách nhưng vẫn chẳng thể nào chớp mắt được, trong lòng cứ cảm thấy chuyện đêm nay ẩn chứa điều quái dị.

Mà nghĩ tới Khai Phong phủ, ai ai cũng tận trung với cương vị công tác của mình, sao lại để một kẻ chẳng biết ở đâu chui ra như mình nhúng tay vào công việc trong phủ nhỉ?

Cả Triển Chiêu nữa, lấy thân thủ của Tiểu Miêu, một mình đến thăm dò phủ phò mã là quá đủ rồi, tội gì phải đeo thêm một cái của nợ như mình theo cho nặng chứ?

Còn có câu cuối cùng Triển Chiêu hỏi đêm nay... Đường đường một Nam hiệp, từ lúc nào lại biến thành kẻ tò mò chuyện riêng tư của người khác thế?

Kim Kiền càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, càng nghĩ càng cảm thấy trong đầu tựa như có hàng trăm con nhặng, kêu vo ve âm ỉ nhức óc. Cả người vì thế mà không thoải mái, tâm phiền ý loạn, không kìm được trở mình ngồi dậy bước xuống giường, định uống ngụm nước cho tỉnh táo.

Nhưng vừa mới nhấc người dậy được một nửa liền giật mình cảm thấy có một vật kề ngang trên cổ, hàn quang toé ra bốn phía, sát khí bức người, đó chính là một thanh trường kiếm u tối lạnh lẽo.

Kim Kiền kinh hãi trong lòng, nhất thời tay chân lạnh ngắt, ánh mắt thẳng tắp thuận theo thanh trường kiếm từ từ nhìn lên trên. Chỉ thấy người cầm kiếm, đôi mày lười mác nhíu chặt, cặp mắt sáng như sao ẩn chứa băng lạnh, khiến người ta sợ hãi đến khó thở.

Kim Kiền cảm thấy toàn bộ lực phủ nghĩ tưng trong nháy mắt đều bãi công hết, máu huyết toàn thân như đông cứng lại, môi run run mấp máy hồi lâu mới miễn cưỡng thốt ra được vài từ: “Triển... Triển Triển Triển đại nhân...”

Không sai, người đang cầm kiếm kề vào yết hầu Kim Kiền lúc này lại chính là Nam hiệp Triển Chiêu!

87. Q.5 - Chương 10: Hồi Mười

Một kẻ nửa đêm cởi đi nghi vấn trong lòng,

Tại phủ phò mã kinh hoàng phát hiện hươu thư[1]

Trên giang hồ ai ai cũng biết Thanh Phong, tam thước trong tay Nam hiệp Triển Chiêu, đó chính là một thanh bảo kiếm cổ, tên gọi Cự Khuyết, cắt vàng gọt ngọc, chém sắt như chém bùn, là bảo vật thể gian hiếm thấy. Mà tối nay, vừa hay Kim Kiền có diễm phúc được tận mắt nhìn thấy bảo vật này. Chỉ thấy thanh bảo kiếm Cự Khuyết này, mũi kiếm loé lên hàn quang, lạnh lẽo trùng trùng, sát khí bức người, nếu đem đến thời hiện đại, ít nhất cũng có thể trở thành bảo vật hạng nhất quốc gia. Đường nhiên, nếu thanh Cự

Khuyết này không đặt trên cái cổ của nàng, Kim Kiền thậm chí còn có thể nghĩ ra cả vạn câu cảm thán để biểu đạt lòng sùng kính của bản thân đối với nó ấy chứ.

[1] Hưu thư: từ dùng thời xưa có nghĩa là giấy bỏ vợ.

“Triển, Triển Triển Triển Triển...”, lần thứ hai Kim Kiền mở miệng, nhưng đến cả hai chữ “đại nhân” cũng tắc trong cổ họng.

“Kim Kiền!” Triển Chiêu trầm giọng quát: “Người rót cuộc là kẻ nào?”.

“Kẻ... kẻ... kẻ... kẻ... kẻ nào?”, Kim Kiền tiếp tục nói lắp.

Triển Chiêu chau mày, quát: “Nói mau!”.

Một tiếng quát này, thiếu chút nữa là đem bảy hồn của Kim Kiền dọa cho tiêu tán mất sáu. Chỉ thấy trên đầu Kim Kiền mồ hôi to bằng hạt đậu không ngừng đổ ra, theo gương mặt của nàng tí tách rơi trên thanh Cự Khuyết.

Lúc này Kim Kiền quả thực là vô cùng hoang mang lo sợ, trong lòng dường như có chảo dầu, lục đục sôi sục như sắp nổ tung đến nơi.

Trời ơi, đất ơi, có vị thiên sứ đại tỷ hảo tâm nào có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì không? Tại sao một nhân vật được coi là chính phái trăm phần trăm như Triển Chiêu lại đang dùng kiếm kề vào cổ tôi thế này, đái ngộ này không phải là chỉ có Boss của phe phản diện mới được hưởng ư, lẽ nào mình đã lưu lạc thành nhân vật phản diện mất rồi... Không lý nào, mặc dù bộ dạng mình không xuất trần thoát tục, nhưng tốt xấu gì ngũ quan cũng được coi là đoan chính, so với phường đại gian, đại ác vẫn có khoảng cách... Lẽ nào thân phận mình là đồ đệ của Y Tiên và Độc Thánh bị bại lộ rồi, mà vừa hay Triển Chiêu lại có thâm thù đại hận với hai lão già ấy... Mồ hôi trên đầu Kim Kiền lại rơi xuống, từng giọt từng giọt, nếu thật sự là như thế mình cũng chẳng cần phải cố sức giãy giụa làm gì nữa, cứ ngoan ngoãn hưởng ứng chính sách tù binh của Đảng và Nhà nước: Thẳng thắn sẽ được khoan hồng, tranh thủ sự rộng lượng của luật pháp.

Kim Kiền bên này còn đang đấu tranh tâm lý vô cùng kịch liệt thì bên kia lại chẳng có mấy nhãn nại, thanh bảo kiếm trong tay Triển Chiêu lại càng ấn mạnh vào cổ Kim Kiền, một vết cửa mờ mờ hiện ra.

“Người là kẻ nào? Đến Khai Phong phủ có mục đích gì?”

Kim Kiền đang cân nhắc xem có nên khai hết toàn bộ không, nhưng vừa nghe thấy câu hỏi của Triển Chiêu bỗng thấy kỳ quái, lại thêm sự đau đớn nơi cổ khiến cho nàng trong nháy mắt đã tỉnh táo lên nhiều.

Đến Khai Phong phủ có mục đích gì ư? Mình còn có thể có mục đích gì nữa? Ngoài việc trà trộn vào kiếm mấy bữa cơm quan miễn phí, tiết kiệm mấy đồng tiền riêng, thêm nữa là muốn có thêm kiến thức về các bậc danh nhân lịch sử, còn có mục đích gì... Câu hỏi này thực sự rất kỳ lạ, dường như không liên quan đến việc mình là đồ đệ của Y Tiên và Độc Thánh hay không, ngược lại có vẻ tương tự với những câu hỏi quy phạm dành cho những phần tử phạm pháp đang đem thẩm vấn Khai Phong phủ... Hả?

Đôi mắt nhỏ dài của Kim Kiền đột nhiên mở lớn thêm mấy phần, thận trọng đánh giá Tứ phẩm hộ vệ trước mặt, lòng thầm cân nhắc.

Không hợp lẽ thường chút nào! Triển Chiêu tuy xuất thân từ giang hồ, nhưng theo phán đoán và quan sát mấy ngày qua, người này bình tĩnh tự chủ, vững vàng như núi, cho dù là nhìn thấy mẩu tử Tàn Hương Liên bị bức hại như thế cũng không vọng động, ngược lại còn lấy đại cục làm trọng, lấy luật pháp công lý làm đầu. Nay nửa đêm canh ba, Triển Chiêu lại lỗ mãng xách kiếm xông vào phòng nhân chứng quan trọng, bức hỏi nhân chứng... Không đúng tí nào, trong này chắc chắn có điểm bất thường!

Nghĩ đến đây, trong lòng Kim Kiền nhất thời có tính toán, khề khàng hít thở, chớp chớp mắt, vẻ mặt khẩn cầu nói: “Triển... Triển Triển Triển đại nhân, tiểu nhân không hiểu...”.

Khuôn mặt Triển Chiêu sầm xuống, thấp giọng quát: “Người nói năng mập mờ, hành sự quái dị! Kim Kiền, người trăm phương ngàn kế trà trộn vào Khai Phong phủ nha, rốt cuộc là có mưu đồ gì?”.

Kim Kiền nghe vậy lập tức cao giọng kêu lên, trong giọng nói còn mang theo tiếng nức nở: “Triển đại nhân vì sao lại nói như vậy? Oan cho tiểu nhân quá!”.

Đôi mắt đen thẫm của Triển Chiêu khê long lên, quát: “Người còn dám xảo biện? Triển mỗ hỏi người, người một thân khinh công tuyệt đỉnh nhưng lại cố ý giấu giếm, là cố vì sao?”.

Kim Kiền nghe thấy thế, nhất thời muốn khóc mà không có nước mắt, thầm nghĩ: Ai da, mình nên nói thế nào đây, ếch chết tại miệng, làm người ngàn vạn lần cần phải khiêm tốn, khiêm tốn khiêm tốn lại khiêm tốn, vạn vạn lần không thể xuất đầu lộ diện. Lại chả đúng chắc, một thân khinh công này nếu không giấu kỹ, lỡ ra phiền phức tìm đến thì sao?

Nghĩ thì nghĩ thế nhưng miệng lại không dám nói sự thật, Kim Kiền đành phải dùng mấy lời của biên kịch thời hiện đại nói dối: “Triển đại nhân, oan cho tiểu nhân quá! Một thân khinh công này của tiểu nhân là do một quái lão đầu dạy cho, sư phụ chưa từng nói thân phận cho tiểu nhân, tiểu nhân cũng không dám hỏi, huống hồ sư phụ còn dặn dò tiểu nhân, giang hồ hiểm ác, khinh công này không thể dễ dàng để lộ cho người khác, tiểu nhân cũng chỉ biết y theo lời dặn mà làm”.

Triển Chiêu hơi nhíu mày, lại hỏi: “Vậy chuyện thích khách đêm đó đột kích, dường như người lại biết trước, lẽ nào cũng là do sư phụ của người nói?”.

Da đầu Kim Kiền ngứa râm ran, thầm nghĩ: Biết trước? Cho tôi xin, vậy mà cũng gọi là biết trước? Đó chẳng qua là do đã xem quá nhiều phim truyền hình lúc tám giờ, kinh nghiệm gián tiếp phong phú quá độ mà thôi!

Nhưng những lời này nửa câu Kim Kiền cũng không dám nói ra, chỉ đành tiếp tục chém: “Chuyện thích khách đó, tiểu nhân hoàn toàn không biết. Tiểu nhân từ bé lá gan đã nhỏ, lại nghe Triển đại nhân không có trong phủ nha, tâm lý hoang mang nên mới hành động kỳ quái, chẳng phải có dụng ý gì đâu! Nếu tiểu nhân thật sự biết trước thì đã sớm bỏ trốn mất dạng, sao còn đứng ngây ra đó để cho người ta chém chứ?”.

“Có lẽ người có dụng ý khác!”

“Triển đại nhân, nếu tiểu nhân có dụng ý khác, thì đã không liều mình cứu Bao đại nhân, cũng sẽ không bị thương!”

“E rằng chẳng qua chỉ là khổ nhục kế!”

“...”

Nếu không phải lúc này đang có một thanh trường kiếm kề lên cổ thì Kim Kiền thật muốn đập vài cái lên khuôn mặt anh tuấn của con mèo chết tiệt này.

Bà nó, từ khi mình sinh ra tới nay, lần đầu tiên phá lệ cứu người, thế mà lại bị mấy chữ “khổ nhục kế” này chụp mũ, đúng là... chẳng coi bánh đậu như lương khô, chẳng xem trưởng thôn là cán bộ, chẳng cho Kim Kiền thành anh hùng!

“Triển đại nhân!” Kim Kiền bỗng thấy phần nộ, khí lực bùng bùng, mồ hôi cũng chẳng thềm chảy nữa, môi thôi mấp máy run run, hai mắt mở lớn, trầm giọng nói: “Tiểu nhân tuy chỉ là phường áo vải, không biết thế nào là đạo lý lớn ở đời, nhưng cũng biết Bao đại nhân là bậc Thanh Thiên thể gian khó có được, nhìn thấy Bao đại nhân gặp nguy hiểm, ra tay tương cứu, có gì là không thể? Vì chuyện này mà hai tay tiểu nhân bị thương, đến nay vẫn chưa cử động bình thường được, nhưng Triển đại nhân cứ một mực nói rằng hành động ấy chẳng qua chỉ là “Khổ nhục kế”, phải chăng đây là lẽ đối đãi đối với ân nhân cứu mạng của Khai Phong phủ?!”.

Một hơi nói xong, ngay cả Kim Kiền cũng thâm giật mình: Thì ra mình còn có tài hùng biện nữa cơ đấy!

Triển Chiêu nghe xong liền sững sốt, thấy Kim Kiền lời lẽ nghiêm cẩn chính nghĩa, ánh mắt quyết liệt đầy hào khí, trong lòng không khỏi có thêm vài phần kính phục, lời nói cũng trở nên ôn hoà hơn: “Đêm nay đột nhập vào phủ mã phủ vốn là chỗ nguy hiểm vô cùng, vậy mà người chẳng thoái thác một lời, không thể không khiến cho Triển mỗ nghi ngờ”.

Kim Kiền nghe câu này xong, nộ khí tràn ngập khuôn mặt bỗng chốc bị quét sạch, ngũ quan nhả nhó một lúc lâu, sau đó mới chợt dạ nói: “Bao đại nhân đích thân ra lệnh, tiểu nhân sao dám chối từ”. Lòng lại thầm

nghĩ: Còn không phải tại trúng “Mỹ nhân kế” của Triển đại nhân ngài! Thật là sỉ nhục người hiện đại... Sỉ nhục quá đi!

Lúc này Triển Chiêu lại chau mày không nói.

Kim Kiền vừa nhìn là biết Triển Chiêu đã tin mình đến tám phần, vội nói tiếp: “Triển đại nhân có nhớ, lần trước tiểu nhân và mẫu tử Tần Hương Liên bị tri phủ Sái Châu truy sát, nếu không phải là Triển đại nhân tình cờ đi ngang qua, sợ rằng tiểu nhân đã sớm thành vong hồn dưới đao rồi, như thế thì sao có thể đến được Khai Phong phủ. Hơn nữa khi ấy Triển đại nhân đi ngang qua là do trùng hợp, nếu nói tiểu nhân có âm mưu từ trước, há chẳng phải Triển đại nhân cũng tham gia vào âm mưu đó sao?”

Triển Chiêu ngẩn người, hồi lâu sau mới hỏi: “Sự trong sạch của người, có bằng chứng gì không?”

Kim Kiền nghe thế, thầm hạ quyết tâm: Lành làm gạo, vỡ làm muối, thành bại chính là lúc này đây! Vì thế cao giọng nói: “Triển đại nhân, ngài nói tiểu nhân mưu đồ làm loạn, có bằng chứng gì không?”

Triển Chiêu nghe xong lông mày lười mác khê giãn ra, khoé môi hơi nhếch lên, sát khí toàn thân tiêu tán trong nháy mắt, cổ tay khê lắc một cái, Cự Khuyết đã tra vào vỏ, ôm quyền nói: “Kim tiểu huynh đệ, Triển mỗ đắc tội, nhưng đây là chức trách của Triển mỗ, mong tiểu huynh đệ thứ lỗi”.

Kim Kiền nhất thời kinh ngạc, nghĩ bụng: Chuyện gì xảy ra thế? Triển Chiêu này trở mặt còn nhanh hơn là lật sách? Công phu gì mà trong nháy mắt đã khiến trời nhiều mây chuyển thành nắng rồi?

Chợt nghe ngoài cửa có tiếng người nói: “Kim tiểu huynh đệ, xin chớ trách cứ Triển hộ vệ”.

Cửa lớn khê mở ra, một người cất bước tiến vào phòng, da mặt trắng bóc, ba chòm râu khê lay, gương mặt mang theo vẻ áy náy, khom người thi lễ.

Kim Kiền liền cảm thấy toàn thân choáng váng, khó nhọc ngồi xuống giường, thở ra một hơi dài: “Công Tôn tiên sinh...”.

Công Tôn Trúc Tử, ông làm cái quái gì thế, định kiểm tra khả năng chịu áp lực tâm lý à? Không khỏi có phần vượt quá mức quy định đi!

Lại thấy Công Tôn tiên sinh chậm rãi bước đến trước giường, chấp tay ôm quyền, xá một cái thật dài, nói: “Kim Kiền tiểu huynh đệ, Công Tôn Sách đắc tội rồi, sự việc tối nay toàn bộ đều là chủ ý của tại hạ, Triển hộ vệ không hề liên quan”.

Triển Chiêu nghe vậy, vội vàng tiến lên nói: “Công Tôn tiên sinh...”.

“Triển hộ vệ”, Công Tôn tiên sinh quay đầu nói: “Chớ nhiều lời. Chuyện đêm nay là tại hạ đa nghi, mới nghĩ ra kế này để thử, có phần mạo phạm với Kim tiểu huynh đệ, quả do Công Tôn Sách xử sự không thích đáng”.

“Công Tôn tiên sinh, sao có thể...”

“Xin thứ lỗi, hai vị!”, Kim Kiền đột nhiên thò đầu chen vào, nửa bên mặt giật giật nói: “Vấn đề trách nhiệm cứ bỏ đó đã, hai vị ai có thể giải thích cho tiểu nhân trước không?”.

Công Tôn tiên sinh và Triển Chiêu cùng sửng sốt, thấy Kim Kiền sắc mặt xanh mét, khoé miệng run run, đôi mắt nhỏ dài chỉ còn là một khe hở, không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

“Khụ khụ, Kim tiểu huynh đệ, cho phép tại hạ giải thích”, Công Tôn tiên sinh hắng giọng, đem sự việc tối nay nói ra.

Kim Kiền càng nghe mây đen trên đầu càng đen, nghe đến cuối cùng khuôn mặt toàn bộ đều đã bị mây đen che phủ.

Thì ra mình ngay từ ngày đầu tiên đến Khai Phong phủ đã khiến cho Công Tôn tiên sinh ngờ vực rồi.

“Ngày đó, Triển hộ vệ hồi phủ, mẫu tử Tần Hương Liên đều kinh ngạc vạn phần, nhưng chỉ có Kim tiểu huynh đệ là vẫn bình tĩnh như thường. Sau đó tại hạ được biết, trên đường đi Triển hộ vệ chưa từng lộ ra nửa phần về thân phận mình, mà biểu hiện của tiểu huynh đệ lại như là đã biết việc này từ sớm, không thể không khiến tại hạ nghi ngờ”, Công Tôn tiên sinh ngồi trên chiếc ghế tròn hồi tưởng lại nói.

Kim Kiền vội giải thích: “Đó là vì tiểu nhân quá ngạc nhiên, thế nên không biểu lộ gì được”.

Công Tôn tiên sinh gật đầu, lại nói tiếp: “Tại hạ cũng từng nghĩ như thế, nhưng đêm đó thích khách đột nhập hành thích, hành vi của tiểu huynh đệ quả thực khiến người khác khó bề tưởng tượng. Hơn nữa tiểu huynh đệ một thân khinh công tuyệt đỉnh, ngay cả Triển hộ vệ cũng chưa từng thấy qua, chúng ta lo rằng tiểu huynh đệ thân phận bất minh, có ý đồ bất lợi đối với đại nhân, cho nên mới...”.

“Cho nên...”, Kim Kiền nhướn mày, ngồi xếp bằng trên giường, khoanh tay trước ngực tiếp lời, “ngài cùng Triển đại nhân nghĩ ra chiêu nửa đêm ép cung này. Không cần hỏi, kể đêm nay thăm viếng phò mã phủ, hai người đã thương lượng với nhau từ trước rồi! E rằng Triển đại nhân đã sớm biết nhĩ tử của Tần Hương Liên bị nhốt ở đâu rồi, chuyển đi tối nay chẳng qua là muốn xác định xem tiểu nhân và phò mã phủ có quan hệ gì không. Triển đại nhân, biểu hiện của tiểu nhân tối nay có điểm nào khả nghi không?”.

Trong lòng lại nghĩ: Có điểm khả nghi mới là lạ, mình thiếu chút nữa thì lạc đường cơ mà.

Triển Chiêu lắc đầu cười: “Kim tiểu huynh đệ chê cười rồi, tiểu huynh đệ tâm tư mẫn tiệp, Triển mỗ bội phục”.

Kim Kiền nghĩ bụng: Bội phục cái con khi! Nếu không phải bị sắc đẹp làm cho đầu óc hồ đồ, đường đường một người hiện đại như tôi lại có thể trúng cái bẫy tầm thường này sao?... Hai cái tên chết tiệt này, rõ ràng biết mình và Trần Thế Mỹ chả có quan hệ gì, thế mà vẫn nửa đêm canh ba đến ép cung mình, quả là cách khủng bố hoàn hảo. Ôi chao, mình thật là xui xẻo, nơi nào tốt không chọn lại cứ nhất định phải nường nấu ở Khai Phong phủ, cái chốn tụ tập toàn “kẻ thành tinh” này.

Vừa nghĩ đến đó, Kim Kiền lại càng cảm thấy tối nay thật ám ức quá chừng, cả một đêm lao động chân tay, lao động trí óc, áp lực tâm lý nặng tựa ba ngọn núi Thái Sơn nhất tề đổ ập xuống, cổ lại còn bị người ta trắng trợn chĩa cho một đường, thật là càng nghĩ càng tủi thân, không khỏi miệng đi trước não theo sau, bật thốt lên: “Triển đại nhân vất vả rồi, một nụ cười động lòng người của Triển đại nhân cũng là ngàn vàng khó cầu!”.

Lời vừa nói ra, Kim Kiền mới cảm thấy không ổn, bất giác trong lòng phát run, lo sợ Triển Chiêu mà tức giận sẽ đem mình ra thử kiếm. Có điều đợi cả nửa ngày cũng chẳng thấy có động tĩnh gì, không kìm được ngẩng đầu lên nhìn.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh đưa tay lên che miệng, hai vai run run, dáng vẻ tựa như đang cười trộm.

Lại nhìn Triển Chiêu, lưng thẳng tắp, thân hình cứng đờ, khuôn mặt tuấn tú khẽ cúi xuống, vẻ xấu hổ. Thậm chí Kim Kiền còn hoài nghi phải chăng ánh sáng quá mờ ảo, khiến cho bản thân bị hoa mắt, hai cái tai mèo của Triển Chiêu sao lại có dấu hiệu đỏ lên một cách rõ ràng như vậy chứ.

“Đêm đã khuya, Triển Chiêu đi trước, cáo từ.”

Nói rồi, Triển Chiêu liền quay người rời đi nhanh như hồng nhan cướp bóng.

Kim Kiền nhất thời ngây ra, cả một lúc lâu sau vẫn chưa hoàn hồn.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh chậm chậm đứng dậy, nhướn mày đánh giá Kim Kiền từ đầu đến chân mấy lần liền, rồi nói: “Kỳ thực có một việc tại hạ không nhìn nhầm, tiểu huynh đệ quả nhiên không phải người thường. Từ ngày Triển hộ vệ tới Khai Phong phủ đến nay, chưa từng có người nào dám như thế...”.

Nói được nửa câu, Công Tôn tiên sinh lại ngừng lại, chắp tay nói: “Kim tiểu huynh đệ nghỉ sớm chút, hồi phục lại tinh thần, ngày mai còn có chuyện mong tiểu huynh đệ trợ giúp”.

Kim Kiền lúc này mới hoàn hồn, hỏi: “Trợ giúp?”.

Công Tôn tiên sinh cười nói: “Lẽ nào tiểu huynh đệ quên rồi, ngày mai đại nhân muốn đến phò mã phủ đưa hài tử của Tần Hương Liên về, tới lúc đó, tình thế khó dự liệu được, rất mong tiểu huynh đệ giúp Triển hộ vệ một tay”. Công Tôn tiên sinh dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Lần này, không phải là kẻ thử lòng nữa”.

Kim Kiền gật đầu, chớp chớp mắt, hỏi: “Công Tôn tiên sinh, việc đêm nay, Bao đại nhân...”.

“Bao đại nhân chưa từng hoài nghi Kim tiểu huynh đệ”, Công Tôn tiên sinh cười, đóng cửa lại rồi rời đi.

Lúc này Kim Kiền cảm thấy vui mừng bội phần: Quả nhiên là lão Bao, mắt nhìn người thực chuẩn, cũng không uống công tôi cứu ngài.

Tâm tình nhẹ nhõm, Kim Kiền lúc này mới cảm thấy cơn mệt mỏi ập đến, không bao lâu thì dần chìm vào giấc ngủ.

Sớm tinh mơ hôm sau Kim Kiền đã bị Vương Triều, Mã Hán lôi từ trong chăn ra, mơ mơ màng màng thay trang phục sai dịch, cùng Bao đại nhân, Triển đại nhân, Tứ đại kim cương,... xuất phát tới phủ phò mã. Trước khi đi, Công Tôn tiên sinh còn lẳng nhằng một lúc lâu, tận đến khi xác định kế hoạch không có sơ suất nào mới bằng lòng cho khởi hành.

Tối hôm qua Kim Kiền bị hai người nhàm chán kia khủng bố đến nửa đêm, tất nhiên là ngủ không đủ giấc, ngáp dài cả buổi, tận đến khi tới trước cổng phủ phò mã, Kim Kiền mới tỉnh táo được bảy tám phần.

Tuy đã đến du ngoạn phủ phò mã một chuyến, nhưng lúc đó đêm đã khuya, sắc trời đen đặc một mảng, cái gì cũng không nhìn rõ, sáng nay dương quang rực rỡ, ánh sáng ngập tràn, lại được quang minh chính đại bách bộ trong phủ phò mã, nhất thời Kim Kiền trong lòng cứ cảm thán mãi không thôi.

Phủ phò mã này tráng lệ nguy nga, xà chạm cột hoạ, đình đài lầu gác, chòi hoa vườn uyển lộng lấy xa hoa, nơi nơi chốn chốn đều lộ ra vẻ phú quý, tư thái cao quý, mặc dù không uy nghiêm thâm trầm như Khai Phong phủ nhưng nơi hoàng thất tôn quý này cũng khiến người ta không thể không khâm phục.

Chẳng bao lâu sau, đoàn người đã tới khách sảnh phía trước.

“Bẩm phò mã, Khai Phong phủ doãn Bao Chứng, Bao đại nhân cầu kiến”, một viên thái giám dẫn đường đứng trước cửa lên tiếng.

Kim Kiền bỗng rung mình một cái: Giọng của tên thái giám này... thật sự quá khó nghe.

Lại nghe trong sảnh truyền tới một giọng nam: “Mời vào”.

Đoàn người Khai Phong phủ lần lượt tiến vào.

Vừa bước vào, mọi người không khỏi sửng sốt. Ngay chính diện đại sảnh, một nam tử đang ngồi bên trái, thân mặc cẩm y hoa lệ, đầu đội tử kim kinh quan, tướng mạo tuấn tú, một người quá quen thuộc: Phò mã Trần Thế Mỹ. Mà bên phải đại sảnh một nữ tử đang ngồi đó, thần thái cao ngạo, nhướng mày lạnh lùng nhìn đoàn người đang tiến vào.

Kim Kiền bỗng hiểu rõ: Nhất định đây chính là công chúa đại nhân rồi. Ái chà, đây là nhân vật hiếm thấy, mình phải quan sát thật tỉ mỉ mới được. Nghĩ đến đây, Kim Kiền liền sáng mắt lên chăm chú nhìn.

Chỉ thấy nữ tử này, khoác áo văn kiên màu hồng phấn thêu phượng, mặc quần màu hồng cánh sen, trên đó thêu bách hoa vạn chủng, bướm lượn rập rờn, sống động như thật, hương thơm nức mũi, chân đi một đôi cung hài chỉ bạc viền vàng, mũi hài điểm thêm một viên bảo thạch, tóc đen mượt như tơ, chải thành hai búi lớn, mỗi bên cài ba cây châu thoa màu sắc rực rỡ, trên châu trên đó lung linh lóng lánh tinh xảo đặc sắc. Lại nhìn tướng mạo nữ tử này, mi thanh mục tú, mũi dong dong cao, miệng chúm chím anh đào, da dẻ mềm mại trơn bóng tựa trứng, chỉ là ngạo sắc ở mi tâm quá nặng, đã phá hỏng cả khuôn mặt tuyệt mỹ.

Kim Kiền âm thầm gật gù: Chẳng trách Trần Thế Mỹ không chịu nhận Tần Hương Liên, tạm thời không đề cập đến vấn đề công chúa ngay từ khi sinh ra đã một thân vinh hoa phú quý, chỉ cần nhìn diện mạo của người ta thôi là đủ, so với gương mặt già nua của Tần Hương Liên đã thắng chắc rồi. Nhưng trong lòng Kim Kiền lại không khỏi có chút lo lắng: Công chúa đã xuất đầu lộ diện, e là chuyện hôm nay khó thành.

Bao đại nhân vừa nhìn thấy nữ tử này lập tức vén áo bào quỳ xuống, cao giọng hô: “Khai Phong phủ doãn Bao Chứng, tham kiến công chúa, công chúa thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế. Tham kiến phò mã, phò mã thiên tuế”.

Những người khác cũng đồng thời quỳ xuống, miệng hô vang những lời y như vậy. Kim Kiền cũng quỳ lạy vào trong số ấy, chỉ là hô không được lưu loát, chính xác cho lắm, nhưng may mà người đông, mọi người cũng không nghe ra sơ hở gì.

“Bình thân”, công chúa ngồi phía trên chậm rãi nói.

Mọi người lúc này mới nhất nhất đứng dậy.

Công chúa nhìn Bao đại nhân một lát rồi mới hỏi: “Bao đại nhân không ở Khai Phong phủ xử lý công vụ, đến phò mã phủ có chuyện gì?”.

Bao đại nhân chấp hai về phía trước, cúi đầu nói: “Khởi bẩm công chúa, vi thần đến là vì chuyện hài tử của Tần Hương Liên”.

“Tần Hương Liên?”, công chúa trầm ngâm nửa khắc hỏi: “Tần Hương Liên là kẻ nào?”.

Bao đại nhân đáp: “Bẩm công chúa, Tần Hương Liên chính là thê tử nguyên phối của phò mã”.

Công chúa nghe vậy không khỏi nhướng đôi mày liễu, tức giận quát: “Nói bậy! Phò mã chính là phu tế của bản cung, sao còn nguyên phối nào nữa?”.

Bao đại nhân khẽ ngắc đầu, cất cao giọng nói: “Bẩm công chúa, vi thần không nói bậy. Mười năm trước Tần Hương Liên cùng phò mã thành thân, sinh ra một nam một nữ, chứng cứ hùng hồn vững chắc tựa núi”.

Công chúa nghe thế, khuôn mặt méo mó, ngưng lại một lúc lâu mới hạ giọng hỏi Trần Thế Mỹ: “Phò mã, những lời Bao đại nhân vừa nói, có thực vậy không?”.

Đứng thấy Trần Thế Mỹ trên công đường Khai Phong phủ đường bệ kiêu ngạo mà nhảm, lúc này hắn cũng phải cung kính hữu lễ. Chỉ thấy Trần Thế Mỹ gật đầu nói: “Công chúa, đúng thực là có việc đó”.

Mọi người vừa nghe, nhất thời kinh ngạc, lòng đều thầm nghĩ: Trần Thế Mỹ làm sao vậy, đổi tính rồi ư, hay là lương tâm thức tỉnh? Trước kia dù có chết cũng không chịu nhận là quen biết Tần Hương Liên, sao hôm nay lại thừa nhận một cách thoải mái như vậy?

Kim Kiên lại buồn bực, nghĩ bụng: Lẽ nào Trần Thế Mỹ nổi danh trong lịch sử thực ra cũng không phải nhân vật tệ bạc lắm?

Nhưng câu nói tiếp theo của Trần Thế Mỹ lập tức phủ định giả thiết này.

Chỉ thấy Trần Thế Mỹ rút từ trong người ra một tờ giấy trắng, mở ra đặt trên bàn, nói: “Trước kia Tần Hương Liên đích thực là nguyên phối của bản cung, nhưng năm năm trước, ả đã bị bản cung hưu rồi”.

Những lời này vừa thốt ra, chúng nhân Khai Phong phủ đều thất sắc, cả phòng bỗng yên lặng như tờ.

Kim Kiên không hỏi đưa mắt nhìn Bao đại nhân, thầm nghĩ: Lão Bao ơi là lão Bao, giờ đến cả giấy chứng nhận ly hôn Trần Thế Mỹ cũng đem ra rồi, lại thêm chỗ dựa là công chúa, tình huống này đối với phe chúng ta vô cùng bất lợi, ngài tính tiếp chiêu như thế nào đây?

88. Q.5 - Chương 11: Hồi Mười Một

Tại phò mã phủ vô cớ bị khinh bỉ, trong Phu Tử viện nổi giận mắng Hương Liên

Bao đại nhân ngưng lại một hồi sau mới hỏi: “Phò mã gia, ngài nói đây chính là hưu thư mà năm năm trước ngài đã hưu Tần Hương Liên?”.

Trần Thế Mỹ khẽ nhếch khoé miệng: “Đúng vậy. Nếu Bao đại nhân không tin, có thể tận tay cầm, cẩn thận kiểm tra”.

Dứt lời, Trần Thế Mỹ liền đưa tờ giấy trong tay cho Bao đại nhân.

Bao đại nhân nhận lấy bằng hai tay, tỉ mỉ quan sát, sắc mặt trầm xuống, nhíu chặt mày, một lúc sau cũng không nói gì.

Trần Thế Mỹ lại cười nói: “Bao đại nhân, người hãy xem cho kĩ, bức hươu thư này có điểm nào không thoả đáng không?”.

Bao đại nhân gấp bức hươu thư lại, cung kính dâng trả, đáp: “Không có chỗ nào không thoả đáng”.

Trần Thế Mỹ nghe vậy, nhướng cao đôi mày, ha ha cười lạnh vài tiếng, thu hồi bức hươu thư.

Công chúa bên cạnh nhìn thấy tình huống như vậy cũng nhướng mày nói: “Bao đại nhân, Tần Hương Liên năm năm trước đã bị phò mã hươu, nay lại đến Khai Phong phủ vu cáo phò mã, Bao đại nhân trước nay được xưng tụng là bậc Thanh Thiên, nhất định sẽ trả cho bản cung và phò mã công đạo”.

Những lời này vừa thốt ra, đừng nói chúng nhân Khai Phong phủ mà ngay cả Kim Kiền cũng nộ khí xung thiên, thầm nghĩ: Công chúa và Trần Thế Mỹ thật đúng vật hợp theo loài, người hợp thành bầy, ruồi xanh tìm thịt thối, ngư tầm ngư, mã tầm mã. Xem ra Trần Thế Mỹ và công chúa tám phần là đã chuẩn bị từ trước, thương lượng kỹ càng, kẻ xướng người hoạ, ôi... Tình huống này không ổn rồi!

Lại nhìn Bao đại nhân, hơi khom người xuống, gục đầu rũ mắt, nhìn qua thì xác thực là cung kính hữu lễ, nhưng Kim Kiền ở bên cạnh thì thấy rất rõ, hai bàn tay đen bóng của Bao đại nhân nắm chặt lại, đến nỗi ngón tay cũng trở nên trắng bệch cả ra.

Trần Thế Mỹ thấy Bao đại nhân hồi lâu không lên tiếng thì lại càng trở nên kiêu ngạo, tựa vào lưng ghế, ngón tay gõ gõ vào tay vịn nói: “Bao đại nhân, sự thực đã sáng tỏ, bản cung mong Bao đại nhân hãy chiếu theo phép công mà xử lý, tội Tàn Hương Liên, khép ả vào tội thấy sang bắt quàng làm họ”.

Thân hình Bao đại nhân cứng lại một chút, rồi ngẩng đầu nói: “Bẩm phò mã, công chúa, thực sự đúng sai trong chuyện này, vì thần nhất định sẽ tra xét kỹ càng trả lời lại phò mã và công chúa. Nhưng vì thần còn có một số chuyện không rõ, mong phò mã chỉ giáo”.

“Hả? Bao đại nhân còn có chuyện gì chưa rõ?”, Trần Thế Mỹ hỏi.

“Phò mã, một ngày trước, nhận lời mời của phò mã, Tần Hương Liên dắt theo hài tử đến thái ấp của Vương Thừa tướng ở ngoại ô, nhưng đến tối khi Tần Hương Liên trở về Khai Phong phủ liền hôn mê bất tỉnh, mạng sống chỉ còn thoi thóp, dám hỏi phò mã, vì sao lại như vậy?”.

“Việc này...”, Trần Thế Mỹ nhất thời cứng họng.

Công chúa bên cạnh thấy thế, khẽ mỉm cười nói: “Bao đại nhân, hôm đó bản cung cũng có mặt, tận mắt nhìn thấy Tần Hương Liên vô sự rời đi. Còn về lý do ả hôn mê bất tỉnh, chúng ta làm sao biết được, có thể trên đường trở về đã bị kẻ xấu hãm hại cũng chưa biết chừng”.

“Nếu công chúa cũng ở đó, vì thần dám hỏi công chúa, đôi hài tử của Tần Hương Liên công chúa có nhìn thấy không?”, Bao đại nhân trừng mắt nhìn, cao giọng nói.

Công chúa nghe thế, trong lòng không vui, thầm nghĩ: Cái tên Bao Hắc Tử này, lại dám nói với ta như thế? Thế nên ngữ khí của công chúa cũng thêm vài phần cứng rắn, hỏi: “Nhìn thấy thì thế nào?”.

Bao đại nhân bước lên phía trước một bước, cao giọng nói: “Công chúa, tối qua chỉ có mình Tần Hương Liên hồi phủ, hai đứa trẻ lại không biết tung tích. Dám hỏi có phải chúng đang ở trong phò mã phủ không?!”.

Công chúa nghe vậy, đôi mắt hạnh long lên, quát: “Bao Chứng, người dám nói như thế với bản cung?”.

Bao đại nhân thấy vậy, ngưng lại một chút mới đáp: “Vi thần không dám. Chỉ là hai hài tử của Tần Hương Liên không rõ tung tích, cho nên...”.

“Bao đại nhân”, Trần Thế Mỹ ngắt lời nói: “Bao đại nhân không cần nhiều lời, hai đứa trẻ đó đang ở trong phò mã phủ”.

Mọi người vừa nghe liền kinh ngạc, thầm nghĩ: Hôm nay Trần Thế Mỹ bị làm sao vậy, nói như thế đâu có giống phong cách của hắn?

Bao đại nhân cũng bàng hoàng, nhưng lập tức phản ứng lại, tiến lên một bước, nói: “Nếu đã như thế, phiền phò mã giao hai đứa trẻ cho Bao Chứng để vi thần đưa chúng về khai phong phủ nha”.

Trần Thế Mỹ lại cười nói: “Bao đại nhân nói thế sai rồi. Ninh Nhi, Hinh Nhi cũng là cốt nhục của bản cung, hiện giờ đang ở trong phủ của bản cung, có gì là không được?”

Bao đại nhân cứng người lại, nhất thời không nói gì.

Lúc này Kim Kiền mới bừng tỉnh: Chẳng trách Trần Thế Mỹ hôm nay hành vi bất thường như vậy. Trước đây hắn đến chết cũng không chịu thừa nhận thân phận của Tần Hương Liên, nay lại nói Tần Hương Liên là thê tử mà năm năm trước hắn đã hưu, thì ra nhắm vào hai đứa bé kia. Nếu Tần Hương Liên đã bị hưu từ sớm, vậy sẽ không tồn tại động cơ sát thê diệt tử, những hành vi phạm tội trước đây tất nhiên cũng không hợp logic. Mà Tần Hương Liên đã từng là thê tử của hắn, nên hắn đòi lại hai đứa con cũng là hợp tình hợp lý... Quả là cao chiêu!

Mà các thành viên Khai Phong phủ, ai nấy đều là những phần tử tinh anh, những chuyện ẩn sâu trong đó họ đều hiểu cả, ngất một nỗi trước mắt là công chúa và phò mã, không thể làm bừa, người nào người nấy chỉ có thể mang một khuôn mặt gịan dữ, nhưng lại không nói gì, yên lặng ẩn nhẫn.

Lại nhìn Trần Thế Mỹ, dương dương tự đắc, nét cười lạnh khó kiềm chế đeo trên mặt, nhướng mày khinh bỉ nhìn, hoàn toàn là dáng vẻ tiểu nhân đắc chí... Ai nhìn thấy cũng đều nghiêng răng nghiêng lợi.

Nhưng công chúa lại rũ mắt nhướng mày, chậm rãi nói: “Bao đại nhân, nếu phò mã đã nhận lại hai đứa trẻ, cũng coi như là cho Tần Hương Liên một cái đại ân. Chúng ở phò mã phủ này, sống trong nhung lụa, ăn sung mặc sướng, so với việc đi theo Tần Hương Liên khổ cực đối no chẳng biết thế nào quả là tốt hơn rất nhiều. Bao đại nhân về nói với Tần Hương Liên rằng, hai đứa trẻ đã được phò mã phủ tiếp nhận rồi”.

Kim Kiền vừa nghe thiếu chút nữa tức hộc máu, nghĩ bụng: Ta nhỏ vào! Sống trong nhung lụa, ăn sung mặc sướng, ở đâu chứ? Hai đứa bé kia rõ ràng là bị nhốt trong kho, ngay cả một cái chăn cũng không có! Thế mà công chúa lại ngang nhiên mặt không đỏ, tim không đập nhanh mà đặt điều như thế, quá xứng danh là ông tổ của kẻ nói dối không cần nghĩ rồi.

Lại thấy công chúa, tuy thái độ lãnh đạm, nhưng hai mắt lại ẩn chứa vẻ hoang tàn lạnh lẽo khiến người khác không thể xem nhẹ.

Bao đại nhân nghe công chúa nói vậy, nhất thời cũng chẳng biết đáp lại thế nào, chỉ có thể phiến muộn im lặng.

Trần Thế Mỹ nhướng mắt nhìn, biết rằng thắng lợi đã nắm trong tay, liền nói: “Bao đại nhân, bản cung và công chúa còn phải tiến cung thỉnh an thánh thượng, e là không thể phụng bồi đại nhân được”, ngưng lại một chút hắt tiếp: “Bản cung cùng công chúa xin đợi phán quyết của Bao đại nhân, nói vậy chắc hẳn Bao đại nhân đã hiểu rõ, không cần bản cung phải nhiều lời nữa”.

Ngụ ý là: Bao Hắc Tử, ta có Hoàng đế lão huynh làm chỗ dựa vững chắc! Nếu ngươi không định cho Tần Hương Liên một tội danh thì coi chừng đấy!

Bao đại nhân nghe xong, chỉ khom người thi lễ: “Vi thần xin cáo lui”.

Mọi người cũng thi lễ rồi lui ra, theo Bao đại nhân rời khỏi phủ phò mã.

Tuy Bao đại nhân vẫn ngẩng đầu bước đi như trước, Triển Chiêu lưng thẳng tắp như cũ, Tứ đại kim cương khí thế như thường, nhưng nhìn thế nào Kim Kiền cũng cảm thấy, bao gồm cả nàng ở trong đó, một đoàn người này đều chung một cảm giác ư ảm, ử rũ.

Về đến Khai Phong phủ, Công Tôn tiên sinh đã đợi ở trong thư phòng từ rất lâu rồi, nhưng vừa thấy sắc mặt của mọi người, lại không nhìn thấy hai đứa trẻ cùng trở về, lòng cũng đoán ra được mấy phần.

“Đại nhân, sự việc lần này vì sao lại không thuận lợi?”

Bao đại nhân ngồi xuống, nhìn Công Tôn tiên sinh một cái, tức giận nói: “Tiên sinh quả là thần cơ diệu toán, Trần Thế Mỹ đã đưa ra một bức hưu thư, nói rằng năm năm trước đã hưu Tần Hương Liên rồi”.

Công Tôn tiên sinh bàng hoàng, không kìm được hỏi: “Đại nhân đã xem qua bức hưu thư kia chưa?”.

Bao đại nhân gật đầu nói: “Bản phủ đã xem qua, không có điểm nào khả nghi cả”.

Công Tôn tiên sinh lại hỏi: “VẬY còn đôi hài tử của Tần Hương Liên đâu?”.

“Trần Thế Mỹ nói đó là cốt nhục của hần, đương nhiên là phải lưu lại phò mã phủ rồi.”

Công Tôn tiên sinh trầm ngâm nửa khắc, nhú mày nói: “Nếu nói như thế thì chẳng há Trần Thế Mỹ không có động cơ hãm hại mẫu tử Tần Hương Liên, mà Tần Hương Liên cũng không có lý do gì để đòi lại nhi tử sao?”.

Bao đại nhân lại thở dài một hơi nói: “Chính là như thế. Bản phủ lúc này cũng không biết phải làm thế nào với Trần Thế Mỹ”.

Lời này vừa nói ra, cả phòng rơi vào im lặng.

Kim Kiền đứng bên cạnh, tay xoa cằm, trong lòng cũng vô cùng sầu muộn, bất giác mở miệng nói: “Mọi chuyện hỏng hết cũng là do bức hựu thư kia. Đang yên đang lành, thế nào đột nhiên lại lòi ra một bức hựu thư, sớm không thấy, muộn không thấy lại đúng lúc này, thật là quá trùng hợp”.

Triển Chiêu bên cạnh nghe vậy, không kìm được tiếp lời: “Lẽ nào bức hựu thư ấy có vấn đề?”.

Kim Kiền nghe thấy Triển Chiêu, người mà cả sáng chưa từng đáp lời mình, lên tiếng thì không khỏi kinh ngạc, thầm nghĩ: Í, con mèo kỳ cục này cuối cùng cũng chịu lên tiếng, mình còn tưởng lưỡi hần bị mèo tha đi mất rồi chứ?

Triển Chiêu thấy ánh mắt Kim Kiền hướng thẳng về phía mình, bất giác cảm thấy không tự nhiên, quay đầu hướng về phía Bao đại nhân, chấp tay nói: “Đại nhân, thuộc hạ cảm thấy nguồn gốc bức hựu thư kia rất khả nghi”.

Bao đại nhân gật đầu nói: “Lời của Triển hộ vệ rất đúng, nhưng bản phủ đã kiểm tra tường tận, trên bức hựu thư ấy quả thật có dấu tay xác nhận của Tần Hương Liên, chẳng lẽ là giả sao?”.

Kim Kiền nghe thế vội nói: “Có lẽ dấu vân tay trên đó là giả”. Dù sao loại chuyện tào bằg chứng giả này không phải chỉ thời hiện đại mới có, e rằng cổ đại cũng có người giở thủ đoạn này rồi.

Bao đại nhân vừa nghe liền lắc đầu nói: “Trần Thế Mỹ đã biết Tần Hương Liên đang ở trong Khai Phong phủ, tất sẽ không liều lĩnh làm chuyện mạo hiểm này. Dấu vân tay trên bức hựu thư kia chắc chắn là thật”.

“Việc này...”, lúc này ngay cả một người hiện đại như Kim Kiền cũng cảm thấy lúng túng, nhú mày nói: “VẬY há chẳng phải chỉ có Tần Hương Liên mới biết chuyện gì đã xảy ra ư?”.

Công Tôn tiên sinh vừa nghe, đột nhiên giống như bừng tỉnh, cao giọng nói: “Đại nhân, học trò nhất thời quên mất, Tần Hương Liên đã tỉnh lại”.

Mọi người nghe vậy đều mừng rỡ, Bao đại nhân lập tức đứng dậy nói: “Chúng ta mau đi xem”.

Mọi người vội vàng theo Bao đại nhân đến Đông sương phòng của Phu Tử viện, đẩy cửa bước vào thì thấy Tần Hương Liên đang ngồi lặng lẽ trên giường, nước mắt đầm đìa, vừa nhác thấy Bao đại nhân và mọi người đến, vội lau sạch nước mắt, định đứng dậy.

Công Tôn tiên sinh liền bước tới đỡ, khuyên nhủ: “Thân thể người hư nhược, không nên vọng động”.

Bao đại nhân cũng nói: “Không cần đa lễ, cứ ngồi đi”.

Tần Hương Liên nghe vậy mới ngồi lại, ngẩng đầu nói: “Đại nhân, Công Tôn tiên sinh, tiên sinh nói sớm nay đại nhân đã đến phò mã phủ đưa Ninh Nhi và Hinh Nhi về, sao không thấy chúng?”.

Bao đại nhân nghe vậy không khỏi nghẹn lời, trầm mặc hồi lâu mới đáp: “Bản phủ chưa thể mang nhi tử về cho người được”.

Tần Hương Liên vừa nghe, hai mắt tròn tròn lên, cả người bổ nhào về phía trước, cao giọng hỏi: “Đại nhân, ngài nói gì?”.

Bao đại nhân thần sắc ngưng đọng, cúi đầu khó nói.

Công Tôn tiên sinh thấy vậy, chỉ đành bước lên phía trước giải thích: “Tần Hương Liên, đại nhân đã đến phò mã phủ, nhưng Trần Thế Mỹ lại đưa ra một bức hươu thư từ năm năm trước, nói là năm năm trước đã hươu người rồi. Chuyện này rốt cục là như thế nào?”.

Tần Hương Liên nghe xong nhất thời cứng đờ, môi tái mét, toàn thân run rẩy không ngừng, ngồi ngậy ra trên giường, hồi lâu mới nói: “Hươu thư, từ hươu thư đó...”.

Công Tôn tiên sinh vội nói: “Tần Hương Liên, rốt cục chuyện là thế nào, người hãy nói rõ ra”.

Những giọt lệ trong veo từ trong mắt Tần Hương Liên chậm chậm chảy xuống, Hương Liên lắc đầu nói: “Hôm qua, Hương Liên đưa Linh Nhi, Hình Nhi đến thái ấp vùng ngoại ô, ngoài Trần Thế Mỹ ra còn gặp được công chúa. Công chúa và Trần Thế Mỹ chẳng thèm giải thích gì liền lấy ra một bức hươu thư, cưỡng ép Hương Liên điểm chỉ lên đó, còn cho người mang Ninh Nhi, Hình Nhi đi. Hương Liên khổ sở cầu xin, Trần Thế Mỹ chẳng mảy may động lòng, còn đuổi đánh Hương Liên ra ngoài, Hương Liên...”, lời nói chưa dứt đã khóc không thành tiếng.

Mọi người nghe vậy, trong lòng bỗng hiểu rõ, không khỏi bưng bưng tức giận.

Bao đại nhân liền trầm giọng quát: “Trần Thế Mỹ ức hiếp người quá đáng rồi!”.

Công Tôn tiên sinh lắc đầu nói: “Chẳng ngờ chúng ta nhất thời không truy xét kỹ càng, vậy mà lại trúng quỷ kế của Trần Thế Mỹ”.

Triển Chiêu nắm chặt thanh Cự Khuyết, thân kiếm lạch cạch rung động.

Chỉ có Kim Kiền với vẻ mặt vô cùng kỳ quái, ngược mắt nhìn trời, miệng lẩm bẩm: “Tĩnh ranh, nơi này quả nhiên sản sinh lắm kẻ tĩnh ranh!”.

Tần Hương Liên khóc lóc một trận, dần dần ngừng khóc, nhìn về phía trước, lại hỏi: “Đại nhân, vì sao không đưa hài tử của Hương Liên về?”.

Kim Kiền nghe vậy, lại ngược mắt nhìn lên trời lẩm bẩm: “Ngốc nghếch, nơi này cũng sản sinh ra lắm kẻ ngốc nghếch!”.

Bao đại nhân cố nén cơn giận, trầm giọng nói: “Trần Thế Mỹ đã có hươu thư làm bằng chứng, hai đứa trẻ đó cũng là cốt nhục của hân, bản phủ sao có thể đưa chúng về được?”.

Tần Hương Liên vừa nghe liền co rúm người lại, bỏ nhào xuống giường, nắm chặt lấy ống quần Bao đại nhân, khóc lóc nói: “Đại nhân, Hương Liên cũng là mẫu thân của Ninh Nhi và Hình Nhi mà!”.

Bao đại nhân vội đưa định đỡ Tần Hương Liên dậy, chẳng ngờ Tần Hương Liên sống chết cũng không chịu buông, chỉ lo gào khóc. Bao đại nhân đành thở dài nói: “Tần Hương Liên, người tuy là mẫu thân của hai đứa trẻ, nhưng Trần Thế Mỹ có hươu thư trong tay, đủ để chứng minh người và Trần gia đã không còn liên quan gì nữa, bản phủ lấy cớ gì để thay người đưa đưa hai đứa trẻ về đây?”.

“Đại nhân!”, Tần Hương Liên phủ phục người xuống, vừa khóc vừa nói: “Từ hươu thư đó do Trần Thế Mỹ bức ép Hương Liên điểm chỉ vào, không thể làm bằng chứng!”.

Bao đại nhân cau mày lắc đầu.

Công Tôn tiên sinh bước lên một bước, nói: “Tần Hương Liên, việc này tuy là sự thực nhưng có ai có thể làm bằng chứng nào? Không bằng không có...”.

“Đại nhân!”, Tần Hương Liên đột nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt đầm lệ nhìn chăm chăm Bao đại nhân: “Đại nhân, Hương Liên không tố cáo nữa, không tố cáo nữa, Hương Liên chỉ cầu xin đưa Ninh Nhi, Hình Nhi về. Trần Thế Mỹ kia, Hương Liên không tố cáo hân nữa!”.

Bao đại nhân thở dài nói: “Tần Hương Liên, hiện giờ cho dù người hủy bỏ cáo trạng, nhi tử của người cũng không cách nào quay về”.

Tần Hương Liên nghe vậy, nhất thời sững người kinh hoàng, nước mắt không ngừng trào ra, hồi lâu lại dập đầu nói: “Đại nhân, đại nhân được xưng tụng là Thanh Thiên, ngài nhất định phải giúp Hương Liên đưa hài tử về!”.

Bao đại nhân nhìn Tần Hương Liên, khuôn mặt lộ ra vẻ bất nhẫn, nhưng cũng chỉ có thể chậm chậm lắc đầu nói: “Bản phủ hữu tâm vô lực, chỉ sợ....”.

Thân hình Tần Hương Liên bỗng run lên, tựa như điện giật, ngẩng phắt đầu lên, trong đôi mắt đẫm lệ lại hàm chứa vài phần oán khí.

Chỉ thấy Tần Hương Liên từ từ buông ống quần Bao đại nhân ra, buồn bã lên tiếng: “Ai ai cũng đều xưng tụng Bao đại nhân là bậc Thanh Thiên trên đời, nhưng hôm nay xem ra, chẳng qua cũng chỉ là hạng bợ đỡ xu nịnh, là phường nhất gan sợ phiền phức. Đại nhân, ngài sợ thế lực của phò mã Trần Thế Mỹ, sợ đắc tội với người của hoàng thất, âu cũng là chuyện thường tình, Hương Liên không trách ngài, chỉ là Hương Liên không cam lòng, không cam chịu một kết cục như thế!”.

Tần Hương Liên nói ra những lời này xong, mọi người đều bàng hoàng, sửng sờ.

Công Tôn tiên sinh và Triển Chiêu cùng bước lên, cất tiếng nói: “Tần Hương Liên, người sao có thể...”, lời nói thốt ra, lại bị Bao đại nhân đưa tay ngăn.

Chỉ thấy Bao đại nhân liếc nhìn hai người bên cạnh, chậm rãi lắc đầu, Công Tôn tiên sinh và Triển Chiêu thấy thế cũng đành lui xuống.

Lại thấy Tần Hương Liên từ từ đứng thẳng người dậy, hai mắt dờ dãi, khuôn mặt bi thương tuyệt vọng: “Bao đại nhân, tuy ngài sợ người trong hoàng thất, nhưng Hương Liên không sợ. Hương Liên phải đến phò mã phủ đòi lại nhi tử của Hương Liên!”.

Triển Chiêu và Công Tôn tiên sinh thấy vậy định tiến lên bỗng thấy hoa mắt, một bóng đen từ đâu xông lên phía trước, túm lấy Tần Hương Liên đẩy ngã xuống giường.

“Tần Hương Liên, cô ngu ngốc thì cũng phải có mức độ thôi chứ!”.

Chỉ thấy người đó, đạp một chân lên giường, một tay chống nạnh, tay kia chỉ vào Tần Hương Liên ngã ở trên giường, lớn tiếng quát, chính là Kim Kiền từ nãy đến giờ chưa từng lên tiếng.

Lúc này Kim Kiền thật sự đúng là nộ khí công tâm, nổi trận lôi đình: Con bà nó, mới sáng sớm ngày đã ra chạy đến phò mã phủ giúp Tần Hương Liên đem hai đứa trẻ về, phải chịu một bụng đầy ăm ực còn chưa nói, lúc về Tần Hương Liên không những không cảm ơn thì thôi, lại còn làm ơn mắc oán... không chịu nhìn nhận lòng tốt của người ta! Nếu dùng từ ngữ hiện đại để nói thì chính là: Hiếp người quá đáng!

Mọi người trong phòng đều bị hành động lạ thường của Kim Kiền dọa cho miệng há hốc mắt tròn, tỉnh lặng một lúc lâu, Công Tôn tiên sinh mới ngáp ngừng tiến lên phía trước nói: “Kim Kiền tiểu huynh đệ...”.

Lại thấy Kim Kiền khoát tay, ngăn Công Tôn tiên sinh ở lại phía sau, vừa xắn ống tay áo vừa nói: “Công Tôn tiên sinh, ngài cứ đứng sang một bên đã, đầu cái người này chính là hạt đào[1], không cho cô ta ném vài phần lợi hại thì cô ta không mở mắt ra được”.

[1] Đầu óc như hạt đào: chỉ những người đầu óc cố chấp, bảo thủ, chỉ khẳng khẳng làm theo ý mình, không chịu nghe theo lời khuyên của người khác.

“Hả?”, Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, Triển Chiêu cùng lúc thốt lên.

Chỉ thấy Kim Kiền xắn ống tay áo, hít sâu một hơi, phẫn nộ quát: “Tần Hương Liên! Hai mắt cô dùng để làm gì, để trút giận sao? Lẽ nào cô không thấy hôm nay khuôn mặt của Bao đại nhân đen hơn bình thường đến mấy lần? Cô không biết là, hôm nay Bao đại nhân vì muốn giúp cô đưa nhi tử về, đã phải chịu không ít sự khinh bỉ của Trần Thế Mỹ và công chúa sao?! Trong khi cô thoải mái nằm trên giường, có người hầu hạ, còn có trà để uống, cô có biết Bao đại nhân phải đứng ở phò mã phủ cả một buổi sáng, đến chỗ ngồi cũng không có?”.

“Vừa nghe cô tỉnh lại, Bao đại nhân vốn vất vả cả ngày đã vội đến thăm cô, cô không biết cảm kích thì chớ, lại còn lấy oán trả ơn, quả trách đại nhân không đúng?! Nói Bao đại nhân siểm nịnh bợ đỡ ư? Hừ, nếu Bao đại nhân siểm nịnh, bợ đỡ thì đã không nhận cáo trạng của cô, đã không thăm vấn Trần Thế Mỹ, đã không giúp cô đến phò mã phủ mang nhi tử về! Trong đầu cô có phải toàn là hồ nước không?”.

“Lỗi tại cô dùng để làm gì, để làm đồ trang sức hả? Công Tôn tiên sinh và Bao đại nhân khuyên nhủ tận tình, nói cả nửa ngày trời, rằng Trần Thế Mỹ có hưu thư, cho nên hai đứa trẻ mới không thể quay về được. Bức hưu thư ấy làm sao mà có? Là do Trần Hương Liên cô ả cái tay to của cô lên đó, nếu lúc ấy cô không đi gặp Trần Thế Mỹ thì mọi việc đâu đến nỗi be bét như thế này? Kể gây ra tình huống nan giải hiện tại, đầu sỏ chẳng phải là cô sao? Cô thông minh thật đấy! Chính bản thân mình làm sai thì không chịu nhận, lại còn hắt nước bẩn lên người kẻ khác. Cô thị phi bất phân, trắng đen chẳng hiểu, hành vi như thế sao còn mặt mũi đi gặp Giang Đông phụ lão[2]?”

[2] Giang Đông phụ lão: Năm 202 tr. CN, Tây Sở Bá vương Hạng Vũ sau khi thua trận ở Cai Hạ, dẫn hơn 800 quân sĩ phá vòng vây chạy về phía nam, chạy đến khi gặp sông Ô Giang ở Hòa Huyện, chỉ còn vùn vùn hơn 20 người. Hạng Vũ cảm thấy mình không còn mặt mũi nào gặp các vị Giang Đông phụ lão, nên tự vẫn ở Ô Giang.

Lời vừa dứt, Kim Kiền bỗng thấy tai tinh mắt sáng, tâm tình sảng khoái, hít thở liền mấy cái, nhưng đột nhiên lại thấy không ổn, vì sao trong phòng yên tĩnh thế nhỉ? Kim Kiền không tìm được, liếc mắt nhìn mọi người trong phòng, lại thấy tất cả đều đã rơi vào trạng thái xuất thần lên mây, liền nhủ thầm không hay rồi:

Oh My God, mình nhất thời không tìm được phần nộ nên mới hành động quái dị như thế, chẳng lẽ... Kim Kiền vội hồi tưởng lại xem vừa rồi có nói lời nào cấp tiến lại đại nghịch bất đạo không, nhưng phát hiện trong não hiện giờ trống rỗng, những lời mới nói, đến tám phần chẳng có ấn tượng gì, bất giác đỉnh đầu đổ mồ hôi, lật đặt lui về phía sau, đứng một bên.

Tần Hương Liên bỗng bò dậy khỏi giường, phịch một tiếng quỳ xuống đất, khóc lớn: “Bao đại nhân, Hương Liên nhất thời bị phần, nói năng không suy nghĩ, vu tội cho đại nhân, mong đại nhân lượng thứ!”

Bao đại nhân lúc này mới hoàn hồn, đưa tay đỡ Tần Hương Liên đứng dậy nói: “Tần Hương Liên, người mất con đau đớn khôn cùng, bản phủ không trách người”.

Tần Hương Liên nghe vậy, quệt nước mắt, lại quay người hướng về phía Kim Kiền thì lễ nói: “Ân công, Hương Liên ngu dốt, nếu ân công không cảnh tỉnh, sợ rằng Hương Liên sẽ trở thành kẻ vong ân phụ nghĩa rồi. Hương Liên xin đa tạ ân công”.

Kim Kiền vội đỡ Tần Hương Liên, cười khan hai tiếng nói: “Hương Liên đại tỷ khách khí quá rồi, đệ sao dám nhận”.

Tần Hương Liên lúc này mới đứng dậy, lùi sang một bên.

Công Tôn tiên sinh thấy tình huống như vậy, lại bước đến trước mặt Kim Kiền chấp tay nói: “Kim Kiền huynh đệ lời nói sắc bén, biện giải cao siêu, Công Tôn Sách bội phục”.

Triển Chiêu cũng bước lên trước mấy bước, ôm kiếm chấp tay, nhưng lại không nói gì.

Hiện tại Kim Kiền chỉ muốn tìm một cái lỗ nẻ nào để chui xuống, nhưng tìm mãi chẳng được chỗ nào, bất đắc dĩ đành phải mặt dày chấp tay đáp lễ.

Đúng lúc này, Vương Triều tiến vào trong phòng, cao giọng nói: “Bẩm đại nhân, Vương thừa tướng đang chờ ở khách sảnh”.

Mọi người nghe vậy, nào còn lòng dạ mà quan tâm nghiên cứu những lời hồ ngôn loạn ngữ của Kim Kiền nữa, tất cả vội vàng đi đến khách sảnh.

Kim Kiền vội thở phào nhẹ nhõm.

Ngoại truyện nhỏ:

Kim Kiền tức giận quát: “Trong khi cô thoải mái nằm trên giường, có người hầu hạ, còn có trà để uống, cô có biết Bao đại nhân phải đứng ở phò mã phủ cả một buổi sáng, đến chỗ ngồi cũng không có?”.

Bao đại nhân nghe vậy, không tìm được nhìn Triển Chiêu, nói bằng mắt: Lẽ nào bản phủ khi ấy thực sự vô dụng như thế sao?

Triển Chiêu trầm mặc cụp mắt xuống, quay mặt sang hướng khác.
Công Tôn tiên sinh im lặng tiến lên, vỗ vỗ vai Bao đại nhân, không nói gì.

89. Q.5 - Chương 12: Hồi Mười Hai

Trong chốn khách sảnh Công Tôn biện chứng, ba lần thẩm vấn, phò mã chịu trăm hình

Tất cả vội vàng đến khách sảnh, vừa tiến vào thì thấy một người đứng giữa phòng, chấp tay nói: “Bao đại nhân, lão phu đến nhận tội”.

Kim Kiền ngược mắt nhìn. Ôi, đẹp thật, tướng mạo người này đẹp quá!

Người trước mặt đầu đội phương sí ô sa, thân bận quan bào gấm sắc đỏ tươi, lưng đeo đai da cần ngọc, chân mang tất trắng bằng lụa mỏng đi giày đen. Lại nhìn tướng mạo người này, tuổi ngoại thất tuần, tóc đã trắng phau, khuôn mặt hồng hào, thần thái quắc thước, hai mắt tựa đôi vàng trắng non, trời sinh đã mang nét cười, chòm râu dài hai thước, sợi nào sợi nấy bạc phơ tựa cước, phiêu phất trước ngực. Nếu không phải lúc này người đó đang đứng trong khách sảnh Khai Phong phủ, Kim Kiền còn ngỡ rằng đây chính là Thọ Tinh lão đích thân hạ phàm.

Bao đại nhân khom người đáp lễ: “Vương thừa tướng, thứ cho Bao Chứng không nghênh đón từ xa”.

Kim Kiền thâm gật đầu, nghĩ bụng: Thì ra người này chính là Vương thừa tướng. Trách nào, trách nào, nếu mình mà là hoàng đế thì cũng muốn tuyển một người như vậy đứng đầu bách quan, mỗi ngày nhìn cũng thấy thư thái trong lòng.

Công Tôn tiên sinh và Triển Chiêu đứng sau Bao đại nhân cũng thi lễ, Bao nhân cùng Vương thừa tướng đều ngồi xuống, Công Tôn tiên sinh, Triển Chiêu mỗi người đứng một bên Bao đại nhân, Kim Kiền và Tần Hương Liên chỉ đành đứng phía sau.

Vương thừa tướng khẽ lắc đầu cười nói: “Bao đại nhân, lão phu hôm nay là đến bồi tội, sao có thể để ngài nghênh đón từ xa?”.

Bao đại nhân không khỏi sửng sốt: “Vì sao thừa tướng lại nói ra những lời này?”.

Vương thừa tướng không kìm được lướt mắt về phía Tần Hương Liên, khuôn mặt đượm vẻ áy náy nói: “Hôm nay lão phu nghe nói, sau khi Tần Hương Liên từ thái áp của lão phu trở về, tình huống tựa hồ không ổn”.

Bao đại nhân nghe thấy thế, bất giác thở dài một tiếng, rồi đem những chuyện xảy ra đêm qua và sớm nay thuật lại tỉ mỉ một lượt.

Vương thừa tướng càng nghe càng tức giận, sau khi nghe xong, không khỏi đập tay xuống bàn, cao giọng quát: “Trần Thế Mỹ thực không bằng loài cầm thú!”. Thở hổn hển mấy lần liền, sau đó Vương thừa tướng lại ngẩng đầu nhìn Bao đại nhân, nói: “Hôm trước Trần Thế Mỹ có đến phủ thừa tướng, nói là trong lòng vẫn mang nỗi day dứt đối với mẹ con Tần Hương Liên, muốn đón ba mẹ con vào phò mã phủ, nhưng ngặt vì công chúa không đồng ý, thế nên muốn mượn thái ấp ở ngoại ô của lão phu để gia đình đoàn tụ hàn huyên. Lão phu thấy hân hân lễ khấn thiết, về mặt thành thật, lại cân nhắc đến việc đây là chuyện nhà của hoàng thất, để bọn họ tự mình giải quyết thì tốt hơn, tránh phải xáo xáo ở trên công đường, làm tổn hại đến thể diện của hoàng thất, nhưng chẳng ngờ... Haizzz... Là lão phu ngu độn, không nhìn ra lòng dạ độc ác của Trần Thế Mỹ”.

Bao đại nhân thấy sắc mặt của Vương thừa tướng trầm xuống nặng nề thì lắc đầu thở dài, vội khuyên giải: “Vương thừa tướng cũng đừng quá tự trách. Trần Thế Mỹ suy nghĩ kín kẽ, quỷ kế đa đoan, lại thêm thân phận tôn quý, quả thực rất khó đối phó”.

Vương thừa tướng ngẩng đầu nói: “Lời của Bao đại nhân rất đúng, nhưng tình hình hiện tại lại vô cùng bất lợi cho Tần Hương Liên. Không biết Bao đại nhân có kế sách gì không?”.

Bao đại nhân gật đầu nói: “Nay bản phủ đã có tri phủ Sái Châu, Từ Thiên Lâm, người được Trần Thế Mỹ sai sát thê diệt tử, làm nhân chứng; có thanh cương đao của Hàn Kỳ làm vật chứng, lại thêm Kim Kiền là nhân chứng việc Hàn Kỳ bị Trần Thế Mỹ sai khiến giết người, tội chứng vốn đã đầy đủ. Nhưng trong tay Trần Thế Mỹ lại có bức hưu thư kia, có thể phủ sạch tội trạng của Trần Thế Mỹ, quả thực khiến cho người khác không sao hạ thủ được”.

Vương thừa tướng nghe xong, trầm ngâm một lát rồi nói: “Nói như thế thì bức hưu thư kia chính là điểm mấu chốt của vụ án này”.

“Đúng là như vậy.”

“Bao đại nhân, ngài nói xem, bức hưu thư kia hôm qua Tần Hương Liên mới điểm chỉ, như vậy thì làm chứng cứ thế nào được?”

“Bức hưu thư ấy tuy hôm qua Hương Liên mới điểm chỉ, nhưng thời gian ghi trên đó lại là năm năm trước.”

“Việc này...” Vương thừa tướng sa sầm nét mặt, không nói gì thêm.

Kim Kiền đứng bên cạnh cũng khổ sở suy nghĩ mà không tìm ra đối sách, nghĩ bụng: Luật hôn nhân thời cổ đại này cũng thật sơ sài quá, sơ hở trăm điều. Lại chẳng lập ra một nơi đại loại như công đường chuyên xử lý ly hôn, trọng phu chỉ cần tùy tiện viết một tờ hưu thư là có thể bỏ vợ, thời gian cũng có thể tùy tiện viết vào. Chí ít cũng nên đóng cái dấu của quan phủ lên đó thì hưu thư ấy mới có hiệu lực chứ!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền càng cảm thấy buồn bực trong lòng, bất giác lắc đầu thở dài.

Công Tôn tiên sinh bên cạnh thấy vậy, mở miệng hỏi: “Kim Kiền tiểu huynh đệ, lẽ nào huynh đệ có diệu kế?”.

Kim Kiền vừa nghe liền sửng sốt, ngẩng đầu lên đã thấy mọi người trong phòng đều nhìn chăm chăm vào mình, Tần Hương Liên lại còn chớp chớp mắt không ngừng, không khỏi khiến cho da đầu run hết lên.

Kim Kiền không biết, mới rồi bị nàng mắng mỏ một phen, khiến cho Tần Hương Liên không khỏi tín phục, lại hồi tưởng lại những hành động trước đây của Kim Kiền, Tần Hương Liên đã đem Kim Kiền xếp vào dạng cao nhân thế ngoại, thế nên thái độ trông cậy vào Kim Kiền bộc lộ rất tự nhiên.

Kim Kiền nhìn quanh một lượt, lòng chẳng biết làm sao, không khỏi im lặng liếc ngang Công Tôn tiên sinh một cái, thầm nghĩ: Công Tôn đại ca à, chẳng lẽ ngài không thể để tôi vài giờ sống yên ổn sao, khi không lại bắt tôi đề xuất làm gì? Nhưng trong phòng này đầy ắp tinh anh cổ đại, mình mà không đề xuất chút ý kiến thì e không ổn. Người khác tạm thời không nhắc đến, nhưng cái chính là Công Tôn Trúc Tử kia, vạn nhất mình mà khước từ, lòng nghi ngờ của ông ta nổi lên, lại cử con mèo kia nửa đêm xách kiếm đến tìm... Ôi, mình không chịu nổi mấy loại hành vi đầy kích thích này nữa đâu.

Nghĩ vậy, Kim Kiền hạ quyết tâm, lim dim mắt, cố gắng làm ra vẻ đạo mạo, suy trước tính sau kĩ càng, chậm rãi trầm giọng nói: “Theo như tại hạ thấy, kế duy nhất hiện nay là đem bức hưu thư kia về Khai Phong phủ, sau đó...”.

“Đúng vậy!”, khuôn mặt Công Tôn tiên sinh đột nhiên lộ vẻ vui mừng, quay người nói với Bao đại nhân: “Đại nhân, Kim Kiền tiểu huynh đệ nói có lý. Tuy đại nhân đã xem qua hưu thư ở phò mã phủ rồi, nhưng khi ấy thời gian cấp bách, cho dù có sơ hở, đại nhân cũng khó có thể phát hiện ra. Chỉ bằng chúng ta đem bức hưu thư đó về, kiểm tra thật kỹ lưỡng, biết đâu lại có thể phát hiện chút manh mối gì đó!”.

Bao đại nhân nghe xong liền mừng rỡ, vội quay sang nói với Triển Chiêu bên cạnh: “Triển hộ vệ, công chúa và phò mã lúc này đang ở trong cung điện kiến thánh giá, bức hưu thư kia tất sẽ được để lại trong phò mã phủ, người hãy tức tốc đem về đây”.

Triển Chiêu lập tức bước lên chấp tay lại, cao giọng nói: “Thuộc hạ tuân lệnh!”.

Triển Chiêu nói xong liền xoay người rời đi, Vương thừa tướng thấy vậy vội nói: “Triển hộ vệ, lúc này thời gian không còn sớm nữa, chiếu theo lệ thường trong cung, chỉ sợ công chúa và phò mã chưa đến một tuần hương nữa sẽ về tới phủ, người hãy đi mau về mau”.

“Triển Chiêu đa tạ thừa tướng đã nhắc nhở!”

Tiếng nói vừa dứt lời, chỉ thấy bóng áo đỏ loé lên, một trận kinh phong quét qua, trong khách sảnh đã chẳng thấy bóng dáng Triển Chiêu đâu nữa.

Mọi người vừa nhìn, lòng không khỏi thảm cảm thán mãi không thôi.

Bao đại nhân lúc này mới quay lại cười với Kim Kiền: “Quả nhiên tiểu huynh đệ tâm tư rất khẩn tiếp”.

Nửa câu sau của Kim Kiền bị mắc lại trong cổ họng, cả một lúc lâu cũng không hít thở lại bình thường được, qua rất lâu sau Kim Kiền mới cười khan vài tiếng, đáp: “Bao đại nhân quá khen, quá khen rồi”. Lòng lại thầm nghĩ: Cái gì thế, mình vốn định đề nghị trộm bức hươu kia về để tiêu huỷ chứng cứ, sao lại biến thành thế này?

Nhìn trộm Công Tôn tiên sinh lại thấy Công Tôn tiên sinh nhìn lại, khuôn mặt mang vẻ vui mừng, vuốt râu mỉm cười, Kim Kiền cũng thở phào nhẹ nhõm: Xem ra Công Tôn Trúc Tử vô cùng hài lòng, không nghi ngờ gì nữa... Thôi quên đi, mọi con đường đều dẫn tới thành Rome, chỉ cần có thể giải quyết tốt vấn đề là được.

Triển Chiêu vừa đi mọi người ai nấy đều ôm một bầu tâm sự, trong phòng không có ai mở miệng, khách sảnh lớn như vậy mà yên tĩnh lạ thường, không khí như đặc quánh lại. Kim Kiền bị đè nén cơ hồ không thở nổi, lòng thầm mong ngóng Triển Chiêu sớm quay lại.

May thay “Ngự Miêu” Triển Chiêu khinh công trác tuyệt, chưa đến nửa tuần trà, trong phòng một cơn kinh phong quét qua đã thấy Triển Chiêu vận quan bào màu đỏ lặng lẽ xuất hiện ngay giữa khách sảnh, lấy từ trong người ra một tờ giấy màu trắng nói: “Đại nhân, thuộc hạ may mắn không phụ sự kỳ vọng của đại nhân, đã mang được bức hươu thư về”.

Công Tôn tiên sinh vội bước lên, nhận lấy bức hươu thư rồi dâng lên tận tay Bao đại nhân.

Bao đại nhân xem kỹ mấy lượt rồi gọi Tần Hương Liên đến trước mặt, hỏi: “Tần Hương Liên, người tới xem, đây có phải chính là bức hươu thư đó không?”.

Tần Hương Liên bước lên mấy bước, cẩn thận nhìn kỹ mấy lần, bất giác rưng rưng nước mắt, khóc nói: “Bẩm đại nhân, chính là nó!”.

Bao đại nhân gật đầu, lại trao bức hươu thư cho Công Tôn tiên sinh nói: “Công Tôn tiên sinh hãy kiểm tra tỉ mỉ, xem xem có tìm ra manh mối gì không”.

Công Tôn tiên sinh nhận lấy, chăm chú đọc, nhưng hai hàng lông mày lại nhíu chặt, qua một hồi lâu cũng không lên tiếng.

Kim Kiền hiếu kỳ, cũng tiến lên.

Chỉ thấy trên bức hươu thư viết mấy hàng ngay ngắn:

Trần môn Tần thị Hương Liên, không giữ đạo làm vợ, khó giữ lại Trần thị gia môn. Nay Tần thị rời khỏi Trần thị, từ rày về sau lấy gả tùy ý, không ai liên quan đến ai.

Người lập thư: Trần Thế Mỹ

Người ký thư: Tần Hương Liên

Ngày Hai mươi, tháng Sáu, năm Bính Tuất

Ở dưới tên mỗi người đều có một dấu tay màu đỏ.

Kim Kiền bỗng thấy mây đen đầy đầu, thầm nghĩ: Trần Thế Mỹ cũng được xem là trạng nguyên sao, cái thứ này mà là hươu thư cái nỗi gì? Một chút văn chương dày công tu dưỡng cũng không có, chẳng rõ ràng gì cả, hàm hàm hồ hồ, ngoại trừ một ít chữ viết tay xem như coi được, còn thì chẳng biết chỗ nào đáng khen nữa. Có điều, hai dấu tay thì lại rõ ràng quá mức bình thường.

Lại thấy Công Tôn tiên sinh, đem tờ giấy lật lên lật xuống, giở đi giở lại mấy lần, sờ tới sờ lui, còn giơ lên nhìn dưới ánh mặt trời cả một lúc lâu, Kim Kiền không kìm được cười thầm, nghĩ bụng: Công Tôn Trúc Tử à, đây chẳng qua chỉ là một bức hươu thư chứ không phải nhân dân tệ, lẽ nào có thể nhìn thấy được dấu in chìm hay sao? Lạ hồn, đó nào phải những thứ như bí tịch võ lâm, bản đồ kho báu chứ, nhìn dưới ánh sáng

cũng chẳng ra những thứ đại loại như bản đồ đâu. Này này, cho dù ngài không cam lòng, cũng không nên đưa lên miệng chứ! Thế nào, định ăn bức hươu thư này, mất rồi thì chẳng cách nào đối chứng được phỏng?

Đáng tiếc, lần này Kim Kiền đã đoán sai, Công Tôn tiên sinh không hề có dự định ăn mất bức hươu thư, mà chỉ là dùng mũi ngửi thật kỹ.

Đột nhiên, đôi mày của Công Tôn tiên sinh dãn ra, khuôn mặt bỗng hiện nụ cười, đem bức hươu thư đưa lại cho Bao đại nhân nói: “Đại nhân, học trò đã phát hiện ra”.

Mọi người nghe thế đều mừng rỡ, chỉ có Kim Kiền là chấn động: Vị... vị vị vị vị Công Tôn tiên sinh này chẳng nhẽ lại là tổ tiên của chó nghiệp vụ cảnh sát thời hiện đại hay sao!? Thế nào mà chỉ dùng mũi ngửi ngửi mấy cái đã có thể tìm ra được manh mối chứ, quá dị thường!

Bao đại nhân vội hỏi: “Có manh mối gì?”.

Công Tôn tiên sinh cung kính chấp tay nói: “Đại nhân, chữ viết, ngày tháng, dấu tay trên bức hươu thư đều không có cơ sở, chất liệu giấy học trò cũng đã kiểm tra kỹ, nhưng lại là loại giấy tuyên thông thường. Tóm lại, nhìn qua thì việc bức hươu thư được lập từ năm năm trước xác thực không có điểm gì nghi ngờ”, ngưng lại một chút, Công Tôn tiên sinh lại tiếp: “Chỉ là, Trần Thế Mỹ cho dù cẩn thận mấy cũng vẫn còn sơ sót, nét mực trên bức hươu thư này lại có chỗ sơ hở”.

“Là sơ hở gì?”, Vương thừa tướng cũng hỏi dồn.

Công Tôn tiên sinh cầm lấy hươu thư, mở ra và nói: “Sơ hở ở đây chính là mùi mực trên hươu thư. Học trò từ nhỏ đã ham thích luyện chữ, từ khi theo đại nhân đến nay cũng vẫn ngày ngày nghiên cứu và luyện tập thư pháp, tất nhiên là có chỗ sơ sót đối với các loại mực được bán trong thành Biện Lương này. Dựa trên mùi mực để phán đoán thì thứ mực được dùng trong hươu thư này chính là loại mực thẩu kim gần đây mới được lưu hành rộng rãi. Loại mực này có mùi hương đặc trưng, tựa như hương hoa lan, nhưng nếu không ngửi kỹ thì khó có thể phát hiện ra”.

Vương thừa tướng nghe vậy, chau mày vuốt râu: “Cho dù bức hươu thư này đích thực được viết bằng mực thẩu kim, thì có vấn đề gì?”.

Công Tôn tiên sinh cười nói: “Vương thừa tướng không biết đấy thôi, nguyên liệu làm ra mực thẩu kim này rất hiếm, cho nên giá cả của nó vô cùng đắt, nếu không phải người đại phú đại quý thì khó có thể mua nổi. Không giấu gì Thừa tướng, học trò cũng chỉ có một thôi mà thôi”.

Bao đại nhân lại hỏi: “Cho dù có như vậy, e rằng cũng không thể làm chứng có được”.

“Đại nhân có biết loại mực thẩu kim này xuất hiện khi nào không?”

“Những lời này tiên sinh giải thích thế nào?”

“Loại mực thẩu kim này có quá trình chế tác rất phức tạp, cho đến tận năm ngoái nó mới được bán ra, hai năm trước căn bản không có thứ mực này. Xin hỏi Trần Thế Mỹ năm năm trước dùng loại mực thẩu kim nào để viết bức hươu thư này?”

Mọi người nghe xong lập tức tỉnh ngộ, trong lòng vô cùng vui mừng. Kim Kiền lại càng bội phục vạn phần, thầm nhủ: Không ngờ Công Tôn tiên sinh so với chó nghiệp vụ của cảnh sát còn thần sầu hơn! Nếu có thể trở về thời hiện đại, nhất định mình sẽ đổi tên cho chú chó cưng trong nhà thành “Thần khuyến A Sách” mới được!

Bao đại nhân nhận lại tờ hươu thư, bình tĩnh xem lại vài lần rồi đưa nó cho Triển Chiêu: “Triển hộ vệ, người hãy mau mau đem bức hươu thư này trả về phò mã phủ, ngàn vạn lần phải cẩn thận, không thể để Trần Thế Mỹ phát hiện ra”.

“Thuộc hạ tuân mệnh”, Triển Chiêu quay người, trong chớp mắt đã lại không thấy bóng dáng đâu nữa.

Vương thừa tướng nhìn Bao đại nhân, khuôn mặt đượm vẻ lo lắng, chậm rãi cất tiếng hỏi: “Bao đại nhân, hiện giờ chúng cứ đã đầy đủ, ngài định xử trí Trần Thế Mỹ như thế nào?”.

Bao đại nhân đứng phắt dậy, ôm quyền hướng lên không trung, đáp: “Đương nhiên là xử lý theo phép công rồi!”.

Vương thừa tướng cũng đứng dậy, bước lên vài bước, thấp giọng nói: “Nhưng Trần Thế Mỹ là phò mã đương triều, là kiêu khách[1] của hoàng gia”.

[1] Kiêu khách: có nghĩa là con rể.

Bao đại nhân chau mày nói: “Như thế thì sao? Vương tử phạm pháp tội như thứ dân. Huống hồ hấn khi quân phạm thượng, sát thê diệt tử, tội ác tày trời, bản phủ nếu không xử lý, sau này sao có thể chấp chưởng ở Khai Phong phủ?”

Vương thừa tướng nghe vậy, chậm chậm gật đầu, khuôn mặt hiện lên vẻ kính phục, hào sảng nói: “Bao đại nhân chấp pháp như núi, lão phu bội phục! Nếu có chuyện gì cần lão phu góp sức, lão phu xin giúp một tay”.

Bao đại nhân nghe vậy rất vui mừng, vội nói: “Thừa tướng, bản phủ đích thực có một chuyện muốn nhờ?”.

“Ồ? Là chuyện gì?”, Vương thừa tướng không khỏi có chút kinh ngạc.

“Thừa tướng cho rằng nếu bản phủ đến phò mã phủ tróc nã Trần Thế Mỹ, tình huống sẽ như thế nào?”

“Đương nhiên là không thành mà thoái lui rồi, công chúa sao có thể để ngài bắt người đi được?”

“Vì thế nên bản phủ mới muốn thừa tướng viết một bức thư gửi cho Trần Thế Mỹ, nói muốn mời hấn đến thừa tướng phủ dự tiệc. Đợi đến khi Trần Thế Mỹ rời khỏi phò mã phủ, bản phủ sẽ phái người đi bắt hấn”.

“Việc này...”, Vương thừa tướng vuốt râu, lim dim mắt, thông thả đi đi lại lại trong khách sảnh.

Bao đại nhân lại nói: “Thừa tướng có chỗ khó xử sao?”.

Vương thừa tướng khoát tay nói: “Lão phu là sợ rằng Trần Thế Mỹ cự tuyệt không đến dự tiệc, tới lúc đó há chẳng phải là hỏng việc sao?”.

Bao đại nhân lắc đầu cười nói: “Vương thừa tướng quên rồi sao, trước đó thừa tướng đã thay Trần Thế Mỹ hẹn Tần Hương Liên, hấn làm sao có thể từ chối thừa tướng?”.

Vương thừa tướng nghe xong liền mừng rỡ, vội nói: “Như thế thì quá tốt rồi, lão phu sẽ lập tức hồi phủ viết thư hẹn Trần Thế Mỹ ngày mai đến”.

Bao đại nhân liền khom người thi lễ, cười nói: “Cung tiễn Thừa tướng”.

Vương thừa tướng ha ha cười nói: “Bao đại nhân không cần đưa tiễn nữa”, nói rồi liền bước đi thật nhanh ra ngoài.

Vương thừa tướng vừa đi, trong khách sảnh chỉ còn lại bốn người: Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, Tần Hương Liên và Kim Kiên.

Tần Hương Liên bước lên mấy bước, chậm rãi quỳ xuống nói: “Hương Liên đa tạ đại nhân!”.

“Không cần đa lễ, mau đứng dậy.”

Nhưng Tần Hương Liên vẫn không đứng dậy, chỉ cúi đầu nói: “Đại nhân, hai đứa con của Tần Hương Liên còn đang ở trong phò mã phủ, chuyện này...”.

Khuôn mặt Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh bỗng tràn ngập vẻ sầu muộn.

Kim Kiên thấy vậy thì thở dài, đi đến bên cạnh Tần Hương Liên, ngồi xổm xuống nói: “Đại tỷ, tỷ vẫn còn canh cánh chuyện này ư? Nếu ngày mai Bao đại nhân định tội Trần Thế Mỹ thì ngay đến phò mã phủ cũng chẳng còn, họ giữ lại hai đứa trẻ ấy làm gì?”.

Tần Hương Liên vừa nghe không kìm được ngẩng đầu hỏi: “Vậy vạn nhất không định tội được Trần Thế Mỹ...”.

Kim Kiên bỗng thấy không biết làm thế nào, đành cười khổ nói: “Nghe đệ nói này, đại tỷ, nếu Bao đại nhân không định tội được Trần Thế Mỹ, e rằng tỷ cũng không sống nổi nữa, còn muốn hài tử làm gì? Chẳng bằng để chúng đi theo phò mã, ít nhiều cũng có cơm ăn”. Ngừng lại một chút, thấy Tần Hương Liên trong dáng vẻ hoảng sợ tột độ, Kim Kiên lại nói tiếp: “Tỷ cũng không cần lo lắng, nếu không định tội được Trần Thế

Mỹ, đừng nói đến tỷ, ngay cả đệ, còn cả trên dưới Khai Phong phủ này e rằng cũng đều không có kết quả tốt. Thế nên, ngày mai thăng đường thẩm án là quyết một phen sống mái, tử chiến đến cùng, không thành công cũng thành nhân. Tỷ đừng nghĩ ngợi lung tung, hãy ngủ một giấc cho tinh thần sảng khoái, chuẩn bị cho ngày mai phải ra ‘chiến trường’!”.

Tần Hương Liên nghe xong, trầm mặc không nói, hồi lâu sau mới chậm rãi gập đầu.

Kim Kiên không nhìn thấy Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh phía sau lưng mình cũng đồng loạt gập đầu.

Tuy Kim Kiên an ủi Tần Hương Liên như vậy, nhưng những lý lẽ đó đem áp dụng lên chính mình thì chẳng mấy may hiệu quả. Cả một đêm không chợp mắt được chút nào, thần kinh căng thẳng, đến sáng sớm rời giường nhìn mình trong gương đồng, Kim Kiên bỗng cười khổ mãi không thôi: hai mắt sưng húp, phủ đầy tơ máu, còn có hai quầng thâm đen kịt đúng tiêu chuẩn của... một bé gấu trúc quốc bảo.

Thời điểm ăn bữa sáng không khí càng căng thẳng, cả bàn ăn có rất nhiều nha dịch nhưng không một ai mở miệng nói chuyện, chỉ nghe thấy tiếng bát đĩa chạm nhau. Thậm chí Tần Hương Liên còn run đến nỗi đánh rơi cả đôi đũa trong tay xuống đất.

Xong bữa sáng, mọi người ai về phòng nấy, nha dịch thì đi gác cổng. Kim Kiên lòng như lửa đốt, không tìm được bèn đi lòng vòng trong Khai Phong phủ, muốn thả lỏng tâm tình, nhưng càng đi lại càng nóng ruột, bất giác đi về phía cửa lớn của phủ nha. Vừa đến Nghĩa môn trước dừng đạo, Kim Kiên liền nhìn thấy một toán sai dịch vội vàng đi về phía cửa lớn, dựa trên thời gian để phán đoán thì có lẽ là đi tróc nã Trần Thế Mỹ.

Kim Kiên định thần nhìn một cái, thấy toán người này ai nấy đều thần sắc nghiêm trọng, đao thương kiếm kích, trang bị chỉnh tề, ước chừng có đến trên dưới năm mươi người, lại nhìn mấy người đi đầu phía trước, chính là Tứ đại kim cương, thủ vệ của Bao đại nhân, ai nấy cũng đều uy phong凛凛. Nhưng dẫn đầu đội ngũ lại là một thân ảnh màu đỏ, dáng đi thẳng tắp nhưng cán bút, đeo Thanh Phong tam xích, mang đai lưng cẩm ngọc, vững vàng bước về phía trước, tuyệt nhiên không có nửa phần do dự.

Kim Kiên im lặng nhìn mấy người họ đi ra khỏi cửa lớn, tâm tình bỗng trở nên bình lặng lạ kỳ. Lắc lắc đầu, Kim Kiên quay về phòng mình, ngồi trên chiếc ghế tròn, nhất thời cười khổ: Kỳ lạ, mình cũng lo lắng theo họ làm gì chứ? Mình tốt xấu gì cũng là người hiện đại, kết cục của Trần Thế Mỹ còn có ai rõ hơn mình nào?

Nghĩ đến đây, Kim Kiên tự rót cho mình một chén trà, lim dim mắt ngâm nga hát: Khai Phong phủ có Bao Thanh Thiên, thiết diện vô tư biện trung gian...

Ước chừng qua nửa canh giờ, Kim Kiên đột nhiên nghe thấy một hồi trống vang lên phía ngoài công đường, bất giác tinh thần chấn động: Thăng đường rồi! Cái tên đầu heo Trần Thế Mỹ đã bị bắt về quy án rồi!

Quả nhiên, không lâu sau thì thấy một nha dịch vội vàng chạy đến, hô lớn: “Kim Kiên, Bao đại nhân truyền người lên công đường”.

Kim Kiên đứng dậy, chỉnh trang lại y phục, cùng nha dịch đi về phía công đường.

Đến công đường, quỳ lạy xong, Kim Kiên mới ngẩng đầu quan sát một lượt. Chỉ thấy ngoại trừ mình, trên công đường còn có hai người nữa đang quỳ.

Nam một: đại boss phản diện, Trần Thế Mỹ, vẫn quần là áo lượt như cũ, ngạo khí bức người, chỉ là hôm nay không có ghế cho hắn ngồi, hắn đành phải thở phì phò mà đứng giữa công đường.

Nữ một: nguyên cáo kiêm khổ chủ, Tần Hương Liên, đang quỳ ngay bên cạnh mình, cúi đầu không nói.

Diễn viên phụ kiêm nhân chứng một: là mình, không cần phải giới thiệu kỹ.

Chợt nghe Bao đại nhân vỗ kinh đường mộc, hỏi: “Kim Kiên, ngươi có nhận ra vật này không?”.

Kim Kiên ngược lên, nhìn cương đao trong tay Bao đại nhân, lập tức nói: “Bẩm đại nhân, thảo dân nhận ra, đây chính là thanh cương đao Hàn Kỳ dùng để tự sát”.

“Vậy vì sao Hàn Kỳ lại tự sát?”

“Bẩm đại nhân, Hàn Kỳ trước theo lệnh của phò mã đi giết hại mẹ con Tần Hương Liên, sau lương tâm trời dậy, không nỡ hạ thủ, lại sợ không cách nào trở về phục mệnh với phò mã nên đã tự sát”

“Nói bừa!”, Trần Thế Mỹ cao giọng quát, “Bản cung vốn không biết kẻ nào là Hàn Kỳ thì ra lệnh thế nào?”.

Bao đại nhân nâng thanh cương đao lên, quát: “Trần Thế Mỹ, người nói người không biết Hàn Kỳ, vậy sao trên cương đao này lại có dấu của phò mã phủ người?”.

Trần Thế Mỹ cười nhạt: “Bao đại nhân, cương đao cũng có thể làm giả!”.

Bao đại nhân lạnh nhạt nói: “Cương đao có thể làm giả, vậy nhân chứng kia có thể làm giả không?”.

“Bản cung cho rằng, những lời của mấy tên ăn mày không đáng tin.”

Bao đại nhân lập tức cao giọng quát: “Vậy lời của mệnh quan triều đình có đáng tin không?”.

Trần Thế Mỹ vừa nghe liền bàng hoàng sửng sốt.

Bao đại nhân vỗ kinh đường mộc: “Truyền tri phủ Sái Châu, Từ Thiên Lân”.

Tiếng truyền phạm nhân tầng tầng vang dội, không lâu sau, Từ Thiên Lân lê cùm tay xiềng chân bước đến, nhào xuống quỳ nói: “Phạm quan Từ Thiên Lân khấu kiến Bao đại nhân”.

“Từ Thiên Lân, bản phủ hỏi người, người ở phủ nha Sái Châu, vu oan giá họa cho Tần Hương Liên, sau lại phái người sát hại Kim Kiền cùng ba mẹ con Tần Hương Liên trên đường áp giải, người có biết tội không?”

Chỉ thấy Từ Thiên Lân, toàn thân run lấy bầy, lập cập đáp: “Phạm quan biết tội...”.

“Mẹ con Tần Hương Liên và Kim Kiền cùng người không thù không oán, có sao người lại sai người giết họ?”

“Bẩm đại nhân, là do phạm quan bị người khác sai khiến?”

“Kẻ nào sai khiến người?”

Từ Thiên Lân đột nhiên nói lắp: “Là... là.. là...”.

Bao đại nhân cau mày, đập mạnh kinh đường mộc, quát lớn: “Nói!”.

Từ Thiên Lân nhất thời sợ tới mức vãi ra quần, vội vàng lêu lêu: “Là phò mã đương triều Trần Thế Mỹ!”.

Trần Thế Mỹ lập tức giật nảy người xông đến bên cạnh Từ Thiên Lân, hung hăng đá cho hắn một cước, lớn tiếng chửi mắng: “Nói xằng nói bậy! Nói láo!”.

Bốp!!!

Kinh đường mộc vang lên, Bao đại nhân cao giọng quát: “Trần Thế Mỹ, không được làm loạn công đường!”.

Tam ban nha dịch lập tức đề khởi đường uy: Uy vũ...

Trần Thế Mỹ thấy vậy mới đành cầm giận đứng một bên, cười lạnh nói: “Bao đại nhân, người nói bản cung sát thê diệt tử, vốn chỉ là những chuyện bậy bạ không đúng sự thật. Bản cung đường đường là phò mã đương triều, có lý do gì để làm ra những chuyện như vậy?”.

Bao đại nhân trầm giọng nói: “Nguyên nhân bởi Tần Hương Liên là thê tử nguyên phối của người, người sau khi đổ trạng nguyên, được làm phò mã, lại sợ chuyện mình đình thê tái thú[2] bại lộ, sẽ bị khép vào tội khi quân phạm thượng, cho nên mới muốn giết người diệt khẩu!”.

[2] Nghĩa là vợ trước chưa bỏ đã lấy vợ mới.

Trần Thế Mỹ nghe xong, nét cười nhạt càng lúc càng rõ: “Bao đại nhân, người chớ nghe điều phụ này ăn cần nói xiên. Năm năm trước Tần Hương Liên đã bị bản cung hưu, sao có chuyện đình thê tái thú được?”.

Kim Kiền nghe vậy, không kìm được sự hưng phấn, thầm nghĩ: Đến rồi đến rồi, màn quan trọng của vở kịch lên sàn rồi!

Chỉ thấy Bao đại nhân khép hờ mắt, chậm rãi hỏi: “Người nói năm năm trước đã hưu Tần Hương Liên, có hưu thư làm bằng không?”

“Đương nhiên là có!”

“Hư thư đâu?”

Trần Thế Mỹ ngược lên nhìn Bao đại nhân, hừ lạnh, cười nhạt mấy tiếng: “Bao đại nhân, hiển nhiên là người cho rằng bản cung sẽ không đem theo hư thư bên mình, cũng sẽ không để bản cung hồi phủ mang tới, muốn vu oan giá họa cho bản cung sao? Đáng tiếc, bản cung có lẽ nào lại ngu độn đến thế, từ khi bản cung nhận được thiệp mời của Vương thừa tướng, đã dự liệu được Vương thừa tướng mời bản cung qua phủ, tất sẽ hỏi đến chuyện của Tần Hương Liên, thế nên bản cung đã sớm mang theo hư thư bên mình. Bao đại nhân, tính toán đếm của trong lỗ này của người sai rồi!”, nói xong, hắn rút hư thư ra, đưa cho nha dịch bên cạnh trình lên Bao đại nhân vật chứng.

Kim Kiên bên cạnh thiếu chút nữa thì phun nước miếng trong miệng ra: Oh My God, Trần Thế Mỹ cũng thật thông minh quá đi, thẳng tay vứt bỏ cơ hội thoát thân. Nếu người nói mình không mang theo hư thư, muốn hồi phủ lấy, người đường đường là phò mã, ai dám ngăn cản nào? Nay người lại tự mình dâng hư thư lên, còn dương dương tự đắc, thật đúng là “Tự cho mình thông minh lại bị chính thông minh hại”.

Nghĩ đến đây, Kim Kiên không kìm được ngẩng đầu quan sát phía sau bàn xử án. Chỉ thấy Bao đại nhân, trên gương mặt hiện lên vẻ không ngoài dự liệu, tựa như đã sớm biết sẽ có một màn như thế này rồi.

Suy nghĩ của Kim Kiên lướt rất nhanh, bỗng nhiên hiểu ra: Vương thừa tướng kia, tuổi đã lớn như vậy mà còn có thể đảm nhiệm chức thừa tướng, không phải bậc tinh anh thì cũng là vị lão làng, chút chuyện còn con như thế này ngại ầy sao có thể không nghĩ tới chứ, tám phần là trong bức thư mời kia đã động tay động chân gì đó, khiến cho Trần Thế Mỹ phải mang hư thư theo người. Lão Bao... Công Tôn Trúc Tử... chẹp... chắc cũng sớm dự liệu chuyện này rồi!

Bao đại nhân tiếp nhận hư thư, mở ra xem xét hồi lâu, sau mới hướng Tần Hương Liên hỏi: “Tần Hương Liên, phò mã nói bức thư này được viết năm năm trước, người có thừa nhận không?”

Tần Hương Liên liền khấu đầu, cao giọng nói: “Đại nhân, oan cho dân phụ quá! Bức thư này là hai ngày trước trong thái ấp ở ngoại ô của Vương thừa tướng, dân phụ bị Trần Thế Mỹ cưỡng ép bắt điểm chỉ vào”.

Bao đại nhân nhíu mày, lại hỏi Trần Thế Mỹ: “Trần Thế Mỹ, người giải thích thế nào đây?”.

Trần Thế Mỹ ha ha cười nhạt mấy tiếng: “Bao đại nhân, bức thư này giấy trắng mực đen, viết rất rõ ràng. Chẳng lẽ Bao đại nhân lại không tự mình nhìn cho kỹ, ngày tháng viết trên hư thư là ngày nào ư?”.

Bao đại nhân trừng mắt, quát: “Trần Thế Mỹ, bức thư này có thật được viết vào năm năm trước không?”.

“Đương nhiên là thật!”

Bao đại nhân đè nén cơn thịnh nộ, khẽ lắc đầu, nói: “Người đâu, truyền chuông quân Tứ Bảo phường”.

“Truyền chuông quây Tứ Bảo phường...”, tiếng hô truyền lại vang xa từng tiếng từng tiếng.

Không lâu sau, một nam tử thân hình hơi mập mạp, tuổi khoảng năm mươi, mặc áo dài tiến vào công đường, quỳ xuống nói: “Thảo dân Trịnh Văn, khấu kiến Bao đại nhân”.

Trần Thế Mỹ vẻ mặt nghi hoặc vụn vặt, đánh giá nam nhân này từ trên xuống dưới mấy lượt, trong đầu cũng chẳng có ấn tượng gì, không khỏi đem ánh mắt chiếu về phía Bao Chửng, thầm nghĩ: Bao Hắc Tử, đừng tưởng rằng người đem quái chiêu ra mà bản cung sợ, bản cung thực muốn xem xem người có bao nhiêu bản lĩnh?!

Bao đại nhân chậm rãi hỏi: “Trịnh Văn, bản phủ hỏi người, người làm nghề gì?”.

Trịnh Văn vô cùng cung kính đáp: “Bẩm đại nhân, thảo dân là trưởng quây của ‘Tứ Bảo phường’, lấy việc bán văn phòng tứ bảo làm kế mưu sinh”.

“Vậy đối với các loại mực người có hiểu biết gì không?”

“Bẩm đại nhân, đó vốn là bản lĩnh để kiếm cơm sống qua ngày của thảo dân.”

Bao đại nhân gật đầu, đem bức hươu thư trong tay đưa cho sai dịch, nói: “Vay người hãy xem kỹ, mực được viết trên bức thư này là loại mực nào?”

Trịnh Văn nhận lấy bức hươu thư, cẩn thận xem xét, lại đưa lên mũi ngửi ngửi, sau đó dâng trả hươu thư rồi đáp: “Bẩm đại nhân, đó là mực thẩu kim”.

“Trịnh Văn, người hãy xem xét cẩn thận, nếu có sai sót, bản phủ sẽ phạt nặng.”

Trịnh Văn nghe thế, vội vàng khẩu đầu nói: “Đại nhân, thảo dân làm nghề này đã hơn ba mươi năm, tuyệt đối không thể nhận nhầm!”.

Bao đại nhân nhận lại hươu thư, đặt sang một bên, hỏi tiếp: “Trịnh Văn, bản phủ hỏi người, mực thẩu kim này được bán ra khi nào?”.

“Bẩm đại nhân, nguyên liệu để làm ra loại mực này rất hiếm, quá trình chế tác cũng rất phức tạp, cho nên năm ngoái trên thị trường mới bán loại mực này!”

“Lẽ nào trước năm ngoái không có loại mực này?”

“Bẩm đại nhân, tuyệt đối không thể có”.

Lúc này, Bao đại nhân mới hài lòng gật đầu: “Trịnh Văn, người có thể lui xuống rồi”.

“Tạ đại nhân!”, Trịnh Văn nghe xong, vội vàng khẩu tạ, quay người rời đi.

Bao đại nhân nhú mày, mắt hổ trừng lên giận dữ, giơ cao kinh đường mộc, vỗ xuống rất mạnh, cao giọng quát: “Trần Thế Mỹ, người còn gì để nói không?”.

Lại nhìn Trần Thế Mỹ, lúc này sắc mặt trắng bệch như sáp, hai mắt bỗng hiện lên tơ máu, cả người tựa như bay mất hồn phách, lắc lư không ngừng.

Bao đại nhân lại vỗ kinh đường mộc, quát: “Mực thẩu kim này năm ngoái mới được bán, vậy năm năm trước người dùng mực gì để viết hươu thư? Bức hươu thư này rõ ràng là hai ngày trước người cưỡng ép Tần Hương Liên điểm chỉ! Trần Thế Mỹ, người khi quân phạm thượng, sai khiến giết người, sát thê diệt tử, tội ác chồng chất, nay chứng cứ vô cùng xác thực, người còn không nhận tội?! Người đâu, cởi mũ ô sa, tháo long bào của hần ra!”.

Trương Long, Triệu Hổ nghe thế lập tức tiến lên lột sạch quần áo mũ mào của Trần Thế Mỹ. Không biết hữu ý hay vô tình, búi tóc đẹp đẽ của Trần Thế Mỹ cũng bị xổ ra, nhất thời, phò mã đương triều uy phong lẫm lẫm biến thành phạm nhân đầu tóc tán loạn, thê thảm không chịu nổi.

Bao đại nhân ngồi sau bàn xử án, thần sắc khê ngưng đọng, ngưng một chút rồi nói: “Trần Thế Mỹ, người tội ác chồng chất, tội không thể tha, bản phủ phán người tội chết! Người đâu, mang Long đầu trăm đến!”.

Bốn nha dịch đứng một bên hạ đường côn xuống, đi đến góc phía đông, nâng một vật rất nặng đến đặt giữa công đường. Vải gấm vàng được kéo ra, cả công đường nhất thời bừng sáng.

Kim Kiền bên cạnh nhìn vô cùng rõ ràng, nhất thời kinh sợ.

Chỉ thấy trăm đao này, dài chừng năm thước, thân đúc bằng đồng thau, lưỡi đao đúc bằng thép sáng loá, ngay chính diện trăm đao là hình một cái đầu rồng được chạm khắc vô cùng công phu tỉ mỉ, thân lưỡi đao rộng chừng hai thước, ánh sáng lạnh lẽo khiếp người, hàn quang bắn ra tứ phía, ẩn sâu bên trong tựa như đang phát ra từng đợt từng đợt những tiếng u u.

Kim Kiền không kìm được lui về sau mấy bước, thầm nghĩ: Trăm đao của Khai Phong phủ này quả danh bất hư truyền, sắc bén đến nhường này! Mình vẫn nên cách xa nó một chút cho an toàn.

Trần Thế Mỹ nhìn thấy Long đầu trăm đặt trước mặt, thân hình bỗng loạn choạng, cuối cùng cũng hồi phục tinh thần, cao giọng quát: “Bản cung là phò mã đương triều, kẻ nào dám chém bản cung?”.

Đáng tiếc, chúng nhân trên công đường lại chẳng mấy may phản ứng, tựa như không nghe thấy gì.

Lại thấy Bao đại nhân rút từ trong ống ra một thẻ trát màu đỏ, chậm chậm đứng dậy, mắt long lên, trầm giọng: “Khai đao...”.

Tứ đại kim cương liền bước lên, Trương Long, Triệu Hổ túm lấy Trần Thế Mỹ, Vương Triều, Mã Hán đi đến hai bên trăm đao. Vương Triều nhấc đao lên, “xẹt” một tiếng, mọi người đều thấy hàn quang loé lên, trăm đao kia tựa như một con thú lớn vô cùng khát máu, u u thít chặt lấy con người ta.

“Bao Hắc Tử, bản cung chính là phò mã đương triều, bản cung...”

Trần Thế Mỹ sống chết giãy giụa, nhưng hắn chỉ là một gã thư sinh gầy yếu, sao có thể thoát khỏi cánh tay Trương Long, Triệu Hổ. Lệt xẹt mấy lần, Trần Thế Mỹ đã bị đè xuống dưới lưỡi đao.

Bao đại nhân tay cầm thẻ lệnh, ngưng mày nheo mắt, đúng lúc đang định hạ tay xuống thì nghe thấy có tiếng hô từ ngoài cửa truyền vào: “Hoàng thượng giá đáo... Công chúa giá đáo...”.

Kim Kiên liền nghĩ: Xong! Ông anh vợ của Trần Thế Mỹ - Hoàng đế lão nhân đến gây rối rồi! Chắc chắn, đến sớm cũng không bằng đến đúng lúc!

90. Q.5 - Chương 13: Hồi Mười Ba

Dưới Long đầu trăm phò mã phải đèn tội. Gặp Bao đại nhân sau cũng vào được Khai Phong

Tiếng hô truyền từ ngoài cửa công đường vào tựa như tiếng sét giữa trời quang, thoáng chốc chúng nhân trên công đường Khai Phong phủ sững sờ đứng nguyên tại chỗ. Bao đại nhân tay cầm thẻ lệnh, lập tức khựng lại đương trường, tựa như đã hoá đá.

Lại nhìn Trần Thế Mỹ, hai vai bị đè xuống, cổ còn đang kề dưới lưỡi đao của Long đầu trăm, nhưng trên mặt đã đeo vẻ vui mừng, cao giọng nói: “Ha ha ha, Bao Hắc Tử, Thánh thượng đến rồi, công chúa đến rồi, công chúa đến cứu bản cung! Bản cung đã sớm nói rồi, bản cung chính là phò mã đương triều, một phủ doãn Khai Phong còn con như ngươi thì có thể làm gì được ta?”.

Bao đại nhân lúc này mới phản ứng lại, sắc mặt trầm xuống, hạ thẻ lệnh trong tay, cao giọng nói: “Theo bản phủ tiếp giá!”, nói rồi, ngài vội đi từ sau bàn xử án đi ra, dẫn đầu chúng thuộc hạ, tất cả đều phủ phục xuống quỳ lạy.

Ngoài cửa công đường một loạt những tiếng bước chân vang lên, nặng nề nhưng đều đặn, chỉnh tề. Không lâu sau, ngoài cửa xuất hiện rất nhiều người, nhưng lại yên tĩnh đến dị thường, chỉ thấy lóng vàng thêu hình rồng cuộn bông bành, cung phiến dát vàng khảm ngọc, điểm xuyết thêm đôi phượng; thái giám vận cẩm bào, cung nữ bận váy đầy màu sắc, cấm quân thị vệ cầm đao, gươm thương tua tủa, ai nấy đều oai phong lẫm liệt, tất cả rầm rập rầm rập đi tới đứng ngoài công đường, ít nhất cũng gần trăm người.

Kim Kiên vừa nhìn, hai mắt bỗng sáng lên, nhủ thầm: Ai da, quả nhiên là quá phô trương, quá xa hoa, quá phung phí, cả nhà lão Hoàng đế này quả thực đã đem hai từ “xa hoa” phát huy triệt để đến mức tinh tế sâu sắc. Nếu là thời hiện đại, muốn phô trương như thế này, không biết phải tiêu tốn bao nhiêu “bác Mao[1]” đây.

[1] Ở đây chỉ tờ tiền của Trung Quốc, trên đó có in hình Chủ tịch Đảng cộng sản Trung Quốc – Mao Trạch Đông

Chỉ thấy hai người chính giữa đội ngũ tựa như quần tinh ứng nguyệt, chậm chậm cất bước tiến vào công đường. Bao đại nhân vừa thấy liền vội khẩu đầu, cao giọng hô: “Vi thần khấu kiến hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế! Công chúa thiên thuế, thiên tuế, thiên thiên tuế”. Chúng nhân trên công đường cũng đồng thanh hô, Kim Kiên nhép miệng, cũng hô mấy câu theo kiểu nhìn bầu trời vẽ gáo.

“Bao khanh gia không cần đa lễ, tất cả bình thân.”

Âm thanh sang sảng chậm rãi vang lên trên công đường khiến Kim Kiên bất giác giật mình, không kìm được ngược mắt lên nhìn trộm.

Hai người đứng giữa công đường, vị bên trái kia, đầu đội Bách mai châu ngọc hoa thoa quan, thân bận váy Chiêu hà bách hoa, đôi mày lá liễu, miệng chúm chím anh đào, đang quắc mắt khinh thị, chính là bà hai của Trần Thế Mỹ, đại công chúa đương triều. Mà vị bên cạnh công chúa quả thật khiến cho người khác thấy trước mắt sáng lóa cả lên. Người này mình vận long bào bằng gấm màu vàng sáng chói, đầu đội kim quan đính ngọc dát vàng, chân đi Long hý châu hài, toàn thân trên dưới tỏa ra quý khí bức người, mới nhìn qua mà tự như bị mây chực cái đèn pha bao phủ, chói lòa khiến cho người ta cơ hồ không mở được mắt.

Kim Kiền nhất thời bị lóa mắt, cảm giác như trước mặt ánh hào quang tỏa ra bốn phía, đến cả tướng mạo của đương kim thiên tử cũng thấy không chân thực, liền vội vàng dời ánh mắt về phía khuôn mặt đen bóng của lão Bao đang cúi người tạ ơn, khi ấy lòng mới yên ổn vài phần.

Thái giám không biết lấy từ đâu ra hai cái ghế, mời Hoàng thượng và công chúa ngồi. Bao đại nhân cung kính đứng một bên, chúng nhân Khai Phong phủ cũng lui ra phía sau. Trần Thế Mỹ không bị Trương Long, Triệu Hồ áp nữa liền co rúm người lại ngồi bên trẩm đạo, thở hổn hển, những muốn hô to lên nhưng lại bị công chúa phát phát tay áo ngăn lại.

Chỉ thấy công chúa khẽ liếc hoàng huynh ngồi bên cạnh, muốn nói gì nhưng lại thôi, ánh mắt vô cùng bi thiết.

Thiên tử vừa nhìn, sắc mặt lộ vẻ khó xử, một lúc lâu, mới mở miệng: “Bao khanh, tội khi quân của phò mã Trần Thế Mỹ trẫm không truy cứu nữa, Bao khanh hãy thả phò mã ra”.

Bao đại nhân nghe mà không khỏi bàng hoàng, ngẩng lên mở miệng nói: “Thánh thượng, Trần Thế Mỹ...”.

Nhưng còn chưa nói hết câu thì đã bị công chúa ở bên cạnh cắt ngang.

Công chúa ưỡn lưng, trừng mắt lạnh lùng nói: “Bao đại nhân, lời vàng của hoàng huynh đã thốt ra chính là thánh chỉ, ngươi lại năm lần bảy lượt khước từ, trong mắt của Bao đại nhân có còn hoàng thất nữa không?”.

Bao đại nhân sững lại một chút rồi vội nói: “Vì sao công chúa lại nói như vậy? Lòng trung của Bao Chứng đối với Thánh thượng, trời đất thấu hiểu, nhật nguyệt chứng giám”.

Công chúa hừ lạnh một tiếng, nói: “Nếu đã như vậy, còn không mau mau thả phò mã ra?”.

Bao đại nhân khựng lại rồi chấp tay nói với Hoàng thượng: “Thánh thượng, Trần Thế Mỹ không thể thả!”.

Công chúa đứng bật dậy khỏi ghế, cao giọng quát: “Bao Chứng, ngươi dám kháng chỉ?”.

“Hoàng muội...”, Thiên tử thở dài, nói: “Hoàng muội bình tĩnh lại, không được nóng vội”, sau đó hướng về phía Bao đại nhân nói: “Bao khanh, trẫm đã không truy cứu nữa, khanh còn không thả phò mã ra”.

Bao đại nhân nghe vậy, lập tức nâng áo bào quỳ xuống, ngẩng đầu chấp tay nói: “Thánh thượng, cho dù Thánh thượng bao dung nhân từ, xá cho Trần Thế Mỹ tội khi quân, nhưng Trần Thế Mỹ vẫn còn hai đại tội sát thê diệt tử, sai khiến kẻ khác giết người, tội nào cũng đáng chém, không thể tha được!”.

Thiên tử nghe xong bỗng ngây người ra, lát sau mới hỏi: “Bao khanh, lời khanh nói có thật không?”.

“Khởi bẩm Thánh thượng, vật chứng và nhân chứng đầy đủ, tội trạng vô cùng xác thực!”

Đương kim thiên tử nghe xong, sắc mặt sa sầm, từ từ quay sang công chúa, trầm giọng hỏi: “Công chúa, lời của Bao Khanh, vì sao trẫm không hề nghe thấy công chúa nhắc tới?”.

Công chúa sững sờ một lát, nhúi mày nói: “Toàn bộ đều là bịa đặt, bản cung cho rằng không cần phải để hoàng huynh nhọc lòng”.

“Công chúa nói sai rồi!”, Bao đại nhân tuy vẫn đang quỳ dưới đất nhưng khí thế lại chẳng hề giảm nửa phần, hai mắt ngày sáng quắc, lưng thẳng tắp, cao giọng nói: “Trần Thế Mỹ tham vinh hoa phú quý, đình thê tái thú, vứt bỏ người vợ kết tóc là Tần Hương Liên, khi quân phạm thượng, sau lại sợ hành vi phạm tội bị bại lộ, bèn sai khiến Hàn Kỳ, Từ Thiên Lân giết người diệt khẩu, còn bức Tần Hương Liên ký vào hưu thư, đoạt đi hai nhi tử của Tần Hương Liên. Tội lỗi chồng chất, tất cả đều có chứng cứ xác thực! Thánh thượng, Trần Thế Mỹ tội ác ngập trời, không thể khoan thứ!”.

Lời của Bao đại nhân nhịp nhàng uyển chuyển, lên bổng xuống trầm, xác đáng rõ ràng, hùng hồn đanh thép. Thiên tử nghe xong không khỏi xoa xoa cằm, chậm chậm nói: “VẬY theo ý của Bao khanh, phò mã nên xử tội như thế nào?”.

“Vi thần đã phán phò mã chịu trăm hình!”.

Công chúa nghe thế, kinh hoàng sợ hãi, vội vàng xoay người đến bên Hoàng thượng, cầu xin: “Hoàng huynh, phò mã là phu tế của hoàng muội, là muội phu của hoàng huynh!”.

“Việc này...”, khuôn mặt Thiên tử lộ vẻ khó xử, trầm ngâm hồi lâu lại nói: “Bao khanh, khanh phán phò mã trăm hình, liệu có nặng quá không?”.

Bao đại nhân cúi đầu trầm giọng nói: “Tội không thể tha, theo luật phải chém!”.

Thiên tử nhất thời không nói, chau mày, ngừng lại một lát mới nói: “Nếu đã như vậy...”.

“Hoàng huynh!”, phịch một tiếng, công chúa quỳ xuống đất, lớn tiếng khóc: “Nếu phò mã bị xử trăm, há chẳng phải hoàng muội sẽ trở thành quả phụ sao, hoàng huynh nữ nhân tâm thế ư?!”.

Nói xong còn bò lên trước, nắm lấy vạt áo của Hoàng đế, khóc lạng đi.

Kim Kiền vừa nhìn đã thấy sao động tác này quen mắt thế? Nghĩ một lát, lòng không kìm được bật cười, thầm nghĩ: Công chúa này quả nhiên là bà hai của Trần Thế Mỹ, ngay cả động tác, trình tự, cách thức, tất cả đều giống y đúc Tần Hương Liên, nửa phần cũng chẳng sai. Ba người này thật ứng với câu nói của cổ nhân: “Người không cùng một nhà thì không vào chung một cửa”.

Vị Thiên tử đương triều lúc này đối mặt với dáng vẻ đau khổ cầu xin của muội muội, cũng có chút bất đắc dĩ, không biết làm thế nào. Thiên tử cúi đầu nhìn công chúa, lại ngược lên nhìn lão Bao với khuôn mặt không lộ chút cảm xúc nào, rồi lắc đầu thở dài, cuối cùng cũng bị tiếng khóc than của muội muội làm lay chuyển, Hoàng thượng ngẩng lên nói: “Bao khanh, Trần Thế Mỹ tuy tội không thể dung thứ, nhưng xét cho cùng vẫn là phu tế của công chúa, là muội phu của trẫm, là khách của hoàng gia, chi bằng khanh hãy giảm nhẹ tội cho hắn!”.

Công chúa vừa nghe thế liền lập tức nín khóc, khẩu đầu rồi cao giọng nói: “Đa tạ ân điển của hoàng huynh!”.

Vừa dứt lời, công chúa bèn đứng dậy, xoay người trừng mắt liếc nhìn Bao Chứng một cái, hạ lệnh cho thái giám trước mặt: “Còn không mau mau dìu phò mã về phủ!”.

Kim Kiền không khỏi sửng sốt, nghĩ bụng: Tình huống phát triển kiểu gì thế này, chẳng lẽ lịch sử bị thay đổi sao?!

Bên này Kim Kiền suy nghĩ vừa mới lóe trong đầu, bên kia hành động của Bao đại nhân còn nhanh hơn. Chỉ thấy Bao đại nhân đột nhiên đứng bật dậy, hướng về phía mấy tiểu thái giám cao giọng quát: “Khoan đã!”.

Mấy tiểu thái giám vừa mới đi được vài bước lúc này bị giọng nói như sấm rền của Bao đại nhân làm cho sợ đến mất mật, run rẩy lui sang một bên.

Bao đại nhân quay người nâng vạt áo quỳ xuống, khẩu đầu cao giọng nói: “Thánh thượng, Trần Thế Mỹ không thể tha!”.

Công chúa nghe xong, lập tức nổi giận, đôi mày lá liễu dựng ngược, khuôn mặt rúm ró cả lại, chỉ tay vào Bao đại nhân quát: “Bao Chứng, rốt cuộc ngươi có mấy lá gan, dám ngang nhiên kháng chỉ?! Người đâu, lôi Bao Chứng ra chém đầu cho ta!”.

Bao đại nhân lại ngẩng lên, mở to mắt, chấp tay cao giọng nói: “Công chúa, muốn cái đầu của Bao Chứng có gì là khó?”, rồi lại quay sang Thiên tử vái lạy: “Thánh thượng, cho dù mất đầu, Bao Chứng cũng phải tâu lên những lời can gián tâm can, mong thánh thượng chuẩn tấu!”.

Lời này nói ra, tất cả mọi người trên công đường đều bàng hoàng ngẩn ra.

Công chúa trợn tròn mắt ngây ra, con người cứ nhìn chăm chăm về phía trước, Thiên tử vẻ mặt lại càng kinh ngạc dị thường; chúng nhân Khai Phong phủ, Công Tôn tiên sinh, Triển Chiêu, Tứ đại kim cương

đương nhiên chẳng cần miêu tả chi tiết làm gì, tất cả đều là ba phần khiếp đảm, bảy phần lo lắng, còn các nha dịch khác thì đều bị dọa đến thất sắc, có vài kẻ còn len lén nhìn trộm ra phía cửa, lòng bàn chân như được tra dầu, để sẵn trong tư thế chuẩn bị chạy.

Lại nhìn Trần Thế Mỹ, vừa mới lóe lên một tia hy vọng sống đã lại bị Bao Chứng ngang nhiên dập tắt, không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể đem Bao Hắc Tử ra mà rút gân lột da, nghiền nát thành tro bụi; còn Tần Hương Liên thì dường như từ lúc trăm đao được nâng lên đã bắt đầu mất đi ý thức. Cả công đường từ trên xuống dưới, chỉ có một người vẻ mặt vẫn trấn tĩnh như thường, đó chính là Kim Kiền.

Chỉ thấy sắc mặt Kim Kiền chẳng có gì khác lạ, đôi mắt dài nhỏ như đường may. Kỳ thực là Kim Kiền bị dọa cho đến mất mặt, tất cả các cơ mặt đều đơ cơ ra, thế nên mới chẳng có biểu hiện gì.

Xong rồi xong rồi, lão Bao định liệu mạng rồi! Liệu mạng phen này, chẳng há là kéo theo tất cả Khai Phong phủ tử trên xuống dưới cũng liệu mạng theo sao? Cổ nhân có câu: Làm bạn với vua như chơi với hổ! Lão Bao à, cho dù ngài muốn can gián thì cũng nên chú ý nghiên cứu mở mang thêm chút kỹ năng kỹ xảo chứ, cứ cương lên như thế quả thật là quá thiếu trình độ kỹ thuật rồi! Nhỡ ra chọc giận Hoàng đế lão đại, lão ấy lại đem tất cả chúng ta ra ngoài xử cái “phập” thì sao! Ôi, đường đường một người hiện đại như mình mà lại chết một cách không rõ ràng như thế này ư! Minh thấy, mình vẫn nên xài chiêu cũ thôi, phải thi triển kế tuyệt đỉnh trong ba mươi sáu kế, chuẩn mau!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền lập tức khom người xuống bò trên đất, bộp bộp vài cái đã lùì ra đến cửa công đường, đúng lúc đang định dùng khinh công để chạy trốn thì Kim Kiền nghe thấy một giọng nói sang sảng vang lên trên công đường.

“Bao Chứng, trăm chuẩn tấu.”

Hả?

Kim Kiền vừa nghe vậy liền bộp bộp vài bước bò trở lại, len lén đưa mắt nhìn Thiên tử đương triều.

Chỉ thấy Thiên tử đương triều, khuôn mặt như ôn ngọc, mắt sáng mành mành, nghe những lời của Bao Chứng như vậy tuy sắc mặt có chút sa sầm, đôi mày nhíu lại, nhưng không hề có vẻ gì là giận dữ, ngược lại còn có vẻ kiên nhẫn lắng nghe.

Kim Kiền, bỗng ngộ ra, thầm nghĩ: Thì ra là thế, giờ mới nhớ ra, vị này hẳn là Nhân Tông Triệu Trinh thời Bắc Tống đây mà. Sử sách có ghi, đây là vị hoàng đế có tính khí dễ chịu hiếm có trong lịch sử, chẳng trách lão Bao dám can gián như vậy, té ra lão Bao cũng là “bà già đi mua hồng... phải chọn quả mềm tay”.

Bao đại nhân vừa nghe Thiên tử đã chuẩn tấu, lập tức phủ phục khấu đầu lạy tạ, sau đó thẳng người lên, ôm quyền cao giọng nói: “Thánh thượng, triều đại ta từ thuở Thái tổ khai quốc bốn bề đều thái bình, đến nay cũng bởi Thánh thượng trị vì luôn lấy nhân đức làm gốc mà quốc thái dân an, con dân Đại Tống đều hàm ơn hoàng ân dạt dào như mưa nguồn suối bể, bởi vậy dưới có bách tính, trên có vương công đại thần đều tôn sùng hoàng thất, đem hành động và lời nói của hoàng thất làm gương, lấy việc làm của hoàng thất làm chuẩn mực! Trần Thế Mỹ được chọn làm phò mã, trở thành khách của hoàng thất, hành vi cử chỉ càng phải đúng mực, nghiêm túc, càng phải dưỡng đức tu thân, nhưng nay, Trần Thế Mỹ lại làm ra những việc vong luân bại đức, làm ô nhục hoàng thất. Nếu Bao Chứng không nghiêm trị Trần Thế Mỹ, há chẳng phải là để cho tôn nghiêm của hoàng thất bị phùng bại hoại làm cho hoen ố, dám hỏi Thánh thượng, như thế thì sau này còn có kẻ nào tôn sùng hoàng thất nữa, tôn nghiêm của hoàng thất đã không còn thì địa vị thiên tử của Thành thượng cũng khó lòng giữ vững, e rằng khi ấy xã tắc Đại Tống ta nguy mất!”.

Những lời này vừa được thốt ra, đừng nói đến Thiên tử kinh hoàng thất sắc mà ngay cả công chúa mới rồi còn hồng hách ngang ngược nhất thời cũng ngã xuống ghế, toàn thân mềm nhũn. Lại nhìn Trần Thế Mỹ, phải nói là mặt hồng hồng, hai mắt trợn ngược trắng dã.

Kim Kiền lòng lại thầm tán thưởng: Ủầy! Lão Bao này, quả nhiên là miệng lưỡi sắc bén, tâm sáng như gương. Một tràng những lời này, ngoài tránh chỗ hiểm yếu nhắm vào nơi nhẹ nhàng, còn vòng vo tam quốc, công lý, công đạo gì đó cũng chẳng đề cập đến - thực ra nói mấy chuyện này với người trong hoàng thất vốn cũng chẳng có tác dụng gì mấy, mà nhắm thẳng và tử huyệt là sự tôn sùng và địa vị của hoàng thất trong lòng dân chúng, một lời như lỏ núi khơi sông, lập tức có hiệu quả. Minh kiến thức quá nông cạn, thật sai

lắm khi cho rằng lão Bao không biết cái gì là mở mang, khai sáng về kỹ năng kỹ xảo, nay xem ra, trình độ kỹ thuật trong đó có khi còn vượt qua cả tàu Thần Châu số Sáu ấy chứ.

Chỉ thấy Thiên tử Triệu Trinh neho mảy cân nhắc hồi lâu, sau đó từ từ đứng dậy khỏi ghế, đến trước mặt Bao đại nhân, đưa tay đỡ Bao đại nhân dậy. Bao đại nhân thấy thế, vội vàng đứng lên, khom người lui sang một bên.

“Bao khanh!”, Thiên tử khẽ gật đầu, thần sắc ngưng đọng nói: “Bao khanh, mỗi câu của khanh đều trung trình tiết liệt, mỗi từ đều đáng quý tựa vàng, hôm nay quả thực trầm suy nghĩ chưa thấu đáo”, ngưng lại một lát, Thiên tử đột nhiên cao giọng: “Phủ doãn Khai Phong Bao Chứng tiếp chỉ!”.

Chúng nhân Khai Phong phủ nghe vậy, lập tức nhất tề quỳ xuống.

“Phò mã đương triều Trần Thế Mỹ, tội ác ngập trời, chứng cứ vô cùng xác thực, hôm nay trẫm lệnh cho phủ doãn Khai Phong phủ phải tra xét rõ ràng vụ án này, tuân theo phép công mà xử lý, xét xử nghiêm túc!”

“Thánh thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”, mọi người vội dập đầu tạ ơn.

Triệu Trinh gật gật đầu, lại nói tiếp: “Hồi cung!”.

Công chúa nghe xong, đứng phắt dậy, hô vang: “Hoàng huynh!”.

Thiên tử nghe vậy, bèn từ từ quay đầu lại, trừng mắt lạnh lùng nhìn, trầm giọng nói: “Công chúa, còn không mau cùng trẫm hồi cung?!”.

Một câu này lạnh tựa băng tuyết, buốt giá thấu xương, long uy khiếp người, nhất thời khiến cho mọi người trên công đường đều rùng mình ớn lạnh.

Còn công chúa, thoáng chốc sắc mặt đã biến đổi, đôi môi run run không dám thốt ra một lời, cung kính đi theo Thiên tử, lặng lẽ rời khỏi.

Đến khi đoàn người hộ giá Thiên tử rời khỏi Khai Phong phủ nha, tất cả nha dịch đều đứng dậy, ai về vị trí người nấy. Bao đại nhân đi đến sau bàn xử án, cầm thẻ lệnh trên bàn lên, hạ giọng nói: “Đưa Trần Thế Mỹ lên trẫm đao!”.

Trương Long, Triệu Hồ lôi Trần Thế Mỹ lên, ghì đầu hắn xuống dưới lưỡi đao. Lần này Trần Thế Mỹ lại im lặng, ngoan ngoãn đến lạ thường, hai mắt hắn trống rỗng, tựa như một cái xác không hồn

“Trẫm!”, Bao đại nhân ngưng thần, thẻ lệnh trong tay thuận theo tiếng nói rơi xuống.

Vương Triều hạ đao xuống, nhất thời đương trường máu tươi ngập tràn, Trần Thế Mỹ đầu lia khỏi cổ, lập tức vong mạng.

Mặc dù Kim Kiền rất nhanh, trốn vào được một góc, chỉ thoáng thấy một vệt máu đỏ tuôn ra nhưng bụng dạ vẫn nôn nao không thôi, không kìm được quay đầu nhìn Tần Hương Liên, chỉ thấy thân hình Tần Hương Liên co rúm, sau đó lại xụi lơ bất động.

“Bãi đường!”

Bao đại nhân hạ lệnh một tiếng, kết thúc vụ án.

Hôm nay, ánh nắng rực rỡ, mây nhẹ gió hiu hiu, trong Phu Tử viện của Khai Phong phủ là cảnh tượng thông dong nhân nhả.

Kim Kiền ngồi xếp bằng trên ghế đá trong Phu Tử viện, mặc dù nàng muốn nhắm mắt nghỉ ngơi thư giãn, nhưng đành chịu bởi hai đứa nhóc bên cạnh cứ lú lú suốt.

“Thần tiên ca ca, vì sao cha lại không muốn gặp bọn đệ?”, Ninh Nhi ngồi trên ghế đá bên cạnh, đôi chân đi giày vải không ngừng đá qua đá lại.

“Đúng thế, bọn muội và mẫu thân tới đây đã lâu lắm rồi, sao cha không hề đến thăm dù chỉ một lần?”, Hinh Nhi bên cạnh cũng nghiêng đầu hỏi.

Kim Kiền đưa mắt nhìn Tần Hương Liên phía đối diện, thấy sắc mặt Tần Hương Liên buồn bã, u sầu, rũ mắt xuống không nói lời nào.

Kim Kiền bất giác thẫn thờ dài một tiếng.

Ăn phở mã kết thúc được bảy ngày rồi, hai đứa nhóc cũng đã thuận lợi đón về, nhưng chỉ có Tần Hương Liên vẫn mang dáng vẻ sống dở chết dở như ma như quỷ, thật khiến người ta não ruột.

Kim Kiền xoa cằm suy tư, rồi mở miệng nói: “Bọn đệ còn nhớ câu chuyện mà ca ca từng kể không?”

“Thần tiên ca ca có phải đang nói đến câu chuyện về các ngôi sao không?”, Ninh Nhi hỏi.

Kim Kiền gật gật đầu, lại nói tiếp: “Bởi vì Ngọc Hoàng trên thiên đình muốn cha bọn đệ giúp đỡ, nên đã triệu cha bọn đệ về thiên đình. Bây giờ cha bọn đệ đã trở thành một vì sao trên trời rồi”.

Tần Hương Liên nghe thế không khỏi sửng sốt, liền ngược mắt lên nhìn Kim Kiền.

Kim Kiền bèn đưa một ngón tay lên môi, khẽ mỉm cười, lại nghiêng đầu nói với hai đứa trẻ: “Chính vì thế, nếu Ninh Nhi và Hinh Nhi nhớ cha thì chỉ cần ngẩng đầu lên nhìn những vì sao trên trời, ở đó có cha của Ninh Nhi và Hinh Nhi đấy”.

Hai đứa trẻ nghe xong liền hưng phấn mãi không thôi, chúng nhảy từ trên ghế đá xuống, nắm lấy vạt áo Kim Kiền hỏi: “Vậy thì cha cũng biến thành thần tiên rồi phải không ạ?”.

Kim Kiền gật đầu.

“Thế Ninh Nhi và Hinh Nhi cũng có thể trở thành thần tiên phải không?”

Kim Kiền bất đắc dĩ chỉ đành gật đầu tiếp.

Hai đứa nhóc lập tức cao hứng, một trước một sau chạy ra giữa sân, cười khanh khách nói: “Tốt quá rồi, Ninh Nhi, Hinh Nhi cũng có thể trở thành thần tiên rồi...”.

Tần Hương Liên nhìn hai con, sắc mặt dần trở nên nhu hoà, khe khẽ nói: “Ăn công lại giúp Hương Liên lần nữa rồi”.

Kim Kiền lắc đầu cười nói: “Ninh Nhi, Hinh Nhi còn nhỏ, đành phải soạn ra một câu chuyện để dỗ dành chúng, sau này đợi đến khi chúng lớn, tỷ hãy đem đầu đuôi sự việc kể hết cho chúng biết”. Nghĩ một chút, Kim Kiền lại nói thêm: “Hương Liên đại tỷ, tỷ phải nhớ, nhất định phải đích thân tỷ nói ra, đừng giấu giếm gì cả, cũng đừng thêm bớt thêm, chỉ cần đem chân tướng sự việc nói ra là được”.

Tần Hương Liên không hiểu, hỏi: “Vì sao vậy?”.

Kim Kiền trầm nghĩ: Chắc, trả lời thế nào giờ? Không thể nói cho tỷ ấy biết đây là tâm lý học do mình xem phim truyền hình rồi đúc rút ra được. Phàm là những chuyện như thế này, nếu chúng nghe được sự thật từ miệng người khác, hoặc là chỉ biết một phần sự thật, hoặc biết được sự thật đã được phóng đại, dựa theo những tình tiết cũ rích của phim truyền hình mà phán đoán, thì hai đứa nhóc này tám phần là sẽ đi theo con đường cực đoan. Phim truyền hình mặc dù không đáng tin lắm nhưng ít nhiều trong đó cũng có vài cơ sở lý luận, lúc này cũng chỉ đành bám vào mà vận dụng thôi, còn tốt hơn nhiều so với việc chẳng có chút căn cứ lý luận nào.

Nhưng những điều này Kim Kiền lại không cách nào nói ra được, đành phải làm ra vẻ thần bí nói: “Xem như là tiên pháp của Thần tiên ca ca đi”.

Tần Hương Liên dường như đã hiểu, liền mỉm cười gật đầu.

“Xem ra hai vị trò chuyện với nhau rất vui vẻ.”

Một âm thanh từ sau lưng Kim Kiền truyền tới, Kim Kiền xoay người lại nhìn một cái, liền thấy Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh và Triển Chiêu đang đi vào viện.

Kim Kiền và Tần Hương Liên vội đứng dậy, chấp tay thi lễ nói: “Bái kiến Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, Triển đại nhân”.

Hai đứa nhóc vừa nhìn thấy liền nhào về phía trước, nắm lấy hai ống tay áo của Triển Chiêu mà reo lên: “Miêu ca!”, rồi quay đầu cười với Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh: “Bá bá mặt đen, bá bá mặt trắng”.

Ba người vừa nghe thấy cách xưng hô này, nhất thời cười khở.

Kim Kiền ở bên cúi đầu cười trộm, lại không dám cười thành tiếng khiến cho ruột già ruột non toàn bộ đều co thắt lại thành hình nơ bướm.

Tần Hương Liên vẻ mặt ngại ngùng, vội mở miệng gọi hai con lại. Hai đứa nhóc nghe tiếng mẹ gọi mới miễn cưỡng buông quan bào đỏ thẫm của Triển Chiêu ra, chạy tới bên Tần Hương Liên.

Kim Kiền thoáng nghe thấy tiếng thở phào nhẹ nhõng của “Miêu Nhi”.

Công Tôn tiên sinh bước lên phía trước vài bước, hắng giọng hỏi: “Án của phò mã đã kết thúc, không biết sau này các vị đã có dự định gì chưa?”.

Kim Kiền vừa nghe liền nghĩ: Tiêu rồi, lão Công Tôn Trúc tử này đã hạ lệnh đuổi khách rồi. Có điều ngẫm lại thì cũng đến lúc rồi, hơn nữa tình hình kinh tế của Khai Phong phủ cũng không dư giải gì, không thể nào bao nuôi mấy kẻ ăn không ngồi rồi như mình cả đời được. Làm thế nào bây giờ, nếu rời khỏi khai phong phủ, mình tìm đâu được một nơi mà các danh nhân lịch sử tề tựu, ăn uống miễn phí, lại còn cả bác sĩ tại gia kinh nghiệm đầy mình, thêm cả đội vệ sĩ chuyên nghiệp, đẹp trai như nơi đây?

Bên này Kim Kiền đau khổ khôn nguôi, còn bên kia Tần Hương Liên sớm đã có dự tính.

Chỉ thấy Tần Hương Liên khẽ cúi đầu nói: “Bẩm các vị đại nhân, cha mẹ Hương Liên có để lại một gian tổ ốc cùng ba sào đất bạc màu, Hương Liên định đưa các con về quê”.

Công Tôn tiên sinh nghe vậy thì gật đầu, bèn lấy từ trong ngực áo ra một tấm ngân phiếu nói: “Đại nhân niệm tình các người là cô nhi quả phụ, cuộc sống vô cùng khó khăn, cho nên đã đem năm mươi lạng bạc này tặng cho các người, người hãy nhận lấy đi”.

Tần Hương Liên nghe thế liền cảm động mãi không thôi, vội dặt tay các con quỳ lạy nói: “Tần Hương Liên đa tạ đại ân đại đức của Bao đại nhân”.

Bao đại nhân gật đầu nói: “Mau đứng dậy, không cần đa lễ như thế”.

Mẹ con Tần Hương Liên bèn đứng dậy, lui sang một bên.

Công Tôn tiên sinh lại quay sang hỏi Kim Kiền: “Không biết tiểu huynh đệ có dự tính gì chưa?”.

Kim Kiền vừa thấy Công Tôn tiên sinh xuất tờ giấy ngân phiếu năm mươi lạng bạc thì kích động đến nỗi hai mắt đại đi, tâm tư đảo điên vài vòng, nhất thời trong lòng có một chủ ý. Vừa nghe Công Tôn tiên sinh hỏi đến mình, liền vội vàng lùi ra sau mấy bước dài rồi tiến lên, quỳ xuống dập đầu cúi lạy Bao đại nhân.

Cử chỉ này khiến mọi người kinh hoàng, Bao đại nhân lùi về sau nửa bước, rồi mới hỏi: “Kim tiểu huynh đệ, hà cớ gì lại hành đại lễ như vậy?”.

Chỉ thấy Kim Kiền dập đầu bình bình xuống đất, cao giọng nói: “Đại nhân, tiểu nhân người Sái Châu (lòng thầm nghĩ: dù sao diện tích Trung Quốc cũng hơn chín trăm vạn kilomet vuông, Sái Châu chắc chắn là ở Trung Hoa đại lục, cũng không tính là mình nói dối), từ nhỏ đã mồ côi không nơi nương tựa (người từ hiện đại quay về thời cổ đại đương nhiên là không nơi nương tựa rồi), không thể làm gì hơn là xin cơm mà sống (từ nhỏ mình đã xin cơm bố mẹ để lớn lên mà), nay có thể tới Khai Phong phủ, thực là phúc phận của tiểu nhân! Tiểu nhân ngưỡng mộ đại nhân chấp pháp như núi (lời thực lòng đó!), ngưỡng mộ Công Tôn tiên sinh túc trí đa mưu (vô cùng thực lòng!), ngưỡng mộ Triển đại nhân hiệp khí cuộn cuộn ngút trời (ngoài ra còn siêu cấp đẹp trai nữa), hôm nay nếu bảo tiểu nhân phải rời đi thì đó chính là lấy đi nửa tính mạng của tiểu nhân! Tiểu nhân không có tâm nguyện gì, chỉ mong đại nhân có thể cho tiểu nhân làm một tiểu sai dịch trong phủ nha (chính là để cho mình được làm một công nhân viên chức), để có thể vì đại nhân mà phân ưu giải nạn (thuận tiện kiếm tiền), tiểu nhân sẽ cảm kích vô cùng!”.

Những lời đồng dạng cảm động lòng người này vừa dứt, ngay cả Kim Kiền cũng thầm đắc ý.

Bao đại nhân càng lộ vẻ tán thưởng, vuốt râu gật đầu cười: “Kim Kiên, quả nhiên ngươi là kẻ ôm chí lớn. Được, hôm nay bản phủ nhận lời ngươi, ngày mai bắt đầu làm việc. Ngươi hãy đến Tam ban phòng nhận sai phục, giữ chức sai dịch của Khai Phong phủ”.

“Đa tạ công ơn tái sinh của đại nhân!”

Kim Kiên đứng dậy, hành lễ với Công Tôn tiên sinh, Triển đại nhân. Tần Hương Liên bước lên phía trước chúc mừng, còn hai đứa trẻ tuy không hiểu chuyện nhưng cũng hò reo theo, nhất thời trong Phủ Tử viện vô cùng náo nhiệt.

Chỉ là trong lòng Kim Kiên có chút phân vân: Nhớ lại hồi mình còn ở thời hiện đại, luôn tìm cách để được làm nhân viên công chức, xui xẻo thay lại không có cửa sau nào để đi, còn đến thời cổ đại này lại thuận lợi như vậy... Có điều nói đi nói lại, mình xin lão Bao như thế này, chắc cũng không tính là đi cửa sau đâu nhỉ...

Sáng sớm ngày hôm sau, mẹ con Tần Hương Liên chuẩn bị hành trang khởi hành, hai đứa bé cứ nín lấy Kim Kiên khóc lóc mãi không thôi. Triển Chiêu đến đưa tiễn, đành phải hy sinh cả hai ống tay áo quan, vất vả lắm mới tiễn được ba mẹ con lên đường. Tiễn biệt mẹ con Tần Hương Liên xong, từ biệt Triển Chiêu, Kim Kiên liền đến Tam ban phòng báo danh.

Tam ban phòng nằm ở hai bên thông đạo giữa Chính môn và Nghĩa môn của phủ nha, mỗi bên có hai mươi gian công phòng, giải thích theo cách nói của thời hiện đại thì đây chính là văn phòng làm việc của nha dịch.

Tiếp đãi Kim Kiên là tổng ban đầu của Tam ban nha dịch, đó là một đại hán trung niên với thân hình hơi hơi pháp phi, mặt đầy râu quai nón, tính tình thẳng thắn hào sảng, miệng cười rộng như miệng thùng gỗ.

“Kim Kiên, hôm qua Công Tôn tiên sinh có dặn ta phải tiếp đón ngươi chu đáo, nói rằng hôm nay ngươi sẽ đến báo danh, thế nên, từ sáng sớm nay ta đã đợi ngươi rồi”.

Kim Kiên ngồi bên cạnh cười phụ họa, lòng lại phiền muộn, thái độ của vị tổng ban đầu này sao lại tốt thế nhỉ?

Kim Kiên không biết, từ sau vụ án Trần Thế Mỹ, Kim Kiên cũng được xem như có chút danh tiếng, nghiêm nhiên trở thành một danh nhân của Khai Phong phủ, hưởng chỉ chức vị của nàng lại do đích thân Bao đại nhân phê chuẩn, còn được Công Tôn tiên sinh đặc biệt căn dặn, thế nên vị ban đầu này tất nhiên phải đối đãi chu đáo với Kim Kiên.

Tổng ban đầu lại cười, hỏi: “Không biết Kim Kiên ngươi muốn làm ở ban nào?”.

Kim Kiên bất giác ngẩn người, trầm nghĩ: Ban nào nhỉ? Lẽ nào công chức viên của thời cổ đại này còn phải phân ban phân cấp, rồi tiến hành huấn luyện nghiệp vụ trước khi nhậm chức? Không đến mức như vậy chứ... Thôi, cứ hỏi rõ ràng cho chắc.

Nghĩ vậy, Kim Kiên liền chấp tay lại: “Không biết ý tổng ban đầu thế nào?”.

Tổng ban đầu vừa nghe, liền hầy một tiếng, đứa nhỏ này cũng thật có lễ nghĩa, nhanh như vậy đã biết thỉnh giáo tiên bối, trong lòng không khỏi có chút đắc chí, vì thế ông bèn vuốt râu cười nói: “Tạo ban làm tạp vụ, rất cục vẩn là làm những việc nhỏ nhặt vặt vãnh, e rằng không phát triển được. Tráng ban là chỗ sai dịch làm những việc nặng, xem ngươi thân hình gầy yếu, sợ là cũng không thích hợp, mà Khoái ban chuyên đi tróc nã tội phạm, là nơi sản sinh ra nhiều danh bổ, ngươi lại có một thân kinh công tuyệt đỉnh, theo lý thì nên gia nhập vào ban này”.

Kim Kiên giờ mới hiểu, thì ra chữ “ban” này không phải là chữ “ban” kia[3], nó có nghĩa là chức vụ được phân công. Kim Kiên suy nghĩ rất nhiều rồi lập tức quyết định, mở miệng nói: “Tổng ban đầu, tiểu nhân quyết định ra nhập Tạo ban”.

[3] Ở đây Kim Kiên hiểu nhầm từ “ban” có nghĩa là lớp học.

“Hả?”, tổng ban đầu nghe xong không khỏi có chút kinh ngạc, vội hỏi lại: “Kim Kiên, ngươi đã suy nghĩ kỹ chưa?”.

Kim Kiên gật mạnh đầu, trầm nghĩ: Mình đương nhiên là nghĩ kỹ rồi. Tráng ban là nơi làm việc chân tay, Khoái ban thì làm những việc nguy hiểm, chỉ có Tạo ban là làm việc nhàn nhآ. Mình chẳng qua chỉ muốn

làm kẻ bình thường, đủ ăn đủ mặc, dư dả chút đỉnh, Tạo ban lại thừa tiêu chuẩn ấy.

Về mặt tổng ban đầu mù mờ không hiểu, nhưng lại thấy Kim Kiên thần sắc kiên định, cũng không nói nhiều nữa, chỉ ghi tên Kim Kiên vào danh sách Tạo ban, lại lấy một bộ trang phục nha dịch đưa cho Kim Kiên.

Kim Kiên nhận lấy y phục, không cảm thấy vui sướng trong lòng, hỏi tiếp: “Xin hỏi tổng ban đầu, bổng lộc của nha dịch Khai Phong phủ là bao nhiêu?”.

“Sáu lượng bạc”, tổng ban đầu đáp.

Kim Kiên gật đầu, thầm nghĩ: Không tồi, chuyện tích cóp tiền riêng xem ra ta có hy vọng rồi. Lại hỏi tiếp: “Vậy cuối năm có phụ cấp không?”.

Ban đầu nghe xong không khỏi kinh ngạc, ngưng lại một chút rồi mới trả lời: “Sáu lượng bạc chính là lương bổng một năm, phụ cấp là gì?”.

“Cái gì?!” , nhất thời Kim Kiên hét một tiếng lớn, “Ngài nói sáu lượng bạc này là... là... là... là lương bổng một năm?!”.

Tổng ban đầu bị dọa nhảy dựng lên, một hồi lâu sau mới phản ứng lại, gật gật đầu.

Kim Kiên bỗng đứng ngây người, mãi sau mới hỏi: “Xin hỏi ban đầu, bản triều ta đại tham quan là vị nào?”.

Tổng ban đầu lại sửng sốt, kinh ngạc, thầm nghĩ: Cái tên Kim Kiên này sao lại hỏi những vấn đề quái dị như vậy? Người được Công Tôn tiên sinh lựa chọn tiến cử, quả nhiên là tâm tư khác hẳn người bình thường, nói như thế thì tương lai ắt sẽ là kẻ xuất chúng rồi. Nghĩ đến đây, tổng ban đầu cũng không dám trề nải, ngẫm nghĩ một lát rồi mới trả lời: “Ta cũng không rõ lắm, nhưng có từng nghe Vương giáo úy nói qua, cũng có chút ấn tượng, có lẽ là thái sư của bản triều, tên gọi là... họ gì ấy nhỉ...”.

“Bàng thái sư.”

“Đúng, đúng, đúng thế, chính là Bàng thái sư, Kim Kiên sao ngươi lại biết?”

Kim Kiên thở dài một cái, ngược mắt lên nhìn tổng ban đầu, tiếp tục hỏi: “Vậy xin hỏi chỗ của Bàng thái sư có thiếu thuộc hạ không?”.

“Hả?”

“Quên đi, tiểu nhân không hỏi nữa. Bàng thái sư kia cũng chẳng phải hạng tốt đẹp gì, đi theo lão ta có khả năng còn chẳng bằng đi theo lão Bao ấy chứ.”

“Hả?”

“Xin hỏi tổng ban đầu, áo mặc cùng cơm ăn hẳn là không thu tiền chứ?”

“Đúng thế...”

Kim Kiên nghe vậy mới đưa tay lau mồ hôi lạnh đầy đầu, ôm quần áo, chặt vật đi ra khỏi Tam ban phòng.

Cho đến khi xác định xung quanh không có ai, Kim Kiên mới ngồi sụp xuống, ôm đầu, miệng lầm bầm: “Một năm sáu lượng bạc, thế có nghĩa là một tháng nửa lượng, nửa lượng bạc tương đương hai xâu rưỡi tiền, một xâu tiền là năm mươi đồng, một tháng có tất cả là một trăm hai mươi lăm đồng, mà một tháng ba mươi ngày, vị chi mỗi ngày chỉ có 4,16666 đồng. Một bát mì Dương xuân là hai đồng... Thượng đế ơi, chi bằng ngài cho tôi hít gió Tây Bắc mà sống đi!!!”.

91. Q.6 - Chương 1: Hồi Một

Tại Đông Hoa thị nghe được lời Kim,

Ô bồn[1] xuất hiện nửa đêm kinh hoàng

[1] Ô bồn: cái chậu đen.

Đông Kinh Biện Lương là kinh sư của Đại Tổng, thái bình thịnh trị, người vật phong phú, dân cư hơn trăm vạn. Mặc dù địa thế bằng phẳng rộng rãi nhưng quân phòng vô cùng nghiêm ngặt, thành quách bốn phía, sông lượn uốn quanh, bên ngoài tường thành, lầu gác đối nhau. Mà bên trong thành lại là cảnh tượng liêu rủ rợn bóng, cỏ hoa chen lối, phong tình vô hạn.

Thành có bốn con sông chảy qua, đường thủy thông suốt, thuyền bè tấp nập, cầu cầu nối nhịp, quả là: “Cầu vòng đai ngọc vắt ngang, thuyền hoa ánh nước, cảnh này đẹp thay”.

Trên bờ, hàng quán san sát, ngựa xe như nước, phố thị phồn thịnh, những kỳ trân dị bảo từ khắp nơi đều quy tụ về đây.

Trong đó, phía đông thành, phố phường sầm uất: Phàm là ẩm thực, từ hoa quả từng mùa, tôm, cá, ba ba, cua, thịt khô chim thỏ, cho đến vàng ngọc, đồ trang sức quý hiếm, rồi cả y phục, không gì là không có. Mùa nào thức nấy, rau củ tươi ngon được đưa đến chợ, những vật phẩm hiếm có trở nên quý giá, được mọi người tranh nhau trả giá.

Giờ đang là tháng Năm, đầu hạ, trái cây đúng độ chín rộ, khắp phố nơi nơi ngập tràn hương thơm quyến rũ của các loại hoa thơm quả lạ, khách qua đường không ai là không dừng chân hít hà. Nhưng cho dù là hương thơm mê hoặc, cảnh sắc say lòng người như thế cũng chẳng thể làm vướng bận được bóng dáng tuyền một màu lam kia, chẳng thể lọt vào đôi mắt sáng lấp lánh như sao kia.

Người thanh niên áo lam này, dáng vẻ vội vã, bước đi nhanh đến nỗi chân không chạm đất, tuy một thân phong trần nhưng thân hình vẫn thẳng tắp, chưa từng nhuốm vẻ mệt mỏi, nhanh chóng đi qua đám người huyền ảo, tựa như đang đi giữa chốn không người.

Đột nhiên, chàng thanh niên áo lam dừng bước, hai hàng lông mày nhíu lại, lặng lẽ nhìn về phía đám đông không biết vì lý do gì lại tụ tập ở phía trước, lòng thầm thắc mắc.

Con đường này, bình thường tuy người qua lại như mắc cửi, nhưng chưa từng có chuyện mọi người gây rối tụ tập đông người, mình đi mới có mười mấy ngày mà trong thành đã có chuyện phát sinh rồi ư?

Nghĩ vậy, người thanh niên áo lam bắt giác bước nhanh về phía trước, len vào đám người, muốn đi đến giữa đám đông để tìm hiểu chuyện gì đang diễn ra. Nhưng vừa len qua được một nửa, bên tai đã vang lên tiếng hô lớn.

“Tôi nói này đại ca, tục ngữ dạy rất đúng, giao tình thứ nhất, mua bán thứ hai, nay tôi đã nói hết nước hết cái, anh vẫn không thể giảm giá được ư?”

Người thanh niên áo lam không khỏi sửng sốt, âm thanh mười phần mạnh mẽ này, dường như đã được nghe ở đâu đó rồi, có chút quen tai, không kìm được lại chen lên trước vài bước. Vượt qua đám đông, người thanh niên áo lam thoáng thấy một bóng người, đang đứng chính giữa vòng vây.

Người này, mặc trang phục sai dịch xen lẫn hai màu đỏ đen, thân hình mảnh khảnh nhưng tư thái lại chẳng mấy may có chút yếu ớt. Ông tay áo xắn lên tận khuỷu, hai tay chống nạnh, một chân còn đạp lên sọt tre đựng đầy lê xanh trước mặt.

Người bán hàng cũng chẳng phải hạng gà mờ, anh ta khoanh tay trước ngực, nhíu mày, mặt lạnh tanh, tuổi chỉ khoảng ba mươi nhưng râu ria đã xồm xoàm.

“Tiểu tử! Đừng tưởng mình là quan sai thì lão tử sợ cậu nhé?! Hiện giờ quan lại, ai mà chẳng cho thương lái đem những rau quả tốt nhất chuyển thẳng vào trong phủ chứ? Đâu có ai lại phái thủ hạ ra chợ mua đồ? Tôi xem cậu chắc chắn là thêm lê quá không chịu được, lại không muốn bỏ nhiều tiền ra mua, thế nên mới nói xằng xiên, lấy đại nhân nhà mình ra làm cái cớ để ép giá chứ gì!”

Tiểu sai dịch nọ nghe vậy thì tức khí, nhất thời cao giọng đáp lại: “Tôi bảo này, cái người râu ria xồm xoàm kia, côm có thể ăn bậy, nhưng lời thì không thể nói bậy. Những đại nhân của phủ khác thế nào, tôi không cần biết, nhưng đại nhân của phủ nhà tôi, từ lúc nhậm chức đến nay chưa từng nhận nửa phần đồ người khác biếu! Anh đừng tưởng mặt anh đầy râu thì nói gì không ai biết, có thể nói bậy nói bạ, coi chừng tôi kiện anh tội phỉ báng đấy!”

Người xem xung quanh nghe vậy bỗng sửng sốt, nghĩ bụng: Tội phỉ báng là tội gì vậy, sao chưa từng nghe thấy nhỉ?

Người bán hàng râu ria xồm xoàm kia lại chẳng hề để tâm, chỉ khoanh tay, cười nói: “Ha, Lý Đại tôi từ khi hiểu chuyện đến nay, chưa từng nghe thấy lời nói nào nực cười đến vậy. Tiểu tử, cậu nói đại nhân nhà cậu thanh liêm như vậy, tôi thật muốn nghe xem, vị đại nhân của phủ nào mà lại đáng khen đến độ cậu dám ba hoa không ngượng miệng như thế?”.

Sai dịch nọ nghe xong tỏ ra đắc ý, hất cằm lên, cao giọng nói: “Cái đồ râu ria xồm xoàm nhà anh nghe cho rõ nhé, đại nhân nhà tôi chính là Khai Phong phủ doãn, Bao Thanh Thiên, Bao đại nhân!”.

Lý Đại, người râu ria xồm xoàm nọ, vừa nghe xong liền kinh ngạc, một lát sau mới hỏi: “Cậu nói Bao đại nhân chính là vị đại nhân vừa chém phò mã đấy phỏng?”.

“Đúng thế!”, sai dịch giơ ngón tay cái lên.

Lý Đại gật đầu, nói: “Nếu là Bao đại nhân, tôi tin. Bao đại nhân xác thực là vị quan thanh liêm”. Ngừng lại một chút, Lý Đại nói tiếp: “Nhưng quan tốt là quan tốt, còn lê này một đồng cũng không giảm!”.

“Hả?”, sai dịch nghe xong không khỏi bàng hoàng, đôi mắt dài nhỏ bỗng mở lớn trợn trừng.

Có người trong đám đông cười nói: “Ha ha, tiểu sai dịch của Khai Phong phủ, hôm nay cậu gặp phải đối thủ rồi, Lý Đại nổi danh chắc giá cả khu chợ này đấy!”.

Mọi người cười vang một trận.

Lại nghe có người nói: “Tiểu sai dịch, cậu đến khu chợ này chưa đầy nửa tháng đã ép được giá của gần hết tiểu thương khu này, cũng coi như bản lĩnh không tồi, hôm nay cậu cứ nhận thua đi thôi!”.

Mọi người lại cười vang trận nữa.

Người thanh niên áo lam đứng trong đám đông tuy nghe rất rõ ràng, nhưng trong lòng vẫn thấy vô cùng khó hiểu, quay sang vị lão bá bên cạnh hỏi: “Vị lão nhân gia này, xin hỏi tiểu sai dịch kia là...”, nghĩ một lúc lâu, người áo lam cũng không biết nên hỏi thế nào, không khỏi ấp úng.

Vị lão bá nọ vừa nhìn đã thấy người thanh niên áo lam này, tướng mạo đường đường, tư thế oai hùng, đỉnh đạc, nhưng khẩu khí lại ôn hòa, lễ độ, không khỏi khiến người ta nảy sinh hảo cảm, vội vàng trả lời:

“Vị tiểu ca này, cậu không biết rồi, cậu tiểu sai dịch mới này của Khai Phong phủ là người rất chặt chẽ. Khu chợ của chúng tôi, quan sai đến mua hàng vốn không nhiều, hầu hết chính là quan gia của Khai Phong phủ. Nhưng trước giờ quan gia cũng chỉ hỏi giá, mua đồ xong rồi đi. Còn tiểu sai dịch này lại không như vậy, từ khi cậu ta đến đây liền cò kè mặc cả ép giá từng chút một, xuất khẩu thành chương, mà lần nào cũng không giống nhau, mỗi lần đều đòi mới”.

Người thanh niên áo lam nghe xong lại nhú chặt mày, trầm giọng hỏi: “Vậy há chẳng phải hấn mượn danh quan phủ, ức hiếp tiểu thương sao?”.

Lão bá sửng sốt, lặng đi lại một lát rồi cười nói: “Vị tiểu ca này nói sai rồi. Giá cả hàng hóa trong chợ vốn không cố định, chuyện mặc cả ép giá lẫn nhau rất phổ biến thường. Không ai nói lại được cậu tiểu sai dịch này, cậu ta nói khiến cho người khác tâm phục, không thể không giảm giá, hơn nữa từ khi Bao đại nhân nhậm chức đến nay đã làm nhiều chuyện tốt cho bách tính chúng tôi, giá cả cũng nên giảm vài phần”.

Người thanh niên áo lam nghe xong những lời này, hai hàng lông mày mới giãn ra, khe khẽ gật đầu.

Lão bá kia lại nói tiếp: “Có điều nếu không phải cậu sai dịch kia mỗi lần trả giá đều nói rất thú vị thì e rằng cũng không thể thuyết phục được toàn bộ các tiểu thương của khu chợ này”.

Người thanh niên áo lam kinh ngạc, không kìm được hỏi: “Việc trả giá thú vị như thế sao?”.

Lão bá cười nói: “Vị tiểu ca này, cậu không biết đấy thôi, cậu tiểu sai dịch kia mỗi lần trả giá đều đem lời nói, cử chỉ, hành vi xử sự của mọi người trong Khai Phong phủ ra làm lợi thế, kể còn thú vị hơn mấy người kể chuyện ở Ngõa Tứ[2], mọi người nghe xong đều rất vui vẻ vì thế tất nhiên là phục rồi. Còn có... A, họ lại tiếp tục rồi”.

[2] Ngõa Tứ: là nơi diễn ra các hoạt động giải trí, nghệ thuật thời Bắc Tống.

Người thanh niên áo lam nghe thế liền nhìn về trung tâm vòng người.

Chỉ thấy tiểu sai dịch kia khoanh tay, chậm rãi đi đi lại lại giữa đám đông, thì thoảng còn hắng giọng. Còn những người xung quanh đều mang dáng vẻ háo hức mong chờ. Lúc này người thanh niên áo lam không kìm được có chút hiếu kỳ, lặng lẽ tiến lên vài bước, bất tri bất giác đã đứng ở hàng đầu tiên.

Tiểu sai dịch trầm ngâm nói: “Lão ca râu ria xồm xoàm, anh có biết vì sao tôi, đường đường một quan sai của Khai Phong phủ, lại đi cò kè với anh mấy đồng tiền mua lê không?”

Lý Đại vẫn khoanh tay trước ngực, thần sắc chẳng có vẻ gì là hòa hoãn, lắc lắc đầu.

Tiểu sai dịch lại hỏi: “Anh có biết Bao đại nhân của Khai Phong phủ chúng tôi là vị quan thanh liêm, trong như nước, sáng tựa như gương không?”

Lý Đại gật đầu.

Tiểu sai dịch hỏi tiếp: “Vậy anh có biết vì sao mặt Bao đại nhân lại đen như vậy không?”

Hả?

Không chỉ Lý Đại, mà ngay cả những người nghe cũng đều kinh ngạc. Trên khuôn mặt của người thanh niên áo lam cũng đầy vẻ ngạc nhiên.

“Nguyên nhân chủ yếu chính là... Bao đại nhân quá bận! Không nói đến những điều khác, chỉ riêng những công văn trên bàn của Bao đại nhân mỗi ngày đều cao đến hơn ba thước, Bao đại nhân tối tối đều xem đến tận canh ba nửa đêm, chính vì thế mà ngủ không đủ giấc, da mặt cũng trở nên sạm đi. Hơn nữa, hằng ngày còn phải dậy từ rất sớm, bận đến nỗi ngay cả thời gian rửa mặt Bao đại nhân cũng không có, ngày nối ngày liên tiếp, qua một thời gian dài, da mặt Bao đại nhân mới trở nên đen thui như thế!”

Những lời này nói ra, mọi người đều im lặng, sau đó tiếng cười bắt đầu lan ra trong đám người. Người thanh niên áo lam đầu đầy mây đen, thầm nghĩ: Đại nhân mỗi ngày đều xem công văn đến rất khuya, điều này là thật, nhưng cái chuyện không rửa mặt kia, hình như mình chưa từng nghe thấy.

Tiểu sai dịch ngừng một lát, lại tiếp tục: “Vậy mọi người có biết vì sao mặt Công Tôn tiên sinh lại trắng như vậy không?”

Tiếng cười ngừng bật.

“Đó là bởi Bao đại nhân lấy giản dị làm tôn chỉ, cho dù mỗi ngày đều xem công văn đến khuya cũng không muốn lãng phí dầu thắp, thế nên mới để cho Công Tôn tiên sinh dùng bột mì đắp lên mặt, phản chiếu ánh trăng, thay cho ánh đèn. Dần dà, mặt Công Tôn tiên sinh cũng trở nên trắng bóc.”

Lần này một trận cười bùng nổ trong đám người, chỉ nghe một trong số họ chêm vào: “Thế há chẳng phải sẽ tốn rất nhiều tiền mua bột mì sao?”

Tiểu sai dịch xua xua tay đáp: “So với dầu thắp, bột mì rẻ hơn nhiều”.

Tiếng cười lại rộ lên bốn phía.

Người thanh niên áo lam bỗng dừng hối hận vạn phần, không hiểu vì sao mình lại đến chỗ này. Đúng lúc người thanh niên áo lam đang định quay người rời đi, lại nghe thấy tiểu sai dịch nói ra một câu, không khỏi cứng đờ.

Tiểu sai dịch nói: “Vậy mọi người có biết vì sao danh xưng của Ngự tiền tứ phẩm đối đạo hộ vệ, Triển Chiêu của Khai Phong phủ lại là ‘Ngự Miêu’ không?”

Một người kêu lên: “Đương nhiên là vì khinh công của Triển đại nhân rất cao siêu!”

Tiểu sai dịch gật đầu, đáp: “Vị nhân huynh này nói không sai, chỉ là dám hỏi huynh đài có biết vì sao khinh công của Triển đại nhân lại cao siêu đến thế không?”

“Vì sao?”

Tiểu sai dịch lập tức trưng ra dáng vẻ vô cùng xót xa, nói: “Đó là vì Triễn đại nhân quá bận, bận đến nỗi ngay cả thời gian ăn cơm cũng không có, gầy gò đến độ chỉ còn da bọc xương, như thế thử hỏi vì sao khinh công không tốt cho được?”.

Nghe xong những lời này tất cả lại không cười, không khí nhất thời im lặng đến dị thường.

Còn vị tiểu sai dịch kia lại chậm chậm đi đến trước mặt một người thanh niên áo lam đang đứng trong đám người, chấp tay khẽ cười nói: “Triễn đại nhân, đã lâu không gặp, đại nhân vất vả rồi”.

Mọi người nghe vậy vừa mừng lại vừa sợ.

Nói đến Triễn đại nhân của Khai Phong phủ, tiếng tăm của “Ngự Miêu” đã sớm truyền khắp trong dân gian, nhưng vị Tứ phẩm hộ vệ này chẳng mấy người biết, cơ hội được nhìn thấy ngài, mọi người sao có thể bỏ qua được! Thế nên tất cả rầm rập hồi hải bước lên vây xung quanh Triễn Chiêu, kín mít chẳng còn khe hở, mỗi người người đều mở thật to mắt cố gắng quan sát cho kỹ.

Chỉ thấy người thanh niên này mặc áo dài màu lam, thắt lưng bằng vải đen quấn quanh eo, chân đi một đôi giày da bạc màu, tay cầm bảo kiếm, lưng thẳng như thân tùng, khuôn mặt văn nhả tuấn lãng, khí chất ôn hòa tựa gió thoảng, khiến người ta không khỏi thấy ấm áp trong lòng, tâm tình phơi phới.

Mọi người không kìm được cứ tấm tắc mãi không thôi: Triễn đại nhân quả là danh bất hư truyền, thật là bậc anh hùng tài giỏi tuấn tú thế gian hiếm thấy.

Tiểu sai dịch kia túm lấy cánh tay Triễn đại nhân, đẩy ra khỏi vòng vây của dân chúng, đi vài bước đến sọt lê của Lý Đại, nói: “Này anh râu ria xồm xoàm, đây chính là Tứ phẩm đới đao hộ vệ, Triễn đại nhân của Khai Phong phủ chúng tôi. Anh nhìn xem...”, nói rồi, đột nhiên tiểu sai dịch đưa tay lên phủ phủ áo Triễn Chiêu hai cái, nhất thời bụi bay tứ tung.

Tiểu sai dịch lại hỏi: “Nhìn thấy không? Triễn đại nhân khinh công cái thế, trên người toàn là bụi đường mỗi mạt, có thể thấy đại nhân xuất môn tra án cực khổ cỡ nào. Anh lại nhìn này, y phục trên người Triễn đại nhân... Ôi chao, Triễn đại nhân là quan tứ phẩm, bổng lộc tất nhiên không ít, nhưng lại giản dị đến nhường ấy, lẽ nào không khiến cho những tiểu nha dịch như chúng tôi kính phục ư? Thế nên chúng tôi, vì phong phạm giản dị của Khai Phong phủ, mà phải đi mặc cả. Anh râu ria xồm xoàm này, tôi nói đến thế rồi, lẽ của anh có bán rẻ hay không?”.

Nhưng Lý Đại râu ria xồm xoàm lại không trả lời, giống y hệt mọi người xung quanh, im lặng nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Triễn Chiêu.

Tiểu sai dịch thấy tình huống như thế không khỏi sững người, thầm nghĩ: Gì thế này, vì sao vẻ mặt của mọi người lại chuyên chú thế, lẽ nào trên mặt của Tiểu Miêu mọc râu sao?

Nghĩ đến đây, tiểu sai dịch không kìm được quay đầu lại quan sát, vừa nhìn liền cười thầm trong bụng.

Nam hiệp Triễn Chiêu, vẻ mặt ngưng ngùng, hai vết hồng hồng khả nghi xuất hiện trên má, quả là diễm lệ vô cùng.

Tiểu sai dịch không kìm được cảm khái: Chao ôi, đầu hạ mà còn có thể nhìn thấy hoa đào rợp trời, quả là hiếm có, hiếm có!

Về phần Triễn Chiêu, một thân tuyệt nghệ, khinh công tuyệt thế, từ thuở thiếu niên, danh tiếng của Nam hiệp đã uy chấn giang hồ, đối mặt với vô số địch thủ cũng chưa từng thoái lui nửa phần; mà từ khi đi theo Bao đại nhân đến nay, luôn lấy công lý pháp luật làm đầu, coi việc bảo vệ Bao đại nhân làm trọng, cho dù đối mặt với thiên quan vạn mã cũng chẳng mấy may nhú mày. Nhưng hôm nay lại bị một đoàn bách tính thích náo nhiệt vây quanh, ai nấy đều chăm chú nhìn, không khỏi cảm thấy như có gai nhọn đâm khắp thân mình, xấu hổ muốn phân.

Tiểu sai dịch nhìn Triễn Chiêu gật gật đầu như đang suy nghĩ gì đó, rồi lại hướng Lý Đại cao giọng nói: “Anh râu ria xồm xoàm này, thế nào, giá của lê này có giảm không?”.

Lúc này Lý Đại mới hoàn hồn, khẽ ho hai tiếng vẻ thiếu tự nhiên, nói: “Tiểu tử nể mặt Bao đại nhân, cứ theo như lời cậu, tôi giảm một nửa giá cho cậu!”.

Tiểu sai dịch thầm nghĩ: Gì mà nể mặt Bao đại nhân, căn bản là nể “mặt” Tiểu Miêu thì có! Nghĩ thế nhưng trên mặt vẫn tràn ngập vẻ tươi cười, nói: “Lý đại ca quả nhiên là con người hào sảng! Vậy không biết hai sọt lê này anh có thể giúp tôi mang đến Khai Phong phủ không?”.

Lý Đại vỗ vỗ ngực, cười nói: “Được, cứ để đây cho tôi”.

Tiểu sai dịch nghe vậy, vội lấy túi tiền từ trong ngực ra, đếm cẩn thận mấy lượt rồi mới đưa cho Lý Đại.

Lý Đại nhận lấy tiền, gật gật đầu, gánh hai sọt lê lên rồi đi về hướng Khai Phong phủ.

Tiểu sai dịch lúc này mới xoay người, chấp tay thi lễ với Triển Chiêu nói: “Triển đại nhân, Kim Kiền đa tạ Triển đại nhân tương trợ”. Ngừng một lát, lại nói tiếp: “Việc này... Triển đại nhân, nếu không ngại, ngài có thể đi theo Kim Kiền mua hai sọt cải xanh nữa không?”.

Khai Phong phủ nha nằm ở phía đông đương Tây Giác Lâu, Phía bắc dòng Đông Kinh Biện Hà, phủ nha chiếm trên mười khoảnh, kiến trúc nguy nga, trang nghiêm trầm mặc. Ngoại vi phủ nha có tổng cộng bốn cửa, một cửa nằm ngay chính diện của phủ nha, những kẻ không có công việc quan trọng không được tự ý đi vào; một cửa nằm phía sau phủ nha, đa phần là dành cho gia quyến trong phủ, dành cho phủ doãn cải trang đi tuần sử dụng; hai cửa bên hông chia ra thành cửa đông và cửa tây phủ nha, hai cửa này là dành cho nha dịch ra ngoài vì chuyện riêng tư, tạp vụ, đầu bếp, những kẻ bán hàng ra vào, và cả tạo dịch rồi phủ đi mua bán hàng hóa sử dụng.

Hôm nay trời chiều sắp ngã về Tây, sắc trời vàng rực, ráng chiều như mộng, một nha dịch đang đứng ngoài cửa phía đông của Khai Phong phủ, nhìn khắp bốn phía.

Nha dịch này mặc quần áo sai dịch chỉnh tề, đeo thắt lưng đi giày đen, thân hình cao gầy giống như cây gậy trúc vậy, đôi mắt bảo mỗ lớn, phân rõ trắng đen, tai tựa đỉnh vàng, chiếc cằm nhọn, nhìn kỹ cũng chỉ khoảng mười bảy, mười tám tuổi.

Thần sắc người này rất nôn nóng sốt ruột, đi đi lại lại không ngừng, tựa như đang ngóng đợi ai đó. Không lâu sau, sắc mặt hẳn lộ rõ vẻ mừng rỡ, vội vàng đi lên phía trước đón một sai dịch thân hình mảnh khảnh, gọi to: “Kim Kiền, chẳng qua là đi mua hàng thôi, sao đến tận tối muộn thế này mới về, cậu có biết sắp đến bữa tối rồi không... A, Triển đại nhân?!”.

Nói được một nửa, nha dịch nọ mới chú ý đến bên cạnh Kim Kiền lại có một người, mà người này chính là Tứ phẩm đối đao hộ vệ, Triển đại nhân đã nửa tháng nay không gặp.

Nha dịch trẻ tuổi vội vàng khom người thi lễ, cao giọng nói: “Thuộc hạ Trịnh Tiểu Liễu bái kiến Triển đại nhân!”.

Triển Chiêu gật đầu, trầm giọng nói: “Không cần đa lễ”.

“Tạ ơn đại nhân!”

Sai dịch Trịnh Tiểu Liễu liền thẳng người dậy, cung kính đứng một bên, hai mắt mở lớn cẩn thận đánh giá Tứ phẩm hộ vệ trước mắt này, trong lòng không khỏi sùng kính muôn phần.

Vị Ngự tiền đối đao hộ vệ này được đích thân đương kim Thánh thượng ngự phong, là bậc anh hùng hào kiệt hàng đầu trong mắt, trong tâm của tất cả các quan sai nha dịch Khai Phong phủ. Chưa nói đến một thân công phu xuất thần nhập hóa, chỉ luận về tướng mạo, phong thái, Triển đại nhân cũng đã là nhân vật hiếm thấy trên thế gian. Mà điều quan trọng nhất chính là, tuy Triển đại nhân nhận được hoàng ân, quan hàm tứ phẩm, nhưng hành vi cử chỉ lại chẳng chút kiêu ngạo, đối với tất cả nha dịch lớn nhỏ trong Khai Phong phủ từ trước đến nay đều luôn cởi mở, ôn hòa, lễ độ và chừng mực, không thể không khiến cho người khác tín phục.

Có điều, hôm nay sao sắc mặt của Triển đại nhân sao lại kỳ quái như vậy? Mới nhìn qua thì thấy có điểm tương tự Bao đại nhân... đen như đất nồi.

Sắc mặt Triển Chiêu trầm xuống, đôi mắt mang vẻ ảm đạm, hơi chấp tay lại nói với Kim Kiền: “Kim huynh, Triển mỗ còn có công vụ quan trọng phải làm, xin đi trước một bước. Hôm nay nhận được sự chiếu cố của

Kim huynh... Triển mỗ... xin đa tạ”.

Nói xong, Triển Chiêu liền xoay người rời đi.

Trịnh Tiểu Liễu đứng bên cạnh không khỏi kinh ngạc: Không khí vừa mới rồi... lẽ... lẽ nào Triển đại nhân, xưa nay tính tình vốn ôn hòa hữu hảo, lại đang tức giận... Hay mình hoa mắt?

Trịnh Tiểu Liễu cảm thấy khó hiểu, không tìm được nhìn sang Kim Kiền bên cạnh.

Lúc này Trịnh Tiểu Liễu mới phát hiện ra Kim Kiền, bộ mặt như đang khóc tang, lẩm bẩm về hồi hận vô hạn: “Lời cổ nhân nói rất đúng: Sống ở thế gian vạn vật khổ cực, chết xuống âm phủ an lạc muôn phần! Lẽ nào mình sống yên bình quá lâu rồi nên mới quên mất rằng con mèo này không nên chọc vào? Nhưng mình cũng chưa làm gì mà, chẳng qua chỉ là nhờ Tiểu Miêu đi tới đứng trước quầy hàng của người khác, nhiều lắm cũng chỉ là dùng “Mỹ miêu kế”, không tính là phạm pháp, vả lại đây cũng là vì suy nghĩ cho phúc lợi của toàn thể công nhân viên chức của Khai Phong phủ, về tình về lý đều có thể lượng thứ được mà...”.

Trịnh Tiểu Liễu lắc đầu về bất đắc dĩ, thở dài một cái.

Kim Kiền này hành vi luôn cổ quái, kỳ lạ, mình chung phòng với hắn nhìn mãi thành quen. Nhưng tên này đến Triển đại nhân mà cũng dám chọc, xem ra lá gan của hắn cũng không nhỏ.

Tới lúc ăn tối, ban đầu của Tào ban luôn miệng khen ngợi, tán thưởng Kim Kiền có thủ thuật mua hàng, dùng chưa đến năm phần tiền đã mua được về cơ man nào là hoa quả rau củ tươi ngon. Nhưng Kim Kiền cũng thật quái lạ, nếu như bình thường nhất định sẽ lớn tiếng hơn hờ tranh công một phen, nhưng hôm nay không biết vì sao sắc mặt lại luôn ủ rũ, thở vắn than dài suốt, cho tới tận khi đã trở về phòng trong Tam ban viện tâm trạng cũng chẳng thấy khá lên.

Trịnh Tiểu Liễu thấy khó hiểu, nhưng lại không tiện mở miệng hỏi, ở trong phòng lương lự hồi lâu mới ngập ngừng: “Kim Kiền, hôm nay cậu và Triển đại nhân...”.

Kim Kiền đang ngồi gần ra trên giường, đột nhiên nghe được ba từ “Triển đại nhân”, liền đứng phắt dậy, cao giọng hô: “Triển đại nhân! Triển đại nhân ở đâu? Tiểu Lục, mau đem bao tải qua đây chụp tôi lại, nhét vào trong rương, ngàn vạn lần đừng để cho thanh Cự Khuyết kia chém tôi, tôi không muốn chết yếu đâu!”.

Nhất thời Trịnh Tiểu Liễu khóc không được mà cười cũng chẳng xong, qua một lúc mới nói: “Triển đại nhân không ở đây, đó là tôi hỏi cậu, hôm nay rốt cuộc cậu đã làm gì, vì sao lại thất thường như thế?”.

Lúc này Kim Kiền mới hoàn hồn, nhìn Trịnh Tiểu Liễu, khẽ thở ra một hơi nói: “Tiểu Lục, tuổi anh còn nhỏ, thế giới phức tạp của người lớn anh không hiểu đâu. Tục ngữ nói, vẽ hổ vẽ da khó vẽ xương, biết người biết mặt chẳng biết lòng. Cái đó gọi là phải có bụng để phòng người khác, phạm là việc gì cũng nên cẩn thận một chút mới có thể sống lâu được”.

Trịnh Tiểu Liễu nghe xong vẫn không hiểu, thầm nghĩ: Cậu chẳng qua cũng chỉ mới mười sáu, mười bảy tuổi, thế mà lại dám nói tôi nhỏ tuổi, đây là đạo lý gì vậy. Nghĩ đến đây, Trịnh Tiểu Liễu đứng lên, ưỡn thẳng người đáp: “Kim Kiền, tuổi của tôi đủ làm ca ca cậu đấy, sao cậu có thể nói những lời như thế với ca ca hả?”.

Kim Kiền không khỏi bàng hoàng, đánh giá người thiếu niên cao hơn mình một cái đầu đang đứng trước mặt từ trên xuống dưới một phen, lòng không tìm được bật cười: Thế nào mà mình lại quên rồi, mình là nữ đóng giả nam, tuổi tác nhìn qua thì có vẻ như nhỏ hơn rất nhiều so với thực tế. Có điều, tên tiểu quỷ kia, lông tóc còn chưa mọc dài thể mà đã đòi làm ca ca, chuyện này cũng mang màu sắc hài kịch quá đi.

Trịnh Tiểu Liễu thấy Kim Kiền qua một hồi lâu vẫn không trả lời, tưởng là Kim Kiền đang e sợ mình, không khỏi cao hứng, trưng ra bộ dạng của bậc lão thành, cao giọng nói: “Vậy cậu hãy nói xem, hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”.

Kim Kiền không biết đáp thế nào, chỉ có thể lắc lắc đầu, nói: “Không có chuyện gì, chỉ là tôi không cẩn thận chọc giận Triển đại nhân, sợ ngài ấy đang tìm cơ hội trả thù. Cậu cũng biết đấy, tôi chỉ có bản lĩnh chạy trốn, nếu Triển đại nhân ra tay thật sự, chắc tôi chẳng thể giữ nổi cái mạng nhỏ này được”.

Trịnh Tiểu Liễu nghe xong, lắc đầu nói: “Không thể, Triển đại nhân là bậc đại anh hùng, đại hào kiệt, đầu đội trời chân đạp đất, sao bụng dạ lại có thể hẹp hòi như vậy được?”.

Kim Kiên nghe vậy, nhất thời mây đen đầy đầu, thầm nghĩ: Giao tiếp cùng với “bộ tộc sùng bái mèo” như cậu thì làm sao có tiếng nói chung, đúng là ông nói gà bà nói vịt! Chắc cậu chỉ thiếu mỗi nước dán hình con mèo kia lên tường trong phòng, ngày ngày chả nước dãi sùng kính nữa thôi.

Lại nghe Trịnh Tiểu Liễu nói tiếp: “Triển đại nhân là người chính trực lại ôn hòa, xử sự thận trọng, cẩn thận, tất cả mọi chuyện đều lấy chính nghĩa pháp luật làm đầu. Kim Kiên, cậu sợ bóng sợ gió rồi”.

Kim Kiên ngạc nhiên, ngẫm kỹ cũng có vài phần đạo lý, thầm nghĩ: Không ngờ tên tiểu quỷ này nói chuyện cũng có vài phần kiến giải. Chắc là hôm nay mình bị sắc mặt đen sì hiếm thấy của con mèo kia dọa cho một trận, đầu óc có hơi chập mạch chút, đến giờ ngẫm lại cũng thấy đúng thật là chuyện chẳng nghiêm trọng đến thế.

Nghĩ vậy, Kim Kiên bỗng thấy vui mừng như mở cờ trong bụng, cười cười vỗ vai Trịnh Tiểu Liễu nói: “Tiểu Lục ca, quả nhiên là nhìn người không nên nhìn tướng mạo”.

Trịnh Tiểu Liễu được khen như thế, bỗng cảm thấy có chút ngại ngùng, gật đầu cười nói: “Kim Kiên cậu quá khen rồi, tôi cũng chỉ lớn hơn cậu vài tuổi, kiến thức hơn vài phần cũng là chuyện rất bình thường”.

Kim Kiên nghe thế nghĩ bụng: Hừ, tên tiểu tử này, thật đúng là cho chút ánh dương liền xán lạn, cho cây gậy trúc liền thuận gậy mà leo. Nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của Trịnh Tiểu Liễu, Kim Kiên bỗng nảy ra ý định trêu chọc, bèn nhướn mày nói: “Tôi nói này Tiểu Lục ca, hôm nay cậu về nhà thăm cha, có nói cho cha cậu biết chuyện hôm nay cậu không cẩn thận làm vỡ chậu rửa mặt của Bao đại nhân không?”.

Trịnh Tiểu Liễu nghe vậy, nhất thời sắc mặt sầm xuống. cúi đầu đáp: “Nói rồi, cha đã mắng cho tôi một trận, lại còn đem cái bồn mà lão nhân gia người mới mua về để tôi mang qua Khai Phong phủ, nói là để hoàn trả lại Bao đại nhân. Kim Kiên, cậu cũng xem giúp tôi, cái bồn này thế nào, có dùng được hay không”.

Nói xong Trịnh Tiểu Liễu xoay người đến giường của mình lôi một cái bọc mở ra, cầm cái bồn đặt lên bàn.

Cái bồn này chất lượng bình thường, toàn thân trên dưới đen thùi lù, đặt dưới ánh đèn lại phản chiếu ánh sáng lấp lánh.

Kim Kiên trước tiên là ngẩn người, sau đó từ từ nhìn sang Trịnh Tiểu Liễu, trịnh trọng hỏi: “Tiểu Lục, cậu thật sự muốn dùng cái này để đền lại cái chậu rửa mặt của Bao đại nhân sao?”.

Trịnh Tiểu Liễu gật đầu.

“Phụt!” Kim Kiên không nhịn được, liền phun ra một ngụm nước, cười ha hả nói: “Rất sáng tạo, rất sáng tạo!”. Ngẩng lên thì thấy Trịnh Tiểu Liễu đeo một bộ dạng mù mờ không hiểu, Kim Kiên lại vỗ đùi cười nói: “Dùng cái bồn này rửa mặt, Bao đại nhân há chẳng phải mất hết mặt mũi sao?”.

“Hả?”

“Mặt đen soi vào cái bồn đen này, làm sao mà còn thấy mặt mũi gì được nữa?”

Trịnh Tiểu Liễu lúc này mới hiểu, nhất thời tức khí, hai mắt tròn tròn, thở phì phì kêu lên: “Cậu đừng có nói bậy, cha tôi bảo, cái ô bồn này chính là tinh phẩm trong các loại bồn gốm, rất hiếm đấy. Sao có thể để cho cậu nói lung tung như vậy chứ?”.

Kim Kiên nghe xong, thoáng cái liền ngưng cười, ngược mắt lên nhìn Trịnh Tiểu Liễu hỏi: “Cậu... cậu cậu vừa mới nói cái bồn này gọi là gì?”.

Trịnh Tiểu Liễu mù mờ đáp: “Ô bồn”.

Kim Kiên bỗng cảm thấy da đầu tê dại, đi quanh chiếc bàn một vòng, thầm nhủ: Ô bồn? Đây... đây đây đây chẳng phải chính là cái ô bồn đó sao? Không thể nào, lần trước đụng Tần Hương Liên đã kinh khủng lắm rồi, lần này lại gặp phải cái ô bồn nổi tiếng kia... Chả lẽ mình xui xẻo đến thế sao? Tâm tư rối bời, Kim Kiên nuốt nuốt nước bọt, run run thò một ngón tay ra, gõ lên ô bồn hai cái.

“Coong coong”, âm thanh trong trẻo vang lên trong đêm tĩnh mịch vô cùng rõ ràng.

“Đừng gõ nữa!”, một giọng nói vang lên đồng thời với tiếng “coong coong”.

Kim Kiền và Trịnh Tiểu Liễu cùng ngẩng người ra, không khỏi nhìn nhau, sắc mặt ai cũng mang theo vẻ quái lạ, chỉ bởi câu nói vừa rồi không phát ra từ miệng ai trong hai người.

Trịnh Tiểu Liễu cũng thò một ngón tay ra gõ lên ô bồn hai cái.

“Đừng gõ nữa!”, sau tiếng coong coong, giọng nói kia lại vang lên.

Trong nháy mắt Kim Kiền và Trịnh Tiểu Liễu cùng nhảy ra sau mười mét, trừng trừng nhìn thẳng vào ô bồn đặt trên bàn.

Chỉ thấy một luồng sương trắng từ trong chiếc ô bồn kia chậm chậm bay ra, bỗng bành lượn quanh ô bồn một vòng, sau đó dần dần ngưng tụ lại ở giữa không trung, không lâu sau liền hình thành một bóng người. Người này, có ba chòm râu màu đen, tóc tai tán loạn, mặc quần áo trắng, khuôn mặt cùng thân hình cứ phiêu động không ngừng, tựa như bị che phủ bởi một tầng hơi nước.

Kim Kiền chớp chớp mắt, rồi lại chớp chớp mắt một lần nữa, cuối cùng không tự chủ được mà nhắm nghiền hai mắt lại, thầm nhủ: Bình tĩnh, bình tĩnh, mình đường đường là một người hiện đại, từ nhỏ đã chịu sự giáo dục của chủ nghĩa duy vật. Ông già Marx đã nói, thế giới là vật chất, vật chất thì luôn vận động, chủ nghĩa duy tâm... không phải, là chủ nghĩa mê tín, mình, một con người văn minh đến từ tương lai, tất nhiên sẽ không tin những điều mê tín dị đoan này.

Trải qua một hồi đấu tranh tư tưởng vô cùng cam go, cuối cùng Kim Kiền mới lấy hết dũng khí mở to mắt ra thì phát hiện, cái bóng màu trắng đó có vẻ như hiện lên rõ hơn trước vài phần.

“Bịch!” một tiếng vang lên sau lưng, Kim Kiền ngoái đầu lại nhìn, thấy Trịnh Tiểu Liễu đã ngồi phịch trên đất, hai mắt như muốn nhắm ra ngoài, sắc mặt trắng bệch, toàn thân trên dưới không ngừng run rẩy.

Kim Kiền thầm lắc đầu, nghĩ bụng: Cái tên tiểu tử này, thật chẳng có chút hình tượng gì cả, quả thực là làm mất hết thể diện của nha dịch Khai Phong phủ chúng ta. Khi đối mặt với thời khắc mấu chốt mang tính sinh tử, đó mới là lúc thể hiện phong thái cá nhân vô cùng hoàn mỹ của bản thân đấy.

Nghĩ vậy, Kim Kiền hít sâu một hơi, hai mắt lấp lánh, dưới chân phát lực, vèo một cái vọt ra khỏi phòng, hét vang như xé cổ họng:

“Cứu với... có ma!!!”

92. Q.6 - Chương 2: Hồi Hai

Linh quang hiển chiếu thính Chiêu trấn quỷ.

Hoa sảnh viện nửa đêm thăm ô bồn

Tam ban viện của Khai Phong phủ là nơi nghỉ ngơi của những nha dịch cấp thấp. Trong Khai Phong phủ, có rất nhiều nha dịch, ngoại trừ những người đã thành gia lập thất, hiện đang ở ngoài phủ trong thành Biện Lương ra, hơn nửa số nha dịch còn lại đều “an cư” tại Tam ban viện. Cả khu viện cũng có ít nhất khoảng sáu bảy mươi người.

Lại nói về Kim Kiền, sau khi nhảy vọt ra khỏi phòng ngủ, liền vận khí đan điền, lấy hết sức mở to họng gào toáng lên, Tam ban viện liền như ong vỡ tổ, những tiếng cầu nhàu, mắng mỏ vang lên ào ào không ngừng.

Chợt nghe có người trong Tráng ban viện mé tây quát lên: “Bà nội nó, nửa đêm canh ba kêu cái quỷ gì mà to thế? Có ma hả? Có ma cái khi ấy! Tôi thấy chính là tên tiểu tử cậu ở đây mà giả thần giả quỷ, la hét ầm ĩ làm cho ông đây ngủ cũng không yên!”.

Lại có người trong Khoái ban viện bên mé đông mắng: “Cái tên khốn nào thế! Kêu gào om sòm gì? Ông đây sớm mai còn phải xuất môn tra án, còn la hét nữa ông sẽ nhốt người vào đại lao!”.

Mấy phòng ngủ trong Tào ban viện gần kề phòng của Kim Kiền cũng truyền ra những âm thanh mơ mơ hồ hồ: “Kim Kiền... Cậu đừng có ba ngày thì hai bữa làm loạn lên nữa, làm ơn im lặng mấy bữa cho lỗ tai chúng tôi thư giãn có được không?”.

Kim Kiền bỗng cứng cả người ngầy ra ngay tại chỗ, mấy câu kêu cứu đã chuẩn bị kỹ lưỡng giờ bỗng mắc trong cổ họng, thầm nghĩ: Con bà nó, không ngờ người cổ đại còn theo chủ nghĩa duy vật hơn cả người hiện đại như mình nữa, rốt cuộc đến cả một kẻ thích xem náo nhiệt cũng không có. Hừ hừ, mấy người cổ đại này thật chẳng có chút trí tưởng tượng nào cả.

Bên này Kim Kiền đang ra sức oán giận, bên kia Trịnh Tiểu Liễu ở trong phòng sau lưng Kim Kiền run rẩy kêu lên: “Người... người người người là cái... cái cái cái gì... Đừng, đừng qua đâyyyyyy!”.

Kim Kiền bỗng cảm thấy từng làn gió lạnh buốt thổi sau lưng mình, lạnh lẽo âm u, lông mao toàn thân dựng ngược hết lên, thầm nghĩ:

Tiểu Lục à, không phải là tôi thấy chết mà không cứu, chỉ là bởi một người hiện đại như tôi, từ nhỏ đã tiếp xúc với ti vi, vi tính, mấy vụ tróc quỷ trừ yêu này thực sự tôi chẳng nghiên cứu sâu gì cho cam! Cậu hãy cố trụ hai phút thôi, tôi sẽ đi tìm lão Bao đến giúp. Mà khoan đã, vụ “ô bồn ký” trước đây mình từng xem không biết là thật hay là giả, nhớ đâu cái con ma kia chẳng phải là kẻ tốt lành gì, lại làm lão Bao bị thương thì to chuyện rồi. Đến lúc đó Công Tôn tiên sinh và con mèo kia lại chẳng liều mạng với mình ấy chứ... Ý, gươm đã, mèo?!

Đột nhiên tâm tư Kim Kiền lóe sáng: Đúng rồi, nếu mình nhớ không nhầm thì động vật họ mèo hình như đều có bản lĩnh thông linh, nói vậy thì bản lĩnh của con mèo kia lại càng cao!

Nghĩ vậy, hai chân Kim Kiền liền phát kinh lực, thân hình lao vút đi tựa hồng nhan cướp bóng, phi thân từ trong Tam ban viện ra ngoài.

Chỉ thấy thân Kim Kiền như chớp lóe, chỉ nhảy vài cái đã vượt qua Nghĩa môn, đến công đường, lao ra phía sau phủ nha, phi vào Phu Tử viện.

Nhìn một vòng từ đông sang tây các phòng trong Phu Tử viện, Kim Kiền không tìm được ngẩng đầu lên nhìn trời, chắp hai tay vào nhau thành hình chữ thập, miệng lẩm bẩm mấy câu, nghĩ sao vẫn thấy chưa yên tâm bèn làm dấu thánh giá trước ngực, sau đó mới bùng bùng khí thế đi vào sân viện phía đông, gần đến trước cửa đông sương[1], vừa mới định giơ tay lên đập cửa kêu cứu thì nghe thấy có tiếng quát to từ trong phòng truyền ra: “Là kẻ nào?!”.

[1] Theo cách chia phòng của người cổ đại đông sương là căn phòng nằm ngay sát chính phòng ở phía tây.

Kim Kiền cảm thấy mắt như hoa lên, một luồng hàn quang kèm theo một trận gió lốc ập đến trước mặt.

Kim Kiền cả kinh, vội vàng nhảy về sau một bước mới miễn cưỡng tránh được hàn quang của thanh bảo kiếm lia đến trước mặt, nhưng đôi chân lại chẳng chống đỡ được nữa, mềm nhũn ngã phịch xuống đất. Thấy hàn quang lại lóe lên lia tới, Kim Kiền vội vàng cao giọng hô: “Triển đại nhân, xin hạ thủ lưu tình!”.

“Kim Kiền”, người đối diện kinh ngạc, “Vì sao ngươi lại ở đây?”.

Kim Kiền trước gặp ma, sau lại bị kiếm hỏi thăm, quả thực đã bị dọa cho mất vía, miệng mồm cứ ứ a ứ ớ đến cả một lúc lâu mới phun ra được nửa câu: “Triển... Triển... Triển đại nhân, Bao... Bao... Bao đại nhân...”.

Triển Chiêu vừa nghe liền hoảng sợ, vội kêu lên: “Có phải là Bao đại nhân xảy ra chuyện không?”.

Kim Kiền ra sức lắc đầu, hít sâu một hơi mới nói: “Là bồn rửa mặt của Bao đại nhân xảy ra chuyện!”.

Triển Chiêu ngẩn ra một lúc, sau mới hỏi lại: “Bồn rửa mặt?”.

Kim Kiền vội gật đầu nói: “Bồn rửa mặt của Bao đại nhân có ma! Triển đại nhân, ngài mau cùng thuộc hạ đi xem đi!”.

Triển Chiêu nghe xong lại ngẩn ra, đôi mày liễu mác khê chau lại đánh giá Kim Kiền mấy lượt, bất giác nhớ đến cảnh tượng chiều nay, thầm nghĩ: Cái tên Kim Kiền này hành vi quái dị, không lẽ lại nghĩ ra điều gì quái đản giày vò người khác? Nhưng quan sát kỹ Kim Kiền, sắc mặt hoảng sợ, toàn thân run rẩy, không giống như đang nói dối...

Kim Kiền thấy Triển Chiêu im lặng không nói năng gì, nhất thời sốt ruột, từ dưới đất nhảy bật lên, nắm lấy ống tay áo Triển Chiêu kêu: “Triển đại nhân, Trịnh Tiểu Liễu còn đang liều chết quyết đấu với ác quỷ, nguy cấp lắm rồi, thuộc hạ phải liều mạng mới thoát được vòng vây, cố sống cố chết đến đây cầu cứu, Triển đại nhân ngài không thể thấy chết mà không cứu!”, nói xong, để tặng thêm phần thuyết phục, Kim Kiền còn cố gắng nhỏ ra vài giọt nước mắt, chỉ là tu vi chưa cao, đến nửa giọt nước mắt cũng không chảy ra được.

“ ... ”

Triển Chiêu thấy tay áo của mình bị kéo sắp rách rồi, nhất thời mây đen đầy đầu, trầm nghĩ: Cái gã Kim Kiền này, lẽ nào lại coi danh tiếng của Nam hiệp ta chỉ là vật trang trí, động cái là lôi lôi kéo kéo, như thế còn ra thể thống gì?

Nghĩ đến đây, Triển Chiêu phật ý, định mở miệng bảo Kim Kiền lui lại, nhưng thoáng thấy vẻ mặt Kim Kiền như sắp khóc đến nơi rồi, bất giác lại mềm lòng: Có lẽ Kim Kiền phải đi ăn xin từ bé, không có người giáo dục chỉ bảo, lại thêm tuổi cũng còn quá nhỏ, hành vi khó tránh khỏi có chỗ không bình thường... Thôi vậy, cứ coi như ta có thêm một tiểu đệ, cứ chiều theo hần một lần đi.

“Nếu đã như thế thì, Triển mỗ sẽ theo người đi một chuyến. Người chờ ở đây một lát, Triển mỗ quay về phòng...”

“Quay về phòng? Chúng ta nào có thời gian rảnh rồi đâu? Cứu người như cứu hỏa, Triển đại nhân, xin ngài đừng rầy rà nữa!”

Vừa dứt lời, Kim Kiền liền lôi Triển Chiêu, lúc đó đang định phân trần, ra hướng cửa.

“ ... ”

Triển Chiêu nhìn bộ quần áo trắng trên người mình, cười khổ mãi không thôi.

Cho đến khi cả hai trở lại trước cửa phòng ngủ trong Tam ban viện, Kim Kiền từ nãy đến giờ vẫn kéo Triển Chiêu đi bỗng ngừng cước bộ, xoay người một cái trốn ra sau lưng Triển Chiêu, chấp tay giơ lên trước mặt cười nói: “Triển đại nhân, mời ngài vào trước!”

Triển Chiêu bất đắc dĩ đành phải tiến vào một mình. Vừa mới bước qua bậc cửa Triển Chiêu liền nghe thấy một giọng nói yếu ớt mang theo âm thanh nước nở vang lên:

“Người... người... người đừng qua đây, ta... ta.. ta không... không nghe, ta... ta... ta không qua lại với ma...”.

Kim Kiền vừa nghe liền nhú mày, trầm nghĩ: Mình đã xuất môn mời cứu binh về, thế mà đến giờ vẫn là hai câu nói cũ rích này, không sáng tạo thêm gì sao?

Triển Chiêu nghe thấy những lời này mới cảm thấy sự việc quả thực có chút quái dị, lập tức một bước xông thẳng vào phòng, cao giọng quát lớn: “Kẻ nào?”.

Kim Kiền vừa thấy Triển Chiêu xông vào trong, nhất thời gan cũng lớn lên không ít, liền chạy vào theo, thuận thế nâng Trịnh Tiểu Liễu đang ngã ngửa bên cạnh tường dậy.

Triển Chiêu một thân y phục trắng toát, tỏa sáng cùng ánh trăng, bảo kiếm trong tay hàn quang bắn ra tứ phía, quả đúng là: một thân chính khí, yêu tà bất xâm. Về phần Trịnh Tiểu Liễu, một khắc trước đây còn đang trong bộ dạng hoảng sợ tột độ, thế mà vừa nhìn thấy bóng dáng Triển Chiêu đại nhân đã lấy lại được tinh thần ngay, hai mắt phát sáng, tựa như hai ngọn đèn pha, rực rỡ chói lòa.

Còn u hồn trắng toát kia dường như bị dọa cho kinh sợ, liền lui vào trong một góc, cúi đầu so vai, tựa hồ có việc khó nói.

Kim Kiền vừa thấy hồn ma kia bị Triển Chiêu áp chế, nhất thời vui mừng, trầm nghĩ:

Lần này mình vớ đúng bảo bối rồi! Con mèo này không hổ là “Ngự Miêu” được đích thân Hoàng thượng ngự phong, quả nhiên phi phàm! Những động vật họ mèo khác chỉ có bản lĩnh thông linh, còn Tiểu Miêu tứ phẩm đối đao của lão Bao Khai Phong phủ chúng ta còn có bản lĩnh áp chế tà ma quỷ quái. He he, chẳng

trách lão Bao ngày thắm dương, đêm xử âm mà không bị ác quỷ xâm phạm, xem ra ngoại trừ mảnh trăng lưỡi liềm trên trán lão Bao ra, Tiểu Miêu này cũng được coi là một điều kiện tiên quyết.

Triển Chiêu cầm thanh Cự Khuyết trong tay, vững vàng tiến lên trước hai bước, cao giọng nói: “Yêu nghiệt phương nào, dám đến Khai Phong phủ giường oai?”.

Hồn ma kia nghe được liền phủ phục trên đất, khóc thút thút nói: “Đại nhân, thảo dân có oan tình muốn được bảm báo!”.

Triển Chiêu và Trịnh Tiểu Liễu nghe vậy nhất thời sững sờ, còn Kim Kiền thì khẽ thở phào, thầm nghĩ: May quá, con ma này đến là để kêu oan, không phải là ác quỷ.

Triển Chiêu sững lại một chút, thấy lời lẽ cử chỉ của hồn ma này quá bi thiết, không giống như ác quỷ, bèn thu thanh Cự Khuyết lại, cao giọng nói: “Người nói người có oan tình muốn được bảm báo? Chỉ là theo như Triển mỡ được biết, e rằng các hạ không phải người trên dương gian, vì sao lại tới đây giải oan mà không xuống kêu oan với Diêm Vương?”.

Hồn ma kia nghe xong liền gào khóc to hơn, vừa khóc vừa kể lể: “Đại nhân, không phải là thảo dân không nghĩ tới điều này, mà chính là bởi thảo dân không có cách nào đi vào địa phủ được!”.

Triển Chiêu cảm thấy kỳ lạ, hỏi: “Vì sao lại như thế?”.

Hồn ma tiếp tục khóc: “Bởi vì thảo dân bị người ta sát hại, thân xác máu thịt lại bị nung thành ô bồn, oan hồn bị phong bế trong đó, không được giải thoát, dưới không xuống được âm phủ, trên không lên được thiên đình, ngài bảo thảo dân tới Diêm La điện cáo trạng như thế nào đây?”.

Triển Chiêu nghe xong, không khỏi phẫn nộ, cao giọng quát: “Lại có chuyện như thế ư, người mau đem toàn bộ sự việc kể lại tường tận”.

Khuôn mặt hồn ma liền lộ vẻ vui mừng, vội khấn đầu tạ ơn, sau đó mới mở miệng rủ rủ nói:

“Thảo dân họ Lưu tên Thế Xương, nhà ở ngoại thành Đông Đô. Nhà thảo dân có vợ và một đứa con nhỏ, vốn làm nghề buôn bán vải vóc. Ngày đó trong một lần cưới lễ ra về nhà, bởi hành lý quá nặng mà trời đã sập tối, thảo dân bèn xin tá túc ở nhà một đôi huynh đệ làm gối. Chẳng ngờ hai huynh đệ kia tàn ác, sát hại thảo dân, âm mưu chiếm của cải, lại đem máu thịt của thảo dân trộn cùng bùn đất nung thành chiếc ô bồn này. Nay thảo dân bị phong bế trong ô bồn, bỏ lại thê tử cùng con nhỏ, muốn gặp mà không thể gặp được. Chỉ xin các vị đại nhân hãy thay thảo dân kể rõ nỗi oan này với Bao đại nhân, để đại nhân báo thù rửa hận cho thảo dân. Được như thế thì oan hồn của thảo dân ở dưới cửu tuyền sẽ hàm ơn các ngài lắm lắm”.

Mọi người nghe xong liền sinh lòng thương cảm, thầm cảm thán mãi không thôi.

Triển Chiêu trầm ngâm giây lát, nhíu mày nói: “Lưu Thế Xương, nếu những lời người nói là thật, Bao đại nhân biết rõ mọi việc, nhất định sẽ trả lại công bằng cho người”.

Lưu Thế Xương nghe thấy thế lại khấn đầu lần nữa, cao giọng cảm tạ.

Triển Chiêu gật đầu, quay người nói với Kim Kiền và Trịnh Tiểu Liễu: “Đợi khi trời sáng, hai người các người hãy lập tức đem chiếc ô bồn này đến trước công đường, thay hấn đánh trống kêu oan”.

Trịnh Tiểu Liễu lập tức đáp lời: “Thuộc hạ tuân lệnh!”.

Kim Kiền lại thầm thấy không ổn: Đùa à, như thế chẳng phải bảo tối nay mình và con ma kia ngủ chung một phòng ư? Chuyện này đã hơi quá rồi! Ngày mai lại còn phải thay hấn kêu oan sao? Có nhầm không, công đường của Khai Phong phủ là nơi nào, môn thần canh giữ cửa không phải mười thì cũng có đến tám ông, con ma này làm sao có thể đi vào được? Đến lúc đó ô bồn đột nhiên cầm như hén, lão Bao mà tức giận lên thì há chẳng phải cái mông của mình vô cớ ăn gậy sao? Không được, không được, việc ngu xuẩn cỡ này, đường đường một người hiền đại như mình, sao có thể làm?

Nghĩ đến đây, Kim Kiền hạ quyết tâm, nói với Triển Chiêu: “Triển đại nhân, làm như thế không ổn”.

Triển Chiêu đang định quay người rời đi, nghe được những lời này của Kim Kiền, không khỏi sững sờ, liền hỏi: “Kim Kiền vì sao người lại nói như vậy?”.

Kim Kiền vội chấp tay lại nói: “Triển đại nhân, Lưu Thế Xương chính là oan hồn còn lưu lại trên dương thế, công đường là nơi trọng yếu của quan phủ, tất dương khí rất thịnh, sợ rằng hồn ma này không thể đi vào”. Dứt lời, Kim Kiền liền liếc nhanh quan sát sắc mặt của Triển Chiêu, thầm nghĩ: Không biết những lời thoại mình bắt chước từ mấy bộ phim truyền hình này có dùng được không nữa?

Nhưng lại thấy Triển Chiêu hơi nheo mày, cân nhắc hồi lâu, cuối cùng gật đầu nói:

Người nói cũng có lý, vậy theo ý kiến của người, ô bồn này nên mình oan như thế nào đây?”.

Kim Kiền thầm thở phào một cái, nói tiếp: “Chi bằng nhân lúc đêm khuya, đem ô bồn đến khách sảnh kêu oan với Bao đại nhân, ngài thấy thế nào?”.

Triển Chiêu lắc đầu nói: “Lúc này đêm đã khuya, sợ rằng đại nhân ngủ rồi, bây giờ mà quấy rầy đại nhân...”.

“Triển đại nhân nói thế là sai rồi”, Kim Kiền vội bổ sung nói: “Ô bồn này có kỳ oan, hơn nữa kẻ kêu oan lại chính là một hồn ma, tất nhiên phải nhân lúc đêm tối mà thẩm án. Bây giờ đêm khuya người vắng, chính là lúc thích hợp nhất”. Nói thì nói thế, nhưng trong lòng Kim Kiền lại nghĩ: Mẹ ơi, nếu để đến ngày mai, mình phải ở chung với hồn ma này một đêm, cho dù không giảm thọ vài năm thì cũng để lại di chứng đau đầu buốt óc, tốt nhất là nên mau chóng đưa tới chỗ Bao đại nhân cho an toàn. Lão Bao chính khí đầy mình, khí khái hiên ngang tà ma bất xâm, đối phó với một hai tiểu oan hồn tất nhiên là chẳng có gì phải lo rồi.

Triển Chiêu nghe xong không khỏi có chút kinh ngạc, thầm nghĩ: Kim Kiền tuy hành sự quái dị nhưng suy nghĩ mọi việc lại vô cùng chu toàn, không khỏi thầm gật đầu, nói: “Lời của Kim Kiền cũng có vài phần đạo lý. Vậy phiền hai người mang ô bồn đến cửa khách sảnh đợi một lát, Triển mỗ về phòng trước, sau sẽ đi mời đại nhân”.

Kim Kiền nghe thế, có chút khó hiểu, thầm nghĩ: Con mèo này hôm nay uống nhầm thuốc hay ăn nhầm cái gì rồi? Sao cứ như đàn bà thế, động cái là đòi quay về phòng. Chẳng lẽ đi gặp Bao đại nhân mà còn phải về phòng trang điểm, thay quần áo?

Nghĩ vậy, Kim Kiền buộc miệng hỏi: “Không biết Triển đại nhân hà cớ gì lại phải quay về phòng?”.

Triển Chiêu nghe xong sắc mặt tối lại, khước miệng dường như hơi giật giật, hồi lâu sau mới đáp: “Lẽ nào muốn Triển mỗ mặc như thế này đi gặp đại nhân?”.

Mặc như thế này là sao? Kim Kiền ngẩn người, hai mắt bất giác đem Triển Chiêu đánh giá từ trên xuống dưới mấy lượt, thầm nghĩ: Có gì không tốt nhỉ, áo trắng quần trắng, phiêu dật phi phạm. Chắc chắn, đáng người Tiểu Miêu quá đẹp, mặc cái gì cũng vừa mắt hết, mặc dù bình thường hay mặc áo lam hoặc quan bào màu đỏ nhưng cũng khiến người ta được bổ mắt vô cùng, có điều ngẫu nhiên thay đổi khẩu vị cũng không tồi... Chỉ là quần áo trắng này hình như hơi đơn giản quá thì phải, chỉ có hai cái dây lưng, chất vải cũng mỏng quá... nháy?

Kim Kiền đột nhiên cảm thấy dường như có chỗ nào đó không thích hợp, đang vắt óc mãi mà không ra thì nghe thấy Tiểu Lục bên cạnh tựa như phát hiện ra chuyện gì đó rất kỳ quặc, lớn tiếng kêu lên: “Triển đại nhân, ngài sao lại mặc tiết y^[2] ra ngoài? Tuy giờ là đầu hạ nhưng ban đêm tiết trời vẫn còn khá lạnh, Triển đại nhân mặc mỏng manh như thế vạn nhất bị nhiễm lạnh thì làm thế nào?”.

[2] Tiết y: chỉ nội y của người cổ đại.

Tạ y^[3]?

[3] Tạ y và tiết y đều phát âm là “xie yi”, chính vì thế Kim Kiền đã hiểu lầm.

Kim Kiền chớp chớp mắt, nghĩ thầm: Đó là loại y phục gì vậy? Sao thấy hơi quen... Á!

Nhất thời Kim Kiền mồ hôi lạnh túa ra đầy đầu: Không phải tạ y mà là tiết y! Tiết y chẳng phải là quần áo ngủ sao? Nó tương đương với áo lót của người cổ đại... Ôi mẹ ơi, mình lại ngang nhiên kéo Tiểu Miêu chỉ mặc độc có bộ quần áo lót ra ngoài? Cảnh... cảnh, cảnh, cảnh tượng này cũng quá kích thích đi, toẹt với ông mặt gười!

Về phần Triển Chiêu, đôi môi mím chặt, sắc mặt có phần cứng ngắc đang nhìn chằm chằm vào Kim Kiền một cách rất bình tĩnh.

Kim Kiền cúi đầu nói: “Triển đại nhân, ngài muốn quay về phòng đương nhiên là có thể, không vấn đề gì, xin cứ tự nhiên, cứ tự nhiên”.

Đợi đến khi Triển Chiêu rời đi, Kim Kiền và Trịnh Tiểu Liễu vội vàng mang ô bồn đến khách sảnh phía sau phủ nha, chờ ở cửa Hoa sảnh. Không bao lâu sau họ nhìn thấy Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh rào bước đi tới, đi cùng phía sau còn có Triển đại nhân lúc này y phục đã chỉnh tề.

Mọi người lục tục tiến vào khách sảnh, Bao đại nhân ngồi chính giữa, Triển Chiêu và Công Tôn Sách hai người đứng hai bên, Kim Kiền cùng Trịnh Tiểu Liễu đang ôm ô bồn đứng giữa phòng. Bao đại nhân lúc này mới mở miệng hỏi: “Trịnh Tiểu Liễu, thứ người ôm trên tay phải chăng chính là ô bồn cần được giải oan?”.

Trịnh Tiểu Liễu đặt ô bồn xuống đất chấp tay lại nói: “Bẩm đại nhân, đúng thế”.

Bao đại nhân gật đầu, cúi xuống nhìn ô bồn hỏi: “Ô bồn, người có nghe thấy bản phủ hỏi không?”.

Chợt nghe ô bồn nọ đáp: “Đại nhân, thảo dân nghe thấy”.

Những lời này vừa phát ra, Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh đều kinh ngạc, bất giác quay sang nhìn nhau. Ngừng lại một lát, Bao đại nhân hỏi tiếp: “Vậy người có oan khuất gì, mau đem mọi chuyện nói cho bản phủ biết”.

Ô bồn liền lớn tiếng cảm tạ, sau đó đem chuyện vừa rồi thuật lại tỉ mỉ một lần nữa.

Công Tôn tiên sinh nghe xong, quay người sang Bao đại nhân nói: “Đại nhân, theo như lời kể của Lưu Thế Xương thì hai huynh đệ sát nhân kia quả thực là thủ đoạn quá tàn ác, cần phải sớm tróc nã về quy án”.

Bao đại nhân gật đầu, lại hỏi: “Lưu Thế Xương, bản phủ hỏi người, người có biết hai huynh đệ giết người họ tên là gì không?”.

Ô bồn im lặng hồi lâu mới rụt rè đáp: “Bẩm đại nhân, thảo dân không biết”.

Bao đại nhân sững người, hỏi tiếp: “Hai người bọn chúng chính là hung thủ sát hại người, vì sao ngay đến cả họ của chúng mà người cũng không biết?”.

Ô bồn kia khóc lóc nói: “Đại nhân, thảo dân không may vong mạng, hồn phách lại bị phong bế trong chiếc ô bồn này, không biết đã qua bao lâu rồi, chỉ dựa vào nỗi oán hận mà ngưng kết được hồn phách. Có rất nhiều chuyện thảo dân đã không còn nhớ rõ nữa”.

Bao đại nhân nghe vậy không khỏi nhíu chặt mày: “Vậy người có nhớ hai tên đó sống ở đâu không?”.

“Thảo dân không nhớ rõ, chỉ nhớ mang máng dường như chỗ đó nằm trên một ngọn núi.”

“Việc này...”, Bao đại nhân đưa mắt nhìn sang Công Tôn tiên sinh.

Công Tôn tiên sinh cũng hỏi: “Lưu Thế Xương, vậy rốt cuộc người còn nhớ những gì?”.

“Thảo dân nhớ được giọng nói và tướng mạo của bọn chúng.”

Mọi người nghe vậy, nhất thời chẳng biết làm sao.

Kim Kiền vừa nghe liền thấy thất vọng, nghĩ bụng: Tiểu thuyết với phim truyền hình đều là đồ gạt người cả, hồn ma này chẳng những cái gì cũng không biết thậm chí còn mắc chứng hay quên. Chuyện này phiền phức lắm đây, chẳng biết thời cổ đại có kỹ thuật ghép hình nhận mặt không, mình chắc đến tám phần là không có.

Bao đại nhân suy tư hồi lâu, sau đó ngẩng lên nhìn Công Tôn tiên sinh hỏi: “Theo ý tiên sinh thì án này nên bắt đầu điều tra từ đâu?”.

Công Tôn tiên sinh ngẫm nghĩ một lát, nói: “Đại nhân, nếu Lưu Thế Xương đã không nhớ rõ mọi việc, vậy chỉ bằng chúng ta bắt đầu điều tra từ chiếc ô bồn này, hoặc là những manh mối khả dĩ có liên quan để lần theo”.

Bao đại nhân gật đầu, hướng Trịnh Tiểu Liễu hỏi: “Trịnh Tiểu Liễu, ô bồn này từ đâu mà có?”.

“Bẩm đại nhân, đó là do cha của thuộc hạ mua ở chợ về.”

“Mua ở cửa hiệu nào?”

“Bẩm đại nhân, thuộc hạ không hỏi.”

Triển Chiêu nghe vậy liền bước lên một bước, chấp tay nói: “Đại nhân, chi bằng hãy để cho thuộc hạ dốc toàn lực điều tra vụ án này”.

Bao đại nhân ngược lên nhìn Triển Chiêu, khuôn mặt mang theo vẻ tán thưởng: “Nếu đã như vậy thì phiền Triển hộ vệ rồi”.

“Thuộc hạ tuân lệnh.”

Công Tôn tiên sinh thấy thế vội nói: “Đại nhân, Triển hộ vệ vừa mới phá án hồi phủ, án này lại mơ hồ không rõ manh mối như thế, nếu để Triển hộ vệ đi tra án một mình, sợ là vất vả quá mức”.

Bao đại nhân gật đầu: “Tiên sinh nói có lý. Triển hộ vệ, có cần bản phủ phái thêm người đi theo người không?”.

Triển Chiêu nghe vậy vội chấp tay nói: “Đại nhân, thuộc hạ không dám phiền đại nhân nhọc lòng, thuộc hạ đã chọn được người, mong đại nhân phê chuẩn”.

“Hử? Là ai?”, bất giác giọng của Bao đại nhân cao thêm mấy phần, trầm nghĩ: Triển hộ vệ từ trước đến giờ không chủ động xin thêm người hỗ trợ, nay lại đề nghị với mình, chuyện này thật quá sức mới mẻ.

Chỉ thấy Triển Chiêu khẽ quay đầu sang bên cạnh, nhìn Kim Kiền và Trịnh Tiểu Liễu, chấp tay nói: “Đại nhân, thuộc hạ muốn mời Kim Kiền và Trịnh Tiểu Liễu của Tào ban hiệp lực tương trợ cùng thuộc hạ tra xét vụ án này”.

Mọi người nghe xong không khỏi kinh ngạc. Trịnh Tiểu Liễu cao hứng đến mức thiếu chút nữa là nhảy cẫng lên, còn Kim Kiền thì lại giật mình đến suýt nhảy dựng.

Ngưng một lúc lâu sau, Bao đại nhân mới nói: “Triển hộ vệ vì sao lại chọn hai người này?”.

“Bẩm đại nhân, việc ô bồn kêu oan vốn đã rất khác thường rồi, hơn nữa loại chuyện ma quỷ thần thánh này càng ít người biết càng tốt, tránh những lời đồn đại trên phố. Kim Kiền và Trịnh Tiểu Liễu lại biết rõ việc này, thế nên chính là những người thích hợp nhất.”

Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh nghe xong liền hiểu ra, không kìm được bèn gật đầu.

Công Tôn tiên sinh tán thưởng: “Triển hộ vệ không những võ nghệ siêu quần, mà khi hành sự cũng suy nghĩ thấu đáo cặn kẽ, Công Tôn bái phục”.

“Công Tôn tiên sinh quá khen rồi”, Triển Chiêu chấp tay đáp.

Bao đại nhân vuốt râu khẽ cười, ra lệnh cho Kim Kiền và Trịnh Tiểu Liễu đang đứng trong sảnh: “Kim Kiền, Trịnh Tiểu Liễu, bản phủ lệnh cho hai người bắt đầu từ ngày mai dốc toàn lực hỗ trợ Triển hộ vệ điều tra vụ án ô bồn này”.

“Thuộc hạ tuân lệnh!”, hai người dị khẩu đồng thanh đáp, có điều tâm trạng lại khác nhau một trời một vực.

Trịnh Tiểu Liễu thấy mình chỉ là một tiểu tạo dịch chuyện chạy việc vặt, bây giờ lại có thể xuất môn tra án giống như bồ khoái của Khoái ban thì sung sướng vạn phần, huống hồ lại được đồng hành tra án cùng Triển đại nhân đại danh鼎鼎, thế nên càng cảm thấy vinh dự không gì sánh được, đương nhiên là luôn miệng cảm ơn trời đất rồi.

Còn Kim Kiền bên cạnh lại trầm hết vạng: Xui xẻo quá! Con mèo này nhớ dai bỏ mợ! Vừa rồi chẳng qua mình mới cho con mèo đang mặc nội y kia đi bộ trong Khai Phong phủ một vòng thôi mà... Huống hồ nội y của cô nhân cũng kín cổng cao tường lắm chứ bộ, không lộ ngực cũng chẳng hở lưng, con mèo này cũng có mắt mắt cái gì đâu cơ chứ, sao lại báo thù mình nhanh như thế, để cho mình chạy ngoài đường lao lực, hứng gió phơi nắng, mất công mất sức... Hừ hừ, hồi trước khi mình còn đang là nhân chứng, chuyện ăn uống cũng coi như không tội, lần này đi theo con mèo keo kiệt kia ra ngoài, không biết được ăn cái gì đây?

Nghĩ vậy Kim Kiên không khỏi hoảng hốt, vội chấp tay lại hỏi: “Công Tôn tiên sinh, thuộc hạ muốn hỏi, chỉ phí ăn ở trên đường đi tra án, lúc về sẽ được thanh toán chứ?”.

“...Được”, hiển nhiên là Công Tôn tiên sinh không ngờ rằng sẽ nhận được một câu hỏi như vậy, nên phải mất một lúc mới trả lời được.

Kim Kiên thầm thở phào một cái, mỉm cười nói: “Thuộc hạ hiểu rồi”.

Bao đại nhân nhìn Kim Kiên, lắc đầu cười nói: “Tốt rồi Kim kiên, tối nay ngươi hãy ôm cái ô bồn này về nghỉ ngơi sớm đi, mai còn cùng Triển hộ vệ lên đường tra án”.

Da mặt Kim Kiên nhát thời giật giật co rúm lại: Không phải chứ!

93. Q.6 - Chương 3: Hồi Ba

Theo Ngự Miêu Khai Phong đi tra án.

Manh mối đứt ở Nam Hoa Sơn.

“Kim Kiên, hôm nay chúng ta phải theo Triển đại nhân đi tra án, mau dậy đi!”

Kim Kiên đang ngủ ngon lành thì nghe thấy tiếng Trịnh Tiểu Liễu ở gian bên ngoài, giống y như mấy con gà mái được cho uống thuốc kích thích, cứ kêu quang quác không ngừng, không khỏi thâm bực bội, oằn eo trong chăn hồi lâu mới miễn cưỡng hé một mắt ra.

Sắc trời bên ngoài còn chưa sáng, chẳng qua mới là mờ mờ tối tối, đầu đó còn nghe văng vẳng tiếng gà gáy.

“Có nhầm không vậy?!”, Kim Kiên làu bàu một câu, xoay đầu, tiếp tục rơi vào mộng đẹp.

Chỉ nghe tiếng Trịnh Tiểu Liễu ở gian phòng ngủ bên ngoài vội vàng bật dậy, xuống giường rửa mặt, sau đó một tràng những âm thanh lẹp xẹp, lạch xạch phát ra, vô cùng âm ỉ. Không lâu sau lại nghe thấy tiếng Trịnh Tiểu Liễu ở ngoài hô hét: “Kim Kiên, cậu còn chưa dậy sao? Nếu làm lỡ chuyện tra án của Triển đại nhân thì biết làm thế nào?”.

“Ai da...”

Kim Kiên thầm than vài tiếng, mơ mơ màng màng ngồi dậy, gỡ gỡ đầu, ngáp hai cái, sau đó mới lờ mờ mặc quần áo, xuống giường rửa mặt.

Đến khi Kim Kiên thu dọn mọi thứ chỉnh tề, ra ngoài phòng thì thấy Trịnh Tiểu Liễu đã đứng nghiêm trang trước cửa, dáng vẻ thỏa thuê mãn nguyện, chỉ có điều do tinh thần hưng phấn quá độ nên hai tay Tiểu Lục cứ run rẩy mãi không thôi.

Kim Kiên liếc nhìn Trịnh Tiểu Liễu một cái, không khỏi có chút buồn cười, thầm nghĩ: Tên tiểu tử này cũng khoa trương quá đi, chúng ta chẳng qua chỉ là theo Tiểu Miêu xuất môn tra án, đâu phải cùng chủ tịch nước xuất ngoại thăm viếng nước bạn, có cần phải trưng ra bộ dạng căng thẳng thế không?

“Xin chào...”, Kim Kiên vừa ngáp vừa đi đến trước mặt Trịnh Tiểu Liễu.

“Xin chào!”, Trịnh Tiểu Liễu đáp, vội tiến lên hai bước, đứng trước mặt Kim Kiên hỏi: “Kim Kiên, cậu thấy trang phục của tôi hôm nay thế nào?”.

Kim Kiên ngáp một cái rồi gật đầu: “Rất tốt”. Bụng thì nghĩ: Có cái gì tốt với chả không tốt cơ chứ, còn không phải trang phục của nhà dịch, đen không ra đen, đỏ không ra đỏ, khó nhìn muốn chết. Cũng chẳng biết ai thiết kế ra nữa, một chút nghệ thuật cũng không có, so với quan bào của Tiểu Miêu thì quả thực là một như trắng sáng trên trời, một như bùn đen dưới đất.

Trịnh Tiểu Liễu nghe được lời của Kim Kiền mới vững dạ thêm vài phần, vuốt vuốt lại vạt áo hơi nhăn, nói: “Đây là lần đầu tiên tôi xuất môn tra án, lại còn là đi cùng với Triển đại nhân nữa, ngàn vạn lần không thể có sai sót gì được”.

“Có thể xảy ra sai sót gì? Chỉ cần cậu đem ô bồn này vác trên lưng thật cẩn thận là được mà.”

Trịnh Tiểu Liễu nghe thế khuôn mặt lại lộ vẻ ngại ngùng, tay cứ xoắn lấy vạt áo hồi lâu mới rụt rè nói: “Kim Kiền, tôi có một chuyện muốn thương lượng với cậu. Ô bồn này cậu có thể mang được không?”.

“Cái gì?”, con ngươi của Kim Kiền thiếu chút nữa thì rơi ra ngoài, nghĩ bụng: Đùa gì vậy, hôm qua để cho cái con ma ô bồn kia ở gian ngoài một đêm đã là cực hạn rồi, hôm nay còn bắt mình tha nó trên lưng? Như thế chẳng phải sẽ biến thành “bị ma ám” à?

Nghĩ vậy, Kim Kiền vội trưng ra bộ mặt tươi cười nói với Trịnh Tiểu Liễu: “Tiểu Lục ca, vinh dự công trên lưng cái ô bồn này sao có thể đến phiên tôi chứ? Nói thế nào thì thời gian Tiểu Lục ca tiến vào cửa quan cũng sớm hơn tôi, cơ hội khó có được này đương nhiên là phải dành cho tiền bối rồi”.

Trịnh Tiểu Liễu nghe vậy lại lùi về sau mấy bước, ra sức lắc đầu: “Tôi cũng muốn mang trên lưng lắm, nhưng... nhưng... tôi sợ, tôi... tôi không dám công...”.

Kim Kiền nghe xong nhất thời mây đen đầy đầu, lại ngược mắt lên nhìn Trịnh Tiểu Liễu, đôi mắt mở to đen trắng rõ ràng đang nhìn mình vẻ rất đáng thương, chỉ còn thiếu mỗi cái đuôi ngoe nguẩy nữa thôi.

Hừ... cậu có giả vờ đáng yêu cũng vô dụng, đường đường một con người thời hiện đại như tôi sao lại có thể bị dụ dỗ đơn giản thế chứ!

“Kim Kiền, tôi... cầu xin cậu chỉ một lần này...”

Miễn bàn! Cho dù cậu có đem lão hoàng đế ra đây, tôi cũng không nể mặt đâu!

“Kim Kiền... Nếu không tôi mời cậu một bữa cơm...”

Khụ khụ... Người đến từ thời tương lai như mình cũng coi như là hậu nhân của mấy người cổ đại này, tất nhiên là phải giữ đạo hiếu rồi!

Kim Kiền nhú mày, bình thần nhìn Trịnh Tiểu Liễu, nói: “Tiểu Lục, tôi lần này chính là rút đao tương trợ, cậu không được quên ân tình của tôi đâu đấy!”.

Trịnh Tiểu Liễu vội vàng gật đầu.

Bấy giờ Kim Kiền mới chậm chậm đi vào trong phòng, chấp tay sau lưng đi quanh chiếc bàn tròn mấy vòng, nói với cái ô bồn đen thùi lù trên bàn: “Ô bồn!”.

Ô bồn lập tức trả lời: “Thảo dân tên là Lưu Thế Xương”.

“Được rồi, Lưu ô bồn”, Kim Kiền khoanh hai tay trước ngực, giọng không vui nói: “Trước ta đã tiếp đón người rồi, hôm nay ta lại hạ mình mang người xuất môn, nếu người có hành động nào gây rối, trên đường lại khóc lóc ỉ ôi, khi ấy đừng trách ta trở mặt vô tình, đem đập cái bồn này vỡ vụn đấy!”

Ô bồn chẳng biết làm sao, thầm nghĩ: Bộ dạng mình đã như thế này rồi, làm sao có thể có những hành vi gây rối được? Nhưng nhìn sắc mặt nghiêm túc của tiểu sai dịch này không giống như đang nói đùa, đành phải vâng dạ đồng ý.

Kim Kiền khi ấy mới thở phào một hơi, nâng cái ô bồn lên, nói với Trịnh Tiểu Liễu: “Cậu còn ngần ra đấy làm gì, mau tìm một mảnh vải đen bọc hẳn lại, tránh cho ánh sáng mặt trời chiếu vào làm hẳn hồn phi phách tán”.

Trịnh Tiểu Liễu vẻ mặt khâm phục nói: “Không ngờ Kim Kiền cậu lại hiểu rõ về hồn ma như thế”.

Kim Kiền nghĩ bụng: Nói thừa, hai mươi mấy năm xem phim truyền hình của tôi cũng chẳng phải công cóc!

Đến khi hai người bọc kỹ ô bồn xong, vội vàng đến Tam ban phòng báo cho ban đầu phụ trách Tạo ban thì trời đã sáng bạch. Vừa tiến vào Tam ban phòng liền nhìn thấy Triển Chiêu, vận quan bào màu đỏ đang ngồi trên ghế, ban đầu phụ trách Tạo ban cung kính đứng bên cạnh.

Vừa nhìn thấy Kim Kiền và Trịnh Tiểu Liễu bước vào, ban đầu vội tiến lên quở mắng: “Hai người các người sao đến giờ mới tới hả, Triển đại nhân đã đợi các người từ lâu rồi”.

Trịnh Tiểu Liễu vội chấp tay, cao giọng nói: “Thuộc hạ Trịnh Tiểu Liễu bái kiến Triển đại nhân”.

Kim Kiền cũng nói theo: “Thuộc hạ Kim Kiền bái kiến Triển đại nhân”.

Triển Chiêu ngẩng lên nhìn hai người, bất giác sững ra.

Trịnh Tiểu Liễu thần sắc căng thẳng, tay chân lóng ngóng, nhưng đôi mắt như mắt báo đang nhìn mình lại lấp lánh ánh sáng, tựa hồ đang nhìn một vị thần tiên trên trời vậy, không khỏi có chút gai gai sống lưng; lại nhìn sang Kim Kiền, thái độ khác thường, cúi đầu khom lưng, thở dài ngao ngán, trên lưng còn đeo theo một cái bọc màu đen giống như mai rùa, dáng vẻ uể oải.

Ban đầu phụ trách Tạo ban nhỏ giọng hỏi: “Kim Kiền, sao dáng vẻ người lại thế này?”.

Kim Kiền nghe xong liền trợn trừng mắt, thầm nghĩ: Nói vớ vẩn, nếu cho ngài mới sáng sớm ra đã phải công trên lưng một con ma mà chạy khắp nơi, e là bộ dạng ngài cũng chẳng kém gì tôi đâu! Hừ... không ngờ là cái ô bồn này nom vậy mà nặng khiếp, chỉ đổi lấy một bữa cơm thực là quá rẻ mạt, mình lỗ mất rồi!

Ban đầu thấy Kim Kiền chỉ trợn mắt nhìn mình không nói, không khỏi có chút không vui, khẩu khí cứng rắn hơn, lại hỏi: “Kim Kiền, bản ban đầu hỏi người, vì sao người không trả lời?”.

Lúc này Kim Kiền đang buồn bực khó chịu, lại nghe thấy ban đầu nói như thế, nộ khí lập tức bốc lên, đang định mở miệng cãi lại thì Triển Chiêu bên cạnh đã nói: “Ban đầu, hai người này còn phải theo Triển mỗ xuất môn phá án, thời gian cấp bách lắm rồi”.

Ban đầu vừa nghe thấy Triển đại nhân lên tiếng, lập tức thay đổi thái độ, xoay người cười đáp: “Lời của Triển đại nhân rất đúng, thuộc hạ sẽ không trì hoãn chuyện Triển đại nhân xuất môn phá án nữa”. Sau đó quay đầu sang nhỏ giọng nói với Trịnh Tiểu Liễu và Kim Kiền: “Hai người các người, lần này theo Triển đại nhân khiến Tạo ban chúng ta mất mặt thì... hừ hừ...”.

Kim Kiền thấy thế nhất thời không nói, thầm nghĩ: Không ngờ kỹ thuật biến mặt của ban đầu nay còn tinh diệu hơn so với đại sư biến mặt của Tứ Xuyên[1], khi nào quay về mình phải xin thụ giáo một hai chiêu mới được.

[1] Biến mặt là một bộ môn nghệ thuật của Trung Quốc, trong đó Tứ Xuyên là nơi khởi nguồn cũng như bảo tồn và phát triển môn nghệ thuật này. Bộ môn nghệ thuật này còn có tên gọi khác là Xuyên kịch. Sự thần kỳ và tinh xảo của thuật biến mặt trong Xuyên kịch là việc dựa vào thân pháp, thủ pháp và những đặc tính đặc biệt, có thể trong phút chốc qua cử động của chiếc quạt đã có thể biến mặt nạ mà họ đang đeo thành mặt nạ khác nhau, lúc màu vàng lúc thì vàng xanh, đỏ, tím, cam...

Trịnh Tiểu Liễu nghe xong liền cao giọng nói: “Ban đầu yên tâm, lần này chúng tôi nhất định sẽ vì Tạo ban mà giành cho được thể diện”.

Lúc này ban đầu mới gật gật đầu, cung kính tiễn ba người ra khỏi cửa.

Ba người ra đến cửa lớn của phủ nha, Triển Chiêu mở miệng hỏi: “Trịnh Tiểu Liễu, nhà của người ở chỗ nào trong thành Biện Lương?”.

Trịnh Tiểu Liễu nghe thấy Triển đại nhân hỏi mình, tiếng nói cũng vì kích động mà trở nên khác lạ, âm vực cao vút lên tới tận quãng tám: “Bẩm Triển đại nhân, nhà của thuộc hạ ở phố Mã Hành, cách đây không xa, đi bộ chừng nửa canh giờ là đến nơi”.

Kim Kiền vừa nghe liền trợn trắng mắt, nghĩ bụng: Cái gì?! Nửa canh giờ, quy đổi sang cách tính giờ của thời hiện đại thì tức là phải đi bộ một tiếng đồng hồ sao? Có nhầm không đấy! Đi như thế thì khi đến được nhà của Tiểu Lục, chắc mình cũng chẳng cách xa Diêm La điện là mấy.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền vội vàng bước lên, đến bên cạnh Triển Chiêu cười cầu tài: “Triển đại nhân, nếu nhà của Tiểu Lục đã xa như thế, chỉ bằng chúng ta thuê xe ngựa...”.

Triển Chiêu khẽ nhún mày nói: “Kim Kiền, đi bộ chưa tới một canh giờ, sao phải đi xe ngựa?”.

Đồ mèo keo kiệt! Đồ mèo bủn xỉn!

Kim Kiên cứng người lại, da mặt không khống chế được mà giật giật. Lại nghe Trịnh Tiểu Liễu bên cạnh quạt thêm gió, thổi thêm lửa: “Kim Kiên, một lát là tới nơi ấy mà, không cần gọi xe đâu, mỗi lần tôi đều đi đi về về được đấy thôi”.

Kim Kiên hung hăng trừng mắt lườm Trịnh Tiểu Liễu một cái, vốn cũng định tặng cho Triển Chiêu ánh mắt này, nhưng Kim Kiên lại chẳng có cái gan ấy nên đành thôi, thầm nghĩ: Phải ha, hai tên đàn ông to lớn các người chẳng mang theo cái gì thì nhàn nhã thung dung như đi tản bộ rồi, còn thân gái yếu đuối tôi đây, trên lưng lại phải cõng theo một cái oan hồn nữa kia kìa!

Triển Chiêu thấy sắc mặt Kim Kiên lúc xanh lúc trắng, ánh mắt chốc chốc lại liếc về phía ô bồn đeo trên lưng, nhất thời liền hiểu rõ, ôn hòa nói: “Kim Kiên, Triển mỗ thấy người đáng người gầy yếu, e rằng không cõng được cái ô bồn này, chi bằng để Triển mỗ mang thay cho được không?”.

Kim Kiên không khỏi kinh ngạc, ngẩng lên nhìn, chỉ thấy Triển Chiêu hai mắt lấp lánh, thân hình tuấn tú vẫn nhả đang đắm chìm trong ánh dương buổi sớm, tựa như thiên thần giáng thế, trong lòng dấy lên một cơn xúc động: Tiểu Miêu, tôi sai rồi, tôi không nên nói ngài là đồ mèo kệt sỉ, Tiểu Miêu ngài chính là một con mèo vô cùng vô cùng tốt, quả thực chính là Quan Âm Miêu hạ phàm, là Như Lai Miêu chuyển thế.

“Nếu Triển đại nhân đã ra lệnh như thế, thuộc hạ đương nhiên phải tuân theo!”, sau khi cảm động một phen, Kim Kiên vội tháo cái bọc ô bồn trên lưng xuống, đưa cho Triển Chiêu.

Nhưng ngón tay Triển Chiêu còn chưa chạm vào thì ô bồn đã kêu ré lên: “Ngần vạn lần không thể được!”.

Ba người đều ngẩn người ra, chợt nghe Kim Kiên tức giận nói: “Lưu ô bồn, người lại làm sao thế?”.

Ô bồn rụt rè nói: “Chính khí của Triển đại nhân quá mạnh, nếu thảo dân ở gần ngài, e rằng hồn phách sẽ khó mà bảo toàn được!”.

Lúc này Kim Kiên thật sự muốn quăng quách cái ô bồn này ra ngoài vũ trụ.

Ô bồn lại lên tiếng: “Vị Kim tiểu ca này, sợ rằng lại phải làm phiền ngài rồi”.

Triển Chiêu nghe vậy, khuôn mặt mang vẻ áy náy, nói với Kim Kiên: “Vậy vất vả cho Kim huynh rồi”.

Kim Kiên cố nặn ra một nụ cười, chậm chạp theo sau Triển Chiêu và Trịnh Tiểu Liễu, lê từng bước như rùa bò, nhìn từ xa trong hệt như một bà lão bảy, tám mươi tuổi vậy.

Quả đúng như lời Trịnh Tiểu Liễu nói, ba người đi bộ vừa đúng nửa canh giờ, xuyên qua hai con phố mới tới nhà của Trịnh Tiểu Liễu: ba gian nhà ngói, một tòa trạch viện, xem ra nhà Tiểu Lục cũng tương đối sung túc.

Đến trước cửa, Trịnh Tiểu Liễu đẩy cửa sân viện, cao giọng gọi: “Cha, mau ra xem ai tới này?”.

Chợt nghe trong gian nhà chính truyền ra tiếng của một lão nhân: “Tiểu Lục hả, hôm qua vừa về, sao hôm nay mới sáng sớm đã trở lại rồi? Không phải là do nhớ thịt thủ lợn của đại ca, nhị ca con đấy chứ!”.

Theo tiếng nói, một ông lão tóc hoa râm chống gậy chậm chậm bước ra, vừa thấy ba người ngoài cửa, ông thoáng ngạc nhiên, hướng Trịnh Tiểu Liễu hỏi: “Tiểu Lục, hai vị này là...”.

Trịnh Tiểu Liễu vội đi lên dìu ông lão nói: “Cha, đây chính là Triển đại nhân mà con thường nhắc tới với cha đấy!”.

Lão nhân nghe vậy thì vô cùng mừng rỡ, vội nói: “Cái gì, vị này chính là Triển đại nhân của Khai Phong phủ?”.

Triển Chiêu thi lễ, khẽ cười nói: “Trịnh lão bá”.

Trịnh lão bá nhất thời thụ sủng nhược kinh^[2], vụng về kéo tay Trịnh Tiểu Liễu, nói: “Tiểu Lục, còn đứng ngây ra đó làm gì, không mau mời Triển đại nhân vào nhà ngồi. Trong nhà có ít trà mới, nhanh nhanh pha mời Triển đại nhân”.

[2] Thụ sủng nhược kinh: được quan tâm mà lấy làm lo sợ.

“Dạ, dạ, thưa cha”, Trịnh Tiểu Liễu nghe vậy liền phi vội vào phòng giống như bị lửa đốt sau mông.

“...”, Triển Chiêu bắt đầu đi, hơi gục đầu xuống, đành theo Trịnh lão bá chậm chậm đi vào gian nhà chính.

Kim Kiền thấy vậy, nghĩ bụng: Được đấy! Dám xem mình như người vô hình. Thôi được rồi, mình cũng chẳng cần phải giả vờ rụt rè e lệ làm gì, nếu đã không có ai mời, mình nên thức thoir một chút, đi theo họ vào là được.

Ba người tiến vào phòng, Trịnh lão bá cứ khẳng khẳng muốn Triển Chiêu ngồi ở vị trí của gia chủ, Triển Chiêu khước từ không nổi đành phải ngồi xuống, lúc này Trịnh lão bá mới an tọa. Kim Kiền cũng chẳng khách sáo gì, tự mình chọn một chỗ ở cạnh bàn, sau đó cởi cái bọc trên lưng ra, thoải mái ngồi xuống.

Bấy giờ Trịnh lão bá mới chú ý thấy trong phòng còn một người nữa, vội hỏi: “Không biết vị tiểu ca này là...”.

Kim Kiền ôm quyền, bắt đầu nói: “Tại hạ là Kim Kiền”.

“Kim Kiền!”, tiếng kêu này của Trịnh lão bá so với khi nhìn thấy Triển Chiêu còn to hơn: “Cậu chính là Kim Kiền, bạn cùng phòng với Tiểu Lục nhà tôi phải không?”.

Kim Kiền bị dọa cho nhảy dựng lên, ngăn ra một hồi mới đáp: “Đúng vậy. Trịnh lão bá biết tại hạ?”.

Trịnh lão bá vuốt râu cười khà khà, nói: “Đương nhiên lão biết. Mỗi lần Tiểu Lục về nhà, chuyện nó kể nhiều nhất là về Triển đại nhân, thứ nữa là đến Kim Kiền cậu”.

Kim Kiền cũng cười theo, nghĩ bụng: Tiểu Lục kể gì về Tiểu Miêu tất nhiên không cần phải hỏi tường tận làm gì, cứ xem dáng vẻ cung kính của Trịnh lão bá, tựa hồ đã đem Tiểu Miêu biến thành Phật Thích Ca, Cũng có thể đoán được. Chỉ là Trịnh lão bá này nhìn mình cười kỳ quá như thế, không biết rốt cuộc Trịnh Tiểu Liễu đã huyền thuyên những gì.

Nghĩ vậy, Kim Kiền không khỏi háng giọng, hỏi: “Không biết Tiểu Lục ca kể gì về tại hạ...”.

“Tiểu Lục tán thưởng cậu không ngừng”, Trịnh lão bá cười nói, “Tiểu Lục kể, Kim Kiền cậu tuy tuổi còn nhỏ nhưng tài ăn nói lại rất kiệt xuất, ở trên chợ mặ cả siêu quần, gặp cá trả cá, gặp rau trả rau, là một tay ép giá cự phách! Lợi hại vô cùng!”.

“Khụ khụ khụ...”, Kim Kiền thiếu chút nữa là không thở nổi, nghĩ bụng: Cái này khen mình ở chỗ nào chứ, quả thực là hình dung mình như một tên cường đạo!

Nhìn sang Triển Chiêu, hơi cúi, đôi mắt khép hờ, nhìn thì có vẻ lạng lẽ nhưng khoe miệng lại khe nhếch lên, trông thế nào cũng vô cùng ngứa mắt.

Trịnh lão bá không biết mình đã nói gì sai, thấy sắc mặt Kim Kiền không tốt, còn Triển Chiêu thì im lặng không nói, tự nhiên cũng không dám nhiều lời nữa.

Nhất thời không khí trong phòng vô cùng kỳ quái.

May là Trịnh Tiểu Liễu tay chân nhanh nhẹn, chẳng bao lâu sau đã bưng khay trà đi vào, rót trà cho mọi người, lúc này không khí kỳ quái mới giảm đi vài phần.

Triển Chiêu cầm chén trà lên, khẽ nhấp một ngụm, rồi từ tốn hỏi: “Trịnh lão bá, có phải hôm qua ngài bảo Trịnh Tiểu Liễu mang một cái ô bồn về phủ Khai Phong không?”.

Trịnh lão bá nghe thế bỗng ngạc nhiên, vội hỏi: “Đúng vậy. Triển đại nhân vì sao lại hỏi vậy? Lẽ nào cái ô bồn đó có vấn đề?”.

Trịnh Tiểu Liễu nghe cha nói vậy vội cao giọng xen vào: “Cha, ô bồn cha bảo con đem hoàn trả, nó...”.

“Tiểu Lục!”, Kim Kiền vội vàng cắt lời Trịnh Tiểu Liễu, tiếp luôn: “Triển đại nhân đang hỏi chuyện, những nha dịch Tạo ban nhỏ bé như chúng ta có thể xen vào được sao?”. Nhưng trong lòng lại nhủ: Trịnh Tiểu Liễu và cha cậu ta đúng là từ một lò mà ra, nói chuyện đều chẳng dùng đến đại não. Nếu để ông lão ấy biết được mình đã đem biếu một cái ô bồn có ma, lại còn quấy nhiễu Bao đại nhân... Haizzz... nếp nghĩ của người cổ đại cơ bản đều không thoáng, nhờ đâu ông ta nghĩ quẩn, lại có sẵn những bệnh như là cao huyết áp rồi nhồi máu cơ tim, lũ chúng nó mà kéo cả đến thì há chẳng phải chúng ta sẽ trở thành tội nhân sao?

Nghĩ thế, Kim Kiên liền đưa mắt ra hiệu với Triển Chiêu, chỉ hi vọng con mèo này phụng sự pháp luật cũng đừng quá thành thật.

Nhưng Triển Chiêu là nhân vật nào chứ, thấy Kim Kiên bên cạnh lúc thì nháy mắt, lúc thì nhử mày, nhân cầu không ngừng đảo về phía Trịnh lão bá, liền hiểu rõ, chỉ là có chút buồn cười, lát sau mới nói: “Trịnh lão bá suy nghĩ nhiều quá rồi. Bao đại nhân thấy chiếc ô bồn kia được nung rất tốt, muốn mua thêm mấy cái cho phủ nên đặc biệt phái Triển mỗ đến hỏi”.

Trịnh Tiểu Liễu nghe xong càng cảm thấy kỳ lạ, lại nói tiếp: “Triển đại nhân, vì sao ngài...”.

Kim Kiên vội vàng vọt đến như tên bắn, kéo Trịnh Tiểu Liễu sang một bên, cao giọng cười nói: “Vốn là như thế, nếu không sao Triển đại nhân lại có thể dẫn theo hai Tào dịch nhỏ bé như chúng ta xuất môn?”, sau đó nhỏ giọng nói với Trịnh Tiểu Liễu: “Tiểu Lục, lời của Triển đại nhân tất có lý của ngài ấy, cậu có hiểu không?”.

Trịnh Tiểu Liễu chớp chớp mắt, gật đầu vẻ không hiểu.

Trịnh lão bá thấy thế mới yên tâm, lại cười khà khà nói: “Thật ra cái ô bồn đó chẳng qua là được mua rẻ ở chỗ của ‘Vương gia tạp hành’ phía sau đường, không đáng tiền gì đâu”.

Triển Chiêu liền hỏi: “Vay gian tạp hành[3] đó có xa đây không?”

[3] Tạp hành: Nơi bán những đồ lặt vặt dùng cho gia đình.

“Gần lắm, ra khỏi cửa rẽ tay trái, nhà thứ nhất quay mặt về hướng nam trên phố chính là nó”.

Triển Chiêu gật đầu, lập tức đứng dậy, nói với Kim Kiên và Trịnh Tiểu Liễu: “Nếu đã như thế thì chúng ta mau đi kiểm tra xem”.

Nói rồi, Triển Chiêu chấp tay thi lễ với Trịnh lão bá rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

Kim Kiên cũng vội vàng đeo bao ô bồn lên lưng, cùng Trịnh Tiểu Liễu từ biệt Trịnh lão bá, đi theo sau.

Còn lại Trịnh lão bá ngồi một mình trong phòng lẩm bẩm: “Khai Phong phủ quả nhiên là nơi nhân tài hiển lộ, ngay cả đi mua ô bồn mà cũng thần tốc như thế, xem ra Tiểu Lục có hy vọng thành danh rồi”.

Đúng như lời Trịnh lão bá nói, chưa đầy nửa khắc sau, ba người đã tìm thấy gian tạp hành đó.

Gian tạp hành này nằm ngay ở trên mặt phố, biển hiệu treo trên cao viết bốn chữ: “Vương gia tạp hành”. Mặc dù diện tích không lớn lắm nhưng bên trong hàng gì cũng có. Chum sành, chậu gốm, bát đĩa bằng sứ, tất cả đều được bày trên kệ rất ngăn nắp, chỉnh tề.

Chưởng quầy tạp hành vừa nhìn thấy ba người Triển Chiêu liền lập tức trưng ra bộ mặt tươi cười, nghênh đón ở cửa kêu lên: “Ôi, ba vị đại nhân, ba vị cần gì? Cửa tiệm nhỏ của tiểu nhân hàng gì cũng có, giá cả phải chăng, chẳng chút gian dối, ba vị đại nhân xin cứ vào trong xem xét”.

Triển Chiêu gật đầu, tiến vào trong, Kim Kiên, Trịnh Tiểu Liễu cũng theo sau.

Vừa vào đến cửa, Triển Chiêu liền nghiêm sắc mặt hỏi: “Chưởng quầy này, có phải mấy hôm trước ông từng bán một chiếc ô bồn không?”.

Chưởng quầy nghe vậy, không khỏi có chút khó hiểu, nhưng vừa nhìn thấy vị quan gia áo đỏ này khí thế bất phàm, cũng không dám chậm trễ, nghĩ một lát rồi nói: “Bẩm đại nhân, đích thực mấy ngày trước tiểu nhân có bán một chiếc ô bồn”.

“Vay ô bồn đó trông như thế nào?”

Chưởng quầy lại càng không hiểu, ngừng một lát, dùng hai tay diễn tả nói: “Đại khái nó to như thế này, toàn thân đen sì, còn có thể phản chiếu ánh sáng nữa”.

Triển Chiêu nghe xong hướng Kim Kiên gật gật đầu. Kim Kiên hiểu ý, vội đem cỡi cái bọc trên lưng ra, tìm chỗ có bóng râm rồi mới nâng ô bồn lên nói: “Chưởng quầy, ông hãy nhìn xem, có phải là cái ô bồn này không?”.

Chưởng quầy tiến lên nhìn, gật gật đầu nói: “Chính là cái ô bồn này. Chẳng lẽ nó bị thủng chỗ nào ư...”

Triển Chiêu ra hiệu bảo Kim Kiền bọc ô bồn lại rồi hỏi: “Xin hỏi chưởng quầy, ông có nhớ ô bồn này do người nào đưa tới không?”

“Việc này...”, chưởng quầy nhíu mày ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Ô bồn này được đưa tới đây từ nửa năm trước, về phần người nào đem tới thì sợ rằng phải tra sổ sách mới biết được”.

“Nửa năm?!” , mọi người nghe xong không khỏi có chút bàng hoàng.

Triển Chiêu dùng khoeo mắt liếc về phía chiếc ô bồn ở đằng sau, chấp tay nói: “Vậy xin phiền chưởng quầy”.

“Không phiền, không phiền chút nào cả”, chưởng quầy chưa từng gặp vị quan gia nào lễ độ như vậy, nhất thời có chút không thích ứng được, vội vàng chấp tay đáp lễ rồi lui vào phòng trong tra tìm sổ sách.

Không lâu sau, chưởng quầy cầm một cuốn sổ đi ra, vừa đi vừa lật, được vài tờ liền dừng lại, chạy vội đến chỗ Triển Chiêu, nói: “Tìm thấy rồi! Quan gia, ô bồn này do Ngô Đại Lực đưa đến vào ngày Hai mươi tháng Giêng”.

Triển Chiêu nhận lấy cuốn sổ xem một chút rồi hỏi tiếp: “Ngô Đại Lực là người thế nào?”

Chưởng quầy đáp: “Đó là một tay chuyên làm nghề nung bồn gốm, hần và em trai đều kiếm sống bằng nghề này. Nhắc mới nhớ, trước kia bọn hần thường đưa hàng đến đây, nhưng nửa năm nay không biết vì cái gì mà không thấy bóng dáng đâu”.

Mấy người Triển Chiêu nghe xong đều bàng hoàng, còn ô bồn phía sau lưng Kim Kiền thì kích động cứ rung rung mãi không thôi.

“Lưu ô bồn, người đừng kích động nữa, yên lặng chút đi! Lưng ta sắp bị người rung gãy lìa rồi”, Kim Kiền nhỏ giọng nói với ô bồn phía sau lưng.

“Quan gia tiểu ca, kẻ sát hại tôi chính là một đôi huynh đệ”, ô bồn thấp tiếng đáp.

“Biết rồi!”, Kim Kiền tức khí nói, “Không phải Triển đại nhân đang hỏi đây sao!”.

Ô bồn lúc này mới dần yên lặng.

Lại nghe Triển Chiêu hỏi: “Chưởng quầy này, ông có biết hai huynh đệ kia sống ở đâu không?”.

“Việc này... hình như tiểu nhân từng nghe bọn hần nhắc đến, có lẽ là ở núi Nam Hoa ngoại thành Trần Châu. Nghe nói dân cư ở đó thưa thớt, rất thích hợp cho việc tạo tác bồn gốm.”

Triển Chiêu nghe xong thì rất vui mừng, chấp tay thi lễ cáo từ chưởng quầy, mang theo Trịnh Tiểu Liễu và Kim Kiền vội vàng đi tới Trần Châu.

Kim Kiền đi phía sau Triển Chiêu, lòng không khỏi sợ hãi, mở miệng hỏi Trịnh Tiểu Liễu: “Tiểu Lục ca, núi Nam Hoa đó cách đây có xa không?”.

Trịnh Tiểu Liễu nghĩ một lát rồi nói: “Không xa lắm đâu, đại khái chỉ khoảng mười mấy dặm đường thôi”.

“Hử”, Kim Kiền gật đầu, còn cơ mặt co giật nói: “Đúng là ‘gần’ thật...”.

Ngoại thành kinh đô, bên ngoài Trần Châu, núi Nam Hoa cây cối rậm rạp, hẻo lánh chẳng có bóng người, đường núi gập ghềnh, gồ gề gỗ ghề, rất khó đi.

Kim Kiền công cái mai rùa đen thui lúi sau lưng, mặt buồn rười rượi đi phía sau Triển Chiêu, lòng thầm oán hận không thôi: Mình biết ngay mà, xuất môn cùng con mèo này đúng là đi khổ sai! Vừa mới ăn trưa xong đã phải vượt núi băng rừng, trèo đèo lội suối, đi ngược lại với quy tắc dưỡng sinh, cực nhọc khổ sở như vậy, nhờ đâu mình bị đau dạ dày thì làm thế nào.

Lại nhìn sang Trịnh Tiểu Liễu, hăng hái giống như đã uống thuốc tăng lực thập toàn đại bổ vậy, cứ hối hả đi theo sau Triển Chiêu, còn nhanh nhẹn hơn cả người vốn có một thân kinh công tuyệt thế là Kim Kiền. Triển Chiêu thì khỏi phải nói, từ đầu đến cuối, sống lưng vẫn thẳng tưng chả khom xuống chút nào.

Ba người cứ thế đi trên con đường núi gập ghềnh liền hai canh giờ, cho đến khi mặt trời đã ngã về tây mới nhìn thấy một nóc nhà.

Vừa nhìn thấy căn nhà trong rừng, ba người mừng rỡ rảo bước đến trước sân nhà, dừng chân đứng lặng.

Sân viện được rào lại bằng cành cây, cỏ hoang mọc khắp chốn, trong sân có hai gian nhà tranh, một gian ngay đối diện họ, một gian thì chênh chếch bên mé, đằng sau dường như còn có hậu viện, trong sân hoang tàn tiêu điều thê lương, dường như đã lâu rồi không có người quét tước.

Ô bồn vừa nhìn thấy nơi này liền rung lên liên hồi, trong bồn vang lên giọng nói oang oang: “Chính là nơi này, chính là nơi này! Thảo dân bị đôi huynh đệ kia giết hại rồi đốt xác ở đây”.

Ba người nghe xong nhất thời rùng mình. Triển Chiêu ra hiệu cho Kim, Trịnh hai người lui lại phía sau, còn mình thì phi thân nhảy vào trong sân, lắc mình mấy cái đã đi một vòng quanh tiền viện và hậu viện rồi, không thấy có gì Triển Chiêu mới quay lại ra hiệu cho Kim, Trịnh hai người cùng tiến vào.

Ba người họ đẩy cửa đi vào gian nhà chính, trong phòng đồ đạc ngổn ngang, bụi bám thành tầng, mạng nhện giăng mắc khắp nơi, tựa hồ như đã bị bỏ hoang từ lâu.

Triển Chiêu đi một vòng quanh nhà rồi quay lại hỏi ô bồn: “Lưu Thế Xương, người chắc là bị sát hại ở đây chứ?”.

Ô bồn nghẹn ngào nói: “Đúng vậy, cho dù thế nào thảo dân cũng không quên được nơi này!”.

“Vậy người có nhớ là bị hung khí nào sát hại không?”

“Đó là một cái rìu rất sắc.”

Triển Chiêu gật đầu, quan sát xung quanh tỉ mỉ mấy lần, lại nói với hai người Kim, Trịnh: “Xem ra đôi huynh đệ này đã chạy trốn từ sớm, e là thời gian tòa trang viện này bị bỏ hoang cũng chẳng phải ngắn. Chúng ta hãy tìm kĩ xung quanh, xem xem có thể tìm thấy hung khí hoặc một chút manh mối gì không”.

“Vâng, thưa Triển đại nhân”, Trịnh Tiểu Liễu và Kim Kiền đồng thanh đáp.

Dứt lời Trịnh Tiểu Liễu giống như cái đuôi tò tò theo sau Triển Chiêu hướng gian nhà bên cạnh đi tới, còn Kim Kiền thì lơ đãng đi ra hậu viện, miệng lầm bầm: “Manh mối? Chúng đã trốn đi được nửa năm trời rồi, giả thử nếu còn manh mối thì cũng bị chuột cắn nát từ lâu, làm gì còn cho chúng ta tìm nữa? Xác suất tìm được là quá thấp... Mình thấy, cứ nên tìm chỗ nào nghỉ chân trước đã, bồi đắp tinh thần cho tốt để còn xuống núi”.

Kim Kiền vừa bầm bầm một mình, vừa đánh giá hậu viện. Nơi này cỏ hoang khắp chốn, trong góc sân còn có một cái lò gạch, phía ngoài bị muội khói bám vào đen sì.

Ô bồn phía sau lưng lập tức kêu lên: “Chính là cái lò gạch này, hai huynh đệ kia dùng cái lò này để nung hài cốt của thảo dân thành ô bồn”.

“Vâng, vâng, vâng, thưa cụ Lưu, cụ cứ ở trong này cố gắng hồi tưởng lại quá khứ ngày xưa đi nhé, nhân tiện phục hồi ký ức luôn. Tôi cũng nhân cơ hội này mà nghỉ ngơi chút.”

Nói rồi, Kim Kiền đem cái bọc ô bồn đặt bên cạnh lò gạch, còn mình thì nhìn bốn xung quanh định tìm chỗ nào sạch sẽ ngồi tạm.

Tìm một lúc lâu cũng chẳng có chỗ nào khả dĩ có thể ngồi được, nhưng trong góc khuất nhất của sân viện, Kim Kiền lại phát hiện thấy một cái đèn lồng. Nàng nhặt lên xem xét, chỉ thấy lớp giấy bên ngoài đã rách, bên trên còn dính đầy bùn đất. Kim Kiền ra sức phỉ phỉ mấy cái liền, bụi đất rơi xuống mờ mờ hiện lên hình vẽ, nhìn kĩ một hồi, dường như là một hình con cá chép.

“Cũng may, mặt trong hãy còn sạch, dùng nó lót xuống dưới rồi ngồi được đấy”, Kim Kiền lật đi lật lại cái đèn lồng giấy, đang chuẩn bị xé nó ra thì.

“Không được xé!” Ô bồn đột nhiên kêu ré lên thất thanh khiến Kim Kiền thiếu chút nữa thì ngã nhào xuống đất.

“Người ở bên kia kêu cái quỷ gì đấy?”, Kim Kiền cũng to hống nói.

Lại nghe tiếng ô bồn run rẩy, nghiêm túc nói: “Mau, mau đem chiếc đèn lồng ấy lại đây”.

Kim Kiên kinh ngạc, nghĩ thầm: Ô bồn này bình thường cũng không kích động đến thế, lẽ này đây chính là vật chứng quan trọng? Vì thế Kim Kiên liền đem chiếc đèn lồng giấy để bên cạnh ô bồn.

Ô bồn vừa nhìn lập tức khóc nức lên nói: “Là cái đèn này, chính là cái đèn lồng cá chép mà tết Nguyên Tiêu thảo dân đã mua để tặng cho Bách Nhi, không ngờ nó vẫn còn”.

Dứt lời liền khóc toáng lên, âm thanh trong ô bồn u u vang ra từng hồi, nhất thời làm chói tai người khác.

Kim Kiên bên cạnh hứng đủ, lấy tay bịt chặt lỗ tai hét lên: “Ô bồn, người đừng kích động nữa, ngừng khóc lại rồi nói sau”.

“Có chuyện gì mà khóc lóc như vậy?”, Triển Chiêu và Trịnh Tiểu Liễu nghe thấy tiếng khóc cũng vội chạy đến, lớn tiếng hỏi.

“Triển đại nhân...”, ô bồn nghe thấy giọng Triển Chiêu, liền dần dần ngừng khóc, nức nở nói: “Cái đèn lồng giấy này thảo dân mua về tặng cho Bách Nhi, nhi tử của thảo dân, nhân tết Nguyên Tiêu, giờ nhìn thấy nó, nhất thời buồn bã nên mới khóc lóc không ngừng như vậy”.

“Đèn lồng?”, Triển Chiêu nhú mày, nhận lấy chiếc đèn giấy từ trong tay Kim Kiên, hỏi: “Là cái này sao?”.

“Chính là cái đèn đó. Bên ngoài có hình cá chép màu vàng, hình mà Bách Nhi thích từ lâu”.

Triển Chiêu quan sát chiếc đèn giấy trong tay hồi lâu, mới nói: “Xem ra, người đích thực bị sát hại tại đây. Lưu Thế Xương, người còn nhớ được gì nữa không?”.

“Bẩm đại nhân, cái lò gạch này chính là nơi đã thiêu hài cốt của thảo dân.”

Triển Chiêu liền hỏi hả đi lên trước, tỉ mỉ quan sát chiếc lò gạch một lúc, nhưng rồi lại lắc đầu, nói: “Cái lò gạch như thế này nơi nào cũng có, không thể là vật chứng được”.

Ô bồn vội nói: “Vẫn còn cái đèn lồng cá chép này...”.

Triển Chiêu khẽ nhú mày, thấp giọng nói: “Đã xem xét khắp sân viện, hung khí không tìm thấy, e là cũng chỉ có cái đèn này làm chứng, nhưng...”, chưa nói hết câu, Triển Chiêu lại trầm mặc không nói tiếp.

Kim Kiên thấy tình huống như vậy cũng chẳng biết làm sao, thầm nghĩ: Con mèo này thích lâm vào bế tắc nhỉ, lúc này ngay cả bóng dáng thủ phạm còn không thấy đâu mà lại đi phiền não vấn đề vật chứng? Bệnh nghề nghiệp quá nặng rồi sao?

Nghĩ đến đây, Kim Kiên tiến lên trước hai bước, nói: “Triển đại nhân, nếu đã không điều tra được manh mối gì, chỉ bằng hồi phủ trước, sau đó bàn bạc đối sách cùng đại nhân và Công Tôn tiên sinh thì hơn”.

Triển Chiêu nghe xong, khe khẽ gật đầu: “Cũng chỉ còn cách ấy là tốt nhất. Kim Kiên, Trịnh Tiểu Liễu, sắc trời đã tối, chúng ta mau mau hồi phủ thôi”.

Lúc này Kim Kiên mới thở phào một hơi, công ô bồn lên rồi theo Triển Chiêu đi ra ngoài cửa.

Tuy ba người đi nhanh như gió, nhưng lúc về đến Khai Phong phủ cũng đã là giờ Tuất, sắc trời tối đen như mực. Còn chưa đợi ba người uống ngụm nước, thở vài cái thì Bao đại nhân đã cho người truyền gọi. Ba người lại vội vàng vàng đi đến phòng khách, bẩm báo kết quả một ngày làm việc cho Bao đại nhân.

“Dựa vào chiếc đèn lồng này mà phán đoán, thì kẻ sát hại Lưu Thế Xương e chính là huynh đệ họ Ngô ở núi Nam Hoa”, Bao đại nhân cầm chiếc đèn lồng lên, xem xét tỉ mỉ, nói.

Triển Chiêu chấp tay lại đáp: “Theo lời của Lưu Thế Xương thì chính là như thế”.

Bao đại nhân gật gù, đưa chiếc đèn lồng cá chép trong tay cho Công Tôn tiên sinh, hỏi tiếp: “Hung khí có tìm thấy không?”.

“Bẩm đại nhân, thuộc hạ đã tìm kiếm khắp sân viện nhưng không thu hoạch được gì cả.”

“Vậy huynh đệ họ Ngô kia hiện đang ở đâu?”

“Huynh đệ họ Ngô kia bỏ trốn từ lâu, quanh đó lại không có nhà dân nào nữa, thuộc hạ vô năng, không cách nào tra được tung tích hai người họ.”

Bao đại nhân khoát tay: “Triển hộ vệ không cần phải tự trách mình như thế, sự việc xảy ra từ cách đây nửa năm, lần theo manh mối tất sẽ khó khăn”, rồi quay sang Công Tôn tiên sinh, hỏi: “Theo ý tiên sinh thì nên làm thế nào cho tốt?”.

“Việc này...”, Công Tôn tiên sinh do dự nói: “Việc xảy ra đã nửa năm, manh mối không còn, thủ phạm lại chạy trốn, thực sự là không có cách nào cả”.

Bao đại nhân mặt mày trầm ngâm không nói. Lúc lâu sau, ngài mới ngẩng đầu lên hỏi: “Lưu Thế Xương, bản phủ hỏi người, người bị sát hại trước tết Nguyên Tiêu, ô bồn lại có thể nói được, vì sao đến tận bây giờ mới báo án?”.

Ô bồn đáp: “Đại nhân, thảo dân cũng không hiểu. Hồn phách của thảo dân bị phong bế trong ô bồn, vốn không thể nói chuyện, nhưng vị Kim nha dịch này gõ cho một cái, liền có thể mở miệng nói, khi ấy mới báo án được”.

Những lời này vừa thốt ra, ánh mắt của tất cả mọi người trong phòng đều nhất tề chiếu thẳng về phía Kim Kiền, khiến nàng tóc tai dựng đứng, long không khỏi kinh ngạc, nghĩ bụng: Không phải chứ, chẳng qua mình chỉ gõ một cái thôi, thế mà ô bồn liền hồi hồn ngay được, chuyện này cũng cường điệu quá mức rồi!

Lại nghe Công Tôn tiên sinh sau khi trầm tư một lát nói: “Xem ra, Kim Kiền có thiên phú dị bẩm, có khả năng thông linh”.

Hai mắt Kim Kiền bỗng tròn tròn như hạt nhãn, trừng trừng như muốn nhảy ra ngoài, thầm nghĩ: Công Tôn Trúc Tử, không thể nói lung tung được đâu. Mặc dù tôi là người từ thời tương lai đến, tiến hóa hơn chúng nhân cổ đại các người gần nghìn năm... Mà khoan, lẽ nào vì người hiện đại tiến hóa hơn mấy trăm năm mà tế bào não cũng nhiều hơn, nên khi quay về thời cổ đại mới có bản lĩnh thông linh? Đùa... đùa gì chứ, những chuyện điên rồ lại chẳng có căn cứ khoa học này sao có thể xảy ra, nhất định là trùng hợp, trùng hợp thôi.

Tuy Kim Kiền quyết không tin đó là thật, nhưng tất cả mọi người trong phòng lại tin đến tám phần, ánh mắt nhìn Kim Kiền cũng thêm vài phần kính trọng. Trịnh Tiểu Liễu cuối cùng đã hiểu rõ, đôi mắt to tròn nhìn chằm chằm Kim Kiền dường như còn phát ra ánh sáng.

Kim Kiền đang khổ sở không biết làm cách nào để kiếm cớ thoát thân thì nghe Bao đại nhân thở dài một tiếng, nói: “Lưu Thế Xương, tuy Kim Kiền kêu oan giúp người, nhưng vì quá muộn, vật chứng không đầy đủ, thủ phạm lại không có tung tích, bản phủ không thể thay người bắt hung thủ, trong lòng rất hổ thẹn”.

“Đại nhân...”, Triển Chiêu và Công Tôn tiên sinh đồng thanh nói.

Bao đại nhân xua xua tay cúi đầu không nói.

Ô bồn im lặng một lúc lâu rồi mới thấp giọng thỉnh cầu: “Đại nhân, nay thảo dân đã kể hết oan tình, cũng không còn mong ước gì, chỉ xin đại nhân đáp ứng thảo dân một yêu cầu nhỏ. Nếu như có thể hoàn thành tâm nguyện này, oan tình của thảo dân cho dù không rửa sạch cũng không sao”.

Bao đại nhân nghe xong không khỏi kinh ngạc, hỏi: “Lưu Thế Xương, người có yêu cầu gì còn quan trọng hơn việc giải oan nữa ư?”.

Ô bồn đáp: “Đại nhân, thảo dân chỉ mong quay về nhà thăm lại vợ con”.

Những lời này vừa nói ra, cả phòng liền im lặng. Hồi lâu sau, Bao đại nhân thở dài một tiếng: “Thì ra là vậy...”.

Công Tôn tiên sinh đột nhiên lớn tiếng nói: “Đại nhân, hai huynh đệ kia giết người cướp của, tất sẽ phải đem số hàng hóa cướp được ra bán lấy tiền. Thê tử của Lưu Thế Xương hẳn có thể biết hàng hóa đó có những gì, nếu bắt tay điều tra từ những món hàng đặc thù biết đâu lại có thể tìm được manh mối hay tung tích gì đó”.

Mọi người nghe xong đều vui mừng.

Bao đại nhân cao giọng nói: “Triển hộ vệ, bản phủ lệnh cho người ngày mai hộ tống Lưu Thế Xương về nhà”.

“Thuộc hạ tuân lệnh.”

“Kim Kiên, Trịnh Tiểu Liễu, ngày mai các người cũng đi theo Triển hộ vệ đi một chuyến.”

“Tuân lệnh”, Trịnh Tiểu Liễu lập tức hăng hái trả lời.

“... Tuân lệnh”, Kim Kiên cũng bất đắc dĩ hồi đáp.

Bao đại nhân nhìn Kim Kiên, gật đầu nói: “Kim Kiên, người có thiên phú dị bẩm, hãy hỗ trợ Triển hộ vệ nhiều hơn nữa”.

“... Tuân lệnh.”

“Vậy người hãy đem ô bồn này trở về đi.”

Không phải chứ?! Lại nữa à?

94. Q.6 - Chương 4: Hồi Bốn

Trần Lưu Gia đoàn tụ người nhà,

Tĩnh tâm tự đầu mối lại về

Thành Đông Đô, cửa phía đông nam gọi là Trần Châu môn, cách đó mười dặm là núi Nam Hoa. Cửa chính nam gọi là Nam Huân môn, xa xa cách cửa thành mười dặm là trấn Thảo Thị, bởi các gia đình trong trấn phần lớn đều mang họ Lưu nên nơi đây còn được gọi là trấn Lưu Gia.

Trần Lưu Gia này tuy chỉ là trấn nhỏ nhưng vì nằm trên trục đường trọng yếu dẫn đến kinh thành Biện Lương nên mới phát triển thịnh vượng như vậy, hàng hóa từ khắp nơi đổ về tràn ngập trên phố, người mua kẻ bán tấp nập, vô cùng náo nhiệt và sầm uất. Dân cư nơi đây hơn năm trăm hộ, đều lấy việc kinh thương làm kế sinh nhai.

Theo lý mà nói, trấn Lưu Gia này là nơi giao thương trọng yếu, khách vãng lai, lái buôn qua lại vô số, từ nam ra bắc đủ mọi loại người, người trong trấn đã gặp rất nhiều, không còn cảm thấy kỳ lạ từ lâu. Nhưng trưa hôm nay, có ba người tới đây lại khiến cho mọi người trong trấn bất giác đều dừng chân, ngoái đầu mà quan sát họ.

Trong ba người ấy, đi đằng trước là một thanh niên áo lam.

Chàng thanh niên này, mặc áo tuyền một sắc lam, thắt lưng màu trắng, tay cầm một thanh kiếm cổ kiếm vỏ trắng, toàn thân trên dưới chẳng mang theo vật tùy thân xa hoa nào, nhưng dáng người thẳng như thân tùng, khí chất nho nhã, lại khiến cho những viên ngọc long lanh trên phố cũng mất đi vẻ quyến rũ; lại nhìn tướng mạo của người thanh niên ấy, dung nhan tuấn tú văn nhã, đôi mắt đen huyền sáng lấp lánh, lông mày lưỡi mác, phong thái cùng khí độ hiệp nghĩa của chàng thật không bút nào tả cho xiết, khiến người ta cứ phải tấm tắc mãi không thôi.

Nhưng hai người thanh niên phía sau lại khiến cho người ta chẳng thể nào khen được nữa chữ.

Một người mặc áo vải màu xám tro, thân hình gầy nhẳng như cây sậy, hai mắt lấp lánh, tuổi cũng chỉ khoảng trên dưới mười bảy, nhưng lại trưng ra bộ dạng trưởng thành dày dặn kinh nghiệm, tò tò đi theo sau chàng thanh niên áo lam một tấc cũng không rời, tựa như miếng cầu bửu cao^[1] mà mấy tay giang hồ vẫn bán.

[1] Cầu bửu cao: dịch nôm na là “cao da chó”, một loại cao dán của Trung Quốc, có công dụng như thuốc giảm đau tạm thời, đau đâu dán đó.

Người kia lại càng kỳ quái hơn, thân hình lùn xùn mặc một chiếc áo màu đen, eo thì bé tí tị, lưng mỏng dính thẳng đuồn, da dễ trắng bóc, hai mắt nhỏ dài, khuôn mặt non nớt tựa hồ chưa qua tuổi thiếu niên nhưng lại có dáng đi khom khom như bà còng, chân đi bước thấp bước cao. Nếu như không nhìn mặt thì dù nói đó là ông lão bảy, tám mươi tuổi cũng có người tin. Nhưng quan sát kỹ thì thấy thiếu niên này không phải bị cong bẩm sinh, mà bởi đang còng một cái bọc màu đen như cái mai rùa trên lưng.

Ba người này, hình dáng tư thái khác nhau một trời một vực, nhưng lại đi cùng nhau đương nhiên là rất kỳ lạ rồi. Mà càng quái lạ hơn là, họ đến nơi phố chợ buôn bán sầm uất tấp nập này mà lại chẳng xem hàng hóa, cũng chẳng ngắm cửa hiệu, hàng buôn, cứ chuyên chú quan sát nhà cửa, tiểu viện. Nếu nói là tìm người thì lại chẳng thấy họ hỏi ai, đi qua phố lớn vòng vào ngõ nhỏ hồi lâu, họ cứ chậm rãi bước mà không ngừng lại, chỉ là thần sắc càng lúc càng trở nên nghiêm trọng, không khỏi khiến người khác thầm phỏng đoán.

Mọi người thì khó hiểu trong lòng còn ba người này cũng chẳng khá hơn gì. Hành vi của họ kỳ quái như vậy không vì nguyên nhân gì khác mà chính là do người dẫn đường, trí nhớ suy giảm thì không nói làm gì, lại còn là một cái ô bồn mắt kém nữa chứ.

Ba người này chính là đoàn Triển Chiêu phụng mệnh xuất hành. Rời khỏi phủ từ sáng sớm, đi liên tục hai canh giờ mới đến được trấn Lưu Gia. Nhưng vì ô bồn trí nhớ không tốt, lại bị bọc trong vải đen, tầm nhìn hạn chế, thế nên họ tìm mãi vẫn không ra nhà của Lưu Thế Xương.

Đi lòng vòng trong trấn gần một canh giờ, cuối cùng đoàn người cũng dừng chân trước cổng một căn nhà ba gian bao bọc bởi sân vườn, nghỉ ngơi quan sát.

Kim Kiên thấp giọng hỏi: “Lưu ô bồn, người ngàn vạn lần đừng có chậu rửa mặt không muốn lại thích làm chậu rửa chân, nhìn cho kỹ đi, đây có đúng là nhà người không?”

“Tuyệt đối không thể sai được”, ô bồn phía sau lưng Kim Kiên đáp.

Ba người nghe vậy mới thở phào nhẹ nhõm.

Triển Chiêu tiến lên trước một bước, khê gõ cửa, giọng nói sang sảng vang lên: “Xin hỏi có ai ở nhà không?”

Chợt nghe một giọng nữ trong trẻo từ trong sân truyền ra, đáp lại: “Ai đó?”

“Xin hỏi đây có phải là quý phủ của Lưu huynh, Lưu Thế Xương không?”

Rồi có tiếng bước chân hối hả từ xa bước đến gần, kệt một tiếng cánh cửa gỗ mở ra, một người phụ nữ xuất hiện ở cửa.

Người phụ nữ này mặc một chiếc áo dài hoa màu xanh nhạt, phần tay áo lại có màu xanh lơ, quần lụa màu tím, tóc búi cao hình tròn ốc, trâm bạc cài lệch một bên, dung nhan yêu kiều, dáng hình yếu điệu. Nhìn thấy ba người trước cửa nàng không khỏi có phần kinh ngạc, nhưng ngay lập tức khôi phục dáng vẻ bình thường, nhẹ giọng nói: “Ba vị biết tướng công tôi?”

Kim Kiên cảm thấy ô bồn sau lưng đột nhiên rung lắc không ngừng, thiếu chút nữa thì rơi ra khỏi túi rơi xuống đất, liền vội vàng nắm thật chặt cái túi, len lén đưa tay ra sau lưng gõ hai cái, ô bồn kia mới dần yên ắng trở lại.

Triển Chiêu chấp tay thi lễ nói: “Chúng tôi đích thực là quen biết Lưu huynh, lần này đến đây chính là để thay Lưu huynh chuyển đến quý phủ một món đồ”.

Lưu thị nghe xong vội hỏi tiếp: “Đưa đồ? Không biết mấy vị gặp tướng công tôi khi nào?”

Triển Chiêu hơi sững lại, đáp: “Là nửa năm trước”.

“Nửa năm trước...”, Lưu thị khê cúi đầu, miệng lẩm bẩm, im lặng hồi lâu mới hỏi: “Không biết tướng công tôi ủy thác cho các vị đưa món đồ gì?”

“Là một cái ô bồn”.

“Ô bồn?”, Lưu thị nghe xong, khuôn mặt mang theo vẻ kinh ngạc, mắt ánh lên tia nhìn nghi hoặc, cẩn thận đánh giá ba người đối diện. Nhưng thấy người thanh niên áo lam ánh mắt chính trực, thần sắc đĩnh đạc, khí chất nho nhã, không giống phường gian ác hại người; lại nhìn sang hai người bên cạnh, tuổi còn chưa

qua thiếu niên, mới an tâm phần nào, nép mình sang bên để mấy người họ tiến vào, sau đó mời họ vào nhà ngồi.

Đợi mấy người họ an tọa xong, Lưu thị mới mở miệng hỏi: “Chẳng hay cái ô bồn đó đâu?”.

Triển Chiêu không đáp mà hỏi ngược lại: “Xin hỏi Lưu đại tẩu, chúng tôi mang ô bồn đến đây, nhưng vì sao không thấy Lưu huynh?”.

Câu hỏi này rất kỳ lạ, hai người Trịnh Tiểu Liễu và Kim Kiền nghe xong cũng sửng sốt.

Kim Kiền nghĩ bụng: Con mèo này bị ngộ à? Nửa năm trước Lưu Thế Xương đã bị người ta sát hại, ngay cả xác còn bị nung thành ô bồn, mà cái ô bồn ấy đang ở trên lưng mình đây, giờ lại hỏi thê tử người ta rằng Lưu Thế Xương ở đâu, thật chẳng hiểu ra làm sao nữa!

Lưu thị nghe xong không cảm thấy kỳ lạ, sắc mặt trầm xuống, thấp giọng đáp: “Mấy vị không biết đấy thôi, nửa năm trước tướng công đi ra ngoài nhập vải, ai ngờ đi liền một mạch không có tung tích, đã nửa năm rồi mà vẫn chưa quay về nhà”.

Triển Chiêu hơi nhướng mắt, lại hỏi: “Vậy có thư từ gì gửi về không?”.

Lưu thị lắc đầu nói: “Đầu tháng Giêng có nhận được một bức thư, trong thư tướng công nói tết Nguyên Tiêu nhất định sẽ về nhà sum họp. Nhưng tết Nguyên Tiêu hôm ấy tôi và Bách Nhi đợi cả đêm cũng vẫn không thấy bóng dáng tướng công, từ đó đến nay bất vô âm tín... cũng không biết hiện giờ tướng công ở đâu, còn sống hay đã chết...”.

Giọng Triển Chiêu hơi cao, nói: “Bách Nhi không đợi được cha, nhất định sẽ thất vọng”.

“Điều đó là đương nhiên rồi, Bách Nhi còn giận tướng công không giữ lời hứa, vì chuyện đó mà âm ức mấy ngày liền.” Lúc này những cảm xúc lo lắng trong lòng bộc phát nên Lưu thị không chú ý nhiều, chẳng hề cảm thấy câu hỏi của người đối diện đều mang vẻ thăm dò.

Nhưng Kim Kiền khi nghe đến đây lập tức hiểu ra, không khỏi kinh ngạc, thầm lẩm bẩm trong lòng: Ai da, con mèo này cẩn thận quá! Mặc dù chính miệng ô bồn kêu oan, lại đích thân dẫn đường tới được nơi này, nhưng Tiểu Miêu vẫn đối chứng lại lời của vợ Lưu Thế Xương và y, thăm dò từng câu để kiểm chứng toàn bộ lời khai của Lưu Thế Xương, ngay cả tên con trai y cũng kiểm tra cẩn thận. Chắc chắn, Tiểu Miêu quả là con mèo thượng đẳng của nhà lão Bao, mức độ chuyên nghiệp quả nhiên là hơn hẳn mình!

Triển Chiêu nghe xong, thần sắc mới bình thường trở lại, sau đó quay sang nói với Kim Kiền: “Kim Kiền, đem ô bồn ra”.

Kim Kiền vội tháo cái bọc trên lưng xuống, đặt ra giữa bàn, nói với Lưu thị: “Lưu đại tẩu, ô bồn ở trong cái bọc này”.

Lưu thị nghe vậy mới lấy lại tinh thần, đứng dậy định mở bọc ra thì bị Kim Kiền ngăn lại: “Lưu đại tẩu, ô bồn này không giống như những vật bình thường khác, không thể bị ánh sáng chiếu vào, có thể phiên Lưu đại tẩu đóng cửa sổ, cửa chính, che ánh mặt trời đi rồi mới mở ra được không?”.

Nghe những lời này Lưu thị vô cùng kinh ngạc, thầm nghĩ: Xem ô bồn mà phải đóng cửa sổ, cửa chính, như thế là đạo lý gì? Bất giác Lưu thị nhìn sang hai người còn lại.

Chỉ thấy người thanh niên áo lam cùng cậu thiếu niên áo màu tro xám đều gật đầu tán đồng, Lưu thị thấy vậy cũng không phản đối, đứng dậy đóng cửa chính và cửa sổ lại.

Kim Kiền không biết, đêm qua nghe Công Tôn tiên sinh quyền uy của Khai Phong phủ phỏng đoán lung tung một phen, kể trên người dưới khắp Khai Phong phủ đều cho Kim Kiền là người có “thiên phú dị bẩm”, giờ lại nghe lời nói có ẩn giấu huyền cơ này, Triển, Trịnh hai người lại càng cảm thấy lời của Công Tôn tiên sinh có lý, rất tự nhiên liền tán đồng theo. Kỳ thực lời của Kim Kiền vốn chẳng có căn cứ gì cả, chỉ là dựa trên những bộ phim truyền hình cũ rích thời hiện đại mà phỏng chừng chuyện bất trắc xảy ra mà thôi, nhưng lại vô tình càng tăng thêm độ tin cậy thân phận “thiên phú dị bẩm” của mình, sau này khi Kim Kiền hỏi tướng lại thật sự là có hối hận cũng không kịp nữa.

Đợi đến khi Lưu thị đóng tất cả các cửa rồi quay lại chỗ ngồi, Kim Kiền mới từ từ mở bọc đồ, lấy ô bồn ra đặt xuống trước mặt Lưu thị, nói: “Lưu ô bồn, thê tử của người đang ở trước mặt, còn không mau ra nhận?”.

Ô bồn khê rung động, nghẹn ngào nói: “Nương tử, vi phu cuối cùng cũng gặp được nàng rồi...”.

Lưu thị vừa nghe sắc mặt liền biến đổi, đôi môi trắng bệch như tờ giấy, run lấy bầy nhưng lại không phát ra nổi tiếng nào. Đôi mắt cứ nhìn chăm chăm vào ô bồn, rất lâu sau mới run run hỏi: “Ông... ông... ông... cái ô... ô bồn này... vì... vì sao...”.

Ô bồn nghe thế liền khóc lóc thảm thiết, nói: “Nương tử, vì sao nàng ngay cả giọng nói của vi phu cũng không nhận ra?”.

Thần sắc Lưu thị đình trệ, chậm chậm ngẩng đầu lên nhìn khắp lượt mọi người trong phòng, nhưng thấy vẻ mặt nghiêm túc, cúi đầu không nói lời nào của họ, cả người Lưu thị run rẩy dữ dội, lập tức gục xuống bàn, hai tay ôm chặt lấy ô bồn, nước mắt lăn chảy như chuỗi trân châu bị đứt dây rơi xuống ô bồn, tí tách từng giọt, nức nở thê lương: “Tướng công, tướng công... chàng... vì sao chàng lại thành thế này?”.

“Nương tử, vi phu chết oan uổng lắm...” , ô bồn vừa khóc vừa nói, đem cảnh ngộ mình bị sát hại như thế nào, rồi bị nung thành ô bồn ra sao, sau đó đến được Khai Phong phủ kêu oan thế nào, tra được nơi ở của huynh đệ họ Ngô kia ra làm sao,... Nói hai câu lại khóc một câu, cứ ngắt quãng như thế mà kể lại mọi chuyện cho thê tử mình nghe. Lưu thị càng nghe càng đau lòng, càng nghe càng sầu muộn, nghe đến cuối cùng, một người, một bồn ôm nhau khóc lóc thảm thiết, nức nở không nên lời.

Không biết hai người đã khóc được bao lâu rồi, Kim Kiền chỉ cảm thấy trời đất gió mây đều như biến sắc, cổ lưng, cơ bắp toàn thân đều cứng đờ, khi ấy một người một bồn bên kia mới có dấu hiệu dừng lại.

Tiếng khóc vừa mới ngừng liền thấy Lưu thị ôm ô bồn quỳ sụp xuống đất, khấu đầu nức nở: “Ba vị quan gia, xin hãy thay tướng công làm chủ, bắt đôi huynh đệ sát nhân kia, báo thù cho tướng công dân phụ!”.

Triển Chiêu vội tiến lên, khê đưa tay ra, nhẹ nhàng nói: “Lưu đại tẩu không cần phải như thế. Bao đại nhân đã thụ lý vụ án này, tất sẽ bắt hung thủ về chịu tội trước pháp luật”.

Lưu thị nghe vậy mới từ từ đứng dậy, gạt nước mắt nói: “Dân phụ tạ quan gia”.

Lại nghe ô bồn nói: “Nương tử, lần này vi phu có thể giải oan được đều may nhờ có vị tiểu quan gia Kim Kiền này đây”.

Lưu thị nghe xong, vội khom người quỳ xuống nói: “Lưu thị tạ tiểu quan gia giúp đỡ”.

Kim Kiền bị hành động quỳ gối của Lưu thị dọa khiến cho da đầu tê dại, thầm nghĩ: Thật là bá phúc mấy vị tổ tiên cổ đại, ba bước một quỳ, năm bước một lạy. Chưa bàn đến vấn đề dương thọ của mình bị hao tổn đi bao nhiêu, hãy nói đến chuyện thời gian dành cho việc quỳ với lạy này lãng phí đi thế nào, nếu cứ vậy thì làm gì còn thời gian mà tra án nữa, mà không tra án thì chuyện này sao có thể điều tra rõ ràng được, vậy mình lại phải tiếp tục làm rửa ô bồn à? Hừ hừ, xem ra mình mà không ra tay đốc thúc để tăng hiệu suất phá án thì không được.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền bước hai bước lên phía trước, đỡ Lưu thị dậy rồi nói: “Đại tẩu không cần phải tạ ơn, lần này chúng tôi đến đây, ngoài việc hộ tống Lưu huynh trở về quê nhà, còn là mong đại tẩu hỗ trợ tra án”.

Lưu thị nghe xong chẳng những không an tâm, ngược lại nước mắt tiếp tục tuôn như mưa, nói: “Nhưng tướng công nói, manh mối nay đã không còn, hung thủ cũng chẳng biết tung tích, làm sao phá án được? Dân phụ, dân phụ chỉ xin các quan gia hãy làm chủ cho dân phụ và tướng công!”, dứt lời, tâm tình kích động khó đề nén được, Lưu thị lại khom người, gập gối, dáng vẻ như muốn quỳ xuống tiếp.

Kim Kiền nhanh tay lẹ mắt, lại đưa tay ra đỡ Lưu thị, thốt lên: “Đại tẩu không cần lo lắng, có Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ, Ngự Miêu do đích thân hoàng thượng ngự phong, Triển đại nhân ở đây, cho dù lũ tội phạm kia có đào hang trốn, chúng tôi cũng có thể quật ba thước đất lên bắt bằng được”.

Những lời này quả nhiên có tác dụng, Lưu thị lập tức ngừng khóc, nhìn Kim Kiền hỏi: “Ngự Miêu? Triển đại nhân?”.

“Không sai, không sai”, Kim Kiên vội túm ống tay áo Triển Chiêu kéo lại, đẩy đến trước mặt Lưu thị, tiếp tục nói: “Đây chính là Triển đại nhân của Khai Phong phủ chúng tôi, công phu đệ nhất thiên hạ, bản lĩnh điều tra thuộc hàng thượng thừa, khả năng bắt chuột... khụ, à bắt tội phạm lại càng không phải bàn”.

“Kim Kiên”, giọng Triển Chiêu hơi cao, vẻ bất đắc dĩ.

Kim Kiên liếc mắt một cái, chỉ thấy sắc mặt Triển Chiêu không vui, thăm nghĩ không hay rồi, liền vội vàng trưng bộ mặt tươi cười ra hỏi: “Triển đại nhân, ngài có gì cần sai bảo?”.

Triển Chiêu khẽ cử động cánh tay, kín đáo thu ống tay áo về, liếc Kim Kiên một cái.

Cái liếc mắt này mang theo ánh nhìn sắc nhọn khiến Kim Kiên gai gai sống lưng, vội vàng giơ hai tay lên, cười khan hai tiếng, lui sang một bên, nghĩ bụng: Con mèo này xấu tính quá, mà hình như còn có bệnh cuồng sạch sẽ nữa, sau này ít đụng chạm đến là hơn.

Triển Chiêu lúc này mới thông thả cất tiếng hỏi Lưu thị: “Lưu đại tẩu, Triển mỗ có mấy câu hỏi, mong đại tẩu có thể giải đáp cho Triển mỗ”.

Lưu thị vội trả lời: “Triển đại nhân cứ hỏi”.

Triển Chiêu gật đầu hỏi: “Lưu Thế Xương thường đến chỗ nào nhập vải vóc?”.

“Mỗi lần tướng công đều đến Tô Châu mua hàng.”

“Vậy mỗi lần nhập hàng phải chăng đều là cùng một tiệm?”

Lưu thị lắc lắc đầu nói: “Nhà dân phụ vốn chỉ kinh doanh buôn bán nhỏ, mỗi lần nhập hàng đều không cố định ở một tiệm nào cả. Triển đại nhân vì sao lại hỏi vậy?”.

Triển Chiêu nghe xong lại chau mày trầm tư, im lặng không đáp.

Lưu thị không khỏi có chút lo lắng, vội ngược mắt nhìn sang Kim Kiên và Trịnh Tiểu Liễu.

Kim Kiên thấy Trịnh Tiểu Liễu bên cạnh nhấp nhóm muốn nói, liền thì thầm gợi ý: “Tiểu Lục ca, sao còn không tiến lên trợ giúp Triển đại nhân?”.

Trịnh Tiểu Liễu nghe vậy mừng rỡ, vội tiến lên hai bước, ưỡn ngực nói: “Lưu đại tẩu, bởi đôi huynh đệ Ngô thị kia giết người cướp của, sau này tất sẽ phải đem số hàng đoạt được ra bán. Nếu mỗi lần tướng công tẩu nhập hàng ở cùng một cửa hiệu, như vậy trên vải đều có kí hiệu của cửa hàng ấy, chúng tôi bắt tay vào điều tra từ đó, vụ án mới có phương hướng giải quyết”.

Lưu thị lúc này mới hiểu ra, nhưng sắc mặt tối sầm xuống, cúi đầu suy nghĩ.

Ô bồn buồn bã nói: “Đều tại vi phu không tốt, rất nhiều việc quan trọng lại hoàn toàn không nhớ gì, nếu không...”.

Lưu thị nghe vậy lại như nhớ ra điều gì, đột nhiên reo lên: “Triển đại nhân, dân phụ nhớ ra rồi, trước khi xuất môn tướng công có nói, lần này đến Tô Châu nhập hàng, sẽ chọn mua lụa Vân Cẩm”.

“Lụa Vân Cẩm?”, Triển Chiêu ngược lên hỏi: “Lụa Vân Cẩm này là loại lụa gì?”.

Lưu thị đáp: “Triển đại nhân không biết đấy thôi, Vân Cẩm là tơ lụa đặc chế hàng đầu ở Tô Châu, chất lụa mềm như nước, màu sắc đẹp mà quý phái, giá thành đắt vô cùng. Trước đây đã nhiều lần tướng công muốn nhập về bán, nhưng ngặt nỗi vốn chẳng đủ. Đến năm nay mới tích đủ ngân lượng, dự định chuyển này đi nhập hàng sẽ mua về một cuộn để làm phong phú thêm cho cửa tiệm. Chẳng ngờ, một đi không trở lại...” , nói rồi lệ lại tuôn chảy như mưa.

Triển Chiêu trầm ngâm giây lát, rồi nói: “Theo lời đại tẩu thì lụa Vân Cẩm này rất hiếm?”.

Lưu thị gật gù đầu.

Trịnh Tiểu Liễu nghe xong nhất thời hiểu ra, bước lên một bước nói: “Triển đại nhân, nếu thế thì chúng ta có thể bắt đầu điều tra từ lụa Vân Cẩm”.

Triển Chiêu nhìn Trịnh Tiểu Liễu, gật đầu, suy nghĩ một lát rồi thuận miệng hỏi: “Vậy theo ý của người, nên điều tra như thế nào?”

“Việc này... thuộc hạ... thuộc hạ...”, Trịnh Tiểu Liễu bỗng ngắc ngứ, vò đầu bứt tai, mắt đảo mấy vòng nhưng cũng không biết nên trả lời như thế nào. Liếc sang bên cạnh, thấy Kim Kiền đang lén ngáp một cái, Trịnh Tiểu Liễu không khỏi chấn động, thầm nghĩ: Kim Kiền hành động như thế ắt đã có dự liệu rồi, chỉ bằng hỏi cậu ta xem sao.

Nghĩ vậy, Trịnh Tiểu Liễu liền cao giọng nói: “Triển đại nhân, thuộc hạ cảm thấy Kim Kiền đã có chủ ý”.

Về phần Kim Kiền, công oan hồn ô bôn trên lưng cả hai ngày trời, tất nhiên mệt mỏi vô cùng, đang định trang thủ ngủ gật một chút thì đột nhiên nghe thấy Trịnh Tiểu Liễu đá vắn đề sang cho mình, không khỏi thâm kêu khổ trong lòng.

Triển Chiêu, giọng gấp gáp, hỏi: “Kim Kiền, người có chủ ý gì?”.

Kim Kiền ngược lên, chỉ thấy ánh mắt Triển Chiêu bùng sáng như sao, còn Trịnh Tiểu Liễu gương mặt mang theo vẻ chờ đợi, lại thêm Lưu thị vẻ mặt vạn phần kỳ vọng, nếu ô bôn mà cũng biết thể hiện nét mặt chắc cũng chỉ như thế mà thôi.

“Việc này...”, da đầu Kim Kiền ngứa râm ran, miệng ngắc ngứ không nói thành lời, thầm nghĩ: Bà nó, vấn đề có độ khó cao thế này mình làm sao giải đáp nổi! Đám người này đang làm cái quỷ gì thế, coi mình là Conan, Kindaichi hay Sherlock Holmes à? Cho dù tế bào não của mình tiến hóa hơn mấy trăm năm cũng không có công năng phá án! Haizzz... thứ tình huống tiến thoái lưỡng nan này, mình đành phải phát huy tuyệt học của lão Trương, tổ sư khai sáng phái Võ Đang – đùn đẩy trách nhiệm lẫn nhau.

Nghĩ vậy, Kim Kiền lập tức bày ra vẻ mặt khiêm tốn muốn thụ giáo, hướng Triển Chiêu hỏi: “Theo cao kiến của Triển đại nhân thì nên làm thế nào?”, còn bụng thì nghĩ: Trước tiên cứ đem vút “củ khoai nóng bỏng tay” này đã rồi tính sau.

Triển Chiêu trầm ngâm một lát mới nói: “Nếu lụa Vân Cẩm này giá thành đắt đỏ như vậy thì sẽ có rất ít cửa hàng bán, chúng ta điều tra các cửa hàng bán loại lụa này có lẽ sẽ tìm được manh mối gì đó”.

Kim Kiền nghe xong nhất thời hoan hỉ, nghĩ thầm: Mình biết ngay mà, kinh nghiệm của Tiểu Miêu phong phú, nhất định sẽ có biện pháp.

Nhưng lại thấy Triển Chiêu nói: “Chỉ là những cửa hàng bán vải ở Khai Phong có rất nhiều, cứ dò hỏi như thế thì không biết đến khi nào mới có kết quả”.

Lưu thị nghe xong nhất thời nóng lòng như lửa đốt, lại ôm ô bôn khóc lóc: “Tướng công ơi, phải làm gì bây giờ? Nay oan hồn chàng bị phong bế trong ô bôn, bị người ta đem ra mua bán đổi chác, trong khi đó kẻ sát nhân lại nhón nhơ ngoài vòng pháp luật, tướng công ơi... Thiên lý ở đâu?”.

Ô bôn cũng gào khóc theo, hai vợ chồng kẻ khóc người than, bằng trắc hợp vận, thực như ma âm xuyên thủng lỗ tai, uy lực vô cùng.

Kim Kiền chỉ thấy đầu óc bỗng như to ra, tế bào não đều lao nhao phản đối, chức năng phòng vệ tự khởi động, đột nhiên trong óc lóe lên cái gì đó, bất giác Kim Kiền buột miệng quát: “Im lặng!”.

Phu phụ lưu thị liền ngưng khóc, cùng Triển Chiêu, Trịnh Tiểu Liễu nhìn chăm chăm về phía Kim Kiền.

Kim Kiền khẽ thở ra một hơi, rùng mình mấy cái liền, sau đó hạ giọng hỏi: “Đại tẩu, núi Nam Hoa cách trấn này bao xa?”.

Lưu thị ngẩn ra, nghĩ một lúc mới trả lời: “Không quá hai mươi dặm”.

“Vậy thành trấn nào gần núi Nam Hoa nhất?”

Lưu thị đáp: “Trong khoảng năm mươi dặm quanh núi Nam Hoa, chỉ có trấn này”.

Triển Chiêu nghe đến đây, trong lòng đã có chút sáng tỏ, tiếp lời hỏi: “Theo ý Kim Kiền thì nơi mà hai huynh đệ hộ Ngô có khả năng mang hàng đến tẩu tán nhất chính là... trấn này?”.

Kim Kiền gật đầu.

Trịnh Tiểu Liễu không hiểu, cũng hỏi: “Kim Kiền, hiệu bán vải vóc trong thành Đông Kinh Biện Lương rất nhiều, vì sao hai huynh đệ chúng lại phải mang hàng đến trấn này tẩu tán?”.

Kim Kiền nghe xong nhất thời đắc ý, khoanh tay trước ngực nói: “Tiểu Lục ca, anh còn nhớ cái ô bồn kia mua ở đâu không?”.

Trịnh Tiểu Liễu nhíu mày đáp: “Đương nhiên là trong thành Biện Lương”.

Kim Kiền giơ một ngón tay lên nói: “Đúng vậy! Huynh đệ họ Ngô năm nào cũng tạo tác nung ô bồn mang đến thành Biện Lương bán, trong thành tất có người quen biết, nếu đột nhiên chúng vận chuyển tơ lụa vào thành bán, há chẳng khiến cho người ta sinh nghi sao? Hai huynh đệ chúng ngay cả chuyện đốt xác tiêu hủy dấu vết còn nghĩ đến thì chắc chắn sẽ không phạm sai lầm ngớ ngẩn như thế. Tuy nhiên bọn chúng lại không thể vận chuyển hàng hóa đi xa, thế nên địa điểm tốt nhất để tẩu tán tang vật chính là thành trấn lân cận gần núi Nam Hoa, mà trấn này lại là nơi có khả năng nhất”.

Mọi người nghe xong mới hiểu rõ, liền phục lẫn, lập tức nhìn Kim Kiền bằng con mắt khác. Trịnh Tiểu Liễu và Lưu thị tất nhiên không cần phải nhiều lời, ngay cả Triển Chiêu khuôn mặt cũng mang vẻ tán thưởng.

Kim Kiền thầm thở phào một hơi, nghĩ bụng: Nếu không phải bà chị kia kêu khóc rằng “ô bồn bị người ta đem ra mua bán đổi chác”, nháo nhào hết lên làm cho đầu mình cơ hồ muốn nứt, cũng sẽ không thể trong cái khó ló cái khôn mà nghĩ ra được điều này. Xem ra câu tục ngữ “bí quá hóa liều” cũng có vài phần đạo lý.

Mọi người tìm được manh mối tự nhiên đều mừng rỡ. Kim Kiền lại càng xúc động hơn, bởi lần này đi tra án sẽ không còn phải tha cái ô bồn kia theo nữa, cuối cùng nàng cũng có thể vất bỏ cái mai rùa oan hồn đó rồi. Triển Chiêu lại hỏi Lưu thị một hồi về những cửa hàng vải vóc trong trấn, chuẩn bị cáo từ rời đi.

Ba người vừa mới đứng dậy liền nghe thấy tiếng trẻ con từ ngoài cửa truyền vào: “Mẹ, con về rồi”.

Lưu thị vừa nghe nhất thời biến sắc, vội vàng dùng vải đen bọc kín cái ô bồn lại, nói với ba người bọn Triển Chiêu rằng: “Các vị đại nhân, Bách Nhi, con trai dân phụ, đi học về rồi, chuyện tướng công đã chết, xin các vị đại nhân khoan hãy lộ ra”.

Ba người hiểu rõ, cùng gật đầu đồng ý.

Cửa chính bị đẩy ra, một bé trai khoảng mười một, mười hai tuổi tiến vào, nói: “Mẹ, đang là ban ngày, vì sao lại đóng cả cửa sổ lẫn cửa chính thế?”.

Lưu thị vội vàng bước đến, đỡ lấy cậu bé nói: “Bách Nhi, mau qua chào các ca ca đi. Các huynh ấy đều là bằng hữu của cha con đấy”.

Cậu bé lễ phép, khẽ chấp tay, lạnh lạnh nói: “Bách Nhi bái kiến các ca ca”.

Mọi người định thần nhìn kỹ, chỉ thấy cậu bé này mặc áo vải, đeo túi chéo, mày mắt rõ ràng, khuôn mặt sáng láng như ngọc. Tuổi tuy còn nhỏ nhưng ánh mắt lại có vẻ điềm tĩnh, chín chắn.

Triển Chiêu và Trịnh Tiểu Liễu vừa gặp Bách Nhi không khỏi tấm tắc khen, gật đầu đáp lễ. Chỉ có Kim Kiền là nhăn mặt, thầm nghĩ: Ca ca... từ này ngày càng thích hợp với mình hay sao ấy.

Bách Nhi khẽ ngẩng đầu lên nhìn mẹ hỏi: “Mẹ, có phải đã có tin tức của cha không?”.

“Cái này...”, Lưu thị miễn cưỡng cười: “Ừ, có tin rồi”.

“Vậy khi nào thì cha con trở về?”

“Ừm... À, Bách Nhi, con vừa đi học về chắc khát lắm rồi, để mẹ đi lấy nước cho con.” Trong mắt Lưu thị lệ đã dâng đầy, đành phải tìm cớ chạy vào phòng trong, để lại Bách Nhi và ba người lạ mắt to mắt nhỏ nhìn nhau.

Bách Nhi cởi túi vải ra đặt lên bàn, nhìn một lượt những người lạ trong phòng rồi từ từ đi đến trước mặt Triển Chiêu, khom người thi lễ nói: “Ca ca, Bách Nhi mạo muội hỏi một câu, cha của Bách Nhi có phải đã tạ thế rồi không?”.

Những lời này vừa nói ra, đừng nói Kim Kiền, Trịnh Tiểu Liễu giật mình nhảy dựng lên. Mà ngay cả Triển Chiêu khuôn mặt trước nay chưa từng để lộ điều gì cũng không khỏi biến sắc, qua một lúc lâu, Triển Chiêu mới từ tốn cất lời: “Vì sao để lại hỏi vậy?”.

Bách Nhi nhìn sắc mặt của ba người trong phòng, rũ mắt xuống đáp: “Xem ra Bách Nhi đoán không sai rồi, quả nhiên cha đã tạ thế”.

“Bách Nhi!”, một tiếng kêu kinh hãi từ trong phòng trong truyền ra, Lưu thị hai mắt rưng rưng, đưa tay che miệng, hối hả đi đến trước mặt Bách Nhi, run run hỏi: “Con nói lung tung cái gì đấy, con sao lại có thể nói rằng cha mình đã chết chứ?”.

“Mẹ!”, Bách Nhi kéo mẫu thân, để Lưu thị ngồi xuống ghé tựa, sau đó mới chậm rãi nói: “Mẹ, cha trước nay vốn rất trọng chữ tín, vậy mà tết Nguyên Tiêu vừa rồi lại vô cớ lỡ hẹn. Sau đó nửa năm nay bất vô âm tín. Nếu không có láng giềng cùng họ hàng thân thích quan tâm chăm sóc, chỉ sợ Bách Nhi và mẫu thân đã sớm chết đói ngoài đường rồi, đây đâu phải tính cách của phụ thân? Hôm nay bỗng nhiên có ba người tới, nói là có tin tức của cha, hai mắt mẹ lại đỏ hoe, không dám nhìn thẳng vào Bách Nhi, những biểu hiện như thế không đủ nói lên rằng cha đã tạ thế rồi sao?”.

Dứt lời, tất cả đều kinh ngạc cảm thán. Kinh ngạc bởi, cậu bé này tuy còn nhỏ tuổi nhưng tư duy đã nhạy bén sắc sảo, cảm thán vì một đứa trẻ thông minh lanh lợi như vậy mà đã sớm mất cha.

Lưu thị lại càng thương tâm vạn phần, ôm chặt lấy hai vai con trai, khóc nức lên. Qua một lúc lâu, Lưu thị mới buông Bách Nhi ra, đi đến trước bàn mở chiếc khăn màu đen bọc ô bồn ra, nức nở nói: “Tướng công, Bách Nhi vô cùng thông minh, chàng có thể yên lòng rồi”.

Bách Nhi thấy thế không khỏi kinh ngạc, vội tiến lên gọi: “Mẹ, mẹ làm sao thế? Vì sao lại ôm cái ô bồn nói năng hồ đồ vậy?”.

Lại nghe tiếng khóc của ô bồn vang lên, nức nở nói: “Bách Nhi, phụ thân chết oan uổng lắm!”.

Bách Nhi kinh hoàng thất sắc, chân tay mềm nhũn, quỳ sụp xuống đất, nhìn chăm chăm vào ô bồn.

Lưu thị đặt ô bồn xuống trước mặt Bách Nhi, nức nở nói: “Bách Nhi, đây là cha con...”, sau đó liền đem mọi chuyện nhất nhất kể lại cho con nghe.

Bách Nhi nghe xong, nhắm mắt không nói lên tiếng nào, hai hàng nước mắt trong suốt từ từ chảy xuống, cả người run rẩy không ngừng. Hồi lâu sau, Bách Nhi bỗng mở mắt ra, đập đầu ba cái trước ô bồn, kiên định nói: “Cha, người yên tâm, Bách Nhi nhất định sẽ đòi lại công bằng cho cha”.

Dứt lời, Bách Nhi đứng thẳng lên quay lại, đi đến trước mặt ba người Triển Chiêu, ngẩng đầu nói: “Ba vị đại nhân, Bách Nhi biết cửa hàng nào trong trấn nửa năm nay bán lụa Vân Cẩm!”.

“Cái gì?”, Kim Kiền, Trịnh Tiểu Liễu, Lưu thị cùng kêu lên.

Triển Chiêu liền hỏi: “Bách Nhi biết được từ đâu?”.

Bách Nhi lau nước mắt nói: “Đại nhân, từ sau tết Nguyên Tiêu khi cha thất hẹn, Bách Nhi đều đặc biệt lưu ý những tin tức có liên quan đến cha. Bách Nhi từng nghe phụ thân nhắc đến tên loại lụa Vân Cẩm, cho nên vừa nghe nói có người bán thứ lụa này Bách Nhi liền chạy qua đó thăm dò”.

Triển Chiêu lại hỏi: “Vậy người nào bán loại lụa này?”.

Bách Nhi đáp: “Là cửa hàng vải Thiên Chức ở đầu phố Nam, nửa năm nay chỉ có chỗ đó bán lụa Vân Cẩm”.

Triển Chiêu nghe xong liền gật đầu, quay sang ra lệnh cho hai người Kim, Trịnh: “Kim Kiền, Trịnh Tiểu Liễu, mau theo ta đến cửa hàng vải Thiên Chức điều tra”.

“Tuân lệnh!”, Kim Kiền và Trịnh Tiểu Liễu chấp tay đồng thanh đáp.

Kim Kiền vừa nhắc chân bước qua ngưỡng cửa, Triển Chiêu đang đi phía trước bỗng dừng lại, quay đầu nói: “Kim Kiền, người hãy mang ô bồn theo, phòng khi cần đến”.

“... Khụ khụ... Tuân lệnh...”

95. Q.6 - Chương 5: Hồi Năm

Hàng vải Thiên Trúc lộ hành tung hung thủ

Ô bồn chứng thực kẻ gian tà

Ba người Triển Chiêu từ biệt Lưu thị và Bách Nhi, dựa theo lời nói của cậu bé gấp gấp tìm đến phố Nam trong trấn, quả nhiên không lâu sau, họ tìm thấy một tiệm bán vải, treo biển đề “Hàng vải Thiên Trúc”

“Triển đại nhân, xem ra đây là cửa hàng đó”, Trịnh Tiểu Liễu quan sát xung quanh, nhỏ giọng nói với Triển Chiêu.

Kim Kiền đứng ngay cạnh nên nghe được rất rõ ràng, lòng không khỏi cười thầm: Chữ viết trên bảng hiệu kia so với cái sọt còn to hơn, Tiểu Miêu cũng không mù chữ, còn cần tên nhóc nhà anh đứng đó mà thuyết minh với giải thích sao?

Triển Chiêu lại chẳng thấy phiền gì, chỉ gật đầu, dẫn theo hai người Kim, Trịnh tiến vào cửa hàng, nhìn ngắm xung quanh một lượt rồi hỏi tiểu nhị trong quầy: “Vị tiểu ca này, tiệm của cậu có bán lụa Vân Cẩm không?”

Tiểu nhị vốn trông ba người quần áo giản dị, khuôn mặt lại mang theo bụi đường, cho rằng chẳng phải người có tiền gì nên không chú ý mấy, nom thấy ba người vào tiệm cũng không chào mời. Nhưng lát sau lại nghe thấy người thanh niên áo lam mở miệng hỏi về lụa Vân Cẩm, không khỏi có chút kinh ngạc, liếc mắt nhìn rồi khoát tay trả lời: “Lụa Vân Cẩm cái gì? Không có”.

Tuy ngữ khí của tiểu nhị tỏ vẻ rất coi thường nhưng Triển Chiêu cũng không chấp nhặt, lại hỏi: “Vị tiểu ca này, chường quầy nhà cậu không có trong cửa hàng sao?”

Tiểu nhị nghe xong có chút bực mình, nghĩ bụng: Ba người này nhìn qua quần áo trên người đã biết là loại cùng đinh rồi, lại còn bày đặt ra vẻ giàu có, hỏi hần lụa Vân Cẩm cơ đấy. Còn kêu mình gọi chường quầy ra, hừ, mình bằng từng này rồi còn chưa từng gặp cái ngữ nghèo kiết xác như thế này sao.

Nghĩ vậy, tiểu nhị liền gắt gỏng nói: “Chường quầy cửa hàng chúng tôi ra ngoài rồi, không có ở đây”.

Triển Chiêu lại hỏi: “Vậy xin hỏi khi nào chường quầy trở về”.

Tiểu nhị bị hỏi nhiều làm cho nổi quạu, đánh mắt liếc Triển Chiêu nói: “Tôi bảo này chường quầy của cửa hàng chúng tôi rất bận, mỗi lần xuất môn không mười ngày thì cũng tám ngày mới trở về. Nếu muốn mua hai thước vải bông may quần áo thì, thấy không, sắp hàng phía đối diện có đấy, mấy người đừng lãng nhăng ở đây cản trở cửa hàng chúng tôi làm ăn”.

Triển Chiêu nghe xong không khỏi sững sờ, định mở miệng nêu rõ thân phận mình thì Trịnh Tiểu Liễu bên cạnh đã cướp lời, hung hăng quát lên: “Cái tên này sao lại dám nói thể hủ, người có biết người đang đứng trước mặt ngươi là ai không, ngài ấy chính là...”.

Tiểu nhị cũng không khách khí, vặc lại: “Ta không cần biết ngươi là kẻ nào, không mua đồ thì đừng có mà lãng nhăng ầm ĩ ở đây, mau biến đi chỗ khác! ”.

“Cái gì?”, Trịnh Tiểu Liễu tức giận tới nỗi hai mắt phát hỏa, đang định mắng lại thì thấy có người huýnh huýnh phía sau lưng mình, quay đầu nhìn thì hóa ra là Kim Kiền.

Kim Kiền cau mày, đẩy Trịnh Tiểu Liễu sang một bên, đi đến bên quầy, đặt đánh cạch túi vải đen bọc ô bồn lên mặt quầy, ôm cánh tay nói: “Muốn cãi nhau thì sang bên kia mà cãi, mấy trăm lượng bạc này sắp đè chết tôi rồi, tôi phải kiếm chỗ nào nghỉ chân chút mới được”.

Hả?

Lời này vừa nói ra, ngay cả Triển Chiêu cũng bàng hoàng nói gì đến tiểu nhị và Trịnh Tiểu Liễu.

Lại thấy Kim Kiền nhìn ngó xung quanh, rồi quay người nói với Triển Chiêu: “Công tử, tiểu nhân thấy cái xó xỉnh quê mùa này chắc không có lụa Vân Cẩm đâu, mấy thứ bày bên ngoài cũng là mấy thứ tầm thường, chỗ nào chả có, còn chẳng bằng bộ đồ trên người công tử. Chúng ta vẫn nên đi tới Đông Kinh Biện Lương xem xét thì hơn” .

Tiểu nhị nghe xong rất kinh ngạc, ngó ngó tay nải tựa tựa cái trống này, thầm nghĩ: Nghe khẩu khí vị tiểu ca này có lẽ nào mấy người bọn hắn lại là mối làm ăn lớn? Nhưng nhìn cách ăn mặc của ba người bọn hắn thì thể nào cũng không giống.

Nghĩ đến đây, tiểu nhị không kìm được ngược lên đánh giá kỹ càng Triển Chiêu, vừa thấy liền kinh ngạc.

Người thanh niên áo lam này tướng mạo đường đường, khí độ bất phàm, bộ quần áo vải màu lam tuy mới nhìn thì thấy bình thường chẳng có gì đặc biệt nhưng khi khoác lên người anh ta lại mang một vẻ tiêu sái phiêu dật phóng khoáng chẳng thể diễn tả được bằng lời, nói vậy vị áo lam này chẳng phải nhân vật tầm thường.

Đôi con ngươi của tiểu nhị đảo một vòng lập tức như biến thành một người khác, xoay người từ trong quầy chạy ra, đến trước mặt Triển Chiêu cười nói: “Ai da, vị đại gia này, tiểu nhân có mắt không trông, không nhận ra ngài. Ngài muốn xem loại vải gì, xin cứ việc vào ngắm” .

Triển Chiêu và Trịnh Tiểu Liễu nghe xong, cùng nhìn về phía Kim Kiền, lại thấy Kim Kiền cau có, đi đến bên cạnh Triển Chiêu nói: “Công tử, nếu ở đây không có lụa Vân Cẩm, chúng ta nên đi tới cửa hàng khác xem thôi” .

Tiểu nhị thấy vậy cuống lên, cao giọng nói: “Vị đại gia này, đừng đi! Trong cả Lưu Gia trấn này, chỉ có cửa hàng chúng tôi mới có lụa Vân Cẩm, ngài tới đây là đúng rồi” .

Triển Chiêu khẽ nhướn mày, nhìn Kim Kiền một cái rồi nói: “Nếu tiểu ca đã nói như vậy, chi bằng hãy mang ra cho chúng tôi xem một chút” .

Tiểu nhị mừng rỡ, vội vàng đi vào phòng trong, không bao lâu sau thì ôm ra một cây lụa.

Cây lụa bề mặt trơn nhẵn, mềm mại như nước, tuy đặt ở trong nhà nhưng lại có thể phản xạ ánh sáng mặt trời, lung linh rực rỡ, lộng lẫy đến chói mắt.

Mọi người vừa nhìn lòng không khỏi tán thưởng.

Kim Kiền liền đem cái túi bọc ô bỏn lại, đặt cạnh cây lụa, nhỏ giọng hỏi: “Lưu ô bỏn, người có ấn tượng gì về cây lụa này không?”.

“... Không có”, ô bỏn khẽ đáp.

“... Quên đi, hỏi người cũng bằng thừa”, Kim Kiền đẩy ô bỏn sang một bên.

Lại nghe Triển Chiêu hỏi: “Tiểu ca, loại lụa này màu sắc, chất liệu quả là xuất chúng, chẳng hay chúng nó nhập về từ đâu?”.

Tiểu nhị không hiểu mở miệng hỏi: “Vị đại gia này, ngài mua lụa, sao không hỏi giá mà hỏi lụa được nhập về từ đâu, như thế là đạo lý gì?”.

Triển Chiêu khẽ mỉm cười, đáp: “Cậu không biết rồi, thứ lụa Vân Cẩm quý hiếm này thường có hàng giả, chúng tôi hỏi hàng nhập về từ đâu cũng là để đề phòng vạn nhất mà thôi”.

“A...”, tiểu nhị gật đầu nói: “Nhưng lụa Vân Cẩm này được nhập về từ đâu tiểu nhân cũng không rõ, chỉ có chừng quây mới biết”.

“Vậy chừng quây hiện đang ở đâu?”

Tiểu nhị đáp: “Không giấu gì ngài, mấy ngày trước chừng quây đi ra ngoài nhập hàng, lúc này không có ở đây”.

Triển Chiêu nghe xong không khỏi cau chặt đôi lông mày.

Trịnh Tiểu Liễu thấy tình huống như vậy, bước nhanh lên trước hỏi: “Vậy khi nào thì chừng quây trở về?”.

Tiểu nhị lắc lắc đầu: “Nhanh thì hai ngày, còn lâu thì ba đến năm ngày”.

Mọi người đều trầm tư không nói.

Kim Kiền là người ủ dột nhất, nghĩ thầm: Thật là đen đủi, tay chưởng quầy đúng là biết chọn thời điểm ra ngoài. Manh mối tới tay, rành rành ngay trước mắt mà lại hụt mất, hức hức, nói thế thì mình vẫn phải tiếp tục cos thành rùa ô bồn nữa ư... Trời cao đất dày ời, Thượng đế, Jesus, Như Lai Phật Tổ ời, cho dù là ai cũng được, mau mau hiển linh đi, cứu vớt kẻ yếu đuối đáng thương là con đi.

Tiểu nhị nhìn người này, ngó người kia, thấy ba người sắc mặt ai cũng chán nản, đặc biệt là cậu thiếu niên gầy gò mặt áo đen, nom sắc mặt như đang muốn tìm người đánh nhau vậy, không khỏi có chút khiếp đảm, lại sợ làm mất mối làm ăn lớn nên không dám đuổi đám người này ra ngoài. Tiểu nhị đang phiền não không biết thoát thân thế nào thì bỗng nhác thấy một bóng người trước cửa tiệm, định thần nhìn kỹ hóa ra là người quen, lòng mừng thầm vội bước ra nghênh đón, đon đả chào:

“Ai da, đây chẳng phải là Tôn đại gia và Tôn nhị gia sao? Hai vị lại đến tìm chưởng quầy uống rượu phải không, thật không may, chưởng quầy đã ra ngoài nhập hàng rồi, vài ngày nữa mới về cơ” .

Có tiếng một người cười nói: “Tên tiểu tử thói nha người sao hôm nay lại ân cần vậy, có phải muốn xin rượu uống không?”.

Một người khác cũng cười nói: “Đại ca, đệ thấy tên tiểu tử này càng ngày càng giảo hoạt” .

Tiểu nhị và hai người nọ đứng ngoài cửa say sưa trò chuyện, còn ba người Triển Chiêu ở trong này đang sầu não vì vụ án, chẳng ai chú ý đến xung quanh. Mặt quầy phía sau lưng ba người, túi đựng ô bồn tự nhiên rung lắc mạnh, rơi từ trên quầy xuống đất coong một tiếng, rớt ra khỏi túi,碌碌 lăn cái vào ra khỏi cửa.

Ba người ngoài cửa đang nói chuyện nhất thời dừng lại, rồi một tiếng kêu thất thanh vang lên: “Đại ca! Cái... cái này...” .

Ba người trong phòng nghe thấy tiếng kêu, liền quay đầu ra nhìn, không khỏi giật mình kinh ngạc.

Triển Chiêu và Kim Kiền chạy vội ra ngoài, Kim Kiền ôm lấy ô bồn, dùng vạt áo che lại. Trịnh Tiểu Liễu đằng sau nhặt miếng vải đen lên, tay chân luống cuống cùng Kim Kiền bọc lấy ô bồn.

Chợt nghe có tiếng hỏi: “Tiểu ca, cái ô bồn này là...”.

Kim Kiền ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy trừ tiểu nhị ra, ngoài cửa còn có hai người đang đứng.

Người bên trái mặt áo lụa xanh thẫm, chân mang giày cổ thấp màu đen, vóc dáng vạm vỡ, da ngăm đen, lông mày chổi xể, mắt hình tam giác, râu ria tua tủa kéo đến mang tai.

Người bên phải dáng người hơi thấp, mặc áo khoát vạt ngắn màu nâu, quần màu đất non, mang giày vải đen, lông mày hình chữ bát, mắt ti hí, mặt đen sì chẳng có tí râu nào. Hai người họ đứng cùng nhau, nếu nhìn kỹ mày mắt họ cũng có vài phần tương tự.

Người vừa hỏi chính là nam tử áo nâu thấp hơn phía bên phải, vẻ mặt hắn ta có thể nói lúc này là quái dị: Hai mắt long lên, nửa khuôn mặt bên trái thì có vẻ bình tĩnh, còn nửa khuôn mặt bên phải hình như hơi co rúm lại.

Kim Kiền bỗng sinh nghi, ôm ô bồn lui lại hai bước, đi đến bên cạnh Triển Chiêu rồi mới đáp: “Ô bồn này là của tôi, có vấn đề gì không? ”.

Kim Kiền còn chưa đáp lời thì Triển Chiêu đã tiến lên một bước, trầm giọng đáp: “Lẽ nào trước đây hai vị đã từng thấy cái ô bồn này rồi?”.

Bị Triển Chiêu hỏi câu này, nam tử thấp hơn kia không khỏi rụt cổ lùi ra sau, mắt hướng về phía người áo xanh bên cạnh, lắp bắp nói: “Đại ca, cái... cái ô bồn...” .

“Câm miệng!”, người áo xanh thấp giọng nạt, ngừng một lúc sau đó ngẩng đầu lên hướng về phía Triển Chiêu, chấp tay cười nói: “Không có gì, huynh đệ chúng tôi trước giờ đều muốn có một cái ô bồn, hôm nay thấy cái ô bồn này rất được, cũng định mua một cái nên mới thuận miệng hỏi vậy thôi” .

Triển Chiêu nhíu chặt đôi mày lười mác, hàn quang lóe lên trong mắt, cẩn thận đánh giá hai huynh đệ này một phen, sau đó mới trầm giọng nói: “Cái ô bồn này được mua ở tiệm ‘Vương Gia tạp hành’ trên phố Mã Hành, hai người đã từng nghe qua chưa?”

“Chưa nghe qua! Chưa nghe qua!”, nam tử áo nâu đột nhiên xua tay kêu lên.

“Nhị đệ!”, kẻ áo xanh cũng cao giọng quát, thấy nam tử áo nâu im bất, mới từ tốn nói: “Các vị, có vẻ như đệ đệ tôi hôm nay uống quá nhiều, hơi thất thường chút, các vị đừng để bụng nhé. Hai huynh đệ bọn tôi còn có việc, xin cáo từ trước “.

Dứt lời, hắn xoay thân kéo nam tử áo nâu định rời đi, nhưng vừa mới quay người, chưa bước được bước nào, đã thấy một cái bóng màu lam đột nhiên lướt đến trước mặt. Triển Chiêu đứng thẳng tắp như thân tùng, đưa một tay lên chặn đường đi của hai người bọn chúng.

Chúng sợ hãi nhảy dựng lên, ngược mắt nhìn, chỉ thấy khuôn mặt chàng thanh niên này vô cùng lạnh lẽo, đôi mắt như đáy hồ sâu thẳm, đang lạnh lùng trừng mắt nhìn chúng, không khỏi cảm thấy kinh hoàng, lại chẳng thốt nổi nên lời.

Nhưng Triển Chiêu qua một lúc lâu lại chẳng thấy nói gì, hai mắt quét qua hai huynh đệ chúng mấy phen, rồi hướng về phía Kim Kiền đang ôm ô bồn đứng trước cửa hàng vải.

Trước hành động và lời nói của hai huynh đệ này Kim Kiền cũng sinh nghi trong lòng, lại thấy Triển Chiêu chặn đường đi của chúng, sau đó nhìn sang phía mình, liền hiểu rõ, vội thấp giọng hỏi ô bồn trong tay mình: “Lưu ô bồn, người có biết hai kẻ này không?”.

Nhưng ô bồn lúc này lại câm như hến, chẳng phát ra chút âm thanh nào.

Kim Kiền cuống lên, lại cao giọng hơn vài phần: “Lưu ô bồn, ta hỏi người, người có nghe thấy không?”.

Ô bồn vẫn im lặng như cũ.

Kim Kiền ngược lên nhìn Triển Chiêu, thấy sắc mặt Triển Chiêu sầm xuống, đôi môi mím chặt, bất giác cảm thấy gió lạnh vi vu thổi sau lưng, vội vàng đặt ô bồn xuống đất, ra sức gõ, vừa gõ vừa nói: “Cái đồ ô bồn chết tiệt này, bình thường không cho người nói thì người cứ lèo lèo y hệt mấy bà tám, giờ bảo người làm chứng thì người lại ra vẻ lạnh lùng, ngay cả rắm cũng không dám đánh! Người còn tiếp tục giả câm giả điếc, ta sẽ ném người nào hồ phân, cho người biến thành bồn cầu.

Nhưng gõ mãi cả tay, ô bồn vẫn câm như hến.

Kim Kiền cũng không còn cách nào khác, đành thất thần nhìn sang Trịnh Tiểu Liễu bên cạnh, hy vọng cậu ta có thể đưa ra chủ ý nào đó, nhưng Trịnh Tiểu Liễu cũng hoang mang y như vậy, không biết phải làm sao.

Chợt nghe tên đại ca trong hai huynh đệ kia nói: “Vị huynh đài này, vì sao lại chặn đường đi của chúng tôi?”.

Triển Chiêu nghe xong, trừng mắt nhìn hai tên hồi lâu rồi mới từ từ hạ tay xuống, nghiêng người tránh sang một bên để cho chúng rời đi.

Đến khi chúng đã đi xa, Trịnh Tiểu Liễu và Kim Kiền vội chạy đến bên cạnh Triển Chiêu, Triển Chiêu nhìn Kim Kiền một cái, thấp giọng hỏi: “Vì sao lại như vậy?”.

Kim Kiền thâm kêu lên đầy bất đắc dĩ, nghĩ bụng: Tiểu Miêu, ngài cho tôi là bán tiên chuyển thế à? Ai mà biết được ô bồn này hôm nay phát điên cái gì chứ, đột nhiên im bất, chẳng lẽ vừa rơi xuống đất đã hỏng rồi ư... Khoan khoan, ô bồn này đang yên đang lành sao lại rơi xuống đất? Còn lăn ra khỏi túi nữa, lẽ nào hắn không biết mình không thể tiếp xúc với ánh mặt trời... Á! .

Kim Kiền căng thẳng, nhất thời mồ hôi lạnh túa ra đầy lưng, vẻ mặt buồn như đang khóc tang, ngẩng đầu lên nhìn Triển Chiêu: “Triển đại nhân, ô bồn gặp ánh mặt trời, tám phần lá hồn phi phách tán rồi...”.

“Cái gì?”, Triển Chiêu và Trịnh Tiểu Liễu thất kinh, cùng kêu lên.

Kim Kiền bị hai người trừng mắt nhìn đến phát run, nghĩ một lát lại nói: “Cũng... cũng không nhất định thế, có thể qua một lúc nữa sẽ hồi phục lại chưa biết chừng...”.

Hai người Triền Chiêu, Trịnh Tiểu Liễu nghe xong mới thở phào một cái.

Lát sau, Trịnh Tiểu Liễu hỏi: “Triền đại nhân, lời nói cùng hành động của hai huynh đệ kia rất quái dị, nhất định có liên quan tới vụ án này, vì sao không bắt hai tên đó về quy án?”

Triền Chiêu lắc đầu: “Đây chẳng qua chỉ là suy đoán, chúng ta không có chứng cứ rõ ràng. Không biết lựa Vân Cẩm xuất xứ từ đâu, không có ô bồn đứng ra làm chứng, sao có thể tùy tiện bắt người được?”

Trịnh Tiểu Liễu nhất thời im lặng, cúi đầu bứt tóc.

Kim Kiền lại càng tức khí, ra sức gõ vào ô bồn, miệng lầm bầm: “Đều tại cái tên Lưu ô bồn này, đúng thời khắc quan trọng lại không có động tĩnh, thật đúng là thành công chẳng thấy, thất bại có thừa!”

Kim Kiền đang gõ hăng say thì nghe ô bồn đột nhiên chấn động, từ bên trong truyền ra giọng nói: “Đừng gõ nữa!”

Ba người nghe xong vừa mừng vừa sợ, Kim Kiền vội kêu lên: “Lưu ô bồn, người vẫn ổn đấy chứ?”

Trịnh Tiểu Liễu cũng la lên: “Người đã có thể nói chuyện được rồi, vì sao vừa rồi không lên tiếng?”

Chợt nghe ô bồn thấp giọng nói: “Vừa rồi thảo dân thấy đôi huynh đệ sát hại thảo dân, nhất thời xúc động phần nộ không kìm chế được, rung mạnh quá liền rơi xuống đất, vô tình bị ánh mặt trời chiếu vào, liền mất đi ý thức”.

Triền Chiêu kinh hãi, vội hỏi: “Hung thủ mà người nói chính là hai kẻ vừa rồi đứng ở trước cửa hàng vải này có phải không?”

Ô bồn đáp: “Chính là hai kẻ đó! Triền đại nhân, sao ngài không mau tróc nã hai tên đó về quy án?”

“Tróc nã cái khỉ ấy!”, Kim Kiền gắt lên, “Hai tên đó không biết đã chạy đi đằng nào từ lâu rồi!”

“Cái gì?! Vì sao lại thả cho bọn chúng đi? Chúng là hung thủ sát hại thảo dân mà! Vì sao lại để mặt cho bọn chúng đi?”

Ô bồn kêu lên thảm thiết, nhưng ba người bên cạnh lại không rảnh mà quan tâm.

Triền Chiêu vội bước đến bên tiểu nhị của cửa hàng vải đang ngăn người, hỏi: “Tiểu ca, cậu có biết nhà của hai kẻ vừa rồi ở đâu không?”

Tiểu nhị vừa nghe thấy ô bồn nói chuyện, sợ tới mức suýt chút nữa thì ngất xỉu, lúc này nghe thấy câu hỏi của Triền Chiêu mới hoàn hồn lại, chớp chớp mắt nói: “Ngài... ngài hỏi Tôn đại gia và Tôn nhị gia sao?”

“... Tôn?”, Triền Chiêu hơi dừng lại một chút, rồi lập tức hỏi tiếp: “Đúng thế. Bọn chúng trú tại đâu?”

Tiểu nhị run run chìa một ngón tay chỉ về phía cuối đường: “Ở cuối con phố này, trong một tứ hợp viện lớn, trước cửa có một cây bách”.

Triền Chiêu nghe xong lập tức xoay mình chạy về phía cuối phố, Kim Kiền thấy thế liền vận khinh công, theo sát ngay sau. Hai người tựa như mũi tên lao ra khỏi cung, vèo cái đã không thấy bóng dáng đâu, chỉ khổ cho Trịnh Tiểu Liễu ở phía sau, lòng nóng như lửa đốt nhưng cũng chỉ có thể chịu đựng bụi đường cuộn khởi mà chạy theo.

Rất nhanh sau đó, hai người Triền, Kim đã tới được nơi trú ngụ của huynh đệ họ Ngô. Triền Chiêu dừng lại trước cửa, quan sát xung quanh sau đó nhún người một cái, nhẹ nhàng đáp xuống sân. Kim Kiền cũng nhảy vào theo.

Chỉ thấy sân viện rất lớn, ba gian nhà ngói, gian nhà chính quay mặt về hướng nam, hai gian bên cạnh là đông và tây sương phòng. Thân hình Triền Chiêu nhanh như gió, lướt đi khắp sân và mấy căn phòng tìm kiếm, Kim Kiền phi theo không kịp, chỉ đành kiểm tra tiền viện và hậu viện, chưa tới một khắc sau, cả sân viện cùng mấy gian nhà đều đã kiểm tra xong, nhưng hai người không thu được gì cả.

“Triền đại nhân...”, Kim Kiền cõng ô bồn trên lưng thấy Triền Chiêu đứng ngay đơ trong sân, lòng không khỏi có chút khó hiểu.

Triển Chiêu nhìn một vòng xung quanh, đột nhiên quay người đi về phía cửa, vừa đi vừa ra lệnh cho Kim Kiên: “Xem ra hai tên đó đã chạy trốn, nhưng thời gian ngắn như thế chắc chắn chưa đi được xa, chúng ta tức tốc đuổi theo nhất định có thể tóm được chúng”.

Kim Kiên nghe xong tinh thần nhất thời phấn chấn, hồi hã theo sau Triển Chiêu. Nhưng vừa mới mở cửa viện, Triển Chiêu đột nhiên khựng lại, đứng im bất động.

Kim Kiên nổi gót theo sau, thiếu chút nữa thì đập mũi vào người đi trước, may mà dừng ngay tức thì mới tránh khỏi tai nạn.

Vừa định mở miệng phản nài, đột nhiên Kim Kiên cảm thấy không khí xung quanh có phần không ổn, còn bóng lưng Triển Chiêu phía trước như cứng lại, tay nắm chặt thanh Cự Khuyết, cả người mơ hồ lộ ra sát khí.

Chợt nghe Triển Chiêu trầm giọng quát: “Huynh đệ Ngô thị, các người chớ nên phạm sai lầm một lần nữa!”.

Kim Kiên không hiểu gì, thò đầu ra từ sau lưng Triển Chiêu, ngóng về phía trước. Vừa mới nhìn liền giật nảy mình, thiếu chút nữa bỏ nhào xuống đất.

Chỉ thấy dưới tàng cây bách xanh um trước cửa sân viện có ba người đang đứng, hai kẻ trong đó là huynh đệ Ngô thị mà họ vừa mới chạm trán, người còn lại rất quen thuộc, thân hình gầy nhẳng, mắt báo, cằm nhọn, đó chính là Trịnh Tiểu Liễu vốn chạy theo sau họ.

Hung thủ giết người đã chạy trốn nhiều ngày, nay lại xuất hiện ngay trước mắt, vốn là một chuyện may mắn, nhưng tình huống lúc này thực sự có chút nan giải. Không vì một nguyên nhân gì khác, chỉ bởi trong tay Ngô Đại Lực kia là một cái rìu sắt bén với màu đen loang lổ trên lưỡi, mà lưỡi rìu đó vừa hay lại đang kề sát cái cổ mảnh khảnh của Trịnh Tiểu Liễu.

Kim Kiên nghe thấy ô bồn Lưu thị phía sau lưng kêu lên: “Chính là cái rìu đó, thảo dân bị sát hại bởi cái rìu đó!”.

Kim Kiên không biết Triển Chiêu với thân hình thẳng tắp trước mắt có cảm tưởng gì, nhưng lúc này trong lòng nàng chỉ có một thứ cảm xúc: Mợ nó, thời điểm này, ai mà quan tâm đến việc nghiên cứu chiến tích vĩ đại trước kia của cái rìu đấy kia chứ! Việc tối quan trọng trước mắt chính là: Sai dịch của Khai Phong phủ đại danh鼎鼎鼎鼎 thể mà lại bị biến thành con tin... Chắc chắn, Tiểu Miêu, ngài sẽ giải quyết việc này thế nào đây?

96. Q.6 - Chương 6: Hồi Sáu

Ném ô bồn giúp Chiêu cứu người.

Trúng thi độc Ngự Miêu xuống hồ

Mây lành theo gió phiêu diêu

Cây đơn hắt bóng nắng chiều mệnh mang

Xum xuê tán bách rủ nhàn

Khói lên biêng biếc đưa làm hương phai

Thân hình cao lớn phía trước, dáng thẳng như thân tùng, vạt áo thuần một sắc lam phiêu phất như múa, từng sợi từng sợi tóc đen bay bay theo gió, cảnh sắc đắm say, giai nhân tựa hoa như thế tất khiến cho tâm hồn con người ta cũng trở nên thư thái khoáng đạt hơn, đáng tiếc là cảnh chẳng gặp thời.

Chưa nói đến cái khác, mà chỉ riêng khí tức căng thẳng lạnh băng của vị Triển đại nhân trước mắt Kim Kiên cũng đã đủ để “sát hại” cảnh sắc rồi.

“Huynh đệ Ngô thị, các người đã cùng đường rồi, còn không giơ tay chịu trói”, Triển Chiêu tay cầm Cự Khuyết tiếng nói tựa rồng gầm đầy vực, khiến người ta không rét mà run.

Kim Kiền giật mình, run rẩy cả người, lùi lại về sau vài bước, đưa mắt nhìn hai người đang kẹp chặt lấy con tin chỉ cách có hơn một trượng trước mặt.

Ngô Đại Lực một tay kẹp chặt lấy cổ Trịnh Tiểu Liễu tay kia kề sát rìu vào yết hầu cậu ta, nheo mắt lại nói: “Rốt cục các người là ai, vì sao lại đem xui xẻo đến cho huynh đệ chúng ta?”.

Triển Chiêu tiến lên một bước, lạnh lùng nói: “Chúng ta là sai dịch Khai Phong phủ, hôm nay đến bắt hai người các người về quy án! Còn không mau thả người?”.

Ngô đệ vừa nghe mặt mày liền biến sắc, vội sáp lại gần Ngô Đại Lực nói: “Đại... đại ca, bọn họ là... là người của Khai Phong phủ!”.

Ngô Đại Lực lại cười nhạt: “Khai Phong phủ thì sao? Huynh đệ chúng ta không làm chuyện gì khuất tất, có gì phải sợ?”.

“Ngô Đại Lực!” Triển Chiêu đột nhiên quát lớn lên một tiếng, hàn quang lóe lên, thanh Cự Khuyết được rút ra khỏi vỏ, chỉ thẳng về phía hai huynh đệ Ngô thị, cao giọng nói: “Hai người thấy tiền liền nổi lòng tham, giết người cướp của, sát hại Lưu Thế Xương vốn là khách tá túc qua đường. Chẳng những đoạt lấy tài sản của Lưu Thế Xương, lại còn đem máu thịt của người ta nung thành ô bồn, đốt xác phi tang. Hành vi rợn người khiến nhân thần căm phẫn, người còn dám nói là mình chưa từng làm điều gì khuất tất không?”.

Hai huynh đệ kia nghe xong nhất thời mặt mày hoang mang biến sắc.

Ngô đệ toàn thân run rẩy không ngừng, chân mềm nhũn thiếu chút nữa ngã bệt xuống đất.

Ngô Đại Lực cũng bị dọa không nhẹ, chiếc rìu trong tay suýt thì rơi xuống, thân hình lảo đảo mấy cái liền, sau đó mới đáp: “Người... người nói láo, chúng ta chưa từng làm loại chuyện đó!”.

“Chưa từng làm?”, Triển Chiêu nắm chặt thanh Cự Khuyết, cao giọng nói: “Kim Kiền, đem ô bồn cho bọn chúng thấy!”.

Kim Kiền nghe xong vội tiến lên hai bước, vừa mới định mở bọc vải ra, có điều khi ngẩng đầu lên nhìn trời, lại thấy lúc này mặc dù đã là hoàng hôn nhưng ánh dương vẫn chưa tắt hẳn. Suy nghĩ rất nhanh liền đưa bọc vải lên cao, thấp giọng nói: “Lưu ô bồn, kẻ sát hại người đang ở trước mặt, người có điều gì còn không mau nói ra?”.

Ô bồn rung mạnh, thân bồn phát ra những tiếng u u, giọng Lưu Thế Xương truyền ra từ bên trong: “Hai huynh đệ các người giết hại ta rất đau đớn! Rất đau đớn!”.

Những lời này vừa nói ra, huynh đệ Ngô thị kinh hãi thất sắc. Chỉ thấy bịch một tiếng, Ngô đệ ngồi phịch xuống đất, sắc mặt tái xanh, hai tay chống trên đất, hai chân quơ quào loạn lên, vừa lê về phía sau vừa hét lớn: “Là... là hắn... ma... ma... ma!!!”.

Ngô Đại Lực cũng mặt cắt không còn giọt máu, đôi mắt vốn hình tam giác giờ đây trợn trừng lên thành tam giác đều, ngũ quan cùng tứ chi đều run rẩy không ngừng, miệng lắp bắp: “Không, không thể nào, không thể có ma! Điều này không thể xảy ra!”.

Chỉ thấy hắn hoảng sợ quá độ, lưỡi rìu trong tay mặc dù vẫn kề sát cổ họng Trịnh Tiểu Liễu nhưng đã có phần lơ lửng. Kim Kiền thấy thế không khỏi mừng thầm, vội liếc mắt sang Triển Chiêu ngay bên cạnh, thầm nghĩ: Tiểu Miêu, dấu hiệu tốt, lát nữa thế nào cũng có cơ hội để ngài cứu người.

Nhưng Triển Chiêu lại nghiêm sắc mặt, mím môi không nói lời nào, đôi mắt sáng như sao chằm chậm hướng về phía Kim Kiền.

Kim Kiền sững sờ, nghĩ bụng: Tiểu Miêu ngài không chăm chú nhìn hai tên hung thủ phía đối diện tìm cơ hội mà cứu người, cứ trờ mắt im lặng nhòm tôi làm cái gì? Cho tôi xin, tôi chỉ là đồ bán tiền giả mạo, không biết thuật độc tâm, lại càng không cùng huyết thống với con giun đũa trong cái bụng mèo của ngài, làm sao mà có thể hiểu được suy nghĩ Tiểu Miêu ngài chứ?

Kim Kiền bên này đang khổ sở suy đoán tâm lý của động vật họ nhà mèo, Trịnh Tiểu Liễu bên kia tư duy cũng không nhàn rỗi.

Trịnh Tiểu Liễu vốn chỉ là một tạp dịch chuyên làm tạp vụ, chưa từng gặp những trường hợp như thế này, vừa rồi chạy theo hai người Kim, Triển tới đây, đột nhiên bị hai huynh đệ kẹp bắt từ sau lưng, bởi hoảng sợ tột độ nên quên mất phải phản kháng. Sau đó nhìn thấy Triển Chiêu đứng trước mặt liền hoàn hồn, lúc này Trịnh Tiểu Liễu cảm thấy xấu hổ vô cùng, lòng thầm nghĩ: Mình giờ đang bị hung thủ bắt giữ, làm vướng chân Triển đại nhân, sau này còn mặt mũi nào mà làm sai dịch ở Khai Phong phủ nữa... Không được, nói thế nào thì mình cũng là sai dịch của Khai Phong phủ, không thể làm mất thể diện của Khai Phong phủ được.

Nghĩ đến đây, Trịnh Tiểu Liễu nảy ra một ý định, thầm hạ quyết tâm, rướn người về phía trước, đưa cổ họng hướng thẳng về phía lưỡi rìu sắc bén.

Mọi người ai cũng không ngờ rằng Trịnh Tiểu Liễu sẽ hành động như vậy, nhất thời ngây người bàng hoàng.

Chỉ có Triển Chiêu phản ứng nhanh, nháy mắt nội lực trong tay xé gió xuất ra, một luồng nội kinh mạnh mẽ đẩy lùi Trịnh Tiểu Liễu về sau nửa bước, cứu Trịnh Tiểu Liễu một mạng.

Nhưng chấn động này cũng khiến cho Ngô Đại Lực trong chớp mắt giật mình tỉnh táo lại vài phần.

Ngô Đại Lực đột nhiên trợn trừng hai mắt, lưỡi rìu vốn có phần rơi ra lại gí sát vào cổ họng Trịnh Tiểu Liễu, mở miệng rít lên: “Để chúng ta đi, bằng không ta sẽ giết tên tiểu tử này ngay bây giờ!”.

Dứt lời lại càng ghì chặt lấy Trịnh Tiểu Liễu, chậm chậm lui ra sau.

Thân thể Trịnh Tiểu Liễu bị khống chế, không thể cử động, đành hét lên: “Triển đại nhân, ngài đừng để ý đến thuộc hạ, hãy bắt hai tên hung thủ này về Khai Phong phủ, thuộc hạ hôm nay dầu có chết ở đây cũng là chết trong vinh quang!”.

Triển Chiêu nghe vậy, thân hình hơi động đậy, Ngô Đại Lực thấy thế lập tức quát lên: “Người mà dám cử động dù chỉ một chút, ta sẽ giết tên tiểu tử này ngay”.

Triển Chiêu nhất thời khựng lại.

Ngô Đại Lực nom Triển Chiêu không dám vọng động, liền thấy an tâm vài phần, thầm nghĩ: Xem ra chỉ cần lợi dụng thằng nhóc này để khống chế hai tên sai dịch kia, nhất định có thể đào thoát khỏi đây. Sau này trời đất rộng lớn, chẳng lo không tìm được chốn an thân, có điều cái ô bồn kia... thật sự rất phiền toái, vẫn nên sớm đem nó huỷ đi mới được.

Nghĩ đến đây, Ngô Đại Lực liền lớn tiếng ra lệnh cho Kim Kiền: “Tên tiểu tử mặc áo đen kia, đem cái ô bồn đến đây!”.

Triển Chiêu và Kim Kiền nghe thế nhất thời cả kinh.

Ngô đệ lại kinh sợ hơn gấp vạn lần, vội vàng kêu lên: “Đại... đại ca... đại... đại ca nói gì vậy, trong cái ô bồn kia có... có ma đó!”.

“Câm miệng!”, lúc này Ngô Đại Lực đã bị dồn vào chân tường, sự liều lĩnh cùng lá gan cũng tăng thêm ba phần, thấp giọng quát: “Ma thì sao nào, lúc hấn sống ta còn không sợ”, ngưng một lát, lại ngẩng lên thúc giục: “Tiểu tử, ngươi không nghe thấy hả, còn không mau mang ô bồn qua đây?”.

Kim Kiền nghe xong bất giác rụt cổ, mắt liếc sang Triển Chiêu.

Triển Chiêu lại im lặng không nói một lời, đôi mắt đen láy sáng long lanh nhìn chằm chằm vào Kim Kiền.

Kim Kiền nhất thời bất đắc dĩ, nghĩ thầm: Thôi vậy, xem ra mình không có thiên tư trong việc liếc mắt ra hiệu rồi, cùng con mèo này mất đưa đi mi đánh lại đến cả nửa ngày trời mà cũng không hiểu được ý của nhau! Mình nên tự nghĩ lấy cách vậy.

Nghĩ đến vậy, Kim Kiền không khỏi bắt đầu đánh giá ba người trước mắt, lòng thầm cân nhắc: Tình huống trước mắt rất không ổn! Trịnh Tiểu Liễu bị biến thành con tin, Tiểu Miêu thì thành vật trang trí, bây giờ nếu mình mang cái ô bồn này qua đó, vạn nhất tên Ngô Đại Lực kia tiện tay kẹp luôn cổ mình túm lại...

Dựa theo những phán đoán thông thường nhất, con tin trong tình huống này khả năng bị giết lên đến trên 90%. Không được, mình là người hiện đại duy nhất ở triều Tống, đương nhiên không thể đem tính mạng bản thân ra đánh cược được. Vả lại tên Ngô Đại Lực kia cũng chỉ muốn cái ô bồn này, mình cứ đem nó cho hắn là được, không cần phải mạo hiểm đích thân đi qua.

Nghĩ vậy, Kim Kiền hạ quyết tâm, nâng ô bồn trong tay lên, tạo thành tư thế ném bóng chày đúng tiêu chuẩn, cánh tay vận sức, vù một cái quãng ô bồn đi.

Chợt nghe thấy tiếng rên rỉ của ô bồn trong không trung: “Đừng mà...”.

Ngô Đại Lực không ngờ Kim Kiền sẽ có hành động như vậy, nhất thời kinh hoàng, mặc dù hắn vừa nói không sợ ô bồn, nhưng sau cùng vẫn là có tật giật mình, lại thấy ô bồn kêu lên thảm thiết bay thẳng về phía mình, khó tránh khỏi có chút hoảng hốt, vội lùi nhanh về phía sau. Nhưng mới được nửa bước thì thấy một bóng màu lam lóe lên trước mắt, tên trẻ tuổi áo lam kia mới rồi còn cách hơn một trượng không biết tự khi nào đã tiến tới trước mặt mình rồi.

Ngô Đại Lực khiếp sợ, sát tâm nổi lên, cây rìu trong tay phật ngang một cái, nhắm thẳng cổ họng Trịnh Tiểu Liễu mà rạch tới. Nếu đã quyết bỏ xe giữ tướng, đương nhiên y phải vận hết hai mươi phần khí lực, phật một nhát rìu nhanh như chớp giật.

Triển Chiêu sao để cho hắn thực hiện được ý đồ, tay phải giữ bảo kiếm đỡ lên, đẩy bật lưỡi rìu ra, tay trái xoay một cái, kéo Trịnh Tiểu Liễu về phía cạnh mình. Lưỡi rìu kia vung tới tựa như ánh chớp, có điều nó cũng chỉ để lại trên mu bàn tay Triển Chiêu một vết thương rất nhỏ, máu đỏ rơm rớm rỉ ra.

Ngô Đại Lực thấy mình thất thủ, cũng không quan tâm đến đệ đệ còn đang cứng đờ trên đất, liền quay người bỏ chạy bạt mạng, nhưng chưa lao đi được hai thước đã thấy tà áo thuần một sắc lam bay phát phời trước mặt. Mắt hắn hoa lên, cơ thể không biết bị vật gì điểm hai cái, đến khi định thần lại toàn thân đã cứng ngắc, không cử động được.

Triển Chiêu điểm mũi chân, đáp xuống không một tiếng động, khẽ xoay cổ tay một cái, Cự Khuyết tra vào vỏ, đôi mày lưỡi mác nhướng lên, nói: “Ngô Đại Lực, còn không theo chúng ta về Khai Phong phủ chờ Bao đại nhân xử lý”.

Ngô Đại Lực trợn trừng hai mắt, nhưng nửa lời cũng không phát ra được, dù động đậy một chút cũng không được.

Triển Chiêu lại đi đến trước mặt Trịnh Tiểu Liễu hỏi: “Trịnh Tiểu Liễu, ngươi có bị thương không?”.

Trịnh Tiểu Liễu vừa thoát khỏi miệng cộp, lại chứng kiến công phu tuyệt đỉnh của Triển Chiêu, không khỏi có chút ngây người bàng hoàng, đến tận lúc nghe được câu hỏi của Triển Chiêu mới hoàn hồn, vội vàng chấp tay nói: “Không... không bị thương. Trịnh Tiểu Liễu cảm tạ ơn cứu mạng của Triển đại nhân”.

Triển Chiêu gật đầu, lại quay qua chỗ của Kim Kiền hỏi: “Kim Kiền, ô bồn có bị tổn hại gì không?”.

Kim Kiền nghe vậy không khỏi toát mồ hôi đầy đầu, vội ngồi sụp xuống đất gõ hai cái vào ô bồn, cười gượng đáp: “Không tổn hại gì, chỉ là chắc lại im lặng một lúc lâu nữa rồi”.

Triển Chiêu nghe xong, khẽ lắc lắc đầu: “Kim Kiền, tuy rằng Triển mỗ ám hiệu người đánh lạc hướng của Ngô Đại Lực để Triển mỗ cứu người, nhưng người cũng không cần phải dùng phương pháp như thế này, vạn nhất hủy đi vật chứng quan trọng thì phải làm thế nào?”.

“Nhất thời nóng lòng, nhất thời nóng lòng...”, Kim Kiền cười khan hai tiếng, lòng lại thầm nghĩ: Thì ra “làn thu thủy” của Tiểu Miêu là ý như thế, chẹp, mình đúng thật là mèo mù vớ chuột chết, làm bữa một hồi mà trúng.

Triển Chiêu thấy hung thủ đã bị bắt cũng yên tâm phần nào, lôi huynh đệ Ngô thị vào trong nhà, tìm hai sợi dây thừng, trói gô chúng lại. Ngô đệ thấy đại ca bị bắt đã sớm bị dọa đến hồn bay phách lạc, căn bản không hề có ý định phản kháng, tất cả đều thuận theo. Ngô Đại Lực được Triển Chiêu giải huyệt cho nửa người dưới, nửa trên vẫn cứng ngắc như khúc gỗ, miệng không thể nói, chỉ có thể dùng đôi mắt hình tam giác cảm hận trừng trừng nhìn ba người Triển Chiêu.

Hết thấy đều sắp xếp thỏa đáng, Triển Chiêu lại lệnh cho hai người Kim, Trịnh giải huynh đệ Ngô thị, mang theo ô bồn cùng hung khí đi ra phía cửa, dự định cùng vợ con Lưu Thế Xương trở về Khai Phong phủ kết thúc vụ án.

Nhưng chưa đi đến cửa, Triển Chiêu dẫn đầu thân hình đột nhiên lão đảo, “bịch” một cái, khụy xuống đất.

“Triển đại nhân?!", Kim Kiên và Trịnh Tiểu Liễu vội chạy lên đỡ Triển Chiêu.

Trịnh Tiểu Liễu hoảng loạn kêu lên: “Triển đại nhân, ngài làm sao thế?”.

Triển Chiêu quỳ một chân xuống đất, tay nắm chặt bảo kiếm tì người lên, lắc lắc đầu nói: “Không có gì đáng ngại, e là mấy ngày gần đây vất vả quá mức, chân có chút vô lực”.

Dứt lời Triển Chiêu định đứng thẳng lên thì lại nghe Kim Kiên kêu một tiếng thất thanh: “Không được cử động!”.

Tiếng kêu này vang rền tựa chuông ngân, khiến cho mọi người sợ hãi nhảy dựng lên, bất giác Triển Chiêu và Trịnh Tiểu Liễu quay sang nhìn nhau. Chỉ thấy hai mắt Kim Kiên trợn tròn, lông mày dính sát vào mắt, từ từ nâng cánh tay trái của Triển Chiêu lên, chỉ thấy vết thương nhỏ trên mu bàn tay của Triển Chiêu hỏi: “Triển đại nhân, vết thương này do vật nào gây ra?”.

Triển Chiêu nhướng mắt nhìn lại, vết thương kia tuy dài nhưng lại vừa mảnh vừa nông, nếu không nhìn kỹ sợ rằng khó phát hiện ra, chỉ thấy xung quanh miệng vết thương lở mờ xuất hiện sắc đen, có lẽ là máu tụ, không khỏi có chút bất đắc dĩ, thầm nghĩ: Ta hành tẩu giang hồ bao nhiêu năm, bị thương là chuyện rất đời bình thường, loại vết thương này, hà tất có thể kinh sợ đến mức kỳ quái thế ư.

Nhưng ngẩng đầu lên nhìn lại thấy vẻ mặt Kim Kiên vô cùng lo lắng, bất giác lòng Triển Chiêu cảm thấy ấm áp, nhẹ nhàng lên tiếng an ủi: “Vừa rồi chiếc rìu kia sượt qua, chẳng qua chỉ là vết thương ngoài da, Kim Kiên không cần lo lắng”.

“Rìu?”, Kim Kiên nghe xong, vội vàng lấy lưỡi rìu hung khí từ trong bọc ra, kiểm tra tỉ mỉ. Trên lưỡi rìu này, sắc đen tràn ngập, thoang thoảng tỏa ra mùi hôi thối.

“Ngô Đại Lực, sau khi dùng cây rìu này giết người, vết máu trên lưỡi rìu người có rửa sạch đi không?”, Kim Kiên đột ngột quay người ra sau quát lên với huynh đệ Ngô thị.

Ngô Đại Lực thấy vẻ mặt của Kim Kiên, nhất thời cả kinh, không tự chủ được mà lắc lắc đầu.

Chợt nghe Ngô đệ đáp: “Đại ca nói máu trên lưỡi rìu có thể trừ tà, cho nên chưa từng rửa. Lần này ra ngoài cũng là đại ca nói nhất định phải mang theo rìu này, cho nên...”.

“Câm miệng!", Kim Kiên lại quát lên một tiếng, khiến cho Ngô đệ cứng lưỡi im bật.

Kim Kiên túm lấy cánh tay Triển Chiêu, ngón tay đặt lên cổ tay, cẩn thận chuẩn mạch, hai mắt lại dính chặt lấy vết thương trên mu bàn tay Triển Chiêu đánh giá một cách kỹ lưỡng.

Triển Chiêu và Trịnh Tiểu Liễu thấy hành vi của Kim Kiên như vậy, không khỏi cảm thấy có chút khó hiểu, nhưng nom đôi lông mày của Kim Kiên nhíu chặt, thần sắc vô cùng nghiêm túc, một thứ khí thế kỳ lạ bao trùm toàn thân Kim Kiên hai người nhất thời không cách nào mở miệng đặt câu hỏi.

Chưa đầy nửa khắc sau, Kim Kiên nhẹ nhàng thả cổ tay Triển Chiêu ra, thấp giọng nói: “Triển đại nhân, có phải lúc này ngài cảm thấy tay chân bủn rủn, đầu óc văng vất, không có chút sức lực nào không?”.

Triển Chiêu kinh ngạc, gật đầu nói: “Tuy có chút không ổn, nhưng cũng không có gì đáng ngại”.

Kim Kiên lại như không nghe thấy lời của Triển Chiêu, cuống quýt lần mò theo vạt áo hồi lâu, sau cùng rút một bọc vải, lấy ra một viên dược hoàn, đưa đến bên miệng Triển Chiêu nói: “Uống nó đi!”.

Triển Chiêu đôi mắt mở lớn, trừng trừng nhìn Kim Kiên hỏi: “Đây là...”.

“Ngài bị trúng thi độc, đây là Thanh độc hoàn, trước tiên ngài hãy uống nó để bảo vệ tâm mạch!", Kim Kiên có chút không kiên nhẫn nói.

“Thi độc? Triển đại nhân trúng thi độc?", giọng của Trịnh Tiểu Liễu nhất thời nghẹn lại.

“Trúng độc? Ta trúng khi nào?”, Triển Chiêu cũng tỏ vẻ nghi hoặc.

“Không còn thời gian nữa, nào có thể nói nhiều lời vô nghĩa như vậy được?”, Kim Kiền đưa tay ra nắm lấy cầm Triển Chiêu, Triển Chiêu kinh ngạc, vừa định vận sức để vùng ra thì thấy mắt hoa lên, khí lực toàn thân chẳng còn, nhưng động tác đó lại khiến Kim Kiền thêm cương quyết nhét viên độc hoàn vào miệng Triển Chiêu, “ực” một tiếng, thuốc được nuốt xuống.

Chợt nghe Kim Kiền lẩm bẩm độc thoại, tựa như đang đọc nhẩm thi thư: “Thi độc sản sinh trong máu của người bị sát hại trong lúc kinh hoàng tột độ, tích tụ phân hủy mà thành. Con bà nó, hai tên huynh đệ này thật chẳng chuyên nghiệp chút nào, giết người xong cũng chẳng chịu lau rửa hung khí, thế nên mới khiến lưỡi rìu chứa thi độc. Ai da... muốn giải hết thi độc thì trước tiên phải uống Thanh độc hoàn để bảo vệ tâm mạch, trong vòng một khắc sau phải ngâm mình trong nước đang chảy để làm chất độc loãng đi, như thế độc khắc giải... Huynh đệ họ Ngô kia...”, đột nhiên Kim Kiền hét lên một tiếng, “Gần đây có hồ nước hay con sông nào không?”.

Ngô đệ nghe gọi không khỏi kinh hoàng, bật thốt: “Ngoại thành phía bắc trấn có một cái hồ nhỏ, cách đây chưa đầy nửa dặm...”.

“Vừa hay!” Nghe xong hai mắt Kim Kiền sáng lên, lật đật chạy đến bên cạnh huynh đệ họ Ngô, trói hai tên đó vào cột nhà, vừa trói vừa quay lại ra lệnh cho Trịnh Tiểu Liễu: “Tiểu Lục, việc không thể chậm trễ, anh hãy công Triển đại nhân, chúng ta phải đến hồ mau!”.

Tuy Trịnh Tiểu Liễu không hiểu gì nhưng thấy vẻ mặt nghiêm trọng của Kim Kiền, trong lời nói còn có vài phần khí thế, lại nghĩ đến sự an nguy của Triển đại nhân, nhất thời sức lực tăng vọt, tay vận sức đem cả người Triển Chiêu đang xui lơ công trên lưng, cùng Kim Kiền phía sau chạy thật nhanh, còn hai huynh đệ họ Ngô kia sững sờ ở nguyên tại chỗ, đưa mắt nhìn nhau.

Lại nói đến Triển Chiêu, tuy lúc này toàn thân chẳng chút sức lực nào, miệng cũng không nói được, nhưng vẫn còn ý thức, vẫn cảm nhận được Trịnh Tiểu Liễu công mình trên lưng chạy như điên. Chẳng bao lâu đã ra bên ngoài trấn, trước mặt Triển Chiêu là hồ nước lấp lánh, bỗng nhiên một dự cảm không lành lóe lên trong đầu Triển Chiêu.

Kim Kiền dừng lại bên cạnh Triển Chiêu, đoạt lấy thanh Cự Khuyết rồi quát Trịnh Tiểu Liễu: “Mau ném Triển đại nhân xuống hồ!”.

“Cái gì?”, Trịnh Tiểu Liễu vừa nghe xong lập tức khựng lại, kinh hoàng hỏi: “Ném... ném Triển đại nhân xuống hồ ư?”.

“Kêu cái gì?”, Kim Kiền rống lên, “Không muốn Triển đại nhân chết thì mau làm theo lời tôi!”.

“Nhưng... nhưng...”

“Cậu còn lằng nhằng cái gì, nếu chậm nửa khắc nữa Triển đại nhân sẽ bị độc phát công tâm, khi đó không thể cứu được nữa đâu!”.

Trịnh Tiểu Liễu nghe xong thì vô cùng hoảng sợ, vội vàng khom người xuống, hai tay phát lực, vù một cái ném Triển đại nhân trên lưng đi một cách dứt khoát.

Đáng tiếc cho Triển Chiêu kia, đường đường là một đại hiệp danh trấn giang hồ, là Ngự tiền tứ phẩm đối đao thị vệ, vậy mà lại bị quăng lên trời, vạch ra một đường cong parabol đúng tiêu chuẩn, cứ thế rơi tòm xuống hồ.

Mặt hồ phẳng lặng, lau sậy xào xạc nên thơ bên hồ, mặt trời đã lặn, ráng chiều đã tắt, trăng lên sáng vàng vạc, một làn gió mát lành rẽ mây thổi tới cũng chẳng làm xao động cảnh sắc hai bên hồ.

Mặt trời khuất sau đỉnh núi, trăng bạc đầu tháng treo cao, bên hồ có hai cái bóng cuộn tròn, chăm chú nhìn thật kỹ mới thấy đó là hai thiếu niên đang ngồi bó gối cạnh nhau.

“Kim Kiền...”.

“Hử?”.

“Triển đại nhân xuống hồ được bao lâu rồi?”

“... Không biết”

“Hình như là rất lâu rồi...”

“... Ừ.”

“Độc trên người Triển đại nhân hẳn đã được giải hết rồi chứ?”

“... Chắc cũng hết rồi.”

“Vậy Triển đại nhân sao vẫn chưa lên bờ?”

“... ”

“Kim Kiền...”.

“... ”

“Kim Kiền...”.

“Gọi cái quỷ ấy!”, đột nhiên Kim Kiền đứng phắt dậy hét lên: “Có gì phải lo lắng nào? Triển đại nhân võ công tuyệt đỉnh, khinh công vô song, sau khi giải độc sẽ khôi phục thần trí, tự nhiên tự biết bơi vào bờ... ôi...”.

Trịnh Tiểu Liễu nghe thấy vẻ đầu tiên của Kim Kiền trong lòng đã an tâm vài phần, nhưng nghe thấy Kim Kiền bỗng nhiên như bị mèo tha mất lưỡi, nửa câu sau ngắc ngứ không có âm thanh nào phát ra, không kìm được ngẩng đầu lên nhìn.

Vừa nhìn Trịnh Tiểu Liễu bỗng rùng mình một cái.

Chỉ thấy hai mắt Kim Kiền như lồi ra, miệng há to, lưỡi cứng ngắc, run rẩy không ngừng.

“Kim Kiền?”, Trịnh Tiểu Liễu cũng đứng dậy khê gọi.

Kim Kiền chậm rãi quay sang, hai mắt trống rỗng nhìn Trịnh Tiểu Liễu, khóe miệng giật giật, mấp máy môi: “Hình như mèo không biết bơi...”.

“Hả?”, Trịnh Tiểu Liễu sững sờ.

“Oh my god!”, đột nhiên Kim Kiền hét lên một tiếng, vừa chạy tới bên hồ vừa la lên: “Triển... Triển đại nhân không biết bơi, lâu... lâu như vậy mà vẫn chưa lên bờ, sợ rằng...”.

Trịnh Tiểu Liễu vừa nghe xong nhất thời kinh hoàng biến sắc, vội vàng cùng Kim Kiền chạy tới mép hồ, vừa định tri hô kêu cứu, lại thấy Kim Kiền đột nhiên chần động, mắt từ từ nhìn xuống dưới chân mình. Trịnh Tiểu Liễu cũng nhìn theo ánh mắt Kim Kiền, chỉ thấy một cánh tay trắng bệch nắm chặt lấy mắt cá chân người trước mặt.

“Áaaaaaa!!!”, tiếng kêu thảm thiết vang tận mây xanh.

Kim Kiền và Trịnh Tiểu Liễu ngồi bịch xuống đất cứng đờ, mắt mở to chăm chăm nhìn một người tóc tai tán loạn bết dính, đang chầm chậm từ trong hồ nước đen ngòm leo lên bờ, dần dần đứng thẳng dậy, từ từ đi đến chỗ cả hai.

Dưới ánh trăng, một trận gió thổi tới làm tung bay mái tóc ướt của người đó, lộ ra gương mặt bình thường vốn ôn hòa tuấn tú, vẫn nhả, nhưng lúc này lại tái xanh.

“Hung linh nửa đêm!!! Xác chết Triển đại nhân sống dậy!!!”, Kim Kiền lập tức co rúm lại thành một đống, phủ phục trên mặt đất, vừa dập đầu vừa nói: “Triển đại nhân, ngài đừng trách thuộc hạ, thuộc hạ cũng vì cứu ngài, ngài đại nhân đại lượng không chấp kể tiểu nhân, tha cho thuộc hạ đi!”.

Trịnh Tiểu Liễu cũng bị dọa không nhẹ, thấy Kim Kiền như vậy cũng vội vàng bắt chước theo, khom người phủ phục bái lạy.

Lại nói về Nam hiệp Triển Chiêu, công phu trên bờ dĩ nhiên là thiên hạ vô song, nhưng luận về công phu dưới nước thì chỉ là một con vịt cạn mà thôi. Đương nhiên Triển Chiêu bị ngâm mình trong nước, chất độc dần tán phát đi, thần trí khôi phục mới phát hiện mình đang nằm ở giữa hồ, lúc đó thực sự là kinh hoàng thất sắc. May thay nước hồ không quá sâu, dựa vào công phu bế khí tu tập nhiều năm, Triển Chiêu rốt cuộc cũng trong chỗ thập tử nhất sinh mà mò mẫm trèo lên được bờ. Nhưng vừa mới lên bờ lại bị hai tên đầu sỏ ném mình xuống hồ coi là cô hồn dã quỷ, như thế thử hỏi vị Nam hiệp Triển Chiêu này không nộ khí xung thiên ngay tại trận sau được.

Triển Chiêu nhìn hai người trước mặt, khuôn mặt tuấn tú nhăn lại, đôi môi mông hơi giật giật, hai tay nắm chặt, thật sự rất muốn đánh bốp bốp lên đầu hai cái tên này.

Nhưng Nam hiệp rốt cuộc vẫn là Nam hiệp, tuyệt đối không phải hạng người vong ân phụ nghĩa, lúc trước tuy rằng ý thức lơ mơ, có điều cũng nhớ mang máng là mình bị quăng xuống dưới hồ mới giải được độc trong người.

Triển Chiêu thở dài một tiếng, duỗi nắm tay ra, lại nhìn kỹ hai người này, không khỏi có chút dở khóc dở cười.

Chỉ thấy Kim Kiên không biết lôi từ đâu ra ba ngọn cỏ xanh, vê lại thành hình nén nhang, cắm xuống trước mặt, chắp hai tay lại, quỳ lạy không ngừng, mà Trịnh Tiểu Liễu cũng trong tư thế y chang, chỉ là trước mặt thiếu đi ba nén hương cỏ xanh.

“Triển mỗ còn chưa chết, hai vị không cần lạy nữa!”, Triển Chiêu bất đắc dĩ nói.

Kim Kiên và Trịnh Tiểu Liễu nhất thời đứng hình, ngẩng đầu lên nhìn người trước mặt.

Triển Chiêu mặt dù toàn thân ướt sũng, búi tóc tán loạn, nhưng ngoại trừ dáng hình nhếch nhác, khuôn mặt có chút nhợt nhạt ra, còn lại vẫn vô cùng bình thường. Lúc này hai mới thở phào nhẹ nhõm.

Kim Kiên đưa tay lau đi mồ hôi lạnh trên trán, đứng dậy cầm thanh Cự Khuyết trao lại cho Triển Chiêu, rồi vỗ vỗ ngực.

Trịnh Tiểu Liễu lại vui mừng khôn xiết, đứng bên Triển Chiêu reo lên: “Triển đại nhân, ngài thực sự không sao chứ? Thi độc đã giải hết rồi chứ?”.

Triển Chiêu gật gật đầu, nhìn hai người trước mắt, khoan thai nói: “Triển mỗ còn phải cảm tạ ơn cứu mạng của hai vị”.

Kim Kiên thoáng thấy đôi mắt đen láy chính trực sáng lấp lánh như sao đang nhìn thẳng mình, không khỏi giật mình, thầm nghĩ: Hồng rồi, vừa rồi nhất thời nóng lòng, con mèo này không phải đã nhìn ra lai lịch sư phụ của mình rồi chứ? Như vậy cũng quá đáng sợ đi.

Tâm tư xoay chuyển rất nhanh, Kim Kiên đột nhiên kêu lên: “Đại nhân, bọn thuộc hạ vì giúp ngài giải độc đã để hai huynh đệ họ Ngô kia ở trong trấn, không biết lúc này...”.

Triển Chiêu vừa nghe lập tức đứng dậy, chạy về trấn. Kim Kiên liền thở phào nhẹ nhõm, cùng Trịnh Tiểu Liễu chạy theo sau Triển Chiêu.

Đến khi ba người quay lại nhà huynh đệ Ngô thị, hai huynh đệ kia vẫn bị trói chặt vào cột nhà, chẳng chút động cựa, lúc này mọi người mới an tâm.

Sau đó tất thấy đều thuận lợi, ba người đưa hung thủ, vật chứng cùng vợ con của Lưu Thế Xương về đến Khai Phong phủ, Bao đại nhân vừa thấy liền vô cùng vui mừng, quyết định sáng sớm hôm sau sẽ khai thẩm.

Chỉ là đêm hôm đó, trong phòng của Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ Triển đại nhân truyền ra tiếng hắt xì liên tiếp cơ hồ chẳng dứt, có hơi ồn ào chút chút.

97. Q.6 - Chương 7: Hồi Bảy

Trên công đường đỉnh đặc làm chứng.

Ngự Miêu đề cử gia nhập khoái ban.

Sáng sớm hôm sau, mặt trời vừa ló dạng, Bao đại nhân liền thẳng đường thăm án.

“Uy vũ...”

Trong công đường Khai Phong phủ, Tam ban nha dịch đứng thẳng tắp hai bên, trống thẳng đường dồn dập, uy phong lẫm lẫm, Bao đại nhân ngồi chính giữa công đường, võ kinh đường mộc trong tay chát một tiếng, cao giọng quát: “Giải huynh đệ Ngô thị lên!”

“Giải huynh đệ Ngô thị lên...”, tiếng hô truyền gọi vang từng đợt ra bên ngoài.

Lát sau, chợt nghe có tiếng gong xiêng, cùm châm va vào nhau leng xeng, hai sai dịch giải huynh đệ Ngô thị lên công đường.

Bao đại nhân nghiêm nghị ngồi phía trên, đưa mắt nhìn xuống phía dưới công đường, chỉ thấy phía dưới có hai kẻ đang quỳ, vạt áo tù nhân, một vạm vỡ, một thấp lùn, kẻ cao to kia râu ria đen sì kéo đến tận mang tai, giữa mi tâm ẩn hiện vẻ hung ác xiểm nịch; kẻ còn lại, thân hình hơi lùn, hai mắt hấp háy, khuôn mặt mang vẻ kinh hoàng sợ hãi, toàn thân run rẩy không ngừng.

“Quỳ dưới công đường là kẻ nào?”, Bao đại nhân nheo nheo mắt, trầm giọng hỏi.

“Thảo... thảo dân là Ngô Nhị Cương”, kẻ thấp hơn run lấy bầy đáp.

“Thảo dân Ngô Đại Lực”, kẻ cao to cũng trả lời.

Chát!

Bao đại nhân bỗng vỗ mạnh kinh đường mộc, cao giọng quát: “Điều dân to gan, phạm trọng tội như thế, còn dám tự xưng là thảo dân?!”

Ngô Nhị Cương bị dọa cho run như cây sậy, vội khom lưng phủ phục xuống, miệng lắp bắp nói: “Tội... tội dân Ngô... Ngô...”

“Đại nhân!”, Ngô Đại Lực đột nhiên lên tiếng: “Không biết thảo dân phạm tội gì, vì sao không thể tự xưng là thảo dân?”

Bao đại nhân lạnh lùng trừng mắt nhìn, trầm giọng nói: “Hai huynh đệ người mưu đồ giết người cướp của, sát hại người qua đường là Lưu Thế Xương, lại còn thù đốt thân thể hấn làm thành ô bồn. Phường hung ác tàn bạo như thế, sao có thể xưng đáng với hai chữ ‘thảo dân’?”

Ngô Nhị Cương nghe xong, toàn thân lại càng run rẩy dữ dội hơn.

Ngô Đại Lực tuy thân hình có chấn động đôi chút, nhưng sắc mặt vẫn y như cũ, thâm trầm nói: “Đại nhân, oan cho thảo dân, thảo dân chưa bao giờ giết người”.

Bao đại nhân trợn trừng hai mắt, lại quát lên: “Điều dân to gan, người nhìn cho rõ đi, vật trên công đường là thứ gì?”

Tiếng nói vừa dứt, nha dịch liền đem một bọc vải màu đen lên công đường, mở túi lấy ra một cái ô bồn đen sì đặt xuống trước mặt hai huynh đệ Ngô thị.

Ngô Nhị Cương vừa nhìn thấy ô bồn liền kinh hoàng biến sắc, hươ hươ tay, sợ hãi kêu lên: “Đem... đem hấn đi đi, đừng... đừng mà...!”, dứt lời liền nhào về phía cửa công đường định chạy trốn. Nhưng nha dịch hai bên sao có thể để mặc hấn như thế, hai tay sát uy bỗng nhất thời vung ra, ghìm Ngô Nhị Cương quỳ nguyên tại chỗ. Ngô Nhị Cương chỉ có thể run lấy bầy dưới sát uy bỗng.

Ngô Đại Lực nhìn thấy ô bồn, vẻ kinh hoàng cũng hiện rõ trên mặt, hơi co người lùi về phía sau, da mặt giật giật, một lúc lâu sau cũng không phát ra được âm thanh nào.

Bao đại nhân quét mắt xuống công đường, nghiêm sắc mặt, đột nhiên cao giọng: “Ngô Đại Lực, Ngô Nhị Cương, nay chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, các người còn không mau nhận tội?”.

Lời này như sấm động bên tai, sét đánh mái nhà, hai kẻ quỳ dưới công đường giật mình run sợ.

“Tội... tội dân Ngô... Ngô...”, Ngô Nhị Cương vừa mới mở miệng, liền bị tiếng hét mạnh mẽ của Ngô Đại Lực ngăn lại: “Đại nhân, ô bồn này chẳng qua chỉ là vật bình thường chợ nào chẳng có, sao có thể chứng minh thảo dân giết người?”.

Bao đại nhân hừ lạnh một tiếng, tầm mắt chuyển sang ô bồn, trầm giọng hỏi: “Lưu Thế Xương, người có biết hai kẻ trên công đường này không?”.

Nhưng ô bồn dưới công đường lại im lặng dị thường.

Bao đại nhân kinh ngạc, giọng lại cao hơn mấy phần: “Lưu Thế Xương, người có nghe thấy bản phủ hỏi không?”.

Ô bồn vẫn không trả lời.

Bao đại nhân nhíu chặt hai hàng lông mày, đưa mắt về phía Công Tôn tiên sinh đang ngồi sau mộc án dưới công đường, ánh mắt mang theo ý hỏi.

Công Tôn tiên sinh cũng hơi ngẩn ra, khuôn mặt tỏ vẻ không giải thích được, lắc lắc đầu, lại đưa mắt sang hộ vệ áo đỏ đối diện, nhưng Triển Chiêu cũng nhíu chặt mày, sắc mặt nghi hoặc.

Cả ba người đều thầm thấy khó hiểu, còn Ngô Đại Lực lại vô cùng sung sướng. Ngô Đại Lực vốn chỉ là ngoan cố kiên trì không chịu nhận tội, thâm tính toán, nếu tội danh sát nhân khó tránh khỏi thì sẽ đem mọi hành vi tội lỗi đổ hết lên đầu nhị đệ, Ngô Nhị Cương. Bản thân hắn cũng từng nghe thấy ô bồn nói chuyện, lúc này rất sợ ô bồn tự mình ra làm chứng, đang lúc lo lắng sợ hãi thì ô bồn lại im lặng không có tiếng động, thâm suy xét một hồi, phỏng chừng ô bồn nói chuyện lúc đó chẳng qua chỉ là thuật che mắt của nha dịch Khai Phong phủ, không khỏi thầm mừng rỡ, cao giọng lên vài phần nói: “Đại nhân, thảo dân chưa bao giờ giết người, mong đại nhân minh xét!”.

Bao đại nhân nhất thời không nói lời nào, cả công đường rơi vào im lặng.

Mà lúc này ngoài công đường, một bóng người thập thò bên cửa đột nhiên thẳng đứng thẳng, hối hả chạy về phía lục phòng[1], xông thẳng vào phòng đầu tiên mé phía đông, người còn chưa dừng lại, miệng đã hô lên: “Kim Kiên, không hay rồi, ô bồn lại không nói được rồi!”.

[1] Lục phòng: là nơi làm việc của các nha dịch ở bên ngoài công đường, khi đang thẳng đường xử án, đây là một nơi họ đợi để phục mệnh.

Một người đang lười nhác ngồi trên chiếc ghế gỗ, nhìn thấy người chạy đến tựa hồ như chẳng có chút ngạc nhiên nào, chỉ giơ một ngón tay lên, chỉ chỉ vào một góc tối tăm u ám trong góc phòng, bất đắc dĩ nói: “Tiểu Lục ca, cái đó có gì đáng kinh ngạc, cậu nhìn sang bên kia đi, sẽ rõ ngay thôi”.

Trịnh Tiểu Liều nhìn theo hướng ngón tay chỉ, nhất thời cả kinh. Trong góc tối tăm, một cái bóng màu trắng bồng bênh khi ẩn khi hiện, như sương như khói, mờ nhạt không rõ, nhưng vẫn lơ mơ nhìn ra một bóng người.

“Lưu... Lưu Thế Xương?! Anh... anh sao vẫn còn ở đây? Anh đáng ra phải ở trong ô bồn mới đúng chứ?”.

Cái bóng trắng trong góc kia khẽ khàng lay động, u uất nói: “Sát khí của công đường quá nặng, tôi căn bản không có cách nào đi vào...”.

“Cái gì? Vậy... vậy phải làm thế nào? Không có anh làm chứng, những chứng cứ khác vốn không có cơ sở xác thực, Bao đại nhân sẽ thẩm án như thế nào?!” , Trịnh Tiểu Liều kêu lên, khuôn mặt đầy vẻ lo lắng.

“Trừ phi không xử án ở trong công đường nữa, nếu không tôi căn bản không có cách nào ra làm chứng...”, Lưu Thế Xương buông thông tay đáp.

Trịnh Tiểu Liều lắc đầu nói: “Thẩm án ngoài công đường, không hợp pháp lý, thậm chí còn không thể ghi vào trong hồ sơ, đương nhiên không thể được”.

“Cái gì?”, Kim Kiền từ nãy đến giờ vẫn ung dung ngồi một bên, nghe vậy liền nhảy dựng từ trên ghế xuống, kinh ngạc la lên: “Làm phiền tôi? Lưu ô bồn, anh không phải là muốn mượn thân thể tôi nhập hồn vào, rồi lên công đường làm chứng chứ?”. Bụng thì thầm nghĩ: Đùa à, cái trò nhập hồn này không biết để lại những di chứng gì, mình tuyệt đối không đồng ý!

Lưu Thế Xương nghe xong không khỏi sửng sốt, ngẩn ra một lúc mới nói: “Kim tiểu ca nghĩ đi đâu vậy? Tôi chẳng qua là một oan hồn, nào có năng lực nhập hồn chứ, mà cho dù có nhập hồn thì cũng không thể đi vào công đường được”.

Kim Kiền nghe được những lời này mới yên tâm vài phần, nhún cầu đảo vài vòng, khẽ lui về phía sau một bước, lại hỏi: “Vậy anh muốn tôi giúp gì?”.

Lưu Thế Xương bay là là giữa không trung, yếu ớt nói: “Tôi muốn phiền cậu hãy giả làm tôi, lên công đường làm chứng”.

“Cái gì?”, Kim Kiền và Trịnh Tiểu Liễu cùng kêu lên.

Kim Kiền tròn tròn mắt, trừng trừng nhìn u hồn âm ảnh, da mặt có chút giật giật nói: “Ý của lão huynh ngài là muốn tôi giả vờ bị ngài nhập hồn, sau đó lên công đường với thân phận Lưu Thế Xương, vạch trần tội lỗi của đôi huynh đệ kia?!”.

Lưu Thế Xương gật gật đầu.

“Có nhầm không đấy?! Không nói nữa!”, Kim Kiền lập tức hét to lên, lòng thầm nhủ: Thế nào lại bắt mình, đường đường một người hiện đại đi làm cái việc khai man mạo hiểm thế chứ, ngộ ngộ bị vạch trần thì chẳng là rước họa vào thân à?!”.

Trịnh Tiểu Liễu nghe thế liền lắc đầu như trống bỏi, cao giọng nói: “Đương nhiên là không được, đây chính là làm chứng giả, vu tội trên công đường!”.

Lưu Thế Xương thấy hai người trước mặt cực lực phản đối, nhất thời cuống lên, cao giọng nói: “Hai vị tiểu ca, lẽ nào các vị định trơ mắt nhìn huynh đệ Ngô thị kia nhờn nhờ ngoài vòng pháp luật sao?”.

Trịnh Tiểu Liễu nghe được những lời này, hơi cúi đầu xuống, khuôn mặt lộ vẻ khó xử nói: “Nhưng, nếu chúng ta dùng cách này, cũng không hợp pháp...”.

“Đúng, đúng, đúng, không hợp pháp!”, Kim Kiền cũng phụ họa theo, lòng lại thầm nghĩ: Loại việc có chỉ số nguy hiểm cao thế này, tuyệt đối không thể được!

Lưu Thế Xương thấy tình huống như vậy liền phủ phục xuống, dập đầu liên tiếp: “Hai vị tiểu ca, nay Lưu Thế Xương lấy thân phận là oan hồn khẩn cầu hai vị, cho dù thế nào cũng phải giúp tại hạ. Nếu oan khiên của Lưu Thế Xương được rửa sạch, xin nguyện khắc cốt ghi xương ân đức của hai vị, kiếp sau xin làm trâu làm ngựa để báo đền hai vị”.

“Cái này...”, Trịnh Tiểu Liễu dù sao cũng còn nhỏ tuổi, lòng dạ yếu mềm, thấy Lưu Thế Xương làm thế, nhất thời không có biện pháp gì, đành quay sang nhìn Kim Kiền.

Nhưng Kim Kiền lại có vẻ cứng rắn không chút thỏa hiệp, sắc mặt vẫn nghiêm nghị y như cũ, thấp giọng nói: “Lưu Thế Xương, chúng tôi tuy cảm thông với cảnh ngộ của anh, nhưng những việc lừa dối làm rối loạn kỷ cương pháp luật như thế này tôi không thể giúp anh được!”.

Lưu Thế Xương nghe vậy liền ngừng dập đầu, từ từ thẳng người lên nói với Trịnh Tiểu Liễu: “Trịnh tiểu ca, tôi có chuyện cần nói với Kim tiểu ca, phiền cậu hãy tạm lánh đi một lát”.

Trịnh Tiểu Liễu có chút khó hiểu, nhưng thấy vẻ mặt nghiêm trang cùng vẻ bi thiết của Lưu Thế Xương, lòng mềm đi, liền đi ra ngoài phòng, đóng cửa lại. Ánh sáng trong phòng liền trở nên yếu ớt, mờ ảo.

Lưu Thế Xương đột nhiên đứng dậy, vèo một cái bay tới bên cạnh Kim Kiền.

Kim Kiền chỉ thấy một trận gió lạnh lướt qua tai, rồi nghe thấy tiếng của Lưu Thế Xương hòa lẫn trong gió: “Kim Kiền, nếu cậu không giúp tôi, bí mật của cậu cũng không giữ được!”.

Lưu Thế Xương lại nhỏ giọng, âm thanh mơ hồ nói: “Kim Kiền, cô là thân nữ nhi...”.

Kim Kiên hít một ngụm khí lạnh, hai mắt tròn tròn cơ hồ như muốn rách, nuốt nước bọt vài lần mới có thêm sức lực, nói: “Lưu ô bọn, anh đừng nghĩ rằng mình là oan hồn thì có thể bịa đặt lung tung!”.

Lưu Thế Xương nghe vậy, lắc lắc đầu, lại yếu ớt nói: “Tôi đã sớm không còn người trên dương gian nữa, phân biệt người dương thế không phải bằng nhãn lực mà là dựa vào khí tức của thể nhân để phán đoán. Nam tử thuần dương, nữ tử thuần âm, Kim Kiên cô cả người âm khí bao trùm, tuyệt đối không phải là nam tử được”.

Kim Kiên vừa nghe, sức lực trong nháy mắt bị rút cạn, thầm nghĩ: Xong rồi, không ngờ Lưu Thế Xương này lúc sống thì chẳng thấy thông minh, đến khi chết rồi lại thêm vài phần bản lĩnh, để giờ đây bánh bao rách vỏ... lòi hết mọi thứ ra rồi.

Chợt nghe Lưu Thế Xương ở bên cạnh nói tiếp: “Bản triều ta từ khi khai quốc tới nay chưa từng có tiền lệ nữ tử làm nha dịch. Nếu được Bao đại nhân biết được chuyện này, Kim Kiên cô...”.

Lời tuy chưa nói hết nhưng Kim Kiên đương nhiên hiểu hết, nhất thời có chút dở khóc dở cười, thầm nghĩ: Dở hơi, nếu để Bao đại nhân biết được giới tính của tôi thì cái chức nhân viên nhà nước trong Khai Phong phủ này tôi cũng khỏi làm luôn rồi! Haizzz, không ngờ rằng đường đường một người hiện đại lại lâm vào cảnh ngộ bị một hồn ma thời cổ đại uy hiếp... Chắc, pháp luật Đại Tống tôn kính, xin lỗi nha, hiện tại là bát cơm trước mắt, ăn no làm trọng, tôi cũng vì tình thế bức bách mà thôi...

Lòng thầm hạ quyết tâm, Kim Kiên đột nhiên nặn ra một nụ cười toe toét, xoa xoa hai tay nói với Lưu Thế Xương: “Chúng ta coi như cũng quen biết nhau một thời gian, tục ngữ nói, ở nhà cậy cha, ra đường cậy bạn, Lưu đại ca đã có lời nhờ vả, tôi tất sẽ rút đao tương trợ cả hai tay, dốc toàn lực để giúp anh! Có gì cần sai bảo xin cứ nói”.

Lưu Thế Xương nghe vậy mừng rỡ vô cùng, vội nói: “Kim Kiên đã nguyện ý giúp, vậy còn không mau lên công đường làm chứng vạch trừng tội ác của huynh đệ Ngô thị kia?”.

Kim Kiên nghe xong, nụ cười trên mặt đông cứng lại, qua một lát mới đáp: “Lão đại, ý của ngài là, muốn tôi cứ thế mà lên công đường làm chứng sao?”.

Lưu Thế Xương không hiểu, hỏi: “Không cứ thế mà lên công đường thì còn phải như thế nào nữa?”.

Kim Kiên thiếu chút nữa thì tức tới hộc máu, nghĩ bụng: Lạ hồn, tôi cứ thế xông vào công đường tự nhận mình là Lưu Thế Xương, chuyện hoang đường như thế, đừng nói là mấy kẻ đầu óc có sỏi như Khai Phong phủ không tin, e rằng ngay đến đôi huynh đệ kia cũng chẳng thể lừa nổi.

Nghĩ vậy, Kim Kiên chậm chậm đi quanh phòng, đưa tay xoa cằm, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Lưu đại ca, lúc huynh đệ Ngô thị kia giết anh, anh còn nhớ được ít nhiều gì không?”.

Lưu Thế Xương nghe xong không khỏi sửng sốt, nghĩ một lát rồi đáp: “Tôi nhớ bọn chúng dùng rìu giết chết tôi...”.

“Còn gì nữa không?”.

“Cái này... Đúng rồi, lúc Ngô Đại Lực giết tôi có nói một câu”.

Kim Kiên thấy vậy, hai mắt sáng lên, vội hỏi: “Câu gì?”.

Lưu Thế Xương lại ngẫm nghĩ một lát, đem câu cuối cùng nghe được trước khi chết nói lại tường tận cho Kim Kiên biết.

Kim Kiên nghe xong mới vững dạ, gật đầu với Lưu Thế Xương, đẩy cửa phòng ra ngoài nói với Trịnh Tiểu Liễu: “Tiểu Lục ca, phiền anh đến công đường truyền báo một tiếng, nói là nạn nhân - Lưu Thế Xương muốn lên công đường làm chứng”.

Trịnh Tiểu Liễu nghe được lời của Kim Kiên, trù trừ một lát mới gật gật đầu, quay người chạy về phía công đường. Kim Kiên cũng đi theo sau, vừa đi vừa cởi chiếc mũ của nha dịch đội trên đầu xuống giắt vào thắt lưng, lại xoa búi tóc ra, vò vò tóc vài cái, nhất thời đem bản thân hóa thành hình dạng một oan hồn tóc tai xơ xụi vô cùng hoàn mỹ y như miêu tả trong sách vở.

Cho đến khi Kim Kiền chuẩn bị mọi thứ ổn thỏa đầu vào đây thì cũng vừa lúc đến cửa công đường. Hai cánh cửa lớn của công đường mở rộng, âm thanh bên trong đều truyền đến tai hai người.

Chợt nghe giọng nói trầm trầm của Bao đại nhân quát lớn: “Ngô Đại Lực, người nói người chưa bao giờ giết người, vì sao lại dùng cái rìu này uy hiếp sai dịch Khai Phong phủ, đe dọa để thoát thân? Rõ ràng là hành vi có tội giết mình!”.

Ngô Đại Lực đáp: “Đại nhân, quan gia của Khai Phong phủ lúc đầu không nói rõ thân phận, khi ấy thảo dân còn tưởng rằng họ là kẻ xấu muốn hại hai huynh đệ thảo dân, vì để tự bảo vệ mình nên mới làm như thế”.

Bao đại nhân cao giọng hỏi tiếp: “Vậy vì sao sau khi biết được thân phận của nha dịch người lại không chịu thả người?”.

Ngô Đại Lực trả lời: “Lúc đó thảo dân biết đã mình đã đắc tội với quan gia, nhất thời sợ hãi, chỉ muốn chạy trốn nên mới không thả người!”.

Bao đại nhân bỗng im lặng, cả công đường trên dưới đều là một mảnh tĩnh lặng.

Kim Kiền ở bên ngoài nghe vậy, lòng liền sáng tỏ, thầm nghĩ: Được! Tám phần là lão Bao đã bế tắc, không trâu bắt chó đi cày, giờ mà mình không giúp cũng không xong.

Nghĩ vậy, Kim Kiền liền đưa mắt ra hiệu cho người bên cạnh, Trịnh Tiểu Liễu hiểu rõ, lập tức đi thẳng ra cửa công đường, cao giọng hô: “Bẩm đại nhân, Lưu Thế Xương tới!”.

Những lời này vừa nói ra, chúng nhân trên công đường đều sửng sốt, cảm thấy khó hiểu muôn phần, lòng thầm nghĩ: Đại nhân còn chưa phát lệnh truyền gọi, sao đột nhiên lại nẩy ra một sai dịch dẫn người lên công đường, hơn nữa kẻ truyền báo lại là tạp vụ của Tào ban. Nhưng điều khiến người ta không thể tưởng tượng được nhất chính là, người được truyền báo lên công đường chính là Lưu Thế Xương, một kẻ đã chết.

Huynh đệ Ngô thị vừa nghe thấy tên Lưu Thế Xương lại càng kinh sợ, gân cốt, da thịt cơ hồ đều co rút hết cả, không khỏi ngoái đầu ra phía cửa công đường mà quan sát.

Bao đại nhân cũng giật mình, đưa mắt nhìn về phía ô bồn trong công đường, lại hướng sang phía Công Tôn tiên sinh. Công Tôn tiên sinh tuy gương mặt vẫn mang vẻ nghi hoặc nhưng cũng khẽ gật đầu với Bao đại nhân.

Bao đại nhân liền giơ kinh đường mộc trong tay bên vờ một cái nói: “Truyền Lưu Thế Xương lên công đường!”.

Kim Kiền ở bên ngoài nghe thấy vô cùng rõ ràng, lòng không khỏi giật thót một cái, thẳng người lên, hít sâu một hơi, thầm nghĩ: Bà nó, không nghĩ nhiều nữa, giờ thì bất cứ giá nào cũng phải cho người cổ đại mở rộng tầm mắt, cho họ chút hiểu biết về kỹ thuật diễn xuất cao siêu của người hiện đại được hun đúc bởi các loại phim truyền hình.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền vận khí dưới chân, thân hình phiêu phiêu như sương như khói, lững lờ bay vào trong công đường, khom người quỳ xuống, hạ giọng nói: “Thảo dân Lưu Thế Xương bái kiến đại nhân”.

Chúng nhân trên công đường đều chăm chú nhìn, chỉ thấy người này tóc tai tán loạn, thân hình lơ lững trôi trong không trung, còn tự xưng là Lưu Thế Xương, ai nấy đều giật mình hoảng hốt. Nhưng nom kỹ lại thì thấy người này hơi quen quen, đó chẳng phải là Kim Kiền của Tào ban hay sao?

Huynh đệ Ngô thị chưa từng nhìn thấy khinh công của Kim Kiền, chỉ thấy thân hình người này tựa hồ như ma như quỷ, tức thì bị dọa cho bay mất cả nửa hồn phách, Ngô Nhị Cương thì không phải nói, đến cả Ngô Đại Lực cũng biến sắc.

Bao đại nhân trên công đường nhìn thấy rất rõ ràng lòng không khỏi có chút khó hiểu, sững ra một lát mới hỏi: “Quỳ dưới công đường là kẻ nào?”.

Kim Kiền lại trầm giọng đáp: “Thảo dân Lưu Thế Xương”.

Bao đại nhân ngạc nhiên, đưa mắt nhìn sang Công Tôn tiên sinh. Công Tôn tiên sinh tay cầm bút, im lặng trầm ngâm, sau đó lại quay sang Triển Chiêu.

Triển Chiêu thấy Công Tôn tiên sinh nhìn mình liến hiếu ý, nhủ thầm: Công Tôn tiên sinh cho rằng Kim Kiền từng cùng ta xuất môn tra án, nghĩ ta đối với hành động của y cũng hiểu vài phần, muốn ta giải thích tình huống hiện nay rốt cuộc là thế nào. Nhưng...

Triển Chiêu hồi tưởng lại những hành vi trước đây của Kim Kiền, mây đen bay đầy đầu, thầm nghĩ: Lần này Công Tôn tiên sinh đánh giá cao Triển mỗi rồi. Hành vi của Kim Kiền trước nay đều quái dị, hành động hôm nay là thật hay là giả cũng khó mà đoán được.

Nghĩ vậy, Triển Chiêu nhú đôi mày lười mác, nhìn Công Tôn tiên sinh khẽ lắc đầu.

Hành động này của Triển Chiêu, Công Tôn tiên sinh và Bao đại nhân đều thấy rất rõ. Trước tình huống như vậy, hai mắt Bao đại nhân nheo lại, cao giọng quát: “Người tự xưng là Lưu Thế Xương, vậy người có biết ô bồn phía trước không?”.

Kim Kiền nghe vậy vội đáp: “Bẩm đại nhân, thảo dân biết, ô bồn này chính là thi thể của thảo dân”.

Bao đại nhân lại hỏi: “Ô bồn này vì sao lại là thi thể của người?”.

Kim Kiền hít sâu một hơi, giả vờ ghen ngào, chậm rãi nói: “Bẩm đại nhân, thảo dân đang trên đường về nhà thì bị hai huynh đệ cho thảo dân tá túc một một đêm kia sát hại. Hai huynh đệ hấn chẳng những giết người cướp của, lại còn đem thi thể của thảo dân thiêu thành tro bụi, trộn vào đất bùn nung thành ô bồn, mang đi bán cho người ta. Đại nhân, mong ngài hãy trả lại công bằng cho thảo dân!”.

Bao đại nhân nheo nheo mắt, đánh giá Kim Kiền từ trên xuống dưới vài lượt, rồi hỏi: “Lưu Thế Xương, người có nhận ra được hai huynh đệ sát hại người không?”.

“Hung thủ sát hại thảo dân, tất nhiên là thảo dân nhận được!”.

“Hai kẻ đó có trên công đường này không?”.

Kim Kiền nghe vậy liền thẳng người lên, chỉ vào huynh đệ Ngô thị quát: “Chính là hai kẻ này!”.

Bao đại nhân liền vỗ mạnh kinh đường mộc, quát lớn: “Ngô Đại Lực, Ngô Nhị Cương, các người còn gì để nói?”.

Lại nói về huynh đệ Ngô thị, khi bị Kim Kiền chỉ thẳng vào quát lên, nhất thời hoảng sợ hồn xiêu phách tán, Ngô Nhị Cương còn suýt chút nữa thì ngất xỉu. Ngô Đại Lực tuy cũng kinh sợ, nhưng bản chất vốn hung ác, vẫn chưa vì hoảng sợ mà đánh mất lý trí, Kim Kiền đứng thẳng người lên cũng khiến cho y nhìn rõ dung mạo của Kim Kiền.

Ngô Đại Lực vừa nhìn rõ, những hốt hoảng trong lòng liền tiêu đi phân nửa, ngẩng đầu cao giọng kêu: “Đại nhân, người này nói bậy, hấn chính là nha dịch của Khai Phong phủ. Hấn vốn không phải Lưu Thế Xương!”.

Bao đại nhân nhú mày nói: “Ngô Đại Lực, người nói mình chưa từng sát hại Lưu Thế Xương, tất sẽ không biết dung mạo Lưu Thế Xương. Vì sao người khẳng định người này không phải là Lưu Thế Xương, lẽ nào người đã nhìn thấy Lưu Thế Xương rồi?”.

“Việc này...”, đôi con ngươi của Ngô Đại Lực đảo vài vòng, lập tức trả lời: “Đại nhân, thảo dân tuy không biết Lưu Thế Xương nhưng lại biết tiểu sai dịch này. Đó là một trong ba sai dịch đã đến nhà thảo dân hôm qua”.

Kim Kiền nghe vậy hơi nhướng mày lên, tiếp tục nói, giọng xa xôi mờ ảo: “Bẩm đại nhân, thảo dân bị hai huynh đệ họ sát hại, thi thể bị nung thành ô bồn, oan hồn không cách nào lên công đường, đành mượn thân thể Kim Kiền nhập vào để lên công đường kêu oan”.

Mọi người nghe xong, lại càng kinh ngạc, nhất tề giương mắt lên quan sát kỹ Kim Kiền. Chỉ thấy hai mắt Kim Kiền đại đi, thân thể cứng đờ, tuy miệng thì nói nhưng lưỡi lại thẳng băng cứng ngắc, chẳng giống bình thường chút nào, không khỏi tin đến bảy phần.

Nhưng Ngô Đại Lực không tin, lại cao giọng nói: “Oan hồn của Lưu Thế Xương mượn xác nhập hồn, thực quá hoang đường! Ai có thể làm chứng chuyện này được chứ?”.

Kim Kiên nghe thế cũng không khỏi sững sốt, thầm nghĩ: Ai có thể làm chứng được ư? Làm gì có ai chứ, chuyện này vốn là giả mà, sao có người làm chứng được?

Bao đại nhân nghe xong đột nhiên lại vỗ mạnh kinh đường mộc, cao giọng hô: “Người đâu, truyền Lưu thị, Lưu Bách Nhi”.

Đừng nói huynh đệ Ngô thị nghe mà kinh ngạc, ngay đến Kim Kiên khi đó cũng thầm kêu khổ, nghĩ bụng: Lão Bao à, ngài đùa à, tôi giả mạo Lưu Thế Xương, ngài như thế nào còn mới thân nhân của người ta đến nhận chứ? Haizzz, xem ra vở kịch này khó mà diễn tiếp được nữa rồi.

Không lâu sau đã thấy Lưu thị dắt Bách Nhi lên công đường, cả hai cũng quỳ xuống.

Bao đại nhân gật đầu, nhìn Kim Kiên hỏi: “Người có biết hai người này không?”.

Lúc này mồ hôi lạnh đã túa đầy lưng Kim Kiên, nhưng đã đâm lao thì phải theo lao, nàng gắng gỏi đáp: “Thảo dân biết, họ chính là thê tử và nhi tử của thảo dân”.

Lưu thị và Bách Nhi nghe vậy nhảy thối kinh hoàng thất sắc, Lưu thị hoảng hốt kêu lên: “Cậu... cậu nói cái gì? Cậu không phải chính là tiểu sai dịch sao, vì sao lại nói láo như vậy?”.

Bách Nhi thì trấn tĩnh hơn, vẻ mặt không vui nói: “Vị ca ca này chớ nói bậy, đừng làm hỏng thanh danh nhà tôi”.

Lúc này Kim Kiên chỉ thấy bắp chân như bị chuột rút, hít sâu một hơi, chậm rãi xoay người, rưng rưng nhìn hai mẹ con Lưu thị thật lâu rồi mới từ từ nói: “Nương tử, Bách Nhi, ta chính là cha con, Lưu Thế Xương đây!”.

Mẹ con Lưu thị thoáng biến sắc, kinh ngạc nhìn chằm chằm Kim Kiên, Lưu thị run run nói: “Cậu... cậu nói cậu là tướng công?”.

Kim Kiên gật đầu, nói tiếp: “Vi phu vì muốn lên công đường làm chứng nên đã mượn thân thể vị quan gia này để nhập hồn. Nương tử, Bách Nhi, cuối cùng vi phu cũng có thể nhìn thấy hai người rồi...”.

Dứt lời, Kim Kiên cúi đầu xuống, hai vai run run, nom chừng như muốn khóc, thực tế thì lòng đang lo lắng không yên, khẽ run rẩy.

Lưu thị nghe xong liền nhào đến bên người Kim Kiên gào khóc. Còn Bách Nhi cũng đỏ hoe mắt, lặng lẽ tiến lên phía trước, khẽ hỏi: “Cha, cha có nhớ mình đã hứa với Bách Nhi rằng tết Nguyên Tiêu sẽ tặng Bách Nhi một cái đèn lồng không?”.

Kim Kiên nghe xong liền mừng thầm, nghĩ bụng: Trời cao phù hộ, may mà mình nhớ rõ cái đèn lồng rách nát được ở nhà huynh đệ Ngô thị kia, trên cái đèn lồng đó hình như là...

“Đương nhiên là cha nhớ chứ, là một cái đèn lồng cá chép...”

“Cha có nhớ đèn lồng cá chép đó màu gì không?”.

“Màu...” , mồ hôi lạnh túa ra đầy đầu, Kim Kiên vừa nghĩ vừa oán giận trong lòng: Lão Bao, tuy ngài nói cái đèn lồng kia khó có thể làm vật chứng được, nhưng ít ra ngài nên mang nó ra chứ... Chết tiệt, cái đèn lồng cá chép đó màu gì nữa không biết? Thôi vậy, đoán bừa đi...

“Màu đỏ”, Kim Kiên chọn bừa một màu.

Chẳng ngờ lời này vừa nói ra, Bách Nhi liền nhào đến bên Kim Kiên, khóc rống lên: “Cha, người đúng thật là cha rồi”.

Kim Kiên thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ: Không ngờ mình lại may mắn đến vậy, bịa đại ra một màu, nói bừa thế mà trúng. Nếu trở về hiện đại, mình nhất định sẽ dốc hết vốn liếng đi mua mấy tờ xổ số Mark six mới được, chắc chắn sẽ có triển vọng thắng lớn.

Mẹ con Lưu thị khóc thảm thiết đến mức đất trời cũng như cùng sầu héo, còn sắc mặt huynh đệ Ngô thị cũng biến đổi như trời đất vậy.

Ngô Nhị Cương thần sắc như tiêu tán mất chỉ ngồi phịch xuống đờ ra đất. Còn sắc mặt Ngô Đại Lực cũng trắng bệch, miệng lắp bắp không ngừng: “Không thể nào, không thể nào...”. Rồi đột nhiên hấn hét lên với Kim Kiên: “Không... không thể nào... người... nhất định là các người thông đồng với nhau, lừa gạt chúng ta nhận tội, nhất định là như thế!”.

Kim Kiên nghe vậy, không khỏi thâm cười nhạt, nghĩ tới câu cuối cùng của Lưu Thế Xương nghe được trước khi chết, bèn nhìn trừng trừng vào Ngô Đại Lực, chậm rãi nói: “Ngô Đại Lực, người còn nhớ không, lúc người giết ta, người vừa chém xuống vừa nói: ‘Ai cũng biết tiền bạc phải cất kỹ không được lộ ra. Có trách thì hãy trách người không cất tiền cho cẩn thận, để hai huynh đệ chúng ta nhìn thấy được. Người cũng đừng oán chúng ta độc ác, hãy hận bản thân không cẩn thận đi!’, từng từ từng chữ đều như dao khắc vào tim ta, người không quên đấy chứ?”.

Ngô Đại Lực vừa nghe được những lời này liền cứng đờ người, ngã phịch xuống đất, run như cầy sấy hết như Ngô Nhị Cương.

Bao đại nhân đột nhiên cao giọng quát: “Ngô Đại Lực, Ngô Nhị Cương, nay có ô bòn làm chứng, Lưu Thế Xương làm nhân chứng, các người còn không mau nhận tội?”.

Hai tên đó làm sao có thể đáp lời, chính là để mặc cho nha dịch cầm cung trạng tới, túm người dậy, run run điểm chỉ vào đó, rồi lại ngã phịch xuống đất cứng đờ.

Bao đại nhân xem qua cung trạng, gật đầu, trầm giọng nói: “Dưới công đường nghe phán quyết. Hai tên Ngô Đại Lực, Ngô Nhị Cương giết người cướp của, đốt xác phi tang, hành vi phạm tội rõ ràng, pháp luật không thể dung thứ, bản phủ phán hai người xử tử. Người đầu, mang hai tên này áp giải về đại lao, giờ Ngọ ngày mai lôi ra chém đầu!”.

Mấy nha dịch liền tiến lên trước, đem huynh đệ Ngô thị toàn thân tề đại mềm nhũn giải đi.

Bao đại nhân nói với ba người dưới công đường: “Lưu Thế Xương, nay bản phủ đã chiếu theo pháp luật định tội hung thủ đã sát hại người, người cũng có thể nhắm mắt nơi cửa tuyền rồi, mau trở về đi”.

Kim Kiên vừa nghe thấy vậy liền thâm thở phào nhẹ nhõm, khấu đầu bái tạ, nhưng vừa mới định vận khinh công rời đi thì chẳng ngờ lại bị Lưu thị túm chặt lấy cánh tay, sống chết thế nào cũng không buông ra, khóc lóc thảm thiết: “Tướng công, tướng công, chàng không thể đi... nếu chàng đi rồi... thiếp... thiếp...”.

Trước tình huống như vậy, Kim Kiên chỉ thấy đầu đau như muốn vỡ, khuôn mặt lộ rõ vẻ lúng túng. Cơ thể bị người phụ nữ này túm chặt, bắt phải đối diện với gương mặt đầm lệ, đôi mắt nàng chẳng biết nên nhìn vào đâu, chỉ đành đảo quanh bốn phía, liếc trên nhòm dưới.

Đúng lúc quét mắt lên khuôn mặt của lão Bao đang ngồi giữa công đường, Kim Kiên không khỏi chấn động.

Bao đại nhân tuy vẻ mặt vẫn trầm ngâm không có biểu hiện gì, nhưng trong mắt lại lóe lên tia nhìn kỳ lạ, rồi xẹt qua một ý cười, ánh mắt Bao đại nhân hướng sang Công Tôn tiên sinh. Kim Kiên bất giác cũng theo ánh mắt của Bao đại nhân liếc qua Công Tôn tiên sinh, lại thấy Công Tôn tiên sinh khe vuốt chòm râu đen nhánh, lông mày nhú lại, đưa mắt nhìn sang Tứ phẩm hộ vệ áo đỏ.

Chỉ thấy Triển Chiêu sắc mặt nghiêm túc, đôi mắt sáng như sao hơi cụp xuống, lưng thẳng tắp như cán bút, thân hình vẫn bất động, chỉ là ống tay áo màu đỏ khẽ bay lên, Kim Kiên bỗng cảm thấy cơ thể bị vật gì đó bắn trúng hai cái, cả người đột nhiên cứng đờ ra, cổ họng ứ nghẹn, không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào, cứ thế mà ngã vật ra đất. Không cần phải giải thích, Kim Kiên biết mình đã bị điểm huyệt.

Lưu thị thấy vậy nhất thời cả kinh, liền bỏ nhào lên người Kim Kiên gào khóc.

Kim Kiên đáng thương, bị điểm huyệt, thân thể không cách nào cử động được, miệng cũng không nói được, nhưng thính lực hai tai lại chẳng mấy may suy giảm, chỉ đành nằm thẳng đờ trên đất, khổ sở chịu ma âm xuyên màng nhĩ, thâm nghĩ: Con bà nó, cái đám người “thành tinh” này không biết đã nhìn ra sơ hở của mình từ khi nào, ầy thế mà lại còn đường hoàng lợi dụng mình làm nhân chứng giả nữa chứ! Khai Phong phủ cái khỉ gì, Bao Thanh Thiên, Công Tôn tiên sinh, “Ngự Miêu”, ngoài mặt có vẻ trung hậu thật thà nhưng bên trong thì rất một phường xảo trá, quỷ quyệt. Hừ hừ... cái con mèo kia nhất định bất mãn với mình chuyện hại hắn phải chịu khổ chịu sở ngậm mình dưới nước, nhân cơ hội này để báo thù đây mà, chết tiệt...

Không biết Lưu thị khóc đã bao lâu, cuối cùng vẫn là Bách Nhi khuyên mẫu thân đứng dậy, cùng sai dịch dìu mẫu thân rời khỏi công đường.

Bao đại nhân cũng lệnh cho người đem Kim Kiền trở về lục phòng, cùng với ô bồn, đặt trong phòng nghỉ của Kim Kiền và Trịnh Tiểu Liễu, rồi hạ lệnh bãi đường.

Kể ra cũng rất kỳ lạ, vừa mới về đến lục phòng, huyết đạo trên người Kim Kiền bỗng nhiên được giải, đương nhiên, Kim Kiền cũng thoáng nhìn thấy một ống tay áo màu đỏ khê lướt qua bên ngoài phòng.

Trịnh Tiểu Liễu vốn thấy Kim Kiền cả người cứng đờ, trong lòng vô cùng lo lắng, lúc này nhìn cơ thể Kim Kiền lại cử động được thì mới cảm thấy an tâm, mở miệng nói: “Kim Kiền, cậu thật là lợi hại, đã khiến cho huynh đệ Ngô thị kia phải cúi đầu nhận tội”.

Kim Kiền chậm chậm xoay xoay gân cốt đã cứng đờ, lòng thầm cười khổ nghĩ: Đó đâu phải là công lao của mình tôi, hoàn toàn là kết quả của sự đoàn kết nỗ lực một lòng của đám người “thành tinh” Khai Phong phủ đấy chứ. Nhưng những lời này Kim Kiền cũng chỉ dám nghĩ thầm, bởi dù sao chuyện cả một tập thể hòa nhau ngụy tạo bằng chứng giả, thật sự không nên lan truyền rộng rãi.

Chợt nghe tiếng u u nói chuyện của ô bồn: “Kim Kiền xin đa tạ, đại ân lớn lao nhường ấy của cậu kiếp sau nhất định tôi sẽ...”.

“Được rồi, được rồi, không cần kiếp sau đâu, chỉ cần kiếp này anh đừng tìm tôi gây phiền phức là tốt rồi!”, Kim Kiền xua xua tay nói.

Ô bồn lại nói: “E là sẽ không có cơ hội nữa đâu, nay oan khuất của tôi đã được rửa sạch, giờ tôi phải đến Diêm La điện để báo danh rồi”.

Dứt lời, giọng như nghẹn lại.

Kim Kiền và Trịnh Tiểu Liễu nghe xong trong lòng cũng có đôi chút xót xa. Trịnh Tiểu Liễu im lặng một lát, chậm rãi cất tiếng: “Lưu huynh, vợ con huynh...”.

Ô bồn cắt ngang lời của Trịnh Tiểu Liễu, nói: “Dù có gặp cũng vô dụng, lại càng thêm thương cảm, chẳng bằng không gặp là hơn. Nếu hai vị có thấy Bách Nhi, nhất định phải dặn dò nó chăm sóc mẫu thân cho tốt, chăm chỉ đọc sách, sau này mới có tương lai”.

Kim Kiền, Trịnh Tiểu Liễu nghe được những lời này đều im lặng đưa mắt nhìn nhau rồi chấp tay lại nói: “Lưu huynh đi đường bảo trọng”.

Một màn sương khói trắng đục từ giữa ô bồn bay lên, vờn vài vòng trong không trung, tụ lại thành một bóng người mờ ảo, bóng người trắng trắng này chấp tay lại vái lạy trên không một cái, rồi đột nhiên bị một luồng ánh sáng bao phủ, trong chớp mắt biến mất không còn tung tích. Cùng lúc đó, ô bồn tách một tiếng, vỡ ra thành từng mảnh.

Kim Kiền và Trịnh Tiểu Liễu bất giác thấy lòng trĩu nặng vài phần, ai nấy đều ngồi xuống im lặng, hồi lâu sau mới đứng dậy định rời đi.

Đúng lúc ấy cửa đột nhiên mở ra, một bóng người ngược sáng tiến vào phòng.

Hai người Kim, Trịnh vừa thấy người nọ bỗng sững sốt kinh ngạc, cứ ngây ra nhìn người ấy đi đến bên những mảnh vỡ của ô bồn, lặng lẽ nhìn hồi lâu rồi ngẩng lên nhìn hai người Kim, Trịnh hỏi: “Cha đã đi rồi ư?”.

Kim Kiền ngấm khuôn mặt non nớt trước mắt, tuy cố làm ra vẻ bình tĩnh nhưng sâu trong đáy mắt vẫn lộ ra vẻ bi thương và hoảng loạn, môi nàng mấp máy hồi lâu mới trả lời: “Bách Nhi, cha đệ... đi rồi”.

Bách Nhi nghe xong cúi đầu đứng lặng, hai tay nắm chặt lại, một lúc sau mới nói: “Đệ đã đến chậm rồi, nếu không vì lo mẫu thân lại đau lòng khóc lóc lần nữa, Bách Nhi nhất định sẽ đến sớm vài bước...”, ngừng một lát, Bách Nhi ngẩng đầu lên hỏi: “Trước khi cha đi, người có dặn dò gì không?”.

Trịnh Tiểu Liễu nhìn Kim Kiền, sau đó đáp: “Cha đệ dặn đệ hãy chăm sóc tốt cho mẫu thân, phải chăm chỉ đọc sách”.

Bách Nhi nhắm mắt, gật gật đầu, khi mở mắt ra, hai mắt đã sáng lấp lánh như sao, chấp tay thi lễ với Kim Kiền, nói: “Kim Kiền đại ca, Bách Nhi đa tạ huynh giả làm phụ thân lên công đường, thay phụ thân vạch mặt hung thủ”.

Kim Kiền kinh ngạc, buột miệng hỏi: “Sao đệ biết?”.

Bách Nhi hơi cup mắt xuống, thấp giọng nói: “Chiếc đèn lồng cá chép cha hứa với Bách Nhi là đèn màu vàng...”

Kim Kiền nhất thời kinh hãi, cứ ngẩn ra nhìn Bách Nhi với thân hình thẳng tắp đỉnh đạc đang đi về phía cửa, lòng thầm nghĩ: Ai da, tiểu quỷ này quả thực tư duy rất sắc bén, trên công trường nó rõ ràng đã biết mình là đồ giả mạo, vậy mà vẫn tương kế tựu kế, nhận mình là phụ thân, giúp lão Bao định tội hung thủ... Chậc chậc, tiểu quỷ này ngày sau ắt sẽ tài giỏi phải biết.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền bỗng buột miệng kêu lên: “Bách Nhi, cha đệ nhất định sẽ vô cùng tự hào về đệ!”.

Thân hình Bách Nhi thoáng ngừng lại, từ từ xoay người, mỉm cười với Kim Kiền, nói: “Bách Nhi biết”.

Ánh sáng rực rỡ sao lưng, nụ cười nhàn nhạt chưa chút trên gương mặt cũng không che giấu được những giọt nước mắt trong suốt như thủy tinh chảy dài trên má. Dưới ánh sáng chói lòa, trong một thoáng Kim Kiền cảm thấy cậu bé gầy gò nhỏ nhắn trước mắt mình kia đáng hình lại vững vàng kiên định tựa núi.

Cho đến khi bóng dáng Bách Nhi đã đi xa, Kim Kiền vẫn còn ngẩn ngơ tại chỗ, toàn bộ tâm tư đều đang đặt vào một chuyện: Thời Bắc Tống này chắc là phải có một danh nhân họ Lưu chứ nhỉ.

Sau khi vụ án ô môn kết thúc, Kim Kiền và Trịnh Tiểu Liễu vì hiệp lực trợ giúp phá án có công nên được thưởng hai ngày nghỉ ngơi. Trịnh Tiểu Liễu đương nhiên là về nhà bẩm báo sự tích anh hùng của mình với thân nhân, còn Kim Kiền thì ngủ vùi trong xá phòng của Tam ban viện hai ngày liền.

Đến sáng sớm ngày thứ ba, khi Kim Kiền và Trịnh Tiểu Liễu đến Tam ban viện báo danh, thì thấy trong công phòng của Tào ban có hai bị khách không mời.

“Kim Kiền, Trịnh Tiểu Liễu, mau đến bái kiến Công Tôn tiên sinh và Lý bồ đầu đi!”, ban đầu Tào ban vừa thấy hai người Kim, Trịnh liền lập tức kéo hai người đẩy ra giữa phòng.

“Bái kiến Công Tôn tiên sinh, Lý bồ đầu”, Kim Kiền và Trịnh Tiểu Liễu cùng chấp tay thi lễ nói.

Người ngồi ở ghế thượng tọa, thân vận nho sam, đôi mắt trong suốt, gương mặt trắng bóc đích thị là Công Tôn Trúc Tử. Mà người kia, thân hình trắng kiện, mặt vuông chữ điền, đôi mắt dữ dằn tựa mắt hổ, da ngăm đen, phục trang gọn gàng đơn giản, hông đeo một thanh đại đao Khoát Diệp, chính là ban đầu Khoái ban, Lý Thiệu, bồ đầu của Khai Phong phủ.

Kim Kiền ngược nhìn hai người trước mặt, không khỏi thầm thấy khó hiểu, lại nom khuôn mặt tràn ngập ý cười của Công Tôn tiên sinh, lòng bỗng nhiên run rẩy, nghĩ bụng: Trước giờ Công Tôn Trúc Tử đều là miệng nam mô bụng một bồ dao găm, lần này đến đây, không phải là lại có âm mưu gì đó chứ? Bồ mợ, chẳng lẽ con mèo kia đem việc mình giúp giải độc báo cáo lại với “cây gậy trúc” này, nên bây giờ Công Tôn Trúc Tử đến để thăm dò?

Nghĩ vậy, tinh thần Kim Kiền liền căng hết lên, thận trọng nghênh chiến.

Chỉ thấy sắc mặt của ban đầu Tào ban tràn ngập vẻ vui mừng nói: “Hai người các ngươi thật có phúc, lần trước cùng Triển đại nhân xuất môn tra án, Triển đại nhân đối với biểu hiện của hai người cứ tán dương không ngừng, đã bẩm báo lên với Bao đại nhân. Lần này Công Tôn tiên sinh đặc biệt tới để ban bố lệnh điều ban cho hai người”.

“Lệnh điều ban?”, Kim Kiền sửng sốt.

Chợt nghe Trịnh Tiểu Liễu bên cạnh hưng phấn kêu lên: “Lệnh điều ban? Lẽ nào chúng thuộc hạ được điều tới Khoái ban?”.

Công Tôn tiên sinh cười nói: “Đúng là như thế, cho nên bắt đầu từ hôm nay, hai người các ngươi sẽ đi theo Lý bổ đầu, còn không mau bái kiến Lý bổ đầu?”.

Trịnh Tiểu Liễu nghe vậy, toét miệng cười rộng tới mang tai, thiếu chút nữa thì lệch hàm, vội vàng quỳ xuống chấp tay thi lễ, cao giọng hô: “Trịnh Tiểu Liễu bái kiến Lý bổ đầu”.

Công Tôn tiên sinh thấy Kim Kiên vẫn đứng ngẩn ra bên cạnh liền hỏi: “Kim Kiên, vì sao ngươi còn chưa bái kiến Lý bổ đầu?”.

Chỉ thấy đầu lông mày của Kim Kiên giật giật, cúi đầu nói: “Công Tôn tiên sinh, thuộc hạ vô đức vô năng, được điều về Khoái ban e rằng không thích hợp cho lắm”.

Lý bổ đầu nghe xong ngược lại còn rất vui mừng, gương mặt giãn ra, cười nói: “Triển đại nhân quả nhiên không nói sai, Kim Kiên ngươi thực là khiêm tốn hơn người, ta rất thích những người trẻ tuổi như ngươi đây. Triển đại nhân đánh giá hai ngươi rất cao, hôm nay vừa gặp quả đúng như thế”.

Đầu lông mày Kim Kiên sắp dính cả vào nhau, vừa mới định chấp tay từ chối thì lại bị Công Tôn tiên sinh cắt ngang.

“Kim Kiên, nếu Triển hộ vệ đã ra sức đề cử, ngươi không nên chối từ nữa”.

“...Vâng, Kim Kiên bái kiến Lý bổ đầu”

“Tốt, tốt”, Lý bổ đầu sáng khoái cười ha hả.

Công Tôn tiên sinh gật đầu, đứng dậy bước ra cửa những muốn rời đi, nhưng vừa đến cửa thì quay người lại hỏi Kim Kiên: “Kim Kiên, độc Triển hộ vệ trúng tại trấn Lưu Gia, chính là do ngươi giải?”.

Tinh thần Kim Kiên liền rung lên một cái, lập tức đáp: “Chính là do thuộc hạ giải”.

Công Tôn tiên sinh lại hỏi: “Lẽ nào ngươi từng nghiên cứu qua về y thuật và dược thuật?”.

Mồ hôi lạnh túa ra sau lưng Kim Kiên, nàng cao giọng trả lời: “Khi thuộc hạ còn là ăn mày đã từng được một lão ăn mày dạy cho vài cách dùng thảo dược, cũng coi như biết sơ sơ chút ít”.

Công Tôn tiên sinh đánh giá Kim Kiên mấy lần liền, nói: “Ngươi chỉ học sơ sơ mà lại có thể giải được thi độc?”.

“Đó là bởi vì ăn mày nhiều khi đói khát không thể chịu nổi, có phải lúc ăn phải thịt thối bị người ta vứt đi, không ít người trúng phải thi độc, thế nên thuộc hạ mới biết cách giải”.

Công Tôn tiên sinh nghe xong những lời này mới chậm rãi gật đầu, vuốt râu cười nói: “Nói như thế thì Kim Kiên ngươi thật ra rất có tư chất. Sau này nếu có thời gian rảnh rỗi, đừng ngại tới tìm ta nói chuyện, trong phòng ta cũng có một số y thư, ngươi có thể tìm đọc”.

Kim Kiên càng vui đầu xuống thật thấp, kiên trì nói: “Thuộc hạ cảm tạ tiên sinh”

Công Tôn tiên sinh lúc này mới hài lòng, ung dung rời đi.

Đợi đến khi Công Tôn tiên sinh đi xa, Kim Kiên và Trịnh Tiểu Liễu liền bái biệt ban đầu Tạo ban, theo Lý bổ đầu đến Bồ phòng của Khoái ban.

Khoái ban dù sao cũng là nơi tập trung tinh anh của Tam ban, riêng số lượng Bồ phòng chuyên dụng cho Khoái ban cũng đã bằng số lượng công phòng của hai ban kia gộp lại. Bài trí trong Bồ phòng cũng khác Tạo ban, trên tường treo vô số tranh vẽ binh khí các loại, trên bàn đầy những bức họa phạm nhân, những kẻ bị truy nã, tất cả đều được sắp xếp tuần tự, đầu ra đây.

Lý bổ đầu ngồi chính giữa Bồ phòng, nói cho hai người họ biết về chức trách của Khoái ban.

Trịnh Tiểu Liễu càng nghe càng hưng phấn, còn Kim Kiên thì càng nghe càng giật mình thon thót.

Giờ mao sáng sớm, phải đến võ trường để huấn luyện, lúc bình thường phải đi tuần trong thành Biện Lương để duy trì và đảm bảo trị an trong kinh đô, truy bắt kẻ phạm tội, nhân tiện giữ gìn bộ mặt của kinh thành, rồi phải ra ngoài tới các địa phương khác để trừ nã phạm nhân, bắt cường đạo, đạo chích, kẻ trộm; hừ hừ,

buổi tối còn phải luân phiên mà đứng gác, bảo vệ an toàn cho Khai Phong phủ... Trời ơi, đây mà là công việc cho người làm à?

Nhưng điều quan trọng nhất chính là, tiền lương chỉ tăng thêm có mười lượng bạc...

Kim Kiên khuôn mặt co rúm, méo mó, vắn vẹo, lòng thầm hét lên: Con mèo thối, quả này tôi và anh kết thù to rồi đấy, đừng hòng tôi để yên cho anh!!!

Cũng đúng lúc này, Triển đại nhân, Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ, đang đi tuần trong thành Đông Kinh Biện Lương, trung bình cứ hai phút đồng hồ lại hắt hơi một lần, mãi mà không dứt.

98. Q.7 - Chương 1: Hồi Một

Tuần bắc thành bị gây khó dễ.

Trượng nghĩa cứu người gặp khổ chủ.

Khai Phong Biện Lương, trống tàn canh vừa điểm, ánh dương mới ló, vắn dậm mây xanh, một cơn gió lạnh thổi tới, thoáng hơi lạnh man mác, lướt qua dương liễu buông mình rồi trải nhẹ lên những mái ngói cong cong. Cổng thành vừa mở, từng đoàn người ngựa thồ hàng lũ lượt kéo vào, những tiếng lọc cọc, loẹt quẹt cứ nối tiếp nhau truyền vào tai; thuyền ghe tập nập trên dòng Biện Hà, bánh lái, mái chèo rẽ nước, làm vỡ tan ánh bình minh lung linh trên sông, thuyền nối thuyền, chở nặng sản vật, từ dòng Biện Hà vận chuyển vào Đông Kinh.

Trong thành Biện Lương, chợ buổi sớm vừa họp, tiếng trống thu canh vang lên, các cửa tiệm bán bánh rán, bánh nướng đồng loạt đập đập, nhào nhào, nặn bột làm bánh, âm thanh rộn ràng vang vọng khắp chốn.

Phía bắc dòng Biện Hà, đi về phía đông phố Ngự, ngay giao lộ cửa Nam, ở đó tập trung rất nhiều những quán trà, quán rượu, quán canh, trong đó có một tiệm màn thầu nằm ngay sát mặt đường, có tên là Tiệm Màn thầu Tôn gia, ông chủ của quán này chính là một vị đại hán với khuôn mặt ngăm đen khoảng bốn mươi tuổi, bởi tay nghề làm màn thầu đệ nhất của lão, lại thêm họ Tôn nên mọi người đều gọi lão là Tôn hảo thủ.

Tiệm màn thầu này mặc dù không lớn, nhưng bởi màn thầu của Tôn hảo thủ có hương vị rất thơm ngon, giá cả lại phải chăng, nên nhận được không ít những lời khen tặng của khách quen, hơn nữa nó còn nằm ngay trên con đường mà các nha dịch của Khai Phong phủ đi tuần, nha dịch tuần phố của phủ Khai Phong lại thường xuyên ghé tiệm dùng bữa sáng, thế nên Tôn hảo thủ và nha dịch Khai Phong phủ cũng coi như có mấy phần giao hảo.

“Ai da, Trương gia, Triệu gia, hôm nay gọi mấy cái màn thầu?”

Vừa nhìn thấy bên ngoài cửa tiệm xuất hiện bóng nha dịch vận đồ đồ đen, Tôn hảo thủ liền lập tức tươi cười chạy ra nghênh đón, lớn tiếng chào mời.

Bên ngoài có bốn quan sai tiến vào, đi đầu là hai vị thân cao tám thước có dư, mặc quan phục Hiệu úy lục phẩm, hông đeo Khoát điệp trường đao. Hai người này, Tôn hảo thủ đều quen biết cả, người bên trái tầm tuổi hai lăm hai sáu, mày rậm mặt vuông chữ điền, nước da ngăm đen, chính là Hiệu úy Trương Long của Khai Phong phủ; người bên phải gương mặt trắng trẻo, tuổi khoảng trên dưới hai mươi, chính là Hiệu úy Triệu Hổ. Đi sau họ là hai vị tiểu quan sai, một người dáng cao gầy mắt to, một người dáng mảnh khảnh mắt nhỏ, bên hông họ là một thanh đơn đao, nhìn có vẻ là lạ.

Bốn người cùng tiến vào tiệm, ngồi trước một chiếc bàn vuông ngay sát cửa sổ, về mặt hai người Trương Long, Triệu Hổ đều có chút không vui.

Tôn hảo thủ thấy tình huống đó, lòng có chút khó hiểu, lão bưng trà cùng màn thầu tới đặt trên bàn, tươi cười hỏi: “Trương gia, Triệu gia hôm nay vẫn đi tuần phố sớm thế”.

Hai vị quan gia Trương Long, Triệu Hổ sa sầm nét mặt, không đáp. Vị sai dịch dáng vẻ mảnh khảnh mắt nhỏ ngồi bên ngáp một cái rõ to trả lời: “Sớm, đương nhiên là sớm rồi, đến gà trống còn chẳng dậy sớm bằng tôi ấy chứ!”.

“Kim Kiền.” Tiểu sai dịch dáng cao gầy mắt to ngồi cạnh nhỏ giọng nhắc: “Cậu và tôi đã thăng chức gia nhập Khoái ban, mỗi ngày dậy sớm luyện công, tuần phổ là nhiệm vụ của chúng ta, cậu làm gì mà ngày nào cũng phải than thở thế”.

“Vâng, vâng, vâng, là nhiệm vụ”, Kim Kiền vừa ngáp vừa cầm bình trà lên rót cho bốn người mỗi người một chén đầy, tay rót miệng nói: “Ông chủ, mang một đĩa màn thầu lớn lên đây, hôm nay tâm tình Trương gia, Triệu gia không tốt, chưa biết chừng lại có hứng ăn nhiều”.

Tôn hảo thủ gật gật đầu, quày quả đi vào nhà bếp bưng ra một đĩa màn thầu, đặt xuống bàn trước mặt bốn người họ. Lúc quay người rời đi, lão bắt giắc thăm đánh giá vị tiểu sai dịch tên Kim Kiền kia vài lần, cảm thấy người này hình như lão đã từng gặp qua.

Kim Kiền cầm màn thầu lên cắn một miếng, lại đưa cho Trịnh Tiểu Liễu một cái, nói: “Tiểu Lục, đừng ngần ra nữa, mau chóng nhét đầy bụng mới là chuyện quan trọng”.

Trịnh Tiểu Liễu tay cầm màn thầu, lại nhìn khuôn mặt cau có của Trương Long, rồi ngó sang gương mặt buồn bực của Triệu Hổ, bèn ghé sát Kim Kiền ngồi cạnh, thì thầm hỏi: “Kim Kiền, cậu nói xem Trương gia và Triệu gia hôm nay làm sao thế, sáng sớm ngày ra vẻ mặt cả hai đã sầm sì, có phải là chúng ta có chỗ nào đó thất thố không?”.

Kim Kiền nghe thế, bèn nuốt cái ực miếng màn thầu trong miệng, nghiêng người sang phía Trịnh Tiểu Liễu, nhú mày nhỏ giọng nói: “Tiểu Lục, hôm nay là ngày đầu chúng ta tuần phổ, lần đầu tiên làm thủ hạ hai vị đại nhân này, mới rời khỏi phủ nha còn chưa đến nửa dặm, có chỗ nào thất thố được chứ?”.

Trịnh Tiểu Liễu lại nhìn hai vị đại nhân, cau chặt mày nói: “Vậy vì sao...”.

Kim Kiền bưng chén trà lên nói: “Tiểu Lục, tôi hỏi anh, sai dịch mỗi ngày đi tuần phổ của Khai Phong phủ theo lệ được bố trí thế nào?”.

“Có mười tám đội đi tuần phổ, phía nam thành chín đội, phía bắc thành chín đội, mỗi đội bốn người, luân phiên đi tuần, chia ra khắp thành”, Trịnh Tiểu Liễu nói như đang tụng bài học thuộc lòng vậy.

Kim Kiền gật gật đầu, lại cầm một cái màn thầu lên tiếp tục nói: “Hôm nay chúng ta đi tuần phía nam thành hay phía bắc thành?”.

“Phía bắc thành.”

“Hôm nay Triển đại nhân tuần ở đâu?”

“... Phía nam thành.”

“Vậy thì đúng rồi!” Kim Kiền giơ một ngón tay lên, ngoắc ngoắc, lại nghiêng người dựa vào Trịnh Tiểu Liễu. thì thầm nói: “Anh có để ý không, cứ ngày lễ thì hai vị đại nhân Vương Triều, Mã Hán cùng Triển đại nhân đi tuần phổ, còn ngày chẵn là hai vị đại nhân Trương Long, Triệu Hổ cùng Triển đại nhân tuần phổ”.

Dường như Trịnh Tiểu Liễu đã có chút sáng tỏ, khẽ gật đầu, nghĩ ngợi một lát rồi lẩm bẩm nói: “Hôm nay là ngày Mười chín tháng Năm, là ngày lẻ, vậy thì Vương, Mã hai vị cùng Triển đại nhân đi tuần thành, lẽ nào chính vì nguyên nhân này mà hai vị đại nhân Trương, Triệu không vui?”.

Kim Kiền gật đầu, thấp giọng nói: “Chắc tám phần là vậy rồi. Thế nên cứ vào ngày lễ thì tâm tình hai vị Trương, Triệu đều không vui, mà ngày chẵn thì tâm tình họ lại rất tốt”. Lòng nàng lại thầm nghĩ: E rằng cái đám người vô lương tâm ở Khoái ban kia đã biết chuyện này từ lâu rồi, không thì dựa vào kinh nghiệm của mình và Tiểu Lục, sao có khả năng tuần phổ cùng hai vị Hiệu úy lục phẩm này chứ, đáng ghét! Mấy cái tên này, dám đem mình, đường đường là một người hiện đại ra làm vật hy sinh!

Trịnh Tiểu Liễu gục gặc trầm ngâm mấy khắc, rồi lại lẩm bẩm nói: “Thì ra là như thế, trách nào... có điều tôi cũng hiểu được, nếu như tôi có thể cùng Triển đại nhân đi tuần phổ, nhất định tôi sẽ cao hứng tới không chịu được mất....”.

Kim Kiền nghe vậy, thiếu chút nữa thì phì cười, nghĩ bụng: Không ngờ sức hấp dẫn của Tiểu Miêu lại lớn đến vậy, nam nữ già trẻ lớn bé đều gục ngã hết. Chắc chắc, chỉ hy vọng rằng hôm nay mình không bị hậu di chứng sức quyến rũ của con mèo kia làm ảnh hưởng, bị hai vị đại nhân mặt nhăn như quả mướp đắng này hoạnh hộc.

Nghĩ đến đây, tâm tư Kim Kiền xoay chuyển rất nhanh, lập tức trưng ra bộ mặt tươi cười, đẩy đĩa màn thầu về phía hai người Trương Long Triệu Hổ, ân cần nói: “Hai vị đại nhân, trước tiên hãy ăn màn thầu đi, ăn no mới có khí lực đi tuần phố”.

Trương Long nghe vậy, ngược mắt lên nhìn Kim Kiền, lạnh lùng nói: “Kim Kiền, người chó có cho rằng hai người các người được Triền đại nhân đề cử gia nhập Khoái ban, mà hai huynh đệ chúng ta sẽ đối xử đặc biệt với các người. Hai huynh đệ chúng ta từ khi đi theo Bao đại nhân đến nay đều lấy việc công làm trọng, chưa từng lẫn lộn công tư, nếu hai người các người có hành vi không làm tròn bổn phận thì đừng trách hai chúng ta giải quyết theo phép công”.

Những lời này vừa thốt ra, dường như là Trịnh Tiểu Liễu bàng hoàng, mà ngay đến Kim Kiền cũng ngẩn người, não bộ hoàn toàn không hiểu được chuyện gì đang diễn ra.

Kim Kiền vội trộm đánh giá Trương Long, Triệu Hổ vài lần, chỉ thấy ai người này, lông mày nhíu chặt, sắc mặt không tốt, chình là đang nhìn trừng trừng mình và Trịnh Tiểu Liễu. Kim Kiền nhíu mày suy tư, lòng thầm nghĩ: Ôi, cứ theo ý tứ của hai người này thì không lẽ mình được Tiểu Miêu đối xử đặc biệt, tiến cử mình thăng chức, thế nên mới dẫn đến việc Tứ đại kim cương này sinh lòng đố kỵ?! Trời ạ, vừa nhậm chức thì đã bị cấp trên trực tiếp bắt nạt, tiền đồ sao thấy tăm tối quá! Tiểu Miêu, lần này ngài lại hại tôi thảm rồi.

Bị Trương Long cảnh cáo vài câu, Kim Kiền không dám làm mấy chuyện ngu ngốc như nịnh bợ, trưng ra vẻ mặt tươi cười, nhiệt tình để rồi nhận ngay một gáo nước lạnh, chỉ dành cùng Trịnh Tiểu Liễu ngồi nghiêm chỉnh dùng bữa sáng. Bốn người yên lặng ăn điểm tâm sáng xong, Triệu Hổ đặt tiền lên bàn rồi cùng Trương Long đứng dậy đi ra khỏi cửa, Trịnh Tiểu Liễu theo sát ngay sau. Kim Kiền đứng cạnh bàn, nhìn bảy văn tiền đặt trên đó, khẽ nhíu mày, vậy tay gọi Tôn hảo thủ lại.

Tôn hảo thủ đến bên bàn nhìn Kim Kiền cầm bảy văn tiền trên tay, cảm thấy có chút khó hiểu.

Còn cái vị Kim Kiền này thì tỉ mỉ đếm đi đếm lại mấy văn tiền, xếp chúng ngay ngắn lại với nhau rồi đặt vào tay Tôn hảo thủ, khẽ cười nói: “Ông chủ, hôm nay mấy người chúng tôi ăn nhiều hơn bình thường một đĩa màn thầu, có câu: Bán nhiều lời nhiều. Ông chủ, có phải ông nên có chút gì đó để bày tỏ không?”.

Tôn hảo thủ nghe vậy nhất thời sững sốt, vẻ mặt tràn ngập nghi hoặc, đang định hỏi lại thì thấy Kim Kiền đã đi đến bên cạnh lồng hấp, thò tay nhón lấy hai cái màn thầu nhét vào trong áo, nhe răng cười nói: “Ông chủ, hôm nay tôi xin đa tạ ông đã tặng bánh”.

Nói xong, tiểu sai dịch kia liền lắc người một cái, chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu, đợi đến khi Tôn hảo thủ hoàn hồn lại chạy vội ra cửa thì thấy tiểu sai dịch nọ đã sớm đi xa tới hơn mười trượng rồi.

Nhìn bóng lưng mảnh khảnh yếu ớt của Kim Kiền đi phía sau Trương Long, Triệu Hổ, trong đầu Tôn hảo thủ đột nhiên lóe lên một cái, vỗ mạnh trán, lòng thầm hô lớn: Ai da, chẳng trách mình cảm thấy tiểu sai dịch này trông quen quen, cậu ta chẳng phải là sai dịch ở Tạo ban của Khai Phong phủ, người cách đây nửa tháng đã đem giá hàng hóa của cả chợ Đông Kinh Biện Lương trả xuống còn một nửa đấy sao? Không ngờ mới có mấy ngày không gặp, tiểu sai dịch này đã thăng chức gia nhập Khoái ban, làm bổ khoái rồi, quả nhiên là tiền đồ rộng mở vô cùng! Mà nói lại thì, tiểu sai dịch này lấy của mình hai cái màn thầu để làm gì vậy?

Về phần Kim Kiền, cho đến khi ôm hai cái màn thầu vừa mới dụ dỗ lấy được vào lòng, nàng mới yên tâm đôi chút. Mấy ngày hôm nay nghe các tiền bối Khoái ban nói chuyện trong lúc trà dư tửu hậu, Kim Kiền cũng biết được nhiệm vụ đi tuần phố chẳng qua là làm bộ đi đi lại lại trên đường, cùng lắm thì là loanh quanh tấn bộ rèn luyện thể lực mà thôi. Nhưng hôm nay, ngày đầu tiên nàng đi tuần phố lại do hai vị Hiệu úy lục phẩm này dẫn dắt, đã thế sắc mặt cả hai còn tối sầm, nói không chừng các vị ấy sẽ nghĩ ra cái gì đó để khủng bố mình, không thể không đề phòng trước được. Trên đời này thứ mà Kim Kiền sợ nhất ngoại

trừ chết ra chính là bị bỏ đói. Thế nên, Kim Kiên lập tức vô cùng quyết đoán, dụ dỗ lừa gạt hai cái màn thầu của Tôn hảo thủ, phòng khi cần đến.

Mà sự thực chứng minh, hành động lần này của Kim Kiên quả là sáng suốt vạn phần.

Tục ngữ có câu: Thiên hạ duy chỉ có tiểu nhân và đàn ông đồ kỹ là khó dạy[1].

[1] Ở đây Kim Kiên đã lấy ý câu nói của Khổng Tử trong Luận Ngữ, thiên Dương Hóa mà “ché” thành. Nguyên văn: Duy nữ tử dữ tiểu nhân nan dưỡng dã, cận chi tắc bất tôn, viễn chi tắc oán (trong ngoặc là từ tiếng Hán) nghĩa là: Duy chỉ có đàn bà và tiểu nhân là khó dạy, gần thì chúng nhờn, xa thì chúng oán.

Từ khi bắt đầu rời khỏi tiệm bán màn thầu, đoàn tuần phổ cơ hồ chưa dừng lại chút nào, từ sáng sớm cho đến giữa trưa, dẫu chân của họ in cả nửa thành Biện Lương, đi cho đến khi Kim, Trịnh hai người chân mềm nhũn cả ra, eo lưng cứng đờ, cũng không được nghỉ ngơi lấy mấy khắc. Còn Trương Long, Triệu Hổ hai người, chả biết là uống sữa sõi lớn lên hay là ăn thịt gấu bổ người mà sắc mặt chẳng mấy may lộ ra một chút mệt mỏi nào, dường như còn bững bững khí lực nữa là đằng khác, cứ như muốn đem Kim, Trịnh hai người dày vò cho mệt lả tả tơi ra mới chịu dừng lại.

Vất vả bị “hầm” cho đến khi ăn trưa, vốn cứ tưởng có thể đến những chỗ đại loại như từ lâu nghỉ chân một chút, thuận tiện uống hợp trà, chẳng ngờ hai vị Hiệu úy đại nhân lại đi nơi tắm gương to lớn vĩ đại của Tứ phẩm đời đạo hộ vệ, Triển đại nhân, tính chuyên nghiệp tuân thủ thời gian làm việc thì không cần phải nói, ngay đến cả tinh thần tiết kiệm chịu đựng gian khổ cũng bất chước y hệt. Ấy chính là ngồi ở quán ven đường gọi bốn bát mỳ dương xuân, thời gian nghỉ trưa mà Kim Kiên mong ngóng đã lâu chỉ chưa đầy năm phút đồng hồ là kết thúc. Hai cái màn thầu Kim Kiên cất trong người, đến cả thời gian phát huy tác dụng cũng không có.

Hành trình tuần phổ buổi chiều lại càng gian nan vất vả hơn vạn phần, cũng bởi nơi mà bốn người đi tuần vừa hay nằm giữa chợ trong thành. Vừa bước vào con đường dẫn tới chợ, phàm là những tiểu thương buôn bán trên đường đều hướng Kim Kiên chào hỏi, Kim Kiên càng nghe da đầu càng ngứa râm ran, còn sắc mặt của hai vị Hiệu úy đại nhân thì ngày một thâm xỉ thâm xít. Cho đến khi đi vào trung tâm chợ, bốn người đã bị đông đảo các thương lái, tiểu thương vây lại một chỗ, đi lại vô cùng khó khăn.

Trương Long, Triệu Hổ sắc mặt đen sì, nhìn Kim Kiên đáp lễ chúng nhân xung quanh từng người, từng người một. Chợt nghe một người trong đám đông cao giọng hô: “Ai da, đây chẳng phải tiểu quan sai của Khai Phong phủ sao?”.

Kim Kiên nghe thấy giọng nói quen quen, bèn ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một người vạch đám đông đi tới, là một đại hán khôi ngô, khuôn mặt đầy những râu là râu, trông cũng có vài phần quen mặt, bất giác hỏi: “Đại ca là...”.

“Tiểu ca, cậu đúng là mau quên đấy nhé.” Người vừa tới nhìn Kim Kiên lớn tiếng cười nói: “Hai sọt lê của tôi hương vị thế nào?”.

Kim Kiên nghe xong những lời này, liền định thần nhìn kỹ, khi ấy mới nhớ ra, đối diện chính là người mà nửa tháng trước Kim Kiên đã lợi dụng “Mỹ miêu kế” mà giảm được tới một nửa giá tiền khi mua hai sọt lê, Lý Đại.

“Thì ra là Lý đại ca”, Kim Kiên chấp tay cười đáp lại.

Lý Đại cũng không khách khí, vươn tay ra vỗ lưng Kim Kiên hai cái, cười nói: “Xem ra tiểu ca vận khí tốt lắm nhỉ, nhanh như vậy đã từ một tạp dịch Tạo ban nhỏ bé thăng lên thành bổ khoái rồi, nhưng cũng thật đáng tiếc, sau này không có ai cùng tôi đấu võ mồm nữa rồi”.

Kim Kiên bị cái vỗ mạnh của Lý Đại làm cho thiếu chút nữa thì sụm xuống, vội vàng lấy lại thăng bằng, ổn định trọng tâm cơ thể.

Lý Đại thu tay lại, lúc này mới chú ý đến Trương Long, Triệu Hổ và Trịnh Tiểu Liễu ở phía sau, cười nói: “Mấy vị này chắc cũng là quan gia của Khai Phong phủ rồi”, nói xong Lý Đại chấp tay hành lễ.

Trương Long, Triệu Hổ thấy tình huống như vậy cũng chấp tay đáp lễ, nhưng sắc mặt lại tỏ ra không vui. Nói tới Trương Long, Triệu Hổ, từ khi đi theo Bao đại nhân vào Khai Phong phủ, xuất môn tra án cũng

thế, tuần phổ bảo vệ thành cũng vậy, chưa từng bị ngó lơ như bây giờ, vậy mà nay lại bị một sai dịch nhỏ bé đoạt mất vị trí nổi bật, tự nhiên trong lòng sẽ có chút không vui.

Kim Kiên ngược mắt lên nhìn, thấy hai người họ sắc mặt đen kịt, liền vội vàng xoay người cười nói: “Lý đại ca, đây là hai vị Hiệu úy lục phẩm, thuộc hạ dưới trướng Bao đại nhân của Khai Phong phủ, Trương Long, Trương đại nhân và Triệu Hổ, Triệu đại nhân”.

Mọi người xung quanh vừa nghe vậy, ngay lập tức những tiếng xôn xao nổi lên.

Lý Đại nghe vậy liền khom người thi lễ một lần nữa: “Thì ra là Trương đại nhân và Triệu đại nhân, thảo dân xin bái kiến”.

Lúc này sắc mặt của Trương Long, Triệu Hổ mới hòa hoãn đi vài phần.

Chỉ thấy Lý Đại nhìn xung quanh một lượt, rồi lại hỏi Kim Kiên: “Tiểu ca, vì sao không thấy Triền đại nhân?”.

Kim Kiên vừa nghe nhất thời trán đổ mồ hôi lạnh, thầm nghĩ: Lý Đại này thật là, cái cần hỏi thì chẳng hỏi, cái không nên hỏi lại hỏi loạn lên, tự dưng nhắc đến Tiểu Miêu làm gì, đó chẳng phải là đổ thêm dầu vào lửa sao?

“Hôm nay Triền đại nhân đi tuần ở phía nam thành...”. Kim Kiên cười méo xệch đáp, chỉ cảm thấy sau lưng có bốn tia sáng nóng bỏng xuyên thấu cả áo quần bắn thẳng vào.

Trong đám đông lại truyền ra một tràng âm thanh tiếc hận.

Mà Lý Đại nghe vậy, liền lấy từ trong túi ra năm sáu quả lê xanh mỡ màng mọng nước, đặt vào tay Kim Kiên nói: “Mấy hôm trước ở trong chợ nhìn thấy sắc mặt Triền đại nhân không được tốt lắm, dường như bị cảm phong hàn. Tiểu ca, mấy quả lê này cậu cầm về đưa cho Triền đại nhân, để đại nhân bồi bổ cơ thể”.

Kim Kiên đang ôm mấy quả lê liền cảm thấy da đầu phát run, sau lưng bốn ánh mắt của Trương Long, Triệu Hổ hai người, tựa như laser quét đến sau lưng.

Mặc dù Công Tôn tiên sinh và Triền đại nhân đã trần tình cho Kim Kiên rằng, Kim, Trịnh hai người đem quả Triền đại nhân xuống hồ, chẳng qua là để giúp Triền đại nhân giải độc, nhưng bình thường hành vi của Kim Kiên lại quái gở bất chính, thế nên phần đông nha dịch của Khai Phong phủ đều không tin vào những lời nói ấy. Lại thêm sau lần đó Tiểu Miêu bị nhiễm phong hàn, những lời đồn thổi trong Khai Phong phủ nổi lên tứ phía, cũng có lời đồn nói là Kim, Trịnh hai người cố ý hại vị Triền đại nhân, thần tượng của chúng nhân Khai Phong phủ, nhiễm phong hàn. Kim, Trịnh hai người vạn phần bất đắc dĩ, dù có trăm cái miệng cũng không thể biện giải.

Ngay lúc Kim Kiên cho rằng mình sắp bị ánh mắt của nhị vị đại nhân bắn cho đến chết, thì đột nhiên phía cuối đường vang lên tiếng hô hoán, vào thời điểm này đối với Kim Kiên mà nói, quả thực tựa như âm thanh của Đấng cứu thế:

“Bớ người ta, bắt cướp, bắt cướp!”

Tiếng hô từ cuối đường vang đến, mặc dù giữa chợ vô cùng huyên náo, nhưng bởi tiếng kêu thê lương thảm thiết nên rất dễ phân biệt. Trương Long, Triệu Hổ thân hình vừa động bỗng cảm thấy một trận gió quét qua người, định thần nhìn lại thì bóng dáng Kim Kiên đã lướt qua trước mắt, biến mất trong đám người, chỉ để lại mấy quả lê nằm lăn lóc trên đất.

Mặc dù trước đó Trương Long, Triệu Hổ đã nghe Vương triều, Mã Hán nhắc đến khinh công của Kim Kiên, nhưng họ chưa từng tận mắt nhìn thấy, lúc này chứng kiến không khỏi giật mình kinh ngạc, cùng với những tiểu thương, thương lái xung quanh ngăn cả người ra.

Lại nói về Kim Kiên, khó khăn lắm mới có cơ thoát khỏi hai người Trương, Triệu, tất nhiên là đem hết sở học bình sinh ra mà tận lực phát huy rồi, vạn toàn bộ sức lực mà lao vút ra khỏi đám người. Chỉ chớp mắt đã đến cuối đường.

Cuối đường không giống như trung tâm chợ, khách bộ hành không nhiều, chỉ lác đác vài người qua lại. Một ông lão tóc bạc trắng đang ngã sõi soài bên vệ đường, cánh tay run rẩy chỉ về phía trước, kêu lên thê thiết:

“Cướp, bố người ta!”.

Kim Kiên nhìn theo hướng tay chỉ của ông lão thì thấy hai gã mặc áo thô đang chạy thục mạng.

Kim Kiên nheo mắt lại, tức thì dưới chân phát lực, chưa đến ba bốn lần tung người, đã nhảy đến trước mặt hai gã đó rồi.

Hai tên tiểu tặc đắc ý vì vừa cướp được đồ thấy chạy thuận lợi, đang hí hửng mừng vui, dương dương tự đắc, thì bất ngờ trước mắt bỗng xuất hiện một bồ khoái chẳng biết từ đâu chui ra, không khỏi giật mình kinh sợ, nhưng định thần nhìn kỹ, chúng lại thấy hơn hở.

Tiểu bồ khoái trước mặt, thân hình gầy gò ốm yếu, da mặt trơn nhẵn, nom dáng vẻ thì dường như chưa qua tuổi thiếu niên.

Một tên tiểu tặc cất tiếng cười nói: “Tiểu quỷ, lông tóc còn chưa mọc đủ mà đã làm bồ khoái hả?”.

Tên còn lại cũng tiếp lời cười cợt: “Mau tránh đường cho bọn ông, miễn cho ông đây phải hắt xì thổi văng nhà người đi”.

Kim Kiên ngay từ sáng sớm đã chịu một bụng ầm ứ, đang hậm hực vì không có chỗ trút giận, lúc này lại nghe được những lời của hai tên này, lửa giận trong lòng càng bốc cao, nghĩ bụng: Con bà nó, thời đại này cường đạo lại dám hung hăng can rở với cả quan binh, thật là thế đạo ngày càng suy đồi.

Nắm lấy chuôi đao ở bên hông, xoẹt một cái Kim Kiên rút ra một thanh đao bản rộng sáng lóa, quát: “Không được cử động!”.

Người đi đường vừa thấy Kim Kiên rút đao ra tức thì chạy trốn mất biệt, loáng cái trên đường đã không còn một bóng người.

Hai tên tiểu tặc thấy hành động này của Kim Kiên lại chẳng may tỏ ra sợ hãi hay hoảng hốt, ngược lại còn thấy có chút thích thú, hơn hở. Một tên cười giễu: “Tiểu quan gia à, người đừng tưởng chỉ cần rút đao ra là huynh đệ chúng ta sẽ sợ người. Nói cho người biết, trừ Triển Chiêu của Khai Phong phủ ra, ai cũng đừng mơ ngăn được chúng ta”.

Câu này cũng là sự thực. Hai tên trộm vặt này “hành nghề” ở kinh thành đã lâu, tuy võ nghệ không cao nhưng lại rất thông thuộc địa hình trong thành, công phu chạy trốn vô cùng cao cường, tựa như cá trạch trơn tuột chẳng thể nào bắt được bằng tay không, muốn bắt hai tên này quả thực rất khó khăn, khiến cho chúng nha dịch của Khai Phong phủ vô cùng đau đầu. Trước kia hai tên này từng bị bắt giam vào đại lao Khai Phong phủ ba lần, đều là do Triển Chiêu tự tay tróc nã, nhưng bởi chúng chỉ phạm vào tội nhỏ nên chỉ giam ba tháng sau là lại được phóng thích. Sau vài lần, hai tên này cũng dần thông minh lên, đi nghe ngóng tuyến đường Triển Chiêu tuần tra, sau đó chỉ chọn hướng ngược lại mà ra tay, thế nên nửa năm trở lại đây, chúng chưa từng thất thủ hay bị bắt, lời nói tất nhiên cũng cuồng vọng hơn vài phần.

Kim Kiên nghe được những lời này, đôi mắt nhỏ bỗng trợn trừng, đột nhiên tra đao vào vỏ, thò tay vào trong áo mò mẫm, rất nhanh sau đó, lấy ra hai cái màn thầu và một cái túi, nhếch mép cười với hai tên trước mặt.

Hai tên tiểu tặc thấy tình huống vậy không khỏi giật mình, chỉ cảm thấy nụ cười trước mắt khiến người ta rợn người, lạnh cả sống lưng.

Kim Kiên chậm chậm nâng cái túi lên cao, lấy một ít bột màu vàng rắc lên hai cái màn thầu, sau đó vung tay một cái, ném hai cái màn thầu về phía hai tên tiểu tặc đối diện.

Đùng...

Hai tên tiểu tặc chỉ thấy trước mắt bỗng bùng lên hai cuộn khói màu vàng, toàn thân tức thì tê dại, đến khi hoàn hồn lại thì cả hai đã cứng ngắc như tượng đá rồi đồng loạt đổ cái rầm xuống đất.

Kim Kiên từ từ đi đến gần chúng, bẻ tay răng rắc, mặt mày dữ tợn, giơ chân lên hung hăng đá vào bụng hai tên đó, vừa đá vừa mắng: “Mợ nó, nói cái gì ‘ngoại trừ Triển Chiêu ai cũng đừng mong ngăn được chúng ta’, con mèo thối đó có gì hơn người nào? Hôm nay ta sẽ cho các người nếm mùi ‘nắm cương thi’ này, để biết cái gọi là, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân[2] !”.

[2] Câu này có nghĩa là: Trời rộng còn có trời rộng hơn, người tài còn có người tài hơn.

Đáng thương cho hai tên tiểu tặc, cho tới tận khi mất đi ý thức cũng không hiểu hôm nay xuất hành kiểu gì mà đen đủi quá vậy, lại đụng ngay một tên quái nhân.

Đến khi ba người Trương Long, Triệu Hồ và Trịnh Tiểu Liễu chạy tới nơi thì Kim Kiên đã phát tiết xong, đang kiểm tra tay nải mà hai tên tiểu tặc cướp đi.

Trương Long, Triệu Hồ nhìn hai tên tiểu tặc nằm trên đất, bất giác lặng lẽ đưa mắt nhìn nhau, thần sắc ngưng trọng, bước lên trước vài bước, trố hai tên tiểu tặc lại với nhau, đẩy sang một bên. Trịnh Tiểu Liễu bước vội đến bên Kim Kiên, đang định mở miệng hỏi vài câu thì bỗng nghe thấy sau lưng vang lên tiếng kêu: “Tay... tay nải của lão”.

Mọi người đồng loạt quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một lão nhân tập tễnh bước tới.

Lão nhân này, vận áo vải thô màu nâu xám, thắt lưng cũng bằng vải thô màu đen, đi giày vải đen, đôi giày còn bị rách bươm, hở cả mõm, lại nhìn lên mặt người này, cả đầu trắng như cước, râu dài hai thước bạc phơ, khuôn mặt đầy những nếp nhăn, thần sắc tiêu tụy, chính là lão nhân kêu cứu trước đó.

Lão nhân tập tễnh mấy bước chạy đến bên Kim Kiên, giật lấy tay nải trong tay Kim Kiên, không khỏi rưng rưng đôi hàng lệ chảy, nghẹn ngào: “Đa... đa tạ quan gia tương trợ...”, nói rồi liền khom lưng định quỳ xuống.

Kim Kiên thấy thế vội đưa tay đỡ lấy cánh tay ông lão, bồi rồi nói: “Chẳng qua chỉ là bổn phận phải làm, không cần cảm tạ...”.

Lão nhân nọ nghe xong mới từ từ đứng lên, lau nước mắt nói: “Vị quan gia này, ngài là quan gia của phủ nào, nếu không ngại thì có thể cho lão biết để lão đến cửa tạ ơn”.

Những lời này vừa thốt ra, tất cả đều cảm thấy sững sốt. Kim Kiên đánh giá ông lão này từ trên xuống dưới một lượt, đại khái đã đoán ra: Cư dân của Đông Kinh Biện Lương này, ai mà không biết trang phục của nha dịch Khai Phong phủ, xem ra ông lão này tám phần là người từ nơi khác tới.

“Chúng tôi là nha dịch của Khai Phong phủ, chuyện tróc nã tội phạm này vốn là phận sự...”

“Sao?!”

Kim Kiên còn chưa nói hết câu thì đã bị tiếng kêu kinh hãi của ông lão cắt ngang.

Lão nhân túm lấy hai cánh tay Kim Kiên, ngón tay nín chặt, mắt như sáng lên, khóe môi run run hỏi lại: “Tiểu quan gia là... là nha dịch của phủ Khai Phong?”.

Cánh tay Kim Kiên bị nắm đến phát đau, bất giác khẽ gật gật đầu. Trong lòng bỗng dâng lên một dự cảm không lành: Ông lão này kích động như vậy, lẽ nào...

Lão nhân thấy Kim Kiên gật đầu, trong tích tắc cả người như bị chấn động, bịch một cái liền quỳ xuống đất, cao giọng kêu: “Thảo dân oan uống quá!!!”.

Da mặt Kim Kiên nhất thời giật giật, thầm nghĩ: Quả nhiên là như vậy, kẻ nghe tới ba chữ “Khai Phong phủ” mà kích động như thế, không phải chủ nợ muốn đòi tiền phủ Khai Phong thì chính là khổ chủ đến Khai Phong phủ kêu oan... Chắc chắn, lần đầu tiên đi tuần phố đã đụng chuyện xui xẻo thế này... Ông trời ơi, ông không để tôi sống yên ổn được vài ngày sao?!

99. Q.7 - Chương 2: Hồi Hai

Nô bộc Trương thị thay chủ kêu oan.

Bổ khoái bắt đắc dĩ đi Trần Châu.

Lão nhân kia đột nhiên kêu oan ngay giữa phố, nhất thời khiến tất cả bàng hoàng ngẩn người. Cuối cùng Trương Long, Triệu Hổ, dù sao cũng đi theo Bao đại nhân nhiều năm, thấy tình hình như vậy liền lập tức quyết định đưa vị lão nhân này về Khai Phong phủ, thỉnh Bao đại nhân đích thân hỏi chuyện. Hai tên tiểu tặc bị trúng “phần cương thi” do Kim Kiên mới phối chế, đợi sau nửa canh giờ độc sẽ tự giải, nhưng đáng thương cho Kim Kiên và Trịnh Tiểu Liễu đành phải làm cu li đưa hai tên tiểu tặc không thể nhúc nhích về Khai Phong phủ.

Cho đến khi đoàn người lệt xà lệt xệt về đến Khai Phong phủ nha thì cũng sắp hoàng hôn rồi, nha dịch tuần phố của Khai Phong phủ hầu hết đã hồi phủ. Trương Long, Triệu Hổ lập tức đem chuyện này bẩm báo cho Bao đại nhân, Kim Kiên và Trịnh Tiểu Liễu sau khi đem hai tên tiểu tặc giao cho ngục tốt, bèn trông giữ bên người lão nhân, đợi Bao đại nhân truyền gọi.

Phàm là những người đến phủ Khai Phong cáo trạng, nếu ở bên ngoài công đường đánh trống kêu oan tất sẽ thẳng đường thẩm án, nếu là ngán kiêu kêu oan, thì sau khi cân nhắc tình hình cụ thể, tám phần sẽ ở ngoài khách sảnh mà thẩm án trước, sau đó mới thẳng đường. Còn trường hợp chặn nha dịch phủ Khai Phong lại mà kêu oan thì... thực là hiếm gặp, tất nhiên sẽ thẩm án ở khách sảnh của Khai Phong phủ rồi.

Quả nhiên không lâu sau, Bao đại nhân hạ lệnh cho Kim Kiên và Trịnh Tiểu Liễu đưa vị lão nhân này vào khách sảnh.

Ba người đi vào khách sảnh, vừa mới bước vào cửa, Kim Kiên vội đưa mắt nhìn bốn xung quanh, đúng lúc liếc đến giữa khách sảnh, thì thấy một bóng áo đỏ thân trắng như cán bút vững vàng, trầm tĩnh đứng bên Bao đại nhân. Kim Kiên lại đưa mắt nhìn Trương Long, Triệu Hổ, quả nhiên vẻ mặt u ám, cộc cằn ngay từ sáng sớm kéo dài gần một ngày trời nay đã tan biến, ngược lại khuôn mặt của hai vị đại nhân dường như còn ẩn hiện khí sắc ấm áp, ôn hòa. Tới giờ Kim Kiên mới thở phào nhẹ nhõm, nghĩ bụng: Tiểu Miêu quả thực có thể sánh ngang với quạt sưởi rồi, còn có tác dụng làm ấm da mặt hai người này nữa chứ.

Vị lão nhân nọ bước vào trong khách sảnh, ngược mắt lên nhìn thì thấy một người với khuôn mặt đen sì râu dài đang ngồi chính giữa khách sảnh, giữa trán ẩn hiện vàng trắng lười liềm, thân vận thường phục màu xanh, khuôn mặt toát lên chính khí cùng thần sắc uy nghiêm. Lão nhân lập tức phủ phục, dập đầu xuống đất, cao giọng kêu lên: “Thảo dân bái kiến Thanh Thiên Bao đại nhân”.

Bao đại nhân nhìn người đang quỳ phía dưới, chậm rãi cất tiếng hỏi: “Người là kẻ nào, vì có gì mà kêu oan?”.

Lão nhân kia cúi đầu đáp: “Thảo dân là người Trần Châu, họ Trương tên Phúc Tùng, lần này tới đây chính là để thay thiếu gia nhà thảo dân kêu oan”.

“Thiếu gia nhà ngươi là kẻ nào?”

“Bẩm đại nhân, thiếu gia của thảo dân họ Trương tên Tụng Đức, là một đại phu có tiếng trong thành Trần Châu.”

“Đại phu?”, Bao đại nhân hỏi tiếp: “Hắn có oan khuất gì? Vì sao không thể đích thân đến kêu oan mà lại để cho người vất vả lặn lội tới đây?”.

Trương Phúc Tùng vừa nghe xong nhất thời nước mắt lưng tròng, thân hình khẽ run lên, kêu lớn: “Đại nhân, thiếu... thiếu gia của thảo dân bị kẻ gian vu hãm, bị phán tội giết người, hiện đang bị giam trong đại lao của Trần Châu phủ, không thể đến Khai Phong phủ kêu oan được!”

Bao đại nhân nheo nheo mắt trầm ngâm, lại hỏi: “Người nói thiếu gia Trương Tụng Đức của ngươi bị phán tội giết người, vậy hắn đã ký nhận tội chưa?”.

“Việc này...”, Trương Phúc Tùng ngập ngừng, cả người run run, thấp giọng trả lời: “Thiếu gia của thảo dân đã ký nhận tội”.

Mọi người nghe vậy đều sửng sốt.

Kim Kiên đứng trong góc khách sảnh, khẽ nhướn mày, không khỏi cảm thấy có chút nực cười: Lão đầu này uống nhầm thuốc à? Tội nhân đã ký nhận ngay trên công đường rồi, vậy mà còn chạy tới phủ Khai Phong kêu oan, đúng là lãng phí tài lực, vật lực cộng cả nhân công lao động của phủ Khai Phong.

Chỉ nghe Bao đại nhân đột nhiên cao giọng quát lớn: “Điều dân to gan, phạm nhân đã ký nhận tội trên công đường, rõ ràng bản án đã kết thúc, người còn đến Khai Phong phủ kêu oan, thực là quá hoang đường”.

Trương Phúc Tùng vừa nghư liên khóc lóc kêu lên: “Đại nhân, oan uổng quá. Thiếu gia của thảo dân ký nhận tội trên công đường là do bị tri phủ Trần Châu vu hãm”.

Bao đại nhân ngưng lại không hỏi nữa, trầm ngâm, đánh giá kỹ lưỡng lão nhân đang quỳ phía dưới.

Chỉ lão nhân này, đầu óc tán loạn, áo quần rách rưới, gương mặt mang vẻ tang thương quỳ dưới công đường, khuôn mặt già nua lệ rơi đầm đìa, tràn ngập bi thương.

Bao đại nhân không khỏi động lòng trắc ẩn, liền thở dài, chậm chậm cất tiếng: “Trương Phúc Tùng, tạm thời người hãy đem đầu đuôi sự việc nhất nhất nói ra cho bản phủ nghe”.

Trương Phúc Tùng nghe xong, nhất thời cảm kích không thôi, vội vàng dập đầu cảm tạ, vừa lạy bình bình vừa nói: “Lão gia và phu nhân của thảo dân mất sớm, chỉ để lại một mình thiếu gia. Từ nhỏ thiếu gia đã thông minh, vừa qua hai mươi tuổi đã kế thừa y quán của Trương thị, tính đến nay tuy mới ba năm nhưng y thuật của thiếu gia ở Trần Châu đã có vài phần danh tiếng”.

“Đã là thần y, vì sao lại bị cáo trạng với tội danh sát nhân?”

Trương Phúc Tùng nức nở nói: “Đại nhân, nhắc đến chuyện này quả thực là oan thấu trời. Tháng trước, Hoàng Đại Hổ hàng xóm làm nghề đồ tể bị nhiễm phong hàn, mời thiếu gia nhà thảo dân qua thăm bệnh, chưa được mấy ngày, bệnh của Hoàng Đại Hổ đã thuyên giảm hơn một nửa. Nhà Hoàng Đại Hổ vốn bần hàn, không có tiền trả phí điều trị, thiếu gia nhà thảo dân hảo tâm, không thu phí, vì thế mà thê tử của Hoàng Đại Hổ hàm ơn không thôi, lại đến để cảm tạ, thiếu gia nhà thảo dân liền tặng cho mấy thang thuốc điều dưỡng. Chẳng ngờ Hoàng Đại Hổ sau khi uống thuốc thì thất khiếu[1] liền chảy máu, mất mạng tại chỗ. Cũng vì thế mà mẹ của Hoàng Đại Hổ thưa kiện thiếu gia nhà thảo dân trên công đường, vu cho thiếu gia nhà thảo dân cùng Hoàng thị cấu kết, hạ độc chồng. Mà tri phủ lão gia thì trắng đen chẳng phân, liền kết tội Hoàng thị thông dâm đem giam vào đại lao, lại vu oan giá họa cho thiếu gia nhà thảo dân, phán tội chết”.

[1] Theo Đông y, thất khiếu chính là bảy lỗ trên khuôn mặt gồm: hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi và miệng.

Bao đại nhân và mọi người nghe xong đều nhú mảy trầm ngâm, không khí nhất thời rơi vào im lặng, sau đó Bao đại nhân lại hỏi tiếp: “Tri phủ Trần Châu thẩm tra xử lý vụ án này có nhân chứng chứng thực công tử nhà người giết người không?”.

Trương Phúc Tùng đáp: “Có một nhân chứng, là một người đàn bà hàng xóm của Hoàng Đại Hổ, bà ta tự xưng là tận mắt nhìn thấy thiếu gia nhà thảo dân cùng Hoàng thị liếc mắt đưa tình, vô cùng mờ ám. Đại nhân, đây chính là nỗi oan tày trời, thiếu gia nhà thảo dân từ nhỏ đã chăm đọc thi thư, là một bậc chính nhân quân tử, sao có thể cùng thê tử của người khác làm chuyện mờ ám được?”.

Bao đại nhân nhú chặt mảy, hỏi: “Vậy có vật chứng gì không?”.

Trương Phúc Tùng nghe vậy liền ngen ngào, không ngừng nức nở nói: “Khi ấy đại phu khám nghiệm tử thi đã phát hiện thạch tín trong cơ thể nạn nhân, liền khẳng khái nói rằng thiếu gia nhà thảo dân hạ độc, hơn nữa tri phủ cho lục soát y quán nhà thảo dân và tìm thấy thạch tín, sau đó liền định tội cho thiếu gia. Đại nhân, thạch tín kia vốn là một phương thuốc, y quán nào mà chẳng có, sao có thể coi là bằng chứng? Đại nhân, ngài nhất định phải giải oan cho thiếu gia nhà thảo dân!!!”.

Nói rồi, Trương Phúc Tùng liền dập đầu bình bình xuống đất.

Bao đại nhân trầm tư giây lát, chậm rãi đưa mắt nhìn sang Công Tôn tiên sinh đứng kế bên.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh khẽ nhú mảy, rồi mở miệng hỏi: “Trương Phúc Tùng, người nói công tử nhà người không dùng thạch tín trong thuốc, có bằng chứng gì không?”.

“Có, có, có!” Trương Phúc Tùng vội vàng buông tay nải đang ôm chặt trong lòng, cởi nút thắt lấy ra một bọc vải, giở từng lớp vải một ra, cẩn thận dâng lên một tờ giấy trắng nhả nhúm: “Đại nhân, đây là đơn thuốc thiếu gia nhà thảo dân ngày đó đưa cho Hoàng thị, thảo dân chiếu theo đơn này mà bốc thuốc, bên trong tuyệt đối không thể có thạch tín”.

Trương Long tiếp nhận đơn thuốc rồi dâng lên Bao đại nhân, Bao đại nhân nhìn lướt qua một cái rồi đưa lên cho Công Tôn tiên sinh.

Công Tôn tiên sinh cẩn thận xem xét hồi lâu, sau đó ngẩng đầu lên khe khẽ gật đầu với Bao đại nhân.

Bao đại nhân thấy vậy liền nói với Trương Phúc Tùng đang quỳ phía dưới: “Trương Phúc Tùng, án này của người bản phủ sẽ thụ lý, người trước hãy ở lại phủ nha, đợi bản phủ điều tra tường tận, nếu quả thực Trương Tụng Đức bị oan, bản phủ nhất định sẽ trả lại sự trong sạch cho hân”.

“Đa... đa tạ đại nhân!!!”, Trương Phúc Tùng lại dập đầu một hồi, vừa lạy vừa lớn tiếng hô cảm tạ.

Đợi đến khi Trương Phúc Tùng được nha dịch dẫn ra khỏi khách sảnh, Bao đại nhân mới chậm rãi cất tiếng hỏi Công Tôn tiên sinh: “Công Tôn tiên sinh, đối với sự việc lần này tiên sinh thấy thế nào?”.

Công Tôn tiên sinh hơi cúi đầu, cân nhắc một lát rồi trả lời: “Đại nhân, án này có rất nhiều điểm đáng ngờ, nếu chỉ dựa vào những lời phiên dịch của Trương Phúc Tùng thì e là không thể kết luận vội vàng được”.

Bao đại nhân gật đầu, nói: “Bản phủ cũng thấy như thế. Bản phủ dự định phái người đến Trần Châu để tra rõ án này, tiên sinh nghĩ sao?”.

“Hành động này vô cùng thỏa đáng.”

Bao đại nhân nghe xong liền quay sang Triển Chiêu đứng một bên nói: “Triển hộ vệ, Trương Long, Triệu Hổ nghe lệnh, bản phủ lệnh cho ba người các người ngày mai lập tức lên đường, đến Trần Châu tra rõ án này”.

Triển Chiêu bước lên một bước, hai tay ôm quyền, hào sảng đáp: “Thuộc hạ tuân lệnh”.

Trương Long, Triệu Hổ nghe xong, lòng vui như hoa nở, vội bước lên hai bước lớn, cao giọng nói: “Thuộc hạ tuân lệnh”.

Công Tôn tiên sinh thấy vậy, lại nói: “Triển hộ vệ, lần này ba người các người đến Trần Châu tra án, chỉ có thể điều tra ngầm, không thể công khai”.

Những lời này vừa nói, mọi người đều sững cả ra.

Triển Chiêu nhìn Công Tôn tiên sinh, khuôn mặt mang theo vẻ khó hiểu, Trương Long, Triệu Hổ lại càng ngu ngơ hơn.

Bao đại nhân hơi nghiêng đầu, nhìn Công Tôn tiên sinh hỏi: “Vì sao tiên sinh lại nói những lời này?”.

Công Tôn tiên sinh khẽ vuốt râu, nhướn nhướn mày, nói tiếp: “Lẽ nào đại nhân đã quên rồi, địa giới Trần Châu kia vốn là địa bàn của An Lạc hầu”.

Kim Kiền nghe vậy không khỏi bàng hoàng, thầm nghĩ: An Lạc hầu, cái tên này sao lại nghe quen quen vậy?

Lại nghe Công Tôn tiên sinh tiếp lời: “An Lạc hầu Bàng Dục là nhi tử độc nhất của Bàng thái sư, là đệ đệ ruột của quý phi nương nương, là quốc cữu[2] đương triều, địa vị vô cùng tôn quý. Mà Bàng thái sư cùng đại nhân chính kiến luôn bất đồng, lần này đi nếu công khai thân phận quan sai của phủ Khai Phong e là sẽ bị An Lạc hầu gây khó dễ”.

[2] Quốc cữu: Em vợ của hoàng đế.

Dứt lời, mọi người đều hiểu rõ, lại càng thêm kính phục sự nhìn xa trông rộng của Công Tôn tiên sinh.

Bao đại nhân khe khẽ gật đầu, vuốt râu cười nói: “Tiên sinh quả nhiên là suy nghĩ vô cùng thấu đáo, kín kẽ”.

Triển Chiêu và Trương Long Triệu Hổ cũng ôm quyền thi lễ.

Trịnh Tiểu Liễu đương nhiên là hai mắt phát sáng, cứ như là nhìn thấy tổ tiên tại thế vậy.

Chỉ có Kim Kiền là nhíu chặt mày, khẽ lẩm bẩm trong lòng: Bàng Dục, con trai của Bàng thái sư, là từ mang nghĩa xấu đúng tiêu chuẩn, nếu như mình nhớ không nhầm, tên nhóc kia cuối cùng thì hình như bị

lão Bao cắt đầu cái pặc, chẳng lẽ là lần này? Không đúng nha, mình nhớ hình như hần vì chuyện lương thực ở Trần Châu mới xui xẻo bị chém đầu mà, chuyện đó với án lần này dường như chẳng có liên hệ gì, tám phần là do thần kinh mình quá mẫn cảm thôi. Có điều, mặc dù Bàng Dục không phải con chim tốt lành gì, nhưng dù chim lớn hay chim nhỏ thì cũng là quốc cữu, e là không dễ chọc vào, chẹp... Lần này Tiểu Miêu đi Trần Châu tra án, có vẻ như tiền đồ không được tốt lắm nhẩy... Hê hê, có trò hay để xem rồi...

Nghĩ đến đây, Kim Kiền không khỏi cảm thấy vui sướng khi người khác gặp họa, đưa mắt nhìn về phía Triển Chiêu. Chỉ thấy đôi mày lười mác của Triển Chiêu khẽ nhũn lại, gương mặt tuấn tú hiện rõ vẻ khó xử.

Bao đại nhân thấy vậy, sắc mặt cũng trầm xuống, mở miệng hỏi: “Triển hộ vệ, lần này đi, không thể điều tra công khai, tất sẽ khó khăn trùng trùng, nhưng...”.

“Đại nhân”, Triển Chiêu chấp tay sang sảng nói: “Điều thuộc hạ lo lắng không không phải là không thể công khai điều tra, điều thuộc hạ lo lắng là án này có liên quan nhiều đến được lý, mà ba chúng thuộc hạ lại không tinh thông vấn đề này, chỉ sợ sẽ bỏ sót manh mối quan trọng...”, nói đến đây, đột nhiên hai mắt Triển Chiêu sáng lên, ánh mắt lướt đến Kim Kiền.

Kim Kiền bỗng giật thót tim, sống lưng lạnh toát.

Chỉ thấy Triển Chiêu hướng Bao đại nhân nói: “Đại nhân, bổ khoái Kim Kiền tinh thông y lý, thuộc hạ muốn cùng Kim bổ khoái đi Trần Châu tra án”.

Những lời này vừa thốt ra, thoáng chốc mồ hôi lạnh trên người Kim Kiền liền túa ra, rơi lộp độp trên đất.

Chỉ trong khoảnh khắc đã có hàng loạt những ánh mắt đa dạng, mang đủ loại sắc thái đồng loạt bắn chúi chúi về phía Kim Kiền.

Mang theo ý tán đồng xen lẫn đôi chút bất ngờ chính là đôi mắt hổ của Bao đại nhân.

Mang theo ngọn lửa đỏ kị bốc cháy phừng phừng là bốn tia laser của Trương Long, Triệu Hổ;

Mang theo vẻ hăm mộ ngất trời và sắc thái kính phục là đôi mắt to tròn của Trịnh Tiểu Liễu;

Mang theo vẻ tán thưởng ẩn chứa ý vị mờ ám là ánh mắt của Công Tôn tiên sinh.

Lông mao lẫn lông tơ của Kim Kiền từ đầu đến chân đều dựng hết cả lên, lòng thầm kêu gào: Có nhầm không đây, lần đi đến địa bàn của quốc cữu gia này là đi tìm vận xui chứ nào phải may mắn gì cho cam. Tiểu Miêu, ngài làm cái gì mà lại kéo tôi xuống nước chứ, lẽ nào là muốn báo thù chuyện lần trước bị mình ném vào hồ?

Kim Kiền bên này còn đang tranh đấu trong lòng, thì lại nghe Bao đại nhân bên kia giúp nằng ký vào sinh tử trạng[3] luôn: “Nếu đã như thế thì, Kim Kiền, bản phủ ra lệnh cho người ngày mai cùng Triển hộ vệ, Trương Long, Triệu Hổ lên đường đến Trần Châu”.

[3] Nguyên văn “sinh tử trạng” (trong ngoặc là từ tiếng Hán) là cam kết khi đôi bên cùng ký vào giấy đó, trong quá trình sự việc diễn ra nếu bên nào bị thương, hoặc mất mạng thì bên kia được miễn trừ trách nhiệm. Thời kỳ cận đại, ở Trung Quốc trước khi tỷ thí trên võ đài, các đấu thủ thường ký sinh tử trạng, hoặc các phe phái giang hồ giải quyết những mâu thuẫn xung đột mà không muốn có sự can thiệp của triều đình hay vương pháp, đều ký sinh tử trạng trước khi quyết đấu.

Kim Kiền lập tức hoàn hồn lại vội vàng bước lên hai bước, cao giọng nói: “Đại nhân, thuộc hạ...”.

Lời vừa thốt ra khỏi miệng thì đã bị Công Tôn tiên sinh cắt ngang: “Kim Kiền, người không cần lo lắng, lần này đi Trần Châu, phí ăn ở trên đường đều được thanh toán”.

“Khụ khụ...”, Kim Kiền thiếu chút nữa thì bị sặc nước bọt của chính mình mà chết, lại nhìn mọi người trong phòng, đều mang vẻ mặt ba phần hiểu rõ, bảy phần bất đắc dĩ.

Bao đại nhân thì khe khẽ lắc đầu nói: “Được rồi, bốn người các người mau về phòng nghỉ ngơi đi, sáng sớm mai còn lên đường”.

Mọi người liền nhất nhất thi lễ rồi thoái lui, Bao đại nhân cũng đứng dậy rời khỏi khách sảnh.

Kim Kiền cúi đầu ủ rũ, tựa như bong bóng xì hơi, một mình đi sau chót chậm rì rì ra đến cửa, hồn vía thất tán, bước chân lảo đảo lảo đảo, chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào mà nàng lại đi tới bên ngoài Phu Tử viện.

Vừa mới tới cổng Phu Tử viện thì bỗng nghe thấy tiếng Công Tôn tiên sinh gọi Triển Chiêu: “Triển hộ vệ, xin hãy dừng bước”.

“Công Tôn tiên sinh, có chuyện gì sao?”

Kim Kiền lập tức hoàn hồn, liền vội vàng nép mình bên ngoài cửa viện, thầm nghĩ: Hai người này sao lại bí mật như vậy? Chắc chắc, tục ngữ nói, không hợp lẽ chớ nhìn, không hợp lẽ chớ nghe, mấy hành vi của đám paparazzi này mình cứ lên kính cẩn mà tránh xa thì hơn.

Nghĩ vậy, Kim Kiền liền xoay người, đúng lúc chuẩn bị nhấc chân rời đi thì giọng nói vô cùng rõ ràng của Công Tôn tiên sinh truyền vào tai nàng.

“Triển hộ vệ, gần đây có tin mật báo truyền đến, Trần Châu bị hạn hán, tình hình rất nghiêm trọng, nạn dân vô số, lần này Triển hộ vệ đến đó tra án vừa hay cũng có thể xác nhận xem tin mật báo đó có xác thực hay không.”

Chợt nghe giọng nói của Triển Chiêu mang chút gì đó nặng nề: “Tình hình hạn hán của Trần Châu nghiêm trọng như vậy, vì sao không thấy châu phủ báo lên?”.

“Tại hạ cũng không rõ, chỉ là bạo gan mà suy đoán, có lẽ do An Lạc hầu ở giữa động tay động chân. Có điều sự việc chưa điều tra rõ, không tiện để đại nhân biết, Triển hộ vệ, lần này đi Trần Châu, vất vả cho Triển hộ vệ rồi”.

“Tiên sinh khách khí rồi, Triển mỗ tất nhiên sẽ cố gắng hết sức”, Triển Chiêu ngưng lại một chút, rồi lại cao giọng lên mấy phần nói: “Hơn nữa Triển mỗ còn có Kim bồ khoái tương trợ, cũng không cần phải qua lo lắng”.

Lúc này, cho dù Kim Kiền không tận mắt chứng kiến thì cũng có thể tưởng tượng ra, nhất định là đôi mắt đen long lanh của con mèo kia đang nhìn chằm chằm vào cánh cửa Phu Tử viện.

Kim Kiền thở dài, đành phải nặn ra vẻ mặt tươi cười, chậm rãi đi vào trong viện đến bên hai người, chấp tay nói: “Thuộc hạ tất sẽ dốc toàn lực hiệp trợ Triển đại nhân!”. Còn lòng nàng thì thầm tự nhủ: Hự hự, nghe lên quả nhiên là chẳng có kết cục gì tốt!

Công Tôn tiên sinh nhìn Kim Kiền một cái, khẽ mỉm cười, thi lễ rồi xoay người rời đi, Triển Chiêu cũng bỏ lại bóng lưng thẳng như cán bút mà rời khỏi.

Trong Phu Tử viện rộng lớn chỉ còn lại một mình Kim Kiền đứng nguyên tại chỗ, cười khổ không thôi, đột nhiên Kim Kiền hơi lắc mình một cái, dưới chân phát lực, cấp tốc chạy về Tam ban viện, miệng còn không ngừng lầm bầm: “Bà nó, lần này xuất môn lành ít, dữ nhiều, cũng không biết giải độc hoàn, giải dược của mình có đủ dùng không nữa. Tốt nhất là nên về sớm thu dọn thì hơn, nếu không đủ thì phải thức đêm tăng ca mà làm, chế tạo thêm tám cân, mười cân mới đủ phòng thân... Ôi trời ơi, sao mình lại xui xẻo đến thế chứ...”.

100. Q.7 - Chương 3: Hồi Ba

Tra án Trần Châu Ngự Miêu uy nghiêm hiển lộ.

Nổi giận dạy phường Đăng Đồ[1], giả chịu ngục lao.

[1] Đăng Đồ: Cách nói ngắn gọn của “Đăng Đồ Tử”, xưa ở nước Sở có Đăng Đồ Tử vốn ghen ghét với Tống Ngọc tài hoa tuấn tú, đã gièm pha với vua Sở rằng Tống Ngọc là kẻ háo sắc. Tống Ngọc bèn trả lời: “Tàu bệ hạ, mỹ nữ trong thiên hạ không nơi nào sánh bằng nước Sở, mỹ nữ nước Sở không đâu sánh bằng quê hương thần, mỹ nữ quê hương thần không đâu sánh bằng người đẹp cạnh nhà thần. Nàng ấy nếu cao thêm

một phân thì quá cao, nếu bớt đi một phân thì quá thấp; nếu thoa thêm chút phấn thì quá trắng; nếu thoa thêm chút son thì quá đỏ. Lông mày cong mượt, da trắng như tuyết, eo lưng thon thả. Ngay cả một tuyệt thế giai nhân như vậy quan tâm đến thần suốt ba năm mà thần vẫn chưa xao lòng, thì không lẽ thần là người háo sắc? Ngược lại, Đổng Đồ Tử không phải là kẻ tốt lành gì. Hắn có người vợ xấu xí, đầu tóc rối bù, lỗ tai dị tật, hàm răng lởm chởm, môi trề, bước đi hệt trước thiếu sau, lại thêm lưng gù, người đầy mụn ghẻ. Đổng Đồ Tử thế mà lại thích cô ta, có liền năm mụn con. Bệ hạ thấy không, chỉ cần là phụ nữ thì Đổng Đồ Tử thích ngay, vì thế hắn ta mới là kẻ háo sắc”. Bởi miệng lưỡi sắc bén của Tống Ngọc mà vua Sở đã kết tội háo sắc cho Đổng Đồ Tử khiến Đổng Đồ Tử phải mang tiếng xấu ngàn năm. Ngày nay cụm từ “Đổng Đồ Tử” dùng để chỉ những kẻ háo sắc.

Trần Châu cách Đông Kinh Biện Lương hơn trăm dặm về phía bắc, tiếp giáp với biên thùy, lượng mưa hàng năm rất ít, liên tục nhiều năm xảy ra đại hạn, cuộc sống của bách tính khổ không kể xiết. Có điều hạn hán thiên tai chẳng qua chỉ là thứ yếu, họa do con người gây ra mới là đại nạn. Trong địa phận của Trần Châu, có một vị hoàng đế thứ hai, chính là An Lạc hầu, chức quan thế tập, là con trai độc nhất của thái sư đương triều Bàng Cát, là đại quốc cữu đương triều, Bàng Dục.

Tên Bàng Dục này ở Trần Châu tác oai tác quái, vợ vét rúc rửa đất đai, ức hiếp dân lành, tuy bách tính trong thành Trần Châu vô cùng căm hận hắn, nhưng cũng bởi thân phận đại quốc cữu của Bàng Dục mà chỉ dám oán hận trong lòng chứ không dám nói ra, còn các quan viên lớn nhỏ xung quanh châu phủ thì toàn lủ a dua a tòng nịnh hót Bàng Dục, hắn bảo sao thì nghe vậy.

Lúc này đang là chính ngọ, trên đường lớn ở cửa đông trong Trần Châu phủ, bỗng xuất hiện ba con tuần mã màu nâu phi tới, hai con tuần mã đi đầu, mỗi con có một người cưỡi. Một người trong số đó vận áo dài màu lam, mày mắt sáng như sao, tuần tú văn nhã, lưng thẳng như cán bút, đeo một thanh cổ kiếm với tua kiếm màu vàng ở ngang hông; người còn lại, mặt đen mày rậm, cao to vạm vỡ, bên sườn đeo một thanh đao, oai phong凛冽. Phía sau hai người này khoảng chưa đến năm bước chân là một con tuần mã màu nâu, có điều ngồi trên lưng ngựa không phải chỉ có một người, mà là một đôi thiếu niên tuổi tác cũng gần tương đương nhau. Người ngồi phía trước, tay cầm roi quất ngựa khuôn mặt trắng trẻo, thần sắc lộ vẻ mỗi mệ; người ngồi phía sau dáng người mảnh khảnh, ốm yếu, mặt tròn mắt nhỏ, sắc mặt trắng xanh, vắt va vắt vẹo như thể chỉ miễn cưỡng ngồi được trên lưng ngựa, cơ hồ muốn ngã.

Ba con tuần mã, hai trước một sau, đi trên đường lớn của Đông môn, thực vô cùng bắt mắt, là tiêu điểm thu hút vô số những ánh mắt của người đi đường.

Người thanh niên mặc áo lam đi đầu vừa đi vừa ngẩng nhìn xung quanh, đôi mày liễu mác khẽ nhíu lại, thầm nghĩ: Nghe nói Trần Châu gặp đại hạn, nạn dân chết đói vô số, nhưng theo như quang cảnh trên đường lúc này thì dường như không có chỗ nào không ổn cả.

Chỉ thấy trên đường cái, hàng quán san sát, thương lái lại qua, bách tính lũ nhỏ đầy đường, tuy không sầm uất náo nhiệt như ở Đông Kinh, nhưng so với những châu phủ khác thì không có gì khác biệt. Có điều quan sát tỉ mỉ thì lại thấy nam nữ già trẻ đang đi trên đường hành vi tuy không có gì đáng ngờ, nhưng thần sắc trên khuôn mặt họ lại có chút gì đó kỳ quái, đờm vẻ đau thương.

Chàng thanh niên áo lam ghì dây cương rồi xoay người nhảy xuống, chặn một thanh niên trẻ tuổi lại, khẽ thi lễ hỏi: “Vị tiểu ca này, xin hỏi...”.

Lời còn chưa nói xong thì đã thấy cậu thanh niên kia xua tay, lắc đầu kêu lên: “Đừng hỏi tôi, tôi... cái gì tôi cũng không biết cả”.

Cậu còn chưa nói hết thì cậu ta đã quay đầu chạy biến, như thể sau lưng có cơn đại hồng thủy hay loài mãnh thú nào vậy.

Chàng thanh niên áo lam không khỏi cảm thấy có chút kinh ngạc. Lại thấy đại hán với khuôn mặt ngăm đen cưỡi ngựa phía sau mình quay người nhảy xuống, đi đến bên cạnh, cung kính hạ giọng hỏi: “Triển đại nhân, đây là?”.

Chàng thanh niên áo lam khoát tay, lại chặn một người khác lại, nhưng lần này còn chưa mở miệng hỏi thì người nọ đã lắc đầu rất mạnh rồi vội vã rời đi, để lại hai người họ ngơ ngác không hiểu gì.

Người ngồi trên con ngựa thứ ba thấy thế cũng nhảy xuống, đi đến bên cạnh hai người họ, khuôn mặt mang vẻ nghi hoặc. Chỉ còn cậu thiếu niên với đôi mắt dài nhỏ là không có hành động gì, nom cứ như thể bị rút hết xương cốt vậy, cậu ta nằm rạp trên mình ngựa, phều phào mở miệng hỏi: “Mấy vị đại nhân, nếu không phiền thì chúng ta có thể đến tửu lâu nghỉ ngơi một lát trước được không?”.

“Kim Kiên!”, đại hán mặt ngăm đen không vui nói: “Suốt dọc đường phiền phức người mang đến cho chúng ta còn không ít sao, mới đi được mấy dặm lộ trình mà đã không chịu được thế hả?”.

Người thanh niên trắng trẻo bên cạnh cũng nói: “Trương đại ca nói đúng, đường đường là một sai dịch của Khai Phong phủ, đã không biết cưỡi ngựa, lại còn ốm yếu như vậy, thật không biết người làm thế nào mà có thể được thăng lên làm bổ khoái nữa?”.

Kim Kiên bám trên lưng ngựa, thâm lườm nguýt trợn mắt, nghĩ bụng:

Bà nó, không biết cưỡi ngựa có gì mà kỳ lạ chứ? Tôi đường đường là một người hiện đại, sao có cơ hội mà tiếp xúc loại hình vận chuyển có hiệu suất thấp như vậy chứ, hừ hừ, cái chuyện cưỡi ngựa này không những có yêu cầu về kỹ thuật, thể lực mà còn cả độ chịu ma sát của da nữa... Ai mà có kỹ thuật cưỡi ngựa tuyệt vời nhất thì khẳng định phần da chỗ bàn tọa kẻ đó dày nhất... Ui da, thế này thì quả thực là muốn lấy mạng già của cái mông mình rồi...

Triển Chiêu liếc nhìn sắc mặt của Kim Kiên khẽ thở dài một cái rồi nói: “Chúng ta đến tửu lâu nghỉ ngơi một lát, cũng tiện thể thăm dò tin tức”.

“Triển đại nhân quả là cao kiến”, Trương Long, Triệu Hổ lập tức đồng thanh đáp.

Kim Kiên bên kia ho khan hai tiếng.

Ba người dắt ngựa đi về phía trước, không bao lâu sau thì thấy một tòa tửu lâu cao ba tầng với mái ngói cong cong và cột trụ đỏ thẫm, thực hoa lệ vô cùng, một biển hiệu đề chữ vàng được treo ngay chính giữa cửa lớn, trên đó trạm trổ ba chữ “Dục Lạc Lâu”. Tửu lâu khí thế như vậy lại tọa lạc trên một giao lộ quá đối bình thường, đưa tới cảm giác có chút gì đó không ăn nhập.

Ba người lặng lẽ đưa mắt nhìn nhau, dắt ngựa đi tới trước cửa tửu lâu. Tiểu nhị chạy việc vừa nhìn thấy họ liền vội vàng bước tới chào hỏi: “Ôi, ba vị đại gia, đường xá xa xôi tới đây, xin mời vào bên trong, xin mời”.

Lời còn chưa hết thì đã nghe một giọng nói yếu ớt từ trên lưng ngựa truyền tới, thều thào: “Là bốn vị đại gia...”.

Tiểu nhị bị dọa cho giật mình nhảy dựng lên, định thần nhìn lại thì thấy một thiếu niên ốm yếu như con ốc sên đang bò từ trên lưng ngựa xuống, loạng choạng đi vào cửa tửu lâu.

Tiểu nhị kia cũng là kẻ sáng dạ liền vội vàng sửa lại: “Ôi, tiểu nhân mắt mũi kém nhem không nhìn thấy đại gia, xin mời ngài vào trong”.

Khóe môi Trương Long, Triệu Hổ có xu hướng bị kéo lên trên, giật giật rúm ró cả lại, họ chỉ nhướn mày không nói. Triển Chiêu thấy vậy chỉ đành bất đắc dĩ lên tiếng: “Tiểu nhị ca, hãy dắt ba con ngựa này xuống rồi cho chúng ăn cho bọn ta”.

Tiểu nhị lập tức đáp ứng, gọi mã phu đến dắt ngựa đi, sau đó đưa ba người lên lầu hai của tửu lâu.

Lúc này tuy đã tới trưa nhưng cả tửu lâu rộng lớn lại chỉ có lác đác vài khách ngồi rải rác, quang cảnh thật quá quạnh quẽ điều hiu.

Bốn người ngồi ở góc đông nam, vừa hay gần cửa sổ, gió nhẹ hiu hiu đưa tới cảm giác cũng thật tự tại, thoải mái.

“Các vị đại gia nhìn thật lạ mắt, phải chăng là lần đầu tiên tới Trần Châu này?”, tiểu nhị vừa lau bàn vừa hỏi.

Triển Chiêu không đáp ngay, chỉ trầm ngâm nhìn tiểu nhị một cái, rồi mới chậm rãi trả lời: “Nhân lực của tiểu nhị ca đây thật không tồi, bốn người chúng tôi là thương nhân đi qua đây, muốn tìm một nơi dừng chân chốc lát. Tiểu nhị ca có biết lữ quán nào gần đây không?”.

Dứt lời, Triển Chiêu liền lấy từ trong người ra mấy văn tiền đặt lên bàn.

“Có, đương nhiên là có”, tiểu nhị vừa nhìn thấy tiền lập tức bày ra gương mặt tươi cười đáp: “Ồ ngay đầu phố này có khách điểm Dục Lạc, điều kiện cũng không tồi”.

Triển Chiêu gật gật đầu, lại hỏi: “Chẳng hay hiện giờ đi tới đó liệu có còn phòng trống không?”.

“Mấy vị đại gia xin hãy an tâm, nhất định là còn phòng. Ở Trần Châu này không nơi nào sánh được bằng chỗ đó, vả lại khách buôn đi qua đây thừa thớt, khách điểm tất nhiên là vắng khách rồi.”

“Khách buôn qua đây rất thừa thớt ư, là vì sao vậy?”

Tiểu nhị nghe xong câu hỏi này, không khỏi có chút sửng sốt, nhướn mày hỏi: “Vị đại gia này, ngài không biết thật hay là giả vờ không biết vậy, hiện giờ Trần Châu nào phải là mảnh đất lành cho thương nhân, mà nếu có khách buôn tới thì e rằng cũng chỉ là mua bán quan tài mà thôi”.

Mọi người nghe xong không khỏi bàng hoàng.

Triệu Hổ buột miệng hỏi: “Quan tài ư?”.

Tiểu nhị bỗng nhận ra mình vừa lỡ lời, liền vội vàng chuyển đề tài: “Các vị đại gia, muốn dùng thứ gì vậy?”.

“Tiểu nhị ca mang lên vài món ăn nhẹ là được rồi”. Triển Chiêu ôn tồn nói.

Đợi đến khi tiểu nhị rời đi, Trương Long thấp giọng nói: “Triển đại nhân, ngài có cảm thấy Trần Châu này nơi nào cũng lộ ra vẻ quỷ quái khác thường không?”.

Triển Chiêu lim dim mắt thưởng trà, lát sau mới đáp: “Triển mỗ cũng cảm thấy không bình thường”.

Triệu Hổ vội nói: “Triển đại nhân, ngài thấy chúng ta nên tới nơi đâu để tra án?”.

Trương Long trừng mắt lên nói: “Tất nhiên là điều tra từ nhà Trương Tụng Đức rồi. Triển đại nhân, ngài nói xem có đúng không?”.

Triển Chiêu chưa vội đáp, mà đưa mắt nhìn sang Kim Kiền đang tì cằm trên mép bàn, hỏi: “Kim Kiền, người có ý gì không?”.

Kim Kiền đã đói đến hồn xiêu phách tán, đột nhiên lại nghe thấy Triển Chiêu hỏi, lại thấy bốn ánh mắt nóng bỏng bắn về phía mình thì vội vàng lấy lại tinh thần, ngồi thẳng dậy đáp: “Tại hạ cho rằng nên bắt đầu điều tra từ tửu lâu này”.

Ba người còn lại đều sửng sốt.

Trương Long hạ giọng hỏi: “Kim Kiền, vì sao người lại nói ra những lời bậy bạ này?”.

Kim Kiền liếc Trương Long một cái, thầm nghĩ: Vớ vẩn, nếu không nói như vậy, cứ theo như cái bọn yêu nghề, kinh nghiệp đã man mấy người, chắc chắn sẽ lật tung từng tấc đất của nhà Trương Tụng Đức ở Trần Châu này lên, tới lúc đó, há chẳng phải mình vô cớ bị liên lụy, bị hành chết sao? Vậy nên mới nói điều tra từ chỗ này, xem ra tương đối an toàn, chí ít mình cũng có được mấy khắc để nghỉ ngơi.

Bụng thì nghĩ thế, nhưng miệng thì tất nhiên không thể phát ngôn bừa bãi thế được. Kim Kiền đảo mắt, nhất thời nảy ra một ý bèn mở miệng nói: “Theo như lời của Trương Phúc Tùng thì chứng cứ vô tội của Trương Tụng Đức, ngoại trừ đơn thuốc kia, quả nửa là phán đoán của lão về nhân phẩm thiếu gia nhà mình. Trương Phúc Tùng kia cứ nhất nhất nói Trương Tụng Đức là bậc chính nhân quân tử, không thể làm những việc thông dâm, hại người như thế, nhưng những lời ấy chẳng qua là lời nói từ một phía, sao có thể làm bằng chứng được?”.

Những lời này vừa nói ra, ba người không khỏi có chút kinh ngạc, nhưng Triệu Hổ vẫn không can tâm, hỏi tiếp: “Nếu đã như thế, lẽ nào tửu lâu này lại có thể tra ra manh mối gì ư?”.

Kim Kiền nhướn mày, nói: “Trương Tụng Đức là một đại phu của Trần Châu phủ, hiện giờ lại bị nhốt trong ngục, bách tính Trần Châu tất sẽ bàn tán về chuyện đó, mà tửu lâu này, người ra vào vô số, là nơi tin tức xuyên suốt nhất, bắt đầu từ đây tất nhiên là có thể tìm được manh mối trong vụ án của Trương Tụng

Đức, hoặc giả cũng có thể từ lời nói của dân chúng mà phán đoán được một, hai phần về nhân phẩm của Trương Tụng Đức”.

“Nếu như vẫn không có cách nào làm rõ vụ án này thì phải làm thế nào?”, Triệu Hổ cũng hỏi.

Kim Kiền nhún vai đáp: “Vậy chỉ còn cách nửa đêm đột nhập vào đại lao, hỏi Trương Tụng Đức thôi”.

Ba người nghe xong đều im lặng.

Trương Long, Triệu Hổ tuy lòng không phục nhưng nhất thời không có lời nào để phản bác. Triển Chiêu thì mang theo vẻ mặt tán thưởng, gật đầu.

Cho tới khi thức ăn được mang lên, mọi người đều trầm mặc, chẳng ai nói gì lảng lảng dùng bữa, có điều bất tri giác họ đều đồng tai lên, cố gắng nghe ngóng xung quanh, chỉ có mỗi mình Kim Kiền là chuyên tâm “đấu trí” với đám đồ ăn trước mặt.

Nhưng từ lâu vốn rất rộng, khách nhân thì thưa thớt, lại ngồi phân tán khắp nơi, mấy người bọn họ nghe ngóng cả nửa ngày trời cũng chẳng có thu hoạch gì. Đương khi mọi người có chút sốt ruột, thì đột nhiên nghe thấy dưới lầu tiểu nhị cao giọng hô lớn: “Ôi, Bàng gia, ngài tới rồi, xin mời vào trong, bàn riêng của ngài đã chuẩn bị xong rồi”.

Cùng với tiếng của tiểu nhị là tiếng lạch bạch lộp bộp của một đám người đang đi lên cầu thang, tiểu nhị đi trước dẫn đường, theo sau là năm, sáu người. Người đi đầu, thân hình cao hơn một trượng, vận trường bào bằng gấm, chân đi giày da màu đen, mặt như cái bánh nướng, lông mày hình chữ bát, mắt thì híp, mũi thì to tướng đỏ như quả táo nằm chính giữa mặt, ôm cái phụng phệ, chỉ thấy bụng mà chẳng thấy chân đâu, lắc lư leo lên lầu hai rồi ngồi xuống chỗ cách Triển Chiêu một bàn.

Năm người sau lưng hắn đều mặc trang phục của đầy tớ, cung kính đứng cạnh bàn.

“Bàng gia, hôm nay ngài muốn dùng gì?”

Bàng gia mở miệng lộ hai hàm răng vàng khè, nói: “Dọn lên một bàn theo lệ cũ đi”.

“Có ngay!”, tiểu nhị đáp rồi nhanh nhẹn chạy xuống lầu.

Bàng gia kia ngồi cạnh bàn, vẻ như nhàm chán, hết nhìn đồng rồi lại ngó tây, rồi thoáng một cái liếc đến bàn của Triển Chiêu.

Chỉ thấy hắn từ từ đứng dậy, lắc la lắc lư đi đến cạnh bàn của Triển Chiêu, đánh giá Triển Chiêu từ trên xuống dưới mấy lượt rồi mở miệng nói: “Mấy người các ngươi nom rất lạ mặt, là người từ nơi khác đến sao?”.

Trương Long vừa nhìn đã biết kẻ này rất “đức hạnh” rồi, cảm thấy rất không thuận mắt, bất giác khẩu khí cũng gai góc lên vài phần: “Ông đây đến từ nơi nào còn không tới phiên người quân”.

“Cái gì?”, sắc mặt tên Bàng gia kia vụt biến đổi, cao giọng quát: “Ngươi dám nói với ta những lời đó, ngươi có biết ta là ai không?”.

Trương Long hừ lạnh: “Ta quan tâm ngươi là ai sao?”.

“Hỗn xược!”, một gã sai vặt đứng bên cạnh tên họ Bàng kia quát: “Đây chính là đại quân gia của Hầu gia phủ chúng ta, được An Lạc hầu ban cho họ Bàng tên Đại - Bàng quân gia! Mấy tên tiểu tốt không hiểu phép tắc quy củ các ngươi còn không mau kính cẩn mà gọi một tiếng Bàng đại gia?!”.

Kim Kiền vừa nghe vậy đã thấy vô cùng buồn cười, thiếu chút nữa thì phun toàn bộ cơm trong miệng ra, thầm nghĩ: Bàng đại gia? Còn là Bàng bụng lu[2] nữa kia!

[2] Trong tiếng Trung, Bàng đại gia và Bàng bụng lu cách phát âm gần giống nhau.

Trương Long lại không có dây thần kinh hài hước nào đứng phắt ngay dậy quát: “Chẳng qua chỉ là một tên quân gia coi cổng cho nhà họ Bàng, thế mà dám phách lối hung hăng thế sao?”.

“Cái gì?”, mấy tên sai vặt đứng xung quanh Bàng Đại lập tức xông đến bao lấy Trương Long, tên nào tên nấy mặt mũi hung tợn. Trương Long hiểu ngay tình huống, hai tay xiết chặt lại. Nhìn thấy hai bên chuẩn

bị động thủ, Triển Chiêu nãy giờ im bất bỗng đứng bật dậy, chắp tay nói: “Bàng đại gia, chúng tôi chẳng qua là thương nhân thuận đường đi ngang qua đây, không hiểu phép tắc, mong ngài lượng thứ”.

Những lời này vừa thốt ra, dường nói là Bàng Đại mà ngay cả Trương Long, Triệu Hổ cũng sửng sốt, Kim Kiên thì vội vàng bưng chén trà lên uống một hơi cho thuận khí.

Bàng Đại nhất thời ngẩn ra, sau đó định thần lại nhìn kỹ người trước mặt.

Chỉ thấy người thanh niên này, có một đôi mắt đen lấp lánh như ánh sao, thân người thẳng như cây tùng đón gió, phong thái vững vàng tựa núi, thâm trầm như biển, kiêu tuệ đung đưa trong gió, bức tranh ấy quả là hữu tình vô hạn.

Bàng Đại ngây ngẩn nhìn Triển Chiêu hồi lâu, đột nhiên hần rút ra một cái quạt, chẳng biết là lôi ra từ đâu nữa, phạch một cái xòe quạt ra, vẽ mặt mờ ám đi tới cạnh Triển Chiêu, lả lơi nói: “Vị tiểu ca này, không biết có hứng thú tới phủ Hầu gia vui chơi một chuyến không?”.

“Phụt...”

Cơm cùng nước trà từ miệng Kim Kiên thẳng tắp một hàng bay tới đậu trên mặt Bàng Đại.

Về phần Bàng Đại thì khuôn mặt dính đầy những hạt cơm, nước trà nhỏ tong tỏng xuống từ khuôn mặt nức ních những thịt của hắn, đáng vẽ nom vô cùng tức cười.

Thế nhưng, lúc này Kim Kiên lại không cười nổi, mà Trương Long, Triệu Hổ cũng thế, cười không được giận chẳng xong, còn đám trợ thủ của Bàng Đại cũng không có vẻ gì là phần nộ. Hiện giờ, vẻ mặt của tất cả chỉ thể hiện có một thứ, đó là - cực kỳ hoảng sợ.

Áo tuyền một màu lam kia xưa nay luôn ôn hòa bình tĩnh, nhưng lúc này lại như bầu trời âm u trước trận cuồng phong mưa tuôn xối xả, mây đen cuộn cuộn nổi lên không ngừng; đôi môi lúc nào cũng mang một màu sắc hồng sáng ấm áp thì giờ đây lại trở nên tím tái, gân xanh hằn trên mu bàn tay cầm kiếm, còn vỏ kiếm thì kêu lạch cạch không ngừng.

Mọi người chỉ cảm thấy cơn cuồng phong trước mắt đang ầm ào nổi lên, bỗng cái bóng màu lam lóe lên như chớp giật, đến khi định thần lại, Bàng Đại đã nằm ngay đơ đứng chữ “đại[3]”, hai mắt trắng dã, nằm nguyên tại chỗ, không nhúc nhích.

[3] Chữ đại (trong ngoặc là từ tiếng Hán), từ tượng hình chỉ một người đang dang hai tay hai chân.

Hoàn toàn yên lặng.

Đột nhiên, một gã sai vặt hô hoán kêu lên: “Cứu với, Bàng đại gia bị giết rồi!”.

Sau đó, những tiếng tri hô kêu cứu cứ liên tiếp vang rền.

“Bàng đại gia, Bàng đại gia...”

“Người đâu, mau đi báo quan...”

...

Hiện trường vô cùng hỗn loạn, còn ba người Kim Kiên, Trương Long, Triệu Hổ lại ngẩn ra đứng yên tại chỗ, mắt mở to nhìn bóng dáng màu lam u ám khiến người ta sợ hãi kia, do dự không biết có nên tiến lên không.

Đúng lúc mọi người đang lúng túng khó xử thì đột nhiên phía sau cầu thang vang lên những tiếng bước chân rầm rập, mấy nha dịch mặc sai phục vừa chạy lên vừa quát lớn: “Kẻ nào, kẻ nào báo quan?”.

Trong số đó có một gã nha sai tinh mắt, liếc một cái đã nhìn thấy Bàng Đại nằm thẳng đơ trên đất, nhất thời luống cuống, càng quát to hơn nữa: “Kẻ nào, rốt cuộc là kẻ nào đã thương Bàng đại gia?”.

Mấy gã sai vặt nhìn thấy quan sai liền như thấy được người nhà mình, đều chạy tới, nhất tề chỉ về phía bốn người Triển Chiêu, dị khẩu đồng thanh kêu lên: “Chính là bọn chúng!”.

Nha sai lập tức xông tới bao vây họ lại.

Kim Kiền thấy tình hình không ổn, đang tính bỏ chạy thì bỗng thấy chân cứng lại, cho dù là nửa bước cũng không tài nào nhúc nhích nổi.

Kim Kiền kinh sợ, quay phắt sang nhìn Triển Chiêu. Chỉ thấy Tiểu Miêu, chẳng có tí xíu nào là phần nộ cả, vẫn là Nam hiệp ôn hòa nho nhã như trước, có điều giữa mi tâm hiện lên vẻ hài lòng vì đã đạt được ý đồ.

Kim Kiền thầm kêu khổ không thôi, chỉ có thể giương mắt lên mà nhìn Trương Long, Triệu Hổ thể hiện thần uy đột phá vòng vây, mở đường máu xông ra ngoài. Còn chính mình thì bị điểm huyết không tài nào nhúc nhích được cùng với Tiểu Miêu chẳng may phản kháng bị đám bổ khoái áp giải ra khỏi tử lâu, vô cùng rõ ràng, điểm đến chính là đại lao của phủ nha.

Đương nhiên, Kim Kiền cũng không bỏ qua ánh mắt đầy thâm ý của Trương Long, Triệu Hổ liếc nhìn Triển Chiêu trước khi rời đi.

101. Q.7 - Chương 4: Hồi Bốn

Tại nhà giam phủ nha thăm Tụng Đức.

Kinh hoàng nghe chuyện Hầu gia Trần Châu.

Đại lao của phủ nha Trần Châu, ánh sáng mờ mờ, ẩm ướt ghê người. Nhà giam tổng cộng có một trăm ba mươi phòng, trong đó nhà giam nam có tám mươi phòng, nhà giam nữ có năm mươi phòng, mỗi bên đều có lao đầu, ngục tốt canh giữ đông vô số kể, mặc dù không thể sánh với khí thế uy nghiêm, thâm trầm của đại lao Khai Phong phủ, nhưng cũng coi như canh phòng chặt chẽ.

Trong dãy nhà lao của nam này có mười gian dành cho nữ tù, mà phạm nhân bị giam trong đó đều mang trọng tội, thế nên canh gác cũng cẩn mật hơn mấy phần. Hôm nay, trong tử lao này lại có hai người mới bị giam vào, bất luận thế nào vẫn có chút kỳ lạ và đột ngột.

Một người là nam tử mặc áo lam tuần tú nho nhã, kẻ còn lại là một thiếu niên gầy gò mảnh khảnh, tuy không thể sánh được với nam tử áo lam tuần nhĩ kia nhưng cũng coi như là mặt mày thanh tú.

Hai người chân trước vừa mới bước vào phòng giam, chân sau đã có mấy ngục tốt lấy dây xích to bằng cổ tay quấn vòng tầng tầng lớp lớp trên cửa rồi khóa lại, khí thế oai nghiêm tột bậc.

Nhưng hai người đó lại chẳng chút để ý. Nam tử áo lam chỉ hơi nhướn mày rồi tìm một chỗ ngồi xuống, còn thiếu niên kia, tuy rằng mặt mày có chút sầu não lo lắng, có chút bất đắc dĩ than thở, nhưng cũng chẳng có vẻ gì là tuyệt vọng cả.

“Hai tên tiểu tốt ăn gan hùm mật gấu kia, lần này nhất định sẽ cho các ngươi bò lê bò càng!”

Ngục tốt buông lời hăm dọa rồi phần nộ bỏ đi.

Đợi đến khi ngục tốt đi xa, thiếu niên kia đã ngồi trên đất, thở dài một cái, bất đắc dĩ mở miệng nói: “Tiểu nhân nói này Triển... Khụ Triển đại gia, hiện giờ ta đã vào tử lao rồi, ngài có cao kiến gì không?”. Còn bụng thì nghĩ: Hai lần rồi, đã hai lần rồi! Chưa đầy ba tháng, mình đường đường một người hiện đại, vậy mà phải vào nhà lao nghỉ mát tận hai lần. Hừ hừ, cho dù nhà lao có cung cấp cơm miễn phí, nhưng cũng đâu cần phải vào thăm thường xuyên như thế chứ...

Người áo xanh không đáp, chỉ chậm rãi đứng dậy, yên lặng nhìn phạm nhân trong tử lao xung quanh.

Trong tử lao này, phạm nhân gầy gò như que củi, thần sắc uể oải, ánh mắt thì lơ đãng. Trong nhà giam bên cạnh, có một người đang cuộn mình trong góc tường, mặc áo tù nhân, tóc tai tán loạn, nhưng nhờ vào chút ánh sáng âm u thì thấy người nọ tướng mạo rất tuần tú, ngũ quan đoan chính, giữa mi tâm còn ẩn hiện vẻ thư hương, chẳng ăn nhập gì với không khí trong tử lao này cả.

Triển Chiêu đi đến chần song bên hông nhà giam, ngồi xổm xuống, nói với người trong phòng giam bên cạnh: “Vị huynh đệ này, không biết nên xưng hô với huynh như thế nào?”.

Người trong phòng giam bên cạnh tựa hồ không nghe thấy, mắt cũng chẳng buồn chớp lấy một cái.

Triển Chiêu ngừng một lát, lại nói: “Huynh đệ, tiểu đệ tên gọi A Chiêu, hôm nay chúng ta gặp nhau trong nhà giam này, cũng coi như là có duyên, huynh đệ cũng nên cho biết tên gọi chứ”.

Người nọ vẫn im lặng không đáp.

Kim Kiên ở cạnh thấy thế thì phì cười, nghĩ bụng: Tiểu Miêu bình thường đều được người bên cạnh bắt chuyện, hiện giờ lại phải đi bắt chuyện với người khác, e là tỉ lệ thành công không cao.

Triển Chiêu nghe thấy tiếng cười nhạo của Kim Kiên bèn quay phắt lại, đôi con ngươi đen láy sáng quắc bắn thẳng đến khiến Kim Kiên giật mình chột dạ.

“Khụ...”, Kim Kiên ho khan hai cái, cào cào đầu, đứng dậy, đột nhiên hướng ra phía ngoài phòng giam kêu lớn: “Người đâu, ông đây muốn uống nước, còn không mau bưng nước qua đây?!”.

Tiếng kêu này, nhất thời dọa cho chúng nhân trong tử lao sợ đến nhảy dựng lên. những kẻ bị giam trong tử lao này, kêu oan có, gào thét hăm dọa giết người có, khóc lóc kể lể đến không chịu nổi có, nhưng chẳng có ai to gan lớn mật dám sai bảo ngục tốt bưng nước tới hầu hạ bao giờ.

Người trong nhà giam bên cạnh cũng kinh ngạc, chậm rãi quay đầu nhìn Kim Kiên.

Chợt nghe thấy tiếng bước chân từ xa đi tới gần, hai ngục tốt xông tới, quát lớn: “Kẻ nào, tên khốn nào ở trong này kêu gào?”.

Kim Kiên thấy có người tới, lập tức như biến thành người khác, vừa gật đầu vừa cười nói: “Hai vị ngục tốt đại ca, tiểu đệ có hơi khát nước, phiền hai vị đại ca mang chén nước tới cho tiểu đệ”.

“Dựa vào người?!” một tên ngục tốt cười khẩy nói: “Ta có nước cũng đem cho lợn, cho chó chứ không đem cho người!”.

Kim Kiên nghe vậy lớn tiếng tranh luận: “Người nói cái gì, cho dù ta có bị giam vào đại lao thì cũng là con người!”.

“Con người? Phạm nhân bị giam vào đây đều không bằng chó lợn!”, ngục tốt cũng cao giọng quát.

Khóe miệng Kim Kiên giật giật, cổ kìm nén lửa giận, sau đó nói: “Hai vị, không cần phải nói khó nghe như thế, tôi chẳng qua chỉ là muốn xin chén nước uống mà thôi...”.

“Câm mồm!”, hai tên ngục tốt đột nhiên rút cây roi đeo bên hông ra, hướng tới bàn tay đang nắm chần song cửa của Kim Kiên quật tới.

Kim Kiên cảm thấy trước mắt như có hai cơn gió màu đen quất qua, còn chưa kịp phản ứng thì đã bị một luồng công lực phía sau lưng kéo lùi, rồi lại nghe thấy hai tiếng “chát, chát”, khi roi da quất lên chần song, còn bản thân mình thì đã được Triển Chiêu kéo về phía sau một cách an toàn.

Hai tên ngục tốt thấy mình quất roi trượt, đầu đã chịu bỏ qua, vừa mới bước lên định chửi bới hăm dọa thì đột nhiên toàn thân phát run. Định thần lại nhìn kỹ, chỉ thấy nam tử áo lam kia, sắc mặt sa sầm, đôi con ngươi đen láy sáng quắc đang trừng trừng nhìn chúng, cứ như có thiên quân vạn mã đang ở trước mặt vậy.

Hai tên ngục tốt giật mình hoảng sợ, toàn thân run cầm cập, đưa mắt nhìn nhau, cố làm ra vẻ bình thường, thu lại roi, nói: “Hôm nay ông đây tâm tình rất tốt, không so đo với tên nhóc nhà người nữa!”, nói xong, hai tên te tái chạy khỏi tử lao.

Kim Kiên trốn ở sau lưng Triển Chiêu, đưa tay lên lau mồ hôi lạnh túa ra trên trán, thầm nghĩ: Kế “đột kích bất ngờ giành chiến thắng” suýt nữa thì đã thành “khổ nhục kế”. Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật, cũng may là phản ứng của Tiểu Miêu cực nhanh, không thì hai tay mình đã gặp họa rồi.

Triển Chiêu từ từ quay người, có chút không vui nhìn Kim Kiên, vừa mới mở miệng định nói thì lại nghe thấy tiếng của người ở nhà lao bên cạnh: “Vị tiểu huynh đệ này, cậu hà tất phải chịu khổ như thế?”.

Triển Chiêu thấy người nọ mở miệng thì sửng sốt, Kim Kiên cũng có chút kinh ngạc, thầm lẩm bẩm: Không ngờ được cái mưu kế bỏ đi của mình thế mà cũng có vài phần tác dụng.

Triển Chiêu nhìn Kim Kiền một cái, tiến lên vài bước, nói với người ở phòng giam bên cạnh: “Vị tiểu huynh đệ này của tại hạ, trước giờ nói năng có hơi quái dị một chút, chẳng ngờ rằng hôm nay bị giam trong tử lao này rồi mà ăn nói vẫn không chừng mực đến thế”.

Da mặt Kim Kiền giật giật, thầm nghĩ: Cái con mèo thối không có lương tâm này, tôi đây tốt bụng giúp anh, thế mà anh lại dám qua cầu rút ván, giờ anh lại đi kể lể trách ngược lại tôi cơ đấy.

Người ở phòng giam bên cạnh lại lắc đầu, nói: “Vị tiểu huynh đệ này tính tình thẳng thắn, tại hạ khâm phục vô cùng”.

Triển Chiêu ngồi xếp bằng dưới đất, tiếp tục nói: “Huynh đệ, tại hạ thấy những lời ăn tiếng nói của huynh rất lễ độ, nhã nhặn, không biết huynh phạm tội gì mà bị giam trong tử lao này?”.

“Chúng tôi nói tại hạ đã giết người.”

“Huynh đã giết người?”

Người nọ chậm rãi lắc đầu nói: “Tại hạ vốn là một đại phu, trước giờ chỉ biết cứu người sao có thể giết người được chứ?”.

Triển Chiêu nghe thế lòng liền hiểu rõ, lại nói: “Thì ra huynh đệ là một đại phu”.

Người nọ gật đầu: “Nhà tại hạ mấy đời hành nghề y, đến đời của tại hạ, tuy cha mẹ mất sớm, nhưng nhờ vào những y thư tổ truyền, y thuật của tại hạ coi như có chút thành tựu, hành y cho tới nay cũng xem là có chút danh tiếng”.

“Nói như thế thì, huynh đệ không còn người thân sao?”

“Còn có một lão bộc...”, nói đến đây, người nọ thở dài, ai oán nói: “Nay tại hạ đã bị giam trong đại lao, cũng không biết Phúc Tùng...haizz...”.

Triển Chiêu nghiêng người về phía trước hỏi: “Phúc Tùng trong lời của huynh đệ có phải là lão bộc của nhà huynh?”.

Người nọ gật gật đầu, đáp: “Đúng vậy, Phúc Tùng đã nuôi nấng tại hạ từ nhỏ cho tới lúc trưởng thành, hai người tại hạ tuy tiếng là chủ tớ, nhưng tình như cha con, nương tựa lẫn nhau. Nay tại hạ bị khép vào tử tội, sau này Phúc Tùng làm sao cô độc sống một mình được đây”.

Nói rồi, nét mặt người nọ đượm vẻ thê lương, buồn bã, hai mắt rưng rưng những lệ.

Triển Chiêu và Kim Kiền thấy vậy liền hiểu rõ, người trước mắt họ cố nhiên là Trương Tụng Đức.

Triển Chiêu nhíu đôi mày liễu mác lại, ngừng một lát mới nói: “Không biết người bị hại trong tội danh sát nhân của huynh là ai?”.

“Là Hoàng Đại Hổ, làm nghề đồ tể trong thành.”

“Hoàng Đại Hổ vì có gì mà chết?”

Trương Tụng Đức thở dài nói: “Là do uống thuốc của tại hạ, trúng kịch độc mà chết”.

“Kịch độc?”

“Là thạch tín.”

Triển Chiêu nghe vậy, lên từ từ đứng dậy, đi ra giữa phòng giam, đưa lưng về phía Trương Tụng Đức nói giọng nghi hoặc: “Hoàng Đại Hổ đúng thực là uống thuốc của huynh nên mới trúng độc mà chết?”.

“Đúng thế...”

Triển Chiêu đi vài bước rồi đột nhiên cao giọng hỏi: “Đúng thực là do huynh hạ độc?”.

Trương Tụng Đức bị giọng nói của Triển Chiêu làm cho giật mình, đáp theo phản xạ: “Đương nhiên là không phải!”.

“Vậy huynh có từng nghĩ tới, thê tử của Hoàng Đại Hổ hạ độc giết chồng không?”

“Đương nhiên cũng không thể có chuyện đó!”

“Huynh dựa vào đâu mà dám chắc như thế?”

“Thu Nương không phải là hạng người đó!”

Triển Chiêu từ từ quay người lại, nhìn kỹ Trương Tụng Đức, trầm giọng nhắc lại: “Thu Nương?”

Lúc này Trương Tụng Đức mới cảm thấy mình đã lỡ lời, vội sửa lại: “Là thê tử của Hoàng Đại Hổ... Hoàng thị. Bởi tại hạ từng trị bệnh cho Hoàng Đại Hổ một thời gian, đối với Hoàng thị cũng có vài phần giao tình, nhất thời lỡ lời...”

“Có giao tình ư?”, Triển Chiêu nheo mắt, trầm ngâm giây lát rồi đột nhiên cao giọng, lớn tiếng quát: “Chính bởi huynh nhân lúc trị bệnh cho Hoàng Đại Hổ mà có tư tình với Thu Nương, Hoàng thị, nên mới âm mưu cùng Thu Nương hạ độc hại chết Hoàng Đại Hổ?!”

“Đương nhiên không phải, tình cảm giữa tại hạ và Hoàng thị, chẳng qua là tình tỷ đệ, sao có thể có tư tình?!”

“Nếu không phải là hai người giết người, vậy thì Hoàng Đại Hổ bị kẻ nào sát hại?”

“Nếu như tại hạ biết thì đã không bị người ta vu oan giá họa, đã không bị nhốt vào nhà lao thế này!” Nói xong mấy câu này, Trương Tụng Đức mới cảm thấy không đúng, lời lẽ của nam tử áo lam này sao lại giống như quan phủ thẩm vấn phạm nhân vậy? Lại nhìn kỹ người áo lam này, một thân chính khí凛冽 bao trùm, đâu có chỗ nào giống với loại người làm điều gian phạm pháp được, ngược lại còn có vài phần hiệp khí trên giang hồ, ẩn hiện vài phần khí thế tôn nghiêm của quan gia nữa. Trương Tụng Đức nhất thời sinh lòng nghi hoặc, ngừng một lát nghi ngờ hỏi: “Vị huynh đệ này, tại hạ thấy huynh khí độ bất phàm, vì sao lại bị giam vào đây?”

Lúc này Triển Chiêu đang suy xét tình tiết vụ án, trầm ngâm không đáp.

Trương Tụng Đức lại càng cảm thấy không ổn, ánh mắt lướt sang Kim Kiên.

Kim Kiên thấy vậy, đành phải hòa hoãn trả lời: “Hai chúng tôi vốn cũng có chút danh tiếng trên giang hồ, cũng bởi đã thương quân gia của An Lạc phủ tại tửu lâu nên mới bị bắt giam vào đây”.

Trương Tụng Đức nghe nửa câu đầu, nghi hoặc trong lòng đã xua tan đi vài phần, nhưng vừa nghe đến nửa câu sau liền kinh ngạc kêu lên: “Cái gì?! Hai người đắc tội với người của Hầu gia phủ?”

“Đúng thế, chẳng qua chỉ là giáo huấn một tên quân gia, thế mà lại bị bắt giam vào tử lao”, Kim Kiên nhún vai đáp.

Trương Tụng Đức lắc đầu, thở dài nói: “Xem ra hai vị là người từ nơi khác đến, không biết tình trạng của Trần Châu này rồi”.

Triển Chiêu và Kim Kiên nghe vậy, không khỏi có chút ngạc nhiên. Triển Chiêu hỏi: “Lẽ nào Trần Châu có điều gì không thể để cho người khác biết?”

Trương Tụng Đức nhìn hai người họ đáp: “Sau khi hai vị vào thành, thấy tình hình nơi này như thế nào?”

“Tuy không sánh được với sự phồn hoa náo nhiệt của Đông Kinh Biện Lương nhưng cũng xem là yên ả, thư thái.”

“Hai vị huynh đệ, hai vị bị lừa rồi!”

“Bị lừa?” Triển Chiêu nghe vậy vội hỏi: “Lời này của huynh phải hiểu thế nào?”

“Trần Châu này năm ngoái cả năm đại hạn, mùa màng thất thu, bách tính chết đói nhiều vô kể, nhưng An Lạc hầu, không biết vì nguyên nhân gì, lại cấu kết với quan phủ, đem chuyện hạn hán giấu kín, không bẩm báo lên trên, đã thế còn bắt dân chúng đói khổ ngụy tạo cảnh phố thị phồn hoa để lừa gạt các quan viên, những khách lữ hành đi ngang qua, đề phòng tình hình hạn hán bị lộ ra ngoài. Huynh xem những phạm nhân bị giam trong tử lao này, đa phần là do không nguyện ý tiếp tay cho hành động đó của Hầu gia nên mới bị phán tội chết.”

Những lời này vừa nói ra, Triển Chiêu, Kim Kiên bỗng thấy bàng hoàng kinh hãi.

“Những lời này là thật?!” , Triển Chiêu cao giọng hỏi.

“Nếu huynh đài không tin, có thể hỏi những người trong nhà lao này.”

Triển Chiêu nghe vậy liền hướng phạm nhân xung quanh phòng giam hỏi từng người một. không ngoài dự đoán, câu trả lời của tất cả đều giống y như lời của Trương Tụng Đức.

Về phần Triển Chiêu, đôi mày liễu mác nhứ chặt, đôi mắt hổ mở lớn trừng trừng, hai tay xiết chặt lại khiến những khớp xương kêu rắc rắc.

Kim Kiên thầm tặc lưỡi, nhưng lòng cũng có chút khó hiểu: Theo lý mà nói, hạn hán vốn là thời cơ tốt để nhân lúc “cháy nhà mà hôi cửa”, ấy vậy mà An Lạc hầu lại đem tình hình hạn hán giấu nhem đi không báo, quả thực là kỳ lạ.

Bên này Kim Kiên còn đang băn khoăn, thì đã nghe Trương Tụng Đức nói tiếp: “Không chỉ như thế, mà An Lạc hầu còn lập Nhuyễn Hồng đường, đem tất cả những nữ tử có nhan sắc ở Trần Châu nhốt trong đó để chơi đùa thậm chí, thậm chí...”.

“Thậm chí cái gì?!” , hai mắt nghiêm nghị, giọng nói chứa đầy chính khí, Triển Chiêu hỏi.

Khuôn mặt Trương Tụng Đức co rúm lại, hồi lâu sau mới nói: “Thậm chí, An Lạc hầu còn sai người đưa các danh y từ khắp nơi vào phủ, tiếng là chữa bệnh, kỳ thực là bào chế xuân dược cho An Lạc hầu nhằm hại các nữ tử. Ngay cả tại hạ cũng bị nô bộc của Hầu phủ mời đến, có điều đã bị những lời lẽ nghiêm khắc của tại hạ cự tuyệt ngay từ ngoài cổng”.

Triển Chiêu vung thiết quyền lên, đâm một cái thật mạnh lên vách tường phòng giam.

Lúc này Kim Kiên cũng thấy phần nộ, phải vỗ ngực hồi lâu mới đè nén được cơn giận trong lòng, thầm nghĩ: Chẳng trách Hầu gia lại đem chuyện hạn hán giấu không báo. Nếu báo tình hình hạn hán lên trên, triều đình tất sẽ cử người phát lương thực cứu trợ, đến khi đó, chiêu trò trong Nhuyễn Hồng đường tất sẽ bị lộ ra, hừ... Cái tên An Lạc hầu này lại dám vì dục vọng cá nhân mà cả gan làm vậy như thế, thực là đáng hận vô cùng.

Trương Tụng Đức nhìn nét mặt của hai người, thở dài một cái, bất đắc dĩ nói: “An Lạc hầu ỷ vào thân phận quốc cữu, làm mưa làm gió, hoành hành ngang ngược, hai vị lần này lại đắc tội với người của phủ Hầu gia, e là tính mạng cũng khó bảo toàn. Hai người nên sớm liên lạc với người nhà, chuẩn bị hậu sự, trên đường xuống cửu tuyền ba người chúng ta cũng coi như có bầu có bạn”.

Triển Chiêu dần bình tĩnh lại, ngược mắt nhìn Trương Tụng Đức nói: “Cái gọi là đạo trời soi xét chính là ác giả ác báo, An Lạc hầu làm nhiều điều ác, lúc này báo ứng đã tới ngay nhãn tiền rồi! Huynh đệ cũng không cần phải bi quan quá, nếu quả thực huynh đệ bị hàm oan, chân tướng vụ án của huynh tất sẽ có ngày được sáng tỏ”.

Trương Tụng Đức nghe vậy lại khẽ cười buồn, nói: “Cái gì mà ác giả ác báo, tuy huynh đệ nói như thế, nhưng hai người bọn huynh lúc này chẳng phải cũng đang bị nhốt trong lao ngục đó sao?”.

Triển Chiêu khẽ nhướn mày, khóe môi hơi nhếch lên, ôm quyền nói: “Huynh đệ, tiểu đệ còn có việc quan trọng phải làm, xin cáo biệt tại đây, hai người chúng ta vốn có duyên, tất sẽ có ngày gặp lại”.

Những lời này vừa thốt ra, dường như là Trương Tụng Đức ngăn người sững sốt mà ngay cả Kim Kiên cũng ngu ngơ không hiểu gì.

Triển Chiêu bước vài bước đến cửa phòng giam đang bị khóa chặt, đưa tay nắm lấy chấn song bằng gỗ, cánh tay khẽ lay động, một làn khói nhẹ bay lên. Mấy chấn song bằng gỗ trên cửa nhà giam bỗng nhiên gãy vụn, rắc rắc, rộp rộp, mặt gỗ lả tả rơi xuống.

Trương Tụng Đức liền ngẩn ngơ, những phạm nhân khác trong nhà lao cũng kinh hoàng thất sắc. Cầm của Kim Kiên thì rơi cái bẹp trên đất.

Triển Chiêu xoay người thi lễ qua với Trương Tụng Đức, lại nói với Kim Kiên: “Đi”.

Dứt lời, dưới chân phát lực, nhảy vọt ra ngoài.

Kim Kiền vội nhặt lại cái cầm của mình, nhanh chóng phi theo sau.

Hai bóng người tựa như ảo ảnh, chỉ trong chớp mắt đã biến mất.

Để lại mọi người trong tử lao ngơ ngác sững sờ hồi lâu, rồi có người bỗng quỳ xuống, chắp hai tay lại hô to: “Phật tổ hiển linh, chúng ta được cứu rồi, Trần Châu được cứu rồi...”.

Về phần hai người Triễn Chiêu và Kim Kiền khi xông ra khỏi tử lao, ngục tốt phụ trách canh gác thậm chí còn không cả phản ứng lại thì đã bị Triễn Chiêu dùng đầu ngón tay cách không điểm huyết, bất tỉnh nhân sự. Hai người một đường chạy thẳng ra khỏi nhà giam mà không gặp phải một chút ngăn trở nào, quả thực có thể gọi là thần không biết, quỷ không hay.

Kim Kiền vừa chạy vừa xúc động bồi ngùi, thầm nhủ: May mà Tiểu Miêu là con người nguyên tắc khổ hạnh, nếu Tiểu Miêu cũng tham tiền giống mình thì với thân thủ này, đảm bảo thời Bắc Tống sẽ xuất hiện một “thần trộm” đại danh鼎鼎.

Cho đến khi hai người ra đến cửa nhà lao, Kim Kiền nhìn thấy trăng non treo trên đỉnh đầu, hít thật sâu một hơi: Không khí tự do thật trong lành, vừa ngửi vào cả người liền thư thái thoải mái.

Kim Kiền còn đang say sưa, ngây ngất thì thấy thân hình Triễn Chiêu bỗng chuyển động, hướng về phía nhà giam nữ mà chạy.

Kim Kiền giật mình, vội vàng đuổi theo Triễn Chiêu, gấp gáp hỏi: “Triễn đại nhân, chúng ta đi đâu?”.

Triễn Chiêu không buồn quay đầu lại đáp: “Đến nhà giam nữ, thăm dò Hoàng thị”.

Kim Kiền nhất thời kinh hãi, lập tức dừng ngay cước bộ, xoay người chạy ra phía ngoài, thầm nghĩ: Tiêu rồi, tiêu rồi, con mèo này ngồi nhà lao thành nghiện mất rồi, ngồi nhà giam nam xong còn chưa đã nghiện, lại đòi đi nhà giam nữ cho đủ bộ. Mình đây vẫn là không nên quấy rầy nhã hứng của Triễn đại nhân, về trước cho lành.

Nhưng Kim Kiền còn chưa chạy được mấy bước đã thấy cổ áo bị níu chặt lại, còn bản thân nàng thì bị một luồng lực mạnh mẽ kéo trở lại.

Kim Kiền cố sức quay đầu, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy hai cái tai mèo đang đảo lộng lên.

“Kim Kiền, tuy ngươi là thân nam nhi, nhưng dù sao vẫn chưa thành niên, đến nhà giam nữ tìm người vẫn thích hợp hơn Triễn mỗ...”

“Khụ khụ...”, Kim Kiền bị nghẹt, thiếu chút nữa là không thở nổi, dở khóc dở cười, thầm kêu: Lãng nhàng cả nửa ngày trời, hóa ra Tiểu Miêu chộp mình tới nhà lao ngồi tù lại là vì nguyên nhân như vậy... Trời ạ...

102. Q.7 - Chương 5: Hồi Năm

Tại Nhuyễn Hồng đường Thu Nương kêu oan.

Vì báo tin Trương Triệu phải hồi kinh.

Bên ngoài cửa nhà giam nữ của phủ nha Trần Châu, một đám ngục tốt bị Triễn Chiêu điểm vào hôn huyết mà mê man nằm la liệt dưới đất. Chỉ còn một tên ngục tốt vẫn trong trạng thái tỉnh táo, có điều hắn đang bị thanh Cự Khuyết kề cổ, thực chỉ muốn ngất như đồng bạn cho xong.

Khuôn mặt Triễn Chiêu quá sức lạnh lùng, sắc mặt đen sì quả thực có thể sánh được với Bao đại nhân của Khai Phong phủ.

“Người vừa nói cái gì?”

Ngục tốt bị thanh Cự Khuyết kề cổ sắc mặt trắng bệch, cứ run lập cập mãi mới lập lại được câu mình vừa nói: “Tiểu... tiểu nhân nói là trong đại lao không có nữ phạm nhân nào tên là Thu Nương cả”.

Cự Khuyết thoáng động lại càng gí sát vào cổ hần thêm vài phần.

“Người nhớ kỹ lại xem, nữ phạm nhân đó là Hoàng thị, Thu Nương, bị phán tội thông dâm mà đưa vào đây”.

Toàn thân ngục tốt run lấy bầy, run giọng nức nở nói: “Vị... vị anh hùng này, trong... trong đại lao quả thực không có nữ phạm nhân nào tên gọi Thu Nương cả”.

Triển Chiêu nghe vậy, đôi mày lười mác càng nhíu chặt, bắt giác nhìn Kim Kiền.

Kim Kiền cũng vô cùng khó hiểu, lắc lắc đầu.

Triển Chiêu đánh giá tên ngục tốt trước mặt mình mấy lần, thấy hần bị dọa cho mồm miệng cứng đờ cả ra, không thể nào có gan mà bịa chuyện được, mới thu lại thanh Cự Khuyết, suy nghĩ một lát rồi tiếp tục hỏi: “Vậy người có biết gì về vụ án Trương Tụng Đức hạ độc hại chết Hoàng Đại Hổ không?”.

Ngục tốt thấy lười kiếm sắc bén đã cách xa cái cổ của mình thì thở phào một tiếng, nhưng cũng không dám làm trể nải chuyện của vị anh hùng trước mặt, vừa nghe thấy câu hỏi liền vội vàng đáp: “Có... có biết, vụ án này hầu như ai ở Trần Châu cũng đều biết”.

“Vậy người có biết thê tử của Hoàng Đại Hổ không?”

“Thê tử của Hoàng Đại Hổ...” , ngục tốt ngẫm nghĩ một lát rồi đột nhiên cao giọng nói: “Ai da, tiểu nhân nhớ ra rồi, thê tử của Hoàng Đại Hổ tên gọi Thu Nương, chẳng là người mà anh hùng hỏi chính là cô ta?”.

Triển Chiêu gật đầu nói: “Cô ấy đã bị phán tội thông dâm, theo lý thì phải bị giam ở đây chứ”.

Ngục tốt lắc đầu đáp: “Anh hùng, nếu người mà ngài tìm chính là cô ấy thì ngài đã tìm nhầm chỗ rồi, ngài phải tới Nhuyễn Hồng đường mà tìm mới đúng”.

Triển Chiêu ngẩn người: “Nhuyễn Hồng đường?”.

“Đúng thế, mặc dù Thu Nương bị phán tội thông dâm nhưng vừa mới bãi đường thì đã bị người của phủ Hầu gia đưa đi rồi, căn bản không hề bị giam trong đại lao”.

“Cái gì?!”

Lúc này không phải giọng Triển Chiêu nữa mà là tiếng kêu đầy kinh ngạc của Kim Kiền.

Ngục tốt cho rằng Kim Kiền không tin, liền vội vàng tiếp lời: “Vị... vị tiểu anh hùng này, tiểu nhân tuyệt đối không dám dối gạt ngài, cô Thu Nương đó đáng vẻ vô cùng xinh đẹp, ắt hẳn đã bị An Lạc hầu nhìn trúng, nên nói chuyện với tri phủ đại nhân và đưa cô ta đi cũng chưa biết chừng”.

Kim Kiền đánh mắt sang Triển Chiêu, chỉ thấy hai mắt Triển Chiêu ẩn chứa nộ khí, đôi con ngươi đen nhánh như đang phát sáng, nhất thời đáy lòng lạnh đi phần nửa, thầm nghĩ: Ôi chao ơi, lần này phiền phức to rồi, vốn cứ tưởng rằng chẳng qua chỉ là đi đến đại lao của phủ nha thăm viếng một chuyến thôi, bây giờ xem chừng tám phần là lại phải đêm tối đi du ngoạn cái nơi “Nhuyễn Hồng đường” khi gió kia rồi...

“Vậy Nhuyễn Hồng đường nằm ở nơi nào trong thành?”

“Ở ngoại ô phía tây nam”.

Triển Chiêu xoa xoa cằm, rồi đột nhiên ngẩng đầu lên, điểm một cái, tốt ngục liền ngã lăn ra đất, sau đó quay sang ra lệnh cho Kim Kiền: “Kim bổ khoái, chúng ta đi thăm thính Nhuyễn Hồng đường một chuyến”.

Chậc chậc... quả nhiên là thế...

“Nhuyễn Hồng đường”, nghĩa cũng như tên, là nơi giam lỏng hồng nhan[1], tuy nằm ở ngoại ô nhưng cũng là ngôi xanh cột đỏ, lầu gác cao ngang trời, so với những đại viện của các phủ hào còn khí thế hơn mấy lần, mới nhắc tới gần đã ngửi thấy mùi phấn son nồng nặc bay ra, gay cả mũi.

[1] Nhuyễn Hồng đường nguyên văn chữ Hán, ở đây “nhuyễn” có nghĩa là giam lỏng, quản thúc, còn “hồng” là màu đỏ, chỉ những cô gái có tư sắc.

Kim Kiền đứng bên ngoài bức tường cao ngất của Nhuyễn Hồng đường, thầm tặc lưỡi: Chậc chậc, quả nhiên là con trai độc nhất của Bàng gia, tiền đề chết người, ngay cả nơi nuôi tình nhân mà kiến trúc cũng bề thế như vậy.

Lại nhìn đến Triển Chiêu, thân hình thẳng tắp, gió đêm hây hây thổi tới chẳng qua chỉ làm tà áo bay bay nhưng lại giống như gió bão ập đến, u ám khiến người ta phát sợ.

Triển Chiêu vừa vào địa phận Trần Châu, tuy chưa gặp được cảnh tượng bi thảm như trong lời nói của Trương Tụng Đức, nhưng cũng chứng kiến cuộc sống của bách tính trong Trần Châu phủ chưa phải là sung túc no đủ, giờ đây lại thấy được Nhuyễn Hồng đường hết sức xa hoa lộng lẫy, tiền của lãng phí vô cùng, không khỏi nổi giận đùng đùng, xiết tay thật chặt, dưới chân phát lực, thân hình trở nên nhẹ bẫng mà bay vút lên, giống y như một chú mèo, lặng lẽ đáp xuống mái ngói một căn phòng trong đại viện.

Vừa mới đột nhập vào đại viện, Triển Chiêu liền cảm thấy có gì đó không đúng, đến khi phát hiện Kim Kiền vẫn bám theo phía sau bỗng không thấy tung tích đâu. Triển Chiêu vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy Kim Kiền vẫn còn đứng một mình bên ngoài đại viện, cúi đầu xuống không biết là xé thứ gì.

Triển Chiêu đang định lên tiếng nhắc nhở thì lại thấy Kim Kiền xé toạc hai vạt áo, nhảy lên nóc nhà, đi vài bước tới bên Triển Chiêu, đưa cho Triển Chiêu một trong hai vạt áo đó.

Triển Chiêu nhận lấy vạt áo, nhìn Kim Kiền, đôi mày liễu mác khê nhíu lại.

Kim Kiền thấy Triển Chiêu cứ nhìn mình, nhất thời không biết làm thế nào, thầm nghĩ: Con mèo này ở nha môn lâu ngày thành mèo ngổ rồi sao? Hiện tại mình đang đêm thăm viếng Nhuyễn Hồng đường, rõ ràng là đang tìm vận xui ở chỗ quốc cữu đương triều, hơn nữa tướng mạo Tiểu Miêu lại khiến người ta nhìn một lần là chẳng bao giờ quên, ngộ nhỡ thất thủ, há chẳng phải là làm liên lụy đến một người của thế giới hiện đại là mình sao. Còn không mau chóng bịt mắt lại, sửa soạn một chút, tránh cho sau này bị người ta tóm được đuôi... Haizz chẳng lẽ con mèo này chỉ biết bắt trộm chứ không biết cải trang thành trộm? Thôi đi, mình sẽ làm mẫu cho Tiểu Miêu trước vậy.

Kim Kiền lấy vạt áo cầm trong tay bịt chặt lên mắt, chỉ lộ ra đôi mắt, nhìn ngó bốn phía rồi mới hạ giọng thì thào: “Triển đại nhân, che mặt lại như thế này sẽ không dễ lộ sơ hở”.

Triển Chiêu nắm vạt áo trong tay, bỗng có chút dở khóc dở cười. Nghĩ mà xem, Nam hiệp Triển Chiêu, thành danh trên giang hồ từ thuở niên thiếu, sao lại không biết đạo lý nửa đêm đi thăm viếng biệt phủ thì phải bịt mắt để che giấu thân phận chứ. Chỉ là vừa rồi trên nóc nhà chàng đã quan sát trong viện một lượt, vẫn chưa phát hiện thấy thủ vệ canh gác, cũng không phát giác ra người nào có võ công cao cường cả, vậy nên chỉ dựa vào khinh công của mình và Kim Kiền tất nhiên sẽ an toàn mà thoát ra. Nhưng hiện tại nom nét mặt của tiểu bồ khoái này, thì hình như cho rằng mình không rõ đạo lý thường tình trên giang hồ, có ý tốt nhắc nhở mình.

Lại nhìn Kim Kiền, đôi con ngươi lấp lánh phát sáng, nhìn thẳng vào khuôn mặt mình, cứ như thể chỉ hận một nỗi là không thể xé rách da mặt mình xuống vậy.

Nhất thời Triển Chiêu chẳng biết làm thế nào, chỉ còn cách là bịt mắt mình lại rồi mới tung người nhảy vào trong viện. Kim Kiền giờ mới an tâm, nhảy xuống theo.

Hai bóng người lướt nhanh như chớp, không bao lâu sau đã đi gần hết một vòng trong viện. Nhưng trong Nhuyễn Hồng đường này, lầu gác, sương phòng nhiều vô số, hai người tìm rất lâu rồi mà vẫn không có chút thu hoạch nào. Đúng lúc cả hai đang nôn nóng thì vừa vặn thấy một gã gia nô đang đi ở phía trước không xa, thân hình Triển Chiêu khê động liền xuất hiện phía sau lưng gã gia nô, ngón tay điểm một cái, cả người gã bất động.

“Thu Nương đang ở đâu?”

Gã gia nô chỉ thấy một bóng đen lóe lên trước mặt rồi cả người mình cứng ngắc như đá, vốn ngỡ mình đụng phải ma, nhất thời bị dọa cho sợ mất mật, đến cả một câu cũng không sao nói được rõ ràng.

“Ma... ma đại ca, Thu... Thu Nương nào... tôi... tôi không biết, ngài đi tìm người khác đi...”

“Người hãy nhớ kỹ lại xem, đó là thê tử của Hoàng Đại Hổ, Hoàng thị, Thu Nương”.

Gã gia nô nghe xong những lời này, bỗng ngẩn ra, nghĩ bụng: Bây giờ khẩu khí của ma quỷ đều ảm áp như thế này à? Tám phần không phải là ác quỷ đến lấy mạng, có lẽ là một con ma tốt đến tìm người thôi.

Nghĩ vậy, gan gã gia nô cũng lớn hơn mấy phần, đầu cũng tỉnh táo không ít, lại nghe Triển Chiêu thúc giục, liền cố nhớ lại rồi vội vàng đáp: “Người ngài hỏi có phải chính là vợ của tên làm nghề đồ tể đó không?”

“Đúng thế”.

“Cô ta bị giam ở tầng trệt tòa lầu phía kia...”

Triển Chiêu, Kim Kiền liền nhìn theo ánh mắt của gã gia nô, thì thấy ở góc viện phía đông bắc, một lầu các ba tầng đang hòa mình trong ánh trăng, cả tòa kiến trúc đen thẫm trong bóng đêm toát ra khí thế âm u đáng sợ.

Triển Chiêu điểm hôn huyết của gã gia nô, dẫn theo Kim Kiền gấp rút chạy về phía tòa lầu các đó.

Hai người vừa tới phía dưới lầu các thì thấy phía trên của tầng trệt có tầng tầng lớp lớp những dây xích khóa, cảnh tượng vô cùng quỷ dị.

Ghé sát người vào cánh cửa, Triển Chiêu thấp giọng hỏi: “Bên trong có ai không?”

Phía trong tĩnh lặng hồi lâu mới nghe thấy một giọng nữ yếu ớt nói: “Đi về bẩm báo với Hầu gia của các người ta thà chết chứ không theo hắn, các người đừng có phí công vô ích nữa...”

Triển Chiêu khê cao giọng hơn mấy phần, hỏi tiếp: “Người ở phía trong, có phải là thê tử của Hoàng Đại Hổ, Hoàng thị, Thu Nương không?”

Bên trong thoáng im lặng, rồi một loạt những tiếng bước chân chạy từ xa tới gần, tiến sát cạnh cửa, lại nghe thấy nữ tử đó nói: “Người là ai? Vì sao lại biết tên của ta?”

Triển Chiêu, Kim Kiền nghe vậy thì vô cùng mừng rỡ. Triển Chiêu bèn rút thanh Cự Khuyết ra, nhắm vào những dây xích kia mà chém xuống, một tia hàn quang xẹt qua, nhất thời tia lửa bắn ra tứ phía, nhưng mấy sợi xích kia không biết dùng chất liệu gì mà chế luyện thành, bị thanh Cự Khuyết chém sứt như bùn chém xuống mà chẳng mảy may hao tổn gì.

Chợt nghe Thu Nương phía trong khe khê nói: “Người ở bên ngoài, ngài không cần phí công nữa. An Lạc hầu khi khóa cánh cửa đó đã từng nói, xích khóa này được đúc bằng hàn thiết, trừ phi có chìa khóa, nếu không thì cho dù là thần khí trời ban cũng không cách nào chém đứt được nó”.

Triển Chiêu nhíu chặt đôi mày liễu mác, tra thanh Cự Khuyết vào vỏ, ngừng một chút rồi lại hỏi: “Hoàng thị, vì sao cô lại bị giam giữ ở đây?”

Bên trong thoáng truyền ra âm thanh nức nở, rồi nghe Thu Nương nghẹn ngào nói: “An Lạc hầu muốn làm ô nhục tôi, nhưng Thu Nương thê chết cũng không thuận theo, hắn bèn bắt giam tôi vào nơi này”.

“Thực là coi trời bằng vung, lớn mật làm càn!”, Triển Chiêu nghiêng răng, tức giận quát lên.

Kim Kiền chỉ cảm thấy sát khí bên cạnh sườn tựa như lưỡi đao, xẹt qua khiến da thịt đau nhói, thâm nghĩ không hay rồi: Không phải Tiểu Miêu nhất thời phần nộ không kiềm chế được, xách kiếm đi tìm cái tên An Lạc hầu khi gió đó mà bỏ cho hắn vài nhát đó chứ...

Về phần Triển Chiêu, tuy hai mắt sung huyết, sắc mặt xanh mét, nhưng lại không có hành động gì, chỉ im lặng đứng đó, hồi lâu sau mới thu liễm nộ khí và sát khí, tiếp tục trầm giọng hỏi: “Hoàng thị, tại hạ hỏi cô, Hoàng Đại Hổ phu quân của cô có phải bị Trương Tụng Đức sát hại không?”

Tiếng nức nở bên trong thoáng dừng lại, rồi chợt nghe Thu Nương kích động nói: “Đương nhiên là không phải, Trương đại phu chữa bệnh cho phu quân không lấy tiền chẩn trị, lại còn tặng thuốc bổ, người tốt như thế sao có thể hại người được?”

“Vậy rốt cuộc Hoàng Đại Hổ bị kẻ nào hại chết?”

“Việc này... tôi thật sự không biết...”

“Hoàng Đại Hổ có từng kết oán với ai không?”

“Phu quân là người trung hậu, chưa từng kết oán với ai bao giờ”.

“...”, Triển Chiêu trầm ngâm không nói.

Bỗng bên trong phát ra tiếng “bộp” một cái, là do Thu Nương quỳ gối xuống đất.

“Vị anh hùng này, tuy Thu Nương không biết thân phận của anh hùng, nhưng hiện giờ Thu Nương lỗ mãng, kính xin anh hùng hãy giúp Thu Nương rửa sạch oan khuất, giải oan cho Trương đại phu, Thu Nương xin dập đầu cúi lạy ngài...”.

Dứt lời, bên trong truyền ra tiếng khấu đầu binh binh.

Triển Chiêu thở dài nói: “Cô không cần phải làm như vậy, nếu thực sự hai người trong sạch, nhất định sẽ có một ngày lại thấy được ánh mặt trời. Chỉ là lúc này cô đang nằm trong hang cộp, lại không có cách nào cứu cô thoát khỏi bể khổ...”.

Lời còn chưa nói hết, bỗng có tiếng bước chân lẫn tiếng ồn ào. Triển, Kim hai người lập tức nín thở ngưng thần, rồi tựa như hai làn khói lướt khỏi mặt đất, lầu các liền khôi phục lại sự tĩnh lặng tịch mịch vốn có.

Chẳng bao lâu sau, hai tên gia đình hộ viện hốt hải chạy tới, nhìn thấy dây xích lẫn ổ khóa vẫn còn nguyên trên cửa mới an tâm rời đi.

Về phần Triển, Kim hai người, rời khỏi Nhuyễn Hồng đường liền phi ra ngoài, hướng nội thành mà chạy, nhanh tới mức chân không chạm đất, không lâu sau đã tới bên ngoài Dục Lạc lâu mà ban sáng họ nghỉ chân. Thân hình vừa dừng lại thì có hai bóng người thi lễ nói: “Triển đại nhân!”.

Kim Kiền định thần nhìn kỹ, thì ra người đến chính là hai đại kim cương Trương Long, Triệu Hổ.

Triển Chiêu gật đầu đáp: “Nhị vị huynh đệ, điều tra thế nào rồi?”.

Trương Long bước lên trước một bước, trả lời: “Đại nhân, chúng thuộc hạ đã đến nhà của Hoàng Đại Hổ điều tra. Mẹ của Hoàng Đại Hổ một mực cho rằng con dâu mình đã cấu kết với người ngoài hại chết con trai bà ta; mà nhân chứng trên công đường là một phụ nữ hàng xóm với nhà họ, khai rằng bà ta đã tận mắt chứng kiến Trương Tụng Đức cùng Hoàng thị làm chuyện mờ ám. Có điều không biết vì sao, từ đầu chí cuối bà ta chỉ nói chừng ấy, không nói thêm dù nửa chữ”.

Triển Chiêu nghe vậy khẽ nhíu mày trầm ngâm, lại hỏi: “Có tìm được vật chứng không?”.

Triệu Hổ bước lên, đưa lên một cái siêu sắc thuốc, nói với Triển Chiêu: “Chiếc bát đựng đầy thuốc kia đã bị tri phủ Trần Châu dùng làm vật chứng trên công đường, nhưng lại quên mất cái siêu sắc thuốc này, chúng thuộc hạ đã phát hiện được ở hậu viện của nhà Hoàng Đại Hổ. Còn tờ giấy này, được tìm thấy trong bụi cỏ ở hậu viện, mép ngoài tờ giấy còn có tên hiệu thuốc”, dứt lời, Triệu Hổ rút từ trong người ra một tờ giấy, đưa cho Triển Chiêu.

Triển Chiêu tiếp nhận siêu sắc thuốc cùng tờ giấy, nhíu chặt mày, đưa lên đưa xuống quan sát kỹ vài lần rồi lại đưa cho Kim Kiền nói: “Kim bồ khoái, người thử xem trong này có thể có manh mối gì không?”.

Kim Kiền cầm lấy siêu sắc thuốc đưa lên mũi ngửi. Dựa vào mùi mà phán đoán, đích xác đây là thuốc bổ, sau đó lại rút một cây ngân châm từ bọc vải trong người ra, nhúng vào trong siêu sắc thuốc để thử, ngân châm hiện lên màu đen, là dấu hiệu của chất kịch độc. Kim Kiền lại mở tờ giấy ra, quan sát kỹ trong ngoài, chỉ thấy ở trên mép ngoài tờ giấy có đóng một con dấu màu đỏ, viết “Nhân Huệ đường”, mép bên trong còn dính một chút bột phấn màu trắng, chú ý phân biệt kỹ thì đây đích xác là thạch tín.

“Triển đại nhân, bã thuốc trong siêu sắc thuốc này đúng là thành phần của thuốc bổ giống với thành phần trong đơn thuốc mà Trương Phúc Tùng đưa, có điều trong đó lại thừa ra một vị, đó chính là chất kịch độc, thạch tín”.

“Vậy tờ giấy này...”

“Trên tờ giấy này còn dính một chút bột thuốc, màu trắng vô vị, chính là thạch tín”.

Triển Chiêu nheo mắt, trầm ngâm mấy khắc, lại nói: “Kim Kiền, người hãy bảo quản hai vật chứng này cho tốt”.

“... Vâng”, Kim Kiên đáp. Bụng lại thăm kêu gòi: Chao ơi, ngày trước đã phải công ô bồn mấy ngày liền, mệt gần chết, giờ lại đến siêu sắc thuốc... Lẽ nào, mình đường đường một con người hiện đại, chạy đến cổ đại lại chỉ chuyên môn làm cu li thôi sao?!

Trương Long, Triệu Hổ nhìn nhau một cái. Chỉ thấy Trương Long cất tiếng: “Triển đại nhân, chúng thuộc hạ trong quá trình điều tra vụ án, phát hiện thấy trong thành tuy trên đường lớn người qua kẻ lại vẫn như bình thường, nhưng trong các con đường, hẻm nhỏ, lại tuyệt không thấy bóng người. Đi đến mấy nhà tra án lại càng thấy kỳ quái hơn, dường như họ rất sợ chúng thuộc hạ bước vào cửa, tựa hồ có điều gì đó giấu giếm”.

Triệu Hổ cũng chen lời: “Ngoại trừ những tửu lâu, quán trọ, tiệm cơm bắt đầu bằng hai chữ ‘Dục Lạc’ ra, thì những cửa tiệm khác cơ hồ như không thấy buôn bán gì, trong những sạp hàng trên phố cũng không thấy bán thực phẩm, các loại rau củ gì khác”.

“Còn nữa”, Trương Long tiếp lời nói: “Gia đình nào cũng đều có người chết, tuy không thấy ồn ào ầm ĩ, nhưng xác thực các nhà đều đang làm lễ tang”.

Hai người họ lại nhìn nhau, đồng thanh nói: “Triển đại nhân, cứ theo như những gì thuộc hạ thấy, trong Trần Châu này quả thực đúng y như những gì Công Tôn tiên sinh nói, tình hình hạn hán vô cùng nghiêm trọng”.

Triển, Kim hai người nghe vậy, lòng liền sáng tỏ.

Triển Chiêu lập tức ra lệnh cho hai vị Hiệu úy: “Trương Long, Triệu Hổ, đến khi trời sáng hai người hãy lập tức khởi hành, gấp rút quay về Khai Phong, đem tình hình vụ án này nhất nhất bẩm báo với đại nhân, nói rõ tình hình hạn hán nghiêm trọng tại Trần Châu, thỉnh đại nhân mau xin ý chỉ, đến Trần Châu phát lương cứu trợ thiên tai”.

“Thuộc hạ tuân lệnh!”, Trương Long, Triệu Hổ ôm quyền đáp.

Kim Kiên nghe vậy, nhất thời hoan hỉ, hỏi: “Triển đại nhân, khi nào thì chúng ta xuất phát về Khai Phong?”. Thầm nghĩ: Hiện giờ xem ra tình hình chiến sự giữa Bàng gia và Khai Phong phủ hết sức căng thẳng, nơi đây không nên ở lại lâu. Thật không ngờ hôm nay Tiểu Miêu lại hiểu biết thế, biết được đạo lý quân tử phòng thân cơ đấy.

Triển Chiêu nghe vậy lắc đầu nói: “Kim bồ khoái, ngươi còn phải cùng Triển mỗ ở đây điều tra vụ án của Trương Tụng Đức, sao có thể trở về Khai Phong được?”.

Kim Kiên ngẩn ra, liền buột miệng kêu: “Cái gì?”.

“Vụ án của Trương Tụng Đức còn chưa điều tra rõ ràng, sao có thể quay về kinh hồi báo? Huống hồ, ở lại đây chúng ta cũng có thể theo dõi tình hình hạn hán, trợ giúp đại nhân một tay”.

“Khụ... Triển đại nhân, thuộc hạ nguyện đi thay hai vị đại nhân Trương Long, Triệu Hổ, để hai vị đại nhân ở lại đây trợ giúp Triển đại nhân, còn thuộc hạ sẽ hồi kinh báo tin”.

“Trên dưới Khai Phong phủ, chỉ có khinh công của Kim bồ khoái là tương đương với Triển mỗ, tất nhiên phải ở lại đây cùng Triển mỗ tra án rồi”.

Những lời này vừa thốt ra, Kim Kiên bỗng cảm thấy bốn ánh mắt căm phẫn bắn thẳng vào lưng mình như bốn thanh kiếm sắc nhọn, chẳng chút lưu tình, bắn cho chẳng còn một mảnh.

Kim Kiên rung mình một cái, vừa mới định nói lung tung vài câu thì lại thấy Triển Chiêu chậm rãi lắc đầu nói: “Huống hồ Kim bồ khoái không biết cưỡi ngựa, sự việc lại cấp bách như vậy, sao có thể giao phó cho người được?”.

Bốn thanh kiếm sắc nhọn tức thì biến mất, thay vào đó là bốn ánh mắt dương dương tự đắc.

Kim Kiên ghen lời, miệng cứ lúng búng cả một lúc lâu cũng không sao đáp lại được, chỉ có thể giương mắt nhìn Trương Long, Triệu Hổ hai người liếc mình đầy khiêu khích rồi hoan hoan hỉ hỉ đi về phía cổng thành.

Triển Chiêu thấy hai người họ rời đi, vốn muốn đến phủ Hầu gia thăm dò, nhưng vừa liếc mắt sang thì thoáng thấy sắc mặt mệt mỏi, hai mắt trắng dã của Kim Kiên, lại nghĩ đến hôm nay mệt nhọc cả ngày cũng

chưa nghỉ ngơi lấy một khắc, dáng vẻ Kim Kiền mảnh khảnh, gầy gò, e rằng khó có thể chịu được. Nhìn sắc trời đã dần chuyển sang trắng, Triển Chiêu liền thay đổi ý định, dẫn Kim Kiền đến khách điểm Dục Lạc, dự định nghỉ ngơi nửa ngày.

Chẳng ngờ khi đến khách điểm, hai người mới bàng hoàng phát hiện ra khách điểm này giá phòng đắt kinh người, tiền trên người cả hai, trừ chi phí tất yếu cần phải dùng ra thì số ngân lượng còn lại chỉ đủ để thuê một gian phòng. Triển Chiêu đành phải lấy một gian phòng ngủ cho hai người vậy. Kim Kiền tuy cảm thấy không ổn, nhưng dù thế nào thì nàng cũng mệt mỏi rồi, cả người như bị hầm như tử, lại nghĩ đến Tiểu Miêu là một con mèo ngoan lại thật thà, chắc cũng chẳng làm gì thất thổ khiến mình lộ ra sơ hở đâu, bởi vậy nàng cũng không đưa ra ý kiến phản bác.

Nhưng bước vào phòng, thấy chỉ có duy nhất một cái giường gỗ, trong lòng Kim Kiền lập tức vang lên tiếng chuông báo động.

Liếc thấy Nam hiệp Triển Chiêu bên cạnh, tuy cả người đầy bụi đường mệt mỏi nhưng khí độ nho nhã lại chẳng mấy may suy giảm, dáng người cao ráo, vai rộng eo thon, đang tắm mình trong ánh dương buổi sớm, tựa như cây quỳnh cành dao thanh cao sáng ngời, tựa như ngọc thụ[2] cao quý, còn thần thái chàng thì anh tuấn, hào sảng.

[2] Ngọc thụ còn có tên gọi khác là cây cảnh thiên, yển tử chuông, có nguồn gốc từ Nam Phi, được trồng bằng cách đâm cành, rất dễ sống, nhưng đặc biệt nó rất hiếm khi ra hoa, nhiều người cho rằng hoa của cây ngọc thụ là điềm báo chỉ sự may mắn. Vậy nên mới có câu “Vạn tuế nghìn năm chưa ra hoa, ngọc thụ vạn năm chẳng nở hoa” là vì thế.

Kim Kiền không tự giác nuốt nước miếng một cái, thầm nghĩ: Ở chung một phòng với sắc đẹp như vậy, hừ hừ... Đúng là khiêu chiến với định lực của mình đây mà...

Triển Chiêu đi tới trước giường, nhanh nhẹn cởi áo ngoài ra, nhưng lại chẳng thấy Kim Kiền đâu, quay lại thì thấy tiểu bộ khoái đang mở to mắt nhìn đăm đăm, như thể đang đi vào cõi thần tiên.

Triển Chiêu chỉ cho rằng Kim Kiền kính sợ, lo lắng vì thân phận Tứ phẩm hộ vệ của mình, lại thấy thần sắc kỳ quái của Kim Kiền, bất giác cảm thấy có chút buồn cười, nhất thời mỉm cười nói: “Kim Kiền, không cần quá mức câu nệ, buổi chiều còn phải đi tra án, nên sớm nghỉ ngơi một chút đi”.

Kim Kiền chỉ cảm thấy choáng váng, nụ cười của Triển Chiêu tựa như gió xuân phớt qua mặt, thoáng chốc đã thổi bùng lên tế bào văn học vốn đã ngủ yên rất nhiều năm của mình:

Một cười trăm vẻ thiên nhiên, sáu cung nhan sắc thua hờn phấn son[3]...

[3] Bản dịch của Tần Đà. Nguyên văn: Hồi mâu nhất tiểu bách nhị sinh, lục cung phấn đại vô nhan sắc... trích từ Trường hận ca của Bạch Cư Dị.

Nhiệt huyết trong đầu dâng lên, dưới chân Kim Kiền trở nên hư thoát, liền vội vàng khép mắt lại, chuyển ánh nhìn về phía chiếc giường gỗ, rồi lập tức tiến lên để nguyên quần áo mà nằm vật ra giường.

Triển Chiêu bất đắc dĩ lắc đầu, cũng nằm xuống giường.

Mùi hương cỏ xanh từng đợt từng đợt bay vào mũi Kim Kiền.

Lúc này Kim Kiền chính là mắt nhìn xuống mũi, mũi nhìn miệng, miệng nhìn tim[4], mắt không liếc ngang liếc dọc, miệng thì lẩm nhẩm: Sắc bất dị không, không bất dị sắc, sắc tức là không, không tức là sắc, trên đầu chữ “sắc” có một con dao, ngủ, ngủ...

[4] Nguyên văn: Nhân quan tị, tị quan khẩu, khẩu quan tâm, vốn là một phương pháp tu tập võ công, cũng là cách tụng niệm của Phật gia để được an tĩnh, lòng không tạp niệm.

Cũng không biết là câu niệm đó có tác dụng hay không mà chỉ chưa đầy nửa tuần trà, Kim Kiền đã ngủ rất say sưa rồi.

Mà Triển Chiêu lại trần trọc trắng trợn, khó có thể ngủ yên. Lòng không ngừng suy nghĩ về vô vàn những điểm đáng ngờ trong vụ án của Trương Tụng Đức, lại lo lắng đến tình hình hạn hán ở Trần Châu, về chuyện

no ấm của bách tính, lại nghĩ đến chuyện Bao đại nhân xin ý chỉ để cứu trợ thiên tai, trong đầu có nghìn đầu vạn mối, rối như tơ vò.

Bỗng nhiên nghe thấy bên tai vang lên một tiếng sấm, nhất thời bị giật mình, Triển Chiêu bèn quay đầu sang nhìn, hóa ra là tiếng ngáy khò khò của Kim Kiên.

Chuyến này đến Trần Châu, đã mấy ngày rồi Kim Kiên chưa được nghỉ ngơi thoải mái, hiện giờ đầu vừa đặt xuống gối, người vừa nằm xuống giường, mắt đã dính chặt lại, ngáy khò khò như sấm rền mùa hạ, tiếng tiếng xuyên tai.

Đáng ra phải đánh thức Kim Kiên dậy, nhưng thấy Kim Kiên ngủ ngon lành như vậy, Triển Chiêu cũng không nỡ quấy rầy, đành trở dậy tiếp tục suy nghĩ về vụ án.

Lại liếc mắt một cái, Triển Chiêu nhìn thấy cánh tay Kim Kiên vắt ra ngoài chăn, sợ Kim Kiên bị cảm lạnh, Triển Chiêu bèn nhắc cổ tay Kim Kiên, định đặt vào trong chăn.

Nhưng vừa mới chạm vào cổ tay hết sức nhỏ nhắn kia, Triển Chiêu bắt giác bàng hoàng.

Tuy rằng trước đây cũng cảm thấy dáng hình Kim Kiên so với người bình thường thì có vẻ như gầy yếu hơn mấy phần, nhưng Triển Chiêu cho rằng do tuổi cậu ta còn nhỏ, lại lang thang không nhà không cửa, ăn uống không đảm bảo. Có điều lúc này chạm vào cánh tay Kim Kiên, Triển Chiêu phát hiện da thịt cậu ta rất mềm mại, khung xương nhỏ nhắn, tựa như cánh tay của nữ tử vậy, nắm trong tay lại khiến lòng người ta bất giác rung động.

Nhưng nhìn khuôn mặt say sưa ngủ của Kim Kiên, miệng mồm thì há hốc, ngáy thì liên thanh, làm sao có nửa phần giống nữ tử chứ.

Triển Chiêu nhìn cổ tay nhỏ nhắn trong tay mình, nhất thời cười khổ, thầm nghĩ: Xem ra mình thực sự quá mệt mỏi rồi, thế nào mà lại có những ý nghĩ hoang đường như vậy chứ.

Nghĩ đến đây, Triển Chiêu đặt tay Kim Kiên vào trong chăn, còn mình cũng nằm xuống giường, tịnh tâm lại, không bao lâu sau, chàng đã chìm vào giấc mộng trong những tiếng khò khò.

Mà giấc ngủ này lại kéo dài cho tới chạng vạng.

103. Q.7 - Chương 6: Hồi Sáu

Trong phủ Hầu gia nghe chuyện sát thủ.

Nam hiệp giấu vết thương vì Thanh Thiên.

Trong giấc ngủ, Triển Chiêu chỉ cảm thấy trên ngực nặng nặng khó chịu, tựa như có một tảng đá đè lên vậy, khó có thể hít thở được, mở bừng mắt ra mới thấy ánh sáng trong phòng mờ mờ, nhìn ra bên ngoài cửa sổ, vậy mà đã hoàng hôn rồi. Triển Chiêu không khỏi kinh ngạc, bản thân chàng vốn chỉ định chớp mắt một lát rồi tiếp tục đi tra án, chẳng ngờ lại ngủ cả một ngày. Từ khi đi theo Bao đại nhân đến nay, chưa khi nào chàng buông thả mình như thế, vì sao hôm nay lại khác thường như vậy, nếu không phải mình thấy có cảm giác đè nặng ở ngực, khó thở đến không chịu nổi thì e rằng sẽ ngủ một mạch cho tới sáng mai mất.

Mà vật đè lên ngực Triển Chiêu – Triển Chiêu quay đầu nhìn, không khỏi cười khổ - lại chính là một cánh tay, nhỏ nhắn gầy gầy không có chút thịt nào, là cánh tay của Kim Kiên. Triển Chiêu nhắc tay Kim Kiên đặt xuống, trở dậy mặc quần áo chỉnh tề rồi xoay người thấp giọng gọi Kim Kiên:

“Kim bồ khoái, dậy thôi.”

Nhưng gọi liền mấy tiếng, Kim Kiên vẫn chẳng có dấu hiệu gì chứng tỏ là đã tỉnh, vẫn ngủ say như cũ, miệng còn lẩm bẩm mấy câu nói mơ, chẳng rõ là gì.

Triển Chiêu bắt đắc dĩ đành phải cao giọng gọi mấy tiếng nữa. Lúc này hai mí mắt Kim Kiền mới khẽ động dậy, mở ra, mơ màng nhìn người trước mặt. Đột nhiên, hai mắt Kim Kiền trợn trừng lên, ngồi bật dậy, nhìn chăm chăm vào Triển Chiêu, giương mắt như thể một lúc lâu, rồi mới hoàn hồn nói: “Thì ra là Tiểu Miêu, dọa chết mình, mình còn tưởng là gã ba trợn, không đáng hoàng nào chứ”.

Nói rồi, lại nằm xuống, quay đầu, tiếp tục mơ màng ngủ tiếp.

“ ... ”

Trên trán Nam hiệp, gân xanh dần dần hiện ra.

“Kim bổ khoái, ngươi còn muốn ngủ đến khi nào?!”

Chỉ thấy lưng Kim Kiền đột nhiên cứng lại, trong nháy mắt đã nhảy dựng từ trên giường xuống, thuần thục đi tất đi giày vào, mặt mày nghiêm túc, thân hình thẳng tắp đứng đối diện Triển Chiêu, chấp tay: “Triển đại nhân, thuộc hạ xin theo sự sai bảo của đại nhân!”.

Triển Chiêu khẽ lắc đầu, có chút bất đắc dĩ nói: “Kim bổ khoái, sức ngủ của ngươi tốt thật”.

“Nhận được sự khen ngợi của Triển đại nhân, thuộc hạ thật sự thụ sủng nhược kinh[1].”

[1] Có nghĩa là: Nhận được sự ưu ái mà cảm thấy kính sợ, lo lắng.

“ ... ”

“Khụ khụ... phải chăng là Triển đại nhân mệt mỏi, dường như sắc mặt không tốt lắm, chi bằng chúng ta nghỉ ngơi thêm một lát nữa?”

“ ... Đi theo ta!”

“ ... Dạ.”

Lúc này Kim Kiền thực sự hoài nghi con mèo kia phải chăng mắc “hội chứng ngủ dậy” [2], bằng không sao vừa mới nghỉ ngơi xong đã lập tức đi tìm cái chết chứ?

[2] Nguyên văn: “khởi sàng khí”, từ dùng để chỉ tình trạng huyết áp thấp, mặt mày trắng bệch, tứ chi bại hoại khi mới ngủ dậy, lúc đó tâm trạng con người không ổn định, rất dễ mất bình tĩnh, nổi giận, buồn bực vô cớ.

“Hầu gia phủ”, ba chữ rất to thép vàng, sáng choang khắc trên một tấm biển lớn treo ở đỉnh đầu, hai bên cửa lớn, mỗi bên có đặt một con nghê đá, vuốt nanh lộ cả; lại nhìn vào trong viện, phòng nối phòng, đình nối đình, cột ngọc đỏ thắm, mái ngói cong vút, lầu gác chênh vênh, quả khiến cho người ta nhầm tưởng mình đã lạc vào chốn cửu trùng cung khuyết.

“Triển đại nhân, chúng ta tới ‘Hầu gia phủ’ làm gì?”, Kim Kiền nhăn nhó mặt mày hỏi.

Lạ lùng, Miêu đại ca à, ngàn vạn lần ngài đừng nói là muốn tiếp nửa đêm đi thăm viếng “Hầu gia phủ” đấy!

“Đêm nay đi thăm dò phủ này”, Triển Chiêu nghiêm sắc mặt nói.

Nhất thời đầu lông mày Kim Kiền giật nảy lên, vội vàng chuyển hướng: “Triển đại nhân, chúng ta còn phải đi điều tra vụ án của Trương Tụng Đức...”, thì chạy đến cái nơi nguy hiểm này làm gì chứ?

Triển Chiêu gật gật đầu, nghiêng người tới, nhìn Kim Kiền nói: “Chính vì điều tra vụ án của Trương Tụng Đức mà đến”.

“Hả?”

“Trương Tụng Đức và Hoàng thị hai người, trước vụ án này, dù ít dù nhiều cũng đều có mắc mứu với An Lạc hầu, nếu muốn điều tra rõ vụ án này, tất phải bắt đầu từ chỗ An Lạc hầu.”

Kim Kiền chớp chớp mắt, lại chớp chớp mắt, suy nghĩ chạy một vòng xích đạo lại thêm một vòng vĩ tuyến lớn nhất nữa, rồi lại quay về, lòng thâm kêu gào: Trương Tụng Đức và Thu Nương cùng An Lạc hầu thì có

liên quan gì đến nhau? Nói như thế, Trương Tung Đức vì chuyện cự tuyệt chế tạo xuân dược mà đắc tội với An Lạc hầu, còn Thu Nương lại bị An Lạc hầu nhìn trúng, nên bị bắt và giam lỏng, hai người họ dường như đều có mắc mưu với An Lạc hầu thật...

Nhất thời Kim Kiên hít vào một luồng khí lạnh, thì thào nói: “Triển đại nhân, ý ngài là, vụ án này là do An Lạc hầu...”

Triển Chiêu khẽ lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Hiện giờ chưa có bằng chứng xác thực, không thể phán đoán bừa bãi, nhưng vụ án này và An Lạc hầu chắc chắn có liên quan”, ngưng một chút, Triển Chiêu lại nói: “Triển mỗ cũng vì thắc mắc về chuyện tại sao An Lạc hầu lại giấu giếm tình hình hạn hán ở Trần Châu, bởi thế mới đến thăm dò”.

Kim Kiên gật gật đầu, trong lòng không khỏi cảm khái: Quả nhiên con mèo này là một tay bắt chuột lão luyện, chắc chắn trái tim Tiểu Miêu hơn mình đến mấy cái tâm thất tâm nhĩ, vậy nên mới phân tích vụ án sắc bén như thế.

Triển Chiêu thấy Kim Kiên đã hiểu rồi, liền đeo khăn che mặt, tung người phi lên nóc nhà, hệt như một con mèo đang chạy thoăn thoắt trên mái. Kim Kiên theo sát phía sau, tuy đáng vẻ không được tào nhả lướt đi như “Ngự Miêu”, nhưng cũng giống như bông gòn rơi trên đất, như gió mạnh vút qua xà nhà, không một tiếng động.

Hai người cùng chạy một lát, cuối cùng cũng đến chủ viện nằm ở chính giữa phủ Hầu gia. Trong viện tọa lạc bốn gian sương phòng và một gian chính ốc, sương phòng hai gian ở phía đông, hai gian ở phía tây, chính ốc tựa lưng về hướng bắc quay mặt về hướng nam, đều là những phòng ốc xa hoa nhất trong phủ Hầu gia.

Thân hình hai người dính sát vào nhau trên mái ngói chính ốc, hô hấp rất nhẹ, ngay đến một chút khí tức cũng không dám phát ra. Phủ Hầu gia không giống như Nhuyễn Hồng đường thủ vệ canh gác lỏng lẻo, trong phủ viện này, thị vệ, nô bộc ở khắp nơi, tầng tầng lớp lớp, đội đội đi tuần thành đoàn, trong đó còn có không ít những võ sĩ giang hồ trà trộn, có thể thấy An Lạc hầu vì sự an toàn của bản thân thật sự là rất lao tâm khổ tứ.

Triển Chiêu đưa tay, nhẹ nhàng gỡ mấy viên ngói trên mái, đặt sang một bên, nhất thời, ánh đèn sáng rực trong chính ốc chiếu thẳng lên qua lỗ thủng trên mái nhà.

Kim Kiên đưa mặt về phía trước, ánh mắt nhìn qua lỗ thủng vừa vặn trông thấy cảnh tượng bên trong.

Chỉ thấy trong chính ốc, đèn đuốc sáng trưng, ngồi ở chính giữa phòng là một nam tử vận y phục bằng gấm, từ trên nóc nhà nhìn xuống quả thực không cách nào thấy được tướng mạo, chỉ có thể thấy ngọc quan trên đỉnh đầu của hắn, ánh hào quang bắn ra bốn phía, vừa nhìn đã biết là đồ xa xỉ, kẻ có thể mang loại trang sức quý giá nhường này khẳng định là An Lạc hầu Bằng Dục; bên cạnh Bằng Dục có một người đang cung kính đứng, ăn vận như thư sinh, nhìn đáng vẻ hắn là mưu sĩ của y; đối diện với người ngồi chính giữa phòng là những võ sĩ giang hồ đứng thành hai hàng song song, kẻ nào kẻ nấy đều đeo trên người đủ loại vũ khí dài ngắn khác nhau, dáng hình vạm vỡ lực lưỡng, vẻ như chẳng phải hạng lương thiện gì.

Chợt nghe An Lạc hầu cười nói: “Triều đình đã phái Bao Hắc Tử đến Trần Châu phát lương cứu trợ hạn hán, ta thật muốn xem xem tên Bao Hắc Tử kia có bản lĩnh gì!”.

Có kẻ trong đám cười lớn nói: “Tên Bao Hắc Tử kia cũng thật không biết tự lượng sức, lại dám đến địa hạt Trần Châu này mà làm phiền Hầu gia, chúng ta đã kêu hắn tới, thì chắc chắn không thể để hắn quay về được!”.

Triển Chiêu và Kim Kiên nghe vậy liền kinh hoàng.

Kim Kiên lấy khuỷu tay huých huých Triển Chiêu, kéo khăn che mặt ra, nói bằng khẩu hình: “Chẳng phải là sớm nay Trương Long, Triệu Hồ mới xuất phát hồi phủ báo cho Bao đại nhân biết sao?”. Thầm nghĩ: Lại không phải là dùng mấy bay, tin tức sao có thể truyền đi nhanh như thế được?

Triển Chiêu nhíu mày, suy nghĩ một lát, cũng kéo khăn che mặt ra, trả lời bằng khẩu hình: “Có lẽ là đại nhân biết được tình hình hạn hán ở Trần Châu từ nguồn khác, sớm đã xin ý chỉ đến Trần Châu phát lương, mấy người chúng ta xuất môn ở bên ngoài, không kịp thời biết được chuyện này”.

Trong phòng lại truyền ra âm thanh, lần này là mưu sĩ đứng cạnh An Lạc hầu lên tiếng: “Hầu gia, tên Bao Chứng đó trong triều cũng là một nhân vật mà đến cả Bàng thái sư cũng phải kiêng dè vài phần, lần này hẳn làm Khâm sai đến cứu trợ thiên tai, e rằng không có gì tốt lành, chúng ta không thể không đề phòng”.

An Lạc hầu cười đáp: “Lý tiên sinh không cần lo lắng, ngay từ đầu Bao Hắc Tử xin ý chỉ, cha ta đã phái khoải mã cấp tốc đưa thư đến cho ta, dặn ta phải sớm chuẩn bị. Hôm qua ta đã phái hai huynh đệ Hạng Phú, Hạng Phổ ngoại hiệu ‘Thảo thượng phi’ đi, để chúng nửa đường xử lý tên Bao Hắc Tử đó, khiến cho hẳn ngay cả địa giới của Trần Châu cũng không thể bước vào!”.

Đám người phía dưới nhất thời đồng thanh tán dương phụ họa.

Còn trên nóc nhà, Triển Chiêu và Kim Kiền lại kinh hoàng thất sắc. Nghĩ đến bên cạnh Bao đại nhân, người có công phu tốt nhất chẳng ai vượt qua được Nam hiệp Triển Chiêu và Tứ đại kim cương, nhưng bây giờ, Triển Chiêu đang ở Trần Châu, Trương Long, Triệu Hồ lại đang trên đường về, bên người Bao đại nhân chỉ có hai người Vương Triều, Mã Hán, còn hai tên cái gì mà ngoại hiệu “Thảo thượng phi”, nghe danh thì đã biết là những nhân vật không dễ chọc...

Lại nhìn Triển Chiêu, sắc mặt xanh mét, đôi mày liễu mác nhú chặt, cặp mắt lấp lánh giờ đây đã đen kịt như đêm đêm âm u.

Kim Kiền vừa liếc thấy, thoát cái mồ hôi lạnh sau lưng túa ra, thầm nhủ: Không xong rồi, sắc mặt Tiểu Miêu khó coi thế kia, xem ra tình hình lão Bao lần này vô cùng vô cùng không tốt rồi.

Chỉ thấy Triển Chiêu liếc mắt sang Kim Kiền một cái, còn chưa đợi Kim Kiền phản ứng lại, thân hình khê động liền lao vút đi như tên rời cung, xuyên trong không trung, bao quanh dáng hình ấy sát khí cùng sự u ám ngập tràn.

Tuy Kim Kiền đã đi theo Triển Chiêu nhiều ngày, nhưng chưa từng nhìn thấy dáng vẻ Triển Chiêu như vậy bao giờ, một luồng sát khí quét tới khiến Kim Kiền kinh hoàng run rẩy, trực giác mách bảo phải đi sát phía sau, nhưng cả người lại đứng không vững, đầu gối run lên, viên ngói dưới chân khê chạm vào nhau, tiếng động này vô cùng nhỏ, nhưng trong đêm tối tĩnh mịch lại hết sức chói tai.

Mà chúng sĩ giang hồ trong chính ốc phủ Hầu gia kia, tuy tâm địa bất chính, vì sự mê hoặc của tiền tài, danh vọng, chức tước, mà ở dưới trướng của An Lạc hầu, làm nên những việc thương thiên hại lý, nhưng đã có thể bước vào được phủ An Lạc hầu, tất phải có bản lĩnh hơn người, tiếng ngói va vào nhau trên nóc nhà, há có thể thoát khỏi lỗ tai của bọn chúng.

Bỗng nghe một người trong bọn chúng hô lớn: “Trên mái nhà có người!”.

Tiếng hô này vừa vang lên, thoát cái đã có mười mấy đại hán lực lưỡng nhảy lên mái nhà, có điều kể từ khi Kim Kiền va vào ngói cho tới khi bọn chúng nhảy lên thời gian quả thực rất ngắn chỉ tron g chớp mắt mà thôi.

Kim Kiền vừa nghe thấy tiếng ngói va chạm dưới chân, lòng thầm kêu không ổn, liền vội vàng điểm mũi chân xuống, những muồn chuồn thật mau. Khổ nỗi nội công không sánh được bằng Nam hiệp Triển Chiêu, có thể vận công trợ giúp, búng mình một cái là lao đi hơn mười trượng. Khinh công của Kim Kiền chỉ dựa vào kỹ xảo mượn lực, trợ lực, qua mấy trượng lại cần phải có điểm để mượn lực, lúc bình thường Kim Kiền chẳng qua là theo sau Triển Chiêu, làm mấy việc như thăm dò, điều tra, cũng xem như không nhìn ra sơ hở, nhưng hôm nay tới lúc nguy cấp thì khinh công không có nội công, chỉ dựa vào trợ lực nhất thời lộ ra vô vàn sơ hở.

Kim Kiền tung người, thân hình nhanh như điện giật, đã nhảy xa vài trượng, nhưng vừa mới định tiếp đất mượn lực, lại phát hiện chỗ mình định xuống đã sớm bị một gã giang hồ thô kệch chiếm mất rồi. Cái gã thô kệch này thân cao chín thước, to lớn lực lưỡng như một con gấu, trong tay còn cầm một thanh cừu hoàn cương đao, đang giương nanh múa vuốt đợi Kim Kiền tự chui đầu vào rọ.

Nhất thời Kim Kiền thấy tim mình như lặn đi, cảm giác được mình đang từ từ rơi xuống, còn gã thô kệch kia lại tung người nhảy lên, chín tia hàn quang từ lưỡi đao lạnh lẽo kia nhắm thẳng về phía mình mà bổ xuống.

Đột nhiên, một trận kinh phong quét tới, Kim Kiền chỉ cảm thấy có luồng lực kéo mình về phía sau, khiến cho nàng ngay giữa không trung thoái lui nửa bước, tránh được một đao trong đường tơ kẽ tóc.

Sau lưng mùi hương lá cỏ tươi mát quen thuộc đưa tới, Triển Chiêu cầm thanh bảo kiếm Cự Khuyết hàn quang bắn ra bốn phía, vũng vàng đứng bên cạnh Kim Kiền.

“Cẩn thận!”

Triển Chiêu chỉ kịp nói hai từ này, liền thấy mười mấy tên tay lăm lăm vũ khí xông tới.

Chớp mắt, hàn quang lóe lên, tia lửa bắn ra tứ phía, tiếng binh khí giao đấu lần lượt truyền vào tai, hỗn loạn vô cùng. Triển Chiêu vì cứu Kim Kiền mà trở lại cũng là lúc mất đi thế chủ động, hiện thời họ đang bị một đám người vây quanh, một người chẳng thể địch lại số đông, hơn nữa còn phải bận tâm tới Kim Kiền cũng trong vòng chiến, vì thế kiếm thuật tinh diệu của chàng cũng không thể phát huy hết uy lực vốn có, qua mười mấy chiêu đã có xu hướng bại trận.

Kim Kiền được Triển Chiêu kéo bên người, một mặt cố gắng tránh binh khí chém sượt tới, một mặt sờ soạng lấy từ trong người ra một cái bọc, né trái né phải rồi mở nó ra, nhưng vừa tháo dây buộc thì một luồng gió sắc nhọn rít lên lao thẳng về phía nàng – định thần nhìn kỹ, đó là một mũi tên.

Kim Kiền vội vàng cúi rạp người xuống mới miễn cưỡng tránh được, nhưng mũi tên bay đến dày đặc vô cùng, xé gió mà lao tới khiến người ta không thể tránh né đi đâu được.

Triển Chiêu nhảy lên phía trước, Cự Khuyết chém qua chém lại, màu bạc cùng hàn quang như dung hợp lại, dần dần hình thành một quầng sáng màu bạc, bảo vệ hai người an toàn, mà những mũi tên kia lại càng không thể tiến tới hai người dù chỉ một chút, tất cả khi chạm vào quầng sáng đều rơi xuống đất.

Chợt nghe một tiếng quát lớn dưới chính ốc: “Bắn cho ta, bắn chết chúng cho ta, dám ngang nhiên đến phủ Hầu gia của ta mà điều võ dương oai, bắn bọn chúng thành con nhím cho ta!”

Giọng nói tàn ác hung hăng ngang ngược kia chính là của An Lạc hầu Bàng Dục.

Trong viện đèn đuốc sáng trưng, trên dưới trăm cây đuốc đang bao vây toàn bộ chính viện, một người vận y phục bằng gấm đứng giữa sân, khoanh tay trước ngực, mày xếch mắt phượng nheo nheo, đang cất tiếng cười lạnh cao giọng quát. Mà sau lưng hắn, hai hàng cung thủ chính tề đồng loạt giương cung ngắm bắn.

An Lạc hầu bắn rất sung sướng, nhưng lại khổ cho những người trên mái nhà. Triển Chiêu, Kim Kiền tất nhiên chẳng cần nói rồi, họ là mục tiêu công kích của tất cả. Để ngăn tên bay tới, Triển Chiêu có thể nói là dốc toàn lực. Còn mười mấy tên võ phu giang hồ đang bao vây Triển, Kim hai người, cũng phải chật vật tránh loạn tiễn bay đến, có mấy tên xui xẻo còn bị trúng tên bị thương, tuy vô cùng tức giận mà chỉ dám âm thầm oán hận mà không dám lên tiếng, bọn chúng đành phải lui lại, để tránh bị người mình bắn chết.

Cũng từ lúc đó, vòng vây vốn không có một kẻ hở nào đã xuất hiện sơ hở. Nhưng vì cung tiễn tấn công ào ạt không ngừng nghỉ, nhất thời Triển Chiêu, Kim Kiền cũng chẳng có cách nào thoát thân.

Kim Kiền vừa thấy mấy tên giang hồ bao vây mình đang thoái lui mấy phần liền mừng rỡ, nàng biết rằng cơ hội tháo chạy chính là đây, vội vàng nhỏ giọng nói với Triển Chiêu phía trước: “Triển đại nhân, nín thở”.

Triển Chiêu tuy không hiểu nhưng cũng làm theo.

Chỉ thấy Kim Kiền lôi từ trong túi ra mấy viên dược hoàn, vung tay lên ném ra xa.

“Uỳnh...”

Tựa như có trăm tấn thuốc nổ nổ tung ở phía trước, ầm ầm vang dội, xung quanh một đám khói mù đầy màu sắc cuộn cuộn bốc lên, một thứ mùi khó ngửi lan ra tứ phía, xông thẳng vào phổi, khiến cho tất cả đều bị sặc đến nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, ho khan hắt xì không ngừng.

Đến khi khói mù dần dần tan đi, nhìn lên nóc nhà, đã chẳng còn thấy bóng dáng hai tên thích khách đâu nữa.

Triển, Kim hai người chạy thoát khỏi phủ Hầu gia, lại vận khinh công chạy một mạch hồi lâu, nhảy thẳng qua cổng thành, nhanh đến nỗi vệ binh giữ thành cũng chẳng trông thấy bóng dáng hai người, chỉ cảm giác

có hai bóng đen vút qua trước mặt. Đến khi ra tới ngoại ô Trần Châu, xác định phía sau không có truy binh đuổi theo, hai người mới dừng lại.

Cảm giác mọi việc đã qua, nhất thời toàn thân Kim Kiền mềm nhũn ra, lập tức ngã vật xuống đất, không ngừng thở dốc.

Sắc mặt Triển Chiêu cũng có chút trắng bệch, phải tựa vào thân cây, nhắm mắt điều tức.

Lát sau, Triển Chiêu khôi phục lại tinh thần, đứng thẳng dậy, lệnh cho Kim Kiền: “Kim bỏ khoái, hiện giờ tình hình vô cùng cấp bách, tính mạng Bao đại nhân đang gặp nguy hiểm, chúng ta phải lập tức lên đường”.

Kim Kiền vẫn thở hổn hển, chưa thể lấy hơi đáp lời được, chỉ đành gật đầu biểu thị ý ưng thuận. Nếu bình thường, với phương án chạy bán sống bán chết này chắc chắn Kim Kiền sẽ oán thán không ngừng, nhưng giờ đây, sự việc lại liên quan đến tính mạng lão Bao, lại càng liên quan đến tiền đồ cùng bát cơm miếng ăn của bản thân, cho dù thế nào Kim Kiền cũng không oán thán đến nửa phần.

Hai người lại vận dụng khinh công, xé gió mà chạy. Chẳng ngờ mới chạy chưa được năm dặm, đã có người cầm cự không nổi, điều càng khiến người ta kinh ngạc hơn chính là người gục xuống trước tiên không phải là Kim Kiền, mà là Triển Chiêu.

Hai người vừa mới chạy được nửa tuần hương thì thân hình Triển Chiêu bỗng lão đảo, chân thì loạng choạng, suýt chút nữa bổ nhào xuống đất.

Kim Kiền bị dọa sợ thót tim, vội vàng chạy lên, nhưng vừa mới lại gần được mấy bước thì đã ngửi thấy mùi máu tanh xộc vào mũi.

Nương theo ánh trăng, nàng vừa vận nhìn thấy một bên ống tay áo màu lam xuất hiện một mảng màu đen, dĩ nhiên là bị máu đỏ nhuộm mà thành.

Kim Kiền tròn mắt nói: “Triển đại nhân, ngài...ngài bị thương rồi...”, Tiểu Miêu bị thương lúc nào, sao từ bấy đến giờ mình không phát hiện ra?

“Không có gì đáng ngại, chúng ta tiếp tục lên đường”, Triển Chiêu lấy miếng khăn che mặt từ trong ngực ra, tùy tiện băng lên cánh tay rồi thẳng người lên, tựa như chẳng có chuyện gì, tiếp tục hướng về phía trước mà chạy.

Màn đêm đã giấu kín những giọt mồ hôi đầm đìa trên khuôn mặt tuấn tú nho nhã của chàng, từng giọt mồ hôi trong suốt chảy xuống chiếc cằm kiên nghị, tà áo màu lam nửa người bên này bay phấp phới theo gió, còn ống tay áo nửa bên kia thì đen đặc đến ghê người.

Kim Kiền chỉ cảm thấy như tim thắt lại, họng như trào lên thứ gì đó đắng chát.

Tiểu Miêu này...

“Triển đại nhân, phải trị thương trước đã...”

“Không, thời gian cấp bách, chúng ta phải mau lên đường!”

“... Triển đại nhân...”

“Kim Kiền, chẳng lẽ nào ngươi không nghe lệnh của Triển mã?”

Kim Kiền thở dài, lôi từ trong ngực áo ra một bọc vải, chọn một viên dược hoàn, thuận tay quăng xuống đất, rất nhanh liền lăn xuống chân Triển Chiêu.

Triển Chiêu chỉ thấy một mùi hương rất thơm bay vào mũi, nhất thời tay chân bỗng mềm nhũn chẳng còn chút sức lực nào, thẳng tắp mà ngã xuống đất.

Lại thấy Kim Kiền chậm chậm bước tới, khuôn mặt lộ vẻ khó xử nói: “Triển đại nhân, xin thứ lỗi, phí quần áo sau này ngài nên đi tìm Công Tôn tiên sinh để được thanh toán”.

Nói rồi, Kim Kiền đưa tay nắm lấy ống tay áo của Triển Chiêu xé toạc ra, để lộ cánh tay bị thương.

Chỉ thấy chỗ bả vai Triển Chiêu có một vết thương dài chừng hai tấc, thịt da lẫn lộn, chắc là trong cuộc hỗn chiến vừa rồi đã bị đao kiếm đâm trúng, vết thương vốn không nghiêm trọng, do Triển Chiêu vận sức chạy nãy giờ mà khiến vết thương toạc ra, thế nên máu mới chảy không ngừng như vậy.

Kim Kiền xem xét đánh giá từ trên xuống dưới mấy lượt, lúc thì lắc đầu, lúc thì thở dài, do dự hồi lâu mới lấy từ ngực áo ra một bọc vải, rút từ trong đó ra kim và chỉ, lại lấy một viên dược hoàn ra xoa xoa lên kim và chỉ, nghiêm sắc mặt nói với Triển Chiêu: “Triển đại nhân, nói thật, tay nghề may vá của thuộc hạ thực không tốt lắm, nếu như sau này bả vai ngài có không được đẹp mắt thì xin ngài hãy nhắm một mắt, mở một mắt bỏ qua cho thuộc hạ!”.

Triển Chiêu nhìn thấy cây kim bạc đang từ từ hạ xuống, nhất thời trong lòng thấy gai gai lạnh lạnh.

104. Q.7 - Chương 7: Hồi Bảy

Trần An Bình Ngự Miêu xuất uy phong.

Thanh Thiên nức tiếng thích khách quy hàng.

Trần An Bình là trấn dưng chân lớn nhất ngoại vi Trần Châu, muốn tới Trần Châu ắt phải đi qua trấn này, dân cư trong trấn An Bình hơn nghìn hộ, có hai con đường xuyên suốt trấn, một là đường cái nằm ở chính giữa trấn theo hướng đông tây, hai là cổ lộ theo hướng nam bắc. Kể từ khi Trần Châu bị hạn hán tới nay, trấn An Bình cũng chịu rất nhiều ảnh hưởng, có không ít kẻ cắp kẻ trộm trà trộn vào đoàn nạn dân đói khổ tràn từ Trần Châu tới đây khát thực. Cũng vì thế bách tín trong trấn phải chịu rất nhiều thiệt hại, nộ cưỡi đường như tắt hắt trên gương mặt dân cư nơi đây từ lâu rồi.

Nhưng chiều nay, trong trấn lại vô cùng náo nhiệt, các hiệu buôn cửa hàng đều được sơn sửa treo tranh dán ảnh, rục rờ hẳn lên, nhà nhà treo đèn kết hoa, ngã tư hai bên đường đều dựng cổng chào bằng gỗ tùng gỗ bách, già trẻ gái trai đều mặc quần áo mới, khuôn mặt tràn đầy nụ cười. Tốp năm tốp ba tập trung đứng bên vệ đường, còn náo nhiệt hơn mấy phần so với chợ phiên.

Cảnh tượng rộn rã như vậy không vì điều gì khác, chính là bởi họ đang nghênh đón Khâm sai Bao Thanh Thiên phụng chỉ qua đây.

Từ khi Bao đại nhân bắt đầu xuất kinh thì tin tức Bao Thanh Thiên tới Trần Châu phát lương cứu trợ đã không ngừng lan đi. Mấy ngày trước, bách tín trấn An Bình nhận được tin rằng hôm nay Khâm sai Bao đại nhân sẽ đi qua đây. Bởi thế mọi người trong trấn đều hân hoan vui mừng, họ tụ tập trên đường phố ngay từ sáng sớm, đứng sắp thành hàng hai bên để nghênh đón. Tới trưa, trên đường sớm đã chật ních những người là người, nam nữ già trẻ, vai kề vai đứng sát bên nhau, mỗi người đều mong ngóng trông chờ, đều muốn được tận mắt trông thấy Bao Thanh Thiên, vị quan danh tiếng vang xa kia, để được mở rộng tầm mắt.

Trời đã ngả sang chiều, bỗng nghe thấy từng hồi từng hồi thanh la từ xa truyền đến, là đoàn hộ tống Bao đại nhân tiến vào trấn An Bình.

Dân chúng vừa nghe thấy tiếng thanh la liền náo động hẳn lên, ai ai cũng đều vươn dài cổ ra ngóng về phía đường lớn bên ngoài trấn.

Bỗng thấy một đoàn sai dịch từ xa đi tới, cố gắng nhìn thật kỹ, ôi, thật là uy phong lẫm lẫm.

Đi đầu đội ngũ là một trăm tuần mã, cứ bốn con một hàng, màu sắc của tuần mã mỗi hàng đều giống nhau, hình dạng chúng dù cao, thấp, béo, gầy cũng chẳng khác nhau là mấy, màu lông do thường xuyên được chải và chăm sóc mà sáng bóng lên. Còn người cưỡi trên lưng ngựa đều là những thanh niên vạm vỡ, tất cả đều đội Trường vũ phong mạo, thân vận trang phục cưỡi ngựa, tay cầm một trong mười tám loại binh khí như trường thương, đại đao, búa rìu, đại kích... Bởi đường sá chật hẹp, ngựa chạy rất khó khăn, chỉ có thể chậm rãi mà đi nước kiệu, tiếng vó ngựa vang dội trùng trùng, uy vũ vạn phần. Cho tới khi đội kỵ mã đi qua, đội ngũ phía sau chính là đoàn của Bao đại nhân, đội ngũ này không giống đoàn kỵ mã phía trước, họ không

phải đội ngũ phô trương thanh thế của Khâm sai đại thần mà là đội chuyên giữ trọng trách bảo vệ Bao đại nhân trong Khai Phong phủ. Đi đầu là hai vị Hiệu úy Vương Triều, Mã Hán, theo sau là đông đảo chúng nha dịch của Khoái ban, Tráng ban trong Khai Phong phủ. Chính giữa đội ngũ là vị sư gia nổi tiếng, Công Tôn tiên sinh, phía sau Công Tôn tiên sinh là kiệu lớn tám người khiêng do hoàng đế ngự ban, nước sơn đỏ thẫm, vải gấm phủ thân, phu khiêng kiệu đều mặc áo lam, ống tay áo màu trắng, ai nấy đều thông minh tháo vát. Phía sau thân kiệu chính là “lọng vàng”, bên trong đặt thánh chỉ của đương kim Thánh thượng. Phía sau nữa là ba trăm đao của Khai Phong phủ gồm: Long đầu trăm, Hổ đầu trăm và Cẩu đầu trăm, tất cả đều được phủ kín bằng vải vàng.

Bao đại nhân ngồi trong kiệu lớn, rèm kiệu được cuốn cao để chúng bách tín có thể nhìn thấy đại nhân Thanh Thiên nức tiếng được rõ ràng.

Chỉ thấy Bao đại nhân khuôn mặt đen như đêm Ba mươi, nhưng sắc đen ấy chất chứa ánh sáng, mà tấm lòng lại càng sáng trong hơn nữa; trán rộng, cằm vuông, hai hàng lông mày rậm xéch ngược dài đến tóc mai, đôi mắt sắc bén uy nghiêm, ba chòm râu dài phất phơ trước ngực, chính giữa trán là mảnh trăng khuyết; Bao đại nhân đầu đội phượng sí ô sa, thân vận măng bào màu đen, quả là không giận mà vẫn uy nghiêm, oai phong lẫm lẫm.

Chúng bách tín trước giờ chưa từng nhìn thấy tướng mạo của Bao đại nhân, chỉ được nghe đồn chút ít, lúc này vừa nhìn thấy liền cảm giác được Bao đại nhân một thân chính khí lẫm liệt, bất giác trong lòng mỗi người đều nảy sinh sự tôn kính, tất cả đều cúi đầu hành lễ.

Nhưng bỗng có tiếng kêu phát ra trong đám đông đứng hai bên đường:

“Bao đại nhân, oan uổng quá!”

Một nam tử áo quần tả tơi lao ra từ trong đám đông, quỳ phủ phục đúng vào khoảng cách giữa đội kỵ mã và đội hộ vệ.

Đừng nói đến bách tín trong trấn An Bình mà ngay đến chúng nha dịch phụ trách bảo vệ Bao đại nhân cũng bị làm cho giật mình.

Định thần nhìn kỹ lại thì thấy nam tử này, áo quần rách rưới, tóc tai tán loạn, dưới chân đến đôi giày cỏ cũng chẳng có để mang mà phải đi chân trần. Người này đang cúi đầu quỳ trước đội hộ vệ, trong tay nắm chặt tay nải.

Đội ngũ đang đi liền dừng lại, Vương Triều, Mã Hán tiến lên vài bước, cao giọng hỏi: “Kẻ nào to gan, dám ngăn kiệu của Khâm sai đại nhân?”.

Nam tử nọ vẫn quỳ trên đất, không ngừng dập đầu, lớn tiếng kêu: “Đại nhân, Bao đại nhân, thảo dân có kỳ oan”.

Bao đại nhân vén rèm kiệu lên, nhìn thấy rất rõ cảnh tượng trên liền hỏi: “Người có oan khuất gì? Có cáo trạng không?”.

Nam tử nọ đáp: “Bẩm Bao đại nhân, thảo dân không có cáo trạng, nhưng lại có một bức mật thư”.

“Trình lên đây”.

Người đó cẩn thận lấy một bức thư từ trong tay nải ra, dâng lên Vương Triều, Vương Triều nhận rồi xoay người trình lên Bao đại nhân.

Bao đại nhân tiếp nhận, mở ra xem, liền giật mình kinh ngạc.

Chỉ thấy trên bức thư đó viết mấy chữ sơ sài:

Tình hình hạn hán Trần Châu vô cùng nghiêm trọng

An Lạc hầu có mưu đồ làm phản

Nay lệnh cho người này mang chứng cứ đến

Người có tâm

Bao đại nhân vội gọi Công Tôn tiên sinh, đưa bức thư qua.

Công Tôn tiên sinh nhận lấy xem, bất giác nhíu chặt mày, quay đầu nói với Bao đại nhân: “Đại nhân, chuyện này...”.

Bao đại nhân sắc mặt trầm xuống, nghĩ một lát, cao giọng hỏi người đang quỳ phía trước kiệu: “Kẻ nào phái người mang bức thư này tới?”.

Nam tử nọ đáp: “Đại nhân, việc này vô cùng hệ trọng, xin đại nhân cho thảo dân đến gần hơn để trả lời”.

Bao đại nhân gật đầu: “Vương Triều, Mã Hán, cho hắn tiến lên”.

“Khoan đã!” Công Tôn tiên sinh thấy vậy liền bước lên ngăn lại, thấp giọng nói: “Đại nhân, nơi đây nằm ngoài địa giới Trần Châu, bức thư này cùng người kia lại lịch không rõ ràng, đại nhân vẫn nên cẩn thận một chút”.

Bao đại nhân nghe xong không khỏi sửng sốt, lại đánh giá tỉ mỉ người quỳ trước kiệu kia, từ đầu đến cuối đều chưa từng ngẩng đầu lên, cũng chưa từng báo danh tính, tuy ngăn kiệu lại kêu oan nhưng chỉ đem dâng một bức mật thư, quả thực rất khả nghi.

“Vương Triều, Mã Hán, trước tiên hãy đưa người này đến hành quán[1], để bản phủ hỏi cho tường tận.”

[1] Hành quán: Nơi nghỉ của các quan viên thời xưa khi xuất hành ra ngoài.

Lời còn chưa dứt đã nghe thấy tiếng vật sắc nhọn xé gió lao tới, một mũi mai hoa tiêu bay tới phía sau lưng người quỳ trước kiệu, tiếng gió sắc nhọn dị thường, cơ hồ như muốn xuyên thủng lưng người này.

Nói thì chậm còn sự việc xảy ra rất nhanh, Hiệu úy Mã Hán đứng bên cạnh nam tử này dù sao cũng là người từng “chinh chiến sa trường” đã lâu, phản ứng còn nhanh hơn cả kỵ binh, hộ vệ đến mấy phần. Chỉ thấy trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc ấy hàn quang trong tay Mã Hán chợt lóe, mũi đao nháng lên một cái, mũi mai hoa tiêu đang hướng vào lưng người nọ liền bị chém rơi xuống đất.

“Có thích khách, mau bảo vệ đại nhân!”.

Hô lớn một tiếng, Mã Hán liền giơ đao, kéo nam tử kia đứng dậy, đẩy ra sau lưng, tức tối thoái lui về giữa đội ngũ.

Bách tín trong trấn An Bình chưa bao giờ chứng kiến tình huống như vậy, vì thế nên khi có chuyện xảy ra họ hoảng hốt vạn phần, ai nấy đều bỏ chạy tứ tán cứ như nhặng xanh mất đầu vậy, cảnh tượng hỗn loạn vô cùng, nếu cứ tiếp tục như vậy ắt sẽ có người bị thương.

Bao đại nhân vừa thấy tình huống như vậy liền bước khỏi kiệu, cao giọng quát: “Không được hoảng loạn!”.

Bình thường khi Bao đại nhân ở trên công đường Khai Phong phủ, thẳng đường thăm vấn, đương nhiên là uy nghiêm vạn phần, lúc này tuy không có kinh đường mộc trong tay, giọng nói của ngài cũng là vạn khí từ đan điền, uy chấn tám phương.

Đám bách tín đang hoảng loạn chạy tứ tán bị tiếng quát của Bao đại nhân làm cho kinh sợ, trong khoảng khắc toàn bộ đều đứng nguyên tại chỗ, không dám di động dù chỉ là nửa phần.

Mới rồi trên đường còn hỗn loạn vô cùng giờ đây bỗng yên tĩnh đến không một tiếng động, ngay cả tiếng hít thở cũng phân biệt được rõ ràng.

Bao đại nhân đứng trước kiệu, đôi mắt hồ trừng lên, lớn tiếng quát: “Bản phủ tự vấn từ khi nhậm chức tới nay, chưa từng làm việc gì hổ thẹn, không biết vị anh hùng nào muốn tìm bản phủ?”.

Trên đường vẫn tĩnh mịch như cũ, không có ai đáp lại, cũng chẳng có kẻ nào hiện thân.

Đột nhiên, lại nghe thấy mấy tiếng xé gió vang lên, sáu mũi mai hoa tiêu lao tới, góc độ hung hiểm vô cùng, tất cả đều nhắm vào người đàn ông vừa ngăn kiệu lúc trước.

Mã Hán đứng bên nam tử này nhất thời kinh hoàng thất sắc, vội vàng xoay tròn cương đao, gạt những mũi mai hoa tiêu kia đi, vừa gạt vừa thoái lui, bất giác đã đưa nam tử này tiến vào trung tâm vòng tròn của đội hộ vệ mấy bước.

Mọi người lúc này mới hiểu ra, tên thích khách kia không nhằm vào Bao đại nhân, mà là nhắm vào nam tử ngăn kiêu kêu oan nọ.

Công Tôn tiên sinh đánh mất một cái, mấy bồ khoái bên cạnh liền xông lên, hiệp trợ Mã Hán bảo vệ nam tử kia đưa đến trước kiêu.

Ngay lúc này, đã có mười mấy mũi mai hoa tiêu phi tới, tất cả cơ hồ đều nhắm rất chuẩn xác, một mũi trong số đó dường như còn nhắm vào đầu nam tử này mà bay tới, tình huống nguy hiểm vô cùng, tựa như không đưa nam tử này vào chỗ chết thì nhất định không chịu bỏ qua.

Vương Triều, Mã Hán song song bước lên, thi triển tất cả sở học của bản thân, không ngừng cản mai hoa tiêu bay vun vút tới, các hộ vệ xung quanh cũng đều cảnh giác như gặp cường địch, chỉ sợ có mũi tên nào làm bị thương Bao đại nhân, ai nấy đều tiến lên trước, đưa Bao đại nhân vào vị trí trung tâm. Mà nam tử chân trần kia cũng được bảo vệ trong vòng tròn đó.

Mai hoa tiêu ào ào phóng tới như mưa phùn, bay nhanh vun vút, đông đảo chúng hộ vệ đều lo ứng phó với mũi phi tiêu đến trước mặt, không ai chú ý đến nam tử chân trần kia trong lúc hỗn loạn đã đi đến gần Bao đại nhân, chỉ cách Bao đại nhân chưa đầy năm bước chân.

Đột nhiên, chỉ trong chớp mắt, nam tử chân trần kia rút từ tay nải ra một thanh chủy thủ sắc bén, thân hình chuyển động, quay người đâm một nhát, chính là nhắm tới cổ họng Bao đại nhân.

Nhát đâm này, mười phần mạnh mẽ, chủy thủ dường như mang theo cả hơi lạnh mà lướt đến, vào lúc Bao đại nhân sắp trúng độc thủ đến nơi thì đột nhiên, một bóng người nhanh chóng phóng đến phía trước người Bao đại nhân, dang hai tay ra, định thần nhìn kỹ lại, là Công Tôn tiên sinh.

Thì ra khi chúng hộ vệ tối tăm mặt mày đối phó với trận mưa mai hoa tiêu, thì ánh mắt Công Tôn tiên sinh thủy chung chưa từng rời khỏi nam tử chân trần kia. Những mai hoa tiêu phóng tới này vô cùng kỳ lạ, tuy mũi tên nào nhìn cũng rất nguy hiểm, nhưng nam tử kia lại chẳng may bị thương, tựa như đám tiêu nọ là vì muốn đẩy nam tử này tới gần Bao đại nhân mà phóng đến vậy. Quả nhiên, nam tử này vừa tới gần Bao đại nhân, toàn thân liền toả ra sát khí, hướng Bao đại nhân mà hạ sát. Công Tôn tiên sinh đứng gần Bao đại nhân nhất, nhìn thấy rất rõ ràng, tình huống cấp bách cũng chẳng kịp hô hoán, liền lao tới phía trước Bao đại nhân, lấy thân làm lá chắn, bảo vệ Bao đại nhân.

Gã chân trần kia thấy vậy, cổ tay xoay một cái, thuận thế hướng thanh chủy thủ ra phía ngoài, Công Tôn tiên sinh lùi về sau một bước mới miễn cưỡng tránh được, chẳng ngờ thân hình gã kia liền chuyển động theo thanh chủy thủ, một cước đá đá bay Công Tôn tiên sinh ra ngoài, sau đó, lại giống như bông vụ quay tròn lao tới phía trước, đến khi dừng lại thì đã ở phía trước Bao đại nhân, khoảng cách chưa đầy một thước.

“Đại nhân!”, Công Tôn tiên sinh bị đá ngã nhào trên đất, thấy cảnh tượng như vậy liền biến sắc, kêu lên thất thanh.

Lúc này Vương Triều, Mã Hán mới cảm thấy không ổn, liền quay đầu lại nhìn, nhất thời sắc mặt xám xịt như màu đất, vội vàng phi thân đến nhưng đã muộn rồi.

“Đại nhân, mau tránh!”.

Trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc này, Bao đại nhân tuy lâm nguy nhưng lại chẳng tỏ ra sợ hãi, thân hình bất động, đôi mắt hồ long lên, trừng trừng nhìn nam tử trước mắt, dường như ngài nhìn mà không thấy hàn quang từ thanh chủy thủ trước mặt.

Nam tử kia đã sắp ra tay thành công, lưỡi dao sắc bén của thanh chủy thủ nhắm thẳng vào ngực Bao đại nhân, nhưng khóe mắt liếc qua sắc mặt đen trầm tĩnh của Bao đại nhân, rồi đến ánh mắt nghiêm nghị, lòng không khỏi chấn động, động tác hơi ngừng lại. Trong thoáng chốc nam tử kia lơ lửng, một lưỡi kiếm đâm tới xuyên qua khe hở mảnh như tờ giữa Bao đại nhân và thanh chủy thủ, vô cùng chuẩn xác, mũi kiếm vừa kịp ngăn cản mũi dao.

Nam tử chân trần nhất thời kinh hoàng thất sắc. Phải biết rằng với khoảng cách mảnh như thế mà có thể đưa kiếm cứu người thì kiếm pháp ấy phải kinh diệu cỡ nào, kẻ cứu người này thân thủ ắt thuộc hàng số một, số hai trên giang hồ.

Gã đi chân trần nhìn theo hướng đường kiếm, chỉ thấy người cầm kiếm đang đứng trên đỉnh kiệu, một thân áo lam tung bay theo gió, ánh dương vàng chói lọi của buổi chiều bao trùm toàn thân người này, tựa như một vị thần giáng thế, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Gã đi chân trần tuy không biết người này nhưng lại biết bảo kiếm của người nọ, hàn quang lấp lánh, chính là binh khí nổi danh từ thượng cổ: Cự Khuyết. Hắn lập tức xác định được thân phận người mới đến, không khỏi hoảng hốt mở miệng kêu lên: “Triển Chiêu?!”

Triển Chiêu hất mũi kiếm một cái, gạt thanh chủy thủ sang bên, thân hình nhẹ như yến chao mặt nước, toàn thân lao vút xuống, chân chưa chạm đất đã như mũi tên rời khỏi cánh cung, hướng thẳng về phía nam từ chân trần.

Nam tử chân trần chỉ cảm thấy hàn quang che phủ trước mắt, sát khí bắn ra bốn phía, kiếm khí dày đặc như thiên la địa võng, ép bản thân tới mức thở không nổi, chỉ có thể từng bước từng bước thoái lui, chủy thủ trong tay vung lên như múa, chặt vật chống trả.

Qua hơn ba mươi chiêu, hai hàng tóc mai của hắn thấm đẫm mồ hôi, hơi thở nặng nhọc, chân như muốn khụy xuống, chỉ cảm thấy hàn quang trước mặt lóe lên một cái, đến khi định thần lại thì đã bị thanh Cự Khuyết kề sát vào cổ, không thể nhúc nhích lấy một chút.

Triển Chiêu hiên ngang đứng trên đường, Cự Khuyết trong tay hướng thẳng yết hầu tên thích khách, trầm giọng quát: “Còn không chịu dừng tay?!”

Tiếng quát này không phải nhằm vào gã chân trần mà là nhắm vào kẻ trên mái nhà phi phi tiêu xuống.

Quả nhiên, phi tiêu vốn phóng xuống như mưa liền lập tức ngừng lại, chỉ thấy trên mái nhà của tử lâu ven đường, một bóng đen lao vút đi, chạy trốn rất nhanh.

Triển Chiêu lại trầm giọng quát: “Vương Triều, Mã Hán!”

Vương Triều, Mã Hán hiểu ý, lập tức phóng người lên, phi về hướng tên đồng phạm bỏ trốn mà đuổi theo.

Mấy hộ vệ tiến lên, trói chặt gã chân trần, giải xuống, lúc này Triển Chiêu mới thu thanh Cự Khuyết lại, quay người thì lễ: “Thuộc hạ tới trễ, khiến đại nhân phải hoảng sợ!”

Bao đại nhân gật đầu đáp: “May mà có Triển hộ vệ, không cần đa lễ”.

Công Tôn tiên sinh đứng thẳng dậy, đi đến bên Bao đại nhân nói: “May có Triển hộ vệ đến kịp thời, nếu không lần này chắc hẳn đại nhân lành ít dữ nhiều”.

Triển Chiêu ôn quyền nói: “Công Tôn tiên sinh quá khen rồi”.

Công Tôn tiên sinh nhìn quanh bên người Triển Chiêu, rồi lại hỏi: “Triển hộ vệ không phải là đang ở Trần Châu tra án ư, vì sao lại xuất hiện ở đây vậy? Tại sao không thấy Trương Long, Triệu Hổ và Kim bồ khoái?”.

Nghe được những lời này, dường như Triển Chiêu mới thận trọng nhìn bốn xung quanh một lượt, khó hiểu nói: “Trương Long, Triệu Hổ có lẽ vẫn chưa tới, nhưng Kim bồ khoái thì đi cùng Triển mỗ, vì sao cũng không thấy bóng dáng nhỉ?”.

Lời còn chưa dứt thì có một người ló đầu ra khỏi đám đông, quan sát bốn xung quanh, vừa nhìn vừa hô lên: “Thuộc hạ ở đây!”.

Người này cố sức rẽ đám đi đi ra, khi chen đến chỗ Bao đại nhân ở trước kiệu liền cung kính chấp tay mỉm cười nói: “Bao đại nhân, thấy ngài vẫn bình an vô sự, Kim Kiền thực cảm tạ trời xanh”.

Cả đội ngũ yên lặng như tờ.

Hồi lâu sau, mới nghe thấy Triển Chiêu hỏi: “Kim Kiền, vì sao ngươi lại ở trong đám đông bách tính vậy?”.

“Việc này...”, Kim Kiền gãi gãi đầu, đôi con ngươi đảo một vòng, nghiêm sắc mặt nói: “Vừa rồi thuộc hạ lo sợ có thích khách trà trộn vào đám đông, nên mới xả thân đi điều tra một phen”.

Mọi người nghe vậy liền cảnh giác, quan sát bốn xung quanh, lại có mấy hộ vệ rút vũ khí ra.

Công Tôn tiên sinh vội hỏi: “Có kẻ nào khả nghi không?”.

Kim Kiền thấy mọi người phản ứng như vậy, nhất thời mồ hôi lạnh túa ra đầy lưng, cười khan hai tiếng nói: “Bẩm đại nhân, không có kẻ nào khả nghi hết”.

Bao đại nhân gật đầu, đứng thẳng nhìn chúng bách tín từ đầu đến cuối phố, thấy mọi người tuy thần sắc có chút hoảng sợ nhưng không có người nào bị thương, lòng mới yên tâm phần nào, thấp giọng nói với Công Tôn tiên sinh: “Tiên sinh hãy xem xem có bách tín nào bị thương không, nếu có hãy lập tức đưa thuốc cho họ”.

Lúc này vừa mới bắt được thích khách, chúng bách tín còn đang trong cơn hoảng sợ, trên đường tuy đông nghịt người nhưng lại vô cùng tĩnh lặng. Mặc dù giọng nói của Bao đại nhân rất khẽ nhưng lại truyền đi xa và rất rõ. Dân chúng đứng bên đường đều nghe được, trong lòng vô cùng xúc động.

Nghĩ đến việc Thanh Thiên Bao đại nhân, phụng chỉ xuất tuần, tới Trần Châu phát lương cứu trợ, trên đường đi bị thích khách hành thích, bản thân gặp nguy hiểm như thế nhưng vẫn tâm niệm lo cho sự an nguy của bách tín, vị phụ mẫu tốt như thế quả là thiên hạ khó cầu.

Chợt nghe tiếng hô vang lên trong đám đông:

“Bao đại nhân, xin ngài hãy an tâm, không có ai bị thương hết”.

“Bao đại nhân, xin ngài hãy chiếu cố chính bản thân mình!”.

“Bao đại nhân, ngài nhất định phải giữ gìn sức khỏe!”.

...

Tiếng nói râm ran từng đợt từng đợt, tựa như sóng biển cuộn trào, tầng tầng lớp lớp truyền đi.

Nhìn lại các hộ vệ trong đội ngũ, người nào người nấy hốc mắt đỏ lên, nhất thời cảm thấy vinh quang vô hạn.

Khuôn mặt Bao đại nhân vẫn đen sì như cũ, nhưng ở giữa mi tâm người ta lại có thể nhìn rõ vài phần cảm động.

Công Tôn tiên sinh và Triển Chiêu lại càng vui mừng vạn phần, mời Bao đại nhân lên kiệu, hai người song song hộ vệ ở hai bên kiệu, đội ngũ lại tiếp tục chậm rãi di chuyển về phía trước.

Quan khâm sai phụng chỉ xuất tuần, đến nơi nào đều như thánh giá đích thân tới, thế nên không thể thiếu sự phô trương. Đội ngũ của khâm sai đại thần ít nhiều cũng gần năm trăm người, bởi vậy hành quán dọc đường cũng phải tìm một nơi rộng rãi.

Trong trấn An Bình, tòa kiến trúc lớn nhất chính là miếu Hỏa Thần, cư xá trong miếu nhiều, hơn nữa sân viện lại rộng rãi, tất nhiên trở thành lựa chọn đầu tiên để làm hành quán dừng chân nghỉ ngơi cho đoàn Khâm sai Bao đại nhân.

Đội ngũ tiến vào miếu Hỏa Thần, khi mọi người được sắp xếp đầu vào đó, thì Bao đại nhân ngay cả y phục cũng chưa thay đã lệnh đưa tên thích khách kia đến để tra hỏi.

Không lâu sau, liền thấy tên thích khách kia bị trói gô cổ được dẫn vào phòng.

Mới rồi một phen đánh nhau hỗn loạn, mọi người chưa kịp nhìn rõ tướng mạo y, lúc này định thần nhìn, thì thấy y có làn da ngăm đen, trán cao, cằm rộng, hai hàng lông mày mọc lộn xộn, còn đôi mắt thì nhỏ tí, đến cả râu quai nón cũng xồm xoàm, nom tuổi tác thì chưa quá ba mươi.

Lúc này tuy hân quý trên đất nhưng vẻ mặt lại tỏ ra rất khinh thường, vênh váo thách thức.

Bao đại nhân đánh giá hăn một lát rồi mở miệng hỏi: “Ngươi là kẻ nào, vì sao lại hành thích bản phủ?”.

Tên thích khách nọ không đáp, chỉ trừng trừng nhìn Triển Chiêu, bĩu môi nói: “Triển Chiêu, ngươi đừng tưởng rằng lần này bắt được ông đây thì công phu của ngươi lợi hại, nếu ngươi không tấn công bất ngờ, xuất ra ám chiêu, ông đây cũng không nằm trong tay ngươi. Có bản lĩnh hãy cưỡi trời cho ông đây, cùng ông đây đại chiến ba trăm hiệp!”.

Những lời này khẩu khí mạnh mẽ mười phần, ai mà nghe mấy câu này đều cảm thấy công phu của hắn thực không kém Nam hiệp.

Triển Chiêu chỉ trầm mặc đứng bên Bao đại nhân, ánh mắt chưa từng liếc xuống, lại càng không đáp lời.

Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh nhìn nhau, cũng thấy không nên trả lời.

Nhưng Kim Kiên bên cạnh lại cười khẩy một tiếng, thấp giọng nói: “Ba trăm hiệp? Nếu không phải Triển đại nhân vừa nghe nói có thích khách đến hành thích đại nhân, liên tục ba ngày ba đêm không ngủ liều mạng chạy vội về, cánh tay bị thương cũng chẳng có thời gian chữa trị, người cho rằng vừa rồi có thể đỡ được đại nhân mấy chiêu?”.

“Cái gì?”, Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh đồng thời buột miệng kêu lên.

Còn tên thích khách kia vừa nghe vậy, hai mắt tròn tròn, ngơ ngẩn ngẩn nhìn Triển Chiêu.

Mọi người lúc này mới chú ý, Triển Chiêu tuy dáng vẻ vẫn y như lúc bình thường, thân hình thẳng như cán bút, vẻ mặt bình thản, nhưng lại không giấu nổi sự mệt mỏi hiện rõ trên mi tâm, đôi mắt đen huyền lúc này tựa hồ cũng mất đi vẻ lấp lánh. Còn ống tay áo nửa người lại nhuộm một màu đen sì, tuy mặt vải toàn là bùn đất nhưng vẫn có thể nhìn ra nơi đó đã từng bị máu thấm ướt.

“Kim Kiên!”, Triển Chiêu có chút bất đắc dĩ nhìn Kim Kiên nói: “Đừng nhiều lời!”.

“Cái gì mà đừng nhiều lời!”, Kim Kiên đứng một bên bỗng nhảy dựng kêu lên, đi mấy bước đến giữa phòng, giơ hai ngón tay lên chỉ vào mắt mình, tức tối nói: “Nhìn đi, mắt thuộc hạ toàn là tơ máu, còn kinh dị hơn cả mạng nhện cũ nhiều năm!”, rồi nhảy tới bên cạnh Triển Chiêu, nắm lấy ống tay áo Triển Chiêu mà kêu: “Nhìn thấy không, toàn bộ ống tay áo đều bị máu thấm đẫm, miệng vết thương còn dài hơn cả thanh chủy thủ vừa rồi!”.

Lòng lại thảm hết: Bà nó, nhớ năm xưa khi mình thi đại học cũng không liều mạng như vậy, ba ngày ba đêm không ngủ, chắc có thể ghi vào kỷ lục thế giới ấy chứ, sự tích tăng ca cảm động lòng người như thế đương nhiên là phải tích cực tuyên truyền rộng rãi rồi, ít nhiều cũng phải xin được phí tăng ca mới được chứ!

“Triển hộ vệ... người...”, Bao đại nhân khuôn mặt tràn ngập vẻ đau lòng cùng xót xa, khẽ lắc đầu, nói được nửa câu lại chẳng thể nói tiếp được.

Công Tôn tiên sinh cũng cuối đầu không nói, hồi lâu mới thốt ra một câu: “Triển hộ vệ, trước tiên hãy về phòng để tại hạ xem vết thương cho Triển hộ vệ”.

Triển Chiêu lắc đầu bình thản nói: “Đại nhân, Công Tôn tiên sinh, thuộc hạ không có gì đáng ngại, thậm chí kẻ này vẫn còn kịp hơn cả”.

Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh nhìn đôi mắt kiên định của Triển Chiêu, lặng lẽ thở dài một tiếng.

Thời điểm quay lại nhìn thích khách, sự sắc bén trong ánh mắt Bao đại nhân hiện rõ hơn mấy phần, giọng nói cũng trầm trầm uy nghiêm hơn: “Rốt cuộc kẻ nào đã phái người đến ám sát bản phủ? Còn không mau khai ra, chẳng lẽ muốn bản phủ phải dùng đại hình?”.

Tên thích khách nghe vậy, thân hình liền chấn động, lại ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu một cái, sắc mặt hiện lên vẻ kính phục, rồi cúi đầu ngẫm nghĩ hồi lâu mới mở miệng nói: “Bẩm Bao đại nhân, thảo dân tên Hạng Phú, là An Lạc hầu phái thảo dân đến đây để ám sát đại nhân”.

Bao đại nhân nghe xong, liền giật mình chấn động, cao giọng hỏi: “Vì sao An Lạc hầu lại muốn dồn bản phủ vào chỗ chết?”.

“Bởi vì đại nhân muốn đến Trần Châu phát lương cứu trợ”.

“Thế thì sao?”.

Hạng Phú thở dài một cái, do dự hồi lâu mới nói ra chuyện An Lạc hầu ở Trần Châu chiếm đất xưng vương, coi trời bằng vung thích gì làm nấy, xây dựng Nhuyễn Hồng đường, giấu giếm chuyện hạn hán, tất cả đều nhất nhất khai ra.

Bao đại nhân nghe xong, tức giận đến mức sắc mặt tái đen, toàn thân run lên, vỗ mạnh bàn đứng dậy, cao giọng quát: “Thực chẳng coi vương pháp ra gì, là sâu mọt của quốc gia! Phường bại hoại như thế, bản phủ nhất định sẽ nghiêm trị!”

Mấy lời này, Công Tôn tiên sinh, Triển Chiêu cùng Kim Kiền ở trong phòng đã sớm được luyện thành quen rồi. Lại càng biết Bao đại nhân liêm minh chính trực, tính cách vốn căm ghét cái ác, lời đã nói thì nhất định sẽ làm, quả thực mọi người cũng chẳng lấy làm gì kinh ngạc. Nhưng Hạng Phú lại không như vậy, hắn lớn lên trong giang hồ, từ khi theo An Lạc hầu làm bầy, mắt thấy tai nghe đều là những kẻ xu nịnh gió chiều nào theo chiều đó, ý quyền cậy thế hiếp đáp người khác, nay nghe được những lời này, đương nhiên là khiếp sợ vạn phần, bất giác buộc miệng nói: “Đại... đại nhân, nhưng An Lạc hầu là quốc cữu đương triều, là hoàng thân quốc thích!”

Bao đại nhân trừng mắt nói: “Thế thì sao? Hoàng tử phạm pháp, tội như thứ dân!”

Hạng Phú há hốc mồm, ánh mắt chuyển từ Bao đại nhân sang Công Tôn tiên sinh, Triển Chiêu và Kim Kiền đứng bên cạnh.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh hơi nheo mày, miệng thì lẩm bẩm: “Nếu đã vậy thì nhất định phải nghĩ ra một kế sách vẹn toàn mới được...”

Triển Chiêu thì thân hình thẳng tắp, hai mắt như có điện, dung nhan mới rồi còn tỏ rõ sự mệt mỏi giờ đây cơ hồ bị quét sạch, tựa như khí phách của thiên quân vạn mã đều ngưng tụ trên người chàng.

Kim Kiền đưa tay day trán, sắc mặt đầy vẻ bất đắc dĩ, nhìn Hạng Phú thấp giọng nói: “Đừng lấy làm lạ, trong Khai Phong phủ chúng ta cái khác thì không có chứ những người không sợ trời không sợ đất liều mạng đối nghịch cùng quyền quý thì nhiều lắm, quen rồi sẽ thấy bình thường thôi”.

Giờ đây Hạng Phú bỗng cảm thấy một luồng hào khí dâng trào, ngập tràn trong ngực, hốc mắt hơi nóng lên, chỉ cảm thấy những tháng ngày mình sống hơn hai mươi năm nay thực vô dụng, lại có thể đi theo An Lạc hầu làm bao nhiêu chuyện hoang đường như vậy, còn phụng lệnh đi thích sát một vị Thanh Thiên khó cầu được, thực hổ thẹn khi đứng trong trời đất này.

Nghĩ đến đây, đột nhiên Hạng Phú phủ phục xuống, cúi lạy dập đầu bình bình trên đất, cao giọng hô: “Bao đại nhân, Hạng Phú tự biết tội không thể tha, xin Bao đại nhân nghiêm trị theo luật!”

Bao đại nhân thấy vẻ mặt thành khẩn của Hạng Phú, đôi mắt trong sáng, biết rằng người này đã thực tâm hối cải thì rất vui mừng, gật đầu, nói với Công Tôn tiên sinh: “Tiên sinh thấy thế nào?”

Công Tôn tiên sinh vuốt râu trầm ngâm giây lát rồi mở miệng hỏi: “Hạng Phú, ngươi có bằng lòng lấy công chuộc tội không?”

Hạng Phú hơi sững sốt, ngẩng đầu lên hỏi: “Thảo dân phải lập công chuộc tội thế nào?”

“An Lạc hầu ở Trần Châu đã lâu, gốc rễ đã cắm sâu, còn chúng ta thì vừa mới đến, nếu muốn đối địch với hắn, e rằng sẽ rơi vào thế hạ phong. Mà người lại ở bên An Lạc hầu nhiều năm, tất hiểu biết rất rõ về An Lạc hầu, chỉ bằng lưu lại, trợ giúp chúng ta bày mưu tính kế, người thấy sao?”

Hạng Phú nghe vậy lòng thầm cảm động không thôi. Nghĩ bản thân chỉ là một tên thất phu trong giang hồ, lại đi theo An Lạc hầu làm điều ác đã nhiều năm, thậm chí còn ám sát Bao đại nhân, nhưng nay vẫn được coi trọng như vậy, sợ rằng phúc khí tu ba đời chẳng qua cũng chỉ mong có thể mà thôi.

Hạng Phú lập tức khấn đầu đáp: “Cho dù phải thịt nát xương tan, Hạng Phú cũng bằng lòng!”

Bao đại nhân mỉm cười gật đầu, ra hiệu bảo Kim Kiền cưỡi trời cho Hạng Phú.

Hạng Phú được cưỡi trời rồi lại không đứng lên, ngược lại còn dập đầu nói: “Đại nhân, thảo dân còn có một việc muốn thỉnh cầu:

“Việc gì?”

“Hôm nay kẻ phóng mai hoa tiêu trên đường chính là huynh đệ của thảo dân, tên gọi Hạng Phổ. Huynh ấy vốn không phải kẻ xấu, chỉ là chọn sai chủ nhân mà thôi, mong đại nhân rộng lượng tha cho huynh ấy một con đường sống”.

Bao đại nhân cau mày nói: “Nhưng Vương Triều, Mã Hán đã...”.

Hạng Phú vội nói: “Thảo dân biết đại ca ở chỗ nào, xin nguyên đi chiêu hàng”.

Bao đại nhân gật đầu đáp: “Nếu đã như thế thì người hãy mau đi đi”.

“Tạ đại nhân!”, Hạng Phú dập đầu lạy ta rồi đứng lên đi ra ngoài.

Hạng Phú rời đi rồi, Công Tôn tiên sinh mới nói: “Đại nhân, ngài không sợ Hạng Phú đi rồi sẽ không trở lại nữa sao?”.

Bao đại nhân cười nói: “Tiên sinh lo lắng quá rồi, muốn nhìn người trước tiên hãy xem đôi mắt của kẻ đó đã, đôi mắt của Hạng Phú rất trong sáng, không giống hạng giả dối”.

Công Tôn tiên sinh cũng cười đáp: “Học trò xin thụ giáo”. Ngày một lát, Công Tôn tiên sinh lại quay sang Triển Chiêu nói: “Không biết thương thế của Triển hộ vệ...”.

Bao đại nhân cũng vội nói: “Công Tôn tiên sinh, vẫn nên mau mau chẩn trị vết thương cho Triển hộ vệ”.

Triển Chiêu theo phản xạ buộc thốt lên: “Không cần nhọc lòng tiên sinh, thương thế của Triển Chiêu đã được Kim bổ khoái...”, nói được nửa câu, không biết Triển Chiêu nghĩ đến điều gì, sắc mặt khê biến, lại đổi ý: “Vẫn xin phiền tiên sinh”.

Kim Kiền ở bên nghe vậy, nhất thời da đầu ngứa râm ran.

105. Q.7 - Chương 8: Hồi Tám

Y thuật hiển lộ lâm hiểm cảnh.

Vừa vào Trần Châu lọt đầm rồng[1].

[1] Đầm rồng: Từ tính lược của thành ngữ “đầm rồng hang hổ”, ý chỉ nơi nguy hiểm, nước sôi lửa bỏng.

Trong miếu Hỏa Thần trấn An Bình, nơi dừng chân nghỉ ngơi của đội ngũ Bao đại nhân, đêm nay đèn đuốc sáng trưng. Nếu là bình thường thì nhất định Bao đại nhân đang ngồi trong chính sảnh phê duyệt công văn, nhưng hôm nay thì ngược lại với mọi khi, Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh còn có Kim Kiền đều tập trung trong sảnh bên, vì muốn quan sát thương thế của Triển Chiêu. Cũng may là bốn người Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hổ đều không ở trong miếu, bằng không mật độ dân số trong gian phòng nhỏ bé này sẽ quá tải mất.

Triển Chiêu ngồi trên một cái ghế đẩu bằng gỗ, bị ba người vây quanh cứ theo như lời Công Tôn tiên sinh mà cởi áo, lộ ra vô số những vết sẹo của các vết thương lớn nhỏ chằng chịt trên làn da màu đồng.

Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh cúi đầu nhìn, không khỏi chấn động, đồng thời hít vào một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy trên bả vai cánh tay phải, có một vết thương dài khoảng hai tấc, miệng vết thương đã kết vảy, da thịt xung quanh đã dần chuyển sang màu hồng, cho thấy vết thương đã lành, không còn gì đáng ngại, chỉ là mới nhìn qua vết thương đã thấy vô cùng ghê người. Không vì điều gì khác mà chính là hai bên mép da chỗ miệng vết thương bị bầy, tám sợi chỉ đen khâu lại, nhìn lướt qua thì tựa như có con rết nhiều chân nằm trên bả vai Triển Chiêu, mà phần đuôi của “con rết”, còn thắt một cái nơ bướm bất nhả nữa chứ.

Triển Chiêu nghe thấy tiếng hai người hít vào, tim không khỏi nảy lên một cái.

Ngẫm lại, Nam hiệp Triển Chiêu vốn xuất thân giang hồ, sau khi đi theo Bao đại nhân thì ngày ngày vất vả, chuyện bị thương xảy ra như cơm bữa, nhưng khi Công Tôn tiên sinh chữa trị thì tiếng lắc đầu thổ dài có, trách giận cầu nhàu có, chỉ chưa từng nghe tiếng hít khí lạnh bao giờ. Nhớ lại lúc trước khi Kim Kiền khâu miệng vết thương lại, thủ pháp thực có chút quái dị, hơn nữa miệng vết thương còn nằm ngay bả vai, muốn quan sát cũng không tiện cho lắm, chỉ cảm thấy miệng vết thương dần ngưng chảy máu, thế nên Triển

Chiêu không để ý đến. Nhưng lúc này đây Nam hiệp đường đường như vậy cũng có chút dao động quay người nhìn Công Tôn tiên sinh.

Chỉ thấy ánh mắt Công Tôn tiên sinh sáng rực lên, nhìn chăm chăm vào vết thương của Triển Chiêu, vẻ như đã đi vào cõi thần tiên rồi.

Bao đại nhân cũng nhíu chặt mày, muốn nói gì nhưng rồi lại thôi.

Qua một lúc lâu, Công Tôn tiên sinh mới nghiêm mặt hỏi: “Triển hộ vệ, vết thương của hộ vệ được Kim bổ khoái chữa trị phải không?”

Triển Chiêu chậm rãi gật đầu.

“Kim bổ khoái!”, đột nhiên Công Tôn tiên sinh quát lên một tiếng rất to.

Kim Kiền thừa dịp mọi người đang ngẩn ra liền rón rén đi vài bước lên ra cửa, một chân vừa bước qua ngưỡng cửa, sắp sửa chuẩn được, thình lình nghe thấy tiếng quát như sấm của Công Tôn tiên sinh, chân liền run lên, suýt chút nữa thì ngã nhào xuống đất.

“Công... Công Tôn tiên sinh... có... có gì sai bảo?”

“Vết thương của Triển hộ vệ có thật là do người chữa trị không?”

“Cứ... cứ xem là vậy...”

Kim Kiền vừa hàm hồ đáp, vừa quan sát thần sắc thâm trầm của Công Tôn tiên sinh phía đối diện, tim đập như trống: Mèn ơi, con mèo kia cũng được xem như là thủ đô của cả thời kỳ Bắc Tống... không thì cũng được coi là Idol hàng đầu của cả nước, nay mình khâu bả vai của Tiểu Miêu thành cái hình dạng chết dở kia, làm hỏng cả cái “vai vàng ngọc” của Tiểu Miêu, như thế há chẳng phải là đã bôi nhọ Khai Phong phủ sao? Nhìn sắc mặt Công Tôn Trúc Tử đi, tám phần là muốn tìm mình tính sổ rồi.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền liền hít sâu một hơi, vội trưng ra vẻ mặt tươi cười hòa nhã nói: “Công Tôn tiên sinh, khi đó thời gian cấp bách, thuộc hạ nhất thời lo lắng, khó tránh khỏi lỡ tay... Nhưng thuộc hạ cũng biết sửa sai, đã thắt một cái nơ bướm rất đẹp ở trên đó rồi, kỳ thực nếu nhìn tổng thể sẽ thấy rất có ý vị...”

Công Tôn tiên sinh đứng phắt dậy, bước nhanh về phía Kim Kiền, hai mắt sáng như bó đuốc, nhìn chăm chăm khiến Kim Kiền dựng cả tóc gáy.

“Kim bổ khoái, phương pháp chữa trị vết thương bằng cách khâu da thịt lại người biết được từ đâu?”

Hả?

Kim Kiền có chút khó hiểu, nghĩ bụng: Cái tay Công Tôn Trúc Tử này bị sao vậy, tựa hồ như rất có hứng thú với tạo hình con rết trên bả vai Tiểu Miêu, lại rất quan tâm đến lai lịch của con rết này. Đợi đã, phương pháp khâu vết thương tuy phổ biến ở thời hiện đại, nhưng biết đâu ở thời cổ đại nó lại quá sức cao siêu? Có điều phương pháp này được ghi rất rõ ràng trong y thư của sư phụ...

Ồi chào!

Kim Kiền đột nhiên hiểu ra, không khỏi kinh hoàng thất sắc.

Phương pháp này mình đọc trong y thư do “Y Tiên” truyền lại, kết hợp với tri thức thời hiện đại, nên cũng chẳng nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy đó là chuyện bình thường, nhưng nay gặp phải Công Tôn Trúc Tử, nhìn thần sắc căng thẳng của ông ta mà nói, tám phần là phương pháp trị liệu khâu vết thương này còn chưa thông dụng ở thời đại này rồi.

Nói như thế thì thân phận đệ tử đích truyền của hai lão sư phụ vô lương kia há chẳng phải sẽ bị lộ sao?

Đại sự không tốt rồi!

Kim Kiền nhất thời túa mồ hôi lạnh đầy đầu, ngáp ngừng hồi lâu mới phun ra một câu:

“Thực ra trước kia thuộc hạ đã từng thấy một lão đại phu dùng phương pháp như thế này trị thương cứu người, thế cho nên...”

Chẳng biết câu trả lời nửa thật nửa giả này có an toàn qua cửa không nữa?

Hai mắt Công Tôn tiên sinh sáng lên, hỏi dồn: “Lão đại phu? Tướng mạo như thế nào? Người gặp được khi nào?”.

“Là một lão đầu râu bạc trắng, ở trên một ngọn núi, một năm trước đây...”, bị Công Tôn tiên sinh nhìn chăm chăm khiến cả người không tự nhiên, bất giác Kim Kiền thốt ra đến phân nửa sự thật.

Công Tôn tiên sinh bước lên một bước, lại nói: “Có phải nơi đó gần Vân Ẩn sơn không?”.

Vân Ẩn sơn? Sao nghe quen quen thế nhỉ? Chắc chắn, đây chẳng phải hang ổ của hai lão sư phụ vô lương kia ư? Công Tôn tiên sinh xuất thân từ đặc công hay sao ấy, thế nào mà ngay cả tên núi cũng biết?

Kim Kiền chỉ cảm thấy sau lưng mồ hôi chảy đầm đìa, cổ cuối gập xuống một góc chín mươi độ, hàm hồ đáp: “Thuộc... thuộc hạ không rõ ngọn núi đó tên là gì...”.

Công Tôn tiên sinh nghe vậy, khuôn mặt thoáng hiện lên vẻ tiếc nuối.

Bao đại nhân và Triển Chiêu thấy thế đều không hiểu.

Bao đại nhân hỏi: “Công Tôn tiên sinh, lẽ nào vết thương có gì không ổn sao?”.

Công Tôn tiên sinh lắc đầu nói: “Không phải là có gì không ổn. Kim bồ khoái đã dùng kim khâu miệng vết thương lại, cách trị liệu này tuy khiến người ta không thể tưởng tượng được, nhưng lại là phương cách thần kỳ. Đề tử đã từng đọc trong sách y nhưng chưa từng được nhìn thấy. Tương truyền trên giang hồ chỉ có một người có thể vận dụng phương pháp này”.

Triển Chiêu nghe đến đây, liền sáng tỏ, tiếp lời: “Người tiên sinh nói có phải là ‘Y Tiên’, người mà mười năm trước đã tuyệt tích giang hồ cùng ‘Độc Thánh’?”.

Công Tôn tiên sinh gật đầu.

Bao đại nhân hỏi: “ ‘Y Tiên’ là người như thế nào?”.

Triển Chiêu đáp tiếp: “Bẩm đại nhân, ‘Y Tiên’ là người có y thuật đứng đầu trên giang hồ, giang hồ từng truyền câu: Diêm La bắt người, trước hỏi Y Tiên”.

Công Tôn tiên sinh vuốt râu nói: “Y thuật của ‘Y Tiên’ xuất thần nhập hóa, chỉ là lão nhân gia người đã thoái ẩn giang hồ, lại chẳng có truyền nhân để lại, khiến người ta phải tiếc nuối không thôi”, rồi quay đầu nói với Kim Kiền: “Nói vậy lão nhân một năm trước Kim bồ khoái gặp chính là người này. Kim bồ khoái may mắn gặp được người một lần, lại học được thuật trị thương thật là may mắn ba đời”.

Kim Kiền nghe đến đây mới biết thân phận mình tạm thời chưa bị lộ, không khỏi thở phào một cái. Nhưng ngẫm kỹ, lại thấy vừa tức vừa buồn cười, nghĩ bụng: Chỉ mới gặp mặt ‘Y Tiên’ một lần đã là may mắn ba đời, vậy mình ở cạnh hai lão sư phụ vô lương kia những một năm, há chẳng phải là đã dùng hết vận may của mấy kiếp rồi à? Hức hức, thảo nào từ khi mình bắt đầu xuống núi liền đâm đầu vào vận xui luôn... đáng ghét...

Bao đại nhân nghe xong, gương mặt mang vẻ vui mừng nói: “Nói như thế thì, thương thế của Triển hộ vệ đã không còn gì đáng ngại nữa?”.

Công Tôn tiên sinh khoác áo ngoài lên cho Triển Chiêu, vừa thu dọn hộp thuốc vừa trả lời: “Đã sớm không có gì đáng ngại rồi. Y thuật của Kim bồ khoái thực khiến học trò bội phục”.

Triển Chiêu nghe xong những lời này, cũng thấy an tâm, cài áo xong xuôi đâu đến đấy liền quay người thi lễ với Kim Kiền: “Triển mạo đa tạ Kim huynh”.

Kim Kiền vội đáp lễ, cười khan hai tiếng.

Công Tôn tiên sinh xách hòm thuốc lên, nói với Triển Chiêu: “Triển hộ vệ, tuy vết thương của Triển hộ vệ đã không có gì đáng ngại nữa, nhưng mấy ngày nay Triển hộ vệ mệt nhọc quá độ, nên nghỉ ngơi sớm một chút, lấy lại tinh thần”.

Triển Chiêu nghe vậy vội đứng lên nói: “Nhưng còn vụ án của Trương Tụng Đức, thuộc hạ vẫn chưa đem kết quả điều tra bẩm báo với đại nhân...”.

“Triển hộ vệ...”, Bao đại nhân bắt đầu nói: “Hãy nghỉ ngơi trước đã, sáng sớm mai hãy bẩm báo lại tình hình vụ án cho bản phủ”.

“... Thuộc hạ tuân lệnh”.

Những lời này lọt vào tai Kim Kiền thực như âm thanh của Đấng cứu thế, liền vội vàng khom người thi lễ, lui ra ngoài, đi thẳng đến sảnh bên, nơi nghỉ ngơi của nha dịch.

Nhưng vừa đi được hai bước, chợt nghe tiếng Công Tôn tiên sinh gọi phía sau: “Kim bồ khoái, xin hãy dừng bước”.

Nhất thời thân hình Kim Kiền thẳng đơ, quay đầu lại một cách cứng nhắc, hỏi: “Công Tôn tiên sinh, có gì chỉ giáo?”.

Lẽ nào mình lại để lộ sơ hở gì rồi?

Công Tôn tiên sinh bước đến trước mặt Kim Kiền, khẽ mỉm cười.

Nụ cười này giống như nho phong lướt qua mặt[1], khiến toàn thân Kim Kiền phát run.

[1] Nguyên văn “Nho phong phát diện, vốn câu phải là xuân phong phát diện có nghĩa là gió xuân lướt qua mặt, nhưng ở đây Kim Kiền lại thay bằng từ “Nho” vừa để chỉ phong thái thư sinh của Công Tôn tiên sinh vừa để chỉ sự gian xảo của họ Công Tôn.

Có người nói, lúc Công Tôn tiên sinh mỉm cười hoặc là lúc vụ án được sáng tỏ, hoặc là lúc đang tính kế, hoặc là lúc có kẻ sắp gặp xui xẻo.

Tình huống hiện giờ, theo như Kim Kiền phán đoán, tám phần là giả thiết thứ ba.

“Kim bồ khoái, tại hạ còn một chuyện không hiểu, mong Kim bồ khoái tạm thời dừng bước giải đáp cho tại hạ”.

Da mặt Kim Kiền liền nhăn nhúm lại, vội vàng nói: “Công Tôn tiên sinh, thuộc hạ đi theo Triển đại nhân một mạch tới đây, cũng đã ba ngày ba đêm không chớp mắt rồi”.

Công Tôn Trúc Tử, ngài ít nhiều cũng nên có chút tinh thần chủ nghĩa nhân đạo chứ!

Công Tôn tiên sinh lại mỉm cười, tiếp tục nói: “Câu hỏi này cũng không mất nhiều thời gian”.

Kim Kiền nhìn khuôn mặt mỉm cười của Công Tôn tiên sinh, tự biết bản thân không địch lại, lời đã ra đến miệng đành nuốt vào.

“... Công Tôn tiên sinh, xin mời hỏi”.

“Kim bồ khoái, phương pháp dùng kim khâu miệng vết thương lại là do bồ khoái học được từ ‘Y Tiên’ sao?”

“...”

“Tại sao lại phải khâu miệng vết thương thành hình con rắn, tại hạ đã nghĩ rất lâu nhưng vẫn không thấm thấu được sự ảo diệu trong đó”.

“Khụ khụ... cái này... kỳ thực... cái đó... phương pháp khâu vết thương như thế là vì... thuộc hạ cũng không biết, chỉ là khi ấy lão đại phu khâu như vậy, thuộc hạ bắt chước theo, trông bầu mà vẽ gáo vậy thôi”. Sư phụ, xin lỗi người nhé!

Công Tôn tiên sinh tư lự giây lát, khẽ lắc đầu, rồi như ngộ ra điều gì nói: “Thủ pháp của ‘Y Tiên’ quả thực huyền diệu, đạo lý trong đó... tại hạ kém cỏi quá... Kim bồ khoái, thời gian cũng không còn sớm nữa, bồ khoái nghỉ ngơi đi”.

Kim Kiền nghe xong, vội vàng thi lễ rồi lui xuống, tới khi đi xa rồi mới lén quay lại nhìn, chỉ thấy Công Tôn tiên sinh đang vừa đi vừa chau mày suy nghĩ, thần thái rất chuyên chú.

Chậc chậc, Công Tôn Trúc Tử, xin lỗi ngài nhé...

Hôm sau khi trời vừa sáng tỏ, Kim Kiền đã bị người ta lôi từ trong chốn này, mang theo đôi mắt gấu mèo, bị mấy nha dịch kéo vào trong sảnh chính của miếu Hỏa Thần.

Trong sảnh chính, Bao đại nhân đang ngồi chính giữa sảnh, Công Tôn tiên sinh thì đứng bên trái; còn Triển Chiêu vận quang bào đỏ thì thẳng tắp đứng bên phải, tinh thần sáng láng, chẳng mấy may trông chút thần sắc mặt mỗi nào; Vương Triều, Mã Hán thì đứng phía sau Triển Chiêu.

Mà chính giữa sảnh chính còn có hai người nữa đứng, một người trong đó chính là Hạng Phú, thích khách tối qua đã cải tà quy chính, mà người đứng bên cạnh hắn, tướng mạo cùng hình dáng có vài phần giống Hạng Phú, là Hạng Phổ, kẻ đã phóng mai hoa tiêu trước đó. Nhìn vẻ mặt cung kính của hắn thực giống y đúc dáng vẻ của Hạng Phú, liền biết hắn đã quy thuận Khai Phong phủ rồi.

Kim Kiền lấy lại tinh thần, khom người thi lễ.

Bao đại nhân hỏi: “Kim bổ khoái, Triển hộ vệ vừa đem những chuyện xảy ra khi hai người tra án ở Trần Châu nhất nhất bẩm báo lại rồi, siêu sắc thuốc cùng tờ giấy gói có chứa thạch tín được tìm trong nhà của Trương Tụng Đức đâu?”

“Thưa đây ạ”, Kim Kiền vội đáp. Thầm nghĩ: Đương nhiên là ở đây chứ đâu, lúc Tiểu Miêu vội vàng trở về cũng không quên lái nhái hàng nghìn hàng vạn lần về hai thứ này, khiến cho mình bây giờ hình thành phản xạ có điều kiện, đi đến đâu cũng không dám đem hai cái thứ đồ vướng víu này đặt xuống.

Kim Kiền lấy từ trong người ra một tờ giấy trắng, lại lôi từ túi đeo bên hông ra một siêu thuốc, đưa cho Công Tôn tiên sinh.

Công Tôn tiên sinh sau khi tỉ mỉ kiểm tra liền gật đầu nói: “Đại nhân, trong bã thuốc có chứa thạch tín, thứ dính trên tờ giấy trắng này cũng là thạch tín”.

Bao đại nhân gật gù gật đầu, quay sang nói với Triển Chiêu: “Triển hộ vệ, theo như lời người nói, Trương Tụng Đức và Hoàng thị đều có mắc mưu với An Lạc hầu, cho nên vụ án này ắt có liên quan đến An Lạc hầu?”.

Triển Chiêu chấp tay nói: “Thuộc hạ phỏng đoán là như vậy, nhưng chưa chứng thực được”.

Công Tôn tiên sinh nói: “Đại nhân, Triển hộ vệ suy đoán quả thực rất có lý. Nhưng duyên cớ trong đó lại chưa điều tra tường tận được”.

Bao đại nhân gật gù gật đầu, nói: “Án này tuy rằng khó giải quyết, nhưng việc tới Trần Châu phát lương cứu trợ lần này thực vô cùng cấp bách. Chúng ta đành phát lương cứu nạn trước rồi mới tiếp tục điều tra”.

Mọi người cùng gật đầu.

Lúc này, ngoài cửa có người bẩm báo: “Đại nhân, hai vị đại nhân Trương Long, Triệu Hồ xin cầu kiến”.

Bao đại nhân nghe thế liền vui mừng, vội đáp: “Cho hai người đó vào”.

Trương Long, Triệu Hồ song song bước vào chính sảnh, sau khi ôm quyền thi lễ xong, ngẩng đầu nhìn thấy Triển Chiêu, Kim Kiền, hai người không khỏi kinh ngạc hỏi: “Triển đại nhân, hai người không phải ở lại Trần Châu tra án ư, vì sao lại đến đây trước cả chúng thuộc hạ vậy?”.

Công Tôn tiên sinh liền đem sự tình thuật lại sơ lược một lần.

Trương Long, Triệu Hồ nghe xong, khuôn mặt hiện lên vẻ kính phục, nhìn chăm chăm vào Triển Chiêu, hồi lâu sau mới ôm quyền nói: “Triển đại nhân can đảm trung nghĩa, thuộc hạ bội phục”.

Kim Kiền ở bên nghe vậy thì thấy mười phần khó chịu, thầm nghĩ: Hai cái tên này, chỉ nhìn thấy Triển Chiêu trung nghĩa can đảm, chẳng lẽ không nhìn ra được mình cũng xả thân vì nghĩa sao?

Triển Chiêu đáp lễ nói: “Đây là chức trách của Triển mỗ, huống hồ lần này Triển mỗ có thể thuận lợi đến được trấn An Bình này cũng là nhờ sự trợ giúp của Kim bổ khoái”.

Chậc chậc, vẫn là Tiểu Miêu có lương tâm.

Trương Long, Triệu Hồ lúc này mới ôm quyền thi lễ với Kim Kiền.

Bao đại nhân đứng dậy, ra lệnh cho tất cả: “Nay việc không thể chậm trễ, chúng ta lập tức khởi hành, gấp rút đi tới Trần Châu phát lương”.

“Thuộc hạ tuân lệnh”.

Trên đường đi, có Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hồ, Tứ đại kim cương hộ vệ, Ngự miếu Triển Chiêu ở hai bên tả hữu không rời, lại thêm hai huynh đệ Hạng Phú, Hạng Phổ hộ vệ, vấn đề an toàn tất nhiên không phải lo.

Đoàn khâm sai hùng hậu, đi đường ước chừng mười ngày thì tới phủ Trần Châu.

Theo như lệ cũ, khâm sai đại thần tới nơi nào thì quan viên địa phương nơi đó phải ra khỏi thành nghênh đón, biểu thị sự tôn kính với hoàng ân.

Nhưng khi đội ngũ của Bao đại nhân đến cửa thành, ngoài cổng thành lại vắng lặng tĩnh mịch, đừng nói là đoàn các quan viên nghênh đón khâm sai mà ngay cả đến người đi đường cũng chẳng thấy một ai.

Bao đại nhân vén rèm lên nhìn, không khỏi nhíu chặt mày.

Mọi người cũng thầm thấy buồn bực cùng nghi hoặc.

Công Tôn tiên sinh đi đến trước kiệu, nhỏ giọng nói: “Đại nhân, thành Trần Châu này khác thường như thế, chỉ sợ ẩn giấu âm mưu ám sát, vào thành rồi e là nguy hiểm trùng trùng, đại nhân sao không...”.

“Công Tôn tiên sinh”, tiếng Bao đại nhân từ trong kiệu truyền ra, “truyền lệnh xuống, lập tức vào thành, đi thẳng tới nha môn tri phủ”.

Công Tôn tiên sinh thầm thở dài một cái, cao giọng nói: “Vào thành...”.

Kiệu được nâng lên, đội ngũ tiếp tục đi về phía trước, chậm chậm tiến đến phủ Trần Châu.

Chỉ thấy trong thành Trần Châu, việc buôn bán tiêu điều, người đi đường thưa thớt, cảnh tượng so với nhóm người Triển Chiêu nửa tháng trước từng thấy thực là khác biệt một trời một vực. Có mấy người bộ hành trên đường ngẫu nhiên gặp đội ngũ của Bao đại nhân, liền quay đầu bỏ chạy, như thể họ thấy cơn đại hồng thủy hay mãnh thú vậy.

Không lâu sau, đoàn khâm sai đã đến nha môn tri phủ Trần Châu, đại kiệu phủ đầy bụi đường, đội ngũ liền dừng lại trước nha môn.

Bao đại nhân ra chỉ thị: “Đưa tri phủ đến trước kiệu!”.

“Dạ”.

Trương Long, Triệu Hồ thúc ngựa đi đến trước cửa phủ nha, ngược mắt lên nhìn, nha môn này, chẳng hề có hơi người, cửa lớn đóng chặt, trước cửa ngoại trừ một cặp sư tử đá ngay đến một chút khí tức chứng tỏ có người cũng chẳng thấy.

Hai người nhảy xuống ngựa, đập cửa rầm rầm gọi: “Mở cửa!”.

Không lâu sau, cửa mới mở hé ra một chút, bên trong một ông lão tuổi đã cao râu tóc bạc phơ thò đầu ra, hỏi: “Tìm ai đó?”.

Trương Long giận dữ nói: “Tìm tri phủ đại nhân của các người, mau vào bẩm báo có Khâm sai đại nhân tới”.

Ông lão vừa nghe vậy liền giật mình hoảng sợ, vội vàng rút đầu lại, kêu lên: “Lão đi ngay!”.

Đợi một lát, cửa lớn mở ra, có vài người hầu xuất hiện từ hai bên, chính giữa là một viên quan bước ra.

Chỉ thấy viên quan này đầu đội mũ ô sa, thân vận quan bào màu lam, ước chừng khoảng bốn lăm, bốn sáu tuổi, mặt trắng da trơn, cằm nhọn, ba chòm râu đen nhánh rũ xuống, thoát nhìn giống cá trê đến mấy phần. Viên quan này ngó đông, nhìn tây, sau cùng mới cất bước, đi đến trước kiệu của Bao đại nhân, khom người thi lễ: “Khâm sai đại nhân ở trong, ti chức tri phủ Trần Châu, Lý Thanh Bình xin khấu kiến. Ti chức nghênh đón chậm trễ, mong đại nhân thứ tội”.

Bao đại nhân liếc nhìn một cái rồi trầm giọng nói: “Lý đại nhân, ông có biết bản khâm sai đến Trần Châu phát lương không?”

Lý tri phủ run lên, đáp: “Đã... đã sớm biết”.

“Vì sao lại không đến cổng thành nghênh đón?!”

Mồ hôi trên trán Lý tri phủ túa ra rơi xuống, ông ta vội trả lời: “Xin đại nhân bớt giận, ti chức có chuyện muốn bẩm báo, nơi này không tiện, xin đại nhân hạ cố vào trong phủ nói chuyện”.

Bao đại nhân nhìn Lý Thanh Bình một cái rồi gật đầu, bước ra khỏi kiệu, đi vào nha môn. Những người còn lại theo thứ tự cũng lần lượt tiến vào.

Lý tri phủ cung kính đưa Bao đại nhân vào phòng khách, Bao đại nhân ngồi xuống, đặt hoàng băng thánh chỉ lên, Lý Thanh Bình quỳ xuống khấu đầu bái lạy.

Hành lễ xong, Lý tri phủ lại thi lễ lần thứ hai với Bao đại nhân, luôn miệng nhận tội: “Ti chức không thể ra nghênh đón, quả thực là thất trách”.

Bao đại nhân trầm giọng hỏi: “Vì sao không nghênh đón?”.

“Việc này...”, Lý Thanh Bình lộ vẻ khó xử, do dự hồi lâu ông ta mới nói: “Là bởi An Lạc hầu gia đã phái người đưa chỉ thị đến phủ rằng, nếu có người nào đi nghênh đón khâm sai đại nhân, thì toàn gia sẽ bị tịch biên tài sản và chém đầu. Ti chức cũng vì vạ bất đắc dĩ, mong đại nhân thứ tội”.

“Hoang đường!”, Bao đại nhân vỗ mạnh thành ghế, nộ khí xung thiên quát lên: “Lần này bản phủ phụng chỉ đi phát lương cứu nạn, đến nơi nào thì như thánh giá tới. An Lạc hầu lại cả gan hạ lệnh như vậy, rõ ràng là coi thường thánh thượng, rẻ rúng vạ tuế!”.

Lý Thanh Bình chỉ thấy như có tiếng sấm động bên tai, chân tay mềm nhũn, phịch một tiếng liền quỳ sụp xuống đất, kêu lớn: “Khâm sai đại nhân xin thứ tội!!!”.

Bao đại nhân ngẫm lại cũng thấy không thể trách viên tri phủ này được, dù sao đối với mệnh lệnh của An Lạc hầu y cũng không thể không nghe, Bao đại nhân dè nén lửa giận xuống, hỏi tiếp: “Lý tri phủ, người đã chuẩn bị hành quán cho bản phủ chưa?”.

“Bẩm chưa, An Lạc hầu không cho chuẩn bị...”, Lý Thanh Bình trả lời, rồi ngược mắt nhìn lên, thấy sắc mặt của Bao đại nhân sa sầm, liền vội vàng sửa lại: “Đại nhân nếu không chê, xin hãy lấy phủ nha này làm hành quán, sắp xếp ổn thỏa ở đây trước, có được không?”.

Bao đại nhân ngừng một chút, mới thở dài nói: “Hiện giờ cũng chỉ có thể như thế”.

Lúc này Lý Thanh Bình mới thở phào nhẹ nhõm, lệnh cho gia nhân dâng trà lên, rồi mời Công Tôn tiên sinh, Triển Chiêu cùng an tọa.

Bao đại nhân liền tra hỏi tỉ mỉ về tình hình hạn hán của Trần Châu, Lý Thanh Bình tất nhiên không dám giấu giếm, trả lời rõ đầu đuôi ngọn ngành.

Nhưng vào lúc này, ngoài đường bỗng vang lên tiếng pháo nổ: Đùng đùng đoàng đoàng, đùng đùng đoàng đoàng, vang dội như sấm dậy, làm chấn động cả xà nhà trong phòng khách của nha môn tri phủ, khiến cho bụi bặm rơi cả xuống.

Mọi người trong phòng đều bị làm cho giật mình nhảy dựng.

Kim Kiền tự hỏi: Ôi, chuyện gì thế? Vừa mới rồi nói là không nghênh đón, giờ lại nghĩ đến chuyện đốt pháo chúc mừng hả?

Ngay cả Bao đại nhân cũng sửng sốt, hỏi: “Đây là có làm sao?”.

Lời còn chưa dứt thì một vệ binh chạy như bay vào phòng khách bẩm báo: “Bẩm đại nhân, cửa thành Trần Châu đột nhiên bị đóng chặt, cầu treo được nâng lên, toàn thành đều giới nghiêm”.

Hả?

Mọi người đồng thời cùng nhìn về phía Lý Thanh Bình, Lý tri phủ, ý tứ là: Thói tục gì của Trần Châu các người thế, giữa trưa mà đã khóa cổng thành rồi?

Mà Lý Thanh Bình nghe xong vốn không hiểu, sau mặt liền biến sắc, đứng phắt dậy nói: “Hổng rồi, lẽ nào là An Lạc hầu...”

“Báo...”

Còn chưa nói xong thì vệ binh thứ hai chạy vào, hô lớn: “Bẩm đại nhân, bên ngoài quân đội đông nghịt, nghe nói là đại quốc cữu An Lạc hầu dẫn quân đi đến phủ nha, xin đại nhân mau mau chuẩn bị!”

Mọi người nghe vậy, nhất thời kinh hoàng.

Kim Kiên lão đảo thiếu chút nữa thì ngã bịch xuống đất. Lòng thầm hô to không hay rồi: Lẽ nào tên An Lạc hầu này muốn ‘bắt ba ba trong chum’, đem bỏ tất cả chúng ta vào nồi nấu một mẻ? Chuyện kích thích thế nào sao trong lịch sử không ghi lại chứ?!

Ngay sau đó, người thứ ba cũng vội vã chạy vào hô: “Đại nhân, đại sự không hay rồi, An Lạc hầu dẫn một đội nhân mã bao vây xung quanh nha môn tri phủ, đang ở ngoài cửa rêu rao, muốn đích thân đại nhân ra bái kiến!”.

Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hổ nghe xong nhất thời nổi giận đùng đùng, cùng bước lên trước, khom người nói: “Đại nhân xin hãy hạ lệnh cho bốn huynh đệ chúng thuộc hạ bắt tên An Lạc hầu kia để đại nhân xử lý!”.

Dứt lời, họ như muốn rút dao xông ra ngoài.

“Khoan đã!”, Bao đại nhân trầm giọng quát, ngăn cước bộ của bốn người bọn họ, “Các người chờ hành động thiếu suy nghĩ!”, ngưng một chút, lại nói: “Để bản phủ ra ngoài xem rốt cuộc hấn muốn gì!”.

Mọi người nghe vậy liền cuống cả lên, Công Tôn tiên sinh vội bước lên ngăn Bao đại nhân lại: “Đại nhân, An Lạc hầu đến ắt không có ý tốt, nếu đại nhân đi ra há chẳng phải là đưa dê vào miệng cọp sao? Xin đại nhân cân nhắc!”.

Mọi người cũng trầm miệng một lời: “Xin đại nhân cân nhắc!”.

Bao đại nhân chậm chậm đứng lên, quét mắt một vòng, lắc đầu đáp: “Các người không cần nhiều lời, bản phủ phải đi gặp An Lạc hầu!”.

Mọi người vừa nhìn thấy khuôn mặt xanh đen của Bao đại nhân liền biết có nhiều lời nữa cũng vô ích, chỉ có thể y lệnh mà làm, lùi lại phía sau.

Triển Chiêu bỗng tiến lên, ngăn Bao đại nhân lại, sang sảng nói: “Đại nhân nếu muốn ra ngoài, xin hãy chấp thuận cho Triển Chiêu đi theo!”.

Bao đại nhân sững sốt: “Triển hộ vệ...”.

Triển Chiêu khom người, nhắc vạt áo quỳ một gối xuống, tay cầm chặt Cự Khuyết, lại cao giọng hơn vài phần: “Xin đại nhân hãy chấp thuận cho Triển Chiêu đi theo!”.

Bao đại nhân nhìn Triển Chiêu rồi gật gật đầu.

Lúc này Triển Chiêu mới đứng dậy, theo sát phía sau Bao đại nhân bước ra ngoài. Bốn người Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hổ cũng bám sát Triển Chiêu, các nha dịch trong phòng cũng đi theo; chỉ trừ một mình Kim Kiên chậm chậm lui lại phía sau, xem chừng muốn thoát khỏi tầm mắt mọi người.

Nhưng đột nhiên ánh mắt Triển Chiêu quét qua, đôi con ngươi như có điện, chuẩn xác vừa vặn nhìn vào mặt Kim Kiên.

Kim Kiên lạnh sống lưng, vội vàng cất bước đi theo, thầm kêu: Ánh mắt con mèo này còn tinh hơn cả rada... Chẹp chẹp, mình vẫn nên đi theo để biểu thị lòng trung thành thì an toàn hơn, cho dù ở bên ngoài là một trường sinh tử thì cũng còn hơn là bị “tia laser mắt mèo” giết chết, vả lại có Tiểu Miêu ở đó, phỏng chừng cũng không có gì nguy hiểm đến tính mạng.

Mọi người đi ra đến sân viện, chỉ thấy hơn trăm hộ vệ trong viện thần sắc đều trầm xuống, không khí căng thẳng đến dị thường.

Cước bộ của Bao đại nhân vẫn ổn định vững vàng, sắc mặt thản nhiên, đi tới Nghĩa môn, đứng thẳng người, ánh mắt như có điện nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy đoàn người, đông nghìn nghịt, toàn bộ đều là quân đội của phủ An Lạc hầu, bộ binh ở phía trước, kỵ binh ở phía sau, cung thủ ở góc trận thế. Nhìn tới chính giữa trận, một lá cờ đỏ viền vàng đang tung bay trong gió, trên đó có thêu một chữ “Bàng” rất to. Phía dưới cờ là một con bảo mã quý hiếm, ngẩng đầu ưỡn ngực đứng hiên ngang, người ngồi trên lưng ngựa, mặt như thoa phấn, mày dài đôi mắt phong tình, khóe mắt còn mang theo vẻ khinh thị, vận y phục bằng gấm, ngọc bội giắt ngang hông, áo choàng đỏ như nhuộm máu, chính là An Lạc hầu Bàng Dục.

Kim Kiền vừa nhìn khung cảnh bên ngoài, nhất thời choáng váng, trong đầu bỗng nhiên nhảy ra một cụm từ vô cùng hợp tình hợp cảnh: Đầm rồng hang hổ...

106. Q.7 - Chương 9: Hồi Chín

An Lạc hầu khinh người quá đáng.

Trong phủ nha điệu kẻ nảy sinh.

Cho dù mọi người ở Khai Phong phủ đã từng trải qua không ít những tình huống hiểm nguy, nhưng vừa nhìn thấy thế trận trước mắt, lòng cũng không tránh khỏi có phần khiếp đảm.

Về phần Bao đại nhân lại chẳng chút hoang mang, ngài chỉnh lại mũ ô sa, phỉu phỉu quan bào, nhấc vạt áo lên, sải bước tiến đến trước ngựa của An Lạc hầu rồi dừng lại, khom người thi lễ: “Tì chúc Bao Chửng, tham kiến quốc cữu, quốc cữu thiên tuế thiên tuế, thiên thiên tuế.”

An Lạc hầu Bàng Dục thấy Bao đại nhân khom người thi lễ lại thẳm thở nhẹ một hơi.

Bàng Dục trước đây từng phái hai huynh đệ Hạng Phú, Hạng Phổ đi hành thích Bao đại nhân, nhưng không ngờ lại bất tâm chẳng có tin tức gì tựa như ném đá xuống biển vậy, sau này tin tức lại truyền tới, nghe nói Bao Hắc Tử bình yên vô sự, Bàng Dục có chút sợ hãi, lo rằng hai huynh đệ Hạng Phú sẽ khai ra mình. Bản thân hẳn tuy là quốc cữu đương triều, lại có danh tiếng An Lạc hầu hộ thân, nhưng tội danh ám sát khâm sai đại thần cũng không nhẹ, hẳn không thể không sớm có tính toán.

Thế nên khi Bàng Dục vừa nghe Bao đại nhân đã vào Trần Châu liền lập tức lợi dụng đặc quyền trong tay, đóng cửa thành lại, phát lệnh giới nghiêm, còn bản thân thì dẫn quân đội tới. Thứ nhất là để thăm dò ý tứ, xem xem hai huynh đệ Hạng Phú, Hạng Phổ có khai ra mình hay không; thứ hai, do tên Bao Hắc Tử này vẫn thường đối nghịch với Bàng thái sư trong triều, Bàng Dục cũng muốn nhân cơ hội này xả giận cho cha mình; thứ ba, cũng là lý do quan trọng nhất, hẳn muốn ra oai một chút, giáng cho Bao Hắc Tử một đòn phủ đầu, tỏ rõ thế lực thực sự của hắn, báo cho Bao Hắc Tử biết rằng chỉ bằng một nhóm nhân mã của người mà muốn giở trò hòng thay đổi mọi thứ trong phạm vi Trần Châu, e chẳng thể làm được gì đâu.

Hiện giờ, Bàng Dục thấy Bao Hắc Tử hành động đúng như ý mình, thành thành thật thật, cung cung kính kính khom người thi lễ trước ngựa của hắn, nỗi lo lắng trong lòng liền giảm đi phân nửa: Ất hẳn hai huynh đệ Hạng Phú, Hạng Phổ vẫn chưa khai bản hầu ra đâu, nếu không sao Bao Hắc Tử lại có thể to gan như thế dám một mình đi tới trước ngựa bá kiến?

Nghĩ đến đây, hàng mi dài của Bàng Dục khẽ nhú, lạnh lùng nói: “Bao đại nhân phụng chỉ đến Trần Châu phát lương cứu nạn, dọc đường vất vả rồi.”

Tuy lời lẽ có vẻ quan tâm, lo lắng, nhưng ngữ khí lại chẳng mấy may có chút quan tâm nào, ngược lại còn ẩn tàng vẻ chế nhạo.

Bao đại nhân vẫn chưa ngẩng đầu lên, chỉ trầm giọng đáp: “Quốc cữu gia khách khí rồi, đó là bổn phận của tì chức.”

Bàng Dục khẽ cười khẩy, lại nói: “Thực ra Hoàng đế tỷ phu chuyện bé xé ra to, Trần Châu này chỉ bị hạn hán nhẹ, bản hầu đã sớm xử lý thỏa đáng rồi, Hoàng đế tỷ phu lại còn nhọc lòng phái Bao đại nhân ngàn dặm xa xôi gấp rút tới đây, thực khiến bản hầu gia có chút áy náy.”

Trong khi nói Bàng Dục còn đặc biệt nhấn mạnh từ “Hoàng đế tỷ phu”, ý là: Bao Hắc Tử, đương kim Thánh thượng là tỷ phu của ta, chuyện của hoàng gia là chuyện nhà chúng ta, người làm gì cũng cần phải cân nhắc cho kỹ!

Bao đại nhân sao có thể không nghe ra ý tứ trong lời nói của Bàng Dục chứ, chỉ là vẫn khom người cúi đầu, đúng mực trả lời: “Thánh thượng nhân đức, chăm lo cho bách tính, thực là phúc của muôn dân.”

Bàng Dục nghe vậy liền kéo dây cương điều khiển ngựa, đi một vòng quanh Bao đại nhân, nói: “Có điều nếu Bao đại nhân đã đem lương thực cứu nạn đến đây, bản hầu cũng phải tuân chỉ mà làm. Dám hỏi Bao đại nhân, lương thực cứu nạn, và ngân lượng cứu tế mỗi thứ là bao nhiêu, hiện đang ở đâu?”

“Lương thực cứu nạn hơn ba mươi vạn cân, ngân lượng cứu tế là một trăm hai mươi vạn lượng, đoàn hộ tổng lương thực và ngân lượng cứu tế đi sau đội ngũ chính, phỏng chừng qua ngày mai có thể đến địa hạt Trần Châu.”

Bàng Dục hừ lạnh một tiếng, dừng ngựa lại, đứng trước mặt Bao đại nhân nói: “Bao đại nhân, việc phát lương vốn là ý chỉ của Thánh thượng, trách nhiệm nặng nề, ngàn vạn lần không thể sơ suất được. Nhưng bản hầu thấy Bao đại nhân trên đường bốn ba vất vả, e là tinh thần cùng sức lực khó mà kiên toàn, chỉ bằng qua ngày mai hãy trực tiếp đem lương thực cùng ngân lượng cứu tế vận chuyển đến phủ Hầu gia, để bản hầu gia thay Bao đại nhân phát lương cứu nạn, cũng coi như tận tâm tận lực vì triều đình.”

Chúng nhân Khai Phong phủ nghe xong liền bưng bưng nổi giận, thầm nghĩ: Tên An Lạc hầy này đúng là cái thứ ăn thịt người không nhả xương, giấu giếm tình hình hạn hán không báo, hại chết biết bao nhiêu bách tính còn chưa tính, giờ triều đình đem lương thực, ngân lượng cứu tế đến, hắn cũng chẳng buông tha, lại muốn đem lương thực, ngân lượng cứu tế đưa hết vào phủ của mình, ở giữa vợ vét cho đầy túi tham, thực không phải người!

Chúng nhân Khai Phong phủ bên này căm tức sôi gan, bên kia Bao đại nhân cũng bưng bưng lửa giận trong lòng.

Chỉ thấy hai tay Bao đại nhân nắm chặt, hồi lâu sau vẫn chưa trả lời.

Bàng Dục thấy Bao đại nhân khá lâu rồi vẫn chưa đáp lại, liền sa sầm mặt xuống, “xoẹt” một tiếng rút thanh bảo kiếm đeo bên hông ra, chỉ thẳng vào mũi ô sa trên đỉnh đầu Bao đại nhân quát: “Bao Chứng, mệnh lệnh của bản hầu gia, ngươi dám không nghe?”

Bao đại nhân đột nhiên ngẩng phắt lên, ánh mắt sắc bén như có điện, chiếu thẳng vào An Lạc hầu ngồi trên lưng ngựa.

Bàng Dục giật thót tim, cánh tay thoáng buông lỏng ra, ngồi không vững, thiếu chút nữa thì từ lưng ngựa ngã xuống.

Hộ vệ, binh lính phía sau An Lạc hầu quả là được huấn luyện nghiêm ngặt, lập tức rầm rập xông lên, vây chặt lấy Bao đại nhân.

Bốn người Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hồ thấy thế, nhất thời nóng nảy, cong người như cánh cung định xông lên, nhưng chưa đi được bước nào, Triển Chiêu ở phía trước đã giơ tay ra, ngăn bốn người họ lại.

Bốn người ngược lên, chỉ thấy bóng lưng đỏ rực của Triển Chiêu vững vàng tựa núi, sừng sững ngăn bốn người họ ở phía trước, chẳng mấy may có ý xông lên cứu Bao đại nhân.

Bốn người vừa lo lắng vừa khó hiểu, thấp giọng hô: “Triển đại nhân...”

Thân hình Triển Chiêu vẫn bất động, chỉ phiến muện nói: “Không được vọng động.”

Bốn người tuy thấy khó hiểu nhưng cũng đứng nguyên tại chỗ, không tiến lên phía trước.

Chỉ nghe Triển Chiêu lại trầm giọng hô: “Kim Kiềm!”

“Có thuộc hạ!”, một bóng người lóe lên trước mắt, Kim Kiềm đã đứng bên cạnh Triển Chiêu.

Tứ đại kim cương vừa thấy Triển đại nhân ngăn bốn người họ ngay tại giây phút quan trọng như thế, lại để cho Kim Kiềm tiến lên trợ uy, tất nhiên trong lòng cảm thấy rất khó chịu, sắc mặt khó coi đến cực điểm.

Nhưng sắc mặt của Kim Kiềm cũng chẳng dễ nhìn chút nào.

Lại nói về Kim Kiềm, vừa rồi đang trốn phía sau lưng Tứ đại kim cương lên kế hoạch tìm đường chạy trốn, đột nhiên nghe tiếng quát khê của Triển Chiêu thì giật thót tim, thân người tự động tiến lên phía trước theo phản xạ, đợi đến khi hoàn hồn thì đã thấy mình đứng bên cạnh Triển Chiêu rồi.

Chắc chắn, cái này chắc không phải là phát hiện vĩ đại của cái ông tên Pavlov[1] khi gió gì ấy - phản xạ có điều kiện chứ... Chỉ là thời điểm nghiên cứu, người ta tiến hành thí nghiệm trên loài chó, nhưng hiện giờ mình, đường đường là một người hiện đại, lại có thể bị một con mèo huấn luyện thành như vậy... Mất mặt quá đi...

[1] Pavlov (1849 - 1936) tên đầy đủ Ivan Petrovich Pavlov, ông là nhà tâm lý học, sinh lý học, thầy thuốc, viện sĩ Viện Hàn lâm Khoa học Peterburg, người Nga. Ông đã giành giải sinh lý và y khoa năm 1904, là người đầu tiên mô tả hiện tượng “điều kiện hóa cổ điển”.

“Kim Kiềm”, Triển Chiêu trầm giọng nói: “Khi ta ra tay, người hãy lập tức tung khói mù như đợt trước, làm hỗn loạn đội hình, cần phải cứu đại nhân an toàn thoát ra.”

Kim Kiềm không tự nhiên nuốt nước bọt, gạt đầu một cách khó khăn.

Triển Chiêu khê đề khí, khí tức toàn thân căng lên, hai mắt sáng quắc, tinh quang bắn ra bốn phía.

Đột nhiên giọng nói sang sảng của Bao đại nhân cất lên ngay chính giữa vòng vây: “Ti chức kính cẩn tuân lệnh Hầu gia.”

Những lời này vừa thốt ra, dừng nói đến chúng nhân Khai Phong phủ mà ngay cả An Lạc hầu Bàng Dục cũng kinh ngạc, thầm nghĩ: Ai ai cũng nói Bao Hắc Tử thiết diện vô tư, cố chấp như trâu bò, nhưng hôm nay sao lại khuất phục nhanh như vậy? Nghĩ đi nghĩ lại, Bàng Dục liền hớn hờ: Ất hẳn là do khí thế của An Lạc hầu gia ta đây chế ngự được Bao Hắc Tử cũng chưa biết chừng. Hừ, Bao Thanh Thiên cái quái gì, cũng giống lũ người thường thôi, rất một phường tham sống sợ chết.

Nghĩ đến đây, Bàng Dục lại càng đắc ý, nhướn mày, khoe miệng cũng nhếch lên, cười khẩy mấy tiếng, nói: “Bao đại nhân, nếu đã như thế, bản hầu sẽ ở trong phủ chờ đội hộ tống lương thực, ngân lượng cứu tế.”

Bao đại nhân tức thì khom người xuống, ôm quyền thi lễ: “Vâng, ti chức đã biết.”

An Lạc hầu cười trên mình ngựa, khiêu khích nhìn chúng nhân Khai Phong phủ một lượt, thời điểm ánh mắt hần quét qua Triển Chiêu và Kim Kiềm thì hơi ngừng lại, tựa như cảm giác được thân hình hai người này có chút quen mắt nhưng lại không nhớ ra. Sau cùng, ánh mắt lại quét trở về trên người Bao đại nhân.

Chỉ thấy Bao đại nhân cung kính lễ độ, khom người ôm quyền.

Bàng Dục cười khẩy vài tiếng, kéo dây cương, quay ngựa, vung tay lên, cao giọng hô: “Thu binh!”

Bính lính nghe lệnh, theo sau An Lạc hầu, rầm rập rầm rập, rời khỏi cửa lớn nha môn, làm bụi tung mù mịt.

Thân hình Bao đại nhân vẫn bất động, im lặng đứng trước cửa lớn phủ nha, mặc cho bụi cuốn đầy mặt, gió mạnh thổi tung vạt áo, tận cho đến khi đoàn người ngựa của An Lạc hầu đã đi hết mới chậm chậm xoay người, đi từng bước một tiến vào phòng khách của phủ nha, ngồi xuống ghế, cúi đầu không nói.

Chúng nhân Khai Phong phủ đi theo sau vào phòng khách, lúc này ai cũng đầy một bụng tức giận, bốn người Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hổ giận dữ đến nỗi sắc mặt biến đổi, mũi thở phì phì, còn Triển Chiêu đứng bên cạnh Bao đại nhân, sắc mặt cũng sa sầm. Công Tôn tiên sinh tuy không ra ngoài nhưng ở trong viện cũng nghe được vô cùng rõ ràng, do dự hồi lâu mới bước lên trước một bước, nói: “Đại nhân,

An Lạc hầu càn quấy ngang ngược như vậy, nếu đưa lương thực cứu tế đến phủ của hắn, e là bách tính của Trần Châu nửa phần cũng không nhận được.”

Bao đại nhân ngồi trên ghế, vẫn cúi đầu như trước không nói.

Lúc này tri phủ Lý Thanh Bình có chút hoảng hốt, cũng tiến lên trước nói: “Đại nhân, An Lạc hầu càn quấy ngang ngược như vậy, nếu đưa lương thực cứu tế đến phủ của hắn, e là bách tính của Trần Châu nửa phần cũng không nhận được.”

Bao đại nhân ngồi trên ghế, vẫn cúi đầu như trước không nói.

Lúc này tri phủ Lý Thanh Bình có chút hoảng hốt, cũng tiến lên trước nói: “Đại nhân, thánh chỉ đã hạ, lệnh cho ngài phát lương cứu nạn, nếu để lương thực, ngân lượng cứu tế bị An Lạc hầu đoạt mất, há chẳng phải chúng ta sẽ phạm vào tội khi quân ư?”

Bao đại nhân vẫn lặng lẽ ngồi trên ghế, cúi đầu chẳng nói năng gì.

Mọi người thấy vậy không khỏi cảm thấy có chút buồn bực.

Đột nhiên, Bao đại nhân ngẩng phắt lên, ngửa mặt cười một tràng dài: “Ha ha ha ha...”

Tiếng cười vừa cất lên, thiếu chút nữa thì dọa cho mọi người ngã nhào xuống.

Công Tôn tiên sinh và Triển Chiêu đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt hai người tròn tròn còn to hơn cả quả nhãn.

Tứ đại kim cương thì tròn mắt há mồm, định bước lên nhưng lại thấy không ổn, chỉ đành lúng túng đứng nguyên tại chỗ.

Tri phủ Lý Thanh Bình thì vã mồ hôi ướt đầm trán.

Còn Kim Kiền thì rùng mình run rẩy toàn thân, thậm chí hô không ổn rồi: Tiêu rồi, lão Bao này tám phần là bị An Lạc hầu chọc tức đến nổi loạn thần kinh rồi.

Thật lâu sau, Bao đại nhân mới ngừng cười, đứng thẳng dậy từ trên ghế, hai mắt nghiêm nghị quét qua tri phủ Lý Thanh Bình, hỏi: “Lý tri phủ, bản phủ hỏi ngươi, những điều ngươi vừa nói về tình hình hạn hán trong địa hạt Trần Châu có đúng sự thật hay không?”

Lý Thanh Bình vừa bị dọa cho khiếp vía, hồi lâu sau mới hoàn hồn, run giọng đáp: “Bẩm đại nhân, hạ quan không dám bịa đặt, Trần... Trần Châu đã bị hạn hán gần một năm nay rồi, nạn dân chết đói nhiều vô số kể.”

Bao đại nhân trừng mắt, quát lớn: “Nếu tình hình hạn hán đã nghiêm trọng như thế, ngươi thân là tri phủ Trần Châu, tại sao lại giấu giếm không báo?”

Tri phủ Trần Châu sợ tới mức phịch một tiếng quỳ sụp xuống, dập đầu thật mạnh kêu: “Bẩm... bẩm đại nhân, không phải là hạ quan không báo, mà... mà An Lạc hầu hạ lệnh, không cho hạ quan bẩm báo lên trên...”

Bao đại nhân ngừng hỏi, đôi hàng lông mày rậm dựng thẳng đứng, hai mắt như có điện, nhìn chằm chằm tri phủ Lý Thanh Bình, cho đến khi sau lưng Lý Thanh Bình mồ hôi vã ra như tắm.

Đột nhiên, Bao đại nhân cao giọng quát: “Nói bậy, An Lạc hầu tại sao lại phải giấu giếm tình hình hạn hán không báo? Chỉ e đó là lời chối tội của ngươi!”

Lý Thanh Bình sợ vỡ mật, mặt xám ngoét như người chết, lắp bắp: “Bẩm... bẩm đại nhân, hạ quan... hạ quan... là... là do An Lạc hầu uy hiếp hạ quan, không... không để hạ quan...”

Bao đại nhân nheo nheo mắt, trầm giọng nói: “Có phải là An Lạc hầu Bằng Dục ở Trần Châu coi trời bằng vung muốn gì làm nấy, hoành hành ngang ngược, dựng Nhuyễn Hồng đường, giam cầm con gái nhà lành làm vui, sợ những việc này bị bại lộ, thế nên mới giấu giếm tình hình hạn hán không báo không?!”

Lý Thanh Bình kinh hoàng biến sắc, thậm chí nghĩ: Bao đại nhân quả là Thanh Thiên tái thế, ngay cả những chuyện như thế cũng điều tra tường tận. Nhất thời Lý tri phủ như bị cắt mất lưỡi, miệng mồm há ra, nhưng đến một chữ cũng không nói ra nổi, chỉ đành gật đầu thật mạnh.

Bao đại nhân thăm gật đầu, quay sang nói với Công Tôn tiên sinh: “Công Tôn tiên sinh, hành vi của An Lạc hầu theo luật nên xử trí thế nào?”

Công Tôn tiên sinh khom người đáp: “Theo luật thì phải chịu hình phạt cao nhất.”

Bao đại nhân lại hỏi: “Vậy tri phủ Trần Châu, Lý Thanh Bình đáng xử tội gì?”

“Bãi quan cách chức, lưu đầy biên thùy.”

Tri phủ Trần Châu vừa nghe liền ngã nhào xuống đất.

Bao đại nhân ngừng một chút, chậm chậm hỏi: “Lý Thanh Bình, ngươi biết tội chưa?”

Tri phủ Lý Thanh Bình quỳ rạp trên đất, sầu thảm đáp: “Phạm... phạm quan biết tội...”

“Ngươi có nguyện ý làm chứng trên công đường không?”

“Phạm... phạm quan nguyện ý...”

Bao đại nhân gật đầu, hạ lệnh: “Trương Long, Triệu Hổ, giải Lý tri phủ đi.”

Hai người Trương Long, Triệu Hổ lĩnh lệnh, giải Lý tri phủ xuống dưới.

Đến lúc này, trong phòng khách chỉ còn lại mấy người Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, Triển Chiêu, hai vị Hiệu úy Vương Triều, Mã Hán cùng Kim Kiền.

Kim Kiền nhìn đội hình các nhân viên trong phòng, nhất thời lòng thấy bồn chồn, thầm nghĩ: Trong phòng này ngoại trừ mình ra thì đều là tâm phúc của lão Bao, tình hình có vẻ không ổn rồi, như thế nào mà cứ nghĩ thấy mùi âm mưu vậy.

Quả nhiên, đợi đến khi Trương Long, Triệu Hổ trở lại, Bao đại nhân liền lệnh cho hai người đóng chặt cửa, tập trung tất cả.

Bao đại nhân ngồi chính giữa phòng, nhìn mọi người một lượt, muốn nói gì nhưng lại thôi.

Công Tôn tiên sinh thấy vậy liền bước lên mở lời: “Đại nhân, ngài muốn trưng trị An Lạc hầu theo vương pháp?”

Bao đại nhân gật đầu, trầm giọng nói: “An Lạc hầu tội ác ngập trời, tất sẽ có ngày đền tội, vốn là không phải gấp như vậy, nhưng lương thực và ngân lượng cứu tế sắp vận chuyển đến Trần Châu, nếu không sớm trị tội An Lạc hầu, e là lần này việc phát lương cứu tế cho Trần Châu của chúng ta sẽ không thành.”

Công Tôn tiên sinh cau mày nói: “Nhưng lúc này chúng ta đang trong địa giới Trần Châu, nhân mã của An Lạc hầu trong thành nhiều vô số, dù cho có chứng cứ xác thực, nhưng làm thế nào để chọc thủng được đội quân trùng điệp đó, bắt An Lạc hầu về quy án?”

Vương Triều, Mã Hán nghe xong, lập tức bước lên, xin lệnh: “Đại nhân, chúng thuộc hạ xin nguyện dẫn người đến phủ Hầu gia bắt An Lạc hầu đưa đến trước mặt đại nhân.”

“Khoan đã”, Triển Chiêu bước lên ngăn lại: “Đại nhân, thuộc hạ và Kim bồ khoái đã từng đến thăm dò phủ Hầu gia, trong phủ An Lạc hầu canh phòng nghiêm ngặt, nguy hiểm trùng trùng, vả lại An Lạc hầu còn nuôi một đám võ lâm tử sĩ trong phủ, nếu muốn đến phủ Hầu gia bắt người, e là tổn công vô ích.”

Những lời này vừa thốt ra, trong sảnh liền chìm vào im lặng, mọi người đều chau mày không nói.

Còn Kim Kiền lại thầm thở phào một hơi, nghĩ bụng: May thế, hôm nay Tiểu Miêu có mắt nhìn xa trông rộng, bằng không há chẳng phải mình sẽ bị lôi theo, chịu chết cùng đám người gốc nghiệt này à.

Nghĩ đến đây, mặt Kim Kiền lộ ra vẻ an tâm, mà giữa một đám người mày mặt sầu nào ử ử thì vẻ mặt đó vô cùng nổi bật.

Công Tôn tiên sinh vừa hay lại đứng đối diện với Kim Kiền, nhìn rất rõ, không khỏi mở miệng hỏi: “Kim bồ khoái tựa hồ như định liệu từ trước rồi, lẽ nào đã có diệu kế?”

Kim Kiền giật mình đánh thót một cái, vội vàng lắc đầu, buột thốt: “Thuộc hạ chỉ tán đồng lời của Triển đại nhân, trong phủ Hầu gia đích thực vô cùng nguy hiểm, thâm nhập vào phủ bắt người quả không phải là thượng sách, thuộc hạ cảm thấy chúng ta không nên đi thì hơn.”

Công Tôn tiên sinh nghe vậy, vuốt râu trầm ngâm, lát sau, đột nhiên nói: “Nếu đã không thể vào phủ bắt người, vậy bắt người ngoài phủ thì sao?”

Mọi người nghe xong tất cả đều ngẩn người sửng sốt.

Bao đại nhân nói: “Những lời ấy Công Tôn tiên sinh giải thích thế nào?”

Công Tôn tiên sinh đáp: “Đại nhân, nếu trong phủ Hầu gia canh phòng nghiêm ngặt, chi bằng chúng ta nghĩ một cách dụ An Lạc hầu rời phủ rồi bắt giữ.”

Bao đại nhân nghe thế liền tỏ ý vui mừng, vội nói: “Vậy theo như lời tiên sinh nói, ta nên dùng kế gì?”

Công Tôn tiên sinh đáp: “Đại nhân, huynh đệ Hạng thị hành sự bên An Lạc hầu nhiều năm, có lẽ có thể hiến được kế gì đó.”

Bao đại nhân gật đầu: “Truyền huynh đệ Hạng thị.”

Lát sau, hai huynh đệ Hạng Phú, Hạng Phổ tiến vào phòng khách, khom người thi lễ.

Công Tôn tiên sinh hỏi: “Hạng Phú, Hạng Phổ, hai người các ngươi đi theo An Lạc hầu nhiều năm, có biết bình thường An Lạc hầu xuất phủ vì việc gì không?”

Huynh đệ Hạng thị cũng không phải kẻ ngốc, hai người vừa thấy tình huống như vậy, lại thêm câu hỏi của Công Tôn tiên sinh liền hiểu rõ.

Hạng Phú chấp tay trả lời: “Đại nhân, An Lạc hầu gia bình sinh tính rất đa nghi, lại thích phô trương, nếu có xuất phủ cũng sẽ dẫn theo rất đông binh lính đi cùng, nếu không mang theo binh đội cũng sẽ đưa vô lâm nhân sĩ theo.”

Mọi người nghe xong lại càng cảm thấy nan giải.

Bao đại nhân hỏi: “Chẳng lẽ không có thời điểm xuất môn nào hẳn chỉ có một mình?”

Huynh đệ Hạng thị đồng thời cùng lắc đầu.

Công Tôn tiên sinh ngẫm nghĩ rồi lại hỏi: “Vậy An Lạc hầu có sở thích gì?”

“Cái này...”, huynh đệ Hạng thị nhìn nhau, khuôn mặt lộ vẻ khó xử.

Bao đại nhân nhìn hai người họ nói: “Cứ nói đừng ngại.”

Hạng Phổ vòng vo hồi lâu, mới nói: “Nếu nói về sở thích của Hầu gia thì e chỉ có nữ sắc.”

Hạng Phú cũng tiếp lời: “Hầu gia rất thích nữ sắc, vì vậy mới dựng Nhụy Hồng đường, làm nơi giam cầm những nữ tử có tư sắc để thỏa mãn cho thú vui của mình.”

Mọi người tuy đã sớm biết chuyện, nhưng lúc này nghe xong vẫn thấy có chút giận dữ.

Công Tôn tiên sinh khẽ nhướn mày, hai mắt sáng lên, cao giọng nói: “Đại nhân, học trò có một kế.”

Bao đại nhân mừng rỡ, vội nói: “Tiên sinh mau nói.”

Công Tôn tiên sinh vuốt râu đáp: “Đại nhân, nếu An Lạc hầu thích nữ sắc, chi bằng chúng ta dùng kế ‘mỹ nhân khóc tang’.”

Mọi người nghe xong đều bàng hoàng.

Hai mắt Kim Kiền tròn tròn nhìn Công Tôn tiên sinh, thầm nghĩ: Ai da, cái tên này thật mới mẻ, kế khóc tang, mà còn là mỹ nhân khóc tang? Quả nhiên là Công Tôn Trúc Tử, thực là sáng tạo.

Chợt nghe Công Tôn tiên sinh nói tiếp: “E là kế này phải khiến Bao đại nhân chịu thiệt thòi rồi.”

Bao đại nhân lắc đầu, sang sảng nói: “Thiệt thòi thì có đáng gì? Tiên sinh, mời nói.”

“Lúc này chúng ta đang trong địa phận Trần Châu, An Lạc hầu ắt sẽ cảnh giác cao độ, không dễ dàng gì mà xuất phủ, nếu muốn hấn rời phủ, ắt phải là chuyện lớn xảy ra không thể không đi.”

Triển Chiêu nghi hoặc hỏi: “Lẽ nào chuyện lớn trong lời tiên sinh chính là ‘khóc tang’? Mà ‘khóc tang’ ai?”

Công Tôn tiên sinh khẽ nghiêng đầu nhìn Bao đại nhân một cái, đáp: “Khóc tang vì đại nhân.”

“Hả?!”

Mọi người trong phòng kinh hoàng thất sắc.

Sắc mặt Kim Kiền cũng hơi đổi, nghĩ: Công Tôn Trúc Tử ơi, chẳng qua chỉ là bắt mỗi một con cua, không cần phải đưa lão Bao đi dựng bia chứ?

Công Tôn tiên sinh thấy vậy liền vội giải thích: “Là để đại nhân giả chết, chúng ta chuẩn bị tang sự. Khâm sai đại thần bỗng nhiên đột tử, dù cho An Lạc hầu lòng vẫn ôm mối nghi hoặc, chắc chắn sẽ đến phủ nha phúng viếng, tìm hiểu xem rốt cuộc là thế nào.”

Hạng Phú ngắt lời: “Nhưng cho dù là vậy, Hầu gia cũng vẫn mang theo rất nhiều hộ vệ bên mình.”

Công Tôn tiên sinh khẽ mỉm cười, vuốt râu nói: “Sở dĩ như vậy mới cần ‘mỹ nhân’ khóc tang. Chúng ta tìm một nữ tử tuyệt sắc, giả làm nô tì của đại nhân, mặc tang phục đứng trước linh đường, An Lạc hầu bản tính vốn ham mê nữ sắc, đến lúc ấy nhất định sẽ bị sắc đẹp mê hoặc mất cảnh giác, khi đó để nữ tử ấy dẫn dụ quyến rũ hấn vào hậu đường uống rượu, tất nhiên An Lạc hầu sẽ không mang nhiều hộ vệ bên người, chúng ta chỉ việc tóm gọn hấn.”

Mọi người nghe đến đây mới sáng tỏ, lòng thầm gật đầu tán đồng. Nhưng ngẫm kỹ vẫn cảm thấy có điểm nghi hoặc.

Bao đại nhân nhíu mày nói: “Tiên sinh, kế này tuy rất hay, nhưng nữ tử tuyệt sắc kia ta phải tìm ở đâu?”

“Cháu” một cái, ánh mắt mọi người đồng loạt bắn về phía Công Tôn tiên sinh.

Kim Kiền ở bên cạnh thì thấy buồn cười, thầm nghĩ: Công Tôn Trúc Tử tuy rằng ý tưởng rất sáng tạo, nhưng Khai Phong phủ toàn là nam tử, đến cả động vật giống cái cũng chẳng có... Đợi đã, nếu nói động vật giống cái, chẳng lẽ là chỉ mình à?!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền đổ mồ hôi lạnh toàn thân, lại liếc nhìn Công Tôn tiên sinh, hình như ánh mắt không dừng ở trên người nàng, thế là Kim Kiền thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng trong Khai Phong phủ này, chỉ duy nhất một người là coi như có tư sắc...

Kim Kiền không khỏi đánh mắt nhìn sang Triển Chiêu.

Lẽ nào để Tiểu Miêu cos thành tuyệt sắc giai nhân?! Thật tuyệt vời!

Kim Kiền trong lòng đang rất mâu thuẫn thì nghe Công Tôn tiên sinh tiếp tục nói: “Nói về nữ tử tuyệt sắc này thì e rằng còn phải tìm kiếm.”

Thì ra không phải là để Tiểu Miêu cos à, thật đáng tiếc...

“Huynh đệ Hạng thị, các người có biết khu thanh lâu nổi danh nào ở gần Trần Châu này không?”, Công Tôn tiên sinh hỏi.

Huynh đệ Hạng thị vừa nghe liền sững sốt, buột thốt nói: “Ở phía tây thành có một khu bán hoa...”

Lời còn chưa nói xong đã bị Bao đại nhân cắt ngang: “Công Tôn tiên sinh muốn tìm một nữ tử thích hợp ở thanh lâu ư?”

Công Tôn tiên sinh gật đầu.

“Nhưng nếu An Lạc hầu bản tính vốn háo sắc, thanh lâu này...”

Công Tôn tiên sinh lắc đầu cắt ngang câu hỏi của Bao đại nhân, hỏi huynh đệ Hạng thị: “An Lạc hầu chưa từng đến thanh lâu đứng không?”

Huynh đệ Hạng thị nghe vậy đều giật mình biến sắc, bất giác buột miệng: “Tiên sinh vì sao lại biết? Hầu gia quả thực chưa từng đặt chân vào thanh lâu.”

Công Tôn tiên sinh lại mỉm cười, nói: “An Lạc hầu ngông cuồng ngang ngược như thế, lại mạo hiểm dưng Nhuyễn Hồng đường để giam cầm các nữ tử con nhà lành, ắt hẳn hẳn chỉ thích đi nơi đó, những chốn như thanh lâu e rằng An Lạc hầu khinh thường không thèm tới.”

Mọi người nghe xong, liền hiểu rõ, lại càng kính phục tâm tư sắc bén tinh tế của Công Tôn tiên sinh.

Lại nghe Công Tôn tiên sinh nói tiếp: “Chỉ có điều nữ tử này không những vẻ ngoài diễm lệ mà còn phải thông minh hơn người, đến lúc quan trọng còn có thể giữ bí mật tuyệt đối. Nữ tử như vậy mà muốn tìm trong chốn phong trần e rằng có phần khó khăn.”

Hạng Phú nghe được những lời này, thì chợt nhớ ra cái gì đó, đột nhiên reo lên: “Nói như thế thì thảo dân nghĩ đến một người. Ở thanh lâu Thiên Hương, thanh lâu lớn nhất trong Trần Châu, hiện có một hoa khôi tên gọi Băng Cơ, vô cùng phù hợp với các điều kiện của Công Tôn tiên sinh, chỉ là...”

Công Tôn tiên sinh bước lên, vội nói: “Có gì khó khăn? Người cứ nói, đừng ngại.”

Hạng Phú nói tiếp: “Chỉ là giá của Băng Cơ quá cao, lại là người thanh cao ngạo mạn, những nam tử tầm thường dung tục tìm đến, cho dù có vung tiền như rác cũng chưa chắc có thể gặp mặt nàng được, nếu chúng ta muốn nhờ nàng giúp đỡ, e rằng...”

Vương Triều nghe vậy liền to tiếng: “Chuyện này có đáng gì, cứ để chúng ta Thiên Hương lâu trực tiếp bắt cô ta về chẳng phải là được rồi sao?”, dứt lời còn như muốn dẫn Mã Hán xông ra ngoài.

“Không được!”, Công Tôn tiên sinh vội ngăn lại, nhìn hai người dờ khóc dờ cười nói: “Hiệu úy, thủ hạ của khâm sai đại thần vừa đến Trần Châu đã xông vào thanh lâu bắt người, như thế còn ra thể thống gì? Huống hồ, các người làm loạn lên như thế, há chẳng phải là đánh răn động cỏ, báo cho An Lạc hầu biết sao?”

Vương Triều, Mã Hán lúc này mới phản ứng lại, xấu hổ lui lại đứng sang một bên.

Công Tôn tiên sinh lại nói với Bao đại nhân: “Học trò cảm thấy cô Băng Cơ này là người thích hợp, chỉ là hoa khôi khó gặp, e rằng phải chọn một người thích hợp đi mời.”

Bao đại nhân gật đầu, hỏi: “Theo ý tiên sinh, nên phải người nào đi thì hơn?”

“Việc này...”, Công Tôn tiên sinh tay vuốt râu, hai mắt khép hờ, khóe miệng mang ý cười, ánh mắt chậm chậm chiếu về hộ vệ áo đỏ đứng một bên.

Mọi người nhất thời sáng tỏ, “chú” một tiếng ánh mắt nhất tề bắn lên người Triển Chiêu.

“Sợ rằng phải phiền Triển hộ vệ rồi.”

Chỉ thấy thân hình Triển Chiêu cứng ngắc thẳng tắp, thần sắc mang vẻ ngượng ngùng, hai mắt nhìn trân trân Công Tôn tiên sinh hồi lâu mới miễn cưỡng ôm quyền đáp:

“... Thuộc hạ tuân lệnh.”

Bao đại nhân cũng gật đầu nói: “Trương Long, Triệu Hổ nghe lệnh, bản phủ lệnh cho hai người đi theo Triển hộ vệ đến Thiên Hương lâu, tối nay nhất định phải đưa được hoa khôi Băng Cơ về.”

“Thuộc hạ tuân lệnh!”, Trương Long, Triệu Hổ ôm quyền đồng thanh cao giọng đáp.

Triển Chiêu nhận lệnh đối mặt với “hiểm nguy”, tất nhiên không dám trễ nải, vội cùng hai người Trương Long, Triệu Hổ lui ra sau hậu đường cởi bỏ quan phục, thay bằng thường phục, từ biệt Bao đại nhân rồi lên đường ngay.

Nhưng còn chưa bước chân ra khỏi bậc cửa, bỗng nghe Công Tôn tiên sinh cao giọng nói: “Triển hộ vệ chậm đã.”

Triển Chiêu nghe vậy liền dừng lại, quay người hỏi: “Công Tôn tiên sinh còn có điều gì giao phó?”

Công Tôn tiên sinh chậm chậm đi đến trước mặt Triển Chiêu, đánh giá tỉ mỉ từ trên xuống dưới vị hộ vệ y phục màu lam này, sắc mặt nghiêm nghị nói: “Giao phó thì không dám, chỉ là...”

“Chỉ là...”, Triển Chiêu nghi hoặc.

Công Tôn tiên sinh vuốt chòm râu đen nhánh, thông thả đi quanh người Triển Chiêu một vòng, đầu mày càng lúc càng nhíu chặt, hồi lâu sau mới nói: “Nghe huynh đệ Hạng thị nói, giá của Băng Cơ rất cao, phàm là những kẻ tới Thiên Hương lâu, không giàu thì sang... Triển hộ vệ nếu muốn gặp được Băng Cơ, Triển hộ vệ như thế này...”

“Phì...”

Công Tôn tiên sinh còn chưa dứt lời thì bỗng nghe có tiếng động dị thường phát ra từ góc phòng, mà trong phòng khách này lại vô cùng rõ ràng.

Mọi người không khỏi ngoái đầu nhìn, chỉ thấy một tiểu sai dịch nhỏ bé đang đứng trong góc phòng khách, tay bưng miệng, hai vai không ngừng run lên.

Vương Triều đứng gần Kim Kiên nhất, nhìn thấy rất rõ ràng, lòng thầm khó hiểu, bất giác mở miệng hỏi: “Kim Kiên, người như thế là sao?”

Lúc này Kim Kiên đang liềm mạng nín cười, nhần nhịn rất khổ sở, bỗng nghe giọng của Vương Triều, ngẩng đầu lên theo phản xạ, vừa hay bắt gặp ánh mắt kỳ lạ của mọi người thì giật mình đánh thót, vội vàng nghiêm sắc mặt lại, thẳng người nghiêm túc nói: “Thuộc hạ không sao cả.”

Chỉ là công phu tu luyện chưa đến nơi, một bên khóe miệng còn hơi giật giật khê nhếch lên.

Công Tôn tiên sinh thấy thế, vẻ mặt lại rất vui mừng, cao giọng nói: “Có lẽ nào Kim bồ khoái cũng chú ý tới?”

Chú ý đến cái gì?

Mọi người lại càng khó hiểu vạn phần, vô số ánh mắt bắn thẳng về phía Kim Kiên.

Chỉ thấy biên độ run rẩy trên khóe miệng Kim Kiên ngày càng rõ ràng, hồi lâu sau Kim Kiên mới trả lời: “Công Tôn tiên sinh thần cơ diệu toán. Thuộc hạ bái phục.”

“Nếu đã như vậy, Kim bồ khoái cho rằng nên bỏ cứu như thế nào?”

“Trong phủ của Lý tri phủ nhất định có phương pháp bỏ cứu.”

“Nói rất có lý... nếu đã như vậy, xin phiền Kim bồ khoái giúp đỡ.”

“... Thuộc hạ tuân lệnh.”

Chúng nhân ngơ ngơ ngác ngác nhìn hai người họ kẻ xướng người họa, hoàn toàn không hiểu mô tê gì cả, cho đến khi hai người họ đi quanh Triển Chiêu mấy vòng, sau rốt cùng đồng thời lắc đầu thở dài, tiếp đó mỗi người một bên, không nói không rằng túm lấy cánh tay vị tứ phẩm hộ vệ đang nghệt mặt ra lời vào trong phòng, lúc này mọi người mới cảm thấy có gì đó không đúng.

Lát sau, bỗng nghe thấy những tiếng như thế này truyền ra từ trong phòng:

“Công... Công Tôn tiên sinh?! Đây... đây là vì sao? Không... không cần phiền Kim bồ khoái, Triển mỗ tự mình cỏi áo được.”

Một thoáng im lặng.

“Kim bồ khoái thấy thế nào?”

“Tạm chấp nhận được.”

“Không... không cần phiền hai vị, Triển mỗ tự mình làm.”

Lại một trận tĩnh lặng.

“Kim bồ khoái cảm thấy được chưa?”

“Hơi xa xỉ...”

“Có lý.”

“Hai vị, Triển mỗ tự mình cởi áo được!!!”

...

Sau khi những đoạn đối thoại như thế lặp lại mấy lần nữa, mới thấy ba người từ trong phòng bước ra.

Mọi người bỗng thấy trước mắt như sáng bừng lên.

Chỉ thấy Triển Chiêu chân đi hài gấm tựa đạp trên mây, vận áo dài nhuộm màu ánh trăng, thắt lưng mang đai ngọc, dây buộc tóc trắng như tuyết rủ xuống ngang hông, chậm chậm lay động theo từng bước chân, đôi mày liễu mát dài đến tóc mai, hai mắt lấp lánh như thu cả ánh sao trên trời, đúng là anh tuấn sáng ngời, mỹ mạo xuất chúng. Chỉ là thân hình thẳng tắp như cán bút lộ rõ vẻ ngượng ngùng, hai vết hồng hồng dần hiện trên má.

Bình thường mọi người quen nhìn hộ vệ tứ phần vận y phục đơn sắc, hiện tại không có ai là ngoại lệ, tất cả đều nhìn tới ngây người.

“Đại nhân”, Công Tôn tiên sinh bước tới trước mặt Bao đại nhân chấp tay: “Như thế này thì khi tới Thiên Hương lâu sẽ không có sơ hở gì.”

Bao đại nhân hoàn hồn lại, vẻ mặt tán thưởng nói: “Công Tôn tiên sinh quả nhiên suy nghĩ chu toàn.”

Công Tôn tiên sinh khẽ mỉm cười: “Phục trang của Triển hộ vệ như thế này hoàn toàn là nhờ vào nhãn quan hơn người của Kim bồ khoái.”

Bao đại nhân nhìn Kim Kiền, gật đầu nói: “Kim bồ khoái tâm tư mẫn tiệp, chi bằng cùng đi Thiên Hương lâu, trợ giúp Triển hộ vệ.”

“... Thuộc hạ tuân lệnh”, Kim Kiền cúi đầu đáp, khuôn mặt nhẵn nhúm lại một cách mất tự nhiên.

“Trương Long, Triệu Hổ!”

“...”

“Trương Long, Triệu Hổ!!!”

“Hả? A! Có thuộc hạ.”

“Hai người cũng cùng đi...”

Lão Bao còn chưa dứt lời thì đã thấy hai người Trương Long, Triệu Hổ đồng thời bước lên một bước, sát son thề thốt: “Đại nhân yên tâm, hai người chúng thuộc hạ cho dù phải liều cả tính mạng, cũng nhất định phải bảo vệ Triển đại nhân chu toàn!”

“Phì...”, lại nghe âm thanh dị thường từ Kim Kiền phát ra.

Tất cả thề, khi đó, đích thực bọn họ nhìn thấy hai cái lỗ tai mèo bỗng trở nên đỏ bừng.

107. Q.7 - Chương 10: Hồi Mười

Thiên Hương lâu mời người trở ngại.

Vì hoa khôi Kim Kiền hiến kế.

Sắc trời đã tối, trăng khuyết treo cao, gió đêm hiu hiu thổi xua đi cái oi bức của một ngày.

Góc tây nam Trần Châu là khu phố bán hoa, thanh lâu vô số, lúc này vừa mới qua giờ thấp đèn, cả một khu phố dài đèn đuốc sáng trưng, từ xa nhìn lại tựa như một con rồng lửa, khung cảnh vô cùng náo nhiệt.

Tuy thiên tai hoành hành, bách tính chết đói vô số, nhưng những kẻ phát tài kiếm lời lớn từ nạn hạn hán cũng không ít. Hơn nữa Trần Châu lại cách biên thù không xa, những thương nhân buôn bán từ nam ra bắc đều phải đặt chân qua nơi đây, lại càng làm cho chốn trăng hoa này thêm phần náo nhiệt.

Trên đường, người qua kẻ lại đông nghìn nghịt, những giai thanh gái lịch nói nói cười cười. Hai bên đường thanh lâu san sát, đèn lồng đỏ treo cao, phía trên lầu cao, bên ngoài cửa, một hàng oanh oanh yến yến, áo đỏ áo xanh, cười duyên rộn ràng, tiếng đàn tiếng sáo, mơ mơ hồ hồ, quần quýt vãn vương, câu hồn đoạt phách.

Chính giữa phố hoa là một toàn kiến trúc ba tầng lầu, là thanh lâu số một, số hai ở Trần Châu, tên gọi Thiên Hương lầu. Thiên Hương lầu có nàng hoa khôi Băng Cơ, tiếng đẹp lan xa, khuynh thành khuynh quốc, tài sắc vẹn toàn, tài hoa tốt bậc, nhưng bởi tính cách nàng lạnh lùng kiêu ngạo, rất coi trọng bản thân, thế nên nàng còn có tiếng là ngàn vàng cũng khó mua được nụ cười.

“Vị công tử này, ngài tới vừa kịp lúc, buổi biểu diễn của Băng Cơ còn một khúc nữa là bắt đầu, trước tiên ngài hãy cầm lấy tấm thẻ bài này, vào trong rồi hãy căn cứ theo số thứ tự ghi trên thẻ mà ngồi vào chỗ, ắt hẳn sẽ có thể gặp được Băng Cơ.”

Bên ngoài cửa lớn Thiên Hương lầu, có một gã gia nô đen đúa ngồi chính giữa cửa, trước mặt hắn là một cái bàn bằng gỗ, trên mặt bàn bày đầy những hàng thẻ bài, trên mặt thẻ có viết số thứ tự, chính là thẻ bài vào cửa của Thiên Hương lầu.

Cũng bởi tiếng tăm vang xa của Băng Cơ mà mỗi ngày những kẻ ái mộ danh tiếng của nàng tìm đến Thiên Hương lầu nhiều không kể xiết, cho nên tú bà mới nghĩ ra một cách, hàng ngày bán thẻ vào cửa, chỉ những khách có thẻ này mới có thể vào trong mà diện kiến dung nhan của Băng Cơ. Số thẻ càng nhỏ thì chỗ ngồi càng gần với nơi Băng Cơ biểu diễn. Kể từ đó, vì mấy tấm thẻ ngồi đầu mà khách làng chơi có thể nói là tranh nhau vỡ đầu, trời còn chưa tối đã phải người đến xếp hàng đoạt số, nếu tranh không được thì sẽ ra giá cao để mua, cho nên cũng vì việc mua bán thẻ bài này mà Thiên Hương lầu thu được không ít ngân lượng.

“Tiểu ca, thẻ này phát thế nào?”

Gã gia đình đang bán rất sôi nổi bỗng nghe có người hỏi, liền ngẩng đầu lên đơn đả cười nói theo phản xạ: “Vị công tử này...”

Nói được nửa câu liền lập tức nuốt nửa câu sau về.

Trước mặt hắn là một thiếu niên mảnh khảnh, mày rậm mắt nhỏ, vẻ mặt tươi cười, thân vận áo vải, mũ vải trên đầu đội lệch, là cách ăn mặc của gã sai vặt, mới nhìn qua thì thấy tướng mạo tên nhóc này rất tầm thường, nhưng nhìn lại thì cũng thấy mày mặt hiện lên vài phần thanh tú.

Gã gia đình nhìn cách ăn vận của thiếu niên nọ thì lập tức như biến thành người khác, sắc mặt sa sầm xuống, bực bội nói: “Đi đi đi đi, tên tiểu tử thối này từ đâu chui ra, với bộ dạng này của người mà đòi thẻ bài, e là có lột da rút xương người đem đi bán cũng chẳng đủ tiền mua thẻ.”

Thiếu niên kia bị gã gia đình khinh bỉ cho một phen nhưng cũng chẳng tức giận, vẫn tươi cười như trước nói:

“Tuy ta không trả nổi phí mua thẻ bài này, nhưng công tử nhà ta thì trả nổi.”

“Công tử nhà người?”

Thiếu niên cười he he một tiếng, quay đầu hô: “Công tử, chỗ này phát thẻ bài.”

Gã gia đình nhìn theo, liền thấy có ba người bước ra từ trong đám đông.

Hai người đi phía trước đều ăn vận như hộ vệ, dáng hình vạm vỡ, vừa nhìn đã biết là con nhà võ. Người bên trái khoảng trên dưới hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, người bên phải ước chừng tuổi vừa qua hai mươi. Hai người đi đến trước mặt gã gia đình rồi đứng tách sang một bên, lộ ra người phía sau.

Gã gia đình ngược mắt lên nhìn, nhất thời hít vào một hơi khí lạnh.

Người này, chân mang tất trắng bằng lụa đi hài gấm tựa đạp trên mây, thân vận áo dài nhuộm màu ánh trắng, thắt lưng đeo đai bằng ngọc phỉ thúy, dây buộc tóc trắng như tuyết, người thẳng như cây tùng cây

bách; lướt lên khuôn mặt người này, đôi mày lười mác tựa dáng núi dài đến tóc mai, đôi mắt sâu thăm lấp lánh như thu trọn cả bầu trời sao, sống mũi cao thẳng, môi mỏng tựa vết đao chém, tuấn tú nho nhã, cốt cách sáng ngời.

Tuy gã gia đình đã lẫn lộn ngang dọc ở khu phố hoa này nhiều năm, gặp qua vô số hạng người, nhưng cũng chưa từng gặp được người tuấn tú văn nhã như thế, nhất thời nhìn đến ngẩn ngơ, mãi lâu sau mới hồi phục tinh thần, liền vội vàng cười bồi, nói: “Tiểu nhân có mắt không trông, thì ra là đại gia ngài tới! Lâu như vậy rồi mà ngài không đến, làm cho các cô nương của Thiên Hương lâu chúng tôi nhớ ngài muốn chết.”

Câu này vốn là những lời mà thường ngày gã gia đình vẫn mời chào khách làng chơi, cho nên hẳn cũng chẳng nghĩ nhiều, chỉ buột miệng nói ra theo phản xạ, chẳng ngờ hai gã hộ vệ bên người vị thiếu gia này liền biến sắc.

Người hộ vệ khuôn mặt ngăm đen liền nghiêm mặt lại, ánh mắt lộ ra vẻ dữ dằn, gằn giọng quát: “Không được vô lễ!”

Gã gia đình bị dọa cho giật thót mình, thiếu chút nữa thì ngã ngồi xuống đất.

Tên sai vặt thiếu niên đứng bên thì suýt nữa bật cười thành tiếng, liền vội vàng bước lên dàn hòa: “Thế bài này rốt cuộc bán thế nào?”

“Năm... năm mươi lượng...”, gã gia đình đáp.

“Cái gì?!”

Tên sai vặt đột nhiên hét lên một tiếng, túm chặt lấy cổ áo gã gia đình, gầm lên như hung thần ác sát.

Gã gia đình vừa mới bị đại hán mặt ngăm đen dọa cho một trận không nhẹ, lại bị tên sai vặt quát tiếp, mồm miệng nghẹn ứ, ứ ớ hồi lâu mới sửa lại thành: “Năm... năm mươi lượng một cái...”

“Thế còn chấp nhận được!”, tên sai vặt đen mặt, không tình nguyện móc trong túi tiền ra mấy lượng bạc vụn đặt lên bàn.

Gã gia đình cũng không đếm lại, vội vàng cầm một thẻ bài đưa lên.

Tên sai vặt nhận lấy nhìn một cái, sắc mặt càng đen hơn, tóm lấy gã gia đình hỏi: “Số một trăm năm mươi tám? Xếp xa như vậy, làm sao có thể gặp được Băng Cơ? Người đang đùa giỡn chúng ta hả?”

Gã gia đình vội vàng xua tay đáp: “Gặp được, gặp được, sau khi vào Thiên Hương lâu, căn cứ theo số trên thẻ bài này mà ngồi, đợi đến khi Băng Cơ biểu diễn xong, lại dâng lễ vật theo yêu cầu của Băng Cơ, nếu có thể làm Băng Cơ vừa ý thì sẽ trở thành khách đêm nay của Băng Cơ.”

Tên sai vặt nghe xong, sắc mặt rốt cuộc cũng hòa hoãn buông gã gia đình ra.

Gã gia đình vội vàng đứng thẳng dậy, hướng vào trong hồ: “Số một trăm năm mươi tám, tất cả bốn vị đại gia, tiếp đón chu đáo.”

Bốn người bước qua gã gia đình, đi vào trong.

Vừa đi, một hộ vệ trong đó vừa khẽ nói với vị công tử vận y phục bằng gấm: “Triển đại nhân, theo như thuộc hạ thấy, cho dù vào được Thiên Hương lâu này mà muốn đơn độc gặp gỡ Băng Cơ, sợ cũng không dễ dàng gì.”

Công tử áo gấm, cũng chính là Triển Chiêu, khẽ nhún mày, trầm ngâm giây lát rồi nói với tên sai vặt: “Kim Kiền, người có cách gì không?”

Kim Kiền lại chẳng có vẻ gì là hoang mang hay luống cuống cả, quay đầu nhìn Triển Chiêu một cái, tràn đầy tự tin đáp: “Bình đến tướng ngăn, nước tràn đắp đất”. Lòng lại thầm nghĩ: Có cái gì mà lo lắng nào? Với cách ăn vận của Tiểu Miêu hôm nay, cho dù là Hằng Nga trong cung Quảng Hàn thì cũng bị mê hoặc đến thất điên bát đảo ấy chứ, huống chi là một nàng Băng Cơ.

Những lời này vừa thốt ra, liền đối lấy ánh mắt vô cùng thiếu tin tưởng của Trương Long, Triệu Hổ.

Kim Kiền cũng chẳng để ý, chỉ thông thả đi phía trước.

Mấy người bọn họ đi xuyên qua đình viện, bước vào sảnh chính của Thiên Hương lâu. Trong sảnh chính của Thiên Hương lâu này, trần cao một trượng có dư, lùa mỏng phát phơ, đèn lồng đỏ đan xen như lưới, hai hàng lan can cầu thang dẫn lên lầu trên được chạm trổ tỉ mỉ. Chính giữa đại sảnh dựng một cái đài cao, trên bày mẫu đơn, dưới trải thảm lông dê, phía sau đài cao treo một tấm rèm bằng trúc, họa bức hoa sen khoe sắc trên hồ. Phía đối diện đài cao có bày mấy chục chiếc bàn tròn, mỗi bàn lại phối hợp vài chiếc ghế mây, thẻ bài đặt thẳng đứng trên bàn cùng một đĩa hoa quả, bình rượu và mấy cái chén; hầu hết các bàn đều bị khách làng chơi đến đây tâm hoan vui thú ngồi chật kín, chỉ còn lại một hai bàn trống. Rất đông nữ tử xinh đẹp mỹ miều ngồi xen kẽ trong đó, được khách nhân khoác vai ôm eo, người thì kính rượu, người thì đút hoa quả, nói cười lả lơi không ngớt.

Mấy người bọn họ vừa bước qua bức cửa, tú bà liền vung vẩy khăn tay đỏ sẫm, dướn dẹo đi đến, nhìn y như con cá chình không xương vậy, tú bà đón đả chào mời: “Ôi, bốn vị đại gia, mời vào trong, các con đâu, mau...”

Đến khi tú bà nhìn kỹ người mới đến thì mấy câu chào mời bình thường vẫn quen nói bỗng nhiên nghẹn lại, hồi lâu sau mới tiếp tục hô: “Các con đâu, còn không mau ra chào các vị đại gia!”

Tiếng hô này, rất rõ ràng, cao hơn bình thường đến mấy phần, lập tức thu hút sự chú ý của các cô nương trong sảnh.

Nhất thời các cô nương trong Thiên Hương lâu nhìn đến ngẩn ngơ.

Chỉ cảm thấy vị công tử áo gấm trước mặt này tựa như làn gió mát lạnh lướt qua mặt, tựa như ánh trăng chiếu rọi lòng người, trong một thoáng liền thấy như có dòng suối mát trong chảy qua nơi trăng hoa hỗn tạp này, khiến tâm hồn mỗi người được thanh tịnh.

Có điều sau một thoáng này, các cô nương liền hoàn hồn lại, mười mấy cô nương chưa tiếp khách hết như kiến thấy đường lập tức bâu lấy, người nào người nấy đều muốn bổ nhào lên người vị công tử tuấn tú văn nhả này.

Nhưng còn chưa kịp đến gần thì đã bị Trương Long, Triệu Hổ phía trước Triển Chiêu ngăn lại.

Triển Chiêu không một dấu vết lùi về sau nửa bước, giơ thẻ bài trong tay lên nói: “Các cô nương, có thể dẫn đường cho tại hạ được không?”

Các cô gái tất nhiên là bằng lòng rồi, liền vội vàng đưa mấy người bọn họ đến bàn đặt thẻ bài số một trăm năm mươi tám.

Triển Chiêu ngồi xuống, mắt nhìn thẳng, thần thái nghiêm túc, lưng thẳng như thân tùng, dường như có một tầng khí hộ thể bao quanh mình, khiến các cô gái chẳng có cách nào lại gần; Trương Long, Triệu Hổ thì như hai ông môn thần, nối tiếp nhau ngồi sát xuống hai bên Triển Chiêu, sát đến nỗi khoảng cách nửa bước chân cũng chẳng chừa, làm cho mười mấy nữ tử kia trừng mắt, giậm chân đấm ngực, mè nheo hồi lâu cũng chẳng thấy sắc mặt ba người thả lỏng đi chút nào, đành phải ngồi xuống cạnh Trương Long, Triệu Hổ và Kim Kiền.

Kim Kiền ở bên cạnh nhìn thấy rất rõ, ra sức nín cười, tưởng chừng như sắp bị nội thương đến nơi, thầm nghĩ: Làm gì có khách làng chơi nào đến kỹ viện giống như thế chứ? Quả thực còn nghiêm trang hơn cả thẩm án trên công đường, cứ thế này thì chưa đợi được đến lúc Băng Cơ xuất hiện, thân phận của chúng ta đã bị bại lộ rồi.

Lại nhìn các cô nương kia, cứ muốn ngả người vào Triển Chiêu, nhưng khốn khổ thay Triển Chiêu lại có chính khí hộ thân, muốn mời rượu Trương Long, Triệu Hổ lại e sự bộ mặt nhăn nhó của hai người họ, nhìn trái nhìn phải, cuối cùng, thôi thì phải chuyển hướng, chọn tiếp vị khách được xem là “tốt nhất” vậy, tất cả cố gắng điều chỉnh lại vẻ mặt sà tới bên cạnh Kim Kiền, trái một cô rót rượu, phải một cô gấp thức ăn, đặt Kim Kiền vào vị trí trung tâm.

“Công tử, phải chăng đây là lần đầu tiên công tử tới đây?”

“Nô gia kính tiểu ca một ly.”

“Tiểu ca, điểm tâm của Thiên Hương lâu nức tiếng khắp gần xa, nô gia đút cho ngài một miếng nhé?”

Kim Kiền bị chúng sinh vật đồng giới vây quanh thành đàn, thể hiện đủ mọi cử chỉ ân cần, nhào nhoet, mấy ly rượu cứ lắt lư đưa tới trước mặt Kim Kiền, che bên phải, đẩy bên trái, chối từ mãi không xong, khiến tóc gáy rồi lông mao toàn thân Kim Kiền dựng hết cả lên, lòng thầm kêu gào xui xẻo quá: Tiêu Miêu có dáng vẻ nghiêm nghị cùng chính khí hộ thân, lại thêm hai ông môn thần kia ngồi cạnh, đến một kẻ hồ cũng chẳng chừa, tất nhiên là an tâm kê cao gối vô ưu vô lo rồi. Chỉ khổ cho cái thân mình, khách làng chơi bắt đắc dĩ, lưu lạc thế nào mà cuối cùng lại bị một đám động vật cùng giới sàm sỡ. Bà nó, khách làng chơi sâu thẳm nhất trong thiên hạ e rằng cũng chỉ đến thế này mà thôi! Chẹp, mà thôi đều cùng giới tính cả, bị sờ vài cái cũng chẳng mất mát gì, hôm nay mình cứ thoải mái đi!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền liền bày ra bộ mặt khách làng chơi kinh điển học được từ trong các bộ phim truyền hình, cười tít mắt, dang hai tay ra, đang muốn ôm người đẹp vào lòng, nhưng cánh tay vừa mới giờ lên thì đột nhiên bị một luồng kinh lực nắm chặt lấy. Kim Kiền chỉ thấy trước mắt như hoa hết lên, đến khi hoàn hồn lại thì đã thấy mình bị Triển Chiêu kéo đến bên cạnh, ngồi chen vào giữa Triển Chiêu và Triệu Hổ.

Các cô nương đang định rót rượu cho Kim Kiền bỗng nhiên bị mất mục tiêu, mấy cánh tay nhất thời khựng lại, cứng đờ giữa không trung.

Chỉ thấy Triển Chiêu chậm chậm nâng một ly rượu lên, thi lễ với mấy vị cô nương ngồi quanh bàn cung kính nói: “Tiểu huynh đệ của tại hạ tuổi còn quá nhỏ, không biết uống rượu, tại hạ thay tiểu đệ kính các vị cô nương một ly.”

Kim Kiền ngược lên nhìn thì thấy dưới ánh đèn và ánh nến, quanh Triển Chiêu cơ hồ như được bao bọc bởi một tầng hào quang, như thể Phật Tổ chuyển thế, nhất thời cảm khái vạn phần, thầm nghĩ: Quả nhiên Tiểu Miêu là con mèo tốt, xả thân hy sinh vì đại nghĩa như vậy, thật không hổ danh là Nam hiệp!

Các cô nương vốn không có cơ hội xuống tay, lúc này lại nghe được Triển Chiêu mở miệng, liền vô cùng vui mừng, người nào người nấy mắt phóng ra lục quang, ào ào chạy tới vây quanh Triển Chiêu, cầm ly rượu lên những muốn rót rượu. Trương Long Triệu Hổ thấy thế liền vội vàng đứng dậy tiến lên, cản lại một nửa các cô nương đang bưng rượu đến.

Các cô nương lại sao chịu lui bước chứ, ai nấy đều trở hết tất cả tuyệt kỹ của mình ra, lại còn dùng nào là khăn tay thơm nữa, nào là quạt lụa thêu hoa, tận lực mà phát lên người Trương Long, Triệu Hổ, khiến cho hai vị Hiệu úy của Khai Phong phủ chặt vật khôn cùng. Da mặt Triệu Hổ vốn mỏng, lại không quen với tình huống như thế này, đỏ bừng mặt, lắp ba lắp bắp:

“Cô... cô nương... xin hãy tự trọng...”

Mấy cô nương vừa nghe xong liền phì cười ngay tại trận:

“Ôi, đại gia, đến Thiên Hương lâu này, thế nào lại kêu cô nương hầu rượu tự trọng?”

Trương Long cũng vội bước lên phụ họa: “Mấy vị cô nương, chúng tôi không biết uống rượu...”

Các cô nương che mặt yêu kiều cười: “Ôi, cái gì mà không biết uống rượu, vị tiểu huynh đệ của các ngài tuổi còn nhỏ không biết uống, lẽ nào mấy vị đại gia tuổi tác thế này mà cũng không biết uống?”

Lúc này Trương Long, Triệu Hổ có nỗi khổ mà không nói được, tuy tửu lượng của hai người không thấp, nhưng hiện giờ đang làm nhiệm vụ, sao dám uống rượu, chỉ đành chặt vật đưa đẩy, bị chuốc mấy chén liền.

Hai người Trương Long, Triệu Hổ bên này đang vất vả tự bảo vệ mình, còn Triển Chiêu bên kia cũng gặp phiền phức. Nữ tử vây quanh Trương Long, Triệu Hổ không quá bốn, năm người, mà mấy cô nương vây quanh Triển Chiêu thì tới mười mấy cô, mặc dù e ngại luồng chính khí cùng sự thanh cao hộ thân của Triển Chiêu nên họ không dám làm quá, nhưng ai nấy cũng đều thi triển hết thần công quyền rũ của mình ra, nào là lộ ngựa, nào là bày ra dáng vẻ tươi mát. Tiếc thay cho Nam hiệp một đời anh hùng, dù đối mặt với vô số thích khách, sát thủ giang hồ, đạo tặc, cường hào ác bá, mặt vẫn không đổi sắc, nhưng khi đối mặt với loạn trận thế mã đào này thì thực đánh không được, nổi giận cũng chẳng xong, luyến quỳnh đến nỗi thân mình còn chẳng ứng phó được, trán lấm tấm mồ hôi.

Ngược lại Kim Kiền thừa dịp này mà được thanh thoi đôi chút, có Triển Chiêu, Trương Long, Triệu Hổ làm mấy cô nương ấy chuyển mục tiêu, tất nhiên là vút ngay gã sai vật suy dinh dưỡng này ra sau ốt rồi. Bởi vậy

Kim Kiền lập tức nhân cơ hội mà đánh chén một hồi, ăn mấy món điểm tâm hoa quả trứ danh của Thiên Hương lâu đến no căng bụng.

Trong lúc mấy người bọn họ bị đông đảo chúng nữ tử “bao vây tấn công”, chưa có cách nào để thoát thân, thì bỗng vang lên tiếng nhạc. Đại sảnh vốn huyền ảo âm ỉ, khi tiếng nhạc cất lên, trong nháy mắt tất cả đều trở nên tĩnh lặng.

Chỉ thấy hai đoàn nữ tử phục sức lộng lẫy, tay cầm các loại nhạc cụ đi ra sau rèm trên đài cao, rồi chậm chậm ngồi xuống hai bên, đồng loạt đưa tay lên gảy đàn, tiếng nhạc du dương tràn ngập trong sảnh.

Giữa tiếng nhạc réo rắt, rèm cuốn từ từ nâng lên, hương thơm kỳ lạ lan tỏa, một nữ tử yếu điệu xuất hiện, ôm đàn tỳ bà, lặng lẽ ngồi xuống, nhất thời không khí trầm lắng tràn khắp.

Đừng nói là các nam tử ngồi dưới đài mà ngay cả Kim Kiền, người đã từng nhìn quen vô số các thần tượng, người mẫu, hoa hậu thế giới khắp trong ngoài nước, như hiện giờ khi nhìn thấy nữ tử này, nàng cũng không khỏi giật mình kinh ngạc.

Nữ tử này, thân vận áo sa mỏng màu nhạt, váy nhẹ thướt tha bồng bềnh trên đất, cổ áo, tay áo cho đến vạt váy đều thêu hoa mẫu đơn rực rỡ, như hư như thực, như mộng như ảo; đầu nàng cài một bông mẫu đơn, tóc dài tựa thác đổ, hương thơm kỳ lạ ngào ngạt tỏa khắp khiến ta ngây ngất; mắt nàng lấp lánh đôi mày cong vút, răng trắng môi son, da dẻ mịn màng tinh khôi tựa tuyết, hai má hây hây mềm mại; đứng là: Nàng cười má lúm đồng tiền, thần thái khuynh quốc như tiên trên trời, trăm ngàn dáng vẻ thanh thoi, phong tình yếu điệu lả lơi muôn vàn.

Ngón tay nàng khẽ gảy, tiếng nhạc vang lên, môi hé mở tiếng hát trong trẻo cất cao, trong ánh nền lung linh và hương thơm nồng nàn, tiếng đàn tiếng ca hòa quyện vào nhau khiến người ta như lạc vào chốn bồng lai tiên cảnh...

Khúc ca đã xướng xong, hồi lâu sau mọi người vẫn chưa hoàn hồn, như thể đã thật sự đi vào cõi tiên vậy.

Cho đến khi nữ tử duyên dáng đứng dậy, chậm chậm cúi mình, chấp tay thi lễ: “Băng Cơ kém cỏi rồi”. Lúc này mọi người mới vực tỉnh, đồng loạt vỗ tay, hét lên tán thưởng, âm thanh vang dội khắp sảnh.

Kim Kiền cũng không khỏi vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Lại nhìn sang hai người Trương Long, Triệu Hổ, tuy không giống như những nam tử khác mê mẩn tới thất thần lạc trí, nhưng trong ánh mắt cũng hiện rõ vẻ ái mộ.

Về phần Triển Chiêu, hai mắt sáng lấp lánh, khẽ gật đầu, gương mặt mang theo vẻ tán thưởng.

Băng Cơ chậm rãi lùi ra sau, ngồi lại vị trí cũ, một thiếu nữ ăn mặc như nha hoàn từ phía sau bước lên, cao giọng nói: “Vẫn theo quy tắc cũ, lễ vật của ai có thể khiến Băng Cơ xem trọng thì đêm nay người đó sẽ là khách của Băng Cơ. Bây giờ căn cứ theo số thứ tự trong thẻ bài, mời mọi người lần lượt đưa lễ vật lên.”

Những lời này vừa thốt ra, dưới đài liền xôn xao huyền ảo một trận. Nam tử nào cũng xoa xoa tay, nóng lòng muốn thử. Có không ít người còn lệnh cho thuộc hạ đem lễ vật đã chuẩn bị thỏa đáng từ sớm đưa lên.

Mấy người Triển Chiêu nghe xong đều kinh ngạc.

Triệu Hổ đến bên cạnh Triển Chiêu, hạ giọng nói: “Đại nhân, chúng ta chưa chuẩn bị lễ vật, hiện nên làm thế nào?”

Triển Chiêu cũng nhíu chặt đôi mày lười mác, trầm ngâm giây lát nói: “Không vội, trước tiên cứ xem những người khác đưa tặng lễ vật thế nào đã.”

Chợt nghe nha hoàn nọ trên đài hô: “Vị công tử số một, xin mời lên đài dâng tặng lễ vật.”

Rồi một nam tử thân vận cẩm bào màu đỏ sậm với vẻ mặt vui sướng tràn ngập bước lên đài, trước khom người thi lễ sau mới lên tiếng: “Đây là bảo vật tại hạ tìm khắp chu vi ba trăm dặm mới có được, cảm phiền Băng Cơ tiểu thư thưởng lãm”, dứt lời, người nọ rút từ tay áo ra một hộp gỗ bằng đàn hương, lấy ra một chiếc vòng tay bằng vàng được chạm khắc vô cùng công phu, kim quang lấp lánh, lộng lẫy vô ngần.

Cầm của Kim Kiền liền trượt xuống mười centimet.

Lúc này không khí trong sảnh bỗng tĩnh lặng dị thường, yên lặng đến nỗi tiếng hít thở của mọi người trong sảnh đều có thể dễ dàng phân biệt được, ánh mắt mọi người đều tập trung lên người Băng Cơ.

Nhưng sắc mặt Băng Cơ vẫn lãnh đạm, chỉ khẽ gật đầu, khoát nhẹ tay một cái, vị công tử dâng tặng lễ vật nọ liền ỉu xiu như cà héo, hai vai rũ xuống, cúi đầu bước khỏi đài.

Mọi người dưới đài liền hoan hô vang rền.

Nhà hoàn nọ lại nói: “Vị công tử số hai, mời lên đài.”

Người thứ hai lên đài là một thương nhân gương mặt phì nộn, béo núc na núc ních, lắc la lắc lư đến nửa ngày mới khó nhọc bước được lên đài, ôm quyền nói: “Ta hôm nay mới tới Trần Châu, lại may mắn được gặp Băng Cơ, Băng tiểu thư một lần, quả thực là tam sinh hữu hạnh. Cũng bởi thế mà không mang theo lễ vật gì”, nói rồi hắn ta rút từ trong ngực áo ra một xấp ngân phiếu, tiếp lời: “Chỗ này ít nhất cũng tới mười vạn lượng bạc, xin Băng Cơ tiểu thư vui lòng nhận cho.”

Cầm của Kim Kiên trượt xuống tiếp năm centimet nữa.

Trương Long bên cạnh tức giận nói: “Cái thứ gian thương này, Trần Châu đại hạn, bách tính chết đói vô số, vậy mà những kẻ này lại ngang nhiên đem mười vạn lượng bạc trắng mà ném vào kỹ viện, thực là đáng chết!”

Lần này Băng Cơ ngay đến lông mày cũng chẳng nhíu lấy một cái, chỉ liếc mắt nhà hoàn liền cao giọng nói: “Công tử số ba, mời lên đài...”

Các vị công tử kế tiếp lần lượt lên đài, lễ vật dâng lên càng lúc càng quý giá, từ được liệu quý hiếm cho đến thư họa giá trị vô song, từ trân châu, mã não cho tới chén lưu ly, cái gì cũng có, cứ vậy Kim Kiên nhìn tới mức đỏ cả mắt, thất khiếu mở lớn hết cỡ, dải chảy thành sông.

Nhưng ngoại trừ bức thư họa vị công tử thứ bảy mươi sáu dâng lên là có thể khiến Băng Cơ khẽ liếc vài lần, còn ngoài ra tất cả các lễ vật cơ hồ đều chưa từng được mỹ nhân đoái hoài.

Số thứ tự trên đài đã tới chín mươi nhưng trên khuôn mặt Băng Cơ vẫn chưa hiện lên vẻ vừa lòng, thấy sắp đến lượt của mấy người Triển Chiêu, Trương Long, Triệu Hổ không khỏi có chút lo lắng, thấp giọng hỏi Triển Chiêu: “Công tử, sắp tới phiên chúng ta rồi, nhưng chúng ta vẫn chưa chuẩn bị lễ vật để tặng!”

Triển Chiêu thấy lễ vật trước mắt mình càng lúc càng quý hiếm, mà bản thân lại không mang theo vật phẩm gì, gặp phải những tình huống như thế này, cho dù là Nam hiệp trí dũng song toàn, cũng là anh hùng không có đất dụng võ, không khỏi có chút lo lắng. Lại nhìn hai người Trương Long, Triệu Hổ, còn khẩn trương hơn mình vạn phần. Ánh mắt vừa liến, Triển Chiêu liền thấy gương mặt hớn hở ngập tràn của Kim Kiên, tất nhiên chàng sẽ cho rằng Kim Kiên đã có dự liệu, bất giác buột miệng hỏi: “Kim Kiên, ngươi có cách gì không?”

Triển Chiêu lại không biết chàng đã hiểu nhầm, gương mặt hớn hở ngập tràn của Kim Kiên thuần túy chỉ là vì mắt nhìn thấy tiền liền sáng lên, là bản năng sai khiến, chứ chẳng có mưu với kế gì sất. Lúc này hai lỗ tai Kim Kiên như bị vít chặt, cũng chẳng nghe rõ câu hỏi, chỉ thấy giọng của Triển Chiêu liền hoàn hồn lại, quay lại nhìn theo bản năng, thì thấy ba người Triển Chiêu, Trương Long, Triệu Hổ, sáu con mắt đang nhìn thẳng vào mình, nàng còn tưởng mình đã bỏ lỡ những thảo luận quan trọng, liền vội vàng đáp một cách mơ hồ theo phản xạ có điều kiện: “Đúng, đúng, đúng, đương nhiên, đương nhiên.”

Triển Chiêu nghe vậy cả mừng, liền truy hỏi: “Là cách gì?”

“Hả?”, lúc này đến lượt Kim Kiên ngẩn người sững sốt, hồi lâu sau vẫn chưa phản ứng lại được.

Trương Long bên cạnh buồn bực nói: “Kim Kiên, ngươi vừa nói mình có cách chuẩn bị lễ vật, rốt cuộc là cách gì, còn không mau nói rõ, cứ lần nữa, ậm à ậm ừ, định làm chúng ta sốt ruột đó phỏng?”

Lúc này Kim Kiên mới hiểu ra, nhất thời kêu khổ không thôi, thầm nghĩ: Một lần lỡ miệng ngàn năm ô nhục, mọi người nói xem tôi ăn no rửng mỡ, đáp bừa cái gì không đáp lại đi trả lời cái chuyện này? Chắc, ánh mắt Tiểu Miêu nhìn mình thế nào mà cứ như đang nhìn Công Tôn Trúc Tử vậy, này này này, tôi là thanh niên đầy hứa hẹn của thế kỷ mới, không có nguyên một bụng gian xảo xấu xa như Trúc tử phúc hắc[1] đâu nhé!

[1] Từ lỏng trong tiếng Trung, ý chỉ một người nào đó ngoài mặt hiền lành, ngây thơ như bên trong thì “vô số tội”, tâm cơ, gian xảo.

Triển Chiêu thấy Kim Kiền hồi lâu vẫn không đáp, không khỏi có chút lo lắng, khẽ nhú mày, trầm giọng gọi: “Kim Kiền!”

Trương Long, Triệu Hổ cũng cúi người về phía trước, bốn mắt trừng trừng nhìn Kim Kiền.

Kim Kiền bỗng cảm thấy áp lực bức người trước mắt, mồ hôi lạnh túa ra, đành phải nhếch mép cười khan, lòng thầm kêu: Đùa cái gì thế, cái đám nghèo đói rách mướp Khai Phong phủ này thì đào đâu ra lễ vật gì đó chứ?! Không lẽ đem Cự Khuyết của Tiểu Miêu ra cho đủ số... Mà thôi bỏ đi, mình còn muốn sống thêm vài năm nữa. Nói đi cũng phải nói lại, ánh mắt của Băng Cơ cao quá chừng, những phẩm vật quý giá, hiếm thấy trên thế gian kia, toàn bộ Băng Cơ đều không để trong mắt... Khoan đã!

Trong đầu Kim Kiền đột nhiên lóe lên một ý nghĩ, lại ngược mắt nhìn Băng Cơ trên đài cao, thì thấy ánh mắt nàng thản nhiên, khuôn mặt lạnh lùng tựa băng tuyết, cơ hồ như không nhìn thấy những kỳ trân dị bảo trước mắt.

Kim Kiền liền hiểu rõ thâm nghĩ: Mới rồi bị bảo vật làm mờ mắt, lúc này mới quan sát kỹ, chẳng phải Băng Cơ chính là kiểu nữ tử lạnh lùng cao ngạo, ánh mắt nhìn cực cao điển hình trong các bộ phim truyền hình đó sao, muốn đối phó với dạng nữ tử như thế này thì... Chắc, xem ra kinh nghiệm xem phim truyền hình lúc tám giờ tối hai mươi mấy năm của mình rất cuộc cũng có đất dụng võ rồi.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền chớp chớp mắt, chống tay vào bàn đứng dậy, hỏi các nữ tử hầu rượu bên cạnh: “Mấy vị cô nương, xin hỏi Thiên Hương lâu có dư giấy đỏ không?”

Những lời này vừa thốt ra, đừng nói đến mấy vị cô nương nọ, mà ngay đến ba người Triển Chiêu, Trương Long, Triệu Hổ cũng cảm thấy mười phần khó hiểu.

Một nữ tử đáp: “Giấy đỏ? Lúc trước trang trí đại sảnh còn thừa một ít, không biết vị tiểu ca này muốn dùng giấy đỏ để làm gì?”

Triệu Hổ liền hỏi thẳng: “Kim Kiền, có phải là ngươi muốn viết thư tặng không? Ta thấy không được rồi, lúc trước có người còn đem một bức thư họa của cái gì Nhan, cái gì Liễu lên tặng, mà cũng chẳng thấy Băng Cơ gật đầu lấy một cái.”

Kim Kiền giơ một ngón tay lên, lắc lắc, nói: “Không phải là viết thư”, rồi lại quay sang giục: “Mấy vị cô nương, cảm phiền mấy vị, mang nhiều giấy đỏ một chút lại đây.”

Mặc dù hai cô nương cảm thấy nghi hoặc trong lòng, nhưng vẫn y lời thi lễ rồi rời đi, không lâu sau đã ôm hai cuộn giấy đỏ trở lại.

Chỉ thấy Kim Kiền gỡ cuộn giấy đỏ ra, cắt toàn bộ thành những mảnh giấy hình vuông nhỏ, chia đều cho mỗi người quanh bàn một xấp, nghiêm nghị nói: “Bây giờ, tại hạ làm từng bước, mọi người hãy làm theo, ngàn vạn lần không được tùy tiện qua loa.”

Mọi người khó hiểu gật đầu.

Kim Kiền xắn ống tay áo, tiếp tục nói: “Thời gian gấp gáp, tại hạ sẽ nói ngắn gọn, các vị, hiện giờ vật tại hạ đang làm đây chính là kỳ trân đương thời, là vật hiếm có, có một không hai.”

Mọi người liền kinh ngạc vạn phần, cứ nhìn trân trân vào Kim Kiền. Hồi lâu sau, Triển Chiêu mới mở miệng hỏi: “Những lời này là thật sao?”

Kim Kiền gật gật đầu.

“Không biết vật ấy tên gì?”

“Khụ khụ... cái này... tên là ‘Ngàn cánh hạc’.”

108. Q.7 - Chương 11: Hồi Mười Một

Trong Thiên Hương lâu tặng kỳ bảo.

Ngự Miêu định tâm hỏi Băng Cơ.

Lại nói trong Thiên Hương lâu, số thẻ bài được gọi tới một trăm năm mươi bảy mà vẫn chưa có lễ vật của khách nhân nào có thể khiến Băng Cơ xem trọng. Không cần nói tới các vị khách tầm hoa văn liễu cảm thấy bực mình, mà ngay cả tú bà của Thiên Hương lâu cũng cảm thấy nan giải. Các vị đại gia tới Thiên Hương lâu hôm nay ít nhiều đều là những nhân vật đình đám có máu mặt trên đất Trần Châu này, cho dù có là thương khách đi ngang qua cũng là những kẻ có chút ít bối cảnh, hiện giờ ai nấy đều ngẩn cổ trông chờ xem rốt cuộc kẻ nào mới được Băng Cơ chọn, nhưng số thẻ bài trong Thiên Hương lâu đã sắp gọi hết mà sắc mặt của Băng Cơ lại hết như tượng, chẳng mảy may thả lỏng chút nào.

Nếu tới nay Băng Cơ không chọn ra một người thì e rằng các vị đại gia có mặt tại đây nhất định sẽ kiếm chuyện.

Dưới đài cao, những khách làng chơi không được chọn thần sắc ai nấy đều sa sầm xuống, sắc mặt đen sì, nhìn trừng trừng vào mỹ nữ tuyệt sắc trên đài cao, không khí vô cùng nặng nề.

Trên đài cao, tiểu nha hoàn gọi số thẻ bài thấy tình huống như vậy cũng căng thẳng vạn phần, lòng bàn tay hơi rịn mồ hôi, mắt cứ len lén liếc về phía sau. Nhưng Băng Cơ đằng sau, đôi con ngươi đẹp khê kheo lại, sắc mặt không đổi, tựa như núi Thái Sơn có sụp trước mặt cũng chẳng mảy may biến sắc; về phần tú bà ở phía sau bức bình phong, mồ hôi vã ra như tắm, liên tục đưa chiếc khăn đỏ thấm trong tay lên lau mặt, thấy tiểu nha hoàn đang liếc mình, tú và chỉ đành nghiêng răng hạ quyết tâm, gật gật đầu.

Tiểu nha hoàn thấy tú bà ra hiệu, lúc này mới an tâm, xướng lên: “Số một trăm năm mươi tám, xin mời lên đài.”

Dưới đài một mảnh tĩnh lặng, chúng khách làng chơi đều đỏ mắt nhìn, đồng loạt bắn ánh nhìn về phía bàn số một trăm năm mươi tám, vẻ mặt tàn nhẫn, ánh mắt độc địa, cơ hồ như muốn đốt thủng mấy lỗ trên bàn vậy.

Nhưng khi mọi người định thần nhìn kỹ lại không khỏi giật mình. Chỉ thấy bên bàn số một trăm năm mươi tám không có một ai, ngay cả mấy cô nương hầu rượu cũng chẳng thấy bóng dáng đâu chứ đừng nói gì đến khách nhân.

Chỗ đó vốn là bàn của vị khách cuối cùng, nhưng hiện tại khách đâu không biết, mà những lễ vật trước đó đưa lên Băng Cơ lại chẳng hề để mắt, như thế há chẳng phải không có ai hợp ý lọt vào mắt xanh của Băng Cơ sao. Nói vậy thì đêm nay rốt cuộc ai có thể cùng Băng Cơ trải qua thời khắc tuyệt vời, lẽ nào lại trở thành vụ án bế tắc không có phán quyết sao?

Có thể đi vào Thiên Hương lâu vung tiền, khách nhân nói sao thì cũng đều là những nhân vật tai to mặt lớn, gặp tình huống này, tất nhiên là một trăm hai mươi phần trăm không bằng lòng rồi, ai nấy đều quắc mắt trợn trừng, nhìn chăm chăm vào tú bà, có mấy người nóng tính, liền quát tháo ngay tại trận:

“Thẻ bài đều đã gọi hết rồi, Băng Cơ cũng không vừa ý ai cả, như thế phải giải quyết sao?”

“Đúng vậy, lẽ nào để cho chúng ta cứ thế về nhà?”

“Này này, không lẽ Thiên Hương lâu hôm nay muốn đem mấy ông đây ra làm trò đùa?!”

Lúc này tú bà mồ hôi lạnh chảy đầm đìa, thầm nghĩ: Hôm nay Băng Cơ sao vậy, bình thường thẻ bài gọi còn chưa đến một nửa thì đã ưng ý rồi, hôm nay sao lại khác thường thế? Lại nhìn về phía bàn số một trăm năm mươi tám trông kìa, tú bà càng thấy khó hiểu, rõ ràng vừa nãy còn là một bàn đầy khách, sao mới chớp mắt một cái đã không thấy bóng dáng đâu? Ngay bây giờ, nếu không nghĩ ra một biện pháp vẹn toàn, há chẳng phải là sẽ làm cho các ông lớn không dễ chọc vào kia thôi bay Thiên Hương lâu đi?

Nghĩ đến đây, tú bà vội nháy mắt ra hiệu với tiểu nha hoàn trên đài.

Tiểu nha hoàn trên đài cũng là đứa lanh lợi, thấy tình huống như vậy, liền hiểu ngay, vội vàng cao giọng hô tiếp: “Số một trăm năm mươi tám, xin mời lên đài.”

Vừa dứt lời, thì bỗng nghe thấy tiếng động loạt xoạt khác thường truyền từ lầu hoa tầng hai xuống, mọi người chỉ cảm thấy mắt như hoa lên, có vô số những cái bóng màu đỏ là là đáp xuống, định thần nhìn kỹ, là những mảnh giấy màu đỏ rơi từ lầu hai xuống, mọi người thuận thể di chuyển ánh mắt nhìn lên... Trong một thoáng, những âm thanh ồn ào bay biến mất, ngay cả tạp âm cũng không còn, cả sảnh chìm trong tĩnh lặng.

Chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi, nhẹ nhàng phiêu phát nhảy từ tầng hai xuống, tuyết nhường sắc áo, thân nhẹ tựa mây, tay áo bông bành, vạt áo bay bay theo gió, phối với giấy đỏ như hoa rơi rớt rã, khiến ngọc quỳnh ngọc dao vốn mỹ lệ long lanh cũng phải thua hờn kém sắc. Lại định thần nhìn kỹ, thì thấy quanh thân chàng có vô số những cánh chim đỏ thắm chao liệng, tô điểm thêm thần thái cho cảnh sắc, lại giật mình thẳng thốt, cứ ngỡ người này tựa như thần tiên từ Cửu trùng tiêu Quỳnh cung khuyết giáng phàm.

Cũng không biết người này sử dụng loại công phu gì mà có thể nhẹ nhàng phiêu dật từ trên không trung điểm mũi chân xuống đất, tựa như ánh trăng vượt nhẹ mặt nước, vô thanh vô tức, lặng lẽ đáp xuống trên đài cao.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ dung mạo của người nọ, nhất thời mắt tròn mắt dẹt, há miệng ngẩn ngơ.

Đôi mắt người này như ẩn giấu những vì tinh tú, dung mạo tuấn tú nho nhã, tuy thân ở nơi phần son mờ tối nhưng vẫn tinh khiết không chút bụi trần, tựa như ánh trăng vàng vạc, sáng trong âm áp chiếu rọi vạn vật.

Chàng trai nhẹ nhàng đưa tay lên, để một cánh chim đỏ rớt đáp xuống lòng bàn tay từ trên không trung, nở một nụ cười nói: “Lễ vật của tại hạ có tên là ‘Ngàn cánh hạc’.”

Giọng nói trong trẻo sang sảng như thấm vào lòng người.

Lúc này chúng nhân mới đưa ánh mắt nhìn sang cánh chim trong tay chàng trai, chăm chú nhìn kỹ thì phát hiện đó chính là cánh chim đỏ rớt mới rồi còn múa lượn bên người chàng trai, hơn nữa lại được gấp từ giấy đỏ mà thành. Con chim này hai cánh giang rộng, cổ vươn cao, sống động như thật. Mọi người dù là trên đài hay dưới đài cũng đều là những người có kiến thức rộng, nhưng chưa một ai từng trông thấy lễ vật như thế này.

Trong một thoáng, không có ai đáp lời.

Mà lúc này trên lầu hai, có ba bóng người đang vươn người, nghển cổ cố hết sức nhòm xuống dưới, đó chính là ba người Trương Long, Triệu Hổ và Kim Kiền.

“Kim Kiền”, Trương Long nhíu chặt đôi mày hỏi: “Rốt cuộc người giữ trò quỷ gì? Mà lại vừa rải giấy vừa thả chim giấy, còn muốn Triển đại nhân tung mình từ lầu hai xuống? Biện pháp bát nháo này rốt cuộc có thành công hay không hả?”

Triệu Hổ cũng có chút lo lắng, thấp giọng nói: “Hay là chúng ta cũng xuống đó giúp Triển đại nhân.”

Đầu Kim Kiền thò vào giữa hai thanh chắn của lan can, nhìn không chớp mắt xuống dưới lầu, nhỏ tiếng đáp: “Yên tâm, một mình Triển đại nhân là được rồi.”

Nhưng lòng lại thầm gào thét: Sao có thể bắt thành? Hiệu ứng ánh sáng của thiết kế sân khấu hiện đại, rải cánh hoa lại thả thêm lông chim... Khụ, tuy cánh hoa dùng giấy vụn thay thế, lông chim được đổi bằng ngàn cánh hạc giấy, nhưng cũng xem như giống đến tám phần, hơn nữa mình còn sắp xếp cho Tiểu Miêu từ trên trời giáng xuống, hiệu quả chấn động thế này thì Băng Cơ không có lý gì lại không động lòng? Nhưng... tình huống này hình như không ổn lắm thì phải?

Sự lo lắng của Kim Kiền không phải là vô lý.

Trên đài cao trong đại sảnh, khuôn mặt lạnh te của Băng Cơ vẫn y như cũ, chẳng chút biểu hiện gì.

Còn lúc này đám khách tìm hoa dưới đài lại đang ồn ào xôn xao, có mấy kẻ to hòng đứng lên gào ầm ĩ:

“Cái gì mà ‘Ngàn cánh hạc’ chứ? Chẳng qua chỉ là mấy con chim giấy, thế này mà cũng dám đem ra làm lễ vật hả?”

“Vật tầm thường như vậy thì sao Băng Cơ cô nương lại để vào trong mắt được chứ?”

“Tiểu tử, đừng tưởng rằng cậu mang cái bộ dạng bên ngoài đẹp dễ như hoa, bên trong bản thủ xấu xa ngất trời ra mà muốn thừa nước đục thả câu nhé!”

Nam tử bị mọi người mắng nhiếc lại chẳng giận chẳng tức, chỉ khẽ cao giọng, giọng nói sang sảng trong trẻo rõ ràng không lớn như vừa hay có thể át cả những tiếng ồn ào hỗn tạp của mọi người trong sảnh:

“Tại hạ còn chưa nói xong, Ngàn cánh hạc này chính là một bảo vật vô giá.”

Những lời này vừa thốt ra, đại sảnh bỗng tĩnh lặng, sau đó đột nhiên bùng lên một trận cười nghiêng ngả.

“Ha ha, tên tiểu tử thối này có phải bị điên không?”

“Chỉ một con chim giấy mà cũng cho là báu vật vô giá à? Như thế há chẳng phải lễ vật của chúng ta sẽ biến thành ngọc như ý của Ngọc Hoàng đại đế sao?”

“Tiểu tử thối, cậu vẫn còn ngái ngủ hả?”

“Con bà nó, tiểu tử thối, còn không mau ngoan ngoãn cút về nhà đi!”

Đám khách tìm hoan dưới đài đều là những kẻ háo sắc đến mù mị, có mặt ở đây cũng vì Băng Cơ, mỗi người đều chuẩn bị kỹ càng mới đến, vốn lễ vật của họ không được chọn, tất cả đều ôm một bụng âm ức, nay lại có một tên tiểu tử thối không biết từ cái lỗ nào chui ra, nổi bật cướp hết ánh hào quang còn chưa tỉnh, lại còn muốn dựa vào một con chim giấy bỏ đi để được chọn, sao có thể không khiến đám khách này nổi giận cho được. Thế nên đám khách dưới đài càng lúc càng âm ỉ, càng mắng chửi càng hăng say, những lời tục tĩu đều nhất loạt được phun ra. Trương Long, Triệu Hổ trên lầu hai nghe được mà nộ khí ngất trời.

“Kim Kiền!”, Trương Long túm lấy gáy Kim Kiền, gằn giọng nói: “Đều do cái chủ ý quái quỷ của ngươi, hại Triển đại nhân ở trên đài phải chịu nhục, như này thì chúng ta trở về biết ăn nói với đại nhân thế nào?”

Triệu Hổ khuôn mặt cũng buồn rười rượi: “Triển đại nhân... Chuyện... chuyện này nên giải quyết thế nào mới tốt đây?”

Lúc này Kim Kiền cũng có chút khó hiểu, thầm nghĩ: Có nhầm không đấy?! Các nhân vật thời hiện đại vượt thời gian về cổ đại khác, tùy tiện hát một khúc ca thịnh hành thì có thể hàng phục thiên tử, thu phục vương gia, tại sao mình dùng nhiều chiêu như vậy, còn phối hợp với cả sắc đẹp tuyệt luân của Tiểu Miêu, thế mà ngay cả một chút thành công cũng không được, thử hỏi có còn thiên lý hay không?

Kim Kiền còn đang trong công cuộc oán trời than đất thì đột nhiên thấy cổ áo bị kéo căng, chân đạp vào không khí, nhất thời giật mình kinh sợ, lại nghe thấy giọng nói tức giận của Trương Long phía sau lưng: “Ngươi còn ở đây mà ngẩn ngơ nữa, không mau đi xuống giúp Triển đại nhân!”

Lời còn chưa dứt, Kim Kiền bỗng cảm thấy hoa mắt, bên tai vang lên tiếng gió ù ù. Nàng đã bị cái tên lỗ mãng Trương Long kia ném từ lầu hai xuống dưới đài.

Lại nói về chúng nhân dưới lầu đang mắng chửi vô cùng thống khoái, bỗng nghe thấy tiếng kêu kinh hoàng phát ra từ trên đỉnh đầu: “Oh my God!”, rồi một bóng người từ trên không trung rơi thẳng xuống dưới, nom tư thế thì có vẻ sẽ bị đụng đầu xuống đất, ắt hẳn là vỡ đầu chảy máu, nhưng người đó lại có thể xoay người giữa không trung, cuối cùng hai chân vững vàng chạm đất.

Người này đột nhiên bay ra từ trong không trung, chớ nói là chúng nhân phía trên hay phía dưới đài đều kinh ngạc ngẩn người ra, mà đến cả Băng Cơ trước giờ nét mặt không biểu hiện gì cũng phải khẽ chớp mắt.

Chỉ thấy người này vận trang phục người hầu, dáng hình gầy nhỏ, ngồi xổm trên đất hồi lâu mới từ từ đứng dậy, ngược mắt lên liếc phía trên lầu một cái, khước miệng khẽ giật giật hai cái liễn, rồi mới bước đến phía trước nam tử tuần tú văn nhĩ kia, khom người nói: “Công tử, Ngàn cánh hạc này chính là lễ vật ngài muốn dâng tặng Băng Cơ cô nương?”

Mà nam tử trẻ tuổi đó sắc mặt hơi thay đổi, nhưng nháy mắt lại khôi phục như thường, gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Tên sai vặt kia lại nói: “Công tử, Ngàn cánh hạc thực là báu vật vô giá, công tử đã suy xét rõ ràng rồi chứ?”

Những lời này vừa nói ra, tựa như một ngòi nổ, khiến cho chúng nhân dưới đài lập tức la hét mắng chửi ầm ĩ:

“Chao ơi, lần này lại thêm một tên tiểu tử gốc nữa rồi!”

“Còn bà nó, hôm nay làm sao thế nhỉ? Các ông đây thế nào mà toàn đụng phải mấy tên điên vậy?”

Còn có một gã quá khích, nhắc chén rượu lên ném về phía Kim Kiền, miệng thì chửi rủa: “Tiểu tử thôi, hôm nay ông đây sẽ làm cho người tỉnh táo lại!”

Kim Kiền đang lúc suy nghĩ xem nên khỏa lấp chuyện này như thế nào, sao có thể chú ý đến ám khí đột nhiên bay đến chứ, chỉ cảm giác bên tai một trận kinh phong quét đến, sau đó định thần nhìn qua, Triển Chiêu không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh mình rồi, giơ tay lên che trước mặt nàng, trong tay là một chén rượu sóng sánh.

“Vị huynh đài này, hà tất phải như vậy?”

Tiếng nói sang sảng chậm rãi phát ra, chén rượu trong tay Triển Chiêu cũng từ từ biến thành bột phấn, rồi dần dần rơi xuống đất.

Cả đại sảnh thoát cái trở nên im lặng như tờ, đến cả tiếng thở cũng đều có thể nghe được rõ ràng.

Chúng nhân đều kinh sợ vạn phần nhìn nam tử tuấn tú nho nhã trên đài cao kia, khắc trước còn ôn hòa như nước, lúc này lại tựa như một thanh bảo kiếm sắc bén, tuy chưa tuốt ra khỏi vỏ, nhưng lại ẩn giấu kiếm khí sắc nhọn quanh người, hàn khí lạnh lẽo khiến người ta run sợ.

Nhưng đến khi giật mình bừng tỉnh thì thấy nam tử trên đài đã khôi phục lại khí độ nho nhã, tựa như giây phút trước hoàn toàn là do mọi người hoa mắt vậy.

Chỉ là lúc này, không một ai dám la hét mắng nhiếc nữa, cho tới khi một giọng nói lạnh băng như ngọc cắt lên phá vỡ bầu không khí nặng nề tĩnh lặng.

“Hai vị đều nói ‘Ngàn cánh hạc’ này là báu vật vô giá, Băng Cơ xin nguyện ý lắng nghe.”

Chỉ thấy Băng Cơ trước giờ vẫn tĩnh lặng ngồi trên đài đang khoan thai đứng dậy, nhẹ nhàng bước đi, đến trước mặt Triển Chiêu khom người thi lễ.

Đám khách tầm hương dưới đài liền lâm vào một màn tuyệt vọng.

Ai mà ngờ được chứ, những kỳ trân dị bảo có một không hai lại thua một con chim giấy.

Chính giữa tầng trên cùng của Thiên Hương lâu là khuê các của hoa khôi Băng Cơ, trang trí xa hoa, đưa mắt nhìn quanh, trong phòng đặt vô số những vật quý giá.

Chính giữa phòng là một cái bàn tròn bằng gỗ mun, phía trên bày rượu, thức ăn, chén rượu đầy tràn lấp lánh; cuối phòng không phải khung cửa sổ bình thường mà là một ban công lộ thiên, lan can màu chu sa, sàn màu xanh, được điêu khắc chạm trổ tinh tế như họa, màn trướng mượt mà như tơ treo rủ vòng quanh, ánh trắng trong sáng điểm xuyết phía trên, ánh đèn như lửa tồ điểm dưới lầu, hương thơm nhàn nhạt như ẩn như hiện lắng lắng vờn quanh trong đêm khiến tâm thần người ta lay động.

Trên ban công, ẩn hiện hai bóng người, người bên trái dáng hình cao lớn, đứng thẳng như thân tùng đón gió, tựa hồ hòa cùng sắc đêm êm mượt dịu dàng, nhưng chăm chú nhìn kỹ, lại không khó khăn gì để thấy người này đang nhúu chặt đôi mày, con ngươi đen lấp lánh như sao không phải nhìn phổ hoa mỹ lệ dưới chân, mà là trông về phía khu dân cư ảm đạm tối tăm phía xa kia; người bên phải thì nhoài người dựa vào lan can, nhìn ngó đánh giá trên dưới, sở soạn bốn xung quanh không ngừng, miệng thì lẩm bẩm.

“Ôi trời, nhìn trang trí ban công trong phống của gái làng chơi này... woa, xem bức màn chắn gió của người ta này... chắc chắc nó cái tay vịn hàng lan can này kìa...”

Chỉ thấy người này miệng nói huyền thoại không dứt, nhưng nghe kỹ lại thấy quá nửa là tối nghĩa khó hiểu, hơn nữa giọng nói liên tu, ngữ điệu bất tận, bằng trắc trật tự, nghe một hồi mà thấy như hòa thượng trong chùa đang tụng kinh niệm Phật vậy, cuối cùng khiến cho nam tử lặng im đứng cạnh này giờ phải đánh mắt liếc sang:

“Kim Kiền...”

Một từ như ma âm xuyên tai khiến cho tiếng tụng kinh kia nhất thời ngưng bật, chỉ thấy Kim Kiền vẻ mặt tươi cười, ngắt đầu nói: “Công tử có gì giao phó?”

Triển Chiêu, một đôi con người trong veo quét qua Kim Kiền một vòng, rồi mới nói: “Chỉ là tại hạ hiếu kỳ, vì sao một con hạc giấy không chút thu hút nào lại được Bằng Cơ xem trọng.”

“Việc này...”

Kim Kiền nhất thời cười khan, trầm nghĩ: Ngàn cánh hạc bỏ đi kia làm sao có được bản sự đó, nếu không dựa vào sắc đẹp vô song của Tiểu Miêu, hơn nữa khi trên đài cao Tiểu Miêu còn phô diễn công phu “bóp nát cái chén” kinh người, thì chúng ta làm sao mà có được cuộc diễm ngộ này.

Mặc dù trong lòng nàng hiểu rõ như vậy, nhưng miệng lại chẳng thể nói ra thành lời.

Nếu con mèo này mà biết mình dùng “Mỹ miêu kế” để thừa nước đục thả câu, nói không chừng sẽ làm cho mình đến ăn cũng chẳng được ấy chứ!

Nghĩ đến đây, đôi nhãn cầu của Kim Kiền đảo qua đảo lại hai vòng, cười bồi: “Công tử, ngài đánh giá những lễ vật của người khác dâng tặng hôm nay thế nào?”

Triển Chiêu hơi ngẩn ra, rồi mới đáp: “Là những vật vô giá, đương thời khó cầu.”

“Nhưng Bằng Cơ có từng đưa mắt nhìn không?”

Triển Chiêu khẽ nhú mày, rồi chậm chậm lắc đầu.

“Vậy thì đúng rồi.” Kim Kiền làm bộ chấp tay sau lưng, thông thả bước đi nói: “Bằng Cơ đối với những vật vô giá, báu vật khó cầu đó lại không thêm liếc mắt dù chỉ một cái, đủ để thấy Bằng Cơ chính là nữ tử thanh cao, mặc dù thân đang ở nơi thanh lâu ô trọc, nhưng tâm lại như đoá sen thanh khiết, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn. Thế nên những cánh hạc giấy này đã thỏa được ý nguyện của Bằng Cơ.”

“Đóa sen thanh khiết, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn... Bằng Cơ này có đức có tài gì mà nhận được lời tán thưởng như thế...”

Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng như nước vang lên từ phía sau.

Kim, Triển hai người quay đầu lại nhìn, thì thấy Bằng Cơ chậm rãi bước từ trong phòng tới, một thân mẫu đơn sa y trước đó đã đổi thành váy lục mỏng manh xanh biếc.

Vạt váy quét đất, đai lưng màu trắng quấn quanh eo, lộ rõ thân mỹ miều, nửa ngực ẩn hiện, bờ vai tròn lẳn thoáng hiện, quả thực quyến rũ mê hoặc lòng người. Đúng là: Giai nhân thướt tha, yếu điệu đứng đó, nào ai sánh bằng.

“Bằng Cơ cô nương.”

Triển Chiêu hai tay ôm quyền, khẽ chấp tay nói.

Kim Kiền thấy thế cũng vội vàng học theo làm y hệt.

Bằng Cơ thấy hai người phản ứng như vậy thì không khỏi có chút ngạc nhiên.

Phàm là những kẻ đến Thiên Hương lâu này, ai nấy đều cùng một mục đích, thế nên lời nói cùng thần sắc lúc đó không kẻ nào là không mang theo khí vị tanh hôi. Mà hai người này, so với những khách tầm hoạn trước đây, có thể nói là khác xa một trời một vực: Vị nam tử tuấn tú nho nhã phía bên trái, mắt nhìn thẳng không liếc ngang liếc dọc, đôi con người trong veo chính trực, không những chẳng mảy may mang theo màu dục vọng, mà ngược lại lại ẩn tàng chính khí trên thân; còn tiểu sai vật phía bên phải, mặc dù hai mắt sáng quắc như thần sắc vẫn thần nhiên, không hề nhuộm vẻ hèn kém, bi lậu.

“Bằng Cơ khiến hai vị đợi lâu, giờ đây xin được tạ tội.”

Rốt cuộc Bằng Cơ vẫn là Bằng Cơ, vẻ kinh ngạc chỉ hiện lên thoáng qua trong giây lát, rồi lập tức khôi phục như bình thường, đi đến trước mặt hai người thi lễ.

“Băng Cơ cô nương khách khí rồi”, Triển Chiêu gật đầu đáp.

“Khách khí, khách khí quá”, Kim Kiền cũng trông bầu vể gáo mà bắt chước trả lời theo.

Băng Cơ nghe xong mới chậm chậm ngược mắt lên nhìn, đôi con ngươi long lanh lấp lánh, lúng liếng mà trong veo, như ẩn chứa cả sắc xuân trong đó, Kim Kiền nhìn mà tim không khỏi đập loạn nhịp, thầm nghĩ: Ai ya, cô nàng Băng Cơ quả nhiên là hồ ly tinh tu luyện nhiều năm, mắt chỉ mới phóng điện một cái thôi mà ngay đến mình, sinh vật cùng giới, cũng còn có chút không trụ nổi nữa là con mèo kia, chỉ sợ... Không hay rồi, ngay cả Tiểu Miêu cũng bại trận thì ai có thể thuyết phục Băng Cơ trợ giúp lão Bao một tay chứ?

Nghĩ đến đây, Kim Kiền vội giương mắt lên quan sát, lòng thầm suy tính nếu không may Triển Chiêu bị sắc đẹp mê hoặc, mình còn sớm mà tìm cách.

Nhưng vừa ngược mắt lên nhìn thì thấy Triển Chiêu tuy cũng lộ vẻ ngạc nhiên sững sốt nhưng thần sắc vẫn không đổi, đôi con ngươi trong vắt như nước, hiệp khí lồng lộng như ngành khí công bao phủ toàn thân.

Kim Kiền bên cạnh thấy vậy mà thầm tắc lưỡi: Quả nhiên là ma cao một thước, đạo cao một trượng, xem ra Tiểu Miêu đã thành lão tăng nhập định, đạt tới cảnh giới sắc tức là không, không tức là sắc rồi.

Băng Cơ lại càng ngạc nhiên hơn, vội vàng cup mắt xuống, ngừng một lát, mới nói: “Hai vị công tử, xin mời ngồi, để Băng Cơ rót rượu cho công tử.”

Triển Chiêu khẽ gật đầu, đi theo Băng Cơ đến trước bàn, rồi nghiêm trang ngồi xuống, Băng Cơ ngồi bên phải, Kim Kiền do dự một chút rồi chọn phía bên trái Triển Chiêu mà ngồi xuống, khi ấy mới cảm thấy an tâm.

“Nhị vị công tử lúc trước đều nói ‘Ngàn cánh hạc’ là báu vật vô giá, Băng Cơ bất tài, xin nguyện ý lắng nghe cho tỏ tường.”

Băng Cơ, bàn tay mềm mại nhắc bình rượu lên, vừa rót cho Triển, Kim hai người vừa nói.

Triển Chiêu cầm chén rượu lên, chỉ uống mà không nói, mi mắt cup xuống, đôi con ngươi đen láy lại chậm chậm liếc sang Kim Kiền.

Kim Kiền bị nhìn đến mức giật mình đánh thót, nào có tâm tình thanh thoi thưởng thức rượu ngon nữa, buột thốt lên theo phản xạ: “Không sai, đúng là báu vật vô giá!”

“Băng Cơ mong công tử cỗi bỏ nghi hoặc.”

“Cái này...”, Kim Kiền không khỏi len lén lau mồ hôi, thầm nghĩ: Tôi ngất, cái gì mà báu vật vô giá chứ, chẳng qua là trò mèo để Tiểu Miêu lên đài thôi, nếu cái đám chim giấy kia mà là bảo vật thì tôi còn trà trộn vào Khai Phong phủ làm cái quái gì chứ, chẳng phải sớm đã phát tài rồi sao?!

Ngược mắt lên lần nữa, chỉ thấy bốn con mắt sáng rực của Băng Cơ và Triển Chiêu đều nhìn chằm chằm vào mình, mà khóe miệng của cái vị đường đường là Tứ phẩm ngự tiền đối đao hộ vệ kia dường như còn có xu hướng nhếch lên vài phần.

Nhất thời da mặt Kim Kiền hơi giật giật, tâm tư xoay chuyển rất nhanh, kiên trì nói: “Băng Cơ cô nương xin hãy nghe tại hạ kể một câu chuyện, tới khi nghe xong thì sẽ hiểu được.”

Nói rồi, nàng cũng không quan tâm tới hai người đối diện phản ứng thế nào, hít sâu một hơi, cứ thế kể: “Một trăm năm về trước, Hoàng Hà vỡ đê, lũ lụt ngàn dặm, nạn dân vô số, triều đình vì tu sửa đê điều mà trưng tuyến công phu trên toàn quốc. Chuyện kể rằng có một đôi vợ chồng mới cưới, thành hôn chưa được ba ngày, người chồng liền bị gọi đi tu sửa xây dựng đê điều. Trước khi đi người chồng đã nói với vợ của mình rằng: Vì phu đi lần này, đến ngày lá phong rụng đỏ, chim nhạn bay về nam, vì phu sẽ về. Người vợ nghe xong rất mừng tin tưởng không chút nghi ngờ, ngày đêm ngóng trông, chỉ mong đến ngày lá phong rụng đỏ, nhạn bay về nam.”

“Thời gian thấm thoắt thoi đưa, chớp mắt một cái đã tới mùa đông, lá phong đỏ rụng hết, nhạn cũng bay về nam mất dạng. Mọi người đều nói, người chồng e rằng đã chết trong nạn hồng thủy, nhưng người vợ không tin, vẫn một lòng mong ngóng tướng công trở về, sự chờ đợi này kéo dài ba năm đằng đẳng. Đến mùa đông năm thứ ba, rốt cuộc đê điều đã được tu sửa xây dựng xong, ngày người chồng trở về, chàng không

khỏi ngăn người kinh ngạc trước cảnh tượng trước mắt: Phía trước căn nhà lạnh giá treo hàng ngàn cánh hạc giấy đỏ rực, nhìn từ xa mà cứ ngỡ lá phong thắm đỏ, mỗi khi gió lạnh thổi qua là những con hạc giấy ấy lại xao động tựa như những cánh nhạn bay về phương nam...”

Kể đến đây, Kim Kiên ngừng lại, lén liếc trộm sắc mặt hai người đối diện.

Chỉ thấy Băng Cơ đôi mắt lấp lánh, dung mạo tuyệt lệ không còn vẻ lạnh băng nữa mà mang theo cảm xúc nồng nàn; lại nhìn sang Triển Chiêu, cánh tay đang cầm chén rượu nâng lên lại quên mất phải đưa lên môi.

Kim Kiên thầm thở phào một cái, trấn định lại, tiếp tục kể:

“Quãng thời gian ba năm ấy, qua một ngày là người vợ lại gấp một con hạc giấy đỏ rực treo trước nhà, hôm ấy vừa đúng một ngàn ngày người chồng rời đi, trước nhà treo đúng một ngàn cánh hạc giấy đỏ rực, thế nên loại hạc giấy này mới có tên là ‘Ngàn cánh hạc’.”

Ngừng một lát, ra vẻ trầm mặt một chút, Kim Kiên ngược mắt lên nghiêm sắc mặt nói với Băng Cơ: “Ngàn cánh hạc này chính là báu vật vô giá, nó vô giá không bởi chất liệu sang quý mà là ở tấm tình phu thê sâu nặng, tình cảm ấy còn kiên trinh hơn vàng bạc, có thể sánh với hai chữ vô giá. Băng Cơ cô nương nghĩ như thế nào?”

Băng Cơ hai mắt mở tròn, thoáng giật mình một cái rồi thu liễm lại, khẽ thở dài: “Tình kiên trinh hơn vàng bạc, thế gian khó cầu, hoàn toàn xứng đáng là báu vật vô giá.”

Lúc này Kim Kiên mới an tâm, âm thầm gạt mồ hôi một phen, nghĩ bụng: May là ngày trước mình đọc vô số tiểu thuyết tình cảm, xem một đám phim truyền hình hạng ba, nếu không thì với một kịch bản kinh điển cảm động lòng người dung hợp cổ kim, hội tụ đủ các yếu tố trong và ngoài nước như thế này, sao có thể kể ra dễ dàng như nằm trong lòng bàn tay được chứ, may thế, may thế...

Lại nhìn qua Băng Cơ vẫn là bộ dạng cụp mi không nói, Kim Kiên không khỏi liếc sang Triển Chiêu, chỉ thấy trong đôi con ngươi đen láy thấu triệt kia ẩn chứa nỗi niềm xúc động, thấy Kim Kiên đang nhìn mình, đôi môi mỏng bất giác nhướng lên, thoáng hiện ý cười dào dạt.

Kim Kiên bỗng cảm thấy trước mắt hoa đào bay rợp trời, liền vội vàng thu ánh nhìn lại, ổn định tâm thần.

Chợt nghe Triển Chiêu cất cao giọng: “Tấm tình sâu nặng như vậy tất là báu vật vô giá. Nhưng người chồng kia ba năm không trở về nhà là vì xây dựng đế điều, tấm lòng vì dân đó cũng là báu vật vô giá vậy. Băng Cơ cô nương nghĩ thế nào?”

Kim Kiên nghe xong, không khỏi sửng sốt, vội vàng dùng khước mắt liếc Triển Chiêu, lại thấy Triển Chiêu chậm chậm hạ chén rượu xuống, sắc mặt nghiêm túc, dáng vẻ như đã tính toán mọi việc từ trước.

Chẹp... Biểu hiện này của Tiểu Miêu nhìn thế nào mà cứ thấy gian xảo quá cỡ.

Băng Cơ nghe xong câu hỏi của Triển Chiêu, không khỏi ngẩn đầu đáp: “Xả thân vì dân, tất cũng vô giá.”

“Cô nương có cái nhìn như thế nào đối với người chồng kia?”

“Vô cùng khâm phục, Băng Cơ ngưỡng vọng khó có thể sánh bằng.”

“Nếu có cơ hội, cô nương có bằng lòng noi gương người chồng kia, xả thân vì dân không?”

Băng Cơ nghe được những lời này, cho dù dung nhan lãnh đạm cũng không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc, buột thốt: “Công tử, những lời này có ý gì?”

Triển Chiêu khẽ thu ánh mắt lại, bưng chén rượu lên, nhấp một ngụm rồi trầm giọng hỏi: “Cô nương có biết tình hình hiện nay của Trần Châu như thế nào không?”

Băng Cơ sắc mặt thoáng ngưng đọng lại, khẽ cúi đầu, lạnh lùng đáp: “Băng Cơ có nghe qua.”

Đặt chén rượu xuống, Triển Chiêu thong thả đứng dậy bước đến ban công phía trước, gió đêm hây hây thổi bay tà áo gấm màu trắng, giọng nói trong trẻo theo gió đưa tới:

“Trần Châu đại hạn, nạn dân vô số, nhưng An Lạc hầu lại chẳng màng đến những nỗi khổ của bách tính, nhìn tình hình hạn hán mà như không thấy, chẳng quan tâm hỏi han, thậm chí còn giấu không báo tình

hình hạn hán, lửa dối triều đình, may mà trời xanh có mắt, tình hình hạn hán đã được báo lên trên, có quan khâm sai phụng chỉ đích thân tới Trần Châu phát lương cứu hạn, nhưng hiềm vì An Lạc hầu vốn có căn cơ vững chắc ở Trần Châu, lại nắm binh quyền, gây nhiều trở ngại cho việc phát lương cứu tế, hiện giờ, sợ rằng việc phát lương cứu trợ đã bị An Lạc hầu khống chế, không cách nào phát tới tay bách tính được.”

Băng Cơ nghe xong sắc mặt không khỏi thay đổi, im lặng một lát mới hỏi: “Vì sao công tử lại nói cho Băng Cơ những chuyện này?”

Thân hình cao lớn thoáng động, Triển Chiêu quay người lại, đôi con ngươi đen láy sáng rực nhìn chăm chăm vào Băng Cơ, trong một thoáng mà như thu cả biển cả thâm sâu khôn cùng rồi trải ra trước mắt vậy:

“Nếu dựa vào sức của cô nương mà có thể giải cứu cho hàng vạn nạn dân Trần Châu, cô nương có nguyện xả thân vì dân không?”

Băng Cơ thân hình run lên, đôi mắt đẹp nhìn thẳng vào Triển Chiêu, nét mặt vừa kinh vừa dị, chậm chậm đứng dậy, nghiêm giọng hỏi: “Rốt cuộc công tử là ai?!”

“Tại hạ là Triển Chiêu của Khai Phong phủ, đặc ý tới đây mời Băng Cơ cô nương trợ giúp Bao đại nhân một tay.”

Trắng sáng vàng vạc, ánh trăng trong vắt trải ngàn dặm, sương đêm theo gió phần phật thổi bay tà áo, Triển Chiêu một thân y phục sắc trắng múa lượng trong gió, lật phật như nước, đôi mắt trầm tĩnh sáng như ánh sao, chất chứa chính khí lồng lộng.

Đừng nói là Băng Cơ mà ngay đến Kim Kiên vốn đã quen nhìn dung nhan của Tiểu Miêu cũng phải mất đến nửa khắc ngẩn ngơ.

“Băng Cơ... nguyện ý.”

Chứng kiến sắc mặt Băng Cơ biến hóa từ kinh ngạc đến ngẩn ngơ, từ ngẩn ngơ đến bình tĩnh, từ bình tĩnh tới xấu hổ, từ xấu hổ cho đến kính phục, Kim Kiên cuối cùng cũng rút ra một kết luận như thế này:

Chắc chắn, quả nhiên là Tiểu Miêu ra tay, còn ai sánh được!

109. Q.7 - Chương 12: Hồi Mười Hai

Hoa khôi băng tâm giúp Thanh Thiên.

“Mỹ nhân khóc tang” gặp trở ngại.

Lại nói về Trương Long, Triệu Hổ ở dưới đại sảnh chờ, mắt thấy Triển, Kim hai người lên tầng trên rất lâu rồi, lòng nóng như lửa đốt, đối với kế sách của Kim Kiên họ chẳng yên tâm lấy nửa phần, những muốn xông lên lầu tìm hiểu xem thế nào thì vừa đúng lúc thấy có một người chạy xuống, định thần nhìn kỹ, chính là Kim Kiên.

Trương Long chạy vội lên, kéo tay Kim Kiên, thấp giọng nói: “Kim Kiên, sự tình thế nào rồi?”

Triệu Hổ cũng xông đến hỏi gấp: “Sao chỉ có một mình ngươi xuống thế này? Triển đại nhân đâu?”

“An tâm, an tâm, mọi việc đều đã chuẩn bị”, Kim Kiên bị nắm đến đau nhức, vội xua tay trấn an hai người họ.

Hai người nghe vậy mới yên tâm, buông tay ra.

Kim Kiên thở phào một cái, hai mắt đảo quanh đại sảnh một vòng, hướng đến bóng dáng đang lượn lờ xung quanh khách khứa đằng xa, cao giọng gọi một tiếng: “Tú bà!”

Tú bà đang đón đả chào mời khách thì bỗng nghe thấy có người gọi, vội vàng vung vẩy khăn đi tới, định thần nhìn kỹ thì là gã sai vặt mà lúc trước thiếu chút nữa đã làm cho Thiên Hương lâu gà bay chó nhảy, hỗn loạn hết sức.

“Ôi, vị tiểu ca này, có gì cần giao phó?”

“Công tử nhà tôi nói muốn mời Băng Cơ cô nương về phủ một đêm, sai tôi đến báo cho bà.”

Tú bà nghe xong, không khỏi kinh ngạc, chiếc khăn đỏ cầm trong tay cũng quên cả vung vẩy, nhìn chăm chăm Kim Kiền hồi lâu mới nói: “Vị tiểu ca này, hoa khôi của chúng tôi không phải nói đưa đi là có thể đưa đi được, hơn nữa, Băng Cơ từ ngày vào Thiên Hương lâu của tôi thì chưa hề bước chân ra khỏi cửa một bước, bây giờ muốn đưa Băng Cơ ra ngoài, sợ là...”.

Kim Kiền nhìn đôi mắt ánh lên vẻ “đức hạnh” của tú bà thì nhíu mày rất lâu, sau đó mới không tình nguyện rút từ trong người ra một tờ ngân phiếu, đưa cho tú bà nói: “Như thế này thì sao?”.

Tú bà nhận lấy tờ ngân phiếu, liền vui vẻ ra mặt, lời nói ngoắt cái liền thay đổi, cười mà rằng: “Công tử nhà cậu có thể nhìn trúng Băng Cơ, tất nhiên là phúc khí của Băng Cơ rồi, người làm ma ma tôi đây há lại có lý do ngăn trở sao? Tôi sẽ đi chuẩn bị kiệu, đưa Băng Cơ đến phủ của công tử”.

“Khoan đã!” Kim Kiền vội hô lên ngăn tú bà lại, “Không cần ma ma nhọc lòng, chúng tôi đã chuẩn bị sẵn xe ngựa”.

Tú bà nghe vậy lại càng cao hứng, nói: “Nếu đã như vậy thì, đêm xuân một khắc đáng nghìn vàng, tôi không nhiều chuyện nữa, xin cung tiễn các vị đại gia”.

Nói rồi, liền vung vẩy chiếc khăn đỏ trước mặt ba người mấy cái liền, sau đó tú bà mới uốn éo lắc mông rời đi.

Đợi đến khi tú bà đi xa, Triệu Hổ mới ngơ ngác hỏi: “Kim Kiền, chúng ta đi bộ tới đây, chuẩn bị xe ngựa lúc nào vậy?”.

Trương Long cũng nói: “Vì sao không dùng kiệu của Thiên Hương lâu?”.

Kim Kiền nghe xong, thiếu chút nữa thì ngã nhào xuống đất, thầm nghĩ: Hai cái tên này, sợ là tể bào toàn thân đều đem ra mà đắp hết lên da thịt cho cao lớn rồi, trong não chẳng còn được mấy tí.

Da mặt giật giật vài cái, Kim Kiền mới nói: “Nếu để kiệu của Thiên Hương lâu ngang nhiên trắng trợn đi đến phía ngoài phủ nha, thế chẳng phải là lạy ông tôi ở bụi này sao. Hơn nữa xét đến địa vị của phủ nha quan phủ và Thiên Hương lâu, một thanh lâu chuyên mua hương bán phấn, hai vị đại nhân có cảm thấy thích hợp không?”.

Trương Long, Triệu Hổ nghe vậy mới hiểu rõ, nhất thời không biết giấu mặt vào đâu.

Chỉ thấy Trương Long sầm mặt xuống, ra lệnh cho Kim Kiền: “Nếu đã như vậy, Kim Kiền, ngươi còn không mau đi thuê xe ngựa?”.

Cả một tối Kim Kiền vội vàng vàng đi theo mấy người bọn họ, lại còn bị cái tên lỗ mãng Trương Long này vô cớ ném từ trên lầu xuống, thiếu chút nữa thì ngã vẹo cả khuôn mặt xinh đẹp của một người hiện đại như nàng, vốn đã ầm ục lắm rồi, lúc này lại nghe Trương Long ra lệnh vậy, lửa giận trong lòng càng bốc cao.

Suy nghĩ lướt một vòng, Kim Kiền bèn híp đôi mắt nhỏ dài lại, cúi đầu về vô tội nói: “Đại nhân ra lệnh, thuộc hạ tất phải tuân theo, chỉ là thuộc hạ từ nhỏ đã mắc bệnh mù đường, nay ở Trần Châu này lạ nước lạ cái, nếu không cẩn thận bị lạc đường, làm chậm trễ thời gian... Mà Băng Cơ quốc sắc thiên hương, mỹ lệ vô song hiện giờ lại cùng Triền đại nhân, trai đơn gái chiếc chung một phòng, thời gian quá lâu, khó tránh khỏi... Ai da, xem này, thuộc hạ đang nói cái gì nhỉ? Triền đại nhân là nhân vật thế nào, định lực tất nhiên là không tầm thường, e là thuộc hạ suy nghĩ quá nhiều rồi...”.

Dứt lời, Kim Kiền ngẩng đầu lên lén liếc nhìn Trương Long, Triệu Hổ, quả nhiên, gương mặt của hai vị Hiệu úy Khai Phong phủ đều biến sắc.

Chỉ thấy Trương Long thoáng rùng mình, nói: “Triệu Hổ, mau theo tôi đi tìm xe ngựa!”, ngừng một chút lại nói: “Kim Kiên, ngươi mau mau quay lại phòng Băng Cơ, cùng Triển đại nhân đưa Băng Cơ ra cửa phía sau”.

Nói rồi, hai người vội vàng phi ra cửa, gấp hết như lửa cháy sau mông vậy.

Kim Kiên nhìn bóng lưng hai người, thông thả khoan tay lại, cười gian tà, lẩm bẩm:

“Không phiền hai vị nhọc lòng, ngay lúc tôi rời đi Tiểu Miêu đã đưa Băng Cơ ra cửa sau, sợ rằng bây giờ đợi cũng lâu rồi.”

Hừ hừ, muốn đấu với tôi? Nhóc con, tể bào não của cậu còn kém một ngàn năm tiến hóa đấy!

Quả nhiên Trương Long, Triệu Hổ làm việc hiệu suất kinh người, chưa đầy nửa khắc sau đã tìm được một chiếc xe ngựa đơn giản, đỗ ở cửa sau Thiên Hương lâu rồi.

Nhìn thấy ba người đang đợi ở cửa sau, hai đại Hiệu úy liền thở phào nhẹ nhõm, còn Kim Kiên bên cạnh thì muốn lăn xuống đất cười bò.

Mấy người họ lên xe, vó ngựa phi như bay, bánh xe lăn vèo vèo, chẳng bao lâu đã về đến nha môn tri phủ.

Sau khi thông báo, năm người họ gấp rút đi vào phòng khách, phục mệnh với Bao đại nhân.

Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh đợi đã lâu, lúc này nhìn thấy mấy người họ đôi lông mày liền giãn ra, tỏ ý vui mừng.

Triển Chiêu bước đi như đạp trên mây, tới trước mặt Bao đại nhân, chắp tay nói: “Đại nhân, thuộc hạ đã đưa được Băng Cơ của Thiên Hương lâu về”.

Bao đại nhân gật đầu nói: “Triển hộ vệ vất vả rồi”.

Ba người Trương, Triệu, Kim cũng chắp tay hành lễ, rồi cùng Triển Chiêu lui ra đứng sang một bên.

Mặc dù lần đầu tiên Băng Cơ gặp mặt khâm sai phụng chỉ, nhưng tuyệt không hề hộp không luống cuống, cư xử theo lễ, dáng hình mỹ lệ, chỉ thấy nàng khẽ uốn chuyển bước lên, thân không nghiêng ngả, mắt không liếc ngang, dịu dàng hành lễ: “Băng Cơ bái kiến Bao đại nhân”.

“Không cần đa lễ.”

“Tạ đại nhân.”

Băng Cơ chậm chậm đứng thẳng dậy, yêu kiều đứng giữa đại sảnh, cả căn phòng như bừng sáng hẳn lên.

Bao đại nhân đánh giá Băng Cơ mấy phen, gương mặt mang theo ý tán thưởng, vuốt râu nghiêng đầu hỏi Công Tôn tiên sinh: “Tiên sinh nghĩ thế nào?”.

Công Tôn tiên sinh sắc mặt cũng tràn ngập vẻ hài lòng nói: “Quả nhiên là bậc quốc sắc thiên hương, thanh cao thoát tục”.

Bao đại nhân gật gù đầu, nhìn Băng Cơ, nghiêm giọng nói: “Băng Cơ!”.

Một tiếng này, ẩn chứa uy nghiêm, Băng Cơ nghe thấy mà không khỏi chấn động cả người, vội đáp: “Có dân nữ”.

“Cô có biết bản phủ mời cô đến vì chuyện gì không?”

“Băng Cơ đã nghe Triển đại nhân giải thích qua.”

Bao đại nhân khẽ lim dim hai mắt: “Vì bách tính Trần Châu, chúng ta đã bày ra kế ‘Mỹ nhân khóc tang’ để tróc nã An Lạc hầu, nhưng kế này rất nguy hiểm, nếu bất thành, tính mệnh của chúng ta đều khó bảo toàn”, ngừng một chút, Bao đại nhân lại chậm rãi cất tiếng: “Nếu cô nương không nguyện ý, bản phủ cũng không miễn cưỡng”.

Những lời này vừa thốt ra, chúng nhân trong sảnh đều ngẩn người kinh ngạc.

Băng Cơ nghe vậy lại càng kinh thán hơn, không khỏi đưa mắt ngược lên nhìn.

Chỉ thấy Bao đại nhân ngồi chính giữa sảnh, uy nghiêm sừng sững như núi, ánh mắt sắc bén bắn ra bốn phía, trên khuôn mặt đen bóng thiết diện vô tư kia lại mang theo ba phần mâu thuẫn lo lắng.

Băng Cơ nhất thời tim đập mạnh, bất giác hai mắt cay cay, bèn nâng váy, quỳ xuống, cúi đầu cung kính nói: “Băng Cơ là nữ tử chốn phong trần, nay đội ơn Bao đại nhân không chê cười, có thể giúp đại nhân cứu trợ nạn dân, vì nước trừ gian, cho dù phải tan xương nát thịt, Băng Cơ cũng không hề có nửa lời oán hận”.

Giọng nói của Băng Cơ vốn trong vắt như ngọc, lúc này lại có chút run rẩy xúc động, nhưng những lời thốt ra lại kiên định, chắc nịch.

Chúng nhân nhìn dáng hình uyển chuyển duyên dáng như liễu trước mặt, lòng cũng bất giác dâng lên cảm xúc sục sôi hào hùng.

Bao đại nhân tuy trầm mặc không nói nhưng cũng khẽ gật đầu.

Công Tôn tiên sinh thấy thời cơ đã chín muồi, không hề lãng phí thời gian, liền đem kế sách tỉ mỉ thuật lại cho mọi người, phân công sắp xếp ổn thỏa, đem từng chi tiết một giải thích cặn kẽ.

Cho đến khi hết thấy đều được an bài thỏa đáng, mọi người đang chuẩn bị rời đi thì Công Tôn tiên sinh lại như đột nhiên nhớ ra cái gì đó, liền hô lớn ngăn lại, nhưng sau đó lại chau mày không nói.

Mọi người thấy khó hiểu, nhưng nhìn Công Tôn tiên sinh sắc mặt nghiêm trọng, nhất thời không ai dám tiến lên hỏi.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh neho mắt nhú mày trầm ngâm, hồi lâu sau mới nói: “Hiện tại chỉ có một chuyện là khó chuẩn bị thỏa đáng, kể “Mỹ nhân khóc tang” này, đặt nặng mỹ nhân, còn khóc tang xếp sau, nhưng nếu muốn các vị bị thống khóc lóc... không biết các vị có biện pháp gì không?”.

Phải biết rằng, cái đám người thành tinh của Khai Phong phủ này, nếu luận về tróc nã tội phạm điều tra phá án thì người nào người nấy đều thuộc hàng cao thủ, nhưng nếu luận về hoạt động khóc lóc bị thương thì sợ là có đánh chết họ cũng không làm được.

Bị Công Tôn tiên sinh hỏi câu này, nhất thời mọi người cũng thấy nan giải, ai nấy đều đưa mắt nhìn nhau.

Vương Triều gãi gãi đầu, nói: “Chi bằng để Triển đại nhân điểm huyết khóc của mọi người”.

Triển Chiêu nghe vậy lắc đầu nói: “Không thể. Huyết khóc một khi đã điểm thì thống khổ khôn cùng, mọi người tự chiều cổ mình còn không được thì nói gì đến làm đại sự?”.

“Vậy...”, Triệu Hổ do dự nói: “chi bằng chúng ta giả khóc thì thế nào?”.

Công Tôn tiên sinh lắc đầu tiếp lời: “Nếu để An Lạc hầu nhìn ra sơ hở, há chẳng phải là thất bại trong gang tấc?”.

...

Cả đại sảnh rộng lớn nhường ấy mà vô cùng tĩnh mịch, các nhân vật thành tinh của Khai Phong phủ bây giờ lại vì chuyện phải khóc lóc bị thiết như thế nào mà mặt mũi ủ ê sâu não, tình huống này đúng là quỷ dị vô cùng.

Kim Kiền đứng một bên thấy rất tức cười, thầm nghĩ: Cái này thì có gì là khó? Chỉ cần lão Bao hô lên một câu: Mấy nữa Triển hộ vệ phải thành thân với Băng Cơ, mình dám cược rằng, trăm phần trăm những người có mặt ở đây sẽ khóc rống lên ngay. Nếu không thì Công Tôn tiên sinh phán một câu: Tiền lương nửa năm cuối giảm một nửa...

“Kim bổ khoái!”

Kim Kiền đang phát huy trí tưởng tượng bay cao bay xa của mình vô cùng hào hứng, đột nhiên nghe thấy Công Tôn tiên sinh quát một tiếng, liền giật thót tim, vội vàng ngẩng đầu lên, thì thấy mọi người, nhờ ơn sự nhắc nhở của Công Tôn tiên sinh, ánh mắt nóng bỏng đang bắn thẳng về phía mình.

Kim Kiền nhất thời đầu đầy mồ hôi lạnh: Lẽ nào ở cái thời đại này tổ tiên của mình nợ tiền Công Tôn Trúc Tử? Nếu không thì sao cái cây gậy trúc Công Tôn này ngày nào cũng chọc ngoáy gây khó dễ cho mình chứ?!

“Kim bổ khoái sắc mặt vui vẻ, chẳng lẽ có diệu kế?”, cái người lăm mư nhiều kế của Khai Phong phủ hỏi. Nói đùa gì thế, chủ ý của mình mặc dù tốt, nhưng nếu thật sự nói ra thì không cần đợi An Lạc hầu đến xử, mình đã thành vong hồn dưới kiếm của Tiểu Miêu rồi...

“Việc này...”, Kim Kiên ngắc ngứ.

Tra thuốc nhỏ mắt thì sao nhỉ? Xì, thời Bắc Tống đào đâu ra thuốc nhỏ mắt? Dầu gió? Càng không có... Í, khoan đã...

Đột nhiên linh cảm lóe lên, Kim Kiên buột thốt kêu lên: “Dừng hành tây!”.

Những lời này vừa nói ra, lại một mảnh tĩnh lặng, hồi lâu sau, mới nghe Công Tôn tiên sinh hỏi: “Xin hỏi hành tây là thứ gì vậy?”.

Kim Kiên thiếu chút nữa bị nước bọt của mình làm cho sặc chết: Không phải chứ? Hành tây còn chưa xuất hiện ở đây à?!

“Vây ợt...”

“Hình như có nghe nhắc đến, Kim bổ khoái từng thấy thứ này sao?”

Không thể nào...

Kim Kiên nuốt nước bọt đánh ực: “Hoa tiêu [1] ...”.

[1] Hoa tiêu: Hay còn gọi là tiêu Tứ Xuyên, là loại gia vị độc đáo chỉ riêng Tứ Xuyên mới có, được sử dụng nhiều trong các loại đồ ăn nổi tiếng vùng này.

Công Tôn Sách nghe xong, hai mắt sáng bừng, cao giọng nói: “Quả nhiên một lời của Kim bổ khoái như thức tỉnh kẻ trong mộng! Dùng hoa tiêu tẩm vào khăn, sau đó lấy khăn ấy lau lên mắt, tất có thể đỏ mắt mà rơi lệ”. Liếc nhìn khuôn mặt kinh ngạc của mọi người xung quanh một vòng, Công Tôn tiên sinh ngưng một chút, lại nói, “Trương Long, Triệu Hổ, hai người mau mau đi chuẩn bị, đem hoa tiêu trong nhà bếp chia đều cho mọi người, mang theo trong người, phòng lúc cần đến”.

“... Thuộc hạ lĩnh mệnh!”

Trương Long, Triệu Hổ chấp tay, lui khỏi đại sảnh, trước khi đi còn không quên trừng mắt oán hận lườm Kim Kiên một cái.

Ngay cả Tiểu Miêu bên cạnh, thân hình dường như cũng có chút cứng ngắc.

Kim Kiên nhất thời phát run một trận: Thứ hoa tiêu đó mà đem bôi lên mắt, e là khó chịu lắm... Chắc chắn, phiền phức to rồi đây...

Bao đại nhân thấy tình huống như vậy liền gật gật đầu, chậm chậm đứng dậy, nhìn hết lượt mọi người, ánh mắt có thần đẹp như điện như đuốc, khuấy động con tim chúng nhân.

“Mọi người hãy chuẩn bị sẵn sàng, chỉ ngày mai thôi là có thể thấy được thành quả!”

“Thuộc hạ tuân lệnh!”, tiếng hô của mọi người chấn động trong đêm, nhất tề đồng thanh tựa như tâm trạng lúc này của họ vậy.

Đương nhiên là ngoại trừ cái người họ Kim nào đó còn đang bận sâu não làm thế nào để đối mặt với sự phẫn nộ của mọi người.

Nói chung theo khâm sai xuất môn, tất nhiên là sẽ nhận được không ít “màu mè”, đồ hiếu kính của các quan viên trên đường đi rồi, thế nên, có thể cùng khâm sai xuất môn, là niềm thiết tha mơ ước của phần đông các quan sai, nhưng lần này đối với cả trăm quan binh hộ vệ đi theo Bao đại nhân phụng chỉ đến Trần Châu phát lương lại không như thế. Trên đường tới Trần Châu, chẳng những không có nửa phần “màu mè” ưu đãi, mà còn thiếu chút nữa thì tổng tiền luôn tính mạng: Cứ nghĩ tới ngày đó An Lạc hầu phô trương thanh thế trước nha môn tri phủ, là lại khiến mọi người mồ hôi lạnh vã ra như tắm... Cả trăm hộ vệ cố nhiên là uy phong rồi, nhưng nếu đem so với vạn quân thiện chiến oai phong ngút trời của An Lạc hầu thì e rằng ít đến thăm thương, chả bỏ dấm rằng.

Dưới áp lực nặng nề như vậy, đông đảo quan binh hộ vệ đều nơm nớp lo sợ như bước trên băng mỏng, mà lúc này từ bên trong sảnh lại truyền ra tin tức, không nghi ngờ gì nữa chính là họa vô đơn chí... Bao đại nhân vì không chịu quỳ gối trước An Lạc hầu, rạng sáng hôm nay đã uống thuốc độc tự sát.

Tin tức này vừa truyền ra, đừng nói đến mọi người theo Bao đại nhân tới Trần Châu, mà ngay cả chúng nha dịch trong nha môn Trần Châu cũng bàng hoàng khiếp sợ.

Bao đại nhân được xưng tụng là Thanh Thiên tại thế, sao lại có thể ra đi như vậy!

Có ai tin nào?

Chẳng một ai tin nổi!

Tin tức truyền đi chưa đầy một khắc, hơn trăm quan binh hộ vệ cùng với sai dịch phủ nha không hẹn mà cùng tụ tập ở trước đại sảnh, quan sai đông nghìn nghịt chật cứng cả sân viện, khuôn mặt ai nấy đều lo lắng, hoang mang, chỉ mong có được một lời giải thích.

Không lâu sau, cửa chính đại sảnh chậm chậm mở, một nam tử vận nho sam bước ra, khuôn mặt trắng trẻo, chòm râu đen nhánh, đó chính là Công Tôn tiên sinh của Khai Phong phủ.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh nét mặt thê lương, buồn bã, hai mắt ẩn chứa nỗi bi thương, thân hình lảo đảo, bước chân vô lực, nhìn hết thấy mọi người hồi lâu sau mới nói: “Các vị, Bao đại nhân... đã đi rồi, mong các vị hãy nén đau thương...”.

Những lời này vừa thốt ra, chúng nhân nhất thời chết lặng đương trường, cả đình viện chật ních hơn trăm người mà không hề phát ra tiếng động, tĩnh mịch như tờ.

Hồi lâu sau, mọi người mới thoảng hoàn hồn, vẫn không muốn tin, lại đưa mắt nhìn những nhân vật đang đứng cạnh Công Tôn tiên sinh, hy vọng có thể nghe được lời giải thích khác.

Nhưng cái nhìn này càng khiến con tim mọi người run rẩy.

Chỉ thấy bốn vị đại Hiệu úy Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hổ đứng bên phải, mắt ai nấy đều đỏ hồng, lệ rơi đầy mặt, không cần hỏi đó ắt là đau thương tràn từ trong tim ra.

Lại nhìn sang bóng hình đỏ thắm đứng bên trái kia, mặc dù vẫn thẳng như thân tùng, nét mặt vẫn như thường, nhưng không khó để nhận ra đôi mắt đen lầy sáng rực ấy giờ đây cũng hơi đỏ lên, lấp lánh ánh nước.

Chúng nhân nhất thời lòng đau như dao cắt, sầu đau không thôi.

Hết rồi, ngay cả vị Tứ phẩm đối đao hộ vệ kia mà vành mắt cũng đỏ lên thì xem ra Bao đại nhân tám phần là đã đi gặp Diêm Vương rồi.

Bỗng nghe Công Tôn tiên sinh run giọng nói tiếp: “Linh đường của Bao đại nhân, còn phải phiền các vị...”.

Nói rồi, Công Tôn tiên sinh che mặt lắc đầu, hai vai run rẩy hồi lâu mới lại ngẩng lên, bắt đầu phân phó nhân thủ, bố trí linh đường.

Khi ấy mọi người mới hoàn hồn, có mấy người dễ xúc động đã nức nở nấc nghẹn ngay tại chỗ.

“Bao đại nhân...”

Bốn vị Hiệu úy thấy tình cảnh như vậy, cảm thấy khó có thể kìm nén được nữa liền vội vàng rời đi; còn Tứ phẩm đối đao hộ vệ mặc dù thân hình vẫn thẳng như cán bút, nhưng bước chân lại có chút không vững.

Thấy thế mọi người lại càng xót xa trong lòng.

Đến khi linh đường được bố trí xong, câu đối phúng điếu đã chuẩn bị, đèn hương nghi ngút, rốt cuộc mọi người không thể kìm nén được nữa, nước mắt giàn giụa, nức nở từng hồi. Tiếng khóc của hơn trăm người, hợp chung một chỗ, tựa như sấm rền, chỉ trong một thoáng mà truyền khắp bốn phương tám hướng trong phủ nha.

Trận khóc này không lâu đã khiến cho địa giới Trần Châu như ong vỡ tổ.

Lão bách tính quanh đó vừa nghe đã cảm thấy lạ: Ôi, chuyện gì xảy ra thế? Vì sao vô duyên vô cớ trong phủ nha lại truyền ra tiếng khóc kinh người nhường này.

Có không ít bách tính gần đó hiếu kỳ tiến đến hỏi thăm.

Những người này đến phủ nha, vừa nhìn liền không khỏi kinh hoàng thất sắc, chỉ thấy trong phủ nha khăn trắng treo cao, linh ban đã dựng, những người ra vào đều mặc áo tang trắng. Sau một hồi nghe ngóng họ mới biết Bao đại nhân trước đó vừa tới để phát lương cứu hạn đã cười hặc về Tây rồi.

Chúng bách tính nghe mà lòng đau như cắt, thầm nhủ: Thực là người tốt chẳng được thiện báo, còn kẻ ác lại sống đến nghìn năm, vị quan tốt như Bao đại nhân sao nói ra đi là đi ngay? Còn những kẻ ác như An Lạc hầu, sao lại có thể ăn trên ngồi chốc, quần áo là lượt chứ? Ông trời thật chẳng có mắt!

Chúng bách tính càng nghĩ càng thương tâm, càng nghĩ càng sầu thảm, dần dần họ đều tập trung trước cửa phủ nha, gặt lệ khóc lóc thống thiết. Không đầy nửa canh giờ, ngoài cửa phủ nha đã có hơn ngàn người tụ tập, tất cả đều vì Bao đại nhân mà nuốt lệ để tang.

Tin tức truyền đi càng lúc càng nhanh, chưa đến một canh giờ sau, tin Bao đại nhân cười hặc về Tây đã truyền đi khắp thành Trần Châu, cả thành đều chìm ngập trong tiếng nức nở khóc than.

Lại nói về phủ nha Trần Châu, bốn bề đều vây bọc trong tiếng khóc tang, ai oán của chúng bách tính, tiếng khóc rung trời, còn bên trong ai nấy đều lệ rơi đầm đìa, khắp trong ngoài phủ nha chìm ngập trong không khí bi thương.

Nhưng chẳng ngờ, ngay tại thời điểm như thế này, lại có người đứng ngoài cửa phủ nha mà lớn tiếng la lối.

Chỉ nghe có kẻ đứng ngoài đám đông dân chúng khóc tang quát lớn:

“Tránh ra, tránh ra. An Lạc hầu gia tới...!”

Chúng nhân quay đầu nhìn, chỉ thấy An Lạc hầu Bằng Dục, vận áo dài bằng gấm đeo đai ngọc, khoác áo ngắn tay bằng lông cừu, cười trên lưng một con tuấn mã, thắt lưng đeo thanh khoan điệp đao, ngạo nghễ đứng ngay giữa đường, nhướng mày cười nhạt. Phía sau lưng hắn, trùng trùng điệp điệp những người là người, phóng tầm mắt nhìn qua để có tới mấy trăm, lại nhìn kỹ đám người đó, tất cả đều ăn vận như người trong giang hồ, thân mang đao, nai nịt gọn gàng chân đi giày mỏng, tên nào tên nấy đều mặt mũi hung tợn, mới nhìn đã biết chẳng phải hạng lương thiện gì.

Bỗng nghe tên sai vật đứng dưới ngựa An Lạc hầu quát lên: “Hầu gia ở đây, còn không mau tránh ra?!”.

Lão bách tính tụ tập bên ngoài cửa phủ nha chỉ dám oán mà không dám nói, mặc dù trong lòng nổi giận bưng bưng nhưng cũng chỉ có thể y lời mà tránh đường, trầm mặc không lên tiếng, dạt ra tạo thành một con đường để đoàn người ngựa của An Lạc hầu nhấp nhô tiến đến gần trước cửa chính của phủ nha.

An Lạc hầu kéo cương dừng ngựa trước phủ nha, đánh giá một phen, đôi mắt phượng nhíu lại, nói với tên sai vật dưới ngựa: “Đi tìm một nha dịch đến trước ngựa cho ta hỏi chuyện”.

“Dạ!”, tên sai vật chấp tay hành lễ, loẹt quẹt chạy vào phủ nha.

Vừa tiến vào phủ nha, tên sai vật nọ liền kinh ngạc, chỉ thấy trên dưới trong phủ đều mặc áo tang trắng, ánh mắt quét đến người nào đều thấy sắc mặt người đấy bi thống, hai mắt sưng đỏ, thấy tên sai vật bước đến hỏi, chẳng những không đáp, mà sắc mặt còn đen đi, có phần mang hàm ý trách móc.

Tên sai vật nọ trong lòng cũng hiểu: Vị khâm sai phụng chỉ này đột ngột qua đời một cách khó hiểu, ắt nguyên do trong đó không tránh khỏi liên quan đến Hầu gia, nếu mình mà cứ cố kéo một sai dịch ra ngoài để hỏi, thì e rằng còn chưa hỏi được câu nào, mình đã bị ăn một gậy trước rồi.

Có điều tên sai vật này cũng xem như nhanh trí, mắt đảo một vòng, liền tìm được một người thích hợp.

Chỉ thấy người đó, thân vận trang phục của sai dịch, thân hình ốm yếu, khoanh hai tay, tựa vào cạnh cửa, mới nhìn thì ngỡ hắn đang canh gác, nhưng nhìn kỹ lại không khó để phát hiện ra đôi mắt hắn lim dim, đầu theo xu hướng gật lên gật xuống, đó chính là bộ dạng đang ngủ gật.

Đương nhiên, người mà trong lúc quan trọng như thế này còn có thể ngủ gật được thì ngoại trừ Kim Kiên ra, chẳng còn ai khác nữa cả.

Tên sai vật vừa nhìn thấy bộ dạng Kim Kiên như vậy liền mừng rỡ, nghĩ bụng: Kể thờ ơ đối với tin dữ như thế này khẳng định y không phải là người của Khai Phong phủ, mà là sai dịch của phủ nha Trần Châu, nếu đem hắn đến cho Hầu gia hỏi chuyện, hẳn hắn sẽ không lành hung mình rồi. Hơn nữa, nếu là sai dịch của phủ nha Trần Châu, ắt sẽ trả lời thật lòng.

Nghĩ đến đây, tên sai vật lạ quyết tâm, cất bước đi lên, vỗ vỗ vai sai dịch ốm yếu kia, nói: “Này, theo ta đi ra ngoài hầu chuyện Hầu gia”.

Chỉ thấy tên sai dịch nọ mí mắt nhúc nhích vài cái, chậm chậm mở ra, mơ màng liếc tên sai vật một cái, rồi quay đầu sang hướng khác, tiếp tục khoanh tay ngủ gục.

Tên sai vật này là tùy tùng bên người của An Lạc hầu cũng được coi như kẻ tâm phúc của An Lạc hầu, mỗi khi xuất môn ra ngoài, những kẻ bộ đồ An Lạc hầu, ít nhiều gì cũng phải nể mặt hắn vài phần, chẳng ngờ một tên sai dịch con con trong cái nha môn tri phủ này, lại dám ngang nhiên không biết điều như vậy, nhất thời gã sai vật liền nổi xung lên, ngay lập tức hét vào tai sai dịch nọ:

“Này này này, nói người đó, còn không mau theo ta đi gặp Hầu gia.”

Lúc này Kim Kiên mới mở miến cưỡng mở đôi mắt nhỏ dài, đánh giá người trước mặt một phen, uể oải đáp: “Vị huynh đài này, tối qua tôi chỉ ngủ được có nửa canh giờ thôi, đừng nói là hầu gia, hiện tại ngay cả người gia, long gia [2] đến, cũng phải nhường đường cho tôi đi gặp Chu Công [3] cái đã”.

[2] Đây là hiện tượng đồng âm trong tiếng Trung: Hầu gia chỉ An Lạc hầu Bàng Dục, nhưng âm hầu gia cũng chỉ con khỉ, nên Kim Kiên hiểu nhầm là tên sai vật đang nhắc đến con khỉ, mới thuận miệng liệt kê một loạt con: con trâu, con rồng phía sau ra.

[3] Đây là một điển cố xuất phát từ sách Luận ngữ, thiên “Thuật nhi”. Chu Công hay Chu Công Đán, chính trị gia lập nên nhà Tây Chu, cống hiến rất nhiều công lao cho nhà Chu, sau hậu thế tôn ông là bậc tiên thánh. Khổng Tử thời Xuân Thu rất tôn sùng Chu Công, từ nhỏ ông đã học lục nghệ, nắm vững điển chương chế độ được lưu truyền từ thời Tây Chu, ông luôn mơ ước xác lập được chế độ chính trị như thời ấy và cho rằng xã hội thời đại Tây Chu là xã hội hoàn mỹ cực độ, chính vì thế ông thường nằm mơ thấy Chu Công. Ngày nay điển cố này thường được dùng để biểu đạt lòng kính ngưỡng đối với các bậc tiên hiền. Còn trong ngôn ngữ mạng của các bạn trẻ Trung Quốc lại được dùng để chỉ giấc ngủ.

Tên sai vật trợn mắt: “Chu Công cái gì, hiện nay ở cái đất Trần Châu này, còn có kẻ nào to hơn An Lạc hầu gia?”.

Kim Kiên nghe xong, thoát cái liền thẳng người dậy, đôi mắt nhỏ dài mở banh ra, miệng cứ há ra rồi lại nuốt vào nói:

“An Lạc hầu... gia? Người huynh nói chính là An Lạc hầu, quốc cữu đương triều?”.

Không phải chứ?!

Gã sai vật thấy biểu hiện của tên sai dịch như vậy, nhất thời đắc ý, hất hàm nói: “Chính là An Lạc hầu gia, quốc cữu đương triều, bào đệ của Bàng quý phi, con trai độc nhất của thái sư đương triều!”.

“Huynh nói... muốn tôi... đi gặp An Lạc hầu?”, Kim Kiên chỉ cảm thấy đầu óc ong lên một cái rồi như nổ to ra, đôi lông mày nhíu chặt lại thành một đường, vội vàng cao giọng hô: “Đợi đã, tôi chỉ là một sai dịch nhỏ bé, nói năng không rõ ràng, sợ là không thể nói rõ từng chân tơ kẽ tóc được, chi bằng để tôi đi tìm vị quản sự giúp ngài, rồi...”, lời còn chưa nói xong Kim Kiên đã xoay người định chạy đi.

Chẳng ngờ gã sai vật ra tay nhanh như chớp, túm lấy thắt lưng Kim Kiên lôi lại, kéo Kim Kiên đi về phía cửa lớn:

“Lắm lời gì thế? Nếu để Hầu gia đợi quá lâu người sẽ nổi giận, đến lúc đó người có gánh nổi không?”

Kim Kiên bị kéo đi từ đằng sau, liều mạng giãy giụa mấy phen nhưng chẳng thấm vào đâu, cuối cùng chỉ có thể nhăn nhó mặt mày, không tình nguyện bị kéo đi, vừa đi vừa thầm kêu gào xui xẻo:

Mình chẳng qua chỉ lén chuồn ra ngoài ngủ bù, đâu đã chọc đến ai? Hức hức, biết vậy thì đã ở trong đại sảnh treo khăn tang, tuy rằng mấy cái khăn tang kia có nặng một tí, nhưng còn hơn là phải đi gặp cái con của thuộc hàng đại boss kia, ít nhất cũng không cần phải lo lắng đến tính mạng, aaaaaaaaaaaaaa...

Lại nói về An Lạc hầu, Bàn Dục đã chờ đợi khá lâu trước cửa nha môn, đúng lúc đang mất kiên nhẫn thì thấy tên sai vặt nhà mình kéo một thiếu niên vận trang phục sai dịch chạy ra.

Tới khi người đó đến trước ngựa, An Lạc hầu nói định thần nhìn kỹ, chỉ thấy kẻ này thân hình gầy nhẳng, vận trang phục sai dịch, eo lưng thắt khăn tang đóng đưa theo từng bước chân, mày rậm mắt nhỏ, trên mặt lộ rõ nét ưu thương lẫn dấu nước mắt, đến trước ngựa của Hầu gia, khom người quỳ lạy: “Tiểu nhân bái kiến Hầu gia”.

Bàn Dục lim dim mắt đánh giá, hỏi: “Quỳ dưới là kẻ nào?”.

“Bẩm Hầu gia, tiểu nhân là sai dịch của Khai Phong phủ.”

“Khai Phong phủ...”, Bàn Dục ngưng một lát, lại hỏi: “Rốt cuộc trong phủ nha xảy ra chuyện gì? Vì sao tất cả đều khóc lóc thảm thiết như vậy?”.

Kim Kiên nghe vậy, nhất thời mũi đỏ mồ hôi lạnh, thầm nghĩ:

Nếu bây giờ mà trong lời nói của mình lộ ra dù là nửa điểm sơ hở thôi, thì cũng sẽ khiến cho con của này nhìn ra đầu mối, dẫn đến cái kẻ “Mỹ nhân khóc tang” mà Công Tôn Trúc Tử hao tổn tâm sức mới nghĩ ra lại xôi hỏng bỏng không... Tạm thời không bàn đến chuyện cái đám người thành tinh của Khai Phong phủ kia sẽ xử lý mình như thế nào, mà hãy nói đến cái con của trước mặt kia kìa, nếu để hắn có cơ hội trốn thoát, nhất định sẽ ghi nợ để sau này tính sổ, hắn sẽ đem mình và mấy người Khai Phong phủ ra cho tuốt vào nồi hầm luôn một mẻ... Không được đâu, không được đâu, chắc chắn, thời điểm sống còn như thế này là phải dựa vào kỹ thuật diễn xuất tinh tế của một người hiện đại như mình đây đây!

Nghĩ đến đây, Kim Kiên liền giở thủ đoạn ra luôn, mồ mẫm sờ soạng trên người một lúc lâu, rồi rút chiếc khăn có tẩm hoa tiêu ra, ra sức chà lên mắt mấy cái, thoáng chốc liền cảm thấy hai mắt xòe lên cảm giác ran rát, rồi thứ dịch thể ấm nóng loáng cái đã dâng đầy hốc mắt rồi.

Lúc này Kim Kiên mới từ từ ngẩng đầu lên, làm ra vẻ nức nở nói:

“Bẩm... bẩm quốc cữu gia, tiểu nhân cũng không biết rõ lắm, chỉ biết là hôm qua sau khi Hầu gia đi rồi, Bao đại nhân liền rầu rĩ không vui, ngay cả cơm tối cũng không ăn. Cho đến rạng sáng hôm nay thì bỗng nghe thấy mấy tiếng kêu hoảng hốt truyền ra từ phòng của Bao đại nhân... Sau đó Công Tôn tiên sinh đi ra thông báo cho bọn tiểu nhân, nói rằng đêm qua Bao đại nhân đã... đã đi rồi...”.

Dứt lời, Kim Kiên liền cúi đầu nức nện, đưa cánh tay lên chùi mặt, đáng vẻ tựa hồ như dùng ống tay áo lau nước mắt, nhưng kỳ thực là dùng ống tay áo len lén lau mồ hôi lạnh.

Bàn Dục nghe Kim Kiên nói xong, đầu tiên là sững người một lát, sắc mặt thoáng chút kinh ngạc, nhưng trong nháy mắt liền khôi phục lại trạng thái như bình thường, nói với gã sai vặt bên cạnh: “Bao đại nhân là khâm sai phụng chỉ, nay ở lại Trần Châu chết bất đắc kỳ tử, về tình về lý, bản hầu đều nên đi phúng điếu. Người đâu, theo bản hầu vào phủ nha, viếng Bao đại nhân”.

Dứt lời liền quay người xuống ngựa, dẫn đầu hơn trăm kẻ giang hồ phía sau, thân mang vũ khí, nghênh ngang tiến vào cửa lớn của phủ nha.

Kim Kiên đi sau cùng thấy thế mà thầm tắc lưỡi, nghĩ bụng: Èo ề, nhìn cục diện này mà xem, nếu nói là đi phúng viếng chi bằng nói đi đến đầu trường thì đúng hơn.

Đoàn người của An Lạc hầu rầm rập rầm rập tiến vào sảnh chính trong phủ nha, vừa ngẩng đầu lên nhìn liền sững sốt.

Chỉ thấy gian sảnh chính này, hiện giờ đã được bố trí thành linh đường, khăn tang giăng khắp, nến trắng cháy sáng, giấy tiền cùng tro bụi bay lá tả, giữa sảnh đặt một cỗ quan tài bằng gỗ mun, trái kim đồng phải ngọc nữ [4] , phía trước đặt linh vị, cảnh tượng đúng là thể lương vô hạn.

[4] Là hình nhân bằng giấy dùng để bồi táng. Theo phong tục tang ma của Trung Quốc, khi chủ nhân một gia đình mất đi, người ta thường chôn chung một đôi tình nhân giấy để biểu thị chủ nhân xuống âm phủ vẫn có kẻ người hầu kẻ hạ.

Hai bên đại sảnh, hai hàng người đang quỳ đều tằm tắp, đầu hàng bên trái chính là Công Tôn tiên sinh, sư gia của Khai Phong phủ, tiếp đó đến hai Hiệu úy Vương Triều, Mã Hán; đầu hàng bên phải là Triển Chiêu, Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ, tiếp đó là Trương Long, Triệu Hổ; còn lại đều là nha dịch của Khai Phong phủ và hộ vệ kinh thành. Mọi người đều thân mang tang phục, hốc mắt đỏ hoe, mắt hổ rưng rưng đầm lệ.

An Lạc hầu đứng trước cửa linh đường, ngừng một chút mới cất bước đi vào, đến trước linh vị, thấp hươu đốt giấy tiền, quỳ tại linh tiền lạy ba lạy.

Tuy rằng dáng vẻ như thành khẩn nhưng những nhân sĩ giang hồ phía sau lưng hấn lại nửa bước không rời, đi đến linh tiền mà mặt không hề tỏ ra nghiêm trang kính cẩn, lại chẳng có ai quỳ lạy.

Mặc dù trong lòng biết rõ bài vị trước mặt không phải là linh vị thực sự của Bao đại nhân, nhưng chúng nhân Khai Phong phủ thấy tình huống như vậy vẫn nộ khí xung thiên, Vương Triều, Mã Hán định tiến lên trách mắng. May mà Công Tôn tiên sinh đã giành trước một bước, ngăn hai người họ lại, rồi đến trước mặt An Lạc hầu, chấp tay thi lễ nói: “Hầu gia đến, chúng nhân trong Khai Phong phủ đều cảm thấy vạn phần vinh hạnh, mời Hầu gia vào trong uống trà”.

Chẳng ngờ Bằng Dục lại lắc đầu nói: “Không cần phiền Công Tôn tiên sinh, bản hầu muốn uống trà ngay tại linh đường này”.

Mọi người nghe vậy, không khỏi kinh ngạc.

Mặc dù Kim Kiên đứng ở cửa, nhưng cũng nghe thấy rất rõ, lòng vô cùng khó hiểu, thầm nghĩ: Cái con của này sao có thú vui tao nhã vậy? Còn có sở thích phẩm trà ngay tại linh đường sao? Quả nhiên là: Suy nghĩ của kẻ có tiền... như mò kim đáy bể.

Bỗng nghe An Lạc hầu nói tiếp: “Bản hầu sớm đã ngưỡng mộ Bao đại nhân, hôm qua vừa gặp mà như quen biết đã lâu, chẳng ngờ hôm nay lại âm dương cách trở, đành phải mượn cơ hội này để cùng Bao đại nhân đối ẩm, an ủi vong linh ngài”.

Kim Kiên đứng một bên vô cùng bội phục: Người này quả nhiên là thuộc loài cua có khác, da mặt dày vô đối, đến cả mình cũng phải hổ thẹn vì không sánh bằng.

Còn chúng nhân Khai Phong phủ mắt ai nấy đều rùng rục lửa giận, bốn vị Hiệu úy thì tất nhiên không cần nói rồi, ngay cả vị Tứ phẩm hộ vệ trước nay vốn trầm ổn bình tĩnh mà trên trán cũng nổi đầy gân xanh, rõ đến mức có thể nhìn thấy được.

Công Tôn tiên sinh lại không phiền không giận, tiếp tục thi lễ nói: “Nếu đã như vậy thì xin mời Hầu gia an tọa”, dứt lời, ngừng một chút, quét mắt một vòng rồi hô: “Người đâu, dâng trà”.

Chúng nhân thấy ánh mắt ra hiệu của Công Tôn tiên sinh tất nhiên là hiểu rõ, âm thầm lên tinh thần chuẩn bị ứng phó.

Chỉ thấy rèm cửa được nâng lên, một nữ tử vận trang phục trắng bưng khay trà từ trong phòng chậm chậm bước ra. Nữ tử này, mặc áo tang, da dẻ mịn màng như ngọc, dáng hình yếu điệu, uyển chuyển bước đi, đến trước mặt An Lạc hầu, cúi đầu dâng trà.

Ngoại trừ mấy người đã gặp Bằng Cơ từ trước, những người còn lại, bao gồm cả hơn trăm nhân sĩ giang hồ mà An Lạc hầu đưa đến, trong một lúc đều nhìn đến gần cả ra, tất cả đều tròn tròn hai mắt, nhìn chăm chăm vào tuyệt đại giai nhân trước mặt.

Những người biết cụ thể về kẻ “Mỹ nhân khóc tang” nhìn thấy tình huống như vậy, lòng vô cùng cao hứng, thầm nghĩ: Một khi đã như vậy thì còn không sợ An Lạc hầu không trúng kế hay sao?

Nhưng khi họ đưa mắt nhìn sang An Lạc hầu đang ngồi lại không khỏi giật mình đánh thót.

Bằng Dục chẳng những không lộ ra nửa phần dáng vẻ dung tục háo sắc, mà ngược lại khoe miệng còn dần dần nhếch lên thành một nụ cười quỷ dị, đến mức khiến lòng người khác lạnh giá.

Rồi chợt nghe An Lạc hầu hầu dượng nói: “Băng Cơ, quả nhiên là người ở đây”.

Chỉ thấy nhân vật trung tâm trong kể “Mỹ nhân khóc tang”, Băng Cơ cậy tài ngạo vật, người đêm hôm trước còn thề sắt son rằng sẽ bắt An Lạc hầu phải chịu tội trước vương pháp, mà lúc này lại đang cung kính quỳ trước An Lạc hầu, thanh thanh cất tiếng: “Thuộc hạ Băng Cơ, tham kiến Hầu gia!”.

Kim Kiền liền cảm thấy sống lưng lạnh toát, lông mao sau lưng dựng đứng cả lên.

Đại sự không ổn rồi! Gián điệp của địch đã thâm nhập vào hàng ngũ của ta, lão Bao à, xem ra cái gian linh đường ngài dày công bố trí này rất nhanh liền có thể đưa vào sử dụng được rồi...

110. Q.7 - Chương 13: Hồi Mười Ba

Trong linh đường sát cơ bốn bề.

Tiểu sai dịch dừng cảm liễu mình.

Lại nói về Băng Cơ vừa khom người quỳ gối trước An Lạc hầu Băng Dục, lúc ấy chúng nhân trong linh đường không ai là không kinh hoàng thất sắc.

An Lạc hầu ngẩng người tựa vào lưng ghế, tay nâng chén trà lên, thông thả nhấp một ngụm, nói: “Băng Cơ, trước mặt bản hầu không cần đa lễ, đứng lên đi”.

“Băng Cơ tuân lệnh.”

Mỹ nhân vận đồ trắng khoan thai đứng dậy, cung kính đứng bên cạnh An Lạc hầu.

Băng Dục nheo nheo mắt, đuôi mắt liếc nhìn tất cả một vòng, chậm chậm nói: “Băng Cơ, người không ở Thiên Hương lâu làm hoa khô, vì sao lại chạy đến phủ nha làm tì nữ?”.

Băng Cơ cúi đầu thu ánh mắt lại, cung kính đáp: “Bẩm Hầu gia, Băng Cơ là do nhận được sự ủy thác của người khác”.

“Ồ?”, An Lạc hầu khẽ mở mắt, hừ lạnh một tiếng, “Nhận được sự ủy thác của kẻ nào? Lẽ nào lại chính là Bao đại nhân, người đang nằm trong quan tài?”.

“Hầu gia anh minh.”

“Hừ, ủy thác chuyện gì?”

“Dùng sắc đẹp của Băng Cơ để mê hoặc Hầu gia, rồi thừa dịp Hầu gia chỉ có một mình bắt Hầu gia.”

“Vậy linh đường này...?”

“Bẩm Hầu gia, linh đường này chính là cái bẫy được dựng lên để dụ bắt Hầu gia.”

“Ha ha ha...”

Đột nhiên, một tràng cười ha hả bật ra từ miệng An Lạc hầu, tiếng cười the thé, trong đại sảnh im ắng cứ vang dội từng hồi, lớn vồn vồn quanh linh đường vốn đã thê lương tang tóc, càng làm cho không khí thêm phần u ám, những ai nghe được lông mao đều dựng đứng hết cả lên.

Hồi lâu sau, tiếng cười mới dần ngừng lại, An Lạc hầu Băng Dục nhả nha đặt chén trà xuống, đôi mắt phượng khép hờ, chậm chậm nhìn hết lượt mọi người một vòng, lạnh giọng nói: “Bản hầu thường nghe nhân tài trong Khai Phong phủ lớp lớp xuất hiện, nay được tận mắt nhìn thấy quả nhiên danh bất hư truyền. Các vị mới đến Trần Châu chưa đầy hai ngày, thế mà đã bố trí được cảnh huống như thế này để làm quà chào mừng bản hầu, khiến bản hầu thực sự trở tay không kịp! Chỉ là...”.

An Lạc hầu khoe miệng nhếch lên thành một nụ cười lạnh, nói tiếp: “Các vị có biết, tất cả các thanh lâu kỹ viện trong đất Trần Châu này đều thuộc quyền quản lý của bản hầu không? Các tú bà, gia nô, bao gồm

cả vị hoa khôi bên cạnh bản hầu này cũng không phải ngoại lệ, đều là thuộc hạ của bản hầu. Các vị muốn lợi dụng thuộc hạ của bản hầu để tróc nã bản hầu, há chẳng phải là chuyện hoang đường nhất trong thiên hạ sao?!”

Những lời này vừa thốt ra, chúng nhân ai nấy mặt đều trắng bệch như giấy sáp.

Kim Kiền núp ở cạnh cửa nghe được những lời này, mồ hôi lạnh đầy đầu lại càng túa ra dữ dội hơn, thầm nghĩ:

Chà chà, thì ra không phải là người này khinh thường không thèm thăm viếng thanh lâu kỹ viện, mà bởi vì thanh lâu là sản nghiệp của nhà hắn, không cần phải ra ngoài chơi, chỉ cần ở nhà trực tiếp hô lên “đưa hàng” là “hàng” được giao đến tận phòng luôn. Mọi người đều nói, một cây làm chẳng nên non, nhưng thế nào mà các nhân vật thành tinh của Khai Phong phủ và mình, đường đường một thanh niên tứ hữu [1] của thời hiện đại cộng lại, mà cũng không “đỉnh” hơn cái con của trước mặt là sao?! Công Tôn Trúc Tử à, ngài ngàn tính vạn toán, thế nào mà không tính đến An Lạc hầu chính là người đỡ đầu dựng nên cái khu “đền đỏ” ở Trần Châu này chứ...

[1] Thanh niên tứ hữu hay nói cách khác thanh niên của thời đại mới là những người: có lý tưởng, có đạo đức, có văn hóa, có kỷ luật.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền không khỏi đưa mắt nhìn mấy vị đang đứng trong linh đường, chỉ thấy Công Tôn tiên sinh phía bên trái, đôi mắt đen như mực sa sầm, khuôn mặt nho nhã mơ hồ hiện lên vẻ tái xanh; còn vị Tứ phẩm đối đạo hộ vệ bên phải, thân hình vẫn thẳng như cán bút, chỉ là ngón tay có chút trắng bệch, vỏ kiếm kêu lạch cạch không ngừng.

Bốn vị đại Hiệu úy phía sau thì mặt mày sa sầm xuống, cũng không biết có phải do hoa tiêu xoa lên mặt hay do hỏa cấp công tâm, mà người nào người nấy hai mắt đỏ au. Bốn người nắm chặt cương đao, cả người căng cứng, rất có xu hướng xông lên túm lấy tên An Lạc hầu kia mà loạn đao chém chết.

Lại nhìn An Lạc hầu, mắt thấy chúng nhân Khai Phong phủ dường như hóa đá cả lượt, đến nửa câu cũng không nói ra được, vẻ miệt thị trong nháy mắt càng đậm, đầu mày nhướng cao, khóe miệng nhếch lên lạnh lẽo, đứng dậy chậm rãi bước đến trước quan tài giữa linh đường, đánh giá tỉ mỉ một phen, nói: “Nếu chỉ dùng để dụ bắt bản hầu thì linh đường này làm cũng giống thật đấy, bản hầu muốn xem xem, Bao đại nhân phải chăng là đang nằm trong quan tài để nghênh tiếp bản hầu?”

Dứt lời, An Lạc hầu đưa mắt liếc gã người hầu bên cạnh, gã hầu giơ tay lên, liền thấy một đội bảy, tám tên nhân sĩ giang hồ tiến lên, xắn tay giắt vạt áo lên, định mở quan tài của Bao đại nhân ra.

Chúng nhân thấy vậy đều sững sốt kinh hoàng, ngay cả Kim Kiền đang nhoài người bên cánh cửa cũng thiếu chút nữa thốt lên kinh hãi.

Phải biết rằng Bao đại nhân thật sự đang nằm trong quan tài, không vì điều gì khác, chỉ sợ An Lạc hầu không tin ngài đã chết, muốn mở quan tài kiểm tra, để phòng ngừa bất trắc, mới đành để đại nhân tạm thời nhân nhượng vì toàn cục mà nằm trong quan tài. Nhưng nay kế hoạch dụ bắt đã bại lộ, mà An Lạc hầu lại chọn lúc này mở quan tài kiểm tra, rõ ràng là tương kế tựu kế, biến Bao đại nhân “đã chết” thành “chết thật sự”, nhân cơ hội này bồi thêm hai nhát đao, giết người diệt khẩu, để diệt trừ hậu họa.

Nhưng mấy kẻ đó còn chưa lại gần quan tài trong phạm vi ba thước, thì bỗng thấy một trận kinh phong quét qua trước mắt, một thanh kiếm với vỏ màu đen chắn ngang trong không trung trước mắt chúng, ngăn không cho chúng tiến lên.

Triển Chiêu một thân áo tang trắng, mắt lấp lánh ánh nước, đôi mày lười mác nhíu lại, Cự Khuyết trong tay tuy chưa rút ra khỏi vỏ nhưng sát khí đã nổi lên tứ bề.

“Có Triển mỗ ở đây, đừng mong tiến lên nửa bước!”

Âm thanh lạnh lẽo như gió tuyết mùa đông, buốt giá thấu xương, chúng nhân trong linh đường nghe mà không khỏi tim đập dồn dập.

Mấy tên hung đồ giang hồ thủ hạ của An Lạc hầu này cũng chẳng phải hạng chết nhất, chỉ nghe “keng keng keng” mấy tiếng, hơn trăm lưỡi đao cùng binh khí đã tuốt hết ra, nhất thời đứng trước linh đường hàn

quang lóe sáng, tiếng lưỡi đao rung lên không ngừng vang bên tai.

An Lạc hầu nhướng mày quét mắt nhìn Triển Chiêu trước linh đường một cái, đôi mắt phượng thoảng chốc lóe lên ánh nhìn tàn nhẫn bắn ra tứ phía, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ - Triển Chiêu - hừ, cho dù ngươi có thể lấy một địch mười, nhưng chẳng lẽ ngươi còn có thể lấy một địch trăm được sao?! Đều lên hết cho ta!”.

An Lạc hầu hạ lệnh một tiếng, cả trăm tên hung đồ tức thì liền trở nên hăng hái, tên nào tên nấy đều chỉ mũi đao sắc nhọn hướng Triển Chiêu xông tới.

Triển Chiêu vẫn bất động như trước, người thẳng như thân tùng, chỉ là cổ tay khẽ lắc một cái, Cự Khuyết theo đó mà xuất ra, chỉ trong nháy mắt, hàn quang chói mắt lóe ra bốn phía, khiến chúng không khỏi lùi lại sau một bước, định thần nhìn kỹ, thì thấy Cự Khuyết chỉ mới rút ra một nửa, mũi kiếm vẫn như cũ vững vàng nằm trong vỏ, chỉ có nửa thân kiếm là lộ ra ngoài, sát khí cuộn khởi, hàn khí dâng tràn, sánh ngang với cả trăm binh sĩ đang đứng trước mặt, khiến chúng không cách nào lại gần dù chỉ nửa bước.

Trong một lúc cả sảnh tịch không một tiếng động, chỉ có tro giấy uốn lượn bay theo gió.

Kim Kiền co người lại bên cửa quan sát tình hình, lúc này vừa thấy trong sảnh đao kiếm sẵn sàng, bầu không khí biến đổi, lòng thầm hô to không hay rồi, lập tức ra quyết định, lòng bàn chân như được thoa dầu bôi trơn, lạch bạch lùi ra ngoài sân. Nhưng vừa lùi đến giữa cửa, liền nghe thấy bên ngoài vang lên một tràng tiếng động lạ, ngoài đầu lại nhìn, Kim Kiền không khỏi kinh hoàng thất sắc.

Bên ngoài cửa phủ nha, chúng bách tính khóc tang Bao đại nhân đã sớm không biết tung tích đâu, thay vào đó là mấy trăm quan binh, cờ xí như rừng, giáo kích như nêm, san sát chặt kín cả con đường.

Nhất thời Kim Kiền rét run từ đỉnh đầu cho đến ngón chân, thân hình xoay chuyển, lạch bà lạch bạch lùi lại vào trong linh đường, nhìn thế cục trong phòng thăm nghĩ:

Khủng khiếp quá, nhìn xem An Lạc hầu người ta kia, ngoài có binh đội tiếp ứng, trong có tuyệt đại giai nhân làm nội gián, hơn nữa lúc này mình lại đang ở Trần Châu, địa bàn của người ta... Thời tiết bên ngoài tựa hồ cũng rất đẹp, con cua này chiếm hết “thiên thời, địa lợi, nhân hòa” rồi... Lại nhìn phe mình xem, Tiểu Miêu rồi thêm Tứ đại kim cương, tự bảo vệ mình thì không vấn đề gì; còn bảo vệ lão Bao đang giả chết... mấy người này tất nhiên là cục cung tận tụy cho dù phải đầu rơi máu chảy rồi, ắt hẳn cũng không vấn đề gì; nếu lại thêm một cây gậy trúc Công Tôn... hình như có chút khó khăn... Còn nếu nói là bảo vệ một quan sai tôm tép ắt ơ như mình thì...

Kim Kiền đưa tay vuốt vuốt mồ hôi lạnh trên trán.

Nói như thế, mình, đường đường một “bạch cốt tinh [2]” hiện đại trưởng thành dưới lá cờ đỏ, lẽ nào lại bị một con cua, mà còn là một con cua để lại tiếng xấu muôn đời, kill.

[2] Bạch cốt tinh: Từ viết tắt của đứng đầu, cốt cán, tinh anh.

Nghĩ đến đây, hai chân Kim Kiền như muốn nhũn ra, bắp chân như bị chuột rút, suy nghĩ chạy loạn cào cào trăm ngàn lần nhưng trong đầu vẫn trống rỗng, cuối cùng lại theo bản năng đưa ánh mắt nhìn sang cái người đa mưu túc trí của Khai Phong phủ.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh đứng sau bóng lưng thẳng như cán bút của Triển Chiêu, thân thể chắn trước quan tài, khuôn mặt nho nhã nghiêm nghị, đối với thế trận trước mắt, lại chẳng mấy may có dáng vẻ dao động thoái lui, tứ đại Hiệu úy phía sau, tay cũng nắm chặt hàn đao, nghiêm cẩn bảo vệ quan tài.

Kim Kiền thấy tình huống như vậy, nhất thời bừng tỉnh hiểu rõ:

Quả nhiên Công Tôn Trúc Tử tâm tư mẫn tiệp. Lúc này, thời khắc này, duy chỉ có bảo vệ tính mạng lão Bao, chúng ta mới có một con đường sống, nếu không lão Bao mà chết thì chưa đến nửa ngày, tất cả chúng ta ắt sẽ phải chôn cùng; nếu lão Bao có thể vượt qua cửa ải này, người bên ngoài biết được khâm sai chưa chết... Cho dù An Lạc hầu có gan to bằng trời, cũng không dám ngay trên đất của mình mà lại trắng trợn vây giết ngự mệnh khâm sai...

Nhưng đôi con người của Kim Kiền đảo một vòng trong ngoài linh đường, lại không khỏi nhú mày: Lúc này trong ngoài phủ nha đều là binh mã của An Lạc hầu, cho dù mấy người kia võ công cái thế, nếu cứ cứng

rắn đối chọi thì e rằng song quyền nan tứ địch thủ, nếu muốn bảo vệ tính mạng của lão Bao, thật sự là khó khăn chồng chất, trừ phi...

Trong đầu đột nhiên lóe lên một ý nghĩ, Kim Kiền vội vàng lôi túi thuốc từ trong người ra, cúi đầu tìm kiếm bên trong, nhưng tìm một hồi, mới đau khổ lấy ra vài viên được hoàn màu xám tro, lòng thầm bi ai oán thán không thôi:

Hức hức, mình quên mất, mấy viên “đạn khói”, “đạn hơi cay” vẫn mang theo bên mình, trong cái đêm thăm viếng phủ Hầu gia đã dùng hơn nửa rồi, giờ chỉ còn lại vài viên, sợ là không bỏ dính răng với cái bọn hung thần ác sát này.

Lẽ nào lão Bao, danh nhân lịch sử một thời phải táng mạng tại đây?!

Lão Bao ơi lão Bao, sớm biết như thế, sao còn giả chết làm chi, cứ trực tiếp kết liễu luôn đi, còn có thể lấy được chút phí mai táng...

... Đợi đã... Phí mai táng...

Đúng rồi! Nếu làm cho con của kia nghĩ rằng lão Bao đã chết thật sự, tất nhiên sẽ không “giết tiếp” lão Bao lần nữa, thế thì cái mạng nhỏ của mình không phải sẽ được bảo toàn ư?

Nghĩ vậy, trong Kim Kiền liền có tính toán, lập tức đổ được hoàn trong túi ra đất, quỳ xuống tìm kiếm chọn chọn hồi lâu mới lấy ra một viên được hoàn màu đen cầm trong lòng bàn tay, thầm thở phào một cái:

May mà mình đã dự kiến từ trước, đặc biệt chuẩn bị viên “đạn được giả chết” dùng để bảo toàn tính mạng trong lúc nguy cấp này, cũng không uổng công mình nửa đêm canh ba quên ăn quên ngủ sớm khuya vất vả bất chấp nguy hiểm tính mạng, bị xem là thích khách, đi trộm hơn mười loại được liệu quý giá của Công Tôn Trúc Tử làm nguyên liệu.

Có điều, nhân mã của An Lạc hầu đã bao vây linh đường chặt chẽ đến một giọt nước cũng không lọt... Viên “đạn được giả chết” này, phải phá vòng vây trùng điệp như thế nào, để đưa được vào miệng lão Bao?

Kim Kiền đảo mắt một vòng, thì thấy quan sai, hộ vệ, nha dịch trong sảnh cơ hồ đều mặt cắt không còn hột máu, ý chí chiến đấu mất hết, dĩ nhiên là không dùng được rồi; lại nhìn sang mấy vị tinh anh của Khai Phong phủ, họ đang bị thủ hạ của An Lạc hầu bao vây tứ phía dồn lại chính giữa linh đường, hiển nhiên không cách nào thoát thân nổi.

Một giọt mồ hôi lăn từ trán Kim Kiền rơi xuống.

Aizz...

Viên “được hoàn giả chết” nắm chặt trong tay, Kim Kiền làm dấu chữ “thập” trước ngực một cái, hít sâu một hơi, tròng mắt một cái, dưới chân phát lực, thân hình như mũi tên bắn khỏi dây cung, “viu” một cái liền xông ra.

Lại nói về tình hình trên linh đường, An Lạc hầu cùng chúng nhân Khai Phong phủ hai bên đang giằng co, tình thế hết sức căng thẳng, đột nhiên một tiếng hô vang lên, từ xa rồi đến gần, xuyên suốt đại sảnh.

“Ngần vạn lần không được... Hầu gia...”

Tiếng kêu này của Kim Kiền là tiếng kêu siểm nịnh, chấn động cả xà nhà trong đại sảnh phủ nha làm mặt gỗ rơi lả tả, chúng nhân nghe mà rợn hết cả người.

“Kẻ nào?!” , thị vệ của An Lạc hầu bao vây bên ngoài liền rút đao, quát hỏi.

Một bóng người theo tiếng mà tới, mọi người chỉ cảm thấy trước mặt nháng lên một hình ảnh, bên hông phía sau đại sảnh vốn không có ai đột nhiên xuất hiện một sai dịch gầy yếu, gãi xoa xoa tay đứng bên ngoài vòng vây hộ vệ của An Lạc hầu, vẻ mặt tươi cười.

“Hầu gia hạ thủ lưu tình, là tiểu nhân!”, Kim Kiền nặn ra khuôn mặt tươi cười nịnh hót, giơ cánh tay lên cao hô.

An Lạc hầu còn cách một đám người nên không thấy được rõ ràng, neho mắt lại đánh giá hồi lâu mới lơ mơ nhớ ra y chính là tiểu sai dịch vừa rồi đã dẫn đường cho mình, mở miệng hỏi:

“Vì sao lại hô lên?”

“Hầu gia!”, Kim Kiền mặt đầy nếp nhăn vì cười híp mắt, hai tay ôm quyền cao giọng nói, “Tiểu nhân là vì suy nghĩ cho Hầu gia!”.

Hả?

Chúng nhân đều bàng hoàng, không đợi mọi người hoàn hồn lại, thì Kim Kiền đã cao giọng nịnh bợ: “Tiểu nhân vừa nhìn thấy Hầu gia, liền cảm thấy trước mắt như có hào quang vạn trượng, khí cát tường nổi khắp, lòng kính ngưỡng của tiểu nhân đối với Hầu gia cuộn cuộn như nước sông chảy mãi không ngừng, bởi vậy tiểu nhân mới đánh liều, bất chấp tính mạng xông lên can gián, chỉ mong Hầu gia ân trạch, thu nhận tiểu nhân, tiểu nhân tất sẽ làm trâu làm ngựa, trung thành vì chủ, cho dù phải lên núi đao, xuống biển lửa, cũng tuyệt không chau mày!”.

Những lời này vừa thốt ra thì ngay đến Băng Cơ, vốn có khuôn mặt lạnh lùng trứ danh cũng phải lộ ra ba phần kinh ngạc, thế nên không cần miêu tả tỉ mỉ biểu cảm của những người khác làm gì, tất nhiên là “ngoạn mục” hết cỡ rồi.

Chỉ thấy Trương Long xông lên hai bước, tay xiết chặt cương đao, buột thốt lên mắng chửi: “Kim Kiền, không ngờ người lại là loại ham sống sợ chết, con bà nó, người có gan làm vậy thì chính tay ông đây sẽ chém chết ngươi!”.

Ba vị Hiệu úy còn lại cũng đang định mở miệng mắng chửi, nhưng lại bị Công Tôn tiên sinh giơ tay ngăn lại.

Mọi người không hiểu đồng loạt quay sang nhìn Công Tôn tiên sinh, chỉ thấy Công Tôn tiên sinh nhíu mày lắc đầu, ý rằng mọi người không nên hành động thiếu suy nghĩ, sau đó lại hướng ánh mắt về vị Tứ phẩm hộ vệ phía trước.

Triển Chiêu thân hình vẫn bất động, nhưng Cự Khuyết trong tay lại lặng lẽ đưa về trước nửa tấc, nếu không nhìn kỹ, cơ hồ sẽ không cách nào quan sát thấy.

Khóe mắt An Lạc hầu liếc nhìn phản ứng của chúng nhân Khai Phong phủ đang bị vây khốn, nhướn mày, không nhanh không chậm gật gật đầu với gã sai vặt bên cạnh.

Gã sai vặt nhận lệnh, lập tức cao giọng quát Kim Kiền: “Hầu gia hỏi ngươi, vì sao lại kêu chúng ta không được vọng động?”.

Kim Kiền nghe vậy, lập tức khuôn mặt nhăn nhúm lại nặn ra nụ cười, y hệt bộ dạng Hán gian bợ đỡ, cao giọng nói: “Tiểu nhân ơn nhờ Bao đại nhân không chê, trong Khai Phong phủ cũng được coi là nhân vật có tiếng nói, mà nay Bao đại nhân vì Hầu gia mà dựng lên kế ‘Mỹ nhân khóc tang’ này, vừa hay tiểu nhân lại biết được một hai phần, không biết Hầu gia có hứng thú nghe không?”.

Những lời này vừa thốt ra, nhất thời tứ phía chấn động ngỡ ngàng.

Chỉ thấy các nhân vật tinh anh của Khai Phong phủ nhất thời biến sắc, ngay cả Công Tôn tiên sinh trước giờ vẫn trấn tĩnh cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Vương Tiều, Mã Hán, hai người tính khí nóng nảy, liền bị kích động, giơ đại đao lên mở miệng mắng: “Kim Kiền, sao ngươi dám...”.

Lời vừa thốt ra một nửa thì đã bị tiếng một quát trầm trầm cắt ngang:

“Kim Kiền!”

Chỉ thấy Triển Chiêu sát khí bao trùm, đôi con ngươi đen sáng lấp lánh như sao, thâm sâu khó dò, bắn ra ánh mắt như chớp như điện, lướt qua đội nhân mã trùng trùng của An Lạc hầu, chiếu thẳng tấp vào Kim Kiền.

Kim Kiền bị nhìn đến nổi toàn thân giật nảy, sau lưng mồ hôi tuôn chảy thành sông, khổ sở nuốt nuốt mấy ngụm nước bọt, lại cảm thấy cổ họng khô rất, đến nửa chữ cũng khó thốt ra nổi, bụng không khỏi kêu khô: Ôi chao ôi, may là mình trá hàng quân địch, nếu là hàng thật sự, tạm thời không nói đến người khác, chỉ cần dựa vào một đôi con ngươi sắc bén của Tiểu Miêu cũng đủ để lắng trị xử tử mình rồi.

An Lạc hầu vốn không tin tên tiểu sai dịch lâm trận rồi quy hàng này mở miệng nói bậy, nhưng lúc này thấy chúng nhân Khai Phong phủ đều biến sắc, đến cả Triển Chiêu sắc mặt cũng khác thường, lòng bất giác tin đến hai phần, khoe miệng nhếch lên, chậm chậm mở miệng: “Cho hấn đến đây”.

Thủ hạ của An Lạc hầu nhận lệnh, từ từ giãn ra thành một con đường, để Kim Kiên tiến vào.

Kim Kiên đi đến trước An Lạc hầu, lập tức quỳ phủ phục xuống, miệng hô to: “Tiểu nhân Kim Kiên, tham kiến An Lạc hầu gia”.

An Lạc hầu Bằng Dục nhượng mày nhìn tiểu sai dịch đang quỳ thành một đống dưới đất, chẳng hề có ý để cho y đứng dậy, khoe mắt liếc sắc mặt của mọi người trong Khai Phong phủ, hỏi tiếp: “Nói về kẻ ‘Mỹ nhân khóc tang’ đi”.

“Tiểu nhân tuân lệnh!”, Kim Kiên vội đáp: “Cái gọi là kẻ ‘Mỹ nhân khóc tang’ chính là dụ Hầu gia đến Khai Phong phủ để phúng điếu Bao đại nhân, rồi tìm một nữ tử tuyệt sắc dâng trà hầu hạ, sau đó lợi dụng mỹ sắc đưa Hầu gia rời khỏi đội hộ vệ, thừa cơ bắt giữ Hầu gia”.

Chúng nhân Khai Phong phủ nhất thời hít vào một luồng khí lạnh.

An Lạc hầu khép hờ hai mắt, nghe xong không khỏi hừ lạnh một tiếng, vẻ khinh thường trên mặt càng sâu thêm.

Gã hầu bên cạnh An Lạc hầu thấy vậy, liền mở miệng nói: “Chút tiểu xảo con con như thế, sao có thể qua nổi pháp nhãn của hầu gia nhà chúng ta?! Huống hồ người Khai Phong phủ tìm tới là Bằng Cờ, cũng chính là người của phủ Hầu gia chúng ta, cái kẻ rách nát như vậy thì còn có gì mà phải e sợ chứ?”.

“Việc này...”, Kim Kiên len lén lau mồ hôi lạnh trên trán, nuốt nuốt nước bọt, tiếp tục nói: “Chuyện đó... Hầu gia chỉ biết một mà không biết hai, kỳ thực Công Tôn tiên sinh đã dự liệu được tình huống này từ trước, nên sớm đã nghĩ ra đối sách...”.

An Lạc hầu Bằng Dục nghe vậy liền khẽ hé mở mi mắt ra, thông thả nói: “Ồ... đối sách thế nào?”.

“Đó là... cái đó...”, Kim Kiên chỉ cảm thấy mồ hôi trên trán to như hạt đỗ tí tách rơi thẳng xuống đất, nghĩ bụng: Ôi ôi, làm quỷ gì có đối sách chứ, nếu thật sự đúng như lời mình nói thì đã chẳng cần cái thân này ở đây xông pha rồi...

Mất đảo một vòng, Kim Kiên dùng khoe mắt liếc chúng nhân Khai Phong phủ đang bị bao vây một cái, thì thấy Tứ đại kim cương sắc mặt đã không còn vẻ phẫn nộ như vừa rồi, thay vào đó là vẻ kinh ngạc, Công Tôn tiên sinh vẫn vững vàng đứng chắn trước quan tài như cũ, tuy sắc mặt vẫn như thường nhưng đôi mắt đậm đậm lại ẩn hiện tinh quang, còn vị Tứ phẩm đối đao hộ vệ đang đứng phía trước kia, một thân nghiêm cẩn, đôi mắt đen lấp lánh như sao, tĩnh tại như nước, đang bình thản nhìn mình.

Lạ lùng thay, chỉ một cái nhìn như vậy thôi, Kim Kiên đột nhiên cảm thấy tâm tư thanh thản, thần trí mình mẫn, lòng vững như ngã giá, trong đầu chỉ hiện lên một ý nghĩ duy nhất: Lão Bao còn, mọi người còn; lão Bao mất, mọi người mất... Mợ nó, đường đường một người hiện đại như ta đây mà phải sợ một con của đã thành thứ đồ thiên cổ như người sao?!

Nghĩ đến đây, hai mắt Kim Kiên sáng lên, ngẩng phắt đầu, khoe miệng kéo sang hai bên, tạo thành nụ cười nịnh bợ: “Hầu gia không biết đấy thôi, Công Tôn tiên sinh đã sớm bố trí thuốc độc trong quan tài của Bao đại nhân rồi, chỉ cần khai quan một cái, phần độc liền lập tức bay ra, đến lúc đó đừng nói là Hầu gia mà ngay đến chúng nhân trong linh đường này cũng khó thoát được một kiếp”.

Những lời này vừa thốt ra, không khí liền lặng như tờ.

Đám thủ hạ của An Lạc hầu chấn kinh đã đành, ngay đến mấy vị tinh anh trong Khai Phong phủ cũng đều lâm vào trạng thái há hốc miệng kinh ngạc.

Chỉ thấy khoe miệng Công Tôn tiên sinh lộ ra ý cười không dễ dàng gì mà phát hiện ra, còn bóng hình “Ngự Miêu” lại hướng về trước nửa tấc.

Nhưng An Lạc hầu Bằng Dục lại nhìn chằm chằm vào Kim Kiên, thấy đôi mắt thản nhiên, vẻ mặt ton hót xum xoe, không chút dao động, hồi lâu sau, Bằng Dục bỗng cất tiếng cười rộ:

“Ha ha ha... Người coi bản hầu là kẻ ngốc hay sao? Nếu trong quan tài đã bố trí một lượng lớn phần độc, vậy há chẳng phải Bao đại nhân chết chắc rồi?”.

Ánh mắt Kim Kiên vẫn kiên định, nhìn thẳng vào An Lạc hầu, nụ cười vẫn giữ nguyên trên mặt, nói: “Lời của Hầu gia rất chính xác, đích thực Bao đại nhân đã chết rồi!”.

Tiếng cười đột nhiên ngưng bật.

An Lạc hầu trợn đôi mắt phượng lên, lạnh lùng hỏi: “Người nói cái gì?”.

“Hầu gia...”, Kim Kiên cúi đầu khom lưng, tiếp tục hình tượng nịnh bợ, ton hót: “Tiểu nhân vừa may biết được cơ quan bố trí độc được đặt trong quan tài, chỉ bằng bây giờ để tiểu nhân đi phá giải cạm bẫy đó, để Hầu gia đến xác nhận lại Bao đại nhân còn sống hay đã chết, có được không? “.

Nói rồi, Kim Kiên ngẩng đầu lên trưng ra bộ mặt tươi cười tranh công lĩnh thưởng đúng tiêu chuẩn, còn tìm lại đập như trống, rất rộn rã.

Đôi mắt phượng của An Lạc hầu Bằng Dục lóe lên tia hàn quang, đánh giá Kim Kiên từ trên xuống dưới mấy lần, rất lâu sau, mới chậm chậm gật đầu.

Kim Kiên thấy vậy vô cùng mừng rỡ, vội vàng đứng dậy chân bước về phía quan tài, nhưng vừa mới nhấc chân, lại nghe thấy một giọng nói lạnh băng vang lên từ phía sau lưng: “Bằng Cơ cho rằng Hầu gia không cần làm chuyện dư thừa đó”.

Kim Kiên bỗng cảm thấy trái tim mình như bị Cửu âm bạch cốt trảo chọc thủng mấy cái lỗ liên, thoáng cái máu tuôn xối xả chảy cho đến hết, cả người như trong hầm băng.

Chỉ thấy Bằng Cơ bên cạnh An Lạc hầu chậm rãi nâng mắt nhìn Kim Kiên một cái, rồi từ từ cụp mắt xuống.

Oh my God! Sao mình lại quên mất trong đây còn có một nhân vật nằm vùng chính hiệu chứ, đại sự không ổn rồi!

Kim Kiên vội đánh mắt về phía Triển Chiêu, lòng thầm hô: Tiểu Miêu ơi Tiểu Miêu, nay thời điểm khảo nghiệm công lực của anh đã đến, hoặc là anh phi Cự Khuyết qua đánh ngất Bằng Cơ, hoặc là anh dùng ánh mắt quyến rũ của mình phóng điện đánh choáng Bằng Cơ, dù sao sự sống chết của cả đám chúng tôi đều dựa vào công lực nông hay sâu của anh hết!

Chỉ thấy ống tay áo của Triển Chiêu khẽ động, thân hình vừa nhúc nhích thì bị một câu nói của Bằng Cơ làm cho đứng yên tại chỗ.

“Bao Chửng xác thực đã bỏ mạng đêm qua, Bằng Cơ cho rằng Hầu gia không cần phải liều lĩnh phái người đi mở quan tài”.

Ồ? Gì ? Hả?

Đôi mắt nhỏ dài của Kim Kiên trợn tròn, ngơ ngác nhìn vị mỹ nhân áo trắng đang đứng cạnh An Lạc hầu kia.

Nhưng nhìn Bằng Cơ rũ rèm mắt xuống, dáng vẻ rất cung kính, một lời nói ra kia thực khiến cho mọi người chấn kinh tại chỗ:

“Thi thể của Bao đại nhân Bằng Cơ đã tận mắt nhìn thấy, cái kế ‘Mỹ nhân khóc tang’ này chẳng qua chỉ là sự giầy chết của đám thủ hạ Bao Chửng nghĩ ra mà thôi, muốn dùng phần độc trong quan tài để đầu độc giết hại Hầu gia, Hầu gia chớ mắc mưu.”

Hai mắt Kim Kiên dán lên người Bằng Cơ đánh giá mấy phen, rồi đột nhiên bừng tỉnh ngộ, thoáng cái liềm cảm thấy hình tượng Bằng Cơ trước mắt như tỏa ánh hào quang vạn tượng, lòng thầm kính phục nghĩ: Hê hê, Vô gian đạo[3] bản cổ đại nha...

[3] Vô gian đạo: Là bộ phim hình sự, trinh thám của điện ảnh Hồng Kông, về đề tài điệp viên nằm vùng trắng đen lẫn lộn của cả hai phía, cảnh sát và băng đảng xã hội đen.

Đôi mắt phượng của An Lạc hầu lóe lên tia hàn quang nhìn chăm chăm vào Băng Cơ, qua một lúc hần mới nói: “Băng Cơ, nếu quả thật là như thế, vì sao đến giờ này người mới báo cho bản hầu?”.

Băng Cơ duyên dáng quỳ xuống, cúi đầu đáp: “Hầu gia thứ tội, Băng Cơ tuy biết rõ chuyện Bao đại nhân đã chết nhưng không biết về kế hoạch đặt phần độc trong quan tài, chắc hẳn chúng nhân Khai Phong phủ cố ý giấu giếm thuộc hạ. Lúc này nghe được những lời của tiểu sai dịch kia, cảm thấy sự việc vô cùng nghiêm trọng nên mới mở miệng nhắc nhở Hầu gia”.

An Lạc hầu Bằng Dục nghe vậy, đầu lông mày nhướng lên, lim dim đôi mắt phượng, nhìn chăm chăm mỹ nhân áo trắng trước mặt.

Trong một lúc, cả linh đường rơi vào trong tĩnh lặng, không một tiếng động.

Kim Kiền đứng cạnh An Lạc hầu, cho dù không dùng mắt nhìn, cũng có thể cảm nhận được đôi mắt sáng quắc của An Lạc hầu, tựa như mũi kiếm hết quét từ Băng Cơ sang mình, rồi lại quét đến những chỗ khác... Kim Kiền chỉ cảm thấy trái tim trĩu nặng, dường như có một tảng đá lớn đang đè nặng lên ngực, ngay cả thở cũng vô cùng khó khăn.

Cũng không biết đã qua bao lâu, chỉ thấy khóe miệng An Lạc hầu nhếch lên thành nụ cười lạnh, chậm chậm nói: “Nếu Bao đại nhân đã quy tiên thật rồi, bản hầu cũng không quấy quả sự thanh tịnh của cố nhân”. Ngưng một chút hần lại nói: “Băng Cơ, theo bản hầu hồi phủ”.

Dứt lời, liền rũ áo đứng dậy, nhắc chân lên hướng ra cửa bước đi. Băng Cơ cũng theo sát, lúc đi qua Kim Kiền còn lặng lẽ nhướng mắt lên, nhìn Kim Kiền một cái rồi cụp mắt xuống, vội vàng rời đi. Đám hung đồ võ lâm đang bao vây chúng nhân Khai Phong phủ cũng rầm rập rầm rập theo chủ nhân của mình rút lui khỏi linh đường.

Cảm tạ trời đất, A di đà Phật...

Kim Kiền chỉ thấy tảng đá lớn đang đè lên ngực bỗng rơi xuống đất, hít thở liền thông thuận hơn nhiều, vừa mới hít sâu một hơi không khí trong lành, khóe mắt liếc về sau một cái vừa vặn nhìn thấy Triển Chiêu thì không khỏi giật thót tim.

Triển Chiêu thân hình căng cứng, gương mặt tuấn tú như phủ sương, một thân sát khí tựa như sóng lớn biển sâu, tầng tầng lớp lớp tràn ngập đại sảnh, hàn quang trong đôi mắt đen lấp lánh sắc nhọn như kiếm, bắn thẳng vào bóng lưng An Lạc hầu đang đi về phía cửa.

Kim Kiền thầm hô to không hay rồi, thầm nghĩ: Ôi ôi, mình sao lại quên mất chứ, hiện giờ kể “Mỹ nhân khóc tang” không thành, lại để An Lạc hầu an nhiên rời đi, sau này nếu muốn bắt hần lần nữa sợ là đã khó lại càng thêm khó.

Lại liếc Triển Chiêu một cái, thấy sát khí trong mắt Triển Chiêu càng tăng.

Hồng rồi, cái con mèo này không phải muốn bắt chập tất cả, không màng hậu quả, xông lên đánh bừa chứ?! Đùa à, sau lưng cái con cua kia là một đám hung đồ giang hồ đông vô số kể, cho dù Tiểu Miêu có võ công cái thế, cùng với đám này hỗn chiến, khó đảm bảo rằng sẽ không liên lụy đến những người vô tội như mình...

Kim Kiền đang tưởng tượng đến cảnh chiến đấu kinh hoàng, thì chợt nghe thấy tiếng kiếm rút ra khỏi vỏ, một trận kinh phong rít đến sau tai.

Ông trời của con ơi...

“Hầu gia xin dừng bước!”

Đợi đến khi Kim Kiền hoàn hồn lại thì nàng đã hô lên thành tiếng mất rồi.

Sự thật chứng minh, cho dù khinh công của Tiểu Miêu có trác tuyệt cỡ nào, cũng không thể nhanh hơn tốc độ của âm thanh phát ra từ cái cổ họng to của Kim Kiền được.

Một thân y phục trắng của Tứ phẩm đới đao hộ vệ bị tiếng hô làm cho khựng đứng tại chỗ cách lưng Kim Kiền chưa đầy nửa bước chân, lúc này Triển Chiêu đang dùng đôi mắt đen sáng quắc đánh giá sai dịch gây yếu trước mặt.

Đội ngũ ngừng lại trước cửa, rồi dần dần để lộ ra một khoảng trống, tiếng An Lạc hầu Bàn Dục cũng theo đó truyền ra:

“Lẽ nào người còn muốn ban thưởng?”

“Tiểu nhân sao có lá gan đó”, Kim Kiên cười, hai tay đặt trước ngực xoa xoa không ngừng, nhưng lại chẳng nhìn ra chút lo lắng nào, “Tiểu nhân chỉ đột nhiên nhớ ra có một chuyện vẫn chưa bẩm báo với Hầu gia, sự việc trọng đại, kính xin Hầu gia gia ân nghe tiểu nhân nói một lời”.

“Hử? Người lại có chuyện gì bẩm báo bản hầu?”, Bàn Dục bước ra từ phía sau đám hộ vệ chậm rãi đến trước mặt Kim Kiên, nhướn mày hỏi.

Kim Kiên thâm hít sâu một hơi, cố gắng ổn định lại giọng nói, vận sức nặn ra bộ mặt tươi cười, tỏ vẻ bí mật tiến lên vài bước nói: “Bẩm Hầu gia, Bao đại nhân trước khi tự vẫn từng viết một bức mật tấu, không biết Hầu gia đối với mật tấu này...”.

“Mật tấu?”, Bàn Dục lại nhướn cao mày, cười lạnh một tiếng nói: “Lẽ nào bản hầu lại phải sợ một cái tấu số sao?”.

“Hầu gia”, Bàn Cơ đứng sau lưng Bàn Dục mở miệng, chỉ thấy Bàn Cơ lạnh nhạt nhìn Kim Kiên một cái, nói tiếp: “Mặc dù Bao Chứng đã bỏ mạng, nhưng ông ta vẫn là khâm sai đại nhân, tấu chương của ông ta, ắt cũng vẫn có vài phần phân lượng”.

Bàn Dục nheo mắt không nói, hồi lâu sau mới hỏi: “Tấu chương ở đâu?”.

“Bẩm Hầu gia, ở hậu đường”, Kim Kiên vội đáp.

“Đi lấy cho bản hầu.”

“Bẩm Hầu gia, tiểu nhân không biết cụ thể nó nằm ở đâu, xin Hầu gia phái người đi lục soát.”

“Lục soát?”, Bàn Dục hừ lạnh một tiếng trong cổ họng, đôi mắt phượng trợn trừng nhìn Kim Kiên, lạnh lùng nói: “Rốt cuộc người có dụng ý gì?”.

Kim Kiên giật nảy mình, nhất thời tim ngừng đập mất nửa nhịp, vội vàng nói: “Hầu gia chê cười rồi, đích thực tiểu nhân không biết rốt cuộc tấu chương được đặt ở đâu, chỉ có thể đưa ra hạ sách này”.

Bàn Dục trầm mặc không nói, chỉ lạnh lùng nhìn Kim Kiên, nhìn đến nỗi Kim Kiên đổ mồ hôi lạnh như mưa.

Đột nhiên, một âm thanh truyền ra từ phía sau lưng Kim Kiên:

“Kim Kiên, người dám đối đãi như vậy với đại nhân, thực uống cho tám lòng bồi đắp nhân tài của đại nhân dành cho người”.

Âm thanh trong trẻo lạnh lùng, ẩn chứa khí chất nhà nho, là Công Tôn tiên sinh lên tiếng.

Kim Kiên kinh ngạc, không khỏi ngoái đầu lại nhìn một cái.

Nhưng vừa mới quay đầu lại thì Kim Kiên bị dọa cho suýt nữa bay mất nửa cái mạng.

Chỉ thấy ánh kiếm lóe lên trước mắt, hàn quang chói sáng, một bóng người bay vèo đến trước mặt, định thần nhìn kỹ, chính là Triển Chiêu tay cầm Cự Khuyết xông tới.

Trong một thoáng đại não của Kim Kiên trống rỗng, theo phản xạ có điều kiện, dưới chân phát lực, nhảy vọt về phía sau, giữ khoảng cách chừng năm sáu bước chân với Triển Chiêu.

Nhưng thân hình Triển Chiêu không dừng lại, tựa như chớp giạt, mũi kiếm nhắm thẳng vào cổ họng Kim Kiên lao vút đến.

Tiếng kim loại va chạm nhau vang lên, rất nhiều binh khí ngăn Cự Khuyết lại, đó chính là mười mấy tên nhân sĩ giang hồ sau lưng An Lạc hầu xông tới, chẳng phân bua thét hối gì liền cùng vây đánh Triển Chiêu.

Trong linh đường, ánh đao lóe lên như chớp, bóng người bay lượn.

Cự Khuyết vững vàng, thế công như gió.

Đao kiếm vây công, bóng kiếm như núi,

Kim Kiền lùi sang một bên, trợn tròn hai mắt, há miệng nhìn cuộc chiến ác liệt trước mắt.

Nè nè, chuyện gì vậy? Tiểu Miêu xông lên làm gì? Lẽ nào lão Bao thật sự viết tấu chương gì đó sao? Mình chẳng qua chỉ thuận mồm bịa ra... không cần phải như phim truyền hình lúc tám giờ chứ...

Kim Kiền đang lúc khiếp sợ cộng thêm khó hiểu thì bỗng nghe mấy tiếng reo truyền ra từ vòng chiến, định thần nhìn lại, Kim Kiền thiếu chút nữa thì rơi con người ra ngoài.

Cự Khuyết rơi trên đất, khuôn mặt tuần tú bị hàng loạt mũi đao chĩa vào, bóng hình thẳng như cán bút kia đang bị đao kiếm vây quanh, một thanh đao còn chĩa vào ngực Triển Chiêu.

Diễn biến diễn biến quái quỷ gì vậy?

111. Q.7 - Chương 14: Hồi Mười Bốn

Trong linh đường phong ba tứ bề.

An Lạc hầu trúng kế bị bắt.

Lúc này Kim Kiền chỉ cảm thấy võ đại não thiếu oxy, gan bàn chân máu chảy ngược, không vì điều gì khác, chính là cái vị được giang hồ xưng tụng Nam hiệp, Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ, đường đường cao thủ hàng đầu của Khai Phong phủ kiêm bảo tiêu số một kia, chưa đầy năm phút đồng hồ đã bị thủ hạ của An Lạc hầu bắt giữ, tước mất binh khí, lúc này đang bị mười mấy thanh trường đao gí sát vào lưng, áp giải đến trước mặt An Lạc hầu Bằng Dục.

Không, không phải chứ?!

Đôi nhãn cầu của Kim Kiền nhảy vọt ra hồi lâu rồi mới quay về vị trí cũ, đưa mắt liếc về phía Công Tôn Trúc Tử đang đứng trước quan tài.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh sắc mặt trắng như tờ giấy, trừng trừng nhìn thẳng vào mình.

Kim Kiền nhất thời giật thót tim, thầm nghĩ: Toi rồi, Công Tôn Trúc Tử nhất quyết nhận định rằng mình là đứa lâm trận liền quay mũi giáo xin hàng, lại còn kéo Tiểu Miêu chịu tội thay, ắt hẳn là lão đang suy nghĩ xử lý mình như thế nào đây...

Quay đầu lại nhìn An Lạc hầu, chỉ thấy hần nhướng mày, liếc xéo đôi mắt phượng, tiếp nhận thanh Cự Khuyết do thuộc hạ dâng lên, cầm trong tay, tỉ mỉ đánh giá nói: “Ai cũng nói Nam hiệp Triển Chiêu, khinh công tuyệt đỉnh, võ nghệ siêu quần, trên giang hồ hiếm có đối thủ, trong tay cầm thanh cổ kiếm Cự Khuyết, gọt vàng cắt ngọc... Nay xem ra...”.

Đột nhiên, cổ tay Bằng Dục vung một cái, hàn quang của Cự Khuyết lóe lên, mũi kiếm chĩa thẳng vào cổ họng Triển Chiêu, cười nhạt nói: “Chẳng qua cũng chỉ có vậy mà thôi”.

Nói đoạn, cổ tay ấn về phía trước một cái, một dòng máu đỏ từ cổ Triển Chiêu chậm chậm chảy xuống.

Nhất thời, trong sảnh tiếng hít khí lạnh hết đợt này đến đợt khác vang lên.

Chỉ thấy Triển Chiêu, lưng thẳng như thân tùng, áo trắng hơn tuyết, thân hình bất động, thần sắc không đổi, ánh mắt sáng ngời chẳng mấy may dao động nhìn chằm chằm vào An Lạc hầu.

Kim Kiền rút lại bên cạnh An Lạc hầu, cũng bị ánh mắt này nhìn đến mức toàn thân như kim châm, lòng thầm tán thán: Con mèo này quả nhiên là lợi hại, tình huống như vậy, mà vẫn có thể duy trì được khí độ của bậc thần tượng, bá phục bá phục.

Kim Kiền còn như vậy, huống chi là An Lạc hầu.

Chỉ thấy Bàng Dục biến sắc, một luồng sát khí xẹt qua hai mắt, giờ Cự Khuyết lên nhắm mắt vào đỉnh đầu Triển Chiêu mà chém xuống.

Kim Kiên đứng cạnh An Lạc hầu nên nhìn thấy rất rõ ràng, nhất thời hai mắt tối sầm lại, thoát cái đại não liền ra quyết định, dưới chân điểm một cái, xông lên, chỉ là chân bước quá nhanh liền trượt một cái...

Trong một lúc, chúng nhân đều chấn kinh, trong linh đường im lặng như tờ, hơn trăm con mắt trong sảnh đều đổ dồn vào Kim Kiên, ngay đến đôi mắt đen sáng quắc đối diện An Lạc hầu cũng lộ ra đôi chút kinh ngạc.

Hồi lâu sau, Kim Kiên hoàn hồn lại mới phát hiện không biết từ lúc nào mình đã ôm chặt bắp đùi Bàng Dục, sống chết giữ Cự Khuyết dừng lại trên không trung.

Lúc này mồ hôi trên đầu Kim Kiên liền như nấm mọc sau mưa, ồ ạt ồ ạt xuất hiện, Kim Kiên thầm hô to không xong rồi: Oh my God! Lẽ nào quãng thời gian mình ở trên núi đã bị hai lão sư phụ quái đản cải tạo lấp ráp mới lại, chẳng may lại lấp sai dây thần kinh... Chứ không thì đường đường một người hiện đại đã tiến hóa hoàn toàn như mình, sao lại có thể làm chuyện điên rồ xả thân vì người khác như thế này chứ?! Mà càng dở hơn là, tại sao mình lại ôm lấy bắp đùi con cua này...

Kim Kiên còn đang mặc niệm cho hành vi của chính mình, đột nhiên cảm thấy một luồng sát khí lạnh lẽo bao trùm toàn thân, liền ngước mắt lên nhìn, chỉ thấy An Lạc hầu Bàng Dục đang trừng mắt nhìn mình, trong đôi mắt phượng ánh nhìn giết người bắn ra tứ phía.

Kim Kiên liền không thở nổi, thiếu chút nữa thì ngất ngay tại trận, trong lúc hốt hoảng thì bỗng nghe thấy giọng nói lạnh như ngọc vang lên bên cạnh:

“Hầu gia, Triển Chiêu không thể giết.”

Chớp chớp mắt, Kim Kiên dần nhìn rõ mọi vật trước mắt, liền liếc mắt trông sang, chỉ thấy Bạng Cơ đang đứng cạnh An Lạc hầu Bàng Dục, cung kính thi lễ.

Hallelujah [1]! Cuối cùng sắc đẹp của Tiểu Miêu cũng phát huy tác dụng, Bạng Cơ đại nhân rốt cuộc đã ra tay cứu chàng!

[1] Hallelujah theo tiếng Do Thái có nghĩa là lời cảm tạ Chúa. Đây đồng thời cũng là tên một bài hát của Leonard Cohen sáng tác năm 1984.

Kim Kiên vội buông bắp đùi An Lạc hầu ra, cung kính lui sang một bên, phụ họa: “Không sai, không sai, Hầu gia, Triển đại... Triển Chiêu thực không thể giết”.

“Hừm...?”

An Lạc hầu hừ mũi một tiếng, khiến Kim Kiên toàn thân da gà da vịt rơi lộp bộp đầy đất, lên nhìn một cái, chỉ thấy An Lạc hầu nheo nheo đôi mắt phượng, đang lạnh lùng đánh giá hai người Bạng Cơ và Kim Kiên trước mắt, nét cười lạnh như có như không thoáng hiện nơi khóe miệng.

Kim Kiên hít vào một hơi khí lạnh, hai mắt trắng dã đảo một cái, phóng điện chiếu chiếu về phía Bạng Cơ, thầm kêu: Bạng Cơ đại nhân, còn không mau tương trợ?

Chỉ thấy Bạng Cơ, không hoảng hốt cũng chẳng luống cuống, hơi cụp mắt xuống, cung kính nói: “Bẩm Hầu gia, Triển Chiêu theo quan khâm sai xuất tuần, thân là Tứ phẩm ngự tiền đới đao hộ vệ, lại có phong hiệu ‘Ngự Miêu’, nếu chết dưới kiếm của Hầu gia, e rằng sau này Hầu gia cũng khó ăn nói”. Ngừng một chút, Bạng Cơ bước về phía trước một bước, tới bên cạnh An Lạc hầu Bàng Dục, thấp giọng nói: “Huống hồ Bao Chửng đã bỏ mạng, chỉ một tên Tứ phẩm hộ vệ nhỏ nhoi, đâu cần phiên Hầu gia phải hao tâm tổn sức?”.

Kim Kiên ở bên nghe được rất rõ ràng, nhất thời trong lòng cũng thả lỏng không ít, thầm nghĩ: Bạng Cơ, hoa khôi đứng đầu khu đèn đỏ quả nhiên không phải danh hão, những lời lẽ này thốt ra từ trong miệng người ta thực là rõ ràng đâu ra đấy.

Về phần An Lạc hầu Bàng Dục, nghe xong những lời Bạng Cơ nói, quả nhiên sắc mặt hòa hoãn hẳn lên, nhắm mắt nửa khắc, mới chậm chậm gật đầu nói: “Người đâu, trói Triển Chiêu lại, đưa sang một bên”.

Mấy tên tay chân vội vàng mang dây thừng tới, trói chặt Triển Chiêu từ trên xuống dưới, rồi xô xô đẩy đẩy áp giải sang một bên.

Lúc này trong linh đường, đám nhân mã của An Lạc hầu Bàng Dục đều tụ tập hết trước đại sảnh, lũ tay chân giang hồ, nội ứng đều có mặt hết thấy, xét về nhân số lẫn khí thế tuyệt đối chiếm thế thượng phong; còn các nhân viên Khai Phong phủ: cao thủ đứng đầu Triển Chiêu đã bị bắt, Tứ đại kim cương phải bảo vệ quan tài Bao đại nhân không thể vọng động, Công Tôn tiên sinh chỉ là một thư sinh, chẳng có đất dụng võ, còn các sai dịch khác thì lẻ tẻ ít ỏi, chẳng làm được trò trống gì, gã sai dịch còn lại, Kim Kiền, đã làm phản.

Kim Kiền phân tích sơ qua tình hình, người lạnh đi một nửa, thầm nghĩ: Ôi trời, tình huống hiện nay thực vô cùng, vô cùng bất lợi.

Quay cần cổ, Kim Kiền lại lén nhìn trộm An Lạc hầu đang thông thả ngồi xuống ngay chính giữa sảnh, thầm nghĩ: Chắc chắc, con của này tuy không thuận mắt bằng Tiểu Miêu, nhưng méo mó có hơn không, miễn cưỡng cũng coi như đẹp trai đi... Ừ, hay là mình thuận nước đẩy thuyền trực tiếp làm phản luôn. Nghĩ coi An Lạc hầu, trấn thủ Trần Châu, một ông vua con thứ hai đúng tiêu chuẩn, trong phủ vàng bạc châu báu ắt hẳn không ít, nói như vậy, bổng lộc của mình cũng sẽ tăng lên mấy cấp ấy chứ, có thể từ đủ ăn đủ mặc thăng thăng lên hàng phú hộ...

Nghĩ đến đây, Kim Kiền không khỏi có chút vui sướng, khoe miệng nhếch lên, đôi mắt nhỏ dài híp lại, con người đảo một cái, không nghiêng không lệch vừa vịn chạm vào đôi mắt đen lấp lánh như sao cách đó không xa.

Đôi mắt thâm trầm ẩn chứa ánh sáng, trong vắt mà tràn đầy khí phách, lấp lánh như sao, vàng vạc như trăng.

Triển Chiêu tuy bị trói gô cổ, tay quặt ra sau lưng, nhưng thân vẫn thẳng như cán bút, không chút đổi sắc.

Kim Kiền bỗng thấy như có chậu nước lạnh giội xuống toàn thân, thoáng cái tế bào não trở nên tỉnh táo đến tám phần, giật mình một cái: Phi phi phi, đường đường một thanh niên tứ hữu thời hiện đại như mình, sao lại làm cái thứ nhân vật chó săn Hán gian thấp kém đó chứ?! Huống hồ dùng tri thức lịch sử của thời hiện đại mà phán đoán, hiển nhiên là lão Bao sống lâu hơn hẳn cái con của kia, mình không thể bị những thứ giả dối bên ngoài làm mờ mắt, nhất định phải lấy lợi ích lâu dài làm cơ sở, cái gọi là có mắt nhìn xa trông rộng, khiêm tốn giấu nghề, không thể hiện lúc này thì còn đợi đến bao giờ?

Nghĩ vậy, Kim Kiền liền tỉnh táo lại, đôi mắt nhỏ mở lớn, nhìn chằm chằm vào Công Tôn tiên sinh ở trước quan tài.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh, khuôn mặt nghiêm nghị, cũng đang nhìn thẳng vào Kim Kiền, đôi mắt thâm thúy.

Ó?

Kim Kiền bỗng có chút không hiểu, nhìn chằm chằm hồi lâu, suy nghĩ một lúc nhưng cũng không thể lý giải được ý tứ trong đó.

Phân vân hồi lâu, cuối cùng Kim Kiền xấu hổ thừa nhận chỉ số thông minh của mình không đủ, chỉ đành thâm thở dài, cúi đầu không nói.

Nhưng Kim Kiền lại không ngờ được rằng hành động này của nàng lại khiến cho khoe miệng Công Tôn tiên sinh thoáng hiện lên ý cười.

Chợt nghe thấy Công Tôn tiên sinh bỗng cao giọng nói: “An Lạc hầu, người làm nhiều chuyện ác, thiên lý bất dung, tại hạ cho dù phải liều mạng cũng nhất định sẽ khiến cho người phải đền tội trước vương pháp!”.

Những lời này vừa thốt ra, Kim Kiền liền kinh hoàng thất sắc, thầm nghĩ: Chà chà, hôm nay gió gì thổi ấy nhỉ? Sao mà một con mèo, một cây gậy trúc cũng đều liều mạng nhảy lên chặn ngang họng súng vậy, này này này, tấm gương của Hoàng huynh[2] không phải gương tốt để noi theo đâu!

[2] Ở đây chỉ Hoàng Kế Quang: Anh hùng liệt sĩ của quân đội nhân dân Trung Quốc, anh đã lấy thân mình chặn họng súng của kẻ địch.

“Ha ha ha...”, Bàng Dục cười ngất một trận, cười đến nghiêng ngả, cứ như vừa nghe được câu chuyện buồn cười nhất thế gian vậy, một hồi lâu sau mới nói: “Để bản hầu đền tội trước vương pháp? Chỉ dựa vào người, một tên sư gia trối gà không chặt? Triển Chiêu của Khai Phong phủ đã bị bản hầu bắt... Người, một tên sư gia con con, lẽ nào lại còn có bản lĩnh xoay chuyển càn khôn sao?”.

Công Tôn tiên sinh giận đến toàn thân run run, hai mắt trợn trừng, bước lên một bước, cao giọng quát: “An Lạc hầu, người chớ có cho rằng Bao đại nhân đã mất thì không còn ai có thể trị được người! Bao đại nhân đã sớm có sắp xếp, trong thư phòng...”.

Đột nhiên, tiếng nói ngừng bật, Công Tôn tiên sinh hai mắt mở lớn, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

“Trong thư phòng... có gì vậy?”, An Lạc hầu ngừng cười, nhướn mày, tiếp tục nói, “Chẳng lẽ là mật tấu vừa nói đến?”.

Công Tôn tiên sinh nhú mày, môi mím chặt, không nói ra nửa lời.

“Hừ!”, bỗng An Lạc hầu cười nhạt một tiếng, dùng khước mắt ra dấu cho tên hầu đứng bên cạnh: “Lục soát cho ta!”.

“Dạ!”, gã hầu tuân lệnh, vội quay người đưa tay chỉ huy đám tay chân phía sau: “Mấy người các người, còn không mau vào thư phòng trong hậu đường, tìm mật tấu về đây!”.

Mười mấy tên thủ hạ vội nhắc đao gấp rút đi về phía hậu đường.

Không lâu sau, bỗng phía hậu đường truyền ra hàng loạt những tiếng binh khí choang choang, rất âm ỉ.

Kim Kiên đứng một bên nhất thời đau tim, trầm nghĩ: Ôi ôi, xong rồi, những đồ trang trí quý giá trong phủ Trần Châu này e là tận số hết rồi.

An Lạc hầu nghe được những tiếng này khước miệng lại nhếch lên, an nhàn tựa vào lưng ghế như trước, mân mê thanh Cự Khuyết trong tay.

Sau đó, hậu đường im bật không một tiếng động.

Không lâu sau, chỉ thấy mấy gã nhân sĩ giang hồ kia mặt mày xám như tro đi ra từ hậu đường, một tên nom tướng mạo có vẻ như là thủ lĩnh đến trước mặt An Lạc hầu, ôm quyền nói: “Bẩm Hầu gia, chúng thuộc hạ đã lật tung thư phòng, cũng không tìm thấy bức mật tấu kia”.

An Lạc hầu nghe vậy, liếc mắt nhìn Công Tôn tiên sinh phía đối diện, chậm rãi nói: “Đưa vị sư gia của Khai Phong phủ đi cùng, tìm lại”.

Những lời này vừa thốt ra, Tứ đại kim cương phía sau Công Tôn tiên sinh lập tức bước lên một bước, xoẹt một cái cùng gơ bốn thanh đao lên, như muốn liều mạng.

An Lạc hầu thấy vậy, nhú nhú mày, đôi mắt phượng đảo một cái, liếc mấy tên thủ hạ võ lâm bên cạnh Triển Chiêu.

Mấy gã đó cũng không phải kẻ ngốc, liền gơ binh khí trong tay lên chĩa thẳng vào người Triển Chiêu, ý uy hiếp rõ ràng.

“Dừng tay!”, Công Tôn tiên sinh hét lên một tiếng, cũng không biết là nói với đám thủ hạ của An Lạc hầu hay là nói với bốn vị Hiệu úy phía trước, “Tại hạ theo các người đi một chuyến là được”.

Mấy tay nhân sĩ võ lâm liền bước tới, túm lấy Công Tôn tiên sinh.

“Công Tôn tiên sinh”, Bàng Dục khẽ chuyển mình, nghiêng người tựa vào tay ghế bằng gỗ được chạm khắc tỉ mỉ, thong thả nói: “Chớ quên, con mèo của Khai Phong phủ còn đang đợi tiên sinh về đó!”.

Công Tôn tiên sinh thân hình cứng lại, trầm giọng nói: “Tại hạ đa tạ Hầu gia nhắc nhở”.

Dứt lời, liền theo mấy tên thủ hạ vừa nãy đi vào trong hậu đường.

Không lâu sau, lại nghe thấy hậu đường truyền ra một loạt những tiếng đồ vỡ, choang choang, rầm rầm, so với vừa rồi còn âm ỉ hơn mấy phần.

Kim Kiền nghe vậy, thầm nghĩ: Hơ, đồ cổ trong Trần Châu phủ này cũng nhiều nhỡ, đập đã đời một trận rồi mà vẫn còn để đập tiếp...

... Ế?

Kim Kiền chớp chớp mắt, đột nhiên cảm thấy không ổn, quay đầu sang nhìn thì thấy An Lạc hầu sắc mặt cũng lộ vẻ lầy lăm lẹ.

Lại thấy trong hậu đường, im bật một mảnh, chẳng hề phát ra nửa tiếng, không khí có chút quỷ dị.

Trong đại sảnh, chúng nhân đều đưa mắt nhìn nhau, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, lâu sau cũng không có ai dám lên tiếng.

An Lạc hầu đợi một lúc lâu, cũng không thấy có người đi ra hồi báo, nhất thời sa sầm nét mặt, quét mắt nhìn tên hầu bên cạnh một cái.

Tên hầu liền run như cây sậy, vội vàng run giọng hô mấy người phía sau: “Người, mấy người các người, còn không mau đi vào xem đã xảy ra chuyện gì?”.

Một đám chừng hai mươi người chạy vội vào hậu đường.

Nhưng mấy tên đó xông vào hậu đường, tựa như hòn đá ném xuống biển, ngay cả sủi tăm cũng chẳng có, cứ thế bật vô âm tín.

An Lạc hầu Bằng Dục, đôi mắt phượng khê run lên, chiu một cái bắn tia nhìn lên người Triển Chiêu.

Nhưng thấy Triển Chiêu thần sắc vẫn như thường, đôi mắt đen láy thâm sâu như biển, không để lộ ra chút sơ hở.

An Lạc hầu nhú mày lại, mắt phượng như điện, chiu một cái lại bắn về phía Kim Kiền.

Kim Kiền còn đang không hiểu gì, vừa đứng lúc ấy chạm phải ánh mắt của Bằng Dục, không khỏi sửng sốt, khó hiểu nhìn trả lại, thầm nghĩ: Con của kia, anh nhìn tôi thì có tác dụng gì? Có lẽ mấy tay thủ hạ của anh nhìn thấy châu báu chất đầy trong phủ Trần Châu, lòng tham nổi lên, liền đoạt lấy kim ngân châu báu rồi cao chạy xa bay, khả năng đó rất lớn đấy.

Bằng Dục nhìn Kim Kiền, sa sầm nét mặt, đứng dậy, cao giọng quát: “Lại phải thêm người!”.

Thủ hạ của An Lạc hầu nào dám trể nải, quá nửa trong số đó vội vàng chạy vào hậu đường.

Như vậy, hơn trăm nhân mã An Lạc hầu mang tới, bao gồm năm sáu người canh giữ bên cạnh Triển Chiêu, cộng thêm những kẻ phục mệnh bên cạnh An Lạc hầu, hiện giờ chỉ còn hơn hai mươi người.

Nhóm thủ hạ thứ ba đi vào hậu đường, quả nhiên trong đó phát ra một loạt những tiếng ồn ào, có điều lần này lắng tai nghe kỹ, thì thấy đó là tiếng binh khí đao kiếm va chạm nhau, xen lẫn là mấy tiếng kêu thảm thiết, ai nghe thấy đều không lạnh mà run.

Âm thanh quỷ dị liên tục phát ra chừng chưa tới một khắc, sau đó hậu đường lại chìm trong tĩnh lặng.

Trong linh đường, quan tài đặt chính giữa, nền trắng chập chờn, linh vị lạnh lẽo, gió thổi vi vút, tro bay lả tả, tình huống trong hậu đường lại quỷ dị như vậy, đừng nói là đám nhân mã của An Lạc hầu, mà ngay đến Kim Kiền, người vốn biết rõ kế hoạch lão Bao giả chết, lòng cũng không khỏi có vài phần sợ hãi.

Chỉ thấy An Lạc hầu Bằng Dục đứng phắt dậy, xăm xăm bước đến trước mặt Triển Chiêu, xoẹt một cái rút thanh Cự Nguyệt ra, chỉ thẳng vào Triển Chiêu, lớn tiếng quát: “Triển Chiêu, xem ra mấy kẻ Khai Phong phủ kia chẳng đặt chuyện sinh tử của người, đường đường một Tứ phẩm đối đao hộ vệ, trong lòng rồi!”.

Triển Chiêu rũ mắt liếc nhìn mũi kiếm đang cách mũi mình chưa đầy nửa tấc, lại khê cười, mà nụ cười này lại như dung hòa giữa băng tuyết thổi đầy trời với ngày xuân ấm áp, khiến cho đám người An Lạc hầu ngơ ngẩn ngay tại chỗ.

Kim Kiền đứng phía sau Bằng Dục, lại cảm thấy một tia dự cảm không lành bỗng xoẹt qua đầu.

Mà Bằng Dục, thanh cổ liềm trong tay đang định đâm tới, thì vì nụ cười này mà hơi khựng lại.

Chính trong thời điểm khựng lại này, trước mắt đột nhiên có một cơn cuồng phong nổi lên, chỉ thấy Triển Chiêu, mái tóc đen tung bay, vạt áo phấp phới, là do nội lực khởi phát lên.

Chúng nhân nhất thời cả kinh, An Lạc hầu Bàn Dục dưới chân lão đảo, bắt giắc lùi lại mấy bước lớn, sớm đã mặt cắt không còn hột máu, vũ khí trong tay run rẩy không ngừng.

Kim Kiền vừa nhìn, liền giật mình, thầm nghĩ: Ôi, ông trời của tôi ơi, Tiểu Miêu mà nổi xung thì trời đất cũng phải biến sắc, quỷ khóc thần sầu, mình phải mau đi tị nạn thôi.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền lập tức quay người chạy, nhưng khoe mắt vừa liếc lại thấy Băng Cơ còn ngăn người ngóc nghếch đứng tại chỗ, liền vội vàng xông đến trước mặt, không để ý đến vẻ mặt kinh ngạc của Băng Cơ, nắm lấy cánh tay nàng, bịch bịch chạy thẳng ra cửa, đẩy Băng Cơ vào sau cánh cửa, còn mình thì cũng cong người trốn vào đó.

Về phần Triển Chiêu, kinh phong xoáy quanh thân, nội lực phát ra, dây trói không chịu nổi nội lực cao cường, âm thanh phụt phụt vang lên, dây thừng đứt tung mang theo luồng nội lực trong đó, xoáy trong gió, tựa như ám khí, phóng nhanh như điện, nhắm chính xác vào mấy tên nhân sĩ võ lâm đang canh giữ bên cạnh Triển Chiêu. Chúng kêu rú lên, ngã vật ra. Còn An Lạc hầu Bàn Dục đang đứng trước mặt Triển Chiêu, bị trúng ngay một đoạn dây thừng vào chính giữa mặt, lùi lại sau mấy bước, cuối cùng khó có thể giữ thăng bằng, ngã ngửa ra đất.

Dây trói Triển Chiêu đã mất, tựa như thường luồng gặp biển, điều hâu liệng trời, chàng điểm mũi chân một cái, như tên lao khỏi cánh cung lướt đến trước mặt An Lạc hầu Bàn Dục, mũi chân hất lên, Cự Khuyết vào tay, cổ tay xoay một cái, mũi kiếm liền chỉ thẳng vào yết hầu Bàn Dục.

Một loạt động tác này, chỉ diễn ra trong nháy mắt, lũ thủ hạ giang hồ của An Lạc hầu còn chưa kịp hoàn hồn thì chủ nhân của mình đã bị Cự Khuyết kề cổ rồi.

Đôi con ngươi đen láy của Triển Chiêu rung lên, lớn tiếng quát lũ thuộc hạ của An Lạc hầu: “Các người còn không buông tay chịu trói?!”

Lũ thuộc hạ này vốn là những kẻ cặn bã trên giang hồ, phần lớn đều tiếng xấu ngập trời, làm môn hạ của An Lạc hầu chẳng qua là vì thù lao cao ngất ngưỡng của phủ Hầu gia, làm sao có dù chỉ một chút lòng trung thành. Thế nên khi hơn trăm nhân thủ mới rồi bị tổn thất mất gần nửa một cách khó hiểu, chúng đã thấy run sợ trong lòng rồi; nay chứng kiến thân thủ của Triển Chiêu, lại càng sợ hãi hơn nữa; lúc này thấy Hầu gia bị bắt, liền biết cục diện đã đổi, hơn nữa còn bị Triển Chiêu quát lên như vậy, tên nào tên nấy đều kinh hồn táng đảm, lập tức buông khí giới, quỳ xuống đất, đầu hàng.

Kim Kiền ló ra từ sau cửa vừa nhìn thấy cảnh tượng này, nhất thời tảng đá đè nặng trong lòng liền rơi xuống đất, nàng chỉnh sửa lại y phục rồi bước ra, tựa cửa khoanh tay xem náo nhiệt.

Lại nói về Bàn Dục bị đoạn dây trói đánh trúng làm ngã nhào xuống đất, mắt thấy sao bay đầy đầu, trong lúc đó lại nghe thấy Triển Chiêu cao giọng quát, tim như lạnh đi, đến khi giây giữa ngời dậy được, mới kinh hoàng nhận ra mình đang bị Cự Khuyết kề cổ, nhìn đến đám thuộc hạ thì đã sớm buông vũ khí đầu hàng rồi.

An Lạc hầu Bàn Dục là loại nhân vật nào chứ, hẳn là quốc cữu đương triều, là hoàng thân quốc thích, sao có thể bị đối xử như vậy, lập tức lửa giận bốc lên, lớn tiếng quát Triển Chiêu: “Triển Chiêu, người chẳng qua chỉ là một tên Tứ phẩm hộ vệ, thế mà dám đối đãi với quốc cữu đương triều thế này, lẽ nào người không sợ phạm tội khi quân sao?!”

“Triển hộ vệ chưa từng phạm tội khi quân, kẻ phạm tội khi quân e rằng chính là Hầu gia.”

Giọng nói uy nghiêm phát ra từ chính giữa linh đường, Bàn Dục quay lại nhìn, nhất thời sắc mặt xanh mét, môi trắng bệch, ngón tay run run chỉ về phía trước, nửa chữ cũng chẳng thốt ra nổi.

Chỉ thấy ngay chính giữa linh đường, nắp quan tài được tứ đại Hiệu úy mở ra, một người từ trong quan tài thông thả đứng lên, một thân quan bào màu tía, sắc mặt đen sì, giữa trán là vầng trắng khuyết, râu dài ba thước, không giận mà uy, chính là Bao đại nhân, người vừa được cho đã tự sát bỏ mạng.

Bao đại nhân bước đến trước mặt An Lạc hầu, đôi mắt sắc bén chăm chú khóa chặt lấy Bàn Dục.

An Lạc hầu Bàng Dục bị nhìn chăm chăm như vậy liền thấy lạnh cả người, hồi lâu sau mới hoàn hồn lại, cao giọng nói: “Bao Hắc Tử, ngươi thân là khâm sai, vậy mà dám giả chết, bản hầu nhất định sẽ bẩm báo lên Thánh thượng, trị ngươi tội khi quân!”.

Kim Kiền đang dựa vào cánh cửa, thầm thấy tức cười: Cái con của này nhất định là kiến thức trong bụng chả có bao nhiêu, nếu không thì sao cứ nhai đi nhai lại mỗi một câu kịch “tội khi quân vậy”, thật chả có tí sáng tạo nào, ít ra cũng phải nên nói mấy thứ như “giả thần giả quỷ, lừa gạt dân chúng”, hoặc là “truyền bá tà giáo” mới được chứ.

Bao đại nhân nghe xong cũng không đáp, chỉ bình tĩnh nhìn Bàng Dục một cái, đột nhiên quay người nói: “Chúng nhân Khai Phong phủ nghe lệnh!”.

“Có thuộc hạ!”, các sai dịch Khai Phong phủ mới rồi còn tản mát ở các góc, liền rầm rập chạy đến trước mặt Bao đại nhân, chấp tay cao giọng đáp.

“Giải thủ hạ của An Lạc hầu vào đại lao Trần Châu!”

“Thuộc hạ tuân lệnh!”

Các nha dịch người thì đi tịch thu binh khí, người thì lấy dây trói trói chúng lại, rồi giải đi, không lâu sau trên đại sảnh chỉ còn lại một mình An Lạc hầu Bàng Dục.

Bao đại nhân lại nhìn Bàng Dục một cái, đôi mày nhíu lại, tiếp tục nói: “Vương Triều, Mã Hán!”.

Hai đại Hiệu úy lập tức ôm quyền tiến lên, cao giọng đáp: “Có thuộc hạ!”.

“Mời An Lạc hầu di giá đến sương phòng, chăm sóc cẩn thận.”

“Thuộc hạ tuân lệnh!”

Dứt lời, hai người đồng thời tiến lên, kéo tay Bàng Dục quặt ra sau, áp giải về phía cửa.

Lúc này An Lạc hầu Bàng Dục, sắc mặt đã khôi phục như bình thường, vừa đi vừa cười nhạt nói: “Bao Hắc Tử, bản hầu muốn xem xem, ngươi có thể làm gì bản hầu nào?!”.

Nói rồi liền ngẩng đầu sải bước, đi theo hai vị Hiệu úy ra cửa.

Kim Kiền đứng cạnh cửa, lúc này mới nhìn rõ dung nhan Bàng Dục, không khỏi giật mình kinh ngạc.

Trên mặt An Lạc hầu, từ trán cho đến cằm, nổi lên một vết dây thừng tím bầm, chắc hẳn là do vừa rồi bị Triển Chiêu vận công làm đứt dây mà bị văng trúng, có điều vị trí lại ở ngay chính giữa mặt, không xiên không lệch, vừa vận chia khuôn mặt trắng bóc của Bàng Dục ra làm hai nửa, cứ như là dùng thước mà chia vậy, vị trí chuẩn xác vô cùng.

Kim Kiền nhất thời không nhịn được, phì cười thành tiếng, vừa mới cười được một nửa thì giật nẩy mình, ngược mắt lên nhìn, vừa hay chạm đúng Bàng Dục đang đứng đối diện, đôi mắt phượng nheo lại, thâm độc hung hãn, tựa như loài rắn độc đang nhìn chăm chăm vào nòng vậy.

“Hầu gia, mời!”, Vương Triều đưa tay ra, đẩy Bàng Dục ra ngoài cửa.

Kim Kiền cũng chỉ nhìn vào mắt Bàng Dục trong một thoáng, nhưng mồ hôi lạnh lại túa ra như tắm, đang lúc kinh hồn chưa định thần lại được thì đột nhiên cảm nhận những ngón tay lạnh băng đặt lên trán mình, liền hoảng hốt hét lên một tiếng, nhảy phắt ra sau.

Tiếng hét này của Kim Kiền lập tức thu hút ánh mắt của tất cả mọi người trong đại sảnh, chúng nhân định thần nhìn kỹ, chỉ thấy Bạng Cơ đang đứng cạnh cửa, cánh tay vươn ra ngưỡng ngưỡng khựng lại giữa không trung, mà Kim Kiền bên cạnh lại đeo bộ dạng như gặp ma hốt hoảng nghiêng ngó bốn xung quanh.

Chúng nhân không khỏi cảm thấy tức cười, lại thấy Trương Long bật cười sang sảng nói: “Kim Kiền, lẽ nào chủ nhân mà ngươi vừa nhận vứt bỏ người, ngươi không cam lòng sao?”.

Lúc này Kim Kiền mới nhìn kỹ, thì ra những ngón tay vừa rồi là của Bạng Cơ, không khỏi có chút xấu hổ, định mở miệng phân bua thì nghe thấy Trương Long nói vậy, nhất thời cả kinh, thầm nghĩ: Không hay rồi, cái tên khốn Trương Long vốn ngứa mắt với mình từ trước, lần này lại hiềm khích hành vi làm phản của

mình, nếu để cho đám người cổ đại này gièm pha mấy câu trước mặt lão Bao, mất việc là chuyện nhỏ, còn nếu bị “Cầu đầu trăm chấm sóc”... đó mới chính là lỗi nặng!

Nghĩ đến đây, thân hình Kim Kiền lập tức lướt nhanh như điện, vọt đến trước mặt Bao đại nhân, khom người quỳ xuống, miệng hô lớn: “Đại nhân, oan cho thuộc hạ quá, sở dĩ thuộc hạ làm vậy đều là vì nghĩ cho đại cục!”.

Nhưng vừa mới cúi người lạy được nửa chừng, Kim Kiền bỗng thấy hai tay mình bị giữ chặt, thân hình không sao mà phủ phục xuống được, nàng bèn ngước lên nhìn, chỉ thấy hai cánh tay mình đang bị hai người giữ hai bên, người bên trái, khuôn mặt tràn ngập nét cười, chính là Trương Long vừa mới rồi đã vu cáo hãm hại mình, còn người bên phải, đôi con ngươi đen láy ẩn hiện ý cười, đó là Triển Chiêu.

Hả?

Kim Kiền ngó trái, nhìn phải, có chút không hiểu, do dự nửa ngày, rồi đưa mắt nhìn thẳng vào mặt lão Bao, mở miệng nói: “Đại nhân, lòng trung thành của thuộc hạ với đại nhân, có trời đất chứng giám, lòng kính ngưỡng của thuộc hạ với đại nhân cuộn cuộn như nước sông chảy mãi không ngừng, đại nhân ơi...”.

“Ha...”, mấy tiếng nén cười vang lên bên trái, Kim Kiền thề đó tuyệt đối là hai cái tên không có tu dưỡng Trương Long, Triệu Hổ phát ra.

“Phụt...”, tiếng phì cười vang lên bên phải này, Kim Kiền thề, đó tuyệt đối là từ cái vị Tứ phẩm hộ vệ vốn luôn nghiêm nghị, đức độ vô ngần kia phát ra.

“Kim bồ khoái không cần phải vậy, mau mau đứng lên.”

Vẫn là lão Bao cho Kim Kiền chút mặt mũi, giọng nói không đổi, đưa tay nâng tiểu sai dịch gầy nhỏ trước mặt lên.

Đương nhiên, Kim Kiền theo bản năng lơ tịt đi đôi mắt đã biến thành hình trăng non trên khuôn mặt đen sì kia.

Kim Kiền đứng dậy, chỉnh lại quan phục, chấp tay ôm quyền, nghiêm sắc mặt nói: “Đại nhân, hành vi vừa rồi của thuộc hạ...”.

“Kim bồ khoái không cần nhiều lời, đại nhân nhìn thấu mọi chuyện, nỗi khổ tâm của Kim bồ khoái, đại nhân há lại không biết?”

Một tiếng nói từ sau sảnh truyền ra, Công Tôn tiên sinh tay vuốt chòm râu đen nhánh, từ hậu đường chậm chậm bước ra, khuôn mặt mang ý cười.

Hả?

Kim Kiền mở to hai mắt, nhìn chăm chăm vào Công Tôn tiên sinh đang khoan thai bước đến trước mặt Bao đại nhân, khom người thì lễ nói: “Đại nhân, đám thuộc hạ của An Lạc hầu đều trúng kế mai phục trong thư phòng, đã bị bắt hết rồi”.

Bao đại nhân gật gật đầu, nói: “Tiên sinh vất vả rồi”.

“Tại hạ nào có vất vả gì, Triển hộ vệ vì muốn làm An Lạc hầu mất cảnh giác đã lấy thân mạo hiểm, cùng tại hạ diễn khổ nhục kế, nguy hiểm vạn phần, thiếu chút nữa thì mất mạng dưới kiếm của An Lạc hầu, mới vất vả”, Công Tôn tiên sinh thẳng người dậy, tiếp tục cười nói.

Bao đại nhân vuốt râu gật đầu, nhìn bóng người thẳng như cán bút kia, mắt hàm chứa vẻ tán thưởng, nói: “Triển hộ vệ vất vả, có công rất lớn, bản phủ đương nhiên hiểu”.

Triển Chiêu ôm quyền cúi đầu: “Đó là bổn phận của thuộc hạ, đại nhân quá khen rồi”.

Công Tôn tiên sinh gật gật đầu, lại đưa mắt nhìn sang Kim Kiền, ý cười trong mắt càng sâu, nói: “Nếu nói người có công lớn nhất lần này, e rằng không ai ngoài Kim bồ khoái”.

Ồ hả?

Kim Kiền nghe vậy nhất thời kinh ngạc.

Chợt nghe Công Tôn tiên sinh nói tiếp: “Tại hạ lúc trước ngàn tính vạn tính, cũng không ngờ tới Băng Cơ cô nương lại chính là thuộc hạ của An Lạc hầu, kể ‘Mỹ nhân khóc tang’ này thiếu chút nữa đã khiến chúng ta mất mạng vì nó”.

Nói rồi, khước mắt liếc nhìn Băng Cơ.

Chỉ thấy Băng Cơ hơi nhún người vái, cúi đầu không nói.

Công Tôn tiên sinh cười cười, lại nói: “Lúc ấy An Lạc hầu đòi khai quan khám nghiệm thi thể, tình huống ngàn cân treo sợi tóc, may mà Kim bồ khoái đứng ra, nói dối rằng đại nhân đã chết, mới giải được nguy cơ”, ngừng một chút, Công Tôn tiên sinh nhìn Băng Cơ một cái, hỏi: “Chỉ là tại hạ nghĩ mãi cũng không hiểu, vì sao Băng Cơ cô nương ngay từ đầu đã không bộc lộ rõ thân phận, đến lúc nguy cấp lại ra tay tương trợ?”.

Băng Cơ nghe vậy, hơi cụp mắt xuống, trầm tĩnh nói: “Băng Cơ là thuộc hạ của An Lạc hầu, vốn phải bán mạng vì chủ nhân, chỉ là...”.

Băng Cơ ngừng một lát, đôi mắt đẹp trong veo lướt một vòng, chậm rãi quét qua Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, sau đó dừng lại trên mặt Kim Kiên một chút, lại dừng trên người Triển Chiêu nửa khắc, cuối cùng thu ánh mắt lại, cụp mắt xuống tiếp tục nói: “Bao đại nhân vì nạn dân Trần Châu, không màng hiểm nguy, liều chết kháng cự; Công Tôn tiên sinh chỉ là một người đọc sách, cũng xả thân tranh đấu; Kim bồ khoái tuy tuổi còn nhỏ, nhưng cũng biết mạo hiểm vì nước; Triển đại nhân hiệp nghĩa can đảm...”, nói đến đây, Băng Cơ tựa hồ như không còn lời nào để nói, im lặng hồi lâu mới tiếp: “Băng Cơ mặc dù lưu lạc chốn phong trần, nhưng cũng chưa mất hết lương tâm, tất sẽ nguyện vì nạn dân Trần Châu góp một phần tâm sức”.

Những lời này vừa nói xong, chúng nhân không biết đáp lời ra sao, lát sau Bao đại nhân mới chậm chậm gật đầu: “Băng Cơ cô nương vất vả rồi”.

Băng Cơ nghe vậy, thân hình không khỏi khẽ run lên, trên đôi mi dài cong vút lấp lánh ánh nước trong suốt.

Công Tôn tiên sinh tựa như đang suy nghĩ gì đó, vuốt râu gật đầu, rồi hướng ánh mắt sang Kim Kiên nói: “Tại hạ còn một chuyện không hiểu, Kim bồ khoái lúc ấy cách xa chúng ta như vậy, sao lại có thể biết được khi đó tại hạ đang thì thầm bàn bạc với mấy người Triển hộ vệ, để Triển hộ vệ dùng khổ nhục kế khiến An Lạc hầu mất cảnh giác, rồi dẫn đám thủ hạ của An Lạc hầu từng nhóm một vào thư phòng, nơi vốn có mai phục sẵn để tiêu diệt”.

Lúc này Kim Kiên mới hiểu ra, chẳng trách thời điểm mình xun xoe nịnh nọt con của kia, Công Tôn tiên sinh sống chết gì cũng không cho Tứ đại kim cương xông lên giết mình, thì ra là có ý đồ.

Công Tôn tiên sinh nhìn Kim Kiên một lát, đột nhiên bưng tỉnh nói: “Tại hạ nhớ ra rồi, khi ấy tại hạ đang điều phục binh vào thư phòng thì thấy Kim bồ khoái ở cửa nha môn, ắt hẳn lúc đó Kim bồ khoái đã biết trong thư phòng có mai phục, thế nên mới nghĩ ra kế sách mật tẩu trong thư phòng... Ừm... Kim bồ khoái quả nhiên tâm tư mẫn tiệp, chúng ta có Kim bồ khoái trợ giúp, thực là may mắn”.

Cửa nha môn?

Suy nghĩ của Kim Kiên đảo mấy vòng, đến khi nhớ ra thì có chút dở khóc dở cười, thầm nghĩ: Cho xin đi, Công Tôn Trúc Tử, lúc đó tôi đang lên chuồn đi tìm chỗ đánh một giấc, làm sao biết được kế sách mai phục gì đó chứ, nếu không phải bị con mèo kia bức bách quá, lại thêm công phu thâm hậu của phim truyền hình, thì làm sao có thể nghĩ ra cái kế “mật tẩu” thần kỳ như vậy?

Công Tôn tiên sinh tựa hồ như rất vừa lòng với suy đoán của chính mình, khuôn mặt tràn ngập vẻ vui mừng, nhìn Kim Kiên, sự tán thưởng trong mắt còn nhiều hơn so với lời nói.

Kim Kiên bị nhìn đến mức giật mình, da mặt có chút không tự nhiên cứ giật giật.

Bao đại nhân gật đầu, nhìn Kim Kiên vẻ tán thưởng, nói: “Kim bồ khoái, vất vả rồi”.

Kim Kiên cứng ngắc ôm quyền nói: “Đó là bổn phận của thuộc hạ”.

Trương Long bên cạnh, gãi gãi đầu, đột nhiên bước lên một bước ôm quyền nói: “Kim Kiền, Trương Long trước kia hiểu lầm người rất nhiều, thực xấu hổ, giờ xin được tạ tội”.

Triệu Hổ đứng một bên, cũng ngại ngùng nói: “Kim Kiền, ta, ta cũng xin lỗi...”.

Kim Kiền thấy thần sắc xấu hổ của hai vị Lục phẩm Hiệu úy đại nhân, khóe miệng thoáng hiện lên nét cười, cũng ôm quyền nói: “Hai vị đại nhân khách khí rồi, Kim Kiền có thể làm thuộc hạ của hai vị đại nhân thực là may mắn ba đời”.

Ba người nhìn nhau cười, Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh nhìn nhau, gật đầu cười; Triển Chiêu đứng sau lưng Kim Kiền, cũng lộ ra nét cười.

Nhưng mấy người họ đâu có biết tiếng lòng lúc này của Kim Kiền:

Chắc chắn, Tiểu Miêu tuy quyền lực không nhỏ nhưng khổ nỗi chức quan lại quá cao, theo Tiểu Miêu khả năng kiếm chác của mình không có đất dụng võ, chẳng bằng đầu quân hẳn cho hai vị lãnh đạo này, về sau phúc lợi, tiền lương, tiền đồ lại thêm “tiền” đồ [3] của mình rộng mở rồi...

[3] Hiện tượng đồng âm trong tiếng Trung, tiền đồ là tương lai, tiền đồ còn có nghĩa là con đường kiếm tiền.

112. Q.7 - Chương 15: Hồi Mười Lăm

Tại Trần Châu Thái sư làm khó khâm sai.

Trên công đường thăm Hào gia gặp trở ngại.

Sớm tháng Sáu gió mát hây hây đánh thức con người, mặt trời trải những tia nắng ban mai mềm mại xuyên qua những đám mây lững lờ trôi như tơ liễu buông mảnh, chiếu lên những giọt sương long lanh như những viên ngọc trai màu lục đọng trên lá.

“Oa...”

Kim Kiền ngửa mặt lên trời ngáp một cái, mặt tràn ngập vẻ khổ sở đi về phía cửa chính của nha môn.

Chắc chắn, cái đám người cuồng công việc của Khai Phong phủ này, thật đúng là vì nước hiến dâng không cần tiền, không cần mạng, lại còn không cần cả lương tăng ca nữa... Hôm qua quần quật cả ngày trời, hôm nay trời còn chưa sáng đã phải cái đứa cu li số khổ như tôi đây đi dán cáo thị khắp thành, thông báo sắp thăng đường thăm án...

Các bạn nói xem mới sáng sớm ngày ra thể này thăm án cái gì chứ... Cái lão Công Tôn Trúc Tử càng lúc càng quá đáng, cứ nhất định phải sai mình đến trước cửa nha môn mời chúng bách tính vào phủ nha nghe thăm án... Có nhầm không đấy?! Gà trống còn chưa thức dậy, đâu đâu ra bách tính bây giờ? Cứ theo ý mình, tốt nhất là nên về ngủ thêm mấy canh giờ nữa, đến lúc ấy thăng đường, may ra mới được vài người đến xem náo nhiệt.

Nhưng chờ đến khi Kim Kiền lắc la lắc lư đi đến cửa chính phủ nha, vừa ngược mắt lên nhìn một cái liền không khỏi ngẩn người.

Gặp ma rồi, cái đám cổ nhân này không cần ngủ hay sao hả?

Chỉ thấy trước cửa chính của phủ nha Trần Châu, vòng trong vòng ngoài, gần trăm bách tính đang vây quanh xúm đen xúm đỏ, ai nấy đều nghển cổ, kiễng chân muốn nhìn vào trong phủ nha, miệng không ngừng bàn tán:

“Này này, huynh nói xem chuyện gì xảy ra vậy? Sao hôm qua mới nói rằng Bao Thanh Thiên đã chết, hôm nay thể nào lại có một Bao đại nhân từ đâu chui ra đi dán cáo thị nói sắp thăng đường thăm án?”

“Nghe nói Công Tôn tiên sinh bên cạnh Bao đại nhân là một kỳ nhân, không chừng còn có bản lĩnh cải tử hoàn sinh, cứu Bao đại nhân sống lại ấy chứ...”

”Tôi đã nói từ trước rồi, Bao đại nhân chính là Văn Khúc tinh hạ phàm, sao có thể chết tùy tiện như vậy chứ?!”

“Aizz... huynh nói xem hôm nay Bao đại nhân thắng đường, rốt cuộc là thẩm vấn người nào vậy?”

“Ai mà biết chứ?”

“Đừng ồn nữa, chẳng phải chúng ta đều ở đây xem hay sao?”

Một hai người thẩm thì có lẽ sẽ không thể nghe thấy, nhưng tiếng rì rầm bàn tán của hơn trăm người, tập trung một chỗ, lại hết như tiếng trống tiếng chiêng, ầm ĩ điếc cả lỗ tai.

Ngoài cửa mười mấy quan sai nha dịch xếp thành một hàng, tay nắm chặt chuôi đao, ngăn chúng bách tính lại bên ngoài cửa chính. Thấy các nha dịch này lúc bình thường làm mưa làm gió, uy phong bức người, nhưng nay đối diện với số lượng lớn bách tính tụ tập đông như vậy, cũng không tránh khỏi có chút khiếp đảm, ai nấy đều như lâm đại địch, thần sắc căng thẳng, luống cuống kêu lên: “Phủ nha là nơi trọng yếu không thể lưu lại! Giải tán, giải tán!”

Chúng bách tính cũng không dám xông vào, chỉ tụ tập trước bậc thềm cửa chính phủ nha, không ngừng phỏng đoán bàn tán, cũng không chịu giải tán.

Mười mấy sai dịch hô lên vài tiếng nhưng chẳng có tí xíu tác dụng nào, đang lúc đau đầu thì trông thấy Kim Kiền đang đi đến, cứ như chết đuối vớ được cọc, không khỏi cao giọng kêu lên: “Được rồi, được rồi, quan sai của phủ Khai Phong đến rồi”.

Các bách tính nghe vậy liền lên tinh thần, người nào người nấy tròn mắt nhìn về phía cửa.

Chỉ thấy một tiểu sai dịch thân hình mảnh dẻ vừa ngáp dài vừa lễ mễ đi ra cửa, khuôn mặt nhăn nhó liếc nhìn mọi người một cái, thanh thanh cất tiếng: “Khụ khụ, chư vị, Bao đại nhân đã nói, bất luận là người nào, chỉ cần muốn nghe thẩm án, đều có thể tiến vào nha môn dự nghe”.

Chúng bách tính nghe vậy, nhất thời tĩnh lặng, sắc mặt ai cũng mang theo vẻ kinh ngạc, mấy sai dịch trấn giữ trước cửa khuôn mặt lại càng sững sốt, mấy trăm đôi mắt đều thẳng tắp nhìn chăm chăm vào tiểu sai dịch gầy gò đứng trước cửa.

Kim Kiền bị mọi người nhìn đến toàn thân mất tự nhiên, không khỏi có chút khó hiểu, thầm nghĩ: Hừ, chẳng qua là cho mọi người tiến vào nha môn làm thỉnh giả, sao biểu hiện của mấy người này lại cứ như nhìn thấy siêu nhân quần lột vậy?

Chỉ thấy một nha dịch bước vội đến cạnh Kim Kiền, thấp giọng nói: “Vị huynh đệ này, mời bách tính vào phủ nha dự nghe, chuyện này... có vẻ không hợp quy củ”.

“Hả?”, Kim Kiền bên cạnh kinh ngạc.

Sai dịch kia lại nói: “Nha môn là nơi trọng yếu, đâu phải ai cũng có thể vào được? Cho dù là dự nghe, nhưng cũng chỉ cho phép hương thân, những người có công danh hoặc là những nhân vật có uy tín và danh tiếng trong thành, đâu đến phiên đám thảo dân quê mùa đó đi vào. Hơn nữa, để cho những bách tính bình dân đó vào nha môn... nếu xảy ra sơ suất gì, ai trong chúng ta cũng không gánh vác nổi đâu”.

Kim Kiền chớp chớp mắt, lúc này mới hiểu ra, thầm nghĩ: Chuyện vào trong tòa án dự nghe ở cổ đại này mà cũng chia thành năm bảy loại? Ai cha, sớm biết mình đã đặt ngay cái bàn bán vé ở cửa chính rồi, ít nhiều gì cũng có thể kiếm chút đỉnh thu nhập. Chắc chắn, cái lão Công Tôn Trúc Tử cũng không nói rõ ràng, khi không lãng phí mất một cơ hội kiếm tiền ngang xương.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền không khỏi có chút tiếc hận, khe khẽ lắc đầu, thầm thở dài.

Nha dịch đó lại cho rằng Kim Kiền cũng không yên tâm, vội nói: “Tôi nói này vị tiểu huynh đệ, cậu mau trở về bẩm báo với Bao đại nhân một tiếng, quy củ của nha môn không thể phá vỡ”.

Kim Kiền nghe vậy, ngẩng lên nhìn nha dịch nọ, không khỏi có chút tức cười, thầm nghĩ: Đùa à, lời mà Công Tôn Trúc Tử giao phó, có trời mới biết trong đó có bao nhiêu ý tứ, đến mình còn tự vẫn không thể lĩnh hội được sự tinh túy trong đó, nào dám tự tiện bóp méo chứ? Lại nói thà rằng đắc tội với lão Bao mặt

đen một trăm lần, chứ không thể đắc tội với lão Công Tôn lòng dạ đen tối một lần, nếu không nhất định là không chịu nổi mà khăn gói ra đi, chuyện cơm áo nữa đời sau làm sao lo nổi đây.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền thẳng lưng, khoanh tay cao giọng nói: “Mệnh lệnh của đại nhân như vậy, tất có thâm ý trong đó, lũ thuộc hạ chúng ta chỉ cần tuân lệnh là được, không nên nói những lời dư thừa hay hỏi lại”.

Viên sai dịch nọ nghe vậy, nhất thời không biết nói gì cho đúng, chỉ đành gật đầu, lùi sang một bên.

Kim Kiền nhướng mày, đang định cao giọng cho chúng bách tính vào nha môn thì nghe thấy một âm thanh trầm thấp già nua truyền từ bên ngoài đám người vào:

“Hừ, thâm ý? Chỉ sợ chẳng phải lòng dạ tốt đẹp gì.”

Mọi người nghe xong đều kinh ngạc.

Tim Kim Kiền nhảy lên một cái, vội vàng nhìn theo hướng phát ra tiếng nói.

Nhìn kỹ, mới phát hiện trên đường lớn bên ngoài đám đông, một cỗ xe ngựa sơn đen dừng lại. Xe thắng ba ngựa, mình ngựa đen bóng, bánh xe cao ba thước có dư, rèm cửa bằng gấm đen sì, trên mặt gấm có thêu hoa văn khói mây phú quý, mới nhìn qua sẽ không thấy, nhưng nếu nhìn kỹ lại phát hiện chiếc xe này chi phí tạo thành vô cùng xa xỉ.

Sau xe ngựa có mười mấy thanh niên vận trang phục người hầu, mặc dù chỉ mặc áo xanh đội mũ, nhưng dáng hình khôi ngô, không giống những người hầu kẻ hạ thông thường. Một người trong số đó đi đến trước, vén rèm cửa lên, đỡ người trong xe xuống.

Chỉ thấy người này, thân vận áo màu nâu lá cọ, ống tay rộng, thắt lưng đeo đai ngọc màu xanh cánh trả, chân đi giày thêu hoa văn mây cuộn bằng gấm đen, lưng quyền hơi đỏ, hai lọn tóc mai trắng phau bên thái dương rủ xuống, hơi hơi phát sáng, mày rói bạc phơ, dài đến tóc mai, đôi mắt hình tam giác ngược, khoe mắt xé cao, dưới cằm là chòm râu bạc dài hai thước, phất phơ rủ trước ngực.

Người nọ thong thả bước đi, không nhanh không chậm xuyên qua đám đông, theo sau là mười mấy người hầu, một thân thường phục nhưng khí thế bất phàm, khiến cho gần trăm bách tính bất giác cũng phải lui lại nhường đường.

Người nọ đi lên bậc thềm của phủ nha, dùng khoe mắt liếc Kim Kiền một cái, nói: “Vừa rồi người đã nói, bất luận là ai, chỉ cần muốn nghe thẩm án, đều có thể vào nha môn?”.

Kim Kiền ngược mắt lên đánh giá người này, gật gật đầu, thăm lăm bấm:

Nghĩ hiện giờ trong đất Trần Châu này, An Lạc hầu bị bắt, tri phủ bị cầm tù, trong phạm vi trăm dặm này lão Bao là to nhất. Nhưng nom người trước mắt kia, cũng không biết là nhân vật nào từ đâu chui ra, ấy vậy mà khí thế còn cao hơn cả lão Bao. Chắc chắn, cái này phải gọi là cần hạt dưa cần ra bọ, loại người nào cũng có cả.

Người kia thấy Kim Kiền gật đầu, lại cười lạnh một tiếng, trầm giọng nói: “Hay cho tên Bao Hắc Tử người, dám ngang nhiên đối đãi như vậy với hoàng thân, hừ, hôm nay lão phu nhất định sẽ đấu với ngươi một trận!”.

Dứt lời, hừ lạnh một tiếng rồi phất ống tay áo, rảo bước đi vào trong phủ nha.

Kim Kiền nghe vậy liền giật mình, hồi lâu sau mới hoàn hồn, cũng vội bước theo sau, hấp tấp chạy vào công đường.

Chúng bách tính bên ngoài cửa nha môn, vừa thấy vị đại nhân già kia nghênh ngang đi vào trong phủ nha, lại không còn ai ngăn cản, liền lớn gan lên không ít. Vài người to gan, cũng đi theo vào, có người đi đầu rồi thì những bách tính xung quanh khác cũng rầm rập đi vào phủ nha.

Lại nói về Kim Kiền đi theo sau lão nhân đó, nhưng cả người lại thấy bất an, không tìm được đánh giá bóng lưng lão nhân này, thậm suy nghĩ:

Chắc chắc, người này dám ngang nhiên mở miệng gọi lão Bao là “Bao Hắc Tử”, ắt hẳn là đến chẳng có ý tốt gì rồi. Vả lại cứ cảm thấy người này quen quen, đặc biệt là tiếng cười lạnh đó, thế nào mà nghe chói tai lại quen thuộc vậy.” Nói đi cũng phải nói lại, nếu xét về nhân vật mình gặp gần đây nhất có sở thích cười lạnh, tính đi tính lại thì hình như chỉ có con cua kia...

Á!

Đôi mắt nhỏ của Kim Kiền bỗng nhiên trợn to.

Oh my God! Người này phô trương như thế ăn mặc như thế, khẩu khí như thế, cười lạnh như thế... Chẳng lẽ là con cua già nọ “lên sàn”?!

“Bàng thái sư?!”

Một tiếng kêu sững sốt từ cách đó không xa truyền lại, lập tức chứng minh suy đoán xui xẻo vừa rồi của Kim Kiền.

Kim Kiền ngược mắt lên nhìn, thì ra trong lúc bất tri bất giác hai người đã đi đến công đường của phủ nha, Vương Triều, Mã Hán vừa vặn đứng ngay ở cửa, vẻ mặt kinh ngạc nhìn lão nhân phía trước Kim Kiền, bốn con mắt đều như muốn rơi ra ngoài.

“Bàng - thái - sư?!”

Xoẹt một cái ánh mắt Kim Kiền bắn thẳng vào người phía trước, nhất thời da mặt co rúm lại, hai mắt rưng rưng ánh lệ phát ra tứ phía, hồi hận tới mức ruột xanh cả lại, lòng điên cuồng kêu lên:

Ồi trời cao đất dày ơi, Bàng thái sư, đệ nhất đại tham quan của Bắc Tống, gia sản phải gấp mấy chục lần lão Bao, giàu nứt đổ đổ vách, lại cứ như thế nghênh ngang đi vào phủ nha nghe thẩm án, thế mà mình... mình... mình lại không bắt chẹt lấy một văn tiền nào... Trời ạ, mình đường đường một người hiện đại, sao lại phạm sai lầm ngớ ngẩn cấp thấp đến như vậy...

Kim Kiền bên này sắc mặt không tốt, Vương Triều, Mã Hán bên kia sắc mặt càng khó coi đến cùng cực.

Chỉ thấy Vương Triều tiến lên một bước, ôm quyền nói với Bàng thái sư: “Thái sư...”.

“Hừ!”, Bàng Cát hừ lạnh một tiếng, tức giận nói: “Còn không đi mời Bao đại nhân ra gặp lão phu?”.

Vương Triều khựng lại, ôm quyền thi lễ, vội vã lui xuống.

Mã Hán bên cạnh cũng ôm quyền nói: “Thái sư, xin dời bước đến hậu đường”.

“Không cần!”, Bàng thái sư phất ống tay áo, lập tức đi thẳng vào công đường, khoanh tay đứng đó, đám gia nhân phía sau chia thành hai hàng, đứng thẳng tắp trên công đường, dáng vẻ ngạo mạn hung hăng càn rỡ cứ như đang ở phủ đệ nhà mình vậy.

Đảo mắt một vòng, Bàng Cát cười lạnh, nói: “Lão phu ở nơi này kính cẩn chờ đợi Bao đại nhân!”.

Mã Hán sắc mặt sa sầm, lui sang một bên, im lặng không nói.

Kim Kiền ôm lấy hai tay, đang cố sức ngụp lặn trong bầu không khí căng thẳng, cũng không phát ra tiếng nào.

Hơn trăm bách tính đi theo sau vào, vừa thấy tình huống này cũng sợ hãi không dám nói gì.

Nhất thời, trong ngoài công đường, im lặng như tờ, không khí có chút u ám.

Lát sau, chợt nghe thấy những tiếng bước chân từ xa tiến lại, Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, Triển Chiêu, Trương Long, Triệu Hổ, Vương Triều và một số nha dịch rào bước vào công đường phủ nha.

Bao đại nhân bước lên mấy bước, ôm quyền nói: “Thái sư, Bao Chứng có lễ”.

Mọi người phía sau cũng nhất loạt hành lễ.

Bàng thái sư cười lạnh một tiếng nói: “Bao đại nhân hà tất phải khách khí vậy? Lão phu không nhận nổi đâu!”.

Bao đại nhân thân hình thoáng khựng lại: “Thái sư vì sao lại nói những lời này?”.

“Vì sao lại nói những lời này?!” , Bàng Cát trừng mắt, cao giọng quát: “Bao đại nhân, lão phu hỏi ngài, hôm nay ngài thăng đường thẩm vấn, là thẩm vấn người nào?”.

Câu hỏi này khí thế phi thường, rất có mùi của kẻ ác hay cáo trạng trước.

Kim Kiên một bên liếc thấy cũng không khỏi thầm đổ mồ hôi lạnh thay lão Bao, lòng thầm nghĩ:

Chắc chắc, cái lão của già này ít nhiều gì cũng coi như một hoàng thân, trong triều đình cũng được xem như nhân vật có máu mặt, sau này cơ hội qua lại cùng lão sợ là không ít đâu, hôm nay nếu đem con của con kia làm thịt những ngày tháng về sau nhất định sẽ không êm xuôi... Mặc dù trong lịch sử đều nói rằng con của con sẽ chết dưới trăm đao của lão Bao, nhưng nếu suy xét đến tình hình hiện tại, aizz... Lão Bao à, án ngày hôm nay ngài phải cân nhắc kỹ càng đó, vì tương lai lưu lại một đường lui mới là hành động sáng suốt đấy.

Bao đại nhân hơi nheo mắt, không nhanh không chậm đáp: “Bị thẩm vấn hôm nay chính là An Lạc hầu Bàng Dục, kẻ giấu giếm tình hình hạn hán không báo lên trên, hại chết vô số nạn dân; trấn thủ một phương ở châu phủ, lại không làm chủ cho bách tính địa phương, ngược lại còn xem muôn dân như cá thịt, trong mắt không có kỷ cương phép nước, tự ý dựng Nhuyễn Hồng đường, cưỡng đoạt dân nữ!”.

Dứt lời, đôi mày nhíu lại, hai mắt như có điện bắn thẳng vào Bàng Cát.

“...!!!”

Bàng thái sư nhất thời hai mắt như muốn lọt khỏi tròng, gân xanh trên thái dương hằn lên, ngực nhấp nhô phập phồng dữ dội, đôi môi run rẩy mấp máy hồi lâu nhưng nửa chữ cũng không thốt ra nổi.

Kim Kiên bỗng như thấy trước mắt tối đen lại, thầm nhủ: Thôi xong, nghe ý tứ của lão Bao thì xem ra ân oán giữa Khai Phong phủ và phủ Thái sư đã kết, những ngày tháng sau này khó sống đây...

“Thái sư, Bao Chứng phải thăng đường thẩm án, không biết Thái sư...”, Bao đại nhân hơi khom người, ôm quyền tiếp tục nói, nhưng mới nói được một nửa thì đã bị Bàng thái sư cắt ngang.

“Bao đại nhân, chẳng phải ngài đã nói, bất luận là kẻ nào chỉ cần muốn nghe thẩm án đều có thể vào, không đúng sao? Hôm nay lão phu chỗ nào cũng không đi, nhất định phải nghe ngài thẩm vấn quốc cữu đương triều ra sao ngay tại công đường này!”.

“Nếu đã như thế...”, Bao đại nhân ngược lên, cao giọng nói: “Người đâu, dọn chỗ”.

Hai nha dịch lập tức khiêng đến một chiếc ghế thái sư đặt bên hông công đường, Bàng thái sư sầm mặt ngồi xuống, mười mấy gia đình sắp thành hai hàng đứng phía sau.

Bao đại nhân nhìn Bàng thái sư một cái rồi quay người bước lên đài cao trên công đường, ngồi xuống sau bàn xử án; tam ban nha dịch tay cầm sát uy bổng, chạy những bước nhỏ dồn tới, đứng thành hai hàng chính tề hai bên công đường; bốn vị Hiệu úy uy nghiêm đứng lạng, sư gia Công Tôn tiên sinh cũng ngồi vào bàn, còn Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ thì đứng hộ vệ thì đứng hộ vệ cạnh bàn khám sai.

Chúng bách tính vào nghe thẩm án bên ngoài công đường cũng nghiêm trang đứng ở cửa, xếp kín công đường đến một giọt nước cũng không lọt.

Công đường của Trần Châu phủ này vốn không thể so với Khai Phong phủ về độ lớn, nay lại chứa đông đảo chúng nha dịch của Khai Phong phủ, thêm cả đám tay chân của Bàng thái sư đến góp vui, loáng cái trên công đường bỗng trở nên chật chội vô cùng.

Kim Kiên đảo mắt nhìn một cái, không thấy chỗ mình đứng đâu, do dự một lát, lại cảm thấy đứng bên cạnh Tiểu Miêu có vẻ an toàn, thế là mon men mon men đi đến sau lưng Triển Chiêu, dùng khuỷu tay huých huých cánh tay Triển Chiêu, nhỏ giọng nói: “Triển đại nhân, chỗ này chật quá, ngài xích ra một chút, cho thuộc hạ đứng nhờ”.

Mấy lời này tuy nói nhỏ, nhưng cũng khiến cho những người xung quanh nghe thấy rất rõ ràng.

Mọi người trên dưới công đường đều kinh ngạc, bốn vị Hiệu úy trợn tròn tám con mắt, ngay cả Bàng thái sư đang ngồi bên hông công đường cũng không khỏi nhíu mày, lạnh lùng nhìn Kim Kiên.

Triển Chiêu khẽ nhú đôi mày liễu mác liếc xuống nhìn Kim Kiền.

Lúc này Kim Kiền mới cảm thấy có gì đó không ổn, suy nghĩ đảo một vòng, nhất thời thâm hô lên không hay rồi:

Oh my God! Sao mình lại quên mất, Tiểu Miêu đường đường là quan tứ phẩm, đứng bên mé trước bàn xử án của Bao đại nhân là lẽ thường, nhưng mình một tiểu sai dịch quèn không cấp bậc, sao lại có thể đứng ở vị trí tôn quý như thế?! Ôi ôi, nhất định là gần đây lao lực quá độ, ngủ không đủ giấc, dẫn đến thiếu máu não nên mới phạm phải sai lầm ngớ ngẩn thế này!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền vội vàng sửa miệng, nặn ra một nụ cười tươi nói: “Khụ khụ, Triển đại nhân, thuộc hạ thấy... thấy bàn xử án của đại nhân có dính chút bụi bẩn, nên mới lên đây lau giúp đại nhân, lau xong sẽ đi, thất lễ thất lễ...”.

Nói rồi, Kim Kiền hấp tấp dùng ống tay áo chà chà lau lau bàn xử án của Bao đại nhân những hai lần đáng vẽ vô cùng xun xoe, sau đó xoay người đang định chuồn êm ra khỏi công đường thì chẳng ngờ Bàng thái sư đột nhiên cười lạnh một tiếng, nói:

“Thuộc hạ của Khai Phong phủ ngay cả lễ nghi trên công đường cũng không thông hiểu. Bao đại nhân, ngài thân là phủ doãn Khai Phong, lại quản giáo thuộc hạ của mình sơ sài như vậy; sao có thể đảm đương chức vụ khâm sai? Làm sao có thể thẩm vấn quốc cữu đương triều được đây?!”.

Những lời này vừa thốt ra, chúng nhân Khai Phong phủ đều biến sắc.

Kim Kiền lại càng thót tim, dưới chân lão đảo, thiếu chút nữa thì xé toạc ống tay áo của vị Tứ phẩm hộ vệ bên cạnh.

Không cần ngẩng đầu lên, Kim Kiền cũng có thể cảm thấy thân thể vị Tứ phẩm đối đao hộ vệ kia cương cứng lại, tựa như diêm báo bão sắp nổ.

Mẹ của con ơi!!! Cái lão cua này muốn hại chết mình hay sao? Chí ít cũng để cho tôi bước ra ngoài cửa rồi hãy lèo nhèo phàn nàn chứ, bây giờ tôi đứng gần Tiểu Miêu như vậy, nếu Tiểu Miêu mà nổi xung lên thì đến cả chạy thực mạng cũng chả kịp nữa!

Lại lén liếc nhìn sắc mặt của “Ngự Miêu” đại nhân, hình như đã đổi sang xanh mét.

Hừ hừ... Dù có chết cũng phải kéo theo cái đệm lưng...

Nghĩ đến đây, Kim Kiền hít sâu một hơi, quay phắt người lại, nhìn thẳng vào Bàng thái sư, lạnh lạnh nói: “Lời này của Thái sư sai rồi! Thuộc hạ tuy mới vào Khai Phong phủ chưa được mấy tháng, nhưng cũng biết lễ nghi trên công đường là như thế nào. Huống hồ thuộc hạ nguyên thuộc Tào ban, giữ gìn công đường ngăn nắp sạch sẽ là trách nhiệm của Tào ban, nay thấy bàn xử án của đại nhân dính bẩn, liền bước lên lau dọn, sửa sang lại, chính là để bảo vệ đường uy! Chắc hẳn Thái sư hằng ngày ở trong phủ thái sư hưởng cuộc sống nhung lụa, không biết đến những lễ nghi trên công đường như thế này cũng là chuyện thường tình. Thuộc hạ lúc trước chưa thể giải thích rõ cho thái sư hiểu thực là sơ suất của thuộc hạ, nay xin nhận tội với Thái sư!”.

Dứt lời Kim Kiền khom người ôm quyền, cung kính nhận lỗi với Bàng thái sư.

Kim Kiền nói một chập những lời này, không những đường hoàng thoát tội, mà còn một lời hai nghĩa, rõ ràng xin nhận tội với Bàng thái sư nhưng kỳ thực lại ngầm ám chỉ Thái sư vô tri, khiến chúng nhân Khai Phong phủ sắc mặt vui vẻ hẳn lên; trái lại Bàng thái sư, trợn trừng mắt tức giận, khóe miệng giật giật không ngừng, hồi lâu sau mới âm trầm nói: “Bao đại nhân... quả nhiên... rất biết cách quản giáo thuộc hạ!”.

Bao đại nhân ngồi sau bàn xử án, khe khẽ gật đầu đáp: “Thái sư quá khen”.

Bàng thái sư cảm giận nhìn Bao đại nhân một cái, lại đưa mắt quét sang Kim Kiền, hai mắt như rần rộc rình mồi, nhất thời khiến cho Kim Kiền toàn thân run rẩy, một dự cảm không lành cơ hồ như rất quen thuộc lóe lên trong đầu. Cũng may là chỉ một thoáng, Bàng thái sư đã thu ánh mắt lại nghiêm nghị không nói.

Kim Kiền lúc này mới thắm thở phào một hơi, nghĩ bụng: Chậc chậc, xem ra sau này cơ hội đổi công tác đến phủ Thái sư đại phú đại quý trăm phần trăm đã mất rồi... Thôi bỏ đi, ở Khai Phong phủ ít nhiều gì cũng có thể đủ ăn đủ mặc, mình phải thực tế một chút, thành thực an phận mà làm sai dịch đi.

Haizz nói đến thực tế, dù gì hiện giờ trên công đường mình cũng không có chỗ đứng, chi bằng đi ra ngoài tắm nắng rồi tranh thủ ngủ bù một giấc thì thực tế hơn.

Nghĩ vậy, Kim Kiền liền quay người thì lễ, nói: “Thuộc hạ cáo lui”.

Nói rồi, Kim Kiền liền nhấc chân đi ra phía cửa.

“Kim bổ khoái.”

Âm thanh sang sảng vang lên phía sau gọi Kim Kiền lại.

Hả?

Kim Kiền quay người, ngơ ngác nhìn vị hộ vệ áo đỏ gọi mình lại.

Nhưng thấy Triển Chiêu thân thẳng như cây tùng, đôi con ngươi sáng lấp lánh, nghiêm sắc mặt nói: “Kim bổ khoái không ngại thì có thể đứng sau Triển mỗ, nếu trên công đường lại có vật gì không sạch, cũng tiện lau dọn”.

Cái gì?

“... Thuộc hạ... tuân lệnh...”

Kim Kiền không hiểu mô tê gì cả, ngơ ngác ngác đi ra sau lưng Triển Chiêu đứng, vừa vịn bả qua tia sáng lóe lên trong mắt Bàng thái sư.

Lúc này, cuối cùng mọi người trên công đường ai đã vào vị trí người nấy.

Bao đại nhân đảo mắt một vòng, khẽ gật đầu, giơ kinh đường mộc vỗ một cái, cao giọng nói: “Thăng đường!”.

“Uy vũ...”

Đường uy chấn động, tam ban uy nghiêm, Thanh Thiên tọa giữa, minh kính cao huyền[1], đúng là: Đường uy hiển lộ chính khí, gương sáng soi tỏ Thanh Thiên.

[1] Đây là tấm hoành phi treo giữa công đường, có nghĩa: Gương sáng treo cao.

Bao đại nhân ngồi giữa công đường, cao giọng hạ lệnh:

“Người đâu, đưa An Lạc hầu Bàng Dục lên.”

“Đưa An Lạc hầu Bàng Dục lên...”, tiếng truyền lệnh vang đi.

Không lâu sau thì thấy có hai nha dịch dẫn An Lạc hầu lên công đường.

An Lạc hầu vẫn mặc bộ y phục hôm qua, áo gấm là lượt, chỉ có sắc mặt mang vẻ mệt mỏi, hai mắt đỏ kè, búi tóc hơi rối, từ trán cho đến cằm, một vết tím bầm án ngữ trên mặt, hết sức rõ ràng.

Bàng thái sư thấy con trai mình, nhất thời biến sắc, nhồm nứa người khỏi ghế đôi lông mày trắng nhú chặt lại, cho đến khi nhìn rõ vết bầm trên mặt Bàng Dục liền nổi trận lôi đình, quay đầu quát Bao đại nhân: “Con trai ta là quốc cữu đương triều, kẻ nào to gan dám dẫm thương An Lạc hầu tới mức đó?!”.

“Cha!” Bàng Dục thấy Bàng thái sư, nét mặt mỗi bạc nhược liền bị quét sạch, đôi mắt phượng khô phục về lạnh lùng, trầm giọng nói: “Là con mèo nuôi trong Khai Phong phủ không có mắt, làm con bị thương”.

“Triển Chiêu!!!” Bàng thái sư vỗ ghế đứng phắt dậy chỉ thẳng vào vị Tứ phẩm áo đỏ trước công đường mắng: “Ngươi chỉ là một tên Tứ phẩm hộ vệ con con, vậy mà dám dẫm thương quốc cữu đương triều, đúng là chán sống rồi!!!”.

Triển Chiêu nhìn thẳng vào Bàng thái sư, thần sắc không đổi, cũng không nói lời nào.

Kim Kiền đứng sau lưng Triễn Chiêu, lại bị ảnh hưởng bởi nộ khí của Bàng thái sư, toàn thân đầm mồ hôi lạnh, thầm nghĩ: Vị trí bên cạnh Tiểu Miêu phong thủy không tốt, lần sau nên đổi chỗ khác thì an toàn hơn.

Chợt nghe Bao đại nhân trên công đường cao giọng nói: “Thái sư, xin hãy bình tĩnh, chớ có nóng nảy!”

“Bình tĩnh chớ có nóng nảy? Bao đại nhân, nếu như là người thân của ngài bị kẻ khác làm bị thương thành bộ dạng thế này, lão phu thật muốn xem xem Bao đại nhân sẽ giữ bình tĩnh chớ có nóng nảy thế nào đây?”

“Thái sư, đây là công đường, xin Thái sư hãy tự trọng.”

“Hừ, Bao đại nhân, nay quốc cữu đương triều bị thuộc hạ của Khai Phong phủ đả thương đến mức này, lão phu nhất định sẽ tâu lên Thánh thượng, tố cáo Khai Phong phủ tội coi khinh hoàng thân.”

Dứt lời, Bàng thái sư phát ống tay áo, đi thẳng đến bên cạnh An Lạc hầu, nắm lấy cánh tay Bàng Dục nói: “Người đâu, chuẩn bị xe hơi phủ Hầu gia”.

Nhưng vừa mới đi được một bước thì nha dịch bốn xung quanh đều xông tới sát uy bồng nắm trong tay, không cho rời đi dù nửa bước.

Đám gia đình phía sau Bàng thái sư cũng xông đến trong nháy mắt, vây các nha dịch ở giữa.

Bàng thái sư hừ lạnh một tiếng quát: “Lão phu chính là Thái sư đương triều, kẻ nào dám ngăn cản?”.

Lời còn chưa dứt thì thấy một bóng áo đỏ đập không mà tới, kinh phong quét qua, nháy mắt một thanh kiếm với vỏ đen tuyền giờ ngang tầm mắt của Bàng thái sư.

Thân thẳng như thân tùng, áo đỏ ngạo nghễ, mắt nghiêm mày nhíu, vạt áo múa lượn nổi bật kiếm thế to lớn, đúng là: Một kiếm trong tay, vạn người khó qua.

Đám gia đình của Bàng gia bắt giác lui lại nửa bước.

“Triễn Chiêu!!!”, Bàng thái sư nghiêng răng nghiêng lợi quát.

Kim Kiền đứng một bên thấy vậy, lòng thầm kêu lên:

Ôi trời, lại đánh nhau nữa à?! Bèn khom người xuống, định chuẩn êm, nhưng vừa mới cúi xuống được nửa tắc liền nghe Bao đại nhân sau lưng trầm giọng nói: “Bàng thái sư”.

Bao đại nhân chậm chậm đứng lên, đôi mắt sắc bén, bắn ra những tia nhìn nghiêm khắc, mở miệng nói: “Mời Thái sư về chỗ”.

“Bao đại nhân!”, Bàng thái sư quay người tức tối nhìn, quát: “Ngài dám ngăn cản ta?”.

Bao đại nhân đứng sau bàn xử án, thân vững tựa núi, cao giọng nói: “Hiện giờ bản phủ chính là khâm sai phụng chỉ xuất tuần, đến nơi nào như thánh giá đích thân tới, lẽ nào Bàng thái sư muốn mạo phạm thánh giá?”.

Bàng thái sư dựng đôi mày trắng, nói: “Bao đại nhân, ngài chớ có lấy thân phận khâm sai ra ép người, lão phu đường đường là thái sư, còn phải sợ ngài sao?”.

Bao đại nhân mắt trừng lên, hai tay ôm quyền, hướng về phía trước nói: “Lẽ nào Thái sư muốn bản phủ thỉnh đem Thượng Phương bảo kiếm mới chịu dừng lại?!”.
“Ngài...”, Bàng thái sư nhất thời nghẹn họng, đứng giữa công đường thở phì phò.

“Cha”, An Lạc hầu Bàng Dục một bên đột nhiên mở miệng nói: “Cha không cần lo lắng, Bao Hắc Tử không có chút chứng cứ nào, vốn không thể làm gì được con, hôm nay con sẽ tiếp đến cùng!”.

Bàng thái sư quay đầu, cau mày nói: “Nhưng...”.

“Cha, cha không cần lo lắng!”, khóc miệng Bàng Dục nhếch lên thành một nụ cười lạnh, vết bầm tím ngay giữa khuôn mặt liền như rắn độc uốn éo, tiếp tục nói, “Người an lâm trở về ngồi xuống đi, tự mình con cũng có thể giải quyết”.

Bàng thái sư lúc này mới gật gật đầu, quay người lại đi đến thái sư ký ngồi xuống, đám gia đình phía sau cũng đứng về chỗ cũ.

Chúng nhân Khai Phong phủ cũng lần lượt trở lại vị trí của mình.

Kim Kiền thấy Triển Chiêu đã quay về mới thở phào nhẹ nhõm, vội lui lại sau mấy bước.

Bao đại nhân chậm chậm ngồi xuống, đôi mắt thâm trầm nhìn An Lạc hầu Bàng Dục trên công đường, đột nhiên vỗ mạnh kinh đường mộc, cao giọng quát: “Bàng Dục, ngươi trấn giữ Trần Châu phủ, lại giấu giếm tình hình hạn hán ở Trần Châu không báo, hại chết vô số bách tính, tội ác ngập trời, còn không nhận tội?!”

“Bao đại nhân!”, Bàng Dục chấp tay một cái nói: “Bao đại nhân vì sao lại nói ra những lời này? Bản hầu đội ơn Thánh thượng tứ phong An Lạc hầu, vốn chỉ là cái danh, căn bản chẳng có chút thực quyền nào, chuyện hạn hán ở Trần Châu này, khi nào đến phiên bản hầu quản? Cho dù là có bách tính bình dân chết vì nạn hạn hán đi chăng nữa, Bao đại nhân phải chất vấn tri phủ Trần Châu mới đúng, vì sao lại hỏi bản hầu?”

Những lời này vừa thốt ra, cả công đường đều im lìm.

Kim Kiền đứng sau Triển Chiêu, thâm tắc lưỡi:

Chắc chắn, con của con này quả nhiên tráo trở xảo hoạt, một phong hiệu “An Lạc hầu” cũng có thể trở thành cớ để thoát tội. Đáng tiếc, cái tên tri phủ cá tre kia đã sớm nhận tội, còn đồng ý làm nhân chứng, con của con người chờ bị tố cáo đi.

Quả nhiên, bỗng nghe Bao đại nhân cao giọng nói: “Người đâu, giải tri phủ Trần Châu Lý Thanh Bình lên”.

“Giải tri phủ Trần Châu Lý Thanh Bình lên...”

Lát sau, có hai nha dịch giải một gã phạm nhân tới.

Người này tóc tai tán loạn, mặc áo tù nhân, cầm nhọn, ba chòm râu dài rủ xuống trước ngực, đó chính là tri phủ Trần Châu Lý Thanh Bình.

Lên tới công đường Lý Thanh Bình lập tức quỳ rạp trên đất, mặt hướng lên trên hô to: “Phạm, phạm quan Lý Thanh Bình khấu kiến Bao đại nhân!”.

Bao đại nhân nheo nheo mắt, trầm giọng hỏi: “Lý Thanh Bình, bản phủ hỏi ngươi, ngươi thân là tri phủ Trần Châu, vì sao lại giấu giếm tình hình hạn hán ở Trần Châu không báo lên trên, dẫn đến vô số bách tính chết đói nơi đầu đường, vô số nạn dân phải lưu lạc lang thang?!”

“Phạm... phạm phạm phạm quan... quan.., Lý Thanh Bình run như giẻ, miệng mấp máy hồi lâu cũng không thốt lên nổi một câu hoàn chỉnh.

An Lạc hầu Bàng Dục ở một bên lại mở miệng nói trước: “Lý Thanh Bình, ngươi ngẩng đầu lên nhìn xem còn ai nữa đang ngồi trên công đường?”.

Lý Thanh Bình lúc này mới ngẩng lên, vừa thấy Bàng thái sư ngồi bên hông công đường lập tức biến sắc, mồ hôi to như hạt đỗ chảy đầy đầu.

“An Lạc hầu gia, bản phủ còn chưa cho ngươi trả lời!”, Bao đại nhân nghiêm mặt, trầm giọng quát.

“Bao đại nhân”, Bàng Dục cười lạnh nói, “Bản hầu chỉ nhớ Lý đại nhân và gia phụ quen biết nhau từ trước, cha mẹ của Lý đại nhân và gia phụ cũng là bạn thế giao, bởi vậy mới muốn nhắc nhở Lý đại nhân trước khi chết nhìn cổ nhân một chút mà thôi”.

“Bàng Dục!”, Bao đại nhân đột nhiên giận dữ quát lên, “Nếu ngươi còn nhiều lời thì đừng trách bản phủ trị người tội nào loạn công đường!”.

Bàng Dục nhướng mày cười lạnh, không nói tiếp nữa.

Kim Kiền đứng phía trước nên nhìn thấy rất rõ, mặc dù Bao đại nhân quát An Lạc hầu không được nói, nhưng lại chậm mất nửa bước. Từ khi Bàng Dục nhắc nhở người nhà Lý Thanh Bình và Bàng thái sư có quan hệ, sắc mặt Lý Thanh Bình liền biến đổi dữ dội, lúc này đã như tờ giấy rồi.

Quay đầu nhìn Bao đại nhân, chỉ thấy sắc mặt Bao đại nhân sầm xuống, đôi mày nhíu chặt lại thành một đường. Lại nhìn sang Công Tôn tiên sinh bên mé kia, sắc diện cũng không tốt. Về phần Triển Chiêu, không cần ngẩng đầu nhưng thấy người bên cạnh nắm chặt Cự Khuyết, chặt đến nỗi các khớp ngón tay trở nên trắng bệch, liền biết sắc mặt vị Ngự tiền tứ phẩm hộ vệ khó coi đến cỡ nào.

Kim Kiền thầm thở dài một tiếng, nghĩ: Aizz, chuyện nhà Lý Thanh Bình và con của con kia có quan hệ chưa chắc là sự thật, nhưng người nhà Lý Thanh Bình bị con của con đem ra làm chiêu bài uy hiếp, việc đó thì chắc đến tám phần. Quả nhiên con của con này quá gian xảo, phiền phức to rồi đây...

Về phần Lý Thanh Bình tri phủ Trần Châu, mặt cắt không còn giọt máu, mồ hôi to như hạt đỗ tủa ra, ba chòm râu cũng theo da mặt không ngừng rung rung, nửa chữ cũng không thốt lên nổi.

Bao đại nhân vỗ mạnh kinh đường mộc, cao giọng quát: “Lý Thanh Bình, bản phủ hỏi, tại sao không trả lời?”.

Lý Thanh Bình lúc này mới hoàn hồn, vội dập đầu xuống đất, run rẩy đáp: “Bẩm... bẩm đại nhân, đại hạn ở Trần Châu, phạm quan không... không báo lên triều đình kịp thời là do phạm quan không làm tròn bổn phận, phạm quan xin nhận tội, tất thấy xin đại nhân xử trí...!”.

Những lời này vừa thốt ra, trên công đường đột nhiên lặng như tờ.

Lát sau mới nghe Bàng thái sư cười phá lên: “Khúá khúá, Bao đại nhân, tri phủ Trần Châu đã nhận tội trước vương pháp, ngài còn chưa dùng đến trảm đao của Khai Phong phủ sao?”.

Bao đại nhân im lặng một chút, mới nhìn Bàng thái sư một cái, rồi nhìn sang Lý Thanh Bình hỏi: “Lý Thanh Bình, người thân là tri phủ, Trần Châu đại hạn, chuyện lớn như thế, có sao lại không báo lên kịp thời?”.

“Việc này, việc này...”, Lý Thanh Bình quỳ rạp trên đất, toàn thân run rẩy không ngừng, nhưng vẫn một mực đáp: “Phạm quan nhận tội, tất thấy xin đại nhân xử trí!”.

Kim Kiền thấy vậy, nhất thời tim lạnh đi một nửa, thầm nghĩ: Tiêu rồi, Lý Thanh Bình đã ăn quả quyết tâm nên lòng dạ cứng rắn như thép, mới nhất định làm con dê thí mạng, vở kịch này không xướng tiếp được nữa rồi.

Bao đại nhân ngồi giữa công đường, cau mày không nói lát sau mới cao giọng: “Người đâu, giải Lý Thanh Bình tri phủ Trần Châu về đại lao, canh giữ cẩn thận”.

Hai sai dịch liền bước lên giải Lý Thanh Bình đi.

An Lạc hầu Bàng Dục đứng giữa công đường, cười nhạt một tràng, mở miệng nói: “Bao đại nhân, hiện giờ có thể để bản hầu hỏi phủ rồi chứ?”.

Chát! Kinh đường mộc vang lên, đôi mày của Bao đại nhân rung lên, ánh mắt sắc bén như có điện, cao giọng quát: “An Lạc hầu Bàng Dục! Người ở Trần Châu, làm hại thôn xóm, coi muôn dân như cá thịt; tự ý dựng Nhuyễn Hồng đường, giam cầm nữ tử con nhà lành, thỏa sức vui thú; giấu giếm tình hình hạn hán không báo, khi quân phạm thượng, dẫn tới đâu đâu cũng có thảm cảnh tiếng than dậy trời, thảm thiết khôn cùng; tội tội thành hàng, chồng chồng chất chất, trời người cùng căm phẫn, người chớ có cho rằng bản phủ không làm gì được người, nên nhớ có cái gọi là ‘lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà khó lọt’, bản phủ nhất định sẽ bắt người nhận tội trước vương pháp!”.

An Lạc hầu cười nhạt một tiếng, ôm quyền nói: “Bao đại nhân, những việc ngài nói, có chứng cứ không?”.

Bao đại nhân trừng mắt đáp: “Bản phủ nhất định sẽ điều tra ra chứng cứ, khiến người tâm phục khẩu phục!”.

“Bản hầu xin đợi!”

Bao đại nhân vỗ kinh đường mộc: “Người đâu, đưa An Lạc hầu về sương phòng, bãi đường!”.

“Bao đại nhân!”, Bàng thái sư đứng lên, cao giọng, “An Lạc hầu còn chưa định tội, có sao không thể về phủ Hầu gia?!”.

“Bằng thái sư, An Lạc hầu tuy chưa bị định tội, nhưng vẫn thuộc hàng nghi phạm, tất nhiên không thể hồi phủ!”

“Bao Hắc Tử...”, Bằng thái sư giận dữ thở phì phì đến rung cả râu, định tiến lên tranh cãi.

Bằng Dục trên công đường lại thông thả mở miệng nói: “Cha, nếu Bao đại nhân đã mời con làm khách trong phủ nha, con liền ở lại đây mấy ngày nào có xá gì”.

Dứt lời còn cười lạnh một tràng rồi mới theo nha dịch rời khỏi công đường.

Bằng thái sư thấy vậy cũng không nói nhiều nữa, hừ lạnh một tiếng, mang gia đình nghênh ngang bỏ đi.

Chúng bách tính ngoài cửa công đường thấy vậy, nhất thời than thở không thôi, từ từ tản đi, chỉ còn lại chúng nhân Khai Phong phủ đứng trên công đường.

Bao đại nhân đứng sau bàn xử án, chau mày trầm ngâm, không nói một lời.

Công Tôn tiên sinh thấy thế liền bước lên vài bước, giọng nói: “Đại nhân, theo ý của học trò, nếu muốn trị tội Lạc hầu, e là phải bàn bạc kỹ lưỡng mới được”.

Bao đại nhân khe khẽ gật đầu, quay lại nói với mấy người bên cạnh: “Theo bản phủ đến phòng khách, sau đó bàn bạc tiếp”.

Bốn đại Hiệu úy, Công Tôn tiên sinh, Triển Chiêu nhất nhất chấp tay thi lễ đáp ứng, rồi theo Bao đại nhân đi ra hậu đường.

Kim Kiên thấy đội hình như vậy, nhất thời sáng tỏ, thầm nghĩ: Chắc chắc, lại là hội nghị của các nhân vật thành tinh trong Khai Phong phủ, nom có vẻ chẳng hay ho gì đâu. Ai chà, một nhọc mấy ngày trời, eo nhức, lưng đau, bây giờ bãi đường kết thúc công việc rồi, mình vẫn nên tìm chỗ nào ngủ một giấc, bồi bổ lại tinh thần, đó mới là nhiệm vụ hàng đầu.

Nghĩ vậy, Kim Kiên liền khê khàng xoay người, định đi về phía cửa lớn.

Nhưng vừa mới đi được hai bước thì bỗng nghe một âm thanh sang sảng vang lên phía sau lưng: “Kim bổ khoái, phòng khách nên đi hướng này”.

Hả...

Da mặt Kim Kiên co rúm lại, cả người cứng ngắc từ từ quay lại, nhìn bóng dáng áo đỏ trắng như cán bút, bất đắc dĩ nói: “Triển đại nhân, hình như thuộc hạ không...”.

“Kim bổ khoái”, Công Tôn tiên sinh cũng quay người nói với Kim Kiên: “Thời gian cấp bách, chớ nên lề mề”.

“... Thuộc hạ tuân lệnh.”

Kim Kiên y như quả cà héo, cúi đầu ủ rũ đi theo mấy người họ, lết xết đi về phía hậu đường, vừa đi vừa lẩm bẩm trong lòng:

Hừ hừ, hôm nay rời giường quên không xem Hoàng lịch[2], mình dám lấy sự tôn nghiêm của người hiện đại ra mà cược trên Hoàng lịch hôm nay nhất định sẽ viết là:

Hợp: Mọi việc đều không hợp

Kỵ: Động vật họ Mèo

[2] Hoàng lịch: Tương truyền là do Hoàng Đế, tức Hiên Viên Hoàng Đế vị vua thủy tổ của Hoa Hạ, sáng tạo nên, trong đó ghi lịch canh tác thời vụ của nông dân, Hoàng lịch là cơ sở để tạo nên Nông lịch của Trung Quốc sau này.

113. Q.7 - Chương 16: Hồi Mười Sáu

Nhuyễn Hồng đường không bắt mà tan.

Bất đắc dĩ lại thăm Hầu phủ.

Mọi người vội vàng theo Bao đại nhân đến phòng khách trong hậu đường. Bao đại nhân ngồi giữa phòng, Công Tôn tiên sinh, Triển Chiêu đứng hai bên, tứ đại Hiệu úy thì hộ vệ ở bốn phía, Kim Kiền là người cuối cùng bước vào phòng, vừa bước vào cửa đã thấy thế trận hiện tại vô cùng bức người, liền vội vàng đứng ngay vào góc cửa, cúi đầu cup mắt, nhất quyết đem mình biến thành đồ trang trí trong phòng.

Bao đại nhân ngồi an ổn giữa phòng, nhíu chặt đôi mày, nhìn một vòng, cuối cùng đưa mắt nhìn Công Tôn tiên sinh, nói: “Công Tôn tiên sinh, theo ý tiên sinh, án của An Lạc hầu nên xử trí thế nào?”

“Đại nhân”, Công Tôn tiên sinh khẽ thi lễ đáp, “Lý Thanh Bình, tri phủ Trần Châu lúc lên công đường liền đổi lời khai, rõ ràng là chịu sự áp chế của An Lạc hầu cùng Bàng thái sư hiện giờ nếu muốn để y lên công đường làm chứng, vạch rõ tội trạng của An Lạc hầu Bàng Dục e rằng rất khó”.

Bao đại nhân cau mày nheo mắt, im lặng một lát, lại nói: “Vậy theo như tiên sinh nhận định, án này nên bắt tay từ đâu?”

Công Tôn tiên sinh sắc mặt lộ vẻ khó xử, do dự nói: “An Lạc hầu giấu giếm tình hình hạn hán không báo, tuy là tội khi quân, nhưng chỉ có mình tri phủ Lý Thanh Bình biết rõ sự tình, hiện giờ đã phản cung, ngắt nối lại không có chứng cứ; mà An Lạc hầu ở Trần Châu làm bao chuyện trái vương pháp vi phạm kỷ cương, tất sẽ khiến kẻ khác căm giận, nhưng hiềm vì thân phận đặc thù của An Lạc hầu, hãn là quốc cữu đương triều, một tay che trời, nào ai dám đứng ra làm chứng? Nay lại thêm Bàng thái sư ở một bên gây trở ngại, chứng cứ càng khó tìm; cho dù đại nhân tiếp tục thẩm vấn, e là cũng chỉ phí công”.

Triển Chiêu nghe xong, nắm chặt Cự Khuyết, chấp tay bước lên, cất cao giọng nói: “Lẽ nào để An Lạc hầu tiêu dao ngoài vòng pháp luật?!”

Công Tôn tiên sinh ngược lên nhìn Triển Chiêu một cái, đôi mày cau chặt, nhưng không đáp.

Bao đại nhân thấy tình huống như vậy, mi tâm càng nhíu chặt hơn, cúi đầu không nói.

Trong phòng khách, nhất thời tĩnh lặng một mảnh.

Trương Long đứng một bên rốt cuộc kích động, vọt lên một bước cất tiếng: “Đại nhân, An Lạc hầu ở Trần Châu ngang ngược làm càn coi trời bằng vung, tội ác ngập trời, thuộc hạ cho dù phải liều mạng cũng phải làm cho An Lạc hầu chịu tội trước vương pháp!”

Vương Triều, Mã Hán, Triệu Hổ cũng đồng thời bước lên một bước, ôm quyền cao giọng nói: “Đại nhân, chúng thuộc hạ nguyện từ quan, cho dù phải liều mạng cũng phải để An Lạc hầu chịu tội trước vương pháp”.

Dứt lời tất cả cùng xoay người xông ra phía cửa, rất có khí thế đi liều mạng, khiến Kim Kiền đứng cạnh lão đảo suýt ngã.

“Quay lại!”

Bao đại nhân trầm giọng quát một tiếng, tức giận mắng, “Bốn người các ngươi theo bản phủ đã nhiều năm, vì sao vẫn kích động nóng nảy như vậy?”

“Đại nhân..”, bốn người họ quay lại, chấp tay vốn muốn tranh luận, nhưng vừa thấy thần sắc của Bao đại nhân thì nửa câu cũng không thốt ra nổi, chỉ đành lui sang một bên đứng.

Kim Kiền đỡ lấy thất lưng bị đụng đau, cẩn thận lết vào trong phòng, lòng thầm oán giận:

Hự hự, hôm nay cũng chẳng biết là đụng vào cái gì mà đen vậy, đi đến chỗ nào phong thủy cũng đều không tốt cả, mới rồi đứng sau Tiểu Miêu, vô duyên vô cớ bị vạ lây bởi nộ khí của lão của già; bây giờ đứng cạnh cửa cũng thiếu chút nữa bị Tứ đại kim cương xô vẹo cả eo... Không được, mình sao có thể ngồi chờ chết chứ, vẫn nên tìm chỗ khác có phong thủy tốt thì hơn.

Nghĩ vậy, Kim Kiền vội ngẩng lên quan sát sắc diện mọi người trong phòng khách, chỉ thấy Bao đại nhân sắc mặt sầm sì; Tứ đại kim cương cả người cứng ngắc, rục rịch như muốn hành động; Triển Chiêu hai mắt càng sâu đen, sát khí trùm thân, rất có dấu hiệu nổi bão; nhìn đi nhìn lại, chỉ có Công Tôn Trúc Tử tuy vẻ mặt không tốt nhưng cũng hơn mấy người kia, coi như bình tĩnh đi.

Chắc, lão Bao mình không thể chọc vào, Tứ đại kim cương không chạm được, Tiểu Miêu thì mình không có gan động đến... Hừm hừm, Công Tôn Trúc Tử, một thư sinh, sức trời gà không chặt, cho dù có nổi giận hay gì đi nữa thì mình vẫn có thể an toàn mà thoái lui được.

Kim Kiền nhìn một vòng, lập tức quyết đoán, dịch dịch mấy bước chân chuyển qua đứng sau Công Tôn tiên sinh, đứng vững rồi lòng mới yên tâm vài phần.

Chẳng ngờ người còn chưa ổn định đã thấy Công Tôn tiên sinh phía trước đột nhiên quay đầu lại, cất tiếng: “Kim bồ khoái lúc này đến đứng cạnh tại hạ, chẳng lẽ Kim bồ khoái đã có diệu kế?”.

Oh my God!

Kim Kiền thoáng cái hai mắt tròn tròn, các biểu bì khắp trên người đều co rúm lại, nháy mắt tim đã lạnh đi nửa phần.

Lại thấy mọi người trong sảnh, ánh mắt sáng rực đều bắn chiu chiu về phía này, dường như phải bắn thủng mấy chỗ trên người mình mới cam tâm ấy.

Kim Kiền bị nhìn đến mức da đầu phát run, bất giác mấp máy miệng, nhưng một chữ cũng không thốt lên được.

“Kim bồ khoái, nếu có diệu kế, chi bằng nói ra để mọi người cùng nghiên cứu bàn bạc một phen”, Công Tôn tiên sinh ở bên tiếp tục quạt thêm chút gió, thổi thêm tí lửa.

Thoáng cái ánh mắt mọi người càng trở nên nóng bỏng.

Kim Kiền chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh túa ra trên trán, lại cảm giác kiểu tình huống thế này dường như rất quen thuộc, nhất thời khiến Kim Kiền có chút dở khóc dở cười.

Hự hự, lẽ nào mình dường dường một người hiện đại thế này, bị cây gậy trúc trước mắt hành hạ nhiều mà đâm ra lại có khuynh hướng “thích bị ngược đãi” rồi?

... Khoan đã, không lâu trước đây đúng là có gặp tình huống tương tự... Hình như là lúc Bao đại nhân phái mình theo Tiểu Miêu và Tứ đại kim cương đi Trần Châu tra án. Nói mới nhớ, vụ án điều tra lúc đó dường như là: Thạch tín... Trương cái gì Đức ấy nhỉ... Thu Nương...

À há!

Trong đầu Kim Kiền lóe lên một ý nghĩ, hai mắt sáng rực buột thốt: “Bẩm đại nhân, chỉ là thuộc hạ đột nhiên nhớ đến còn có một vụ án nữa mà đại nhân vẫn chưa điều tra rõ”.

Bao đại nhân nghe vậy liền sững sốt, hỏi: “Án nào vậy?”.

Kim Kiền ôm quyền bước lên, tiếp tục nói: “E là đại nhân đã quên rồi, còn có vụ án Trương Tụng Đức mưu sát Hoàng Đại Hổ vẫn chưa điều tra được”.

Những lời này vừa thốt ra, mọi người như bừng tỉnh ngộ.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh thoáng cái hai mắt liền phát sáng, lập tức quay người nói với lão Bao: “Theo như điều tra trước đây của Triển hộ vệ, An Lạc hầu và vụ án Trương Tụng Đức hạ độc hại chết chồng của Thu Nương nhất định có liên quan với nhau. Nếu bắt tay từ vụ án này, thì sẽ có mấy người như Hoàng thị, Thu Nương và Trương Tụng Đức làm chứng, nếu đã như thế thì tội chứng An Lạc hầu tự ý dựng Nhuyễn Hồng đường, giam cầm con gái nhà lành, luyện chế xuân dược, coi muôn dân như cá thịt đã rõ ràng rành. Tuy An Lạc hầu có thể thoát được tội giấu giếm tình hình hạn hán, khi quân phạm thượng, nhưng nếu đem những hành vi phạm tội này ra phán xử nhất định sẽ đưa được An Lạc hầu ra chịu tội trước vương pháp”.

Bao đại nhân nghe vậy, sắc mặt liền hoàn hoàn phân nửa, ánh mắt hướng sang Kim Kiền mang theo vẻ tán thưởng, nói: “Không câu nệ hình thức, không bó buộc cách thức, Kim bồ khoái thật sự là tâm tư mẫn tiệp”.

Mọi người nghe xong, ai cũng tán thưởng nhìn Kim Kiên.

“Đại nhân quá khen rồi, có thể vì đại nhân mà phân ưu, quả thực là may mắn của thuộc hạ”, Kim Kiên cười khan hai tiếng, vội chấp tay thi lễ đáp.

Chỉ là trong một chớp mắt khom người, dường như nàng thoáng thấy khóe miệng Công Tôn Trúc Tử hơi nhếch lên, sao cứ thấy có cảm giác gai mắt quen thuộc thế.

Hừ hừ... Không hay rồi, không hay rồi...

Bao đại nhân tay vuốt chòm râu đen nhánh, gật gật đầu, nghiêm sắc mặt nói: “Công Tôn tiên sinh, lập tức phái người truyền Trương Tụng Đức đến phòng khách hỏi chuyện”, rồi đưa mắt nhìn Triển Chiêu cao giọng nói: “Triển hộ vệ nghe lệnh, bản phủ lệnh cho người dẫn Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hồ lập tức đến Nhuyễn Hồng đường cứu Hoàng thị, Thu Nương ra đưa về để bản phủ hỏi chuyện, không được có sai sót”.

“Thuộc hạ tuân lệnh!”, năm người Triển Chiêu lập tức bước lên, chấp tay lĩnh mệnh, Công Tôn tiên sinh cũng vội vã đi ra cửa.

Kim Kiên vừa thấy mấy người họ sấp sấp giữa giữa, cuối cùng cũng không rãnh để bận tâm đến mình, lúc này mới thăm thở phào một cái, nghĩ bụng: Ai da, mấy vị ôn thần đại gia này mau mau xuất môn đi công cán đi, để mình còn được dễ thở.

Nhưng mắt thấy mấy người họ sấp bước ra khỏi cửa, thì Triển Chiêu đột nhiên dừng lại, quay người chấp tay hướng Bao đại nhân nói: “Đại nhân, thuộc hạ còn muốn dẫn theo một người”.

Bao đại nhân trước sững sốt, sau lại cười, nói: “Là bản phủ sơ suất, phải chăng Triển hộ vệ muốn dẫn Kim bồ khoái cùng đi?”.

Không... không phải chứ?!

Da mặt Kim Kiên gật gật, mắt thấy vị Ngự tiền hộ vệ danh chấn thiên hạ kia vẻ mặt nghiêm túc gật đầu, sau lưng bốn vị Hiệu úy lại cũng đồng thời gật đầu, động tác đều tằm tắp, hệt như đã tập luyện từ trước vậy.

Giá họa! Tuyệt đối là giá họa tập thể, nhất định là mấy tên này không vừa ý chuyện vừa rồi lão Bao khen ngợi mình, một thanh niên tứ hữu thời hiện đại, nên mới ôm lòng bất mãn, đổ kị anh tài!

Công Tôn tiên sinh vốn đã đi tới cửa cũng quay lại thi lễ, bổ thêm đá xuống giếng: “Triển hộ vệ quả nhiên suy nghĩ chu đáo, An Lạc hầu là kẻ xảo quyệt nham hiểm, chứng cứ trong Nhuyễn Hồng đường e là không dễ tìm, Kim bồ khoái tâm tư mẫn tiệp, nhất định có thể giúp Triển hộ vệ một tay”.

Bao đại nhân vuốt râu gật đầu, ánh mắt chuyển sang Kim Kiên, nói: “Kim bồ khoái...”.

“Thuộc hạ nguyện theo Triển đại nhân cùng đi, nhất định sẽ đưa được Thu Nương trở về!”

Kim Kiên bước một bước dài lên trước, ôm quyền thề sắt son, nhưng trong lòng lại không ngừng kêu khổ: Hức hức, dù sao thò cổ ra cũng bị một đao, rút cổ lại cũng bị một đao, đằng nào cũng thế, mình đành phải chủ động đứng ra nhận nhiệm vụ, sau này cũng coi như danh chính ngôn thuận xin thêm chút phí tăng ca.

Nói rồi Kim Kiên liền đeo lên bộ mặt thà chết không sờn đi đến trước mặt Triển Chiêu, chấp tay thi lễ.

Triển Chiêu khề gật đầu, quay người phát vạt áo, đi thẳng ra cửa, tứ đại Hiệu úy theo sát sau đó, Kim Kiên đi sau chót, lưng cũng thẳng như cán bút, chỉ là vừa ra khỏi cửa một cái, khuất khỏi tầm mắt Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh, hai vai Kim Kiên liền rũ xuống y như quả cà héo, rút thành một cục, thất thế bước đi.

Hừ hừ, quả nhiên là nên đối công tác đến phủ Thái sư...

Đến Nhuyễn Hồng đường thăm lại chốn xưa, mặc dù chỉ mới cách có mấy ngày nhưng Kim Kiên lại thấy lòng buồn ngủi vô hạn, kích động vạn phần, muôn vàn cảm xúc trào dâng dồn nén lại thành một câu:

Thu Nương chẳng biết nơi nao, mặc cho nha dịch lao xao đứng nhìn.

Bà nó, một tòa Nhuyễn Hồng đường to như vậy, nhưng đừng nói cái gì mà “Xuân Nương” hay “Thu Nương” đến cả bóng ma cũng chả có.

Kim Kiên đứng giữa đình viện trong Nhuyễn Hồng đường, cho hai tay vào trong ống tay áo, ngẩng đầu lên nhìn trời, miệng thì lầm bầm: “Tục ngữ nói: Ông trời lúc nắng lúc mưa[1]. Mỗi ban ngày còn nắng chói chang, ai có thể ngờ được đến đêm mây đen lại che lấp mặt trời, đến sao cũng không có ánh sáng”.

[1] Trích trong câu: Ông trời lúc nắng lúc mưa, đời người may rủi sớm trưa khôn lường.

Chắc chắc, hứng thứ gió này vào lúc nửa đêm, thật có thể làm cho tế bào văn học dày công tu dưỡng của mình lạnh đến tỉnh lại... Lạnh quá đi...

Kim Kiên không khỏi giật mình đánh thót một cái, ánh mắt nhìn đến năm bóng người trước mặt.

Triển Chiêu thân thẳng như cán bút, một thân quan bào đỏ rực, múa lượn theo gió, tứ đại Hiệu úy đứng sau, sừng sững tựa núi. Nhìn từ xa đúng thực có vài phần phong thể của: “Gió hiu hiu hắt nước sông Dịch lạnh ghê[2]”.

[2] Trích từ hai câu “Gió hiu hiu hắt nước sông Dịch lạnh ghê. Tráng sĩ một đi không trở về” của Kinh Kha ứng tác với bạn đi tiễn, bên dòng sông, trước khi lên đường sang Tần hành thích vua Tần.

Kim Kiên thầm thở dài, nghĩ bụng:

Ài ài, vốn chỉ mong đến Nhuyễn Hồng đường cứu được Hoàng thị, Thu Nương ra để có người làm chứng, chẳng ngờ cái Nhuyễn Hồng đường này lại vườn không nhà trống, tìm khắp trong viện từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên, khắp các góc ngách, lẫn lộn cả một buổi chiều thêm nửa buổi tối nữa, nhưng đến cả một con vật bé tí có thể thở được cũng không tìm thấy chứ đừng nói đến cái gì như các dân nữ con nhà lành bị cưỡng đoạt. Thôi không tìm thấy người cũng coi như chuyện tốt, cuối cùng cũng có thể kết thúc công việc về phủ sớm một chút, ăn bữa tối, nhưng...

Kim Kiên đi lên trước thăm dò, ngó thấy sắc mặt Triển Chiêu, không khỏi giật mình đánh thót một cái.

Chỉ thấy đôi mày lười mác nhuốm sương của Triển Chiêu đang cau chặt, đôi con ngươi lấp lánh như ngập tràn băng lạnh, đôi môi mỏng mím chặt, Cự Khuyết trong tay lạch cạch rung động, bốn vị Hiệu úy phía sau cũng chìm trong sâu não, mây đen đầy đầu.

Ôi ôi, nếu cứ như thế này, mấy tên kia nổi khùng lên, đem Nhuyễn Hồng đường phá nát chỉ là chuyện nhỏ, nhưng nếu làm bị thương đến mình, đường đường một người hiện đại thì không hay lắm đâu.

Nghĩ đến đây, Kim Kiên liền đi mấy bước đến bên Triển Chiêu do dự một lát mới nói: “Triển đại nhân, hiện giờ trong Nhuyễn Hồng đường đã không tìm được nhân chứng, chỉ bằng chúng ta quay về phủ nha trước, sau đó bàn bạc với Công Tôn tiên sinh rồi tính tiếp”.

Triển Chiêu nghe xong lại không có chút xú cử động nào đôi mắt đen huyền chất chứa ánh sáng, chậm chậm y quét một vòng trong viện, thông thả nói: “Kim bổ khoái, theo ý Kim bổ khoái trong thành Trần Châu này, nếu muốn giấu người, thì nên giấu ở đâu mới là an toàn nhất?”.

“Hả?”, Kim Kiên nghe mà sửng sốt, ngược mắt lên nhìn, nhất thời ngơ ngẩn.

Chỉ thấy Triển Chiêu đôi con ngươi đen láy sáng lấp lánh, nhìn chăm chăm vào trời đêm, mới nhìn thì ngỡ ánh mắt sắc như dao, nhưng nhìn lần nữa thì lại thấy trầm tĩnh như đêm tối.

Kim Kiên cảm thấy tim mình nảy lên một cái, buột thốt theo phản xạ có điều kiện: “Tất nhiên là giấu ở chỗ không thể lục soát, tra khám là an toàn nhất...”.

Vừa nói được nửa câu, Kim Kiên đột nhiên cảm thấy không ổn, lập tức bưng tỉnh, cao giọng thét lên: “Triển đại nhân, không phải ngài muốn đi đến phủ Hầu gia thăm viếng đó chứ?!", bụng thì nghĩ: Này này, Tiểu Miêu ơi là Tiểu Miêu, lần trước đến thăm viếng phủ Hầu gia, thiếu chút nữa thì cái mạng nhỏ của tôi đi đứt, bây giờ mặc dù phủ Hầu gia không có con của con kia ở nhà, nhưng lại có một con của già trấn giữ, hệ số nguy hiểm tăng lên gấp bội đấy!

Triển Chiêu gật đầu nói: “Triển mỗ đang có ý này”.

“Triển đại nhân!”, còn chưa đợi bốn vị phản ứng, Kim Kiền đã lập tức kêu to. “Chúng ta không có bằng chứng chứng minh người trong Nhuyễn Hồng đường bị giấu trong phủ Hầu gia, cứ tùy tiện đến thế này, nếu bị người ta phát hiện thì tội danh tự ý xông vào phủ Hầu gia chúng ta không gánh nổi đâu!”.

Kim Kiền vừa nói vừa quay sang đánh mắt ra hiệu cho Tứ đại kim cương, thầm kêu: Bốn tên lỗ mãng này, còn không mau khuyên nhủ cái con mèo cứ thích tận trung với chức trách một cách thái quá này đi, lẽ nào thật sự muốn mọi người cột chung lại rồi tự đi vào chỗ chết sao?

Nhưng bốn vị Hiệu úy lại như bị điểm huyết, chỉ nhìn chăm chăm vào Tứ phẩm hộ vệ trước mặt, hoàn toàn không nhìn thấy ánh mắt của Kim Kiền.

Triển Chiêu từ từ quay người, đôi con ngươi sáng lấp lánh quét qua mọi người, trầm giọng nói:

“An Lạc hầu nham hiểm xảo quyệt, rất có thể đã dự liệu tới việc chúng ta đến Nhuyễn Hồng đường tìm chứng cứ nên mới có hành động này. Có điều An Lạc hầu bị bắt trong thời gian ngắn, những người trong Nhuyễn Hồng đường e là vẫn chưa đưa đi được xa mà vẫn giấu ở trong thành. Chúng ta phải mau chóng tìm kiếm, nếu để chậm trễ lâu ngày ắt sẽ phát sinh biến cố”.

Ngưng một chút, Triển Chiêu lại nói: “Vả lại việc này rất nguy hiểm, nếu hồi phủ bẩm báo đại nhân, rồi lại xảy ra sơ suất, e sẽ liên lụy đến đại nhân, lúc này cứ tự ý đến, nếu không thể thoát ra an toàn, hết trách nhiệm sẽ do Triển mỗ một mình gánh chịu... Mấy vị nếu không muốn đi cùng, Triển mỗ tuyệt không miễn cưỡng”.

Nói rồi, Triển Chiêu ôm kiếm thi lễ.

Gió đêm thổi mạnh, xua tan mây, mặt trăng lại lộ ra, sáng vàng vạc chiếu tỏ mặt đất, Triển Chiêu một thân quan bào đỏ bay bay, làm nổi bật đôi mày lưỡi mác, cặp mắt thâm sâu như biển, thân hình bất động vững vàng tựa núi.

Bốn vị Hiệu úy làm sao chống lại sự mê hoặc của mỹ sắc như vậy, nhất thời tám con mắt hơi đỏ, đồng thời ôm quyền bước lên, cao giọng nói: “Chúng thuộc hạ nguyện đi theo trợ giúp Triển đại nhân!”.

Một giọt mồ hôi lạnh lăn từ trán xuống, Kim Kiền gơ tay lạng lẽ lau trán, thầm nghĩ: Con mèo này thực quá lợi hại, chiến thuật đánh vào tâm lý đã luyện đến độ thành thục rồi, lại thêm đúng vào thời điểm mấu chốt sử dụng cả “Mỹ miêu kế”. Chắc chắn, lẽ nào mình, một thanh niên tứ hữu thời hiện đại với chỉ số IQ và EQ tràn trề, lại phải cùng đám cổ nhân ẩm đầu này đi vào chỗ chết? Không phù hợp với hình tượng một người có IQ cao như mình! Hiện thân lại còn không có lợi cho bản thân...

... Khoan đã, có lợi cho bản thân! Phủ Hầu gia... tìm kiếm...

He he...

Hai mắt Kim Kiền híp lại, tinh quang trong mắt bắn ra bốn phía, khước miệng nhếch lên ba phân, cũng vội bước lên ôm quyền cao giọng nói: “Thuộc hạ cũng nguyện đi theo trợ giúp Triển đại nhân!”.

“Được!”

Đôi mày lưỡi mác của Triển Chiêu rung lên, tay nắm chặt Cự Khuyết, xoay người, bóng hình màu đỏ trắng như cán bút, thân từng, dẫn đầu mấy người họ đi ra khỏi cửa, thẳng hướng phủ Hầu gia.

Kim Kiền đi theo sau rốt, không ngừng cười trộm, thầm tính toán: Tìm kiếm trong phủ Hầu gia bằng vơ vét kho vàng, bằng kiếm đầy túi riêng, bằng từ đủ ăn đủ mặc thẳng tiến lên phú hào, bằng từ nay về sau nằm ăn rồi chờ chết... Hê hê, một vụ làm ăn hời như vậy sao mình không sớm nghĩ ra nhỉ?!

Phủ Hầu gia nằm ở hướng chính nam của Trần Châu, tựa bắc quay mặt về nam, phong thủy đắc địa bậc nhất, ngói xanh cột đỏ, đình các sừng sững trong mây, so sánh với những ngôi nhà tồi tàn lụn bại của dân cư xung quanh, thì đúng là cảnh tượng “sùng kính thay cửa son tựa máu, ngoài kia bách tính lê dân lệ đổ tràn mi”.

Mấy người đi nhanh tới bên ngoài phủ, quan sát bốn xung quanh, chỉ cảm thấy phòng ốc trong phủ Hầu gia nhiều vô số kể, rất nhiều nơi có thể giấu người. Triển Chiêu lập tức quyết đoán, lệnh cho hai người một tổ, chia nhau ra xâm nhập vào phủ tìm kiếm.

Kim Kiên nghe mà thấy cầu còn không được, Triển Chiêu chưa nói xong đã vội gật đầu phụ họa, thầm nghĩ: Cái này đúng là trời giúp mình rồi! Cứ như thế thì việc vợ vét của cải châu báu mà thần không biết quỷ không hay chẳng phải dễ như trở bàn tay sao.

Nhưng những câu sau của Triển Chiêu đã lập tức đập nát cái kế hoạch tuyệt mỹ của Kim Kiên.

“Vương Triều, Mã Hán, hai người tìm ở tiền viện; Trương Long, Triệu Hổ, hai người tìm trong trung viện; bốn người nhất định phải nhớ kỹ, hành sự ngàn vạn lần phải cẩn trọng, nếu trước khi trời sáng mà vẫn không tìm được vật chứng, phải lập tức quay về phủ nha Trần Châu rồi bàn bạc tiếp.”

Kim Kiên nghe xong, lòng thấy không ổn: Tiêu rồi, nghe khẩu khí Tiểu Miêu, thì không phải mình và Tiểu Miêu sẽ thành một tổ chứ?! My God, như thế thì làm gì còn cơ hội mà vợ vét của cải?

Nghĩ vậy, Kim Kiên vội ôm quyền bước lên, cố gắng xoay chuyển tình thế: “Triển đại nhân, thuộc hạ cho rằng...”

“Kim bổ khoái”, Triển Chiêu hướng đôi mắt đen lấp lánh sang Kim Kiên, cắt ngang lời Kim Kiên “Hậu viện của phủ Hưu gia canh gác nghiêm ngặt, là nơi nguy hiểm nhất, mà trong sáu người, chỉ có Kim bổ khoái là có kinh công tương đương với Triển mỗ. Kim bổ khoái có bằng lòng đảm nhận trọng trách này không?”

“Khụ... thuộc hạ xin nghe theo sự sắp xếp của Triển đại nhân!”, hừ hừ, tôi dám không nghe mà được à?

Triển Chiêu gật gật đầu, phát tay ra hiệu. Sáu người lập tức phân thành ba tổ, xoay người đập tường, nhảy lên nóc nhà trong phủ Hưu gia, mỗi tổ theo hướng đã phân công mà đi.

Kim Kiên đi theo sau Triển Chiêu, chỉ mấy lần tung người đã đến được hậu viện của phủ Hưu gia, nằm rạp người trên nóc nhà trong viện đánh giá xung quanh, chỉ thấy trong này đèn đuốc sáng trưng, hộ vệ canh gác cứ mười mấy người một tổ, tuần tra đều đặn, so với tiền viện, trung viện thì nhiều hơn gấp bội.

Nhất thời Kim Kiên thầm đánh trống rút lui trong lòng, lén liếc Triển Chiêu bên cạnh một cái.

Chỉ thấy Triển Chiêu nhíu chặt mày một lát rồi đột nhiên ngón tay cử động, một luồng ánh sáng bạc theo tiếng mà xuất ra, vi vu một cái bắn vào cửa sổ gian chính trong hậu viện.

“Người đâu, có thích khách!”

“Bảo vệ Thái sư!”

Mấy tiếng kinh hô truyền ra, trong viện nhất thời biến thành một đồng hồ hỗn loạn, các hộ vệ lập tức từ khắp nơi đổ về trước phòng, kín đặc viện, tên nào tên nấy như lâm đại địch, thần sắc vô cùng căng thẳng.

Kim Kiên, da mặt co rúm lại, ánh mắt nhìn chằm chằm vào người bên cạnh, thầm nghĩ: Tiểu Miêu cũng thật quá nghĩa khí đi, cho dù ngài và Tứ đại kim cương tình nghĩa còn kiên trinh hơn vàng bạc, nhưng cũng không đến mức làm cho tất cả hộ vệ trong phủ Hưu gia tê liệt về đây để bảo đảm bình an cho họ chứ?! Ngài là “Ngự Miêu”, “Thánh Miêu” có chín cái mạng rồi, còn tôi chẳng qua chỉ muốn làm một tiểu sai dịch bé nhỏ an phận sống tạm qua ngày, không muốn chết sớm đâu!

Triển Chiêu cảm nhận được ánh mắt của Kim Kiên, bất giác quay đầu, vừa thấy vẻ mặt của Kim Kiên, trước là hơi giật mình, sau lại khẽ cong môi, lắc lắc đầu.

Kim Kiên hai mắt mở to, thầm nghĩ: Tiểu Miêu ơi là Tiểu Miêu, vào giây phút sinh tử này, cho dù anh có sử dụng “Mỹ nhân kế” cũng vô dụng thôi. Tục ngữ nói: Tiền tài thực đáng quý, sắc đẹp giá càng cao, nếu mạng nhỏ gặp nguy, hai thứ đều bỏ đi! Tôi không thể theo hầu được!

Nghĩ đến đây, Kim Kiên liền nhúc nhích người, những muốn chuồn thật nhanh, nhưng vừa mới cử động liền cảm thấy trên bả vai có một cổ kinh lực, mạnh mẽ ghì Kim Kiên nguyên tại chỗ.

Kim Kiên nghiêng đầu nhìn, đúng là “Miêu trảo” của ai đó đã vô chính xác vào vai mình.

Còn về phần Triển Chiêu, vẻ mặt nghiêm túc đang nhìn chằm chằm vào cửa gian chính trong viện.

Kim Kiên bất giác sửng sốt, cũng nhìn theo ánh mắt Triển Chiêu.

Chỉ thấy cửa gian chính mở toang, một người bước ra, tóc mai hai bên bạc trắng, khố mắt xéch cao, chòm râu trắng phau múa lượn phát phơ, đó chính là thái sư đương triều, Bàng Cát.

Bàng thái sư nét mặt giận dữ, nhìn xung quanh viện một vòng rồi cao giọng quát: “Tù tập ở đây làm cái gì? Còn không mau đi bắt thích khách?”, lại chỉ đội nhân mã ở phía bắc viện hét: “Mấy người các người ở trong này làm gì?! Còn không mau trở về canh gác?!”.

Đội đó vừa nghe lập tức thu binh khí lại, gấp rút chạy đi hướng khác.

Kim Kiên chỉ thấy cổ kinh lực trên vai mình biến mất, quay đầu nhìn thì thấy Triển Chiêu thân hình như mũi tên, lao vút theo đội nhân mã kia.

Kim Kiên suy nghĩ thật nhanh, liền hiểu ra, vội vàng phi theo sau, thầm nghĩ:

Lão cua này trong lúc tính mạng bị uy hiếp mà vẫn phái nhân mã trở về canh giữ, vậy thì vị trí mà chúng canh giữ tất phải quan trọng vô cùng, tám phần là nơi cất giấu tội chứng. Lo lắng căng thẳng cả nửa ngày, thì ra chỉ là ném đá hỏi đường, là kẻ ném ngói rụng ngọc đây mà, chắc chắn, con mèo này quả nhiên gian trá đáo để.

Hai người Kim, Triển rất nhanh đã thấy đội hộ vệ này và một đội khác tập hợp lại, cùng canh giữ trước một gian phòng. Hai đội hộ vệ này ít nhiều cũng phải trên dưới năm mươi người.

Kim Kiên hơi vươn cổ ra, nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy phía trên phòng có treo một tấm hoành phi, nhờ có ánh trăng mà nàng đọc rõ ba chữ: Hàn Mặc Hiên.

Thư phòng?

Kim Kiên bĩu môi, thầm nghĩ: Cái đám cổ nhân này, sao giấu thứ gì cũng đều chọn thư phòng nhỉ, quá thiếu sáng tạo. Nếu cho mình chọn, nhất định sẽ đặt ở phòng bếp, nhờ mà có xảy ra cái gì ngoài ý muốn, trong lúc chạy ra bên ngoài mang theo lương khô cũng tiện hơn mấy phần.

“Kim bồ khoái, được hoàn dùng để làm cho người ta hôn mê lúc trước khi Kim bồ khoái trị thương cho Triển mỗ, có còn không?”

Kim Kiên đang suy nghĩ vẩn vơ, hồn vía lang thang tận chín tầng mây, đột nhiên cảm thấy bên tai có một làn gió ẩm thổi tới, tiếp đó là câu hỏi nhỏ của Triển Chiêu theo phản xạ quay đầu lại, nhất thời chấn động đánh mất luôn nửa cái mạng.

Triển Chiêu vốn đang nói nhỏ bên tai Kim Kiên không ngờ Kim Kiên lại đột ngột quay đầu, đôi môi mỏng của Triển Chiêu vừa vặn lướt qua gò má Kim Kiên.

...

Ôi trời đất ơi!

Cho dù có muốn lãng mạn rô-man-tíc cỡ nào cũng không dám chọn Tiểu Miêu đâuuuu!!!

Hơn nữa có muốn lãng mạn cũng không nên chọn loại thời điểm này chứ aaaaa!!!

Mà quan trọng nhất là mình sẽ bị Cự Khuyết xử chết luôn á á á á!!!

Mất thấy khoảng cách giữa mình và khuôn mặt tuần tú thoát cái đã biến sắc kia chỉ chưa đầy nửa tấc, mặt Kim Kiên cũng đồng thời trở nên xanh mét, dựng cả tóc gáy; vội vàng lùi ra sau một bước, luống cuống quơ quào lấy túi thuốc trong ngực áo ra, dốc mấy viên dược hoàn, dâng lên trước mặt Triển Chiêu dánh vè vô cùng xun xoe, đầu cũng không dám ngẩng lên, chỉ lo cười nịnh, thấp giọng “Bẩm... bẩm Triển đại nhân, đây... tất cả chỗ này...”.

Cảm thấy mấy viên dược hoàn trong tay bị lấy đi, vạt áo đổ trước mắt thoát cái đã cách xa, sau đó là mấy tiếng trầm đục vang lên từ trong viện, Kim Kiên mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngước mắt lên nhìn vào trong viện, đúng lúc thấy Triển Chiêu một thân quan phục đỏ thẫm tiến vào thư phòng vạt áo còn tung bay, mà hộ vệ trong viện đều ngã gục trên đất.

Kim Kiền ngẩng đầu lau lau mồ hôi lạnh trên thái dương, thầm cảm thấy may mắn khi mình đã thoát được một kiếp, không dám chậm trễ, vội vàng trườn từ trên xà nhà xuống, cong người lao vào trong thư phòng.

Trong thư phòng tối đen như mực, nhờ ánh trăng chiếu vào mới có thể lơ mơ nhìn thấy bóng áo đỏ của Triển Chiêu đứng giữa phòng, lặng lẽ quan sát bốn phía.

Kim Kiền tất nhiên là không dám tiến lên, chỉ co mình lại bên cánh cửa, lẳng lặng nhìn khắp xung quanh.

Đến khi hai mắt từ từ quen với bóng tối, Kim Kiền mới nhìn rõ bài trí trong này.

Ngay phía trước, đặt một chiếc bàn vuông, hai bên là thái sư kị; bên trái cửa chính là thư án, bên trên bày thư phòng tứ bảo và giá để bút, mực. Phía sau thư án là giá sách kê sát tường, thư tịch xếp đầy. Trên tường phía bên phải thư phòng treo vô số thư họa đẹp lung linh, mặc dù không nhìn rõ nhưng cũng có thể suy đoán nhất định không phải vật tầm thường.

Mới nhìn một cái, cả gian thư phòng đã thu hết vào trong tầm mắt, đâu ra chỗ giấu người chứ?

“Kim bổ khoái”, Triển Chiêu đột nhiên cất tiếng, “qua đây nhìn xem”.

Kim Kiền bỗng chấn động tinh thần, ngược lên nhìn, Triển Chiêu đứng trước giá sách, không biết đang xem xét cái gì. Kim Kiền vội bước đến bên cạnh Triển Chiêu, cúi đầu nói: “Triển đại nhân có gì sai bảo?”.

“Người nhìn giá sách này đi, có chỗ nào không ổn không?”, âm thanh sang sảng vang lên trên đỉnh đầu.

Kim Kiền nghe mà sửng sốt, thầm nghĩ: Chắc chắc, nghe khẩu khí của Tiểu Miêu, cũng không khác gì lúc bình thường, xem ra mình có thể yên tâm rồi, nghĩ xem đường đường một Nam hiệp là nhân vật cỡ nào chứ, đương nhiên đã kinh qua vô số tình huống, chẳng qua chỉ là bị một tiểu sai dịch con con không cẩn thận ăn chút đậu phụ[3] mềm mềm thôi, chắc sẽ không để trong lòng đâu.

[3] Ăn đậu phụ: Từ lóng trong tiếng Trung chỉ tiếp xúc da thịt.

Nghĩ vậy, Kim Kiền mới đem quả tim mình đặt lại vào trong ngực, tập trung tinh thần xem xét giá sách trước mặt.

Giá sách được làm bằng gỗ đàn hương màu đen, bên trên chạm trổ công phu tinh tế, không cần hỏi cũng biết thứ này quý giá xa xỉ cỡ nào; thư tịch trên giá, được sắp xếp ngay ngắn gọn gàng, cuốn nào cũng như mới, không nghĩ cũng biết An Lạc hầu không thích đọc sách; tầng hai của giá sách, đặt mấy lọ hoa trạng trí, hoa văn tinh xảo mỹ lệ, chất sứ mịn màng tinh tế không cần đoán cũng biết chúng có giá trị liên thành.

Kim Kiền nhìn đến mức mắt cũng biến thành màu xanh, bàn tính trong bụng lạch cạch gõ thẩn tính toán, không tự chủ được vươn tay ra chạm vào bình hoa lớn nhất.

“Khoan đã”, Triển Chiêu đột nhiên đưa tay ngăn cánh tay vừa mới vươn ra của Kim Kiền, rồi cầm Cự Khuyết gỗ nhẹ vào bình.

Hết thấy đều không có gì xảy ra.

Kim Kiền lúc này mới hiểu, thầm nghĩ: Thì ra Tiểu Miêu coi cái bình hoa đó là cơ quan... chắc chắc, dùng bình hoa làm cơ quan, loại tình tiết nhảm chán này chỉ có trong những bộ phim truyền hình hạng ba mới xuất hiện thôi... Đợi đã, chi bằng đã sai thì cho sai luôn đi, tùy ý di chuyển đi chỗ khác, rồi chôm cái bình hoa quý mới không uống chuyến này chứ.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền liền lên tinh thần, xắn ống tay áo, bước lên ôm lấy bình hoa. Nhưng cái bình hoa đó giống... như mọc rễ vậy, dùng sức thế nào cũng chẳng mấy may suy chuyển, Kim Kiền vật lộn cả một lúc lâu cũng không có tí xú hiệu quả nào, không khỏi có chút tức giận, quay người một cái, đang định kêu cái vị Tứ phẩm hộ vệ nhân nhả đứng một bên xem náo nhiệt kia tới giúp, thì chẳng ngờ cái bình hoa này lại như chuyển động đồng thời cùng với cơ thể Kim Kiền, chợt nghe cách một tiếng, dường như là tiếng cơ quan nào đó mở ra.

Kim Kiền nhất thời cả kinh, cuống quýt nhảy ra sau một bước, mở to mắt nhìn giá sách dịch sang một bên như cửa đẩy ở thời hiện đại, để lộ ra một đường ngăm tối đen như mực.

“Triển... Triển đại nhân!”, Kim Kiền kéo ống tay áo; Triển Chiêu, kích động chỉ, ngón tay hơi run run.

Cơ quan! Mật thất! Kho vàng! Phát tài rồi!

“Khụ khụ, Kim bồ khoái...”

Ổng tay áo bị giật mạnh khỏi tay, giọng nói sang sảng bên cạnh lúc này có chút kỳ quái.

Hử?

Kim Kiền nghi hoặc, bất giác nghiêng đầu nhìn, vừa vặn nhìn đúng vào đôi mắt đen lấp lánh của Triển Chiêu.

Một đôi mắt đen lấp lánh ngời lúc bình thường vô cùng bình tĩnh ấy vậy mà giờ đây lại có chút bối rối tránh đi, chỉ còn cái tai mèo đỏ ửng đối diện với Kim Kiền.

...

“Phụt...”

Kim Kiền thề, mình tuyệt đối không có cái gan cười: nhạo cái vị “Ngự Miêu” đại nhân kia, chỉ là nước bọt hơi nhiều, muốn phun ra một chút mà thôi.

Chỉ là cái đám nước bọt này phun ra không đúng thời khiến cho thân hình của cái người đường đường là Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ kia cứng cả lại, lập tức nghiêm giọng nói: “Kim bồ khoái, theo Triển mỗ vào trong xem xét”.

“Khụ khụ khụ... thuộc hạ tuân lệnh.”

Hai người một trước một sau tiến vào, bên trong tối đen như mực, Triển Chiêu rút trong người ra một mồi lửa, thấp sáng rồi xem xét đánh giá bốn xung quanh.

Kim Kiền bỗng thấy thất vọng ghê gớm.

Mật thất chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung: có bốn bức vách.

Cả gian mật thất còn chẳng bằng nửa thư phòng, chỉ có vài cái thư án đặt bên trong, phủ đầy bụi, nói nó là mật thất còn không bằng bảo là cái nhà kho.

Triển Chiêu sắc mặt có chút khó coi, nhìn một vòng, khẽ thở dài nói: “Xem ra chuyện này không có thu hoạch gì rồi. Kim bồ khoái nơi này không tiện ở lâu, chúng ta nên mau chóng rời đi, đến nơi khác điều tra”.

Dứt lời, Triển Chiêu định đi ra ngoài, nhưng liếc mắt một cái, lại phát hiện bóng người bên cạnh bỗng nhiên thấp tẹt, quay đầu nhìn thì phát hiện Kim Kiền đang nằm bò xuống đất, hết như một con thạch sùng.

“Kim bồ khoái?!”

Chỉ thấy Kim Kiền dán lỗ tai lên mặt đất, vừa di chuyển chậm chậm vừa lấy ngón tay gõ gõ, miệng còn lầm bầm: “Không thể nào, tuyệt đối không thể, mật thất lớn như vậy mà sao đến cả một tấm ngân phiếu cũng không có? Quá khác thường... chắc chắn là chôn dưới nền đất..”.

Đột nhiên, Kim Kiền thẳng người lên, mặt hớn hỏ nói: “Chính là chỗ này!”.

Nói rồi, rút trường đao từ bên hông ra, gõ một cái thật mạnh xuống đất.

Viên gạch vuông trên đất phát ra tiếng rồi nứt ra, Kim Kiền nhất thời hỉ hả trong bụng, đang muốn hoan hô hai tiếng cho hợp cảnh, chẳng ngờ dưới chân bỗng trống rỗng, mặt đất bỗng nhiên sụt lún, Kim Kiền hoa cả mắt chỉ cảm thấy một mảnh tối đen ập vào mặt.

Rơi tự do... Đây chính là ý nghĩ đầu tiên của Kim Kiền.

Con cua con này lại dám bẫy mình... Đây là ý nghĩ thứ hai của Kim Kiền.

Trước mắt là một màu đỏ như máu, tiêu rồi, khẳng định mình đã bị trọng thương...

Đây là ý nghĩ cuối cùng còn sót lại trong ý thức của Kim Kiền.

114. Q.7 - Chương 17: Hồi Mười Bảy

Nơi mật thất gian khổ tìm bằng chứng.

Trong phủ nha, chúng nữ tử kêu oan.

Từ khi nhậm chức ở Khai Phong phủ đến nay, đây là lần đầu tiên Kim Kiền cảm thấy giấc ngủ lại có hương vị ngọt ngào sung sướng đến thế. Tạm thời không bàn đến cái khác, chỉ nói cái đệm giường dưới thân này, chao ôi đến là mềm mại đàn hồi êm ái, so với cái giường trong ký túc xá tập thể của Khai Phong phủ thì ăn đứt gấp hàng nghìn hàng vạn lần. Không thể tưởng tượng được Trần Châu này tuy xa xôi cách trở, ấy thế mà điều kiện trong phòng nghỉ của phủ nha lại thuộc hàng thượng đẳng...

... Trần Châu

Phủ nha?

... An Lạc hầu

Mật thất!

Ôi cha mẹ ôi!

Kim Kiền giật mình bừng tỉnh, nhưng mí mắt vừa mới mở ra, lại hoảng sợ toát mồ hôi lạnh.

Tối đen như mực, giơ tay ra cũng không nhìn thấy ngón.

Kim Kiền thót tim, cổ hồi tưởng lại, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhớ ra một sắc đỏ như máu tràn ngập trong mắt... My God! Chẳng lẽ mình ngã từ trên cao xuống, không may đứt mất dây thần kinh thị giác, luôn tiện biến thành nhân sĩ tàn nhưng không phế rồi?!

Kim Kiền liền thấy hốc mắt cay cay:

Lão Bao à lão Bao, tiền bảo hiểm chữa bệnh, tiền bảo hiểm thất nghiệp, tiền bảo hiểm dưỡng lão và tiền quỹ nhà ở của tôi, ngài đừng nghĩ có thể thoái thác được! Hừ hừ, còn cả tiền bảo hiểm thương tật lao động nữa! Nhất định phải bồi thường một lần cho đủ!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền vội đưa tay ra sờ soạng khắp trên dưới, kiểm tra xem mình có còn chỗ nào không may bị thương không. Nhưng sờ cả nửa ngày, đừng nói đến gãy xương, đứt gân, mà ngay cả đến xước da cũng không có. Ngược lại tấm đệm dưới người này lại khiến người ta thấy khó hiểu, mềm mềm ẩm ẩm, chất lượng hảo hạng, tay chạm vào còn thấy phập phồng lên lên xuống xuống, lẽ nào là sản phẩm mới có kèm cả chức năng massage?

Ồi?!

Lớp vỏ đại não như bị điện giật, Kim Kiền đột nhiên phản ứng lại đây nào phải cái đệm gì đó đâu, căn bản là thân thể người nào đó bị mình đè lên.

Về phần “người nào đó” này...

Da mặt Kim Kiền giật giật, thầm cầu nguyện: Phật Tổ đại ca, Quan Âm đại tỷ, ngàn vạn lần hãy phù hộ cho con, xin đừng cho người phía dưới này là Tiểu Miêu với tấm thân “ngàn vàng”, nếu không may đúng là “Ngự Miêu” đại nhân, thì cho dù đem toàn bộ tiền bảo hiểm của con ra đền bù sợ là cũng không đủ đâu!

Chỉ là...

Cái màu đỏ như máu trong ấn tượng lúc trước... hình như so với màu sắc quan phục của vị Hộ vệ đại nhân nào đó có chút tương đồng... Ôi ôi, không cần đoán nữa, đệm thịt dưới người này trăm phần trăm là đệm thịt mèo rồi.

Đỉnh đầu đột nhiên truyền đến một tiếng rất khê nghe như tiếng rên rỉ, khiến sống lưng Kim Kiền lạnh toát.

Tiêu đời rồi!!! Tiểu Miêu nếu chẳng may bị hủy mất dung nhan, mất tay hoặc mất chân, thì cái đám người ở Khai Phong phủ kia còn không đem mình ra lãng trì hay sao?! Một người hiện đại thuộc hàng quý hiếm như mình, ấy vậy phải hy sinh ở cổ đại, ngay đến cả một thứ đồ cổ cũng chẳng cuỗm được, mình chết không nhắm mắt đâu!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền rùng mình, cũng không biết lấy sức lực từ đâu ra, nhổm người tung mình lên, lui ra sau hai bước rồi ngồi xổm xuống, lòng thầm tính toán: Hừ hừ, hiện tại mình không còn nằm trên người Tiểu Miêu nữa cho dù Tiểu Miêu bị thương cũng không thể đổ lên đầu mình được, đến lúc đó mình cứ một mực khẳng định rằng Tiểu Miêu sẩy chân rơi vào hố bẫy, xem ai có thể làm khó được mình nào?!

Trong bóng tối, chợt nghe thấy tiếng thở của người trước mặt vang lên từ nông chuyển sâu, rồi đến thở hắt ra, sau đó mấy tiếng rên rỉ khe khẽ truyền đến, nghe mà khiến tim người ta đập mạnh.

“Triển... Triển đại nhân?” Tiểu Miêu, anh vẫn khỏe đấy chứ?

Tiếng rên đột nhiên ngừng bật, sau đó âm thanh sang sảng quen thuộc truyền đến: “Kim bồ khoái, người không sao chứ?”.

“Thuộc hạ hết thấy đều không sao cả.” Tôi không việc gì, chỉ cần dung nhan của Tiểu Miêu anh không bị sao thôi...

“Vậy là tốt rồi”, âm thanh ngưng một chút, rồi lại nghe thấy tiếng xé áo vang lên, hòa cùng tiếng thở yếu ớt ngắt quãng, rồi bỗng nghe “xòe” một tiếng, Kim Kiền cảm thấy trước mắt sáng bừng lên, bóng hình màu đỏ thắm hiện ra.

Chỉ thấy Triển Chiêu thân hình thẳng như cán bút, tay cầm đuốc, đứng cách đó không xa nói: “Kim bồ khoái đã không sao rồi, vậy chúng ta phải mau chóng tìm đường thoát ra khỏi đây”.

Ánh lửa lay động chiếu lên khuôn mặt Triển Chiêu khi mờ khi tỏ, đôi mắt sâu đen như mực, sắc môi như giấy.

Lúc này Kim Kiền mới thâm thở phào một cái, vội đứng dậy, gật gật đầu.

Hai người nương theo ánh sáng yếu ớt của mỗi lửa, đánh giá địa thế xung quanh mình.

Chỉ thấy trong này trống trải, bốn bức tường cao ngất, thấp thoáng có thể nhìn thấy một cây đèn dầu treo trên tường.

Triển Chiêu bước lên châm lửa vào đèn, trong mật thất nhất thời sáng hẳn lên.

Lại đánh giá tỉ mỉ lần nữa thì thấy căn phòng này, cao không thấy trần, bốn bức tường sừng sững, ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy tối đen một mảnh, ngay đến việc từ chỗ nào rơi xuống cũng không thể phán đoán được.

Kim Kiền nhất thời lòng lạnh đi hơn nửa, thầm nghĩ: Hức hức, thôi rồi, cho dù là Nam hiệp Triển Chiêu thân công cái thế, khinh công vô song, muốn thoát thân khỏi nơi này; e là cũng phải dùng đến hỏa tiễn trợ lực đẩy lên mới ra được.

Lại nhớ đến những gì mình làm trước đó, Kim Kiền lại càng cảm thấy chán chường, thầm nói tiếp:

Bây giờ rơi vào hoàn cảnh này, đều tại mình nhất thời bị lòng tham đưa đẩy, hức hức, cổ nhân nói cái gì nhỉ, người chết vì tiền, chim chết vì mồi! Nhưng mình đến một văn tiền cũng không chôm được mà đã chết queo, quá oan ức... Lại còn làm liên lụy đến một con mèo thượng đẳng... Mất mặt quá đi!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền bất giác ngược lên nhìn Triển Chiêu, chỉ thấy đôi mày lười mác của Triển Chiêu cau lại, đôi môi mỏng mím chặt, dưới ánh lửa càng lộ rõ sắc mặt trắng sương!

Lúc này Kim Kiền mới cảm thấy không ổn, không khỏi thót tim, thầm nghĩ: Chặc chặc, không đúng, rất rất không đúng, Tiểu Miêu cũng là nhân vật đã quá quen với những trường hợp kiểu này rồi, vì sao sắc mặt lại khó coi thế kia?

Á!

Chẳng lẽ là Tiểu Miêu khi trước bị mình “sàm sỡ”, sau còn làm “đệm thịt”, lúc này lại không có cách nào thoát thân, cho nên cơn giận bộc phát, đang muốn tính sổ, đem mình ra mà rút gân, róc xương, nghiền thành tro bụi?!

“... Kim bổ khoái!”

Kim Kiền đang tưởng tượng đến đoạn bi thảm, mồ hôi lạnh túa ra, bỗng nghe thấy Triển Chiêu trầm giọng gọi một tiếng thì ba hồn bảy vía lập tức bay mất quá nửa, cần cổ theo bản năng ngẩng phắt lên, ngược mắt đáp: “Có thuộc hạ!”.

Nhưng vừa mới ngược lên nhìn thì đám hồn vía còn sót lại của Kim Kiền liền bay sạch không còn một mống.

Chỉ thấy đôi mắt lấp lánh của Triển Chiêu sa sầm xuống đen kịt tựa bầu trời đêm, thăm thẳm không thấy đáy, nhưng lại như có thể xuyên thấu tâm tư của kẻ khác.

Thoảng cái dây thần kinh của Kim Kiền bỗng đứt phụt, lập tức hô lên, lời nói có chút lộn xộn: “Triển... Triển Triển Triển Triển đại nhân, thuộc... thuộc hạ tuyệt không tham lam tài vật trong phủ Hầu gia, thuộc hạ chỉ... chỉ cảm thấy trong mật thất còn có cơ quan khác, thuộc... thuộc hạ... lòng kính ngưỡng của thuộc hạ đối với Triển đại nhân cuộn cuộn như nước sông chảy mãi không ngừng, Triển đại nhân xin hãy bớt giận...”.

“Kim bổ khoái!”, Triển Chiêu trầm giọng, mạnh mẽ cắt ngang những lời thao thao bất tuyệt của Kim Kiền, chậm chậm hít sâu vào một hơi, nói: “Triển mỗ chỉ muốn hỏi, Kim bổ khoái có tìm thấy cơ quan trong mật thất này không?”.

“Hả?”, giọng nói của Kim Kiền nhất thời bị tắc lại, tiêu đi phân nửa, chớp chớp mắt, hồi lâu sau mới phản ứng lại, gật đầu thật mạnh nói: “Không... không vấn đề gì, thuộc hạ nhất định sẽ dốc toàn lực để tìm!”.

Nói rồi, Kim Kiền lập tức bò rạp xuống đất, lỗ tai dán xuống sàn, ngón tay gõ lóc chóc, thân hình chậm chậm di động.

Nhưng gõ cả một lúc lâu, lại chẳng có chút xíu thu hoạch nào. Kim Kiền có chút sốt ruột, trên trán mồ hôi rịn ra, lại nhìn Triển Chiêu, sắc mặt hình như càng khó coi hơn, đột nhiên Triển Chiêu nhìn trả lại, ánh mắt hết như tuyết tháng Chạp, sương tháng Sáu vậy.

Kim Kiền vô cùng khựng hoảng, lòng nóng như lửa đốt, một lúc lâu cũng không thể tập trung nổi, chỉ có thể bò rạp tại chỗ mà đổ mồ hôi lạnh.

“... Kim bổ khoái”, Triển Chiêu vẫn im hơi lặng tiếng này giờ bỗng cất giọng, “chi bằng thử cách khác xem”.

Hả?

Tiểu Miêu quả nhiên nổi tiếng ôn hòa nho nhã trên giang hồ, tính tình dễ chịu thật, dưới cơn thịnh nộ như vậy mà vẫn còn phong độ nhắc nhở mình, cái đứa đầu sỏ gây tai họa này.

Kim Kiền liền lên tinh thần, suy nghĩ sáng suốt hơn, ngược lên tò tò đánh giá bốn xung quanh.

Mặt đất không có cơ quan... Chẹp, còn có tường mà!

Nghĩ vậy, Kim Kiền vội đứng lên, đi đến cạnh tường, dán tai lên bức vách, vừa di chuyển vừa gõ. Bốn bức tường, gõ ghề không bằng phẳng, hình như chỗ nào cũng có thể có cơ quan, nhưng gõ rồi sờ bao nhiêu lâu, vẫn không thấy gì, cho đến khi gõ đến chỗ tường bên cạnh ngọn đèn, mới có thu hoạch. Chỉ thấy trên tường có khe nứt dài, chạy dọc lên tới đỉnh, đó chính là dấu vết của cánh cửa ngầm.

Nhưng Kim Kiền sờ soạng hồi lâu, vẫn không nào mở được cánh cửa ngầm này. Đúng vào lúc Kim Kiền cơ hồ như tuyệt vọng thì khé mắt liếc thấy ngọn đèn kia, thoát một tia sáng lóe lên trong đầu.

Mặt tường không có cơ quan... Hừ hừ, còn có ngọn đèn!

Đi vài bước đến trước ngọn đèn, Kim Kiền vươn tay nắm lấy khế xoay một cái, chợt nghe “cách” một tiếng, âm thanh đá va vào nhau trầm đục vang lên, chỉ thấy bức tường từ từ chuyển động, lại để lộ ra một đường hầm đen kịt.

Kim Kiền thẫn thờ phào một tiếng, đưa tay lau mồ hôi trên thái dương, quay đầu khom người chấp tay thi lễ nói: “Triển đại nhân, xin mời đi bên này”.

“Phiền Kim bỏ khoái rồi.”

Triển Chiêu khẽ gạt đầu, tay cầm mũi lửa cất bước tiến lên, thân hình thẳng như cán bút đi qua Kim Kiền, hướng vào trong đường hầm tối om.

Kim Kiền vội vàng nhấc bước chạy theo sau.

Trong đường hầm ánh sáng mờ mờ, dưới đất ẩm ướt trơn trượt, chỉ dựa vào ánh đuốc yếu ớt trước mặt thực là khó đi.

Kim Kiền đi sau Triển Chiêu, mấy lần trượt chân, suýt ngã. Ngay cả Nam hiệp Triển Chiêu võ công cái thế bước chân cũng có chút không vững.

Hai người gian nan đi một hồi lâu, thông đạo trước mặt dần mở rộng, mặt đường cũng không còn ẩm ướt trơn trượt nữa. Kim Kiền đang thấy may mắn thì không ngờ trước mắt bỗng tối sầm lại, ánh lửa đã tắt, thân hình trước mặt không chút báo trước đột nhiên dừng lại, khiến Kim Kiền đi sau thiếu chút nữa thì đâm sầm vào.

“... Triển đại nhân?”

“Dừng lên tiếng.”

Hử?!

Kim Kiền bối rối, chỉ cảm thấy bóng dáng đỏ thẫm thẳng như cán bút trước mặt bỗng như cứng lại, Cự Khuyết trong tay chậm chậm đưa lên, là tư thế phòng bị cảnh giác khi sắp có địch.

Kim Kiền thót tim, lập tức nhích lại gần Triển Chiêu, ngừng thở, đồng tai lên cổ gắng nghe ngóng.

Trong đường hầm tối đen như mực, khí ẩm ướt lạnh lẽo hơi hám dần dâng lên, thỉnh thoảng có một luồng gió thổi tới, mang theo trong đó tiếng khóc, tiếng nức nở mơ hồ, ngắt quãng từng hồi, như có như không, phiêu đảng vờn quanh, đó chính là âm phong, quỷ khí ngập tràn.

Kim Kiền chỉ cảm thấy lông mao toàn thân dựng đứng cả lên, giật mình thon thót, lạnh run, thầm nghĩ: Nghe... nghe những tiếng này, chẳng lẽ là oan hồn dưới đất cũng muốn chui lên để góp vui?!

My God, có thể đổi ngày khác được không?! Phải để cho tôi thở đã chứ?!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền không khỏi có chút nổi xung, da mặt giật giật đang muốn oán trách vài câu để giải tỏa khó chịu trong lòng, thì đột nhiên nghe thấy Triển Chiêu phía trước thấp giọng nói: “Kim bỏ khoái, bước theo Triển mỗ”.

Âm thanh tuy trầm nhưng không run, ổn trọng lại kiên định, thân người thẳng như cán bút bình tĩnh tiến lên.

Kim Kiền hơi sững sốt, lòng không khỏi cảm khái: Chắc chắn, nom Triển đại nhân người ta kìa, quả nhiên là can đảm hơn người, định lực phi thường, với khí độ của Tiểu Miêu cho dù “núi Thái Sơn có đổ sụp ngay trước mắt thì mặt vẫn không đổi sắc”, thực xứng với đôi câu đối, một lời mà gói gọn phẩm hạnh quý báu của Tiểu Miêu trong đó - về trên: Biết rõ trước mặt có “ma”, về sau: Đâm đầu chỗ “ma” mà bước! Kèm thêm một bức hoành phi: Không phục không được!

Dựa vào khí thế của danh hiệu “Ngự Miêu” được ngự ban này, hôm nay nhất định mình có thể biến nguy thành an, bình yên qua cửa.

Nghĩ vậy, Kim Kiền lá gan cũng lớn hơn hẳn, theo sau Triển Chiêu bước vào đường hầm âm u, tối đen.

Tiến lên trước theo âm thanh phát ra, càng đi càng cảm thấy đường hầm mở rộng, âm thanh thê lương phía trước cũng ngày một rõ hơn. Không lâu sau, tiếng khóc thê thiết quanh quẩn bên tai, lắng đọng cuốn quanh. Lúc này lại chú ý lắng nghe, mới cảm thấy tiếng khóc thê thiết đau xót dường như là tiếng khóc của nữ tử, không còn khiến người ta dựng tóc gáy như trước nữa; vả lại tiếng khóc này trùng điệp vang vọng, rên rỉ kéo dài, không giống như do một người phát ra, dường như là vô số người cùng khóc mà hợp thành.

Kim Kiền cũng dừng bước chân theo Triển Chiêu im lặng đứng trong thông đạo, không dám thở mạnh, qua một lát, lại cảm thấy có sự kỳ quái.

Đột nhiên, ánh lửa bùng sáng trước mặt, Triển Chiêu đã thấp sáng mỗi lửa trong tay, giơ lên soi rọi bốn phía.

Chỉ thấy bên sườn thông đạo xuất hiện một gian phòng tối, cửa là những chân song bằng gỗ, giống như nhà lao, tiếng khóc đúng là phát ra từ đây.

Mỗi lửa chiếu sáng, tiếng khóc nhất thời ngừng bật, có điều lát sau, lại có mấy tiếng khóc nấc nghẹn từng cơn, tiếp tục truyền ra.

Triển Chiêu bước lên mấy bước, dùng mỗi lửa soi sáng căn phòng tối tăm, cùng Kim Kiền đồng thời tiến lên, thăm dò xem xét.

Vừa mới nhìn, Kim, Triển hai người không khỏi cả kinh.

Chỉ thấy sau chân song, trong căn phòng tối tăm, lơ mơ hiện lên vô số bóng người, dựa vào âm thanh, vóc người mà phán đoán hẳn là một nhóm nữ tử.

“Các người là ai? Vì sao lại ở đây?”, Triển Chiêu đứng trước chân song hỏi.

Chúng nữ tử vốn thấy có người đến trước phòng giam đã kinh sợ không ít, có người lui hết vào một chỗ, tiếng khóc dồn nén ứ nghẹn. Lúc này nghe thấy Triển Chiêu hỏi, tiếng nức nở nhất thời ngừng bật, trong một thoáng, không có âm thanh nào phát ra.

Qua một lát, mới có một giọng nữ yếu ớt truyền ra: “Các người là ai? Không phải đến để giết chúng tôi chứ?”.

“Các vị cô nương không cần hoảng sợ, hai chúng tôi là quan sai, thuộc hạ của Bao đại nhân ở Khai Phong phủ.”

“Bao đại nhân... Là Bao đại nhân phái người đến cứu chúng ta!”

Lập tức có mấy nữ tử chạy đến cửa phòng giam, tay nắm chặt lấy chân song bằng gỗ, kinh hô: “Trời cao phù hộ, cuối cùng cũng có người tới cứu chúng ta rồi!”.

“Hai vị quan lão gia, cầu xin các vị, hãy cứu chúng tôi, hãy cứu chúng tôi...”

Kim Kiền định thần nhìn kỹ, nhất thời hít vào một luồng khí lạnh, bất giác lùi lại hai bước.

Chỉ thấy các nữ tử này, búi tóc rối tung, y phục tán loạn, hai má hõm xuống, mặt xanh như tàu lá, đôi mắt trũng sâu, ánh mắt lơ đãng nhìn về phía trước, mới trông thực bảy phần giống ma, ba phần giống người.

Cái... cái con của con này là quỷ hút máu à? Sao có thể đem tình nhân mình bao nuôi biến thành đáng vẻ này?

Triển Chiêu thân hình hơi cứng lại, đưa mỗi lửa trong tay cho Kim Kiền, ra dấu Kim Kiền lùi ra sau mấy bước rồi nói với các nữ tử trong lao: “Xin hãy lui lại vài bước”.

Đợi đến khi mấy nữ tử kia lùi sâu vào trong lao, Triển Chiêu mới chậm chậm rút Cự Khuyết ra, ánh kiếm lóe lên Cự Khuyết chém xuống, những chân song trước mặt đều đứt đoạn, để lộ cửa ra.

Chợt nghe một tràng những tiếng hô kinh ngạc vui mừng xen lẫn nức nở vang lên trong lao.

“Nơi này không thể ở lâu, các cô nương mau theo tại hạ rời đi.”

Triển Chiêu tra Cự Khuyết vào vỏ, trầm giọng nói với chúng nữ tử trong lao.

Các nữ tử nghe vậy liền vội vàng nối đuôi nhau bước ra khỏi lao, Kim Kiền đứng một bên thăm đếm, phát hiện trong lao giam giữ đến mười mấy nữ tử.

Triển Chiêu thấy số nữ tử bị giam đã bước ra hết, liền quay người ra lệnh cho Kim Kiền: “Triển mô đi trước mở đường, các vị cô nương theo sau. Kim bổ khoái, phiên bổ khoái đi sau cùng bọc hậu”.

“... Thuộc hạ tuân lệnh”, mí mắt Kim Kiền giật giật, không tình nguyện đáp.

Hừ hừ, Nam hiệp đại nhân ngài võ công cái thế, kinh qua trăm trận, nhảy bén hơn người, đi trước mở đường thì cho dù có cạm bẫy, hay ám tiễn, e là cũng không thể làm Tiểu Miêu ngài bị thương dù chỉ là may may.

Nhưng để tôi cái đứa gà mờ chả có tí võ công nào đi sau bọc hậu... nếu nhờ chẳng may có tình huống ngoài ý muốn phát sinh trong thông đạo này, thì cái đứa đi sau chót há chẳng phải sẽ thành vật hy sinh sao... Hừ hừ, con mèo này quả nhiên là vẫn rất ghi hận chuyện lúc nãy!

Triển Chiêu nghe thấy Kim Kiền đáp lời, liền lập tức quay người dẫn đầu, tay cầm mỗi lửa tiếp tục đi về phía trước. Chúng nữ tử bám theo sát gót, những tiếng nức nở cổ kìm nén lằng đằng mơ hồ quần quanh, Kim Kiền bất đắc dĩ đi sau chót, nương theo ánh lửa chập chờn lơ mơ mới miễn cưỡng bước thấp bước cao đi về phía trước.

Đoàn người không biết đã đi được bao lâu, chỉ cảm thấy trong không khí mùi tanh hôi nồng nặc từ từ tan đi, từng cơn gió lạnh luồn vào thông đạo, họ cứ đi về trước, rồi cảm thấy mặt đất dưới chân dần trở nên dốc hơn, hệt như đang bò lên vậy, không lâu sau, liền cảm thấy gió lạnh mang theo không khí tươi mát trong lành lướt qua.

Đột nhiên nghe thấy có người phía trước kinh ngạc hô lên, đoàn người nhất thời xôn xao hân lên, ai nấy đều ra sức đi nhanh hơn, vội vàng chạy về trước.

Kim Kiền cũng vui mừng khôn tả, vội chạy theo mọi người.

Con đường trước mặt dần dần hiện lên một cách rõ ràng, Kim Kiền liền cảm thấy có cơn gió đêm mát lành sáng khoái lướt qua mặt, trước mắt như mở rộng ra. Định thần nhìn kỹ, phía trước cây cối rậm rạp, từng bụi từng bụi, cỏ cao quá đầu, xa xa là rừng núi u tịch, cỏ thụ vươn tới trời, ngẩng đầu lên nhìn, trắng sáng vắng vặc treo giữa không trung, mây nhẹ vờn quanh, đúng là: Trắng chuyển theo núi biếc, u tịch giữa biển mây^[4].

[4] Hai câu thơ này được lược trích từ bài “Nguyệt dạ giang hành ký Thôi viên ngoại Tông Chi” của Lý Bạch.

Kim Kiền ngăn người tại chỗ hồi lâu, ra sức chớp chớp mắt, lúc này mới phản ứng lại, bất giác hốc mắt ướt, hít sâu một hơi, cảm thấy tâm tình khoan khoái, vui vẻ thoải mái, lòng dễ chịu khó thốt nên lời:

Cảm tạ Đức chúa Jesus, cảm tạ Thánh Ala, cảm tạ Thượng đế, cảm tạ Phật Tổ cùng các vị thần phật đại nhân không biết tên khác, cảm tạ các vị đã giúp chúng con, rốt cuộc cũng cho con thoát khỏi bể khổ, được lên trên trời!

Về phần chúng nữ tử được cứu ra, tất cả đều phủ phục xuống đất quỳ lạy, mừng vui khôn xiết khóc nức nở, cơ hồ như quá đổi sung sướng không biết nói gì hơn.

Kim Kiền bùi ngùi xúc động một phen, lúc này mới cảm thấy có chút không ổn, thâm thắc mắc: Đang lúc mừng vui thế này, sao không thấy Tiểu Miêu nhỉ?

Nghĩ vậy, Kim Kiền vội xem xét bốn xung quanh, quay đầu nhìn thì thoáng thấy bóng dáng áo đỏ trắng tấp đứng phía sau mọi người, thấy Kim Kiền đang đảo dác ngó xung quanh mới chậm chậm mở miệng: “Kim bồ khoái đừng lo, nơi này không có thủ vệ canh giữ”.

Kim Kiền theo tiếng nhìn qua bỗng giật thót tim.

Lúc trước trong thông đạo tối tăm, dưới ánh sáng mờ mờ bất định của mỗi lửa chỉ thấy sắc mặt Triển Chiêu khó coi đến cực điểm. Còn bây giờ dưới ánh trăng trong vắt, sáng tựa ngọn đèn, nhìn Triển Chiêu lần nữa mới cảm thấy rất rất không ổn.

Chỉ thấy Triển Chiêu hai mắt sáng như sao, đen như mực, sâu không thấy đáy; tản mát ra tia nhìn lạnh lẽo, lại nhìn khuôn mặt, sắc mặt như phủ sương, môi tựa tuyết phủ, mồ hôi lấm tấm trên gương mặt anh tuấn. Nhưng bóng dáng đỏ thắm ấy lại trắng như thân tùng, vững vàng tựa núi cao.

Kim Kiền bỗng thấy một dự cảm không lành bao trùm, cảm giác tình huống bây giờ tựa như đã từng gặp rồi.

“Triển... Triển đại nhân...”, Kim Kiền định bước đến hỏi mấy câu chẳng ngờ phía sau vang lên một tràng những tiếng khóc tiếng hô, nhất thời hoảng hốt.

“Đa tạ ơn cứu mạng của hai vị quan gia!”

Quay nhìn thì thấy mười mấy nữ tử nhất tề quỳ xuống trước mặt họ, khom người cúi lạy dập đầu, những tiếng khóc lóc, hô hoán vang lên không ngừng.

Kim Kiền nào dám nhận đại lễ như thế này của cổ nhân, vội vàng lùi ra sau mấy bước, đến bên cạnh Triển Chiêu, núp bóng quan lớn.

Chợt nghe Triển Chiêu sang sảng cất tiếng: “Các vị cô nương, các cô là ai, vì sao lại bị giam cầm trong thông đạo?”.

Những lời này vừa thốt ra, chúng nữ tử lại khóc không thành tiếng, hồi lâu sau mới có vài nữ tử nức nở đáp: “Chúng tôi đều bị An Lạc hầu cưỡng đoạt bắt tới đây.”

“Chúng tôi vốn đều bị giam cầm trong Nhuyễn Hồng đường, nhưng mấy ngày trước không biết vì sao vô cớ lại bị nhốt vào trong mật đạo, cầm tù đến nay.”

“Nếu hai vị quan gia không tới cứu, thì e rằng chúng tôi đến chết cũng không thoát ra được...”

Lời còn chưa dứt, lại một trận khóc lóc thê lương vang lên.

Triển Chiêu cau mày nói: “Các vị cô nương đừng lo, bây giờ theo tại hạ về phủ nha Trần Châu, những oan khuất các vị phải chịu đựng sẽ có Bao đại nhân đứng làm chủ”.

Chúng nữ tử nghe vậy tất nhiên rất vui mừng vội vàng khấn đầu cảm tạ: “Đa tạ quan gia...”.

Triển Chiêu khẽ gật đầu, rồi hỏi hai nữ tử quen thuộc với địa hình Trần Châu, liền xác định được nơi này chính là ngoại thành Trần Châu, sau đó hỏi rõ phủ nha ở hướng nào, mới dẫn mọi người khởi hành, thẳng hướng về phía phủ nha Trần Châu.

Chỉ là khi Triển Chiêu dẫn đầu mọi người khởi hành, nhất thời kéo theo một tràng âm thanh hít khí lạnh.

Quan bào đồ thẩm sau lưng Triển Chiêu không biết bị vật gì rách nát, chất vải vốn phẳng phiu giờ đây đã sờn rách te tua tới tả, miễn cưỡng lắm mới còn dính trên người, nếu không phải quan phục đằng trước còn bình thường, cố định lại đám vải rách phía sau, thì sợ rằng quan phục sau lưng đã sớm tuột xuống rồi.

Kim Kiền giật mình, thầm nghĩ: Trách nào sắc mặt Tiểu Miêu lại khó coi như vậy, thì ra là bởi áo mình rách nát hết rồi nên thẹn thùng đây mà.

Lại nói chúng nữ tử xung quanh đang trợn mắt há mồm, Kim Kiền không khỏi thầm tắc lưỡi: Chắc chắn, Tiểu Miêu à, y phục của anh bị rách mà chẳng chịu nói sớm, dù gì tôi cũng có thể cởi áo ngoài cho anh mượn đỡ, chí ít cũng ; không để cảnh xuân lộ ra ngoài như lúc này, khiến cho người ngoài hưởng lợi.

Có điều, may mà vật áo phía dưới bộ quan phục của Tiểu Miêu vẫn còn lành lặn, nếu không cứ nhìn bộ dáng như hùm như hổ của đám nữ tử này, chẳng phải sẽ đem “con mèo trấn phủ” của Khai Phong phủ ra ăn sống nuốt tươi luôn sao?

Mà nói đi cũng phải nói lại, y phục của Tiểu Miêu bị rách từ bao giờ nhỉ? Thật là kỳ lạ...

Kim Kiền vừa thầm ca thán vừa đi theo mọi người, dự cảm không lành vẫn lẩn vẩn trong lòng kia lại vô tình bị xem nhẹ.

Đến khi đoàn người về đến thành Trần Châu thì trăng đã lặn sao cũng thưa thớt rồi, phía đằng đông như sắp thức tỉnh.

Đến đầu phố của phủ nha, từ xa đã thấy Trương Long, Triệu Hổ hai vị Hiệu úy bộ dạng cứ như nặng mắt đầu, kiến bò trên chảo nóng, đang đi vòng vòng quanh cửa nha môn. Hai người vừa thấy đoàn của Triển Chiêu, nhất thời vui mừng ra mặt, vội vàng chạy tới.

“Triển... Triển đại nhân, cuối cùng ngài cũng về rồi!”, Trương Long vẻ mặt mừng rỡ, giọng nói ồm ồm lúc bình thường giờ đây lại có hơi khàn khàn.

“Triển đại nhân... ngài đã đi đâu? Chúng thuộc hạ về rồi... mà ngài vẫn chưa về, chúng thuộc hạ... chúng thuộc hạ... Bao đại nhân... còn cả Công Tôn tiên sinh đều lo lắng muốn chết... Bao đại nhân còn nói, nếu sáng mai ngài vẫn chưa quay về, đại nhân sẽ đích thân tới phủ An Lạc hầu để đòi người...”, Triệu Hổ lấp

ba lấp bắp hồi lâu mới nói xong một câu hoàn chỉnh, vừa nói vừa đưa ống tay áo lên lau khóe mắt, nhìn lại lần nữa thì hốc mắt của cái vị đường đường là Hiệu úy lục phẩm này đỏ lên có chút quái dị.

“Triển mỗ đã khiến đại nhân và các vị huynh đệ lo lắng rồi...”, Triển Chiêu khẽ chấp tay, giọng nói sang sảng hơi trầm xuống, “Triển mỗ phải vào phủ phục mệnh với đại nhân phiên hai vị huynh đệ đưa các vị cô nương này vào trong, họ đều là những nhân chứng quan trọng”.

“Thuộc hạ tuân lệnh.”

Trương Long, Triệu Hổ vội chấp tay ôm quyền đáp, sau đó lập tức dẫn chúng nữ tử và Triển Chiêu đi vào phủ nha.

Kim Kiền đi theo sau cùng, lòng vô cùng khó chịu, thầm nghĩ:

Này này này, coi tôi là vô hình, là không khí à?! Tiểu Miêu chẳng qua chỉ là đi một đêm không về thôi, xem đi trên dưới Khai Phong phủ đã thành cái bộ dạng nóng ruột nóng gan rồi đấy... Nghĩ đến mình mà coi, đường đường một người hiện đại, cả một đêm vào sinh ra tử, thập tử nhất sinh, hy sinh cao cả như vậy mà ngay đến bữa sáng cũng không chuẩn bị cho là thế nào? Khinh người quá đáng rồi đấy!

“Kim bồ khoái, mời theo Triển mỗ vào phục mệnh với đại nhân.”

Triển Chiêu đi được mấy bước, thấy Kim Kiền vẫn chưa đuổi kịp, không khỏi quay đầu ra lệnh.

Trương Long, Triệu Hổ dường như lúc này mới ý thức đến sự tồn tại của Kim Kiền, vội nói: “Kim bồ khoái cũng bình yên vô sự, tốt quá rồi”.

Kim Kiền kéo da mặt banh sang hai bên, vừa mới định cảm ơn mấy câu đầy ý tứ của họ thì bỗng nghe thấy Trương Long, Triệu Hổ kinh ngạc hô lên một tiếng: “Triển đại nhân, lưng của ngài?!”.

“Không có gì đáng ngại”, Triển Chiêu khẽ mỉm cười, bình thản nói.

“Nhưng...”

“Triển mỗ còn phải cùng Kim bồ khoái vào phục mệnh với đại nhân, các vị cô nương này xin phiên hai vị.”

“... Vâng”, Trương Long, Triệu Hổ nhìn nhau một cái, trầm mặc gật đầu.

Kim Kiền thấy sắc mặt sầm sì của hai đại Hiệu úy, tâm tình bỗng tốt lên, thầm nghĩ:

Hừ hừ, hai đại kim cương này nhất định là đang buồn thương vô hạn cho “cảnh xuân” của Tiểu Miêu bị người ta lén dòm hết rồi... Chắc chắn, may ghê, được dịp nhìn hai đại kim cương đồng thời đen mặt, cũng coi như một thu hoạch lớn...

Mọi người đi vào phủ nha Trần Châu, Trương Long, Triệu Hổ dẫn chúng nữ tử đi vào sảnh bên, chờ Bao đại nhân truyền gọi; Triển Chiêu, Kim Kiền hai người trực tiếp đi thẳng vào phòng khách, phục mệnh với Bao đại nhân.

Trong sảnh có bốn người, Bao đại nhân ngồi chính giữa Công Tôn tiên sinh đứng bên, Vương Triều, Mã Hán canh giữ hai bên sảnh. Bốn người vừa thấy Triển, Kim mắt liền sáng lên, sắc mặt tràn ngập vẻ vui mừng.

“Triển hộ vệ! Kim bồ khoái!”, Bao đại nhân cơ hồ như đứng thẳng người lên, sự mừng rỡ, nét mặt vui vẻ, tất cả đều bộc lộ trong lời nói.

“Đại nhân, thuộc hạ phục mệnh chậm trễ, xin đại nhân giáng tội”, Triển Chiêu khẽ ôm quyền, sang sảng nói.

Kim Kiền cũng ôm quyền thi lễ bên cạnh.

“Bình an trở về là tốt rồi, bình an trở về là tốt rồi!”

Bao đại nhân chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, gương mặt mang nét cười, ngồi xuống trở lại, khoát tay nói.

“Triển hộ vệ, Kim bồ khoái, hai người đi chuyến này bất vô âm tín, thực khiến mọi người nóng ruột”, Công Tôn tiên sinh cũng thở phào một hơi, vuốt râu nói.

“Triển đại nhân, ngài bình an trở về là tốt rồi”, Vương Triều, Mã Hán lại càng kích động vạn phần.

“Đã phiền các vị phải lo lắng”, Triển Chiêu vội ôm quyền nói.

“Không sao, không sao, chỉ cần hai người bình an trở về là tốt rồi”, Công Tôn tiên sinh gật gù đầu, nét vui mừng tràn ngập khuôn mặt.

Bao đại nhân đánh giá hai người một lát mới dần thu lại nét vui mừng trên mặt, nghiêm nghị nói: “Hai người lần này đến phủ Hầu gia có thu hoạch gì không?”

Triển Chiêu lập tức thẳng người lên, đem những chuyện tai nghe mắt thấy trong phủ Hầu gia nhất nhất bẩm báo.

Bao đại nhân nghe xong, đôi mắt bắt giác cau chặt, cặp mắt phượng hơi nheo lại, ngưng một chút lại hỏi: “Triển hộ vệ, chúng nữ tử trong lời hộ vệ đang ở sảnh bên đợi sao?”

“Đúng vậy.”

“Tốt!”, Bao đại nhân cao giọng hô, “Vương Triều, Mã Hán, lập tức truyền họ vào đây.”

“Thuộc hạ tuân lệnh!”

Vương Triều, Mã Hán ôm quyền nhận lệnh vội bước đi ra, không lâu sau thì cùng Trương Long, Triệu Hổ đưa nhóm nữ tử kia vào phòng khách.

“Dân nữ bái kiến Bao đại nhân!”

Chúng nữ tử vừa thấy Bao đại nhân hai mắt đều đầm lệ, lập tức quỳ sụp xuống, có mấy người còn nước mắt rùng rùng khóc mãi không ngừng.

“Nơi này không phải là công đường, đứng dậy cả đi”, Bao đại nhân thấy dáng vẻ thê thảm của chúng nữ tử như vậy, bất giác khẽ thở dài, chậm chậm lên tiếng.

“Tạ đại nhân”, lúc này chúng nữ mới từ từ đứng dậy.

Bao đại nhân nhìn một vòng, hỏi: “Bản phủ hỏi các người vì sao các người lại ở trong mật thất của phủ An Lạc hầu?”

Những lời này vừa thốt ra, các nữ tử mới ngừng khóc lại bắt đầu lệ tuôn nhạt nhòa, khóc nức lên đến khó có thể tả lời.

Một hồi sau, mới có một nữ tử chậm chậm bước lên, nức nở đáp:

“Bẩm đại nhân, chúng dân nữ đều bị An Lạc hầu cưỡng đoạt bắt nhốt vào Nhuyễn Hồng đường, để cho An Lạc hầu chơi đùa.”

“Vậy vì sao lại ở trong phủ An Lạc hầu?”

“Bẩm đại nhân, chúng dân nữ cũng không biết, chỉ là mấy ngày trước không biết vì sao, người của An Lạc hầu lại cưỡng ép đưa toàn bộ chúng dân nữ rời khỏi Nhuyễn Hồng đường, sau đó lại giam cầm trong mật thất. Nếu... nếu không có hai vị quan gia này đến cứu, e là chúng dân nữ... chúng dân nữ sẽ phải chết ở đó...”

Nói rồi, lại cúi đầu nước mắt giàn giụa.

Mọi người trong sảnh nghe xong đều thâm tắc đầu, lòng vừa chua xót vừa tức giận. Chua xót vì, những nữ tử thanh xuân như thế lại phải chịu những hành động bạo ngược, trải bao cay đắng đến vậy; tức giận vì, An Lạc hầu ỷ vào thân phận hoàng thân quốc thích của mình mà muốn làm gì thì làm, những hành vi ác độc đó thật khiến người và trời cùng căm phẫn.

Ngưng một chút, Bao đại nhân lại hỏi: “Vậy trong Nhuyễn Hồng đường chỉ có mấy người khác người thôi sao?”

Chúng nữ tử nghe đến câu hỏi này, đều im lặng không đáp, hầu hết đều khẽ lắc đầu biểu thị ý không biết, Nữ tử bước ra khỏi hàng kia ngưng một lát, mới nói: “Không chỉ có thế, An Lạc hầu cưỡng đoạt không ít nữ tử để thỏa thú vui đùa của mình, mấy năm gần đây sợ rằng phải ba trăm có dư”.

“Cái gì?!”

Mọi người trong sảnh nghe vậy đều kinh hoàng thất sắc.

Bao đại nhân cơ hồ vỗ bàn đứng phắt dậy, mi mày dựng ngược, nộ khí đằng đằng;

Công Tôn tiên sinh hơi biến sắc, cau mày không nói;

Tứ đại Hiệu úy nắm chặt tay, các khớp xương kêu rắc rắc;

Triển Chiêu lưng thẳng như cán bút hơi run lên, Cự Khuyết trong tay kêu lạch cạch không ngừng.

Kim Kiền da mặt giật giật, thầm nghĩ: Con của con này cũng khoa trương quá đi, nghĩ xem hoàng đế cũng chỉ có tam cung, lục viện, bảy mươi hai phi tần, nắm tay nhắm tính cũng chỉ có gần trăm, nhưng hấn chẳng qua chỉ là hầu gia tọa trấn một phương, vậy mà dám nuôi đến ba trăm nhân tình lẽ nào muốn quyết hơn thua với thiên tử đương triều?

Bao đại nhân ngưng một chút, lại ngồi xuống, chậm rãi cất tiếng: “An Lạc hầu cường đoạt nhiều nữ tử như vậy, vì sao ngươi lại biết?”.

Nữ tử kia nghe vậy, lại khom người quỳ xuống, khóc nói: “Bẩm đại nhân, dân nữ tên là Xuân Oanh từng phụ trách quản lý trong Nhuyễn Hồng đường, cho nên đối với số lượng các cô gái bị đưa vào đó cũng biết được một chút”.

Bao đại nhân hơi cau mày: “Vậy những nữ tử khác đâu rồi?”.

“Bẩm Bao đại nhân, có người bị hành hạ cho đến chết, có người thì không biết tung tích, những người khác sau khi bị chuyển vào phủ của An Lạc hầu cũng đều bị chuyển đi hết. Cuối cùng chỉ còn lại mười mấy người chúng dân nữ.”

Trong một thoáng, cả phòng khách chìm trong yên lặng, mọi người không ai nói gì.

“Trương Long, Triệu Hổ, đưa họ xuống, để họ nghỉ ngơi thật tốt, đến ngày mai thăng đường làm chứng”, Bao đại nhân trầm ngâm hồi lâu mới chau mày ra lệnh.

Chúng nữ tử khấu đầu, rồi theo hai vị Hiệu úy rời đi. Thoắt cái trong phòng trở nên trống trải hẫ hẫ, lại càng tĩnh lặng.

Cuối cùng, vẫn là Công Tôn tiên sinh lên tiếng phá vỡ không khí trầm mặc: “Triển hộ vệ, Kim bồ khoái lần này có thể tìm được nhân chứng đắc lực như vậy, công lao thực không thể bỏ qua”.

Triển Chiêu nghe xong liền vén vạt áo lên quỳ một gối xuống, trầm giọng nói: “Thuộc hạ thất trách, chưa thể đưa được Hoàng thị, Thu Nương về, mong đại nhân trách phạt!”

Kim Kiền thấy thế nhất thời mồ hôi lạnh túa ra đầy đầu, vội vàng nổi gót quỳ ngay sau, ôm quyền không nói thầm nghĩ: Mình thế nào lại quên mất, lần này mặc dù mang về được một nhóm nhân chứng, nhưng nhiệm vụ lão Bao giao phó lại chưa hoàn thành, nếu lão Bao trách cứ, há chẳng phải là đại sự không ổn sao! Chắc chắn, Tiểu Miêu quả nhiên thông minh, hiểu được việc trước tiên phải xin trách phạt thẳng thắn nhận tội thì được hưởng khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị, như thế này, lão Bao sẽ không phạt nặng.

Bao đại nhân thấy hai người quỳ xuống, vội nói: “Triển hộ vệ, Kim bồ khoái mau mau đứng lên”.

Kim Kiền thầm thở phào một hơi, y lời cùng Triển Chiêu đứng dậy.

Chỉ thấy Bao đại nhân khề lắc lắc đầu nói: “Hai người thì có tội gì? Không những vô tội, ngược lại còn có công”.

Công Tôn tiên sinh cũng tiếp lời nói: “Triển hộ vệ có chỗ không biết rồi, Vương Triều, Mã Hán đã tìm được Hoàng thị trong phủ của An Lạc hầu, chỉ là Hoàng thị đã không cách nào lên công đường làm chứng được nữa. Nếu không phải Triển hộ vệ và Kim bồ khoái đưa mấy nhân chứng kia về, e là án của An Lạc hầu còn phải kéo dài thêm mấy ngày”.

Triển Chiêu, Kim Kiền nghe xong đều sửng sốt.

“Nếu đã tìm được Hoàng thị, có sao lại không thể lên công đường làm chứng?”, Triển Chiêu không rõ hỏi lại.

Công Tôn tiên sinh khẽ thở dài một tiếng, nói: “Hoàng thị không biết bị ép uống loại thuốc gì, hiện giờ đã trở nên ngơ ngẩn, thần trí mơ màng, nói năng lung tung, hết như người điên, như thế sao có thể lên công đường làm chứng?”.

“Lẽ nào lại là An Lạc hầu?”

Công Tôn tiên sinh trầm mặc gật đầu, không nói tiếp.

Triển Chiêu co chặt hai tay, mu bàn tay nổi gân xanh, Cự Khuyết bị siết chặt đến nổi vang lên cạch cạch.

Kim Kiền cũng sầm mặt, trầm nghĩ: Con của con này quả nhiên thủ đoạn tàn độc, công phu hại người phải xưng là đệ nhất. Rõ ràng chỉ cần giết người diệt khẩu là xong, nhưng lại muốn hành hạ tra tấn người ta thành như vậy, tám phần là tâm lý bệnh hoạn rồi.

Bao đại nhân thấy thế, khe khẽ thở dài nói: “Triển hộ vệ cùng Kim bồ khoái vất vả cả đêm rồi, hẳn là mệt mỏi vạn phần, nên lui xuống nghỉ ngơi trước đi”.

Kim Kiền nghe xong cả mừng, đang định tiến lên tạ ơn rồi lui xuống, chẳng ngờ Triển Chiêu lại nhanh hơn, bước lên một bước, cao giọng nói: “Đại nhân, nhân chứng, vật chứng vụ án của Trương Tụng Đức vẫn chưa đầy đủ, thuộc hạ nguyện...”.

“Triển hộ vệ!”, đôi mày của Bao đại nhân dựng lên trầm giọng nói: “Lẽ nào ngay cả mệnh lệnh của bản phủ cũng không nghe?”.

“Thuộc hạ...”

Công Tôn tiên sinh bên cạnh khẽ lắc đầu, trên khuôn mặt nho nhã thoáng hiện lên ý cười: “Triển hộ vệ không cần lo lắng, đại nhân đã lệnh cho bốn người Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hồ đi tìm chứng cứ rồi, lẽ nào Triển hộ vệ còn không tin được bốn người họ?”.

“... Thuộc hạ không có ý này.”

“Nếu đã không có ý đó, vậy còn không đi xuống nghỉ ngơi?!", Bao đại nhân đứng thẳng dậy, lộ ra tư thế cùng quan uy bức người, nói.

Kim Kiền bên cạnh thầm cười trộm, mắt thấy cái người đường đường là Ngự tiền tứ phẩm hộ vệ, vẻ mặt không nguyện khom người thi lễ, chầm chậm cung kính đi giật lùi ra phía cửa phòng khách.

Hành động này khiến tất cả đều sửng sốt.

Hành động này nếu là người khác làm thì bình thường, nhưng lại do Triển Chiêu làm, thực vô cùng không ổn.

Nên biết Triển Chiêu xuất thân từ giang hồ, hào khí ngất trời, tuy đã gia nhập cửa quan đi theo Bao đại nhân, nhưng một thân quan phục sao có thể che lấp nổi cốt khí ngạo nghễ ngang tàng. Bình thường Triển Chiêu đối với Bao đại nhân rất cung kính hữu lễ, nhưng cũng tuyệt không thể làm ra hành động đi giật lùi ra cửa mà chỉ có bọn nô tài mới làm. Giờ đây hành động này không thể không khiến người khác nghi ngờ.

Bao đại nhân đưa mắt một cái, Công Tôn tiên sinh lập tức cao giọng nói: “Triển hộ vệ khoan đã”.

Thân hình Triển Chiêu cứng lại, ôm quyền nói: “Tiên sinh còn có gì giao phó?”.

“Triển hộ vệ có thể xoay người lại không?”

“...”

“Triển hộ vệ?”, giọng nói nho nhã hơi cao lên.

Triển Chiêu lưng vẫn thẳng như cây tùng, chẳng hề có chút cử động nào.

Kim Kiền ở một bên nín nhịn khổ sở, chỉ cảm thấy ruột non ruột già, thêm cả ruột thừa nữa, tất cả đều xoắn lại thắt lại thành nơ bướm, nhưng sống chết gì cũng không dám cười tiếng.

Chắc chắn, nhất định là Tiểu Miêu cảm thấy trang phục hổ lưng như vậy quá kinh hãi thể tục, cho nên mới ngại ngùng như thế.

Công Tôn tiên sinh khẽ lắc đầu, chậm chậm bước lên đi vòng ra sau lưng Triển Chiêu quan sát. Cái nhìn này nhất thời khiến vị bạch diện nho sinh của Khai Phong phủ sắc mặt đen đi quá nửa, giọng nói cũng trầm xuống: “Triển hộ vệ, theo tại hạ về phòng một chuyến”.

“Công Tôn tiên sinh, Triển mỗ chẳng qua...”

“Triển hộ vệ!”, âm thanh lại lần nữa cao vút lên.

Bao đại nhân cũng sa sầm mặt, nói: “Triển hộ vệ hãy theo Công Tôn tiên sinh đi một chuyến đi”.

“... Thuộc hạ tuân lệnh.”

Triển Chiêu cứng ngắc ôm quyền, quay người theo Công Tôn tiên sinh về sương phòng.

Chắc chắn, xem ra là do y phục của Tiểu Miêu không chỉnh tề, làm tổn hại tới hình tượng của Khai Phong phủ, Công Tôn Trúc Tử chắc là muốn bổ sung thêm một khóa “giáo dục nhân viên” cho Tiểu Miêu... Haizz, Triển đại nhân, thuộc hạ lực bất tòng tâm, ngài hãy tự cầu phúc cho mình đi nhé.

“Kim bổ khoái!”

Hả?!

Kim Kiên nhất thời tròn tròn đôi mắt nhỏ dài, nhìn chăm chăm vào Công Tôn Trúc Tử ở phía cửa.

“Bổ khoái cũng đi cùng.”

Mặt Kim Kiên liền co dúm lại thành cái bánh bao nhân thịt.

Không... không phải chứ, mình cũng có phần? Hừ hừ, sớm biết phải tiếp nhận ma âm xuyên tai của Công Tôn Trúc Tử, nhất định mình sẽ vì nghĩa diệt thân, cho dù có bị gió lạnh thổi tới chết, cũng phải cởi áo ra che chắn toàn thân cho Triển đại nhân, bảo vệ Triển đại nhân chu toàn!!!

115. Q.7 - Chương 18: Hồi Mười Tám

Công Tôn mưu trí thỉnh đồ đệ Y Tiên.

Phủ nha lần hai thăm vấn An Lạc hầu.

Theo sau Công Tôn tiên sinh cùng Triển Chiêu, Kim Kiên càng đi càng cảm thấy bất an, lục phủ ngũ tạng nhảy loạn xạ, dự cảm không lành lúc trước lại nổi lên lớn vồn trong lòng, xua không đi, gạt không xong, hết như mùi hôi trong vải bó chân của mấy bà lão ngập tràn trong mũi, khiến người ta khó chịu đến cực điểm.

Đến khi ba người vào tới sương phòng của phủ nha, Công Tôn tiên sinh sai đóng cửa lại, chuông cảnh báo trong lòng Kim Kiên réo vang, lông mao toàn thân dựng đứng theo bản năng, chỉ muốn xông ra cửa mà tháo chạy, nhưng trước đôi mắt sắc bén như chớp như điện của Công Tôn tiên sinh, làm sao có nửa cơ hội mà chạy thoát chứ.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh sắc mặt đen sạm đi, gọi Triển Chiêu đến bên cạnh giường, nói: “Triển hộ vệ, xin hãy nằm úp sấp xuống giường”.

Triển Chiêu cứng đờ lưng, vội vàng thấp giọng từ chối: “Không cần phiền Công Tôn tiên sinh, Triển mỗ chẳng qua là...”.

“Triển hộ vệ, có cần tại hạ giúp không?”, Công Tôn tiên sinh nghe thế khóe miệng lại nhướng lên, một nụ cười thân thiết thoáng hiện trên khuôn mặt nho nhã.

Kim Kiên đứng bên rùng mình một cái, dự cảm không lành trong lòng lại càng tăng lên, thầm nghĩ: Đại sự không ổn rồi, vào lúc này Công Tôn Trúc Tử lộ ra vẻ mặt tươi cười, lại còn cười đến độ ẩm áp tựa gió xuân, cả gương mặt như bừng sáng... Dựa vào dự cảm siêu cấp của một người hiện đại như mình đây mà đoán, thì chỉ có bốn chữ thôi: Lành ít dữ nhiều...

Triển Chiêu thấy gương mặt tươi cười của Công Tôn tiên sinh, thân hình liền chấn động, khắc sau liền im lặng lập tức y theo lời mà cởi giày ra lẳng lặng nằm úp sấp trên giường.

Công Tôn tiên sinh lúc này mới khẽ gật đầu, quay lại nói với Kim Kiền: “Kim bổ khoái...”.

Lời này vừa thốt ra, liền bị tiếng kêu cao vút của Kim Kiền cắt ngang:

“Công Tôn tiên sinh có gì sai bảo, thuộc hạ dù phải vào nơi nước sôi lửa bỏng cũng quyết không chối từ!”.

Công Tôn tiên sinh nghe xong không khỏi sửng sốt, định thần nhìn kỹ sắc mặt của Kim Kiền, nét cười trên khuôn mặt càng tăng.

Chỉ thấy Kim Kiền mặt mày trắng bệch, so vai ôm quyền, hệt như đang đối mặt với kẻ địch.

“Chỉ là tại hạ muốn hỏi Kim bổ khoái thân thể có chỗ nào không ổn không?”

“Nhờ... nhờ hồng phúc của tiên sinh, không có chỗ nào không ổn cả!”, lòng lại thầm kêu: Công Tôn Trúc Tử, xin ngài đấy, đừng cười nữa, cười vậy khiến tôi sờn cả gai ốc toàn thân, tim đập nhanh như chạy, cả người từ trên xuống dưới chỗ nào cũng rất rất không ổn đấy!

Công Tôn tiên sinh nghe xong gật gật đầu, lại nói: “Nếu đã vậy thì, xin Kim bổ khoái qua giúp một tay, cùng tại hạ xử lý vết thương của Triển hộ vệ”.

“Thuộc hạ quyết không chối từ... Hả?”.

Kim Kiền mở miệng hùng hồn đáp, sau đó mới cảm thấy không ổn, chớp chớp mắt, thầm nghi hoặc:

Vết thương? Vết thương của Tiểu Miêu? Bị thương ở đâu? Trên đường đi Tiểu Miêu ngoại trừ sắc mặt có hơi kém một tí, ra mồ hôi nhiều một tí, y phục rách một tí, thì làm gì có vết thương nào?

Khoan đã!

Rách... y phục?

Lẽ nào!!!

Kim Kiền ánh mắt cứng ngắc di chuyển đến quan phục rách te tua sau lưng Triển Chiêu, lúc này dự cảm không lành lúc trước liền ập tới như sóng dồn như hồng thủy, đập thẳng vào mặt.

Công Tôn tiên sinh lấy hòm thuốc từ trong tủ ra, rồi rút ra một cái kéo, nói với Kim Kiền: “Kim bổ khoái, phiền bổ khoái lại đây cùng tại hạ cắt quan phục phía sau lưng Triển hộ vệ ra”.

“Thuộc... thuộc hạ tuân lệnh”.

Kim Kiền sắc mặt trắng bệch tiến lên, hai tay cứng ngắc kéo quan bào màu đỏ, đang trong tình trạng te tua, phía sau lưng Triển Chiêu lên, để Công Tôn tiên sinh cắt từng nhát từng nhát một.

Mỗi một nhát cắt, dây thần kinh trong não Kim Kiền lại như đứt một cái.

Mà phần vải quan bào phía sau lưng Triển Chiêu không biết bị thứ gì ngấm vào mà cứng như ván, lúc kéo cắt hệt như đang cắt trên giấy bìa các-tông, âm thanh xoèn xoẹt vang lên. Đến khi cắt xong quan phục, lộ ra áo trong, da đầu Kim Kiền liền phát run, toàn thân ớn lạnh, đứng ngậy tại chỗ.

Rốt cuộc Kim Kiền cũng nhớ ra dự cảm không lành này vì sao lại giống như đã từng gặp rồi: Trong đêm đầu tiên đi thăm viếng phủ Hưu gia, lúc bà vai Triển Chiêu bị thương, Kim Kiền cũng có thứ cảm giác kinh hồn bạt vía y như vậy.

Chỉ thấy dưới lớp quan phục rách nát của Triển Chiêu, áo lót phía trong vốn có màu trắng tinh giờ đã chẳng nhìn ra được màu ban đầu nữa mà chuyển thành màu đỏ đen, phần vải rách còn dán chặt vào lưng; định thần nhìn kỹ, thì đó chính là vết máu đã khô trộn lẫn với bùn đất, những mảnh vải rách ấy khô cứng như đá, dính sát vào lưng, khó có thể tách ra được; trên đó còn có vài sợi vải màu đỏ dính chặt, rõ ràng là quan phục đã từng cùng với áo trong dán vào lưng, sau khi bị cắt ra thì còn dính sợi vải lại. Nhìn phần vải của quan bào bị cắt ra, toàn bộ đều bị máu thấm đẫm, rồi sau đó khô lại cứng như giấy bìa, chỉ có điều quan bào màu đỏ, nếu không nhìn kỹ, căn bản khó có thể phát hiện ra.

Trầy da toác thịt, máu chảy ướt đầm áo, sự đau đớn ấy kinh khủng nhường nào!

Công Tôn tiên sinh nhìn thương thế của Triển Chiêu, không khỏi thở dài một tiếng, trầm giọng nói: “Triển hộ vệ thật là...”.

Nói được nửa câu rồi lại không nói tiếp nữa.

“Chẳng qua chỉ là vết thương ngoài da, không đáng ngại”, giọng nói trầm trầm của Triển Chiêu từ phía giường vang lên.

“Haizz...”, Công Tôn tiên sinh lại thở dài một tiếng, tựa như có chút bất đắc dĩ, nét cười trên khuôn mặt dần tan đi, ngưng một chút mới nói với Kim Kiền: “Kim bổ khoái, phiền bổ khoái đi lấy một chậu nước nóng về đây... Kim bổ khoái, Kim bổ khoái?”.

Công Tôn tiên sinh gọi hai tiếng, không thấy Kim bổ khoái trả lời mới quay lại nhìn, thì thấy sắc mặt Kim Kiền đen sì, da mặt rúm rỏ, thân hình run rẩy, cơ hồ không đứng vững nổi.

Lại nói về Kim Kiền, thấy thương thế sau lưng Triển Chiêu nhất thời hai mắt tối lại, hồi tưởng đến những chuyện trước đó mà không khỏi thót tim hoảng hốt:

Vết thương như thế này, khẳng định là bị đá sắc cào vào rồi...

Mà đá sắc ấy...

Nhớ lại thời điểm tìm cách mở cánh cửa trong mật thất có sờ soạn một hồi những bức tường lởm chởm không bằng phẳng trong đó, Kim Kiền lại càng cảm thấy khổ sở:

Nhất định là Triển Chiêu trong lúc rơi xuống đã dùng lưng mình ma sát với tường đá để giảm tốc độ...

Chả trách trong mật thất, Nam hiệp nội công thâm hậu lại lâu tỉnh đến vậy, thậm chí trong lúc đó còn thở ngắt quãng, rên rĩ không ngừng...

Chả trách khi ấy nghe thấy tiếng xé vải, sợ là Triển Chiêu đem phần quan bào đầm máu trên lưng xé ra, hòng che giấu vết thương...

Chả trách Triển Chiêu từ trước đến nay luôn tự mình làm mọi việc không nhờ đến ai, lại hạ lệnh cho mình lần mò lên xuống tìm cửa ra trong mật thất... Với cái lưng bị thương như thế, đừng nói khom người tìm kiếm, e là ngay cả đi lại cũng rất khó khăn...

Chả trách sắc mặt Tiểu Miêu lại trắng như tờ giấy, mồ hôi đầy mặt...

Chặc chặc...

“Tầm lưng hoàn mỹ” của Nam hiệp danh chấn giang hồ, Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ, thần tượng đứng đầu Khai phong phủ lại bị hủy bởi một phút sai lầm của mình, nếu nói về trách nhiệm liên đới... Ôi mẹ ơi, trời muốn diệt ta rồi!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền cơ hồ như muốn ngất xỉu, chỉ cảm thấy dương thọ của mình đã hết, có muốn sống cũng vô vọng, đã ở ngay trước mặt đầu trâu mặt ngựa báo danh rồi.

Một phen suy nghĩ xoay chuyển vèo vèo của Kim Kiền, hai người bên cạnh không hề hay biết, chỉ thấy dáng vẻ của Kim Kiền lúc đó, thì cho là Kim Kiền tự trách mình đã làm liên lụy đến Triển Chiêu, mà chính mình lại không phát hiện ra thương thế của Triển hộ vệ, nên áy náy dần vất trong lòng.

Công Tôn tiên sinh nhìn Kim Kiền, khẽ thở dài nói: “Kim bổ khoái không cần phải tự trách mình, Triển hộ vệ cố ý giấu giếm thương tích, trên đường đi lại không nhìn rõ, Kim bổ khoái không phát hiện ra cũng là lẽ tự nhiên... Nếu không phải tại hạ có hiểu biết sâu sắc về Triển hộ vệ, e là cũng bị Triển hộ vệ qua mặt”, dừng một chút, lại nói, “Kim bổ khoái trước nên đi lấy một chậu nước nóng, rửa sạch vết thương cho Triển hộ vệ”.

Kim Kiền lúc này mới hoàn hồn, đỡ đỡ gập gật đầu, lảo đảo đi ra phía cửa.

Công Tôn tiên sinh thấy Kim Kiền đã rời đi, lúc này thần sắc mới hòa hoãn chút ít, lấy một cái bình từ trong hòm thuốc ra, dốc lên lưng Triển Chiêu.

Nhất thời liền nghe thấy Triển Chiêu hít vào một hơi khí lạnh.

Không lâu sau, bùn đất, đá vụn cùng máu khô trên lưng Triển Chiêu dần dần rã ra, Công Tôn tiên sinh vội dùng khăn lau đi, cho đến khi máu chảy ra biến thành màu đỏ tươi mới dừng lại, tiếp đó lấy thuốc bột rắc lên trên miệng vết thương. Chỉ là không biết vô tình hay cố ý, lực tay hơi mạnh, khiến cho người nằm trên giường hít khí lạnh liên miên, mồ hôi ào ạt tứa ra.

Công Tôn tiên sinh từ từ ngược mắt lên nhìn Triển Chiêu một cái, lực tay vẫn không giảm, lời nói thốt ra không nhanh cũng không chậm:

“Triển hộ vệ quả nhiên định lực hơn người, vết thương này tuy không nặng nhưng da thịt trầy trụa rất đau đớn, nếu là người thường e đã sớm đau đến ngất đi, nhưng Triển hộ vệ chẳng những không lộ ra nửa phần mà còn có thể đi lại bình thường, tìm được những nhân chứng quan trọng nữa, thậm chí ngay cả Kim bồ khoái cũng giấu được... Công Tôn Sách bội phục”.

“...Tiên sinh quá khen rồi”.

“Chỉ là tại hạ có một chuyện không rõ”.

“...Tiên sinh cứ hỏi”.

“Nam hiệp Triển Chiêu võ nghệ siêu quần, khinh công tuyệt đỉnh, cho dù là sơ ý rơi xuống hầm tối, tất sẽ có ngàn vạn cách để thoát thân an toàn, vì sao lại bị thương như vậy?”.

“Việc này...”

“Trừ phi Triển hộ vệ phải chịu sức nặng của hơn một người, hẳn là sức nặng của hai người rồi, nên tốc độ rơi xuống rất nhanh, bởi thế mới đưa ra hạ sách này, dùng lưng ma sát với tường đá để giảm tốc độ rơi...”

“Cái đó...”

“Nếu là hai người cùng lúc rơi xuống, vì sao Triển hộ vệ không dùng bảo kiếm đâm vào vách tường để làm chậm tốc độ rơi? Chẳng lẽ khi ấy hai tay của Triển hộ vệ không cử động được... Nhưng hai tay Triển hộ vệ lại không hề bị thương... Ừm... Tại hạ bạo gan phỏng đoán, nhất định là Triển hộ vệ vì bảo vệ chu toàn cho người kia nên đã dùng hai tay ôm chặt lấy người đó, bởi vậy mới không rảnh tay dùng kiếm đâm vào vách tường”.

“Khụ khụ...”

“Nhưng tại hạ lại càng không hiểu, với thân thủ của Triển hộ vệ, việc dùng một cánh tay để bảo vệ người kia đã là thừa sức, vì sao lại phải dùng hai tay?”.

“Khụ khụ khụ...”

“Mọi người đều nói Nam hiệp điềm tĩnh chín chắn, suy tính kỹ càng trước rồi mới hành động, nhưng vì sao lần này lại thất sách như thế? Chẳng lẽ trước đó đã xảy ra chuyện gì làm Triển hộ vệ phân tâm, tâm thần bối rối? Kỳ lạ, kỳ lạ quá...”

“Khụ khụ khụ khụ... Công Tôn tiên sinh...”

“Hửm? Vì sao Triển hộ vệ lại kho khan như vậy? Chẳng lẽ đã nhiễm phong hàn rồi? Chờ chút, để tại hạ bắt mạch chẩn bệnh cho Triển hộ vệ, chắc chắn thuốc vào bệnh sẽ tiêu trừ!”

“Công Tôn tiên sinh...”

“Ồi... Mạch tượng của Triển hộ vệ nhanh như thế, xem ra tình huống không ổn rồi, tại hạ phải đi bẩm báo với Bao đại nhân đã, sau đó mới tính tiếp...”

Người nằm trên giường nhất thời mây đen bay đầy đầu, vội vàng nói:

“Công Tôn tiên sinh, sau này Triển hộ vệ nhất định sẽ chú ý, sẽ không dễ dàng bị thương nữa, lần này... mong Công Tôn tiên sinh rộng lượng bỏ qua cho”.

Công Tôn tiên sinh thu ngón tay bắt mạch lại, sắc mặt trầm xuống nói: “Triển hộ vệ nói thế sai rồi, đó là chức trách của Công Tôn Sách, sao có thể qua loa được?”.

Chỉ thấy hai hàng lông mi của người trên giường khẽ run lên, trên gương mặt tuần tú lộ rõ vẻ lúng túng ngượng ngùng, hồi lâu sau mới nói: “Triển mỗ cam đoan, sau này bị thương sẽ tuyệt đối không giấu giếm, nhất định sẽ để Công Tôn tiên sinh chữa trị kịp thời...”

Công Tôn tiên sinh nghe xong, lúc này mới từ từ giảm bớt lực tay, một nét cười thoáng hiện trên khuôn mặt nho nhã: “Triển hộ vệ nói phải, đúng thực là vết thương ngoài da, không cần phải bẩm báo đại nhân”.

“Khụ khụ... Triển mỗ đa tạ”.

Gió sớm lay tàn liễu,

Tường đá ánh lửa vương,

Lửa tàn lay bóng đổ

Lích tích hồn đà bay.

Trong phòng bếp của phủ nha Trần Châu, lửa trong lò lay động, tàn lửa bắn ra, hơi nước mờ mịt vờn quanh bếp, làm nổi bật bóng người chập chờn theo ánh lửa, dáng vẻ u u ám ám, mới nhìn qua còn tưởng hồn ma hiện về nhân thế.

Người này ngồi xồm trước bếp, hai tay ôm đầu, thở vắn than dài, miệng không ngừng rì rầm, tựa như sư ông tụng kinh, lại như ruồi nhặng vo ve, đó chính là Kim Kiền đang “rút ra kinh nghiệm xương máu, kiểm điểm lại công tác”:

“Hừ hừ, đúng thật là ‘khôn ba năm, dại một giờ’, ‘Quan Âm ngàn mắt cũng sẽ nhìn nhầm’... Nghĩ xem mình đường đường là một người hiện đại, còn là đại đệ tử đích truyền của Y Tiên, Độc Thánh, hai thân phận song hành như thế, ấy vậy mà lại để một con mèo qua mặt, ngớ ngẩn đến nỗi không phát hiện ra vết thương trên lưng của Tiểu Miêu... Thật hổ thẹn với Đảng, với nhân dân, với các vị hương thân phụ lão của tương lai... hổ thẹn với sư phụ đã dốc lòng dạy dỗ, hổ thẹn với danh tiếng của nhị vị ân sư... Đại sư phụ, Nhị sư phụ, đệ tử không còn mặt mũi nào gặp hai người nữa, may mà đệ tử nhìn xa trông rộng, trước giờ chưa từng tự xưng là môn hạ của nhị vị sư phụ, nếu không chắc chắn sẽ làm hoen ố thanh danh của hai người... Sau này đệ tử nhất định sẽ phát huy tinh thần này, bền lòng vững chí đến cùng...”

Nói đến đây Kim Kiền không khỏi hồi tưởng đến “tình trạng thâm trầm” của cái lưng Triển Chiêu, nhất thời lại thấy rung mình ớn lạnh, tiếp tục lầm rầm nói:

“Haizz... Cái gọi là ‘vạn điều dân loạn đều từ tâm mà ra’, trên đầu chữ ‘sắc’ có một con dao, anh hùng khó qua ải “Mỹ Miêu”, tuy mình trên thông thiên văn dưới tường địa lý, hiểu biết tám điều vinh, tám điều nhục[1], lại tiến cùng thời đại, nhưng hiềm vì ‘con người không phải là thánh nhân, có ai mà không phạm sai lầm’... huống hồ phút trước là ‘kiss scene’, phút sau đã lâm vào cảnh sinh tồn tử vong, tâm trí mình bị rối loạn, hai mắt mờ đi, nhất thời sơ suất, không kịp thời kiểm tra phát hiện ra vết thương trên người Triển đại nhân, cũng là có nguyên do của nó...”

[1] Nguyên văn “bát vinh bát sỉ” (), luận thuyết này do Tổng bí thư Đảng Cộng sản Trung Quốc, Chủ tịch nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, Hồ Cẩm Đào xây dựng và đề xướng, đã gây được tiếng vang rất lớn trong xã hội. Dưới đây là nội dung của “bát vinh bát sỉ” (bản dịch của PGS. TS Nguyễn Kim Sơn):

Lấy yêu tổ quốc làm vinh, tổn hại tổ quốc làm nhục

Lấy phục vụ nhân dân làm vinh, xa rời nhân dân làm nhục

Lấy đề cao khoa học làm vinh, ngu dốt làm nhục

Lấy chuyên cần làm vinh, lười nhác làm nhục

Lấy đoàn kết tương trợ làm vinh, hại người lợi mình làm nhục

Lấy thành thực giữ tín làm vinh, thấy lợi quên nghĩa làm nhục

Lấy tuân thủ pháp luật kỷ cương làm vinh, phạm pháp làm nhục

Lấy phấn đấu gian khổ làm vinh, kiêu sa dâm dật làm nhục.

Đưa tay lên xoa xoa lông mày, Kim Kiền dừng một chút, rồi đột nhiên, đứng phắt dậy, trán nổi đầy gân xanh, đỉnh đầu bốc khói, đi thành vòng tròn giữa bếp cả giận nói:

“Hừ hừ, xét đến cùng tất cả đều là họa do con mèo kia gây ra, bị thương rồi cũng không thêm nói, lại còn giấu giấu giếm giếm, lừa lừa gạt gạt, lẽ nào anh ta thật sự cho rằng mình là mèo, bị thương rồi trốn vào góc tường liếm láp vài cái là có thể khỏi sao?! Được rồi, dù sao cũng là cái lưng của ngài, ngài không muốn nói tôi cũng chẳng cưỡng cầu... Nhưng nói gì thì nói cái lưng ấy đã bị thương rồi, vết thương đó lại vì cứu mình mà ra, Công Tôn tiên sinh lại biết mình có y thuật, Triển đại nhân ngài chịu đựng vết thương thê thảm nhường ấy, mà tôi lại không hỏi lấy một câu... Ngày sau Công Tôn Trúc Tử hay lão Bao hỏi đến thì... Triển đại nhân, ngài không chỉ hại tôi mang tội bất nghĩa, mà còn đẩy tôi vào hố lửa!!! Chẳng ngờ từ khi mình gia nhập Khai Phong phủ đến nay, vẫn luôn thận trọng thật thà chăm chỉ, gian nan cố gắng giấu tài, nay lại lâm vào cảnh lật thuyền trong rãnh... Ông trời ơi, công lý ở chỗ nào chứ?!”

“Khụ khụ...”

Kim Kiền đang độc thoại rất hăng say hùng hồn, phần uất dâng trào, tình cảm sục sôi, thì bỗng nghe thấy sau lưng vang lên một tràng ho khan, liền giạt nẩy mình, quay đầu lại, nhất thời bị dọa cho kinh hoàng thất sắc, đứng đực nguyên tại chỗ.

Chỉ thấy ngoài cửa phòng bếp, một người mặc nho sam, đầu vấn khăn vuông, ba chòm râu đen nhánh, mặt tựa phấn trắng, đó chính là Công Tôn Sách, sư gia kiêm quản gia của Khai Phong phủ!

“Công... Công Công Công Công Tôn tiên sinh...”

Kim Kiền chỉ cảm thấy lưỡi như bị xoắn lại tựa bện dây thừng, rất lâu sau mới thốt ra được mấy chữ.

Ôi mẹ ơi! Công Tôn Trúc Tử ở đây từ lúc nào vậy?

“Khụ khụ... Kim bổ khoái...”

Công Tôn Sách cả người đứng thẳng, khuôn mặt nho nhã tỏ vẻ điềm tĩnh, mới nhìn thì thấy không khác lúc bình thường là mấy, chỉ là hai vai cứ hơi hơi run lên, ba chòm râu đen nhánh rung rung.

Kim Kiền vội thở ra hít vào hai lần, ổn định lại tâm thần, bụng thầm kêu:

Bình tĩnh, bình tĩnh, hãy nghĩ đến Giang tử, Hoàng Kế Quang, khi gặp khó khăn họ đều kiên cường kháng cự. Lúc này, nơi này, ngàn vạn lần không được rối loạn, phải lấy bất biến ứng vạn biến.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền nuốt hai ngụm nước bọt, cố làm ra vẻ bình tĩnh hỏi, “Công... Công Tôn tiên sinh có chuyện gì cần sai bảo thuộc hạ?”.

“Chỉ là tại hạ cảm thấy kỳ quái, Kim bổ khoái chẳng qua chỉ đi lấy một chậu nước nóng, vì sao lại mất thời gian như vậy?”, Công Tôn tiên sinh không nhanh không chậm nói.

“Nước? À đúng đúng, nước nóng, nước vừa mới sôi... Thuộc hạ sẽ mang vào cho Triển đại nhân ngay”.

Lúc này Kim Kiền mới nhớ ra chuyện Công Tôn tiên sinh giao phó, vội quay người đem nước nóng trong nồi trên bếp đổ vào chậu, rồi bưng lên đang định bước ra ngoài.

“Kim bổ khoái không cần gấp như thế”, Công Tôn tiên sinh đột nhiên nói, “Vết thương của Triển hộ vệ tại hạ đã xử lý xong rồi, hiện giờ Triển hộ vệ đã ngủ, Kim bổ khoái không nên quấy rầy”.

Hả?

Kim Kiền nghe xong, từ từ đặt chậu nước xuống, chớp chớp mắt, có chút khó hiểu, thầm nghĩ: Nếu đã không cần nước nóng, sao Công Tôn Trúc Tử lại sai mình đi lấy nước nóng làm gì? Thế chẳng phải là coi quân đánh rắm... làm chuyện thừa thãi sao?

Không đúng, Công Tôn Trúc Tử này lòng dạ đen tối, hành động thế nhất định là có thâm ý khác...

Éc! Chẳng lẽ Công Tôn Trúc Tử có ý điều mình đi để chuyên tâm thu thập những hành vi bất lương của mình từ Tiểu Miêu, sau này còn “thanh toán” một thể?!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền nhất thời đổ mồ hôi lạnh toàn thân, hai mắt tròn tròn, nhìn chăm chăm vào Công Tôn tiên sinh.

Công Tôn tiên sinh thấy dáng vẻ của Kim Kiền, lại hơi mỉm cười, nói: “Chắc hẳn Kim bồ khoái đã đoán ra, tại hạ điều Kim bồ khoái rời đi là có ý khác”.

Éc éc éc éc éc éc!!! Không phải chứ?!

“Tại hạ thấy vết thương đau đớn trên lưng Triển hộ vệ, thực không đành lòng, thế nên mới muốn nói mấy câu riêng tư với Kim bồ khoái”.

Éc éc éc éc éc éc!!! Tiêu rồi tiêu rồi tiêu rồi...

“Kim bồ khoái có cái nhìn như thế nào về Triển hộ vệ?”

Éc éc éc éc éc éc!!! Tiêu rồi tiêu rồi... Ủa?

Cái nhìn? Cái nhìn gì?!

Kim Kiền nghe xong nhất thời thộn ra, chớp chớp mắt vài cái, vẫn không hiểu được.

Thấy Công Tôn tiên sinh, thần thái trang nghiêm, vẻ mặt nghiêm túc, không giống như đang nói đùa.

Tim nảy lên một cái, Kim Kiền đành phải căng óc, cố gắng dốc hết ruột gan, chấp chấp vá vá mấy lời ngọng ca lại:

“À... Triển đại nhân là người trung quân ái quốc... trung thành tận tâm, chân thành thẳng thắn, tấm lòng ấy có trời đất chứng giám, nhật nguyệt thấu tỏ, à... võ công cái thế, nhân phẩm vô song... khinh công tuyệt đỉnh, quang minh lỗi lạc... Cái đó... Lòng kính ngưỡng của thuộc hạ đối với Triển đại nhân cuộn cuộn như nước sông chảy mãi không ngừng...”

“Kim bồ khoái cho rằng như thế?”, Công Tôn tiên sinh đột nhiên cắt ngang lời diễn thuyết thao thao bất tuyệt của Kim Kiền, hỏi.

“Tất... tất nhiên là thế, những lời này của thuộc hạ, đều xuất phát từ tận tâm can!”, Kim Kiền nghiêm sắc mặt, ôm quyền sang sảng nói.

Công Tôn tiên sinh nhìn Kim Kiền một cái, rồi gật đầu, khe khẽ thở dài: “Lời Kim bồ khoái nói rất đúng, Triển hộ vệ trung thành tận tâm, trên đối với giang sơn xã tắc, dưới đối với lê dân bách tính công lao không thể xem nhẹ, chỉ là...”.

“Chỉ là...?”, Kim Kiền bất giác tiếp lời hỏi. Lòng lại nghĩ: Lẽ nào Công Tôn Trúc Tử cũng cảm thấy Tiểu Miêu quá “lam nhan họa thủy”?

“Tại hạ lo lắng Triển hộ vệ quá tận tâm với chức trách, vì xã tắc bách tính mà không để tâm tới sự an nguy của bản thân. Không giấu gì Kim bồ khoái, Triển hộ vệ từ khi nhậm chức ở Khai Phong phủ tới nay, thương tích lớn nhỏ xuất hiện không ngừng, mà Triển hộ vệ lại không muốn để đại nhân lo lắng rồi phân tâm, nên thường giấu giếm thương thế, từng có mấy lần làm cho thương thế chuyển biến xấu, cơ hồ khó có thể cứu chữa... Trên dưới Khai Phong phủ đều nhìn thấy trong mắt mà đau đớn trong lòng, tại hạ đã khuyên nhủ rất nhiều lần nhưng Triển hộ vệ luôn luôn bỏ ngoài tai, tại hạ thực sự đau lòng đến không chịu nổi...”.

Nói đến đây, Công Tôn tiên sinh nhắm mắt lắc đầu, khuôn mặt lộ ra vẻ không đành lòng, đau xót ngập tràn.

Kim Kiền nghe đến đây, lại hồi tưởng đến những hành động trước kia của Triển Chiêu, tim không khỏi thất lại, thầm nghĩ: Éo, thì ra con mèo này có tiền sử từ trước rồi! Báo hại mình áy náy cả nửa ngày trời.

“Kim bồ khoái!”, Công Tôn tiên sinh đột nhiên cao giọng gọi, làm cho Kim Kiền giật nảy mình, ngược mắt lên nhìn lại càng kinh ngạc hơn.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh hai tay ôm quyền, lạy dài trên đất.

“Công Tôn tiên sinh?! Đây là vì sao?!”, Kim Kiền hoảng hốt hô lên một tiếng, vội vàng chạy đến đỡ Công Tôn tiên sinh đứng lên.

Công Tôn tiên sinh lại kiên trì không dậy, trầm giọng nói: “Công Tôn Sách có một chuyện muốn nhờ, nếu Kim bồ khoái không đáp ứng, Công Tôn Sách sẽ quỳ lạy mãi mà không đứng lên”.

Gì?!

Kim Kiền chỉ cảm thấy mồ hôi chảy thành dòng trên lưng, da mặt co rúm hết lại, thầm nghĩ: Éc éc éc éc, mình không nghe nhầm đấy chứ?! Công Tôn Trúc Tử có chuyện muốn nhờ vả?! Đùa sao, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết chắc chắn không phải là chuyện tốt lành gì! Nếu mà đồng ý, sợ là nửa đời sau của mình vĩnh viễn sẽ không có ngày nào yên, nhưng nếu không đồng ý... sợ rằng mình cũng chả sống được đến nửa đời sau...

Thôi! Ta không vào địa ngục, thì còn ai vào địa ngục đây?! Liều mình một phen vậy!!!

Nghĩ vậy, Kim Kiền da đầu căng ra, khoe miệng giật giật nói: “Công Tôn tiên sinh xin hãy mau mau đứng dậy, tiên sinh có chuyện gì giao phó, thuộc hạ nhất định sẽ dốc toàn lực để làm!”.

Công Tôn tiên sinh nghe vậy bèn từ từ đứng lên, ôm quyền nghiêm sắc mặt nói: “Công Tôn Sách chỉ mong Kim bồ khoái sau này có thể quan tâm nhiều hơn đến Triển hộ vệ, không để xảy ra chuyện Triển hộ vệ giấu giếm thương thế nữa”.

Gì hở?!

Đôi mắt nhỏ dài của Kim Kiền thoát cái liên biến thành một đôi long nhãn.

“Công Tôn tiên sinh khoan đã!!!”, Kim Kiền cao giọng hét lên, nhất thời làm xà nhà rơi xuống đến mấy cân một gỗ, “Trọng trách như vậy, thuộc hạ tài hèn sức mọn, e là khó có thể đảm trách”, lòng lại thầm kêu: Ôi ôi ôi ôi, ngày Cá tháng Tư á, ý của Công Tôn Trúc Tử là muốn để mình giám sát Tiểu Miêu, không cho Tiểu Miêu chạy loạn?! Oh my God, đó không phải là mèo nhà, mèo mướp, mèo Ba Tư thông thường đâu, đó là “Ngự Miêu” vang danh thiên hạ nức tiếng giang hồ đó, mình một đứa gà mờ đến nửa cân còn không biết là bằng tám lạng, sao có thể chú ý được đây? Huống hồ còn muốn làm cho Tiểu Miêu không giấu giếm vết thương nữa? Mình làm gì có bản lĩnh cỡ đó?

“Kim bồ khoái nói thế là sai rồi”, Công Tôn tiên sinh khoe miệng khê nhếch lên, nói: “Kim bồ khoái khinh công vô song, sánh ngang với Triển hộ vệ, hơn nữa còn có y thuật tinh diệu, tâm tư lại mẫn tiệp, đôi mắt khắp trên dưới Khai Phong phủ thì sợ rằng cũng chỉ có Kim bồ khoái mới có thể đảm nhận trọng trách này”.

“...”, Kim Kiền há hốc miệng, chỉ cảm thấy, muôn câu ngàn ý đều mắc kẹt trong cổ họng, đến nửa chữ cũng khó thốt ra được.

“Triển hộ vệ hôm nay vì Kim bồ khoái mà thân mang vết thương, đủ thấy Triển hộ vệ đối với Kim bồ khoái tình như thủ túc, nghĩa như huynh đệ, nếu có Kim bồ khoái đi theo bên cạnh Triển hộ vệ, ắt hẳn Triển hộ vệ khi hành sự cũng phải cân nhắc một hai phần”.

“A... Cái này...”, Kim Kiền giơ một cánh tay cứng ngắc lên, vừa mới định nói thì lại thấy nét cười thâm thúy thoáng hiện trên khuôn mặt nho nhã của Công Tôn tiên sinh, Công Tôn tiên sinh chấp tay vái một cái rồi nói:

“Triển hộ vệ sau này xin phiền Kim bồ khoái”.

Dứt lời bèn nghênh ngang bỏ đi, để lại Kim Kiền với cánh tay cứng ngắc giơ lên giữa không trung, gió sớm lạnh căm quét qua, cuốn tro bếp bay lên vẩn vít quanh thân, cảnh tượng thê lương vô hạn.

Này này này, Công Tôn Trúc Tử, ông đừng có quăng quả bom nổ chậm của nhà ông cho tôi rồi ù té chạy thể chứ!!!

Sáng sớm hôm sau, tiếng trống thu canh vang lên, gà chỉ vừa cất tiếng gáy, nhưng trước phủ nha Trần Châu lại là một cảnh tượng náo nhiệt.

Chúng bách tính cả nửa thành Trần Châu đều tụ tập, chen lấn trên con đường nơi phủ nha tọa lạc, trong và ngoài cửa nha môn cũng bị vây kín, ken đặc, đến nửa cơn gió cũng chẳng lọt qua nổi.

Cảnh tượng muôn người đổ xô ra đường như vậy không vì điều gì khác mà là bởi Khâm sai Bao đại nhân, Bao Thanh Thiên, hôm nay phiên thứ hai thẩm vấn quốc cữu đương triều, Bàng Dục. Chuyện lớn như thế, thử hỏi làm sao dân chúng Trần Châu không quan tâm tột cùng cho được.

Lại nhìn trên công đường của phủ nha, hai tấm bảng “Túc Tĩnh”, “Hồi Tỵ” vững vàng đặt hai bên, bức đại tự thếp vàng “Minh kính cao huyền” treo chính giữa công đường; Bao đại nhân mặc áo măng bào, càng tôn thêm vẻ uy nghiêm của ngài; tứ đại Hiệu úy hông đeo đao, uy phong凛冽; Công Tôn Sách bút mực đầy đủ, giấy tờ chu toàn; Triển Chiêu vận quan phục còn đỏ rực hơn lửa, nổi bật phong thái anh hùng. Dưới công đường, chúng nha dịch tinh thần hăng hái, sát uy bóng đen bóng khê phản chiếu ánh sáng.

Đúng là: Uy danh Thanh Thiên nức tiếng vạn dặm, dạ đỏ lòng son thiên hạ tỏ tường... Hay thay cảnh tượng uy nghiêm túc mục nhường ấy.

Mà trên công đường duy chỉ có hai người phá vỡ cảnh tượng đó.

Một người ngồi bên hông công đường, chính là Bàng thái sư đang bùng bùng lửa giận, hôm nay thẩm vấn con trai độc nhất của Bàng gia, tất nhiên ông ta sắc mặt lâm lì, bộ dạng như muốn đập phá nơi đây.

Mà người còn lại, chính là Kim Kiền, sai dịch của Khai Phong phủ, đang đứng ở cửa công đường.

Từ sau buổi nói chuyện với Công Tôn tiên sinh hôm qua, Kim Kiền đã liên tiếp một ngày một đêm gập ác mộng, như thể quỷ dữ đi vào giấc mộng, không giây phút nào được yên ổn cả. Kết quả là bây giờ đôi mắt nhỏ dài thâm quầng, đen kịt trũng sâu hết như bị đấm, tơ máu trong mắt chằng chịt như mạng nhện, đáng vẻ thực vô cùng uể oải ủ rũ.

Hai người này thần thái đối lập hẳn nhau, nhưng tựu chung lại cũng là nét chấm phá tô điểm thêm cho phong cảnh.

Bao đại nhân ngồi chính giữa công đường quét mắt một vòng, thần sắc nghiêm nghị, vỗ kinh đường mộc cao giọng: “Thăng đường!”.

“Uy vũ...”

“Truyền An Lạc hầu Bàng Dục!”

“Truyền An Lạc hầu Bàng Dục...”

Không lâu sau, hai nha dịch đưa An Lạc hầu bước vào công đường.

Chỉ thấy Bàng Dục một thân gấm phục, bước đi vững vàng, tuy sắc mặt có chút tiêu tụy, nhưng đôi mắt phượng lại bắn hàn quang ra bốn phía khiến người ta không khỏi chấn động.

“Bàng Dục bái kiến Bao đại nhân”, An Lạc hầu đi đến trước bàn xử án của Bao đại nhân, chấp tay ôm quyền, nhàn nhả nói.

Chát!

Tiếng kinh đường mộc vang dội công đường, Bao đại nhân quát lên: “Bàng Dục, đến trước công đường có sao không quỳ?”.

“Bao đại nhân nói đùa rồi, bản hầu đường đường là quốc cữu, hưởng tước hiệu An Lạc hầu thế tập, sao có thể quỳ trước một phủ doãn Khai Phong cỡ con?”, Bàng Dục chậm rãi lên tiếng.

“Hay cho một quốc cữu gia, hay cho một An Lạc hầu! Hầu gia có biết, hiện giờ bản phủ phụng chỉ đến Trần Châu phát lương cứu nạn, chính là thay mặt Thiên tử xuất tuần, đi đến đâu là như thánh giá giá lâm, Hầu gia có thể không quỳ trước bản phủ, nhưng lễ nào ngay đến thánh giá cũng không quỳ?”

“...”, đôi mắt phượng của Bàng Dục nheo lại, thái dương giật giật.

“Bao Hắc Tử! Người chớ có khinh người quá đáng!”

Bàng thái sư bên kia nghe vậy liền giận đến rung râu, mắt trợn trừng, vỗ ghế đứng phắt dậy, quát lớn.

“Bàng thái sư, lễ nào ngài cũng xem thường thánh giá?”, Bao đại nhân liếc mắt, lạnh lùng nói.

“Bao Hắc Tử, ngươi!”, Bàng thái sư giận đến mức râu bạc rung rung, hai tay nắm chặt lại, đôi mắt hình tam giác cảm hận trừng trừng nhìn Bao đại nhân, lát sau mới phun ra nửa câu, “Bao Hắc Tử, ngươi chớ có cho rằng thân phận khâm sai sẽ có thể bảo vệ được ngươi, sau này hồi kinh, lão phu nhất định sẽ ở trước mặt Thánh thượng tham tấu ngươi một bản!”.

Bao đại nhân hơi gật đầu: “Bao Chứng xin đợi”.

“Hừ!”, Bàng thái sư phất mạnh ống tay áo, cảm giận ngồi xuống ghế.

Bao đại nhân ánh mắt sắc bén quét một cái rồi nhìn thẳng vào An Lạc hầu Bàng Dục, vỗ kinh đường mộc nói: “Bàng Dục, sao còn không quỳ?!”.

Chúng nha dịch dưới công đường nghe vậy, lập tức nhất tề hô vang: “Quỳ! Quỳ! Quỳ!...”.

Âm thanh như chuông đổ, vang vọng quanh quanh xà nhà cột trụ, thoáng chốc khiến cho tiếng hô trong công đường tăng thêm ba phần uy nghiêm.

Chỉ thấy Bàng Dục sắc mặt đỏ rồi lại đỏ, khoe mắt khoe miệng đều không ngừng giật giật, cứng ngắc hồi lâu sau mới từ từ khom người, quỳ gối xuống đất.

Kim Kiên ở một bên thấy khó hiểu, thầm nghĩ: Hôm nay lão Bao thẩm án thực có chút dài dòng, con của con kia ít nhiều cũng được coi là hoàng thân, cho dù không quỳ cũng có lý của nó, hà tất phải lãng phí thời gian vào ba cái chuyện con con như lông gà vỏ tỏi này chứ?

Nhưng đợi sau khi Bàng Dục quỳ xuống, nhìn lại không khí trên công đường, Kim Kiên mới bình tĩnh ngộ.

Chỉ thấy An Lạc hầu Bàng Dục vừa quỳ xuống, chúng nhân Khai Phong phủ thần sắc đều biến đổi, ánh mắt sắc bén, khí thế nhất thời tăng vọt; lại nhìn sang chúng bách tính đến nghe thẩm án, đều là dáng vẻ mặt mày hớn hở, kích động khó kìm. Còn đám bên Bàng thái sư, tuy vẫn là vẻ mặt kiêu căng nhưng khí thế hung hăng ngang ngược lúc trước đã bị áp chế giảm xuống vài phần; Bàng Dục quỳ dưới công đường, thân hình thấp xuống một nửa, vẻ ngạo mạn cũng bị triệt tiêu đi không ít.

Chắc chắn, thì ra thẩm án cũng chẳng khác gì kéo bè kéo cánh đánh nhau cả, trước tiên phải phô trương thanh thế, tạo bầu không khí... bên nào khí thế càng hung hăng ngang ngược, càng can quấy, thì bên đó càng chiếm được thế thượng phong, lúc ấy mới có thể ra tay giáng đòn phủ đầu, thắng trước một ván.

“Bàng Dục!”, Bao đại nhân giọng trầm xuống, gần từng chữ một, “Ngươi tự ý dựng Nhuyễn Hồng đường trong thành Trần Châu, cưỡng đoạt nữ tử con nhà lành, chế tạo xuân dược, hãm hại vô số nữ tử; giết người giá họa, hại kẻ thiện lương; coi thôn xóm như cá thịt, gieo ác một phương, những hành vi phạm tội ngập trời như vậy, còn chưa nhận tội sao?!”.

Bàng Dục quỳ trước công đường, nghe xong lại cười nhạt một tiếng, nói: “Bao đại nhân vì sao lại nói ra những lời này? Trước đó Bao đại nhân từng vu hãm bản hầu giấu giếm tình hình hạn hán không báo lên trên, nhưng không có bằng chứng, nay lại bịa ra rất nhiều tội danh để hãm hại bản hầu... Hừ hừ, Bao đại nhân, bản hầu thật muốn hỏi ngài, đại nhân ngài rắp tâm mưu đồ như vậy là vì sao?!”.

“Được, bản phủ sẽ cho ngươi tâm phục khẩu phục!”, Bao đại nhân quát một tiếng, vỗ mạnh kinh đường mộc, cao giọng hô: “Người đâu, đưa nhân chứng lên!”.

Kim Kiên nghe xong, nhất thời chấn động tinh thần, thầm nghĩ: Chắc chắn, cuối cùng cũng đến lúc phô bày công lao vĩ đại của mình rồi! Nhớ đến đám nữ tử trong mật thất kia đều là do mình mạo hiểm cả tính mạng cứu ra, đến giờ mình vẫn còn bị hậu di chứng do mỗi một quá độ đây này, ăn không thấy vị, ngủ không biết ngon, lại còn bị Công Tôn Trúc Tử chèn ép... Hừ, bằng chứng thép vững vàng như núi mà mình phải dùng cả máu và nước mắt để thu thập về này, nếu vẫn không thể kết tội được Bàng Dục thì có còn thiên lý nữa không? Lại thêm vụ án của Trương Tụng Đức và Hoàng thị, Thu Nương, nhất định An Lạc hầu không tránh khỏi liên quan. Hừ hừ, con của con, chắc chắn lúc này ngươi sẽ “bí hơi ăn không tiêu” đấy!

Nghĩ đến đây, Kim Kiên lại càng nghiêm sắc mặt, hai mắt mở to nhìn chăm chăm ra ngoài cửa công đường.

Quả nhiên không lâu sau, có hai nha dịch giải một người tiến vào công đường.

Ó?!

Kim Kiên vừa thấy người này liền sững sốt.

Người tới không phải là người trong nhóm nữ tử bị nhốt tại mật thất, cũng không phải Trương Tụng Đức, lại càng không phải là Hoàng thị, Thu Nương, mà chính là một nam tử trung niên.

Chỉ thấy người này thân hình béo ú, bụng tròn như cái lu, mày ngang mũi dọc những thịt là thịt, mắt nhỏ như mắt chuột, treo lên trên khuôn mặt to như cái bánh là cái mũi cà chua đỏ au, tóc tai tán loạn, sắc mặt xám ngoét như tro, thực lòng mà nói, nhìn hơi quen quen.

Ai nha!!!

Kim Kiên tìm kiếm trong đầu một lúc, rồi đột nhiên nhớ ra:

Cái cái cái tên này không phải chính là tên “Bàng bụng lu”, quản gia của Bàng phủ từng trêu ghẹo Tiểu Miêu, Bàng Đại đây sao? Truyền hắc lên làm gì? Chẳng lẽ lão Bao muốn ra mặt thay cho Triển hộ vệ, muốn vì Tiểu Miêu bị “vô lễ” một lần mà đòi công lý?

116. Q.7 - Chương 19: Hồi Mười Chín

Tiểu sai dịch trên công đường lập công.

Đại phu được minh oan dâng đơn thuốc.

Lại nói về “Bàng bụng lu” bị áp giải lên công đường phủ nha, đầu cũng không dám ngẩng lên, quỳ mọp trên đất, chỉ biết đập đầu cật lực, đáng vẽ hống hách ngang ngược ở Dục Lạc lâu lúc trước, giờ đây nửa phần cũng không nhìn ra nổi.

“Quỳ dưới công đường là kẻ nào?”, Bao đại nhân trầm giọng hỏi.

“Bẩm... bẩm đại nhân, tiểu... tiểu nhân là Bàng Đại”, Bàng Đại run rẩy đáp.

“Bàng Đại...”

Bao đại nhân trầm giọng kéo dài tiếng, nhưng cũng chỉ gọi tên, hồi lâu sau vẫn không nói tiếp.

Nha dịch trên công đường thấy cấp trên không lên tiếng, tất cũng không dám hé răng; cha con Bàng gia không rõ trong hồ lô của Bao đại nhân bán thuốc gì, cũng im lặng nguyên tại chỗ; chúng bách tính ngoài cửa thấy bầu không khí trên công đường như vậy, dè dặt cũng không dám.

Trong một lát, trên công đường im lặng như tờ, không khí nặng nề, đè nén khiến mọi người có chút thở không ra hơi.

Kim Kiên đứng ở cửa cũng cảm thấy hô hấp khó khăn, mạch đập yếu ớt, lén nhìn lên phía trên công đường, thì thấy Bao đại nhân đôi mày sa sầm xuống, ánh mắt sắc bén như có điện, bắn thẳng xuống đỉnh đầu của Bàng Đại dưới công đường, về phần Bàng Đại cũng là mồ hôi tuôn đầm áo.

Chậc chậc, hay thật, “vô thanh thắng hữu thanh”.

Chát!!!

“Bàng Đại, ngươi biết tội chưa?!”

Tiếng kinh đường một cách mãnh mẽ vang lên như sấm nổ giữa trời, Bao đại nhân giận dữ quát lên một tiếng, chấn động cả ba hồn bảy vía khiến mọi người trên công đường đều thót tim, giật mình.

Bàng Đại lại càng quỳ rạp xuống, toàn thân trên dưới nung núc thịt đều run rẩy không ngừng:

“Thảo... thảo thảo thảo thảo dân không... không không biết mình phạm tội... tội gì...”

“Không biết phạm tội gì!”, Bao đại nhân cao giọng quát, “Người trước dùng thạch tín đầu độc giết chết Hoàng Đại Hổ, sau vụ hãm Thu Nương cùng Trương Tụng Đức thông dâm, đem tội danh giết người đổ lên đầu Trương Tụng Đức, tội ác như vậy, còn dám nói không biết mình phạm tội gì?”.

Câu này nhất thời dọa cho Bằng Đại sợ mất vía, vội vàng khẩu đầu phủ nhận: “Hoàng Hoàng Hoàng Đại Hổ là... là ai? Thảo dân ngay cả quen biết cũng không, thì sao có thể sát hại y được?”.

“Hừ, không quen biết?”, Bao đại nhân nghiêm nghị nheo mắt lại, cao giọng nói, “Truyền Lý thị”.

“Truyền Lý thị...”, tiếng hô truyền vang xa dần, không lâu sau, thì thấy một thiếu phụ bị áp giải lên công đường.

Kim Kiền định thần nhìn kỹ, nghĩ bụng: Hê, nhân chứng này càng lạ, mình căn bản không biết, chả biết hôm nay trong hồ lô của lão Bao bán thuốc gì nữa? Toàn xuất ra quái chiêu thôi.

Chỉ thấy thiếu phụ này tầm trên dưới ba mươi tuổi, thân vận áo lam vá vúi, váy bằng vải bông, mắt híp miệng rộng, trên mặt trần ngáp vẻ hoảng sợ, bước chân lảo đảo đi đến trước công đường, lúc qua bực cửa còn suýt ngã nhào xuống đất.

“Dân... dân phụ Lý thị khẩu kiến Thanh Thiên Bao đại nhân”.

“Lý thị”, Bao đại nhân hỏi, “Bản phủ hỏi người, người có biết Hoàng Đại Hổ không?”.

Lý thị đập mạnh trán xuống đất, run giọng đáp: “Bẩm Thanh Thiên Bao đại nhân, dân phụ có biết, Hoàng Đại Hổ chính là hàng xóm cách vách nhà dân phụ”.

Bao đại nhân gật đầu, lại nói: “Vậy người có biết vì cớ gì mà Hoàng Đại Hổ chết không?”

“Bẩm Thanh Thiên Bao đại nhân, thê tử Thu Nương của y cùng Trương Tụng Đức thông dâm sau đó hại chết Hoàng Đại Hổ”.

“Ừm...”, Bao đại nhân ngưng một chút, lại nói, “Bản phủ có một phần cung trạng của người từng nói trên công đường phủ nha Trần Châu rằng, đã nhiều lần trông thấy Trương Tụng Đức và Hoàng thị, Thu Nương liếc mắt đưa tình vô cùng mờ ám, có chuyện đó không?”.

“Đích thực là có chuyện đó, dân phụ từng rất nhiều lần nhìn thấy Trương Tụng Đức và Hoàng thị, Thu Nương ở trước cửa lúi lúi kéo kéo, làm tổn hại đến cương thường đạo lý”.

“Bản phủ hỏi người, chuyện đó xảy ra khi nào?”

“Là... khoảng một tháng trước khi Hoàng Đại Hổ chết...”

“Là khoảng tháng Tư?”

“...Vâng”.

“Nói vậy!”, Bao đại nhân vỗ mạnh kinh đường mộc, giận dữ quát.

“Uy vũ...”, đường uy vang lên từng hồi, vắn vít quanh xà nhà.

Lý thị dưới công đường giật thót, toàn thân khắp trên dưới bắt đầu run rẩy không ngừng, miệng ú ớ nói: “Bẩm... bẩm Thanh Thiên Bao đại nhân, dân... dân phụ đích thực nhìn thấy hai người bọn họ...”.

Bao đại nhân nheo mắt lại, cao giọng nói: “Bản phủ đã phái người điều tra, tháng Tư năm nay, người ra ngoài thăm viếng thân nhân, đến ngày mừng Ba tháng Năm mới về, lúc đó Hoàng Đại Hổ đã chết, Trương Tụng Đức thì bị bắt giam trong lao. Chưa đầy hai ngày sau đó, người lên công đường làm chứng, nói rằng chính mình tận mắt nhìn thấy Hoàng thị, Thu Nương và Trương Tụng Đức thông dâm. Bản phủ thật muốn hỏi người, người đang ở ngoài thăm viếng thân nhân, làm sao có thể tận mắt nhìn thấy Trương Tụng Đức và Hoàng thị làm điều ám muội, lẽ nào người có thiên lý nhãn, thuận phong nhi?”.

Lý thị nghe xong, người liền mềm nhũn ngã lả ra đất, đến nửa câu cũng không thốt được.

Bao đại nhân nheo mắt đánh giá người đàn bà dưới công đường một lát, rồi vỗ mạnh kinh đường mộc quát:

“Lý thị, người ở trên công đường nói bậy, thuận miệng vu hãm, coi rẻ công đường, xem thường quốc pháp, trọng tội như vậy, bản phủ nhất định sẽ phạt nặng người!”.

Lý thị nghe xong những lời này liền như bị điện giật, cong người như cá chép vẩy đuôi, bật dậy hô lớn: “Đại nhân, Thanh Thiên Bao đại nhân, oan cho dân phụ quá, dân phụ không có ý vu hãm Thu Nương và Trương đại phu, là do có người ép buộc dân phụ, bắt dân phụ phải nói như vậy”.

Bao đại nhân trừng mắt, quát: “Là kẻ nào ép buộc người?”.

“... Là...” , Lý thị vừa thốt ra được một nửa lại có chút ngập ngừng, hai mắt hoảng loạn đảo quanh, tựa như có điều gì khó nói.

“Người còn không nói thực?”, Bao đại nhân lại vỗ mạnh kinh đường mộc.

Thân hình Lý thị run lên, bà ta vội vàng khẩu đầu nói: “Bẩm... bẩm đại nhân, là quản gia của phủ Hầu gia, Bàng... Bàng gia bắt tiểu nhân nói như thế...”.

Bàng Đại nghe xong, nhất thời sắc mặt xanh mét, hét lên: “Người... người đừng nói bậy, ta ép buộc người lúc nào, ta vốn không quen biết người!”.

Lý thị nghe mà hoảng, quay người kêu lên với Bàng Đại: “Bàng đại gia, ông đừng có trở mặt, hôm đó ông đưa cho tôi hai mươi lượng bạc, bảo tôi lên công đường phủ nha làm chứng, còn nói nếu tôi không nghe lời ông, ông sẽ giết cả nhà tôi, nên tôi mới...”.

“Người... người nói nhảm!”.

“Đủ rồi!” , Bao đại nhân quát lên một tiếng, “Trên công đường, không được phép tranh cãi!”.

Thoắt cái hai người liền im bật, co rúm lại một chỗ, không dám nói tiếp.

Bao đại nhân ngưng một chút, đưa mắt sang Lý thị, trầm giọng hỏi: “Lý thị, người nói mình chịu sự sai khiến của Bàng Đại nên mới vu cáo hãm hại Hoàng thị, Thu Nương và Trương Tụng Đức, những lời này có thực không?”.

Lý thị khẩu đầu nói: “Những lời này của dân phụ câu nào cũng là sự thật, tuyệt không nói dối. Hai mươi lượng bạc trắng Bàng Đại đưa cho dân phụ, dân phụ chưa từng đụng vào, vẫn còn ở trong nhà dân phụ”.

Bao đại nhân gật gật đầu, lại đưa mắt sang Bàng Đại, đôi mày nhíu chặt, vỗ mạnh kinh đường mộc, nói: “Bàng Đại, người nói người không biết Hoàng Đại Hổ, vậy vì sao phải mua chuộc uy hiếp Lý thị đi vu cáo hãm hại Hoàng thị, Thu Nương và Trương Tụng Đức?”.

“Cái, cái đó, thảo... thảo dân...” , Bàng Đại mồ hôi to như hạt đậu, lăn từ trên gương mặt nung núc thịt rơi xuống đất, run rẩy hồi lâu mới nói: “Thảo... thảo dân chỉ mua chuộc người đi vu cáo hãm hại Hoàng thị và Trương Tụng Đức, nhưng thảo dân tuyệt đối không giết người, mong... mong đại nhân minh xét”.

Bao đại nhân nheo nheo mắt, chậm rãi cất tiếng: “Vậy Hoàng Đại Hổ không phải do người giết?”.

“Thảo... thảo dân không... không giết người...”

Bao đại nhân hừ lạnh một tiếng, quay đầu sang ra lệnh cho Vương Triều bên cạnh: “Cho hắn xem vật chứng”.

Vương Triều y lời lấy ra một cái khay, bưng đến trước Bàng Đại, nhắc khăn trùm lên, đặt cái khay với những vật ở trên xuống trước mặt Bàng Đại.

Bàng Đại vừa nhìn thấy hai vật trên khay sắc mặt liền trắng xanh, hai mí mắt run run.

Vật đặt trên khay chính là tờ giấy có con dấu của hiệu thuốc tìm được trong hậu viện nhà Hoàng Đại Hổ.

“Bàng Đại, người đã từng nhìn thấy vật này chưa?”, Bao đại nhân hỏi.

“Chưa... chưa chưa chưa từng thấy!!!” , giọng Bàng Đại nhất thời cao vút lên hai quãng tám, mới nghe qua liền thấy giống hệt như giọng của thái giám trong cung.

Bao đại nhân khép hờ mắt, cao giọng: “Truyền tiểu nhị của ‘Nhân Huệ đường’ ”.

Một thanh niên ăn vận như tiểu nhị đi đến, quỳ xuống thi lễ: “Thảo dân Lưu A Hoàng, tiểu nhị của Nhân Huệ đường, khấu kiến Bao đại nhân”.

Bao đại nhân ra dấu, Vương Triều liền bước lên xem vật chứng đến đưa cho tiểu nhị.

“Lưu A Hoàng, người nhìn kỹ tờ giấy này đi, người có nhận ra không?”

Tiểu nhị Lưu A Hoàng cầm tờ giấy lên chăm chú xem xét trên dưới trái phải mấy lần rồi mới trình trọng đáp: “Bẩm Bao đại nhân, thảo dân có nhận ra, đây là tờ giấy gói thuốc của hiệu thuốc chúng thảo dân”.

Bao đại nhân gật gật đầu, lại hỏi: “Người có thể nhận ra trên giấy gói này là loại dược phẩm nào không?”.

Lưu A Hoàng lại tỉ mỉ xem xét hồi lâu mới nói: “Bẩm đại nhân, dựa vào chút bột thuốc dính trên tờ giấy này mà suy đoán, tờ giấy này trước kia đã từng gói thạch tín”.

Chát! Bao đại nhân vỗ kinh đường mộc, quát: “To gan, thạch tín chính là thứ kịch độc, người vì sao lại dám tùy ý mua bán?”.

Lưu A Hoàng bị dọa không nhẹ, vội vàng khấu đầu đáp: “Bẩm đại nhân, thạch tín chỉ bán cho người ta để giết côn trùng, chuột, hơn nữa chường quản còn căn dặn, nếu không biết rõ người mua, tuyệt đối không được tùy tiện bán”.

“Vậy phạm là người đến mua thạch tín, người đều quen biết?”.

“Bẩm đại nhân, đúng vậy”.

Bao đại nhân nghe xong, khẽ gật đầu, tiếp tục hỏi: “Vậy trước tháng Năm năm nay, có kẻ nào đến ‘Nhân Huệ đường’ mua thạch tín không?”.

“Bẩm đại nhân, năm nay vừa mới vào đầu hạ, côn trùng chưa phá hoại nên chỗ thạch tín trong hiệu thuốc đã bán ra, thảo dân nhớ rất rõ”.

“Là kẻ nào đã mua?”

“Bẩm đại nhân, là... là...”, tiểu nhị Lưu A Hoàng nói đến đây lại có chút ấp úng.

Bao đại nhân thấy vậy, lòng liền hiểu rõ, chậm rãi lên tiếng: “Lưu A Hoàng, người chớ có sợ hãi, hết thấy đều có bản phủ làm chủ cho người”.

Tiểu nhị Lưu A Hoàng lúc này mới gật gật đầu, nuốt mạnh hai ngụm nước bọt nói: “Bẩm đại nhân, là quản gia của phủ Hầu gia, Bàng Đại mua”.

“Bàng Đại, người còn gì để nói?!” , Bao đại nhân vỗ kinh đường mộc, quát.

Về phần Bàng Đại, lúc này sắc mặt trắng bệch, hai mắt đại đi, hết như một đồng thịt lợn bèo nhèo nằm trên đất đợi bán.

Ra dấu để nha dịch đưa tiểu nhị Lưu A Hoàng lui xuống, Bao đại nhân đôi mắt sắc bén xuống công đường, gần từng chữ: “Bàng Đại, người trước đầu độc Hoàng Đại Hổ, sau vu hãm Trương Tụng Đức, hai tội danh này không tội nào có thể tha thứ, bản phủ phán người chịu trăm hình, người phục hay không phục?”.

Bàng Đại nghe xong, cả thân người núc ních thịt rung lên, run rẩy không ngừng.

Bao đại nhân thấy hắn không nói được lời nào, lại vỗ kinh đường mộc, tiếp tục hỏi: “Bàng Đại, bản phủ phán người chịu trăm hình, người có phục hay không?!”.

Bàng Đại từ từ ngẩng đầu lên, một đôi mắt nhỏ như hạt đậu xanh nhìn thẳng vào Bao đại nhân, muốn nói nhưng lại ngừng.

Về phần chúng nhân trên công đường, sắc mặt rất phong phú, vô cùng náo nhiệt.

Cha con Bàng thị sắc mặt đen sì, hết như da mặt Bao đại nhân; chúng nha dịch dưới công đường, những bách tính nghe thẩm vấn đều là vẻ mặt ngơ ngác, không hiểu vì sao; tứ đại Hiệu úy, Triển Chiêu, Công Tôn Sách sắc mặt không đổi, thản nhiên như không; Kim Kiên đứng ở cửa, đôi con người đảo mấy vòng, chột bùng tính ngộ, thâm nghi:

Chắc chắc, trách nào hôm nay thắng đường không thăm vắn Trương Tụng Đức lẫn An Lạc hầu, mà cố tình thăm vắn Bàng Đại. An Lạc hầu nham hiểm xảo trá, lại có thân phận đặc biệt, nếu không có bằng chứng thép vững như núi, e là khó có thể trị tội hắn; còn Trương Tụng Đức lại đang mang tội giết người, cho dù có được truyền lên làm chứng, e là cũng khó khiến người khác tin phục. Thế nên mới thăm vắn Bàng Đại đầu tiên, trước cởi bỏ tội danh giết người cho Trương Tụng Đức, như thế sẽ có thêm một nhân chứng trong sạch; sau lại bức Bàng Đại vào đường cùng, bắt hắn khai ra kẻ đứng sau sai khiến tất cả, tất sẽ có thêm một kẻ xấu xa làm chứng... Chiêu rút củi đáy nồi này của lão Bao thực quá lợi hại.

Chỉ là, ngay đến mình, vốn đầu óc không nhanh nhạy lắm, còn nhận ra được những lý do này, thì chẳng nhẽ con của con thành tinh xảo quyệt kia lại không nhận ra?

Nghĩ đến đây, Kim Kiên vội đưa mắt lên quan sát.

Chỉ thấy An Lạc hầu Bàng Dục tuy sắc mặt sa sầm đen sì, nhưng đôi mắt phượng lại chưa từng mất đi ánh sáng, lạnh lẽo thâm trầm, hàn ý tỏa ra nhẹ nhàng làm cho người ta rùng mình.

“Bàng Đại tội không thể tha, Bao đại nhân, không cần phải nể mặt bản hầu, cứ y theo luật mà xử hắn đi”, Bàng Dục lạnh lùng liếc Bàng Đại đang quỳ trên đất một cái, ngừng một chút, lại chậm chậm thốt ra mấy tiếng, “Bàng Đại, niệm tình người đi theo bản hầu bấy lâu, người nhà của người bản hầu sẽ lo liệu chu đáo”.

“Bàng Dục, bản phủ chưa hỏi, không được nhiều lời!”, Bao đại nhân giận dữ quát.

Bàng Dục nhướng mày nhìn Bao đại nhân một cái, cười nhạt một tiếng không nói nữa.

Kim Kiên vừa nghe những lời này của Bàng Dục, lòng hô không hay rồi:

Câu này dịch ra, chính là: Bàng Đại, già trẻ lớn bé trong nhà người đều nằm trong tay bản hầu, nếu không muốn liên lụy người nhà, người cứ thống khoái mà nhận tội đi, đừng có nghĩ đến chuyện kéo bản hầu chết theo.

Kim Kiên không khỏi thầm lắc đầu, nghĩ bụng: Vẫn là chiêu đối phó với tri phủ Trần Châu, Lý Thanh Bình, chẳng những không sáng tạo lại còn chẳng có tiết tháo... Chắc, đáng tiếc chiêu này lại ứng với câu nói: Chiêu không cần độc, có hiệu quả là được.

Quả nhiên Bàng Đại nghe được những lời này của Bàng Dục, thân hình run rẩy không ngừng của y dần thôi run, cứng người lại mà quỳ, một chữ cũng không phát ra, tựa như trong trạng thái chờ chết.

Về phần chúng nhân trên công đường, sắc mặt thoát cái đã thay đổi một trăm tám mươi độ.

Cha con Bàng thị sắc mặt hòa hoãn hẳn lên, còn các nhân vật tinh anh của Khai Phong phủ sắc mặt dần sa sầm xuống.

Bao đại nhân sắc mặt chuyển sang màu tím đen, từ từ đứng dậy, quát: “Người đâu, đưa cẩu đầu trăm đến chờ lệnh!”.

Bốn nha dịch bước ra khỏi hàng, đến bên cạnh nâng cẩu đầu trăm lên, đặt ra chính giữa công đường, rồi đẩy Bàng Đại lên trên trăm đao.

Bao đại nhân từ từ rút ra trát lệnh, trầm giọng hô: “Khai đao...”.

Soạt!

Hàn quang lạnh lẽo rọi sáng công đường, Kim Kiên chỉ cảm thấy đao quang léo lên, nhất thời một luồng khí lạnh xộc vào lòng.

Hừ hừ, không xong rồi, tại sao tim mình lại đập loạn lên thế này, tựa như có điểm chẳng lành.

Ngước mắt lên nhìn, xuyên qua các nha dịch trên công đường, ánh mắt Kim Kiên không sai lệch vừa vặn bắn thẳng lên người vị Tứ phẩm hộ vệ áo đỏ đang đứng bên bàn xử án của Bao đại nhân.

Chỉ thấy Triển Chiêu sắc mặt bình tĩnh, không chút biểu cảm, tựa như sớm đã không còn quan tâm đến kết quả này, có điều đôi mắt như sao, thâm sâu khó dò, trầm ngâm tĩnh lặng, không hề có chút ánh sáng nào.

Kim Kiền liền thót tim, nhất thời ngộ ra một câu răn kinh điển: Nếu không diệt vong trong im lặng, thì sẽ bộc phát trong im lặng... Chắc, nom dáng vẻ Tiểu Miêu, nhất định thuộc vào loại “bộc phát” rồi.

Lần này nếu để cho An Lạc hầu thoát tội, Tiểu Miêu không đi liều chín cái mạng mèo mới là lạ!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền liền hoảng hốt, đôi mắt nhỏ dài nhìn đảo dác bốn phía, cuối cùng dừng lại trên mặt Công Tôn Sách.

Chỉ thấy gương mặt nho nhã của Công Tôn tiên sinh trắng đến kinh dị, mới nhìn qua trông hệt như Bạch Vô Thường, khiến người ta sợ hãi. Mà cái câu ma âm xuyên tai kia lại vang lên đúng lúc:

“Triển hộ vệ sau này xin phiền Kim bồ khoái”.

Toàn thân Kim Kiền liền run lên một cái.

Hừ hừ, ngụ ý trong lời nói của Công Tôn Trúc Tử tám phần là... nếu Triển hộ vệ có xảy ra sơ suất gì, Kim bồ khoái người nhất định cũng không được yên đâu!

Oh my God!

Nếu Tiểu Miêu đi liều mạng thì cái mạng nhỏ của mình tám phần cũng phải liều theo sau rồi!

Bình tĩnh, bình tĩnh, mình, đường đường một người hiện đại, đọc bao nhiêu sách vở, học thông cổ kim, xem mấy trăm bộ phim truyền hình lúc tám giờ, vượt thời gian hơn một nghìn năm về cổ đại cơ mà, hừ hừ hừ hừ, tục ngữ nói: Người sống sờ sờ ra đây, sao có thể chết vì bí tiểu tiện được?! Có điều, làm cho một gã đàn ông bất lương thích chọc ghẹo nam nhân quay ra cắn lại chủ mình một miếng, độ khó chỉ thuộc hàng trung bình khá...

Í, khoan đã, chọc ghẹo nam nhân... hê!

Kim Kiền lòng đột nhiên bừng sáng, thầm nghĩ: Con của con, đừng tưởng chỉ mình người biết sử dụng ám chiêu, các tinh anh của Khai Phong phủ không thêm dùng, nhưng ta đây, người hiểu sâu biết rộng lại tân tiến, biết được tầm quan trọng sống còn của việc giải phóng tư tưởng, bằng bất cứ giá nào, ta nhất định phải cùng người phân tài cao thấp mới được.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền nghiêm sắc mặt lại, cất bước đi lên công đường ôm quyền cao giọng nói: “Khởi bẩm đại nhân, thuộc hạ có chuyện bẩm báo!”.

Hành động này của Kim Kiền khiến mọi người chấn động.

Nha dịch trên công đường, chúng bách tính ngoài cửa không cần miêu tả tỉ mỉ cũng biết họ đều trong dáng vẻ hai mắt mở to thô lỗ;

Cha con Bàng thị sắc mặt xấu đi, ẩn hiện sát khí;

Tứ đại Hiệu úy đã không biết nên thể hiện loại biểu cảm nào, ngũ quan đều lệch khỏi vị trí.

Triển Chiêu vẫn như cũ không biểu lộ gì, rất bình tĩnh, chỉ là trong đôi mắt sáng ẩn hiện ánh lửa.

Bao đại nhân tay cầm trát lệnh, đang định ném xuống, lại bị Kim Kiền hô lên, thân hình nhất thời cứng lại, sắc mặt càng u ám, ngưng một chút, đưa mắt sang Công Tôn tiên sinh;

Công Tôn tiên sinh mắt thoáng hiện vẻ ngạc nhiên, nhưng cũng chỉ trong giây lát mà thôi, ngay lập tức lại đưa mắt sang Bao đại nhân, khe khẽ gật đầu.

Bao đại nhân hiểu ý, liền thu lại trát lệnh, trầm giọng nói: “Có chuyện gì cần bẩm báo?”.

Kim Kiền da mặt cứng đờ, trên đầu toàn là mồ hôi lạnh, chậm rãi nói: “Bẩm đại nhân, thuộc hạ và Bàng Đại từng có duyên gặp gỡ một lần, giờ đây thấy cố nhân cùng thuộc hạ sắp âm dương đôi ngã, thực không đành lòng, nghĩ muốn cùng cố nhân nói đôi câu tiễn biệt, mong đại nhân ân chuẩn”.

Những lời này vừa thốt ra, trên công đường một mảnh tĩnh lặng, ngẫu nhiên có vài tiếng hít khí lạnh phát ra.

Hồi lâu sau, Bao đại nhân mới chậm chậm thốt ra: “Được”.

“Tạ đại nhân”, Kim Kiền ôm quyền thi lễ, đi nhanh như chạy đến bên người Bàng Đại, ngồi xổm xuống nói: “Bàng huynh, huynh còn nhớ tiểu đệ không?”.

Bàng Đại nhìn chăm chăm vào Kim Kiền, ánh mắt ngây đại dần trở lại bình thường, rồi đổi thành vẻ kinh ngạc, nhìn một lúc lâu mới ngập ngừng nói: “Vị tiểu ca này, thực có chút quen quen...”.

Kim Kiền hơi bĩu môi, thuận tay chỉ chỉ lên phía trên, thì thầm bằng giọng cơ hồ như không ai có thể nghe thấy mà nói với Bàng Đại: “Huynh có còn nhớ vị đại nhân kia không?”.

Bàng Đại nhìn theo ngón tay Kim Kiền, vừa vận công thấy vị Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ thân hình thẳng như cán bút kia.

“Tại Dục Lạc lâu, huynh từng mời vị đại nhân kia đến phủ Hầu gia chơi một chuyến, Bàng huynh có còn nhớ không?”, Kim Kiền bên cạnh nhắc nhở.

Lúc này Bàng Đại mới nhớ ra, nhất thời thân hình run rẩy, mi mắt giật giật.

Kim Kiền nhượng nhượng đầu mày, hạ giọng vẻ lo lắng nói: “Bàng huynh, huynh có biết vị đại nhân kia là ai không? Ngài ấy chính là Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ Triển Chiêu, Nam hiệp nức tiếng giang hồ, được Thánh thượng đích thân ngự phong “Ngự Miêu”... Không giấu gì Bàng huynh, Triển đại nhân nổi tiếng là người có giao thiệp rộng, võ công lại cao, bằng hữu giang hồ nhiều, trên giang hồ những kẻ ngưỡng mộ Nam hiệp không phải một vạn thì cũng là tám nghìn người... Bàng huynh từng đối đãi như vậy với Triển đại nhân, nếu để các bằng hữu giang hồ của Triển đại nhân biết được, huynh thấy người nhà của huynh có còn đường sống không? À, nhắc mới nhớ tới mấy phương pháp tra tấn người khác trên giang hồ... Chắc chắc chắc chắc...”.

Nói đến đây, Kim Kiền ngưng một chút, có chút vui sướng khi người khác gặp họa, nhìn Bàng Đại từ một đồng thịt lợn bình thường biến thành thịt lợn chảy nước, mồ hôi lạnh ào ạt tuôn ra.

Kim Kiền hắng giọng, lại thì thầm nhỏ hơn nữa, tiếp tục nói:

“Bàng huynh, huynh cũng thấy rồi đấy, Triển đại nhân tuấn tú nho nhã, cao quý như ngọc thụ đón gió, đương kim Thánh thượng lần đầu gặp đã phá lệ phong chức quan tứ phẩm, còn đích thân ngự phong danh xưng ‘Ngự Miêu’ nữa, ôi vinh dự biết bao nhiêu! Nhớ ngày đó, Thánh thượng quyết ý muốn giữ Triển đại nhân ở bên, nhưng Triển đại nhân mới nói một câu muốn dốc sức vì Khai Phong phủ, Thánh thượng không nói hai lời liền đáp ứng, ôi ân sủng dạt dào làm sao! Chắc chắn, nói mới nhớ, Thánh thượng đối với Triển đại nhân... đúng thật là... Haizz, nếu Thánh thượng biết Triển đại nhân từng chịu sự sỉ nhục như vậy, Bàng huynh, không phải tiểu đệ cố ý muốn dọa huynh, mặc dù không có khả năng tru di cửu tộc nhà huynh, nhưng tru di thất tộc, bát tộc thì khó nói lắm”.

Nghe đến đây, Bàng Đại từ thịt lợn chảy nước biến thành một đồng thịt lợn ôi... toàn thân tím tái.

“Có điều Bàng huynh này, huynh cũng không cần phải quá lo lắng đâu, Triển đại nhân tính khí tốt nổi danh khắp xa gần, lòng dạ rộng rãi, chỉ cần là người trợ giúp Bao đại nhân, Triển đại nhân nhất định sẽ đối xử tốt, không truy cứu lỗi lầm cũ. Nay trong phủ Trần Châu này, người dám cùng Bao đại nhân đối địch, cũng chỉ có một... Tiểu đệ biết Bàng huynh không phải phường đại gian đại ác, nếu không nhận lệnh của người khác thì cũng sẽ không giết người, hại người. Tiểu đệ đã nói hết rồi, Bàng huynh, dù huynh không suy nghĩ cho mình, cũng nên suy nghĩ cho người nhà một hai phần, miễn cho cảnh cả nhà già trẻ lớn bé cùng đoàn tụ dưới hoàng tuyền!”.

Nói rồi, Kim Kiền đứng dậy, khôi phục lại giọng nói bình thường, cung kính ôm quyền: “Bẩm đại nhân, thuộc hạ đã nói xong lời tiễn biệt với cố nhân, xin đại nhân hành hình”.

Dứt lời, Kim Kiền vội lùi ra sau.

Nhưng còn chưa đợi đến khi Kim Kiền lùi ra đến cửa, đã thấy Bàng Đại đột nhiên ưỡn thẳng người lên, cao giọng gào khóc: “Bao đại nhân, Thanh Thiên Bao đại nhân, thảo dân oan quá!!!”.

Những lời này vừa thốt ra, mọi người trên công đường đều kinh ngạc sửng sốt, công đường rộng lớn nhường ấy, vậy mà không một ai phản ứng lại.

Kim Kiên nói một hồi, giọng rất nhỏ, không thể nghe được gì, ngoại trừ Bàng Đại, ngay đến Lý thị ở ngay gần sát đó mà cũng không nghe thấy, hướng hồ người khác.

Mọi người chỉ nhìn thấy một tiểu sai dịch tự nhận là muốn nói lời tiễn biệt với cố nhân, rồi thì thăm bên tai Bàng Đại mấy câu, sắc mặt Bàng Đại thay đổi liên tục, sau cùng thì quay giáo xin hàng, như thế thử hỏi làm sao không khiến cho mọi người chấn kinh ngay tại trận được.

Lát sau, vẫn là Bao đại nhân hiểu sâu biết rộng, hoàn hồn đầu tiên, cao giọng hỏi: “Người vì sao lại kêu oan?”.

Bàng Đại thốn thức nói: “Đại nhân, thảo dân nhận lệnh của An Lạc hầu nên mới đầu độc Hoàng Đại Hổ, vu hãm Trương Tụng Đức, tất cả những hành vi đó đều không phải do thảo dân nguyện ý làm, xin đại nhân minh xét!”.

Chúng nhân trên công đường nghe xong lại càng kinh ngạc, không khỏi đưa mắt nhìn sang Bàng Dục.

Chỉ thấy Bàng Dục hơi biến sắc, đôi mắt phượng nheo lại, khóe mắt giật giật, lạnh lùng nói:

“Bàng Đại, người cái tên cầu nô tài ăn cây táo rào cây sung này, người không sợ bản hầu tru di cửu tộc nhà người sao?!”.

“An Lạc hầu Hầu gia, nếu người còn nói bấy nữa, thì đừng trách bản phụ trị người tội coi rẻ công đường!”, Bao đại nhân vỗ kinh đường một tiếng, quát.

Bàng Dục đưa mắt lườm Bao đại nhân một cái, không nói tiếp nữa, chỉ trừng mắt căm hận nhìn Bàng Đại.

“Bàng Đại, những gì người vừa nói có thực không?”, Bao đại nhân trầm giọng truy hỏi.

Bàng Đại vừa mới nghe được những lời kia của Bàng Dục, nhất thời thân hình lại dồn thành một đồng, lúc này lại nghe thấy Bao đại nhân truy hỏi, không biết làm sao, cả người núc ních thịt không ngừng run rẩy, đôi mắt đỏ xanh lảo liên tứ phía, cuối cùng dừng lại trên người Kim Hiền phía cửa.

Kim Kiên nghe được những lời này của Bàng Dục, vốn bị dọa tới cả người toát mồ hôi lạnh, nhưng lúc này vừa thấy Bàng Đại đưa mắt về phía mình, liền vội nghiêm sắc mặt lại, nhú nhú mày ra vẻ thâm trầm, rồi dùng ánh mắt liếc liếc về phía vị Ngự tiền hộ vệ trên công đường phía trước.

Bàng Đại nhìn theo ánh mắt Kim Kiên, vừa vặn chạm phải một đôi mắt đen láy thâm sâu, đen như bầu trời đêm, sâu như biển cả, đúng là: Sóng mắt lạnh lẽo ào ào, sát khí tuôn trào đôi mắt.

Đám thịt mỡ trên người hấn lại rung lên, Bàng Đại lập tức quỳ mọp người xuống hô: “Bẩm... bẩm đại nhân, những lời này của tiểu nhân câu nào cũng là thật, những chuyện tiểu nhân làm đều là nhận lệnh của Hầu gia!”.

“Cầu nô tài!!!”

Bàng Dục đột nhiên đứng bật dậy, xông đến giơ chân hung hăng đá hai cái vào mặt Bàng Đại.

“Làm càn!”, Bao đại nhân vỗ kinh đường một, tức giận quát, “Bàng Dục, không được náo loạn công đường!”.

Trương Long, Triệu Hổ bước lên, mạnh mẽ áp chế bắt Bàng Dục quỳ xuống.

Bàng thái sư thấy vậy nhất thời nộ khí xung thiên, vỗ ghế đứng lên quát: “Bao đại nhân, người chẳng những mặc cho tên cầu nô tài đó nói bấy, ngược lại cứ nhắm vào quốc cữu đương triều, rốt cuộc người có ý đồ gì?!”.

“Thái sư hãy bình tâm lại chớ vội nóng nảy, là đúng là sai, nhất định bản phủ sẽ trả lại công bằng cho thế gian”, Bao đại nhân hơi thì lễ nói.

“Trả lại công bằng cho thế gian?!” , Bàng Dục bị ép quỳ trên đất, cười lạnh nói, “Bao đại nhân nếu muốn trả lại công bằng cho thế gian, thì nên lập tức đem tên cầu nô tài ăn nói bấy bạ này ra chém mới đúng!”.

Bàng Đại nghe vậy, vội dập đầu cao giọng nói: “Bao đại nhân, lời của tội dân câu nào cũng là thật, nếu có nửa lời gian dối, xin chịu sét đánh!”.

An Lạc hầu Bàng Dục lại cười lạnh một tiếng: “Nực cười, bản hầu và Trương Tụng Đức vốn chưa từng gặp mặt, lại càng không biết Hoàng Đại Hổ, lấy thân phận của bản hầu, thì vì lý do gì mà phải đầu độc hãm hại hai người đó?”

Bàng thái sư ở bên chêm vào: “Bao đại nhân, người chớ có nghe những lời phiến diện của tên cầu nô tài này. Tội danh vu cáo hãm hại hoàng thân, lão phu e là Bao đại nhân người không gánh nổi đâu!”

Bao đại nhân gật gật đầu nói: “Thái sư nói phải, đích thực bản phủ không nên nghe lời nói phiến diện từ một phía! Người đâu, đưa Trương Tụng Đức lên”.

“Truyền Trương Tụng Đức...”

Không lâu sau, một nam tử đầu tóc bù xù từ từ đi lên công đường.

Nam tử này mặc áo tù nhân, mặt mũi bẩn thỉu, tay chân bị xích lại, bước đi tập tễnh, lên tới công đường liền khom người lại quỳ xuống, chậm rãi nói: “Tội dân Trương Tụng Đức khấu kiến Bao đại nhân”.

Bao đại nhân đánh giá nam tử dưới công đường một lát, mới thông thả nói: “Trương Tụng Đức, vụ án của người đã rõ, hung thủ sát hại Hoàng Đại Hổ cũng tìm được, người trong sạch”.

Trương Tụng Đức nghe xong, liền ngẩng phắt lên, đôi mắt sững húp bầm tím tràn ngập vẻ kinh hãi, chẳng mang chút vui mừng nào, ngược lại có chút khó tin, rất lâu sau mới chầm chậm nói: “Dám hỏi đại nhân, tên hung thủ đó là ai?”

Bao đại nhân thấy Trương Tụng Đức cư xử đúng mực, không tự ti, không kiêu ngạo, vững vàng lễ độ, nhưng lại bị tra tấn đến mức này, có chút không đành lòng, giọng cũng hòa hoãn đi mấy phần, tiếp tục nói: “Truyền người lên đây, chính là muốn điều tra rõ hung thủ thực sự”. Ngừng một chút, Bao đại nhân lại nói, “Quản gia của phủ An Lạc hầu, Bàng Đại đã thừa nhận tội danh giết người, nhưng Bàng Đại lại nói An Lạc hầu là chủ mưu đứng sau tất cả... Bản phủ hỏi người, người và hai người đó có thù oán gì không?”

Chẳng ngờ Trương Tụng Đức nghe đến câu hỏi này lại khẽ cười một tiếng, lắc đầu: “Tội dân và hai người này không có thù oán gì cả”.

Bao đại nhân sững sốt, hỏi: “Nếu đã không có thù oán, vậy vì sao lại sát hại Hoàng Đại Hổ, rồi giả họa cho người?”

Trương Tụng Đức ngược lên nhìn Bao đại nhân một lát, rồi dần thu lại nụ cười, nói: “Chỉ e là vì một đơn thuốc”.

Mọi người nghe xong đều kinh ngạc.

Kim Kiên đứng ở cửa cũng vô cùng khó hiểu, thầm nghĩ: Phương thuốc gì nhỉ? Chẳng phải con của con thêm muốn sắc đẹp của Thu Nương, vì chiếm đoạt Thu Nương nên mới giết Hoàng Đại Hổ, sau lại giả họa cho Trương Tụng Đức... Ấy khoan đã, không hợp lý. Nghĩ đi nghĩ lại, tất cả những thanh lâu kỹ viện trong toàn thành Trần Châu này đều thuộc sở hữu của An Lạc hầu, ngay đến Băng Cơ đẹp tuyệt trần đến vậy mà con của con chưa từng để trong mắt, nhớ tới Thu Nương, chẳng qua chỉ là một dân phụ bình thường, làm sao xinh đẹp đến mức đó?

Hơn nữa lấy thân phận, địa vị cùng thế lực của con của con, cho dù muốn cưỡng đoạt nữ tử, hà tất phải dùng đến chiêu giết người giả họa phiền phức như vậy, huống hồ, vì sao cứ nhất định phải giả họa cho Trương Tụng Đức mà không phải là người khác... Suy đoán theo hướng ấy thì dường như tất cả đều dẫn đến Trương Tụng Đức. Nếu nói con của con và Trương Tụng Đức có thù oán, thì cứ trực tiếp giết chết Trương Tụng Đức là xong, vì sao lại phải đi đường vòng phiền toái như vậy?

Kim Kiên suy luận cả một lúc lâu cũng không tìm ra được đầu mối.

Chúng nhân trên công đường đều không hiểu gì cả.

Bao đại nhân khẽ cau mày, chầm chậm hỏi: “Là đơn thuốc gì?”

Trương Tụng Đức đáp: “Đại nhân, đó là đơn thuốc thảo dân mang từ Hầu gia ra. Về phần đó là phương thuốc gì thì chỉ cần đại nhân nhìn thấy liền hiểu rõ”.

Bao đại nhân ngưng một chút, lại hỏi: “Hiện tại đơn thuốc đó ở đâu?”.

Trương Tụng Đức đáp: “Đại nhân, hiện nó ở trên người của Trương Phúc Tùng, nô bộc của nhà thảo dân”.

Bao đại nhân trầm ngâm một lát, gật gật đầu, cao giọng nói: “Truyền Trương Phúc Tùng”.

Một ông lão theo lệnh truyền gọi bước thấp bước cao tiến vào công đường, quỳ sụp xuống đất hô: “Thảo dân Trương Phúc Tùng bái kiến Thanh Thiên Bao đại nhân”.

Bao đại nhân gật đầu, lại đưa mắt sang Trương Tụng Đức.

Trương Tụng Đức hiểu ý, quay đầu sang nhẹ giọng kêu lên: “Phúc Tùng...”.

Ông lão vừa nghe, thân hình liền run lên, từ từ thẳng người dậy, lệ tuôn trào, nhào đến bên người Trương Tụng Đức khóc lóc: “Thiếu gia, thiếu gia, sao thiếu gia lại trở nên như thế này, gầy sọp hẳn đi?! Thiếu gia, Phúc Tùng biết thiếu gia vô tội, Phúc Tùng đến Khai Phong phủ xin Bao đại nhân giải oan, thiếu gia, oan khuất của thiếu gia nhất định phải nói rõ cho Bao đại nhân! Bao đại nhân là Thanh Thiên, nhất định sẽ giúp thiếu gia”.

Trương Tụng Đức hốt mất cũng hơi đỏ lên, đưa tay khê khê vỗ lên lưng ông lão trước mặt, chậm rãi nói: “Phúc Tùng, Bao đại nhân đã giải oan giúp tôi rồi, tôi trong sạch, ông không cần lo lắng”.

Trương Phúc Tùng nghe vậy, nhất thời vui mừng, vội quay lại khấn đầu, hô lên:

“Đa tạ Bao đại nhân, Bao đại nhân quả nhiên là Thanh Thiên, là vị quan tốt, là... Thiếu gia vô tội, Phúc Tùng biết mà, Phúc Tùng vẫn luôn biết, thiếu gia là người thiện lương nhất trong thiên hạ, thiếu gia không phải kẻ sát nhân, Phúc Tùng, Phúc Tùng tạ ơn Bao đại nhân...”

“Lão à, không cần đa lễ”.

Bao đại nhân khê gật đầu, thông thả lên tiếng vỗ về.

Trương Tụng Đức lại vỗ vỗ lưng nô bộc nhà mình, chậm rãi hỏi: “Phúc Tùng, cuốn y thư tôi đưa ông vẫn còn giữ chứ?”.

Trương Phúc Tùng nghe vậy, vội nói: “Còn, đương nhiên là còn!”, vừa nói vừa lấy tay nải vẫn mang theo bên người, cẩn thận mở ra, rút cuốn y thư ở dưới cùng tay nải lên.

Trương Tụng Đức nhận lấy cuốn y thư, rồi xin mượn một thanh chủ thủ, sau đó mở phần bìa của cuốn sách ra, rạch nhẹ bên mép, lôi ra một tờ giấy mỏng từ bên trong phần bị cắt ra, đưa cho Vương Triều đứng bên.

Cho dù Kim Kiên đứng ở cửa nhưng vẫn nhìn thấy vô cùng rõ ràng, vào lúc Trương Tụng Đức lấy tờ giấy mỏng kia ra thì An Lạc hầu Bằng Dục đang quỳ một bên thần sắc liền thay đổi, sắc mặt trở nên trắng bệch, đầu mày khóe mắt sát khí ngập tràn.

Bao đại nhân nhận tờ giấy, mở ra xem xét tỉ mỉ, hồi lâu sau, mới ngẩng lên ra hiệu cho Công Tôn tiên sinh đi đến trước bàn xử án, cùng nghiên cứu.

Công Tôn tiên sinh càng xem thì lông mày càng nhíu chặt, sắc mặt càng kém, đến khi xem xong, thần sắc sa sầm xuống, không khỏi ngẩng đầu lên nói với Bao đại nhân: “Đại nhân, cái này...”.

Bao đại nhân gật gật đầu, giơ kinh đường mộc lên vỗ một cái nói: “Trương Tụng Đức đã được chứng minh vô tội, phóng thích ngay tại công đường, những kẻ khác áp giải về đại lao, mời An Lạc hầu Bằng Dục về sương phòng nghỉ tạm, ngày mai tái phẩm. Bãi đường!”.

Dứt lời, liền dẫn đầu mấy vị tâm phúc vội vàng đi ra hậu đường.

Chúng nha dịch còn lại thực có chút không hiểu mô tê gì cả, chỉ y lệnh mà hành sự; bách tính bên ngoài cửa cũng từ từ giải tán, Bằng thái sư thấy không còn ai cũng chỉ đành tức giận phì phò rời đi.

Kim Kiên là người vui nhất, đang định nhân cơ hội này chuẩn bị đi, nhưng mới đi được vài bước thì thấy Trương Long vội vã chạy tới, thần sắc căng thẳng nói: “Kim Kiên, Công Tôn tiên sinh đang gấp rút tìm người, mau theo ta đến phòng khách”.

Kim Kiền bắt đắ dĩ đành phải theo Trương Long đi đến phòng khách.

Vừa bước vào phòng khách liền cảm nhận được bầu không khí khác thường bên trong, trên đầu mỗi người đều có mây đen ủ dột, đặc biệt là Công Tôn tiên sinh, sắc mặt vốn trắng bóc giờ lại hơi có sắc xanh, vừa thấy Kim Kiền bước vào cửa, liền lập tức gọi Kim Kiền lại, đưa tờ giấy trong tay cho Kim Kiền, thấp giọng nói: “Kim bồ khoái cũng xem đơn thuốc này đi”.

Kim Kiền không dám trễ nải, vội vàng đọc kỹ, nhưng vừa mới nhìn, Kim Kiền liền kinh hoàng đứng nguyên tại chỗ.

Chợt nghe Công Tôn tiên sinh ở bên nói: “Dựa theo những gì ghi trên đơn thuốc này... thì đúng là cách phối chế dược vật của ‘Lục mị’, tên một phương thuốc đã thất truyền từ lâu, An Lạc hầu... haizz...”, nói được nửa câu, Công Tôn tiên sinh không nói tiếp nữa.

Kim Kiền bên cạnh da đầu tê rần, thầm nghĩ:

Công Tôn Trúc Tử, thời điểm này còn dài dòng văn tự cái gì nữa? Cái gì mà “Lục mị” chứ, đâu cần phải văn nhả như vậy, cần bản nó là cách phối chế xuân dược, hơn nữa còn là loại xuân dược cực mạnh đủ khiến cho người ta đánh mất tâm trí, nói trắng ra đó là loại chất kích thích, gây nghiện.

Chắc chắn, quản lý khu đèn đỏ, ma cô dốt gái, tự chế chất kích thích, ngành nghề có độ khó, độ nguy hiểm, trình độ kỹ thuật cùng thu nhập lợi nhuận cao đến vậy đều bị người chiếm hết, con cua con, quả nhiên người cũng thuộc hàng cua tài năng!

117. Q.7 - Chương 20: Hồi Hai Mươi

Trong khách sảnh vén bức màn kinh hãi chúng nhân.

Nha dịch dững cảm xuất ra quái chiêu.

Bao đại nhân nghe Công Tôn tiên sinh nói vậy, sắc mặt trầm xuống, cau mày nói:

“Tiên sinh nói dựa theo những gì ghi trong đơn thuốc này thì nó có tên là ‘Lục Mị’, trước đây tiên sinh đã từng xem qua loại thuốc này?”

Công Tôn tiên sinh lắc đầu nói: “Học trò chưa từng xem qua, chỉ là trước đây có nghe nói đến, rằng thuốc này từng làm kinh hãi chốn giang hồ, nhưng mười năm trước chẳng rõ vì sao lại tuyệt tích, không ai còn nhìn thấy nữa. Hiện giờ đệ tử cũng chỉ căn cứ trên cách phối chế loại thuốc này mà suy đoán, những gì ghi trên đây chính là cách phối chế ‘Lục mị’”.

Bao đại nhân chau mày, đưa mắt sang Triển Chiêu hỏi: “Triển hộ vệ đã từng nghe nói đến loại thuốc này chưa?”.

Trên gương mặt anh tuấn của Triển Chiêu như phủ một lớp sương, chàng khẽ lắc đầu nói: “Dường như thuộc hạ từng nghe sư phụ nhắc tới, rằng trên giang hồ xuất hiện một loại xuân dược, được tính cực mạnh, có thể khiến người ta mê loạn tâm trí, khống chế hành vi người khác. Nhưng rốt cuộc tên là gì thì thuộc hạ không nhớ rõ”.

Công Tôn tiên sinh cau mày hồi lâu, đưa mắt sang thì thấy Kim Kiền cầm đơn thuốc trong tay, đầu mày nhíu chặt, như thể đang suy nghĩ gì đó, bất giác liền mở miệng hỏi: “Kim bồ khoái có manh mối gì sao?”.

Kim Kiền nghe tiếng, vội đưa đơn thuốc trong tay trả lại cho Công Tôn tiên sinh đáp: “Bẩm đại nhân, thuộc hạ sở học nông cạn, chưa từng nghe nhắc đến loại thuốc này, chỉ là dựa theo phương pháp phối chế được ghi trên đơn này, đích thực nó là loại xuân dược cực mạnh, nếu dùng quá liều thì e là sẽ mất hết thần trí”.

Bao đại nhân chau mày, nhận lại đơn thuốc từ Công Tôn tiên sinh, chăm chú đọc, trầm giọng nói: “Nếu được tính của nó mạnh như vậy thì vì sao lại nằm trong tay Trương Tụng Đức, mà duyên cớ vì đâu mà Trương Tụng Đức lại nói hết thấy đều do đơn thuốc này?”.

Mọi người nghe xong, cũng không hiểu, đều trầm tư không nói.

Công Tôn tiên sinh trầm ngâm giây lát, rồi quay người nói với Bao đại nhân: “Đại nhân, sao không truyền Trương Tụng Đức tới khách sảnh nói chuyện?”.

Bao đại nhân gật đầu: “Bản phủ cũng đang có ý này”, rồi ra lệnh cho Trương Long, Triệu Hổ: “Trương Long, Triệu Hổ, truyền Trương Tụng Đức đến khách sảnh hỏi chuyện”.

“Thuộc hạ tuân lệnh”, Trương Long, Triệu Hổ hai người nhất tề ôm quyền nhận lệnh, quay người rời đi.

Bao đại nhân lại cầm đơn thuốc lên, tỉ mỉ đọc kỹ, cau mày không nói.

Những người còn lại cũng không dám làm phiền, chỉ đành im lặng đợi ở một bên.

Trong một lát, không khí trong khách sảnh trầm xuống.

Kim Kiền nhân lúc đó cúi vào góc phòng khách, lông mày xoắn tít vào nhau, trầm nghĩ:

... Lục mị...

Lục mị...

Mới nghe thì không thấy gì, nhưng sao càng nghe càng cảm thấy cái tên này quen quen vậy?

Kim Kiền càng nghĩ càng cảm thấy dường như đã từng biết đến cái tên này, bất giác cảnh tượng trước mắt thay đổi, dòng suy tư trở về mấy tháng trước...

Hôm ấy, lá cây trên Vân Ẩn sơn dần nhuộm sắc đỏ, trời cao trong xanh, khí thu mát mẻ, trong “Vô Vật cốc”, một lão nhân râu tóc trắng như tuyết nhưng sắc mặt lại lộ ra âm khí, đang ngồi trên một tảng đá, mặc cho gió thu thổi vào áo, lá rụng phiêu lãng rơi bên người, u ám nói với trò yêu bên cạnh:

“Đồ nhi à, vi sư dùng độc một đời, các loại độc vật đều không chế trong tầm tay, mặc sức sử dụng, nhưng hồi vi sư còn trẻ, suy nghĩ nông cuồng nông cạn, từng bị người ta mê hoặc, phối ra một loại độc mà ngay đến vi sư cũng khó lòng không chế được, loại độc này mới xem thì tưởng vô hại, nếu dùng ít thì chẳng qua chỉ là loại xuân dược bình thường, nhưng nếu dùng lâu dài thì lại khiến người ta thần trí hỗn loạn, không không chế được hành vi, không thuốc nào chữa được... Từ khi vi sư vào cốc ẩn cư tới nay, lúc nào cũng coi đây là nỗi khắc khoải, đêm đêm vỗ gối, ngày ăn chẳng nổi”.

Đồ nhi bên cạnh cúi đầu thu ánh mắt lại, nhất mực cung kính hỏi: “Nhị sư phụ hối hận bởi loại độc này làm hại chốn giang hồ?”.

Lão nhân nhướng đôi mày trắng như tuyết lên, cười nhạt nói: “Nực cười, từ khi vi sư dùng độc đến này đều không thẹn với lòng, vì sao phải hối hận?”.

Đồ nhi không hiểu, thân mình thoáng run lên, tiếp tục hỏi: “Đồ nhi ngu dốt, không rõ vì sao Nhị sư phụ lại canh cánh với loại độc này như vậy?”.

Lão nhân nghe vậy, hừ lạnh một tiếng, sắc mặt càng âm u, u ám nói: “Vi sư chỉ hận khi ấy nghe lời siểm nịnh của tiểu nhân, lại đi đặt cho loại độc kinh hãi thế tục ấy một cái tên quá tầm thường, thực là thẹn thay cho loại độc ấy”.

“Dám hỏi Nhị sư phụ, loại độc này có tên là gì?”.

“Ừm... cái tên này quá sức tầm thường, vi sư cũng không nhớ rõ, hình như là ‘Hoàng mị’... Không đúng, nên là ‘Kim mị’... Khoan đã, phải là ‘Tử mị’.... A, vi sư nhớ ra rồi, là ‘Hong mị’, không sai, chính là ‘Hong mị’”.

“... Hong mị?”

“Không sai, đồ nhi à, con nghe đi, đã ‘hong’ lại còn ‘mị’, một phen tâm huyết của vi sư lại dính vết nhơ dung tục như vậy, con kêu vi sư làm sao có thể an tâm được chứ?”

“Khụ, độc đó vốn là xuân dược, gọi ‘Hồng mị’ cũng coi như tên đúng với bản chất”.

“Vì sao đồ nhi lại nói ra những lời đó?! Độc này tuy là xuân dược, nhưng dược hiệu rất đặc biệt và kỳ lạ, có thể khống chế thần trí người ta, là cực phẩm xuân dược trên thế gian, sao có thể gọi tên nó giống như các loại xuân dược khác được!”.

“Khụ khụ, vậy theo ý Nhị sư phụ độc này nên đặt tên là gì?”

Lão nhân chau đôi lông mày dài, trên mặt thoáng hiện lên vẻ đắc ý, hùng hồn nói: “Tất nhiên phải gọi là ‘Tuyệt phẩm thập bát thể hợp hoa tán!’”.

“Phụt...”

“Ai da, đồ nhi ngoan, vì sao lại xịt máu?! Mau gọi Đại sư phụ của con qua xem thế nào!”

“Khụ khụ, đồ nhi không sao, chỉ là gần đây đồ nhi uống thuốc bổ nhiều quá, khí huyết dâng trào...”

Lời còn chưa nói hết đã thấy lão nhân nọ vút đi tựa làn khói, miệng không ngừng kêu to: “Dược lão đầu, Dược lão đầu, người chết ở đâu rồi, đồ nhi ngoan của chúng ta sắp không xong rồi, còn không mau tới cứu mạng!”.

“...”, bên kia đồ nhi gầy gò ngẩng đầu lên nhìn trời, muốn khóc mà không có nước mắt.

...

Hồi tưởng đến đây, gân xanh trên trán Kim Kiền không khỏi giật giật, huyết khí trong lòng dâng trào:

Chắc chắn, lão già thối đã dâng trí lại còn mù màu, “Hồng mị” cái gì chứ, căn bản chính là “Lục mị”! May mà mình từ đầu chí cuối đều không lộ ra bản thân học nghệ ở đâu, bằng không, nếu để mấy thằng cha Khai Phong phủ này biết được sư phụ mình từng phối chế ra thứ thuốc này làm hại nhân gian, nhất định sẽ lôi mình ra trị tội liên đới.

Để giải quyết tình huống trước mắt, mình vẫn nên thành thành thật thật mà giả câm giả điếc, vờ như không biết mới là thượng sách.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền vội vàng nghiêm sắc mặt lại, phối hợp với những người khác, làm ra vẻ trầm tư suy nghĩ.

Không lâu sau, chợt nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài cửa, Trương Long, Triệu Hổ hai người dẫn Trương Tụng Đức tiến vào khách sảnh.

“Thảo dân Trương Tụng Đức bái kiến Bao đại nhân”, Trương Tụng Đức một thân áo tù vẫn chưa kịp thay, toàn thân đều là vết máu bẩn, khom người quỳ xuống.

“Đứng lên đi”, Bao đại nhân giơ tay nói, “Nơi này không phải là công đường, không cần như vậy, người đâu mang ghế”.

Trương Long, Triệu Hổ nâng một chiếc ghế đến đặt sau lưng Trương Tụng Đức.

Trương Tụng Đức cả kinh, vội vàng cất tiếng từ chối: “Thảo dân không dám”.

“Trên người ngươi có vết thương, e khó đứng lâu được, bản phủ còn muốn hỏi chuyện ngươi, ngươi hãy ngồi xuống trước đã”, Bao đại nhân ôn tồn nói.

Trương Tụng Đức nghe vậy, ngược mắt lên nhìn Bao đại nhân, do dự hồi lâu mới thi lễ nói: “Thảo dân tạ Bao đại nhân”, dứt lời, liền khom người ngồi xuống.

Bao đại nhân gật gật đầu, giơ đơn thuốc trong tay lên nói: “Trương Tụng Đức, trên công đường ngươi có nói, đơn thuốc này là do ngươi mang từ phủ Hầu gia ra, những lời này là thật sao?”.

Trương Tụng Đức nghe xong, gật đầu, nghiêm mặt đáp: “Bẩm đại nhân, đích thực là như vậy!”.

Mọi người nghe rồi đều biến sắc.

Bao đại nhân cau chặt đôi mày, tiếp tục hỏi: “Trên công đường ngươi có nói, đơn thuốc này chính là nguyên do Hoàng Đại Hổ bị sát hại rồi giá họa cho ngươi, những lời này có thực không?”.

Trương Tụng Đức dường như nhớ ra điều gì đó, hai mắt ánh lên vẻ đau đớn, rồi nặng nề gật đầu.

Bao đại nhân ngưng một chút, khẽ nói: “Trương Tụng Đức, người có được đơn thuốc này như thế nào, mà đơn thuốc này có liên quan gì đến chuyện Hoàng Đại Hổ bị sát hại, dẫn đến người cũng vì đó mà bị giá họa, tất thấy nguồn cơn, người hãy kể tỉ mỉ lại cho bản phủ”.

Về đau đớn trong mắt Trương Tụng Đức càng rõ, Trương Tụng Đức hít sâu hai cái, chậm rãi nói: “Khoảng hai tháng trước, phủ An Lạc hầu phái người gọi thảo dân đến Nhuyễn Hồng đường chẩn bệnh, nói là ở đó có người lâm bệnh nặng. Hầu gia truyền gọi, thảo dân tất không dám trễ nải, lập tức đi theo. Nhưng đến khi thảo dân tới Nhuyễn Hồng đường, chẳng ngờ người cần chẩn trị lại là...”.

Nói đến đây, Trương Tụng Đức dừng lại, lông mày xoắn lại, sắc mặt dần trở nên trắng bệch.

“Là ai?”, Bao đại nhân nhíu chặt mày, cất tiếng hỏi.

Trương Tụng Đức ngược lên nhìn Bao đại nhân một cái, mới ổn định lại tâm thần, tiếp tục nói: “Là hơn mười nữ tử, đã bị... bị hành hạ giày vò tới mức thần trí không tỉnh táo, tâm thần hỗn loạn, lời nói không rõ ràng, hành vi quỷ dị, hơn nữa mấy nữ tử có tình trạng đã tự sát”.

Mọi người trong sảnh lại biến sắc.

Trương Tụng Đức tuy chỉ nói vài lời nhưng không khó để tưởng tượng ra những nữ tử này thê thảm đến thế nào, cảnh tượng Trương Tụng Đức đã nhìn thấy kinh người đến mức nào.

Công Tôn tiên sinh xen vào nói: “Người chẩn đoán những nữ tử này bị bệnh gì?”.

Trương Tụng Đức đáp: “Những nữ tử này bị trúng một loại độc lạ, tuy không đến mức chết người, nhưng cũng đủ để khiến người khác mất hết thần trí”.

Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh đồng thời đưa mắt nhìn nhau, rồi tiếp tục hỏi: “Sau đó thì sao?”.

“Thảo dân tất nhiên là đem hết sức mình tận tâm tận lực chữa trị, may mắn thay những nữ tử này trúng độc không nặng, chưa đến vài ngày đã có mấy người dần chuyển biến tốt lên. Thảo dân vốn rất vui mừng, nhưng chẳng ngờ, vào lúc đó Hầu gia lại truyền thảo dân đến phủ Hầu gia gặp mặt”.

Nói đến đây, trên gương mặt đầy những vết thương bầm dập xanh tím thoáng hiện lên vẻ kinh sợ.

“Hầu gia gặp thảo dân, trước là tán thưởng y thuật của thảo dân, sau là lệnh cho thảo dân không cần phải chữa trị tiếp cho những nữ tử đó nữa, mà ở lại phối thuốc cho Hầu gia. Thảo dân không dám chống lại mệnh lệnh, đành phải nhận lời. Chẳng ngờ, đến khi thảo dân đọc được đơn thuốc, thì lại là, lại là...”

“Thứ người đọc được chính là đơn thuốc này?”, Bao đại nhân sắc mặt sầm sì hỏi.

Trương Tụng Đức gật đầu nói: “Đại nhân, nhà thảo dân mấy đời hành nghề y, mặc dù không dám nói y thuật tinh thâm, nhưng tuyệt không phải hạng lang băm. Thảo dân vừa thấy đơn thuốc này, liền biết đó là cách phối chế một loại xuân dược cực mạnh, hơn nữa có thể làm thần trí người ta hỗn loạn, lúc này thảo dân mới hiểu, các nữ tử kia bị biến thành bộ dạng như vậy e rằng chính là do uống loại dược được ghi trên đó. Nhưng do thể lực của phủ Hầu gia, thảo dân đành miễn cưỡng đáp ứng, sau đó thì bị gia đình đưa vào trong một mật thất, bí mật phối chế thuốc”.

“Mật thất?!”, Bao đại nhân nghe đến đây, mắt long lên, liếc nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu cũng nghiêm sắc mặt, đưa mắt nhìn sang Kim Kiền ở góc sảnh.

Kim Kiền nghe xong cũng kinh ngạc, thầm nghĩ: Mật thất?! Không lẽ chính là gian mật thất khi mình bị “tiền tài mê hoặc tâm trí” rơi xuống?!

Chợt nghe Triển Chiêu mở miệng hỏi Trương Tụng Đức: “Huynh còn nhớ vị trí gian mật thất đó ở đâu không?”.

Trương Tụng Đức lắc đầu: “Lúc thảo dân đi đến gian mật thất đó đều bị bịt mắt, vốn không biết bị đưa đến nơi nào”.

Bao đại nhân lại hỏi: “Người được An Lạc hầu mời đi phối chế thuốc, vì sao lại bị vu hãm tội danh giết người? Đơn thuốc đó vì sao lại giấu trong y thư?”.

Trương Tụng Đức hai vai hơi run run, đột nhiên cất cao giọng nói: “Bẩm đại nhân, thảo dân tuy không phải Hoa Đà tái thế, nhưng cũng biết người học y phải có cái tâm, những hành vi việc làm của An Lạc hầu ở Trần Châu phủ, bách tích trong Trần Châu có ai mà không biết, có ai mà không rõ?! Trương Tụng Đức tuy bất tài nhưng cũng không muốn tiếp tay kẻ ác làm điều bạo ngược, cho nên thảo dân đã đi một nước cờ mạo hiểm”, ngưng một chút, lại nói: “Thảo dân thừa cơ lúc phối chế thuốc đã phối cho mình một viên thuốc, có thể giúp thảo dân giả chết. An Lạc hầu cho rằng thảo dân đã chết bèn lệnh cho người ném xác thảo dân ra nơi hoang vắng, thảo dân nhờ vậy mới trốn thoát. Đơn thuốc cũng được thảo dân mang ra vào thời điểm đó”.

Kim Kiên nghe đến đây lại có chút không hiểu, thầm nghĩ: “Con cua con xảo quyết như thế cơ mà, cho dù Trương Tụng Đức có giả chết, sao đến cả việc kiểm tra cũng không làm mà đã cho ném thi thể đi, hơn nữa ngay cả lục soát người cũng không? Thế này thì quá sơ suất rồi!”

Nghĩ vậy, Kim Kiên không khỏi đưa mắt nhìn Công Tôn tiên sinh bên cạnh Bao đại nhân.

Quả nhiên Công Tôn tiên sinh khuôn mặt cũng mang vẻ nghi hoặc, cất tiếng hỏi: “Lẽ nào An Lạc hầu không nhìn ra sơ hở?”.

Trương Tụng Đức nghe xong, trên gương mặt lại thoáng hiện lên vẻ cười khở, nói: “Tiên sinh có chỗ không biết, thuốc giả chết này chính là thuốc gia truyền của nhà thảo dân, được lực rất mạnh, uống thuốc này vào thì không chỉ giống như xác chết thật, mà da thịt toàn thân còn từ từ thối rữa, qua bốn, năm ngày sau mới dần dần khôi phục lại bình thường. Dám hỏi trên thế gian này, có ai lại đi kiểm tra một thi thể đã thối rữa không?”.

Những lời này vừa thốt ra, mọi người lại cả kinh.

Bao đại nhân, Triển Chiêu, tứ đại Hiệu úy không cần nhắc đến, tất nhiên là họ chưa từng nghe nói đến loại thuốc này, mặt ai nấy đều mang vẻ kinh ngạc ngập tràn.

Công Tôn tiên sinh nghe xong hai mắt phát sáng, tựa như gặp được thứ gì đó mới lạ hứng thú, dáng vẻ nóng lòng muốn được thử nghiệm xem sao.

Kim Kiên nghe vậy lại đánh giá toàn thân trên dưới Trương Tụng Đức một lượt, thầm nghĩ: Nếu đem so loại thuốc giả chết như thật này với “đạn dược giả chết” của mình thì còn lợi hại hơn mấy phần, có thể làm cho da thịt người sống thối rữa, qua vài ngày lại tự nhiên hồi phục?! Chắc chắn, thuốc gia truyền của nhà Trương Tụng Đức cũng lợi hại quá nhỉ? Chỉ là, được lực mạnh như vậy, lẽ nào không để lại di chứng gì?!

Nhưng lại nhìn toàn thân trên dưới Trương Tụng Đức, cơ hồ không có chỗ nào là không ổn cả,

Nhân cầu Kim Kiên đảo một vòng, lòng thầm tính toán: Sau chuyện này mình phải hỏi cho rõ mới được, nếu thật sự thuốc giả chết này lợi hại như vậy, bằng giá nào cũng không thể để lãng phí, nhất định phải đem nó phát triển rực rỡ hơn mới được.

Trương Tụng Đức cũng không quan tâm đến vẻ mặt kinh ngạc của mọi người, cứ tiếp tục nói: “Thảo dân trải qua thập tử nhất sinh mới về được đến nhà, đem đơn thuốc giấu vào trong y thư, lại đưa y thư giao cho nô bộc Phúc Tùng cất giữ, vốn nghĩ sẽ có một ngày đơn thuốc này sẽ trở thành tội chứng của An Lạc hầu. Nhưng chẳng ngờ cũng vì thế lại làm liên lụy đến cả nhà Hoàng đại ca, còn liên lụy đến Thu Nương...”.

Nói đến đây, thân hình Trương Tụng Đức run run, trên mặt lộ vẻ hoảng sợ, ánh mắt hoang mang, hỗn loạn, lời nói cũng bắt đầu lộn xộn, “Vào đêm thảo dân trốn thoát, An Lạc hầu phát hiện đơn thuốc bị mất, sau lại thấy thi thể của thảo dân biến mất, bèn phái người truy đuổi đến tận nhà thảo dân... Thảo dân nói không biết đơn thuốc, họ liền tra khảo thảo dân, nhưng thảo dân dù chết cũng không nhận, bọn họ lại tra khảo Phúc Tùng, nhưng Phúc Tùng vốn không biết gì cả... Họ không hỏi được gì liền bắt thảo dân đưa đến phủ nha Trần Châu, ngày hôm sau lại loan tin Hoàng đại ca vì dùng đơn thuốc của thảo dân kê mà trúng độc mất mạng, nhưng đơn thuốc đó là do thảo dân kê trước khi đi đến phủ Hầu gia trị bệnh.... Thảo dân không phục, trên công đường bèn kêu oan, họ lại vu hãm thảo dân và Thu Nương tội thông dâm, bày mưu sát hại

Hoàng đại ca, Thu Nương cái gì cũng không biết nhưng lại bị thảo dân làm liên lụy, Hoàng đại ca cũng chết oan...”.

“Trương Tụng Đức, có phải An Lạc hầu dùng thanh danh hành y của nhà họ Trương, và tính mạng cùng sự trong sạch của Hoàng thị để ép buộc người?”, Bao đại nhân cắt ngang lời Trương Tụng Đức, thở dài hỏi.

Trương Tụng Đức nghe vậy, thân hình hết như bị điện giật, ngẩng phắt đầu lên, hai mắt đầm lệ, quỳ sụp xuống đất, lớn tiếng kêu: “Đại nhân minh giám! Người trong phủ An Lạc hầu từng nói, nếu thảo dân không muốn làm tổn hại đến thanh danh Trương gia, nếu không muốn làm ô uế sự trong sạch của Thu Nương, thì nên sớm giao ra đơn thuốc, còn nói nếu thảo dân một ngày chưa giao ra đơn thuốc, thì Thu Nương phải chịu giày vò hành hạ một ngày, thảo dân, thảo dân vốn đã định sẽ tạ tội với Hoàng đại ca và Thu Nương dưới hoàng tuyền, nếu không phải Phúc Tùng trải qua bao nhọc nhằn vất vả đến Khai Phong phủ kêu oan, nếu không phải... Đại nhân, thảo dân không nên vì một đơn thuốc mà làm liên lụy đến người khác, đại nhân, Thu Nương, không Hoàng đại tẩu còn đang nằm trong tay An Lạc hầu, mong đại nhân cứu tẩu ấy...”.

Nói đến đây, Trương Tụng Đức khóc không thành tiếng, chỉ biết đập đầu quỳ lạy.

Bao đại nhân nhú chặt mày, lại nhìn người đang quỳ, vận áo tù, cả người toàn những vết máu, run rẩy chẳng ngừng, giọng nói nghẹn ngào, không khỏi thẫn thờ dài một tiếng, nói: “Hoàng thị đã được cứu ra, lúc này đang ở trong phủ nha”.

Trương Tụng Đức vừa nghe liền ngẩng phắt đầu lên, vẻ mặt kinh ngạc pha lẫn vui sướng, dung nhan tiêu tụy hơi sáng lên, nói với vẻ không tin nổi: “Đại... đại nhân, ngài nói Thu Nương đang ở trong phủ?”.

Bao đại nhân gật gù đầu: “Trương Long, hãy đưa Trương Tụng Đức đi gặp Hoàng thị”.

Trương Long nhận lệnh, còn Trương Tụng Đức hai mắt đầm lệ, khấu đầu ba cái rồi mới đứng dậy theo Trương Long vội vã rời đi.

Bao đại nhân nhìn theo bóng lưng Trương Tụng Đức, lại khẽ thở dài một tiếng.

Công Tôn tiên sinh ở bên thấy vậy, không khỏi bước lên một bước nói: “Đại nhân...”.

Bao đại nhân khoát tay, trấn an nói: “Không sao, chỉ là bản phủ nghĩ đến tình trạng giống hệt người điên của Hoàng thị lúc này, có chút không đành lòng”, ngưng một chút, Bao đại nhân lại cầm đơn thuốc trên bàn lên, chau mày không nói.

Công Tôn tiên sinh cũng nhú mày nói: “Đại nhân sau khi nhìn thấy đơn thuốc này liền bãi đường dùng thẩm án, chắc hẳn đã nghĩ đến đơn thuốc này rất quan trọng”.

Bao đại nhân cau chặt mày nói: “Không sai, thuốc này khiến tâm trí người ta hỗn loạn, khống chế hành vi của họ, nếu sử dụng trên diện rộng sẽ làm hại đến quốc gia, làm lung lay gốc rễ nước nhà, khi ấy xã tắc khó lòng giữ được”, ngưng một chút, Bao đại nhân giọng hơi trầm xuống, nói tiếp, “An Lạc hầu thân phận tôn quý, xưng bá một phương, có thể nói là dưới một người mà trên vạn người, vì cái gì lại chấp nhất với đơn thuốc này như thế?”.

Câu này giống như hỏi mọi người, lại như tự hỏi mình.

Công Tôn tiên sinh bên cạnh chau mày, cũng nói: “Không lẽ An Lạc hầu muốn dùng loại thuốc này để khống chế tâm trí người khác?”.

“Vì sao hẳn phải khống chế tâm trí người khác?”

“Chuyện này... học trò không dám nói bừa”, Công Tôn tiên sinh rũ mắt xuống đáp.

Bao đại nhân lại thở dài một tiếng.

Kim Kiền đứng một bên thấy thế bèn nhường mày, thầm nghĩ: Việc này có cái gì mà không hiểu nào? Theo những gì ghi trên đơn thuốc thì nó chính là chất gây nghiện cao cấp do Nhị sư phụ tận lực tạo ra! Dem so sánh với ma túy đá, thuốc lắc tuyệt đối không hề kém cạnh, nếu chế tạo thành một lượng lớn thì đó chính là khoản lợi nhuận kếch xù! Tuy độ nguy hiểm hơi cao, nhưng luận về tốc độ vơ vét tiền của chắc chắn sẽ vượt xa, cho các ngành sản xuất khác phải hít khói, chắc chắn, nghĩ mà xem một đồng vàng rồi một đồng

vàng cứ tăng lên theo cấp số nhân, thử coi có ai mà không động lòng?! Haizz... đáng tiếc cái đám tinh anh này của Khai Phong phủ lại không thể lĩnh hội được sự ảo diệu trong đó.

Bao đại nhân đặt đơn thuốc trong tay xuống, ngẩng đầu lên, ánh mắt nghiêm nghị, cao giọng ra lệnh: “Triệu Hổ, truyền lệnh của bản phủ, nghiêm cấm bảo vệ sự an toàn của Trương Tụng Đức và Trương Phúc Tùng, không được để xảy ra sơ suất”.

“Thuộc hạ tuân lệnh”.

Bao đại nhân gật đầu, lại nói với Công Tôn tiên sinh bên cạnh: “Theo ý kiến của tiên sinh thì có khả năng mật thất trong lời nói của Trương Tụng Đức chính là gian mật thất mà Triển hộ vệ cùng Kim bổ khoái cứu người không?”.

Công Tôn Sách trầm ngâm một lát, nói: “Tới tám, chín phần là như vậy”.

“Tiên sinh có cho rằng loại thuốc ‘Lục mị’ này vẫn còn sót lại trong mật thất không?”

“Cái này...”

“Đại nhân!”, Triển Chiêu đột nhiên bước lên một bước, ôm quyền nói: “Thuộc hạ nguyện đến phủ Hầu gia tìm kiếm một chuyến”.

Những lời này vừa thốt ra, mọi người trong sảnh đều biến sắc.

Công Tôn tiên sinh hơi ngước mắt lên, có chút cảm nín hời trời xanh.

Ba vị đại Hiệu úy còn lại trên mặt đều là vẻ lo lắng cùng sự sùng bái.

Kim Kiên thì sắc mặt bỗng trở nên trắng bệch, chân mày giật giật, thái dương đỏ mồ hôi, thầm nghĩ: Cái con mèo này cũng quá tận tâm với công việc rồi. Lão Bao còn chưa lên tiếng, anh kích động cái gì chứ?... Khoan đã, nếu luận về những người từng đến mật thất, thì hình như chỉ có mình và Tiểu Miêu, lẽ nào mình lại phải liều mạng theo hầu “Ngự Miêu” sao? Không phải chứ!!!

Bao đại nhân nhìn bóng áo đỏ thắm như cán bút một cái, có chút bất đắc dĩ nói: “Thương thế của Triển hộ vệ chưa lành, vẫn nên ở lại trong phủ chờ lệnh thì hơn”.

Triển Chiêu nghe vậy liền sững sốt, không khỏi nhìn Công Tôn tiên sinh một cái.

Công Tôn tiên sinh ho khan một tiếng, khẽ đưa ánh mắt đi nơi khác.

“Đại nhân, thương thế của thuộc hạ đã không còn đáng ngại nữa, xin hãy cho phép thuộc hạ đi đến mật thất trong phủ Hầu gia tìm kiếm, điều tra rõ ràng, nếu để ‘Lục mị’ lọt ra ngoài thì e hậu họa khó lường”, Triển Chiêu lại bước lên, đôi mày lười mác cau chặt, trên gương mặt anh tuấn thoáng hiện vẻ lo lắng.

Bao đại nhân, trên khuôn mặt đen bóng hiện vẻ bất đắc dĩ, lại đưa mắt nhìn vị sư gia bên cạnh.

Công Tôn tiên sinh ho khan một tiếng, chậm rãi nói: “Triển hộ vệ không cần lo lắng, cửa ngấm trong mật thất rất nhiều, trong một thời gian ngắn e khó có thể tìm kiếm hết được, huống hồ lúc này cũng không cách nào phán đoán chính xác rằng ‘Lục mị’ vẫn còn trong mật thất, chỉ sợ đã sớm bị chuyển ra ngoài thành rồi. Nếu lúc này không suy xét kỹ càng đã đến thì chẳng phải thượng sách”.

“Nhưng...”, Triển Chiêu lại bước lên một bước.

Công Tôn tiên sinh khoát tay ngăn Triển Chiêu lại, nói với Bao đại nhân:

“Đại nhân có thể lệnh cho quan binh trấn giữ mỗi một lối đi trong thông đạo, nếu ‘Lục mị’ vẫn còn trong phủ Hầu gia, thì có thể dùng cách này để phòng ngừa thuốc lọt ra ngoài”, ngưng một chút, trên khuôn mặt Công Tôn tiên sinh lại hiện lên mấy phần bất đắc dĩ nhìn vị hộ vệ áo đỏ thân sắc kiên định trước mắt, giọng cao hơn mấy phần, nói: “Huống hồ trước đó Triển hộ vệ vì bảo vệ Kim bổ khoái mà bị thương, tuy không nghiêm trọng, nhưng nếu không tính tâm điều dưỡng, e là hậu họa khôn lường, Kim bổ khoái nói xem có đúng không?”.

Trong lời nói còn đặc biệt nhấn mạnh mấy từ “vì bảo vệ Kim bổ khoái”.

Kim Kiền thấy đề nghị của Triển Chiêu bị bác bỏ, vừa mới thở phào một tiếng thì đã nghe Công Tôn tiên sinh điểm danh, nhất thời hoảng hốt, định thần nhìn lại, phát hiện không biết từ khi nào mình đã trở thành mục tiêu công kích của mọi người.

Vương Triều, Mã Hán sắc mặt lộ vẻ kinh ngạc, ánh mắt rực lửa... đổ kỵ, tuyệt đối chính là đổ kỵ.

Công Tôn tiên sinh cười nho nhã... sung sướng khi người khác gặp họa, còn nhặt thêm đá ném xuống giếng.

Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ, vẻ mặt không đổi, nhưng bóng lưng hơi cứng lại... Chắc chắn, điềm xấu, điềm xấu rồi.

Bao đại nhân sắc mặt kinh ngạc, ánh mắt đưa sang vị hộ vệ áo đỏ, miệng lẩm bẩm nói: “Thì ra là Triển hộ vệ vì bảo vệ Kim bồ đào, mới bị thương nặng như vậy...”.

Kim Kiền nghe mà giật mình thon thót, vội vàng xông lên, quỳ một chân xuống, ôm quyền hô: “Khởi bẩm đại nhân, thuộc hạ có lời này nhất định phải nói ra, mong đại nhân ân chuẩn!”.

Bao đại nhân sững sờ, lát sau mới gật gật đầu.

Kim Kiền hít sâu một hơi, vẻ mặt đau đớn nói: “Thuộc hạ vốn phụng ảo vãi, đem thân cày bừa chốn... ‘Sái Châu’, chỉ cầu tính mệnh ở đời loạn, chẳng mong nổi danh với chư hầu. Bao đại nhân không chê thuộc hạ bỉ lậu, cho nhậm chức ở Khai Phong, tất là ơn tái sinh, thuộc hạ ôm lòng cảm kích, nguyện theo phò tá đại nhân. Triển đại nhân đối với thuộc hạ quan tâm chu đáo, hải hân ân cần, thường giảng giải đại nghĩa, khiến thuộc hạ cảm động đến rơi lệ”.

“Hôm trước Bao đại nhân ký thác đại sự cho thần. Từ lúc nhận lệnh đến nay, thuộc hạ ngày đêm lo lắng, sợ phụ sự ủy thác, làm tổn hại đến trông mong của đại nhân; nên cố tra xét Nhuyễn Hồng, thăm viếng Hầu phủ, nay tuy có chút công mọn, nhưng khó lẫn lộn lớn”.

“Triển đại nhân lo nước thương dân... khụ, ờ ờ, Triển đại nhân trung quốc ái quốc, xả thân vì người, cứu thuộc hạ trong chốn nguy nan, như phụ mẫu tái sinh, đại ơn khó báo; Triển đại nhân bị thương, thuộc hạ như đau chính mình, lòng như dao cắt, bi thống khôn nguôi. Nhưng lỗi lớn đã phạm, nào còn mặt mũi, biết vậy chẳng làm, thuộc hạ khẩn xin đại nhân nghiêm trị, để cáo cùng cái lưng của Triển đại nhân, cũng là an ủi trái tim bị thương của thuộc hạ; thuộc hạ hàm ơn cảm kích khôn nguôi! Nay chịu đòn nhận tội, lệ tuôn hai hàng, nói sao cho hết lời[1]”.

[1] Đây là lược trích và cải biên từ bài “Xuất sư biểu” của Khổng Minh, Gia Cát Lượng.

Những lời này vừa dứt, khách sảnh lớn nhường vậy mà tuyệt không một tiếng động.

Mọi người đều ngẩn người ngơ ngác, hồi lâu cũng không có ai lên tiếng.

Rất lâu sau, mới nghe Công Tôn tiên sinh chậm chậm nói: “Kim bồ đào thật là tài hoa văn vẻ...”.

“Công Tôn tiên sinh quá khen rồi, đó là những lời từ tâm can thuộc hạ, đâu dám nhận là tài hoa văn vẻ gì chứ”.

Kim Kiền ôm quyền hô, lòng lại nghĩ: Chắc chắn, mình đã sớm dự đoán được lão Công Tôn Trúc Tử này là một bà tám nhiều chuyện chính hiệu, miệng mồm không kín thì chớ lại thích buôn dưa lê, nếu không phải mình sớm có chuẩn bị, cải biên bài “Xuất sư biểu” từ trước để dùng, thì đến khi lão Bao truy xét tới há chẳng phải cái mạng nhỏ của mình đi đứt sao?!

Chắc chắn, miễn cưỡng trốn thoát được một kiếp.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền không khỏi lén nhìn sắc mặt của Công Tôn tiên sinh.

Lại thấy Công Tôn tiên sinh nhướng mày, tay vuốt cằm râu đen nhánh, nhìn mình, rồi lại nhìn sang vị Tứ phẩm hộ vệ bên cạnh, dáng vẻ như đã dự liệu mọi sự từ trước.

Hừ hừ...

Biểu cảm này sao có chút quen quen vậy?

Lẽ nào...

Bên tai lại vang lên lời gửi gắm ân cần của Công Tôn tiên sinh, Kim Kiền chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh túa ra, rùng mình liên tục, khoe miệng giật giật hồi lâu, sau cùng nhắm mắt hạ quyết tâm, thân hình đột nhiên xoay sang, chộp lấy vạt áo của vị áo đỏ nào đó bên cạnh, đau đớn kêu lên:

“Triển đại nhân, ngài vì cứu thuộc hạ, thân bị trọng thương, thuộc hạ không biết lấy gì báo đáp, thuộc hạ... thuộc hạ...”, khổ sở nuốt xuống một ngụm nước bọt, da mặt Kim Kiền co giật hai lần, rồi mới tiếp tục nói: “Thuộc hạ ngày hôm nay xin lập lời thề, nếu sau này Triển đại nhân bị thương, thuộc hạ nguyện đem thân trả lại gấp mười lần, để cầu cho Triển đại nhân sức khỏe an khang, thọ tử Nam sơn, phúc như Đông hải, nhiều phúc nhiều thọ...”.

Kim Kiền còn đang cân nhắc xem có nên cho thêm hai câu “Cung chúc phát tài, đông con nhiều cháu” vào không, thì đột nhiên cảm thấy một luồng hàn khí lan tỏa từ phần quan bào nắm trong tay chạy thẳng lên đầu, không khỏi ngước lên nhìn một cái, nhất thời toàn thân cứng ngắc, máu như ngừng chảy.

Chỉ thấy Triển Chiêu đôi môi mỏng nhếch lên lạnh lùng, gương mặt như phủ sương, mi mày lạnh băng, càng làm nổi bật đôi mắt đen láy thâm sâu khó dò, mệnh môn như trời đêm buốt giá, sao đêm lạnh lẽo dát đầy, đúng là mắt đen nghiêm nghị trường lạnh buốt, run thay gương mặt sắp đóng băng.

Kim Kiền nhất thời cảm thấy toàn thân như đang trong mùa đông khắc nghiệt, gió lạnh đìu hiu từng cơn quét qua tim, liền vội vàng thu tay lại, run lấy bảy quỳ một bên, không dám nói tiếp dù chỉ nửa chữ, lòng thầm gào khóc:

Hức hức hức hức, tiêu rồi, tiêu rồi! Tiểu Miêu nổi trận lôi đình, phong vân biến sắc, Công Tôn Trúc Tử ơi, lần này ông hại tôi thê thảm rồi, đừng nói đến chuyện ngăn Tiểu Miêu không cho chạy loạn, tôi thấy ngay cả cái mạng nhỏ của tôi cũng không giữ nổi rồi!

“Khụ khụ, Triển hộ vệ, nếu Kim bồ khoái đã nói như vậy...”

Công Tôn Trúc Tử, ông lên tiếng hòa giải cũng chậm quá đi, ông không thấy Tiểu Miêu đen sì cả mặt lại à? Hừ hừ, vạn nhất Tiểu Miêu mà muốn tính sổ, tôi lập tức sẽ khai cho bằng hết âm mưu của cây gậy trúc lòng dạ đen tối là ông đấy.

“... Thuộc hạ nguyện ý ở lại phủ nha đợi lệnh”, giọng nói sang sảng vang lên trên đỉnh đầu.

Hả?!

Kim Kiền nghe mà sửng sốt:

Chẳng lẽ mình hoảng sợ quá độ, lỗ tai xuất hiện ảo thanh?

Lại ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy Triển Chiêu đã khôi phục lại thần sắc như lúc bình thường, cơ hồ chớp mắt vừa rồi chẳng qua chỉ là ảo giác mà thôi.

Có điều quay đầu nhìn sắc mặt những người khác, Kim Kiền dám đem nửa năm bổng lộc còn lại của mình ra cược, những gì vừa chứng kiến tuyệt đối không phải do mình hoa mắt.

Vương Triều, Mã Hán đã bị dọa đến hóa ngu, hai người cùng cứng ngắc như đá.

Bao đại nhân vẻ mặt kinh ngạc, khuôn mặt đen sì là thế giờ đây có hiện tượng trắng dần.

Công Tôn tiên sinh vẫn vuốt râu như cũ, nhưng ngón tay lại hơi run run.

“Đại nhân, thuộc hạ xin cáo lui”, Triển Chiêu tựa hồ không nhìn thấy mọi người có điểm khác lạ, ôm quyền hành lễ, sau đó lập tức đi thẳng ra cửa, chỉ là trong lúc quay người lại có hạ giọng nói một câu: “Kim bồ khoái xin hãy đi theo Triển mỗ”.

Kim Kiền nghe thế, thiếu chút nữa sợ hãi hét lên một tiếng, vội vàng phát tín hiệu cầu cứu đến mọi người.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh hơi nhướng mày, ném cho tín hiệu “tự cầu phúc lấy”, rồi đưa mắt đi chỗ khác.

Bao đại nhân bắt gặp ánh mắt của Kim Kiền, liền vội vàng cụp mắt xuống, vẻ như đang trầm tư.

Về phần Vương Triều, Mã Hán, đều là ánh mắt liếc đi nơi khác, dáng vẻ không quan tâm, hiển nhiên là không muốn nhảy vào chỗ nước đục này.

Kim Kiền lòng lạnh buốt, chân chừ hồi lâu cũng không thấy mọi người có ý giúp đỡ, cuối cùng chỉ đành cứng người, cúi đầu theo Triển Chiêu ra ngoài.

Hừ hừ, cái đám không có nghĩa khí này! Nếu tôi mà có bề gì, tuổi trẻ chết yểu, nhất định sẽ đến điện Diêm Vương tố cáo các người, lật lại phán quyết!

Kim Kiền đi theo sau Triển Chiêu, trên đường đi mồ hôi vã ra như tắm, trong đầu đang tua đi tua lại mười hình thức tra tấn tàn khốc thời Mãn Thanh mấy lần, càng lúc càng cảm thấy hy vọng sống của mình quá vô vọng rồi. Bản thân rất muốn trốn đi, nhưng lại không có cái gan đó, chỉ đành đi theo Nam hiệp nghe đồn võ công cái thể trở về sương phòng, giương mắt nhìn cái người trước mặt được mệnh danh là cao thủ đệ nhất giang hồ, cầm bảo kiếm trong tay giờ lên, giờ lên, giờ lên.... rồi hạ xuống!... Sau đó đặt lên bàn...

“Kim bổ khoái, ngồi đi”.

Hử?

Kim Kiền nhất thời ngẩn ra.

Triển Chiêu đặt bảo kiếm xuống, tiến lên trước ngồi xuống cạnh bàn, ngược mắt nhìn, thì thấy Kim Kiền mắt mở to như quả nhãn, hồn đã chu du nơi tiên cảnh rồi, không khỏi có chút bất đắc dĩ, chỉ đành nói tiếp: “Kim bổ khoái, không cần câu nệ, ngồi đi”.

Kim Kiền lúc này mới hoàn hồn, chớp chớp mắt, gạt đầu, cung kính ngồi xuống một bên, lén đánh giá sắc mặt người ngồi đối diện, lòng lại thầm nghĩ: Sao vẻ mặt Tiểu Miêu lại ôn hòa như vậy, không lẽ là kẻ “tiểu lý tàng đao[2]”? Mình vẫn nên cẩn thận là hơn.

[2] Thành ngữ của Trung Quốc, có nghĩa là trong nụ cười có giấu dao, không có thiện ý.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền lại càng căng thẳng, so vai, không dám thở mạnh, hai mắt nhìn chăm chăm xuống đất, tế bào thần kinh toàn thân đều căng lên cảnh giác, chỉ lo bỏ lỡ mất cơ hội chạy trốn.

“Kim bổ khoái, Triển mỗ gọi người đến đây, là có chuyện muốn hỏi, mong Kim bổ khoái nói thật”.

Có chuyện muốn hỏi?

Vậy tức là có chuyện muốn nhờ vả mình...

Có chuyện muốn nhờ vả mình cũng có nghĩa là mình vẫn còn giá trị lợi dụng...

Có giá trị lợi dụng tức là mình còn cơ hội sống...

Ôi, cảm tạ trời đất.

Kim Kiền lúc này mới thầm thở phào nhẹ nhõm, vội ngẩng đầu lên, đôi mắt đã khôi phục lại trạng thái nhỏ dãi bình thường nhìn thẳng vào người trước mặt, ôm quyền cao giọng nói: “Triển đại nhân cứ hỏi, thuộc hạ tuyệt không dám giấu giếm dù chỉ nửa phần”.

Nói rồi, còn vô cùng thành khẩn gật đầu nữa:

Triển đại nhân à, xem này, ánh mắt tôi vô cùng thật thà, chất phát, thuần khiết không chút giả dối, người thành thực nhất trong thiên hạ chẳng ai hơn nổi tôi đâu!

Bị đôi mắt nhỏ dãi của Kim Kiền nhìn chăm chăm, lại nghĩ đến tình huống trải qua lúc trước, Triển Chiêu có chút mất tự nhiên, không khỏi rũ mắt xuống, ho khan một tiếng, nói: “Triển mỗ chỉ muốn hỏi, sau khi Triển mỗ bị thương, Công Tôn tiên sinh đã nói gì với Kim bổ khoái?”.

Mí mắt Kim Kiền đột nhiên giật mạnh, nằng lập tức ôm quyền cao giọng đáp: “Không có, Công Tôn tiên sinh không nói gì cả!”.

Thần sắc trên khuôn mặt tuần tú của Triển Chiêu trầm xuống, chậm chậm ngược mắt lên, nhìn chăm chăm vào người trước mặt, đôi con ngươi sắc bén không di chuyển dù chỉ là nửa phần.

Kim Kiền bị nhìn đến mức đứng ngồi không yên, cơ hồ như muốn đem hết lời dấn dò của Công Tôn tiên sinh tống ra hết, nhưng lời vừa đến miệng, lại bị nuốt trở lại bụng.

Nghĩ mà xem Nam hiệp Triển Chiêu một đời hào kiệt, nếu như biết được lời dặn của Công Tôn tiên sinh thì... Hừ hừ, chỉ nghĩ thôi mà toàn thân cũng lạnh run rồi... Công Tôn tiên sinh lòng dạ đen tối, đương nhiên sẽ có biện pháp tự bảo vệ bản thân... nhưng mình, một tiểu sai dịch mới nhậm chức, không tiền, không thế, còn người ta đường đường là Tứ phẩm ngự tiền hộ vệ, muốn trừng trị mình lại chẳng đơn giản như di chết một con kiến sao? Cho dù Triển đại nhân lòng dạ rộng rãi không so đo tính toán, thì cái cây gậy trúc kia mà biết mình không giữ mồm giữ miệng...

Kim Kiên liền rùng mình một cái.

Thế nên, tóm lại là... giờ này khắc này, mình phải kiên định, phải quán triệt đường lối, phương châm chính sách của Đảng: Thà chết không khai!

Nghĩ đến đây, Kim Kiên không khỏi hơi hí mắt, nỗ lực đem người trước mặt biến thành hình tượng Hán gian xun xoe xu nịnh, làm nền cho bản thân mình, một anh hùng vì nghĩa hiên ngang lẫm liệt, không khí cũng tăng thêm vài phần bi tráng.

Nhưng nỗ lực cả nửa ngày trời, người trước mặt vẫn mang khuôn mặt anh tuấn nho nhã, tuy sắc mặt có trầm xuống, cũng không che lấp nổi vẻ tuyệt mỹ khôn cùng. Đúng là: Mây sáng tựa trăng, tình mâu trong vắt, mặt đẹp như ngọc, môi chàng trơn bóng.

Kim Kiên bất giác nuốt nước bọt, lòng thầm kêu:

Chắc chắc, chỉ hận mình xem phim điện ảnh về chủ nghĩa yêu nước quá ít, cho nên chưa thể nắm bắt được tinh túy trong đó... Trời ơi, phải làm thế nào mới ứng phó được với chiêu “Mỹ nhân kế” đây?

Triển Chiêu chỉ thấy sắc diện người trước mặt trong nháy mắt thay đổi mấy lần, cuối cùng trưng ra vẻ thà chết chứ không sờn lòng, bất giác thầm thở dài một tiếng, giọng nói cũng hòa hoãn hơn một chút: “E là Kim bồ khoái cũng mệt rồi, hãy đi nghỉ ngơi trước đi”.

Hả?!

Này này, chẳng lẽ như vậy là kết thúc sao?

Kim Kiên không tưởng tượng nổi trọn tròn hai mắt, chớp chớp mắt hai cái thật mạnh, lập tức đứng dậy ôm quyền nói: “Thuộc hạ cáo lui!”.

Dứt lời, liền vội vàng tông cửa mà chạy.

Chỉ là lúc bước qua cánh cửa thì nghe thấy giọng nói sang sảng vang lên phía sau: “Kim bồ khoái, thân thể tóc da là của cha mẹ ban cho, sau này chớ đem chuyện thương tổn thân thể ra để thề nữa... Triển mỗ cũng không gánh vác nổi...”.

Kim Kiên nghe xong thân hình khựng lại, suy nghĩ quay một vòng mới nhớ tới lời thề bậy bạ vừa rồi của mình, vội vàng đáp: “Vâng vâng vâng, thuộc hạ sau này tuyệt đối sẽ không dám lỗ mãng nữa”.

Lòng lại thầm nói: So với loại chuyện lập lời thề này thì tôi còn lo lắng làm thế nào để hoàn thành lời dặn dò gửi gắm của cái lão Trúc Tử bụng dạ đem ngòm kia hơn. Cái đó gọi là “Người sống trên giang hồ, ai có thể rời đao; làm thuộc hạ của Trúc Tử, sao có thể không linh hoạt”, huống hồ cái chuyện chỉ tay lên trời thề thốt này thì mười lần có đến mười một lần không linh ứng, nếu không sao cái bọn đại gian đại ác luôn miệng thề nguyện ấy có thể “sống lâu trăm tuổi” chứ? Ày, Tiểu Miêu cũng thề thà quá rồi, quả nhiên là con mèo ngoan chính trực của nhà lão Bao, đúng là giống loài quý hiếm, sắp bị tuyệt chủng.

“Kim bồ khoái biết vậy là tốt rồi...”, người bên trong cánh cửa nhẹ giọng nói.

Kim Kiên khom người thi lễ, khép cửa lại, hít sâu một hơi, chậm chậm đưa tay lên lau mồ hôi lạnh trên trán:

Chắc chắc, anh nghĩ tôi sung sướng lắm à?! Ở cùng một phòng với sắc đẹp như vậy, chẳng những không được rối loạn mà còn phải vất vả chống đỡ với “Mỹ nhân kế”, xem ra định lực của mình lại tăng thêm một bậc nữa rồi... Nếu có cơ hội trở về thời hiện đại, nhất định mình phải viết một thiên luận văn làm kỷ niệm mới được, đề tài có tên: “Biện chứng cùng sự thống nhất giữa sắc đẹp và định lực”.

118. Q.7 - Chương 21: Hồi Hai Mươi Một

Trong khách sảnh tiểu sai dịch cứu nguy.

Lần ba thẩm án Hầu gia phải đền tội.

Ánh trăng nhẹ nhẹ thoảng hơi lạnh khe khẽ đáp xuống, chiếu đến hiên cửa sáng ánh đèn lồng buông rủ.

Đêm khuya thanh vắng, trăng sáng sao mờ, vốn là thời điểm an giấc ngủ ngon, nhưng trong thư phòng của phủ nha Trần Châu lại là đèn đuốc sáng trưng, bóng người lay động.

Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, Triển Chiêu cùng tứ đại Hiệu úy đều tề tựu trong thư phòng, kiểm tra tờ đơn thuốc kia.

“Công Tôn tiên sinh, tiên sinh đã xem xét rất lâu rồi, có phát hiện manh mối nào không?”, Bao đại nhân nhìn Công Tôn tiên sinh bên cạnh đã xem đơn thuốc hồi lâu, khẩu khí có chút lo lắng.

Đặt đơn thuốc trong tay xuống, Công Tôn tiên sinh hơi nhíu mày, khe thở dài, nói: “Đại nhân, học trò đã kiểm tra tỉ mỉ tờ đơn thuốc này, ngoại trừ giấy viết có chút đặc biệt, thì căn bản không có liên quan gì đến An Lạc hầu”.

“Tờ giấy này có điểm gì đặc biệt?”.

“Đại nhân xin hãy xem”, Công Tôn Sách đặt đơn thuốc dưới ánh đèn, “trên tờ giấy này có in nổi năm chữ ‘vạn’”.

“Chữ vạn?”, Bao đại nhân nheo mắt chăm chú nhìn, chỉ thấy tờ giấy dưới ánh sáng của ngọn đèn, mơ hồ hiện lên năm chữ “vạn”, thể chữ không giống nhau, năm chữ giao nhau, tạo thành một vòng tròn.

Bao đại nhân không khỏi nhíu mày, ánh mắt đưa sang Công Tôn tiên sinh: “Tiên sinh đã từng nhìn thấy ký hiệu này chưa?”.

Công Tôn tiên sinh lắc đầu đáp: “Học trò chưa từng nhìn thấy ký hiệu này, có điều...”, ngưng một chút, lại nói, “loại giấy có ấn ký in nổi này thường rất sang quý, hơn nữa phần in nổi trên giấy rất đa dạng phong phú, giá cả hiển nhiên rất đắt đỏ. Theo như học trò suy đoán, người có thể dùng loại giấy này để viết, nhất định không giàu thì sang”.

Bao đại nhân nhíu chặt mày: “Vậy theo ý tiên sinh, đơn thuốc này có thể dùng làm vật chứng chứng minh tội trạng của An Lạc hầu không?”.

Công Tôn tiên sinh trầm ngâm một lát mới nói: “Học trò thấy không thỏa đáng, dù giấy viết đơn thuốc không phải loại tầm thường, nhưng cũng chẳng có chút xú can hệ gì đến phủ An Lạc hầu, cho dù có đưa ra trên công đường, cũng chẳng cách nào trở thành chứng cứ được. Nếu An Lạc hầu nhân cơ hội đó phản bác lại, chỉ e sẽ khiến đại nhân mắc tội vu cáo hoàng thân”.

Bao đại nhân nhíu mày không nói hồi lâu, sau đó mới chậm chậm gật đầu.

“Bản phủ cũng hiểu lý lẽ này, nhưng không biết vì sao, bản phủ cứ hễ nhìn thấy tờ đơn thuốc này thì lại cảm thấy tâm thần không yên”.

“Những gì ghi trên đơn thuốc này đều là thứ hại người, đại nhân lo lắng cũng là chuyện thường tình”, Công Tôn tiên sinh bên cạnh trấn an.

Bao đại nhân gật đầu nói tiếp: “Theo như ý của tiên sinh, ngày mai thăng đường, nên thẩm tra xử lý án này thế nào?”.

Công Tôn tiên sinh vuốt râu nói: “E là chỉ có thể dựa vào nhân chứng để định án”.

Bao đại nhân chau mày một lát, mới khe khẽ ngẩng lên nói: “Cũng chỉ đành như vậy... Nhưng bản phủ lo, An Lạc hầu là kẻ xảo trá, chỉ dựa vào nhân chứng, e khó có thể làm hắn nhận tội. Nếu An Lạc hầu một mực

phủ nhận, lại thêm Bàng thái sư ở bên làm chỗ dựa, đến lúc đó muốn định tội Bàng Dục, sợ rằng đã khó lại càng thêm khó”.

“Vậy theo ý đại nhân, ta nên làm thế nào?”.

Bao đại nhân hơi nhíu mày, đột nhiên hai mắt long lên, đứng phắt dậy cao giọng nói: “Bất luận là như thế nào, ngày mai thẩm vấn, nhất định bản phủ sẽ vì bách tính Trần Châu mà đòi lại công bằng”.

Những lời này vừa thốt ra, trên khuôn mặt mọi người đều là vẻ kính cẩn, hào khí dâng đầy trong ngực, bất giác đồng loạt gật đầu.

Vương Triều, Mã Hán ở bên nghĩ một chút rồi nói: “Đại nhân, nếu đại nhân quyết định dùng nhân chứng để định tội An Lạc hầu, vậy sự an nguy của những nhân chứng đó rất quan trọng, hai người bọn thuộc hạ xin được đi bảo vệ nhân chứng”.

“Chuyện đó không cần”, Bao đại nhân khoát tay nói, “Bản phủ đã nói, chỉ dựa vào nhân chứng, e là khó khiến An Lạc hầu nhận tội, Bàng Dục hẳn nhiên cũng biết điểm này, cho nên sẽ không có hành động gì đâu”.

Công Tôn tiên sinh nghe xong lại lắc đầu thở dài nói: “Đại nhân, An Lạc hầu thông minh hơn người, tất biết điều này, e là hẳn đã đoán được từ sớm rằng, đại nhân cho dù phải mất mũ ô sa ở trên đầu cũng quyết phải định tội hắn. Cho nên, lúc này người gặp nguy hiểm nhất không phải là những nhân chứng kia mà chính là đại nhân”. Ngừng một chút, quét mắt nhìn vẻ kinh ngạc của tứ đại Hiệu úy, sắc mặt thản nhiên của Bao đại nhân và vẻ nghiêm nghị của Triển Chiêu, vẻ mặt Công Tôn tiên sinh cũng hòa hoãn hơn, “Nhưng điều mà An Lạc hầu nghĩ đến, Triển hộ vệ tất cũng lường trước được, nếu không, Triển hộ vệ đã không lệnh cho một thị vệ đến đây đợi lệnh, có điều...”.

Lời mới nói được một nửa, Công Tôn tiên sinh lại ngừng lại, đưa mắt ra phía cửa thư phòng.

Mọi người không hẹn mà cùng nhìn theo.

Chỉ thấy một tiểu sai dịch gầy gò đang nghiêng người tựa vào cánh cửa thư phòng, mồm miệng há ra, một loạt những tiếng thở khe khẽ cùng phát ra từ đó, đầu cũng theo đó gật gà gật gù đập vào khung cửa phát ra những tiếng cộp cộp.

Mọi người trong phòng đều thầm thở dài.

Bao đại nhân khẽ lắc đầu, hòa hoãn nói: “Kim bổ khoái tuổi còn quá nhỏ, không tiện hộ vệ, vẫn nên để cho cậu ta sớm trở về nghỉ ngơi. Trương Long...”.

Trương Long đi vài bước đến bên Kim Kiền, đưa tay vỗ vỗ vào bả vai Kim Kiền: “Kim bổ khoái, Kim bổ khoái? Kim Kiền!”.

Gọi một lúc lâu, người bên cửa mới từ từ mở mắt ra, chớp chớp mắt hai cái, sau khi nhìn rõ người trước mặt liền mừng rỡ hô lên: “Bao đại nhân đã tan ca rồi ư?”.

“Tan ca?”, Trương Long giọng nói hơi ngập ngừng.

“Khụ khụ, thuộc hạ muốn hỏi Bao đại nhân đã chuẩn bị đi nghỉ chưa?”, Kim Kiền vội vàng sửa lại.

Trương Long khẽ thở dài nói: “Vẫn chưa, chỉ là Bao đại nhân nói cậu về trước nghỉ ngơi”.

Kim Kiền nghe xong thẳng người lên, hai mắt phát sáng, khuôn mặt tràn ngập vẻ tận tụy trung thành, ôm quyền cao giọng nói: “Thuộc hạ còn phải ở đây bảo vệ sự an toàn của đại nhân, sao có thể rời bỏ nhiệm vụ mà đi nghỉ trước được?!”.

Những lời này được nói ra rất đông đúc, mọi người nghe mà tinh thần không khỏi chấn động.

Nhưng mọi người nào có biết, lời này phát ra từ miệng Kim Kiền rành mạch rõ ràng, còn trong bụng nàng lại là oán hận vô cùng:

Hừ hừ, nếu không phải cái vị Ngự tiền hộ vệ nào đó mặt sất ra lệnh cho mình phải ở trong thư phòng bảo vệ lão Bao, thì ai ăn no rửng mỡ không nằm trong chăn ấm nệm êm mà ngủ, lại đứng ở đây hít gió lạnh chứ?!

Hừ, bảo vệ...

Kêu mình đi bảo vệ...

Xì, có nhâm không đấy!

Có Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ ở đây, ngoài ra còn có Tứ đại kim cương cùng một cây gậy trúc lòng dạ đen tối nữa, bên cạnh lão Bao văn võ đủ cả, vách sắt thành đồng, làm gì phải cần đến mình, một cọng giá đỡ gậy chường mắt chứ. Nói trắng ra là, vì sáng nay mình giúp đỡ Công Tôn Trúc Tử, gây trở ngại cho Tiểu Miêu, cho nên Tiểu Miêu mới nhân cơ hội này để báo thù, bóc lột thời gian quý báu vàng ngọc của mình... Chẳng qua vì lúc Triển đại nhân hạ lệnh, nghiêm sắc mặt, trầm giọng nói, quan uy ghê gớm, thế nên cho dù mình có gan hùng mật gấu, cũng không dám bỏ việc giữa chừng.

Nghĩ đến đây, da mặt Kim Kiên không khỏi co rúm lại, lén đưa mắt liếc nhìn vị thị vệ áo đỏ đứng bên cạnh Bao đại nhân.

Quả nhiên, nghe được Kim Kiên từ chối, trên gương mặt tuần tú của Triển Chiêu thoáng hiện lên vẻ an tâm.

Xì... Lại thêm một người cùng chịu đôi mắt gấu trúc với lão Bao, Tiểu Miêu, lúc này tâm lý anh trở lại bình thường rồi chứ...

Bao đại nhân nghe những lời này của Kim Kiên, không khỏi mỉm cười rạng rỡ, vuốt râu nói: “Kim bổ khoái tuy tuổi còn nhỏ nhưng rất có lòng!”.

“Đó là bổn phận của thuộc hạ!”, Kim Kiên tiếp tục ôm quyền nịnh bợ.

Bao đại nhân gật gù đầu, đưa mắt nhìn sang Công Tôn tiên sinh bên cạnh, hỏi: “Công Tôn tiên sinh, ngày mai thăng đường...”.

Keng!

Tiếng kim loại va vào nhau bỗng vang lên cắt ngang lời Bao đại nhân.

Chỉ thấy thân hình Triển Chiêu nháng lên một cái, Cự Khuyết quét trong không trung, một chiếc phi tiêu bị đánh bay, cắm phập vào vách tường phía sau Bao đại nhân nửa tắc.

“Bảo vệ đại nhân!”.

Chớp mắt, Kim Kiên cảm thấy một trận kinh phong quét qua má mình, trước mắt lóe lên bóng áo đỏ, đến khi định thần lại thì bản thân đã ở bên cạnh Công Tôn tiên sinh, phía sau tứ đại Hiệu úy. Mà người đứng trên cùng chính là bóng dáng áo đỏ trắng tắp như cán bút kia.

Áo đỏ rực lửa, lưng thẳng như tùng, sừng sững tựa núi, trầm tĩnh như nước. Tay áo tung bay, Cự Khuyết tuốt khỏi vỏ, sáng bừng cả phòng.

Mà phía trước Cự Khuyết, không biết khi nào đã xuất hiện tám người vận đồ đen, tròng khăn bịt mặt cũng màu đen, chỉ để lộ hai mắt, hung quang bắn ra tứ phía, tám thanh hàn đao giơ lên, sát khí ngập tràn, đúng là hình tượng sát thủ chuyên nghiệp kinh điển.

“Các người là ai?!”, Bao đại nhân một bên quát lên hỏi.

“Người đâu, bảo vệ đại nhân!!!”, Công Tôn tiên sinh cũng cao giọng ra lệnh.

Không có kẻ nào trả lời câu hỏi của Bao đại nhân, cũng chẳng có ai đáp lại mệnh lệnh của Công Tôn tiên sinh.

Không ai là biết kẻ nào phát ra một tiếng cười lạnh, đột nhiên, tám kẻ đó hết như ma quỷ, vô thanh vô tức đột ngột chui từ dưới đất lên, hai người một nhóm, chia ra bốn phía xông thẳng về phía lão Bao.

Bóng áo đỏ nhanh như điện xẹt, Cự Khuyết dài ba thước phát ra hàn quang lạnh thấu xương, ánh kiếm loang loáng quét qua tạo thành kiếm trận bủa vây, ghim giữ bốn tên, bốn tên còn lại đều bị bốn người Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hổ ngăn lại, hỗn chiến tại chỗ.

Trong một thoáng, ánh đao bóng kiếm trùng trùng điệp điệp, khí tanh gió lạnh quấn quanh người.

Tám tên áo đen đó, võ công đều không kém, chiêu thức dứt khoát mạnh mẽ, đao đao tàn độc, sát chiêu chí mạng.

Triển Chiêu lấy một địch bốn, tuy không ở thế bại, nhưng cũng giằng co không phân cao thấp, khó chiếm được thế thượng phong.

Tứ đại Hiệu úy tuy kinh nghiệm chinh chiến dày mình, nhưng lúc này cũng phải miễn cưỡng chống đỡ, nguy hiểm trùng trùng.

Kim Kiền thấy mà kinh hãi run rẩy, bất giác lùi dần ra sau, nhưng mới lùi được vài bước, thì đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh buốt, một luồng sát khí lạnh băng ập xuống đỉnh đầu, khiến cho lông mao toàn thân Kim Kiền dựng đứng hết cả lên.

Kim Kiền không khỏi thót tim, vội vàng quay phắt lại ngược lên nhìn, hai mắt nhất thời banh to hết cỡ.

Chỉ thấy một tên áo đen, bên hông giắt dây thừng, treo người trên xà nhà, miệng ngậm ống trúc, đang nhắm vào đỉnh đầu lão Bao, bên trong ống trúc thấp thoáng ánh sáng màu xanh tím quỷ dị.

Người nhện?! Không phải chứ?!

Da mặt Kim Kiền giật giật, miệng hét lên một tiếng, chân đá ghế Bao đại nhân đang ngồi qua một bên, nhanh tay lôi tất tần tật được đạn trong người ra, cũng chẳng quan tâm xem nó có tác dụng gì, dồn hết sức ném ra.

Uỳnh!!!

Phần sau thư phòng nhất thời khói thuốc dâng lên bốn phía, dày đặc cuộn cuộn, mùi vô cùng khó ngửi, khiến người ta nghẹn thở ho sặc sụa.

Bên kia mấy vị đang hỗn chiến, khói không lan đến nhiều, chỉ là có một thoáng thất thần, sau đó lại tiếp tục chiến đấu, bất phân thắng bại.

Còn mấy vị đang bị khói mù bao vây lại khổ sở vô cùng.

Bao đại nhân bị Kim Kiền đá sang một bên, đang sặc khói, sắc mặt rất khó coi, từ màu đen đã trắng tiến qua ô đỏ tím trên bảng màu.

Công Tôn tiên sinh dùng ống tay áo che mũi, cũng không tìm được phải ho khan liên hồi.

Kim Kiền thì nước mắt nước mũi giàn giụa, vừa bịt mũi, vừa đá đập cái gã sát thủ áo đen đã mất đi ý thức, mới rơi từ trên xà nhà cái bẹp xuống đất, nhưng vừa đập được hai cái thì cảm thấy một trận kinh phong quét tới sau lưng, một vật nặng nhuốm đầy mùi máu tanh đột nhiên đập vào lưng nằng, đẩy Kim Kiền ngã nhào xuống đất.

“Đại nhân!!!”, Công Tôn tiên sinh bên cạnh mặt biến sắc, lao thẳng đến.

Kim Kiền bị ngã mạnh đến mức mồm miệng “hôn” đất, cổ sức ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy liền kinh hoàng thất sắc.

Chỉ thấy một gã sát thủ áo đen đang giơ cương đao lên nhằm thẳng vào đỉnh đầu lão Bao chém xuống.

Ôi cha mẹ ơi!!!

Cũng không biết sức lực ở đâu chui ra, Kim Kiền vùng mạnh người dậy, ném vật nặng đè trên lưng mình sang một bên, thuận thế rút cương đao bên hông ra, dưới chân phát lực, lao vút đi nhanh như điện...

Keng!!!

Cương đao chém xuống lão Bao cơ hồ đã bị thanh đao chưa kịp rút ra khỏi vỏ của Kim Kiền chặn lại giữa không trung.

Kim Kiền hai tay nắm chặt đao, vận hết sức bình sinh mới miễn cưỡng chặn được thế đao của tên sát thủ, nhưng không được một chiêu, Kim Kiền liền cảm thấy hồ khẩu[1] đau nhức, bàn tay tê dại, chuôi đao trong tay cơ hồ như muốn bật ra, không khỏi thấm kêu khổ:

Chắc, đúng là tri thức đến lúc dùng mới hận mình biết quá ít[2]! Tầm xuân đến chết mới cạn tơ lòng[3]! Sao mình không làm nhiều đạn khói hơn để phòng đến lúc cần dùng chứ!!!

[1] Khoảng giữa ngón cái và ngón trỏ.

[2] Trích từ câu: Thư đao dụng thời phương hận thiếu; sự phi kinh quá bất tri nan của Lục Du. Có nghĩa là: Tri thức đến lúc dùng mới hận mình biết quá ít, không dích thân trải việc thì chẳng biết nó gian nan.

[3] Nguyên văn: Xuân tàn đao tử ti phương tận trích từ bài “Vô đề” của Lý Thương Ẩn.

Gã sát thủ mắt thấy sắp thành công thì chẳng ngờ giữa đường lại nhảy ra một tên tiểu sai dịch làm hỏng chuyện, nhất thời sát khí nổi lên tứ phía, mũi đao chuyển hướng một cái, nhằm thẳng vào Kim Kiên bổ xuống.

Công phu nửa vời của Kim Kiên, sao có thể chống đỡ nổi chứ, chỉ thấy hàn quang lóe lên trước mắt, mũi đao nhanh như điện xẹt bổ thẳng vào mình, kinh hãi trong lòng, vội giơ cương đao trong tay lên thuận thế ngăn lại, nhưng cuối cùng cương đao cũng không cầm chắc nổi, tuột khỏi tay bắn đi. Về phần tên sát thủ, cổ tay y xoay một cái, đao thứ hai lại bổ tới, Kim Kiên vội vàng lắc mình chạy trốn, theo bản năng, dưới chân phát lực, xuất ra mười thành công lực của công phu “Tiêu dao du”, chỉ trong chớp mắt đã nhảy xa hơn một trượng.

Tay sát thủ kia thấy khinh công quỷ dị của Kim Kiên, không khỏi dừng lại, nhưng chỉ trong chớp mắt liền hoàn hồn, quay người, cương đao trong tay lại bổ xuống Bao đại nhân không người bảo vệ...

Oh my God!

Kim Kiên chỉ cảm thấy dây thần kinh suy nghĩ trên đầu mình đứt phụt một tiếng, đại não và tiểu não đồng thời tắt ngóm, mũi chân điểm một cái lao vút qua...

...

Sự việc xảy ra trong chớp mắt, nhưng lại như một pha quay chậm, hiện ra rất rõ ràng trong mắt Kim Kiên.

Công Tôn tiên sinh sắc mặt trắng bệch, miệng hét lên, nhưng Kim Kiên lại chẳng nghe được dù chỉ nửa chữ.

Vương Triều, Mã Hán, Trương Long đồng thời rút đao quay người, khuôn mặt đều là vẻ kinh hoàng.

Triệu Hổ nôn ra một búng máu, giãy giụa muốn đứng lên, nhưng lực bất tòng tâm. Lúc này Kim Kiên mới nhìn được rõ ràng, hóa ra vật nặng đè lên mình vừa rồi lại chính là tên Triệu Hổ lỗ mãng.

Mà bóng dáng đỏ thẫm kia vẫn đang bị bốn tên sát thủ áo đen quần lầy, võ công cao cường, tốc độ cực nhanh, quả thực khó có thể nhìn được rõ ràng.

Bao đại nhân phía trước, trên khuôn mặt đen bóng uy nghiêm lại lộ ra nét hoảng hốt... Haizz, lão Bao à, tổn hại hình tượng lắm nhé.

Lại nhìn tên sát thủ áo đen giết người chưa thành kia, Kim Kiên bất giác khóe môi nhếch lên.

Chỉ thấy trong mắt tên sát thủ hiện lên vẻ khó tin, từ từ đổ nhào xuống đất, trên ngực là một thanh hàn kiếm cắm xuyên qua, mũi kiếm nhỏ máu, hàn quang đầy sát khí, kiếm tuế màu vàng sáng nay đã nhuộm đỏ từng sợi... Ủm, sao nhìn quen thế nhỉ, có vẻ như là chuôi của thanh kiếm thượng cổ trứ danh.

Chắc chắc, Tiểu Miêu thật lợi hại, đem Cự Khuyết thành lao mà phóng chết người, lại vô cùng chuẩn xác trúng ngay tim nữa chứ, quả nhiên võ nghệ tinh thâm.

Đáng tiếc tốc độ lại chậm mất nửa giây, nếu phi đến trước khi tên sát thủ kia chém xuống thì hay biết mấy...

Khóe mắt liếc một cái, liền thấy vết thương thê thảm trên cánh tay mình, thịt da toác hết ra, cơ hồ nhìn thấy cả xương, thứ dịch thể màu đỏ đen chảy xuống thành dòng tí tách không ngừng, Kim Kiên liền cảm thấy mi mắt trĩu nặng, tinh thần mơ màng, khóe mắt lại liếc một cái, hình như nhìn thấy một bóng hình đỏ thẫm phi đến bên cạnh, khóe môi Kim Kiên không khỏi mấp máy...

“Kim bổ khoái, ngươi nói cái gì?”, giọng nói trầm trầm lo lắng của Bao đại nhân truyền vào tai.

Kim Kiên môi răng liền ngậm chặt, đã không cách nào thốt lên nửa lời, chỉ đành oán hận trong lòng:

Lão Bao à, niệm tình tôi hy sinh cánh tay đỡ đao cho ngài, ngài có thể đổi chỗ cho cái vị động vật họ mèo bên cạnh kia không, cho dù thể nào thì nằm trong lòng “Ngự Miêu” và nằm trong lòng lão Bao mặt đen, trình độ hương sắc tuyệt đối không cùng đẳng cấp đâu...

“Công Tôn tiên sinh, thương thế của Kim bổ khoái sao rồi?”, Bao đại nhân trầm giọng hỏi.

“...”, Công Tôn tiên sinh chau mày không đáp.

“Công Tôn tiên sinh!”, ba giọng nói đồng thời vang lên.

“...”, Công Tôn tiên sinh đôi mày cau chặt thành một hàng.

“Công Tôn tiên sinh?!”, Triệu Hổ giọng hơi khàn khàn cũng bắt giắc hô lớn.

“...”, Công Tôn tiên sinh tiếp tục nhíu mày, chăm chú băng bó cánh tay cho người đang nằm trên giường xong mới từ từ đứng dậy, đối diện với những người còn lại trong phòng.

“Công... Công Tôn tiên sinh?”, Triệu Hổ run giọng hỏi.

“Kim... Kim Kiền không phải là không cứu được chứ? Khụ khụ...”, Triệu Hổ vừa ho vừa hỏi, giọng nói cơ hồ như mang theo âm nghèn nghẹn.

Công Tôn tiên sinh nheo mắt trầm ngâm, chậm rãi lắc đầu.

Lòng mọi người như chùng xuống, không khỏi đưa mắt liếc sang bóng dáng đỏ thẫm thẳng như cán bút đang đứng cạnh giường, bất giác cùng rùng mình một cái.

Người người trên giang hồ đều biết, Nam hiệp Triển Chiêu ôn hòa nho nhã, tấm lòng bao dung quảng đại, cho dù là đối diện với phường đại gian đại ác, khi xuất thủ cũng lưu lại cho chúng nửa phần đường sống.

Nhưng trải qua hôm nay, chúng nhân Khai Phong phủ đều cảm khái vô cùng: Tai nghe là giả, mắt thấy mới thật, lời đồn trên giang hồ quả thực không thể tin được.

Hồi tưởng lại khắc trước, chiêu thức võ công đối phó với mấy tên sát thủ áo đen của vị hiệp khách trẻ tuổi nào đó được chúng nhân trên giang hồ ca tụng là tính khí tốt này, ai nấy đều âm thầm phát run.

Quả thật là: Chiêu thức tàn nhẫn, kiếm phong ngập tràn sát khí, chiêu chiêu chí mạng, kiếm kiếm nhuốm máu, chỉ một câu để hình dung: Gió tanh mưa máu.

Mà từ lúc Công Tôn tiên sinh bắt đầu trị thương cho Kim Kiền đến giờ, Triển Chiêu vẫn giữ tư thế thẳng tắp đứng bên cạnh giường, không nói không rằng, không lo lắng không giận dữ, mới nhìn thì tưởng như chẳng có gì khác thường, nhưng mọi người trong phòng da đầu lại run lên, hai chân nhũn ra. Không vì điều gì khác, mà bởi cái người nào đó bình thường luôn nâng niu Cự Khuyết như bảo bối, lúc này lại quên không tra kiểm vào vỏ, chuôi kiếm nằm giữa những ngón tay nắm chặt đến tái nhợt, kiếm tuế nhuốm máu đỏ tươi đang nhỏ tí tách xuống đất.

Mọi người đều có cảm tưởng rằng, vị Tứ phẩm hộ vệ vẫn luôn trầm tĩnh chững mực trước mặt này, cơ hồ bất cứ lúc nào cũng có thể xông đến nhà lao, đem bảy tên sát thủ chỉ còn nửa cái mạng ở đó chọc thành tổ ong.

Trong phòng vô cùng tĩnh lặng, mọi người có thể nghe được tiếng thở của nhau rất rõ ràng.

Đột nhiên, một câu lẩm bẩm vang lên đánh tan bầu không khí nặng nề.

“Kỳ lạ... kỳ lạ! Thật sự rất kỳ lạ!”, Công Tôn tiên sinh vuốt râu lắc đầu, đột nhiên lên tiếng.

“Tiên sinh vì sao lại nói những lời này? Phải chăng thương thế của Kim bổ khoái quá nặng, tiên sinh không thể chữa trị được?”, Bao đại nhân nhíu mày, vội hỏi.

“Bẩm đại nhân”, lúc này Công Tôn tiên sinh mới hoàn hồn, chấp tay nói, “Thương thế của Kim bổ khoái không đáng ngại, chỉ cần điều dưỡng mấy ngày là hoàn toàn khỏi hẳn...”.

Bóng áo đỏ cứng ngắc bên giường tựa hồ như dần thả lỏng.

Mọi người đồng thời thở phào một hơi.

“Chỉ là... trên thanh đao chém Kim bồ khoái có bôi kịch độc”.

Cự Khuyết dường như mơ hồ phát ra những tiếng u u.

Tim mọi người lại nhảy tót lên tận cổ họng.

“Có thể cứu chữa không?”, Bao đại nhân trầm giọng hỏi.

“Điều kỳ lạ chính là ở đây!”, Công Tôn tiên sinh ngưng một chút rồi nói, “Chất kịch độc chí mạng này ở trên người Kim bồ khoái, không biết vì sao lại chẳng may có tác dụng, theo học trò phán đoán, Kim bồ khoái nhất định là có thể chất khác với người bình thường, cho nên bách độc mới bất xâm”.

Mọi người liền ồ lên một tiếng.

Công Tôn tiên sinh nhìn Triệu Hổ một cái, nói tiếp: “May mà Triệu Hổ bị thương do quyền cước của tên sát thủ, nếu không thì e là tính mạng khó bảo toàn”.

“Vậy vì sao Kim bồ khoái vẫn hôn mê bất tỉnh?”, Triệu Hổ lại chẳng may để tâm tới thương thế của chính mình, chỉ lo truy hỏi thương thế của người nằm trên giường.

Trên khuôn mặt nho nhã của Công Tôn tiên sinh thoáng hiện lên một nét cười khổ: “Không phải là hôn mê bất tỉnh mà là ngủ say không tỉnh”.

“?!”

“E rằng mấy ngày nay mệt nhọc quá độ, lại không cẩn thận bị trúng thương, vừa mệt mỏi vừa đau đớn, khiến cho Kim bồ khoái ngủ say không dậy nổi, theo tại hạ phán đoán, sáng sớm mai là sẽ tỉnh dậy”.

“...”

Một trận gió lạnh quét qua thân hình cứng ngắc của mọi người trong phòng...

“Khụ khụ”, Bao đại nhân thẳng người lên, nghiêm nghị nói, “Vương Triều, Mã Hán, Trương Long dùng nước lạnh hắt tỉnh các nha dịch bị trúng mê dược trong phủ, tăng cường phòng bị, nhất thiết không được để xảy ra sơ suất gì nữa”.

“Thuộc hạ tuân lệnh”, ba đại Hiệu úy vâng lệnh đi ra.

“Triệu Hổ, người đang bị thương, hãy trở về phòng điều dưỡng đi”.

“Đại nhân, thuộc hạ...”

“Hừm...?”

“Thuộc hạ tuân lệnh...”, Triệu Hổ không tình nguyện ôm quyền đáp.

“Tuy nói thương thế của Kim bồ khoái đã không còn đáng ngại nữa, nhưng để đề phòng vạn nhất, lúc này vẫn phải phiền Công Tôn tiên sinh chăm sóc Kim bồ khoái”.

“Học trò đã biết”, Công Tôn tiên sinh chấp tay nói.

Bao đại nhân gật đầu: “Bản phủ về thư phòng trước, tiếp tục suy nghĩ chuyện thăng đường ngày mai”.

Keng!

Cự Khuyết tra vào vỏ, bóng áo đỏ đi đến bên cạnh Bao đại nhân: “Triển Chiêu đi theo đại nhân”.

“Việc này...”, Bao đại nhân nhìn thị vệ áo đỏ trước mắt, lại nhìn sang Công Tôn tiên sinh đứng trước giường, sau đó mới gật đầu nói, “cũng được”.

Nói rồi, liền quay người rời đi.

Vạt áo đỏ thâm khuất sau cửa, trong phòng lại khôi phục sự tĩnh lặng.

Công Tôn tiên sinh nhìn người nằm trên giường một cái, dùng âm thanh nhỏ đến mức không thể nghe thấy thở dài nói:

“Tâm tư của Triển hộ vệ sao có thể giấu được tại hạ? Kim bổ khoái trên đường đi đến Trần Châu đã vài lần làm ra những hành động xoay chuyển tình thế, tài năng hiển lộ, e là đã sớm dẫn đến sát ý của cha con Bằng thị, Triển hộ vệ luôn mang Kim bổ khoái theo tra án, chính là muốn bảo vệ Kim bổ khoái chu toàn. Tối nay lại lệnh cho Kim bổ khoái đến thư phòng đợi lệnh, sợ rằng cũng là vì lý do này. Chẳng ngờ...”

“Haizz, Triển hộ vệ bình thường hay nhận trách nhiệm về mình, lần này Kim bổ khoái lại vì thế mà bị thương, Triển hộ vệ tự trách mình cũng là điều có thể hiểu được... Kỳ thực Triển hộ vệ hà tất cần phải tự trách, nghĩ đến những hành vi thường ngày của Kim bổ khoái nào ai có thể dự đoán được hành động tối nay...”

Dứt lời, Công Tôn tiên sinh lại lắc đầu thở dài, nhìn người nằm trên giường một cái, rồi xoay người bưng chậu nước đi ra ngoài.

Để lại một bệnh nhân toàn thân cứng ngắc nằm trên giường, tuy hai mắt nhắm nghiền, nhưng cơ thịt trên mặt lại không khổng chế được mà co giật.

Chắc chắc, sao mình lại tỉnh chẳng đúng lúc vậy chứ!!

“Thăng đường!”

“Uy vũ...”

“Tùng tùng tùng...”

Đường uy từng hồi, tiếng trống trên công đường vang dồn.

“Truyền nhân chứng...”

Người đang ngủ say đột nhiên ngồi bật dậy nhanh như cá chép quẫy mình, hét lớn: “Chết rồi, đi làm muộn rồi!!! Ui da...”

Cánh tay đau nhức, Kim Kiền chỉ cảm thấy hai mắt tối sầm lại, thiếu chút nữa thì ngã trở lại giường.

“Vị tiểu huynh đệ này, hiện giờ cậu không nên ngồi dậy!”

Một giọng nói xa lạ vang lên bên tai.

Kim Kiền đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, trước mắt sao bay vòng vòng, hồi lâu sau mới nhìn rõ người đứng bên cạnh giường.

Khuôn mặt ngăm đen to cao, vận trang phục gọn gàng linh hoạt của bổ khoái.

Kim Kiền chớp chớp mắt: “Vị huynh đệ này là...”

Bổ khoái cao to đáp: “Tôi là sai dịch của phủ nha Trần Châu, phụng lệnh Công Tôn tiên sinh ở đây chăm sóc tiểu huynh đệ... ối? Tiểu huynh đệ, cậu vẫn chưa thể cử động được!”

Bổ khoái cao to sắc mặt kinh ngạc nhìn Kim Kiền nhảy xuống giường, đi tắt đi giày, lại cởi đai lưng ra vòng lấy cánh tay bị thương rồi buộc thắt nút đeo trên cổ, quay đầu sang hỏi dồn: “Bao đại nhân đã thăng đường rồi hả?”

Bổ khoái cao to bắt giắc gật gật đầu.

“Chắc!”, Kim Kiền nhú mày, quay người xông thẳng ra cửa, hướng về phía công đường mà chạy như bay.

Sai dịch phủ nha kia thấy mà phục sát đất, bội phục vạn phần, miệng lẩm bẩm nói: “Đã bị thương thành như vậy mà vẫn nghĩ đến thăng đường thẩm án, sai dịch Khai Phong phủ này quả nhiên tận trung với chức trách!”

Mà Kim Kiền đang vội vàng chạy đến công đường, bàn tính nhỏ trong lòng vang lên lách cách:

Dựa vào những lời nói tối qua của Công Tôn Trúc Tử mà phán đoán, đến tám phần là mình bị cả nhà con của kia để mất tối rồi, vì cái mạng nhỏ, mình vẫn nên an phận bám đuôi Tiểu Miêu thì hơn.

Huống hồ Công Tôn Trúc Tử từng nói, Tiểu Miêu vì vết thương này mà tự trách, từ nay về sau có thể lấy chuyện này để áp chế, ngăn cản những hành vi quá khích của Tiểu Miêu, cũng thuận tiện cho việc hoàn thành lời dặn dò của Công Tôn Trúc Tử.

Mà lúc này mình bị thương đau đớn, lại càng phải kiên trì mang thân đi làm việc, như thế nhất định có thể để lại hình tượng không vụ lợi, hết mình vì công vụ rực rỡ cho ban lãnh đạo, tiền thưởng, tiền lì xì cuối năm cũng sẽ không ít nha.

Hê hê, một hành động mà trúng ba mục tiêu, mình thật quá tài giỏi!!!

Suy nghĩ của Kim Kiền bay rất nhanh, công phu dưới chân cũng không kém, chưa đầy khắc sau đã đến công đường của phủ nha Trần Châu rồi.

Bên ngoài công đường, kín đặc những bách tính Trần Châu đến nghe thẩm án, khiến cho ngoài cửa công đường chật như nêm cối.

Kim Kiền tốn rất nhiều khí lực mới miễn cưỡng lách qua được, lạng lẽ đi vào trong, đứng sang một bên.

Còn chưa ấm chỗ thì đã nghe tiếng kinh đường mộc vang lên trên công đường.

Chỉ nghe Bao đại nhân trầm giọng quát: “Bàng Dục, lúc này có quản gia Bàng Đại của phủ Hầu gia người, Trương Tụng Đức cùng Xuân Oanh và mười mấy nữ tử bị người giam giữ làm chứng, người sai khiến giết người, giá họa cho kẻ thiện lương, cưỡng đoạt con gái nhà lành, lại tự ý giam cầm họ, tội tội chồng chất nghe mà rợn người, còn không cúi đầu nhận tội?”.

Nhưng trên công đường, Bàng Đại và mười mấy nữ tử bị giam giữ trong mật thất đang quỳ ở giữa, Bàng thái sư cùng đám nô bộc phía sau ở bên sườn công đường nghe thẩm, An Lạc hầu Bàng Dục quỳ ở hàng đầu tiên, nghe được những lời này của Bao đại nhân, khóe mắt nhướng lên, cười lạnh nói:

“Bao đại nhân, Hoàng Đại Hổ là do Bàng Đại sai người giết chết, giá họa cho Trương Tụng Đức cũng là do Bàng Đại làm, vậy bản hầu có liên quan gì? Mà những nữ tử này...”, Bàng Dục lại cười lạnh một tiếng, “bản hầu vốn chưa từng gặp họ, nói chi đến chuyện giam cầm chứ?”.

“Bàng Dục, những nữ tử này đều được cứu ra từ mật thất trong Hầu phủ của người, sao người có thể vô can chứ?”.

“Bao đại nhân, đây chính là nỗi oan tày trời!”, Bàng Dục nhướng mày nói, “Bản hầu đã ở trong phủ nhiều năm mà chưa từng phát hiện ra mật thất mật đạo gì, sao thuộc hạ của Bao đại nhân vừa tới liền tìm được mật thất, rồi vừa hay cứu được số nữ tử đó, cũng không tránh khỏi quá trùng hợp đi?”.

“Bàng Dục!!!”, Bao đại nhân lông mày dựng đứng, hai mắt cơ hồ như phát hỏa.

“Bao đại nhân”, Bàng thái sư ở bên nhân nhả nói, “mấy nữ tử này lai lịch bất minh, thân phận không rõ, sao có thể làm chứng?”.

Mọi người nghe xong đều nộ khí xung thiên, nhưng hiềm vì thân phận của Thái sư, chỉ đành nhẫn nhịn kìm nén.

Bao đại nhân ngưng một chút, cau chặt đôi mày, đưa mắt nhìn sang Công Tôn tiên sinh phía bên kia.

Công Tôn Sách khuôn mặt nho nhã trầm tĩnh lạnh lùng, lát sau mới chậm chậm gật đầu.

Bao đại nhân lúc này mới thu hồi ánh mắt, cao giọng nói: “Người đâu, truyền Trương Tụng Đức!”.

“Truyền Trương Tụng Đức...”.

Không lâu sau, liền thấy một nho sinh vận áo xanh tiến vào công đường, khom người quỳ lạy.

“Thảo dân Trương Tụng Đức bái kiến đại nhân”.

Bao đại nhân gật đầu, ra hiệu Vương Triều đem tờ giấy trên bàn đưa cho Trương Tụng Đức, chậm rãi hỏi: “Trương Tụng Đức, người có biết đơn thuốc này không?”.

Trương Tụng Đức ngược lên nhìn một cái rồi đáp: “Thảo dân có biết, đơn thuốc này chính là phương thuốc xuân dược do thảo dân liều chết mang từ phủ An Lạc hầu ra!”.

“Trương Tụng Đức, người có được đơn thuốc này như thế nào?”, Bao đại nhân tiếp tục hỏi.

Trương Tụng Đức khom người khẩu đầu, đem những lời đã nói ở khách sảnh hôm trước thuật lại một lượt, tuy ngôn từ giản lược, nhưng trật tự rất rõ ràng.

Đợi đến khi Trương Tụng Đức nói xong, ngoại trừ mấy người đã biết sự việc từ trước thần sắc không đổi ra, những người còn lại trên công đường sắc mặt phong phú, mỗi người một vẻ.

Bàng thái sư sắc mặt trắng bệch, chòm râu bạc không ngừng rung rung, đôi mắt tam giác nhìn con trai độc nhất của mình lại đầy tơ máu.

Dân chúng nghe thăm cho đến nha dịch trên công đường, lại đầy vẻ xem thường, căm hận, có vài người còn nghiêng răng ken két.

Mấy nữ tử kia nghe xong lại nức nở không ngừng, nữ tử tên Xuân Oanh kia là kích động nhất, thân hình cứ run rẩy không ngừng, cơ hồ như muốn ngã vật xuống đất.

Chát!!!

Tiếng kinh đường mặc vang lên, Bao đại nhân giận dữ quát: “Bàng Dục, người còn gì để nói?!”

Bàng Dục nhìn thấy đơn thuốc xuân dược, mặt liền biến sắc, hơi lộ vẻ xanh mét, lúc này nghe câu hỏi của Bao đại nhân, thân hình không khỏi run lên, đột nhiên xông từ dưới đất lên, đoạt lấy đơn thuốc trong tay Vương Triều.

Mọi người nào có ngờ đến hành động này của An Lạc hầu, tất cả đều kinh hoàng thất sắc.

Kim Kiền đứng ở cửa, thềm kêu không ổn: Ai da, không lẽ con của con này định tiêu hủy chứng cứ!

Nhưng hành động tiếp theo của An Lạc hầu lại càng khiến mọi người thấy khó hiểu.

Chỉ thấy hắn sau khi đoạt đơn thuốc, thoáng nhìn một cái, rồi lại khôi phục vẻ mặt kiêu căng như ban đầu, đôi mắt phượng nhướng lên, cười lạnh: “Đơn thuốc gì thế này, bản hầu chưa từng nhìn thấy”.

Nói rồi, đưa trả lại đơn thuốc lại cho Vương Triều, cười nhạt hai tiếng, quay người quỳ lại chỗ cũ.

Trương Tụng Đức nghe xong, nhất thời nôn nóng, kêu lên: “An Lạc hầu, đơn thuốc này rõ ràng là chính tay ngài đưa cho tôi, cũng rõ ràng là do tôi mang từ phủ An Lạc hầu ra, sao ngài có thể lật lọng như vậy?”.

Bàng Dục hơi nheo đôi mắt phượng, nhàn nhã nhướng mày, chậm rãi nói: “Nực cười! Đơn thuốc này chẳng có nửa điểm liên quan gì đến bản hầu cả, sao có thể nói là từ chỗ bản hầu? Bao đại nhân nhìn thấu mọi việc, tất sẽ không thể nghe tên này ăn nói hàm hồ, thuận miệng vu cáo bừa bãi”.

Chát!!!

Kinh đường mặc vang lên.

Bao đại nhân hai mắt như có điện, bắn thẳng vào An Lạc hầu, thân hình hơi rung rung, nhưng không thốt ra nửa lời.

Bàng Dục treo nụ cười bên môi, dáng vẻ ngang ngược càng rõ: Xem người làm sao gây khó dễ được cho ta.

Trong một lúc, trên công đường, im lặng như tờ.

“Bao đại nhân, chỗ dân nữ cũng có một đơn thuốc, đại nhân có thể xem một chút không?”.

Giọng nữ u ám đột nhiên vang lên phá vỡ bầu không khí im lặng, mọi người không khỏi sửng sốt.

Chỉ thấy nữ tử tên Xuân Oanh chậm chậm cúi lạy dập đầu, sau đó rút một cây trâm gỗ ra, “cách” một tiếng bẻ gãy thành hai đoạn, rồi rút ở trong ra một tờ giấy cuộn tròn, đưa cho Vương Triều.

Vương Triều không dám chậm trễ, vội bước lên hai bước, dâng lên Bao đại nhân.

Bao đại nhân chậm chậm mở cuộn giấy ra, trong đôi mắt sắc bén dần ánh lên vẻ khó hiểu.

“Bao đại nhân, có thể nhìn thấy ở góc trên của tờ giấy có ghi chữ ‘nhật’, ở góc dưới lại ghi chữ ‘lập’, hai chữ này ghép lại chính là chữ ‘Dục’ trong Bàng Dục”, nữ tử nọ đều đều giải thích.

“Cái này...”.

“Người!!!”.

Bao đại nhân và Bàng Dục đồng thời lên tiếng, chỉ là giọng nói của Bao đại nhân hàm chứa vẻ kinh ngạc, còn của Bàng Dục lại mang vẻ kinh hoàng.

Xuân Oanh từ từ thẳng người lên, chậm chậm quay đầu sang nhìn Bàng Dục một cái, đột nhiên thân hình rung động, ngửa đầu cười to: “Ha ha ha, Hầu gia ơi Hầu gia, ngài trời sinh tính đa nghi, đơn thuốc này vì không muốn rơi vào tay kẻ khác, nên lúc đưa ra ngài đã đích thân ghi ký hiệu vào, sợ người khác giả mạo, chính điểm ấy đã trở thành tử huyệt duy nhất của Hầu gia. Hầu gia thông minh, tất cũng biết điểm này, cho nên đã tăng cường giám sát với người chế thuốc, chỉ là ai có thể ngờ được Trương Tụng Đức lại lấy trộm đơn thuốc này mang ra ngoài. Nhưng Hầu gia lại không biết, đơn thuốc mà Hầu gia hao tổn tâm sức, thậm chí không màng giết người giả họa nhằm đoạt lại ấy lại là đơn thuốc giả do Xuân Oanh chép lại, đơn thuốc thật đã sớm bị Xuân Oanh giấu đi rồi, Xuân Oanh đã chờ đợi thời khắc này, chờ đợi thời khắc này...”.

“Người! Người, người...”.

Bàng Dục sắc mặt trắng bệch, ngón tay chỉ thẳng vào nữ tử đang cười như điên như dại mà thê lương trước mặt, khó thốt thành lời.

Xuân Oanh cười rộ một tràng, ánh mắt đảo một cái, hai mắt tràn ngập hận thù, cắn hận nói: “Hầu gia phải chăng thấy rất kỳ lạ, vì sao bình thường Xuân Oanh đối với mệnh lệnh của Hầu gia đều răm rắp nghe theo?... Nếu không phải Xuân Oanh bình thường nghe lời như vậy, sao có thể được Hầu gia tán thưởng cho phụ trách quản lý Nhuyễn Hồng đường? Sao có thể có cơ hội thu thập tội chứng của Hầu gia, sao có thể được phái ở lại trông chừng những nữ tử bị giam trong phủ khi Hầu gia đưa các nữ tử ở Nhuyễn Hồng đường ra ngoài Trần Châu, sao có thể có cơ hội đem đơn thuốc này dâng lên Bao đại nhân?!”.

Ánh mắt lại đảo, Xuân Oanh nhếch môi cười, “Hầu gia có biết vì sao Xuân Oanh đến lúc này mới trình đơn thuốc lên không? Xuân Oanh chỉ muốn biết, vào lúc Hầu gia tưởng rằng thắng lợi đã cầm chắc trong tay, lại đột nhiên bị người khác đâm cho một nhát thì sẽ có dáng vẻ như thế nào!!!”.

Nói rồi, Xuân Oanh lại cười vang một trận, tiếng cười thê lương chói tai, cười đến cuối cùng lại biến thành tiếng khóc thê thiết.

Những lời này vừa dứt, mọi người trên công đường đều chấn động không nói lên lời.

Kim Kiền đứng ở cửa, hồi tưởng lại những lời vừa nghe, lòng không khỏi giá buốt, thầm nghĩ: Cổ nhân đã nói rồi, thà đắc tội với tiểu nhân, chứ đừng đắc tội với đàn bà. Nhìn Xuân Oanh bình thường đáng vẻ yếu đuối nhu nhược là thế, ai mà ngờ một khi đã ngoan độc thì lại chẳng ai bằng.

Bao đại nhân nhìn Xuân Oanh không ngừng run rẩy quỳ dưới công đường, không khỏi thở dài một tiếng, đôi mày nhíu lại, vỗ mạnh kinh đường mộc, quát: “Bàng Dục, nay nhân chứng vật chứng đã đầy đủ, người còn gì để nói?!”.

Bàng Dục quỳ dưới công đường, cau mày nhắm nghiền mắt, đôi môi mím chặt, không nói một lời.

Bao đại nhân hai mắt long lên, tiếp tục quát: “Lẽ nào còn muốn bản phủ giám định bút tích của người nữa hay sao?!”.

“Hi hi hi... Ha ha ha...”, một tràng cười lạnh phát ra từ Bàng Dục, khiến cho mọi người đều kinh ngạc.

Chỉ thấy An Lạc hầu Bàng Dục từ từ đứng dậy, rũ rũ áo, mái tóc rối bay bay như múa, đôi mắt phượng đột nhiên mở bừng, ánh mắt sắc như dao bắn thẳng vào Bao đại nhân, nói: “Bản hầu không còn lời nào để nói, thắng làm vua thua làm giặc, đạo lý ấy là như vậy. Chỉ là kế hoạch vĩ đại, chí hướng lớn lao của bản hầu lại bị hủy bởi một ả tỳ nữ, bản hầu không cam tâm, không cam tâm!”.

Bao đại nhân hừ lạnh một tiếng: “Người làm nhiều chuyện ác, thiên lý bất dung, đây chính là báo ứng của lẽ trời”, ngưng một chút, Bao đại nhân trầm giọng nói: “Bản phủ hỏi người, thuốc làm theo đơn này người dùng vào việc gì? Những xuân được đã luyện xong để ở nơi nào? Những nữ tử bị người giam cầm đã đưa đi đâu rồi? Còn không mau mau khai ra!”.

Bàng Dục nghe xong, lại nhượng đôi mày dài, mắt phượng chiếu lên người Bàng thái sư bên hông công đường, khước môi mang nụ cười hỏi: “Cha, xin cha sau này hãy bảo trọng”.

Bàng thái sư từ khi nghe được lời Xuân Oanh nói, thần sắc liền hốt hoảng, ánh mắt tán loạn, lúc này nghe Bàng Dục gọi, mới hoàn hồn lại, từ từ đứng lên, đi từng bước đến bên Bàng Dục, môi miệng tím tái run run nói: “Dục Nhi, Dục Nhi, đừng sợ, có cha ở đây, ai cũng đừng mong thương tổn Dục Nhi...”.

Bàng Dục bước lên hai bước đỡ lấy Bàng thái sư, nhượng mày cười, nói: “Cha hãy an tâm, không ai thương tổn được con hết...”, nói rồi, ánh mắt đảo một cái, bắn thẳng vào Bao đại nhân, “Từ nhỏ đến lớn, chuyện bản hầu không muốn làm, ai cũng không cưỡng ép được, chuyện bản hầu muốn làm, ai cũng không ngăn được. Bao Hắc Tử, mấy thanh trảm đao này của người, đừng mong chạm vào được bản hầu... Kha kha...”.

Nói rồi lại cười lạnh một trận.

Tiếng cười từ to rồi nhỏ dần, thứ dịch thể đỏ tươi từ mắt, tai, miệng, mũi của An Lạc hầu chậm rãi chảy xuống, tiếng cười dần tắt hẳn, cuối cùng thân hình Bàng Dục đổ nhào vào lòng phụ thân hắn.

“Dục Nhi? Dục Nhi!”.

Bàng thái sư hai mắt đỏ thẫm như muốn trào máu ra ngoài, ôm chặt lấy thi thể trong lòng hét lên hai tiếng rồi ngưng bật, đã hôn mê bất tỉnh.

Nô bộc Bàng gia phía sau vội vàng tiến lên, chân tay luống cuống chăm sóc chủ tử nhà mình, dân chúng nghe thấy thấy An Lạc hầu uống thuốc độc tự sát thì bùng lên một trận hoan hô.

Trong một lúc, hiện trường vô cùng hỗn loạn.

Mà Bao đại nhân ngồi trên công đường lại nhíu chặt mày, lát sau mới nói: “Người đâu, hộ tống Thái sư hồi phủ nghỉ ngơi... Bãi đường!”.

Chát!

Kinh đường mặc võ xuống, khép lại vụ án này.

Vụ án của An Lạc hầu đã kết thúc được mấy ngày.

Chỉ trong mấy ngày này, thành Trần Châu đã thay da đổi thịt.

Phát lương, chuyển bạc cứu tế đúng hạn đến tay bách tính toàn thành, nạn hạn hán ở Trần Châu bị đẩy lùi, nay trong Trần Châu, dân chúng ai nấy đều mang vẻ mặt hoan, tinh thần phơi phới.

Tài sản của An Lạc hầu bị tịch biên sung công, ước tính sơ, những tửu lâu, khách điểm dưới danh nghĩa An Lạc hầu cũng phải hơn hai mươi cái. Kim Kiên lúc kê biên tài sản mới giật mình, những chỗ mang tên “Dục Lạc” mà trước đây họ đến Trần Châu ăn cơm, nghỉ trọ, đều là tài sản của An Lạc hầu... Đương nhiên còn phải kể đến toàn bộ thanh lâu, kỹ viện trong thành Trần Châu nữa.

Chắc chắn, mình mà biết từ sớm thì đã ăn chùa, ở chùa, chơi kỹ viện chùa rồi.

Trong lúc kê biên tài sản ở Hầu phủ, Bao đại nhân lại phái Triển đại nhân xuống mật thám tìm kiếm, nhưng đáng tiếc là không có thu hoạch gì. Bí mật của phương thuốc ghi trên trang giấy kia, cùng sổ xuân được được luyện thành và những nữ tử bị chuyển đi, đều trở thành câu đố không lời giải theo cái chết của con của con xuống mồ.

Bàng thái sư nghe nói vì bị thương quá độ mà lâm bệnh không dậy nổi, sau cùng phải vội vã hồi kinh. Nhưng theo suy đoán của Kim Kiên, chỉ e lão của già đã tính toán trở về sớm một bước để đi cáo trạng với con rể mình.

Bàng Đại, tri phủ Trần Châu Lý Thanh Bình bị phán mười năm lưu đầy, đợi sau khi phát lương cứu tế xong sẽ áp giải ra biên ải. Bao đại nhân hào hiệp giúp đỡ, tặng Xuân Oanh cùng mười mấy nữ tử ngân lượng còn phải người hộ tống họ về nhà.

Mà nghe nói vị Tứ phẩm thị vệ vẫn tự trách mình về thương thế của người nào đó thì vẫn y như cũ, ngồi vững như đỉnh đồng, đi nhanh như gió, không hề có chỗ nào bất ổn cả... Hiển nhiên, cho dù Công Tôn tiên sinh trí tuệ được xưng tụng có thể sánh với Gia Cát Lượng cũng có lúc nhầm lẫn.

Tóm lại, trong thành Trần Châu, có hàng trăm việc cần làm, mọi người đều vô cùng bận rộn... chỉ trừ một người.

“Oa... oáp”.

Kim Kiên lười nhác vươn vai, giơ cánh tay đã lành được bảy tám phần lên gõ gõ vào cánh cửa sương phòng trước mặt.

“Mời vào!”, giọng nam trẻ tuổi vang lên.

“Trương huynh, Hoàng đại tẩu, nghe nói ngày mai hai người sẽ trở về nhà?”.

Kim Kiên đẩy cửa đi vào, cười nói với hai người trong phòng.

Trương Tụng Đức đang ngồi bên giường bưng bát lên bón thuốc cho Hoàng thị, Thu Nương, vừa thấy Kim Kiên liền vội đứng dậy chào hỏi: “Kim bồ khoái, mời ngồi”.

Kim Kiên ngồi xuống, nhìn quanh một lượt rồi hỏi: “Sao không thấy Trương lão bá?”.

“Phúc Tùng về nhà trước, dọn dẹp một chút”.

“À”, Kim Kiên gật đầu, nhìn Trương Tụng Đức lại ngồi xuống cạnh giường, bón thuốc cho Hoàng thị, Thu Nương, thỉnh thoảng nước thuốc lại dây ra, Trương Tụng Đức cũng không ngại liền dùng ché áo tũ mẩn lau sạch đi.

Kim Kiên bất giác nhướn mày, thầm nghĩ: Xem ra con của con cũng tinh mắt đấy, Trương Tụng Đức đích thực có tình ý với Thu Nương.

Lại nhìn Thu Nương, ánh mắt vẫn mơ màng ngây dại như cũ, đáng vẽ ngốc nghếch.

Kim Kiên không khỏi thở dài một tiếng trong lòng: “Trương huynh, bệnh của Hoàng đại tẩu thế nào rồi?”.

Trương Tụng Đức nghe xong lại buông bát thuốc xuống, khuôn mặt tràn ngập vẻ lo lắng, nói: “Không chút khởi sắc, Công Tôn tiên sinh đã khám qua vài lần, cũng đành bó tay, xem ra cả đời này sẽ cứ ngày ngày ngô ngô như vậy. Trước mắt cũng chỉ có thể uống một số loại thuốc giúp thanh lọc, bổ não... haizz! Cũng không biết là ai, lại có thể phối ra loại dược phẩm hại người như thế này, khiến tâm trí người ta mất hết, quả là táng tận lương tâm!”.

“Khụ khụ...”, Kim Kiên ho khan hai tiếng, bộ dạng không tự nhiên gãi gãi đầu, lấy từ trong người ra hai đơn thuốc đưa tới nói: “Tiểu đệ vừa gặp Công Tôn tiên sinh ở sảnh trước, tiên sinh dặn tiểu đệ đưa hai đơn thuốc này cho Trương huynh”.

Trương Tụng Đức nhận lấy đơn thuốc, khuôn mặt tràn ngập vẻ vui mừng nói: “Đây là...”.

“Tờ trên cùng là phương thuốc chữa trị cho Hoàng đại tẩu, tờ phía dưới là phương thuốc điều dưỡng thân thể cho Trương huynh. Công Tôn tiên sinh còn nói, loại thuốc giả chết gia truyền của Trương huynh đã thương tổn tới phủ tạng của huynh, sau này nếu lại dùng nữa e là mệnh khó dài lâu, chớ nên sử dụng tiếp thì tốt hơn!”.

Trương Tụng Đức vội gật đầu, mở đơn thuốc ra xem xét tỉ mỉ, khuôn mặt không khỏi mang theo vẻ kinh ngạc, hồi lâu sau mới ngước lên hỏi: “Đơn thuốc này là do Công Tôn tiên sinh viết?”.

Kim Kiên gật đầu.

“Y thuật của Công Tôn tiên sinh quả nhiên xuất thần nhập hóa...”.

Kim Kiên đắc ý.

“Tại hạ biết Công Tôn tiên sinh túc trí đa mưu, tài hoa hơn người, không ngờ rằng, không ngờ rằng...”.

Hai hàng lông mày của Kim Kiên như muốn bay lên, cơ hồ cười to thành tiếng.

“Không ngờ rằng Công Tôn tiên sinh hạ bút viết chữ lại xấu như thế...”.

Phụt!

Một sợi gân xanh trên trán Kim Kiên đứt tung.

“Trương huynh, tiểu đệ còn có việc quan trọng cần làm, xin cáo lui trước”.

Nói rồi, cũng không quan tâm đến vẻ mặt quá đỗi ngạc nhiên của Trương Tụng Đức phía sau, Kim Kiên xoay người đi ra ngoài, thuận tay đóng cửa cái rầm, lòng phần nộ gào lên:

Hừ hừ! Tôi, đường đường đệ tử đích truyền của “Y Tiên”, “Độc Thánh”, hao tâm tổn sức viết ra đơn thuốc cho anh, không thu của anh nửa văn tiền đã là ân huệ rợp trời rồi, thế mà còn dám chê chữ tôi xấu?! Có nhầm hay không đấy!!!

“Kim Kiên?!”.

Sau lưng đột nhiên vang lên tiếng gọi, Kim Kiên quay đầu lại nhìn, bất giác buột miệng nói:

“Triệu Hổ, ngài không ở trong phòng dưỡng thương, chạy ra đây làm gì? Ngài không sợ Công Tôn tiên sinh lại cho ngài nằm mê man trên ba ngày nữa à?”.

Triệu Hổ nghe vậy, vội vàng quay đầu nhìn quanh, thấy bốn phía không có ai mới yên tâm, khẽ nói: “Nói nhỏ một chút, ta lén trốn ra đây, bị người khác phát hiện thì không hay đâu”, ngưng một chút, lại nói, “Người không biết hả, hôm nay Băng Cơ cô nương từ biệt Bao đại nhân rời đi, nếu bỏ lỡ chỉ sợ sau này không có cơ hội gặp lại Băng Cơ cô nương”.

“À... Băng Cơ cô nương...”, Kim Kiên nheo nheo mắt, nói về biết tổng.

Khuôn mặt Triệu Hổ nhất thời đỏ bừng, lắp bắp nói: “Kim Kiên, người đừng có nghĩ lung tung, ta chỉ là, chỉ là cảm thấy Băng Cơ cô nương can đảm hơn người, có thể nói là nữ trung hào kiệt, cho nên, cho nên...”.

Nói một hồi, ngắc đầu lên, lúc này Triệu Hổ mới phát hiện người trước mắt không biết từ lúc nào đã cách xa mình mấy bước rồi.

“Một đại nam nhân, sao lại như đàn bà vậy?! Muốn gặp mỹ nhân mà cứ rề rề, chậm chạp là vị trí tốt đều bị cướp sạch đó!”, Kim Kiên đi phía trước hô lên.

Nói rồi, lắc mình một cái đã không thấy bóng dáng đâu rồi.

Triệu Hổ trước là sững sốt, sau lập tức hoàn hồn lại, vội vàng chạy theo, miệng còn hô lên: “Kim Kiên, nhất định phải giúp ta chiếm một chỗ tốt đấy!”.

Hai người một trước một sau, vội vội vàng vàng chạy đến khách sảnh, có điều đã chậm mất nửa bước. Trước cửa phòng khách, đã bị một đoàn nha dịch hai mắt phát sáng vây kín rồi. Kim Kiên và Triệu Hổ đành phải đứng ở cuối hàng bên ngoài cùng.

Chỉ thấy trong khách sảnh, Bao đại nhân ngồi chính giữa, Công Tôn tiên sinh đứng một bên, Triền Chiêu cùng ba đại Hiệu úy đứng bên kia. Mà giữa sảnh là một nữ tử, thân hình yếu điệu, mái tóc đen mượt đỏ dài như thác, đó chính là Băng Cơ.

“Băng Cơ cô nương, cô vừa nói không muốn bản phủ chuộc thân cho cô? Đó là vì sao?”, Bao đại nhân trầm giọng hỏi.

Kim Kiên nghe xong cũng không khỏi có chút khó hiểu, lại nhìn chúng nha dịch xung quanh, đều là bộ dạng đau đớn vô cùng.

Chợt nghe Băng Cơ dịu dàng đáp: “Băng Cơ không dám phiền đại nhân, Băng Cơ chỉ muốn quay trở lại Thiên Hương lầu”.

“Việc này...”, Bao đại nhân hiển nhiên là không ngờ tới Băng Cơ lại trả lời như vậy, không khỏi có chút ghen lời.

Công Tôn tiên sinh ở bên cũng hỏi: “Băng Cơ cô nương, Bao đại nhân đã nguyện ý muốn giúp cô nương thoát khỏi bế khổ, vì sao cô nương lại không chịu nhận ý tốt của đại nhân?”.

Băng Cơ nghe vậy lại cúi đầu, dung nhan lạnh băng nói: “Đại nhân, Băng Cơ vào thanh lâu là có nỗi khổ trong lòng, không thể rời khỏi thanh lâu cũng là bất đắc dĩ, về phần duyên cớ trong đó, mong đại nhân không truy hỏi”.

Trong sảnh ngoài sảnh đều là những tiếng xuýt xoa thương tiếc.

Kim Kiền đứng một bên nghe mà kinh ngạc, thầm nghĩ: Lạ thay, lạ thay! Không ngờ được thời đại này lại còn có người có cảm tình đặc biệt với loại nghiệp vụ “gái gọi”! Đúng thật là “trong rừng lớn thì chim gì cũng đủ cả”!

Bao đại nhân thở dài một tiếng nói, “Mỗi người một chí hướng, nếu đã như vậy thì bản phủ cũng không miễn cưỡng nữa, bản phủ sẽ phái người hộ tống cô về Thiên Hương lâu...”, nói đến đây, Bao đại nhân bắt giác đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy trong ngoài sảnh chúng nha dịch ai nấy đều mang vẻ mặt chờ đợi, ngay cả Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, ba vị Hiệu úy cũng không giấu nổi ánh mắt mong chờ.

Bao đại nhân không khỏi có chút đau đầu, bắt giác đưa mắt nhìn sang vị thị vệ áo đỏ thần sắc không hề thay đổi đang đứng bên cạnh, thong thả nói: “Vẫn phải phiền Triển hộ vệ rồi”.

“Thuộc hạ tuân lệnh”, Triển Chiêu ôm kiếm bước lên, nghiêm túc nói.

Trong một thoáng, có vô số những ánh mắt hâm mộ bắn về phía bóng dáng thẳng như cán bút kia, như muốn đắm chìm trong đó.

Triển Chiêu thần sắc vẫn như bình thường, đi đến bên Băng Cơ nói: “Băng Cơ cô nương, xin mời”.

“Làm phiền Triển đại nhân”, Băng Cơ yếu điệu cúi đầu đáp.

Hai người sau khi thi lễ với Bao đại nhân liền cùng bước ra cửa.

Triển Chiêu mi mục sáng lấp lánh như sao, thần thái anh tuấn rạng ngời, Băng Cơ thanh tao thoát tục, gót sen yếu điệu.

Mọi người nhất thời cảm thấy trước mắt cảnh xuân phơi phới, diễm sắc trùng trùng, xốn xang tâm thần tới mức ngay cả mắt cũng không mở nổi.

Kim Kiền đứng một bên nhìn mà tắc lưỡi, lòng không khỏi mặc niệm: Có nàng mỹ nhân, nhìn một cái đã khuynh thành, nay hai mỹ nhân cùng sánh bước, ắt là khuynh quốc. Chắc chắn, quả song kiếm hợp bích này lực sát thương thực không thể xem thường!

“Kim bồ khoái...”.

Kim Kiền đang đứng một xó bận khai quật khả năng văn thơ của mình thì bỗng nghe thấy một giọng nữ mỏng manh yếu đuối vang lên bên tai, bắt giác ngẩng đầu lên, vừa hay nhìn thẳng vào một đôi mắt sáng sảo như nước hồ thu.

“Băng... Băng Cơ cô nương?!”.

Cho dù là cùng giới tính, nhưng lúc này Kim Kiền tim cũng đập loạn nhịp.

Băng Cơ duyên dáng cúi đầu nói: “Kim bồ khoái có bằng lòng tiễn Băng Cơ một đoạn không?”.

Trong một thoáng, có vô số những ánh mắt đổ kỵ rục rủa bắn thẳng vào Kim Kiền, cơ hồ muốn đem Kim Kiền thiêu sống luôn.

Kim Kiền không khỏi thầm kêu khổ trong lòng: Hừ hừ, vì sao bắn vào Tiểu Miêu là ánh sáng ngưỡng mộ, còn bắn vào mình lại là lửa ghen đố kỵ?

“Kim bồ khoái không bằng lòng?”, Băng Cơ ngược đôi mắt trong suốt lên nhìn thẳng vào Kim Kiền, giọng nói vẫn lạnh băng như trước.

“Bằng lòng, đương nhiên là bằng lòng, ha ha, Băng Cơ cô nương xin mời!”.

Cảm thấy những ngọn lửa đố kỵ kia đã biến thành tia X, Kim Kiền vội nặn ra một vẻ mặt tươi cười, cung kính đưa hai người trước mặt rời đi, tránh khỏi tầm mắt mọi người, bộ dạng hết như đang tiễn Phật.

Từ khách sảnh đến nội viện, từ nội viện đến ngoại viện, trên đường đi, ba người đều trầm mặc không nói, không khí rất quý dị.

Cho tới khi đến cửa lớn của phủ nha, giọng nói lạnh lẽo như ngọc của Băng Cơ mới vang lên phá tan bầu không khí trầm mặc.

“Thiên Hương lâu đã phái người đến đón Băng Cơ, hai vị đại nhân xin hãy dừng bước ở đây”.

Kim Kiên nghe xong bất giác ngẩng đầu lên, chỉ thấy bên ngoài cửa phủ nha có một chiếc xe ngựa mui màu xám, cơ hồ như đã đợi từ lâu rồi.

“Nếu đã như vậy, Triển mỗ không tiến nữa”, Triển Chiêu ôm quyền sang sảng nói.

“Đa tạ Triển đại nhân...”.

Băng Cơ duyên dáng cúi mình thi lễ, lúc ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt vẻ băng giá đã tan, đôi mắt đẹp nhìn Triển Chiêu lấp lánh ánh nước, sóng thu dào dạt, muốn nói rồi lại thôi, muốn kháng cự rồi lại buông xuôi, muôn tình ngàn ý, tất cả tấm lòng tựa như đều hiện lên trong ánh mắt trong veo ấy.

Triển Chiêu thần sắc hơi đổi, lại ôm quyền nhẹ giọng nói: “Mong Băng Cơ cô nương hãy bảo trọng”.

Kim Kiên không khỏi cảm khái, ngày tốt cảnh đẹp như vậy, tình chàng ý thiếp như vậy, lại lòi ra cái đứa làm vật trang trí như mình, thực đúng là phá hoại cảnh sắc quá đi.

Băng Cơ nghe được lời của Triển Chiêu, trong đôi mắt ánh lên một tia sáng rực rỡ, cho đến khi lại nhìn sang Kim Kiên tia sáng ấy vẫn ngập tràn trong mắt.

“Kim bổ khoái cũng bảo trọng”.

“Đương nhiên, đương nhiên, Băng Cơ cô nương cũng phải bảo trọng”, Kim Kiên ôm quyền đáp.

Băng Cơ gật gật đầu, lại khôi phục dung nhan lạnh băng như trước, cúi người thi lễ lần nữa rồi quay người lên xe, ngựa hí, roi vung, bụi cuốn rời đi.

Nhìn theo chiếc xe ngựa đã đi xa, Kim Kiên thực có chút khó hiểu:

Băng Cơ này làm cái quỷ gì vậy, khó khăn lắm mới được ở riêng với Tiểu Miêu một lát, vì sao lại phải lòi mình theo làm cái bóng đèn sáng rực chứ, lẽ nào... hoa khôi thanh lâu cũng có lúc ngượng ngùng? Không thể nào...

“Kim bổ khoái, Triển mỗ có một chuyện không rõ...”.

Chậc chậc, xem đi! Tiểu Miêu nghĩ không thông, bắt đầu oán hận cái bóng đèn 1000W là mình đây.

“Ngày đó trên công đường, Kim bổ khoái rốt cuộc nói gì với Bàng Đại, mà có thể khiến Bàng Đại chỉ trong một khắc liền thay đổi lời khai?”.

Hả?!

Kim Kiên da mặt không khỏi giật giật, ngược lên.

Chỉ thấy cặp mắt đen láy sáng quắc của Triển Chiêu đang nhìn thẳng vào mình, đôi mày liễu mấp mí hơi nhú, vẻ mặt lạnh lùng.

Mồ hôi lạnh chậm chậm chảy xuống từ thái dương, khóe mắt Kim Kiên giật giật hai cái, đột nhiên nàng hô lên: “Ui da, cánh tay bị thương của thuộc hạ lại đau rồi. Triển đại nhân, thuộc hạ phải trở về thay thuốc, xin cáo lui trước, xin cáo lui trước...”.

Lời còn chưa dứt, chân đã như bôi dầu, chạy biến đi nhanh như chớp.

Chỉ là Kim Kiên chạy quá nhanh, không phát hiện ra trên khuôn mặt tuần tú phía sau thoáng hiện lên nét cười ôn hòa, nhàn nhạt như nước, trơn bóng tựa ngọc, nhưng không biết vì sao, hai sai dịch canh cửa toàn thân lại lạnh run...

“Kim bổ khoái, Triển mỗ nhớ kỹ rồi...”.

Mà trong đại lao Trần Châu, một phạm nhân toàn thân béo ú đầy thịt đang ôm mấy cục u to tướng xanh tím trên đầu, khóc lóc nói:

“Ta chẳng qua chỉ đem lại những lời tiểu sai dịch nói hôm đó thuật lại nguyên văn một lần, sao lại vô duyên vô cớ hành hung ta, cái gã tên gọi cái gì ‘Ngự Miêu’ kia, cũng thật quá khó hiểu...”

119. Q.7 - Chương 22: Ngoại Truyện: Nguyện Vọng Năm Mới Của Khai Phong Phủ

“Một lượng... hai lượng...”

“... năm lượng... tám lượng...”

“... chín lượng... mười lượng...”

“Một văn... mười văn... mười một văn... mười, mười hai văn... mười ba văn...”

“Mười ba văn... mười ba văn... Aaaaa, vì sao lại là mười ba văn... số mười ba đen đủi, đây là điềm xấu rồi!!!”

Trong Tam ban viện của Khai Phong phủ, một tiếng kêu thảm thiết vang lên, vọng tới tận mây xanh, chấn động nóc nhà làm cho tuyết đọng rơi xuống đầu Trịnh Tiểu Liễu đang đẩy cửa vào. Chỉ thấy thân hình người ngoài cửa lắc một cái, chân bước nhanh như gió, thuần thục tránh “đại họa rớt xuống đầu” rồi lách vào cửa, phủ tuyết trên người xuống, sau đó oán giận nói với người trong phòng:

“... Kim Kiên, từ ngày Mười lăm tháng Chạp nhận bổng lộc đến giờ, cậu đã đếm suốt sáu ngày rồi... Haizz, cho dù cậu có đếm mười ngày nữa tháng nữa, thì hai lượng mười ba văn tiền lương bổng cũng không nhiều thêm nữa văn đâu, cậu hà tất phải như vậy chứ?”

Chỉ thấy người trong phòng, thân hình gầy nhỏ, hai tay ôm ngực, ngồi chồm hổm một cách bất nhã trên ghế gỗ, nhìn chăm chăm vào toàn bộ lương bổng sắp thành hàng ngay ngắn trên bàn, dẫu môi lẩm bẩm:

“Sự khác biệt ngàn năm giữa tôi và đám cổ nhân các anh không thể vượt qua, chẳng cách nào khai thông được”, ngưng một chút, lại vò đầu nói, “Chẳng lẽ là đếm nhầm rồi? Phải đếm lại lần nữa mới được... Một lượng... hai lượng...”

“Haizz...”, Trịnh Tiểu Liễu nhìn người trước mặt, lắc lắc đầu vẻ bất đắc dĩ, không nói tiếp nữa.

Từ khi nhận được lương bổng bảy ngày trước, Kim Kiên liền đem toàn bộ bổng lộc cất giữ gần một năm nay ra, bày thành hàng ngay ngắn trên bàn suốt bảy ngày bảy đêm, lo đếm quên ăn quên ngủ, đêm không an giấc, hai mắt đỏ kè, da mặt nhăn nhúm, miệng toàn những lý do phủ nhận để đếm lại:

Đầu tiên đại loại là “Ít thế này, sao lại ít thế này...”

Sau thì kiểu như “Vào sinh ra tử, người trước ngã xuống kẻ sau kế tục, thế này thì lỗ to rồi, lỗ to rồi...”

Tiếp đó thì là cái gì mà “Chọn có, nhất định phải chọn có...”

(Tốt bụng phiên dịch: Đó chính là “nhảy việc”).

Cuối cùng hôm qua lại đổi thành “Mười ba, số mười ba đen đủi... không may mắn” như thế đấy...

Không những thế còn bắt kể ngày đêm, bắt kể giờ giấc, lần nào đến cuối cùng cũng kêu lên thảm thiết... Chưa được mấy ngày, trong Tam ban viện đã truyền tai nhau rằng “Kim bồ khoái bị trúng tà”, “Phòng đó có ma làm loạn”, “Kim bồ khoái dốc sức kịch chiến quần ma trong mơ”... rất nhiều cách nói, tam sao thất bản, còn hay hơn cả mấy người kể truyện, một văn tiền hai đoạn, trong Ngõa Tứ ở đầu đường.

“Aaaa, mười ba văn, quả nhiên là mười ba văn, không may mắn, rất không may mắn aaaaa...”

Tiếng kêu thảm thiết lại vang lên lần nữa.

Xem ra nhất định là tuyết đọng trên mái nhà lại rơi xuống nhiều rồi đây, phải sớm quét dọn sạch thôi, tránh cho lại giống như mấy ngày trước, cửa bên ngoài bị che lấp hết cả.

Nhưng vừa mới đẩy cửa ra, Trịnh Tiểu Liễu liền sững sốt, đôi mắt báo nhất thời tròn tròn, bất giác kinh ngạc kêu lên: “Bốn... bốn vị đại nhân, sao... sao lại...”.

Chỉ thấy bên ngoài cửa bốn người đứng chỉnh tề, tất cả đều vận quan phục Lục phẩm hiệu úy, thắt lưng đeo Khoát diệp trường đao, vốn cả đoàn phải phong độ uy vũ kinh người... nhưng, trên đầu bốn người là bốn cục tuyết, đang từ từ trượt xuống thái dương, lặn qua sống mũi.

Mà Vương Triều, Vương hiệu úy, cánh tay cứng ngắc đang giơ lên trong không trung, dáng vẻ như chuẩn bị gõ cửa.

Năm người cứ thế đứng ở cửa nhìn nhau hồi lâu, sau cùng vẫn là Trịnh Tiểu Liễu hoàn hồn lại trước tiên, quảng cái chỗi trong tay đi, cúi đầu ôm quyền nói: “Bốn... bốn vị đại nhân, không... không biết có... có gì giao phó?”.

Bốn vị Hiệu úy đại nhân bên ngoài không hổ là cộng sự nhiều năm, tâm linh tương thông, vô cùng ăn ý với nhau. Bốn người thừa dịp Trịnh Tiểu Liễu cúi đầu, dùng tốc độ nhanh nhất mà mắt thường khó theo kịp, phủi tuyết trên đầu xuống, đi vào phòng, khép chặt cửa lại, động tác nhanh gọn dứt khoát, đều tằm tắp.

Đến khi bốn người an ổn đứng vững, Vương Triều lúc này mới rành rọt nói: “Trịnh bổ khoái không cần câu nệ, bốn người chúng ta chỉ là có việc muốn bàn bạc với Kim bổ khoái”.

Lời còn chưa dứt thì đã thấy người vốn đang ngồi chồm hổm trên ghế “viu” một cái nhảy xuống lao vào phòng trong, về phần bồng lộc sắp thành hàng ngay ngắn trên bàn đã sớm trống trơn, không còn gì.

“Ai da, bốn vị đại nhân đại giá quang lâm, thật là vẻ vang cho cái Tam ban viện nhỏ bé của kẻ hèn này, ha ha ha ha...”.

Một tiếng cười cao vút truyền đến, chỉ thấy Kim Kiền khuôn mặt tràn ngập ý cười, thông thả đi từ phòng trong ra, ôm quyền thi lễ, phong thái nhàn nhã, như thể người vừa mới từ ghế xông vào phòng trong chẳng có chút liên hệ gì với mình.

Bốn vị Hiệu úy cũng đồng thời gật đầu đáp lễ nói: “Kim bổ khoái nặng lời rồi...”.

“Ha ha ha... đâu có, đâu có, bốn vị hạ mình tới đây, thực quá vinh hạnh, thuộc hạ gánh vác không nổi... ha ha...”.

“Kim bổ khoái vì sao lại nói những lời này, chúng ta chẳng qua chỉ là cuối năm đến thăm bằng hữu, đâu dám nhận hạ mình tới chứ...”.

“Ha ha, khách khí quá, thuộc hạ không gánh vác nổi...”.

“Kim bổ khoái khách khí rồi...”.

Trịnh Tiểu Liễu ở bên mở to mắt nhìn năm người bọn họ đứng thẳng tắp trong phòng, vừa ôm quyền, vừa thi lễ, tuy năm người khuôn mặt tràn ngập ý cười, nhưng không biết vì sao cậu lại cảm thấy sống lưng lạnh toát, không khỏi rung mình một cái, vội vàng cầm lấy cái chổi vừa bị mình vứt xuống tông cửa mà chạy, nói: “Tôi... tôi đi quét tuyết đọng...”.

Rầm!

Cửa đóng lại, trong phòng nhất thời chìm trong yên lặng.

Kim Kiền vẫn treo nụ cười trên mặt như cũ, nhưng nếu nhìn kỹ, không khó để phát hiện ra khóe miệng nàng hơi giật giật.

Tứ đại Hiệu úy khuôn mặt tươi cười, nhưng tám con mắt lại liếc đi liếc lại không ngừng.

“Bốn vị đại nhân mời ngồi...”.

“Kim bổ khoái cũng ngồi đi...”.

Năm người cùng ngồi quanh bàn, tất cả đều trầm mặc không nói.

Chỉ thấy Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hổ bốn người, vẻ mặt ngượng ngùng, đưa mắt nhìn nhau, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Kim Kiên tim đập mạnh, mồ hôi lạnh rịn ra, cũng không tiện mở miệng tiễn khách, chỉ đành tuân theo phương châm tác chiến “địch bất động, ta cũng bất động”, chăm chú nhìn bốn người họ.

Lát sau, cuối cùng vẫn là Trương Long cá tính hấp tấp, nóng nảy, thẳng người lên mở miệng nói: “Kim Kiên, chúng ta là cộng sự với nhau cũng gần một năm rồi, đều là người nhà cả, huynh đệ chúng ta trước giờ cũng không xem cậu là người ngoài, Trương Long tôi tính tình nóng nảy, nói chuyện không thích vòng vo, tôi cứ nói thẳng thế này... Kim Kiên, cậu thấy đây năm hết Tết đến rồi...”.

“Trương đại ca...”, tiếng kêu này của Kim Kiên, có thể sánh với ba giọng nam cao trứ danh của thế giới[1], làm bốn người đối diện kinh hoàng ngẩn ra ngay tại chỗ.

[1] Ba giọng nam cao nổi tiếng của thế giới chính là: Domingo, Carreras, Pavarotti.

Chỉ thấy Kim Kiên vỗ mạnh hai tay lên bàn một cái, cất giọng trầm thiết vang trời dậy đất: “Bốn vị đại ca ơi, xin hãy thương xót, tiểu đệ từ nhỏ đã bơ vơ không nơi nương tựa, mệnh Sát cô tinh[2], lục thân[3] không nhận, ngũ súc[4] chẳng bằng, nay tận tâm tận lực, đi sớm về khuya, vào sinh ra tử, mạng treo sợi chỉ, vất vả lắm mới kiếm được mấy văn tiền sống tạm qua ngày này. Không phải tiểu đệ nhẫn tâm, mấy vị đại ca gặp khó khăn, tiểu đệ cũng sâu não cùng, đau thấu tâm can, chỉ là tiểu đệ tấm lòng có dư mà lực không đủ, thực sự lực bất tòng tâmmmmm...”.

[2] Mệnh sát cô tinh: Chính là bị Thiên sát cô tinh chiếu mạng. Theo dân gian lưu truyền, người bị Thiên sát cô tinh chiếu mạng gặp nhiều bất hạnh, cả đời cô độc, luôn mang xui xẻo đến cho mọi người xung quanh.

[3] Lục thân chính là sáu mối quan hệ trong gia đình, bao gồm: cha, mẹ, anh, em, vợ, con.

[4] Ngũ súc tức là năm loại gia súc bao gồm: trâu, dê, lợn, gà, chó.

Nói rồi, hai mắt rưng rưng đầm lệ, khóc rống lên không ngừng.

Bốn người đối diện đưa mắt nhìn nhau, hồi lâu sau mới phản ứng lại.

“Kim... Kim Kiên, cậu... cậu nói gì thế?”, Triệu Hổ ngập ngừng hỏi.

Kim Kiên gạt lệ, đột nhiên thẳng người lên, đôi mắt nhỏ mở to, ánh mắt nghiêm túc, nói: “Đầu có thể rơi, máu có thể chảy, bồng lộc quyết không thể mất đi! Bốn vị đại nhân, hôm nay thuộc hạ lòng đã hạ quyết tâm, tuyệt đối không cúi đầu trước cường quyền ác thế, bốn vị đại nhân nếu cứ nhất quyết muốn mượn từ chỗ thuộc hạ nửa văn tiền, thì đừng trách tiểu nhân trở mặt vô tình, ân đoạn nghĩa tuyệt!”, ngưng một chút, bồng mếu máo khóc lóc nói: “Thuộc hạ một nghèo, hai trắng tay, không cách nào giúp đỡ được các vị đại nhânnnnn...”.

.....

.....

“Khụ khụ, Kim bồ khoái, chúng ta lúc nào nói muốn mượn tiền Kim bồ khoái?”.

Vương Triều quả nhiên không hổ là người đứng đầu tứ đại Hiệu úy, tuy rằng khuôn mặt dùm dỏ co giật, nhưng vẫn có thể duy trì được ba phần trấn tĩnh như trước.

Kim Kiên nheo đôi mắt nhỏ, lại gạt lệ nghẹn ngào nói: “Thế mà còn không rõ sao?! Hôm nay là ngày Hai mươi sáu tháng Chạp, năm hết Tết đến rồi, lúc này gõ cửa nhà thăm viếng, không phải đòi nợ thì là mượn tiền, thuộc hạ tự vấn mình, bản thân chưa từng nợ tiền ai bao giờ, cho nên nhất định là lý do sau... Bốn vị đại nhân sau khi vào phòng, lại nhìn nhau không nói, vẻ mặt ngượng ngùng, ánh mắt đưa đi đưa lại, chính là dấu hiệu của việc đi mượn tiền... Lại thêm những lời vừa rồi của Trương đại nhân, trước thì xưng huynh gọi đệ, lời ra quan hệ, thân thân mật mật, sau lại đề cập đến việc năm hết Tết đến, thuộc hạ suy đoán mấy vị đại nhân tới đây vay tiền thuộc hạ, có gì không đúng chứ... hu hu...”.

Nói rồi ôm đầu khóc rống lên không ngừng.

Bốn người đối diện nhất thời mây đen vần vũ trên đầu.

“Kim... Kim bỏ khoái, trước tiên cậu hãy ngừng khóc đã, bốn người chúng tôi không phải đến đây mượn tiền, chỉ là có chuyện muốn nhờ vả”, cuối cùng vẫn là Mã Hán tính khí tốt, hòa hoãn cất tiếng trấn an Kim Kiền, cổ vớt vát chút thể diện vừa bị chà đạp.

“Không mượn tiền?! Có chuyện muốn nhờ vả?!”.

Kim Kiền nghe vậy, ngẩng phắt đầu lên, hai tay gạt lệ, đôi mắt nhỏ dài hiện ra sáng ngời, rưng rưng lấp lánh, nhìn thẳng vào bốn người đối diện quét mắt một vòng, đột nhiên mặt lộ ra vẻ khó xử, nói: “Bốn vị đại nhân có chuyện giao phó, thuộc hạ dù phải vào nơi nước sôi lửa bỏng cũng không chối từ, chỉ là... mấy vị đại nhân cũng biết, thuộc hạ còn phải ăn Tết, năm cùng tháng tận đến nơi rồi, thuộc hạ vẫn chưa sắm sửa, không biết mấy vị đại nhân muốn thuộc hạ giúp gì trong mấy ngày này, vạn nhất bỏ lỡ mấy ngày sắm tết, giá cả hàng hóa lại tăng cao, mà túi tiền thuộc hạ lại có hạn...”.

Nói được một nửa, Kim Kiền lại ngược mắt lên nhìn mấy người họ, đôi con ngươi long lanh đắm nước, khuôn mặt mang ba phần buồn bã, bảy phần mong đợi.

Bốn người đối diện không khỏi rùng mình cùng lúc.

“Ai da, Kim Kiền, cậu hà tất phải như vậy! Bốn huynh đệ chúng tôi nếu đã đến nhờ cậu giúp đỡ, tất sẽ không đi tay không”, Trương Long vỗ ngực, cao giọng nói, “Nếu việc đó mà thành, bốn huynh đệ chúng tôi mỗi người sẽ tặng cậu mười lạng bạc trắng để giúp cậu ăn Tết!”.

“Mỗi người mười lạng?!”, Kim Kiền thiếu chút nữa thì nhảy phắt lên bàn.

Bốn người đối diện đồng thời gạt đầu.

Hả?

Hở!

Hơ

~~Kim Kiền nheo nheo mắt, âm thầm đánh giá bốn người đối diện, cố gắng đè nén tiếng kêu hưng phấn trong lòng, nghĩ bụng: Bốn người này tuy không thể sánh được với Công Tôn Trúc Tử gian xảo, nhưng hợp lại một chỗ cũng tuyệt đối là phần tử của gia tộc tinh anh, hôm nay lại nguyện ý ra giá cao để mời mình xuất sơn, nhất định trong đó có gì mờ ám, không hợp lẽ thường, mình vẫn nên hỏi kỹ, tránh bị mấy người này hãm hại thì hơn.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền lại tỉ mỉ đánh giá sắc mặt mấy người đối diện hồi lâu mới thận trọng ôm quyền nói: “Thuộc hạ cả gan, xin hỏi bốn vị đại nhân rốt cuộc là muốn thuộc hạ làm chuyện gì?”.

Những lời này vừa nói ra, thì thấy bốn người đối diện gương mặt đều lộ vẻ ngượng ngùng, sắc diện hơi đỏ ửng, mới nhìn qua thực có vài phần giống với biểu hiện của nàng dâu nhỏ.

Chậc chậc...

Kim Kiền thấy thế, bất giác mạch máu dưới da khẽ giật giật, trong lòng cũng sáng tỏ vài phần.

Hồi lâu, Vương Triều, dưới ánh mắt ra hiệu của ba người còn lại, mới mở miệng nhỏ giọng nói: “Bốn huynh đệ chúng tôi chỉ muốn cùng Triển đại nhân ăn một bữa cơm tất niên...”.

Một giọt mồ hôi lạnh từ trên thái dương Kim Kiền lăn xuống.

“Chỉ có như thế?!”, Kim Kiền có chút khó tin nói.

Ngồi cùng Tiểu Miêu ăn một bữa cơm tất niên mà có giá tới bốn mươi lạng bạc trắng?! Ít ra cũng phải là ký tên, viết đôi câu đối, ôm một cái, hôn một cái chẳng hạn chứ?

Bốn người cũng gạt đầu, quyết đoán nói: “Chỉ có như thế!”.

“Trước xin hãy đưa một nửa tiền đặt cọc!”.

“Được”, hai mươi lạng bạc lập tức được đặt lên bàn.

“Thành giao!”, Kim Kiền vội lấy bạc, vỗ bàn nghiêm túc nói.

Hôm nay là ngày Hai mươi bảy tháng Chạp, ngoài cửa Đông, phố phường sầm uất, ẩm thực tinh tế, vải vóc quần áo rực rỡ muôn màu, vàng bạc trân châu, các loại hàng hóa, bày la liệt chật ních hai bên đường, chúng bách tính trong thành Biện Lương nô nức kéo nhau đến các cửa hàng sắm Tết, trong thành có thể nói toàn là đầu người lỗ nhỏ, chen vai thích cánh, đông nghịt nửa bước cũng khó đi.

Nhưng trong cảnh đông đúc như vậy lại có một bóng áo đỏ đen lách đi rất nhanh trong đám người, thân hình lúc ẩn lúc hiện, hệt như đi giữa nơi quang đãng.

Đột nhiên, chỉ thấy người này tung mình một cái, thân hình lao vút đi trong không trung, đập thẳng vào lưng một gã đang ra sức chen lấn, vạch đám đông mà chạy về phía trước.

Bịch!

Gã đó bị đập ngã nhào xuống đất, con gà mái già trong tay cũng bị người kia đoạt lấy.

“Muốn ăn trộm gà trước mắt ta hả, hừ hừ, người còn thiếu cả trăm năm công lực nữa!”, định thần nhìn kỹ, chỉ thấy người nọ đập lên lưng gã kia, thân vận trang phục sai dịch đỏ đen xen lẫn, đó chính là quan phục của nha dịch Khai Phong phủ, sai dịch này tuy thân hình gầy nhỏ nhưng cả người đầy nộ khí, sắc mặt giận dữ, khiến cho thân hình mỏng manh lúc này có thể sánh với những vị kim cương cao tám thước.

“Kim... Kim Kiên, cậu chạy nhanh quá...”.

Một sai dịch khác phía sau hốt hải vạch đám đông đi ra, nhận lấy con gà mái trong tay Kim Kiên thở hổn hển nói.

“Ai da, là tiểu sai dịch của Khai Phong phủ đây mà, hôm nay bắt được mấy tên trộm vặt rồi?”.

Một tiểu thương bán vải vóc đứng sau lưng tên trộm gà thân thiện hỏi Kim Kiên.

Kim Kiên hai tay chống nạnh, thở dồn hai cái, nhú mồm nói: “Bắt được mấy tên trộm vặt? Không nhớ rõ lắm...”.

Trịnh Tiểu Liễu đứng bên, khuôn mặt tràn ngập vẻ tự hào nói: “Hôm nay chúng tôi đã bắt được mười tám tên trộm vặt rồi!”.

“Tốt quá, tốt quá, hai vị sai dịch, quả nhiên là thiếu niên anh hùng!”, chưởng quầy trân châu cũng chen vào tán thưởng.

Dân chúng cùng tiểu thương xung quanh cũng phụ họa tiếp lời.

Trong một thoáng, con phố vốn rất náo nhiệt này lại càng trở nên sôi sục hơn.

“Chư vị khách khí rồi. Đây là bốn phạm nên làm của sai dịch Khai Phong phủ”.

Kim Kiên ôm quyền đáp, nhưng đôi mày nhú chặt chưa từng giãn ra dù chỉ nửa phân, đoạn tóm lấy tên trộm gà ở dưới đất lên, quăng cho Trịnh Tiểu Liễu phía sau nói: “Về phủ!”.

Nói rồi chấp tay thi lễ, sau đó xoay người đi về phía Khai Phong phủ.

Trịnh Tiểu Liễu không dám trễ nãi, một tay xách con gà mái già, một tay tóm lấy cổ áo tên tiểu tặc, nhanh nhẹn đi theo sau Kim Kiên.

Các tiểu thương bách tính xung quanh cũng bắt giắc dạt ra tạo thành một con đường cho hai người bọn họ đi, để lại sau lưng những tiếng xì xào bàn tán không ngừng của đám bách tính thích xem náo nhiệt.

“Vị tiểu sai dịch này khinh công thật lợi hại, mỗi lần xem cậu ta bắt trộm đều chỉ thấy vút một cái, sau đó tên trộm đã bị tóm gọn...”.

“Đúng đó, đúng đó, đặc biệt là mấy ngày nay, dường như ngày nào cũng có thể thấy cậu tiểu sai dịch này ở trên đường”.

“Đừng thấy cậu tiểu sai dịch này tuổi còn nhỏ mà khinh thường, công phu trên người tuyệt đối không tầm thường, tiểu tặc mà rơi vào tay cậu ta, tuyệt đối không chiếm được nửa phần lợi thế”.

“Đúng như vậy đấy! Năm nào cứ đến gần Tết, là bọn tiểu tặc lại đặc biệt hoành hành, cũng phải có người như cậu ấy để trị bọn chúng chứ”.

Dân chúng phía sau xì xầm bàn tán, Kim Kiên và Trịnh Tiểu Liễu câu nào cũng nghe rõ, nhưng tâm tình của hai người lại khác nhau một trời một vực.

Trịnh Tiểu Liễu tất nhiên là tự hào vạn phần rồi, chỉ hận không thể giơ cao con gà mái già trong tay lên để biểu thị vinh quang.

Còn Kim Kiên thì càng nghe lông mày càng nhíu chặt, cho đến khi áp giải tên trộm tổng vào đại lao Khai Phong phủ, đầu lông mày đã vặn xoắn thành mười tám nếp.

“Ai da, là Kim bồ khoái và Trịnh bồ khoái, lại bắt được tiểu tặc à...”.

Vừa vào đại lao của Khai Phong phủ thì bỗng nghe có giọng nói sang sảng hô to lên.

Chỉ thấy một sai dịch thân hình hơi béo, tuổi hơn năm mươi, râu tóc điểm sương bước lên chào hỏi hai người Kim, Trịnh. Đó chính là Mạnh Nhạc, lao đầu của đại lao Khai Phong phủ.

Mạnh lao đầu vừa thấy Kim Kiên và Trịnh Tiểu Liễu liền nở nụ cười, gương mặt đầy những nếp nhăn, vôi vàng sai ngục tốt đem tên trộm gà trong tay Trịnh Tiểu Liễu nhốt vào phòng giam, rồi thuận tay nhắc bút lông lên ghi vào sổ nói:

“Kim Kiên, Trịnh Tiểu Liễu, ngày Hai mươi bảy tháng Chạp, bắt được tổng cộng mười tám tên tiểu tặc”.

Ghi chép xong liền ngẩng lên nhìn hai người, Mạnh lao đầu lại cười nói: “Chưa đầy hai ngày mà hai người đã bắt được gần bốn mươi tên trộm, thật sự đúng là Trường Giang lớp lớp sóng sau xô sóng trước. Xem ra ta đã già rồi!”.

Trịnh Tiểu Liễu nghe vậy, nhất thời có chút ngượng ngùng, gãi gãi đầu nói: “Mạnh lao, ông đùa rồi, chúng tôi còn phải học hỏi nhiều!”.

“Ha ha, tốt tốt tốt, học hỏi, học hỏi. Chỉ sợ ta không có gì để dạy nữa rồi”.

Kim Kiên lại nhíu mày trầm tư, hồi lâu sau mới chậm rãi nói: “Mạnh lao, hôm nay Triển đại nhân bắt được mấy phạm nhân tổng vào lao?”.

Mạnh lao đầu nghe vậy không khỏi sửng sốt, đánh giá Kim Kiên hồi lâu, rồi cười nói: “Ai da, Kim bồ khoái, tuy cậu và Trịnh bồ khoái công trạng không nhỏ, nhưng so với Triển đại nhân thì còn kém xa. Tính đến hôm nay, Triển đại nhân đã bắt được gần một trăm tên trộm lớn nhỏ rồi”.

Kim Kiên tiếp tục nhíu mày: “Mấy hôm nay trong ngục tổng cộng có bao nhiêu tên trộm bị bắt đưa vào?”.

Mạnh lao đầu nghĩ một chút rồi nói: “Tính sơ sơ thì cũng gần hai trăm tên...”.

“Ngày thường cũng có nhiều tên trộm lớn nhỏ như vậy bị bắt vào sao?”.

“Cái này...”, Mạnh lao đầu cũng không khỏi nhíu mày nói, “ngày thường không đến mức như vậy... Kể ra cũng thật lạ, hàng năm cứ đến giáp Tết là bọn trộm vặt lại đặc biệt tăng lên, hơn nữa đa số đều là phạm vào những tội nhỏ ăn cắp vặt, không cần phải thăng đường thẩm vấn, chỉ cần giam lại năm ba ngày coi như trừng phạt sơ là được. Có điều số lượng bọn tiểu tặc đông quá, tuy không quá mức nhiều nhưng, nhưng nếu cứ bỏ mặc không quản thì e sẽ ảnh hưởng đến tình hình trị an của kinh thành. Haizz, cứ đến gần Tết, bồ khoái nha dịch xin nghỉ phép tăng nhiều, e rằng năm nay lại phải phiền Triển đại nhân, chỉ mong năm nay bọn tiểu tặc bớt đi gây rối vài phần, nếu không Triển đại nhân lại phải bận rộn, đến cả bữa cơm tắt niên cũng không ăn được...”.

Kim Kiên nghe mà đầu lông mày lại càng nhíu chặt, sắc mặt sầm xuống hỏi tiếp: “Mạnh lao, theo như kinh nghiệm mọi năm của ngài, những ngày giáp Tết này bọn trộm đạo phạm án bị bắt sẽ là bao nhiêu?”.

“Trước đây thì chưa đầy năm, sáu chục... từ sau khi Bao đại nhân đến nhậm chức phủ doãn ở Khai Phong thì tăng lên hơn trăm... Tới khi Triển đại nhân nhậm chức thì tăng lên rất nhiều, năm ngoái đã gần ba trăm...”, nói đến đây, Mạnh lao đầu không khỏi gật gù, gương mặt mang vẻ tán thưởng, “Triển đại nhân quả nhiên là võ công cái thế, khinh công trác tuyệt, hiệu suất trừ tặc tội phạm thật kinh người”.

Nghe đến đây, da mặt Kim Kiền không khỏi giật giật, thầm thở dài một tiếng, lại hỏi: “Mạnh lao, những phạm nhân bị Triền đại nhân tróc nã có bị ngoại thương gì không?”.

Nghe được câu hỏi này, vẻ tán thưởng trên khuôn mặt Mạnh lao dần lại tiêu tan đi vài phần, có chút bất bình nói: “Haizz, Triền đại nhân cái gì cũng tốt, nhưng lại quá mềm lòng. Những tên tiểu tặc kia tuy không phạm vào tội lớn, nhưng chung quy lại vẫn là phạm pháp, chịu chút trừng phạt cũng tốt, nhưng Triền đại nhân tróc nã, chỉ điểm huyết chúng, tống vào đại lao rồi giải huyết, đừng nói là ngoại thương, bọn chúng đến cả một sợi lông cũng chẳng mất đi nửa cọng...”.

Nói đến đây, Mạnh lao dần không khỏi đưa mắt nhìn sang Kim Kiền, trong mắt mang ý cười, “Nói tới đây, lão đầu ta cần phải khen ngợi Kim bồ đào, mỗi lần Kim bồ đào tróc nã tội phạm đưa đến, không sưng mũi thì cũng là phũ phàng. Theo ý ta, vốn là phải như vậy, nếu không cho bọn tiểu tặc này ném mùi lợi hại, ngày sau chúng lại chẳng phạm phải tội tày đình ấy chứ!”.

Nói đoạn, còn ra sức vỗ vỗ vào vai Kim Kiền, sang sang cười nói: “Nghe nói quan hệ giữa Kim bồ đào và Triền đại nhân rất tốt, có thời gian hãy thay bọn ta khuyên nhủ Triền đại nhân”.

Kim Kiền bị vỗ đến cứng ngắc cả da mặt, hồi lâu sau mới cố sức nặn ra một nụ cười nom khó coi vô cùng: “Mạnh lao chê cười rồi, Kim Kiền nào có tài đức gì mà sánh ngang hàng với Triền đại nhân được”.

“Ha ha, được được, chê cười, chê cười...”, Mạnh lao dần lại ra sức vỗ vào lưng Kim Kiền hai cái, cười nói.

Kim Kiền mây đen bay đầy đầu, vội vàng chấp tay thi lễ cáo từ, rồi cùng Trịnh Tiểu Liễu rời khỏi đại lao.

Chỉ là trước khi rời đi, vừa vặn nghe thấy một ngục tốt xin chỉ thị của Mạnh lao đầu hỏi.

“Mạnh lao, bên nhà ăn vừa đến hỏi, năm nay cơm tất niên cho các phòng giam chuẩn bị bao nhiêu phần?”.

“Cái này... trước tiên cứ chuẩn bị trên ba trăm phần đi... Haizz, cũng không biết có đủ không nữa...”.

Kim Kiền nghe xong thân hình không khỏi khựng lại, một nửa bên mặt lại càng co giật dữ dội.

Trịnh Tiểu Liễu bên cạnh thấy sắc mặt Kim Kiền thì có chút không hiểu, cẩn thận hỏi: “Kim... Kim Kiền, cậu có tâm sự sao?”.

“Tiểu Lục ca, anh có biết từ trái nghĩa của câu ‘của rẻ là của ôi’ không?”.

“Hả?”.

“Đó chính là ‘đắt xắt ra miếng’!”.

“Kim Kiền... sao tôi nghe mà chẳng hiểu gì cả?”.

“Tôi chỉ là đang cảm khái thôi, tôi đường đường một người hiện đại, sao lại bị ‘bốn cái cột nhà’ đó chơi xỏ... Tức quá đi!!!!”.

Liếc mắt nhìn Kim Kiền bên cạnh đang ngửa cổ thét dài, Trịnh Tiểu Liễu vô đầu không hiểu ắt giáp gì.

Đến đêm, trong đại lao Khai Phong canh phòng nghiêm ngặt, chúng phạm nhân trong lao nhàn rỗi không có việc gì làm, lại bị nhốt chung, bèn ngồi quây lại tán dương thành tích cùng lịch sử phạm tội của nhau.

“Huynh đệ, cậu phạm tội gì mà bị bắt vào đây?”.

“Cũng nhẹ, chỉ trộm hai cuộn vải mà thôi. Còn huynh đệ?”.

“Tôi càng nhẹ hơn, chỉ trộm hai con vịt thôi”.

“Nhìn huynh đệ lành lặn vô sự vậy, nhất định là bị Triền đại nhân bắt vào đây đúng không?”.

“Không sai, hôm nay vận khí của tôi rất tốt, vừa may gặp được Triền đại nhân. Mấy năm trước khi Triền đại nhân còn chưa đến đây, huynh đệ chúng ta nếu không chịu vài vết thương da thịt sao có thể vào được đại lao Khai Phong phủ chứ?”.

“Không sai, không sai, chỉ là năm nay vận khí của tôi không tốt, rơi vào tay Lý bồ đào, mặt mũi bị rách vài chỗ, cũng không biết tiểu quả phụ mà tôi nhìn trúng có chê không nữa”.

“Tôi nói huynh đệ này, huynh đệ phải biết đủ đi, may mà rơi vào tay Lý Bồ Đầu đấy. Nhìn mấy vị huynh đệ đang nằm trên đất sống dở chết dở kia đi, nghe nói đều bị một bồ quái họ Kim tróc nã vào đây đó, tôi xem chắc là phải nghỉ ngơi mười ngày nửa tháng mới trở lại bình thường được”.

“Haizz, vận khí không tốt... Huynh đệ này, huynh nói xem năm nay cơm tất niên của đại lao Khai Phong phủ sẽ có những món gì?”.

“Không biết nữa, tôi thấy căn cứ theo tiêu chuẩn năm ngoái, thì chắc hẳn có gà có vịt, lại có thịt, cả rau nữa... nghĩ mà chảy cả nước miếng”.

“Nghe nói, đầu bếp của Khai Phong phủ thật sự rất giỏi, tay nghề không thua kém đầu bếp trong tửu lâu đâu”.

“Ha ha, huynh chưa ăn ở tửu lâu, sao biết vậy?”.

“Tôi đương nhiên là biết rồi...”.

“Ha ha...”.

...

Trên mái ngói nóc đại lao, một thân hình gầy nhỏ bất giác run lên, mượn ánh trăng, không khó để nhìn thấy người này có một đôi mắt nhỏ dài, gân xanh hai bên thái dương như nổi hết lên.

Đột nhiên, thân hình người này lắt một cái, liền tan biến đi như sương khói, định thần nhìn kỹ, trên nóc đại lao chẳng có bóng người nào cả, tựa như cảnh tượng trước đó chỉ là ảo ảnh mà thôi.

Ngày Hai mươi tám tháng Chạp, dân chúng trong thành Đông Kinh Biện Lương thần sắc đều kích động, đua nhau lan truyền một tin tức kinh người.

Rạng vào canh ba đêm qua, trong đại lao Khai Phong phủ không biết vì sao lại truyền ra một trận cười rung trời, những tiếng cười đó cứ liên tục không dứt, sảng sảng không ngừng, cuối cùng làm kinh động đến Bao đại nhân của Khai Phong phủ. Phái người điều tra ngay trong đêm, thì phát hiện trận cười đó là do những tên đạo tặc trộm cắp lớn nhỏ trong đại lao cười mà truyền ra. Kỳ lạ là, mọi người nghĩ đủ mọi cách cũng không thể nào làm cho đám phạm nhân này ngừng cười, nghe nói ngay cả Công Tôn tiên sinh đa mưu túc trí của Khai Phong phủ và Ngự tiền tứ phẩm đối đạo hộ vệ Triển Chiêu cũng phải bó tay, chỉ đành giương mắt nhìn đám tiểu tặc ôm bụng cười ngặt nghẽo từ nửa đêm cho tới sáng sớm hôm sau, vừa cười vừa gào khóc thảm thiết, cuối cùng khi mặt trời lên cao ba sào thì bọn chúng tự động ngừng cười.

Sau đó, lũ tiểu tặc này nhao nhao lên tự nguyện xin chịu phạt hai mươi trượng để được an lành rời khỏi đại lao Khai Phong phủ, lúc ra khỏi phủ còn chỉ tay lên trời mà thề rằng, từ nay sẽ cải tà quy chính, tuyệt đối không bao giờ trộm cắp nữa.

Càng kỳ lạ hơn là, từ khi tin tức này lan nhanh đi, bọn đạo tặc lớn nhỏ trong thành Biện Lương đột nhiên xếp giáo hạ cờ, lặng lẽ biến mất không thấy tăm tích đâu, bồ quái sai dịch của Khai Phong phủ tuần tra bảo vệ thành sau đó không phát hiện lấy nửa tên trộm đạo nào.

Trị an trong thành Biện Lương đột nhiên đạt một tầm cao mới và tốt nhất trong lịch sử, Thiên tử đương triều long nhan vô cùng rạng rỡ, lập tức hạ thánh chỉ, thưởng cho trên dưới Khai Phong phủ bất kể chức quan lớn nhỏ, cuối năm ai cũng được nghỉ phép ba ngày.

Đêm Trừ tịch[5], ngày Ba mươi tháng Chạp.

[5] Đêm Trừ tịch hay theo như cách gọi của người Việt Nam là đêm Giao thừa, đêm cuối cùng của năm cũ chuyển giao sang năm mới. Từ “trừ” trong “Trừ tịch” có nghĩa là vứt bỏ, thay đổi, với hàm nghĩa bỏ đi những điều không may mắn trong năm cũ, đón một năm mới an lành hạnh phúc và nhiều may mắn.

Trong phủ nha Khai Phong, giăng đèn kết hoa, xanh xanh đỏ đỏ, đâu đâu cũng là cảnh tượng mừng vui hoan hỉ, ngoại trừ những nha dịch xin nghỉ phép về nhà và người bận việc gia đình trong thành, sai dịch ở lại trong Khai Phong phủ đón Giao thừa nhăm tính sơ sơ cũng phải bốn, năm chục người, tốp năm tốp ba, tụ tập thành nhóm, ai nấy khuôn mặt ngập tràn nụ cười, nhàn nhã ngồi kể chuyện nhà, đợi đến giờ cùng quây quần bên bàn ăn thưởng thức bữa cơm tất niên.

“Kim Kiền!!!”.

Một tiếng quát rống lên, làm cho Kim Kiền vừa bước chân đến cánh cửa bên hông phủ nha giật mình đứng nguyên tại chỗ, túi điểm tâm vừa mua đang ôm trong lòng thiếu chút nữa rơi bịch xuống đất.

Kim Kiền ngược mắt nhìn lên, thì thấy bốn hán tử khôi ngô vạm vỡ, nhất tề đứng phía trong cửa bên hông phủ nha, nhìn trừng trừng vào mình như hổ rình mồi.

“Bốn... bốn vị đại nhân, có việc gì mà gấp vậy?”.

Kim Kiền ngẩng đầu nặn ra nụ cười theo bản năng, nói.

“Kim Kiền, ngươi còn thời gian mà nhàn tản đi dạo ở đây sao?!", Trương Long bước lên vài bước đến trước mặt Kim Kiền phùng mang trợn mắt nói, “Ngươi nhận của huynh đệ chúng ta hai mươi lượng bạc tiền đặt cọc, nhưng tại sao lại không giữ chữ tín?!”.

Kim Kiền chớp chớp mắt, có chút khó hiểu nói:

“Trương đại nhân, vì sao lại nói những lời này? Hiện giờ tất cả đạo tặc lớn nhỏ trong thành Biện Lương đều cải tà quy chính, bách tính đêm đến đi ngủ không cần đóng cửa, cửa rơi trên đường không ai nhặt, trị an vô cùng tốt, Triển đại nhân tất nhiên sẽ không bận rộn như mấy năm trước, ngay cả thời gian ăn bữa cơm tất niên cũng chả có; hơn nữa Thánh thượng ban ơn, cho nghỉ phép ba ngày, đừng nói là bữa cơm tất niên, ngay cả bữa cơm ngày mừng Một, mừng Hai đều có thể ăn cùng bốn vị đại nhân, thuộc hạ chưa thu hết số bạc còn lại đã là chí tình chí nghĩa lắm rồi, vì sao lại vu hãm thuộc hạ tội không giữ chữ tín?!”.

Nói đến đây, suy nghĩ Kim Kiền xoay chuyển một vòng, đột nhiên giật mình, ánh mắt lộ vẻ dữ dằn, bước lên một bước, nhìn thẳng vào mặt Trương Long trầm giọng nói, “Chẳng lẽ bốn vị đại nhân muốn quỵt nợ, không muốn trả hai mươi lượng bạc còn lại?!”.

Trương Long vừa nghe liền cả giận, quát rống lên: “Triển đại nhân không thấy bóng dáng đâu thì còn nói gì đến chuyện ăn cơm tất niên!”.

Hả...

Kim Kiền nhất thời trợn tròn hai mắt, há hốc miệng, ánh mắt quét qua ba vị Hiệu úy đại nhân còn lại, chậm rãi hỏi: “Triển đại nhân không thấy đâu?!”.

Ba vị Hiệu úy sắc mặt sa sầm, cùng gật đầu.

“Triển đại nhân đi đâu rồi?”, Kim Kiền tiếp tục hỏi.

Ba người đồng thời lắc đầu.

“Kim Kiền!”, Trương Long túm lấy cổ áo sau lưng Kim Kiền, quăng ra ngoài quát lên, “Có thời gian ở đây hỏi này hỏi nọ, còn không mau đi tìm?! Nếu không tìm được Triển đại nhân về, hai mươi lượng đặt cọc trước đó ngươi nhất định phải bồi thường gấp đôi!”.

Dứt lời, rầm một tiếng đóng sầm cửa bên hông lại.

Chỉ còn lại Kim Kiền một bóng, cô đơn hứng gió lạnh thấu xương, ngẩn ngơ hồi lâu, mới cảm thấy gió rét cắt da cắt thịt, không khỏi có chút run cầm cập.

Hừ hừ!

Thế này là thế quái nào?!

Sắp đến giờ ăn cơm tất niên rồi, ấy vậy mà mình phải đứng ở ngoài này ăn canh cá gỗ, uống gió Tây Bắc...

Trời cao ơi...

Đất dày ơi...

Tiểu Miêu ơi...

Đêm Trừ tịch này, ngài không ở bên lão Bao canh tiền lì xì, lại chạy loạn đi đâu không biết nữa...

Nói đi cũng phải nói lại, thành Biện Lương này nói lớn cũng không phải, nói nhỏ cũng chẳng đúng, có điều nếu muốn tìm người, tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng gì, huống hồ là tìm mèo?

“Haizz...”

Kim Kiên thở dài thườn thượt, ngồi xổm xuống, nhặt một cái que lên, vừa vạch trên nền tuyết, vừa lẩm bẩm trong miệng:

“Giả thiết thứ nhất, hái hoa tặc đi qua ham mê sắc đẹp của Tiểu Miêu, bắt trói Tiểu Miêu đưa đi với ý đồ bất chính... Đáng tiếc Nam hiệp võ công đã đứng đầu đương thời, số người có thể bắt trói được Tiểu Miêu là con số không tròn trĩnh. Cho nên giả thiết trên loại bỏ”.

Kim Kiên gạch chéo một cái ở giả thiết thứ nhất.

“Giả thiết thứ hai, có đạo tặc xuất hiện gây rối, Tiểu Miêu bèn đi trấn áp... Thế thì lạ nha, khi ấy lúc mình hạ ‘Tam tiểu độc’, đã bỏ lại một câu, nếu còn có kẻ nào không sợ chết dám khiêu chiến với uy quyền của Khai Phong phủ, ta nhất định sẽ cho người đó cười đến đứt ruột nát bụng, sao có thể có kẻ dám cả gan gây án?! Cho nên, giả thiết này cũng loại bỏ như trên!”.

Lại vạch một gạch chéo bên cạnh giả thiết thứ hai.

“Giả thiết thứ ba... giả thiết thứ ba...”.

Kim Kiên thở dài một tiếng, vút cái que cầm trong tay sang một bên, đứng lên, ngẩng đầu neho mắt nhìn về phía cổng thành sừng sững phía xa kia, khẽ lắc đầu nói:

“Không cần phải đặt giả thiết nữa, con mèo kia trời sinh số vất vả...”.

Lời còn chưa dứt, thân hình đã vút đi hơn trăm mét, để lại những dấu mũi chân rất nhỏ và nhẹ trên nền tuyết.

Ngoại thành Đông Đô, phạm vi hơn bốn mươi dặm vuông. Con hào bảo vệ xung quanh thành rộng mười trượng có dư, thời gian này lại đúng độ rét đậm, hào bên ngoài thành đã đóng băng cả.

Cổng thành nặng nề, canh phòng nghiêm ngặt, là bởi để phòng địch nhân tấn công.

Lầu thành chót vót đỉnh vờn mây, sừng sững hùng vĩ, đứng là trên sánh ngang trời, dưới trấn yêu ma.

Tuy là đêm Trừ tịch nhưng thị vệ giữ thành không dám lơ là dù chỉ nửa phần, thần sắc ai nấy đều nghiêm trang túc mục.

Sau khi hỏi quan coi thành và xác định Triển Chiêu đang ở đây, Kim Kiên không khỏi có chút bất đắc dĩ.

Có điều quan coi thành đêm nay dường như lại rất bất đắc dĩ chẳng biết làm sao, trong lúc dẫn Kim Kiên lên trên lầu thành cứ luôn miệng lải nhải không dứt.

“Cậu hãy khuyên nhủ Triển đại nhân, để Triển đại nhân trở về sớm một chút còn ăn bữa cơm tất niên, năm nay nếu lại để Triển đại nhân canh giữ trên lầu thành cả đêm, khi trở về nhất định ta sẽ bị các huynh đệ mắng chết... Nói đi cũng phải nói lại, chẳng qua chỉ có một đêm...”.

Tiếng cấn nhả im bật, viên quan coi thành trước mặt bỗng khựng lại.

Kim Kiên đang bị những lời “tụng niệm” làm cho buồn ngủ, lúc này tiếng ì xèo bên tai đột nhiên ngừng bật khiến Kim Kiên tỉnh ngủ hần, ngược mắt lên nhìn, cũng ngẩn ra ngay tại chỗ.

Chỉ thấy trong màn tuyết trắng giăng đầy trời, một bóng dáng đồ thắm thắng như cán bút đang đứng giữa lầu thành, tà áo đỏ tung bay, mái tóc đen phơ phất, khuôn mặt tuấn tú tựa ngọc đẹp, những bông tuyết lấp lánh tròn như hạt châu đậu trên hàng mi dài đen nhánh, càng làm nổi bật đôi con ngươi trong suốt, như nhìn thấu, mở cánh cửa bước vào trái tim người khác.

Kim Kiên chỉ cảm thấy đầu ngơ ngẩn, mấy câu thơ không biết từ đâu bay vọt ra:

Trời sở biếc,

Tuyết tả tơi,

Một mảnh hồng đơn mảnh hương vời.

Thiên Sơn trắng tỏ lay người tỉnh,

Hương sớm xa đưa nhập mộng rồi.

“Kim bổ khoái? Vì sao người lại ở đây?”.

Âm thanh sang sảng đột nhiên vang lên, thức tỉnh hai người đang du ngoạn cõi thần tiên.

“Khụ khụ, Triển đại nhân, thuộc hạ đến để nghênh đón Triển đại nhân về phủ”, Kim Kiền vội rũ mắt xuống, ổn định lại tâm thần, ôm quyền đáp. Lòng lại thầm kêu lên: Chắc chắc, cứ thế này vài lần, trình độ văn thơ của mình có thể áp đảo cả Tiên thơ[6], vượt qua Thánh thơ[7] nha!

[6] Tiên thơ: Ý chỉ Lý Bạch.

[7] Thánh thơ: Ý chỉ Đỗ Phủ.

“Đây là mệnh lệnh của đại nhân?”, Triển Chiêu hỏi.

“... Không phải”.

“Những năm qua, đêm Trừ tịch Triển mỗi đều giữ thành ở đây cả đêm, năm nay cũng vậy. Kim bổ khoái xin hãy về đi”.

“Cái này...”, Kim Kiền nhất thời nghẹn lời.

Quan coi thành vừa nghe đã cuống cả lên, cứ giật mạnh vạt áo Kim Kiền liên hồi.

Kim Kiền bị kéo đến mức toàn thân khó chịu, lại nghĩ đến hai mươi lượng bạc trắng còn chưa đến tay, lòng thầm nghĩ: Cái gọi là muốn giàu phải có gan to, muốn tiền phải chịu hiểm nguy dài dài! Vì phúc lợi nửa đời sau của tôi, Tiểu Miêu, hôm nay tôi sẽ liều mạng với anh!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền dày mặt, ôm quyền cao giọng nói: “Nếu Triển đại nhân muốn giữ thành ở đây cả đêm, thuộc hạ xin được theo hầu”.

Triển Chiêu nghe xong nhất thời sửng sốt.

Viên quan coi thành thì hóa ngu ngay tại trận.

“Lời này của Kim bổ khoái là thật sao?”.

“Đương nhiên là thật!”.

“Không hối hận chứ?”.

“Tất nhiên không hối hận!”.

“... Vậy Triển mỗi cũng đành giúp Kim bổ khoái hoàn thành ước vọng”.

“... Đa tạ Triển đại nhân đã giúp đỡ”.

Nửa tuần trà sau.

“Hắt xì!”.

“... ”.

“Hắt xì, hắt xì!!!”.

“... ”.

“Hắt xì!!! Khụ khụ! Khụ khụ khụ!”.

“... Kim bổ khoái...”.

“Hắt xì, hắt xì, hắt xì! Triển đại nhân, không cần bận tâm, thuộc hạ nói được là làm được, tuyệt đối không... hắt xì! Khụ khụ khụ khụ... hối hận! Cho dù thân thể thuộc hạ gầy yếu, rất dễ bị nhiễm phong hàn, hơn nữa

còn thường sốt cao hầm hập, nhưng... hắt xì, khụ khụ... thuộc hạ dù phải liều cả tính mạng, cũng nhất định sẽ cùng Triển đại nhân giữ thành... khụ khụ!”

“... Kim bổ khoái, theo Triển mỗ hồi phủ”.

“Hắt xì! Thuộc... khụ khụ... thuộc hạ tuân, tuân lệnh... khụ khụ...”.

Đến khi một đỏ, một gầy đi xuống lầu thành, hồi lâu sau viên quan coi thành mới từ trong cơn chấn động hoàn hồn lại, miệng lẩm bẩm nói:

“Thì ra chỉ cần hắt hơi vài cái là có thể khiến Triển đại nhân hồi phủ, sớm biết như vậy mình đã cho thị vệ giữ thành treo lên lầu cao nhất hắt xì liên tục, thế có phải xong rồi không!”.

Sáng sớm mừng Một, tháng Giêng.

Trên dưới Khai Phong phủ đều chìm trong không khí hoan hỉ dạt dào. Ngay cả Bao đại nhân sắc mặt vốn đen kình niên thế mà cũng không giấu được nét vui mừng rạng rỡ bất giác lộ ra ngoài, thế nên chẳng cần phải mô tả tỉ mỉ nét mặt mừng vui của những người còn lại như thế nào nữa.

Trong thư phòng của Phu Tử viện, ngoại trừ vị Tứ phẩm đối đao hộ vệ phụng chỉ tiến cung ra, tất cả các bậc tinh anh của Khai Phong phủ đều tề tựu tại đây.

Vương Triều nhìn khuôn mặt nho nhã của vị sư gia phía đối diện, mặt lộ vẻ kính phục:

“Công Tôn tiên sinh, từ khi Triển đại nhân đến nhậm chức tới nay, đêm qua là lần đầu tiên Triển đại nhân cùng chúng thuộc hạ ăn cơm tất niên, Công Tôn tiên sinh quả nhiên là thần cơ diệu toán”.

Trương Long cũng tiếp lời: “Bốn người chúng thuộc hạ y theo lời tiên sinh, đi nhờ Kim bổ khoái giúp đỡ, không ngờ được là lại thành công”.

Triệu Hổ thì chỉ đứng một bên bên lên cười ngây ngô, coi bộ còn chưa hoàn hồn lại sau niềm vui bất ngờ đêm qua.

Mã Hán ngẫm nghĩ một lát, có chút không hiểu hỏi: “Mấy năm trước, bọn thuộc hạ nghĩ đủ mọi cách để Triển đại nhân có thể ngớt việc mà nghỉ ngơi trong đêm Trừ tịch, nhưng chưa một lần thành công, vì sao năm nay Kim bổ khoái lại có thể vừa xuất mã đã thành công dễ dàng như vậy?”.

Công Tôn tiên sinh nghe xong lại khẽ mỉm cười: “Dễ dàng? Không dễ dàng như vậy đâu!”.

“Công Tôn tiên sinh nói vậy là sao?”, Bao đại nhân ở bên hỏi.

Công Tôn tiên sinh vuốt râu ôn hòa nói: “Các loại thảo dược thượng đẳng của học trò đã bị trộm mất quá nửa, tổn thất không ít...”.

“Hả?”, năm người còn lại vẻ mặt đều ngẩn ra.

“Cũng may dự toán cho nhà giam năm nay ít đi, tiết kiệm được khá nhiều, cũng coi như trong họa có phúc...”.

“Hả?”, năm người lại càng không hiểu.

“Chỉ là Kim bổ khoái bị trúng thương hàn rất nặng, phí thuốc men e là cũng không ít đâu...”.

“Ồ...”, mọi người vẫn chưa rõ lắm.

“Tóm lại”, Công Tôn tiên sinh lại nhướn mày cười, “bữa cơm đoàn viên đêm Trừ tịch năm nay cũng thật không dễ dàng gì...”.

“...”.

Lúc này năm người đều cùng chung một suy nghĩ:

Công Tôn tiên sinh quả nhiên lòng dạ thâm sâu, tâm tư kín đáo, khó mà dò được.

Mà trong Tam ban viện...

“Hai... hai mươi lượng bạc, tứ đại kim cương, các người đừng, đừng có mong quýt nợ được... khụ khụ...”.

Nghe đâu những lời khiến người ta khó hiểu này đã theo bầu bạn với chúng nha dịch trong Tam ban viện cho đến hết tiết Nguyên tiêu ngày Mười lăm tháng Giêng.

Tất cả đều hoan hỉ, thật đáng mừng.

120. Q.8 - Chương 1

Vi phục xuất hành tiến Tây Hoa,

mua bán ngẫu nhiên gặp hiểm nguy.

Trời xanh ai quét mà trong,

Mây kia ai cuộn mệnh mang nắng vàng.

Cổ thơm như vạt váy nàng,

Xiêu xiêu nhành liễu thênh thang con đường.

Trời xanh trong muôn dặm, gió mát thổi mây nhàn, trên con đường quanh co uốn khúc giữa rừng cây xanh rì rậm rạp là một nhóm người đang chậm rãi di chuyển.

Đi đầu là một con tuần mã cao to, người cưỡi phía trên, thân thẳng như cây tùng, mày mắt sáng như sao, vận áo lam, thắt lưng màu ánh trắng, bên hông đeo một thanh bảo kiếm với tuế kiếm buông rủ, đẹp tựa cây ngọc đón gió, phong thái hiên ngang đỉnh đạc.

Theo sau là một chiếc xe song mã, mui xe giản dị, vừng vàng chậm rãi mà đi, người đánh xe vận trang phục gia đình, mày rậm mắt đen, phong thái uy nghiêm.

Bên cạnh xe ngựa còn có một con tuần mã nữa, người cưỡi phía trên khoảng chừng hai mươi tuổi, khuôn mặt trắng sáng, thần sắc nghiêm nghị cảnh giác.

Nhóm người này, mới nhìn qua thì thấy khi đi đường rất an nhiên thông thả, khoan thai tự tại, tựa như đang đi du sơn ngoạn thủy vậy, nhưng nếu nhìn kỹ, lại không khó để phát hiện ai nấy trong đội ngũ này đều ẩn chứa nét uy nghiêm trầm ổn, tuyệt đối không phải khách qua đường bình thường.

Chỉ là người cuối cùng của đội ngũ đi sau mấy trượng, không cưỡi tuần mã, cũng chẳng ngồi xe, mà đang gò người nghiêng ngả trên lưng một con lừa già trụi hết lông, ì ạch đi theo sau chót. Mới nhìn qua thì thấy người này và đội ngũ kia hoàn toàn xa lạ chẳng liên quan gì đến nhau, nhưng nhìn lần nữa thì lại có cảm giác hòa hợp khó tả.

Chỉ thấy người này một thân áo vải mộc mạc, dáng hình gầy nhỏ, quầng mắt hơi đen, ngồi trên con lừa già cứ ngả nghiêng xiêu vẹo, tóc tai tán loạn. Mà con lừa này cứ mỗi lần bước đi là lại có vài sợi lông rụng xuống bay lả tả trong không trung, làm cho người nọ cứ ho khan hắt xì không ngừng.

Chỉ nghe người đánh xe ngựa quay lại quát không biết lần thứ bao nhiêu:

“Kim Kiền, nếu người cứ ì ạch mà đi thế này thì đến bao giờ chúng ta mới tới được thành trấn tiếp theo. Người còn không mau giục lừa đi nhanh lên!”

Người cưỡi lừa uể oải ngược lên nhìn phía trước một cái, chậm rãi trả lời: “Trương đại nhân, không phải thuộc hạ cố ý đi chậm, thực sự là thuộc hạ không biết cách điều khiển lừa, hữu tâm mà vô lực ạ!”

Người đánh xe nghe vậy có chút không vui, lại quát: “Kim Kiền, người tốt xấu gì cũng là một bổ khoái, không biết cưỡi ngựa thì cũng thôi đi, sao ngay cả cưỡi lừa mà cũng không xong hả?!”

“Hơ hơ hắt xì! Khụ khụ...” Đáng tiếc người cưỡi lừa không rảnh để mà trả lời, còn đang bận chiến đấu với đám lông lừa bay tá lả bốn xung quanh.

Thay vào đó từ trong chiếc xe song mã phía trên vang lên một giọng nói uy nghiêm: “Không sao, bản phủ thấy con đường này phong cảnh tú lệ, nhìn nhiều một chút cũng hay”.

Lại có một giọng nói nho nhã truyền tới: “Trương Long, đừng làm khó Kim bồ khoái, đi chậm cũng tốt”.

Người đánh xe đành thôi, dù vậy trong miệng không biết đang lầm bầm cái gì, chỉ là không thành tiếng mà thôi.

Người cười lừa nghe thấy thế thầm thở phào một hơi, theo nhịp độ lắc lư lên xuống của con lừa già không khỏi hồi tưởng lại chuyện mấy ngày trước, khó tránh khỏi mây đen bay đầy đầu.

Năm ngày trước, Bao đại nhân phát lương ở Trần Châu xong, lại đột ngột nảy ra một ý tưởng kỳ dị, muốn đi điều tra dân tình các nơi. Ngài không những không đi theo lộ trình cũ hồi kinh mà còn chọn lộ trình mới để về, đã vậy lại muốn cải trang mà đi nhằm thăm thú tình hình thực tế trong dân gian.

Mọi người nghe vậy, tất nhiên hiểu rõ trong lòng.

Tại Trần Châu lần này, tuy cuối cùng đã bắt An Lạc hầu Bàng Dục đền tội, nạn hạn hán ở Trần Châu đã được cứu trợ, nhưng Thái sư đương triều Bàng Cát há lại chịu để yên. Sau khi hồi triều, e rằng sẽ là một phen trời long đất lở, gió tanh mưa máu.

Mà cái ghế phủ doãn Khai Phong của Bao đại nhân còn có thể ngồi vững hay không, chỉ sợ cũng khó mà dự liệu được.

Lần này Bao đại nhân đề xuất cải trang vi hành, chủ yếu cũng do lương trước được điểm này, hơn nữa muốn nhân cơ hội đó, quan sát và thể nghiệm dân tình nhiều hơn, cũng là bỏ ra vài phần tâm sức vì bách tính muôn dân, vì triều đình xã tắc.

Cho nên đề nghị của Bao đại nhân, mọi người tất nhiên không có ý kiến gì.

Chỉ là nhân viên được tuyển chọn đi theo lần này, lại trở thành vấn đề.

Đoàn tùy tùng đi theo quan khâm sai có trên trăm người, tất phải có người chủ trì đại cục, mà người chủ trì đại cục đương nhiên là mấy người Tứ đại giáo úy, Công Tôn tiên sinh và Ngự tiền hộ vệ rồi.

Nhưng lão Bao vi phục, sao có thể thiếu được các cao thủ ở bên bảo vệ an toàn, cho nên Nam hiệp võ công cái thể đảm đương vị trí đứng đầu đội bảo tiêu, đương nhiên phải cùng đi.

Xuất môn ra bên ngoài, khó tránh khỏi những tình huống phát sinh đột ngột như nhiễm phong hàn, sinh bệnh, tai nạn..., cho nên vị bác sĩ gia đình vạn năng, Công Tôn tiên sinh càng không thể thiếu.

Bên cạnh đó cũng cần hai hộ vệ làm những công việc lật vặt, thế nên chỉ có hai người trong Tứ đại giáo úy được chọn.

Mà hai vị trí trong danh sách những người đi theo này được cạnh tranh vô cùng khốc liệt.

Trải qua một phen tranh đấu để được đảm nhiệm chức hộ vệ rất kịch liệt (nghe nói Tứ đại giáo úy còn lên tử võ để xác định người đi kẻ ở), cuối cùng nhiệm vụ rơi vào hai người Trương Long, Triệu Hổ. Hai giáo úy còn lại Vương Triều, Mã Hán đại nhân dẫn đoàn người khâm sai rời đi sau đó mấy ngày, như thế trước là tung hỏa mù, bảo vệ cho Bao đại nhân an toàn xuất hành, sau nữa cũng là để phối hợp trong ngoài.

Vốn đội ngũ vi phục xuất hành chỉ có như thế, nhưng ngay ngày xuất phát, trước khi đi, không biết vì sao Công Tôn tiên sinh đột nhiên nảy ra ý tưởng kỳ dị, nhất định phải kéo Kim Kiền đồng hành. Giải thích một cách hoa mỹ thì là: “Kim bồ khoái y thuật tinh thâm, trên đường đi có thể trợ giúp học trò một tay” kiểu kiểu như vậy...

Nhưng không biết vì sao, Kim Kiền nghe mà toàn thân lạnh run.

Cho nên, Kim Kiền đương nhiên là vô cùng nỗ lực tìm lý do, gắng sức xoay chuyển tình thế, bày tỏ sắt son rằng mình đối với kỹ thuật cưỡi ngựa cao thâm không cách nào lĩnh hội được, e là sẽ làm lỡ hành trình...

Nào ngờ...

Công Tôn tiên sinh gương mặt liền giãn ra thành một nụ cười nói: “Không sao, Kim bồ khoái cũng giống như tại hạ, có thể ngồi cùng xe với đại nhân”.

Kim Kiền liền kiên định từ chối: “Thân phận thuộc hạ ti tiện, sao có thể ngồi cùng xe với đại nhân và tiên sinh, không thể không thể!!!”.

Lòng lại thầm kêu: Đùa à, nếu cả ngày đối diện với hai bộ mặt “Hắc bạch song sát”, thì cho dù thần kinh mình có không suy nhược, sợ là cũng mắc bệnh đau đầu nóng trán.

Trương Long nghe thế, không kìm được mở miệng nói: “Kim bồ khoái có thể đánh xe ngựa cùng ta”.

“Trương đại nhân, thuộc hạ cũng không biết đánh xe, nếu vô ý làm ngựa kinh sợ, cái mạng hèn này của thuộc hạ không đáng được nhắc đến, nhưng nếu có gì bất trắc xảy ra với đại nhân, thuộc hạ còn mặt mũi nào mà đi gặp Giang Đông phụ lão?! Không thể được không thể được!”

Triệu Hổ nghĩ ngợi một chút cũng nói: “Kim bồ khoái cũng có thể làm như lần trước, cùng ta cưỡi chung một con ngựa là được”.

“... Cái này...”

“Không ổn.”

Còn chưa đợi Kim Kiền mở miệng quyền chuyển từ chối, Triển Chiêu, người nãy giờ vẫn im lặng, đột nhiên cất tiếng trợ giúp Kim Kiền.

“Lần này đường xá xa xôi, một con ngựa chở hai người, sợ là khó có thể chịu được.”

“Lần trước từ Biện Lương đến Trần Châu, thuộc hạ và Kim Kiền cũng cưỡi chung một con ngựa...”, Triệu Hổ cất tiếng nhắc nhở.

Còn chưa nói xong thì đã bị ánh mắt sắc bén của Triển Chiêu quét qua.

Triệu Hổ nhất thời cả kinh, rụt đầu lại, nào dám nói tiếp nửa câu sau.

Công Tôn tiên sinh tỏ ra có chút khó xử: “Vậy theo ý Triển hộ vệ thì nên làm thế nào?”.

Chỉ thấy đôi mắt của Triển Chiêu rũ xuống một lát, rồi đột nhiên xoay người lao vút ra khỏi cửa, chỉ chưa đầy nửa tuần trà sau đã dắt về... dắt về một con lừa “già” “rụng lông”.

Mọi người nhất thời tròn mắt đờ đẫn.

Chỉ thấy Triển Chiêu đặt dây cương lừa vào tay Kim Kiền, nghiêm sắc mặt nói: “Triển mỗ đi khắp Trần Châu, mới tìm thấy con lừa này. Nghe nói con lừa này đi rất chậm lại ổn định, tính khí cũng ôn hòa, vô cùng thích hợp để cưỡi, Kim bồ khoái thấy thế nào?”

Đi khắp Trần Châu?

Phi! Cái con lừa già rụng lông này sao nhìn thế nào cũng giống hệt con lừa già rụng lông của lão Hán sáng sáng đi mua cháo sớm dắt qua cửa nhà môn vậy.

Kim Kiền trầm mặc tiếp nhận dây cương, len lén ngẩng lên liếc nhìn đôi mắt đen láy nhưng lại ẩn chứa ánh sáng rực rỡ khó hiểu kia, lại nhìn vào thanh Cự Khuyết mà Triển Chiêu vô tình hơi lơ lên, khóe miệng giật giật nói:

“Như vậy rất tốt, thuộc hạ đa tạ Triển đại nhân!”

Hức, Mao chủ tịch, lão nhân gia ngài khỏe chứ, hôm nay rốt cuộc tôi cũng được thể nghiệm cái tinh túy trong câu danh ngôn của ngài: “Hạng sung để ra chính quyền” rồi đó!

Cho nên, Kim Kiền vô cùng “tình nguyện” và “cam nguyện” cưỡi con “lừa quý giá” rụng mất lông do cái vị Nam Hiệp danh chấn giang hồ “rất rất cực khổ” mới tìm về được, gia nhập vào đội ngũ vi phục xuất hành của Bao đại nhân.

Đội ngũ vi hành của Bao đại nhân gồm một chiếc xe, hai con ngựa, một con lừa, vốn định thông thả mà đi, lại thêm Kim Kiền níu chân, thành ra lại càng “chậm chạp” di chuyển. Mặc dù ngựa cứ đi liên tục không nghỉ, nhưng khi đặt chân đến huyện thành cũng là lúc đèn đuốc mới lên.

Huyện này có tên Tây Hoa, thuộc sự quản lý của trấn Thảo Kiều, tuy các cửa tiệm phần thịnh nơi này không nằm trên tuyến đường tắt yếu dẫn tới kinh thành nhưng người dân ở đây rất sung túc giàu có, mua bán tấp nập phần vinh.

Đoàn người vào đến huyện thành liền tìm khách điểm nghỉ chân. May mà khách nhân qua lại huyện thành này không nhiều lắm, phòng trống còn dư dả, giá thuê cũng rất rẻ, mấy người đều được phân mỗi người một phòng, nghỉ ngơi một tối, một đêm này cũng an lành vô sự.

Hôm sau trời vừa hửng sáng, Kim Kiền đã bị Triệu Hổ ngủ cách vách kéo ra khỏi chăn, lôi tới phòng của Bao đại nhân dùng bữa sáng.

Vì phục xuất hành ở bên ngoài thì không câu nệ những quy củ rườm rà phức tạp, trên đường đi tất cả đều ăn cơm cùng bàn với Bao đại nhân, việc này cũng trở thành chuyện bình thường.

Có may mắn được ngồi ăn cơm cùng bàn với khâm sai đại nhân, đó là chuyện vinh quang cỡ nào chứ, nhưng đáng tiếc Kim Kiền lại không nghĩ như vậy.

©STENT

Không vì điều gì khác, chỉ vì vị khâm sai mặt đen này thực quá mức thanh liêm, không có dư tiền mà tiêu xài, mà cái vị sư gia “gậy trúc” làm “chủ chi” bên cạnh lại vô cùng vô cùng keo kiệt, thế nên một ngày ba bữa đều là cải trắng, đậu phụ, canh rau không người lái, đúng tiêu chuẩn thức ăn nhà chùa.

“Công Tôn tiên sinh, lát nữa bản phủ muốn đi dạo một vòng huyện Tây Hoa này, tiên sinh có nguyện ý đi cùng không?”, Bao đại nhân đặt bát đĩa xuống, nhìn sang vị sư gia bên cạnh hỏi.

Công Tôn tiên sinh gật đầu nói: “Học trò đương nhiên là đi cùng”.

Triển Chiêu, Trương Long, Triệu Hổ cũng đồng thời ôm quyền nói: “Thuộc hạ nguyện ý đi theo đại nhân”.

Bao đại nhân khẽ lắc đầu, vuốt râu nói: “Các người đây, bản phủ đã sớm nói rồi, xuất môn ở ngoài, không cần như vậy. Chẳng qua là dạo quanh huyện thành, hà tất phải rầm rộ, phô trương như thế? Bản phủ và Công Tôn tiên sinh cùng đi là được rồi”.

Triển Chiêu nghe vậy, lập tức ôm quyền nói: “Thuộc hạ chỉ lo nghĩ cho sự an toàn của đại nhân”.

“Triển hộ vệ...”, Bao đại nhân liếc nhìn thần thái khấn trương của người thanh niên trước mặt, cuối cùng không thể lay chuyển được, chỉ đành gật đầu nói, “Vậy thì nhờ Triển hộ vệ”.

Công Tôn tiên sinh thấy tình huống như thế cũng mỉm cười nói: “Lời của đại nhân cũng không phải không có lý. Lần này cải trang đi thăm thú ở bên ngoài, nếu cứ mỗi lần ra cửa đều rầm rộ tiền hô hậu ủng như vậy thì cái ngày thân phận khâm sai của đại nhân bị bại lộ sẽ không còn xa”, ngưng một chút, lại tiếp, “Chỉ bằng để Trương Long, Triệu Hổ đi mua mấy thứ rau quả tươi chuẩn bị dùng trên đường cũng tốt”.

“Công Tôn tiên sinh...”, trên khuôn mặt hai người Trương Long, Triệu Hổ lộ rõ vẻ khó xử cùng bối rối.

“Công Tôn tiên sinh”, Triển Chiêu ở bên cạnh đột nhiên mở miệng nói, “hai người Trương Long, Triệu Hổ đi theo Triển hộ vệ cùng bảo vệ đại nhân thì tốt hơn, về phần mua rau quả, nếu không ngại thì xin nhờ Kim bổ khoái”.

“Phụt... Khụ khụ...”, Kim Kiền đang cầm cút chan canh liền ngẩng phắt lên, nhìn thẳng vào Triển Chiêu.

Sặc, cái con mèo này lại nghĩ ra việc gì để hành hạ mình đây?

“Mấy tháng trước Triển hộ vệ từng có may mắn được chứng kiến cảnh Kim bổ khoái mặc cả rau ở chợ, có chút cảm khái đối với tài ứng đối lanh lẹ của Kim bổ khoái, lại càng cảm phục vạn phần với tâm tư miễn tiện của Kim bổ khoái. Nếu có thể mời Kim bổ khoái đi mua rau quả, nhất định sẽ giảm được một số ngân lượng đáng kể.”

Những lời này vừa nói ra, không chỉ Trương Long, Triệu Hổ gương mặt mang theo vẻ kinh ngạc, Công Tôn tiên sinh biểu cảm hàm chứa vẻ thú vị, mà ngay đến Bao đại nhân trước nay vốn thiết diện vô tư cũng lộ ra vài phần thích thú.

“Vậy ư? Bản phủ chưa từng nghe qua, Kim bồ khoái còn có bản lĩnh như vậy sao?”

“Khụ, cái này... đó là, Triền đại nhân quá khen rồi, chỉ là chút tài mọn, không đáng nhắc đến...”, Kim Kiên da đầu tê dại, cười khan nói.

“Kim bồ khoái không cần khiêm tốn như vậy. Nhắc đến bản lĩnh mặc cả của Kim bồ khoái, sợ là trước không ai địch nổi, sau không kẻ sánh bằng”, Triền Chiêu ở bên bồ sung thêm.

“Xin chỉ giáo cho?” Công Tôn tiên sinh liếc nhìn sắc mặt bỗng nhiên trắng bệch của Kim Kiên một cái, mỉm cười hỏi.

Triền Chiêu lặng lẽ liếc Kim Kiên, tiếp tục:

“Kim bồ khoái có còn nhớ, khi đó Kim bồ khoái từng giải thích rất tâm đắc về nguyên do tại sao đại nhân mặt đen còn Công Tôn tiên sinh thì mặt lại trắng bóc...”

Đôi mắt nhỏ đột nhiên mở lớn, Kim Kiên cảm thấy khóe miệng giật giật không ngừng, chỉ có thể trừng mắt nhìn cái vị Ngự tiền hộ vệ, nghe nói vốn ôn hòa nho nhã, điềm tĩnh vững vàng tựa núi, phía trước đang nghiêm sắc mặt, dùng chất giọng nhẹ nhàng êm tai nói:

“Kim bồ khoái từng trước mặt chúng bách tính ở chợ nói rằng, đại nhân vì công vụ bận rộn không có thời gian rửa mặt nên mới khiến mặt đen xì; mà Công Tôn tiên sinh mặt trắng bóc, chính là vì đại nhân muốn tiết kiệm dầu thắp nên mới để tiên sinh dùng bột mì đắp lên mặt phản chiếu ánh trắng, nhờ đó mà phê duyệt xử lý công văn.”

“...”

Trong phòng một mảnh tĩnh lặng.

Công Tôn tiên sinh mặt đã trắng lại càng thêm trắng, Bao đại nhân mặt đã đen lại càng thêm đen, hai người Trương Long, Triệu Hổ khuôn mặt cũng đỏ bừng, cuối cùng không nhịn được, đồng thời nhảy lên hét như bị lửa đốt sau môn, vội vàng chấp tay thi lễ, tông cửa mà chạy.

Mới ra khỏi phòng, đã nghe thấy hai tràng cười bị đè nén không nhịn nổi vang lên.

Kim Kiên muốn khóc mà không có nước mắt, ngay cả ngẩng đầu nhìn sắc mặt Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh cũng không dám, chỉ đành âm thầm thăm hỏi ân cần mười tám đời tổ tông của Tiểu Miêu trong bụng, sau đó cố gắng đứng lên, hô: “Thuộc hạ đi mua rau quả!”.

Lời còn chưa dứt, đã để lại một đám bụi thoát khỏi hiện trường.

Chỉ thấy Triền Chiêu thần sắc không đổi, thông thả đứng lên, cung kính ôm quyền nói: “Thuộc hạ cáo lui trước, đại nhân quyết định xuất hành lúc nào chỉ cần gọi một tiếng, thuộc hạ lập tức đi theo”.

Nói rồi liền thẳng lưng, đỉnh đạc bước ra khỏi cửa.

Chỉ là khi đóng cửa lại, đôi môi mỏng cũng không khỏi khẽ nhếch lên cùng cặp mắt đen lầy ẩn chứa nét cười.

Còn lại Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh mặt đối mặt nhìn nhau hồi lâu, cuối cùng không nhịn được, đưa tay lên che mặt mà cười.

“Khụ khụ... Đại... đại nhân, xin thứ cho học trò vô lễ... khụ khụ...”

“Ha ha ha ha... không sao, không sao, bản phủ đã lâu chưa từng cười như thế này rồi... Thỉnh thoảng như vậy, cũng hay...”

Qua một lúc sau...

“Công Tôn tiên sinh, Kim bồ khoái có chỗ nào đắc tội với Triền hộ vệ vậy?”

“Khụ, vì sao đại nhân lại hỏi như thế?”

“Bản phủ chỉ cảm thấy, trên đường đi, dường như Triển hộ vệ luôn làm khó Kim bồ khoái.”

“Đại nhân cảm thấy Triển hộ vệ làm khó Kim bồ khoái?”

“... Việc này, nếu nói là làm khó, thì không hẳn đúng, chỉ là...”

“Đại nhân thấy Triển hộ vệ của mấy ngày gần đây so với Triển hộ vệ của trước kia thế nào?”

“Tựa hồ như khôi phục lại vài phần tật xấu giang hồ... có điều thế cũng tốt, bình thời Triển hộ vệ luôn quá mức nghiêm khắc với bản thân, bản phủ nhìn mà đau lòng vô cùng. Hôm nay như thế này thì tốt rồi!”

“Nếu đã như thế, đại nhân hà tất phải lo lắng?”

“Khụ khụ, chỉ là bản phủ nhìn Kim bồ khoái... có chút không đành lòng mà thôi...”

“Đại nhân mặc dù luôn được xưng tụng là thiết diện, nhưng lòng lại ôm nổi quan hoài thương xót chúng nhân, học trò cảm phục!”

“Tiên sinh quá khen rồi...”

“Đại nhân, thời gian không còn sớm nữa, xin đại nhân chuẩn bị để xuất hành.”

“Đúng, đúng, đúng, lập tức xuất hành.”

Cứ như thế, cho đến khi Bao đại nhân bước ra khỏi cửa, cũng chưa từng nhớ ra mình vừa lo lắng chuyện gì.

Mà trên khuôn mặt nho nhã của Công Tôn tiên sinh phía sau, ý cười cũng chậm chậm dâng lên.

Huyện thành Tây Hoa tuy không lớn nhưng đường sá rất chỉnh tề sạch sẽ, các cửa tiệm thì ngay ngắn quy củ, dân chúng ai nấy đều ăn mặc gọn gàng, sáng sủa, so với kinh thành cũng chẳng kém là bao.

Mà trên chợ, mua bán tấp nập sầm uất, các thứ rau củ quả tươi ngon được bày bán, những tiểu thương buôn bán nhỏ không ngừng cất tiếng rao, không khí rất náo nhiệt.

Chỉ là lẫn trong đám người mua bán, có một kẻ, hành vi hoàn toàn khác với tất cả, đến chợ lại chẳng mua chẳng bán, cứ đi tới đi lui ở đầu con hẻm ngay cạnh chợ, co người ôm đầu, thở ngắn than dài. Đó chính là Kim Kiền, người vừa chạy trốn chết khỏi khách điểm:

“Nghĩ xem gần đây mình an phận thủ thường, không làm mấy chuyện lớn kinh thiên động địa, cũng chưa từng chòng ghẹo trai gái con nhà lành khuynh quốc khuynh thành, đối với Tiểu Miêu được người người trên giang hồ ngợi khen lại càng thêm tôn kính, hà cớ gì mà mấy ngày nay hôm nào Tiểu Miêu cũng túm lấy mình trêu chọc chứ? Không lẽ Nam hiệp, đường đường một nam tử thân cao bảy thước cũng có kỳ kinh nguyệt? Thực là quá mức quỷ dị!”

Ngưng một lát, Kim Kiền đột nhiên nhớ ra cái gì, chợt nhảy dựng, lôi từ trong người ra một túi tiền, vội vàng mở đôi mắt nhỏ lên nhìn trừng trừng vào trong túi, khuôn mặt liền biến sắc như nhà có đám kêu lên:

“My God! Bị Tiểu Miêu dọa, mình quên chưa lấy tiền từ chỗ Công Tôn tiên sinh đã chạy mất rồi, cũng không biết tiền mua trái cây có được thanh toán không nữa...”

Dứt lời, lại ngồi xồm xuống, đôi lông mày nhăn nhúm thành hai con sâu róm, thần sắc trầm hẳn xuống lầm bầm nói: “Chắc chắc, nhớ tới sắc mặt của Công Tôn Trúc Tử, sợ là chi phí mua bán hôm nay vô vọng, không cách nào được thanh toán rồi... Nghĩ mà xem mình tận tâm tận lực vào sinh ra tử quên ăn quên ngủ mới dành dụm được mấy văn tiền riêng, không lẽ cứ vậy mà cuốn theo gió bụi ư...”

“Này, tiểu tử!”

“Trời cao ơi, đất dày hỡi, chúa Jesus người ơi... hãy mở mắt ra mà trông...”

“Này này, gọi người đó, cái tên nhỏ thó ngồi xồm góc tường ấy!”

“Gọi cái gì mà gọi?! Không nhìn thấy tôi đang suy ngẫm đại kế dân sinh hả... Hử?!”

Kim Kiền đứng phắt dậy, trợn mắt nhìn về phía tiếng nói phát ra, đang định chửi ầm lên với cái tên không có mắt dám cắt đứt mạch suy nghĩ của mình, có điều vừa mới thốt ra miệng được nửa câu, liền nuốt ực trở vào.

Chỉ thấy cách Kim Kiền chưa đầy năm bước chân, là một gã vai hùm thân gấu vận trang phục giang hồ đang đứng, dáng người cao lớn, mặt mày dữ tợn, vẻ ác độc hung tàn ngập tràn, đôi mắt hình tam giác phát ra hung quang; mà điều quan trọng, chính là bên hông gã giắt một thanh cương đao với vỏ đen sì, mới nhìn đã biết tuyệt đối không phải hạng lương thiện gì.

“Vị nhân huynh này, không biết có gì chỉ giáo?”, Kim Kiền hơi ngẩn ra, trong nháy mắt sắc mặt liền biến đổi, môi lập tức cong lên thành một nụ cười, ôm quyền hỏi.

Muốn đánh cũng tránh mặt cười, trước tiên cứ cười đã rồi nói.

“Thoạt nhìn rất lạ mắt, là người bên ngoài tới hả?”, gã đánh giá Kim Kiền trên dưới một phen, rồi liếc đôi mắt tam giác hỏi.

“Ôi, đúng...”, Kim Kiền chớp chớp mắt trả lời, lòng lại thầm buồn bực: Khẩu khí người này sao giống quan sai thắm vắn vậy, chỉ là hình tượng này... thật tổn hại hình ảnh của nhân viên nhà nước thời cổ đại quá đi.

“Tới huyện Tây Hoa làm cái gì?”

“Cái này, chỉ là đi ngang qua thôi... Ha ha...”. Làm cái khỉ khô nhà người ấy!

“Ngồi ở đâu chợ làm gì?”

“Hả? Mua đồ ăn, mua đồ ăn...” Kim Kiền thực có chút khó hiểu khi bị gặng hỏi thế này, nhưng ở đây lạ nước lạ cái, lại không biết chắc thân phận người này, chỉ đành trả lời qua loa ứng phó.

Gã đó tiến lên vài bước, đôi mắt tam giác đánh giá Kim Kiền từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên mấy bận, mãi đến khi vẻ tươi cười trên khuôn mặt của Kim Kiền sắp không giữ nổi nữa, mới nói:

“Vậy còn không mau đi đi? Đừng ngồi ở đây cản đường!”

“Hơ... Vâng, đi liền...”

Kim Kiền nghiêng đầu gỡ gỡ tóc, miệng vâng dạ trả lời, y theo lời mà xoay người đi vào chợ, nhưng trong đầu lại có một loại cảm giác rất không bình thường.

Thần sắc cái gã phía sau lưng trọng liếc nhìn bóng lưng Kim Kiền một cái, rồi cũng xoay người rời đi.

Chỉ thấy chợ của huyện thành Tây Hoa này tuy không lớn, nhưng các loại hoa quả rau củ nào cũng có, tươi ngon đẹp mắt, tiếng rao tiếng người buôn kẻ bán huyền ảo ầm ĩ, không khỏi khiến cho Kim Kiền nhớ đến những ngày tháng huy hoàng đi mua bán nơi phố thị Đông Kinh Biện Lương, lòng nhất thời trào dâng một thứ tình cảm hoài niệm khôn tả.

Những tháng ngày rực rỡ hiện lên rõ mồn một trước mắt, thoáng cái một luồng không khí, sự hưng phấn, cảm giác mê say sôi nổi dâng trào trong lồng ngực, Kim Kiền hít sâu một hơi, xắn tay áo, đôi mắt nhỏ long lên, liền tiến ngay đến chỗ một tiểu thương gần nhất.

“Đại thúc, lê của thúc bán thế nào?”

Vị đại thúc bán lê này mắt không buồn ngược lên, lạnh nhạt thốt ra một câu: “Mười văn tiền một quả”.

“Hả... Thúc nói gì?!", đôi mắt nhỏ của Kim Kiền trợn tròn, kinh ngạc đến mức dưới chân lão đảo, “Mười văn tiền một quả? Đại thúc, chỉ bằng thúc đi cướp tiền trang cho rồi, nói đùa cũng đừng nói như thế chứ!?”

“Ai nói đùa với cậu?”

Kim Kiền chớp chớp mắt, thầm nghĩ: Chắc chắn, thời gian trước giá lê của cả Đông Kinh Biện Lương còn không quá mười văn tiền ba cân, vậy mà mới chưa đầy mấy tháng, sao giá cả lại phi vọt lên đến mức này? Lạ phát chẳng? Hay khủng hoảng kinh tế? Hay là quan hệ ngoại giao hai nước Tống Liêu trở nên căng thẳng?

“Khụ khụ, đại thúc, lê của thúc hình như hơi đắt rồi?”

“Đắt?! Giá của tôi coi như còn rẻ đó, nếu không cậu đi hỏi những chỗ khác xem!”

“Không bớt chút nào ư?”

“Một vắn tiền cũng không bớt!”

“Thật sự là không bớt sao?”

“Nửa vắn tiền cũng không thể thiếu!”

“Được, đại thúc, thúc thật có cốt khí!”

Kim Kiên nhăn mặt xoay người rời đi.

Hừ, chỉ bằng cái danh hiệu “Khai Phong đệ nhất đim giá”, hôm nay nếu không thể đem vật giá ở chợ này giảm xuống ba phần, thì chữ “Kim” này sẽ viết ngược!

Hai tuần hương sau....

“Tục ngữ nói: Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân! Thế sự vô thường, vật giá khó lường! Đừng nói đem chữ “Kim” viết ngược, sợ là viết ngang cũng còn khó ấy chứ...”

Kim Kiên ngẩn ngơ đứng ở cuối chợ, tóc tai tán loạn, sắc mặt xanh mét, nhìn dân chúng lũ lượt qua qua lại lại, đột nhiên dâng lên thứ cảm giác vật đổi sao dời, lạ lẫm vô ngần.

Trải qua mấy phen khẩu chiến dữ dội tới mức trời u đất ám, ngay cả lưỡi cũng mòn đi mất một nửa, mà giá cả thì đến nửa vắn tiền cũng chẳng giảm được.

Đưa tay sờ vào túi tiền vốn không lấy gì làm nhiều nhận trong lòng, Kim Kiên đột nhiên thấy tim buốt nhói.

Mất hết hy vọng, đau thấu tâm can cũng chỉ đến thế này mà thôi....

Tiền riêng tổng cộng chưa đầy năm mươi vắn, cũng chỉ mua được bốn quả rươi lê, trừ mình ra, thì mỗi người đến một quả lê cũng chẳng đủ mà chia.

Lão Bao à, tiền lương, tiền thưởng, ba phúc lợi xã hội[1] của tôi có nên tăng không?!

[1] Ba phúc lợi xã hội ở đây gồm có: bảo hiểm y tế, bảo hiểm hưu trí, bảo hiểm thất nghiệp.

“Haizzz...”, Kim Kiên thở dài cái thượt, hai mắt đại ra đảo qua đảo lại trong chợ, đột nhiên, trong đôi mắt nhỏ lóe lên một tia sáng, chỉ thấy Kim Kiên điểm mũi chân, tung mình lên đến trước một sọt hàng cách chợ hơn một trượng.

“Này này, tiểu ca, lê này huynh bán thế nào... đây?”

Giọng nói mắc lại trong cổ, đôi mắt nhỏ của Kim Kiên tròn tròn lên, ngẩn ngơ nhìn cái người bán lê trước mặt, trong lòng bất giác vang lên một câu thế này: Tây Thi trái cây ư?!

Chỉ thấy thiếu niên trước mắt này, tuổi khoảng mười sáu mười bảy, thân hình cao gầy, vận nông phục giản dị, đai lưng vải thô quấn quanh eo nhỏ, tóc đen huyền, đôi lông mày như vẽ, hai mắt long lanh ngập nước, môi đỏ tựa anh đào. Nếu phần ngực không bằng phẳng, yết hầu không nhô lên, thì Kim Kiên cơ hồ hoài nghi vị thiếu niên trước mặt đây chính là một cô gái mặc nam trang.

“Khách quan muốn mua lê?”, hiển nhiên là thiếu niên này bị Kim Kiên đột nhiên xuất hiện dọa cho hoảng sợ, qua một lát mới mở miệng hỏi.

“À... đúng, mua lê, bao nhiêu tiền?!”

May mà Kim Kiên vẫn thường được sắc đẹp tuyệt đỉnh của Tiểu Miêu rèn luyện, hun đúc, cho nên chỉ chưa đầy mấy giây liền ổn định lại tâm thần, phần chấn vô cùng, nghiêm sắc mặt hỏi.

“Mười vắn tiền ba cân”, thiếu niên trả lời.

“Ừm hả?!”, mí mắt Kim Kiên run lên, bỗng nhiên cao giọng, “Huynh nói bao nhiêu tiền?!”

Dường như vẻ mặt của Kim Kiên quá mức đặc sắc, thiếu niên không khỏi mỉm cười một cái đáp: “Mười vắn tiền ba cân”.

Kim Kiền bỗng có cảm giác trước mắt ánh hào quang toả vạn trượng, khí lạnh rọi khắp:

Thánh mẫu Maria! Thiếu niên này nhất định là Tán tài đồng tử mà Thượng đế phái xuống!

“Bớt nói nhảm đi! Cân cho tôi hai cân trước!” Kim Kiền hai tay chống nạnh khí thế nuốt sơn hạ ra lệnh.

Đôi lông mi dài của thiếu niên chớp lên chớp xuống mấy lần, mới hoàn hồn lại, vội vàng cúi đầu nhặt lê trong giỏ đặt lên cân.

“Hai cân, khách quan, của ngài đây...”

“Khoan đã!” Một giọng nói bất thiện quát lên bên tai, một bàn tay to đột nhiên giơ ra chắn giữa hai người, làm cho số lê Kim Kiền sắp cầm bị rơi xuống đất.

Kim Kiền nhất thời tức giận, quay đầu chửi ầm lên: “Là tên khốn nào không có mắt, dám quấy rối ông đây mua đồ?! Có phải là rảnh quá nên ngứa mình... hơ?”

Đến khi nhìn rõ người trước mặt, Kim Kiền liền sửng sốt.

Mắt tam giác, râu quai nón... đây chẳng phải là cái gã vừa mới đụng độ ở chợ sao?

Mà bên cạnh gã đó, còn hơn chục tên vũ phu cũng ăn mặc y chang thế, vẻ mặt rất chi là bất thiện.

“Hừ hừ, để ta xem cái tên ăn gan hùm mật gấu nào dám đến đây mua đồ?! Thì ra là người, tên tiểu tử thói từ bên ngoài tới!”, gã mắt tam giác trừng lên, cười lạnh nói.

Hả?!

Kim Kiền chớp chớp mắt mấy lần, nhìn mấy tên vũ phu sắc mặt sầm sì trước mặt, không khỏi quay đầu nhìn sang thiếu niên bán lê đứng bên cạnh.

Vừa quay sang nhìn Kim Kiền liền kinh ngạc đứng nguyên tại chỗ.

Chỉ thấy thiếu niên nọ cau đôi mày dài, đôi mắt long lanh nước đầy phẫn nộ, sắc mặt đen đi quá nửa, thân hình nhỏ gầy cứng ngắt.

Gì... Biến thân thành Thiên thần sa ngã rồi sao?!

“Phạm Dung Hoa, lá gan người cũng chẳng nhỏ đâu nhỉ, không giao ra ‘phí hợp chợ’ mà dám đến chỗ này bán hàng ư? Có phải mấy ngày trước ông đây dạy dỗ người quá nhẹ nhàng không?”

Gã hung hăng đẩy Kim Kiền qua một bên, dẫn mấy tên thủ hạ đi thẳng tới sọt hoa quả, trừng mắt nhìn thiếu niên nọ quát lớn.

“Ta chưa từng vào chợ buôn bán, vì sao phải nộp ‘phí hợp chợ’?”, thiếu niên tên Phạm Dung Hoa ngược đôi mắt long lanh trong trẻo lên nhìn thẳng vào mấy người trước mặt rành rọt hỏi lại.

“Ha ha, chưa từng vào chợ?! Tiểu tử, người chó có cho rằng cách vài thước như vậy thì có thể trốn không nộp ‘phí hợp chợ’ nhé?! Nói cho người biết, cả huyện Tây Hoa này chỗ nào cũng là địa bàn của Quách gia, chỉ cần người buôn bán trong huyện Tây Hoa này, thì ‘phí hợp chợ’ một văn tiền cũng không thể thiếu!”

“Người...!” Phạm Dung Hoa sắc mặt tái đi, đôi môi đỏ mím chặt lại thành một đường chỉ.

“Hừ! Không lằng nhằng nữa! Các huynh đệ, đập phá cho ta!”, gã cười lạnh một tiếng hô lên một cái, mấy tên sau lưng liền xông lên phía trước, đá Dung Hoa ra rồi giơ chân đạp vào sọt lê.

“Không được!” Chỉ thấy Phạm Dung Hoa rạp người xuống, ôm sọt lê bảo vệ trước ngực, nhất thời vô số bàn chân đá vào tấm lưng nhỏ gầy của cậu thiếu niên.

“Người, cái tên tiểu tử thói này!”

Gã cầm đầu ánh mắt chợt biến hoá, rút thanh cương đao bên hông ra, hàn quang loé lên, lưỡi đao nhắm thẳng vào khuôn mặt trắng nõn của Phạm Dung Hoa mà vạch tới.

Nói thì chậm, khi đó xảy ra rất nhanh, chỉ thấy gió rít lên trước mặt, thanh cương đao trong tay gã kia bỗng nhiên bị ghìm lại. Định thần nhìn kỹ, thì thấy một thiếu niên gầy yếu chẳng biết xuất hiện trước mắt từ lúc nào, hai tay giữ chặt lấy chuôi đao, không cho lưỡi đao kia hạ xuống nửa phần.

Đó chính là Kim Kiền, thiếu niên từ bên ngoài đến ban này mưa lên.

Tất cả đều sửng sốt.

Chỉ thấy Kim Kiền nặn ra vẻ tươi cười nói: “Mấy vị đại ca, chuyện gì cũng có thể thương lượng được, hà tất phải động đao thương chết, làm tổn thương đến hoà khí...”

Nhưng lòng lại thầm kêu khổ.

Sặc, chẳng qua chỉ ra ngoài mua có mấy cân lê thôi cũng đụng phải bọn xã hội đen thu phí bảo kê, đúng thật là ngày giờ bất lợi, việc xấu đầy cửa... Haizzz, có điều một thanh niên năm tốt[2] thiện lương, hiền lành, nhân hậu, quên mình vì người như mình đây, sao có thể giương mắt nhìn một mỹ thiếu niên... khụ khụ... à là một người dân lương thiện bị bọn xã hội đen hạ độc thủ! Hành vi đáng khinh như thế đường đường một người hiền đại như mình sao có thể làm đây?! Huống hồ mấy cái tên xã hội đen tép riu này, mình chỉ cần tuý tiện ném ra vài viên đạn khói là có thể dễ dàng đối phó...

[2] Thanh niên năm tốt chính là học tập tốt, tư tưởng tốt, công tác tốt, kỷ luật tốt, tác phong tốt.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền liền lén thò một tay vào trong người sợ soạng...

Gì

Hơ?!

Ha!!

Ha ha ha... Khụ khụ...

Mới rồi vội vàng ra cửa hình như quên mang túi thuốc theo rồi..

121. Q.8 - Chương 2

Ngự Miêu tương trợ mà thoát hiểm,

họ Quách hành ác chọc thiên uy.

Cái gọi là “anh hùng cứu mỹ nhân”, kết cục tám chín phần chính là trai tài gái sắc, nhân duyên trời định, thành giai thoại giang hồ, lưu truyền một thời.

Nhưng tiết mục lãng mạn kinh điển loại này đụng tới Kim Kiền, lại chỉ có thể dùng hai chữ “thê thảm” để hình dung.

Một cánh tay chặn tay cầm đao của gã cao lớn như gấu trước mặt, tay kia thò vào trong áo sờ soạng hồi lâu không có kết quả, lúc này tâm tình Kim Kiền chỉ có thể dùng một câu để biểu đạt:

Đã nghèo còn mắc cái eo, nhà đương dột nát đang đêm mưa rào, khổ ghê phía trước đụng “Mèo”, sau lưng thọ giặc làm sao bây giờ... Đúng là xui tận mạng mà!

“Khụ khụ... vị, vị anh hùng đại ca này... cái đó, hôm nay tiết trời tốt thật...”

Mồ hôi lạnh tuôn đầy đầu, miệng thì ú ớ hồi lâu, Kim Kiền cũng chỉ có thể miễn cưỡng nặn ra mấy câu bất chuyện kiểu “dở hơi ngớ ngẩn” để làm dịu bớt bầu không khí căng thẳng, chẳng ngờ hiệu quả lại khá được.

Cái gã bị giữ tay gân xanh trên trán nổi lên phập phù, hung hăng trừng mắt nhìn thiếu niên gầy nhỏ trước mặt, vẻ hung tàn hiện rõ qua tiếng quát:

“Tiểu tử thôi, ngươi là cái cọng hành nào mà dám diễu võ dương oai trước mặt ông đây, không muốn sống nữa hả?!”

Nói rồi, cánh tay vung lên, hất Kim Kiên liêu xiêu ra một bên, thanh đao giơ lên, bổ về phía Kim Kiên.

Mắt thấy hàn quang chợt lóe, gió rít lên, Kim Kiên chỉ cảm thấy có làn sóng dội lại trong đầu, da bụng co giật, đôi mắt nhỏ híp lại, nghiêm sắc mặt, đột nhiên quát lên: “Khoan đã!!!”.

Cái gọi là “gần mực thì đen, gần đèn thì rạng”, tiếng quát này của Kim Kiên, đúng thật có vài phần chân truyền của Bao đại nhân vỗ bàn trên công đường, lập tức khiến cho mấy kẻ hung ác kia dừng ngay tại chỗ.

Chỉ thấy đôi mắt nhỏ của Kim Kiên long lên, nhìn trừng trừng vào cương đao trước mặt, thân hình thẳng tắp, vung tay một cái, khí phách hiên ngang lăm liệt như đang bàn chuyện quốc gia đại sự mà nói:

“Vị anh hùng này, ta cũng hiểu được gần đây kiếm sống thật không dễ dàng gì, nhưng việc sách nhiễu, uy hiếp đe dọa thu phí bảo hộ buôn bán thực chẳng có tiền đồ gì. Xem vị anh hùng ngài cũng đoan chính, sừng sững như cây ngọc đón gió, bản lĩnh giỏi giang, sao lại để mai một đi thế này?! Cái gọi là nam nhi chí ở bốn phương, vì quốc gia vì dân chúng, bằng vào thân thủ của anh hùng, sao phải lo đến chuyện không thể rạng danh giang hồ, uy chấn bốn phương. Đại ca, nếu huynh có thể bỏ tà theo chính, vì sự yên bình của giang hồ, vì sự hài hòa của Đại Tống mà cống hiến sức lực một phen, ngày sau tất sẽ lưu danh muôn thuở, để lại tiếng thơm ngàn đời!”

Một tràng lời lẽ này vừa thốt ra, mấy tên hung đồ kia đều kinh ngạc sững sốt, đến cả Phạm Dung Hoa cũng ngạc nhiên, chỉ có Kim Kiên cảm giác khổ sở trong lòng lại lan tràn:

Chắc chắc, không ngờ mình đường đường một người hiện đại, mà nay lưu lạc đến phải võ mông nịnh bợ mấy tên xã hội đen cổ đại để giữ mạng, thật là “thời thế tạo anh hùng”...

“Tiểu tử, ngươi là ai?”, gã kia tái mặt hỏi, thanh Khoát diệt đại đao trong tay cũng hạ xuống vài phần.

“Anh hùng, ta chẳng qua chỉ là một nhân vật nhỏ, tiện danh không đáng được nhắc đến, không đáng được nhắc đến...”, cơ thịt trên khóe môi Kim Kiên run run, nỗ lực lắm mới kéo lên được một nụ cười mỉm thâm sâu khó dò nói.

Gã kia nghe vậy, tỉ mỉ đánh giá Kim Kiên hồi lâu, lại thấy Kim Kiên mang dáng vẻ như đã lường trước được mọi việc, lòng không khỏi có chút cân nhắc.

Tên thủ hạ bên cạnh thấy thế, bước lên mấy bước, ghé tai gã kia thấp giọng nói: “Đại ca, đệ thấy tên tiểu tử này khinh công quỷ dị, miệng lưỡi xảo quyệt, tuyệt không phải hạng tốt lành gì. Hơn nữa Quách gia đã dặn dò, mấy ngày tới khâm sai phụng chỉ xuất tuần sẽ tới huyện Tây Hoa, những ngày này thực không nên gây chuyện, đệ thấy, chúng ta thêm một chuyện chi bằng bớt đi một việc! “.

Gã cầm đầu nghe vậy, mặc dù có chút không cam lòng nhưng cũng khẽ gật đầu, nhìn Kim Kiên một cái, nói: “Tiểu tử, ta thấy ngươi xuất ngôn bất phạm, công phu cũng không tệ, nghĩ ắt cũng có vài phần danh tiếng trên giang hồ, ông đây hôm nay nể mặt, tha cho ngươi một con đường sống!”.

Kim Kiên nghe vậy, cảm thấy như được đại xá, lập tức hai mắt phát sáng nặn ra vẻ mặt tươi cười nói: “Vị anh hùng này, quả nhiên khoan dung độ lượng, ta xin tạ ơn trước”, nói rồi, chấp tay ôm quyền, mũi chân khễ điểm, viu một cái đã lướt xa hơn một trượng.

Đang lúc mọi người cho rằng người này sẽ phi vội đi, nhưng thấy thân hình Kim Kiên đột nhiên khựng lại, bóng lưng thẳng tắp cứng nhắc mấy giây, sau đó quay người, chỉ hai bước liền lộn trở lại, khuôn mặt trưng ra một nụ cười nịnh nọt nói: “Xin lỗi, xin lỗi, ta quên đồ... ha ha...”.

Mọi người đều ngơ ngác không hiểu.

Chỉ thấy Kim Kiên vội vã khom người xuống, dùng tốc độ nhanh đến mức không nhìn thấy rõ nhất những quả lê nằm lán lóc trên đất vào lòng, vừa ôm vừa nhặt, cho đến khi tới bên cạnh Phạm Dung Hoa, mới hơi ngẩng đầu lên, nhướng mày trừng mắt nhìn Phạm Dung Hoa, con ngươi đảo liên tục, cơ thịt trên mặt nhấp nhô lên xuống trái phải ra hiệu.

Phạm Dung Hoa thoáng sững sốt, sau liền hiểu rõ, lòng không khỏi cảm động, vội vàng chớp chớp mắt.

Kim Kiên bất giác cảm thấy hoa mắt, lập tức lệ nóng rưng rưng, lòng thầm cảm khái:

Chắc chắn, mỹ thiếu niên sao mà lại giỏi đoán ý người khác thế cơ chứ, mình chẳng qua chỉ tùy tiện ra hiệu bằng mắt một cái, đã có thể lý giải được tinh thần hiển dương vĩ đại của mình ngay được, hơn hẳn Tiểu Miêu bụng dạ rối rắm khó lường kia. Trước mặt mình đây chính là thiên sứ thuần khiết vô địch hạ phàm, thật không uống công mình mạo hiểm tính mạng mà quay lại làm “anh hùng cứu mỹ nhân”.

Nghĩ đến đây, Kim Kiên càng tập trung tinh thần, hạ quyết tâm, cầm chắc quả lê trong tay, đứng thẳng người dậy, vung mạnh cánh tay lên ném đi, miệng thì hô to: “Có ám khí!”.

Đúng lúc mấy gã kia cảm thấy mù mờ vì hành động của Kim Kiên nên nào có ngờ tới Kim Kiên làm như vậy, vì thế khi nghe Kim Kiên hô “Có ám khí!”, lại thấy một vật đen sì xé gió lao đến, cũng không suy xét kỹ càng, lập tức nghiêng mình tránh né, đợi đến khi hoàn hồn lại mới phát hiện cái gọi là ám khí chẳng qua chỉ là mấy quả lê, lại ngẩng đầu lên thì thấy thiếu niên gầy nhỏ nọ đã kéo Phạm Dung Hoa chạy trốn rất xa rồi, trong không trung còn lảng đảng truyền tới câu thế này:

“Này! Sao huynh chạy chậm thế hả...”

“Tiểu tử thôi, dám đùa bọn chúng ta!!!”

Mấy tên lỗ mãng ngu ngốc kia nhất thời tức giận, lập tức vác cương đao lên đuổi theo.

“Mụ nội nó, còn không đứng lại!!!”

“Tiểu tử thôi, người không muốn sống nữa hả?!”

Kim Kiên thân không có nửa phần nội lực, khinh công thoát thân không cách nào sử dụng trong một thời gian dài, tự bảo vệ mình thì có thể, chỉ là lúc này lại còn kéo theo một người chạy trốn chết, thực là tấm lòng có dư mà thực lực chẳng đủ, chạy ở phía trước cực khổ vạn phần, cảm thấy đau sốc hông sắp mất mạng tới nơi.

Phạm Dung Hoa là bách tính bình thường, chẳng may có chút nền tảng công phu, cước bộ nào có thể sánh với Kim Kiên, càng chạy càng thở dốc chịu không thấu, lại nghe thấy tiếng bước chân, tiếng la hét của mấy gã hung ác phía sau sắp tới gần, càng cảm thấy vô vọng, bất giác ra quyết định, nói: “Khách, khách quan, ngài chạy đi... không cần phải lo cho tôi...”, vừa nói vừa muốn rút phần cổ tay đang bị Kim Kiên nắm chặt ra.

©STE.NT

Chẳng ngờ tay Kim Kiên lại y như vôi bạch tuột nắm rất chặt, bất luận là dùng bao nhiêu sức cũng chẳng thể rút ra nổi.

“Khách, khách quan, ngài trước hãy...”, tai nghe tiếng bước chân sau lưng càng gần, Phạm Dung Hoa càng nôn nóng, lực tay cũng mạnh hơn, tiếng nói cũng gấp gấp hơn.

Nhưng lực nắm chặt tay Phạm Dung Hoa lại chẳng mấy may suy giảm nửa phần.

“Câm miệng...”, người chạy phía trước hào hển quăng lại một câu.

Nhìn thấy thiếu niên gầy yếu phía trước bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp tóc, lại thấy cánh tay nhỏ bé nắm chặt lấy cổ tay mình, Phạm Dung Hoa trong lòng vừa kính phục vừa xót xa:

Không quen không biết vẫn sẵn sàng rút đao tương trợ, người này còn chưa qua tuổi thiếu niên, lại trọng nghĩa đến như thế, chắc chắn thiếu niên anh hùng mà người người trên giang hồ vẫn xưng tụng chỉ đến thế này...

Đáng tiếc Phạm Dung Hoa chỉ lo cảm động, không nghe rõ Kim Kiên thở hổn hển thốt ra nửa câu sau: “Tôi cũng muốn buông tay ra lắm...”.

Thế nhưng mỹ sắc trước mặt, tay không nghe lệnh của đại não á á á á...

Mình hận loại bản năng này aaaaaa...

“Tiểu tử thôi, xem người bây giờ chạy đi đằng nào!”

Ngay lúc Kim Kiên còn đang khổ chiến giữa lý trí và bản năng, đột nhiên nghe một tiếng quát như sấm rền vang lên trên đỉnh đầu, ngẩng lên thì thấy một gã cơ bắp cuộn cuộn lộn người trên không, nhảy tới phía trước mình, lại nhìn bốn phía xung quanh, hai người họ đã bị mấy tên hung ác kia bao vây.

Hai người Kim, Phạm đều thót tim, sắc mặt trắng bệch kinh hoàng đứng nguyên tại chỗ.

Phạm Dung Hoa nhìn Kim Kiên một cái, lòng thầm chua xót:

Thiếu niên anh hùng như vậy, mà nay lại vì mình...

Kim Kiên nhìn mỹ thiếu niên bên cạnh, lòng cũng thốt lên một câu:

Chết dưới khóm mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu... Ặc ặc, chưa biết có chết hay không mà sao đầu cứ nhảy ra câu thoại này?! Điềm xấu vô cùng!

Gã râu quai nón cầm đầu nhảy một cái, chớp mắt đã đến trước mặt Kim Kiên, cười ác độc nói: “Hay cho tên tiểu tử thói nhà người, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, giờ ta xem ngươi còn chạy đi đằng nào?!”.

Mấy tên lâu la phía sau cũng hét lên: “Đại ca, đừng nói nhiều với chúng nữa, hãy cho hai tên tiểu tử thói này ném mùi lợi hại!”.

Gã râu quai nón cười lạnh, vút một cái gươm cương đao lên, nhắm thẳng người Kim Kiên bổ xuống.

“Không được!”, Phạm Dung Hoa lao lên một bước, chắn trước thanh đao, đem Kim Kiên bảo vệ phía sau.

Kim Kiên kinh hãi trong lòng, mắt thấy lưỡi đao sáng loáng sắp vung xuống da thịt mịn màng trơn bóng của Phạm Dung Hoa, nhất thời đại não chết lặng, ma xui quỷ khiến thế nào Kim Kiên lại kéo Phạm Dung Hoa ra sau lưng, giơ tay lên, định dùng cánh tay để đỡ một đao này.

Viu...

Keng! Keng keng keng keng!

Một âm thanh xé gió vang lên, tiếp theo lại nghe thấy tiếng động lớn hơn, chỉ thấy mấy thanh Khoát diệt trường đao trong tay những tên hung ác kia nhất tề bị gãy làm hai, đồng loạt rơi xuống đất.

Mà những tên hung ác thô lậu kia, đầu tiên là ngây ra, lát sau không hèn mà cùng nhìn quanh bốn phía, nhất thời mặt cắt không còn giọt máu, cả người run lẩy bẩy.

“Có, có có có có có ma aaaaaaa!!!”

“Ma á á á!!!”

“Á á á á á!!!”

Không biết tên nào hét lớn đầu tiên, mấy tên còn lại đều bị dọa tới mức tè ra quần, quăng nửa đoạn đao trong tay đi, chạy trốn toán loạn như ong vỡ tổ, biến mất sạch sẽ không còn một mống.

Gì thế?!

Còn lại hai người Phạm Dung Hoa và Kim Kiên trợn tròn mắt ngu mặt đứng nguyên tại chỗ.

Lát sau...

“Này... tiểu ca bán hoa quả, huynh có cảm thấy hôm nay gió hơi lạnh không...”, rõ ràng mặt trời rực rỡ chiếu rọi trên cao, nhưng Kim Kiên lại thấy sống lưng lạnh toát, không khỏi mở miệng hỏi.

Phạm Dung Hoa bên cạnh khó hiểu, nhìn Kim Kiên một cái, ngơ ngác lắc lắc đầu.

“Sao tôi cảm thấy có cơn gió lạnh...”, Kim Kiên rụt rụt cổ tiếp tục nhỏ giọng nói.

“... Khách, khách quan, ngài, sau lưng ngài...”, khuôn mặt trắng mịn của Phạm Dung Hoa hơi biến sắc, đôi con ngươi ngập nước nhìn chằm chằm vào phía sau Kim Kiên lắp bắp nói.

Một dự cảm không lành rất quen thuộc bỗng nổi lên, Kim Kiên chậm chậm xoay người, định thần nhìn kỹ, nhất thời da mặt không khống chế được nhẩn nhúm lại.

Người đứng trước mặt, thân tựa cây tùng, áo lam tung bay trong gió, mi mày sáng ngời như trăng chiếu rọi, đôi con ngươi đen láy giấu ngàn tinh tú, khuôn mặt tuấn lãng bất phàm, nhưng sâu trong đôi mắt lấp lánh kia lại ẩn chứa băng tuyết ngàn năm, hàn khí bức người.

“Triển... Triển Triển Triển... tiểu nhân, ơ... vừa rồi tạ đại nhân cứu...”, khóe miệng giật giật hồi lâu, Kim Kiền cũng không thể thốt ra được một câu hoàn chỉnh.

Đôi mắt đen láy đầy kiên định đánh giá Kim Kiền một lượt, chất giọng lúc bình thường rất dễ nghe giờ đây lại có chút chói tai: “Rút đao tương trợ, xả thân vì người...”

“Cái, cái đó tạ đại nhân khen ngợi...”

“Kim huynh quả nhiên là bản sắc anh hùng!”

Kim, Kim Kim Kim huynh?!

Chuông báo động trong đầu réo vang, một giọt mồ hôi lạnh cực lớn lăn từ trên trán Kim Kiền xuống.

Hình như mỗi lần nghe thấy kiểu xưng hô này, đều không có chuyện gì tốt.

Cả người rụt lại, Kim Kiền liền cúi đầu rũ mắt, cơ hồ co rúm thành một đồng tử mình kiểm điểm.

Ai, con mèo này gần đây tính khí rất cổ quái, hỷ nộ vô thường, khó mà nắm bắt được, lúc này chẳng biết vì sao tâm tình lại khó chịu thế. Để đảm bảo an toàn, mình nên nhận sai trước thì hơn!

Im lặng hồi lâu...

“...”

Hàng mi dài khê chớp, làn môi mỏng hơi mím, băng tuyết trong đôi mắt đen lấp lánh dần tan vài phần, đảo mắt một cái, người trước mặt khôi phục lại vẻ nho nhã trầm ổn, trở thành Nam Hiệp tính khí ôn hòa mà giang hồ xưng tụng.

“Không biết vị này là?”, Triển Chiêu chuyển đề tài, đột nhiên hướng Phạm Dung Hoa hỏi.

Lúc này Phạm Dung Hoa mới hoàn hồn, luống cuống sửa sang lại y phục, vội vàng ôm quyền đáp: “Tạ hạ Phạm Dung Hoa, không biết các hạ là...”

Triển Chiêu khê gật đầu, ánh mắt hướng sang Kim Kiền.

“A, a, đây, đây là bảo tiêu của lão gia nhà tôi... à, là thị vệ, thị vệ đại nhân...”, Kim Kiền lập tức hoàn hồn, cấp tốc tiếp lời đáp.

“Thì ra là thị vệ đại nhân, Dung Hoa có lễ”, Phạm Dung Hoa ôm quyền thi lễ, ngưng một chút, rồi đột nhiên quay sang Kim Kiền, khom người quỳ xuống, chính trực nói: “Lần này đa tạ ân công tương cứu, đại ơn đại đức này Phạm Dung Hoa suốt đời không quên!”

Kim Kiền cả kinh, vội bước lên cúi người nâng Phạm Dung Hoa lên: “Quỳ, quỳ quỳ thì không cần đâu... Không phải, cái đó, đừng khách khí... chuyện nhỏ... mà!”

Tiếng lấp bắp đột nhiên dừng bật, nháy mắt thế giới bỗng trở nên yên tĩnh không một tiếng động.

Kim Kiền hai tay đỡ hai cánh tay Phạm Dung Hoa, đôi mắt nhỏ banh lớn, miệng há ra, nhìn chăm chăm vào thiếu niên cao hơn mình nửa cái đầu, ngẩn ngơ ngay tại chỗ.

Thiếu niên trước mắt chau đôi mày đẹp như vẽ, hai con mắt sáng rực bình tĩnh nhìn mình.

Một viên đạn mỹ sắc bắn tới, làm Kim Kiền rung động, trình độ văn học trực tiếp phi thăng.

Mi mày như ngọc, mắt ẩn tinh vân, có chàng thiếu niên mỹ lệ vô song...

“Kim Kiền!”

Đột nhiên, một giọng nói lạnh lẽo hết như viên đạn băng tập kích tới, nổ tung, lập tức đem ba hồn bảy vía đang bay lượn tung tăng bốn xung quanh của Kim Kiền trở về.

Lục phủ ngũ tạng không khỏi giật nảy kinh hãi, theo trực giác Kim Kiền vội buông hai tay Phạm Dung Hoa ra, lách bạch lùi về sau hai bước, xoay tít một vòng quay người lại, thoát cái đã tươi cười ôm quyền nói với người bên cạnh:

“Đại nhân có gì sai bảo?!”

Cảm giác lạnh buốt thấu xương quanh người đột nhiên tiêu biến, giọng nói sang sảng quen thuộc liền vang lên:

“... Vì sao lại chật vật như vậy?”

Kim Kiền ngược lên nhìn Triển Chiêu một cái, gương mặt tuấn tú đôi mắt sáng ngời vẫn giống như bình thường, nhưng lúc này đôi mày cau lại mơ hồ lộ ra tình cảm quan tâm thân thiết.

Một nỗi xúc động “cuối cùng cũng tìm được tổ chức” đột nhiên dâng lên, Kim Kiền liền thấy bao nỗi ảm ức tủi thân trào dâng, nháy mắt lệ dâng khóe mi, vừa lau nước mắt nước mũi vừa kêu lên:

“Đại nhân, ngân lượng mua rau quả... đại nhân ngài ứng trước một ít được không?!”

Cách hai dặm bên ngoài huyện Tây Hoa, dấu chân người thưa thớt, vườn rau cây trái tuy chiếm đa phần, nhưng tổng thể lại là cảnh mây trắng vờn núi biếc, suối trong liểu rủ, thật khiến người ta trở nên khoan khoái tươi vui.

“Tiểu ca bán trái cây, nhà huynh ở chỗ này thật không tồi đâu...”

Đứng trước một nhà dân, Kim Kiền phóng mắt nhìn quanh, bắt giác mở miệng khen.

Trước mắt là ngôi nhà tranh hai gian với hàng rào hoa đồng nội bao quanh, ruộng vườn núi non, rất có ý vị của nơi thế ngoại đào nguyên,

“Ân công quá khen rồi...” Phạm Dung Hoa gương mặt hơi nóng lên, bước tới đẩy cánh cửa hàng rào ra, khom người nói: “Xin hai vị ân công chờ một lát, bình thời mẫu thân không thích có người lạ vào nhà, tôi đi vào trước báo cho mẫu thân một tiếng, rồi quay trở lại mời hai vị ân công vào”.

Nói rồi, không đợi hai người ở cửa đáp lời liền ôm quyền thi lễ, rào bước đi vào nhà.

Liếc nhìn cánh cửa khép hờ một cái, Kim Kiền bắt giác ngẩn ngơ.

Ồi không ngờ quy củ của một đại thẩm nơi thôn xóm đây lại còn nhiều hơn cả Khai Phong phủ, thật đúng là trong rừng lớn, loại chim nào cũng có.

“Kim bổ khoái...”, Triển Chiêu bên cạnh đột nhiên cất tiếng “tuy nói Phạm tiểu huynh đệ nguyện ý tặng hai chúng ta số lễ kia để cảm tạ, nhưng xem ra nhà hần cũng không sung túc...”

“Khụ khụ... Triển đại nhân...”, Kim Kiền vội cắt ngang “những lời này sai rồi, lẽ Phạm tiểu ca tặng chính là một phen tâm ý rất chân thành của huynh ấy, chúng ta nếu cứ từ chối mãi, há chẳng phải là xem thường huynh ấy hay sao?!”

Lòng lại trầm nghĩ: Hừ, cái con mèo này... không quản chuyện chi tiêu thì không biết củ gạo mắm muối đáng quý, kẻ đứng nói sao biết nỗi khổ của người công lưng làm việc?!. Vật giá trong huyện Tây Hoa này còn cao hơn gấp năm, sáu lần trong kinh thành, lúc này khó khăn lắm mới có người mang lễ vật đến cửa tặng, còn không vui vẻ mà nhận nhanh?!

“...” Một tiếng than nhẹ phát ra từ trên đỉnh đầu, “Khi quay về Triển mỗ sẽ đích thân xin Công Tôn tiên sinh giúp Kim bổ khoái, tiền mua hoa quả này đương nhiên là sẽ báo cáo để thanh toán”.

Kim Kiền lập tức lên tinh thần:

“Lời của Triển đại nhân rất đúng, xem nhà của Phạm Dung Hoa, mái không một viên ngói, vườn chẳng có lấy nửa con gà, cuộc sống nhất định khó khăn. Chúng ta là quan viên triều đình, đương nhiên phải thay chúng bách tính báo lên trên, coi nỗi khổ của dân chúng như nỗi khổ của mình, coi nỗi lo của muôn dân

như nỗi lo của mình, sao có thể để bách tính túng quẫn tặng lễ vật được?! Nửa xu không thể lấy, một sợi tơ cũng không thể chiếm, tiền lẻ này, nhất định không thiếu nửa văn tiền, phải trả đầy đủ mới đúng!”

“...”, người bên cạnh im lặng hồi lâu, trên mặt thoáng qua vẻ cười khổ bất đắc dĩ như có như không.

“Hai vị ân công, xin mời vào trong”, Phạm Dung Hoa không biết tự lúc nào đã xuất hiện ở cửa, hướng hai người lên tiếng.

“Đại nhân, mời...”, Kim Kiên khom người ôm quyền nói với Triển Chiêu.

Triển Chiêu khẽ gật đầu, bước vào nhà, Kim Kiên nói gót theo sau.

Vào đến nhà nhìn bốn phía xung quanh, Kim Kiên không khỏi chặc lưỡi.

Vốn lúc này còn cảm giác thấy mấy lời vừa rồi quá khoa trương, đến giờ mới thấy vô cùng chuẩn xác.

Nhà của Phạm Dung Hoa đích thực vô cùng nghèo, nếu dùng một câu để hình dung thì chính là: “Nghèo rớt mồng tơi”.

Trong góc gian ngoài, ngoại trừ hai chiếc đòn gánh, mấy cái sọt ra thì chẳng còn thứ khác, nhưng bước vào gian trong, lại cảm thấy mắt dần sáng lên. Định thần nhìn kĩ, chỉ thấy trong phòng tuy không có vật gì đáng tiền nhưng lại rất sạch sẽ sáng sủa, không có lấy một hạt bụi.

Giữa căn phòng trong đặt một chiếc bàn gỗ hồng, bên cạnh là hai chiếc ghế, thêm một chiếc giường đất, phía trên trải chiếu trúc vàng ươm, một lão phụ đang ngồi ở đó.

Lão phụ này, gương mặt phúc hậu, hai mắt sáng trong búi tóc hoa râm, đầu cài trâm gỗ, mượt mà không một sợi tóc rối, vận y phục bằng vải thô, nhưng thân hình lại thẳng tắp uy nghiêm.

Có điều bà thấy hai người Triển, Kim bước vào phòng lại không nói không rằng, cũng chẳng để ý.

Đang lúc Triển Chiêu và Kim Kiên thấy khó hiểu thì Phạm Dung Hoa vội bước lên trước, đứng cạnh lão phụ nói: “Mẫu thân, con đã mời hai vị ân công vào rồi”.

Lúc này lão phụ mới khẽ gật đầu, khoe miệng hàm chứa ý cười, đưa tay chỉ về phía trước nói: “Hai vị, mời ngồi”.

Hai người Triển, Kim y lời ngồi xuống bên bàn, nhìn kĩ mới phát hiện hai mắt lão phụ này tuy sáng lấp lánh, nhưng lại chẳng mấy may có chút phản ứng đối với những vật phía trước, chính là không nhìn thấy gì, hai mắt mù lòa.

Lão phụ khuôn mặt hiền từ mang nét tươi cười nói: “Hai vị đã cứu đứa con nhỏ của lão thân ở trên chợ, lão thân vô cùng cảm kích”.

Dứt lời, lão phụ này hơi nghiêng người, xem như cảm tạ.

Kim Kiên thấy vậy, lòng không khỏi khó hiểu, nghĩ bụng:

Đối với ân nhân cứu con trai mình mà chỉ gật gật đầu xem như cảm ơn à? Chắc chắn, đại thẩm này cũng cao giá quá...

Lại quay sang Triển Chiêu, thì thấy Triển Chiêu chẳng chút để ý, liền ôm quyền cung kính đáp:

“Lão nhân gia không cần đa lễ, chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ không đáng nhắc đến.”

Lão phụ nghe vậy, khẽ gật đầu nói: “Hai vị đường xa đến đây, lại là ân nhân của Hoa nhi, vốn phải dâng hậu lễ cảm tạ, chỉ là trong nhà nghèo túng, không có gì báo đáp, chỉ đành mang lễ nhà tự trồng dâng tặng, mong hai vị chớ ghét bỏ”.

“Cái này...”, Kim Kiên nghe vậy, ánh mắt đảo quanh căn phòng trống không chẳng có vật gì này một vòng, rồi lại nhìn bóng lưng nhỏ gầy của thiếu niên trước mắt, thầm nghĩ:

Chắc chắn, nhìn thân hình mỹ thiếu niên bán hoa quả này mà xem, nếu nói là vóc người thon thả thì chẳng bằng nói suy dinh dưỡng còn đúng hơn. Lại nhìn trong nhà của mỹ thiếu niên kia, thật đúng là một nghèo

hai tay trắng. Haizzz, mình trước nay vốn thương hoa tiếc ngọc, làm sao nhẫn tâm nhìn họ đã nghèo còn mắc cái eo, Tiểu Miêu nói đúng, mấy quả lê này thật sự không nên nhận.

Nghĩ đến đây, Kim Kiên không khỏi đưa mắt nhìn sang Triển Chiêu bên cạnh, thầm giục:

Tiểu Miêu, mau nghĩ ra một lý do chính đáng để cự tuyệt đi.

Chẳng ngờ đôi môi mỏng của Triển Chiêu khẽ mở, nhưng lại nói một câu không đâu: “Lão nhân gia làm sao biết được hai chúng tôi từ nơi xa đến?”.

Hả?

Lão phụ nghe vậy lại mỉm cười nói: “Hai vị nếu không đến từ bên ngoài, làm sao dám đối nghịch với thủ hạ của Quách gia chứ?”

“Quách gia?”, Triển Chiêu vô cùng kinh ngạc.

Kim Kiên đảo đôi con ngươi: Quách gia, hình như nghe quen quen... A, là nghe mấy tên hung ác kia nhắc đến.

“Chính là chủ nhân của đám vô lại du thủ du thực hôm nay”, Phạm Hoa Dung ở bên tiếp lời, “cũng là chủ nhân của trấn Thảo Kiều và huyện Tây Hoa, tất cả chuyện lớn chuyện nhỏ của trấn Thảo Kiều, không chuyện nào là Quách gia không làm chủ”.

Nói đến đây, trên mặt thiếu niên bất giác ngập tràn tức giận.

“Ừm... Lê nào giá lê mười văn tiền một cân ở trên trấn này cũng là do Quách gia định đoạt?”, Kim Kiên bỗng giắc ngộ hỏi.

“Cái đó thì không phải”, Phạm Dung Hoa khẽ lắc đầu, “Chỉ là hằng ngày hán đều bắt mỗi một người vào chợ buôn bán phải nộp ‘phí hợp chợ’, mọi người vì gom đủ ‘phí hợp chợ’ này nên mới phải tăng giá lên”.

“Phí hợp chợ?”, khuôn mặt Triển Chiêu lộ vẻ nghi hoặc, quay sang Kim Kiên hỏi, “Thế nào là ‘phí hợp chợ’?”.

“Cũng tựa như phí bảo kê của xã hội đen”, Kim Kiên thấy Triển Chiêu hỏi, theo bản năng bật thốt câu trả lời.

“Xã hội đen?”

“Phí bảo kê?”

Triển Chiêu, Phạm Dung Hoa và cả lão phụ đều tỏ vẻ khó hiểu.

Kim Kiên biết mình lỡ lời, vội vàng bổ sung: “Xã hội đen chính là... mấy tên... khụ khụ, cái đám hung ác rắn rết... đầu đường xó chợ, còn đồ du thủ du thực kia; còn phí bảo kê là... là... số ngân lượng tiền bạc bọn hung ác rắn rết đó cưỡng ép thu của bách tính, nếu như không nộp, thì chúng sẽ ngày ngày đến tìm ta gây sự, khiến cho bách tính rước họa vào thân, khó làm ăn buôn bán được; nếu như y lời nộp đủ, thì sẽ được bọn chúng ‘bảo kê’ có thể đổi lấy sự bình an tạm thời, không bị quấy nhiễu vì thế nên cũng được gọi là ‘phí bảo kê’”.

Nói xong những lời này, Kim Kiên thấy lưỡi mình xoắn hết cả lại.

Lại nhìn ba người kia, Phạm Dung Hoa thì cúi đầu không nói, Triển Chiêu thì cau chặt đôi mày lười mác, chỉ có lão phụ thần sắc không đổi, nhắm mắt lại gật đầu nói: “‘Phí bảo kê’... vị tiểu ca này nói rất đúng, rất dễ hiểu, xác thực là như thế...”.

Trong phòng im lặng như tờ.

Hồi lâu sau, mới nghe thấy Triển Chiêu trầm giọng hỏi: “Phương thức thu ‘phí bảo kê’ này như thế nào?”

“Mỗi ngày một người hai lượng bạc trắng”. Phạm Dung Hoa buồn bực cất tiếng đáp.

Triển Chiêu nhú chặt mày: “Chuyện hoang đường như thế, vì sao mọi người không báo lên quan phủ?”.

“Quan phủ?!” , Phạm Dung Hoa ngẩng phắt lên, cắn chặt môi đỏ, cao giọng nói, “Quan phủ và Quách gia vốn cùng một giuộc, huống hồ quan phủ cũng ăn không ít lợi lộc từ trong đó!”.

Đôi mắt sáng của Triển Chiêu sa sầm xuống: “Xin chỉ giáo cho?!”.

“Mở cửa tiệm phải nộp ‘phí quản lý’, ăn Tết phải nộp ‘phí ăn Tết’, làm việc phải nộp ‘phí thường lệ’, kiện tụng báo quan phải nộp ‘phí công văn’, cho dù là lão nhân ngày ngày ở trong nhà giống như mẫu thân cũng còn muốn thu ‘phí đầu người’. Danh mục các loại phí nhiều như vậy, lẽ nào quan phủ không húp lấy một chén canh từ trong đó?!” , Phạm Dung Hoa đôi mắt ngập tràn phần nộ, căm giận nói.

Rắc!

Kim Kiền lão đảo, ngồi không vững, thiếu chút nữa thì ngã ngồi từ trên ghế xuống đất, lòng thầm kêu: Kinh, quá kinh rồi! Quách gia này quả nhiên là cao nhân!

Thủ pháp vơ vét của cải như thế này, mình còn lâu mới theo kịp được.

Rắc! Rắc!

Chiếc bàn gỗ bên cạnh phát ra tiếng kêu rền rĩ, Kim Kiền ngồi vững lại đưa mắt sang nhìn, chỉ thấy Triển Chiêu chau đôi mày lười mác lại, đôi mắt đen lấp lánh sa sầm, một luồng khí nặng nề bao trùm quanh thân, chính nó đã ép cho một chiếc bàn gỗ bên cạnh phát ra những tiếng răng rắc.

“Đại, đại nhân...”, Kim Kiền rụt lại ra sau, lí nhí thăm dò.

“... Ân công?”, Phạm Dung Hoa thấy sắc mặt Triển Chiêu như vậy, cũng không khỏi sửng sốt.

Lão phụ tuy mắt không thể nhìn thấy, nhưng cũng cảm nhận được khí thể kinh người của người đối diện, hơi biến sắc.

Hồi lâu sau, mới nghe thấy Triển Chiêu trầm giọng phá tan bầu không khí yên lặng nói: “Không biết vị Quách gia kia lai lịch thế nào? Vì sao lại có bản lĩnh đến vậy?”.

“Lai lịch, đương nhiên là có lai lịch, bằng không người trong quan phủ cũng không vâng dạ theo lời hấn như thiên lôi chỉ đâu đánh đó”, Phạm Dung Hoa giận dữ đáp.

“Lẽ nào hậu thuẫn của Quách gia này rất lớn?”, Kim Kiền tiếp lời hỏi.

“Hai vị từ bên ngoài đến, tất không biết thân phận của người này”, Phạm đại nương chậm rãi nói, “nhưng trong huyện Tây Hoa này thì ai ai cũng biết, kể cả người đi đường cũng hiểu. Quách gia này chính là nghĩa tử của một vị công công trong cung, thân phận không tầm thường, tất cả các quan viên lớn nhỏ của huyện Tây Hoa cho đến trấn Thảo Kiều, chẳng ai dám đắc tội với hấn, chỉ biết vâng theo lời hấn mà làm”.

Chậc chậc...

Kim Kiền nhất thời hiểu rõ, thầm nghĩ: Ra là bá mỵ người trong cung, trách nào lại càn rỡ như vậy.

Quay sang nhìn Triển Chiêu, một thân sát khí dần thu liễm lại, cau mày rũ mắt, thoát cái lại biến thành một hộ vệ trầm ổn như lúc bình thường.

“Không biết Quách gia này là nghĩa tử của vị công công nào trong cung?”.

Phạm đại nương nghe vậy, vẻ mặt ngưng trệ, không nói tiếp, đôi mắt mù lòa hướng về phía Triển Chiêu.

Nếu không phải sớm biết cặp mắt kia đã mù, thiếu chút nữa thì Kim Kiền đã cho rằng Phạm đại nương đang đánh giá tỉ mỉ vị Tứ phẩm hộ vệ trước mắt.

Lát sau, Phạm đại nương đột nhiên rũ mắt xuống cười nói: “Lão thân chẳng qua chỉ là một bà già quê mùa, sao có thể hiểu rõ những góc khuất nơi quan trường, e rằng ân công đã hỏi lầm người rồi”, ngưng một chút, lại quay sang nói với Phạm Dung Hoa, “Hoa Nhi, thời gian không còn sớm nữa, thay mẫu thân tiễn hai vị ân công, đừng quên đem theo hai giỏ lê ở gian ngoài tặng hai vị ân công”.

“Mẫu thân?”, Phạm Dung Hoa nghe xong không khỏi sửng sốt.

“Hoa Nhi, còn không tiễn khách đi?”, Phạm đại nương hơi cao giọng.

Phạm Dung Hoa vội cúi đầu, khoanh tay: “Dạ, Hoa Nhi biết rồi”, ngưng một chút, lại quay sang chấp tay nói với hai người Triền, Kim, “Hai vị ân công, xin mời”.

Kim Kiên thấy thế, nhất thời không biết làm sao, thầm nghĩ: Chắc, đại thẩm này thật ý tứ quá cơ, không nói hai lời đã vội đuổi khách rồi? Được thôi, mình cũng nên thức thời, đi vậy.

Triền Chiêu nghe xong cũng có chút kinh ngạc, đôi con ngươi đen láy nhìn chăm chăm vào Phạm đại nương, đứng dậy ôm quyền nói: “Đã như thế, hai người chúng tôi xin cáo từ”.

Nói rồi, liền cùng Kim Kiên theo Phạm Dung Hoa đi ra cửa.

Chỉ là lúc bước ra khỏi cửa, mơ hồ nghe thấy lão phụ trong phòng khẽ thở dài một tiếng.

Kỳ lạ, thật sự quá kỳ lạ!

Kim Kiên vừa đi vào vừa nghĩ thầm trong lòng.

Lại thấy Phạm Dung Hoa vội vã bước ra gian ngoài, nhắc cái sọt lên, đổ lê vào hai chiếc giỏ đưa tới trước mặt Kim Kiên, trên đôi má trắng mịn hiện lên hai vết hồng hồng nói: “Ân công, bình thường mẫu thân tôi không như vậy đâu, hôm nay không biết vì sao lại thế... Hai giỏ lê này tuy không phải thứ quý giá gì, nhưng cũng xem như tâm ý của tôi và mẫu thân, ân công, xin hãy nhận lấy.”

“Cái này...”, Kim Kiên gãi gãi đầu, ngược lên nhìn Triền Chiêu.

Chỉ thấy Triền Chiêu gật gật đầu, nhìn Kim Kiên một cái rồi xoay người đi ra, trong lúc quay đi, một luồng sáng trắng nhanh đến nỗi cơ hồ không thể nhìn thấy, bay vào trong ngực áo của Phạm Dung Hoa.

Kim Kiên tuy không nhìn rõ, nhưng chỉ dựa vào ánh sáng lóe lên trước mắt là có thể đoán biết chỗ đó có ít nhất một lượng bạc trắng không khối than thậm chí lửa, vội vàng nhận cái giỏ nói:

“Nếu đã như vậy, chúng tôi mà cứ từ chối lại thành bất kính... Ừm, sau này còn gặp lại, cáo từ”.

Dứt lời liền khom người thi lễ, vội vàng chạy nhanh hai bước, đuổi kịp cước bộ của Triền Chiêu, đi về phía huyện thành.

Để lại Phạm Dung Hoa vành mắt hơi đỏ hoe, đứng thẳng tắp ở cửa.

Lại nói về Triền Chiêu, trên đường đi sắc mặt u ám, mày mắt sa sầm. Kim Kiên tất nhiên không dám cất lời, chỉ đành ôm hai giỏ lê yên lặng đi theo sau.

Hai người đi rất nhanh, chỉ chưa đầy một tuần trà đã về đến khách điểm nơi họ dừng chân.

Đi thẳng lên lầu hai, Triền Chiêu tới phòng khách nơi Bao đại nhân ở, mở miệng nói: “Thuộc hạ có việc cầu kiến.”

“Vào đi”, Bao đại nhân ở trong phòng đáp.

Hai người đẩy cửa bước vào.

Chỉ thấy Bao đại nhân đang ngồi ở giữa phòng, Công Tôn tiên sinh thì đứng một bên, Trương Long Triệu Hổ hộ vệ ở hai bên.

Bốn người thấy Kim Kiên sau lưng Triền Chiêu đều thở phào một tiếng.

Triệu Hổ tiến lên hai bước, tiếp lấy cái giỏ trong tay Kim Kiên đặt qua một bên hỏi: “Kim bộ khoái, rốt cuộc người đi đâu mua hoa quả đến giờ mới về? Không lẽ đúng như Triền đại nhân nói, người bị lạc đường?”

Trương Long cũng bĩu môi nói: “Ta xem tám phần là như thế, nếu không phải Triền đại nhân đi tìm người, sợ rằng lúc này còn chưa về được ấy chứ”.

Kim Kiên nghe vậy không khỏi cười khan bất đắc dĩ, vừa định nói hai câu phân trần thì thấy Triền Chiêu đứng lên, sắc mặt ngưng trệ nói: “Đại nhân, thuộc hạ có chuyện bẩm báo”.

Mọi người thấy sắc mặt Triền Chiêu bất giác sửng sốt.

Bao đại nhân liền thu ý cười lại, nghiêm sắc mặt: “Triền hộ vệ nói đi”.

“Thuộc hạ tuân lệnh”, Triển Chiêu ôm quyền, đem những chuyện mắt thấy tai nghe trên đường nhất nhất kể lại.

Chúng nhân càng nghe sắc mặt càng sa sầm, đến khi Triển Chiêu nói xong mặt ai nấy đều đen cả lại.

Bao đại nhân chau mày một lát, đột nhiên nói: “Triển hộ vệ, Trương Long, Triệu Hổ, Kim Kiên nghe lệnh!”.

“Có thuộc hạ!”

“Bản phủ lệnh cho bốn người các người lập tức xuất hành thăm dò, điều tra xem những lời mẫu tử Phạm thị nói có phải là sự thực không”.

“Thuộc hạ tuân lệnh!”, bốn người cùng ôm quyền đáp, rào bước ra ngoài, chỉ là khi ra đến cửa, đột nhiên Triển Chiêu dừng cước bộ, quay đầu nhìn Kim Kiên một cái.

Kim Kiên nhất thời giật mình, lập tức ưỡn ngực thẳng lưng ôm quyền: “Thuộc hạ hiểu rồi, thuộc hạ sẽ ở đây liệu mình bảo vệ Bao đại nhân chu toàn”.

Triển Chiêu gật đầu, xoay người rời đi.

Kim Kiên nhìn theo mấy người họ rời đi, ngẫm nghĩ một chút, cảm thấy đại sự không ổn, cảm giác sâu sắc rằng lúc này bản thân đang ở nơi hiểm địa, vội vàng thì triển khinh công xông vào phòng mình, đem tất tần tật đạn dược lớn nhỏ vốn để quên trong phòng giắt vào thắt lưng, lại chạy về phòng Bao đại nhân, lúc này mới yên tâm canh giữ ở bên ngoài.

Lần canh giữ này là canh một lèo đến tận nửa đêm.

Trong phòng, song hùng tụ tập, đèn đuốc sáng rực.

Ngoài phòng, sắc đêm đen thẫm, người ngáp liên tục.

“Oa óp.... Mệt...”, Kim Kiên sờ sờ mũi, ngồi ở cửa, lại sờ túi thuốc bên hông, tiếp tục toàn lực chống đỡ cơn mệt mỏi mà canh giữ.

Đột nhiên, cầu thang vang lên những tiếng bước chân gấp gáp, tinh thần Kim Kiên nhất thời chấn động, nhảy lên lộ đầu ra nhìn, chỉ thấy ba người vội vàng bước trên cầu thang. Dẫn đầu là người mặc áo lam, thân thẳng như tùng, đó chính là ba người Triển, Trương, Triệu xuất môn tra xét lúc trước.

Người bên trong tựa hồ cũng nghe tiếng, chợt thấy Công Tôn tiên sinh ở phía trong hỏi: “Có phải là Triển hộ vệ đã trở về?”.

Âm thanh còn chưa dứt, ba người Triển Chiêu đã tới cửa:

“Là thuộc hạ.”

Nói rồi liền đẩy cửa bước vào.

“Triển hộ vệ có phát hiện gì không?”, Bao đại nhân vừa thấy mấy người họ liền mở miệng hỏi.

Triển Chiêu ôm quyền tiến lên, hơn nửa khuôn mặt nhỏ nhả tuần tú ẩn trong bóng tối, nhìn không rõ biểu cảm.

“Mấy người thuộc hạ ngầm điều tra nửa ngày liền phát hiện xác thực có chuyện xảy ra trong huyện Tây Hoa này. Huyện lệnh huyện Tây Hoa và Quách gia cầu kết làm bấy, có quan phủ huyện Tây Hoa làm chỗ dựa, nên đám tay chân du thủ du thực hung hăng cần quấy của Quách gia tìm đủ mọi cách, ngày ngày bắt chúng bách tính nộp tiền, nơi nào chốn nào cũng nộp tiền, nơi nào chốn nào cũng thu phí, khiến cho vật giá trong huyện Tây Hoa tăng lên vùn vụt, chúng bách tính khổ không sao kể xiết.”

“Còn có chuyện kinh khủng hơn, nếu người nào dám làm trái, nhẹ thì bị đánh cho trọng thương, nặng thì... mất tích một cách khó hiểu”, Trương Long nắm chặt tay găng dữ nói.

“Bốp!”, Bao đại nhân vỗ bàn một cái, cả người run lên, hồi lâu mới tiếp tục hỏi: “Có điều tra được Quách gia kia là kẻ nào không?”.

Triển Chiêu trầm giọng: “Bẩm đại nhân, Quách gia vốn tên Quách Quảng Uy, là nghĩa tử của Quách Hòe, Quách công công trong cung.”

Những lời này vừa thốt ra, cả căn phòng chìm trong tĩnh lặng.

Kim Kiền nghe xong không khỏi sửng sốt, thầm nghĩ: Quách Hòe... sao cái tên này nghe giống cái từ mang nghĩa xấu điển hình kia thế nhỉ?

Lát sau, mới nghe Công Tôn tiên sinh nói: “Quách công công trong lời của Triển hộ vệ có phải là Quách Hòe, Quách công công Đô tổng giá của tứ ty bát xứ, đại thái giám thuộc hạ của Thái hậu đương triều?”

“Đúng thế!”

“Bốp!”

Bao đại nhân vỗ bàn đứng lên, phẫn nộ quát: “Chẳng qua chỉ là nghĩa tử của một công công trong cung, lại vô pháp vô thiên như thế! Bản phủ nhất định phải nghiêm trị hắn, trả lại công bằng cho chúng bách tính Tây Hoa!”

“Đại nhân!”, Công Tôn tiên sinh tiến lên một bước, “Lời của đại nhân rất đúng, có điều Quách Hòe lại là đệ nhất tổng quản thái giám, thuộc hạ của Thái hậu đương triều, thế lực không thể coi thường...”

Bao đại nhân trừng mắt: “Lẽ nào Công Tôn tiên sinh muốn khuyên bản phủ ‘kể thù thời mới là trang tuấn kiệt’?!”.

“Học trò không có ý đó”, Công Tôn tiên sinh khẽ thở dài một tiếng nói: “Chỉ là học trò muốn nhắc nhở đại nhân, đại nhân vừa trăm quốc cứu đương triều ở Trần Châu, đắc tội với Bàng thái sư, nếu bây giờ lại đắc tội với Thái hậu...”

“Ý tứ của tiên sinh bản phủ hiểu”, Bao đại nhân cũng hòa hoãn nói, “Chỉ là bản phủ thân là mệnh quan triều đình, chỉ mong trên đối với Thiên tử, dưới đối với bách tính, ngẩng lên cúi xuống không thẹn với lòng. Huống hồ nay bản phủ thân là Khâm sai phụng chỉ, lại càng phải tận tâm tận lực vì dân”.

“... Đại nhân...”, chúng nhân đều nhìn thẳng về phía Bao đại nhân, muốn nói lại không biết nói thế nào.

Bao đại nhân nhìn quanh một vòng, gật gật đầu, lại tiếp tục nói với Công Tôn tiên sinh: “Công Tôn tiên sinh, đoàn khâm sai của bản phủ khi nào mới có thể tới huyện Tây Hoa?”

“Nhanh thì bốn, năm ngày, chậm thì sáu, bảy ngày.”, Công Tôn tiên sinh chấp tay trả lời.

“Được, bảy ngày sau bản phủ sẽ thẳng đường thăm vấn nghĩa tử của Quách công công... Quách Quảng Uy!”

“Thuộc hạ xin theo đại nhân!”, mọi người cùng ôm quyền, nhất tề lên tiếng.

Nhất thời, chúng nhân trong phòng đều cảm thấy hào khí trào dâng trong lồng ngực, nhiệt huyết trong tim sôi sục.

“A!”

Trong lúc ai nấy đều sục sôi khí thế, thì đột nhiên một tiếng kêu kinh hãi vô cùng không hợp thời vang lên từ trong góc phòng.

Mọi người đồng loạt quay đầu, chỉ thấy Kim Kiền đứng trong góc phòng không biết nhớ ra cái gì, đôi mắt nhỏ bỗng trợn trừng, miệng há ra, bộ dạng hoảng hốt.

“Kim bồ khoái? Có chuyện gì không ổn sao?”, Công Tôn tiên sinh hỏi.

“Quách Hòe, là Quách Hòe đấy!!!”, Kim Kiền bỗng hoàn hồn, kinh hãi kêu lên.

Quách Hòe, là cái tên đem mèo tráo thái tử!!! Là nhân vật mang tiếng xấu trứ danh trong lịch sử!!!

“Kim bồ khoái?!”, Triển Chiêu chau mày.

Cảm nhận được cái nhìn lạnh thấu xương, Kim Kiền liền tỉnh hẳn, ngẩng đầu lên, thì thấy mọi người đều dùng vẻ mặt kinh ngạc để nhìn mình.

Công Tôn tiên sinh neho neho mắt, nhìn chăm chăm vào Kim Kiền hỏi: “Kim bổ khoái đột nhiên thốt ra lời kỳ lạ, hẳn là có cao kiến gì?”

“A hử?!” Kim Kiền bất giác lùi lại một bước.

“Nếu không phải có cao kiến gì, vì sao Kim bổ khoái lại đột nhiên kêu tên của Quách công công, Quách Hòe?”

“Ôi chao...”, Kim Kiền lại lùi về phía sau một bước, nhìn quanh, phát hiện mọi người đều mang vẻ mặt “không nói nguyên cớ, tuyệt không bỏ qua”.

“Cái đó... khụ khụ, ý thuộc hạ là... Quách công công tiền nhiều thế lớn, quyền khuynh triều dã[1]...”

[1] Triều đình và dân gian.

“Ừm...?”, không biết là tiếng của ai đột nhiên vang lên khiến Kim Kiền toàn thân nổi da gà, cũng đồng thời kích thích trí não của Kim Kiền.

“Đó, chuyện đó, ý thuộc hạ là, là... nếu bối cảnh của Quách công công hùng hậu như vậy, thế nhân đều biết, Quách Quảng uy là nghĩa tử của Quách công công, cho nên... tóm lại là, xem như Bao đại nhân nguyện ý thẳng đường thăm vấn, thử hỏi có kẻ nào dám tới thượng cáo, làm chứng, công khai đối địch với Quách công công, kẻ có quyền lực nhất nhì trong cung?”

Kim Kiền mắt mở lớn, run run nhìn mấy người trước mắt, thầm nhủ:

Chắc chắc, cái đám người liều mạng của Khai Phong phủ này e là chưa từng nghĩ tới tâm lý tham sống sợ chết của chúng nhân... Chẳng biết cái lý do như thế có thể lấp liếm mà qua ải trót lọt không...

Những lời này vừa thốt ra, tất cả đều kinh ngạc, sau đó sắc mặt đồng thời trầm xuống, im lặng không nói.

Lâu sau, lại nghe Công Tôn tiên sinh buồn bã nói: “Kim bổ khoái quả nhiên là một lời thức tỉnh người trong mộng”, ngưng một chút, rồi hướng Bao đại nhân tiếp, “Đại nhân, thế lực của Quách Hòe phức tạp khó lường, khó có thể đánh giá được, cho dù có người nguyện ý đứng ra cáo trạng Quách Quảng Uy, e là sau đó cũng khó tránh được Quách Hòe động thủ!”.

Bao đại nhân chau mày gật đầu nói: “Quả thực bản phủ không nghĩ đến... Vậy theo ý Công Tôn tiên sinh, nên làm thế nào?”.

Công Tôn tiên sinh nhíu chặt mày, vuốt râu hồi lâu, đột nhiên ngẩng đầu lên nói: “Nếu là tất cả dân chúng huyện Tây Hoa... không, chỉ cần một nửa bách tính toàn huyện cùng thượng cáo, thì cho dù thế lực của Quách Hòe có lớn đến mấy cũng không thể ra tay hạ độc thủ với hàng trăm bách tính được!”.

Bao đại nhân hai mắt sáng rõ nói: “Tiên sinh, quả là kế hay! Chỉ là... làm sao để bách tính toàn huyện cùng thượng cáo?”.

Công Tôn tiên sinh thông thả bước đi trong phòng: “Chỉ chờ đoàn khâm sai vừa đến, đại nhân hạ lệnh phát cáo thị cho bách tính biết, bất luận là loại oan khuất nào, cáo trạng người nào đều được... Có điều trước đó, e rằng phải làm vài chuyện, để đảm bảo không sơ sót gì...”, nói đến đây, Công Tôn tiên sinh không khỏi dừng lại cước bộ, vuốt râu trầm tư.

Kim Kiền bỗng rùng mình một cái.

Không vì điều gì khác, chỉ vì Công Tôn tiên sinh dừng lại, vừa khéo không sai không lệch, cách Kim Kiền đứng một bước chân.

“Kim bổ khoái!”, Công Tôn tiên sinh đột nhiên cất tiếng, nhất thời dọa cho Kim Kiền đổ mồ hôi lạnh toàn thân.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh tay vuốt râu, khóe mắt mang ý cười, nhìn chăm chăm vào Kim Kiền nói: “Tại hạ nhớ Triển hộ vệ từng nói khi Kim bổ khoái ở chợ trả giá, tài ăn nói rất...”

Đuôi lông mày Kim Kiền giật giật.

“Còn nói tài ăn nói của Kim bổ khoái không thua kém chút nào so với người kể chuyện trong Ngõa tứ...”

Khóe mắt Kim Kiền giật giật.

“Thiên phú như vậy, nếu không thể ‘tận dụng’ thì há chẳng phải đáng tiếc sao?”

Khóe miệng Kim Kiền run run.

“Kim bổ khoái, nếu không ngại có thể biểu diễn tài năng ở huyện Tây Hoa này... thế nào?”

Da mặt Kim Kiền bắt đầu co giật liên tục.

Công Tôn Trúc Tử, ông đây là rắp tâm trả thù, công báo tư thù!!!

122. Q.8 - Chương 3

Tây Hoa thành thi triển bản lĩnh,

chí Thanh Thiên chớp động càn khôn.

Hàng liễu biếc thình lạng dưới nắng, trời xanh mây trắng gió không qua.

Một chiều đầu hạ, ánh mặt trời chói chang đổ xuống nhân gian, tạo nên những bóng cây loang lổ, thi thoảng mới có một vài cơn gió mát, xua tan đi cái nóng ngày hè.

Sau cửa Tây thành chính là chợ Tây Hoa, chỗ náo nhiệt tấp nập nhất trong thành. Đây vốn là nơi tập trung buôn bán, cửa hàng cửa hiệu phồn thịnh sầm uất, nhưng mấy năm trước từ khi cái vị Quách gia đặt chân đến huyện Tây Hoa, việc buôn bán nơi phố chợ ngày một tiêu điều, trên gương mặt những thương lái, tiểu thương chẳng khi nào hiện lên nét cười.

Nguyên do trong đó đương nhiên mọi người rất rõ ràng, nhưng ai nấy đều như “thằng câm ngậm thuốc đắng... có nổi khổ cũng chẳng thốt được ra lời”.

Nhưng mấy ngày nay lại không giống thế, cứ quá Ngọ mỗi ngày, khu chợ này lại đông nghẹt người, cơ hồ toàn thành Tây Hoa đều tập trung nơi đây, có thể nói là người người chen vai thích cánh, chật như nêm cối.

Là đại sự gì mà lại có thể khiến dân chúng toàn thành chú ý như vậy?

Nói thật thì, ở đây cũng chẳng có chuyện đại sự gì xảy ra, chẳng qua chính là năm ngày trước đột nhiên có một vị tiên sinh giảng chuyện đến đây, cứ quá Ngọ hằng ngày liền tới chợ dựng bàn kể chuyện.

Chỉ là, vị tiên sinh giảng chuyện này lại có chút kỳ lạ.

Những người giảng chuyện bình thường, tuổi đời ít nhất cũng “tam thập nhi lập[1]”, mà vị “tiên sinh” này, tuổi còn chưa quá nhược quán[2], nhiều lắm cũng chỉ mười sáu, mười bảy tuổi.

[1] Trích từ câu nói của Khổng Tử trong Luận ngữ, nguyên văn: “Ngô, thập hữu ngũ, nhi chí vu học, tam thập nhi lập, tứ thập nhi bất hoặc, ngũ thập nhi tri thiên mệnh, lục thập nhi nhĩ thuận, thất thập nhi tòng thâm sở dục bất du cử”, nghĩa là: “Ta mười lăm tuổi để chí vào việc học, ba mươi tuổi mới tạo dựng sự nghiệp, bốn mươi tuổi thì thấu hết sự lý chẳng còn nghi ngờ gì, năm mươi tuổi biết được mệnh trời, sáu mươi tuổi những chuyện nghe thấy đều thấu triệt, bảy mươi tuổi thì làm theo ý muốn của mình mà chẳng trái lẽ”. Ở đây ý chỉ những người giảng chuyện chí ít cũng phải tuổi ba mươi.

[2] Nhược quán: Thời cổ nam nhân khoảng hai mươi tuổi thì được gọi là nhược quán.

Mà càng lạ kỳ hơn là, nghe thiếu niên này kể chuyện lại chẳng tốn nửa văn tiền.

Nhưng với hai điều kỳ lạ trên, cũng không chấn động tới mức thu hút toàn bộ dân chúng thành Tây Hoa như thế, điều khiến người ta quá sức kinh ngạc ấy chính là những câu chuyện trong lời kể của thiếu niên này chẳng phải các điển cổ thời xưa, cũng không phải những lời đồn đãi trong giang hồ, mà chính là những thứ, bình thường chúng bách tính có muốn nghe cũng chẳng nghe thấy được ở bất cứ nơi nào, lại càng không dám tự ý lan truyền ra bên ngoài...

Những câu chuyện trong lời kể của thiếu niên nọ chính là về Bao đại nhân, khâm sai phụng chỉ, nửa tháng trước đến Trần Châu phát lương cứu trợ.

Như thế thử hỏi làm sao không khiến cho bách tính huyện Tây Hoa này ào ào đổ ra đường, nghe tiếng mà đến cho được.

Hôm nay, còn chưa tới trưa, bàn kể chuyện đã bị chúng bách tính vây quanh đông như kiến cỏ. Một số tiểu thương buôn bán trong chợ thấy mấy ngày nay nắng gắt, liền dựng lều che nắng; còn có người mang cả ghế nhỏ sớm đã bày sẵn xung quanh để giữ vị trí tốt cho thân thích họ hàng nhà mình; rồi vô khối người thậm chí mang cả ấm trà, hạt dưa đến nữa.

Chỉ là lúc này thời gian chưa tới, thiếu niên kể chuyện cũng chưa thấy đâu, mấy bách tính tới trước nhàn tản vô sự, mỗi người anh một câu, tôi một câu bàn tán về mấy câu chuyện đã nghe những ngày trước.

Có hai người ngồi gần bàn kể chuyện nhất, một người trẻ tuổi da ngăm đen, tuổi chưa quá hai mươi, gương mặt thông minh lanh lợi; người còn lại là một đại hán cao lớn, tuổi khoảng ba mươi, vận áo vải thô vạt ngắn, đôi chân trần dính đầy bùn đất, nom dáng vẻ như là vừa mới ở ruộng tới.

Chỉ thấy tiểu tử da ngăm đen nhìn xung quanh, thấp giọng hỏi: “Vương đại ca, huynh nói xem trong ‘Nhuyễn hồng đường’ của An Lạc hầu rốt cuộc có bao nhiêu nữ tử?”.

Đại hán liếc cậu ta một cái đáp: “Này, tiểu tử, sao hết lần này đến lần khác chỉ quan tâm tới chuyện này vậy?”.

“Hi hi, tôi hiểu kỳ thôi mà! Tôi không tin Vương đại ca không hiểu kỳ chút nào”, tiểu tử da ngăm đen gãi gãi đầu nói.

“Có gì mà hiểu kỳ chứ? Theo ta thấy, toàn bộ nữ tử trong ‘Nhuyễn hồng đường’ so ra đều thua kém nàng Băng Cơ cả.”

Tiểu tử da ngăm đen nghe thế liền vui vẻ tiếp: “Ha ha, đệ nói Vương đại ca này, câu này của huynh ngàn vạn lần đừng để tẩu tử nghe thấy đấy, tẩu ấy mà ghen lên thì kinh khủng, đến hàng xóm xung quanh như bọn đệ còn sợ bị vạ lây nữa là”.

Đại hán thấy vậy, khuôn mặt hơi đỏ lên, vội cao giọng nói: “Ta mà sợ bà ấy hả?! Ta, nói thế nào cũng là người làm chủ, đứng đầu trong nhà!”.

Tiểu tử da ngăm đen càng cười rộ lên: “Được rồi, được rồi, đệ nói Vương đại ca này, con hổ già nhà huynh bà con quanh đây ai mà không biết, nếu huynh không sợ tẩu tử, làm sao lần nào cũng vớt cả công việc đồng áng, cuống quýt vội vàng chạy đến đây chiếm chỗ cho tẩu ấy?”.

Đại hán thở gấp hai lần, liếc mắt nhìn tiểu tử đối diện, bĩu môi nói: “Đệ còn nói ta, chẳng phải đệ cũng chạy đến lách cả móng tới đây đây để giữ chỗ cho nương tử đó sao?”.

“Haizzz, đại ca, huynh đừng nhắc đến nữa!”, tiểu tử da ngăm đen đột nhiên sắc mặt trầm xuống, “Nương tử đệ từ sau khi nghe kể ‘Ngự Miêu’ dạo chơi Thiên Hương lâu, ngày nào hôn vía cũng để tẩu đâu đâu, ngay cả vô tình nhìn thấy mèo hoang trên đường cũng có thể ngăn ngó hồi lâu, hằng ngày sống chết thế nào đều bắt đệ đi chiếm chỗ, chẳng qua là đệ không còn cách nào khác...”.

Đại hán nghe vậy, khuôn mặt cũng trở nên u ám, lẩm bẩm nói: “Tẩu tử của cậu cũng thế...”.

“Haizzz, đệ nói Vương đại ca này, huynh cứ nghĩ mà xem”, tiểu tử da ngăm đen vỗ vỗ lưng đại hán, an ủi, “Bằng vào tướng mạo, khí phách của Nam hiệp, thì chu vi trăm dặm vương quanh đây cũng chẳng đào đâu ra một ai như vậy, cho dù đệ có nhìn thấy, tám phần cũng kinh ngạc hoảng hốt, huống hồ là những đại cô nương, tiểu cô nương, tâm hồn bé nhỏ còn không sớm bị ‘câu’ mất phân nửa rồi!”.

“Cũng may là chỉ nghe kể thôi, nếu thật sự nhìn thấy người thực thì không biết sẽ loạn đến mức nào...”, đại hán tiếp tục lẩm bẩm.

Tiểu tử da ngăm đen nghe vậy, cười phì một tiếng vui vẻ tiếp: “Loạn đến mức nào?! Không lẽ Vương đại ca huynh còn lo tẩu tử hồng hạnh vượt tường[3] sao?! Yên tâm đi, tẩu tử đối với đại ca là toàn tâm toàn ý đó!”.

[3] Từ lóng trong tiếng Trung ý chỉ ngoại tình.

“Đệ nói bậy cái gì đó?!” , đại hán nhất thời quần bách, đỏ mặt tía tai nói, “Là ta nói, nếu Bao đại nhân thật sự đến huyện Tây Hoa của chúng ta, sợ rằng sẽ loạn lên”.

“Loạn lên?! Có thể làm loạn cái gì nào?!” , tiểu tử da ngăm đen nghiêm mặt nói, “Nếu Bao đại nhân thực sự đến, thì nên quản chuyện của cái tên Quách trời đánh ấy...”.

“Từ lão đệ!” , đại hán vội vàng cất tiếng cất ngang, nhìn ngó xung quanh một lát, mới hạ giọng nói, “Đệ nhỏ tiếng thôi. Quách gia kia là nhân vật có hậu thuẫn, là người trong cung đấy! Kẻ chống lưng thế lực lớn thế, ai dám động vào hắn?”.

“Bao đại nhân dám động!”, tiểu tử da ngăm đen vẻ mặt không phục nói, “Tiểu ca giảng chuyện không phải đã kể rồi sao? Bao đại nhân ngay đến cả Thái sư đương triều cũng không sợ, thì có thể sợ một tên thái giám trong cung ư?”.

Đại hán thở dài tiếp: “Lão đệ, những thứ trong lời người giảng chuyện sao có thể tin đây? Chẳng qua chỉ là mua vui, xả giận thôi. Hơn nữa, cứ cho là tiểu ca giảng chuyện nói sự thật, thì ai dám tố cáo Quách gia nào? Lê nào không sợ rước họa vào thân ư? E là khi ấy còn chưa cáo trạng được thì đã đem cái mạng của mình ném đi rồi!”.

“Chuyện này...”, tiểu tử da ngăm đen thoáng cái liền ỉu rù, hồi lâu cũng không nói gì nữa.

“Xem lá gan của hai người kia!”, một tiếng gầm đầy giận dữ vang lên trên đỉnh đầu, dọa cho hai người kia giật nảy mình.

Ngước mắt lên nhìn, chỉ thấy một vị đại thẩm đứng sau lưng họ, búi tóc lệch, vận y phục bằng vải thô, chân đi giày chỉ, eo lưng còn thô hơn cả hai cái thùng nước cộng lại, miễn cưỡng lắm mới thắt được một cái tạp dề vá víu, đang đứng chống nạnh, nổi giận đùng đùng nhìn hai đại nam nhân đương ngồi dưới đất.

“Vương đại tẩu...”, tiểu tử da ngăm đen trợn tròn mắt.

“Nương, nương tử...”, đại hán vội vàng đứng dậy, tiến lên nói, “Nương tử nàng đến rồi, ta, hôm nay ta chiếm được vị trí tốt đấy”.

“Hai đại nam nhân các người, một chút cốt khí cũng không có!”, Vương đại tẩu hừ mũi, cất tiếng, “Chẳng qua là đi cáo trạng một cái, có gì khó khăn chứ? Hai người cũng không nghĩ lại mà xem, từ khi Quách gia đến huyện này, chúng ta đã được yên ổn một ngày nào chưa?! Nếu Bao đại nhân thực sự có thể trừ đi cái lũ rắn rết đó, chúng ta chẳng phải sẽ trải qua những tháng ngày tốt đẹp ư? Muội tử, muội nói xem như thế có đúng không?”.

“Đại tỷ nói đúng lắm”, sau lưng Vương đại tẩu bước ra một nữ tử, vận y phục vải thô, búi tóc cài trâm gỗ, dáng vẻ hiền thực.

“Nương tử, nàng cũng đến rồi!”, tiểu tử da ngăm đen cũng vội đứng lên, chạy qua đỡ nương tử nhà mình, ân cần nói.

Nữ tử kia trừng mắt nhìn trượng phu một cái, quay đầu tiếp tục nói: “Có điều Vương đại ca nói cũng có lý, trong chốn quan trường, quan lại bao che cho nhau là chuyện thường tình, hơn nữa người chống lưng cho Quách gia lại là nhân vật trong cung, những bách tính bình thường làm sao có thể cáo trạng hắn?”, nói đến đây, ngưng một chút, lại cất tiếng, “Có điều nếu vị Bao đại nhân kia thực sự chém đầu đương triều quốc cữu thì những chuyện khác không cần bàn tới nữa”.

“Muội tử, những lời này là có ý gì?”, đại thẩm hỏi.

Nữ tử khẽ cười nói: “Nếu Bao đại nhân ngay cả quốc cữu đương triều cũng dám chém, thì há lại sợ một thái giám trong cung sao? Nếu Bao đại nhân đến cả kẻ chống lưng cho Quách gia cũng không sợ, thì cáo trạng Quách gia có gì khó chứ?”.

“Vẫn là Từ nương tử nói có lý, quả không hổ là khuê nữ nhà phu tử”, không biết là ai bên cạnh cất tiếng.

Ba người còn lại quay nhìn xung quanh, lúc này mới phát hiện không biết tự lúc nào quanh mình đã đầy chật người, tám phần là khi Vương đại tẩu phát uy “hổ cái” mà thu hút tới.

Tiểu tử da ngăm đen liền vỗ ngực, tự hào nói: “Nương tử của Từ Tam tôi tất nhiên là lợi hại rồi”. Trong đám người rộ lên một trận cười vang.

Đại hán họ Vương kia lại không cười, ngược lại còn nhăn mặt hỏi: “Rốt cuộc Bao đại nhân có chém An Lạc hầu không?”.

Tiếng cười liền ngừng bật.

Từ nương tử mỉm cười nói: “Còn không phải chúng ta tới nghe kể chuyện sao, có lẽ hôm nay sẽ biết được kết cục cũng chưa biết chừng”.

Mọi người liền hiểu rõ, dáng vẻ mong chờ.

“Chắc chắn, vị đại tỷ này, liệu sự như thần! Tỷ nói không sai, chuyện tôi kể đến hôm nay là hết!”.

Một giọng nói đột ngột phát ra từ phía trước đám người, dọa cho họ giật nảy mình.

Chỉ thấy một thiếu niên gầy yếu không biết tự khi nào đã xuất hiện, ngồi trên bàn kể chuyện vốn trống không, tay trái cầm ấm nước, tay phải cầm quạt, quạt phành phạch không ngừng.

Trong đám người nhất thời rộ lên một tràng hoan hô.

“Tiểu ca giảng chuyện, cuối cùng cậu đã tới rồi!”

“Mau mau, chúng tôi đều đợi nghe cậu kể nốt đoạn sau!”

Thiếu niên cười ha ha một tiếng, liền nhảy xuống bàn gỗ, đặt ấm nước lên bàn, giơ quạt giấy lên diềm nhiên quạt mấy cái, rồi đột ngột gấp mạnh quạt vào, bộp một tiếng đặt lên bàn.

Thoáng cái, mấy trăm con người im lặng như tờ, chỉ nghe thấy tiếng lá cây rì rào trong gió.

Thiếu niên giảng chuyện... cũng chính là Kim Kiền, người phải nhận nhiệm vụ “giải quyết” khó khăn cấp bách trước mắt, nhìn thấy cảnh này, trong lòng chẳng cần ai ca ngợi cũng “tự sướng” rất nhiều.

Coi đi coi đi, coi khí phách của tôi này, xem khí thế của tôi nè, nhìn đại minh tinh tôi đây, chắc chắn, buổi biểu diễn vòng quanh thế giới của siêu sao nổi tiếng thời hiện đại cũng không được như thế này.

Hừ hừ, cái lão Công Tôn Trúc Tử này quả nhiên lợi hại, lại có thể nghĩ ra chiêu kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu như thế này.

Thông qua kể chuyện, loại phương pháp “thâm nhập thực tế, gần gũi với dân chúng, đi sâu đi sát thăm dò khai thác”, mà “tập trung oanh tạc tuyên truyền” dựng lên hình tượng lão Bao một đời ‘thanh thiên’, từ đó đạt được mục tiêu “khống chế và dẫn dắt dư luận”, khiến cho bách tính tin tưởng lão Bao, cuối cùng đi đến kết quả hoàn mỹ ấy là thúc giục bách tính kêu oan cáo trạng.

Thượng thượng sách! Ngay cả người hiện đại như mình cũng không theo kịp.

Có điều, Công Tôn Trúc Tử ngài có nằm mơ sợ rằng cũng không ngờ tới, mưu kế ngài hao tâm tổn trí mới nghĩ ra, lại giúp tôi đạt được địa vị “Đại sư giảng chuyện”!

Hê hê, “tiền” đồ nửa đời sau của mình xán lạn từ đây rồi!

“Này, tên kể chuyện, nộp phí thường lệ của hôm nay đi!”

Đang lúc Kim Kiền đắc ý, sướng rơn, thì bỗng nghe một câu phá hỏng không khí vang lên bên tai.

Ngước lên nhìn, thì ra là mấy tên vô lại làm khó mình và Phạm Dung Hoa lúc trước.

“Ôi, mấy vị, hôm nay tới sớm thế”, Kim Kiền vội khom lưng tươi cười nói.

“Bớt nhảm nhí đi, vãn quy củ cũ, trước tiên nộp phí thường lệ hôm nay ra đã”, gã cầm đầu nói.

“Vâng vâng vâng”, Kim Kiền móc năm lượng bạc từ trong lòng ra giao vào tay gã, tiếp tục cười nói, “Mấy vị hôm nay cũng tới đây nghe kể chuyện sao?”.

“Đương nhiên, Quách gia đặc biệt giao phó, chúng ta phải để mắt tới người!”, một tên vô lại trong đám nói, “Nếu người chỉ kể những điểm tốt của khâm sai đại nhân thì cho qua, còn nếu như người dám có nửa điểm bất kính với khâm sai đại nhân thì, hừ hừ, coi chừng cái cổ để nuốt cơm của người đấy”.

“Vâng vâng vâng!”, Kim Kiên vội vàng gật đầu liên tục.

Phí lời, ta sao có thể đập bể hình tượng đại nhân nhà mình chứ.

Gã cầm đầu gật đầu nói: “Người biết thì tốt rồi! Mấy ngày nữa khâm sai đại nhân sẽ tới huyện Tây Hoa, nếu người kể hay, khâm sai đại nhân nghe được sẽ rất cao hứng, Quách gia chúng ta cũng vẻ vang, tất sẽ không thiếu lợi ích của người đâu!”.

“Vâng vâng, đương nhiên đương nhiên”, Kim Kiên tiếp tục gật mạnh đầu, lòng lại thầm cười khẩy:

Chắc chắn, không ngờ rằng Quách Quảng Uy còn rất thức thời nữa, đáng tiếc lần này người vượt mông ngựa lại bị ngựa đã rồi[4]!

[4] Vượt mông ngựa, từ lóng trong tiếng Trung ý chỉ nịnh bợ.

Mấy tên lưu manh thấy đáng vẻ nghe lời của Kim Kiên thì vô cùng thỏa mãn, quay người ngồi một bên, chẳng thèm để tâm đến ánh mắt căm giận của chúng bách tính, điềm nhiên rót trà uống.

“Khụ khụ...”, Kim Kiên háng giọng, đôi mắt nhỏ chậm rãi đảo qua chúng bách tính ngồi dưới.

Mọi người đều cảm thấy tinh thần chấn động, ai nấy vểnh tai lên, mỗi người tập trung một trăm hai mươi phần trăm tinh thần chú ý lắng nghe.

Chỉ thấy Kim Kiên cầm quạt lên vỗ bàn một cái, đôi mắt nhỏ mở lớn, cao giọng nói:

“Ôi chao, ôi chao, một quạt này mở ra, điều khác ta không khen, chỉ ca ngợi Nam hiệp giang hồ, Ngự Miêu Triển Chiêu, cho hỏi Triển Nam hiệp, rốt cuộc ngài có điểm gì tốt? Ngài anh tuấn, tiêu sái, võ nghệ siêu quần, mỹ lệ hơn hoa. Ngài đứng trước mặt, một thân hiệp khí tự nhiên, ngạo cốt bất phàm, ai mà không ngợi ca? Đây là mũi, đây là mắt, đây là lưng áo, đây là dáng người...”

“Khụ khụ, tiểu ca, đoạn này kể rồi!”, có người trong đám đông cao giọng kêu lên.

“Này này, tôi nói này tiểu ca, sao mỗi lần bắt đầu kể cậu đều dùng mấy câu đó thế?”

Trong đám một trận cười vang lên.

Lại nghe có người cười nói: “Tôi nói tiểu ca này, cậu đừng kể mấy câu đó nữa, mỗi lần nói được một nửa, không phải cành cây bay tới thì trên trời bỗng có ngôi rơi. Hôm qua lại càng kỳ quái hơn, trong không trung lại có hòn đá to bằng cái bát lao đến, tôi thấy, mấy lời dạo đầu này của cậu rõ ràng là không may mắn rồi!”.

Lại một trận cười nữa vang lên.

Kim Kiên đứng trên đài, sắc mặt thoát xanh thoát trắng, trong bụng rất rất không cam lòng:

Hừ hừ, ta phải khêu đèn thức đêm, tập hợp những áng văn hay của trăm nhà mới nghĩ ra được đoạn dạo đầu “kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu” này, thế mà lại chẳng có người nào thưởng thức.

Mà cái con mèo không biết xem hàng kia, lần nào cũng gây rối cắt ngang nửa chừng thì thôi đi, vất vả lắm mới đợi đến ngày Tiểu Miêu hộ tống Bao đại nhân xuất thành hội họp cùng với đoàn khâm sai, vốn định nhân cơ hội hiếm có này thể hiện bản lĩnh, ai ngờ được đám người này lại chẳng có tí khả năng thưởng thức gì cả, haizzz...

Dẫu cho có năng lực của thiên lý mã, nhưng lại vô duyên với Bá Nhạc[5], than ôi buồn thay!

[5] Bá Nhạc: Sống ở đời Chu, vốn nổi tiếng với tài xem tướng ngựa, ông biết rõ khả năng, sở trường sở đoản của từng con ngựa, rất giỏi trong việc giám định và phát hiện con nào là thiên lý mã, nhờ có Bá Nhạc mà người ta mới biết đến thiên lý mã, mới phân biệt được đâu là ngựa thường và đâu là thần mã có thể ngày chạy ngàn dặm.

“Này, tên kể chuyện, người rốt cuộc có kể không đấy?!", mấy tên vô lại bên cạnh cũng không vui, ồn ào đứng lên nói.

Lúc này Kim Kiên mới lấy lại tinh thần, hít hít mũi, hắng giọng, không cam lòng cất cao giọng, kể:

“Trở lại chuyện chính, lần trước kể đến đoạn Bao đại nhân đương đêm thăm vấn Trương Tụng Đức thu được vật chứng mới, sáng sớm hôm sau, liền giống trống thẳng đường, lần thứ ba xử An Lạc hầu Bằng Dục...”

Cả chợ lớn như vậy mà chỉ nghe thấy tiếng Kim Kiên vang lên xao động trong không trung, khi thì cao, khi thì thấp, khi thì chậm rãi, khi thì gấp gáp, lại thấy Kim Kiên chẳng qua chỉ mấy phen mở to đôi mắt nhỏ, nhướn mày, đăm ngực, giậm chân, lại có cảm xúc của “một tiếng hét vang núi cao đổ sụp, một tiếng rống dài phong vân đổi sắc[6]”; lời lẽ trong miệng thoát thì ào ào tựa thác chảy, ầm ầm như trống trận sấm sét vang trời, thoát lại như nước ấm trời xuân hiền hòa lặng lẽ, rồi trở nên trầm trề sung mãn, cuộn cuộn ầm ào vọt tới như dờn non lấp bể.

[6] Trích từ bài “Thảo Võ chiếu hịch” của Lạc Tân Vương, ông sinh vào khoảng cuối đời Trinh Quán, Đường Thái Tông. Thơ ông đẹp, sinh động, miêu tả cảnh xa hoa, giàu sang của quý tộc phong kiến đương thời rất tài tình.

Chỉ thấy những người ngồi dưới, tâm trạng lên xuống theo lời kể của Kim Kiên, khi thì kinh hãi, khi thì vui mừng, lúc lại phẫn nộ, lúc thì bi thương, nghe mà cứ kinh ngạc tán thán không ngớt, cảm phục mãi không thôi.

“Cũng bởi An Lạc hầu dền tội, nên thành Trần Châu lại một lần nữa được tái sinh!”, chiếc quạt giấy vỗ một tiếng liền gấp lại, Kim Kiên chấp tay ôm quyền nói: “Đến đây, câu chuyện đã kết thúc!”

Lại nhìn xuống chúng bách tính bên dưới, nửa thì kinh ngạc vui sướng, nửa thì nghi hoặc phân vân, ai nấy đều tròn tròn mắt, nhìn chăm chăm Kim Kiên, trong một thoáng, nơi đây vắng lặng như chốn không người.

Gì vậy?

Sao đến tiếng vỗ tay cũng không có, chẳng giống mấy ngày trước gì cả?

Kim Kiên thấy rất khó hiểu, chỉ đành đứng ngay đơ trên đài, đôi mắt nhỏ đối nhãn cùng chúng bách tính.

Đột nhiên, chợt nghe trong đám đông có người hô lên một tiếng: “Hay!”.

“Hay! Kể rất hay!!!”

“Hay quá đi, nghe thật là sướng khoái!!!”

“Tiểu ca giảng chuyện, kể rất hay!!!”

Rào rào rào rào, bốp bốp bốp bốp...

Tựa như tảng đá lớn ném vào lòng hồ phẳng lặng, tiếng trầm trồ tán thưởng, tiếng vỗ tay khen ngợi hệt như cơn sóng từ trong đám người lan dần ra xa, tạo thành những gợn sóng cộng hưởng với nhau.

Kim Kiên bỗng cảm thấy vinh quang, mi mày nhướn cao, cười tít mắt, đang định ôm quyền chào cảm ơn thì đột nhiên nghe thấy có người lại quảng ra một câu, nhất thời kinh hồn thất sắc.

“Tuy rằng chỉ nghe một đoạn truyện thêu dệt, nhưng cũng thật là sướng khoái!”

Hả?!

“Khoan đã!!!”, Kim Kiên nhảy phắt lên trên bàn, chỉ vào người vừa mới nói quát; “Anh, anh! Đúng đúng đúng, là nói anh đó, cái vị đại ca đội nón kia kìa, anh dựa vào đâu mà nói đây là truyện tôi thêu dệt ra?!”.

Đùa cái gì vậy, chương trình “tường thuật thực tế” này là hàng thật giá thật, sao đảo mắt một cái lại thành chuyện bịa nhằm nhĩ được?

“Lẽ nào truyện cậu kể là sự thực?”, lại có người hô lên.

Kim Kiên nghe mà nổi nóng, hai tay chống hông, trừng mắt quát: “Tất nhiên là sự thật rồi!”.

Nguồn ebook: s:// .luv-ebook.com

Lòng lại thầm nghĩ: Nè nè, tôi là bé ngoan đó nha, tôi tận tâm tận lực, hao hết nước bọt, mài mòn đôi môi đến nổi móng dính mới dựng nên “thương hiệu lão Bao”, sao chưa xuống đài đã bị người ta bôi đen rồi?

Những vất vả của mình bị uống phỉ là chuyện nhỏ, nhưng nếu làm hỏng đại sự của Công Tôn Trúc Tử thì lại là chuyện lớn! Những ngày tháng sau này của mình cũng khỏi cần nghĩ nữa.

Nghĩ đến đây, tinh thần Kim Kiền lại càng chấn động, bèn chỉ tay lên trời, lại hô lên một tiếng: “Nếu có nửa câu bịa đặt, xin thiên lôi hãy giáng xuống!”

Những lời này vừa thốt ra, quả nhiên khí thế bất phàm, khiến chúng nhân đương trường chấn động, lặng ngắt như tờ.

Lâu sau, mới nghe có người hỏi: “Tiểu ca giảng chuyện, cậu nói Bao đại nhân thật sự trăm quốc cứu đương triều ư?”

“Đương nhiên là thật!”, Kim Kiền nói chắc như đinh đóng cột.

Tuy rằng có con của uống thuốc độc tự vẫn... chắc, nhưng mà kết cục cũng không khác gì, chi tiết nhỏ này không cần phải để ý.

“Nhưng đó là quốc cứu đương triều, là hoàng thân quốc thích!”, có người lại kêu lên.

“Trăm tức là trăm!”, Kim Kiền nghiêm mặt nói.

“Ha, tôi nói tiểu ca này, cậu đừng nói đùa nữa!”.

Lúc này Kim Kiền nhìn rất rõ, người nói lần này là một tiểu tử da ngăm đen ngồi cách mình chưa đầy một bước chân, Kim Kiền vẫn còn ấn tượng, là Từ Tam.

“Nói đùa, tôi nói đùa khi nào?”, Kim Kiền liền nhảy xuống bàn, nhìn thẳng vào Từ Tam giận dữ nói.

“Chẳng phải nói đùa thì là gì?”, Từ Tam cũng đứng lên, bĩu môi nói, “Một vị quan sao có thể chém hoàng thân, cho dù Bao đại nhân là quan khâm sai thì cũng quá cường điệu rồi!”, nói đoạn, còn quay người xua xua tay, hô lên với đám người phía sau, “Mọi người nói xem như thế có đúng hay không?”.

“Đúng thế, đúng thế!”

“Chuyện như vậy không có khả năng!”

Mọi người đều phụ họa theo.

“Được rồi”, nương tử của Từ gia cũng đứng dậy, vỗ một cái lên vai Từ Tam nói, “Chẳng qua là một đoạn truyện kể, hà tất phải so đo? Nghe xong rồi, về nhà làm việc thôi”.

“Được, được”, Từ Tam vội tươi cười trả lời.

“Giải tán thôi, giải tán thôi.”

“Về nhà nào...”

Có người trong đám cũng nói như vậy.

Chỉ thấy chúng nhân đều đứng dậy, người thì nhắc ghế, kẻ thì ôm ấm trà, rồi tháo lều xuống, mắt thấy mọi người sắp tản đi đến nơi.

Kim Kiền nhất thời lòng buốt lạnh, trước mắt lần lượt hiện ra khuôn mặt đen sì u ám của Bao đại nhân, đôi mắt phượng dài của Công Tôn tiên sinh nheo lại cho đến đôi mắt sáng lấp lánh kia bỗng trở nên đen kịt như đầm nước âm u...

Ôi trời ơi, mẹ của con ơi!

“Mụ nội nó, toàn bộ đứng cả lại cho ta!!!”

Một tiếng quát này, uy chấn bốn phương, vang vọng tám hướng, chấn động tới mức lỗ tai của mọi người đều ong ong cả lên.

Chúng nhân kinh hãi, quay đầu nhìn một cái, chỉ thấy thiếu niên giảng chuyện không biết từ lúc nào đã nhảy phắt lên nóc nhà bên cạnh, đang nổi trận lôi đình quát mắng nhìn xuống đám bách tính phía dưới đường.

Lúc này Kim Kiền bị bức cho nổi giận, bụng chỉ muốn giữ đám người này lại trước, cũng chẳng nghĩ gì nhiều, bèn nhảy lên nóc nhà gầm một tiếng, nhưng lời vừa thoát ra khỏi miệng liền hối hận.

Chỉ thấy chúng bách tính đều dùng vẻ mặt như nhìn kẻ điên chăm chăm ngó mình.

Còn mấy tên du thủ du thực phụ trách giám thị bộ dạng như muốn rút gân nghiền xương mình vậy.

Làm thế nào bây giờ?!

Thề độc chẳng? Hay là cắt cổ?

Nếu không thì dứt khoát múa thoát y giữ lại đám người này trước đã, sau... lại thuyết phục thêm?

Vấn đề là với tư sắc này của mình, cho dù có múa thoát y sợ là cũng không có ai xem...

Nếu là Tiểu Miêu thì tốt rồi.

Chẳng cần phải múa thoát y, chỉ cần đứng đó nói một câu: Lời của Triển mỗ câu nào cũng là sự thực!

Sau đó lại dùng ánh mắt nhìn khắp xung quanh...

Hừ hừ, ai mà chống cự được chứ? Kẻ nào dám không tin?!

Haizzz, Triển đại nhân ơi...

Nghĩ đến đây, Kim Kiền không khỏi đau xót trong lòng, ánh mắt lại hướng lên ngọn cây đại thụ rợp bóng bên mép nóc nhà.

Mấy ngày trước, Nam hiệp Triển Chiêu vẫn ở trên cái cây này nghe mình kể chuyện...

Thật là có chút hoài niệm!

... Í?! Khoan đã!

Sự thật tự mờ tối, ánh mắt Kim Kiền vừa hướng lên một cái, chẳng ngờ thật sự nhìn thấy ánh sáng rực rỡ của hy vọng.

Chỉ thấy Kim Kiền hai mắt sáng lấp lánh, nhất thời ưỡn ngực thẳng lưng, tràn đầy tự tin nói:

“Truyện tôi kể rồi cuộc là thật hay giả, chỉ nửa tuần hương nữa, mọi người sẽ biết!”

Gì?

Chúng bách tính trên đường nghe xong gương mặt ai nấy đều mang vẻ mù mờ, anh nhìn tôi, tôi ngó anh, cuối cùng lại quay sang nhìn lom lom Kim Kiền.

Kim Kiền mỉm cười, nhảy xuống, chỉ tay về phía cổng thành.

Mọi người đồng loạt nhìn theo.

Chỉ thấy một viên lính thủ thành đầu đầy mồ hôi chạy tới, vừa chạy vừa hô: “Mau đi mời huyện thái gia, đoàn khâm sai đại nhân còn nửa dặm nữa sẽ vào tới cửa Tây rồi!!!”.

Nếu nói huyện Tây Hoa mấy năm nay có chuyện lớn gì phát sinh không, thì Quách gia một tay che trời có thể tính là một chuyện, sau đó lại tới thiếu niên giảng chuyện khó hiểu kia cũng miễn cưỡng có thể coi là một chuyện, nhưng nếu thật sự nói đến đại sự thì không việc nào sánh được với việc này.

Việc nào?

Còn chuyện nào nữa!

Đường đường một Khâm sai đại nhân phụng chỉ xuất tuần thể mà lại giá lâm đến cái huyện Tây Hoa nhỏ bé này, ngay cả huyện lão gia cũng phải đích thân ra khỏi thành để nghênh tiếp, anh nói xem chuyện này có lớn hay không?

Chớ nói đến bách tính huyện Tây Hoa này mà ngay đến Ngô huyện lệnh huyện Tây Hoa, cũng chưa từng gặp vị quan nào chức vị lớn đến như vậy, phải quỳ xuống đất nghênh đón, cả thở lớn cũng không dám, lại càng miễn bàn đến chuyện dân chúng căng thẳng chờ đợi ra sao.

Chỉ thấy cờ xí phấp phới, thương kích tua tủa, kỵ binh thì mạnh mẽ oai hùng, thị vệ thì uy vũ, rồi tiếng chiêng dẹp đường, tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, đứng là: hùng phong tứ bề, uy chấn tám phương.

“Hạ, hạ quan, Huyện lệnh huyện Tây Hoa trần Thảo Kiêu, Ngô Lượng tham kiến Khâm sai Bao đại nhân!”

Quỳ trước kiệu lớn tám người khiêng, Ngô huyện lệnh huyện Tây Hoa ngay cả nói cũng không mạch lạc.

“Ngô huyện lệnh không cần đa lễ”. Một giọng nói uy nghiêm phát ra từ trong kiệu, rèm kiệu vén lên, Bao đại nhân bước ra ngoài.

Chúng nhân tuy sợ hãi trước quan uy của Khâm sai, nhưng lúc này rốt cuộc lòng hiếu kỳ vẫn chiến thắng, đều len lén ngược lên nhìn trộm.

Mà vừa đưa mắt nhìn, có thể nói là được mở rộng tầm mắt.

Bao đại nhân, thân vận măng bào màu đen, chân đi quan hài đế đỏ, khuôn mặt đen như mực phát sáng, đôi mắt lấp lánh rực rỡ ẩn chứa oai nghiêm, chòm râu đen dài đến ngực, càng thêm phần uy phong, quả thật là mực quang sắc bén phân biệt trung gian, hẳn diện thâm trầm trấn giữ quỷ thần.

Chỉ thấy Bao đại nhân nhìn bốn phía, cất tiếng: “Ngô huyện lệnh, vì sao nơi này lại có đông bách tính đến như vậy?”

“Bẩm, bẩm đại nhân, nơi đây chính là chợ của bản huyện, cho nên mới nhiều người đến vậy”, Ngô huyện lệnh khom người đáp.

Bao đại nhân gật gù đầu, lại nhìn quanh một vòng, lát sau mới tiếp: “Không biết Ngô huyện lệnh có thể an bài hành quán cho bản phủ được chăng?”

“Nếu đại nhân không chê, xin hãy ở tạm tại huyện nha.”

“Cũng được”, Bao đại nhân gật đầu, quay người chuẩn bị bước vào kiệu.

“Bao đại nhân! Thảo dân oan uống quá!”

Đột nhiên có tiếng kêu lớn truyền ra từ trong đám người, Bao đại nhân và Ngô huyện lệnh cả người đều chấn động.

Chỉ là Ngô huyện lệnh rung động vì kinh sợ, còn Bao đại nhân lại phần chấn tinh thần.

Bao đại nhân vẻ mặt nghiêm nghị, cao giọng quát: “Kẻ nào kêu oan?”

Chợt thấy một thiếu niên gầy nhỏ vội vã vạch đám đông đi ra, quỳ xuống trước đội ngũ kêu lên: “Là tiểu nhân kêu oan!”

Chúng nhân định thần nhìn kỹ, hả, còn không phải là thiếu niên giảng chuyện kia sao?

Bao đại nhân ra dấu cho hộ vệ đưa thiếu niên nọ đến trước kiệu, hỏi: “Ngươi có oan khuất gì?”

Thiếu niên giảng chuyện kia đầu cũng không dám ngẩng lên, nức nở nói: “Bao đại nhân, nỗi oan này của tiểu nhân chỉ có đại nhân mới có thể rửa sạch!”

Bao đại nhân khề chau mày, ngưng một chút hỏi tiếp: “Những lời này là thế nào?”

“Đại nhân, tiểu nhân bơ vơ từ nhỏ, cơ khổ, nhờ vào khéo ăn khéo nói, viết lách mấy bài, lấy giảng chuyện làm kế sinh nhai. Tiểu nhân tuy dốt nát kém cỏi, nhưng cũng biết lễ nghĩa luân thường, cho nên những chuyện tiểu nhân kể, đều là người thật việc thật, nửa câu bịa đặt cũng không có, mà nay lại có người vu hãm tiểu nhân, nói những chuyện tiểu nhân kể là thêu dệt nhằm nhĩ, khiến tiểu nhân vô cùng đau đớn, thực là oan uống quá!”

Dứt lời, hai vai còn run rẩy vài cái cho hợp với tình cảnh.

Bao đại nhân đuôi lông mày hơi động, tiếp tục hỏi: “Kẻ nào vu hãm ngươi?”

“Bẩm đại nhân, chính là dân chúng toàn huyện Tây Hoa.”

Bách tính xung quanh nhất thời rối loạn lo lắng không thôi.

“Người kể là chuyện nào?”

“Bẩm đại nhân, chính là sự tích đại nhân phát lương ở Trần Châu.”

“Hửm? Bọn họ không tin người chuyện gì?”

Kim Kiên ngẩng phắt đầu lên, mục quang mãnh liệt, nói: “Bọn họ không tin An Lạc hầu Bằng Dục làm nhiều việc ác đã chết dưới trăm đao của đại nhân. Đại nhân, xin ngài hãy rửa oan cho tiểu nhân!”

Trên khuôn mặt đen sì của Bao đại nhân thoáng một tia sững sốt rất khó nắm bắt, nhưng hai mắt đảo một cái, thoáng chốc liền khôi phục lại vẻ nghiêm nghị, ngẩng đầu nhìn bốn phía, cao giọng nói: “Lời của thiếu niên này, câu nào cũng là sự thực, An Lạc hầu đích xác đã chết dưới Long đầu trăm!”

Thoáng chốc tiếng hít khí lạnh vang lên không ngớt.

Bao đại nhân ngưng một chút, lại nghiêm giọng nói: “Còn có chuyện gì không rõ, chớ ngại, có thể hỏi bản phủ cho rõ ràng”.

Xung quanh lại là một mảnh vắng lặng.

Lát sau, mới có tiếng người rụt rè cất lên từ trong đám đông: “Dám, dám hỏi đại nhân, người nào đã cáo trạng An Lạc hầu?”

“Người nào?”, Bao đại nhân bước lên trước hai bước, “An Lạc hầu coi muôn dân như cá thịt, gây ác bốn phương, khiến bách tính Trần Châu khổ không kể xiết, bách tính Trần Châu đều bị hấn bức hại, cho nên bách tính Trần Châu chính là nguyên cáo!”

Lại là một mảnh tĩnh lặng như chết.

Bao đại nhân thân hình thẳng như cán bút, hai mắt tựa đuốc, quét qua từng bách tính đang quỳ phía dưới, cao giọng nói: “Vương tử phạm pháp tội như thứ dân! Bất luận là hoàng thân quốc thích, hay hương thân quan lại đương triều, chỉ cần làm thương tổn đến luật pháp Đại Tống, bản phủ nhất định sẽ y luật trị tội, tuyệt không nhân nhượng!”

Giọng nói trầm trầm oai nghiêm, tựa như chuông khánh ngân xa, dư âm vang vọng, rung động hồn phách.

Đột nhiên, không biết người nào cất lên tiếng khóc nghẹn ngào, hết như có tín hiệu, nhất thời kích khởi nên ngàn vạn tiếng kêu than nức nở.

“Bao đại nhân, Bao đại nhân, chúng thảo dân khổ quá!”

“Bao đại nhân, Bao Thanh Thiên, ngài nhất định phải làm chủ cho chúng thảo dân...”

“Bao đại nhân... ngài nhất định phải trị tội Quách gia, hấn làm cho bách tính huyện Tây Hoa chúng thảo dân khổ không kể xiết... hu hu...”

Tạ trời tạ đất!

Nghe thấy những lời này của dân chúng, Kim Kiên mới thở phào nhẹ nhõm, lại thấy đáng vẻ kêu khóc thống khổ của bách tính xung quanh, lòng nàng không khỏi có chút buồn bã.

Bao đại nhân đứng giữa rừng người, hai mắt nhìn bách tính xung quanh, đôi mày chau lại, sắc mặt sa sầm ngưng trọng, hồi lâu mới trầm giọng nói: “Ăn của các người, bản phủ thụ lý”.

“Tạ Bao đại nhân!”

“Bao đại nhân, Bao Thanh Thiên...”

“Ồi!”

Một tiếng kêu chói tai rất lớn vang lên từ phía dân chúng, Kim Kiên quay đầu nhìn một cái, chỉ thấy Ngô Lượng, huyện lệnh Tây Hoa, hai mắt trắng dã, ngay đơ ngã thẳng xuống đất, vẻ như đã chết ngất đi.

Lại ngược lên nhìn Bao đại nhân, trong mắt mơ hồ lộ vẻ tán thưởng, còn Tứ đại kim cương bên cạnh đại nhân cũng hướng mình khẽ gật đầu.

Hả?

Sao hình như thấy thiếu một nhân vật cấp quan trọng vậy nhỉ?

Kim Kiên đang thấy khó hiểu thì đột nhiên trước mắt lóe lên một cái bóng màu đỏ, âm thanh sang sảng vang lên trong không trung:

“Chạy đi đâu?!”

Âm thanh lạnh lạnh như gõ vào ngọc đẹp, tiếng hô vang vọng bao trùm chúng nhân.

Chỉ thấy bóng màu đỏ bay vút đi, rồi đáp xuống trước mặt mấy kẻ đang định đào tẩu phía xa kia.

Trong nháy mắt, áo đỏ tung bay, Cự Khuyết lóe lên, chưa đầy mấy giây sau đã thấy những kẻ kia gào khóc thảm thiết vừa lặn vừa bò đến quỳ trước đội ngũ của quan khâm sai, dập đầu bình bình nói: “Bọn tiểu nhân biết tội, bọn tiểu nhân biết tội, xin đại nhân tha mạng!”

Chính là mấy tên du côn xã hội đen thu phí bảo kê nọ.

“Đại nhân, mấy tên này là thuộc hạ của Quách Quảng Uy, chúng đang định trở về báo lại cho chủ nhân thì bị thuộc hạ bắt giữ, xin đại nhân xử lý.”

Vạt áo đỏ tung bay, đáp xuống đất không một tiếng động, người trước mắt một thân quan bào đỏ, kiếm tuế màu vàng, thân hình thẳng như tùng bách, mặt đẹp tựa ngọc, tuấn tú phi phàm, đôi mày lười mác dài đến tóc mai, mắt như sao sáng, quả thực là phong thái đỉnh đặc, tư thế oai hùng.

Tiếng hô yếu dần, tiếng huyên náo chợt tắt, bốn phía dần trở nên tĩnh lặng, và càng lúc càng im ắng, ngay đến Bao đại nhân cũng có chút kinh ngạc, hồi lâu mới cất lên câu nói quen thuộc:

“Triển hộ vệ vất vả rồi.”

Chẳng ngờ câu nói tập mãi thành thói quen này giờ đây lại dấy lên sóng gió.

Chợt nghe có người trong đám hét lên kinh hãi:

“Ngự Miêu Triển Chiêu, là, là Ngự Miêu Triển Chiêu!”

Ngay sau đó là tiếng kêu kinh ngạc của chúng nữ tử vang lên bốn bề, rồi một tràng âm thanh hô ứng tán thán, ào ào vang lên, rất náo nhiệt.

Trong tiếng ồn ào, chợt nghe mấy câu kinh hô càng lúc càng rõ ràng:

“Này này, tiểu ca giảng chuyện kia đã nói thế nào nhỉ?”

“Cái đó... hẳn là... Một quạt này mở ra, điều khác ta không khen, chỉ ca ngợi Nam hiệp giang hồ Ngự Miêu Triển Chiêu...”

“... Cho hỏi Triển Nam hiệp, rốt cuộc ngài có điểm nào tốt? Ngài anh tuấn tiêu sái, võ nghệ siêu quần, mỹ lệ hơn hoa...”

“Ngài đứng trước mặt, một thân hiệp khí tự nhiên, ngạo cốt bất phàm, ai mà không ngợi ca?”

“Này là mũi, này là mắt, này là lưng áo, này là dáng người...”

“Ôi chao ơi, bà ngoại của con ơi, tiểu tử giảng chuyện kia quả nhiên câu nào cũng là sự thực cả!”

Những câu dạng như thế vang lên không ngớt.

Kim Kiên lúc này rất hoan hỉ, cảm giác sâu sắc rằng những cực nhọc mấy ngày qua của mình đã không uổng phí, hơn nữa thu hoạch còn rất phong phú.

Hãy nghe những bách tính Tây Hoa đáng kính đáng yêu này đi... Họ thuộc nằm lòng đoạn dạo đầu của tôi đó!

Nom khuôn mặt đỏ bừng của Tứ đại hiệu úy uy vũ cho đến đông đảo chúng hộ vệ... Nhịn cười khổ sở thật! Đưa mắt nhìn ngón tay run run nắm rèm kiệu của Công Tôn tiên sinh... run rẩy này thực sự có tiết tấu nha! Ngó gương mặt đen tím của Bao đại nhân... ghen quá khó chịu lắm đó.

Cảm giác gió lạnh thấu xương vù vù xung quanh mình, hàn khí cắt da cắt thịt... Mình thấy lạnh quá đi mất aaaaa...

Rụt cổ lại, nhìn những khuôn mặt vừa rồi còn vương nước mắt, lúc này lại tràn ngập ý cười của bách tính xung quanh, Kim Kiền không khỏi cảm khái:

Con cháu Viêm Hoàng [7], trai gái Trung Hoa, quả nhiên bất luận là ở thời nào nơi nào, đều mạnh mẽ dị thường!

[7] Viêm Hoàng: Tức Hoàng Đế và Viêm Đế trong văn hóa của người Trung Quốc. Viêm Đế còn có tên gọi khác là Thần Nông, Ngũ Cốc Tiên Đế, tương truyền ông là người dạy dân chúng trồng ngũ cốc và còn là ông tổ của nghề gốm sứ, y dược. Hoàng Đế hay Hiên Viên Hoàng Đế được coi là thủy tổ của người Hán, một vị vua huyền thoại anh hùng, là người sáng lập nên nền văn minh Trung Hoa. Người Hán coi cả hai vị vua này là tổ tiên của mình vì thế mới có thành ngữ “Con cháu Viêm Hoàng”.

123. Q.8 - Chương 4

Ngự Miêu nổi giận vạn sự khó khăn,
tại khách sảnh Phạm thị tổ mật án.

Huyện nha huyện Tây Hoa nằm ngay đường cái, quay mặt về hướng nam, cột đỡ ngói xanh, nền đá trụ gỗ, sân trước cửa huyện nha rất rộng, có thể chứa được cả trăm người. Bình thường rất hiếm người đặt chân tới đây, nhưng hôm nay, trong ngoài huyện nha, trên công đường, ngoài nha môn, vòng trong vòng ngoài, trùng điệp lớp lớp, đông như kiến cỏ, cơ hồ bách tính toàn huyện đều tụ tập ở đây.

Bách tính đông đảo như vậy, chẳng phải là tới nghe thẩm án, cũng tuyệt không phải đến xem náo nhiệt, mà toàn bộ những người ở đây đều là nguyên cáo trên công đường, cáo trạng Quách Quảng Uy, nghĩa tử của đại thái giám nội cung Quách Hòe.

Chợt nghe tiếng trống trên công đường dồn dập, đường uy vang rền, Khâm sai Bao đại nhân, Bao Thanh Thiên thẳng đường thẩm án, thẩm vấn Quách Quảng Uy ác bá một huyện Tây Hoa.

Bách tính tiến vào công đường, rất tự nhiên tuân thủ nghiêm cấm quy củ công đường, nhất tề quỳ xuống thành hàng, thần sắc căng thẳng.

Mà bách tính dồn lại ngoài cửa huyện nha thì không được quy củ như vậy, tư thế nào cũng có, người đứng, người ngồi, bởi họ thực sự không nhìn thấy rõ tình huống trong công đường, cho nên đều đồng hai tai lên hết như tai thỏ mà nghe ngóng tình hình. Còn số bách tính ở vòng ngoài cùng, ngay cả nghe cũng chẳng rõ ràng, đơn giản là ngồi khoanh chân dưới đất, chờ đợi kết quả thẩm án.

Thậm chí có vài bách tính quỳ xuống bên cạnh khăn vải, miệng thì lầm rầm những câu như:

“Ngọc Hoàng đại đế, Vương Mẫu nương nương, ngàn vạn lần xin hãy phù hộ cho Bao đại nhân làm rõ chuyện Quách gia, để bách tính huyện Tây Hoa chúng con có được những tháng ngày yên bình sau này.”

“Ông trời ơi, ngàn vạn lần đừng để Quách gia lại gây họa cho bách tính nữa!”

“Trời xanh ơi, đất rộng hỡi, Như Lai Phật Tổ, Quan Âm Bồ Tát, Ngọc Hoàng đại đế, Vương Mẫu nương nương, Jesus đại nhân, ông già Noel, bất luận là ai cũng được, ngàn vạn lần xin ngài hãy phù hộ án này nhất định phải xử ba ngày ba đêm, tốt nhất là thẩm án đến trời u đất ám, mệt tới mức mềm nhũn người kiệt quệ tinh thần, tới mức không rảnh để quan tâm tới chuyện khác mới tốt!”

Hả?!

Mấy bách tính đang cầu khẩn liên sững người lại, quay đầu nhìn. Chỉ thấy bên cạnh có một người khom lưng quỳ xuống, vóc dáng gầy yếu, đôi mắt nhỏ dài nhắm chặt, lúc thì chắp hai tay thành hình chữ thập, lúc lại làm dấu hình chữ thập trước ngực, miệng thì rì rà rì rầm, nhanh vô cùng. Người nọ chính là Kim Kiên, thiếu niên giảng chuyện lúc trước.

Mấy người kia liền mắt hững nhao nhao đứng dậy:

“Ôi chào, tôi nói này tiểu ca giảng chuyện, cậu cũng tới đây góp náo nhiệt à?!”

“Chúng tôi đều mong án này có thể thẩm vấn xong sớm, cậu ở đây góp thêm lời, khẩn loạn lên làm cái gì!”

“Đi mau đi, đi mau đi!”

“Nhao nhao lên cái gì, không thấy tôi đang bận hay sao?!”

Đôi mắt nhỏ của Kim Kiên bỗng mở bừng, tinh quang bắn ra tứ phía, nhất thời dọa cho mấy người kia giật nảy mình.

Nhưng chớp mắt một cái, lại thấy thần sắc Kim Kiên thay đổi, hết như cà gặp phải sương héo rũ ra, ỉu xìu một đồng, ôm đầu lại tiếp tục tự lẩm bẩm một mình.

Mấy bách tính kia dựng thẳng lỗ tai lên nghe, nghe rồi lại càng không hiểu gì.

Chỉ nghe thấy mơ hồ vài từ, còn đại thể thì không nghe rõ.

“Tuyên truyền tạo thế lực, hiệu ứng danh nhân, hiệu ứng thần tượng... từ quần chúng mà ra cũng từ quần chúng mà tiêu, điều nào cũng không sai...”

“Không dễ dàng gì mới dựng nên được Idol áo đỏ, thật không dễ gì mà...”

“Lại nói đại đa số thần tượng, ai nấy đều tự hào hãnh diện đến thế, nghề nghiệp oai phong gấp cả trăm lần. Nhớ lúc ban đầu, khi mình còn ở thời hiện đại, có biết bao nhiêu là người dù phải tranh nhau đến vỡ đầu cũng muốn làm Idol...”

“Ấy thế mà Tiểu Miêu trước khi rời đi khéo mắt còn ném tới một tia hàn quang, sao mà khủng bố vậy chứ...”

“Chắc chắc, hay là trước tiên mình nên tránh nơi đầu sóng ngọn gió, nhân lúc hỗn loạn trốn về Khai Phong phủ, đợi đến khi cơn giận của Tiểu Miêu tiêu tan rồi lại tính kế lâu dài...”

Nói đến đây, đột nhiên đôi mắt nhỏ của Kim Kiên sáng lên, rồi gật đầu như bỏ củi tự nói một mình tiếp:

“Kế ve sầu thoát xác, rồi chuyển sang hoạt động bí mật... Như thế rất hay! Như thế rất hay!”

Mấy bách tính nọ lắc lắc đầu.

Tiểu ca giảng chuyện này tám phần là chưa từng chứng kiến cảnh tượng nào lớn thế này, nhất thời bị dọa đến phát ngốc rồi.

Đột nhiên nghe thấy tiếng ồ lên náo loạn ở vòng người phía trong, bách tính vòng bên ngoài lập tức lên tinh thần, rầm rập rầm rập chạy tới trước vòng vây.

Kim Kiên đã mưu tính xong đường lui, lúc này thấy thế, tất nhiên không chịu bỏ qua, cũng chạy theo lên trước góp mặt vào đám đông.

Tới khi Kim Kiên tiến vào được biển người, thì bỗng nghe thấy có tiếng hô vang lên liên tiếp, nối nhau không ngừng, một câu lại tiếp một câu, mạch lạc rõ ràng, sinh động như thật, hết như ký giả thời hiện đại tường thuật trực tiếp lại hiện trường vậy.

“Tới rồi tới rồi, Quách gia bị áp giải lên công đường rồi! Ôi chào, tóc tai tán loạn, y phục cũng xộc xệch, không ngờ Quách gia cũng có ngày như vậy.”

“Huynh xem kia, người làm chứng trên công đường, ôi ôi?! Còn không phải là huyện thái gia của chúng ta? Sao mặt mũi nhọ nhem nhọ nhủ vậy?”

“Bé tiếng, bé tiếng chút, Bao đại nhân nói rồi...”

Một mảnh yên lặng.

“Ôi trời, bà ngoại của con ơi, cầu đầu trăm kia! Khiêng cầu đầu trăm đến rồi!”

“Giải tới rồi, giải tới rồi! Bao đại nhân ném thẻ lệnh, ném thẻ lệnh! Chém rồi! Chém rồi! Ôi trời, mẹ của con ơi!”

“Ôi cha mẹ ơi, máu kìa...”

Đám người liền xôn xao huyên náo hẳn lên, sau đó dần dần trở nên yên tĩnh hẳn, đột nhiên, cũng không biết là ai đi đầu, chỉ thấy bách tính trong ngoài huyện nha đồng thời “bịch, bịch” quỳ rạp xuống đất, khom eo khấu đầu.

“Tạ Thanh Thiên Bao đại nhân!”

“Tạ Thanh Thiên Bao đại nhân!”

“Tạ Bao đại nhân!”

Trong ngoài huyện nha, bách tính nhất tề quỳ xuống, khấu đầu hô cảm tạ, xúc động đến dâng trào nước mắt, tiếng hô vang rền trời xanh, lệ rơi thấm ướt thêm đá, cảnh tượng cảm động khôn cùng.

Kim Kiền cũng thấy xúc động lây, quỳ trên đất hô vang mấy câu.

Hồi lâu sau, tiếng hô tạ ơn của bách tính mới dần nhỏ lại.

Chúng bách tính khấu đầu tạ ơn xong, liền vui hơn hở nhất loạt tản đi, không bao lâu sau, chỉ còn Kim Kiền đứng một mình ở cửa huyện nha, nhìn trái, ngó phải, tâm trạng lại rơi vào chán nản u sầu:

Bây giờ liền trở về Khai Phong?

Đi không từ biệt cũng ngang với tội trốn việc, liệu bát cơm ở Khai Phong phủ này có còn giữ được không?

Huống hồ, tiền khô cháy túi, đơn độc một mình, trên đường đi cũng không thể hít gió Tây Bắc mà sống được.

Ài...

Hay là quay lại huyện nha, tránh né cái vị Tứ phẩm hộ vệ nào đó, chào từ biệt lão Bao, tiếng là có tình cảm sâu sắc, ăn ở có trước có sau, rồi tuyên bố mình có việc gấp phải đi trước một bước, lại hướng Công Tôn Trúc Tử mượn một món tiền... Dựa vào biểu hiện không tồi của mình trong mấy ngày nay ở huyện Tây Hoa, nói thế nào mình cũng xem như đã lập được công đầu, lão Bao dù sao cũng phải cho mình vài phần mặt mũi chứ!?

Chắc chắc, như thế thì quá tốt!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền liền hạ quyết tâm, nhấc chân định bụng sẽ rảo bước vào cửa lớn huyện nha, nhưng vừa mới giơ chân lên, lại cảm thấy không ổn, bụng lẩm nhẩm:

Nên đi vào từ cửa sau, hay đi vào từ cửa trước?

Thông thường thì mỗi lần xử án xong, Công Tôn tiên sinh sẽ ở trên công đường của phủ nha sai người dọn dẹp sạch sẽ, còn Bao đại nhân thì quay về hậu nha nghỉ ngơi, Ngự tiền hộ vệ cũng đi theo bảo hộ.

Dựa vào suy đoán như vậy thì nếu đi vào huyện nha từ cửa sau, mức độ nguy hiểm cực cao; mà đi thẳng từ cửa trước đến công đường phủ nha thì lại có thể gặp Công Tôn, mượn tiền lộ phí, tránh được Ngự Miêu, đây chính là “một hòn đá trúng ba con chim”!

Nghĩ thế, Kim Kiền hí hóp đôi mắt nhỏ lại, hàng lông mày nhướng cao, nhấc gót rảo bước tiến vào cửa lớn của huyện nha.

Nhưng mũi chân vừa mới chạm vào nền đá xanh, lại thấy viu một cái, lông mao toàn thân dựng ngược lên hết cả.

Kim Kiền trong lòng run lên, mới định lui gót chuồn êm thì đã muộn, chẳng thể nào đi được nữa.

“Kim bồ khoái, còn không đi vào?”

Giọng nói sang sảng theo gió truyền tới, không cao, không thấp, không nhanh, không chậm, mượt mà như ngọc, thanh như nước suối trong, thực sự vô cùng êm tai.

Nhưng vào trong tai Kim Kiền lại như tiếng Diêm La giục hồn.

Kim Kiền liền giật mình đánh thót, thoáng cái tay chân lạnh băng, làm sao còn có thể nhấc chân nữa bước.

“Kim bồ khoái?”

Giọng nói êm tai lại vang lên lần thứ hai, vẫn không cao, không thấp, không nhanh, không chậm, nhưng lại mơ hồ lộ ra hàn ý lạnh băng, rõ ràng là từ xa truyền đến, nhưng lại như ngay ở bên tai, rõ ràng là âm thanh không lớn, nhưng lại chấn động tới mức màng nhĩ hơi đau.

Đủ để thấy nội công thâm hậu của người phát ra tiếng nói, có thể liệt vào năm thứ hạng đầu trên giang hồ.

Ông trời của tôi ơi!

Kim Kiền khổ sở nuốt xuống một ngụm nước bọt, chỉ có thể cắn răng nhấc chân bước về phía công đường huyện nha.

Khoảng cách tuy chỉ mấy trượng, nhưng lại như cuộc trường chinh vạn dặm, mỗi một bước đi, đều nặng cả ngàn cân.

Đến khi Kim Kiền bước vào công đường, thì mồ hôi đã thấm đầm vạt áo.

Trên công đường uy nghiêm túc mục, năm người đứng đó.

Hai người bên trái, một mặt vuông, một mặt dài, sắc mặt vàng như nghệ, chính là hai người Vương Triều, Mã Hán; hai người bên phải, một mặt đen, một mặt trắng, mục quang lấp lánh, chính là hai đại Hiệu úy Trương Long, Triệu Hổ.

Còn người chính giữa, vận quan bào đỏ đeo đai ngọc, ôm kiếm mà đứng, dưới hàng mi đẹp là đôi con ngươi lạnh băng, môi mỏng hơi mím, tựa như cười mà lại không cười, tựa như giận mà lại không giận, chỉ là lặng lẽ đứng ở đó nhưng lại cảm thấy quanh thân như là rồng cuộn hổ gầm, khí thế dâng trào mãnh liệt. Tô điểm trên công đường là gió lạnh vi vút, mây buồn ảm đạm, “gió tà xơ xác lạnh thấu xương, mây đen vần vũ bi thương muôn vàn”.

Kim Kiền chỉ thấy khó thở tức ngực, đầu vầng mắt hoa, toàn thân cứng ngắc, rất có dấu hiệu đột phát của chứng nhồi máu não.

Chuyện, chuyện gì xảy ra?! Vì sao đường đường là Ngự tiền hộ vệ đi theo Khâm sai đại nhân lại không an phận mà canh giữ bên cạnh Khâm sai đại nhân, ngược lại còn bày ra dáng vẻ “tính sổ” xuất hiện trên công đường này?!

Còn Công Tôn Trúc Tử ân cần khả ái đâu rồi?!

Mà Tứ đại kim cương sắc mặt nhẵn nhọt khó nhìn đứng ở đây làm gì?

Chẳng lẽ định bày tứ phương trận, Thanh Long Bạch Hổ Chu Tước Huyền Vũ, để tính sổ mình?

“Kim Kiền, đứng ở đó làm gì? Còn không bước lên hành lễ?”

Âm thanh thuần hậu vang lên bên tai, ngược lên nhìn, chỉ thấy Triệu Hổ không biết tự lúc nào đã đến bên cạnh, vẻ mặt gấp gáp căng thẳng nhỏ giọng nhắc nhở mình.

Kim Kiền liền hoàn hồn, vội vàng ôm quyền khom người, cao giọng nói: “Thuộc hạ bái kiến các vị đại nhân!”.

“Kim bồ khoái không cần đa lễ”, giọng nói sang sảng lại vang lên lần nữa, vẫn êm tai như lúc bình thường, hệt như gió xuân phất qua hàng liễu, xanh thắm cả một khoảng mây trời, Kim Kiền nghe mà ngẩn ngơ.

“Lần này xuất hành tới huyện Tây Hoa, Kim bồ khoái xung phong đi đầu, làm gương cho mọi người, tuy càng vất vả công lao càng lớn, nhưng cũng là cực khổ cho Kim bồ khoái rồi.”

Hử?

Kim bồ khoái không dám ngẩng lên, vẫn ôm quyền khom người như cũ, vội vàng đáp: “Triển đại nhân quá khen, đây là bổn phận của thuộc hạ”.

“Nói rất phải...”, âm thanh sang sảng bỗng thay đổi đột ngột, mỗi một từ lại trầm xuống một từ, một tiếng lại gay gắt một tiếng, độ âm ngập tràn ban nãy giờ đã bay biến, “Bao đại nhân mới rồi còn tán thưởng Kim bồ khoái không ngớt, nói Kim bồ khoái tâm tư mẫn tiệp, tài ăn nói sắc bén, rất có phong phạm của một đại tướng; Công Tôn tiên sinh cũng tán thưởng nói: Nghe truyện Kim bồ khoái kể, còn hơn cả uống mười loại thuốc bổ, khiến kẻ khác tâm tình khoáng đạt, vui vẻ thoải mái, lòng tràn đầy hoan hỉ”.

Chỉ một thoáng, gió xuân biến nước buốt, hàng liễu kết thành băng, không trung chớp giạt xé toang bầu trời, mây vờn nay đã tả tơi. Quả là, “từng từ xé ruột xé gan, ruột gan nào có đủ mà xé đây”.

Liền có tiếng Tứ đại hiệu úy đồng thời hít một hơi khí lạnh.

Mồ hôi lạnh từ trên đỉnh đầu Kim Kiên chảy xuống ròng ròng.

“Quá, quá quá quá khen rồi, đây, đây đây là bổn phận của thuộc, thuộc hạ...”

“Bổn phận?”, âm thanh rét lạnh trầm trầm bỗng cao vút lên, hóa thành lưỡi dao băng lạnh lẽo, mũi dao sắc bén, hàn quang lóe lên, vèo vèo vút quanh công đường, cuối cùng đâm thẳng vào trái tim Kim Kiên.

Kim Kiên chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, bịch một tiếng liền quỵ xuống đất, kêu lên rên rỉ, ăn nói lộn xộn: “Triển đại nhân, ngài đại nhân đại lượng, lòng dạ lớn lao có thể chứa đựng cả thuyền bè, trái tim khoan dung, có thể sánh với thần tiên, thuộc hạ nhất thời nói năng hồ đồ, ngài đừng để ý đến những lời chó điên cắn càn của thuộc hạ, hãy coi như là thả rắm, căn bản không cần quan tâm đến! Lòng kính ngưỡng của thuộc hạ đối với Triển đại nhân dào dạt như nước sông chảy mãi không ngừng...”.

...

... Cả công đường đều tĩnh lặng.

Hồi lâu sau, cũng không biết Kim Kiên bị dọa cho đại não thiếu oxy hay là rối loạn thần kinh, bỗng mơ hồ nghe thấy có người khê ho hai tiếng không hợp thời, lại như có ý cười rất nhẹ xen lẫn trong đó.

“Kim bồ khoái, có gì lại hành đại lễ như vậy, Triển mỗ sao nhận nổi?” Đề tài vừa chuyển, âm thanh cũng thay đổi, gió xuân lại lướt qua hàng liễu như cũ, mây nhẹ lại tung tăng bay lượn trên bầu trời. Kim Kiên nghe vậy toàn thân chấn động, liền ngẩng đầu lên nhìn theo phản xạ.

Chỉ thấy người trước mặt, đôi con ngươi đen sáng rực như nước hồ thu, như sao lạnh trên trời, trong vắt không chút tạp chất, xán lạn chói lọi, chỉ là ẩn sâu trong đôi mắt ấy mơ hồ lộ ra chút tinh quang, tựa như vô tình phát ra một tia ranh mãnh.

“Triển mỗ gọi Kim bồ khoái tới đây, chỉ là muốn báo cho Kim bồ khoái. Bao đại nhân dự định cho phép dân chúng ở Tây Hoa cáo trạng trong ba ngày, mong rằng những người có oan khuất tất cả đều được giải. Chỉ là huyện Tây Hoa này dù sao cũng ở chỗ xa xôi, rất nhiều nơi trong này còn chẳng có hơi người. Phải phiên Kim bồ khoái quét dọn sạch sẽ trên dưới huyện nha cho gọn gàng ngay ngắn, hôm sau Bao đại nhân thăng đường thẩm án, cũng là để không đến nỗi ô danh Khai Phong phủ.”

Ngưng một chút, lại rất lễ độ thêm một câu, “Kim bồ khoái thấy thế nào?”.

Gì hử?!

Chỉ có như thế?

“Thuộc hạ nhất định sẽ dốc toàn lực!”

Kim Kiên thẳng tắp người, hai mắt mở to, gấp giọng ôm quyền hô lớn, rất sợ người trước mặt lại đổi ý.

Triển Chiêu gật gật đầu, quay người tiến vào trong phủ nha, quan bào màu đỏ chậm rãi bay lên, giọng nói sang sảng theo gió đưa tới, không cao, không thấp, không nhanh, không chậm, mượt mà như ngọc, thanh như nước suối trong, thực sự là êm tai.

“Chúng nha dịch của huyện nha phải tróc nã dư đảng của Quách Quảng Uy, sợ là không thể trợ giúp Kim bồ khoái một tay.”

Hả?

“Nha dịch Khai Phong phủ tất nhiên là phải bảo vệ sự an toàn của Bao đại nhân, e là cũng chẳng thể phân thân ra được.”

Ồi chao?!

“Kim bồ khoái, công đường là nơi trọng địa của huyện nha, tất phải quét dọn tỉ mỉ, nhất định phải sạch bóng không một hạt bụi; thư phòng ở phía sau huyện nha, khách sảnh, vườn hoa, nội đường, sương phòng và mười mấy gian phòng tả hữu, e là cũng phải quét tước sạch sẽ một phen... Còn cả ba gian nhà xí trong huyện nha. Kim bồ khoái cũng đừng quên.”

Cuối cùng, còn rất lễ độ chêm vào một câu: “E rằng phải khiến Kim bồ khoái vất vả rồi”.

Kim Kiên khòe miệng co giật một hồi: “Thuộc, thuộc hạ nhất định sẽ dốc toàn lực...”.

Bóng áo đỏ trắng tấp nập như cán bút biến mất ở cửa, trên công đường trừ Kim Kiên, bốn người còn lại đều không hện mà cùng thở ra một hơi, dáng vẻ phúc lớn mạng lớn cuối cùng cũng tránh được đại kiếp.

Chỉ thấy Vương Triều bước tới, vỗ vỗ vai Kim Kiên nói: “Kim bồ khoái, tự giải quyết cho tốt”.

Mã Hán tiến lên nói: “Kim bồ khoái... Triển đại nhân tính khí rất tốt...”, được nửa câu lại không nói tiếp nữa.

Trương Long nhếch mép vui mừng, ra sức vỗ vào lưng Kim Kiên: “Hảo tiểu tử, người kể chuyện rất hay, chỉ là... Ha ha, ta không nói, không nói nữa”.

Triệu Hồ gãi gãi đầu nói: “Kim Kiên, xem ra ta không thể giúp người rồi”.

Dứt lời, bốn người đồng thời ôm quyền thi lễ, vội vàng bước ra sau huyện nha.

Trong không trung lại lơ lửng truyền đến mấy câu:

“Thật là thần kỳ, mới rồi ta sợ đến mức chân nhũn cả ra...”

“Cũng không biết Công Tôn tiên sinh nghĩ thế nào nữa, bản thân thì theo Bao đại nhân vào sau huyện nha nhanh như chớp giết, bỏ mấy người chúng ta ở lại. Tiên sinh cũng chẳng nghĩ xem, thân thủ của mấy người chúng ta nào phải đối thủ của Triển đại nhân... Cũng may Triển đại nhân tính tình trước giờ rất tốt...”

“À... đúng rồi, các huynh có phát hiện hôm nay đại nhân thẩm án mau lẹ hơn bình thường rất nhiều không, ngay cả nói cũng ít đi...”

“Ài, bị một thân sát khí của Triển đại nhân vây bọc, ai mà không muốn rời đi sớm một chút chứ? Chỉ trách tên Quách Quảng Uy kia quá xui xẻo đi, mới lên tới chưa nói được hai câu, đã bị Triển đại nhân trừng mắt một cái, sợ tới mức sắp vãi tè ra quần, có chuyện gì cũng đem ra khai tuốt tuốt...”

Xì xà xì xồ, xì xà xì xồ...

Kim Kiên càng nghe da mặt càng rúm rỏ, lòng không khỏi giận dữ:

Đại quan tam phẩm đương triều, chưởng môn nhân đương gia nắm quyền Khai Phong phủ, Bao Thanh Thiên, Bao đại nhân, lại thêm chủ quản văn thư của Khai Phong phủ, Công Tôn tiên sinh đa mưu túc trí, ngoài ra còn có Tứ đại hiệu úy lục phẩm, thuộc hạ của Bao đại nhân, danh chấn Khai Phong...

Đến cả một con mèo cũng không hàng phục được!

Thế thì còn được cái tích sự gì nữa...

Khói sương mịn mờ ôm đường nhỏ, ráng đỏ chiều hôm nhuộm đỉnh mây.

Hoàng hôn, mặt trời ngã về tây, chính là thời gian dùng cơm tối của huyện nha, mùi thơm của gạo lãng đãng bay trong không khí. Hộ vệ đoàn khâm sai và nha dịch huyện nha đều quây quần thành nhóm, tốp năm tốp ba, ngồi dưới bóng râm ăn tối.

Vốn là cảnh trí thanh nhàn, nhưng vì một người ghé qua mà khiến cho mọi vật hỗn loạn.

Chỉ thấy người ghé tới này, dáng mảnh lưng nhỏ, đôi mắt nhỏ hệt như đường chỉ, vận trang phục bổ khoai của Khai Phong phủ, bưng bát cơm khoan thai đi đến.

Thấy người nọ đi tới, chúng nhân trong huyện nha đều như nhìn thấy mãnh quý dã thú, vội vàng lui ra sau mấy bước, chỉ sợ là tránh né không kịp.

Người nọ thấy vậy cơ hồ có chút khó hiểu, đi tới giữa sân viện, cước bộ liền dừng lại, nhìn trái, ngó phải, khuôn mặt đậm vẻ mờ mịt ngơ ngác.

Hắn đứng đó, chúng nhân xung quanh quả thực không chịu nổi, chỉ thấy chúng nha dịch của huyện nha Tây Hoa đều bịt mũi, che bát cơm, dáo dít về giận dữ nhưng lại không dám nói.

Mà những tùy tùng của Khai Phong phủ, rốt cuộc không nhịn được, trái đùn phải đẩy, cuối cùng đạp một nha dịch ra.

Nha dịch kia, đầu mày nhú chặt, mặt tràn ngập vẻ không tình nguyện, quay đầu hít sâu hai lần, mới bước từng bước chậm chạp đi tới giữa sân cạnh người nọ nói:

“Tôi nói này, khụ, Kim Kiên, tôi cũng biết công việc Triển đại nhân an bài cho cậu không dễ dàng gì, nhưng cậu hãy suy nghĩ một chút tới huynh đệ chúng tôi! Cậu xem cậu có thể đổi sang chỗ khác ăn cơm được không?”

“Hả?”, Kim Kiên kinh ngạc, quay đầu nhìn về mặt mọi người một lượt, nhất thời máu nóng dồn lên não, miệng hét lên: “Lẽ nào ngay cả các người cũng không nói nghĩa khí như vậy?!”

Cái con mèo thối kia bản thân hắn ức hiếp mình chưa đủ sao, lại còn liên kết trên dưới nha dịch trong Khai Phong phủ cô lập mình, đúng là khinh người quá đáng mà!

Nha dịch kia nghe vậy liền sững sốt, cau mày nói: “Tôi nói này Kim Kiên, chuyện này với không nói nghĩa khí có liên quan gì? Chúng tôi chỉ là cảm thấy thứ mùi trên người cậu... Khụ khụ, nói thật là, có hơi buồn nôn...”

Lời còn chưa nói xong đã biến sắc, lại vội vàng lùi xa mấy bước, há miệng hít sâu hai hơi.

“Mùi? Mùi gì?”

Kim Kiên chớp chớp đôi mắt nhỏ, đột nhiên vỗ trán một cái, xắn tay áo lên rút một cây ngân châm đâm trên huyệt vị ở cổ tay ra.

Thoáng cái, thứ mùi “tinh hoa của đậu phụ thối trăm năm, tinh túy của vải bó chân ngàn năm” xộc thẳng vào mũi, làm Kim Kiên bị sặc, chính mình cũng còn chịu không thấu.

Nhanh nhẹn cầm ngân châm lại vị trí cũ, Kim Kiên vội vàng ngại ngần lui lại sau hai bước, về mặt tươi cười nói: “Nhất thời quên mất, nhất thời quên mất, tôi mới quét dọn xong hai gian nhà xí, trên người đích thực không dễ ngửi, ha ha, thứ lỗi, thứ lỗi...”

Nói đoạn, bưng vội bát cơm chạy thẳng ra cửa sau phủ nha.

Lúc này mọi người mới thở ra một hơi, ai về chỗ nấy, ai nói chuyện tiếp tục nói chuyện, ai ăn cơm tiếp tục ăn cơm.

Mà Kim Kiên khó ngủ, về mặt đen sì, mang theo một thân “hương thơm” của “ngũ cốc luân hồi” chịu đựng thái độ ghét bỏ của quần chúng đang rì rầm bàn tán kia, vòng qua cả huyện nha ra đến cửa sau, cuối cùng mới tìm được một chỗ vắng.

Nhìn xung quanh không có người, Kim Kiên mới móc túi thuốc từ trong người ra, chọn lấy hai viên được hoàn nghiền nát, rắc rắc lên người mình, sau đó rút ngân châm ở cổ tay ra, hít hít mũi người người mấy lần trên dưới người mình, cho đến khi thấy cả người mình chỉ còn lại mùi thuốc, chẳng còn cái dư vị “thơm tho” kia nữa, nét mặt mới từ từ giãn ra, cất ngân châm đi, ngồi tựa vào cánh cửa phía sau huyện nha, bưng bát cơm lên và.

Mới ăn được hai miếng thì bỗng nghe có tiếng hô to:

“Ân, ân công?!”

Kim Kiên ngẩng lên nhìn, chỉ thấy trong con hẻm phía sau có hai người, một già, một trẻ đi tới.

Người bên trái, thân vận áo trắng sáng bừng, thắt lưng tuyền một màu trắng quần quanh eo nhỏ, mi mục như họa, má ngọc môi son, thực là mỹ thiếu niên.

Kim Kiên há hốc miệng, cơm vừa mới và vào miệng theo nước dãi chảy xuống từng hạt.

Hồi lâu sau mới hoàn hồn, Kim Kiên kinh ngạc kêu lên:

“Tiểu ca hoa quả?!”

“Ân công!”, Phạm Dung Hoa mục quang sáng rõ, đánh giá trang phục trên người Kim Kiên một phen, khuôn mặt mang theo vẻ ngạc nhiên lẫn vui mừng nói, “Ân công quả nhiên là quan sai của Khai Phong phủ!”.

“Gi?”

Chỉ thấy Phạm Dung Hoa quay đầu, cung kính nói với lão phụ bên cạnh: “Mẫu thân đoán không sai, ân công quả nhiên là quan sai thuộc hạ của Bao đại nhân”.

Lão phụ Phạm Dung Hoa dìu, vận áo vải chống trượng gỗ, lưng thẳng tắp như cán bút, mi mục hiền từ, hai mắt tuy không có tiêu cự, nhưng mâu quang lấp lánh. Nghe được lời của Phạm Dung Hoa, lộ ra ý cười, hướng về chỗ Kim Kiên khẽ gật đầu hỏi: “Vị tiểu ca này, có thể cho biết danh tính được không?”.

Mây đỏ như lửa giăng khắp trời, ráng chiều rực rỡ xa vô tận, ánh tà dương nhuộm quanh thân, kim quang vẫn vút, làm nổi bật một thân uy nghi cùng vẻ cao quý ngập tràn trên khuôn mặt lão phụ trước mắt.

Kim Kiên thầm giật mình, theo trực giác đặt bát cơm xuống, đứng dậy cung kính khom người ôm quyền đáp: “Tiểu nhân họ Kim tên Kiên, là bổ khoái của Khai Phong phủ”.

“Kim Kiên... Cái tên này quả là rất có ý tứ...”, Phạm đại nương mỉm cười, “Hai chúng ta có chuyện muốn gặp Bao đại nhân, có thể phiền Kim tiểu ca dẫn đường không?”.

“Gặp Bao đại nhân”, Kim Kiên thẳng người, đôi mắt nhỏ nhìn hai người đối diện, khó hiểu nói, “Bao đại nhân đã có lệnh, cho phép dân chúng ở Tây Hoa cáo trạng trong ba ngày, bất luận là oan sai nào cũng đều có thể cáo lên. Hai vị nếu muốn cáo trạng, sao không tới cửa lớn giống trống kêu oan?”, ngưng một chút, đột nhiên như hiểu rõ bèn tiếp, “Hai vị xin hãy an tâm, dù là hừng đông hay nửa đêm, hoặc giờ cơm trưa, chỉ cần tiếng trống kêu oan vang lên, Bao đại nhân đều lập tức thẳng đường, tuyệt không chậm trễ dù chỉ một lát”.

Phạm đại nương nghe vậy, sắc mặt có chút kinh ngạc, hồi lâu mới thấp giọng nói: “Quả nhiên hiếm thấy, Đại Tổng có được vị thanh quan chấp chính như vậy, sao phải sầu lo xã tắc không được trăm năm?”.

“Mẫu thân...”, Phạm Dung Hoa thấp giọng nói, “để hài nhi thay mẫu thân tới công đường giống trống...”.

“Hoa Nhi”, Phạm đại nương lắc lắc đầu, vỗ mu bàn tay Phạm Dung Hoa nói, “Không cần”, rồi ngẩng đầu nói với Kim Kiên, “Kim tiểu ca, chuyện của lão thân, một lời khó nói hết được, không thể nói ở trên công đường, vẫn phải phiền Kim tiểu ca dẫn đường”.

Dứt lời khuôn mặt đoan chính, đôi con ngươi mờ mịt hướng thẳng vào Kim Kiên.

Mắt mù vẫn thấu nhân tâm, một thân áo vải chẳng che uy quyền.

Kim Kiền nhất thời giật mình, hết như bị trúng tà, vội vàng khom người nhường đường, để mẩu tử Phạm thị tiến vào, sau đó vội vã đi lên mấy bước, mặc dù biết Phạm đại nương mắt không nhìn thấy gì nhưng lễ nghi quy củ nửa điểm cũng không dám thiếu.

Ba người đi từ cửa sau huyện nha tiến vào, xuyên qua sân viện, trên đường đi gặp không ít sai nha thị vệ, nhìn thấy ba người đều có chút kinh ngạc. Có điều nhìn dáng vẻ cung kính của Kim Kiền, lại thêm công việc đặc thù nơi đây bây giờ của nàng, nên chỉ đoán đó là trợ thủ Kim Kiền mời tới để quét dọn sạch sẽ huyện nha, một lời cũng không hỏi nhiều, ba người bởi vậy mà một đường thẳng tắp không có ai ngăn cản.

Chỉ thấy Phạm đại nương vững vàng bước đi, dáng vẻ thận trọng; Phạm Dung Hoa thì nhìn đông ngó tây, khuôn mặt ngập tràn vẻ mới lạ thích thú cùng hứng chí; trái ngược hẳn Kim Kiền, vẫn đi cạnh hai người, cúi đầu ủ rũ, lòng thầm lẩm nhẩm không ngớt:

Haizzz, vừa mới thoát hiểm khỏi miệng mèo xong, quay người lại tự đâm đầu vào lưới mèo. Giờ này con mèo kia đang theo hầu lão Bao, chuyện này nếu Tiểu Miêu nguôi giận rồi thì tốt, còn nếu vẫn chưa thì... Hức, mình đây có khác nào “rảnh rồi sinh nông nổi” đâu!

Kể cũng lạ, mình cũng coi như từng gặp Hoàng thượng, thẩm vấn quốc cữu, nhân vật có thân phận lớn nào cũng gặp rồi, sao vừa bị đôi mắt mù của Phạm đại nương trừng lên một cái, liền hết như quỷ ám, đầu óc u mê, một câu cự tuyệt cũng chẳng thốt ra được...

Nghĩ đến đây, Kim Kiền bỗng giật mình, không khỏi ngược mắt nhìn lão phụ bên cạnh.

Chỉ thấy Phạm thị đại nương này, vẻ mặt đoan chính nghiêm nghị, mắt hiện lên khí phách uy nghi, tuy một thân áo thô nhưng trong cử chỉ lại mơ hồ lộ ra quý khí hết sức tự nhiên.

Ai nha!!!

Kim Kiền cước bộ nhất thời chậm lại, đôi mắt nhỏ mở to, tròn mắt đảo mấy lượt nhanh như chớp, lúc này mới triệu hồi ba hồn bảy vía, bụng kinh hãi kêu lên:

Lẽ nào, lẽ nào vị đại nương này chính là cái vị... cái vị phi gí đó trong vụ “Li miêu hoán thái tử” trứ danh trong dã sử?

Sặc, không thể nào, tuyệt đối không thể nào!

“Li miêu hoán thái tử” dù sao cũng là dã sử, vừa không có bằng chứng lịch sử vừa không có tư liệu ghi chép, vốn chẳng có chút căn cứ nào.

Mặc dù xác thực có nhân vật Quách Hòe kia, nhưng vụ “Li miêu hoán thái tử” này vị tất đã có thật.

Huống hồ lão Bao vừa mới bức chết một con cua con, đảo mắt một cái lại chặt phăng một gốc của cây hòe già, vận khí của Khai Phong phủ dù sao cũng không đen đủi đến thế chứ!

Thần kinh căng thẳng, đơn thuần chỉ là do thần kinh mình căng thẳng mà thôi.

Kim Kiền tuy không ngừng tự trấn an, nhưng trái tim lại như treo giữa không trung, thế nào cũng có cảm giác toàn thân bứt rứt khó chịu, cả đường đi gan ruột cứ lơ lửng, bước chân khó khăn, rốt cuộc cũng tới trước cửa phòng của lão Bao.

Trước cửa phòng có hai người đứng thẳng tắp, vận võ phục lục phẩm, thắt lưng đeo đao, uy vũ bất phàm, chính là Trương Long, Triệu Hổ.

Hai người vừa thấy Kim Kiền, trước tiên là sững sờ, sau lại đánh giá Kim Kiền một phen, da mặt cuối cùng cũng giãn ra, vui vẻ.

Chỉ thấy Trương Long tiến lên hai bước, đi đến cạnh người Kim Kiền ngửi ngửi, chắc lưỡi nói: “Mấy sai dịch kia đúng thật là nói năng bậy bạ, còn nói Kim Kiền người toàn thân đầy mùi xú uế, thối không thể ngửi, không cách nào lại gần, căn bản là không có chuyện như vậy mà!”.

Triệu Hổ cũng tiếp lời: “Đúng thế, đúng thế, Kim Kiền trên người người ngoại trừ có chút mùi thuốc, căn bản mùi gì cũng chẳng có cả”.

Dứt lời còn ra sức gật mạnh hai cái.

Lúc này Kim Kiên thực có chút dở khóc dở cười.

Tòan thân đầy mùi xú ối...

Thối không thể nghĩ...

Không cách nào lại gần...

Tất cả đều là cái loại tính từ khi gì thế?!

Công tích mình đi giảng chuyện sao không truyền nhanh được như vậy?

Rõ thật là chuyện tốt chưa ra khỏi cửa, “xú” danh đã truyền ngàn dặm!

“Hai vị đại nhân, hai vị phía sau thuộc hạ thân mang kỳ oan, muốn gặp mặt Bao đại nhân, xin phiền hai vị đại nhân thông báo một tiếng.”

Chỉnh lại thần sắc, Kim Kiên ôm quyền nói.

Trương Long, Triệu Hổ thoáng cái thần sắc mang vẻ nghiêm túc, ngẩng đầu nhìn mẫu tử Phạm thị phía sau Kim Kiên một cái, gật gật đầu nói:

“Kim bồ khoái chờ chút!”

Dứt lời, Triệu Hổ liền xoay người đi vào cửa, không lâu sau đã thấy vội vã bước ra: “Kim bồ khoái, đại nhân mời người hãy đưa mẫu tử họ vào”.

“... Vàng...”, Kim Kiên ôm quyền thi lễ, đôi mắt nhỏ đảo một cái, liền kéo Triệu Hổ qua thì thầm, “Triệu đại ca, Triển đại nhân có ở trong phòng khách không?”.

Triệu Hổ sững sốt: “Triển đại nhân tất nhiên phải hộ vệ bên cạnh Bao đại nhân”.

Kim Kiên gương mặt liền trở nên ử rữ như nhà có đám, tiếp tục: “Triệu đại ca, thuộc hạ muốn thương lượng với ngài một chuyện, hai mẫu tử này có thể phiền ngài dẫn vào không, thuộc hạ sẽ không vào...”.

“Kim bồ khoái?” Triệu Hổ khó hiểu nói.

“Ai da, một đại nam nhân, rề rề như đàn bà làm gì?!” Trương Long phía sau lớn giọng quát lên, đưa tay ra sau lưng Kim Kiên vỗ một cái, “Triển đại nhân lại không thể ăn thịt người, huống hồ hai mẫu tử này là Kim bồ khoái người đưa tới, hai chúng ta sao có thể dẫn vào?”.

Kim Kiên bị vỗ cho lảo đảo, thân hình chúi về phía trước, một chân đã đặt trong ngưỡng cửa phòng khách rồi.

Da mặt co giật một trận, Kim Kiên chỉ đành cắn răng quay đầu nói với mẫu tử Phạm Dung Hoa: “Hai vị mời theo tôi”.

Chỉ là lúc quay người, vừa vận thoáng thấy trên khuôn mặt hai đại Hiệu úy lộ vẻ xem kịch vui chẳng hề che giấu.

Hay cho hai cái tên này, ta nhớ kỹ rồi!

Vòng qua bình phong chạm trổ hoa rồng, liền đi tới phía trong phòng khách, ngược mắt lên nhìn một cái, Bao đại nhân đang ngồi giữa, Công Tôn tiên sinh vận áo xanh đứng bên trái, còn vị hộ vệ áo đỏ đứng bên phải, Vương Triều, Mã Hán mỗi người đứng một bên, uy phong lẫm lẫm.

Đúng là: Uy nghiêm chẳng nằm ở miệng, kính sợ tự sinh trong lòng.

Mã Hán phản ứng nhanh nhạy nhất, vừa thấy Kim Kiên tiến vào, lập tức soạt soạt lùi nhanh hai bước đến bên tường, lách lách đẩy cửa sổ ra, thân thủ quả là linh hoạt.

Kim Kiên đầu mày chau lại: Mã Hán, anh giỏi thật đấy!!!

Cửa sổ vừa mở, không khí trong phòng nhất thời biến đổi một cách vi diệu.

Chỉ thấy Bao đại nhân đôi mắt sáng ắp chứa ý cười, Công Tôn tiên sinh mắt phượng hơi nheo, da mặt Vương Triều hơi đỏ, Mã Hán lộ vẻ ngượng ngùng.

Ngược lại vị hộ vệ áo đỏ bên cạnh Bao đại nhân, vẫn nghiêm sắc mặt, hai mắt sáng trong, không hề có vẻ gì khác... Chỉ là khóe môi mơ hồ có xu hướng nhếch lên.

Kim Kiên thầm thở dài một hơi, tiến lên ôm quyền nói: “Thuộc hạ bái kiến đại nhân”.

“Kim bổ khoái không cần đa lễ”, Bao đại nhân nói, “Hai người phía sau ngươi là người muốn kêu oan?”.

“Đúng là vậy!”, Kim Kiên đáp, quay người thấp giọng nói với mẫu tử Phạm thị, “Tôi bái kiến đại nhân đi”.

Phạm Dung Hoa sắc mặt hơi tái, nét mặt khấn trương, nhún gối định quỳ xuống, lại bị Phạm đại nương giơ trượng gỗ ra ngăn lại, nói: “Hoa Nhi, không vội! Đợi Bao đại nhân xem qua vật trên người mẫu thân rồi quỳ cũng chưa muộn”.

Mọi người nghe mà không khỏi cả kinh, đều mang vẻ mặt sửng sốt.

Kim Kiên liền cảm thấy hư thoát: Vận khí Khai Phong phủ thật sự đen đủi như vậy?!

Chỉ thấy Phạm đại nương mò mẫm lấy từ trong người ra một cái túi bằng vải bông, đưa tới, Vương Triều vội bước đến nhận lấy, dâng lên Bao đại nhân.

Bao đại nhân tiếp nhận túi vải mở ra nhìn, thoát cái liền biến sắc, xoạt một tiếng đứng bật dậy, kinh ngạc hỏi: “Vật này là có từ đâu?”.

Phạm đại nương rũ mi mắt, yên lặng một lát, mới chậm rãi cất tiếng: “Nếu Bao đại nhân nhận ra vật này, thì cũng biết sự việc nghiêm trọng tới mức nào, mong Bao đại nhân cho tả hữu lui ra, khi ấy lão thân sẽ nói rõ”.

Lời này vừa thốt ra, ai nấy đều biến sắc.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh vẻ mặt ngưng trọng, Triển Chiêu khê chau đôi mày lưỡi mác, Vương Triều, Mã Hán hướng đại nhân nhà mình, khuôn mặt ngập tràn lo lắng.

Tuy không biết trong túi là vật gì, nhưng ngay cả Bao đại nhân trước nay dù “Thái Sơn có đổ sụp trước mắt mặt cũng không đổi sắc” mà còn phản ứng như thế, lại thêm những lời vừa rồi của lão phụ, tất nhiên có thể đoán được sự việc lần này nhất định nan giải vạn phần.

Đương lúc mọi người kinh hãi, thì thấy Kim Kiên đột nhiên khom người ôm quyền, cao giọng hô: “Khởi bẩm đại nhân, thuộc hạ xin cáo lui trước!”.

Mọi người lại cả kinh.

Phải biết quan sai phục dịch, trước nay chỉ có thượng cấp sai khiến làm việc, còn thuộc hạ thì gắng sức mà làm, nào có nha dịch lại tự chủ trương xin cáo lui trước bao giờ.

Mọi người lại không biết, lúc này Kim Kiên cũng là do tình thế cấp bách, nên mới làm ra hành động “quân tử phòng thân” này thôi:

Tiêu rồi tiêu rồi, nom điệu bộ này của Phạm đại nương, tám phần là tiết mục “Li miêu hoá thái tử” rồi!

Nghĩ đến boss đứng sau bức màn lần này: Đại thái giám Quách Hòe thế lực bao trùm nội cung chiếm vị trí hạt nhân! Còn có đương triều Thái hậu, bản triều quốc mẫu nắm quyền hậu cung!

My God!

Án lần này xử lý khó khăn, hệ số nguy hiểm cao, làm sao có thể giống như những án khác được?!

Lúc này không rút lui, còn đợi đến bao giờ?!

Nghĩ vậy, Kim Kiên liền hạ quyết tâm, co người lại, lặng lẽ lùi ra sau.

Bao đại nhân vốn đang chần động, nay nghe thấy Kim Kiên hô lên, liền đột nhiên hoàn hồn, biến sắc, ra lệnh: “Vương Triều, Mã Hán, ra ngoài nói Trương Long, Triệu Hồ canh giữ nghiêm mật, bản phủ muốn bí mật thẩm án!”.

“Thuộc hạ tuân lệnh”, Vương Triều, Mã Hán lĩnh mệnh thoái lui.

Nhìn quanh một vòng, Bao đại nhân thần sắc thận trọng, trầm giọng nói: “Những người trong phòng lúc này, đều là người mà bản phủ phó thác tính mệnh, lão phu nhân không cần kiêng kỵ!”.

Gi?!

Lùi được một nửa Kim Kiên kinh hoàng thất sắc, vội ôm quyền gấp giọng hô: “Khởi bẩm đại nhân, thuộc hạ...”.

“Kim tiểu ca, đỡ lão thân ngồi xuống”, Phạm đại nương bên cạnh đột nhiên cất tiếng.

Ồ hả?!

Đôi mắt nhỏ của Kim Kiên tròn tròn thành long nhãn, miệng há to có thể nhét được cả quả trứng gà, nom trái ngó phải, nhìn những người khác, lại thấy thần sắc mọi người tuy nghiêm nghị dị thường, nhưng không hề có chút nghi hoặc nào, hết như việc mình ở chỗ này chính là chuyện bình thường nhất trên đời.

“Kim bổ khoái, đỡ lão phu nhân ngồi xuống”, Bao đại nhân gật đầu lên tiếng.

Kim Kiên nhất thời thấy trong ngực dâng lên một cảm giác đắng chát khổ sở:

Hức hức, lữ bước lên thuyền giặc, quay đầu khó vô cùng...

124. Q.8 - Chương 5

Mật sử nội cung được phơi bày,

Thanh Thiên định tâm chỉnh tam cương.

Tự cổ chí kim, phàm là làm hoàng đế, đều bị ba ngọn núi lớn đè nặng bức bách, ấy là yêu cầu về chính trị, yêu cầu về nghề nghiệp và yêu cầu về bản thân, vì thế hiển nhiên họ đều có tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần, đây vốn là điều kiện cơ bản nhất. Mà lão hoàng đế tiền triều, cũng tức là đồng chí Tổng Chân Tông, cũng không phải ngoại lệ, tần phi vô số, giai nhân dập dìu, tất nhiên không thiếu chuyện phong lưu ở chốn hậu cung.

Nguyên phối phu nhân của đồng chí Tổng Chân Tông (cũng tức là Hoàng hậu điện hạ) mất sớm, vị trí chính cung bỏ trống, vì thế trong hậu cung, người người đều mơ ước đến vị trí này, tranh đấu không ngừng.

Mà trong số đó, có hai phi tử đặc biệt nhất: Một người họ Lưu, xưng làm Lưu phi; một người họ Lý, tất nhiên phải gọi là Lý phi.

Nói về hai vị Lưu phi và Lý phi này, tình như tỷ muội, tương kính hữu lễ, ở chung với nhau có tiếng là “hài hòa”. Mà sự hài hòa đó giữa chốn hậu cung vốn “tranh sủng như chiến trường, không phải người chết thì ta vong”, là cực kỳ hiếm thấy. Thế nên đồng chí Tổng Chân Tông ngày ngày phải ngao du trong biển giám[1], tất nhiên là càng thêm sủng ái họ.

[1] Nghĩa bóng ý chỉ ghen tuông. Xuất phát từ điển cổ, thời Đường vua Đường Thái Tông muốn lung lạc lòng người đã bắt tể tướng đương thời Phòng Huyền Linh nạp thiếp, nhưng thê tử của ông này ngang ngược can thiệp, không đồng ý. Đường Thái Tông hạ lệnh cho thê tử của Phòng Huyền Linh giữa việc nạp thiếp và uống thuốc độc chỉ được chọn một. Phòng phu nhân tính tình cương liệt liền cầm bát thuốc độc uống liền một hơi trước mặt Đường Thái Tông. Đến khi đó Phòng phu nhân mới biết thứ bà uống không phải rượu độc mà là giấm chua. Từ đó về sau “uống giấm, giấm chua” còn được dùng với ý nghĩa ghen tuông, đố kỵ.

Vì thế khi hai vị phi tử này đồng thời hoài thai, đồng chí Chân Tông liền đem hai viên kim hoàn tặng cho hai người, hơn nữa còn khắc chữ trên đó, với những dòng khác nhau.

Kim hoàn tặng Lưu phi trên đó viết: Kim Hoa cung Lưu phi.

Kim hoàn đưa Lý phi trên đó viết: Ngọc Thần cung Lý phi.

Mà sự thực chứng minh, trong chốn hậu cung này, nơi mà những con sóng ngầm giao tranh kịch liệt, sống chết chỉ một đường, thứ gọi “hài hòa” kia chỉ là biểu hiện hời hợt bề ngoài, không chịu nổi bất kỳ một thử thách nào.

Mà người phá vỡ sự hài hòa hiếm hoi trong hậu cung này lại chính là đồng chí Tổng Chân Tông.

Vào một ngày nọ rượu uống quá chén, đồng chí ấy mới lằng lằng nói nhiều hơn một câu: “Hai vị ái phi nếu ai sinh hạ được long tử, thì hài tử sẽ được lập làm chính cung thái tử, còn mẹ thì được lập làm hoàng hậu”.

Tục ngữ nói: Say rượu hỏng việc, lời này quả nhiên là chân lý.

Kể nói vô tâm, người nghe cố ý.

Chính cung thái tử, khái niệm ấy như thế nào? Đó chính là người kế nhiệm hoàng đế!

Mẹ của thái tử, khái niệm ấy là gì? Là người kế nhiệm chức vị thái hậu!

Cám dỗ lớn nhất thế gian cũng chỉ đến vậy mà thôi!

Thế nên hai vị nương nường an tâm hồi cung đợi đến khi lâm bồn.

Chỉ là Lý phi đích thực an tâm hồi cung chờ sinh, còn Lưu phi trong lúc chờ sinh đồng thời còn lên kế hoạch trừ tính kỹ càng cho tương lai của mình.

Nếu Lưu phi sinh hạ long tử trước, hiển nhiên mọi sự đều tốt lành, nhưng nếu Lý phi sinh trước, thì sẽ như thế nào?

Thân ở trong cung Kim Hoa, Lưu phi cùng thủ hạ đắc lực bắt đầu lặng lẽ suy tính, âm thầm trừ bị.

Có danh nhân đã nói: Không diệt vong trong im lặng, thì cũng là bùng nổ trong im lặng.

Mà kẻ trầm mặc lặng lẽ trong cung Kim Hoa, nhân vật đại boss siêu cấp phản diện đến khi bạo phát lên thì chỉ một câu thôi “kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu”, ấy chính là đồng chí Quách Hòe.

Nhắc tới đồng chí Quách Hòe này, thì không chỉ có công phu nịnh nọt a dua bợ đỡ, bày mưu tính kế, lời bẻ kéo cánh tinh thông tỏ tường, mà điều đặc sắc nhất là, đồng chí Quách Hòe còn được trời phú cho đủ thứ từ khả năng sáng tạo đến tinh thần dũng cảm dám nghĩ dám làm.

©STENT

Cái đó gọi là: Chỉ có không nghĩ ra, chứ chẳng có không làm được.

Mà đồng chí Quách Hòe, nhân vật phản diện số một, trong lúc vắt óc suy nghĩ dưới áp lực nặng nề, đã nghĩ ra một kế siêu cấp kinh điển “kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu” đó chính là... đem mèo tráo thái tử.

Không chỉ rất ngớ ngẩn mà còn rất vô lý, nhưng Lưu phi lại có bản lĩnh đem cái sự “ngớ ngẩn” và “vô lý” này biến đổi thành “sự thực” và “chân thực”.

Bởi vì trùng hợp thay, đồng chí Lưu phi lại là con hổ cái nắm quyền, rất gian ngoan xảo trá, rất có thể lực, rất có lai lịch trong hậu cung này.

Cản ta thì chết, nghịch ta thì vong!

Mà càng trùng hợp hơn, người hạ sinh long tử trước chính là Lý phi.

Thế nên Lưu phi và đồng chí Quách Hòe, trợ thủ đắc lực, bắt đầu ra tay thực thi, các bước cụ thể là:

Bước đầu tiên, tìm một con mèo rừng, cạo hết lông đi, khiến cho nó trở nên trụi lủi đỏ hỏn, máu me bết bết, bước này do Quách Hòe dẫn đầu, đem một cung nữ tâm phúc và một bà đỡ để mua chuộc từ trước, thừa cơ Lý phi còn đang choáng ngất do mất máu sau khi sinh, liền dùng mèo tráo Thái tử.

Không hiểu vì sao phải cạo hết lông mèo đi?

Cho xin đi, mời về học lại môn Sinh vật học.

Khi sinh ra ai mà không trần trụi, đỏ hỏn, bết bết máu?

Đưa một con mèo lông lá tươi tốt tới, liếc mắt một cái há có thể không nhận ra đó là động vật họ mèo đem đánh tráo Thái tử?

Lẽ nào đồng chí Tổng Chân Tông từ nhỏ đã được tiếp nhận một nền giáo dục tinh anh trí thông minh lại bị sục giã?

(Sau này sự thực chứng minh trí thông minh của đồng chí Tổng Chân Tông vẫn còn, nhưng chỉ số tình cảm hiển nhiên lại không cao, nhất thời kích động liền mất đi sức phán đoán.)

Bước thứ hai, do cung nữ tâm phúc đảm nhiệm, mang Thái tử tìm một chỗ vắng vẻ trong cung âm thầm giết đi, ném xuống cầu Kim Thủy, thần không biết, quỷ không hay.

Bước thứ ba, cho mời đồng chí Tổng Chân Tông tới, diễn thành tiết mục đặc sắc, Lý nương nương cung Ngọc Thần sinh hạ yêu nghiệt, là tai họa cung đình.

Vì thế Lý phi dù có trăm miệng cũng không biện bạch được, ngay cả ngày ở cũ còn chưa kịp hưởng thì đã bị tổng tiến vào lãnh cung.

Việc lớn đã thành! Lưu phi hoan hỷ, Quách Hòe sướng rơn, cung Kim Hoa mừng rỡ.

Đáng tiếc, Lưu phi và Quách Hòe tuy tâm kế cao siêu, nhưng ánh mắt lại chẳng được như vậy...

Cung nữ Khấu Châu được bọn họ nhận định tâm phúc, bản chất là kẻ chính trực, vốn ôm trong mình sự trung nghĩa của nữ trung hào kiệt.

Khấu Châu không giết chết Thái tử, mà đưa đến phòng của thái giám tổng quản phụ trách thu mua rau quả, Trần Lâm.

Thái giám tổng quản phụ trách thu mua rau quả, có thể tự do ra vào cung cấm.

Vì vậy Trần Lâm công công, vốn có lương tri, liền lợi dụng chức vụ, đưa Thái tử đến cung Nam Thanh, giao vào tay Bát vương gia.

Bát vương gia biết lúc này mình không phải là đối thủ của Lưu phi, đành phải nhận Thái tử là con ruột mình, đứng sau hai nhi tử thân sinh, trở thành Tam thế tử.

Lại nói về Lưu phi, một tháng sau cũng hạ sinh long tử, liền được phong làm Thái tử, còn bản thân Lưu phi thì được phong làm Hoàng hậu, hiển nhiên mãn nguyện, sung sướng vô ngần, tiền đồ một mảnh đẹp tươi.

Tiếc thay, hành ác quá nhiều, thiên lý chuyển vần, ác giả ác báo, vị Thái tử này đoản mệnh sống chưa được sáu năm thì mắc phải bệnh lạ, đi về trời Tây.

Thế nên đồng chí Tổng Chân Tông không có nhi tử nối dòng, cũng chẳng có thái tử kế vị.

Trùng hợp thay Tam thế tử của Bát Vương gia tiến cung diện thánh, đồng chí Tổng Chân Tông vừa nhìn đã thấy dung mạo hình dáng của Tam thế tử rất giống mình hồi nhỏ, sinh lòng yêu thích, lập tức đập bàn quyết định lập làm Đông cung thái tử, kế thừa hoàng vị.

Thái tử Đông cung được lập, hiển nhiên phải tới các cung xem xét, mà người phụ trách đưa Thái tử đi lại chính là thái giám Trần Lâm.

Cung cuối cùng Thái tử đến chính là lãnh cung, mà trong lãnh cung chỉ có một vị nương nương, ấy là Lý phi cung Ngọc Thần.

Cho đến ngày hôm đó, Lý phi mới biết rõ chân tướng oan tình của bản thân, cũng lần đầu tiên trông thấy nhi tử thân sinh của mình.

Nhưng lúc này, Lưu hậu căn cơ đã vững, rễ sâu bao trùm, không còn cách để xoay chuyển tình thế.

Chỉ còn hy vọng duy nhất, đó là con ruột mình một ngày kia đăng cơ làm hoàng đế, mới có năng lực chống lại Lưu hậu, thay mình rửa sạch oan khuất.

Vốn là như vậy, nhưng lại nảy ra một sai sót nhỏ.

Thái tử tuy không biết Lý phi chính là mẹ ruột mình, nhưng vì mối dây mẫu tử ruột rà, từ lúc gặp mặt Lý phi cứ bận lòng không thôi, cuối cùng hướng Lưu hậu xin xá miễn cho tội của Lý phi, khiến cho Lưu hậu sinh nghi, liền lệnh cho Quách Hòe đi tra khảo Khấu Châu.

Khấu Châu tự biết mạng chẳng dài lâu, không chút do dự liền nhảy lầu tự sát.

Lưu hậu nghi ngờ càng sâu, cuối cùng dẫn tới ý muốn giết người.

Ba ngày sau, lãnh cung cháy lớn, Lý phi chết trong biển lửa.

Lưu hậu cuối cùng cũng an lòng, rốt cuộc ngôi vị thái hậu vẫn là của bà ta.

Nhưng bà ta không biết, nhân trận hỏa hoạn này, Lý phi lại được hai thái giám trung nghĩa xả thân bảo hộ, giúp đỡ trốn ra khỏi cấm cung.

Tiểu thái giám thay Lý phi vùi thân trong biển lửa tên là: Dư Trung.

Thái giám giúp Lý phi trốn ra khỏi cấm cung có tên là: Tần Phượng.

Thái giám Tần Phượng có một người bà con xa họ Phạm, nhà ở huyện Tây Hoa trấn Thảo Kiều. Vị Phạm tiên sinh này thời trẻ là một nam tử tuấn lãng nức tiếng xa gần, phu phụ hai người mất sớm, chỉ để lại một nhi tử thông minh hiểu chuyện, tên gọi là: Phạm Dung Hoa.

Lý phi vì trận hỏa hoạn trong lãnh cung mà hai mắt bị mù, Tần Phượng và Phạm Dung Hoa vẫn ở bên không rời không bỏ, sau Tần Phượng bệnh chết, bỏ lại Lý phi mẹ góa con côi sống dựa vào nhau cho đến ngày hôm nay.

Đây chính là chân tướng của “Li miêu hoán thái tử” mà phàm là người hiện đại nào cũng biết được một, hai phần; cũng là “chuyện cũ năm xưa” mà cái vị vững vàng ngồi trên ghế, Phạm đại nương với vẻ mặt bình tĩnh dị thường mất trọn một canh giờ mới chậm rãi kể lại rõ ràng.

“Bao đại nhân, đó là lai lịch vật trong túi của lão thân, ngài nghe rõ rồi chứ?”

Trong phòng khách mờ tối chỉ nghe chất giọng bình thản chậm rãi của Phạm đại nương, ánh tịch dương nhàn nhạt, yếu dần, rồi cuối cùng hướng đến một mảnh tĩnh mịch mờ mờ.

Tà dương chậm chậm chiếu qua song cửa, rọi vào những bóng mờ chồng chéo lên nhau trong phòng khách, lộ rõ thần sắc chần động của mọi người.

Cả phòng im lặng như chết.

Bao đại nhân khuôn mặt đen nặng nề ngưng trọng, từ từ mở chiếc túi gắm trong tay, lấy vật trong đó ra, cầm trên những đầu ngón tay.

Trong một thoáng, ánh hào quang tràn ngập trong phòng, rực rỡ chói mắt.

Vật Bao đại nhân cầm trong tay, chính là một viên kim hoàn lớn bằng quả trứng gà, lấp lánh ánh vàng, vô cùng tinh xảo, đưa mắt nhìn kỹ thì thấy trên kim hoàn khắc mấy chữ tinh tế: “Ngọc Thân cung Lý phi”.

“Đại nhân, đây...”, Công Tôn Sách và Triển Chiêu đồng thời kêu lên, gương mặt không nén được vẻ kinh ngạc.

Phạm Dung Hoa nhìn chằm chằm vào Phạm đại nương, hai mắt ngập tràn hơi nước, đôi môi run rẩy không ngừng.

Mặt Kim Kiền ảo não như khóc tang, hệt như thấy quỷ vô thường đòi mạng, so ra còn hơn cái vẻ kinh hãi của mọi người trong phòng khách, nổi bật khác thường, may thay lúc này không có ai để ý tới.

Phạm đại nương vẻ mặt bình tĩnh dị thường, đôi mắt mù tĩnh lặng như nước, lặng lẽ nhìn hướng Bao đại nhân, chậm chậm hỏi: “Bao đại nhân, có hồi hận khi nghe lão thân kể đoạn chuyện cũ năm xưa này không?”.

Bao đại nhân mắt sắc như điện, bình tĩnh nhìn thẳng vào lão phụ trước mặt, trầm giọng thốt ra từng chữ: “Làm sao biết kim hoàn này là thật hay giả?”.

Đôi mắt mù phẳng lặng như nước kia thoáng qua một tia gợn sóng, Phạm đại nương trầm giọng đáp: “Nếu không ngại Bao đại nhân có thể vận mở kim hoàn ra xem thử”.

Ánh mắt của mọi người bắn thẳng đến, chỉ thấy hai tay Bao đại nhân vừa chuyển, kim hoàn kêu cách một tiếng tách thành hai nửa, bên trong kim hoàn có giấu một viên ngọc sáng chói, trong suốt lấp lánh, sáng trắng như nước, tản ra ánh hào quang nhàn nhạt long lanh.

“Cửu khúc dạ châu?!", Công Tôn tiên sinh kinh ngạc thốt lên.

“Công Tôn tiên sinh nhãn lực không tồi”, Phạm đại nương buồn bã cất tiếng, “viên châu này chính là ‘Cửu khúc dạ châu’ mà tổ tiên Tống thị có được lúc khai quốc, là bảo bối truyền thừa của hoàng thất, thế gian này chỉ có hai viên, một viên ở đây, viên còn lại nằm trong kim hoàn của Thái hậu đương triều”.

Tiếng người trong phòng khách nhất thời mất đi.

Đột nhiên, Bao đại nhân đứng phắt dậy, vén vạt áo quỳ xuống, khấu đầu hô: “Vi thần Bao Chứng khấu kiến Thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế”.

Mọi người hoảng hốt, ngạc nhiên không biết phải làm sao.

Trái lại Kim Kiên phản ứng nhanh nhất, vọt một cái liền tiến lên, quỳ xuống hướng Phạm đại nương dập đầu: “Bổ khoái Khai Phong phủ Kim Kiên khấu kiến Thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế”.

Triển Chiêu, Công Tôn Sách liếc nhau một cái, khẽ gật đầu, đồng loạt quỳ xuống khấu đầu hô:

“Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ Triển Chiêu khấu kiến Thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế”

“Chủ bộ[2] Khai Phong phủ Công Tôn Sách khấu kiến Thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế”

[2] Năm quyền quản lý sổ sách.

Phạm đại nương... không lúc này phải gọi là Lý hậu, chậm chậm đứng dậy từ trên ghế, trong đôi mắt mù lòa bình lặng xao động từng đợt từng đợt sóng nhỏ, môi run run, cánh tay khẽ nhấc lên, sang sảng cất tiếng: “Bao ái khanh bình thân, chúng ái khanh bình thân...”.

Giọng nói vẫn bình thản không chút gợn sóng như cũ, nhưng cuối câu mơ hồ lộ ra âm rung rung.

Mọi người nghe xong, mới nhất tề đứng dậy, khom người rũ mắt, không dám nhìn thẳng.

Đột nhiên, lại nghe thấy “bịch” một tiếng phía sau Lý hậu.

Chúng nhân đưa mắt nhìn về nơi phát ra tiếng động, thì thấy Phạm Dung Hoa thân hình mảnh khảnh cuộn tròn trên đất, run lên nhè nhẹ, âm giọng run rẩy cất lên:

“Thảo dân Phạm Dung Hoa khấu kiến Thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế”

Mọi người đều sửng sốt.

Lý hậu cũng kinh ngạc, khuôn mặt tràn ngập vẻ nghi hoặc hỏi: “Hoa Nhi, mau đứng dậy, đây là có gì?”.

“Thảo, thảo dân không dám...”, trong giọng nói mơ hồ lộ ra âm rung rung.

Trên khuôn mặt Lý hậu tràn ra ý cười bất đắc dĩ, lần lần tiến lên, cúi người đỡ Phạm Dung Hoa dậy, chậm rãi nói: “Con là hài nhi của vi nương, bất luận thân phận của vi nương thế nào, con vẫn là hài nhi của vi nương!”.

“Mẫu thân...”, Phạm Dung Hoa ngược lên, trên khuôn mặt tinh tế đã vương đầy những giọt nước mắt trong suốt như những hạt châu, “Hài nhi không phải nhi tử ruột của mẫu thân, từ nay về sau, không thể, không thể tiếp tục phụng dưỡng mẫu thân nữa, cũng không thể nấu cháo, đắp lưng cho mẫu thân...”.

“Hài tử gốc...”, Lý hậu khe khẽ lắc đầu, khuôn mặt hiện ra ý cười hiền từ yêu thương, “Hai mẹ con chúng ta nương tựa vào nhau hơn mười mấy năm nay, vi nương sao có thể không cần Hoa Nhi chứ? Vi nương quen nghe Hoa Nhi đồng dài, cũng quen được Hoa Nhi đắp lưng bóp vai, làm sao có thể bỏ được Hoa Nhi?”.

“Vâng! Sau này hài nhi nhất định sẽ vẫn giống như trước, ngày ngày đắp lưng bóp vai cho mẫu thân!”

Phạm Dung Hoa vừa nghe được những lời này, vẻ mặt nghiêm túc, cầm chặt hai tay Lý hậu, thấy Lý hậu nắm lại cổ tay mình, đôi mắt chớp chớp lấp lánh, không khỏi nhướn môi lên nở một nụ cười.

Hoa lê ngậm mưa, nhìn mà xót thương.

Nụ cười xán lạn, rạng rỡ vô song.

Chắc chắc...

Nghe được thân phận tôn quý của mẫu thân, lo lắng đầu tiên lại chính là sau này không thể nấu cháo, đầm lưng cho mẫu thân...

Thế gian này lại có người không tính toán thiệt hơn như vậy, thực hiếm thấy...

Thật đúng là mỹ thiếu niên hiếu thuận!

Kim Kiền đang lúc xúc động cảm khái thì bỗng nhiên cảm thấy một luồng kinh phong ập tới, quét qua hai chân, đột nhiên thấy chân mềm nhũn, bịch một cái liền quỵ xuống đất.

Ồ hả?

Dựa vào kinh nghiệm phong phú của mình, Kim Kiền lập tức nhận thức được rằng bản thân đã bị điểm huyết.

Là cái tên mất ngủ nào khéo chọn lúc mình đang thưởng thức mỹ thiếu niên mà ra tay phá hoại hả?

Kim Kiền nhất thời bốc hỏa, đôi mắt nhỏ quét qua, bắn về phía Triển Chiêu, lại kinh ngạc khi thấy ba người Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh và Triển Chiêu cùng đồng thời vén vạt áo quỵ xuống, miệng hô to:

“Vi thần Bao Chứng tham kiến Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!”

“Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ Triển Chiêu tham kiến Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!”

“Chủ bộ Khai Phong phủ Công Tôn Sách tham kiến Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!”

Ai ya!

Lúc này Kim Kiền mới hoàn hồn.

Đương triều Thiên tử là nhi tử ruột của Lý hậu, mà Phạm Dung Hoa lại là nghĩa tử của Lý hậu, hiển nhiên cũng là nghĩa đệ của Hoàng thượng...

Nghĩa đệ của hoàng thượng chẳng khác nào vương gia thiên tuế!

“Bổ khoái Khai Phong phủ Kim Kiền tham kiến Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!”

Kim Kiền vội vàng khấu đầu hô theo.

Chắc chắc, vẫn là Tiểu Miêu phản ứng nhanh.

Nếu ngay cả Bao đại nhân còn quỵ, mà mình không quỵ, há chẳng phải là đại sự không ổn sao.

Tiểu Miêu, ngài đủ nghĩa khí!

“Bao, Bao đại nhân?! Triển, Triển đại nhân, Công Tôn tiên sinh! Ân, ân công?!”

Phạm Dung Hoa vừa thấy bốn người quỵ trước mặt, thần sắc quần bách cuống quýt, bước vội lên nâng họ dậy.

“Phạm Dung Hoa sao có thể nhận nổi đây! Dung Hoa giảm thọ mất! Các vị đại nhân xin hãy nhanh đứng dậy!”

“Tạ Vương gia!”, bốn người đồng thời đứng lên thi lễ.

Lý hậu nghe giọng nói thất kinh của Phạm Dung Hoa thì lắc đầu cười cười, lại hướng về phía Bao đại nhân, nét mặt dần nghiêm túc, nói: “Bao khanh, oan khuất của ai gia hoàn toàn nhờ cậy vào khanh!”.

Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, Triển Chiêu vừa nghe những lời này, sắc mặt tất cả đều trầm xuống.

Kim Kiền cũng rất phiền não đau đầu, đôi mắt nhỏ len lén nhìn sắc mặt mọi người, lòng không khỏi cảm khái:

Một người là Thái hậu đương triều lòng dạ hiểm độc, một kẻ là Tổng quản thái giám nội cung, quyền thế khuynh đảo trong ngoài triều, chức trọng quyền cao.

Lão Bao chẳng qua chỉ là một triều quan tam phẩm...

Đây khác nào lấy trứng chọi đá, đâm đầu vào chỗ khó!

Lý hậu đôi mắt mù sáng quắc, bất động chẳng dời.

Bao đại nhân cau chặt đôi mày, sắc mặt ngưng trọng.

Đột nhiên, Bao đại nhân ngược lên, ánh mắt nghiêm nghị nói: “Bao Chửng ăn lộc của vua, tất sẽ vì nước tận trung, san sẻ nỗi lo cùng Hoàng thượng? Quách Hòe, Lưu hậu làm loạn cung đình, khiến người và thần cùng cảm phẫn; Thiên cổ kỳ oan của Thái hậu, tất sẽ được rửa sạch. Án này nếu không xét, oan này nếu không giải, thử hỏi thể gian thiên lý ở đâu? Bao Chửng ắt sẽ tận tâm tận lực, trả lại cho Thánh thượng một người mẫu hậu, trả lại cho hậu cung một người Thái hậu, trả lại một lẽ công bằng cho thiên hạ!”

Lý hậu nghe xong, chậm chậm nhắm chặt mắt lại, hai hàng lệ trong suốt từ từ chảy xuống, nghẹn ngào nói: “Ai gia thực không chọn lầm người, Bao khanh quả là người trung quân ái quốc...”

Bao đại nhân ôm quyền thi lễ: “Thái hậu quá khen, đây là bốn phận của vi thần!”

Lý hậu khẽ gật đầu, lau đi dấu lệ, lại hỏi: “Không biết Bao khanh định xử lý thế nào?”

Bao đại nhân chau mày suy tư trong chốc lát, rồi đáp: “Khởi bẩm Thái hậu, lúc này chúng ta thân ở nơi xa xôi, người đông nhiều lời, tai mắt khắp chốn, e rằng chuyện sẽ bị lộ, bởi vậy thần xin Thái hậu thứ cho vi thần tội mạo phạm, không thể tiết lộ thân phận Thái hậu trước mọi người, chỉ đành xin Thái hậu hạ mình, trước tiên theo đoàn khâm sai của vi thần hồi kinh, sau đó sẽ bàn tính kỹ lưỡng”.

Lý hậu gật đầu, nhìn về phía Bao đại nhân, lại quay sang nói với Phạm Dung Hoa: “Hoa Nhi, vi nương mệt rồi, đỡ vi nương đi nghỉ”.

Bao đại nhân vừa nghe, vội cao giọng hô: “Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hổ đâu?!”.

“Có thuộc hạ!”, bốn đại Hiệu úy đẩy cửa bước vào, ôm quyền đáp.

“Mời mẫu tử Phạm thị tới sương phòng nghỉ ngơi! Nhất định phải bảo vệ họ an toàn!”

“Thuộc hạ tuân lệnh!”

Bốn đại Hiệu úy nhận lệnh, lập tức bảo hộ bên cạnh Lý hậu và Phạm Dung Hoa.

Lý hậu vịn vào cánh tay Phạm Dung Hoa, chậm rãi bước về phía lối ra, tới ngưỡng cửa liền dừng cước bộ, nói:

“Trong triều đình, người hiền đức độ rất nhiều, Bao đại nhân có biết vì sao lão thân cứ một mực kêu oan với đại nhân không?”

Hả?

Mọi người nghe mà không khỏi sửng sốt.

Kim Kiền cũng khó hiểu, nghĩ thầm:

Chẳng phải Khai Phong phủ là thắng địa án oan án sai nổi danh thiên hạ, thiên cổ lưu danh, dương danh tận hải ngoại sao?

Muốn kêu oan thì đến Khai Phong phủ! Đây là thường thức mà ai ai cũng đều biết, có gì kỳ quái nào?

Chợt nghe Lý hậu tiếp tục không nhanh không chậm nói:

“Quách gia là nghĩa tử của Quách Hòe, Bao đại nhân vẫn y luật định tội, chứng tỏ Bao đại nhân không úy kỵ quyền thế, không sợ hoàng quyền; hơn nữa Bao đại nhân vì bảo vệ bách tính Tây Hoa, còn nghĩ cách để dân chúng toàn huyện cùng cáo trạng lên trên...”

Ngưng một chút, lại tiếp:

“Đoạn truyện kể mấy hôm nay, quả là rất có ý tứ.”

Nói rồi bước qua bậc cửa ra ngoài.

Để lại bốn người trong phòng khách đưa mắt nhìn nhau kinh ngạc.

Chắc...

Hai câu trước nghe hiểu liền, là khen ngợi Bao đại nhân.

Nhưng câu cuối cùng này là ý gì?

Kim Kiền tâm tư lóe sáng nhanh như điện giật, đôi mắt nhỏ đảo một cái, nhất thời kinh ngạc sung sướng:

Nói vậy là vị Thái hậu tân nhiệm này thích nghe giảng chuyện, thế thì há chẳng phải sau này mình sẽ có “vốn giắt lưng” để đi nịnh nọt hoàng thân quốc thích sao?!

Trời cao ơi, đất dày hỡi, cuối cùng tôi cũng có ngày hát vang bài “cá muối khô còn có thể hồi sinh” rồi!

“Công Tôn tiên sinh, bản phủ cho rằng câu cuối cùng của Thái hậu ngụ ý rất sâu xa, không biết tiên sinh nghĩ thế nào?”

Kim Kiền đang mặc sức tưởng tượng về tương lai tươi sáng, đột nhiên nghe Bao đại nhân bên cạnh hỏi, vội vàng hoàn hồn, dựng tai lên nghe ngóng.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh suy nghĩ một chút, ôm quyền nói:

“Học trò cho rằng, lời ấy của Thái hậu ám chỉ vụ án này không tầm thường, liên đới rất lớn, nếu muốn rửa sạch oan khuất cho Thái hậu, tất phải là người có dũng có mưu, mưu dũng tương hợp, dũng mưu phối hợp thì mới đảm đương được. Mà Thái hậu từ vụ án của Quách Quảng Uy đã đoán định được đại nhân chính là người phù hợp, cho nên mới lựa chọn đại nhân.”

Bao đại nhân nghe xong không khỏi vuốt râu mỉm cười nói: “Lời này của tiên sinh rất đúng. Chỉ là Thái hậu nhận định sai rồi, bản phủ tuy có cái dũng của kẻ thất phu, nhưng nếu không có Công Tôn tiên sinh hiển kế, không có Triển hộ vệ bảo hộ giúp đỡ, không có Kim bồ khoái trợ lực, thì sao có thể xưng là kẻ có dũng có mưu được?”

Mọi người nghe vậy không khỏi sửng sốt, đồng thời ngược mắt lên nhìn về phía vị khâm sai mặt đen.

Chỉ thấy trên khuôn mặt đen sì của Bao đại nhân như được mạ thêm một tầng chính khí lấp lệt, nghiêm giọng nói: “Bao Chửng có được ba người tương trợ, sao phải sầu lo án oan không được giải, thiên hạ bất công đây?!”.

“Đại nhân, học trò...”, đôi mắt phượng của Công Tôn tiên sinh hơi hồng lên, khuôn mặt nho nhã lộ vẻ cảm động.

“Đại nhân, thuộc hạ...” Triển Chiêu ôm kiếm bước lên, trong đôi con ngươi lấp lánh ánh sáng.

“Học trò (thuộc hạ) dù phải vào nơi nước sôi lửa bỏng cũng quyết không chối từ!”, Công Tôn tiên sinh, Triển Chiêu đồng thời ôm quyền cao giọng hô.

“Đại nhân, thuộc hạ dù phải nhảy vào nơi nước sôi lửa bỏng cũng quyết không chối từ!”, Kim Kiền cũng bước lên trước, vành mắt hơi đỏ lên, ôm quyền cất tiếng thề.

Chắc chắc... mấy câu này của lão Bao thực sự nói rất hay, rất diệu kỳ!

Dư âm còn vang vọng trong tai, khơi dậy ý chí, khắc ghi trong lòng.

Nói theo ngôn ngữ của chính phủ thì phải gọi là: Tinh thần chủ nghĩa tập thể, đoàn kết chính là sức mạnh!

Mà trong tục ngữ của dân gian, còn có một cách giải thích tương đối phổ biến và dễ hiểu:

Chúng ta đều là những con châu chấu cùng buộc trên một sợi dây, ai cũng đừng hòng chạy!

Ngày hôm sau, Bao đại nhân không dám trì hoãn dù chỉ chốc lát, hạ lệnh cho đội ngũ lập tức khởi hành hồi kinh.

Lý hậu và Phạm vương gia được xưng là họ hàng xa của Bao đại nhân, theo đoàn khâm sai cùng khởi hành hồi kinh, có Tứ đại hiệu úy đã được thông báo nội tình theo sát bên mình bảo vệ, vấn đề an toàn không phải lo lắng gì.

Kim Kiền rốt cuộc cũng thoát khỏi cơn ác mộng quét dọn sạch sẽ huyện nha lẫn nhà xí, hân hoan vô cùng.

Trên đường đi, Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh xem xét tình hình, qua mấy ngày sau, đã tìm ra đối sách:

Lưu hậu quyền lực khuynh đảo trong ngoài triều, Quách Hòe một tay che trời, hai người đều là những kẻ không dễ đối phó. Mà nguyên cáo Lý hậu lại không quyền không thế, chỉ vốn vẹn có một viên kim hoàn làm vật chứng, án này khó khăn trở ngại trùng trùng.

Nếu muốn lật đổ Lưu hậu, Quách Hòe, ắt phải tìm được nhân chứng.

Thái giám Trần Lâm, Bát vương thiên tuế, đều là những nhân chứng sống có sức nặng, nếu có hai người này tương trợ việc giải oan tất nhiên sẽ có hy vọng.

Mà án này liên đới rất lớn, lại liên quan trực tiếp đến những bí mật trong cung, hơn nữa đám tay chân của Quách Hòe rất nhiều, nếu không cẩn thận, để lộ ra chút phong thanh gì, thì tính mạng của Lý hậu sẽ gặp nguy hiểm.

Cho nên kế sách tra án tất nhiên bí mật điều tra là thượng sách, điều tra công khai là hạ sách.

Bao đại nhân cũng đã quyết định xong quá trình làm việc: Sau khi trở về Đông Kinh Biện Lương, trước sẽ mời công công Trần Lâm, sau lại tới cung Nam Thanh bá kiến Bát vương, trình kim hoàn để thừa nhận quốc mẫu, rồi làm chứng trên công đường. Tiếp đó Bao đại nhân, Bát vương thiên tuế sẽ hợp nhau lại tấu lên trên, bẩm rõ với Thánh thượng, xin Thánh thượng phán xét.

Như thế, Lý hậu mới có hy vọng rửa sạch án oan.

Mưu lược đã định, mọi sự đều chuẩn bị đầy đủ, ai nấy đều xắn tay áo lên chỉ chờ về đến Biện Lương là bắt tay hành động.

Trái ngược lại với tinh thần khẩn trương của mọi người, trên đường đi tất thấy đều bình yên vô sự, không có nguy hiểm gì.

Chỉ trừ cái vị Phạm tiểu vương gia kia, hành động cử chỉ có chút ngoài dự đoán của mọi người.

Đây không phải nói Phạm Dung Hoa thường xuyên gây chuyện thị phi. Trên thực tế, dung mạo của Phạm tiểu vương gia xuất chúng, nói năng khéo léo xác đáng, cử chỉ hữu lễ, chỉ qua mấy ngày mà đoàn khâm sai từ trên xuống dưới ai nấy đều nhất tề khen ngợi, được yêu thích và hoan nghênh nhiệt liệt, mức độ chỉ xếp sau Ngự Miêu Triển Chiêu mà thôi.

Nói Phạm tiểu vương gia ngoài dự liệu của mọi người là vì thái độ, cách cư xử có chút khiến người ta khó mà lý giải được.

Phạm Dung Hoa đối với Bao đại nhân, tôn kính hữu lễ, điều này rất bình thường.

Đối với Công Tôn tiên sinh, lại càng tôn kính hơn, điều này cũng rất bình thường.

Đối với Ngự tiền hộ vệ Triển Chiêu, chỉ một từ thôi: sùng bái... điều này gặp nhiều rồi cũng chẳng lạ, tất nhiên là bình thường rồi.

Đối với những người khác, bất luận chức quan lớn hay nhỏ, đều khiêm nhường hữu lễ, quả là hiếm thấy, điều này lại càng bình thường.

Duy chỉ có một điểm bất thường, ấy chính là cử chỉ Phạm tiểu vương gia đối đãi với Kim Kiền.

Trên dưới Khai Phong phủ đều biết Kim Kiền, người này công phu miệng lưỡi lợi hại, tài ăn nói sắc bén, lời nói bén nhọn như tên. Về khả năng chặt chém giá cả ở chợ thì có đôi mắt khắp thành Biện Lương cũng chẳng có ai địch nổi, vốn có danh xưng “Chém giá tại chợ thiên hạ không địch thủ”, sức chiến đấu đó quả là đáng sợ, chỉ có thể dùng hai từ “hung hãn” để hình dung.

Nhưng trừ điểm đó ra thì chả còn gì đáng kể nữa.

Khinh công rất tốt, nhưng so ra vẫn kém Triển đại nhân một khoảng lớn;

Y thuật thì chấp vá gom nhặt, so với Công Tôn tiên sinh thì thua xa;

Võ nghệ thì chả có, so với Tứ đại hiệu úy... Ài, không thể so sánh;

Về uy vọng... Khụ khụ...

Hơn nữa người này bình thời yêu tiền như mạng, hay giở thủ đoạn để lừa biếng, ngại khó ngại khổ, tham sống sợ chết, mức độ tích cực làm việc thật sự không cao...

Cho nên, trên dưới Khai Phong phủ khi đánh giá Kim Kiền thì chỉ có một câu thôi:

Một tên nhãi nhép mềm miệng dẻo quẹo, khôn lỏi, hạ cấp mà thôi.

Nhưng, hết lần này tới lần khác cái tên Kim bồ khoái này, lại được vị tiểu huynh đệ Phạm Dung Hoa, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, cực kỳ tôn kính. Luôn đi theo phía sau nghiêm túc kính cẩn, tuyệt không vắng bóng.

Như thế thử hỏi làm sao lại không khiến người ta bất ngờ, phỏng đoán sôi nổi cho được.

Đừng nói trên dưới Khai Phong phủ cảm thấy khó hiểu, mà đến cả bản thân Kim Kiền cũng thấy kỳ lạ.

Theo lẽ thường mỗi ngày có thể được một vị vương gia thiếu niên dung mạo như hoa như ngọc đối với bản thân rất mực tôn kính hữu lễ, vốn phải là một chuyện đáng mừng có chút vui tai vui mắt, nhưng nếu đi kèm là ánh mắt không vui của Bao đại nhân, vẻ không tán thưởng của Công Tôn Trúc Tử, cùng với tia nhìn lạnh lẽo của Triển đại nhân thì cũng đủ khiến người ta như đứng đông lạnh, như ngồi đồng than rồi.

Cho nên, Kim Kiền cuối cùng đã hạ quyết tâm, chọn một ngày hoàng đạo trời trong gió mát đi tìm Phạm vương gia nói cho rõ ràng.

©STE.NT

“Bẩm Vương gia, ti chức xin Vương gia sau này đừng tới tìm ti chức nữa.”

“Dám hỏi Kim bồ khoái vì sao lại nói ra những lời này?”, Phạm tiểu vương gia không hiểu.

“Vương gia chính là cành vàng lá ngọc, hoàng thân quốc thích, ti chức với cao không nổi.”

“Dung Hoa nào phải là cành vàng lá ngọc gì chứ, hoàng thân quốc thích...”

“Cho dù Vương gia nghĩ như thế nào thì Vương gia cũng là nghĩa tử của Thái hậu, đương nhiên phải là hoàng thân.”

“Kim bồ khoái...”

“Có ti chức!”

“Lẽ nào huynh ghét bỏ Dung Hoa sao?”

“Ồ hử?!”

“Quả nhiên là ân công ghét bỏ Dung Hoa...”

“Vương gia, vì sao lại nói lời này? Ti chức gánh không nổi!!!”

“Nếu ngày đó không có ân công cứu giúp, thì tính mạng Phạm Dung Hoa đã không còn, đâu thể có ngày hôm nay? Nhớ ngày ấy, ân công không chê thân phận áo vải của Dung Hoa, nguyện xả thân tương cứu,

nhưng đến bây giờ Phạm Dung Hoa chỉ mới thay đổi thân phận, ân công đã xem Dung Hoa như kẻ xa lạ, lẽ nào không phải là ghét bỏ Dung Hoa sao?”

“...”, Kim Kiên tròn tròn mắt.

Chỉ thấy vị Vương gia thiếu niên trước mặt thần sắc nghiêm nghị, đôi con ngươi chiếu thẳng vào mình, mục quang kiên định, nhưng cũng khó giấu nổi ánh nước lấp lánh, tựa như sóng nước hồ thu dập dềnh, sóng sánh khiến cho Kim Kiên loạn nhịp hụt hơi, đầu óc choáng váng.

“Ti chức chưa từng nghĩ như vậy...”

“Vậy sau này Dung Hoa còn có thể tới tìm Kim bồ khoái nói chuyện phiếm không?”

“Đội ơn Vương gia không chê, ti chức nào dám...”

“Đừng gọi Dung Hoa là Vương gia nữa, Dung Hoa thấy không quen...”

“Ti chức không dám!!!”

“Haizz...”, Phạm Dung Hoa vẻ mặt thất vọng, thở dài, nhìn Kim Kiên một cái, rồi đột nhiên hai mắt sáng lên, bước lên mấy bước, ở bên cạnh Kim Kiên đánh giá hai lượt, gật gật đầu nói, “Kim bồ khoái tuổi tác ước chừng còn nhỏ hơn Dung Hoa, từ nhỏ Dung Hoa đã ước ao có một đệ đệ, sau này ta sẽ gọi đệ là Tiểu Kim nhé”.

“... Đội ơn Vương gia yêu thích...”, khước môi Kim Kiên giật giật.

Kim Kiên, cái người được mệnh danh đệ nhất chém giá ngoài chợ ở Đông Kinh Biện Lương, hôm nay thất bại thảm hại, mũi giáp tả tơi mà quay về.

Vì vậy trong đoàn khâm sai, thường bắt gặp những câu như thế này:

“Tiểu Kim, đừng ăn nhiều quả dại như vậy, không tốt cho thân thể đâu.”

“Tiểu Kim, Triệu Hồ đại ca kêu đệ đi hỗ trợ, sao lại từ chối?”

“Tiểu Kim, sao lại ăn mặc lôi thôi thế kia? Mau chỉnh trang gọn gàng lại, để như thế còn ra thể thống gì?!”

“Tiểu Kim, sao lại không cẩn thận vậy, áo quần rách cũng không biết khâu vá...”

Thế nên ánh mắt khó hiểu của mọi người đều biến thành ánh mắt xem náo nhiệt.

Vì vậy, đương lúc Kim Kiên quần bách, cùng đường bí lối, không cách nào thoát thân, liền hạ quyết tâm bất chấp nguy hiểm cũng phải đi tìm cái vị thần tượng trong lòng Phạm tiểu vương gia để xin viện trợ, ấy thế mà người nào đó chỉ nhẹ nhàng buông ra một câu:

“Triển mỗ có tài có đức gì mà ý kiến có thể chi phối Vương gia được?”

Nói rồi, thúc ngựa lướt đi.

Bỏ lại Kim Kiên ngu mặt đứng nguyên tại chỗ, mặc cho phía sau ma ám lại vang lên:

“Tiểu Kim, ta đã vá y phục của đệ xong rồi, mau tới xem thử...”

Mẹ ơi, sao bỗng dưng vô duyên vô cớ lại có thêm một bà má già thích lăm nhăm vậy chứ!

Tiểu Miêu, ngài thấy chết không cứu, thực là quá không trượng nghĩa rồi!

Mấy trăm người đoàn khâm sai, trùng điệp nhấp nhô, mất nửa tháng mới trở về Đông Kinh Biện Lương.

Hôm ấy, đoàn khâm sai của Bao đại nhân đi tới bên ngoài Nam Huân môn ngoại thành Biện Lương, thanh la dẹp đường vang rền, cờ phướn phấp phới, bách tính trong thành điều biết Bao đại nhân đã về, tất cả hân hoan lạ thường, đứng sắp hai bên đường chào đón.

Một thoáng, con đường bỗng trở nên chật ních, biển người đông nghịt khiến cho đội ngũ của Bao đại nhân bị ngăn trở, tất cả đều đi thông thả, ngay đến đội kỵ binh đi đầu cũng không thể không xuống ngựa đi bộ, tránh bất cẩn làm dân chúng bị thương.

Không dễ dàng gì mới tới nội thành, còn chưa vào cửa thì quan coi thành liền cấp tốc tới báo, nói rằng có người cung kính đợi ở cửa thành đã lâu, thỉnh Bao đại nhân hạ kiệu để gặp mặt.

Tin báo được truyền tới này khiến mọi người đều sửng sốt.

Nên biết lần này Bao đại nhân ra ngoài chính là phụng chỉ xuất hành, tới nơi nào đều như thánh giá giá lâm, lúc này tuy đã hồi kinh, nhưng còn chưa đến phục mệnh với Hoàng thượng, Bao đại nhân vẫn mang thân phận khâm sai, theo lý mà nói nếu có người tới nghênh đón cũng phải quỳ xuống trước kiệu, nào có cái lý mời khâm sai hạ kiệu gặp mặt.

Chỉ trừ trường hợp ngự giá giá lâm, hoặc là Vương gia chờ đợi đã lâu.

Bao đại nhân nghe xong, tất nhiên không dám trễ nải, liền vội vàng hạ lệnh dừng kiệu, chỉnh lại mũ quan, giữ giữ quan bào, kéo lại đai ngọc, hạ kiệu ra nghênh đón.

Hài quan còn chưa chạm đất đã nghe phía trước truyền tới tiếng cười sắc nhọn cao vút:

“Ha ha ha, Bao đại nhân chuyến này đi cực khổ rồi, chúng ta thì lễ trước ở đây.”

Chúng nhân ngược mắt lên nhìn, ai nấy đều kinh hoàng thất sắc.

Chỉ thấy phía trước đội nhân mã là một đoàn người, vận y phục bằng gấm đầu đội mũ ngọc, tay cầm phát trần, đứng chỉnh tề hai bên.

Người đứng chính giữa, đầu đội mũ ô sa cẩm ngọc, thân vận bào gấm hoa đỏ, đai lưng vàng bạch ngọc, thắt lưng đeo tua ngọc phỉ thúy rủ dài, tay cầm một cây phát trần màu trắng bạc, trong suốt như tơ. Thân cao chưa đầy sáu thước, vai xuôi, bụng ỏng, eo lưng núm ních đầy những thịt rung rung lên xuống theo tiếng cười, mái tóc hoa râm, khuôn mặt tròn ửng, da dẻ sáng bóng, đôi hàng lông mày bạc vạm vỡ kéo đến tận tóc mai, hai con mắt ti hí gian tà, bông mắt chảy xệ, cặp môi ửng đỏ, cái cằm trơn nhẵn, tuổi tác chỉ ít cũng phải khoảng sáu mươi.

Tiến Chiêu lùi lại phía sau vài bước không một tiếng động, không dấu vết đứng bảo vệ bên cạnh chiếc kiệu mặc ở phía sau kiệu quan của Bao đại nhân. Ngồi trong chiếc kiệu ấy chính là Lý hậu nương nương cung Ngọc Thần; đứng kế bên kiệu là Phạm Dung Hoa với vẻ mặt nghiêm nghị ngưng trọng.

Công Tôn tiên sinh vừa liếc đôi mắt phượng, ánh mắt quét qua, Tứ đại hiệu úy cùng lắc mình, nghiêm cẩn đứng hai bên Bao đại nhân.

Kim Kiền tuy không rõ vì sao, nhưng nhìn thấy tình hình không tốt, cũng lập tức lui lại vài bước, theo sát phía sau Triển Chiêu.

Chỉ thấy Bao đại nhân sắc mặt nghiêm lại, đôi mắt sắc bén long lên, lập tức phát ra quan uy, tiến lên một bước ôm quyền nói: “Bao Chứng không biết Quách Hòe, Quách công công đợi đã lâu, thất lễ rồi!”.

Những lời này vừa thốt ra thì chợt nghe thấy tiếng hít khí lạnh trong kiệu của Lý hậu.

Kim Kiền liền run rẩy, nghĩ thầm:

Cái lão tròn vo, sáng bóng như bôi dầu này chính là Quách Hòe ô danh lấy lừng đây sao?

Nom hệt như cái bánh trôi to đùng trơn bóng toàn dầu nát nát đầy những lông với tóc!

Tiêu rồi tiêu rồi, boss đã bắt ngờ xuất trận, phe ta trang bị cấp bậc đều không đạt chuẩn, chuẩn bị tinh thần chết luôn cho nhanh!

125. Q.8 - Chương 6

Tại cửa thành tiểu sai dịch cứu nguy,
trong khách sảnh cùng thương nghị kế sau.

Quách Hòe, Quách công công và phủ doãn Khai Phong, Bao Chửng, Bao đại nhân, một là kẻ tác oai tác quái, làm mưa làm gió, tráo trở lật lọng trong cung; một là quan thanh liêm nghiêm cẩn thận trọng, vì nước quên thân, minh oan cho trăm họ, bình thời cũng nhìn nhau không thuận mắt, tất nhiên rất ít qua lại. Nói dễ nghe một chút thì là “không cùng chí hướng sao mưu tính sự nghiệp được[1]”, nói khó nghe thì là “nước sông không phạm nước giếng”.

[1] Nguyên văn: Đạo bất đồng bất tương vi mưu, câu này xuất xứ từ Luận Ngữ, thiên Vệ Linh công.

Nhưng hôm nay, vị Quách công công này vô duyên vô cớ lại không quản vất vả điếu qua cả nửa thành Biện Lương chạy tới trước cửa thành đặc biệt chờ Bao đại nhân, như thế làm sao không khiến người khác khó hiểu cho được.

Mà mấy vị biết được chân tướng vụ án “Li miêu hoán thái tử”, lại càng kinh ngạc hoài nghi không thôi, có điều trên khuôn mặt vẫn chẳng mảy may để lộ ra nửa phần.

Chỉ thấy Bao đại nhân khẽ gật đầu, ôm quyền tiếp tục thi lễ nói:

“Quách công công, bản phủ có lễ!”

Quách Hòe, da mặt như căng lên, cũng nho nhã đáp:

“Ha ha, ta không nhận nổi, Bao đại nhân có lễ!”

Nói xong hai câu này, hai người tựa hồ không còn gì để nói, chỉ là cùng thẳng lưng ưỡn ngực, nhìn chăm chăm vào đối phương.

Trước cửa thành, một bên là đoàn hộ vệ khâm sai, cờ phướn tung bay, nghiêm cẩn chỉnh tề; bên kia là đội nghi thức của các công công ở nội cung, phất trần phiêu phất, chẳng mảy may lui lại.

Hai vị đại ca đứng đầu, một vị mặt đen thui, mắt sắc như điện, chính khí rực rỡ; một vị mặt bóng loáng, mắt ti hí lấp lóe ánh quang, ngoài cười nhưng trong không cười.

Nhất thời, gió như ngưng đọng, âm thanh lặng bặt, bầu không khí vô cùng căng thẳng.

Hai người nhìn nhau hồi lâu, sau đó mới thấy khuôn mặt Bao đại nhân từ từ giãn ra, ôm quyền nói: “Không biết Quách công công đến cửa thành nghênh đón bản phủ là có chuyện gì muốn báo cho bản phủ biết chăng?”.

“Bao đại nhân vì đâu lại nói lời này?” Quách công công liếc đôi mắt ti hí một cái, cơ thịt rung lên, dọn ra một bộ mặt tươi cười nói: “Chỉ là ta nghĩ Bao đại nhân đi Trần Châu chuyến này trên đường cực nhọc vất vả, nên đặc biệt đón chờ ở cửa thành, chuẩn bị chút lễ mọn để nghênh đón Bao đại nhân”.

Nói đến đây, Quách công công hơi nghiêng đầu, nói với tiểu thái giám phía sau: “Còn không dâng lên?”.

Tiểu thái giám phía sau vội vàng bưng một khay nhỏ bước nhanh lên trước, trong khay đặt một cái hộp nhỏ bằng gỗ đàn khảm hoa viền vàng.

“Quách công công, đây...”, Bao đại nhân kinh ngạc.

Chúng nhân Khai Phong phủ cũng vô cùng ngạc nhiên.

Lẽ nào Quách công công thực sự đặc biệt tới để tặng lễ vật cho Bao đại nhân?

Ngay trước cửa ngõ tiến vào kinh thành?

Dưới con mắt của bao người?

Gióng trống khua chiêng rầm rộ như thế này để... tặng lễ vật?!

Lẽ nào hần không sợ Bao đại nhân trị hần tội đưa hối lộ sao?

Dị thường, quả thực vô cùng dị thường!

Chợt nghe Quách công công tiếp tục cười nói: “Ta cũng biết, Bao đại nhân trước nay rất liêm khiết, thứ đồ tầm thường đương nhiên khó lọt được vào tuệ nhãn của Bao đại nhân, thế nên ta cũng không tặng những thứ đồ bỏ đi như vàng bạc châu báu gì cả, miễn cho Bao đại nhân lại chê cười”.

Nói đoạn, ngừng một chút, rồi ngược mắt lên nhìn khuôn mặt đầy sững sốt của Bao đại nhân một cái, khẽ cười một tiếng, đưa tay mở nắp hộp ra.

Chỉ thấy trong hộp có mười lọ sứ men xanh nằm ngay ngắn chỉnh tề, miệng lọ dùng sáp đỏ phong kín lại.

Quách Hòe nhắc một lọ lên, khẽ lắc lắc nói: “Chỉ là ta nghe nói, Bao đại nhân trên đường hồi kinh đã tìm được một người cô họ hàng xa thất lạc nhiều năm, mà lão phu nhân thường sầu lo vì bệnh mắt. Mười lọ thuốc trong chiếc hộp này đều do ta thỉnh các vị thái y của Thái y viện trong cung tận tâm tận lực, dùng những dược liệu quý giá nhất phối chế thành, chắc hẳn ít nhiều sẽ giúp ích cho bệnh mắt của lão phu nhân. Chút tâm ý nhỏ cũng là bày tỏ sự tôn kính, mong Bao đại nhân nhận cho”.

Một tràng những lời này nói ra vừa có tình vừa lễ độ, ngôn từ khéo léo, xác đáng, nhưng khi lọt vào tai mấy người Khai Phong phủ lại như sét đánh giữa trời quang.

Bao đại nhân nửa đường tìm được một người cô họ hàng xa, người cô này lại sầu lo vì bệnh mắt...

Những chi tiết nhỏ nhặt như vậy mà Quách Hòe ở xa ngàn dặm lại có thể biết tường tận, nắm rõ như lòng bàn tay, thậm chí đến cả thuốc trị bệnh mắt cũng đã chuẩn bị từ sớm...

Trời ơi!

Thuộc hạ Quách Hòe có bao nhiêu tai mắt?

Lại có bao nhiêu tai mắt được sắp xếp trong đoàn khâm sai?

Những tai mắt này đã nghe được bao nhiêu tin tức rồi?

Quách Hòe biết được đến đâu?

Thân phận Lý hậu hẩn đoán định được mấy phần?

Vừa nghĩ đến những lời nói, hành động, tính toán trên đường đi đều bị Quách Hòe giám thị cả, sao không khiến người ta lạnh sống lưng, tóc tai dựng ngược.

Bao đại nhân nghe xong sắc mặt không khỏi có chút ngưng trọng, nhưng chỉ một thoáng liền khôi phục lại như bình thường, ôm quyền khom người thi lễ, hồi đáp rành mạch:

“Quách công công khách khí rồi, cô mẫu của bản phủ chẳng qua chỉ là bá tính bình dân, lại nhọc lòng Quách công công quan tâm như vậy, thực là nhận lễ mà lấy làm hổ thẹn.”

Quách công công nhướng hàng lông mày chỗi xể nói: “Bao đại nhân nói thế là sai rồi, Bao đại nhân trung với vua, thương yêu bách tính, cần chính liêm khiết, thế nhân ai ai cũng biết, ta chẳng qua chỉ tặng một phần lễ mọn cho lão phu nhân, thực chẳng đáng kể gì, chẳng đáng kể gì, ha ha ha...”.

“Quách công công khách khí...”

“Bao đại nhân, vậy lễ này...?”

“Bao Chửng cảm kích, xin thay cô mẫu nhận lễ.”

“Ha ha ha...”, Quách Hòe cười một tràng thích thú, cười đến nỗi đám thị vệ toàn thân rung lắc dữ dội, “Đã như thế thì ta cũng an tâm rồi. Có điều ta ở cửa thành đợi đã lâu, nay không để gì mới gặp được Bao đại nhân cùng lão phu nhân, nếu không hành lễ thỉnh an lão phu nhân thì thật chẳng ra thể thống gì”.

Những lời này vừa thốt lên, thân hình Bao đại nhân chấn động, cả người cứng đờ, đôi mắt hồ nhìn thẳng vào khuôn mặt tươi cười đầy những nếp nhăn bóng loáng của vị công công béo múp.

Mà những người còn lại cũng biến sắc.

Chỉ thấy Tứ đại hiệu úy sắc mặt trắng bệch, Công Tôn tiên sinh khuôn mặt thoáng xanh, Ngự tiền hộ vệ mặt ngưng trọng, còn Phạm Dung Hoa khuôn mặt ẩn hiện sắc đen.

Về phần Kim Kiền thì sắc mặt rất phong phú, xanh đen xanh tím đều hiện lên một lượt, cuối cùng dừng lại ở màu trắng bệch.

Tiêu rồi, tiêu rồi, tiêu rồi, cái này khẳng định là đại sự không ổn, tất cả xong rồi!

Như vậy xem ra, cái tên Quách công công này chắc chắn đã đánh hơi được chút phong thanh gì rồi, đoán ra vài phần thân phận đặc biệt của người cô hờ bỗng dưng xuất hiện của Bao đại nhân, cho nên mới ở đây tiếng là “tặng lễ vật”, thực chất là “nhận người” xem rõ thực hư.

Lý hậu ở trong cung nhiều năm, lại có quan hệ thân thiết từ trước với Lưu hậu, chủ nhân của Quách Hòe, thử hỏi Quách Hòe sao lại không nhận ra?

Nếu để Quách Hòe nhận ra Lý hậu... Cái này không cần phải nói nữa!

Lúc này Trần Lâm chưa mời, Bát vương chưa gặp, nhân chứng chẳng có một ai, chỗ dựa vững chắc thì không có, lại lộ mất Lý hậu, con át chủ bài chưa lật, như thế thì vở tuồng này làm sao diễn tiếp được?

Nhưng nếu không cho Quách Hòe gặp Lý hậu...

Dựa vào cái gì nào?

Người ta tốt xấu gì cũng đường đường là Thái giám tổng quản nội cung, lại mang đội nghi thức đến nghênh đón còn tặng lễ vật, về tình về lý người cô của đại nhân cũng nên gặp mặt một lần.

Nếu mọi người cứ năm lần bảy lượt ngăn cản, phớt lờ không gặp, chưa kể tới Quách công công có chỗ dựa vững chắc là Thái hậu đương triều, chỉ riêng hành động này thôi, há lại không khiến cho Quách Hòe càng thêm nghi ngờ!

Gặp, không được!

Mà không gặp, cũng không xong!

Phải làm thế nào mới được đây?!

Chỉ thấy Quách Hòe quét mắt một vòng, khóe miệng nhếch lên, lắc lư tiến vài bước, ôm quyền nói: “Bao đại nhân, có thể thỉnh đại nhân dẫn đường, để ta chào hỏi lão phu nhân được chăng?”.

Bao đại nhân nhú mày, hồi lâu không nói.

Quách Hòe đi vòng qua người Bao đại nhân, ra sau lưng ngài, trên khuôn mặt thoáng qua một nét cười lạnh: “Bao đại nhân, mời!”.

“... Quách công công, mời!”, Bao đại nhân thẳm thở dài một tiếng, chỉ đành quay người, cung kính đáp.

“Mời!”, Quách Hòe da mặt khê động nói.

Hai người đồng thời nhìn nhau, lại cùng nhấc gót tiến lên.

Kim Kiền đang đứng bên cạnh kiệu Lý hậu, giương mắt lên nhìn khóe mắt Quách Hòe phát ra những tia sáng lạnh lẽo, khóe miệng mang theo ý cười, bước một bước lại ưỡn ẹo một cái, khoan thai tiến về phía trước, nằng chỉ thấy da đầu “căng dần đều” theo từng bước chân.

Đừng nói tới Kim Kiền như vậy mà ngay cả Phạm Dung Hoa đứng bên cạnh kiệu, Tứ đại hiệu úy phía sau Bao đại nhân, còn có Công Tôn tiên sinh cách đó không xa, sắc mặt cũng càng lúc càng xấu đi.

Đột nhiên, trước mắt có bóng người chột lóe lên, bóng áo đỏ đứng chếch bên kiệu thoát cái đã ở trước kiệu không một tiếng động rồi.

Áo đỏ như lửa, thân thẳng tựa từng.

Bóng dáng màu đỏ chỉ yên lặng đứng trước kiệu thôi mà không khí liền có chút biến hóa vi diệu.

Sắc mặt mọi người cùng lúc giãn ra, rồi khôi phục lại như lúc bình thường.

Chỉ có sắc mặt Kim Kiền là ngoại lệ, da mặt bộp một cái thoát đổi thành sắc nửa vàng nửa xanh.

Không vì điều gì khác, chỉ là trong lúc Triển Chiêu di chuyển, Kim Kiền nghe được rất rõ một tiếng ra lệnh trầm trầm, vô cùng quen thuộc:

“Kim bổ khoái, được!”

Lời ít mà ý nhiều, đơn giản dễ hiểu... hiểu mới lạ à!

Kim Kiền nhất thời cảm thấy mông lung, lòng thầm gào lên bất đắc dĩ:

Tiểu Miêu, ngài xông pha chiến trận còn kéo tôi làm cái đệm lưng... Hừ, cái đó coi như thôi, dù sao cũng không phải lần đầu, tôi bị chèn ép quen rồi... Chỉ là, Miêu đại nhân ơi, sao ngài có một câu thôi cũng chẳng thêm nói cho rõ ràng?

Được? Cái gì được?

Trung được, Tây được, Trung - Tây được kết hợp?

Độc được, xuân được, hay là cao da chó?

Miêu đại nhân, ngài phải thêm định ngữ vào chứ!

Nói không đầu không đuôi thế, làm sao tôi đoán ra được?

Huống hồ cái cây hòe già khụ kia cố ý đến gây sự, chuẩn bị được có thể dùng được sao?

Mà dù thế nào cũng không thể đem cái lão Quách Hòe này đầu độc, đốt xác, phi tang xuống con hào bao quanh thành cho xong chuyện được...

“Lão phu nhân, Quách Hòe ở đây có lẽ.”

Kim Kiền đang quay cuồng suy nghĩ, những suy tư bay tán loạn, đột nhiên nghe thấy phía trước truyền đến tiếng chào hỏi, thoáng cái liền hoàn hồn, vừa ngược mắt lên nhìn, nhất thời da đầu liền tê dại.

Chỉ thấy Quách Hòe đã đến trước kiệu, chấp tay thi lễ, đôi mắt ti hí như đường khâu nhướng lên, cặp môi đỏ ửng khê nhếch, hay cho vẻ mặt kinh điển của một đại thái giám vai phản diện.

Rèm kiệu của Lý hậu vẫn im lìm, chẳng mấy may lay động, không một âm thanh.

Bao đại nhân ở bên tiếp lời nói: “Cô mẫu, trước kiệu là tổng quản Tứ ti bát xứ trong cung, Quách Hòe Quách công công tới đây để thỉnh an cô”.

Một mảnh im lặng.

Hồi lâu sau mới có âm thanh già nua truyền ra trong kiệu: “Ta chẳng qua chỉ là một bà già nơi xó chợ, lại phiền đại nhân trong cung tới thỉnh an, hiền chất à, đây không phải là khiến cho bà già này giảm thọ hay sao?”.

“Cô mẫu dạy rất phải...” , Bao đại nhân một bên cúi đầu nói.

Quách Hòe nghe thấy âm thanh truyền từ trong kiệu ra, hơi nheo mắt, đôi lông mày chỗi xể nhướng lên, lại nặn ra khuôn mặt tươi cười nói: “Lão phu nhân nói thế sai rồi. Bao đại nhân làm quan mấy năm nay, có công với xã tắc, bởi thế cô mẫu của Bao đại nhân đương nhiên đáng nhận một lễ này của ta”.

Nói rồi, lại đưa mắt nhìn rèm kiệu kín mít không một ngọn gió lùa, chân mày nhướng lên, tiếp: “Thế nhưng hôm nay lão phu nhân ngay cả lộ diện cũng không chịu, phải chăng là ghét bỏ thân phận của ta?”.

“Quách công công nặng lời rồi”, Bao đại nhân cúi đầu nói.

Quách Hòe giương mí mắt lên, liếc Bao đại nhân nói: “Nếu không phải như thế, ta đích thân tới đây thi lễ với cô mẫu của Bao đại nhân, nhưng lão phu nhân ngay cả rèm kiệu cũng không nhắc lên, đó không phải là xem thường ta thì là gì?”, ngưng một chút, cơ thịt trên khuôn mặt núc ních rung lên, quét mắt nhìn chúng nhân xung quanh một vòng, rồi tiếp tục: “Ta lần này xuất hành cũng đã bẩm báo với Thái hậu lão nhân gia người rồi, nay tình huống lại như thế, kêu ta làm sao quay về tâu với Thái hậu đây?”.

Lời này dịch ra chính là: Khốn kiếp, đến cả bà mẹ già của Hoàng đế, sếp đứng đầu mà cũng dám đắc tội, dám các người còn muốn lẫn lộn chốn này hay không?!

Lời vừa nói ra, ai nấy đều biến sắc, không khỏi cùng nhìn về phía chiếc kiệu mộc mạc giản đơn của Lý hậu.

Lát sau, trong kiệu mới truyền ra tiếng nói:

“Quách công công nói quá rồi, bà già này chẳng qua trên đường đi không cẩn thận nhiễm phong hàn, không thể ra gió, mong công công lượng thứ.”

“Ồ?” Quách Hòe nhướn mày nói, “Thì ra là lão phu nhân có bệnh trong người, ta sẽ phái người thỉnh thái y trong cung tới đây chẩn trị cho lão phu nhân!”

“Không cần phải như thế, chẳng qua là chút cảm mạo, nghỉ ngơi mấy ngày là sẽ hết bệnh.”

“A? Sao có thể qua loa như vậy?”, Quách Hòe chau đôi mày chổi xể nói, “Ta tuy bất tài nhưng cũng biết sơ về dược lý, có thể xem mạch cho lão phu nhân được chăng?!”

Nói đoạn, Quách Hòe lắc lư thân hình bước hai bước về phía trước kiệu, vươn tay định nhấc rèm kiệu lên.

“Quách công công, khoan đã.”

Triển Chiêu tay cầm Cự Khuyết, đứng ngay ngay ngắn phía trước ngăn Quách Hòe lại, cao giọng nói.

Quách Hòe nheo mắt một cái: “Triển hộ vệ?”

Bỗng nghe âm thanh từ trong kiệu truyền ra:

“Quách công công không cần phải lo nghĩ nhiều như vậy, Công tôn tiên sinh đã chẩn trị cho bà già này rồi, giờ đây bệnh đã không còn trở ngại, không cần phiền đến tôn giá của công công.”

Quách Hòe trưng ra một nụ cười, nói: “Y thuật của Công Tôn tiên sinh ta đương nhiên rất tin tưởng, nếu bệnh của lão phu nhân đã không còn trở ngại gì, vậy vì sao không thể gặp ta?”

“...”, trong kiệu nhất thời im lặng.

Quách công công nhướn đuôi mày, cười lạnh một tiếng, cánh tay giơ cao, lại định nhấc rèm kiệu lên.

“Keng!”, tiếng kiếm nhấc khỏi vỏ vang giòn.

Chuôi kiếm Cự Khuyết dè lại cánh tay định nhấc rèm của Quách Hòe, chẳng may may thoái nhượng, kiêng dè.

“Quách Công công khoan đã!”, âm thanh sang sảng cất lên.

Quách Hòe biến sắc, chậm chậm ngẩng đầu, đôi mắt ti hí nhìn chăm chăm vào vị hộ vệ áo đỏ trước mặt, lạnh lùng nói: “Triển hộ vệ... đây là cơ vì sao?!”

“Thân thể lão phu nhân không tốt, không thể ra gió, mong Quách công công lượng thứ.”

Triển Chiêu vẻ mặt rất cung kính, không hờn không giận, nhàn nhạt lãnh đạm, nhưng trong giọng nói sang sảng lại mơ hồ lộ ra hàn ý.

Quách Hòe mở to đôi mắt ti hí liếc nhìn, mí mắt nâng lên một nửa cũng bóng loáng hệt như da mặt, không không chế được mà có chút run rẩy: “Triển hộ vệ quả thực rất chiều cố lão phu nhân!”

“Quách công công quá khen”, Triển Chiêu khẽ gật đầu, cung kính đáp, Cự Khuyết trong tay lại chẳng hạ xuống nửa phân.

“Quách công công”, Bao đại nhân phía sau cao giọng nói, “bản phủ cũng biết tâm ý của Quách công công, chỉ là lão nhân gia người lúc này không thể ra gió, Quách công công lại khăng khăng đòi gặp, nếu chẳng may bệnh tình của lão nhân gia ngày nặng thêm, há chẳng phải phần tâm ý này không còn ý nghĩa nữa sao?!”

“Bao đại nhân!”, Quách Hòe nhất thời biến sắc, quay người, đôi mắt lộ ra tia hung ác, “Ta phụng ý chỉ của Thái hậu tới đây thỉnh an lão phu nhân! Lẽ nào Bao đại nhân muốn chống lại ý chỉ của Thái hậu ư?”

Bao đại nhân mở trừng mắt, hai mắt như có điện, cao giọng nói: “Không phải Quách công công đã thỉnh an rồi đó sao?!”

“Ngay cả mặt của lão phu nhân cũng còn chưa gặp, sao có thể coi là thỉnh an?!” Quách Hòe quát lớn.

“Lẽ nào Quách công công lại không biết lý lẽ như thế?!”

“Chẳng lẽ Bao đại nhân muốn chống lại ý chỉ của Thái hậu?!”

Một người mặt đen, một kẻ mặt bóng loáng, nhìn nhau trừng trừng, khí thế bùng bùng chẳng ai kém ai, bầu không khí căng thẳng vạn phần, chỉ chạm vào một cái thôi sẽ lập tức bùng nổ.

Kim Kiền đang nép sát bên sườn kiệu của Lý hậu, đôi mắt nhỏ đảo tròn hết nhìn Bao đại nhân lại liếc sang Quách Hòe, rồi lại từ người Quách Hòe nhìn qua Bao đại nhân.

Một mặt đen, một béo múp bóng nhẫy, hai mặt đứng sừng sững, kẻ tám lạng người nửa cân, chặc! Tình hình không ổn rồi...

Hả?!

Sống lưng bỗng dựng lạnh toát, thứ cảm giác quen thuộc khiến Kim Kiền run rẩy toàn thân, theo trực giác nàng ngước mắt lên nhìn, vừa hay đối diện với đôi con ngươi đen láy sáng rực.

Đôi mắt đen sâu thẳm, nhìn thẳng về phía Kim Kiền.

Lời nói mới rồi không hiểu rõ lại lần nữa vang lên bên tai Kim Kiền:

“Kim bổ khoái, được!”

Trán Kim Kiền liền đổ mồ hôi lạnh.

Suy nghĩ của động vật họ mèo quả nhiên khó mà thấu tỏ được...

Chắc, thầy kệ tất cả, nếu Tiểu Miêu đã muốn được, mình đều dâng hết!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền liền hạ quyết tâm, nhanh nhẹn tháo đai lưng xuống, lấy ra mấy viên đạn dược, vung tay ném ra ngoài.

Hành động này của Kim Kiền, ngoại trừ Quách công công đưa lưng về phía Kim Kiền ra thì chúng nhân Khai Phong phủ đều nhìn thấy rất rõ, chỉ cho là Kim Kiền lại có kỳ chiêu, nên cũng không ngăn cản. Nhưng chẳng ai ngờ tới, cú vung tay ném đi này của Kim Kiền lại sinh ra hậu quả khó lường đến như vậy.

Đùng đùng đoàng đoàng...

Chỉ nghe thấy mấy tiếng nổ lớn...

Trong nháy mắt, bốn phía khói bụi dày đặc cuộn cuộn dâng lên, tối tăm mù mịt, gió mây đổi sắc.

Chỉ một thoáng, chúng nhân đoàn khâm sai đều bị khói bụi dày đặc bao phủ bên trong. Mà khói này, lại có màu đỏ, cam, xanh, lục, lam, chàm, tím, mỗi màu đủ cả, xen lẫn nhau, khởi phát lên hết như lọt trong sương mù; còn mùi thì thối đa dạng tạp nham, thơm thối trộn lẫn vào nhau, thum thum gay gay ngại ngại, khó ngửi vô cùng, xộc thẳng vào mắt vào mũi, buốt lên tận óc.

©STENT:

Trong màn bụi mù đặc quánh kia tiếng ho khan, tiếng hắt xì không ngừng vang lên bên tai, xen lẫn trong đó có không ít tiếng nôn mửa.

Có hai cụm từ có thể diễn đạt tình huống này: Trời long đất lở, quỷ khóc thần gào.

Trong đó, có mấy tiếng nói vang lên rất rõ ràng, âm lực mãnh liệt xuyên thấu qua màn khói bay thẳng vào tai mọi người.

“Có thích khách!”, giọng nói sang sảng xướng lên đầu tiên, nghe ra có chút tương tự với giọng của vị Ngự tiền hộ vệ, hơn nữa theo âm thanh vang lên, cơ hồ còn có bóng áo đỏ phóng vút lên.

“Khụ khụ... người đâu, bảo vệ Quách công công!”, âm thanh như chuông rền, giọng nói này vô cùng quen thuộc trên công đường của Khai Phong phủ, nhưng giờ đây lại chẳng có mấy vẻ lo lắng.

“Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hổ, Triển hộ vệ, mau mau hộ tống Quách công công hồi cung!”, chất giọng lúc bình thường rất nhỏ nhả mà hiện tại có hơi cao một chút, chẳng qua... nghe sao có chút không tự nhiên...

“Thích khách?! Có thích khách?! Người đâu, mau bảo vệ ta! Khụ khụ khụ khụ?! Người đâu.. khụ khụ... Triển, Triển hộ vệ?! Người túm lấy cổ áo ta làm gì?!”, nghe thấy âm thanh này liền có thể tưởng tượng ra bộ dạng toàn thân đầy thịt với mỡ của Quách Hòe bị dồn ép đến thế nào.

“Vì lo cho sự an toàn của công công, thuộc hạ chỉ đành đắc tội!”, chất giọng sang sảng cơ hồ có chút gấp gáp, nghe kỹ còn có chút ý tứ nguy cấp ngàn cân treo sợi tóc.

“Này! Khụ khụ, ta khi nào nói muốn hồi cung?! Bao đại nhân... Bao Hắc Tử!!! Khụ khụ! Triển Chiêu, người mau thả ta xuống, nghe thấy không...”, tiếng quát tháo hô hoán xa dần, hết như bị một cơn gió mạnh cuốn đi thổi cho tan tác, đủ để thấy cả người cũng bị di chuyển rất nhanh.

Về phần đội ngũ của Khai Phong phủ, thiếu niên thanh tú mỹ lệ bên sườn kiệu của Lý hậu nước mắt lưng tròng, ho khan không ngừng, vừa ho vừa quay sang sai dịch gầy gò bên cạnh hỏi:

“Khụ khụ khụ, Kim Kiền, rốt cuộc đệ đã ném cái gì vậy?”

“Đạn khoi...” (Chú thích: Đạn khoi...)

“Khụ khụ... đệ bịt mảnh vải trên mặt làm gì thế?”

“Mat na phong độc...” (Chú thích: Mặt nạ phòng độc...)

“Khụ khụ, quả thực là quá...”

“Quá khan quá khan...” (Chú thích: Quá khen quá khen...)

“Khụ khụ khụ...”

...

Tình trạng vô cùng thê thảm như vậy kéo dài chừng một tuần hương, khói mù dần tan đi, lại nhìn về phía trước cổng thành, cảnh tượng tan tác hỗn độn.

Mấy trăm thị vệ vũ đoàn khâm sai, mấy chục thái giám oai phong trong nội cung, sắc mặt ai nấy đều xanh lét, hai mắt đỏ lừ, bỏ lê trên đất mà ho khan không ngừng, còn có một bộ phận sức đề kháng kém, đã sớm nôn ọe rên rỉ, lẫn ra bất tỉnh nhân sự.

Trong đám đó, chỉ có một người có định lực kinh người, vẫn có thể đứng vững như thường, sắc mặt tuy có chút xanh đen nhưng thần sắc trấn định, nhìn kỹ thì ra là phủ doãn Khai Phong, Bao đại nhân.

Bao đại nhân cau chặt mày, nhìn quanh một vòng, mới cao giọng: “Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hổ đâu?”.

“Đại nhân, có chúng thuộc hạ...”, âm thanh từ cách đó không xa vang lên, chỉ thấy Tứ đại hiệu úy vừa ho vừa thở hổn hển bò từ dưới đất lên, sắc mặt y hết như những người phía dưới, xanh mét như tàu lá.

Bao đại nhân nhíu mày: “Triển hộ vệ đâu?”.

“Có thuộc hạ!”, âm thanh sang sảng từ trên cao truyền xuống.

Mọi người ngược mắt lên nhìn, thì thấy bóng áo đỏ đạp bước trên không lướt tới, thân như hồng nhạn, nhanh tựa chớp giật, thực là một thân khinh công tuyệt thế.

Sắc mặt Triển Chiêu vẫn như thường, đôi mắt trong suốt lấp lánh, đáp xuống đất ôm quyền cung kính nói: “Khởi bẩm đại nhân, Quách công công đã được thuộc hạ hộ tống hồi cung an toàn, xin đại nhân hãy yên tâm”.

Bao đại nhân nhìn chăm chăm khuôn mặt Triển Chiêu, da mặt đen sì hơi giật giật, khẽ gật đầu nói: “Triển hộ vệ vất vả rồi”.

“Đó là bốn phận của thuộc hạ.”

Bao đại nhân gật gật đầu, lại quay nhìn bốn phía, nghi hoặc gọi, “Công Tôn tiên sinh?”.

“Có học trò...”.

Công Tôn tiên sinh bước ra từ phía sau kiệu quan của Bao đại nhân, thần sắc vẫn như thường, chỉ là trên phần miệng và mũi có bịt một chiếc khăn, định thần nhìn kỹ thì đó là một dải đai lưng.

Lần này không chỉ Bao đại nhân mà ngay cả da mặt Tứ đại hiệu úy cũng đều giật giật.

Bao đại nhân nhìn quanh mọi người, gật đầu nghiêm sắc mặt nói: “Theo bản phủ đi xem lão phu nhân”.

Mọi người gật đầu, cùng Bao đại nhân đi đến trước kiệu của Lý hậu.

Nhưng đến khi mọi người định thần nhìn kỹ lại có chút dở khóc dở cười.

Chỉ thấy Phạm Dung Hoa đứng bên trái phía trước kiệu hai mắt đỏ kè, ho khan hắt xì không ngừng.

Rèm kiệu mặc được vén lên, Lý hậu ngồi ngay ngắn bên trong, hai mắt nhắm chặt, tay vuốt ngực, sắc mặt tuy có hơi trắng một chút, nhưng so với những người khác tất nhiên là tốt hơn gấp mấy lần. Kim Kiền đứng phía bên phải, trên mặt bịt một chiếc khăn, đang cầm vạt áo quạt phật phật cho người trong kiệu, vừa quạt miệng vừa không ngừng xun xoe:

“Lão phu nhân, người vừa uống một viên thuốc, chính là ‘Thanh thâm hoàn’ do thuộc hạ dốc hết tâm huyết luyện chế thành, có thể nói là đại bổ ‘có bệnh trị bệnh, không bệnh bổ thân’! Chỉ cần người uống thuốc, lập tức liền trở lại như bình thường. Bây giờ thuộc hạ quạt thông gió trước, phòng khi luân chuyển, nếu như người còn có chỗ nào khó chịu phải mau nói cho thuộc hạ biết, thuộc hạ sẽ đi thỉnh Công Tôn tiên sinh đến bắt mạch cho người...”

“Khụ khụ...”, Công Tôn tiên sinh ho khan hai tiếng.

Lúc này Kim Kiền mới nhìn thấy nhóm người Bao đại nhân, vội vàng đứng thẳng, khom người ôm quyền: “Thuộc hạ bái kiến đại nhân!”.

Da mặt Bao đại nhân khẽ giật giật hai cái, bước lên thì lễ: “Cô mẫu vẫn khỏe chứ?”.

Nghe thấy tiếng Bao đại nhân, Lý hậu mới từ từ ngẩng lên, khẽ cười nói: “Hiền chất không cần lo lắng, lão thân tất thấy vẫn tốt cả”.

Bao đại nhân gật gật đầu, lại quay sang Phạm Dung Hoa hỏi: “Phạm hiền chất vẫn khỏe chứ?”.

“Khụ khụ, làm phiền Bao đại nhân lo lắng rồi, Dung Hoa... vẫn khỏe”. Phạm Dung Hoa vừa ho vừa đáp.

Lúc này khuôn mặt Bao đại nhân mới giãn ra, lại quay người cao giọng nói: “Người đâu, chuẩn bị kiệu, hồi phủ!”.

“Thuộc hạ tuân lệnh!”, mấy người bên cạnh đồng thanh ôm quyền đáp.

Chúng nhân Khai Phong phủ nhận lệnh, liền lập tức chỉnh đốn đội ngũ, chuẩn bị nhập thành hồi phủ.

Thế nhưng chúng thuộc hạ bị ảnh hưởng bởi khói mù rất sâu, nhiều thị vệ ngay cả đứng cũng không vững, dùng dằng tròn cả canh giờ, đoàn khâm sai mới khôi phục lại đội hình ban đầu, lão đạo xuất phát vào trong thành.

Có điều trong một canh giờ này, chúng nhân đều nghe được mấy câu đối đáp ngụ ý rất thâm sâu.

“Công Tôn tiên sinh, ngày mai còn phải phiền tiên sinh chuẩn bị cho bản phủ mấy chiếc khăn che mặt, phòng khi cần đến.”

“Đại nhân nói rất phải, học trò cũng cảm thấy cần thiết.”

“... Ừm, cũng chuẩn bị cho mấy người Vương Triều vài chiếc.”

“Học trò hiểu rồi. Vậy còn Triển hộ vệ thì sao?”

“Triển hộ vệ...”

“... Đại nhân.”

“... Đương nhiên cũng phải chuẩn bị.”

“Học trò hiểu rồi...”

Cho đến khi đoàn khâm sai về được đến phủ nha Khai Phong thì cũng đã hoàng hôn. An bài thỏa đáng sơ qua cho chúng nha dịch, Bao đại nhân liền gấp rút triệu tập mấy người tâm phúc cùng mẫu tử Lý hậu đến khách sảnh để cùng thương nghị đại sự.

Bên ngoài khách sảnh, Tứ đại hiệu úy sắp xếp nghiêm cẩn, chuyên tâm canh gác. Trong khách sảnh, Lý hậu ngồi chính giữa phòng, Phạm Dung Hoa, Bao đại nhân ngồi hai bên trái phải, Công Tôn tiên sinh, Triển Chiêu thì đứng cạnh Bao đại nhân, Kim Kiền không có chỗ, chỉ đành đứng xa xa cách Phạm Dung Hoa một thước, bộ dáng rất không tình nguyện.

Lý hậu sắc mặt u ám, đôi mắt mù không chút ánh sáng nhìn chăm chăm về phía Bao đại nhân nói: “Bao khanh, lần này Quách Hòe đến, hẳn là...”.

Bao đại nhân khuôn mặt nặng nề, ôm quyền đáp: “Khởi bẩm Thái hậu, sợ là Quách Hòe đã đoán được thân phận Thái hậu...”.

Lý hậu chau mày, trầm ngâm hồi lâu, sau đó chậm chậm cất tiếng: “Bao khanh giữ kín thân phận của ai gia nghiêm cẩn đến thế mà Quách Hòe còn có thể thăm dò được... Lẽ nào Quách Hòe thật sự thần thông quảng đại như vậy?”

Bao đại nhân nhìn Lý hậu một cái, nhíu mày ngẫm nghĩ một lát rồi nghiêng người hỏi: “Không biết Công Tôn tiên sinh có cao kiến gì không?”.

Công Tôn tiên sinh vuốt râu trầm ngâm giây lát, rồi ôm quyền tiến lên đáp: “Thái hậu cùng đại nhân không cần phải lo lắng quá mức như vậy, theo như học trò thấy, hôm nay Quách Hòe đợi ở cửa thành ngược lại còn lộ ra sơ hở!”.

Mọi người nghe xong nhất thời sửng sốt.

Bao đại nhân đưa mắt nhìn Công Tôn tiên sinh, nghiêm túc nói: “Tiên sinh, mời nói rõ”.

Công Tôn tiên sinh gật gù đầu, tiếp tục nói: “Hôm nay Quách Hòe đợi ở cửa thành có hai mục đích. Thứ nhất, mượn cớ thỉnh an để nhận người. Nhưng theo như học trò thấy, hành động này lại là hạ sách”.

Nói đến đây, mọi người đều có chút khó hiểu, cùng nhìn về phía Công Tôn tiên sinh với vẻ mờ mịt.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh khẽ cười một tiếng: “Quách Hòe muốn nhân khi vắng an mà xác nhận thân phận Thái hậu. Nếu nhìn thấy Thái hậu, đương nhiên đó là tốt nhất, nhưng nếu trên dưới Khai Phong phủ liệu chết không để hấn gặp, hấn cũng có thể xác định được thân phận người. Kế này vốn là một mũi tên trúng hai đích, nhưng Quách Hòe lại không thể ngờ được rằng, đột nhiên lại xuất hiện tiết mục ‘bất thích khách’, khiến cho kế hoạch hấn tử mĩ sắp xếp toàn bộ bị đảo lộn hết”.

Tới đây, ý cười trên khuôn mặt Công Tôn tiên sinh càng sâu, đôi mắt phượng lướt về phía Kim Kiền, hơi hạ giọng nói tiếp: “Kỳ thực đừng nói là Quách Hòe, mà ngay cả trên dưới Khai Phong phủ, ai mà có thể ngờ được...”.

Trong một thoáng, mọi người mắt sáng như đuốc, rùng rục bắn về phía Kim Kiền, nhất thời, trong phòng tĩnh không một tiếng động, im ắng tới nỗi có thể nghe được cả tiếng tim đập.

Kim Kiền chỉ thấy da đầu tê dại, lén liếc nhìn xung quanh một vòng, liền thấy sắc mặt mọi người không tốt, mí mắt giật giật, vội vàng đánh lạc hướng: “Công Tôn tiên sinh nói rất đúng, nói rất đúng! Không biết mục đích thứ hai là...”.

Công Tôn tiên sinh neoh đôi mắt phượng, thu hồi ánh mắt, tiếp tục: “Lý do thứ hai là Quách Hòe muốn mượn hành động hôm nay để ngấm ám chỉ với đại nhân, rằng những hành động việc làm của chúng ta đều nằm dưới sự giám thị của y, lấy đó mà uy hiếp đại nhân chớ có hành động thiếu suy nghĩ. Chỉ là cách làm này cũng tự bộc lộ điểm yếu của nó”.

Mọi người lại càng không rõ.

Phạm Dung Hoa nhứ mày nghi hoặc hỏi: “Tiên sinh lời này giải thích thế nào?”.

Công Tôn tiên sinh vuốt râu đáp: “Tiểu vương gia, nếu ngài là Quách Hòe, sớm đã xác định chắc chắn thân phận Thái hậu, ngài sẽ làm thế nào?”.

“Điều này...”, Phạm Dung Hoa cau chặt mày, ngưng một chút, rồi ngược lên nói, “ắt là phải giết người diệt khẩu, tuyệt mọi hậu họa”.

Công Tôn tiên sinh khẽ gật đầu nói: “Nhưng trên đường đi Quách Hòe lại không giết người diệt khẩu, điều đó cho thấy Quách Hòe cũng không chắc chắn về thân phận Thái hậu, cho nên mới nghĩ ra kế ‘nhận người này’, nói đến đây, Công Tôn tiên sinh liền mỉm cười, “Nghĩ lại trên đường đi, hành trình suốt nửa tháng, nhưng Quách Hòe đến cả thân phận Thái hậu cũng không cách nào xác định được, lại phải đích thân lặn lội tới để thăm dò. Hẳn là đám tai mắt tay chân của Quách Hòe, công phu nghe ngóng chẳng qua cũng thường thôi”.

Những lời này vừa nói ra, mọi người đều không khỏi vui mừng, Bao đại nhân, Lý hậu khuôn mặt đều giãn ra, Kim Kiền thì thiếu chút nữa bật cười thành tiếng, nghĩ bụng:

Thì ra cái cây hòe già này hôm nay bày bố rầm rầm rõ rõ đến như vậy, chẳng qua cũng chỉ là hư trương thanh thế cho oai mà thôi.

Chắc chắn, đáng tiếc đáng tiếc, lại bị Công Tôn Trúc Tử một lời vạch trần hết cả.

Bao đại nhân gật đầu, nói: “Một lời này của Công Tôn tiên sinh quả nhiên sáng tỏ thông suốt. Vậy không biết theo như cao kiến của tiên sinh, bây giờ nên làm thế nào?”

Công Tôn tiên sinh nghiêm sắc mặt lại, ôm quyền nói: “Đại nhân, theo ý học trò, án này nhất định phải nhanh chóng tìm đủ nhân chứng, sớm thẩm vấn sớm kết thúc mới tốt, nếu để chậm chỉ e đem dài lắm mòng!”.

Bao đại nhân gật gật đầu: “Bản phủ cũng nghĩ như thế, án này phải xử nhanh không thể chậm, phải gấp mà không thể dây dưa”.

“Lời này giải thích thế nào?”, Lý hậu hỏi.

Bao đại nhân khom người đáp: “Bẩm Thái hậu, nếu Thái hậu muốn rửa sạch oan khuất, thứ nhất phải có vật chứng, thứ hai phải có nhân chứng. Vật chứng kim hoàn tuy rằng đã có, nhưng nhân chứng bao gồm hai người Trần Lâm và Bát vương, chúng ta vẫn chưa gặp được, nếu để cho Quách Hòe và Lưu hậu đi trước một bước, vì thân e hai nhân chứng ấy khó mà giữ được”.

Lý hậu cả kinh, kêu lên: “Bao khanh là nói, Quách Hòe và Lưu hậu sẽ hại hai người họ?”.

Bao đại nhân cúi đầu nói: “Vi thần không dám vọng ngôn. Chỉ là hai người Quách Hòe và Lưu hậu, quyền khuynh triều dã, tai mắt vô số, thế lực rộng lớn phức tạp, không thể khinh thường, chúng ta phải đề phòng cẩn thận”, ngưng một chút lại nói, “Việc cấp bách bây giờ, chính là gặp Trần Lâm công công và Bát vương thiên tuế, đợi đến khi nhân chứng vật chứng có đủ, thì sẽ lập tức bẩm báo với Thánh thượng, xin Thánh thượng làm chủ”.

Công Tôn tiên sinh ôm quyền nói: “Đại nhân nói rất đúng!”.

Bao đại nhân gật gật đầu, cao giọng: “Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hổ!”.

“Có thuộc hạ!”, bốn người cũng bước vào ôm quyền hô.

“Lập tức chuẩn bị kiệu, bản phủ muốn tiến cung, gặp Trần Lâm Trần công công.”

“Thuộc hạ tuân lệnh!”

Giao phó xong xuôi, Bao đại nhân lại hướng Lý hậu thi lễ: “Thái hậu trên đường vất vả, xin hãy di giá đến sương phòng nghỉ ngơi”.

Lý hậu gật đầu: “Bao ái khanh vất vả rồi”.

Công Tôn tiên sinh nhìn hai người, đột nhiên biến sắc, hô: “Khoan đã”.

Bao đại nhân nghi hoặc, hỏi: “Công Tôn tiên sinh?”.

Chỉ thấy đôi mắt phượng của Công Tôn tiên sinh nhìn chăm chăm vào Lý hậu, rồi quay sang Bao đại nhân, trầm giọng nói: “Đại nhân, hôm nay Quách Hòe thăm dò bất thành, nhất định sẽ lại nghĩ ra kế khác, chỉ e kế sau chiêu số sẽ càng nham hiểm xảo quyết hơn”.

Bao đại nhân nghe vậy liền nhíu mày.

Phạm Dung Hoa không khỏi kinh sợ, hơi biến sắc nói: “Công Tôn tiên sinh những lời này, chẳng lẽ muốn nói tính mạng mẫu thân sẽ gặp nguy hiểm?”.

Công Tôn tiên sinh trầm ngâm giây lát, chậm chậm cất lời: “Cũng chưa hẳn như vậy. Lúc này Thái hậu mang thân phận là cô mẫu họ hàng xa của Bao đại nhân, không hề dính líu đến Quách Hòe, Lưu hậu và Thánh thượng, không danh không phận, Quách Hòe có gì phải sợ hãi nào? Điều học trò lo lắng chính là sự an toàn của một vật”.

Lý hậu biến sắc, hỏi: “Ý Công Tôn tiên sinh là kim hoàn?”.

Công Tôn tiên sinh gật đầu đáp: “Kim hoàn chính là vật chứng then chốt! Nếu kim hoàn còn thì có thể chứng minh được thân phận của Thái hậu, nếu kim hoàn mất thì thân phận của Thái hậu không cách nào chứng thực được. Đến lúc đó, cho dù Trần Lâm công công, Bát vương thiên tuế cùng nhận ra Thái hậu, nhưng không có gì làm bằng chứng, sợ rằng khó có thể che lấp miệng lưỡi thế gian, Thái hậu muốn chính danh e cũng vô vọng”.

Triển Chiêu cau chặt mày nói: “Tiên sinh nói, Quách Hòe sẽ phái người tới trộm kim hoàn?”.

Công Tôn tiên sinh gật đầu, sau lại chậm chậm lắc đầu.

Mọi người thấy vậy, đều vô cùng khó hiểu.

Phạm Dung Hoa mở miệng hỏi: “Công Tôn tiên sinh, ngài như thế là sao?”.

Công Tôn tiên sinh chau mày nói: “Lưu hậu có kim hoàn, tất nhiên hiểu được tầm quan trọng vô cùng của kim hoàn trên tay Lý hậu, cho nên học trò mới đoán Quách Hòe sẽ phái người tới trộm kim hoàn; nhưng Quách Hòe đến cả thân phận của Lý hậu cũng chưa xác định được, thì há có thể biết kim hoàn đã nằm trong tay chúng ta? Cho nên những điều học trò suy đoán chẳng qua cũng chỉ là dựa theo lối suy nghĩ thông thường, e có chút thiên kiến”.

Bao đại nhân chau mày giây lát, trầm giọng nói: “Tuy nói như thế, nhưng những suy nghĩ của Công Tôn tiên sinh không phải là không có lý, kim hoàn này... vẫn nên an bài thỏa đáng thì tốt hơn”.

Lý hậu nghe xong cũng cảm thấy sự việc nghiêm trọng, vội lấy kim hoàn từ túi giấu ở trong người ra: “Vậy theo ý Công Tôn tiên sinh, kim hoàn này nên cất giữ ở đâu?”.

Mọi người nghe vậy, nhất thời cũng thấy nan giải.

Nên biết trên dưới Khai Phong phủ này, có tiếng là cần kiệm, liêm khiết, thanh bạch, vật đáng tiền duy nhất chỉ có Thượng Phương bảo kiếm và ba trăm đao. Chỉ là bốn thứ đồ này, tuy quan trọng và có ý nghĩa to lớn, nhưng lại không cách nào mua bán... Nói trắng ra là, cho dù có người dám bán cũng chẳng có kẻ nào dám mua, tất nhiên không có tên trộm đao nào thương nhớ chúng cả.

Cho nên cả Khai Phong phủ lớn nhường này mà đến cả kho phòng chứa tiền bạc, của cải cũng chẳng có, lại càng không nói đến cái gì như mật thất cất giữ báu vật.

Hôm nay bỗng dưng nhảy ra một viên kim hoàn, biết cất ở đâu đây?

Mọi người đều ánh nhìn tới, tôi nhìn anh, cuối cùng lại đưa mắt nhìn Công Tôn tiên sinh.

Công Tôn tiên sinh không hổ danh là Chủ tịch hội đồng cổ vấn của Khai Phong phủ, đôi mắt phượng đảo một cái liền nghĩ ra cách:

“Cho một người mang theo bên mình, lại lệnh cho kẻ khác đi theo bảo vệ, tất nhiên sẽ không còn sơ hở gì.”

Chủ ý rất hay, nhưng để ai mang kim hoàn, vật có hệ số nguy hiểm cực cao như vậy, bên mình đây?

Mọi người đưa mắt nhìn về phía Lý hậu, nhưng đồng thời lại trầm lắng đầu.

Cho xin đi, đây là mục tiêu công kích, mang theo kim hoàn bên người, chẳng phải là giống trống khua chiêng gọi người đến cướp sao?

Ánh mắt mọi người lại đưa sang Bao đại nhân...

Hằng ngày đều thượng triều, bãi triều, xuất môn, tìm chứng cứ, mấy ngày này còn phải gặp Trần Lâm công công, Bát vương thiên tuế, bận rộn đến như vậy, vạn nhất chỉ không cẩn thận một chút mà làm mất kim hoàn thì phải làm sao?

Ánh mắt lại đưa sang Công Tôn tiên sinh...

Túc trí đa mưu, tâm tư kín đáo, đương nhiên là lựa chọn tốt nhất, có điều... mấy ngày này là thời kỳ đặc biệt, e là Công Tôn tiên sinh phải theo hầu bên Bao đại nhân, tỷ lệ xuất môn quá cao, không nên quá mạo hiểm.

Thế là ánh mắt mọi người lại nhìn sang vị Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ...

Võ nghệ cao cường, không người địch nổi, cũng là lựa chọn hàng đầu. Chỉ là... nếu thật sự có thích khách đạo tặc tới, Triển hộ vệ phải ưu tiên bảo vệ cho kim hoàn hay ưu tiên bảo vệ cho Thái hậu? Hơn nữa, đao kiếm không có mắt, vạn nhất Triển hộ vệ không cẩn thận một chút bị thích khách chém rách vạt áo, kim hoàn rơi ra ngoài, há chẳng phải quá dễ dàng cho thích khách hay sao?

Mọi người trầm thổ dài, lại đưa mắt nhìn sang Kim Kiền.

Tâm nhãn nhiều, đi đứng nhanh nhẹn...

Nhưng chỉ sợ tâm nhãn quá nhiều, đi đứng quá nhanh, kim hoàn nếu nằm trong tay người này e là còn cầm chưa nóng tay đã mang đi đổi bạc rồi cũng nên...

Cho nên, ánh mắt mọi người đồng loạt bắn về phía Phạm Dung Hoa, nhân quan đều hàm chứa một loại thông tin:

Tiểu ca, chính là ngài đó! Ngài mau nhận đi!

“Chính là phải làm phiền Tiểu vương gia rồi”, Công Tôn tiên sinh dứt khoát quyết định.

Phạm Dung Hoa tất nhiên không dám thoái thác, cung kính nhận lấy túi gấm, cẩn thận cất vào trong ngực áo, nghiêm sắc mặt nói: “Dung Hoa nhất định sẽ liều mình bảo vệ kim hoàn”.

Đôi mắt lấp lánh ánh nước long lên, eo lưng nhỏ nhắn thẳng băng, lúc này thiếu niên lộ ra vài phần bản sắc anh hùng.

Tinh thần mọi người đều chấn động.

Chợt nghe Bao đại nhân cao giọng ra lệnh: “Triển hộ vệ, Kim bổ khoái nghe lệnh, bản phủ lệnh cho hai người các người theo sát bảo vệ Tiểu vương gia an toàn, nếu Tiểu vương gia có chút sa sẩy gì, ta sẽ hỏi tội hai người các người!”.

“Thuộc hạ tuân lệnh!”, Triển Chiêu ôm quyền cao giọng đáp.

“... Thuộc hạ tuân lệnh!”, Kim Kiền thậm biểu hiện ra vẻ mặt như đưa đám trả lời.

Theo sát bảo vệ?

Cũng tức là nói phải theo sát bên cạnh bảo vệ 24/24...

Cùng một con mèo gần đây tính khí cổ quái khác thường đi theo bảo vệ một “bà má già” lẩm mồm dị thường ư?!

Đừng nói là hai mươi tư giờ, chỉ sợ chưa được một, hai tiếng mình cũng vong mạng rồi...

Lão Bao ơi là lão Bao, chắc không phải ngài ghét bỏ tôi vì hiệu quả quá “kinh hoàng” của đạn khói, cho nên mới nhân cơ hội này báo thù đấy chứ...

Ngoại truyện nhỏ:

Mở ngoặc giải thích ý nghĩa thực sự đoạn đối thoại giữa lão Bao và Công Tôn Trúc Tử, hàng thật giá thật, tuyệt không giả dối...

“Công Tôn tiên sinh, ngày mai còn phải phiền tiên sinh chuẩn bị mấy cái khăn che mặt cho bản phủ, phòng khi cần đến.”

(Công Tôn tiên sinh, tiên sinh thực thông minh, cởi đai lưng xuống làm khăn che mặt, nhưng đai lưng quan phục của ta, há có thể nói cởi là cởi được?!)

“Đại nhân nói rất phải, học trò cũng cảm thấy cần thiết.”

(Học trò sơ suất không nghĩ tới, lúc trở lại lập tức sẽ chuẩn bị cho đại nhân.)

“... Ừm, cũng chuẩn bị cho bọn Vương Triều mấy chiếc.”

(Bọn Vương Triều cũng rất thê thảm, đừng quên chuẩn bị cho họ mấy cái.)

“Học trò hiểu rồi. Vậy còn Triển hộ vệ thì sao?”

(Bọn Vương Triều đều có, lẽ nào không chuẩn bị cho Triển hộ vệ?)

“Triển hộ vệ...”

(Triển hộ vệ này cũng quá tệ rồi, bỏ chạy một mình nhanh như chớp, cũng không để ý tất cả chúng ta sống chết thế nào, tối thiểu cũng nên đưa bản phủ đi cùng tránh xa khỏi khu vực nguy hiểm chứ! Bản phủ rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng! Không chuẩn bị cho hắn!)

“... Đại nhân.”

(Điều này không tốt lắm đâu, về sau tính mạng người thân và gia đình chúng ta hoàn toàn trông cậy vào Triển hộ vệ đó!)

“... Đương nhiên cũng phải chuẩn bị.”

(Công Tôn tiên sinh, một lời của tiên sinh như thức tỉnh người trong mộng, bản phủ nhất thời sơ suất, lại quên mất Triển hộ vệ bất luận thế nào cũng không thể đắc tội được, nhất định phải chuẩn bị cho hắn một chiếc, còn phải là loại chất lượng tốt nữa!)

“Học trò hiểu rồi...”

(Đại nhân anh minh.)

Ha ha, chỉ là truyện cười, tiêu khiển cho vui thôi...

126. Q.8 - Chương 7

Gác đèn không nguy lại hoảng,

nơi khách sảnh bàn hiểm chiêu.

Trăng khuyết lơ lửng giữa trời không, đã đến giờ lên đèn, trong Tam ban viện phủ Khai Phong chúng nhân tụ tập lại, náo động, ồn ã vô cùng. Chúng nha dịch, bổ khoái theo Bao đại nhân xuất hành đi Trần Châu

đều bình an trở về, mọi người tất nhiên sẽ tổ chức tiệc đón gió tẩy trần cho các huynh đệ đi Trần Châu lần này.

Trịnh Tiểu Liễu tuần phổ trở về, vừa mới vào cửa viện liền bị chúng nha dịch vây quanh, mồm năm miệng mười nói:

“Tiểu Liễu à, Kim Kiền cùng phòng cậu chuyển này trở về vẻ vang lớn lắm đó!”

“Ồ Trần Châu dùng trí tóm gọn An Lạc hầu, tại Tây Hoa giảng chuyện, ai da, có thể giúp đỡ rất lớn cho Bao đại nhân của chúng ta!”

“Trước đó chuyện lập đại công đều là Triền đại nhân và bốn vị Hiệu úy đại nhân chia nhau làm, đâu đến lượt đám nha dịch bồ khoái chúng ta? Nay Kim Kiền thực đúng là làm cho đám bồ khoái, nha dịch chúng ta được nở mày nở mặt!”

Vương đại thẩm ở phòng bếp cũng chen đến, hét lớn:

“Nào nào nào, Tiểu Liễu, món thịt kho tàu tối nay đây, mang về phòng đi. Ta vừa mới thấy Kim tiểu tử, sắc mặt không tốt lắm, sao lại gầy hơn trước vậy chứ, mau mang về cho cậu ta tẩm bổ.”

“Đúng đấy, đúng đấy, tôi cũng vừa nhìn thấy Kim Kiền trở về phòng xong, mặt mũi sao lại trắng bệch như ma vậy chứ? Cậu cũng mang cái bánh rán này về đi, mau đi xem Kim Kiền thế nào, khéo lại đổ bệnh.”

“Còn có những cái này cũng mang đi...”

Thế là Trịnh Tiểu Liễu còn chưa rõ chuyện gì đang xảy ra, thì tay trái bị nhét món thịt kho tàu, tay phải bị dúi một đám bánh rán lớn, trên cổ còn quàng mấy cây hành, bị mọi người xô xô đẩy đẩy tống vào trong phòng của chính mình.

Đứng giữa phòng hồi lâu, Trịnh Tiểu Liễu mới hoàn hồn lại, vội vàng đặt các thứ trên tay xuống, mặt tràn ngập vẻ hoan hỷ xông vào phòng trong, cao giọng gọi: “Kim Kiền, rốt cuộc cậu cũng về rồi, tôi nói cho cậu cái này... A?!”.

Tiếng nói đột nhiên ngừng bật.

Trịnh Tiểu Liễu tròn tròn đôi mắt, nhìn chằm chằm người trong phòng.

Chỉ thấy người trong phòng, eo nhỏ lưng gầy, vẻ mặt suy sụp, bộ dạng hệt như ai đó vừa nãy nói: Mặt trắng bệch như ma.

Hơn nữa càng khiến Trịnh Tiểu Liễu kinh ngạc hơn là, Kim Kiền mặt mũi trắng bệch đang ra sức, cố gắng, chuyên tâm, tập trung... gói ghém đồ đạc...

Đừng nói là gói ghém đồ đạc chạy trốn đấy chứ?

“Kim, Kim Kiền, cậu làm gì vậy?”

Hồi lâu sau, Trịnh Tiểu Liễu mới tìm lại được cái lưỡi của mình, lắp bắp hỏi.

“Tiểu Lục!” Kim Kiền nghe tiếng ngẩng đầu lên, tay thuận thực gấp chăn lại buộc chặt, rồi nhảy xuống giường đi đến bên Trịnh Tiểu Liễu, đưa tay vỗ vỗ vào vai Trịnh Tiểu Liễu nghiêm trang nói, “Anh về đúng lúc đấy, tôi có mấy lời đang định tìm anh dặn dò đấy!”

Khó mà thấy được vẻ mặt Kim Kiền lại trịnh trọng đến vậy, Trịnh Tiểu Liễu cũng không khỏi sửng sốt, vội gật đầu đáp: “Kim Kiền cậu nói đi, tôi nhất định sẽ làm theo.”

Kim Kiền thở dài một cái, sắc mặt ngưng trọng nói: “Cái gì gọi là đời người may rủi sớm trưa khôn lường, trăng có khi tròn khi khuyết, sự đời sao được vuông tròn... Í? Mùì gì vậy, thơm quá?”.

“Hả?!”, Trịnh Tiểu Liễu nhất thời kinh ngạc.

Kim Kiền hít hít mũi, bộp bộp bộp mấy bước chạy ra phòng ngoài, vừa thấy món thịt kho tàu đặt trên bàn, hai mắt liền sáng lên, đặt mông ngồi xuống cạnh bàn, chẳng chút khách sáo chộp lấy đôi đũa gấp lên bỏ vào miệng, vừa ăn vừa lúng búng nói: “Thơm mà không ngấy, ngậy mà không mỡ, tay nghề như thế này khẳng định là tuyệt kỹ của Vương đại thẩm phòng bếp; cái bánh rán này không mềm quá không cứng quá,

lửa vừa vụn không cháy sém, không khô quá, nhất định là tay nghề của vợ Trần bổ khoái; hành này, a, chắc là từ Tiểu Sơn Đông đưa tới...”.

“Kim, Kim Kiên...”, da mặt Trịnh Tiểu Liễu có chút không khống chế được mà co giật.

“Tiểu Lục, đứng xa thế làm gì? Cùng ăn đi!”

Trịnh Tiểu Liễu thăm thở dài, nghiêm mặt lại, ưỡn thẳng lưng, cao giọng hỏi: “Kim Kiên, rốt cuộc cậu muốn nói gì?”.

“Ồ... đúng đúng đúng...”, Kim Kiên lại nhét thêm hai miếng thịt vào miệng rồi mới quệt quệt môi, đứng dậy, khôi phục vẻ mặt trịnh trọng nói: “Tiểu Lục, nghĩ đến mấy tháng nay chúng ta cùng phòng, tình nghĩa sâu đậm, sau khi tôi đi rồi, nếu Tiểu Lục ca anh gặp chuyện khó khăn, sợ rằng tôi cũng không giúp gì được...”.

“Kim Kiên?!” , Trịnh Tiểu Liễu cả kinh, “Cậu nói gì vậy?!”.

Kim Kiên rũ mi mắt, khẽ lắc đầu, trên khuôn mặt trắng bệch dần hiện lên vẻ đau đớn, chậm chậm nói: “Ở đầu giường của tôi thẳng viên gạch thứ năm từ bên trái sang, cũng tức là viên gạch thứ nhất bên phải sang, viên gạch thứ tám từ trên xuống, sau nó có một lỗ hổng, bên trong tôi cất năm mươi sáu văn tiền. Tiểu Lục ca nếu một ngày nào đó anh cần dùng đến tiền, thì hãy cầm lấy đi... Kim Kiên bất tài, chỉ có thể làm được đến thế”.

“Kim, Kim Kiên...”, Trịnh Tiểu Liễu càng nghe càng không hiểu, hai mắt mở trừng trừng nhìn Kim Kiên chậm chậm đi vào phòng trong, vác bọc đệm, rồi từ từ đi ra phòng ngoài.

Nguồn ebook: s:// .luv-ebook.com

Dự cảm không lành trong lòng càng lúc càng rõ rệt, chân như mọc rễ, hồi lâu sau cũng không cách nào di động được.

Chỉ thấy Kim Kiên vác bọc lớn chần đệm đẩy cửa phòng ra, ngẩng đầu nhìn trời, miệng lẩm bẩm: “Núi xanh còn đó, sông kia chảy dài, Tiểu Lục ca, ngày sau sẽ còn gặp lại...”

Lời còn chưa dứt, bóng dáng nhoáng một cái hết như sương khói, phiêu đảng chẳng còn.

“Kim Kiên!”, Trịnh Tiểu Liễu biến sắc, xông ra ngoài hét lớn, chỉ thấy gió mát hiu hiu thổi, bóng cây mờ mịt, chẳng còn thấy bóng dáng Kim Kiên đâu.

“Kim, Kim Kiên, cậu đi đâu, cậu vẫn chưa nói rõ với tôi...”, Trịnh Tiểu Liễu tìm Kim Kiên khắp nơi mà không thấy, không khỏi lo lắng trong lòng, gào to.

Phòng bên cạnh ló đầu ra, không hiểu hỏi: “Tiểu Liễu, cậu ồn ào cái gì thế? Kim Kiên được phái bảo vệ nhân chứng cùng với Triển đại nhân rồi, mấy ngày nữa là trở về thôi!”.

“Hả?!”, một đàn quạ đen quạc quạc bay qua đầu Trịnh Tiểu Liễu.

Chỉ là như vậy...

Vậy vì sao lại hết như là dặn dò chuyện hậu sự vậy?

Dặn dò hậu sự?

Đối với Kim Kiên mà nói, tuy không đúng hẳn nhưng cũng chẳng khác là bao!

Nguyên có đều từ một câu của Ngự tiền tứ phẩm đối đao thị vệ mà ra:

“Tiểu vương gia, thuộc hạ đã suy xét nhiều lần, xin phiền Tiểu vương gia ở tạm trong phòng thuộc hạ, để bảo đảm sự an toàn của Vương gia!”

Tốt! Cực tốt! Một mảnh tốt đẹp!

Kể từ đó, một “bà má già” Vương gia lăm mồm, một “Ngự Miêu”, còn có một người từ tương lai tới, tất cả đều tập trung vào cái “ổ mèo” của Khai Phong phủ.

Giường êm nệm ấm chẳng ngủ, ngược lại còn phải chui vào cái “ổ mèo” ngã ra đất này mà nghĩ... lại nghĩ đến hai nhân vật chung phòng này... hừ hừ, một chữ “thảm” sao có thể hình dung cho trọn!

Trái lại cái vị tiểu ca Phạm Dung Hoa kia nghe xong liền hưng phấn dị thường, vội vàng gạt đầu tán thưởng không ngừng.

Chắc, thành viên của hội fans “Ngự Miêu”, trước nay vốn không có tiết tháo gì, điều này Kim Kiên có thể lý giải được.

Nhưng điều đáng hận là, lúc Triển Chiêu đưa đôi mắt đen láy sáng rực nhìn sang, hỏi: “Kim bồ khoái nghĩ thế nào?”, Kim Kiên cũng vô cùng không có tiết tháo vội vàng gạt đầu tán đồng:

“Triển đại nhân nói rất phải!”

Haizzz, xem ra mặc dù thích ứng đã lâu, nhưng mình đối với “Mỹ miêu kế” vẫn không có sức đề kháng.

Cho nên khi Kim Kiên gói ghém chăn đệm, dặn dò xong xuôi hậu sự, đi tới trước cửa phòng Triển Chiêu, vẫn đang trong quá trình kiểm điểm bản thân một cách sâu sắc.

“Kim bồ khoái, đã đến vì sao còn không vào?”, bên trong đột nhiên truyền ra giọng Triển Chiêu.

Lúc này Kim Kiên mới hoàn hồn, ôm quyền tiến vào: “Thuộc hạ làm phiền rồi”.

Đẩy cửa tiến vào, nhất thời trước mắt như sáng lên, đồ dụng vật phẩm sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, phòng ốc sạch sẽ, phảng phất hương cỏ thơm, con người lại đảo một cái thì thấy Phạm Dung Hoa khuôn mặt bối rối ngồi cạnh bàn, Triển Chiêu thân thẳng như cán bút canh giữ bên cạnh, hai người nhìn thấy Kim Kiên đều sửng sốt.

“Tiểu Kim, trên lưng đệ là...”, Phạm Dung Hoa ngạc nhiên nói.

“Kim bồ khoái, người đây là...”, Triển Chiêu cũng có chút khó hiểu.

Kim Kiên đặt phịch chăn đệm xuống, trả lời vẻ đương nhiên: “Bẩm Tiểu vương gia, Triển đại nhân, đây là chăn đệm của thuộc hạ”.

“Chăn đệm?”, Phạm Dung Hoa mở to đôi mắt lấp lánh ánh nước.

Kim Kiên vừa gỡ bọc chăn, vừa nói, “Đây là hương chống muỗi, đây là gối trúc, đây là chăn chiên trải phía dưới cùng chống ẩm, đây là hai cái nệm. Haizzz, trên đất lạnh lắm, cũng không biết trải hai lớp đệm có được không nữa... cũng may thuộc hạ có đem theo hai cái chăn, nếu lạnh hơn sẽ lại trải thêm một cái...”.

“Kim bồ khoái”, Triển Chiêu đột nhiên cất tiếng, “lúc nãy người nói quay về phòng lấy mấy đồ quan trọng, lẽ nào chính là những thứ này?”

Kim Kiên dừng tay, ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu nghiêm mặt nói: “Triển đại nhân minh giám. Chăn đệm này đương nhiên là vô cùng quan trọng! Bao đại nhân lệnh cho thuộc hạ và Triển đại nhân theo sát bảo vệ Tiểu vương gia, thuộc hạ tất sẽ dốc hết sức lực, ngày đêm không nghỉ. Buổi tối Triển đại nhân và Tiểu vương gia cùng một giường, thuộc hạ chỉ có thể trải nệm nằm trên đất... Ai da, thuộc hạ sợ lạnh từ nhỏ, nếu không chuẩn bị chăn đệm đầy đủ, vạn nhất bị lạnh thì...”.

“Khoan đã!”, Triển Chiêu và Phạm Dung Hoa đồng thanh quát lên, “Dung Hoa (Triển mỗ) khi nào nói muốn cùng Triển đại ca (Tiểu vương gia) ngủ chung một giường?!”.

“Hả?”, Kim Kiên không rõ vì sao bị quát, ngược mắt lên nhìn hai người.

Hai khuôn mặt tuần tú phong tình vạn chủng đều có chút đen lại, nhìn trừng trừng Kim Kiên.

“Hai người chúng ta ngủ chung một giường, còn ra thể thống gì?!”, hai người lại dị khẩu đồng thanh.

“Ồ hả?”, Kim Kiên lại càng không hiểu, buột miệng: “Vương gia và Triển đại nhân hai người đều là nam tử, ngủ chung một giường thì có gì không được? Huống hồ Bao đại nhân muốn Triển đại nhân theo sát bảo vệ Tiểu vương gia, ngủ cùng một giường, mới là làm hết trách nhiệm bảo vệ bên người”.

Trong lòng lại thầm nói: Lẽ nào muốn mình và mỹ nam sắc như vậy ngủ cùng giường?

Thế thì hai người sẽ gặp nguy hiểm to cho xem...

Tôi cũng vì muốn tốt cho hai người thôi, chắc, thật đúng là chẳng hiểu lòng tốt của người khác!

“Khụ khụ, Tiểu Kim...”, Phạm Dung Hoa chớp đôi mắt lấp lánh ánh nước lộ ra vẻ bất đắc dĩ, “ý Dung Hoa là... ừm, Triển đại ca không cần phải theo sát bảo vệ như vậy...”

“Kim bổ khoái”, Triển Chiêu cũng khôi phục vẻ nghiêm nghị, tiếp lời nói, “ý Triển mỗ là, Tiểu vương gia thân phận tôn quý, làm sao có thể nằm chung giường với chúng ta được?”

Kim Kiền mở to đôi mắt nhỏ dài, nhìn người này một cái, ngó người kia một cái, thì thấy Phạm Dung Hoa da dẻ mịn màng, phong hoa tuyết đại, Triển Chiêu rạng rỡ như cây ngọc đón gió, tuần nhã vô song...

Khóe miệng bất giác nhướn lên thành một đường cong quý dị.

Ừm...

Có mấy tể bào không an phận đang trong trạng thái hưng phấn bởi một nguyên nhân không rõ...

Phạm Dung Hoa và Triển Chiêu chỉ thấy hai mắt Kim Kiền sáng rực, bắn thẳng vào tim phổi, liền thấy sống lưng lạnh toát, hết như có gai đâm vào lưng, cả người mất tự nhiên.

Hồi lâu, vẫn là Triển Chiêu nghiêm sắc mặt, phá tan im lặng, nói: “Tiểu vương gia đi đường mệt nhọc, xin hãy nghỉ ngơi trước, thuộc hạ và Kim bổ khoái sẽ thức cả đêm canh gác, không cần nằm giường”.

“Cái này...”, Phạm Dung Hoa khuôn mặt lộ ra vẻ khó xử.

“Triển đại nhân?!", Kim Kiền nhất thời hoàn hồn, kinh ngạc kêu lên.

“Kim bổ khoái có ý gì khác chẳng?!", Triển Chiêu lãnh đạm liếc một cái.

“Ý thuộc hạ là... Triển đại nhân nói rất phải, rất phải...”, Kim Kiền vội nặn ra một nụ cười cung kính đáp.

“Vây...”, Phạm Dung Hoa nhìn sắc mặt Triển Chiêu một cái, thầm thở dài, do dự bước về phía giường, chậm rãi nói: “Vây làm phiền hai vị rồi...”

“Vương gia xin hãy nghỉ ngơi sớm đi”, Triển Chiêu ôm quyền đáp.

Phạm Dung Hoa ngả lưng nằm xuống, gỡ chăn ra, lại quay đầu nhìn bóng áo đỏ trong phòng, yếu ớt nói: “Làm phiền Triển đại ca rồi...”

“Đó là bổn phận của thuộc hạ”, Triển Chiêu đáp.

Đôi mắt ánh nước lại nhìn sang Kim Kiền: “Tiểu Kim, buổi tối gió đêm lạnh, nếu đệ rét thì hãy lấy chăn choàng lên người, muối nhiều lắm đấy, đệ đừng quên đốt hương chống muỗi, nếu thực sự không chịu nổi...”.

Kim Kiền liền thấy đầu đau nhức: Xong rồi xong rồi, bà má già đông dài lại lên cơn...

“Vương gia, Kim bổ khoái là thuộc hạ của Triển mỗ, Triển mỗ tất nhiên sẽ an bài thỏa đáng, Vương gia không cần phải bận tâm, xin Vương gia hãy nghỉ ngơi sớm.”

Giọng nói sang sảng của Triển Chiêu vang lên, nhất thời ngăn lại ma ám trối hồn của “má Phạm già”.

“Vây Dung Hoa đi nghỉ trước...”, lát sau, một câu yếu ớt vang lên từ giường.

Kim Kiền liền cảm động đến rơi lệ, vội vàng mang chăn đến cạnh Triển Chiêu lấy lòng nói: “Triển đại nhân, chăn này ngài khoác lên đi, giữ ấm chống ẩm, nhất cử lưỡng tiện đó”.

Triển Chiêu ôm kiếm trong lòng, lưng thẳng tắp ngồi bên cạnh bàn, đầu cũng không quay sang đáp: “Kim bổ khoái không cần hao tâm, Triển mỗ không cần thứ đó”.

Chắc...

Kim Kiền ngượng ngùng, chỉ đành sờ mũi lui lại, xếp chăn ra, lặng lẽ ngồi một bên.

Không lâu sau liền nghe thấy tiếng thở sâu chậm chậm của Phạm Dung Hoa vang lên, Kim Kiền nghe mà buồn ngủ, cuối cùng bất đầu gà gật, đi vào giấc mộng gặp Chu Công[1].

[1] Xin xem lại chú thích tập 2 trang 251.

Chỉ thấy đầu Kim Kiên gật sang trái, gật sang phải, gật trước, gật sau, thiếu chút nữa thì ngã lặn xuống đất.

Ai ui!

Kim Kiên giật mình tỉnh dậy, chớp chớp mắt hai cái, nhìn bốn phía, nghĩ thầm:

Chắc chắc, nguy hiểm quá nguy hiểm quá, không cẩn thận ngủ gật một cái, lỡ để con mèo kia tóm được thì thực không hay rồi...

Kim Kiên đưa mắt nhìn sang bóng dáng thẳng tắp trong phòng, lại phát hiện ra tiếng động, cũng chẳng nhúc nhích.

Hả? Sao con mèo này đến cả một chút động tĩnh cũng không có...

A! Chắc không phải đường đường Nam hiệp, sớm luyện thành công phu ngủ ngồi, đã ngủ say như chết rồi chứ?

Nghĩ đến đây, Kim Kiên đảo đôi mắt nhỏ, rón rén dịch đến bên cạnh Triển Chiêu, định thần nhìn kỹ, không khỏi mây đen đầy đầu.

Vị Tứ phẩm hộ vệ đại nhân trước đó còn tuyên bố sẽ thức trắng đêm canh gác, lúc này hai mắt lại nhắm nghiền...

Da mặt Kim Kiên giật giật, thầm nghĩ: Hay cho con mèo nhà anh, không cho tôi ngủ, nhưng lại ở đây lên ngủ gật, thực là không thể chịu được, không thể chịu được nữa!

Nghĩ vậy, Kim Kiên lại càng thấy không cam lòng, xoa xoa nắm đấm lại nhích về phía trước, nhưng vừa mới nhích người, Kim Kiên liền ngậy ra...

Dưới ánh trăng trong vắt, gương mặt tuấn tú trước mặt lại càng trở nên thanh khiết, đôi mày lười mác dài đến tóc mai, lông mi dài như cánh quạt, sống mũi thẳng tắp, đôi môi mỏng hơi ươn ướt, hơi thở phảng phất hương cỏ thơm thanh mát nhàn nhạt như hút hồn người...

Kim Kiên chỉ cảm thấy như ngừng thở, tim đập lỗi mất nửa nhịp, liền vội vàng lui về sau một bước, nhìn xung quanh...

Ngoài cửa sổ sắc đêm như nước, không một gợn mây, ánh trăng bạc xuyên qua tàng cây, đổ bóng xuống song cửa sổ, thực mang âm hưởng cảnh “Trăng tỏ treo cành liễu, ước hẹn sau hoàng hôn[2]”...

[2] Nguyên văn: Nguyệt thượng liễu sao đầu, nhân ước hoàng hôn hậu, trích từ bài Tết Nguyên tiêu của Âu Dương Tu.

Tim đập thành thịch như trống trận, chấn động tới mức da đầu Kim Kiên tê dại, tay chân bủn rủn, tất nhiên là không dám ở lại nơi nguy hiểm này dù chỉ trong chốc lát, liền vội vàng lui về vị trí, ngồi thẳng lưng nghiêm chỉnh, miệng lẩm nhẩm:

“Quán Tự tại Bồ tát, hành thâm Bát nhã Ba la mật đa thời, đều là ánh trăng gây họa... Chắc chắc, không đúng, không đúng, phải là... ngũ uẩn giai không, độ nhất thiết khổ ách... sắc bất dị không, không bất dị sắc, sắc tức là không, không tức là sắc[3]...”

[3] Trích từ Bát nhã tâm kinh hay còn gọi là Bát nhã tâm kinh, Tâm kinh, nghĩa là Quán Tự tại Bồ tát thể nhập Bát nhã ba la mật đa, liền soi thấy năm uẩn đều không, độ tất cả khổ ách... sắc chẳng khác không, không chẳng khác sắc, sắc tức là không, không tức là sắc...

Định lực! Định lực!

Bình tĩnh! Bình tĩnh!

Đáng tiếc Kim Kiên chỉ mãi vùi đầu vào khổ niệm Bồ tát tâm kinh, lại bỏ lỡ ý cười xẹt qua đôi con ngươi đen láy đang chậm rãi mở ra kia.

Cũng không biết là lần tụng kinh thứ mấy trăm nổi lên tác dụng, Kim Kiên rốt cuộc cũng ổn định tâm thần, nhưng lại không chống cự được sự vẫy gọi của Chu Công, úp mặt lên bàn ngủ say như chết.

Giấc ngủ này thẳng một lèo đến khi mặt trời lên cao ba sào, ánh dương chói chang rọi khắp.

Đến khi Kim Kiên mở mắt, lại kinh ngạc phát hiện, mình đang nằm ngay ngắn trong chăn.

Gì hả?

Ngồi bật dậy, hai mắt mở tròn, lát sau Kim Kiên mới nhớ ra, mình đang ở trong phòng Ngự tiền tứ phẩm đới đao thị vệ... nằm dưới đất. Lại nhìn quanh một vòng thì phát hiện trong phòng ngoại trừ bản thân ra không còn một ai.

Đừng nói đến chủ nhân căn phòng này không thấy bóng dáng đâu mà ngay cả Phạm tiểu vương gia vốn nên nằm trên giường cũng sớm mất dạng, trên giường chăn chiếu ngăn nắp chỉnh tề.

Kim Kiên cả kinh.

Loại tình huống này chỉ có một câu để hình dung: Bỏ bê công việc.

Tiêu rồi tiêu rồi, lần này nhất định sẽ bị chụp cho cái tiếng xấu “chây lười biếng nhác”.

Hừ hừ, mình đã chăm chỉ tận tâm tận lực duy trì hình tượng nhân viên ưu tú vô tư hiến dâng vì công việc, cần cù vươn lên...

Kim Kiên cuống cuống bò dậy từ trong chăn đệm dưới đất, kéo kéo lại áo quần, liền cầm đầu cầm cổ xông ra cửa.

Nhưng vừa đến cửa, cửa phòng liền “két” một tiếng mở ra, một người bước vào, Kim Kiên thiếu chút nữa đụng trúng.

“Tiểu Kim?”, người bước vào có chút ngạc nhiên, “Đệ dậy rồi à?”

“Tiểu vương gia?”, Kim Kiên lại càng kinh ngạc, “Ngài sao lại...”, nói được nửa câu, đột nhiên tâm tư Kim Kiên xoay chuyển, vội vàng lui lại một bước, khom người thi lễ, “Thuộc hạ thất trách, xin Vương gia, Triền đại nhân trách phạt!”.

“Thất trách? Triền đại nhân?”, đôi mắt ánh nước của Phạm Dung Hoa lộ vẻ khó hiểu, không khỏi quay đầu nhìn người phía sau.

Người phía sau nghe thấy thế, cất tiếng:

“Hay cho tên tiểu tử nhà người, người cũng biết mình thất trách?”

“Nhờ ơn người mà hai huynh đệ chúng ta cả một đêm không ngủ...”

Kim Kiên nghe thấy tiếng hai người, da mặt không khỏi run lên, ngược mắt lên nhìn, chỉ thấy hai người phía sau Phạm Dung Hoa, thân vận quan phục hiệu úy, thắt lưng đeo Khoát điệp đao, chính là hai vị Hiệu úy Trương Long, Triệu Hổ.

Chẳng qua lúc này hai người họ không uy phong như thường ngày, sắc mặt tối thui, còn lộ ra hai vành mắt đen sì thâm quầng.

Mà vị hộ vệ đại nhân vốn phải xuất hiện ở đây lại hoàn toàn không thấy tung tích.

Gì?

Kim Kiên không hiểu.

Phạm Dung Hoa khẽ lắc đầu cười: “Trương đại ca, Triệu đại ca, đừng trêu chọc tiểu Kim nữa”, vừa nói vừa kéo Kim Kiên quay lại buồng trong, tiếp tục nói với Kim Kiên, “Sáng sớm Triền đại ca xuất môn có dặn dò, nói Kim bổ khoái trên đường đi quá vất vả, để cho đệ ngủ thêm một chút, không phải mắng mỗ gì đệ đâu”.

“Hả?!” , Kim Kiên nghe những lời này, đôi mắt nhỏ liền banh to, cơ hồ tưởng rằng mình xuất hiện chứng bệnh nghe thấy âm thanh ảo.

Triệu Hổ khuôn mặt tràn ngập vẻ không vui lắm lắm:

“Đêm qua hộ tống đại nhân tiến cung gặp Trần Lâm công công, không gặp được người thì cũng thôi đi, lại còn bị tên tiểu thái giám canh cửa đùa bỡn cả nửa buổi, thức trắng chờ đợi mấy canh giờ liền, khó lắm mới hồi phủ, lại được lệnh qua đây bảo vệ Tiểu vương gia...”

Nói đến đây, còn ai oán ngẩng lên liếc nhìn Kim Kiền một cái, rồi tiếp tục: “Kim bồ khoái người ngủ cũng thoải mái thật, còn huynh đệ chúng ta lại đứng ngoài cửa hứng gió lạnh cả nửa đêm...”.

Trương Long đi đến trước cái ổ chăn trên đất của Kim Kiền, quan sát một phen, cảm tức lườm Kim Kiền một cái, nói: “Kim bồ khoái, đám chăn đệm người ngủ này cũng thoải mái lắm! Nào giấy dầu, nào chăn trải đệm, ô! Đến cả hương chống muỗi cũng chuẩn bị đủ...”.

Giấy dầu? Chăn trải đệm? Hương chống muỗi?

Kim Kiền vội tiến lên hai bước, chăm chú nhìn, không khỏi sửng sốt.

Mới rồi hoảng loạn, không phát hiện ra, lúc này nhìn kỹ lại thấy đám chăn đệm trên đất này quả nhiên là lót giấy dầu ở dưới, hai lớp nệm phía trên, sắp xếp gọn gàng hợp lý, bên cạnh còn đặt hương chống muỗi đã cháy được nửa vòng.

Chợt nghe Phạm Dung Hoa bên cạnh cũng ngạc nhiên nói: “Tiểu Kim, chỗ chăn đệm này của đệ thoát nhìn còn thoải mái hơn cả trên giường nữa...”.

“Chăn đệm này...” Không phải tôi trải đâu...

Da mặt Kim Kiền hơi giật giật, nghĩ lại một hồi cũng không nhớ ra mình từng trải chăn đệm trên đất.

Vấn đề là, không phải mình trải thì ai trải?

Nghe “bà má Phạm già” nói dường như không phải là cậu ta, lại càng không thể là hai người Trương Long, Triệu Hổ...

Vậy người trải chăn đệm kia... há không phải đã quá rõ ràng rồi sao?!

Kim Kiền cảm thấy có một cơn rét lạnh chạy từ đỉnh đầu xuống đến bàn chân, rõ ràng ánh dương rực rỡ chiếu rọi, nhưng toàn thân lại toát mồ hôi lạnh...

Về phần ba người còn lại trong phòng, thấy Kim Kiền đột nhiên biến sắc, cúi đầu không nói, liền đoán Kim Kiền đang thầm tự trách, nhưng khi thấy thân hình gầy gò run rẩy chao đảo, dường như chỉ một trận gió thổi là có thể thổi ngã vậy, trong lòng cũng có chút không nỡ.

“Tiểu Kim thân thể đệ gầy quá, ngủ nhiều một chút cũng không sao...”, Phạm Dung Hoa tiến lên an ủi.

“Kim bồ khoái, kỳ thực hai huynh đệ chúng ta thiếu ngủ một, hai đêm cũng không sao...”, Triệu Hổ gãi gãi đầu nói.

“Được rồi, được rồi!”, Trương Long bước lên vỗ một cái vào lưng Kim Kiền, cười khan hai tiếng, “đều là huynh đệ một nhà cả, giúp người gác đêm cũng là việc nên làm, không sao, không sao!”.

Nhưng Kim Kiền lại không lọt tai mấy lời của bọn họ, sắc mặt vẫn nặng nề như cũ, nhúu mày không nói.

Ba người kia thấy sắc mặt Kim Kiền càng lúc càng kém, cứ anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, rốt cuộc cũng không dám nói tiếp.

Nhất thời, trong phòng một mảnh tĩnh lặng.

“Cộc cộc”

Đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, một nha dịch đẩy cửa bước vào, ôm quyền nói:

“Đại nhân hồi phủ, mời các vị đến khách sảnh nghị sự.”

“Đã biết”, Trương Long, Triệu Hổ cùng đáp, lại đồng thời quay đầu nhìn Kim Kiền.

Chỉ thấy Kim Kiền đã hoàn hồn, khôi phục thần sắc như bình thường, ôm quyền nói với Phạm Dung Hoa: “Mời vương gia”.

Lúc này ba người mới thở phào, vội vàng xuất môn đến khách sảnh.

Chỉ là ba người đi quá nhanh, không nghe thấy tiếng Kim Kiền lẩm bẩm phía sau:

“Nghĩ mà xem mình đường đường là một người hiện đại, lại không chịu nổi áp lực công việc ở cổ đại, phát bệnh tinh thần phân liệt, nửa đêm mộng du... Ôi chao, may là chỉ mộng du đi trải chăn đệm giường chiếu, không có sờ mó gì người Tiểu Miêu, cũng không mò lên giường ‘bà má Phạm già’, chưa tạo thành sai lầm lớn gì, nguy hiểm quá, nguy hiểm quá!... Chắc, chứng bệnh nửa đêm mộng du này, có thể trị tận gốc không đây... Lát nữa quay về mở y thư ra xem mới là việc cấp bách nên làm...”

Bốn người nhận lệnh của Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, Triển Chiêu, Vương Triều, Mã Hán đã tề tựu, thấy bốn người bước vào, liền lệnh cho người đóng cửa phòng chốt cửa sổ, bầu không khí bí mật bao trùm.

Kim Kiền đứng ở góc phòng quan sát, thấy ba người Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh và Triển Chiêu sắc mặt đều vô cùng nặng nề, liền biết tình hình không ổn rồi. Quả nhiên, Bao đại nhân vừa mở miệng đã thốt ra một câu như tát gáo nước lạnh:

“Khởi bẩm Thái hậu, nay Quách Hòe đã hạ ác chiêu, tình hình e rằng bất lợi với Thái hậu!”

Lý hậu nghe vậy không khỏi kinh ngạc hỏi: “Bao khanh gia vì sao lại thốt ra những lời này?!”

Bao đại nhân khuôn mặt nặng nề nói: “Tối qua vi thần tiến cung, hẹn gặp Trần Lâm Trần công công nhưng chưa gặp được; sớm nay, vi thần tới phủ Bát vương cầu kiến Bát vương thiên tuế, lại cũng không gặp được Bát vương.”

“Ý của Bao khanh là...”, Lý hậu nhíu mày.

Bao đại nhân ngược lên nhìn Thái hậu một cái, chân mày cau chặt: “Vi thần không thể gặp được Trần Lâm công công, là bởi tiểu thái giám truyền lời nói rằng Trần công công xuất môn ra ngoài chưa về. Thái hậu, lúc này Trần công công đã là thái giám thân cận hầu hạ Thánh thượng, vì sao nửa đêm canh ba lại chưa hồi cung? Theo như vi thần phỏng đoán, sợ là các thái giám lớn nhỏ trong nội cung đã sớm nhận lệnh của Quách Hòe, ngăn trở vi thần và Trần công công gặp mặt”.

“Vậy còn Bát vương?”, Lý hậu gấp giọng hỏi dồn.

Bao đại nhân trầm thờ dài một tiếng đáp: “Sớm nay vừa bãi triều, vi thần liền gấp rút tới bái kiến Bát vương thiên tuế, nhưng khi tới được vương phủ, lại biết được sáng sớm hôm nay Bát vương được Lưu hậu truyền gọi vào cung, hầu hạ bên cạnh vài ngày, sợ rằng trong mấy ngày này không cách nào hồi phủ”.

“Vậy chẳng phải là hai nhân chứng đều không cách nào gặp được?!” , Lý hậu kêu lên.

Bao đại nhân chau mày không nói, hồi lâu mới trầm giọng đáp: “Chính là như vậy!”.

Lý hậu thân hình run rẩy mãnh liệt, nhắm chặt đôi mắt mù lòa, lâu sau mới chậm chậm cất tiếng: “Bao khanh gia có đối sách gì không?”.

Bao đại nhân đôi mắt sắc bén long lên, vẫn nhíu mày trầm mặc như cũ không nói.

“Bao khanh?!” , Lý hậu mở bừng đôi mắt mù, nhìn chằm chằm về hướng Bao đại nhân, cao giọng gọi.

“Mẫu thân...”, Phạm Dung Hoa vội bước lên, nắm lấy hai tay Lý hậu, “Mẫu thân chớ lo, Dung Hoa tin Bao đại nhân nhất định sẽ có diệu kế”.

Công Tôn tiên sinh thấy thế, ngáp ngừng giây lát rồi ôm quyền bước lên, nói: “Khởi bẩm Thái hậu, trong cung cấm đều là thế lực của Lưu hậu, Quách Hòe, nay muốn gặp được hai người Trần công công và Bát vương gia, e rằng đã khó lại càng thêm khó. Có điều Lưu hậu và Quách Hòe cho dù thế lực có lớn hơn nữa cũng không giữ Bát vương thiên tuế lại trong cung suốt đời được! Kế sách hiện nay chỉ có thể im lặng chờ đợi, lấy tĩnh chế động là tốt hơn cả...”.

“VẬY theo ý Công Tôn tiên sinh, phải chờ bao lâu?”, Lý hậu thở dài, cất tiếng cắt ngang lời nói của Công Tôn tiên sinh.

“Điều này...”, Công Tôn tiên sinh nhú mày đáp, “học trò không dám quả quyết”.

“Bảy ngày! Chỉ cần bảy ngày!”, Bao đại nhân đột nhiên lên tiếng.

Mọi người đều sửng sốt.

“Bảy ngày?”, Lý hậu nghi hoặc hỏi.

“Bảy ngày?”, Công Tôn tiên sinh cũng không hiểu, mục quang hướng về phía Bao đại nhân.

Chỉ thấy Bao đại nhân thần sắc kiên định, đôi mắt sắc bén như điện, trên khuôn mặt đen ẩn chứa khí thế凛冽:

“Chỉ cần đợi bảy ngày nữa, vi thần có thể gặp được hai người Trần công công và Bát vương thiên tuế!”

Công Tôn tiên sinh nhìn thẳng về phía Bao đại nhân, biến sắc, kinh hoàng hô lên: “Đại nhân, không lẽ ngài... Không thể, cách này vô cùng nguy hiểm, nếu không cẩn thận, e rằng sẽ mắc vào tội tru di cử tộc!”.

“Công Tôn tiên sinh!”, Bao đại nhân quay đầu nói, “Tiên sinh từng nói, án này không thể kéo dài, chậm trễ sẽ sinh biến cố, nếu không nhân cơ hội bảy ngày sau này, bản phủ sợ rằng sẽ khó có cơ hội tốt như vậy nữa!”.

“Đại nhân!”, Công Tôn tiên sinh lo lắng vạn phần, trên khuôn mặt nho nhã phủ một tầng mờ hôi mỏng, “Mong đại nhân cân nhắc kỹ!”

Bao đại nhân khẽ lắc đầu: “Ý bản phủ đã quyết, Công Tôn tiên sinh không cần nhiều lời”.

Công Tôn tiên sinh nhất thời ngưng bật, ánh mắt chuyển sang nhìn vị hộ vệ áo đỏ bên cạnh: “Triển hộ vệ, hộ vệ cũng khuyên đại nhân đi!”.

Triển Chiêu nhú đôi mày liễu mác, bước tới trước Bao đại nhân, đôi mắt đen sáng rực nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đen của vị Thanh Thiên, đôi môi mỏng mấp máy mấy lần rồi mới chậm chậm cất tiếng: “Đại nhân... mong đại nhân cân nhắc kỹ...”.

“Triển hộ vệ...”, Bao đại nhân ngược lên nhìn Triển Chiêu một cái, lại quay sang nhìn Công Tôn tiên sinh, “Công Tôn tiên sinh...”, rồi khẽ cười nói, “bản phủ biết hai người các ngươi cũng vì nghĩ cho bản phủ, nhưng án này rất quan trọng, liên đới rất lớn, lại thêm thân phận đặc biệt của Quách Hòe, Lưu hậu, thế lực đan cài rộng khắp, nếu bản phủ không ra hiểm chiêu, sợ rằng chẳng có cách nào lật lại bản án rửa sạch oan tình cho Thái hậu...”.

“Đại nhân...”, Công Tôn tiên sinh thở dài một cái, “nếu ý đại nhân đã quyết, học trò tất sẽ nguyện hết sức khuyên mã”.

“Đại nhân...”, Triển Chiêu rũ mắt, ôm quyền nói, “thuộc hạ tất sẽ đi theo đại nhân!”.

Trên khuôn mặt Bao đại nhân hiện ra vẻ vui mừng, chậm rãi gật đầu.

Ba người họ ở đó đối đáp chân tình thân thiết, cảm động lòng người, nhưng những người còn lại thấy mà chẳng hiểu gì cả, mờ mịt ngơ ngác.

Kim Kiền đen mặt, cảm thấy bất đắc dĩ, nghĩ bụng:

Này này này, ba người suất này định diễn cái gì vậy? Ít nhất cũng phải giải thích cho khán giả chúng tôi một chút chứ, như thế mới có thể thúc đẩy tiếp tình tiết của vở kịch được!

Hướng hồ nghe ý tứ của Công Tôn tiên sinh và Tiểu Miêu...

Lão Bao, không phải ngài lại nghĩ ra chiêu số thâm độc nào đem chúng tôi nhét chung vào nồi nấu lên đây chứ?!

Lý hậu cũng không hiểu, hỏi: “Bao khanh, khanh nói chỉ cần đợi bảy ngày, trong đó có đạo lý gì?”.

Bao đại nhân bước lên một bước, ôm quyền cao giọng đáp: “Thái hậu ở trong dân gian hơn hai mươi năm, e rằng đã quên rồi, bảy ngày sau, ngày mừng Sáu tháng Sáu, chính là sinh thần[4] của Địch nương nương cung Nam Thanh”.

[4] Sinh nhật.

Mọi người nghe xong đều sửng sốt.

Kim Kiên lại càng không hiểu, thầm nghĩ: Vị Địch nương nương này là nhân vật nào? Sinh nhật của bà ta và án này có liên quan gì đến nhau?

Lý hậu vẻ mặt như bưng tỉnh, lẩm nhẩm: “Ai gia thật sự đã quên, mừng Sáu tháng Sáu, là thọ đản của hoàng tử...”.

Chợt nghe Bao đại nhân tiếp lời: “Nay Thánh thượng đã nhận Địch nương nương là sinh mẫu[5], sinh thần của Địch nương nương, Thánh thượng tất sẽ tới cung Nam Thanh chúc thọ. Đến lúc đó Trần Lâm công công tất sẽ đi theo, Bát vương thiên tuế nhất định cũng trở về cung Nam Thanh lo liệu mọi việc.”

[5] Có nghĩa là thân mẫu, mẹ thân sinh.

Lúc này Kim Kiên mới hiểu ra, thầm nghĩ:

Thì ra cung Nam Thanh này chính là chỗ ở của Bát vương thiên tuế, còn Địch nương nương lại là bà xã của Bát vương, cũng chính là mẹ ruột được đương kim Thánh thượng chính thức công nhận...

Í khoan!!!

Kim Kiên thoáng cái liền biến sắc, lông mao toàn thân dựng đứng, nhìn chăm chăm vào Bao đại nhân.

Chỉ thấy Bao đại nhân thần sắc trấn định, tiếp tục:

“Thánh thượng vì chúc thọ thân mẫu, Lưu hậu vì tránh điều tiếng rằng khách lấn lướt chủ, sẽ không tham gia, khi ấy chính là thời cơ tốt nhất.”

Lý hậu mở trừng mắt chờ đợi, kinh ngạc vạn phần, hồi lâu sau mới phản ứng lại: “Bao khanh, lẽ nào khanh muốn vào ngày thọ đản của Địch nương nương tới bái kiến Vương gia, xin Vương gia làm chứng... Điều này... e rằng không ổn!”.

Đâu chỉ không ổn, sợ là không ổn to ấy chứ.

Lúc này rốt cuộc Kim Kiên đã hiểu vì sao mới rồi Công Tôn tiên sinh và Triển Chiêu lại biến sắc như vậy.

Nghĩ mà xem trong ngày sinh nhật của mẹ ruột Hoàng đế, Thiên tử đích thân tới, văn võ bá quan đều tề tựu, cảnh tượng phải long trọng cỡ nào, mà lão Bao khẳng khái chọn ngày ấy để đi đám cho một nhất rằng: Bát vương gia, mẹ ruột của Hoàng thượng đã tìm được rồi, không phải là bà xã của ngài đâu mà là người khác, ngài cũng không phải cha đẻ của Hoàng đế, hôm nay tôi tới tìm ngài để lão Vương gia làm chứng...

Khụ, đây chẳng phải muốn “đạp một cước san bằng tất cả” sao...

Chợt nghe Bao đại nhân ôm quyền cao giọng nói: “Bản phủ không phải tới để mời Bát vương thiên tuế làm chứng, mà là muốn đem án oan hơn hai mươi năm trước tâu lên Thánh thượng, xin Thánh thượng tra rõ án này!”.

Nhất thời cả người Kim Kiên chao đảo, thiếu chút nữa ngã nhào xuống đất.

Rút lại lời nói trước, rút lại lời nói trước!

Thế này căn bản là đứng trên lưỡi đao đi liều mạng à!

Cách làm như thế, nếu không cẩn thận, chọc giận Bát vương, chọc giận Thánh thượng, đừng nói thay Lý hậu lật lại bản án, sợ là đến cả trên dưới Khai Phong phủ cộng thêm cô di tỷ muội nhà lão Bao ngài cũng bị mất đầu hết cả!

Lúc này sắc mặt Lý hậu cũng có chút trắng bệch, đôi mắt mù trùng trùng nhìn Bao đại nhân, hồi lâu sau mới run rẩy thốt lên: “Bao khanh, hành động này không khỏi quá mức nguy hiểm...”.

Bao đại nhân đoạt trước một bước, nghiêm nghị cất tiếng: “Thái hậu, Lưu hậu và Quách Hòe đã ra chiêu trước, lúc này nguy hiểm vô cùng, nếu chúng ta không nhân cơ hội này xuất ra hiểm chiêu, e rằng sau này sẽ không còn cơ hội tốt như vậy nữa. Tới lúc đó oan tình của Thái hậu không được giải, Thánh thượng ngay đến mẫu thân cũng chẳng nhận, như vậy công lý trong thiên hạ đều bị che mờ hết cả, luận về tình thân, về thiện ác, về đường ngay, về lẽ phải, Thái hậu và vi thần khó tránh khỏi lỗi lầm này!”.

Đôi mắt mù của Thái hậu đăm đăm khóa chặt Bao đại nhân, đôi môi run run nói: “Bao khanh quả thực muốn đánh cược một lần?!”.

Bao đại nhân ngẩng phắt lên, mắt sắc như điện, sang sảng cất tiếng: “Vi thần không đánh cược, mà là tin tưởng!”.

“Tin tưởng?”

“Vi thần tin Thánh thượng là bậc minh quân, tin vào luật pháp Đại Tổng, tin vào công lý trong thiên hạ, tin rằng lũ gian thần tiểu nhân chẳng được chết già, tin rằng lưới trời lồng lộng tuy thưa mà khó lọt!”

Những lời này thốt ra làm chấn động lòng người, lại nhìn nhân sĩ có mặt trong phòng, thần sắc khác hẳn về kinh ngạc nghi ngờ mới rồi.

Tứ đại hiệu úy mắt sáng rực, thần sắc nghiêm nghị.

Công Tôn tiên sinh khuôn mặt nho nhã bình thản, đôi mắt phượng lấp lánh ánh quang.

Triển Chiêu thân thẳng như tùng, đôi mắt sáng trong vắt gợn sóng.

Phạm Dung Hoa đôi mắt lấp lánh ánh nước hơi hồng lên, khuôn mặt lộ vẻ kính phục.

Kim Kiên hai mắt đỏ hồng, mồ hôi đầy trán, sáng lên bóng loáng, lòng thầm kêu rên:

Hay cho Quách Hòe, Lưu hậu, người nào cũng không dễ động vào, vậy mà hết lần này đến lần khác cứ chọc tới Bao Hắc Tử! Hôm nay vừa khéo, Bao Hắc Tử bị bức điên lên, mặt đen nặng trĩu, càng kiên quyết xuất ra “tử kế”, “lãnh làm gáo vỡ làm muối, tử chiến đến cùng”...

Mà điều nguy hiểm chính là, Bao Hắc Tử này lại chính là tiền bảo hiểm và phiếu ăn của mình, nay lãnh đạo quyết đi liều mạng, mình thân làm thuộc hạ, sao có thể tránh được...

Ôi trời ơi, xem ra chứng tinh thần phân liệt, mộng du của mình có xu hướng nặng thêm rồi...

Lý hậu từ từ khép đôi mắt mù, thần sắc càng thêm trịnh trọng, chậm rãi gật đầu nói: “Bao khanh nói rất phải, ai gia tất cả đều giao cho Bao khanh an bài”.

“Vi thần đa tạ Thái hậu!”, Bao đại nhân ôm quyền, thi lễ.

Nói đoạn xoay người nheo mắt, nghiêm nghị dặn dò: “Triển hộ vệ nghe lệnh, bản phủ lệnh cho người toàn quyền phụ trách sự an toàn của Thái hậu và Tiểu vương gia, trong bảy ngày này không được xảy ra sơ suất gì!”.

“Thuộc hạ tuân lệnh!”, Triển Chiêu bước lên ôm quyền đáp.

Bao đại nhân gật gật đầu, giọng hòa hoãn trở lại: “Triển hộ vệ, trong bảy ngày này, e rằng sẽ có biến, vạn sự cần phải cẩn thận!”.

Triển Chiêu gật đầu, nghiêm trang đáp: “Đại nhân xin hãy yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ dốc toàn lực!”.

Bao đại nhân gật đầu, rồi quay người nói với Lý hậu: “Thái hậu, trong bảy ngày này, kim hoàn vẫn phải do Tiểu vương gia giữ, để đề phòng vạn nhất”.

Lý hậu đáp: “Ai gia hiểu rõ”.

Về mặt Bao đại nhân giãn ra, ngẫm nghĩ một lát, lại quay sang Công Tôn tiên sinh nói: “Công Tôn tiên sinh, đã nhiều ngày nay tiên sinh trị bệnh mắt cho Thái hậu, có khởi sắc gì không?”.

Công Tôn tiên sinh nghe xong liền nhú chặt mày: “Bẩm đại nhân, bệnh mắt của Thái hậu đã bỏ lỡ không chữa trị một thời gian dài, nếu muốn trị dứt, e rằng không dễ, y thuật của học trò không tinh thông, chẩn trị mấy ngày rồi mà vẫn chưa khỏi sắc”.

“Điều này...”, Bao đại nhân nhìn Lý hậu, khuôn mặt lộ vẻ sầu muộn.

Lý hậu lại khẽ cười nói: “Bao khanh không cần lo lắng, hai mắt này của ai gia đã mù mười mấy năm rồi, đâu thể chữa khỏi trong một sớm một chiều.”

Công Tôn tiên sinh ngẫm nghĩ một chút, rồi đột nhiên quay sang Kim Kiền: “Kim bồ khoái cũng biết sơ về y thuật, liệu có cao kiến gì chăng?”

Kim Kiền đang suy tư về chứng bệnh mộng du của mình, bỗng nhiên nghe tiếng Công Tôn tiên sinh, vội ngược lên, vô cùng kinh ngạc nói: “Công Tôn tiên sinh đề cao thuộc hạ rồi, thuộc hạ nào có năng lực như vậy”.

“Tiểu Kim, thì ra đệ biết y thuật?!” Phạm Dung Hoa khuôn mặt kinh ngạc xen lẫn vui mừng, vội vàng bước tới, nắm lấy cánh tay Kim Kiền kéo Kim Kiền tới bên cạnh Lý hậu, vui vẻ nói: “Mau xem cho mẫu thân đi!”.

“Cái này...”, Kim Kiền da mặt giật giật, nhìn Phạm Dung Hoa, chỉ thấy thiếu niên trước mắt, hai con ngươi lấp lánh trong vắt, đôi môi đỏ hàm chứa nụ cười, không khỏi ngẩn ngơ tâm thần, liền vội vàng giật cánh tay ra, lui sang một bên nói: “Y thuật của thuộc hạ nông cạn, không dám, không dám!”.

“Tiểu Kim!”, đôi mắt Phạm Dung Hoa tối sầm lại, “Đệ chưa bắt mạch, vì sao chắc chắn như vậy? Công Tôn tiên sinh đã đề cử đệ, đệ hà tất phải khiêm tốn? Tục ngữ nói có bệnh thì vái tứ phương, đệ trước cứ xem thử xem. Nếu thật sự không thể trị được, ta lại nghĩ cách khác, còn nếu Tiểu Kim đệ thật sự có phương pháp trị liệu, như thế chẳng phải mắt của mẫu thân sẽ có hy vọng nhìn lại rồi ư! Tiểu Kim...”.

“Tiểu vương gia, thuộc hạ sẽ bắt mạch cho Thái hậu! Xin Tiểu vương gia hãy an tâm, chớ nên nóng nảy!”

Kim Kiền chỉ thấy màng nhĩ ong ong hết cả, vèo một cái liền tiến lên, ôm quyền hô.

Lại nhìn mọi người trong phòng, ai nấy đều lắc đầu bất đắc dĩ.

Lý hậu hé môi cười nói: “Làm phiền Kim bồ khoái rồi”.

“Không dám...”, Kim Kiền gật đầu thi lễ, bước lên đặt tay lên mạch môn Thái hậu, không lâu sau liền thu lại ngón tay, rồi mở to đôi mắt nhỏ xem xét hai mắt Lý hậu một lát mới lùi lại đứng sang một bên, cúi đầu không nói, trầm nghĩ trong lòng:

Chắc, cái lão Công Tôn Trúc Tử này quả nhiên lợi hại, đôi mắt mù này của Lý hậu đã được ông ta điều trị, mạch máu dần dần thông rồi, chỉ là thuật châm cứu của Công Tôn Trúc Tử không tinh, nếu có thêm “Tam thập lục huyệt trần châm quyết” của đại sư phụ truyền dạy, thì hai mắt của Thái hậu nhất định sẽ có hy vọng phục hồi thị lực...

Chỉ là...

Nhân cầu của Kim Kiền đảo một vòng, chân mày nhú chặt, ôm quyền nói: “Thuộc hạ tài hèn học ít, chỉ đành bó tay”, lòng lại trầm nghĩ:

Tuy nói trị khỏi hai mắt cho Thái hậu chính là lập được đại công, tất nhiên sẽ có một đám ngân lượng thưởng từ trên trời rơi xuống, nhưng nếu không cẩn thận làm lộ ra thân phận đệ tử đích truyền của “Y tiên”, “Độc thánh”, đưa kẻ thù tới, thì cái mạng nhỏ của mình sợ rằng chẳng giữ được, đến lúc đó cho dù là núi vàng núi bạc cũng chẳng có phúc mà hưởng...

Chắc chắn, dù thế nào thì hiện tại cơ áo mình chẳng phải lo, không cần mạo hiểm tính mạng, thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện là tốt nhất!

Mọi người nghe được những lời này của Kim Kiền, đều có chút thất vọng.

Phạm Dung Hoa thể hiện rõ ràng nhất, thở dài một hơi, đôi con ngươi lấp lánh ánh nước lộ vẻ buồn bã nhìn Lý hậu, rừ mắt không nói tiếp nữa.

Công Tôn tiên sinh nhú mày một lát, rồi vuốt râu nói: “Kim bồ khoái cũng không có cách nào... haizzz, học trò sẽ tiếp tục tra cứu y thư, xin Thái hậu đừng lo lắng quá!”.

Lý hậu chậm chậm lắc đầu: “Không sao, việc trước mắt quan trọng hơn”.

Bao đại nhân gật đầu, chấn chỉnh lại tinh thần, cao giọng cất tiếng: “Bảy ngày sau, thiên đạo công lý, tất sẽ sáng tỏ trong thiên hạ!”.

Những lời này Bao đại nhân nói rất hùng hồn, nói thì dễ dàng, nhưng vụn vặt lần ngài lại không ngờ được rằng bảy ngày này, cũng là bảy ngày khó khăn nhất của Khai Phong phủ trong lịch sử từ trước đến giờ.

Sau khi sự việc xảy ra từng có người tuyên bố đó là: Quá khứ đau thương không dám hồi tưởng...

127. Q.8 - Chương 8

Khai Phong phủ bảy ngày nguy hiểm,

Nam Thanh cung kim hoàn xuất thế.

Phủ doãn Khai Phong Bao đại nhân trời sinh mặt đã đen, đây chính là chuyện mọi người ai ai cũng biết.

Nhưng bồ khoái nha dịch trên dưới Khai Phong phủ cũng biến thành mặt đen, lại là chuyện của mấy ngày gần đây.

Nếu trước đây bách tính thành Biện Lương mỗi khi nhắc đến sai nha của Khai Phong phủ, tự nhiên đều là hai từ “oai phong, liêm khiết”, thì mấy ngày này, nói đến bồ khoái nha dịch Khai Phong phủ, lại chỉ có một câu: “Khai Phong phủ gặp phải đại kiếp hay sao mà mặt ai cũng đều đen hơn đất nòi vậy?”.

Nếu hỏi nguyên do trong đó thì, haizzz...

Một lời khó mà nói hết...

Nếu thật sự muốn biết tường tận, thì phải bắt đầu từ buổi tối của sáu ngày trước.

Sáu ngày trước, Bao đại nhân tại khách sảnh đã hạ lệnh, cho nên Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ Triển Chiêu không dám trễ nải, tối đó đêm còn chưa sâu, lập tức triệu tập bồ khoái trên dưới phủ nha, truyền đạt nghiêm lệnh: Trong vòng bảy ngày, phải tăng cường canh gác bảo vệ Bao đại nhân cùng hai người bà con xa trong Phu Tử viện, không được sơ suất.

Chúng bồ khoái nha dịch trước giờ đã được huấn luyện thành quen, không cần giao phó cũng biết hai người này nhất định có liên quan đến đại án, sợ rằng tính mạng sẽ gặp nguy hiểm.

Quả nhiên, đêm hôm đó, liền có mấy tên vô lại che mặt leo tường nhảy vào, nghĩ muốn giết hai người nọ diệt khẩu.

Kết quả tất nhiên không cần phải nói.

Có điều mấy tên dạ hành thích khách này, một tháng mà không năm lần bảy lượt đại náo Khai Phong phủ thì chẳng bình thường chút nào. Huống hồ võ nghệ mấy tên thích khách đó cũng thường thường, chưa cần đến Triển đại nhân và Tứ đại hiệu úy xuất thủ thì đã bị chúng nha dịch Khai Phong phủ vây chặt bắt ngay tại trận.

Chỉ là mấy tên thích khách đó miệng như ngậm tằm, còn chưa đợi Bao đại nhân tra hỏi đã uống thuốc độc tự sát.

Đây cũng là chuyện thường, nha dịch Khai Phong phủ gặp nhiều rồi, nên đối với loại tình huống nhỏ này cũng chẳng để trong lòng.

Có điều, mọi người không ngờ được rằng, chuyện này lại gieo xuống một mầm họa...

Nửa đêm hôm đó, trời khuya tĩnh lặng, mọi người đang say giấc nồng thì bỗng nghe trong phòng Triển đại nhân truyền ra một tiếng rú kinh hồn, vọng thấu trời xanh, kinh động người trong phủ. Từ Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, cho đến tạp dịch Tào ban, đều nhảy dựng từ trên giường xuống, chạy thẳng tới phòng ngủ của Triển đại nhân ở Phu Tử viện.

Đến khi mọi người chạy tới nơi, thì thấy trước phòng Triển đại nhân, một thân hình gầy gò đang đứng tựa vào cửa, đầu tóc tán loạn, hai mắt ánh lên tia kinh hãi, người kia đúng là Kim Kiền Kim bổ khoái phụng lệnh theo sát bảo vệ Phạm Dung Hoa.

Mà bên cạnh Kim Kiền, là Triển đại nhân thân vận áo đỏ, cùng bốn vị Hiệu úy đại nhân khuôn mặt đầy vẻ ngạc nhiên. Điều khiến người ta sửng sốt hơn chính là Triển đại nhân trước giờ vốn trầm tĩnh lúc này trên gương mặt tuấn tú da hơi giật giật.

Mọi người lại càng không hiểu vạn phần.

Công Tôn tiên sinh đang định bước lên hỏi thì bỗng nghe trong phòng lại vang lên một tiếng rú dài, hết như tiếng hạc kêu thê thiết, rống gào rú rít, âm thanh chói tai buốt óc, chọc thẳng tới trời, nhất thời khiến mọi người chấn động ngây người tại chỗ.

Bao đại nhân sửng sốt kêu lên: “Lẽ nào Phạm Dung Hoa đã xảy ra chuyện?! Triển hộ vệ, mau theo bản phủ vào phòng xem sao!”.

“Đại nhân...”, Triển Chiêu tiến lên ngăn Bao đại nhân lại, rũ mắt nói, “không xảy ra chuyện, chỉ e là...”.

“Chỉ e là...?”, Bao đại nhân nhú mày.

“Hiền chất à...”, trong phòng bên cạnh của Phu Tử viện truyền ra âm thanh của một phu nhân, mọi người đều biết đó chính là người cô họ hàng xa của Bao đại nhân, chỉ nghe lão phu nhân rành rọt nói: “Hiền chất không cần lo lắng, chẳng qua là Hoa Nhi ngủ say nên ngáy mà thôi”.

“Ngáy?!”, mắt mọi người cơ hồ như muốn lọt tròng rớt ra ngoài.

Ai ngáy mà có thể phát ra âm thanh như vậy, chẳng thua kém gì giết lợn mổ dê cả!

Lại nghe cô mẫu của Bao đại nhân tiếp tục nói: “Lúc nhỏ Hoa Nhi đã có tật xấu như vậy, nếu bị kinh sợ thì nửa đêm ngủ sẽ ngáy, hơn nữa còn ngáy rung trời, không cách nào trị được”.

Bị kinh sợ?! Lẽ nào chính là vì mấy tên thích khách kia?!

Mọi người đều đen mặt, mây đen bay đầy đầu, ngơ ngác nhìn nhau.

Hồi lâu sau mới thấy Công Tôn tiên sinh chậm rãi thốt ra một câu: “Phạm Dung Hoa quả là có thiên phú dị bẩm, sau này tất thành vật báu!”.

“Công Tôn tiên sinh nói rất phải...”, Bao đại nhân phụ họa.

Gió đêm vi vút thổi qua...

Mọi người đều trợn mắt, mở trừng trừng.

“Khụ khụ...”, Bao đại nhân ho khan mấy tiếng, tiếp tục hỏi “Chẳng hay mấy ngày thì có thể trở lại bình thường?”.

“Nếu không tiếp tục bị kinh sợ, thì ba đến năm ngày liền trở lại bình thường...”, lão phu nhân trong phòng đáp.

“Lẽ nào cả đêm đều như thế?”, Công Tôn tiên sinh cũng truy hỏi.

“Đa phần là cả đêm đều như thế... quen rồi thì sẽ thấy tốt hơn...”

Quen?! Làm sao mà quen?!

Bao đại nhân nhú chặt chân mày, quay đầu nghiêm mặt hỏi Công Tôn tiên sinh: “Công Tôn tiên sinh có cách gì không?”.

“Việc này...”, khuôn mặt nho nhả lộ vẻ lúng túng, “học trò chưa từng nghe nói đến có kiêu ngạo như thế, nhất thời cũng không có phương pháp khả thi nào...”, nói đến đây, đôi mắt phượng của Công Tôn tiên sinh sáng lên, liền quay sang hỏi Kim Kiền, “Kim bổ khoái có kiến nghị gì không?”.

Kim Kiền nheo mắt nhíu mày hồi lâu, mới ưỡn người thẳng lưng, ôm quyền hùng hồn đáp: “Thuộc hạ tất sẽ dốc toàn lực!”.

Nói xong, liền xoay người đẩy cửa bước vào không một tiếng động.

Đột nhiên, trong phòng lại truyền ra một tiếng ngáy như sấm, chấn động tới mức mặt gỗ trên nóc nhà rơi lả tả, mọi người hoảng hốt, không hẹn mà cùng bịt tai lùi ra sau mấy bước.

Chợt nghe tiếng trong phòng vang lên tiếng bước chân lảo đảo, còn có tiếng bàn ghế xô vào nhau, cánh cửa gỗ kêu rầm một tiếng bị đá tung, Kim Kiền lao vút ra ngoài.

“Thuộc, thuộc hạ vô năng...”, mặc dù lúc đó đêm đã rất khuya rồi, nhưng mọi người vẫn có thể nhìn rõ da mặt Kim Kiền giật lên giật xuống không ngừng.

Bao đại nhân quay đầu nhìn Công Tôn tiên sinh, lát sau mới thốt ra một câu: “Chi bằng gọi dậy...”.

“Hiền chất, không được!”, lão phu nhân phòng bên vội vàng cất tiếng, “Nếu gọi Hoa Nhi tỉnh lại, tới lúc nó ngủ tiếp, ngáy còn to hơn...”.

“Cái này...”, Bao đại nhân chớp chớp mắt, lại nhìn Công Tôn tiên sinh một cái.

Công Tôn tiên sinh rũ mắt chau mày.

Bao đại nhân thở dài, chấp tay hướng về phía phòng bên cạnh nói, “Cô mẫu xin hãy nghỉ ngơi trước”, lại quay đầu nhìn hai người ở cửa, tiếp: “Triển hộ vệ, Kim bổ khoái, an nguy của Phạm Dung Hoa phải lưu tâm nhiều hơn...”.

“Đó là bốn phận của thuộc hạ”, Triển Chiêu ôm quyền.

“... Là bốn phận của thuộc hạ”, Kim Kiền ôm quyền.

Bao đại nhân gật gật đầu, dặn dò mọi người ai nấy về phòng mình nghỉ ngơi.

Mọi người anh nhìn tôi, tôi ngó anh, không biết làm sao, chỉ đành y lệnh về phòng.

Bốn vị Hiệu úy nhìn hai người Triển, Kim đứng sừng sững bất động, lại quay sang nhìn nhau, cuối cùng Vương Triều cất tiếng: “Bên ngoài gió lớn, Triển đại nhân, Kim bổ khoái, xin hãy mau mau trở về phòng, ngoài này có bốn chúng thuộc hạ ở đây, nhất định sẽ không có gì đáng ngại!”.

Chỉ thấy da mặt Kim Kiền giật giật, vội ngẩng đầu lên, nói như thật: “Cái đó... thuộc hạ thấy cảnh đẹp ngày lành thể này, thích hợp để ngắm trăng... khụ khụ...”.

Ngắm trăng? Hả?

Bốn người ngẩng đầu, thì thấy mây đen dày đặc, tối như hũ nút, đến cả một mảnh trăng non bé tí ti cũng không có, lấy đâu ra trăng mà ngắm?

Vậy mà Triển Chiêu lại gật đầu nói: “Quả nhiên là ánh trăng hiếm thấy...”.

Trợn mắt nói láo?!

Triển đại nhân sao?!

Bốn người kinh ngạc.

Hồi lâu sau, chỉ có Mã Hán phản ứng nhanh, ôm quyền: “Nếu đã như thế, vậy bốn người bọn thuộc hạ sẽ đi tuần tra nơi khác, nơi này xin phiền Triển đại nhân và Kim bổ khoái!”.

Dứt lời bốn người ôm quyền rời đi.

Vì thế trong Phu Tử viện lớn đến nhường ấy, chỉ còn lại hai người Kim Kiền và Triển Chiêu, cô độc trong gió.

“Lúc thức thì lải nhải lắm lời không thôi, sao đến cả ngủ cũng không để cho người khác yên...”, Kim Kiên, da mặt rúm rỏ, lẩm bẩm nói.

Triển Chiêu ôm kiếm đứng thẳng, đôi mắt sáng nhìn về phía xa, cũng không biết nghĩ tới cái gì mà đôi môi mông cong lên, thong thả buông ra một câu: “So với người nào đó... đích thực là tài năng cao hơn một bậc...”.

“Hả? Triển đại nhân ngài nói gì?”

“Không có gì...”

Chắc, con mèo này, càng lúc càng khó nắm bắt.

Sự thực chứng minh, Lý hậu kinh nghiệm quả nhiên phong phú, miệng vàng đã tiên đoán, thì đúng thật tiếng ngáy khùng bố ấy, đều đều mỗi khắc một lần không hơn không kém, liên tục cho tới bình minh.

Sáng sớm ngày hôm sau, đến khi Phạm Dung Hoa thức dậy liền kinh ngạc phát hiện ra trên dưới Khai Phong phủ đều nhìn mình với ánh mắt ai oán, thậm chí khó hiểu, liền kéo Kim Kiên đến chỗ vắng hời.

“Tiểu Kim, hôm nay vì sao mọi người đều có chút quái dị như vậy?”

“Vương gia thật không biết?”

“Dung Hoa không rõ.”

“Vương gia có biết sau khi Vương gia bị kinh hãi, lúc ngủ say tiếng ngáy... ờ... có chút chói tai không?”

“Việc này... Dung Hoa từng nghe mẫu thân nhắc tới, từ nhỏ Dung Hoa đã có tật xấu này, nhưng cũng không phải bệnh nặng gì, chỉ là có chút ồm ồm thôi.”

“Có chút ồm ồm?! Lẽ nào hàng xóm bên cạnh không có ai... ờ thì...” trách cứ sao?!

“Tiểu Kim nói đùa rồi, Dung Hoa và mẫu thân sống ở ngoại thành, dân cư thưa thớt, nào có hàng xóm chứ? Vả lại mẫu thân cũng nói, sau khi quen rồi thì không sao cả.”

“... ”

“Tiểu Kim, có phải thân thể đệ khó chịu không? Sao sắc mặt lại kém vậy?!”

“... ”

“Tiểu Kim, không lẽ tối qua đệ gác đêm bị nhiễm lạnh? Haizzz, Dung Hoa lo lắng quả không sai, Tiểu Kim đệ thân hình gầy nhỏ như vậy, gác đêm thật quá mức vất vả! Nếu không Dung Hoa sẽ nói chuyện với Triển đại nhân, tối nay không để đệ gác nữa, Tiểu Kim hôm nay hãy ngủ cùng Dung Hoa, nghỉ ngơi một đêm...”

“Vương gia những lời này nói sai rồi! Đó là chức trách của ti chức! Sao có thể biếng nhác được!!!”

“Tiểu Kim... sắc mặt đệ càng lúc càng kém. Không được! Dung Hoa phải đi nói chuyện với Triển đại nhân...”

“Tiểu vương gia!!!”

“Tiểu Kim, đệ quỳ xuống làm gì? Mau đứng lên, mau đứng lên!”

“Tiểu vương gia, tấm lòng son của ti chức, chỉ có ông trời mới tổ. Trên dưới Khai Phong phủ đều ra sức vì sự an nguy của Vương gia và Thái hậu, thuộc hạ sao có thể chỉ lo cho bản thân?! Tiểu vương gia làm vậy há chẳng phải đẩy Kim Kiên vào chỗ bất nghĩa sao?!”

“Tiểu Kim... đệ tuổi còn nhỏ, vậy mà lại đại nghĩa đến thế... Dung Hoa cảm phục!”

“Vương gia quá khen!”

“Nếu Tiểu Kim đã kiên trì như vậy, Dung Hoa cũng nghe theo đệ. Có điều Tiểu Kim, xem sắc mặt đệ này, phải bồi bổ nhiều một chút, tục ngữ thường nói, canh gà là bổ nhất... Dung Hoa có cách hầm canh gà gia truyền, chỉ cần chưng cách thủy cả con gà một canh giờ, lại dùng...”

Bô lô ba la... ong ong ong ong...

Kim Kiên ngẩng đầu nhìn trời, lại cảm thấy trước mắt bướm bướm cũng bận rộn, ong cũng bay đi, còn ruồi muỗi hàng đàn vo ve xung quanh...

Đêm thì ngáy đến kinh hồn, ngày thì ma ám quanh tai...

Chả trách đồng chí Lý hậu nhẫn nhục chịu đựng giấu mình ở dân gian mười mấy năm mà vẫn duy trì được phong phạm quý tộc như vậy, là do ngày ngày được thanh âm tụng niệm của Phạm Dung Hoa hun đúc, đã sớm tu thành chính quả, phi thăng viên mãn!

Thực phục sát đất, không thể không phục...

Hừ! Con mèo kia chẳng nghĩa khí gì cả, một mình “tuần tra phủ nha” sao mà lại đi lâu như thế...

Ông trời ơi...

Tóm lại, sau cả ngày Kim bỏ khoái liều mình xả thân đi theo bảo vệ, máu và nước mắt loang lổ, Khai Phong phủ nghênh đón đêm thứ hai.

Đáng tiếc, dường như Quách Hòe rất không cam tâm, lại phái nhóm sát thủ thứ hai tới.

So với nhóm trước võ công cao cường hơn một chút, nhưng vẫn không phải là đối thủ của nha dịch trên dưới Khai Phong phủ, chỉ chống đỡ được qua mấy hiệp liền bị bắt, lại uống thuốc độc tự sát y như nhóm trước.

Đêm ấy, tiếng ngáy của Phạm Dung Hoa càng có uy lực hơn.

Ngày hôm sau, toàn Khai Phong phủ, từ bỏ khoái đi tuần phủ cho đến tạo dịch quét dọn, ai nấy hai mắt đều thâm quầng đen kịt.

Sắc mặt Kim Kiên đen lại, còn đôi mắt sáng của Triển đại nhân thì ảm đạm hẳn đi.

Ngày thứ ba, nhóm sát thủ thứ ba lại anh dũng tới, vừa vào đến phủ nha liền bị rất đông chúng nha dịch găm lên một tiếng xông vào, bắt giữ hành hung tại trận. Mấy tên thích khách thấy tình hình như vậy, sợ đến vỡ mật vội vàng uống thuốc độc tự sát.

Mặc dù nghe nói đồng chí Phạm Dung Hoa được trông nom chu đáo nên không bị kinh hãi, nhưng tiếng ngáy đêm ấy lại đạt tới một tầng cao mới.

Hôm sau, trên dưới Khai Phong phủ, mặt mũi ai nấy đều hung ác độc địa, giống y chang bọn cường đạo.

Công Tôn tiên sinh bế quan trong phòng hai canh giờ, lật giở y thư, không có kết quả.

Bao đại nhân lên triều trên đường hồi phủ, thiếu chút nữa thì ngã nhào.

Kim Kiên hai mắt rệu rã, Triển đại nhân sắc mặt xanh đen.

Ngày thứ tư, không có sát thủ đột nhập, một mảnh bình yên, mọi người cảm khái vạn phần, lục tục đi ngủ sớm.

Màn đêm buông xuống, tiếng ngáy của Phạm Dung Hoa tiếp tục ngang bằng hôm trước. Hôm sau, trên dưới Khai Phong phủ mặt đen như đất nồi, xuống tay tàn nhẫn, trộm đạo trong thành Biện Lương bởi vậy ít đi ba phần.

Công Tôn tiên sinh bế quan trong phòng thuốc bốn canh giờ, không có kết quả...

Nghe nói Bao đại nhân lúc lên triều sớm, thiếu chút nữa bỏ nhào.

Kim Kiên đi một bước loạng choạng một bước, Triển đại nhân tỉnh thoảng lại nhắm mắt dưỡng thần.

Ngày thứ năm, không có sát thủ đột nhập, mọi người vui mừng khôn xiết.

Tiếng ngáy đã hạ xuống bằng ngày đầu tiên.

Hôm sau, tinh thần mọi người đều chuyển biến tốt đẹp.

Công Tôn tiên sinh thành quả vượt trội, cuối cùng đã nấu ra một chén thuốc, mời Phạm Dung Hoa uống vào.

Thời gian ngủ trưa của Bao đại nhân tăng thêm.

Kim Kiền tinh thần vẫn rệu rã như cũ, Triển hộ vệ thỉnh thoảng lại nhắm mắt luyện công như trước.

Ngày thứ sáu, có rất đông thích khách đột kích, công phu tăng đột biến, thể như chẻ tre.

Chúng bồ khoái không địch lại, Tứ đại hiệu úy bại trận.

Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ quyết đoán kịp thời, võ bàn đứng lên, phi thân bay tới, nơi bóng áo đỏ lướt qua, bóng kiếm như điện, máu thịt tung tóe, không kẻ nào địch nổi. Chỉ trong chốc lát, đám sát thủ đã bị bắt hết, cũng giống như những ngày trước, chúng đều uống thuốc độc tự sát.

Đêm ấy tiếng ngáy mang đầy đủ sắc thái “Bản giao hưởng định mệnh” của Beethoven.

Kết quả là, trắng một đêm được nghệ thuật vô tiền khoáng hậu hun đúc, trên dưới Khai Phong phủ đều chung một mối thù, đồng tâm hiệp lực, chí vững như thành đồng, quả là một kỷ niệm quý giá nhất trong lịch sử.

Sau đó, tất cả liền nghênh đón đêm thứ bảy.

Trăng sáng sao thưa, gió mát vờn gốc thụ, vốn phải là một đêm cảnh đẹp mỹ lệ, trước hoa dưới trăng, nhưng trong phủ nha Khai Phong phủ, lại là một mảnh âm u đáng sợ, bầu không khí quỷ dị đủ dọa những kẻ yếu bóng vía, trông gà hóa cuốc.

“Mấy người bên kia, cẩn thận một chút, đêm hôm trước sơ hở xuất hiện từ phía tây viện các người đấy! Còn nữa, phải một huynh đệ lên nóc nhà, hôm nay trên đó phải quan sát, canh gác kỹ lưỡng vào, ngàn vạn lần không được để kẻ khác đột nhập nữa!”

Một đại hán, tay cầm cương đao, đứng ngay trước Phu Tử viện hô to chỉ huy, rất có khí thế, đó chính là Lý Thiệu, bồ đầu Khai Phong phủ.

Lại nhìn vào trong Phu Tử viện, chúng nha dịch đã bày sẵn thế trận nghênh địch, ai nấy mắt phát hung quang, cổ tay răng rắc hăm hè.

Lý bồ đầu kiểm tra một vòng trong viện, thấy hộ vệ nha dịch đã sắp xếp đâu vào đấy, canh giữ cẩn mật, một giọt nước cũng không lọt, lúc này mới vừa ý gật gật đầu, lại trở lại chính giữa Phu Tử viện, cất tiếng sang sảng: “Các vị huynh đệ, Bao đại nhân đã hạ nghiêm lệnh canh giữ cẩn mật trong bảy ngày, hôm nay chính là ngày cuối cùng, Lý mỗ cũng biết mấy ngày nay các huynh đệ rất cực khổ, nhưng đêm cuối cùng này, tuyệt đối không thể để xảy ra vấn đề gì! Đêm nay phải tử chiến đến cùng, không thành công cũng thành nhân! Các huynh đệ có hiểu rõ không?!”

“Hiểu rõ!”, chúng nha dịch đồng thanh đáp.

Lý bồ đầu nghiêm sắc mặt gật đầu, ngẫm nghĩ một chút, lại cất bước đi tuần tra xung quanh.

Mà trong khách sảnh, các tinh anh của Khai Phong phủ cũng trong trạng thái căng thẳng.

“Thái hậu, chuyện ngày mai đã an bài thỏa đáng, tới lúc đó còn phải phiền Thái hậu hạ mình cùng vi thần đến cung Nam Thanh chúc thọ Địch nương nương.”

Trong khách sảnh Bao đại nhân đứng ôm quyền, cung kính nói.

Lý hậu nghe xong gật đầu, mở miệng: “Tất cả phải nhờ cậy Bao khanh rồi”.

“Xin Thái hậu hãy an tâm!”, Bao đại nhân ôm quyền, cung kính đáp, ngừng một chút, lại quay người, nhìn chúng nhân với vẻ mặt mệt mỏi xung quanh, cất tiếng, “Chư vị mấy hôm nay vất vả rồi...”.

Mọi người nghe vậy, đôi mắt bất giác phát ra những tia lấp lánh, vội vàng ôm quyền đáp: “Đó là bổn phận của chúng thuộc hạ!”.

Bao đại nhân gật đầu: “Ngày mai đợi bản phủ đem vụ án ‘Li miêu hoán thái tử’ bẩm báo rõ với Thánh thượng, tới khi ấy có Bát vương thiên tuế và Trần công công làm chứng, thì sự an toàn của Thái hậu và Tiểu vương gia tất nhiên sẽ không cần phải hao tâm tổn trí nữa”, nói đến đây Bao đại nhân nghiêm sắc mặt, lại cao giọng nói, “Đêm nay sự an toàn của Thái hậu và Tiểu vương gia tuyệt đối không được để xảy ra nửa phần sai sót, chư vị có hiểu không?!”.
“Thuộc hạ đã rõ!”, mọi người đồng thanh đáp.

Bao đại nhân nhìn quanh một lượt, khẽ gật đầu, hạ giọng nói: “Ngày mai còn phải dậy sớm, tất cả đều nghỉ sớm đi...”.

Những lời này vừa thốt ra, nhất thời khách sảnh chìm trong im lặng.

Mọi người đều nhìn nhau, muốn nói nhưng lại thôi.

Bao đại nhân thấy thế cũng thầm thở dài một tiếng, đưa mắt nhìn sang Công Tôn tiên sinh hỏi: “Công Tôn tiên sinh, thuốc bổ phổi chế cho Tiểu vương gia đã chuẩn bị tốt rồi chứ?”.

Công Tôn tiên sinh rầu rĩ đáp: “Đã sớm chuẩn bị xong, nhưng học trò chỉ sợ... hiệu quả không được nhiều...”.

Mọi người nhất thời cảm thấy hụt hẫng.

Phạm Dung Hoa nghe xong, khuôn mặt tràn ngập vẻ nghi hoặc, hàng mi dài rũ xuống một lát, cuối cùng không nhin nổi, mở miệng hỏi: “Công Tôn tiên sinh, từ hôm qua Dung Hoa đã thức mắc, thân thể Dung Hoa khỏe mạnh, vì sao còn phải uống thuốc bổ?”.

“Việc này...”, đôi mắt phượng của Công Tôn tiên sinh đảo một vòng, cúi đầu không nói.

Lại nhìn sang mọi người trong phòng, cũng cúi đầu trầm mặc.

©STENT

Phạm Dung Hoa nhìn xung quanh một lượt, đôi mày nhỏ khẽ nhíu, bước hai bước đến trước mặt Kim Kiền không vui nói: “Tiểu Kim, vì sao mấy hôm nay mọi người Khai Phong phủ nhìn thấy Dung Hoa sắc mặt đều kỳ quái vậy? Vì sao mấy ngày nay tinh thần của Triển đại nhân và bốn vị Hiệu úy đại ca đều kém như vậy? Dung Hoa truy hỏi đệ mấy hôm rồi đệ đều nhìn quanh, nói vòng vo, hôm nay nhất định đệ phải nói rõ cho Dung Hoa biết!”.

“Ôi? Sao lại hỏi ti chức?”, Kim Kiền vô vùng kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn vị mỹ thiếu niên với vẻ mặt không vui phía trước.

“Dung Hoa cũng hỏi những người khác, nhưng họ chỉ trả lời có lẽ...”, Phạm Dung Hoa đôi mắt lấp lánh ánh nước nghiêm lại, nói “Tiểu Kim, Dung Hoa đối đãi với đệ như đệ ruột thịt, hôm nay đệ nhất định không được lừa gạt Dung Hoa nữa!”.

“Cái này...”, Kim Kiền đảo đôi mắt nhỏ, liếc trái ngó phải, nhìn những người khác.

Chỉ thấy mọi người trong phòng, hoặc quay mặt đi, hoặc rũ mắt, hoặc ngẩng nhìn lên trời, hoàn toàn là đáng về chuyện không liên quan gì đến mình, không quan tâm.

Hừ hừ, mấy tên này...

Lại đưa mắt nhìn Phạm Dung Hoa với vẻ mặt kiên quyết hỏi cho ra ngọn ngành, Kim Kiền nhất thời thâm gào lên bất đắc dĩ:

Ăn ngay nói thật?! Phi! Mình còn muốn lẫn lộn ở đây nữa không?!

Xét theo tính cách này của Phạm Dung Hoa, nếu biết bản thân tạo ra phiền phức như vậy, còn làm liên lụy người khác, nhất định sẽ thức trắng đêm.

Nghĩ mà xem thân phận Phạm Dung Hoa tôn quý nhường nào, nếu thân thể có tổn hại, hao mòn gì, Lý hậu sẽ tức giận, ai có thể gánh vác được đây?!

Bao đại nhân tất nhiên đã nghĩ đến điểm này rồi, cho nên mới nghiêm lệnh trên dưới Khai Phong phủ không được loạn ngôn về vấn đề này.

Có điều theo như mình thấy thì đó chỉ là chuyện thứ yếu.

Nếu để Phạm Dung Hoa biết được sự thật, lại làm tăng áp lực cho Dung Hoa, tới khi má Phạm già này ngủ, thì đừng nói tới toàn Khai Phong phủ, e rằng cả cái thành Đông Kinh Biện Lương này cũng đừng mong yên tĩnh được...

Nghĩ đến đây, toàn thân Kim Kiên không khỏi run lên một cái, vội vàng cúi đầu đáp: “Bẩm Vương gia, nguyên do trong này, ti chức thân phận thấp, lại càng không rõ, phiền Vương gia hỏi người khác!”

“Tiểu Kim... ngay cả đệ cũng không muốn nói cho Dung Hoa biết sự thật ư?!”

“Vương gia...”, nghe được giọng nói run run của Phạm Dung Hoa, Kim Kiên bất giác ngẩng đầu lên nhìn, nhất thời ngẩn ra.

Dưới ánh nến, thiếu niên với khuôn mặt tinh khiết, đôi mắt lấp lánh ánh nước trong veo, hàng chân mày mảnh dài khẽ nhú lại, nét đẹp mong manh như Tây Thi ôm ngực^[1], khiến cho người khác đau lòng không thôi.

[1] Tương truyền thời Xuân Thu có một mỹ nữ tên Tây Thi, do bị bệnh tim mà hay ôm ngực nhú mày, có điều dù vậy nàng vẫn đẹp động lòng người. Cụm từ “Tây Thi ôm ngực” về sau được dùng để chỉ vẻ đẹp yếu ớt, mong manh khi bệnh tật của người con gái.

Nhất thời ba hồn của Kim Kiên bay đi mất hai, âm thanh không tự chủ được bật thốt ra khỏi cổ họng: “Kỳ thực, mỗi đêm Vương gia đều...”.

“Có thích khách!”, thỉnh thoảng một giọng nói sang sảng vang lên, Kim Kiên liền hoàn hồn, chỉ cảm thấy một luồng kinh phong lướt qua bên người, bóng áo đỏ đã tung cửa bay ra.

“Có thích khách?!” , mọi người đều kinh hoàng thất sắc.

Bao đại nhân thẳng người, cao giọng quát: “Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hổ, bảo vệ lão phu nhân!”.

“Rõ!”, bốn vị Hiệu úy tuốt đao khỏi vỏ, vây quanh bảo vệ Lý hậu, Phạm Dung Hoa, Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh.

Mấy người họ đứng đầu vào đây, ánh mắt sáng rực, thể trận đã sẵn sàng đón địch, nhưng qua một lúc, lại cảm thấy có gì đó không ổn.

Bình thường khi thích khách đột kích, nhất định phải là một phe giao đấu, binh khí va chạm vào nhau, tiếng hô tiếng quát không ngừng bên tai, nhưng lúc này, bên ngoài một mảnh tĩnh mịch, chẳng có chút âm thanh nào, tĩnh lặng tới mức khiến người ta rợn tóc gáy.

“Kim bổ khoái, mau đi xem thế nào!”, Công Tôn tiên sinh vội nói.

“Dạ!”, đôi mắt nhỏ của Kim Kiên long lên, rút từ bên hông ra một cái túi, lăm lăm trong tay, đẩy cửa bước vội ra ngoài, định thần nhìn kỹ, nhất thời cứng đờ tại chỗ.

Ngay chính diện khách sảnh, giữa Phu Tử viện, đám người áo đen đứng thành hàng chỉnh tề, đông đảo vô cùng, tên nào tên nấy mắt xếch, lông mày dựng ngược, tay cầm cương đao, sát khí tỏa ra tứ phía, ước chừng sơ sơ cũng phải có ít nhất năm, sáu mươi người.

Thích khách?!

Cho tôi xin, căn bản là thể trận của giặc cướp thổ phỉ thì đúng hơn!

Lại nhìn sang hai bên hông Phu Tử viện, chúng bổ khoái nha dịch Khai Phong phủ, gươm đao vây đám áo đen vào chính giữa, người nào người nấy nhe nanh múa vuốt, mắt lộ hung quang.

Đội đã, hung quang?!

Kim Kiền chớp chớp mắt, lại dụi dụi mắt, lúc này mới xác định mình thật sự không bị hoa mắt... Quả nhiên là hung quang, hơn nữa còn lóe lên ánh xanh quỷ dị, nhìn qua thì thấy hết như đàn quỷ đói.

Mà phía trước đội nha dịch, bóng áo đỏ đứng độc lập, gió đêm ào ào, tà áo bay lên phần phật, kiếm bắn ra hàn quang, sát khí tung hoành.

Hay cho cảnh trí “một đêm trăng mờ gió lộng giết người”.

Đột nhiên, cũng không biết ai thình lình quát lên một câu:

“Con bà nó, ông đây liều mạng với các người!”

Thoáng cái, chúng nha dịch như mãnh hổ hạ sơn, quỷ đói vồ mồi, lăm lăm cương đao ào ạt xông lên, vung tay là chém, trở tay là phạt, chém chém giết giết, điên cuồng hét lên, hết như đám áo đen trước mặt có mối thù giết cha, mối hận đoạt thê với họ vậy.

“Mẹ nó, còn dám tới?! Ông đây mấy ngày nay bị các người hại cho thê thảm!”

“Con bà nó, bị các người hết lần này đến lần khác tới quấy nhiễu, tới nay còn có kẻ sống sót sao?!”

“Tên nào mắt ngẩn, lại phái cái đám rác rưởi bỏ đi này tới, lẽ nào coi Khai Phong phủ chúng ta là cái chợ bán rau sao?”

“Chém chết chúng đi, các huynh đệ, thù này không báo, mặt mũi Khai Phong phủ chúng ta biết để vào đâu?!”

Ánh đao loang loáng dày đặc, tiếng chửi mắng la hét không ngớt.

Những thích khách kia đâu ngờ tình huống lại như thế, nha dịch Khai Phong phủ phía đối diện còn giống sát thủ hơn cả đám sát thủ bọn chúng, nhất thời tay chân luống cuống, liên tục lui về sau.

Đừng nói những tay sát thủ này, đến cả Kim Kiền cũng trợn tròn mắt há hốc mồm, một lúc lâu sau cũng chưa hoàn hồn.

Có điều, đám áo đen kia so với những sát thủ mấy ngày trước cũng hơn hẳn vài phần bản lĩnh. Mặc dù kinh ngạc vô cùng, nhưng chỉ trong chớp lát chúng liền khôi phục lại thể trận, lao lên phản công, rốt cuộc cũng có mười mấy tên sát thủ xông ra khỏi vòng vây, vung đao tiến lên.

Chỉ đáng tiếc, mấy tên đó còn chưa lộ ra khí thế đã thấy bóng áo đỏ lướt qua trước mắt, hàn quang lóe lên, xoẹt xoẹt mấy tiếng liền ngã ra đất.

Đám áo đen thấy tình hình không ổn, vội vàng lùi lại chống trả, bảo vệ một tên áo đen ngay chính giữa đội ngũ, tên này thối chịch còi ngậm trong miệng, âm thanh chói tai vang lên đâm thẳng vào màng nhĩ.

Mọi người chỉ cảm thấy trong không trung tối sầm lại, bóng người tung bay, ngẩng lên nhìn thì thấy có mười mấy tên sát thủ áo đen phi tới, sau đó tách thành hai toán ngay giữa không trung, một toán lao thẳng vào khách sảnh, một toán xông tới chỗ Triển Chiêu.

Toán xông tới chỗ Triển Chiêu vừa đến gần liền bao vây tấn công, lập thành thế trận, mấy tên còn lại phòng thủ, công thủ phối hợp, bài bản đâu ra đấy, cho dù Nam hiệp Triển Chiêu võ công có trác tuyệt cũng bị quần đầu một chỗ, nhất thời khó mà thoát thân.

Mà toán xông vào khách sảnh, ra chiêu rất tàn nhẫn, chiêu chiêu hiểm độc, mười mấy sai dịch bảo vệ trước khách sảnh, chỉ chưa tới năm chiêu đã ngã xuống, không đầy một khắc sau, trước cửa khách sảnh chỉ còn lại một người.

Mấy tên sát thủ áo đen định thần nhìn kỹ, thì thấy người này thân hình gầy nhỏ, mi mắt run run, là một bồ khôi tuổi còn thiếu niên, nên chẳng thèm để vào mắt, liền vung đao lên bổ thẳng vào người họ.

“Keng!”, tiếng cương đao va chạm vào nhau vang lên, hai thanh cương đao ngăn lại cương đao đoạt mệnh.

“Kim bồ khôi, người không sao chứ?”, xuất đao chính là hai người Trương Long, Triệu Hồ.

Nhưng đến khi hai người định thần nhìn kỹ, liền kinh ngạc, trước mắt nào thấy bóng dáng Kim Kiền, lại đưa mắt nhìn quanh thì thấy Kim Kiền đã lén ra sau lưng hai người từ bao giờ, miệng còn oang oang hô lên: “Hai vị đại nhân, cẩn thận!”.

Lời còn chưa dứt, liền thấy tay phải Kim Kiền vung lên một cái, một đám bột màu đen tung ra, bay thẳng vào mấy tên thích khách.

Trương Long, Triệu Hổ chỉ cảm thấy một mùi tanh tươi xông lên, định đưa tay che mũi nhưng hiềm một nỗi cương đao trong tay không thể buông ra được, chỉ đành cắn răng cố chịu.

Bỗng nhiên, cảm thấy áp lực trên cương đao biến mất, lại vang lên những tiếng trầm đục, liền đưa mắt nhìn, thì thấy mấy tên sát thủ áo đen vây quanh trước cửa đã nằm thẳng cẳng dưới đất, mặt mũi xanh lét. Mà điều quỷ dị nhất chính là, mấy tên đó hai mắt đều trợn tròn, xung quanh còn có quầng mắt xanh đen, có vài phần giống với quầng mắt đen sì của chúng nhân Khai Phong phủ mấy ngày nay.

Trương Long, Triệu Hổ kinh ngạc.

Kim Kiền xách theo một túi lớn, thở phì phì tiến lên, điên cuồng vốc phần đen ném vào mấy tên đó, vừa rắc vừa lẩm bẩm nói: “‘Thủy tán’ này vừa rắc lên, sẽ khiến da thịt các người cứng như sắt, mười ngày mười đêm cũng không cách nào nhắm mắt mà ngủ được, hừ hừ... độc của ta không giết chết các người, nhẽ nào còn không khiến các người khốn khổ muốn chết?! Ta gọi cái này chính là gây ông lại đập lưng ông!”

Hai giọt mồ hôi trong suốt chảy xuống từ thái dương Trương Long, Triệu Hổ, dưới ánh đao phản chiếu, họ thấy rõ mồn một.

“Đây là?!” , giọng nói quen thuộc vang lên, hai người ngược lên nhìn một cái, liền thấy Triển Chiêu đã đứng trước cửa tự bao giờ, nhìn đám sát thủ áo đen nằm thẳng tắp đầy đất, khuôn mặt mang theo vẻ nghi hoặc.

“Việc này...” , Trương Long, Triệu Hổ cười khan, “may nhờ có Kim bồ khoái, nhờ có Kim bồ khoái!”.

Triển Chiêu nhìn Kim Kiền phía kia một cái, thầm thở dài, quay người lại nói với Trương Long, Triệu Hổ: “Quay về phòng bẩm báo đại nhân rằng toàn bộ thích khách đã bị bắt, không còn gì đáng ngại nữa”.

“Dạ!”, Trương Long, Triệu Hổ ôm quyền, đồng thời đưa mắt nhìn đám thích khách áo đen nằm giữa viện cho đến chúng nha dịch đang vừa la hét vừa đánh giết, họ khan hai tiếng không tự nhiên, “Thuộc hạ sẽ đi bẩm báo đại nhân!”.

Đêm đó, toàn thể Khai Phong phủ vô cùng hoan hỷ, không phải vì bắt được mười mấy thích khách mà là thang thuốc của Công Tôn tiên sinh cuối cùng cũng đã có chút công hiệu, tiếng ngáy đoạt mệnh của cái người họ Phạm nào đó đã nhẹ xuống mức chấp nhận được, trên dưới Khai Phong phủ rốt cuộc đã có thể nghênh đón một đêm ngon giấc.

Không lâu sau, trên giang hồ liền truyền đi một tin tức, rằng nha dịch bồ khoái trong Khai Phong phủ, người nào người nấy võ công cái thế, xuất thủ dũng mãnh vô cùng, cũng cực kỳ tàn nhẫn, nếu bắt được thích khách đột nhập vào phủ, nhất định sẽ khiến hắn muốn chết không được, muốn sống chẳng xong.

Từ đó, Khai Phong phủ bị liệt vào đầu bảng danh sách đen của sát thủ thích khách hắc đạo trong suốt mấy tháng liền, cho đến khi có một tên không sợ trời không sợ đất phá vỡ huyền thoại đó.

Mọi người trong thành Đông Kinh Biện Lương đều biết, ngày mồng Sáu tháng Sáu này là một ngày trọng đại.

Hôm đó chính là thọ đản của Địch nương nương Nam Thanh cung, nguyên phối của Bát vương thiên tử, mẹ ruột của đương triều Thiên tử.

Sớm ngày mùng Sáu tháng Sáu, cung Nam Thanh treo lụa đỏ, không khí vui mừng ngập tràn, nô bộc thuộc hạ ai nấy tinh thần sáng láng, thần thái như muốn bay lên, đến cả bước đi cũng mang theo vẻ uy phong.

Cũng khó trách bọn họ lại như vậy, hôm nay, đừng nói là văn võ bá quan, mà đến cả đương kim Thánh thượng cũng phải đích thân đến Nam Thanh cung chúc thọ Địch nương nương. Ngay đến đương triều Thái hậu cũng rất coi trọng chuyện này, mấy hôm trước còn triệu Bát vương nhập cung, thương thảo chuyện chúc

thọ, mãi cho đến sáng sớm ngày mừng Sáu tháng Sáu mới hộ tống Bát vương thiên tuế hồi cung, còn đưa kèm thọ lễ rất quý giá, thực đúng là cho Nam Thanh cung thể diện quá lớn.

Tuy nói yến tiệc chúc thọ là vào buổi tối, nhưng bắt đầu từ buổi trưa đã có quan viên đến dâng tặng lễ vật, tới cửa chúc mừng, nườm nượp không dứt. Cho tới lúc hoàng hôn, bá quan đã tề tựu đông đủ, chỉ đợi thánh giá giá lâm.

Khoan đã, ai nói bá quan đã tề tựu đông đủ?!

Rõ ràng còn có hai vị trọng thần vẫn chưa tới.

Hai vị đó là ai mà lại có lá gan lớn đến thế, ngay cả chúc thọ mẹ ruột của đương kim Thánh thượng cũng dám đến muộn?

Một vị là Thái sư đương triều, thân phụ của Bàng nương nương, Bàng Cát.

Người này và Bát vương thiên tuế không hợp nhau, nghe nói gần đây lâm bệnh, đến trễ cũng không có gì kỳ quái.

Nhưng nếu nói đến người còn lại, thì thực khiến người khác thấy khó hiểu.

Người này và Bát vương thiên tuế trước nay vốn giao hảo tốt, những năm trước chúc thọ cũng chưa từng đến trễ dù nửa khắc, vì sao năm nay lại khác thường như vậy?

Ai thế?

Còn là ai nữa, trong triều đình, người có quan hệ tốt nhất với Bát vương, lại liêm khiết công chính, danh tiếng lừng lẫy, chính là Bao đại nhân của Khai Phong phủ.

Kỳ lạ thật, kỳ lạ thật...

Trong Nam Thanh cung, bá quan tề tựu, phu phụ Bát vương đang ngồi giữa chính điện Nam Thanh cung, khuôn mặt tràn ngập ý cười.

Địch nương nương, chân đi cung hài Kim thọ, thân vận váy hoa thêu đồ hình Bách thọ, khoác áo sa mỏng tím nhạt trong suốt nổi bật hoa văn mây lượn, đầu cài trâm ngọc đính hoa mẫu đơn nạm vàng, dung mạo phúc hậu, khí chất đoan trang, phong tư phóng khoáng.

Lại nhìn sang Bát vương thiên tuế, đầu đội Tử kim quan, thân vận cẩm bào tím thêu hoa văn mây cuộn, lưng đeo đai ngọc phỉ thúy viền vàng, chân đi hài Thụy tường thanh vân, mặt mày sáng sủa, ba chòm râu đen nhánh, phiêu phát mềm mại, quý khí bức người.

Hai người đối diện với bá quan đến chúc thọ, tâm trạng tất hoan hỷ, nhưng duy chỉ không thấy Bao đại nhân của Khai Phong phủ, trong lòng cũng không tránh khỏi có chút nghi hoặc. Có điều họ cũng biết Bao đại nhân công vụ bận rộn, nên cũng chẳng suy đoán gì nhiều, liền an tâm chờ đợi.

Nhưng trái chờ vẫn không thấy Bao đại nhân tới, phải đợi vẫn chưa thấy Bao đại nhân lộ diện, sao không khiến người ta thấy khó hiểu cho được.

Cho đến tận lúc lên đèn, Bao đại nhân vẫn không thấy đâu, mà thánh giá đã đến rồi.

Bá quan vội vàng chỉnh lại y phục cùng đai lưng, cung nghênh thánh giá.

Loan giá nhập điện, thái giám cung nữ theo hầu, vua Nhân Tông thân vận long bào, đầu đội kim quan, khuôn mặt tràn ngập vẻ vui mừng, rảo bước vào điện.

Bá quan quỳ bái, Bát vương và Địch nương nương cung nghênh, đi đầu hành lễ quân thần.

Xong lễ, Thánh thượng mời Bát vương và Địch nương nương ngồi ở chính vị, còn mình thì cúi người hạ bái, cung chúc đại thọ, đây chính là làm tròn hiếu đạo.

“Phụ vương, mẫu phi, hài nhi đến trễ, xin phụ vương, mẫu phi lượng thứ.”

“Không hề gì, không hề gì.”

“Canh giờ đã đến, chi bằng mau mau khai tiệc.”

“Cái này... Bàng thái sư còn chưa tới.”

“Haizzz... Mấy ngày trước Thái sư khóc lóc tố cáo với trẫm rằng Bao khanh hại chết An Lạc hầu Bàng Dục. Sau trẫm điều tra được, ở Trần Châu An Lạc hầu hành ác vô số, tội không thể tha, Bao khanh hoàn toàn không làm sai điều gì, liền quở mắng Thái sư vài câu. Có lẽ Thái sư trong lòng không vui, cho nên mới cố chấp không tới, không cần đợi nữa...”

“Nhưng...”

“Thái sư không tới cũng tốt, tránh cho hần nhìn thấy Bao khanh lại trợn mắt thối râu phì phì, làm cho phụ vương, mẫu phi mất hứng.”

“Hoàng thượng, Bao đại nhân cũng chưa tới...”

“A? Đây là vì sao?”

“Việc này...”

“Vậy... nếu Bao khanh chưa tới thì đợi một lát đi.”

Bá quan nghe vậy liền ồ một cái, Bao đại nhân này mặt mũi lớn thật, lại bắt Hoàng thượng đợi, thực là độc nhất vô nhị, trước không có ai, sau cũng chẳng kẻ nào được như vậy.

Nhưng Hoàng thượng đã lên tiếng, ai dám không đợi?

Có điều cứ chờ đợi suông thế này cũng không phải cách hay, cho nên Bát vương hạ lệnh: Dâng trà!

Bá quan chỉ đành cúi đầu im lặng uống trà.

Nam Thanh cung là nơi nào chứ, lá trà tuyển chọn tất nhiên phải là ngàn dặm mới chọn được một, là loại đặc biệt của đặc biệt, hương thơm nức mũi, để lại dư vị nồng nàn, có tác dụng giảm mỡ béo thanh lọc cơ thể, hiệu quả thuộc vào hàng nhất đẳng.

Có điều mấy chén trà uống xong, bụng dạ mọi người bắt đầu xương khúc “vườn không nhà trống”, ục ục ọt ọt kêu vang.

Sau mấy tuần trà, Hoàng thượng chờ đợi cũng bắt đầu mất kiên nhẫn, nhìn chúng thần, thở dài nói: “Phụ vương, mẫu phi, không cần đợi nữa, trước hãy...”.

Vừa nói đến đây thì thấy một viên thái giám vội vàng chạy vào điện, quỳ tâu: Khởi bẩm Hoàng thượng, Bát vương gia, Địch nương nương, Bao đại nhân đang cầu kiến ở cửa”.

Chúng nhân lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“Mau mời vào!”, Bát vương vội cao giọng nói.

“Mời Bao đại nhân...”

Âm thanh vừa phát ra thì thấy Bao đại nhân dẫn đầu đoàn người, bước vào chính điện, quỳ lại thi lễ.

“Bao Chứng dẫn đầu đoàn Khai Phong phủ, khấu kiến Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, Bát vương gia, Địch nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

“Bao ái khanh hãy đứng dậy!”, Hoàng thượng cất tiếng.

“Bao đại nhân không cần đa lễ, mau mau đứng dậy!”, Bát vương nói.

Tới khi Bao đại nhân thẳng người đứng dậy, mọi người định thần nhìn kỹ, nhất thời kinh ngạc.

Bao đại nhân thân vận quan bào, sắc mặt nặng nề, nào có giống dáng vẻ đến để chúc thọ, phải nói là hết như đang vội về chịu tang mới đúng.

Lại nhìn mấy người phía sau lưng Bao đại nhân: Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ Triển Chiêu, vốn là người rất quen thuộc, nhưng hôm nay khuôn mặt tuấn tú ấy sao lại sa sầm như vậy?

Người bên cạnh Triển Chiêu, thân hình gầy yếu, mắt nhỏ dài, thân vận trang phục bổ khoai...

Ồ hay, Bao đại nhân này rốt cuộc có hiểu quy củ không vậy, tới Nam Thanh cung để chúc thọ hay để bắt đạo tặc đây, sao cả đến bổ khoai trong phủ cũng dẫn theo?

Chắc không phải Bao đại nhân công vụ bận rộn, vừa mới kết thúc vụ đại án nào đó, không cả kịp cho thuộc hạ lui đi liền vội vàng vàng đến chúc thọ, nhân tiện cho thuộc hạ mở rộng tầm mắt, đánh chén một bữa đầy chứ...

Chỉ là vì sao lại còn đem cả kiệu đến?

Bên cạnh kiệu còn có một thiếu niên mỹ miều?

Đây là đạo lý gì?

Chúng quan đều ngơ ngác nhìn nhau, ba người trên điện cũng thấy khó hiểu vạn phần.

“Bao đại nhân, ngài đây là...”, Bát vương do dự một lát mới mở miệng hỏi.

Bao đại nhân ôm quyền, nghiêm giọng đáp: “Khởi bẩm Thánh thượng, Bát vương thiên tuế, Bao Chứng tới là để dâng lễ vật chúc thọ Địch nương nương”.

“Ồ, nếu đã như thế, vậy mời Bao đại nhân dâng lễ”, Bát vương nghe xong, nét mặt mới giãn ra, khẽ cười nói.

Bao đại nhân gật gù đầu, nói với Triển Chiêu phía sau: “Triển hộ vệ”.

“Vâng!”, Triển Chiêu ôm quyền, rút từ trong người ra một chiếc hộp nhỏ bằng gỗ, đặt vào tay viên thái giám thu lễ.

Bát vương nhận chiếc hộp gỗ, tỉ mỉ đánh giá, lại cùng Địch nương nương nhìn một cái, không khỏi cười khê: “Thực khiến Bao đại nhân tốn kém rồi, chẳng hay bên trong là vật gì?”.

“Vương gia hãy mở ra xem liền rõ.”

“Ngài đó...”, Bát vương cười cười lắc đầu, đưa tay mở chiếc hộp gỗ...

“Trời ơi!”, Địch nương nương biến sắc, đứng phắt dậy, lão đảo thiếu chút nữa thì ngã xuống đất.

Bát vương thiên tuế sắc mặt trắng bệch, hai tay run rẩy không ngừng, vật trong chiếc hộp không giữ được liền trượt ra ngoài, cạch cạch lăn đến bên chân Hoàng thượng.

“Phụ vương? Mẫu phi?”, Hoàng thượng hoảng hốt, vội vàng đứng dậy.

“Á!”, một tiếng hét kinh hãi vang lên trong đại điện, chính là thái giám thân cận bên Hoàng thượng, Trần Lâm. Trần công công đang ngã ngồi trên đất, thân hình run rẩy không ngừng, khuôn mặt ngập tràn vẻ kinh sợ nhìn chằm chằm vật bên chân Hoàng thượng.

“Trần Lâm?!”, Hoàng thượng nhíu mày, nhìn theo ánh mắt Trần Lâm, lúc này mới thấy, thì ra vật nằm cạnh chân mình là một viên kim hoàn.

Khom người nhắt lên, quan sát một lượt, đôi mày kiếm của Hoàng thượng bất giác chau lại, khó hiểu nói: “Đây không phải là kim hoàn của mẫu hậu ư? Vì sao lại ở đây?”.

“Hoàng thượng, xin hãy nhìn kỹ, đây không phải là kim hoàn của Thái hậu, ba chữ khắc trên kim hoàn này chính là... Ngọc Thần cung!”

Những lời này vừa thốt ra, trong đại điện nhất thời vang lên những tiếng xôn xao.

“Ngọc Thần cung?”, Hoàng thượng cầm kim hoàn trong tay nhìn kỹ, “Như thế thì sao?”.

“Bao đại nhân!”, Bát vương đứng phắt dậy, lớn tiếng quát, “Vật này ngài tìm được ở đâu?!”.

Bao đại nhân ngược nhìn Bát vương một cái, lại rũ mắt ôm quyền đáp: “Không phải là tìm được, mà chính là có người đem vật này giao cho Bao Chứng!”.

“Là... là người nào giao cho ngài?!”, Địch nương nương run giọng hỏi.

Bao đại nhân không đáp, chỉ khom người đi tới trước chiếc kiệu mộc mạc, giơ tay vén rèm kiệu lên, đỡ một lão phu nhân bước ra.

Lão phu này, một thân áo vải, dáng vẻ đoan trang, dung mạo hiền từ, chỉ là đôi mắt không có thần, chính là bị mù.

Phu phụ Bát vương giương mắt nhìn, đột nhiên biến sắc, đồng thời run rẩy bước xuống bực, đi tới bên cạnh lão phu, mỗi người một bên, chăm chú quan sát, tỉ mỉ đánh giá, một chút xíu cũng không bỏ qua.

“Người, người người người là...”, Dịch nương nương túm lấy tay lão phu, mắt rưng rưng lệ.

Lão phu chớp chớp đôi mắt mù lòa lấp lánh ánh nước, khẽ than một tiếng: “Hoàng tử, chẳng lẽ đã sớm quên muội tử rồi?”.

“Ông trời quả có mắt! Ông trời quả có mắt!”, Bát vương cũng nắm lấy cánh tay lão phu, kêu lên một tiếng không đầu không cuối.

“Vương huynh...”, hai hàng lệ trong suốt lăn trên khuôn mặt già nua của lão phu.

“Phụ vương?! Mẫu phi?! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!” , Hoàng thượng vội bước đến bên cạnh mấy người họ, nhìn ba người họ khóc rất thương tâm, khuôn mặt tràn ngập vẻ khó hiểu, trong lòng lo lắng, bất giác cao giọng hơn.

Nhưng ba người kia chỉ lo rơi lệ khóc lớn, không rảnh để bận tâm đến chuyện khác.

“Bao khanh?!”, Hoàng thượng lại quay sang quát hỏi Bao đại nhân.

Bao đại nhân nhìn ba người trước mắt, trên khuôn mặt đen lộ vẻ bi thương, thầm thở dài một tiếng, xoay người ôm quyền, khom lưng tâu với Hoàng thượng: “Khởi bẩm Thánh thượng, nếu hỏi nguyên do bên trong thì cần phải kể đến một vụ kỳ án!”.

“Là vụ kỳ án nào?!”

Bao đại nhân đột nhiên ngẩng đầu lên, khuôn mặt nghiêm lại, mắt sắc như điện.

“Li miêu hoán thái tử!”

128. Q.8 - Chương 9

Nam Thanh cung thiên tử biết sự tình,

phủ Khai Phong lần đầu xử Quách Hòe.

“Hoang đường! Thực quá hoang đường! Cái gì mà li miêu tráo Thái tử, thực là nói bậy, hồ ngôn loạn ngữ!”

Trong khách sảnh hậu viện Nam Thanh cung, đương triều Thiên tử, Nhân Tông, giận tím mặt, vỗ bàn đứng dậy, chỉ vào Bao đại nhân đang quỳ phía dưới quát lớn:

“Bao Chứng, không ngờ ngươi đường đường là đại quan tam phẩm đương triều mà hôm nay lại ăn nói xằng bậy, miệng nói ra toàn những lời yêu tà mê hoặc kẻ khác, ngươi đáng chịu tội gì?!”

“Thánh thượng!”, Bao đại nhân mắt sáng quắc, khuôn mặt đen nghiêm nghị, quỳ thẳng người, ôm quyền nói, “Lời của vi thần, câu nào cũng là sự thật, tuyệt không có nửa điểm dối trá! Xin Thánh thượng minh giám!”.

“Hoang đường! Hoang đường! Hoang đường!”, Nhân Tông nộ khí xung thiên, tay áo long bào vung lên, gạt chén trà trên bàn xuống đất, quát lớn, “Người đâu, đem tên Bao Chứng miệng toàn những lời diên rồ này lôi ra ngoài cho trảm!”

“Hoàng thượng, khoan đã!”, phu phụ Bát vương vẫn cúi đầu đứng bên cạnh đột nhiên bật khóc quỳ xuống, phủ phục dưới đất.

“Phụ vương?! Mẫu phi?! Lẽ nào hai người cũng giống Bao Chứng, đều bị diên rồi sao!”, Nhân Tông quát lên.

Địch nương nương nước mắt giàn giụa, khóc không thành tiếng: “Lời của Bao đại nhân... không phải là giả...”

Bát vương quỳ trên đất, ngược lên nhìn Thánh thượng, hàng lệ già chảy mãi: “Hoàng thượng xác thực không phải do Địch nương nương thân sinh, thân mẫu của Hoàng thượng là người khác...”

“Người, hai người nói, nói cái gì?!”, Thiên tử nhất thời kinh hoàng thất sắc, hai mắt trợn trừng, đôi môi trắng xanh, không ngừng run rẩy, hồi lâu sau mới thốt lên một câu, “Phụ vương, mẫu phi, hai người vừa nói cái gì?!”.

Bát vương hai mắt đỏ ửng, buồn bã nói: “Những lời Bao đại nhân nói, chính là sự thực, thân mẫu của Hoàng thượng chính là Lý nương nương cung Ngọc Thần!”.

Thiên tử đương triều thân hình bỗng nhiên run lên, bịch một tiếng ngã ngồi xuống ghế, đôi mắt sáng ngập tràn ánh nước nhìn mấy người đang quỳ dưới sảnh, chậm chậm lắc đầu, lắc rồi lại lắc, miệng thốt lên với vẻ không thể tin được: “Các người nói bậy... nói bậy... “.

“Vạn tuế, khi ấy đích thực Trần Lâm đã lên đem Vạn tuế vừa mới sinh ra xuất cung, sau đó lại trao cho Bát vương gia, sự việc vô cùng chân thực, không chút dối trá...”, Trần Lâm công công dập đầu trên đất, nước mắt chảy dài trước ngực, nghẹn ngào nói.

“Trẫm... trẫm...”, nước mắt trong suốt dâng lên trong mắt, Thiên tử vẫn lắc đầu như cũ, lẩm bẩm nói.

Mấy người quỳ trên đất thấy dáng vẻ Hoàng thượng như vậy, lòng đau như dao cắt.

Trên khuôn mặt đen của Bao đại nhân lộ vẻ đau xót, miệng mở ra mấy lần, lại không đành lòng cất tiếng, hồi lâu sau mới nhú mày, ngẩng đầu cao giọng nói: “Khởi bẩm Thánh thượng, án này có kim hoàn của Lý nương nương làm vật chứng, Bát vương thiên tuế, Địch nương nương, Trẫm Lâm Trần công công làm nhân chứng, như vậy nhân chứng vật chứng đã đầy đủ... án này mong Thánh thượng phán xét!”.

“Phán xét... phán xét?!”, Thiên tử chậm chậm nhắm mắt, đôi mày liễu mác run run, mở miệng nói, “Người muốn trẫm phán xét như thế nào...”.

Bao đại nhân rũ mắt, nhú chặt chân mày, thâm sâu nói: “Từ khi Thánh thượng đích thân chấp chính đến nay, vốn dùng nhân đức hiếu nghĩa để trị quốc, bởi thế bách tính Đại Tống đều coi nhân đức làm chuẩn mực, hiếu nghĩa làm thước đo, tuân thủ luật pháp ước thúc bản thân, hành động việc làm đều theo quy củ. Thần cả gan hỏi Thánh thượng, ngay cả bách tính bình dân còn như thế, Thánh thượng thân là đương triều Thiên tử, là vua một nước, lẽ nào lại muốn vứt bỏ nhân đức vào chỗ coi thường, ném đi hiếu nghĩa vào nơi hoang dã, cự tuyệt thân mẫu để người ở bên ngoài, chịu bao gió sương?! Ngược lại còn đem kẻ ác sát hại người thiện lương che chở dưới đôi cánh của mình, hưởng đủ áo đẹp cơm ngon?!”.

Tĩnh lặng hồi lâu, mới thấy long nhan thiên tử khẽ động, yết hầu trượt lên xuống, đôi mắt từ từ mở ra, đỏ rực như máu, im lặng quét qua những người quỳ phía dưới một vòng, chậm chậm mở miệng, âm thanh pha lẫn tiếng khàn khàn:

“Chuẩn bị giấy mực...”

Trần Lâm Trần công công đang quỳ trên đất nghe vậy, liền vội gạt nước mắt, tay chân luống cuống bò dậy, bưng bút nghiên giấy mực lên.

©STE.NT

Nhân Tông cầm bút, bàn tay tái nhợt run rẩy không ngừng, cuối cùng phải dùng tay trái nắm chặt lấy cổ tay phải, mới có thể chậm chậm viết xuống chỉ dụ, đóng ngọc tỷ lên, rồi ngược mắt nói:

“Bao Chứng nghe chỉ... Nay trăm hạ mật chỉ cho ngươi, án này giao cho Khai Phong phủ thẩm tra xử lý, phạm là kẻ có tội, trên có đương triều Thái hậu, dưới có vương tôn đại thần, bất luận thân phận, đều phải nghiêm trị theo luật pháp!”

“Bao Chứng lĩnh chỉ, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”, Bao đại nhân tiếp nhận thánh chỉ, dập đầu khấu tạ.

Nhân Tông nhàn nhạt nhìn Bao đại nhân, trong mắt chẳng có chút gợn sóng, chỉ hờ hững gật đầu, đứng dậy bước ra ngoài.

Cánh cửa vừa mở ra, ánh trăng vàng vạc trong vắt rơi vào sảnh hết như sương trắng dày đặc, tuyết lạnh trắng xóa, gió đêm thổi qua làm lay động long bào vàng rực, nổi bật đáng vẻ cô độc của bậc đế vương.

Tua vàng óng ánh phiêu phát bên tóc mai, hai hàng sợi vàng rực rỡ khảm vào trời đêm, bay bay khi mờ khi tỏ.

“Trần Lâm, ngươi hãy ở lại Nam Thanh cung, hiệp trợ Bao Chứng phá án.”

“Dạ...”

“Báo cho bá quan đang hầu ở chính điện không cần đợi nữa, tất cả đều trở về đi.”

“Dạ...”

“Khởi giá, hồi cung.”

“Hoàng thượng khởi giá, hồi cung...”

Bóng người trùng điệp, nhấp nhô, loan giá dần xa.

Trong sảnh mọi người đều im lặng nhìn ra ngoài cửa hồi lâu sau rồi mới tự mình đứng dậy.

Địch nương nương khóc nhiều đến mức hết như lệ nhân, cả người lão đảo, dưới chân mềm nhũn.

Bát vương vội đỡ lấy Địch nương nương, gọi người hộ tống nương nương về phòng.

Trần Lâm hai mắt đỏ hoe, vừa gạt lệ vừa nói: “Nô tài đã theo Vạn tuế nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên nhìn thấy đáng vẻ Vạn tuế như thế, thực khiến người ta thương tâm”.

“Thực làm khó cho Thánh thượng rồi...”, Bát vương lau đi dấu lệ nói, “Mẫu thân thân sinh bị người ta hại, mang kỳ oan sâu như biển, mà kẻ đầu sỏ gây ra lại là mẫu hậu dưỡng dục mình hai mươi mấy năm... Haizzz, tình cảm sao có thể chịu đựng được đả kích như vậy, sao có thể chịu đựng được đả kích như vậy...”.

Bao đại nhân thở dài một tiếng: “Chỉ là luật pháp, công lý sừng sững, án này không thể không thẩm tra...”.

Ba người nhìn nhau một cái, cũng trầm mặc không nói.

Lát sau, Bao đại nhân mới lấy lại tinh thần, vội lên tiếng: “Bát vương gia, sự việc cấp bách, còn phải đem tiến triển vụ án nói cho Lý nương một tiếng mới đúng!”.

“Bao đại nhân nói phải, chúng ta mau đi cung nghênh Lý nương nương”, Bát vương nghiêm sắc mặt nói.

“Không cần, ai gia đã nghe được toàn bộ rồi...”

Lý hậu được Phạm Dung Hoa dìu, từ sảnh trong chậm chậm bước ra, đôi mắt mù đầy tơ máu, khuôn mặt ngập tràn đau lệ.

Phía sau Phạm Dung Hoa là hai người Triển Chiêu, Kim Kiền, sắc mặt đều ảm đạm.

Bao đại nhân bước lên một bước: “Thái hậu đang nghỉ ở sảnh trong, sao lại...”.

“Chỉ là một bức tường mỏng, sao có thể ngăn được tiếng của các ngươi. Huống hồ ai gia mắt tuy mù nhưng tai lại thính, nghe được rất rõ ràng...”, Lý hậu được Phạm Dung Hoa đỡ ngồi xuống, buồn bã nói.

Ngưng một chút, Lý hậu ngẩng đầu, đôi mắt mù không có thần nhìn đăm đăm về hướng Bao đại nhân, “Bao khanh, phải chăng ai gia không nên giải oan? Nếu như ai gia không giải oan, không đến gặp khanh, thì sẽ không để Hoàng nhi phải khó xử như vậy, không nên...”.

“Thái hậu!”, Bao đại nhân bước lên, ôm quyền nói, “Lời ấy của Thái hậu sai rồi! Mẹ nhận con chính là chuyện thiên kinh địa nghĩa, là đạo lý hiển nhiên ở đời, có gì mà không nên? Huống hồ trong vụ án này, lại có cung nữ Khấu Châu, thái giám Dư Trung xả thân vì nghĩa, nếu án này không thẩm tra thì sao xứng với vong linh trung nghĩa trên trời của bọn họ? Còn hành vi việc làm của Quách Hòe, Lưu hậu, thực khiến người ta cảm phần, nếu không khiến họ đền tội, vậy thì sao xứng với luật pháp Đại Tống, sao xứng với thiên lý chói ngời đây?! Án này đã không còn là việc cá nhân Thái hậu nữa rồi, mà chính là việc của thiên hạ! Thánh thượng tất cũng hiểu rõ đạo lý như vậy, cho nên mới lệnh cho bản phủ nghiêm cẩn điều tra án này!”.

“Bao khanh...”, Lý hậu từ từ nhắm mắt, khẽ gật đầu nói, “Bao khanh nói rất phải, ai gia không nghĩ tới...”.

Bát vương nhìn hai người, đột nhiên thở dài một tiếng: “Bao đại nhân, hôm nay trong thọ yến ngài xuất ra hiểm chiêu, thực sự là quá mức mạo hiểm. Lẽ nào ngài không sợ bản vương không thừa nhận Thái hậu sao?”.

Bao đại nhân nghe vậy lại khẽ mỉm cười một tiếng, là ý cười đầu tiên lộ ra trong tối nay:

“Bao Chứng và Thiên tuế kết giao đã nhiều năm, đương nhiên biết Thiên tuế là người thế nào. Bát vương gia là người ôm trong tim lòng trung nghĩa, tâm hoài thiện lương, sao có thể không thừa nhận Thái hậu chứ?! Có điều nói tới kế hoạch tối nay, nếu không phải Bao Chứng cùng đường cũng sẽ không dùng chiêu này.”

“Ồ? Lời này giải thích thế nào?”, Bát vương nghe mà ngạc nhiên.

“Phải chăng mấy ngày nay Vương gia nhận được lời mời của Thái hậu, lưu lại trong cấm cung?”

“Xác thực có chuyện như vậy, nhưng Lưu hậu cũng chỉ muốn cùng bản vương thương nghị chuyện thọ yến...”, Bát vương tái mặt, “Ý Bao đại nhân là, Quách Hòe, Lưu hậu đã dự liệu được Bao đại nhân sẽ tới tìm bản vương làm chứng, cho nên mới cố ý giữ bản vương lại trong hậu cung, vậy khốn bản vương?!”.

Bao đại nhân gật đầu: “E rằng chính là như vậy! Bao Chứng là ngoại thần, không được triệu kiến thì không thể tự ý nhập cung, Quách Hòe và Lưu hậu đã lợi dụng điểm này, sắp đặt tầng tầng lớp lớp trở ngại, ngăn cản Bao Chứng cùng Trần công công và Bát vương gặp mặt”, ngừng một chút, Bao đại nhân lại nói, “Cho nên Bao Chứng mới không thể không hành động mạo hiểm như vậy, nhân đại thọ của Địch nương nương liền đem án này bắm rõ với Thánh thượng, tốc chiến tốc thắng, càng để lâu lại càng nguy hiểm”.

Bát vương thiên tuế nhìn Bao đại nhân một cái, khẽ thở dài: “Chắc hẳn Lưu hậu, Quách Hòe tuyệt không thể ngờ được rằng Bao đại nhân lại dùng kế sách được ăn cả ngã về không này. Bao đại nhân có dũng có mưu, bản vương bội phục”.

“Vương gia quá khen”, Bao đại nhân ôm quyền đáp, “Chỉ là, Lưu hậu, Quách Hòe đã có hành động, án này nhất định phải mau mau thẩm tra xử lý, tránh để đêm dài lắm mộng!”.

Bát vương gật gù, ngẫm nghĩ một lát, lại hỏi: “Bao đại nhân chuẩn bị thẩm tra án này như thế nào?”.

Bao đại nhân nghiêm sắc mặt nói: “Đương nhiên là lập tức bắt Quách Hòe về quy án! Sáng sớm ngày mai sẽ thăng đường thẩm vấn!”.

Bát vương thần sắc chấn động: “Bao đại nhân định khi nào thì tróc nã Quách Hòe?!”.

“Bây giờ!”

“Bây giờ?!”.

Bao đại nhân chấp tay nói: “Bản phủ đã có mật chỉ trong tay, cho nên nhất định phải ra tay kiềm chế đối phương trước!”.

Bát vương nhú mày: “Lời của Bao đại nhân nói rất phải!”.

“Chỉ là... Bao Chứng có một yêu cầu quá đáng.”

Bát vương nhất thời ngạc nhiên: “Bao đại nhân mời nói”.

“Đã mấy ngày nay, Quách Hòe phái rất nhiều sát thủ tới mục đích muốn giết Thái hậu diệt khẩu, trên dưới Khai Phong phủ đã sức cùng lực kiệt, e rằng sẽ có sơ hở. Vì sự an nguy của Thái hậu, đêm nay xin thỉnh

Thái hậu hãy nghỉ tạm tại Nam Thanh cung. Thứ nhất Nam Thanh cung canh giữ nghiêm ngặt, có thể đề phòng thích khách; thứ hai Thái hậu và Vương gia cùng Địch nương nương cũng có thể nhàn tản nói chuyện gia đình.”

Những lời này vừa thốt ra, bất kể người khác phản ứng thế nào, tâm tình ủ rũ của Kim Kiên liền lập tức như được tái sinh, thiếu điều nhảy cẫng lên hô to hai tiếng “muôn năm” để biểu thị sung sướng:

Như thế là Phạm Dung Hoa cũng phải ở lại Nam Thanh cung, Khai Phong phủ đương nhiên có thể thoát khỏi tiếng ngáy đoạt mệnh của “bà má Phạm già”, cũng thoát khỏi đám thích khách quấy rầy rồi, hơn nữa còn có thể vượt môn ngựa[1] Thái hậu và Bát vương thiên tuế, hai nhân vật quan trọng bậc nhất, rõ thực là một hành động mà đạt được nhiều thứ, lợi ích vô cùng!

[1] Xin xem lại chú thích tập 1 trang 160

Chắc chắn, lão Bao, trong bầu không khí bi thương nhường ấy mà ngài vẫn không quên xót thương thuộc hạ...

Có lãnh đạo như vậy, còn cầu gì hơn?

“Nếu đã như vậy, bản vương nhất định sẽ dốc toàn lực bảo vệ sự an toàn của Thái hậu!”, Bát vương gia nghiêm sắc mặt, hướng Lý hậu nói.

“Làm phiền Bát vương rồi...”, Lý hậu nghe vậy, khẽ gật đầu đáp.

“Bát vương thiên tuế vất vả rồi!”, Bao đại nhân cũng ôm quyền nói.

Bao đại nhân gật đầu, ôm quyền cất tiếng: “Thái hậu, Bát vương gia, bản phủ đi trước, xin cáo lui!”

“Bao đại nhân, mời.”

“Bao khanh, mọi sự hãy cẩn trọng!”

“Tạ Thái hậu, Bát vương gia!”, Bao đại nhân chấp tay thi lễ, hai mắt ngược lên liền quay người nói với Triển Chiêu, “Triển hộ vệ, lập tức theo bản phủ tiến cung, tước nã Quách Hòe!”.

Triển Chiêu lập tức ôm kiếm bước lên, sang sảng đáp: “Thuộc hạ tuân lệnh!”.

Nói rồi, hai người liền xoay người bước ra.

Kim Kiên đảo đôi mắt nhỏ một vòng, cũng vội vàng hơn hớn chạy theo.

Nhưng Bao đại nhân bỏ lại một câu, khiến Kim Kiên đứng hình tại chỗ.

“Kim bổ khoái, người hãy lưu lại Nam Thanh cung bảo vệ Thái hậu.”

Gi?

Kim Kiên trợn mắt.

Chỉ thấy Triển Chiêu cũng quay đầu, bình tĩnh nhìn Kim Kiên một cái, nghiêm mặt nói: “Kim bổ khoái, vạn sự hãy cẩn trọng!”.

“... Thuộc hạ tuân lệnh...”

Nhìn bóng lưng vội vã xa dần của hai người họ, nhất thời Kim Kiên muốn khóc mà không có nước mắt:

Mình thà đi chặt cái cây hòe già kia cũng không muốn ở chỗ này thưởng thức “Bản giao hưởng ngáy” đâu...

Lão Bao ơi là lão Bao, ngài thực quá không phúc hậu rồi đấy...

Tiểu Miêu ơi là Tiểu Miêu, ngài thực quá không trượng nghĩa rồi đó...

Có điều, sự việc sau đó đã chứng minh, danh tiếng công chính của Bao đại nhân tuyệt đối không phải giả, Nam hiệp Triển Chiêu cũng tuyệt chẳng phải hư danh.

Đêm đó, nhà âm nhạc họ Phạm cùng phòng với Kim Kiên lại thực khác thường, ngoại trừ lẩm bẩm vài câu hỏi vớ vẩn thì yên tĩnh một cách thần kỳ...

“Tiểu Kim, thì ra Hoàng thượng cũng có chuyện không như ý...”

“Ừm... đương nhiên, Hoàng thượng cũng là người mà...”

“Tiểu Kim, Dung Hoa cảm thấy Hoàng thượng còn không được như bách tính bình thường, chỉ ít bách tính còn biết thân mẫu mình là ai, nhưng đương kim Thiên tử sống hai mươi mấy năm mới biết mình đã nhận sai mẫu thân, lại còn nhận kẻ thù của mẫu thân mình làm dưỡng mẫu...”

“Haizzz, chớ nên sinh vào nhà đế vương, thực đáng tiếc, một mỹ nam tuyệt phẩm như thế, thê thảm quá...”

“Dung Hoa nghĩ có thể cùng mẫu thân nương tựa vào nhau mười mấy năm qua quả là phúc phận...”

“Ừm ừm, phúc phận... phúc phận...”

“Có thể tương ngộ cùng Bao đại nhân, Triển đại nhân, Công Tôn tiên sinh, Hiệu úy đại ca... và cả Tiểu Kim đệ nữa, quả thực là may mắn ba đời...”

“... ”

“Tiểu Kim?”

“Khò...”

“Đệ ngủ rồi à?”

“Khò khò khò...”

“Tiểu Kim?!”

“Khò khò khò... khò khò...”

“Đệ còn nhỏ tuổi như vậy, ngủ sao lại còn ngáy nữa thế?”

...

Căn cứ vào tổng kết chuyên nghiệp sau khi sự việc xảy ra của Kim Kiên thì, đêm đó nhất định là áp lực tâm lý của đồng chí Phạm Dung Hoa đã tăng đến mức “kịch trần”, dẫn đến biên độ của giấc ngủ bị đứt gãy... nói tóm lại, chính là Phạm Dung Hoa bị mất ngủ...

Nhờ phúc của Phạm Dung Hoa, Kim Kiên được ngủ một giấc yên ổn hiếm có, cho tới tận sáng sớm hôm sau bị người ta vừa kéo vừa đẩy về đến Khai Phong phủ mới hoàn toàn tỉnh lại.

Công đường phủ Khai Phong, uy nghiêm túc mục, bức hoành phi thếp vàng “Minh kính cao huyền” được treo chính giữa, hai tấm biển đầu hổ “Hồi tự”, “Túc tĩnh” dựng đứng hai bên, Tứ đại hiệu úy đứng hầu hai bên sườn, Công Tôn tiên sinh ngồi sau thư án, còn Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ Triển Chiêu đứng bên đợi lệnh.

Dưới công đường, nha dịch bố khoái chia làm hai hàng đứng trang nghiêm, tinh thần sáng láng, sát uy bằng cây nào cây nấy lấp lánh ánh quang.

Chính là: Gương sáng bừng chính khí, uy nghi chiếu tâm hoài.

Bao đại nhân khuôn mặt đen sa sầm, ngồi chính giữa sau bàn xử án, nhìn quanh một vòng, hai mắt long lên, giơ kinh đường mộc định vỗ một cái.

Kim Kiên đứng bên cạnh cửa lớn cũng như chúng nha dịch thấy tình huống như vậy, tinh thần liền chấn động, vội vàng thẳng người lên.

Mắt thấy kinh đường mộc sắp vỗ xuống bàn thì bỗng nghe bên ngoài công đường có tiếng hô vang, “Bát vương gia tới...”.

Bao đại nhân sững sốt, vội đặt kinh đường mộc xuống, bước xuống bậc thềm trên công đường nói: “Theo bản phủ nghênh tiếp!”.

Chúng nhân trên công đường vội theo Bao đại nhân khom người quỳ xuống hô: “Bát vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

Bát vương gia đầu đội Tử kim quan, thân vận long bào gấm màu lam rảo bước đi tới, vừa thấy Bao đại nhân đang quỳ liền cúi xuống đỡ Bao đại nhân dậy, nói: “Bao đại nhân, không cần đa lễ! Đều đứng lên cả đi!”

Chúng nhân lúc này mới đứng lên.

Chợt nghe Bao đại nhân hỏi: “Bản phủ đã có lời chứng của Vương gia trong hồ sơ, Vương gia không cần phải hạ mình đến đây làm chứng...”

“Bao đại nhân...”, Bát vương thở dài, “Tuy là như thế, nhưng hôm nay bản vương lại thấy tim đập loạn, đứng ngồi không yên. Bao đại nhân, có thể để bản vương cùng nghe thăm?”

Bao đại nhân vội cúi đầu ôm quyền đáp: “Bao Chẳng không dám, Vương gia mời ngồi!”

Lập tức có người khiêng một chiếc ghế thái sư đến đặt ở bên công đường, Bao đại nhân mời Bát vương thiên tuế an tọa, sau đó mới quay trở lại ngồi sau bàn xử án, giơ cao kinh đường mộc lên...

Chúng nha dịch lại lên tinh thần, thẳng lưng ưỡn ngực...

“Hoàng thượng giá đáo...”, bên ngoài lại truyền tiếp một tiếng hô.

Bao đại nhân cả kinh, vội đặt kinh đường mộc xuống đứng dậy, vòng qua bàn xử án nói: “Theo bản phủ cung nghênh thánh giá!”

Chúng nhân lại lịch bạch quỳ xuống.

Chỉ thấy một bóng người màu vàng sáng rảo bước tiến vào, sau lưng là một hàng dài cung nữ thái giám, nghi trượng đi theo, rầm rập rầm rập, vô cùng oai phong, đó chính là loan giá của Thiên tử đương triều, Nhân Tông hoàng đế đích thân tới.

“Vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế...”

Lại một trận hô vang trời.

“Bao khanh bình thân, Bát vương thúc mau mau đứng dậy. Tất cả đều bình thân!”, Nhân Tông đỡ Bao đại nhân, Bát vương dậy, vội nói.

Bao đại nhân và Bát vương thiên tuế đứng dậy, nhìn Thiên tử, khuôn mặt mang theo vẻ nghi hoặc hỏi: “Thánh thượng, người đây là?”

Nhân Tông khẽ thở dài nói: “Hôm nay trẫm ngồi một mình trong cung, cảm thấy tâm thần không yên, ăn ngủ bất an, trái lo phải nghĩ, liền quyết định đến Khai Phong phủ nghe thăm, khanh thấy sao?”

Bao đại nhân nghe vậy, vội khom người ôm quyền hô: “Vi thần không dám, cung thỉnh Hoàng thượng!”

Hoàng thượng gật đầu, bước tới bên sườn công đường, đã có thái giám khiêng một chiếc ghế bọc đệm mềm đặt xuống bên phải ghế thái sư của Bát vương gia, mời Thiên tử an tọa.

Đến khi Bát vương cũng ngồi xuống, Bao đại nhân lại hướng hai người họ ôm quyền thi lễ, sau đó mới trở lại bàn xử án, chỉnh đốn lại tinh thần, vươn tay cầm kinh đường mộc giơ cao lên...

“Thái hậu giá đáo...”, một tiếng hô to từ ngoài công đường truyền đến.

Chúng nhân nhất thời biến sắc.

Bao đại nhân nhíu mày, sắc mặt ngưng trọng, vội đứng dậy vòng bước xuống công đường quỳ, hô to: “Bao Chẳng cung nghênh phượng giá!”

Bịch bịch, lại một cảnh quỳ xuống.

Mà chúng nha dịch, tính cả Kim Kiền trong đó, lúc này ngay cả sức lực để giật mình hoảng hốt cũng không có.

Cái đó gọi là lần đầu trống đánh sĩ khí tăng, lần hai trống vang sĩ khí giảm, lần ba trống kêu sĩ khí tận!

Chắc...

Chả lẽ cả nhà ông hoàng đế này đã bàn nhau tới phá rối Khai Phong phủ?

Chốc cái lại tới một người, rỗng rần y như là kẹo hồ lô vậy, rốt cục thì đã hết chưa thế?

Giây lát, liền thấy cung nữ váy áo rực rỡ nối gót nhau bước vào, thái giám ôm phất trần khom người tiếp nhau mà đi, đường vầy hương thơm, nghi trượng, hộ vệ quan viên, khí phái còn xa hoa hơn loan giá của Thiên tử mấy phần. Hai cung nữ vận áo gấm tay cầm quạt làm từ lông vũ chim công bước vào, tách sang hai bên, một bóng người xuất hiện.

Người này, đầu đội kim quan cẩn trân châu ngọc bích, cài trâm ngọc màu đỏ phía trên có gắn một viên dạ minh châu, lấp la lấp lánh, ánh vàng chói lọi, một thân váy tím thêu bách điều châu phượng, tinh xảo mỹ lệ vô ngần, sống động như thật; mái tóc dài hết như sa tanh đen, dây đó điểm một vài sợi bạc, dung nhan như tạc, khéo mắt ẩn hiện nếp nhăn, mắt hạnh môi đào, thướt tha mềm mại, không khó để nhận ra người này thời trẻ nhất định là một mỹ nhân tuyệt sắc.

Chỉ là, giữa mi tâm thấp thoáng vẻ tàn nhẫn, đôi con ngươi đảo một vòng lại tỏ rõ ý uy hiếp.

“Nhi thần bái kiến mẫu hậu.”

“Bát vương Triệu Đức Phương bái kiến Thái hậu!”

“Vi thần Bao Chứng khấu kiến Thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

“Thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế...”

Tiếng hô vang rền nối tiếp nhau, rất náo nhiệt.

“Hoàng nhi không cần đa lễ, mau mau đứng lên.”

Lưu hậu bước lên nắm lấy cánh tay Thiên tử nâng dậy, lại quay đầu nói: “Tất cả đứng lên đi”.

“Tạ thái hậu!”, chúng nhân lại lục tục đứng dậy.

“Mẫu hậu, vì sao hôm nay lại đến Khai Phong phủ?”, Thiên tử dịu Lưu hậu ngồi xuống ghế mềm, rũ mắt hỏi.

“Chỉ là ai gia nghe nói hôm nay Bao khanh xét xử một vụ đại án, cho nên mới đặc biệt tới đây để mở rộng tầm mắt...”, Lưu hậu liếc Nhân Tông một cái, chậm rãi mở miệng đáp.

“Mẫu hậu nói đùa rồi...”, Thiên tử cúi đầu, “sao lại khiến mẫu hậu nhọc lòng tới đây nghe thẩm...”.

“Sao...”, Lưu hậu nhướn mày, “lẽ nào hoàng nhi đến được, ai gia lại không tới được?!”.

“Nhi thần không có ý đó...”

“Vậy thì là ý gì?”

“Nhi thần chỉ là...”

“Thánh thượng!”, Bao đại nhân bước lên, ôm quyền cung kính nói, “Thái hậu nếu đã có ý này, thì nghe thẩm cũng đâu có trở ngại gì?”.

“Bao khanh...”, Thiên tử quay sang, đôi mắt sáng trong vắt ẩn hiện vẻ đau đớn, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đen của phủ doãn trước mặt.

Bao đại nhân bình tĩnh nhìn lại, hai mắt không dời.

Giây lát, long mục chậm chậm khép lại, tới khi mở ra đã không còn nhuốm chút tình cảm nào.

“Nếu mẫu hậu muốn nghe thẩm, nhi thần tất nhiên tuân lệnh!”

Đôi mày liễu của Lưu hậu khẽ động: “Nếu đã như thế thì, Bao khanh, thẳng đường đi!”.

“Bao Chứng tuân chỉ!”, Bao đại nhân chấp tay, quay người trở lại sau bàn xử án, giơ kinh đường mộc lên vỗ mạnh xuống, “Thăng đường!”.

Chúng nha dịch cuối cùng cũng thở phào một hơi, vội thẳng sống lưng, sang sảng cất tiếng:

“Uy vũ...”

“Truyền bị cáo, Quách Hòe!”

“Truyền Quách Hòe...”

Không lâu sau, bên ngoài công đường có tiếng xiềng chân xích tay va vào nhau leng xeng, một người mặc áo tù bị hai nha dịch áp giải đến.

Người này tay chân đều bị xiềng xích lại, lê bước chậm chạp, mái tóc hoa râm tán loạn, khuôn mặt bóng nhẫy phản chiếu ánh sáng, đôi con mắt gian tà ti hí hết như đường khâu, hai hàng lông mày chổi xể, bông mắt lác lư theo thân hình, một thân áo tù chật cứng, miễn cưỡng lắm mới có thể ôm được thân hình phì nhiêu của người này. Đây chính là Quách Hòe, Quách công công, người mà mấy ngày trước đã giằng co với Bao đại nhân ở cổng thành.

Người này vừa lên công đường, mấy nhân vật quan trọng cấp cao đều biến sắc.

Nhân Tông hoàng đế và Bát vương thiên tuế, bốn mắt trừng trừng nhìn Quách Hòe, sắc mặt đều sa sầm.

Lưu hậu cũng sa sầm mặt, nhưng đôi mắt hạnh lại liếc xéo phủ doãn phủ Khai Phong trên công đường, giữa mi tâm lộ ra sát khí, lạnh giọng nói: “Ai gia còn thấy kỳ quái vì sao sớm nay không thấy bóng dáng Quách tổng quản, thì ra là bị Bao đại nhân cầm tù trong phủ nha Khai Phong... Bao đại nhân, vì sao lại lạng lẽ bắt Tổng quản thái giám Tứ ti bát xứ của cấm cung đến phủ Khai Phong, có hay chăng nên giải thích với ai gia một lời?”.

Bao đại nhân chấp tay nói: “Khởi bẩm Thái hậu, Quách Hòe là bị cáo của một vụ kỳ oan, Bao Chứng chính là chiếu theo luật pháp tróc nã Quách Hòe lên công đường”.

“Làm càn! Quách Hòe chính là người bên cạnh ai gia, người một phủ doãn tam phẩm con con mà dám nói bắt là bắt. Bao Chứng, trong mắt ngươi có còn ai gia, Thái hậu này không?!” , đôi mắt hạnh của Lưu hậu trợn ngược lên, lớn tiếng quát.

“Mẫu hậu, Bao khanh chỉ phụng theo ý chỉ của nhi thần để hành sự”, Thiên tử Nhân Tông ở bên tiếp lời đáp.

“Hoàng thượng?!” , đôi mày lá liễu của Lưu hậu xoắn lại, không vui nói, “Hoàng thượng chớ nên tin lời sàm ngôn của những kẻ nịnh thần tiểu nhân này. Quách Hòe vẫn đi theo bên người ai gia, trung thành như một, đâu có thể là bị cáo của kỳ án gì chứ”.

“Mẫu hậu...”, Thiên tử Nhân Tông nhìn lên, muốn nói lại không biết nói gì.

“Thái hậu, án này nhân chứng, vật chứng đã đủ, Quách Hòe khó mà thoát tội!” Bao đại nhân cao giọng nói.

Lưu hậu quay đầu, hai mắt hơi nheo lại, hừ một tiếng, quát: “Ăn nói càn xiên! Quách Hòe theo ai gia đã nhiều năm, ai gia tự biết hắn là người thế nào, không thể có liên quan đến cái gì mà kỳ oan nào đó! Bao Chứng, chắc không phải ngươi đã bị bọn tiểu nhân che mắt, nên mới xử oan cho Quách Hòe đó chứ?”.

Bao đại nhân nheo đôi mắt sắc lại, cao giọng nói: “Nếu đã như vậy, Bao Chứng lại càng muốn đem vụ án này thẩm tra cho minh bạch rõ ràng, nếu Quách công công thật sự bị hàm oan, Bao Chứng đương nhiên sẽ trả lại sự trong sạch cho Quách công công!”.

“Bao Chứng, ngươi!”, Lưu hậu ghen lời, hung hăng lườm phủ doãn mặt đen trên công đường một lát, sau đó mới nghiêng răng nói, “Bao khanh nói rất phải! Có điều, nếu là kỳ oan, thì vì sao không có nguyên cáo, ngược lại còn thẩm vấn bị cáo trước, điều này sợ rằng không hợp tình hợp lý?”.

Bao đại nhân sắc mặt ngưng trọng, hai hàng lông mày nhíu lại.

Bát vương vội tiếp lời: “Thái hậu, không phải Bao đại nhân không thẩm vấn nguyên cáo, mà là nguyên cáo không tiện xuất hiện ở đây...”.

Lưu hậu khê nhướng đôi mắt hạnh, cười khẩy một tiếng: “Bao đại nhân luôn miệng nói coi trọng pháp lý, tôn sùng luật pháp, mà nay đến cả nguyên cáo cũng không có, vậy án này xử thế nào đây?”.

“Điều này...”, Bát vương thiên tuế tái mặt.

Thiên tử Nhân Tông khê nhắm mắt lại, thở dài nói: “Bao khanh, truyền nguyên cáo đi”.

“Bao Chứng tuân chỉ!”, Bao đại nhân ôm quyền, cao giọng: “Truyền nguyên cáo!”.

“Truyền nguyên cáo...”

Lát sau, liền thấy một thiếu niên dìu một lão phụ chậm rãi bước vào công đường.

Lão phụ này mặc áo vải thô, chậm chậm bước đi lại mang theo một thân quý khí, mi mục hiền từ, hai mắt không có thần nhìn đăm đăm về phía trước, chính là mù không chút ánh sáng, nhưng từ khi bước vào công đường lại vừa vặn chính xác nhìn về phía Thiên tử Nhân Tông đang ngồi.

Mà thiếu niên bên cạnh, thân hình thẳng tắp, dung mạo tú lệ, lại khiến người ta như thấy trước mắt bừng sáng.

Mọi người trên công đường nhìn thấy hai người này, sắc mặt đều biến đổi, mỗi người một vẻ.

Bát vương thiên tuế đổ người về phía trước, dường như muốn đứng dậy bái lạy, nhưng thân hình vừa động dậy, ngưng một chút rồi ngồi trở lại.

Thiên tử Nhân Tông thân hình thoáng run rẩy, đôi mắt trong vắt kia đăm đăm nhìn lão phụ, một tắc cũng không dời, mơ hồ lộ ra chút sắc đỏ.

Lưu hậu nheo đôi mắt hạnh lại, cũng nhìn chăm chăm lão phụ, đột nhiên, hai mắt mở lớn, nắm tay ghế chặt đến nỗi chiếc ghế gỗ kêu lạch cạch.

Quách Hòe quỳ dưới công đường, nhìn thấy rõ ràng nhất, đôi con mắt ti hí nhỏ như đường khâu bỗng nứt ra, cả thân hình đồ sộ nức ních bất giác rung rung giật giật, nhưng chỉ chưa đầy khoảnh khắc lại trở lại bình thường, chỉ là túi mắt có chút không khống chế được khe khẽ run rẩy.

“Người đâu, chuẩn bị ghế!”, Bao đại nhân cất tiếng.

Hai nha dịch khiêng một chiếc ghế thái sư tới, mời lão phụ ngồi xuống.

“Bao Chứng!”, Lưu hậu đột nhiên quát lên một tiếng, “Một thôn phụ quê mùa, bước vào công đường nhìn thấy ai gia, Hoàng thượng, Bát vương gia, lại không quỳ, người còn mời bà ta ngồi ghế cao, như thế còn ra thể thống gì?”.

Lại nhìn Lưu hậu lúc này, đã khôi phục thần sắc như bình thường, đôi mắt hạnh ẩn giấu sát khí, hoàn toàn là dáng vẻ kiêu ngạo đường bệ.

“Lẽ nào Thái hậu không nhận ra người này?”, Bao đại nhân hỏi ngược lại.

Chân mày Lưu hậu khê động: “Một thôn phụ quê mùa, ai gia làm sao có thể biết được?”.

Bao đại nhân nhướng mắt: “Thái hậu thực chóng quên, ngay cả cổ nhân cũng không nhớ được. Người này chính là người trước đây sớm chiều gần gũi, tình như tỷ muội với Thái hậu, Lý nương nương của cung Ngọc Thần!”.

“Hoang đường, Lý nương nương đã sớm vùi thân trong biển lửa lãnh cung, đâu còn có thể xuất hiện ở đây?! Người này chắc chắn là giả mạo!”

“Thái hậu!”, Bao đại nhân đề tiếng nói, “Lý nương có kim hoàn do Tiên hoàng ngự ban làm chứng!”.

“Kim hoàn có thể làm giả!”

“Vậy mời Thái hậu kiểm tra!”

Bao đại nhân quay đầu, ôm quyền nói: “Xin Lý nương nương cho mượn kim hoàn để kiểm tra!”.

©STENT:

Lý hậu gạt đầu, lấy kim hoàn từ trong người ra.

Triển Chiêu bước lên, tiếp nhận kim hoàn, quay người đưa đến trước mặt Lưu hậu, xòe tay để Lưu hậu nhìn thấy.

Lưu hậu tựa như nhìn thấy quỷ, hai mắt tròn tròn, cả người bắt giác co lại, lùi ra sau.

Hay tay Triển Chiêu khê vạy kim hoàn, kim hoàn liền mở ra, lộ rõ Cửu khúc dạ châu, ánh quang bắn ra tứ phía, rực rỡ chói mắt.

Lưu hậu da mặt co rúm lại, thân hình đột nhiên đổ về phía trước, vươn tay muốn cầm lấy kim hoàn.

Nhưng bóng áo đỏ trước mắt lóe lên một cái liền không thấy đâu nữa, lại định thần nhìn kỹ, thì thấy Triển Chiêu đã quay trở lại đứng bên cạnh Lý hậu tự bao giờ, cung kính dâng trả kim hoàn.

Chợt nghe Bao đại nhân tiếp tục nói: “Hơn nữa Lý nương nương và Bát vương thiên tuế cùng Địch nương nương cũng đã thừa nhận, đương nhiên đó là sự thật!”.

“Nói vậy!”, Lưu hậu đứng phắt dậy, hung tợn nhìn Bao đại nhân nói: “Bát vương gia trước đó vẫn làm khách trong cung của ai gia, đâu ra thời gian rảnh mà đi nhận người...”, nói đến đây, giọng Lưu hậu tắc lại, quay đầu nhìn Bát vương gia, khóe miệng nhếch lên, “Địch nương nương...”.

Mắt hạnh chớp một cái, Lưu hậu lại ngồi vào ghế, quay đầu trừng mắt nhìn Bao đại nhân, lạnh giọng nói: “Nếu đã như thế, vì sao Bao đại nhân còn không mau lôi kẻ này ra ngoài chém?!”.

“Vì sao phải chém?”, Bao đại nhân trừng mắt nhìn lại.

Lưu hậu hơi nhướng mày, cười khẩy nói: “Năm đó Lý phi cung Ngọc Thần sinh hạ yêu nghiệt, gây họa cho hậu cung, bị giam vào lãnh cung, không xử tử ả đã là ân huệ lớn bằng trời của Tiên hoàng rồi. Nhưng ả chẳng những không biết cảm kích hoàng ân, ngược lại còn tự tiện trốn khỏi lãnh cung, đó chính là tội khi quân phạm thượng, lẽ nào còn không nên giết ư?”.

Bao đại nhân tròn trĩnh hai mắt sáng quắc như điện, bắn thẳng về phía Lưu hậu, trầm giọng quát: “Nếu chuyện năm đó là do có kẻ rắp hãm hại, Lý nương nương bị kẻ khác vu oan thì nên làm thế nào?”.

“Người nói cái gì?!", Lưu hậu tròn mắt quát.

Bao đại nhân lại quay phắt đầu, giơ kinh đường mộc vỗ “chát” một tiếng, quát lớn: “Quách Hòe, ngươi đã biết tội chưa?!”.

Quách Hòe quỳ dưới công đường bỗng nhiên nghe thấy Bao đại nhân quát, bắt giác cả thân hình đầy thịt run lên, lát sau mới ổn định lại, ngược mắt uể oải nhìn Bao đại nhân một cái, mí mắt giật giật nói: “Bao đại nhân, Quách Hòe một thân trong sạch, làm gì có tội?”.

“Chát!”, kinh đường mộc vang lên.

Bao đại nhân ánh mắt sắc bén bắn thẳng vào Quách Hòe, nghiêm giọng quát:

“Quách Hòe, ngươi mưu đồ phản nghịch, gian ngoan khó lường, dùng một con mèo đánh tráo long nhi do Lý nương nương cung Ngọc Thần mới sinh hạ, mưu hại Hoàng tử, tâu lời gièm pha mê hoặc Tiên hoàng, khiến cho Lý nương nương cung Ngọc Thần bị hãm oan hai mươi mấy năm trời, chịu nỗi khổ ly hương xa xứ. Sau đó ngươi còn mưu hại cung nữ Khấu Châu, giết người diệt khẩu, những hành vi đó đi ngược lại luân thường đạo lý, mất hết nhân tính, dù có chết vạn lần cũng không đền hết tội, ngươi còn dám nói bản thân trong sạch, còn dám nói mình vô tội sao?!”

“Toàn lời bậy bạ!”, Lưu hậu quát lên, “Bao Chửng, quả thực ngươi đang nói càn, miệng toàn lời tà môn mê hoặc kẻ khác! Hoàng thượng, người còn chờ gì nữa mà không lôi cái tên nghịch thần này ra ngoài chém đầu thị chúng?!”.

Thiên tử ngược mắt nhìn Lưu hậu một cái, hờ hững nói: “Mẫu hậu, hãy bình tĩnh chớ có nóng giận, nghe Bao khanh thẩm vấn kỹ lưỡng đã”.

“Hoàng thượng?!", Lưu hậu chấn kinh, trừng mắt nhìn Thiên tử Nhân Tông, khuôn mặt tràn ngập vẻ khó tin.

Còn Thiên tử thì bình thản nhìn về phía trước, vẻ mặt thản nhiên, không nói thêm gì nữa.

“Bao Chứng tuân chỉ!”, Bao đại nhân ôm quyền, lại đưa mắt lạnh lùng quát: “Quách Hòe, hành vi phạm tội như vậy, ngươi còn gì để nói?!”

Chỉ thấy Quách Hòe ngược nhìn Bao đại nhân một cái, đôi mắt ti hí nhướng lên, cười khẩy một tiếng, “Bao đại nhân, ngài nói những điều đó, ta nghe mà chẳng hiểu nửa câu!”

Bao đại nhân trợn mắt nhìn Quách Hòe, cũng cười lạnh nói: “Người đâu, truyền Trần Lâm, Trần công công!”

“Truyền Trần công công...”

Không lâu sau, liền thấy Trần công công đi nhanh tới công đường, khom người bái lạy: “Trần Lâm khấu kiến Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, Thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế, Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

“Bình thân”, Nhân Tông mở miệng.

Trần Lâm đứng dậy, lại khom người thi lễ: “Trần Lâm bái kiến Bao đại nhân”.

“Trần công công không cần đa lễ”, Bao đại nhân chậm rãi nói, “Bản phủ mời Trần công công đến đây chính là muốn hỏi về một bản án cũ năm đó, mong Trần công công hãy căn cứ theo sự thực để nói”.

“Bao đại nhân mời hỏi.”

“Xin Trần công công hãy đem chuyện tai nghe mắt thấy trong đêm Lý nương nương cung Ngọc Thần sinh hạ li miêu thuật lại một lần nữa, một chữ cũng không được bỏ sót.”

“Được”, Trần Lâm ôm quyền, hít sâu một hơi, rồi chìm vào trong hồi ức, chậm rãi kể, “Đêm ấy, Trần Lâm hồi cung sau khi đi mua rau quả, nửa đường gặp cung nữ Khấu Châu của cung Kim Hoa...”

Trần Lâm nét mặt bi thương, vừa kể vừa khóc, kể đến đoạn thảm khóc liền khóc nức lên gấp cả người xuống...

Lại nhìn những người ngồi nghe bên hông công đường...

Mấy người của Khai Phong phủ đã sớm biết sự tình, lúc này cũng là nét mặt bi phần, còn nha dịch hai bên khuôn mặt đều mang vẻ bất nhẫn.

Bát vương thiên tuế khuôn mặt đầy những dấu lệ, Thiên tử Nhân Tông hai mắt nhắm chặt.

Lý hậu, đôi mắt mù không chớp không động, chỉ lặng lẽ rơi lệ.

Phạm Dung Hoa bên cạnh hai mắt cũng đỏ hoe.

Kim Kiền đứng bên cạnh cửa, cũng cảm thấy sống mũi cay cay.

Lưu hậu, Quách Hòe nét mặt lúc xanh lúc trắng, đặc biệt là khi Trần Lâm nhắc đến chuyện đưa Thái tử đến cung Nam Thanh, thì thân hình hai người đều chấn động.

Tới khi Trần Lâm vừa khóc vừa kể, nức nở ngắt quãng thuật lại xong thì thời gian cũng đã qua một tuần hương.

Cả công đường tĩnh lặng.

“Chát!”, kinh đường蓦然 đột nhiên vang lên.

“Quách Hòe, ngươi còn gì để nói?!” , Bao đại nhân quát.

Thân hình núc ních đầy những thịt với mỡ của Quách Hòe dồn đông dưới công đường, hồi lâu cũng không có động tĩnh gì.

“Người đâu, đem lời chứng của Bát vương thiên tuế cho hần xem!”

Trương Long cầm lời chứng trên bàn lên, đặt trước mặt Quách Hòe.

Chỉ thấy đồng thịt mỡ dưới công đường co giật, đầu vươn về phía trước, rồi lại co rúm tại chỗ, im bất không chút tiếng động.

“Lời chứng đó, cầm cho ai gia xem...”, Lưu hậu, người này giờ vẫn không lên tiếng đột nhiên ra lệnh.

Trương Long ngược nhìn Bao đại nhân, liền thấy Bao đại nhân khẽ nhú mày, gật gật đầu.

Lưu hậu đưa tay nhận lời chứng, chăm chú xem, càng xem đôi mắt hạnh càng trở nên lạnh lẽo, sắc mặt càng trở nên trắng bệch, đến khi xem xong thì đôi môi đã tím tái, hai tay run rẩy không ngừng, ngay cả lời chứng trong tay cũng không cầm nổi, rơi xuống đất.

Đột nhiên, một tràng cười dài thê lương phát ra từ miệng Lưu hậu:

“Ha ha ha... ha ha.. Li miêu tráo Thái tử... Bát Tam thế tử... Thái tử... Hoàng thượng... Ha ha ha... người tính không bằng trời tính... ha ha...”

Mọi người đều kinh hãi, ngẩn ra nhìn Lưu hậu đang cười như điên như dại không ngừng.

“Mẫu hậu...”, Nhân Tông, hai mắt ảm đạm, cánh tay chậm chậm đưa lên, muốn nắm lấy cánh tay Lưu hậu, nhưng giờ lên được nửa đường lại từ từ hạ xuống, ánh mắt buồn bã, không nói thêm gì nữa.

Bát vương gia quay nhìn Lưu hậu, thở dài một tiếng, lắc đầu không nói.

Kim Kiên đứng một bên thấy khó hiểu, trầm nghĩ:

Bà Lưu hậu này uống nhầm thuốc hay là đã xảy ra chuyện gì? Vừa mới rồi còn mang dáng vẻ kiêu ngạo hống hách, sao chỉ nghe Trần Lâm nói đưa Thái tử đến cung Nam Thanh, rồi xem lời chứng của Bát vương gia thì lại biến thành bộ dạng như vậy, hết như là bị kích thích quá độ?

Lại thấy Bao đại nhân thu hồi lời chứng, nhìn Lưu hậu một cái, thở dài nói: “Trong cũi u minh, tất có công lý chính nghĩa bảo hộ, có đạo trời chính khí phù trợ!”

Hử?

Kim Kiên chớp chớp mắt, nhớ lại những lời cuồng dại của Lưu hậu khi này, lúc này mới hiểu ra, thâm kinh ngạc:

Ôi cha, mình đã quá quen thuộc với vụ án “Li miêu hoán thái tử”, cho nên cứ nghĩ bản thân biết rất tường tận về các đương sự cũng như sự việc có liên quan trong vụ án này.

Bây giờ nghĩ kỹ lại mới biết, cung nữ Khấu Châu kia đến chết cũng không tiết lộ nửa lời về tung tích của Thái tử, cho nên Quách Hòe và Lưu hậu từ đầu chí cuối đều không biết Thái tử đã được đưa đi đâu, tất nhiên cũng không biết Thái tử bị tráo bởi con mèo khi đó lại trở thành Tam thế tử của Bát vương gia, sau lại trở thành Thiên tử đương triều...

Chắc chắn, nháo loạn nửa ngày trời, hai boss phe phản diện mới biết mình đã dương dục kẻ địch lớn nhất thành người, lại còn đưa y lên ngôi Hoàng đế...

Haizzz... Quả thực là người tính không bằng trời tính, chẳng trách Lưu hậu chớp mắt một cái đã loạn thần kinh như vậy...

Chắc, cái vị Bát vương thiên tuế này cũng là nhân vật thâm tàng bất lộ!

Lão Bao cũng thật lợi hại, đòn phủ đầu này, đánh một cú đủ đau tê tái!

Chỉ thấy Bao đại nhân vỗ kinh đường mộc một tiếng, lại quát: “Quách Hòe, bây giờ ngươi còn gì để nói?!”.

“Ha ha ha...”, chợt nghe một tràng cười điên dại phát ra từ đồng thịt rúm ró dưới công đường, cười đến nổi mà đám thịt rung lắc dữ dội cơ hồ như chảy cả ra mỡ.

Mọi người đều trợn trừng mắt.

Lưu hậu nghe thấy tiếng cười của Quách Hòe thì dần dần ngưng cười, khôi phục lại vẻ bình thường, thần nhiên ngồi tựa vào lưng ghế, nhìn Bao đại nhân một cái, khóe mắt nhướng lên, cười khẩy không nói.

Quách Hòe vừa cười vừa thách người dậy, nhìn Bao đại nhân trên công đường, cười lớn biến thành cười khẩy, nói từng tiếng một: “Bao đại nhân, câu chuyện bịa này cũng hay lắm! Quả thực rất tức cười!”

Bao đại nhân trừng mắt, quát: “Quách Hòe, nay nhân chứng, vật chứng đã đủ, ngươi còn dám xảo ngôn chống chế!”

Quách Hòe cười khẩy mấy tiếng: “Nhân chứng, nhân chứng nào?!”

“Trần Lâm Trần công công, Bát vương thiên tuế đều là nhân chứng!”

“Vậy Quách Hòe bạo gan hỏi Bao đại nhân, hai người họ có từng tận mắt nhìn thấy Quách Hòe dùng mèo tráo Thái tử không?!” Quách Hòe nhướn mày hỏi.

Bao đại nhân nhất thời ghen lời.

Trần Lâm bước lên, hét: “Là Khấu Châu chính miệng nói, tận tai ta nghe thấy!”

“Vậy thì sao nào?!” Quách Hòe hừ lạnh một tiếng, “Trần công công chỉ nghe những lời nhảm nhí, sao có thể làm chứng? Nếu là Khấu Châu tận mắt nhìn thấy, vậy thì gọi Khấu Châu ra đây làm chứng!”

“Ngươi!”, Trần Lâm nhất thời giận dữ, chỉ vào Quách Hòe, cả người run rẩy không ngừng quát: “Khấu Châu vì không chịu nổi ngươi dùng nghiêm hình tra khảo đã nhảy lầu tự vẫn, làm sao còn có thể ra làm chứng?”

“Cái đó gọi là chết không đối chứng, như thế sao có thể định tội ta được?!” Quách Hòe cười khẩy nói.

Trên công đường nhất thời lâm vào tĩnh lặng.

Chúng nhân đều bắn thẳng mục quang về phía Bao đại nhân.

Chỉ thấy Bao đại nhân cau chặt mày, sa sầm mặt không nói.

“Bao khanh, nếu đã không thể định tội Quách Hòe, vậy thì hãy để Quách Hòe theo ai gia hồi cung”, Lưu hậu ung dung buông ra một câu.

Lưu hậu bình thần nhìn thẳng vào Bao đại nhân, trong đôi mắt hạnh khép hờ bắn ra hàn quang rợn người, sát khí gai mắt.

Chúng nhân nhất thời buốt lạnh cả người.

Lẽ nào Lưu hậu định giết Quách Hòe diệt khẩu?!

Bao đại nhân nhìn trả lại, mi mày dựng ngược, võ kinh đường mộc, nói: “Án này để sau tái thẩm, bãi đường!”

“Khoan đã!”, Lưu hậu đứng phắt dậy, quát, “Nếu Bao khanh đã không cách nào định tội Quách Hòe được, thì phải phóng thích Quách Hòe!”

“Thái hậu!”, Bao đại nhân ôm quyền, “Quách Hòe tuy chưa bị định tội, nhưng vẫn là nghi phạm, không thể phóng thích!”

“Bao Chứng, đây chính là ý chỉ của ai gia, ngươi dám không nghe?!”

“Xin thứ cho Bao Chứng không thể tuân lệnh!”

“Thái hậu!”, Bát vương thiên tuế đột nhiên tiến lên, ngăn trước mặt Lưu hậu nói, “Bao đại nhân hành sự theo pháp luật, mong Thái hậu khoan thứ!”

Đôi mắt hạnh của Lưu hậu long lên sóng sọc: “Bát vương, chuyện của ai gia còn không đến phiên ngươi quản!”

Bát vương cũng trợn trừng hai mắt: “Lẽ nào còn muốn bản vương thỉnh tới Kim giản[2] Tiên hoàng ngự ban mới thôi?!”

[2] Giản: Một loại binh khí cổ, dạng côn, dài khoảng bốn thước, có bốn cạnh không có mũi nhọn, lợi cho việc chiến đấu trên bộ.

“Người!!!”, Lưu hậu bước lên một bước, neho mắt nhìn Bát vương hồi lâu, rồi đột nhiên cong môi lên, cười khẩy: “Ai gia muốn xem xem các người còn có thể làm gì?”.

Dứt lời, lại liếc xéo Bao đại nhân một cái, phất ống tay áo: “Khởi giá, hồi cung!”.

“Thái hậu khởi giá, hồi cung...”

“Thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!”, chúng nhân quỳ tiến.

Bóng người chớp động, đoàn tùy tùng của Thái hậu rời khỏi công đường.

“Bát vương, theo trẫm hồi cung ngồi một lát...”, Hoàng đế Nhân Tông cũng đứng dậy, chậm rãi nói.

“Thần tuân chỉ”, Bát vương vội ôm quyền thi lễ.

“Hoàng thượng khởi giá, hồi cung...”

“Bát vương khởi giá...”

“Cung tiễn thánh giá, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Đôi đồng tử trong mắt Thiên tử lạc thần, Nhân Tông chậm rãi bước, tới khi đi tới bên cạnh Lý hậu thì khẽ khựng lại một chút, rồi dứt khoát nhấc gót, bước ra khỏi công đường.

Tới khi loan giá rời khỏi, chúng nhân Khai Phong phủ mới từng người một đứng thẳng dậy.

Chợt nghe Bao đại nhân trầm giọng ra lệnh: “Vương Triều, Mã Hán, áp giải Quách Hòe vào đại lao, canh giữ cẩn mật! Trương Long, Triệu Hổ, hộ tống Lý nương nương về sương phòng, bảo vệ nghiêm cẩn!”.

“Thuộc hạ tuân lệnh!”

“Thuộc hạ tuân lệnh!”

“Công Tôn tiên sinh, Triển hộ vệ, Kim bổ khoái, theo bản phủ trở lại khách sảnh.”

“Dạ!”

“... Dạ.”

Khách sảnh, lại là khách sảnh!

Chỗ này phòng thủ quá kém, lại xung khắc với bát tự^[3] của mình, thực sự không thích hợp để ở lâu.

[3] Bát tự: Còn có tên gọi khác là tứ trụ, là tám chữ thiên can địa chi tra trong lịch pháp, căn cứ vào giờ, ngày, tháng, năm sinh theo âm lịch để tính ra, là một dạng bói toán dựa vào tám chữ này để đoán mệnh cách.

Tuy nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng Kim Kiên vẫn an phận canh giữ tại nơi này, muốn trốn cũng chẳng trốn được.

“Công Tôn tiên sinh, chẳng biết tiên sinh có diệu kế gì không?”, Bao đại nhân ngồi giữa khách sảnh, sắc mặt u ám.

Công Tôn tiên sinh vuốt râu trầm ngâm, hồi lâu sau mới chậm rãi cất tiếng: “Kế sách duy nhất, chính là phải mời Khấu Châu ra làm chứng, khi đó mới có thể định tội Quách Hòe được!”.

Mọi người nghe xong đều cả kinh.

Triển Chiêu kinh ngạc nói: “Khấu Châu đã chết hơn hai mươi năm, sao có thể ra làm chứng?”.

Công Tôn tiên sinh nghe vậy khẽ mỉm cười: “Triển hộ vệ còn nhớ ô bồn án không?”.

“Ô bồn án?”, Triển Chiêu thoáng nhớ lại, cũng không biết nghĩ ra cái gì, khuôn mặt tuần tú hơi biến đổi, rũ mắt đáp, “Triển mỗ đương nhiên nhớ rồi!”.

Kim Kiên nghe mà toàn thân run rẩy, một dự cảm không lành dâng lên trong lòng.

“Ý của Công Tôn tiên sinh là...”, hai mắt Bao đại nhân chậm chậm chuyển động, cuối cùng ghim thẳng vào người Kim Kiền.

Công Tôn tiên sinh bình thần nhìn Kim Kiền, vuốt râu cười nói: “Kim bồ khoái có thiên phú dị bẩm, có thể giao tiếp với hồn phách, liệu có thể giúp đại nhân một tay, phá án này không?”.

Ồ hả? Chẳng lẽ cái lão Công Tôn Trúc Tử này tính bảo mình gọi ma tới?

My God!

Mình chỉ là một người hiện đại tới từ tương lai, không phải người trời giáng phàm, cái chuyện gọi ma bắt quỷ này, mình làm sao điều khiển được!

“Công Tôn tiên sinh!”, Kim Kiền vội bước lên, ôm quyền cao giọng nói, “Thuộc hạ vô đức vô năng, làm sao có thể đảm đương nhiệm vụ trọng đại này, xin tiên sinh hãy tìm người hiền khác, chớ để lỡ đại sự!”.

Công Tôn tiên sinh lại lắc đầu nói: “Kim bồ khoái nói sai rồi, việc này không phải là Kim bồ khoái thì không có ai có thể đảm đương được!”.

“Công Tôn tiên sinh...”, Kim Kiền ngẩng đầu lên, da mặt không không chế được mà co rúm lại.

Cái cây gậy trúc này, chả lẽ có thù với mình à?

“Công Tôn tiên sinh, thuyết quỷ thần này...”, Bao đại nhân cũng có chút do dự, ngập ngừng nói.

“Đại nhân không cần lo lắng, nếu có Kim bồ khoái tương trợ, lại thêm kế của học trò, nhất định sẽ thành đại sự!”, Công Tôn tiên sinh đột nhiên ôm quyền, nghiêm sắc mặt nói.

“Ồ?”, Bao đại nhân và Triển Chiêu hai mắt cùng sáng lên, “Xin lắng nghe cho tỏ tường!”.

...

Nửa tuần hương sau.

“Công Tôn tiên sinh, quả nhiên là diệu kế!”, Bao đại nhân đề giọng khen.

“Công Tôn tiên sinh túc trí đa mưu, Triển mỗ bội phục”, Triển Chiêu cũng mang vẻ mặt khâm phục nói.

“Hai vị quá khen!”, Công Tôn tiên sinh ôm quyền đáp, ngưng một chút, lại quay đầu nhìn Kim Kiền nghiêm giọng nói, “Chỉ là kế này nhất định phải có Kim bồ khoái tương trợ, Kim bồ khoái có nguyện ý không?”.

Mục quang của mọi người bắn về phía Kim Kiền.

Kim Kiền trầm thổ dài một tiếng, ôm quyền đáp: “Thuộc hạ nhất định sẽ dốc toàn lực!”.

Chắc, lời của Công Tôn Trúc Tử, ai dám không theo?

“... Thuộc hạ xin cáo lui trước.”

“Làm phiền Kim bồ khoái!”

Kim Kiền ôm quyền khom người thi lễ rồi bước ra, gục đầu, lão đảo bước về phía Tam ban viện, tới khi về đến phòng mình vẫn chưa hoàn hồn lại.

Còn Trịnh Tiểu Liễu vừa thấy Kim Kiền trở về liền vui mừng không thôi, vội bước tới chào hỏi:

“Kim Kiền, cậu trở về rồi... Ồ kìa? Cậu sao thế, sao sắc mặt xấu thế kia? Chẳng lẽ có người ức hiếp cậu? Cậu hãy nói cho tôi biết, tôi sẽ đi trút giận cho cậu!”

Trút giận? Tìm ai trút giận đây? Công Tôn Trúc Tử ư?

Thôi đi thôi đi, mình còn muốn sống thêm vài năm!

Kim Kiền chậm chậm ngẩng đầu lên, yếu ớt nói: “Tiểu Liễu, nhờ anh giúp tôi một chuyện...”.

“Không thành vấn đề!”, Trịnh Tiểu Liễu vỗ ngực một cái, “Trợ giúp huynh đệ không màng mạng sống, quyết chẳng chối từ!”.

“Giúp tôi mua hai cây nến trắng...”

“Được... Hả? Nến trắng?”

“Lại mua thêm hai xấp giấy vàng, một cái lư hương, cả hương nữa...”

“Kim Kiên, lẽ nào, nhà cậu có người thân qua đời ư...”

“Mua thêm một thanh kiếm bằng gỗ đào...”

“Hả?”

“Một cái thủ lợn”

“Hở?”

“Một bộ quần áo đạo sĩ...”

“Kim, Kim Kiên, rốt cuộc cậu muốn làm gì?”

“Giả thần giả quỷ...”

“Hở?”

Chỉ thấy Kim Kiên ngẩng phắt đầu lên, nét mặt nghiêm nghị hùng hồn: “Tôi muốn chiêu hồn!”.

Dưới ánh mặt trời chói chang của buổi trưa, da mặt Kim Kiên một bên rúm rỏ, một bên giật giật, hiện ra vô cùng rõ ràng.

129. Q.8 - Chương 10

Lần hai xử Quách Hòe, vờ ma làm chứng,

Vinh quang thăng Hiệu úy, tiền đồ rộng mở.

Nhắc tới đại lao Khai Phong phủ là người ta nghĩ ngay đến danh tiếng lẫy lừng như sấm động bên tai trong cả hai giới hắc đạo và bạch đạo, chẳng ai là không biết, chẳng ai là không rõ.

Đầu tiên, đại lao này canh giữ nghiêm ngặt, kín kẽ đến mức một ngọn gió cũng không thổi qua được, phạm là những kẻ cướp ngục tên nào tên nấy đều chọn đường vòng mà đi, tránh còn không kịp nữa là.

Thứ đến, phạm nhân bị giam giữ trong lao lại càng không giống với những nơi khác, dưới thì có trộm đạo ăn cắp vặt, trên thì có vương công đại thần, cao thấp sang hèn đều đủ cả, tuyệt không vàng thau lẫn lộn.

Có điều, chuyện khiến cho bách tính thành Biện Lương bàn tán say sưa nhất lại chính là ngục tốt trong đại lao của Khai Phong phủ.

Nhắc tới những ngục tốt này, cũng thực có chút đáng thương, mỗi ngày từ sáng đến tối đều ở trong nhà lao chẳng được nhìn thấy ánh mặt trời. Bao đại nhân quân rất nghiêm, Công Tôn tiên sinh lại càng cần cơ chặt chẽ, so với những đại lao của các phủ nha khác thì thực sự chẳng xơ múi được chút “màu mỡ” nào; từ sau khi Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ Triển đại nhân tới nhậm chức, tần suất cướp ngục giảm mạnh, lại càng không có cơ hội để hoạt động gân cốt, thật đúng là chẳng có niềm vui và hứng thú gì cả, các ngục tốt chỉ đành thăm dò nghe ngóng chuyện bên lề của các nhân vật bị nhốt trong lao, bàn tán những tin tức vĩa hè mà thôi.

Ai mà ngờ được chỉ dựa vào mấy câu chuyện vĩa hè hành lang đó mà họ lại vang danh thiên hạ.

Nói đến ngục tốt của Khai Phong phủ thì người nào người nấy đều là những nhân vật phi phạm, phạm là những nội tình bí mật trong các vụ án lớn không gì là không biết, những chuyện bên lề trong các vụ án nhỏ không gì là không thông, hơn nữa ai cũng có tài ăn nói, miệng lưỡi trơn tru sắc bén. Dem ra so sánh, nếu không tính Kim bồ khoái cao thủ mặc cả đệ nhất thành Biện Lương, thì những ngục tốt này đều xếp

hàng đầu cả, chỉ cần tùy tiện kéo một người ra ngoài, đến quán trà ngồi uống nước, tùy ý kể một, hai đoạn truyện là có thể hấp dẫn được rất đông chúng bách tính vây xung quanh, dần dà, cũng có người dựa vào đó mà kiếm được bữa cơm chén nước.

Cho nên, mặc kệ là nhân vật lớn nào tới đại lao của Khai Phong phủ, những ngục tốt này đều cao hứng hơn bất cứ ai. Họ sung sướng đi thăm dò các tin tức hành lang, chuyện vĩa hè, sau đó thì ra bên ngoài tám chuyện, gần như chắc chắn là lại được bao ăn bao uống.

Tỉ như lần này, hôm nay trong đại lao có một vị tổng quản nội cung mới tới, nghe nói là tâm phúc của Thái hậu đương triều, mấy ngục tốt trong đại lao Khai Phong phủ liền vui như Tết, hưng phấn mãi không thôi. Mọi người liền hợp nhau lại bày kế, rồi sau đó chia nhóm ra hành sự, đi khắp nơi thăm dò tin tức, đến bữa tối thì quay về báo cáo, tổng hợp lại.

Vừa qua giờ thấp đèn, trong đại lao Khai Phong phủ, mấy ngục tốt ngồi quây quần lại nghỉ ngơi ở cửa phòng giam, chụm đầu lại nhỏ to bàn tán.

“Này này, huynh đệ, huynh nghe được tin tức gì rồi?”

“Lạ lắm, Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh ở trong khách sảnh suốt, cũng không biết đang bàn bạc cái gì, nghe nói ngay cả bữa tối cũng không ăn.”

“Triển đại nhân và mấy vị Hiệu úy đại nhân thần sắc thấy căng thẳng lắm, các bồ khoái trong phủ cũng khẩn trương vô cùng, xem ra đêm nay có chuyện lớn rồi.”

“Không sai, tôi cũng nghe nói, đêm nay Bao đại nhân định thẩm vấn Quách Hòe...”

“Mấy vị sai dịch, có thể nói cho ta nghe một chút không?”, đám người vừa nói tới đây, bỗng nghe thấy tiếng nói truyền ra từ một gian nhà lao.

Hả?

Mấy ngục tốt đồng thời quay đầu lại, nhìn chăm chăm về phía phạm nhân trong phòng giam.

Chỉ thấy người này, thân hình béo múp, mặt mày bóng nhẫy, đôi mắt ti hí nhỏ như đường khâu, treo phía dưới là hai bông mắt chảy xệ, tuy một thân áo tù nhưng vẻ mặt vẫn rất nhớn nhợ tự đắc, chính là đại thái giám Quách Hòe vừa mới bị đưa vào tối qua.

Nhất thời mấy ngục tốt sa sầm mặt, nói: “Biến đi biến đi, hóng hớt cái gì, cứ ngoan ngoãn mà ở đó đi!”.

Quách Hòe đi tới trước cửa phòng giam, nhướn mày nói: “Nếu điều mấy vị nói là về vụ án của ta, tại sao ta không thể nghe chứ?”.

Một ngục tốt cau mày, quát: “Chính là vì nói về vụ án của ngươi, nên ngươi mới không được phép nghe!”.

Quách Hòe hơi sa sầm mặt: “Ta là người bên cạnh Thái hậu, ngươi dám nói với ta như vậy hả?!”.

“Ôi trời! Người bên cạnh Thái hậu à...”, mấy ngục tốt đi đến trước mặt Quách Hòe, đánh giá hẩn một phen, không khỏi cười rộ lên, “Vậy thì sao nào? Mặc kệ ngươi là người bên cạnh ai, đã vào đại lao của chúng ta thì chỉ là một tên tù! Đừng nói ngươi là thái giám, trước kia có vị phò mã tên gọi Trần Thế Mỹ, kiêu ngạo hống hách hơn ngươi nhiều mà huynh đệ chúng ta còn không thèm để vào mắt!”.

Một bên bông mắt của Quách Hòe nẩy lên, y híp đôi mắt nhỏ như đường khâu lại, đưa tay rút cây trâm cài trên búi tóc ra, nói: “Vậy có cái này, mấy vị có bằng lòng nói cho ta nghe được không?”.

Nguồn ebook: s://.luv-ebook.com

Mấy ngục tốt vừa nhìn thấy cây trâm này, hai mắt sáng rực lên.

Cây trâm đó chính là trâm ngọc thượng đẳng được chạm khắc rất tinh xảo.

Một chú ngục tốt giật lấy cây trâm ngọc, cầm trong tay chăm chú xem xét cả một lúc lâu, khi ngẩng đầu lên đã là vẻ mặt tươi cười: “Không biết Quách công công muốn hỏi cái gì?”.

“Chính là hỏi chuyện Bao đại nhân đêm nay muốn thẩm vấn ta, mấy vị có biết không?”

“Vậy thì công công hỏi đúng người rồi. Các huynh đệ chúng tôi thạo tin nổi danh trong Khai Phong phủ này, dù là chuyện gì cũng không thể giấu được lỗ tai của chúng tôi”, ngục tốt bên cạnh cười nói.

Quách Hòe khẽ nhướng mày nói: “Vậy hôm nay Bao Chứng vừa mới thăng đường thẩm vấn ta xong, vì sao còn muốn thẩm vấn buổi đêm?”.

“Ô! Có thật là ngài không biết hay giả vờ không biết đấy?”, một ngục tốt khuôn mặt tràn ngập vẻ kinh ngạc kêu lên, “Bao đại nhân thẩm án trong đêm chính là xử ma đó!”.

“Xử ma?”, Quách Hòe nhíu mày, “Lời này giải thích thế nào?”.

Mấy ngục tốt trợn trừng nhìn Quách Hòe, dị khẩu đồng thanh nói: “Bao đại nhân nổi danh ‘Ngày xử dương, đêm thẩm âm’, cả cái thành Đông Kinh Biện Lương này ai mà lại không biết!”.

“Ngày xử dương, đêm thẩm âm?”, chân mày Quách Hòe lại càng nhíu chặt.

“Chính là ban ngày xử các vụ án trên dương gian, còn ban đêm thì thẩm vấn các án oan của âm giới!”, một ngục tốt giải thích.

“Ban đêm thẩm vấn âm giới?”, đôi mắt ti hí nhìn lướt qua các ngục tốt một lượt, Quách Hòe cười khẩy một tiếng: “Hoang đường! Thực đúng là hoang đường!”.

“Ôi trời, công công, đây hoàn toàn là sự thật!”, mấy ngục tốt kêu lên.

“Vậy Bao Chứng làm quan nhiều năm như vậy, sao trước giờ ta chưa từng nghe nói đến hắc có bản lĩnh này?”, Quách Hòe nhướng mày cười khẩy nói.

“Ôi chao, công công ngài không biết rồi!”, một ngục tốt bước lên, hạ giọng nói, “Bao đại nhân không có năng lực này, nhưng thuộc hạ của Bao đại nhân lại có!”.

“Ồ?”, Quách Hòe tựa như cũng hứng thú, đôi lông mày chỗi xể nhếch lên, “Là Công Tôn Sách, hay là Triển Chiêu?”

Tất cả ngục tốt đều đồng thời lắc đầu: “Công Tôn tiên sinh và Triển đại nhân tuy bản lĩnh rất lớn, nhưng lại không có bản sự này”.

“Thế thì là vị nào tài năng vậy?”

Mấy ngục tốt đều nhìn ngó bốn xung quanh, lại đưa mắt nhìn nhau, mới đẩy một người tiến lên, hạ giọng nói:

“Trong Khai Phong phủ chúng tôi có một bồ khoái, họ Kim tên Kiên, đừng thấy hắn ta vừa gầy vừa nhỏ mà coi thường, hắn là một kỳ nhân đấy, được thiên phú dị bẩm, có khả năng chiêu hồn thông linh với quỷ thần. Từ khi hắn ta đến phủ Khai Phong này, Bao đại nhân liền có thể xử âm phán quỷ!”

Quách Hòe nhếch đôi mắt ti hí, cười phì một tiếng.

Viên ngục tốt đó lại tiếp: “Công công ngài đã từng nghe tới vụ án ô bồn chưa?”.

“Ô bồn án?”, Quách Hòe nheo mắt, ngẫm nghĩ một lát, nói: “Có nghe qua, chỉ là lời đồn nơi xó chợ, nói cái gì mà Bao Chứng giải oan cho một hồn bị phong bế trong ô bồn. Theo như ta thấy thì hoàn toàn là những lời nói vô căn cứ!”.

“Công công, chuyện đó trăm ngàn lần đều là sự thật!”, mấy ngục tốt lại cùng hạ giọng nói.

Một ngục tốt trong đám khuôn mặt tràn ngập vẻ kinh sợ thốt lên: “Nha dịch trên dưới Khai Phong phủ đều tận mắt nhìn thấy, chính Kim Kiên đã chiêu gọi oan hồn trong chiếc ô bồn đó xuất ra, nhập vào người hắn, lên công đường làm chứng. Thậm chí ngay cả chuyện lúc oan hồn đó sắp chết cũng đều nói rõ ràng đầu ra đuôi, dọa cho đôi huynh đệ sát nhân kia sợ đến vỡ mật, liền vội vàng dập đầu nhận tội!”.

“Còn có, đến cả vợ con của Lưu Thế Xương, oan hồn trong ô bồn kia cũng thừa nhận đó chính là chồng, là cha mình!”, một ngục tốt khác tiếp lời.

Quách Hòe nghe xong, đôi mắt ti hí khẽ mở, bụng mắt hơi run lên, nói: “Thật có chuyện này sao?”

“Trăm ngàn lần đều là sự thật!”, mấy ngục tốt cùng sắt son thề thốt.

Một ngục tốt lại nhìn xung quanh, bước lên nói: “Công công, Bao đại nhân đã căn dặn từ trước, nội tình vụ án này nhất định không được lộ ra, nay mấy huynh đệ chúng tôi cũng vì nể mặt ngài nên mới nói cho ngài biết sự thật. Ngày sau nếu công công có thể ra khỏi đây, ngàn vạn lần đừng lộ ra là nghe mấy huynh đệ chúng tôi nói đấy, chuyện này có quan hệ đến bát cơm của mấy người chúng tôi đó!”.

Quách Hòe quét đôi mắt ti hí qua vẻ mặt khiếp sợ của mấy người họ, bọng mắt giật lên giật xuống, khoát khoát tay.

Mấy ngục tốt thấy thế, lúc này sắc mặt mới hòa hoãn lại, ôm quyền cảm tạ, nhìn bốn xung quanh rồi nhanh chóng rời đi.

Chung quanh phòng giam nhất thời tĩnh lặng như chết.

Quách Hòe đứng một mình trong phòng giam, khuôn mặt bóng nhẫy nặng nề, miệng lẩm bẩm: “Ngày xử dương, đêm thăm âm... chiều hồn... Hừ, hoang đường...”.

Đột nhiên, có tiếng động khác thường vang lên ngay bên chân, thân hình phì nhiêu của Quách Hòe run lên, thoáng cái liền lùi lại mấy bước, đôi mắt ti hí banh lớn, mồ hôi lạnh túa ra đầy trán.

Đến khi định thần nhìn kỹ, hóa ra là một con chuột chạy qua chân.

Quách Hòe nheo nheo mắt, khóe miệng giật giật. Một cước đá bay con chuột, đi đến trước cửa phòng giam, ngồi tựa vào cửa, nhắm mắt dưỡng thần.

Nhưng nhìn kỹ lại thì không khó để nhận ra, ngón tay múp míp của Quách Hòe cứ run rẩy không ngừng.

Mà bên ngoài cửa đại lao, một người vận áo dài nho nhã, đôi mắt phượng mang ý cười, nói: “Xem ra cần phải tăng bổng lộc của mấy ngục tốt này rồi”.

“Loảng xoảng... loãng xoảng...”

Nửa đêm canh ba, vạn vật đều tắt tiếng, âm thanh khóa xích va vào nhau, ngắt quãng từ xa vọng lại khi liền khi đứt, trong đại lao tĩnh mịch này nghe lại càng rợn người.

Đột nhiên, tiếng động ngừng bật, một giọng nói vang lên bên ngoài phòng giam:

“Quách Hòe, lên công đường!”

Quách Hòe ngồi trong góc tường ngược mắt nhìn một cái, thì thấy có hai sai nha tay cầm xích sắt đứng trước phòng giam, dưới ánh sáng mờ mờ, sắc mặt tái nhợt trông càng xanh lét.

Quách Hòe không khỏi run lên, mở miệng nói: “Nào có chuyện nửa đêm xử án...”.

“Câm mồm, nói nhiều như vậy làm gì!”

Sai nha hạ giọng quát, vung tay lên, liền đem xích sắt quàng vào cổ Quách Hòe.

Cảm giác lạnh buốt thấu xương, nhất thời khiến Quách Hòe run rẩy trong lòng.

Bị giải ra khỏi đại lao, Quách Hòe theo sau hai nha dịch, chậm rãi đi về phía công đường.

Sắc trời đen đặc, ánh trăng thê lương, gió hiu hiu làm bóng cây lay động. Gió mùa hạ vốn mát mẻ sáng khoái vậy mà giờ đây lại có chút băng lạnh.

Đến khi tới trước công đường Khai Phong phủ, Quách Hòe định thần nhìn kỹ, lại càng thót tim.

Trên công đường lớn nhường ấy trống trải mênh mông tịnh không một tiếng động, chỉ có hai ngọn đèn nhỏ như hạt đậu, một ngọn đặt trên bàn xử án ở chính giữa công đường, một ngọn nằm trên bàn của sư gia, tỏa ra ánh sáng yếu ớt màu lam nhạt, lay động mùa lượn theo gió.

Bao đại nhân đang ngồi sau bàn xử án, tựa như ẩn vào trong bóng đêm, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một đôi mắt sắc bén sáng quắc, mảnh trăng khuyết trên trán lấp lánh ánh quang mờ ảo.

Một thân quan bào đỏ của Triển Chiêu, lúc này lại hết như nhuộm máu.

Công Tôn tiên sinh ngồi bên mé dưới công đường, nét mặt khi tỏ khi mờ theo ánh đèn lay động, ẩn hiện sắc xanh trắng.

“Chát!”, kinh đường mộc vỗ xuống, vang vọng trùng trùng.

“Giải Quách Hòe tới!”, tiếng quát trầm trầm của Bao đại nhân, ong ong quanh tai, tựa như được truyền tới từ bốn phương tám hướng.

Hai sai dịch bất thành lĩnh đẩy mạnh Quách Hòe vào công đường quỳ xuống. Quách Hòe quay phắt lại thì thấy hai người kia mới chớp mắt đã không thấy bóng dáng, hết như tan biến vào hư vô vậy.

Quách Hòe bỗng cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Chợt nghe giọng Bao đại nhân trên công đường mơ hồ truyền đến: “Quách Hòe, ngươi có biết tội không?”.

Quách Hòe nuốt nước bọt, chỉnh đốn lại tinh thần, trừng mắt lên nói, “Ta vô tội!”.

Bao đại nhân lại hỏi: “Quách Hòe, ngươi có nhận tội không?”.

Quách Hòe ngược lên cười khẩy nói: “Bao Hắc Tử, ngươi không bằng không có, ta muốn xem xem ngươi làm thế nào định tội được ta?!”.

Bao đại nhân trầm giọng nói: “Tuy bản phủ không có người làm chứng, nhưng lại có ma làm chứng! Quách Hòe, ngươi có dám đối chất với oan hồn của Khấu Châu không?”.

Bỗng mắt của Quách Hòe giật giật vài cái, nửa bên mặt phì phẩy run rẩy, nặn ra nụ cười khẩy nói:

“Hừ, Bao Hắc Tử, ngươi chớ có cho rằng nửa đêm thăng đường, giả thần giả quỷ, thì có thể buộc ta nhận tội. Thiên hạ đồn ngươi ‘ngày xử dương, đêm thẩm âm’, ta còn lâu mới tin cái trò tà ma quỷ quái này! Có bản lĩnh ngươi cứ truyền oan hồn của Khấu Châu lên công đường đi, ta muốn xem xem Bao Hắc Tử ngươi rốt cuộc làm được trò trống gì!”

“Bản phủ sẽ cho ngươi được như ý nguyện!”, hai mắt Bao đại nhân bỗng nhiên long lên, đôi mắt sáng quắc như điện lại càng nổi bật ánh hào quang rực rỡ của mảnh trăng khuyết trên trán: “Kim bồ khoái đâu?!”.

“Có thuộc hạ!”

Một luồng gió lạnh thổi qua, Quách Hòe chỉ cảm thấy nhoáng cái bên cạnh mình đã xuất hiện thêm một bóng người, không khỏi thót tim, ngược mắt lên nhìn, nhất thời cả kinh.

Chỉ thấy người này đôi mắt nhỏ đen kịt, mặt trắng như tờ giấy, trắng tới kinh người, bận bộ áo đạo sĩ màu xanh đen, rộng thùng thình phất phơ trong gió. Dưới ánh đèn mờ ảo người này tựa như không có bóng không có hình, chỉ là một cái đầu gắn lên bộ áo đạo sĩ thùng thình kia thôi, còn bên trong thì trống rỗng.

Bỗng nghe giọng nói trầm trầm của Bao đại nhân trên công đường truyền đến: “Kim bồ khoái, truyền oan hồn Khấu Châu!”.

“Thuộc hạ tuân lệnh!”

Bóng áo màu xanh lay động, đảo mắt một cái, người phía trước đã biến mất không thấy tung tích đâu. Quay đầu nhìn lại mới giật mình phát hiện ra người này đã ở bên ngoài công đường không biết tự lúc nào, mà trước cửa công đường vốn trống không chẳng có thứ gì, giờ đây lại xuất hiện một bàn hương án. Cặp nến tuyền một màu trắng lay động trong gió, khói trắng nhờ nhờ phiêu đảng vờn quanh, càng làm tăng thêm quỷ khí đặc quánh trước cửa công đường vốn trang nghiêm túc mục này.

Kim Kiền cong lưng khom người, hai tay chấp lại thành hình chữ thập, miệng thì lầm rầm, đột nhiên thẳng phắt người lên, cầm thanh kiếm gỗ đen nhánh trên bàn, cánh tay vung lên chém ngang một cái. Khi kiếm gỗ chạm vào ánh nến, thì một ngọn lửa màu xanh u tối phụt lên, bắn thẳng tới trời. Sắc mặt Kim Kiền bởi ánh lửa này lại càng trở nên u ám xanh lét, hết như từ dưới Sâm La quỷ điện chui lên vậy.

Quách Hòe quỳ trên công đường, nhìn trừng trừng vào bóng áo xanh đang múa kiếm của Kim Kiền phía ngoài, đôi mắt ti hí banh lớn, mí mắt giật giật không ngừng.

Trong không gian thấp thoáng vang lên mấy câu chú, rì rì rầm rầm, khi nhỏ khi to, vờn quanh bên tai, khiến kẻ nghe được kinh hãi không thôi.

“Bát nhã Ba la mật... phong hỏa lôi điện phách... công nghĩa ở tại nhân tâm... thiên lý tồn cùng đạo nghĩa... quý lớn quý nhỏ phải nghe lệnh ta... oan hồn Khẩu Châu tới trước công đường...”

Một trận kinh phong quét qua, tấm áo đạo sĩ màu xanh đen càng múa lượn dữ dội, lộ ra cánh tay gầy nhẳng của Kim Kiền, trong ánh trăng thê lương, lại hết như xương trắng đang múa dưới trăng.

Toàn thân núc ních béo múp của Quách Hòe run lên, kinh hãi nhìn không chớp mắt, cứng ngắc trên công đường.

“Oan hồn Khẩu Châu lên trước công đường... Sâm La ngọc điện có ta dẫn lối... Đạo trời công lý tam giới đều truyền...”, thân hình Kim Kiền bỗng nhiên xoay tròn, áo đạo sĩ cũng theo đó mà chuyển động, làm lộ ra vạt áo trắng dưới lớp áo ngoài, lóe lên một cái rồi biến mất.

Mấy người trên công đường cũng không kịp nhìn rõ, thì ra trong lúc xoay người, Kim Kiền đã đưa tay lên gạt mồ hôi trên trán với tốc độ nhanh như chớp.

“Bát nhã Ba la mật... Bát nhã Ba la mật...”, lời chú trầm trầm ngất quăng, bỗng biến thành vô số những tiếng tụng niệm rì rầm, u u ong ong, chỉ có thể nghe thấy tiếng được tiếng chẳng, “Khẩu Châu a Khẩu Châu... lên công đường a lên công đường... tắc tị rồi a tắc tị rồi a... Tiểu Liễu a Tiểu Liễu... lúc này không ra tay... còn đợi đến khi nào...”

Kim Kiền một thân áo đạo sĩ lừng nhùng bay phần phật, lại phải múa thanh kiếm gỗ kèn càng nặng trĩu đang mệt muốn chết, lúc này mồ hôi ướt đầm áo trong, rã rời cơ hồ không chịu nổi, vừa múa vừa liếc mắt nhìn bốn phía, lòng thầm gào lên:

Rốt cuộc tên Trịnh Tiểu Liễu này đang làm cái quái gì thế? Chẳng qua đặt có hai cái chậu khói ở hai bên hông công đường, rồi dùng quạt quạt cho khói mù mịt lên, để mình nhân cơ hội đẩy cởi áo đạo sĩ, lộ ra lớp áo tù nhân trắng toát phía trong rồi giả làm Khẩu Châu lên công đường làm chứng, chuyện chỉ có đơn giản như vậy, sao lại lè mề thế chứ?

Mà cái lão Quách Hòe này rõ thật là, cứ chăm chú nhìn mình như vậy, đến mắt cũng chẳng nháy lấy một cái, lẽ nào không sợ trông mắt bị chuột rút hả? Hừ, đến cả cơ hội để mình tranh thủ thời gian ném ra một viên đạn khói cũng không có... Haizzz, biết thế đã đưa cho Trịnh Tiểu Liễu hai viên đạn khói để chuẩn bị cho lúc nguy cấp rồi...

Tuy trong lòng oán giận không thôi nhưng cả người lại không thể dừng lại lơ lửng dù chỉ nửa phần.

Chỉ thấy Kim Kiền quay trái xuất chiêu ‘Chuyển mình ôm trăng’, quay phải tung đòn ‘Ngựa hoang tung bờm’, nhảy lên nhảy xuống lại ra hai chiêu “Hàng long thập bát chưởng”, rồi cong người bật lên phía trước tung đòn “Cửu âm bạch cốt trảo”, tới khi mọi chiêu trò ngón nghề đều giở ra hết cả mà vẫn không thấy động tĩnh gì, mồ hôi mọng rịn đầy mặt, lòng thầm hét lên không ổn:

Hổng rồi, hổng rồi, chẳng lẽ tên Trịnh Tiểu Liễu này tới lúc nguy cấp lại bãi công?

Công Tôn Trúc Tử, đều tại ngài lúc nào cũng bủn xỉn quá mức, ngay cả phí tăng ca cũng không cho, thành ra bây giờ đồng chí Trịnh Tiểu Liễu yêu nghề kính nghiệp này đình công, giờ phải làm thế nào đây?

Kim Kiền đang hăng say oán trách, đột nhiên khóe mắt thoáng thấy một bóng người đang khom lưng chạy vội đến, núp vào bậc thềm dưới công đường, trợn trắng mắt nhìn thẳng vào nàng.

Ồ hả?

Kim Kiền định thần nhìn kỹ, nhất thời lửa giận bỗng kéo tới.

Cái tên Trịnh Tiểu Liễu này, không yên phận ở hậu trường mà nhóm lửa thổi khói đi, chạy đến đây làm gì?

Trịnh Tiểu Liễu vẻ mặt lo lắng nôn nóng, hoa chân múa tay ra dấu cả nửa ngày trời, thấy Kim Kiền không hiểu, chỉ đành nhô ra phía trước nói nhỏ:

“Kim, Kim Kiền, làm sao bây giờ? Lửa đã nhóm lên rồi, nhưng lại không ra khói...”

Hả?!

Kim Kiền lão đảo bước chân, thiếu chút nữa thì ngã sắp xuống đất.

Lại len lén nhìn về phía công đường, thấy Quách Hòe vẫn thẳng người trừng mắt nhìn mình, không động đậy dù chỉ nửa phần, chỉ là trên mặt dần lộ ra vẻ kinh hoàng.

Chắc...

Kim Kiền híp mắt, giơ kiếm múa lên, xuất ra tư thế “Hổ gầm xuống núi”, miệng tiếp tục lẩm nhẩm: “Xin dâng súc vật tế phẩm... chỉ mong Diêm La cho đi...”.

Vừa lẩm rầm vừa nháy mắt ra hiệu cho Trịnh Tiểu Liễu, thầm nói:

Tiểu Liễu, Tiểu Liễu, đem cái thủ lợn mới mua đặt trên hương án này ném vào chậu than đi, đảm bảo sẽ có khói...

Quả không hổ danh bạn chung phòng với Kim Kiền đã lâu, lúc này Trịnh Tiểu Liễu chỉ dựa vào hai câu chú cũng có thể lĩnh hội được, đôi mắt sáng lên, lại khom người chạy đi.

Quả nhiên, không lâu sau, mùi thủ lợn cháy khét lẹt bay tới, xộc thẳng vào mũi, tiếp đó khói đen cuộn cuộn ập đến theo gió, hết như sóng trào mãnh liệt.

Kim Kiền nhất thời mừng rỡ, cũng bất chấp ho khan hắt xì liên tục, liền vội vàng thừa dịp khói bay mù mịt liền cởi lớp áo đạo sĩ rộng thùng thình bên ngoài, lộ ra lớp áo tù nhân trắng toát, tóc tai tán loạn, đề khí định phóng vào công đường.

Nhưng vừa mới đạp chân, bỗng cảm thấy có luồng gió lạnh thổi qua chân, buốt thấu xương.

Gì?

Kim Kiền không khỏi sửng sốt, thầm nghĩ: Không ngờ Trịnh Tiểu Liễu cũng có mấy phần bản lĩnh, lại còn làm ra được trận gió đầy âm khí này.

Vừa nghĩ đến đây, liền nghe thấy có giọng nữ yếu ớt từ xa truyền đến, thê thiết vô chừng, như khóc như kể, khiến người ta dựng tóc gáy.

“Khấu Châu tới...”

Kim Kiền nhất thời cả kinh, lùi lại một bước theo phản xạ.

“Khấu Châu tới...”, giọng nữ mới rồi còn ở xa xa, giờ lại gần thêm vài phần, quẩn quanh trong đêm.

Trong không gian, đột nhiên gió nổi lên mang theo âm khí, cát bụi mù mịt, ngọn nến trắng đang cháy mạnh bỗng nhiên tắt ngúm, bên ngoài công đường liền chìm trong bóng tối tĩnh mịch. Chỉ nghe thấy tiếng hương án trước cửa bị lật đổ, Kim Kiền cũng bị trận cuồng phong thổi ngã rạp xuống đất, hô hấp khó khăn.

Lát sau, trận gió đầy âm khí từ từ lan đi, Kim Kiền bị ngã, toàn thân đau nhức, một lúc lâu mới đỡ hơn, chậm chậm bò dậy hướng tới cửa lớn của phủ nha, nhìn vào trong công đường, nhất thời chấn kinh ngay tại chỗ.

Chỉ thấy trên công đường, bên cạnh Quách Hòe, có một nữ tử áo trắng đang cung kính quỳ, mái tóc dài xõa xượi, áo quần lấm máu, mà điều quan trọng nhất là, dưới ánh đèn dầu mờ mờ đặt trên bàn Bao đại nhân, có thể nhìn thấy rất rõ ràng, nữ tử này không có bóng.

Nhất thời cả người Kim Kiền bủn rủn, bạch một tiếng nằm thẳng cẳng trên đất.

Có, có có có có ma...

Đáng tiếc tiếng kêu thảm thiết này, lại không thể thoát ra khỏi miệng Kim Kiền, bởi toàn bộ cơ thịt trên mặt đều đã cương cứng hết cả.

Chúng nhân trên công đường lúc này vẫn chưa ý thức được rằng người đang quỳ trước mặt kia chính là một oan hồn, vẫn ngồi yên không nhúc nhích, bất động như núi.

Chỉ có Quách Hòe là co rúm tại chỗ, thân hình đồ sộ run rẩy không ngừng.

Bỗng nghe Bao đại nhân trầm giọng hỏi: “Kẻ quỷ dưới công đường, hãy xưng tên đi!”.

Nữ quỷ đáp: “Oan hồn Khấu Châu khấu kiến Bao đại nhân!”.

Âm thanh yếu ớt phiêu đảng, tựa như từ xa truyền tới, lại như ngay sát bên tai.

Tiếng Bao đại nhân trên công đường hơi khựng lại, rồi tiếp tục hỏi: “Khấu Châu, người tự xưng là oan hồn, rốt cuộc có oan khuất gì, và vì đâu mà chết?”.

“Bẩm Bao đại nhân, Khấu Châu bị Quách Hòe hại chết...”

“Nói láo! Nói láo!”, đồng thị mỡ dưới công đường bỗng bật lên, run rẩy hét, “Bao Hắc Tử, người đừng có tưởng tìm một người đến giả thần giả quỷ là có thể lừa được ta!”.

“Quách công công...”, nữ quỷ chậm chậm thẳng người lên, u ám nói, “Công công thật chóng quên, năm đó Khấu Châu giúp công công đem mèo tráo đổi Thái tử, sau đó công công lại lệnh cho Khấu Châu giết chết Thái tử, vớt xuống dưới cầu Kim Thủy. Khấu Châu không nhẫn tâm, bèn giao Thái tử cho Trần Lâm công công, khi đó mới bảo toàn được tính mạng cho Thái tử. Sau chuyện đó công công lại dùng nghiêm hình tra khảo Khấu Châu, khiến cho Khấu Châu phải nhảy lầu mà chết, chuyện cũ rành rành trước mắt, lẽ nào công công đã quên rồi...”.

“Lời ma bịa đặt! Lời ma bịa đặt!”, toàn thân nhưng nhúc nhít của Quách Hòe nhảy lên, giọng cao vút.

“Quách công công nói không sai...”, Khấu Châu chậm chậm quay nửa người nhìn thẳng vào Quách Hòe, nói “Khấu Châu đích thực là oan hồn. Mười mấy năm nay, Khấu Châu đợi ở âm giới, không lúc nào là không thương nhớ công công, lẽ nào Quách công công đã quên hình dáng của Khấu Châu rồi...”.

“Nói láo! Nói...”, giọng Quách Hòe tức thì nghẹn lại, nhìn thẳng vào bóng hình bên cạnh, thoáng cái liền biến sắc, đám thịt mỡ trên người cứ giật đùng đùng hết như lên cơn động kinh, tay chân quơ quào lê giật lùi ra phía sau, vừa lê vừa hét lên chói tai, “Người, người người người người không được qua đây, không được qua đây!”.

Kim Kiên ngã úp sấp bên ngoài cửa công đường, dưới ánh đèn tối mờ chỉ có thể mờ mờ nhìn thấy nửa bên mặt của oan hồn Khấu Châu, nhưng cũng kinh hồn táng đảm.

Khấu Châu kia, dưới mái tóc dài đen kịt ẩn hiện một gương mặt xanh lét, khuôn mặt dọc ngang những sẹo, thê thảm không nỡ nhìn, có những vết vẫn đang chảy máu, máu chảy qua cằm nhều từng giọt xuống đất, tách tách tách tách.

Một trận gió mang đầy âm khí bỗng đâu cuộn khởi, thân hình Khấu Châu chợt bay lên, mái tóc dài múa lượn điên cuồng, mắt bắn ra những tia sáng xanh, áp sát Quách Hòe:

“Quách công công, hôm nay Khấu Châu muốn mời công công theo Khấu Châu cùng xuống Sâm La quỷ giới...”

“Không, không được!!! Cứu, cứu mạng!”, Quách Hòe hai tay bò loạn trên đất, thét lên không đầu không cuối.

“Chát!”, tiếng kinh đường蓦 đột nhiên vang lên, Bao đại nhân cao giọng quát: “Khấu Châu, không được làm càn!”.

Một tiếng này như bùa chú trấn quỷ, bóng quỷ của Khấu Châu nhất thời thu liễm lại, bỗng bèn rơi xuống đất, lại cung kính quỳ trước công đường, nức nở nói: “Xin Bao đại nhân làm chủ cho Khấu Châu...”.

“Bao Hắc Tử! Bao đại nhân! Bao Thanh Thiên! Cứu, cứu mạng!”, Quách Hòe vừa thấy Khấu Châu bị Bao đại nhân áp chế, liền vội vàng lộn nhào xuống đất, bò đến dưới bàn xử án của Bao đại nhân, đập đầu liên tục.

Lúc này Bao đại nhân cũng hơi biến sắc, bình tĩnh nhìn nữ quỷ dưới công đường một cái, nhíu nhíu mày, nói: “Khấu Châu, bản phủ nhất định sẽ trả lại công bằng cho người!”, dứt lời, lại đưa mắt sang Quách Hòe, ngưng một chút, liền đề tiếng quát: “Quách Hòe, người đem mèo tráo đổi Thái tử, vu tội gièm pha Lý nương nương cung Ngọc Thần, hại chết cung nữ Khấu Châu, tội trạng rành rành, người có nhận hay không?”.

“Nhận! Nhận! Ta nhận hết!”, Quách Hòe vẫn khấu đầu không ngừng, trong giọng nói cao vút giờ đây đã mang theo tiếng nức nở.

Bao đại nhân gật đầu, cao giọng nói: “Cho hần ký nhận!”.

Công Tôn tiên sinh liền lập tức đứng dậy, đi đến bên cạnh Quách Hòe, để cho hần ký nhận, sau đó đem cung trạng dâng lên Bao đại nhân xem xét.

Bao đại nhân xem xong, gật gật đầu, nhìn xuống nữ quỷ dưới công đường nói: “Quách Hòe đã nhận tội, Khấu Châu, dưới cửa tuyền người có thể nhắm mắt yên lòng rồi!”.

“Tạ Bao đại nhân!”, Khấu Châu thân hình bay lên, bỗng bênh bái lạy, rồi quay người lướt ra khỏi công đường, chỉ là tới cửa lớn của công đường, lại quỳ xuống lạy Kim Kiền một lạy.

Còn Kim Kiền đảo hai mắt một cái, dứt khoát chết ngất luôn tại trận.

Một trận gió mang âm khí quét qua, đến khi Bao đại nhân ngược lên nhìn lại thì cửa công đường đã trống không, chẳng còn thấy bóng nữ quỷ đâu.

“Người đâu, thấp đèn!”, Bao đại nhân hạ lệnh một tiếng, sau đó liền vang lên một tràng những tiếng bước chân rầm rập, hai hàng bồ khoái nha dịch tay cầm mỗi lửa chạy từ ngoài vào, thoáng cái, trên công đường Khai Phong phủ đèn đuốc đã sáng trưng.

Chỉ thấy Bao đại nhân đứng dậy, vòng qua bàn xử án, cung kính thi lễ nói: “Cung thỉnh Thánh thượng, Bát vương gia!”.

Màn cửa phía hậu đường được vén lên, một đoàn người bước ra, đi đầu là ba người, mặt mày trắng bệch, hai người đi trước nhất chính là đương kim Thiên tử và Bát vương gia, người còn lại là Trần Lâm, Trần công công, mà đằng sau là cấm quân hộ vệ.

Bao đại nhân lập tức trình cung trạng của Quách Hòe lên.

Nhân Tông cầm cung trạng trong tay, lại không tỉ mỉ xem xét, ngược lại còn gấp giọng hỏi:

“Bao khanh, trước đó khanh đã tâu với trẫm là tìm người giả làm oan hồn Khấu Châu...”

Bao đại nhân ôm quyền đáp: “Vi thần có một thuộc hạ có khả năng chiêu hồn thông linh với quỷ thần, oan hồn trên công đường đêm nay, sợ rằng là chính Khấu Châu”.

Nhân Tông không khỏi kinh ngạc, kêu lên: “Lẽ nào thật sự có quỷ thần ư?!”

“Ngẩng đầu ba thước có thần linh, nếu vấn lòng không then thì dù cho có oan hồn tới cửa cũng chẳng có gì phải sợ?! Quách Hòe đã làm nhiều chuyện bất nghĩa, đêm nay có oan hồn lên công đường làm chứng, chính là thiên lý chuyển vận, báo ứng nhân tiền!”, Bao đại nhân ôm quyền nghiêm giọng nói.

Nhân Tông nghe xong, nét mặt mới từ từ giãn ra, rồi chăm chú xem cung trạng trong tay, sau đó ngược lên, giận dữ quát: “Quách Hòe, chuyện khi quân phạm thượng, đại nghịch bất đạo như thế này, rốt cuộc là kẻ nào đã sai khiến ngươi?!”.

Lúc này toàn thân Quách Hòe đã hư thoát, đổ sập trên đất, nghe thấy Thiên tử hỏi, chỉ có thể hơi hơi ngược mắt lên, nhưng lại chẳng có sức cất tiếng.

Thiên tử Nhân Tông mi mày dựng ngược, lại cao giọng quát: “Trẫm hỏi lại ngươi, rốt cuộc là kẻ nào đã sai khiến ngươi?!”.

Thân hình Quách Hòe run rẩy, cuối cùng cũng miễn cưỡng bò dậy, khom người quỳ dưới đất: “Khởi bẩm Thánh thượng...”.

Vừa mới nói được nửa câu thì bỗng thấy bóng áo đỏ xoay vút trong không trung, keng một cái Cự Khuyết tuốt ra khỏi vỏ, hàn quang cũng quay theo thân hình, sáng chói cả công đường.

Chỉ nghe “keng keng keng” mấy tiếng, âm khí bằng phi tiêu đã bị đánh bay, phập phập phập cắm lên hai hàng cột đỡ ở hai bên công đường.

“Bảo vệ Hoàng thượng!”, giọng nói còn ở trong tai, bóng áo đỏ đã lướt ra khỏi công đường, tựa như hồng nhan cướp bóng.

“Có thích khách!”

“Bảo vệ Hoàng thượng!”

Nhất thời tiếng hô vang lên bốn phía, cấm vệ quân, bổ khoái của phủ nha, rầm rập rầm rập xông lên toàn bộ, lập tức vây quanh Thiên tử Nhân Tông và Bát vương thiên tuế, chặt chẽ đến một giọt nước cũng không lọt.

Bao đại nhân kinh nghiệm phong phú, liền đề tiếng quát lớn: “Người đâu, hỗ trợ Triển hộ vệ bắt thích khách!”.

“Thuộc hạ tuân lệnh!”

Mấy nha dịch tuân lệnh xông ra.

Không lâu sau thì thấy bóng áo đỏ đã lướt vào, đáp xuống chính giữa công đường, ôm kiếm thi lễ, sau lưng là mấy nha dịch vừa mới xông ra khỏi cửa.

“Triển hộ vệ, có bắt được thích khách không?”, Bao đại nhân hỏi dồn.

Triển Chiêu ôm quyền đáp: “Khởi bẩm đại nhân, thích khách đã uống thuốc độc tự sát, theo phán đoán của thuộc hạ thì nhóm thích khách này cùng với những kẻ đến hành thích Lý nương nương mấy ngày trước là cùng một bọn”.

Bao đại nhân nhíu mày, hơi đảo mắt, nhìn thẳng vào Quách Hòe dưới công đường.

Bát vương thiên tuế cũng nhìn theo ánh mắt của Bao đại nhân, nhất thời biến sắc, kêu lên: “Lẽ nào có kẻ muốn giết Quách Hòe diệt khẩu?”.

Thiên tử Nhân Tông từ từ đưa mắt, nhìn Quách Hòe đã sớm co rúm thành một đồng kia, trầm giọng hỏi: “Quách Hòe, trầm hỏi lại ngươi một lần nữa, rốt cuộc là kẻ nào đã sai khiến ngươi?”.

Chỉ thấy Quách Hòe từ từ thẳng người lên, bình thần nhìn lại, không nhanh không chậm đáp: “Khởi bẩm Thánh thượng, những chuyện này đều do một mình Quách Hòe làm, không có ai sai khiến hết!”.

Nhân Tông trợn trừng mắt, thình lình quát lên: “Quách Hòe, ngươi dám khi quân?”.

Mí mắt Quách Hòe giật giật, đáp lại: “Những chuyện này đều do một mình Quách Hòe làm, không có ai sai khiến hết!”.

Nhân Tông trừng mắt nhìn Quách Hòe hồi lâu, đột nhiên trầm giọng quát: “Kéo ra ngoài, giờ Ngọ ngày mai lăng trì xử tử!”.

Nhất thời cả người Quách Hòe mềm nhũn, co quắp ngã nhào ra đất.

Lập tức có mấy sai dịch kéo hắn ra ngoài.

Công đường chìm trong tĩnh lặng.

Chợt nghe Bát vương thiên tuế lẩm bẩm: “Không ngờ kẻ ác nhường này, lại có vài phần trung thành...”.

Thiên tử từ từ nhắm mắt lại, tới khi mở bừng mắt ra, nét mặt đã khôi phục lại bình thường, quay đầu nhìn Bát vương, lại nhìn Bao đại nhân, có chút ngập ngừng nói: “Bát vương, Bao khanh, theo Trẫm đi bái kiến Lý nương nương... không, là bái kiến mẫu hậu...”.

Bao đại nhân và Bát vương thiên tuế nhìn nhau một cái, khuôn mặt hiện rõ ý cười, cùng ôm quyền đáp.

“Thần tuân chỉ!”

Nhân Tông gật đầu, cùng hai người bọn họ dẫn đầu cấm quân hộ vệ đi vào nội đường.

Nha dịch trên công đường cũng dần tản đi.

Chẳng bao lâu, trên công đường chỉ còn lại hai người Công Tôn tiên sinh và Triệu Chiêu.

Công Tôn tiên sinh lặng lẽ thở dài, vừa sắp xếp giấy tờ vừa nói: “Triển hộ vệ, theo ý Triển hộ vệ, đám thích khách kia có phải do Lưu hoàng hậu phái tới để giết Quách Hòe không... Triển hộ vệ?”

Nói được một nửa, Công Tôn tiên sinh cảm thấy có gì đó không đúng, bèn ngẩng đầu lên, liền giật mình kinh ngạc, bóng người vừa mới ở trước mắt, quay đầu đi một cái đã thấy xuất hiện ở cửa công đường từ bao giờ, đang nhắc vạt áo ngồi xổm xuống.

Công Tôn tiên sinh chớp chớp mắt, khuôn mặt lộ rõ ý cười, cũng ôm lấy hồ sơ giấy tờ đi tới.

Vừa đi vừa nghe thấy giọng nói sang sảng của Triển Chiêu truyền đến.

“Kim bổ khoái, Kim bổ khoái?”

Lại nghe tiếng một thiếu niên mang theo vẻ nức nở nói: “Triển, Triển đại nhân, Kim, Kim Kiên đã ngắt rất lâu rồi...”

Công Tôn tiên sinh bước lên, chăm chú nhìn, thì thấy một người bận áo trắng đang nằm ngay cạnh bậc cửa, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch, là Kim Kiên mới rời phụng mệnh chiêu hồn. Còn bổ khoái ngồi bên cạnh khuôn mặt tràn ngập lo lắng chính là Trịnh Tiểu Liễu.

Triển Chiêu cau chặt đôi mày liễu mác, vừa thấy Công Tôn tiên sinh liền đứng dậy ôm quyền nói: “Công Tôn tiên sinh tới đúng lúc, mau đến khám cho Kim bổ khoái”.

Công Tôn tiên sinh gật gật đầu, cũng ngồi xuống như Triển Chiêu, nhắc cổ tay Kim Kiên lên chẩn mạch, lát sau mới hòa hoãn nói: “Không có gì đáng ngại, chỉ là bị kinh sợ quá độ, ngắt đi thôi, lát nữa là tỉnh lại”.

Vừa nói đến đây liền thấy ngón tay Kim Kiên nhúc nhích, sau đó đôi mắt nhỏ dài chậm rãi mở ra.

“Kim, Kim Kiên, cậu có sao không?”, Trịnh Tiểu Liễu khóc hỏi.

“Kim bổ khoái, người vẫn khỏe chứ?”, Triển Chiêu cũng gấp giọng hỏi.

Chỉ thấy đôi mắt không có thần của Kim Kiên từ từ chuyển động, cho đến khi trông thấy Triển Chiêu, đột nhiên hai mắt lóe lên, chụp lấy bàn tay Triển Chiêu, ngồi bật dậy, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tuần tú của Triển Chiêu.

“Kim, Kim Kiên?!” , Trịnh Tiểu Liễu hô lên.

“Kim bổ khoái?!” , Công Tôn tiên sinh ngạc nhiên

“Kim, Kim bổ khoái?!” , Triển Chiêu đầu tiên là cả kinh, sau đó đôi con ngươi lấp lánh lướt qua, thoáng thấy sắc mặt của Công Tôn tiên sinh và Trịnh Tiểu Liễu, nhất thời có chút quẩn bách, vội rút tay lại.

Nhưng hai tay Kim Kiên lại như gọng kìm, sống chết cũng nắm chặt lấy tay phải Triển Chiêu, không chút lơ lửng.

Chỉ thấy đôi mắt nhỏ dài của Kim Kiên dâng đầy nước, nhìn thẳng vào đôi mắt lấp lánh sâu thẳm của Triển Chiêu, thành tâm thành ý nói: “Triển đại nhân, đêm nay Kim Kiên có một yêu cầu quá đáng, mong Triển đại nhân bất luận thế nào cũng phải đáp ứng Kim Kiên!”.

“Kim, Kim Kiên?”, Trịnh Tiểu Liễu bắt giắc lùi lại nửa bước.

“Kim, Kim bổ khoái?”, thân hình Công Tôn tiên sinh cũng có khuynh hướng hơi ngửa ra sau.

Triển Chiêu lại rút tay ra, nhưng không có kết quả, chỉ đành khó nhọc nói, “Kim bổ khoái mời nói...”.

Kim Kiên nắm chặt tay trái Triển Chiêu bằng hai tay, giơ lên phía trước, mắt long lanh nói, “Xin Triển đại nhân ngủ cùng Kim Kiên mấy ngày...”.

“Kim Kiên?!” , Trịnh Tiểu Liễu nhảy dựng lên, kinh hãi kêu, “Cậu nói bậy cái gì vậy?”.

“Khụ khụ... khụ khụ...”, Công Tôn tiên sinh ho khan một tràng.

Cũng không biết Triển Chiêu tức giận hay bị dọa cho sợ mà sắc hồng hồng đầu kéo đến trên khuôn mặt tuần tú, “soạt” một tiếng tay phải liền rút ra, trừng mắt nhìn Kim Kiên, da mặt giật giật, cuối cùng một

chữ cũng không thốt ra, vừa quay người, bóng áo đỏ nhanh như điện, chớp mắt cái đã không thấy tung tích đâu.

Bỏ lại ba người cứng đờ ngay tại chỗ.

“Kim, Kim bỏ khoái... hành động này không thích hợp cho lắm...”, lúc này Công Tôn tiên sinh cũng không biết nên bày ra nét mặt thế nào nữa.

Nhưng Kim Kiền lại chẳng rảnh để bận tâm đến lời của Công Tôn tiên sinh, chỉ lo nhìn về hướng Triển Chiêu vừa rời đi, khóc lóc kêu lên:

“Triển đại nhân, ngài dừng đi! Vạn nhất oan hồn Khấu Châu quay lại tìm Kim Kiền, Kim Kiền phải làm sao đây? Cũng không thể nào ngủ trong phòng Bao đại nhân để trừ tà được? Triển đại nhân một thân chính khí, nhất định có thể trấn hồn định quỷ, Kim Kiền chỉ muốn trải chăn đệm ra đất ngủ trong phòng Triển đại nhân mấy ngày thôi...”

Đáng tiếc Nam hiệp Triển Chiêu khinh công tuyệt đỉnh, sớm đã không thấy bóng dáng đâu, làm sao có thể nghe thấy một phen “những lời tâm huyết” cảm động lòng người sâu sắc này được.

Trái lại Công Tôn tiên sinh sau khi nghe rõ ràng, khuôn mặt nho nhã co giắt không ngừng, ngay cả hồ sơ trong tay cũng rơi xoạch xuống đất.

Trịnh Tiểu Liễu đáng vẻ kinh hồn vừa nãy đã trấn định lại, an ủi Kim Kiền: “Kim Kiền, cậu đừng lo lắng, ngày mai tôi tới chùa xin bùa bình an cho cậu...”.

Mấy ngày sau, trong triều biến động lớn.

Đương triều Thái hậu Lưu hậu xuất gia một cách khó hiểu, còn tuyên bố rằng từ nay sẽ làm bạn với thanh đăng cổ phật, cả cuộc đời này sẽ không bước vào cấm cung nữa bước.

Thiên tử Nhân Tông cung nghênh thân mẫu Lý hậu nhập triều, tôn xưng là đương triều Quốc mẫu Thái hậu.

Theo Lý quốc mẫu cùng nhập cung, còn có nghĩa tử của Thái hậu, nghĩa đệ của Thiên tử, Phạm Dung Hoa, Tiểu vương gia được phong làm “Hiếu nghĩa vương”.

Mẫu tử đoàn viên, chung hưởng niềm vui, anh em trùng phùng, lẽ ra nên tổ chức đại thọ, nhưng vì bệnh mắt của Lý thái hậu vẫn chưa đỡ, Thánh thượng lệnh cho Thái y viện hội chẩn trị liệu, thái y nói rằng Quốc hậu không thể mệt nhọc quá mức được, nên chuyện tổ chức đại lễ phải lui lại.

Mà Bát vương thiên tuế, Định nương nương cung Nam Thanh, cùng Trần Lâm Trần công công hầu hạ bên cạnh Thiên tử hộ giá có công, cũng nhất nhất được phong thưởng.

Bao đại nhân của phủ Khai Phong phá được kỳ án, giải được kỳ oan, nghênh đón Quốc mẫu nhập triều có công, thăng quan hai cấp, bất ngờ trở thành đại quan nhất phẩm đương triều, vẫn chấp chương Khai Phong phủ nhưng đã không còn là phủ doãn tam phẩm nữa, mà là đại quan nhất phẩm cùng cấp với đương triều Tể tướng.

Hơn nữa Thánh thượng gia ân, ban thưởng vô số, trên dưới Khai Phong phủ tất nhiên vui sướng vô cùng.

Kim Kiền có công hiệp trợ phá án, cũng nhận được rất nhiều bạc thưởng, vốn phải sung sướng tươi cười mà cảm tạ thánh ân, nhưng lúc này đây, Kim Kiền lại không cười nổi.

Bởi vì lúc này chính bản thân Kim Kiền đang ở tẩm cung của đương triều Lý quốc mẫu, đứng đối diện với hai nhân vật quan trọng bậc nhất, đương triều Thái hậu và Phạm tiểu vương gia.

Điều càng khiến người ta phiền muộn chính là, hai nhân vật cực kỳ quan trọng này đang cùng Kim Kiền thảo luận chuyện đại sự có liên quan đến sinh tử tồn vong.

“Kim Kiền, Hoa Nhi đã được phong là ‘Hiếu Nghĩa vương’, chỉ là đáng tiếc bên cạnh lại không có một thuộc hạ tri kỷ. Hoa Nhi vẫn nói rất hợp ý người, cho nên ai gia muốn nói chuyện với Bao khanh, điều người sang đảm nhận chức vụ ở phủ của Hoa Nhi, thăng đến chức Hiệu úy lục phẩm, người có bằng lòng không?”, Lý

hậu một thân phục sức cẩm y, toàn thân tràn đầy quý khí, ngồi sau tấm màn phượng, sắc mặt hòa ái vui vẻ hỏi:

“Chuyện này...”, Kim Kiên len lén lau mồ hôi lạnh trên thái dương, thầm nghĩ:

Bằng lòng?! Có quý mới bằng lòng á!

Làm sai nha của phủ vương gia, mỗi ngày không phải gặp hoàng thân thì cũng là quốc thích, lại thêm quan hệ giữa Phạm Dung Hoa và Thái hậu, cách ba ngã rẽ năm hướng đi thế nào chẳng đụng Hoàng thượng lão nhân đến thỉnh an chứ...

Tục ngữ nói, làm bạn với vua như chơi với hổ, một nhúm tể bào nào này của mình, đối phó với mấy kẻ thành tinh của Khai Phong phủ đã là đủ khó khăn, mệt mỏi lắm rồi, làm gì có bản lĩnh ứng đối với những nhân tài trong đám tinh anh của nội viện cấm cung chứ, đây không phải là muốn lấy cái mạng già của mình à?!

Nghĩ đến đây, Kim Kiên vội quỳ xuống, ôm quyền thưa: “Khởi bẩm Thái hậu, ti chúc vô đức vô năng, sợ rằng không thể đảm đương được trọng trách này, mong Vương gia ra lệnh tuyển người hiền lương, kẻ tài đức khác!”

Lý thái hậu nghe xong, nhất thời sa sầm mặt, đôi mắt mù trùng lên nhìn về phía Kim Kiên, lạnh giọng nói: “Kim Kiên, lẽ nào ngươi muốn chống lại ý chỉ của ai gia?!”

Toàn thân Kim Kiên run lên: “Ti chúc chỉ là nghĩ cho Vương gia mà thôi!”

“Tiểu Kim...”, một giọng thiếu niên u buồn vang lên, nhất thời khiến da đầu Kim Kiên tê dại, nhưng chỉ có thể cúi người, không dám ngước lên nhìn.

Hôm nay Phạm Dung Hoa đã không còn giống như ngày hôm qua, thân phận tôn quý, địa vị cách biệt, khi vừa mới bước vào cửa, Kim Kiên chỉ nhìn một cái liền bị vẻ đẹp của trang phục tinh xảo kia làm cho hoa mắt, mất cả hồn, thiếu chút nữa thì ký khế ước bán thân, lúc này là thời khắc quan trọng, nhất định không thể lộ ra sơ hở gì.

“Tiểu Kim... có thật đệ là không muốn đảm nhận chức vụ trong phủ của Dung Hoa?”

Hả?

Thế nào mà trước mắt lại có thêm một đôi hài Cẩm vân thêu hoa văn mây khói thế này?

Kim Kiên ngẩng lên, nhất thời cả kinh.

Chỉ thấy Phạm Dung Hoa đang đứng cách mình chưa đầy một bước chân, thân vận bào gấm hoa sắc trắng, thắt lưng đeo đai ngọc trắng lấp lánh, đầu đội tử kim quan, hai sợi tua vàng rủ xuống gò má, làm nổi bật ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt ngập nước của thiếu niên, thực cuốn hút khó cưỡng.

©STENT

Kim Kiên bỗng thấy choáng váng mê muội, liền vội vàng rũ rèm mi xuống, lòng thầm mặc niệm:

Cái gọi là trời giáng xuống nhiệm vụ trọng đại cho một người, ắt sẽ khiến cho nội tâm anh thống khổ, khiến cho gân cốt anh mệt mỏi, khiến cho anh phải chịu đựng cái đói đến nỗi da bọc xương, khiến cho anh làm những chuyện đảo điên mất trí, có như vậy mới có thể khiến nội tâm anh kinh động, khiến cho cá tính anh kiên định[1]...

[1] Trích từ thiên Cáo Tử hạ sách Mạnh Tử, phiên âm: “Sở vị thiên tương giang đại nhậm dữ tư nhân dã, tất tiên khổ kỳ tâm trí, lao kỳ cân cốt, ngạ kỳ thể phu, không phạt kỳ thân, hành phát loạn kỳ sở vi, ử dĩ động tâm nhần tính...”.

“Mỹ nhân kế”, đây chính là “Mỹ nhân kế”, ngấm lại Tiểu Miêu am hiểu nhất là dùng kế này, mà lần nào mình cũng chịu thiệt cả, cho nên mình nhất định phải cẩn thận, chống đỡ...

“Kim Kiên, ngươi đây là rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!”, Lý quốc mẫu tức giận quát lên, nhất thời Kim Kiên chấn động, quay về với thực tại.

Chỉ thấy Lý quốc mẫu sắc mặt đại nộ, đôi mắt mù phát hỏa, quát lên: “Người đâu, lời tên Kim Kiên này ra ngoài...”

“Mẫu hậu!”, Phạm Dung Hoa nhất thời cả kinh, vội vàng bước lên nắm chặt hai tay Lý quốc mẫu, cầu xin, “Xin người hãy niệm tình Tiểu Kim có công...”

“Hừ, chẳng qua chỉ là cái công lao bé cọn con, lẽ nào lại dám can rỡ như vậy!”

“Mẫu hậu bớt giận, thái y nói, bệnh mắt của mẫu hậu không thể nổi giận...”

“Hoa nhi, mẫu hậu cũng là muốn tốt cho con...”

“Hoa nhi biết... nhưng bệnh mắt của mẫu hậu vẫn là quan trọng hơn tất cả...”

“Hoa nhi...”

“Mẫu hậu...”

Ặc...

Da mặt Kim Kiên co giật, chậm chậm ngược lên nhìn.

Đẹp thay bức tranh mẫu tử tử hiếu...

“Khởi bẩm Thái hậu, ti chức nguyện dùng đại công để chuộc lại tội ti chức kháng lại ý chỉ của Thái hậu!”, Kim Kiên bước lên một bước, ôm quyền nói.

“Công lao của người đã được phong thưởng, còn có công gì có thể gánh tội đây?!”, Lý quốc mẫu quát.

“Ti chức biết một châm pháp tổ truyền chuyên trị bệnh mắt, có thể trị liệu cho mắt của Thái hậu!”

“Hừ, ngay cả Thái y viện cũng còn bó tay đối với bệnh mắt của ai gia, người lại dám vỗ ngực khoa trương?”

“Ti chức nguyện thử một lần, nếu không cách nào trị khỏi bệnh mắt của Thái hậu, ti chức xin nhận tội!”

“Mẫu hậu, chi bằng để cho Tiểu Kim thử một chút...”

“Hừ, cũng được!”

“Tạ Thái hậu, tạ Tiểu vương gia!”, Kim Kiên khom người quỳ lạy, lại tiếp tục nói, “Chỉ là ti chức có một yêu cầu quá đáng, tổ tiên ti chức đã di huấn, trị bệnh cứu người tuyệt không lưu danh, nếu bệnh mắt của Thái hậu khỏi hẳn, xin người đừng công bố rằng đó là do ti chức trị liệu”.

“Hừ, sợ rằng đó là công lao của các thái y bên Thái y viện, người chẳng qua chỉ là gặp đúng dịp mà thôi...”

“Tạ Thái hậu đã thành toàn!”, Kim Kiên đứng dậy, ôm quyền nói, “Xin Thái hậu di giá vào trong phòng trong, ti chức sẽ châm cứu cho Thái hậu...”

“Tiểu Kim, Dung Hoa đa tạ...”, Phạm Dung Hoa đột nhiên tiến lên, cong môi cười nói.

Rõ ràng là một nụ cười sáng chói, mỹ lệ, hoảng hốt tâm thần, nhưng Kim Kiên lại cảm thấy khuôn mặt tươi cười này lại quen thuộc đến nhói mắt.

Chắc, trách nào mấy ngày gần đây tên Phạm Dung Hoa này hay chạy đến phòng của lão Công Tôn Trúc Tử...

Haizzz, xem ra được đạn để mình chạy thoát thân phải tăng thêm mấy loại rồi...

Một tháng sau, bệnh mắt của Lý quốc hậu khỏi hẳn. Đường triều Thiên tử vui mừng, liền trọng thưởng cho Thái y viện, còn đích thân đề một bức hoành phi để tỏ ý ngợi khen. Trong một thời gian, danh tiếng của Thái y viện vang dội, phàm là những y quán có quan hệ với Thái y viện đều đắt khách, đông như trẩy hội, náo nhiệt vô cùng.

Nửa tháng sau, Thiên tử thiết đại yến quần thần, tổ chức tiệc mừng trong ba ngày ở Đông Kinh Biện Lương, bách tính ai nấy đều vui sướng.

Nghe nói, trên quốc yến, Thiên tử lại khai ân, trọng thưởng cho hai công thần.

Một vị là bổ khoái của Khai Phong phủ họ Kim, vốn có thiên phú dị bẩm, có thể tổ tường trời đất, thông linh với quỷ thần, phong thăng lên Hiệu úy lục phẩm. Chỉ là trong lúc phong thưởng, không biết Lý quốc hậu nói gì bên tai Thiên tử, liền sửa thành phong làm Tông hiệu úy lục phẩm.

Người còn lại chính là Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ Triển Chiêu, thưởng cho năm trăm lượng bạc trắng, một trăm lượng vàng, trong quốc yến Thiên tử còn mở miệng vàng thốt lời ngọc khen tặng:

“Triển hộ vệ quả nhiên không hổ danh ‘Ngự Miêu’, mong sau này Triển hộ vệ có thể bắt hết lũ chuột nhắt trong thiên hạ, bảo hộ cho Đại Tống ta quốc thái dân an!”

Có lẽ lúc đó Thiên tử chỉ tùy ý thốt ra như vậy, nhưng không ngờ rằng một câu nói đùa như vậy, lại rước đến một trận sóng to gió lớn sau này.

“Kim tông hiệu úy, Kim tông hiệu úy!”

Kim Kiên đang tuần tra gần cửa lớn của Khai Phong phủ bỗng nghe thấy Trịnh Tiểu Liễu phía sau gọi một tràng, nhất thời bốc hỏa lên đầu, quay người tức giận nói: “Tiểu Liễu, đừng làm ồn, gọi cái gì mà ‘Kim tông hiệu úy’, tôi là ‘Kim hiệu úy!’”.

Hừ, nhất định là bà Lý quốc mẫu ám ức chuyện mình không đồng ý làm thuộc hạ của Phạm Dung Hoa nên mới nhân cơ hội này báo thù. Một “Hiệu úy lục phẩm” tốt đẹp biết bao nhiêu cuối cùng lại biến thành “Tông hiệu úy”, dù gì mình cũng tốn công sức nhọc nhằn trị khỏi bệnh mắt cho bà ta, thật đúng là vong ân phụ nghĩa.

Hể nghe đến “Kim tông hiệu úy” là lại thấy chướng rồi.

Chỉ thấy Trịnh Tiểu Liễu hốt hoảng chạy đến trước mặt Kim Kiên, thở hổn hển nói: “Kim hiệu úy thì Kim hiệu úy, cậu mau nói xem xem, có khách quý tới!”.

“Khách quý nào, có đáng phải hô to gọi nhỏ như vậy không?”, Kim Kiên vừa lẩm bẩm vừa đi đến bên ngoài cửa lớn, nhưng vừa mới ngước nhìn một cái cũng giật mình cả kinh, tiếng hô còn cao gấp mấy lần Trịnh Tiểu Liễu, “Tiểu vương gia!”.

Dưới ánh dương xán lạn, Phạm Dung Hoa một thân áo vải trang phục như những bách tính bình thường, vai khoác tay nải, khuôn mặt tràn ngập ý cười.

Kim Kiên bước vội tới, đánh giá tỉ mỉ một phen, nghi hoặc hỏi: “Sao Tiểu vương gia lại ăn bận như thế này?”

Phạm Dung Hoa khẽ cười một cái, giơ tay lên vỗ vỗ vai Kim Kiên nói: “Tiểu Kim, Dung Hoa muốn xuất môn du ngoạn một phen, đệ có ý đi cùng Dung Hoa không?”.

“Hả?”, Kim Kiên kinh ngạc, đôi mắt nhỏ đảo tròn, vội đáp: “Lẽ nào Vương gia chộc giận Thánh thượng, cho nên mới bị biếm...”.

“Tiểu Kim!”, Phạm Dung Hoa thở dài, nhìn Kim Kiên lắc lắc đầu nói, “Đệ lại nói bấy cái gì đấy! Dung Hoa chỉ cảm thấy trong cung thực sự buồn chán, cho nên mới muốn xuất môn mở mang kiến thức!”.

“Ồ!”, lúc này Kim Kiên mới thở phào nhẹ nhõm, hỏi, “Khi nào thì xuất phát?”.

“Hôm nay.”

“Hả? Sao gấp vậy?”, Kim Kiên nhất thời xoay người một vòng, hướng Trịnh Tiểu Liễu hô, “Tiểu Liễu ca, mau ra ngoài mua hai cân thịt bò, lại mua thêm hai cân rau cải ở tiệm ăn, tôi muốn tiễn Tiểu vương gia...”.

“Tuân lệnh!”, Trịnh Tiểu Liễu chạy vội ra ngoài hết như một cơn gió.

“Tiểu Kim...”, Phạm Dung Hoa thầm thở dài, nói, “Lần này trước khi đi, Dung Hoa chỉ muốn hỏi Tiểu Kim có nguyện ý đồng hành cùng Dung Hoa không?”.

Kim Kiền chớp chớp mắt, kinh ngạc đáp: “Lẽ nào ngài đường đường một Vương gia xuất hành ra ngoài, Hoàng thượng ngay cả phái một người theo hầu cũng không có sao, thực quá keo kiệt đó!”.

Phạm Dung Hoa nhất thời có chút dở khóc dở cười, nhìn Kim Kiền, khe khẽ lắc đầu, nói, “Có lúc Dung Hoa thật không biết, đệ ngốc thật sự hay giả ngốc nữa...”.

“Hả?”

“Nếu đệ đã không nguyện ý đi cùng Dung Hoa, vậy Dung Hoa xin từ biệt tại đây”.

“Vương gia!”, Kim Kiền vội nói, “Ít nhiều cũng ăn mấy miếng thịt bò rồi hãy đi chứ...”.

Hàng mi dài của Phạm Dung Hoa run run, trong đôi mắt ánh nước lộ ra vẻ không muốn, nói: “Tiểu Kim, thịt bò đó đệ ăn đi, chẳng phải Dung Hoa nói với đệ rồi sao, nhìn đệ gầy yếu thế kia, toàn là da bọc xương. Sau khi Dung Hoa đi, đệ nhất định phải chăm sóc tốt cho bản thân, nếu không khi Dung Hoa trở về mà đệ vẫn gầy yếu như vậy thì nhất định Dung Hoa sẽ không tha cho đệ đâu. Còn nữa, bây giờ đệ đã được thăng làm Hiệu úy rồi, không được lười biếng giống như trước nữa, nếu có thời gian thì thỉnh giáo Triển đại ca nhiều vào. Triển đại nhân võ công trác tuyệt, kinh nghiệm phá án phong phú, nhất định có thể...”.

“Tiểu vương gia!”, Kim Kiền vội bước lên hô to, “Kim Kiền ở đây chúc Tiểu vương gia thuận buồm xuôi gió”.

“Tiểu Kim, Dung Hoa vẫn chưa dặn dò xong...”, Phạm Dung Hoa nét mặt không vui nói, “Còn có...”.

“Vương gia, thời gian không còn sớm nữa, xin Vương gia hãy lên đường!”, Kim Kiền lập tức ôm quyền khom người thi lễ.

Phạm Dung Hoa chớp chớp rèm mi dài, trong mắt lộ ra ý cười.

“Tiểu Kim, bảo trọng!”

“Vương gia, bảo trọng!”

Lúc này Kim Kiền ngẩng đầu lên, đã thấy thân hình trắng bệng của Phạm Dung Hoa xa rồi, phía sau còn có bốn tùy tùng trẻ bận áo vật ngắn, nom thân hình và cước bộ, ắt hẳn võ công không tồi.

Lúc này Kim Kiền mới thầm thở phào, giơ tay lên lau mồ hôi lạnh trên thái dương, thầm nghĩ:

Cùng vi phục xuất hành với “má Phạm già” sao?

Đùa gì thế, không bị một chết thì cũng bị phiền chết, chỗ nào mà thoải mái sung sướng bằng làm Hiệu úy ở Khai Phong phủ chứ...

“Kim hiệu úy, Kim hiệu úy!”

Chắc chắc, từ “bổ khoái” biến thành “hiệu úy”, nghe mà sướng hết cả người.

“Kim hiệu úy, Triển đại nhân tìm ngài!”

Hả?

Kim Kiền quay đầu lại, một dự cảm không lành mạnh mẽ dâng trào trong lòng.

Trong thao trường của Khai Phong phủ, một thanh niên bận áo đỏ đang ôm kiếm đứng, thân thẳng như cây tùng, tư thế oai phong凛冽.

Mà đứng đối diện người này là một thiếu niên gầy yếu, thân bận quan phục hiệu úy, cúi đầu ủ rũ.

“Kim hiệu úy, người đã nghe rõ chưa?”

“Thuộc hạ đã nghe rõ rồi...”

“Tốt. Vậy giờ này mỗi ngày, người hãy đến thao trường, Triển mỗ sẽ chỉ điểm một, hai phần võ công cho người.”

“Thuộc hạ tuân lệnh...”

“Kim hiệu úy, khinh công của ngươi tuy không tồi, nhưng hiện tại đã không còn giống như trước nữa rồi, ngươi giờ đây là Tông hiệu úy lực phẩm của Khai Phong phủ, võ công cũng không được qua quýt một hai nữa, ngươi có hiểu không?!”

“Thuộc hạ hiểu rõ...”

“Sau này mỗi tối phải đứng tấn một canh giờ, nhất định không được lười nhác!”

“Thuộc hạ tuân lệnh...”

Gió nhẹ mây thưa phong cảnh tuyệt đẹp, gió mùa hạ hiu hiu thổi, cỏ cây đua chen oanh liệt khắp chốn.

Nhưng lúc này Kim Kiên chỉ muốn ngẩng lên trời mà hú dài một tiếng:

Má Phạm già, bây giờ tôi hối hận rồi, thà cùng ngài trèo đèo lội suối còn hơn aaa...

130. Q.8 - Chương 11: Ngoại Truyện

Tết Đoan ngo của Khai Phong phủ

Khinh hân vi vi thẫu bích hoàn,

Minh triều Đoan ngo dục phương lan.

Lưu hương trưởng nị mẫn thanh xuyên.

Thái tuyển khinh triền hồng ngọc tí,

Tiểu phù tà quải lục vân hoàn.

Giai nhân tương kiến nhất thiên niên.

Mồ hôi nhẹ ướt tơ xanh,

Hừng đông Đoan ngo hương lan giữa dòng.

Sông dài tựa một dải thơm,

Lụa xinh vẫn vít ánh hồng tay ai.

Bùa son chênh chếch tóc mây,

Giai nhân xin hẹn cùng nàng ngàn năm.

Tô Thức - Hoán kê sa - Đoan Ngo

Tết Đoan ngo mừng Năm tháng Năm, khởi nguyên từ ngày hạ chí thời thượng cổ, là ngày mà con cháu tế tự vật tổ, cũng là ngày nhân dân tiếc thương tưởng nhớ đến Tam Lư đại phụ[1] vì phần hận đã gieo mình xuống sông. Tương truyền tự cổ vào ngày này có tục mang túi thơm, treo ngải thảo, đeo “bách tác” để trừ tà.

[1] Một chức quan thời Chiến quốc, ở đây ý chỉ Khuất Nguyên, người đã gieo mình tự vẫn tại dòng Mịch La vào đúng ngày mừng 5 tháng 5.

“Bách tác” - còn được gọi là dây trường mệnh, dây tục mệnh, chỉ tục mệnh, dây diên niên, dây trường thọ... tên gọi không đồng nhất. Theo phong tục, vào ngày Đoan ngo sẽ dùng chỉ ngũ sắc tết thành sợi thừng, hoặc dùng làm đồ trang trí treo ở cửa ra vào, hay mang theo bên người, có thể tránh được tai họa, tiêu trừ bệnh tật, bảo hộ bình an, tăng thọ thêm tuổi.

Hôm nay, chính là ngày mừng Một tháng Năm, trong Khai Phong phủ cảnh tượng náo nhiệt tấp nập, nha dịch Tạo ban bận lên bận xuống, nào treo ngải thảo, nào quét tước đình viện, tất cả đều nhằm chuẩn bị cho ngày tết Đoan ngo.

Công Tôn tiên sinh ở trong hoa viên phía sau phủ nha, vừa hái ngải thảo, vừa dọn dò mấy tạo dịch bên cạnh:

“Các người đem mấy cây ngải thảo này treo ở trước cửa đông, tây sương phòng, mấy cây kia thì treo ở trước cửa phòng ngủ của Bao đại nhân. Hai cây còn lại, một treo trước cửa khách sảnh, một treo trước cửa thư phòng.”

“Thuộc hạ tuân lệnh”, mấy tạo dịch tiếp nhận mấy bó ngải thảo, vừa mới chuẩn bị quay người thì đột nhiên cùng khom lưng ôm quyền nói: “Thuộc hạ bái kiến Triển đại nhân”.

Công Tôn Sách quay người nhìn, thì thấy người phía sau một thân áo đỏ, mày sắc mắt sáng, đó chính là Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ Triển Chiêu.

“Triển hộ vệ có chuyện gì sao?”

Triển Chiêu vẻ mặt do dự, đôi mắt đen lấp lánh lướt nhìn bốn phía, hàng mi dài chớp chớp mấy cái, cuối cùng có chút ngại ngần nói: “Công Tôn tiên sinh, chỉ là Triển mạo muốn xin Công Tôn tiên sinh cấp thêm một cái kiếm tuệ...”

“Kiếm tuệ?”, đôi mắt phượng của Công Tôn Sách mở to, mục quang chuyển sang thanh bảo kiếm Cự Khuyết Triển Chiêu cầm trong tay... Quả nhiên, kiếm tuệ màu vàng sáng thường điểm trên chuôi kiếm giờ đã không còn bóng dáng.

Thân hình thẳng tắp lộ rõ vẻ ngượng ngùng, Triển Chiêu rũ mắt nói: “Buổi tối rõ ràng kiếm tuệ vẫn còn, nửa đêm thức giấc, kiếm tuệ lại biến mất không tung không tích, tình huống như vậy đã kéo dài được bảy, tám ngày rồi, Triển mạo cũng không hiểu tại sao”.

“Ồ...”, Công Tôn tiên sinh cũng hơi rũ mắt xuống ngừng một chút nói: “Không phiền, tại hạ cùng Triển hộ vệ đến khổ phòng lĩnh một cái là được”.

“Triển mạo đa tạ Công Tôn tiên sinh”, Triển Chiêu ôm quyền đáp.

Đến khi hai người rảo bước rời đi, mấy tạo dịch cạnh Công Tôn Sách mới dám thẳng người dậy, ôm ngải thảo, vội vàng hướng ra sau phủ nha, vừa đi vừa bàn tán.

“Ôi, huynh nói xem, chẳng qua là một cái kiếm tuệ, có nó hay không cũng chẳng có gì khác biệt, không phải sao?”

“Nè, huynh thì biết cái gì! Nếu kiếm của Triển đại nhân không có kiếm tuệ, khi vung kiếm chẳng phải mất đi khí thế hay sao? Huynh nghĩ coi, mỗi lần Triển đại nhân múa kiếm, kiếm tuệ màu vàng nhạt trên chuôi kiếm phiêu phát bay lượn, rất tiêu sái, rất oai phong nha!”

“Được rồi, được rồi, huynh nói nhằm cái gì đấy! Không biết thì đừng có nói bừa, đêm qua bởi kiếm của Triển đại nhân không có kiếm tuệ, lúc truy bắt thích khách, Triệu hiệu úy chỉ không cẩn thận một cái liền bị Triển đại nhân cắt mất nửa đoạn tóc, sớm nay vẫn còn đang thương tâm đấy!”

“Hả? Không có kiếm tuệ với Triệu hiệu úy bị cắt mất tóc có liên quan gì?”

“Huynh nghĩ đi, lúc thích khách tới đều là vào canh ba nửa đêm, cảnh tranh tối tranh sáng, kiếm của Triển đại nhân lại rất nhanh, bình thời ban ngày chúng ta còn nhìn không rõ, huống hồ là buổi đêm? Công phu của Triệu hiệu úy tuy rằng cao hơn chúng ta nhiều, nhưng cũng đâu thể nhìn rõ! Bình thường còn thấy sắc vàng của kiếm tuệ loang loáng qua, liền có thể dự đoán được vài phần kiếm chiêu của Triển đại nhân, cẩn thận một chút là được. Nay kiếm tuệ không còn, thì thực phiền toái đó!”

“Ồ... ra là như vậy, nói như thế, kiếm tuệ của Triển đại nhân bị mất, quả thực là chuyện lớn rồi!”

“Đúng vậy! Có điều cũng kỳ lạ thật, ai rảnh rỗi lại đi trộm kiếm tuệ của Triển đại nhân để làm gì không biết nữa?”

“Ừm, thật là kỳ quái, kẻ trộm kiếm tuệ này tám phần là uống nhầm thuốc rồi!”

“Hắt xì! Hắt xì! Hắt xì!”

Trong chợ ngoài cửa đông, Kim Kiên hắt xì liên tục, nước bọt bắn ra, phun thẳng vào mặt vòng vây chúng bách tính đối diện, khiến mọi người dạt ra sau không ngừng.

“Này này, tiểu sai dịch Khai Phong phủ, cậu hắt xì sắp được một tuần trà rồi đấy, ‘bách tác’ này hôm nay có bán hay không?”, một người trong đám hô lên.

“Bán! Đương nhiên bán chứ!”, Kim Kiên chúi chúi mũi, ngẩng đầu cao giọng, “Hai mươi văn tiền một cái, xếp hàng theo thứ tự, không được chen ngang!”

“Hả?! Hai mươi văn tiền? Chẳng phải hôm qua là mười lăm văn tiền ư?”, trong đám có người bất mãn kêu lên.

“Sao? Chê đắt?!", Kim Kiên một tay chống nạnh, tay kia giơ cao một chiếc “bách tác”, đôi mắt nhỏ mở trừng, vẻ nguy hiểm hiện lên, quát, “Cái này gọi là tiền nào của nấy! Có thấy sợi vàng trong cái ‘bách tác’ này của tôi không, đây không phải là sợi vàng bình thường đâu. Nó là sợi vàng lấy ra từ kiếm tuệ của thanh bảo kiếm Cự Khuyết, thanh kiếm cổ trứ danh Triển đại nhân cầm trong tay, người được giang hồ xưng tụng Nam hiệp, đường đường là Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ, được đương kim Thánh thượng đích thân ngự phong ‘Ngự Miêu’ đó! Trừ tà đuổi hung, bảo trạch an gia, cát tường như ý, có thể nói là độc nhất!”

“Hôm qua không phải cũng thế...”

“Ha, vị tiểu ca này, huynh không biết rồi. Kiếm tuệ này hôm nay được Bao đại nhân sờ qua. Huynh có biết Bao đại nhân là người thế nào không? Chính là thần nhân[2] ngày xử dương đêm thẩm âm, kiếm tuệ được Bao đại nhân sờ một cái, còn hữu hiệu hơn cả hòa thượng ở chùa miếu khai quang! Có thể xua ác quỷ, bảo hộ hồn phách, cho nên hôm nay cái bách tác này so với những cái hôm qua, giá tiền cũng khác nhau. Cái đó gọi là: Có ‘bách tác’ này kê bên, nửa đêm gõ cửa hồn không kinh!”

[2] Trong Đạo giáo, những người đắc đạo có phân ra thành thần nhân và tiên nhân. Thần nhân đến từ thế giới siêu việt, không cần tu luyện cũng đắc đạo. Còn tiên nhân là do người phạm trải qua quá trình tu luyện chuyển hóa mà đắc đạo.

Ngưng một chút, nhìn vẻ mặt chúng bách tính một lượt, Kim Kiên nhướng mày, tiếp tục: “Nếu còn có người cảm thấy đắt, có thể qua bên kia mua ‘bách tác’ ba văn tiền hai cái, tôi tuyệt đối không miễn cưỡng!”

Đám người nhất thời huyền não một trận.

Đột nhiên, có một tiểu tử chen ngang bước lên một bước, cao giọng hô: “Tiểu ca, tôi mua hai cái!”

Bách tính liên loạn hết lên.

Một nhóm đại thẩm, tiểu tức phụ nhao nhao lên xông tới, đẩy người vừa rồi qua một bên, miệng ồn ào không dứt: “Tránh ra, tránh ra, mấy lão già các người cầm kiếm tuệ của Triển đại nhân làm cái gì?! Tiểu ca, bán cho chúng ta trước!”

“Này này, dựa vào cái gì mà phải nhường mấy cụ già các người mua trước?”

“Để ta trước! Ta trước!”

Lao nhao ồn ào...

“Đừng chen lấn, đừng chen lấn! Xếp hàng, xếp hàng! Ai cũng có phần!”, Kim Kiên một tay cầm cả bó ‘bách tác’ lớn, tay kia bận rộn thu tiền, đôi mắt nhỏ sớm đã híp lại thành đường khâu nhỏ.

Chắc chắn, có Ngự Miêu trong tay, ăn mặc chẳng cần lo!

Hoàng hôn, trong Phu Tử viện Khai Phong phủ, một gầy một nho nhã, hai bóng người đang ngồi trong sương phòng thì thảo trao đổi.

“Công Tôn tiên sinh, thành quả hôm nay rất khá, tổng cộng bán được ba mươi lượng bảy mươi văn tiền”.

“Kim bổ khoái vất vả rồi.”

“Là chức trách của thuộc hạ! Chỉ là... Công Tôn tiên sinh, lượng thuốc trong cơm tối của Triển đại nhân hôm nay có thể tăng thêm một chút không?”

“Kim bổ khoái nói thế là sao?”

“Triển đại nhân dùng mê dược mấy ngày liền, công hiệu của thuốc bắt đầu có hiện tượng giảm dần. Tối qua thuộc hạ đã canh bên ngoài phòng tới tận nửa đêm, vất vả lắm mới đợi được đến khi thuốc phát huy tác dụng, lén vào phòng trộm kiểm tuệ... Hôm nay hình như thuộc hạ có hiện tượng cảm phong hàn”.

“Có điều, nếu lượng thuốc tăng thêm, tại hạ sợ...”

“Công Tôn tiên sinh không cần lo lắng, ở đây thuộc hạ có một phương thuốc, tuyệt đối không ảnh hưởng tới sức khỏe người dùng, tiên sinh có thể thử một lần”.

“Ừm... Quả nhiên là phương thuốc tốt! Kim bổ khoái y thuật rất giỏi.”

“Công Tôn tiên sinh quá khen!”

“Kim bổ khoái, tại hạ có chuyện không rõ, mong Kim bổ khoái cời bỏ nghi hoặc cho tại hạ.”

“Tiên sinh mời hỏi.”

“Vì sao Kim bổ khoái cứ nhất định phải dùng kiểm tuệ của Triển hộ vệ làm thành ‘bách tác’? Kỳ thực có phải là kiểm tuệ của Triển hộ vệ hay không, bách tính vốn không thể nào biết được, dùng đồ có sẵn trong kho phòng để làm có phải càng giản tiện hơn không, hà tất phải phiền phức như vậy?”

“Công Tôn tiên sinh nói những lời này sai rồi! Mua bán quan trọng nhất là thành thật trung thực, tuyệt đối không thể làm ra hành vi lừa gạt, nếu không tất sẽ có hậu quả khôn lường, sẽ bị trời phạt!”

“Lời của Kim bổ khoái nói rất đúng, Công Tôn Sách xin thụ giáo!”

“Công Tôn tiên sinh khách khí rồi!”

...

“... Kim bổ khoái còn chuyện gì sao?”

“Chỉ là thuộc hạ muốn nhắc tiên sinh, số ngân lượng bán được, chín phần là để trợ giúp phủ nha, một phần còn lại kia...”

“Tất nhiên là thuộc về Kim bổ khoái!”

“... Nếu đã như vậy, thuộc hạ xin cáo lui. Cơm tối của Triển đại nhân còn phải phiền Công Tôn tiên sinh.”

“Không dám, không dám, ngày mai cũng phải phiền Kim bổ khoái.”

“Cạch” một tiếng, cánh cửa nhẹ nhàng khép lại.

Người còn lại trong phòng, tay vuốt râu, đôi mắt phượng nheo lại, lầm bầm nói: “Mua bán quan trọng nhất là thành thật trung thực... Lẽ nào thật sự là vì thế?”.

Ý cười dần hiện trên khuôn mặt nho nhã của vị chủ quản sổ sách Khai Phong phủ.

Mặt trời vừa ló dạng đông, ban mai chiếu rọi khắp nơi.

Triệu Hồ mất nửa canh giờ mới buộc được mái tóc không dài không ngắn của mình, vội đẩy cửa bước ra, nhưng vừa mới bước ra khỏi cửa suýt chút nữa thì đụng vào một người.

“Triển đại nhân?”, Triệu Hồ kinh ngạc.

Vị hộ vệ áo đỏ trước mắt, khuôn mặt đầy vẻ nghi hoặc, đôi mày lười mác cau chặt, nhìn thấy Triệu Hồ, hỏi lâu sau mới hoàn hồn hỏi một câu: “Triệu Hồ, có thấy kiểm tuệ trên kiếm của Triển mã không?”.

“Hà? Kiểm tuệ lại mắt rồi?!” Triệu Hổ cả kinh, da đầu run rẩy từng trận.

Triển Chiêu gật đầu, trong đôi mắt sáng ánh lên vẻ khó hiểu, sau đó lại khẽ thở dài nói: “E là lại phải phiên Công Tôn tiên sinh rồi...”

Triệu Hổ cũng thở phào một hơi, sờ sờ mái tóc hiển nhiên đã ngắn đi một nửa của mình, theo vị hộ vệ áo đỏ trước mắt đi tới Phu Tử viện.

Cả hai đều không phát hiện ra, ở chỗ rẽ sương phòng, trong một góc, có người đang híp đôi mắt nhỏ, khóe miệng cong lên, nhìn chằm chằm vào bóng lưng hai người.

Tiểu Miêu ơi Tiểu Miêu, đường đường một người hiện đại như tôi cùng với lãnh đạo của Khai Phong phủ, Công Tôn Trúc Tử bụng dạ đen tối, song kiếm hợp bích, còn sợ không chinh được ngài ư?

Chắc chắn, thực là vui vẻ thoải mái, hít thở thông thuận nha...

131. Q.9 - Chương 1

Phụng thánh lệnh nhập cung trực ban,

Tử Vân điện ma quái lộng hành.

Nhà ăn của Khai Phong phủ nằm ở tây nam viện trong phủ nha Khai Phong, bên cạnh Tam ban viện, chính là nơi để chúng nha dịch Tam ban thưởng dụng bữa cơm, mỗi sáng, trưa, chiều đều nghỉ ngơi ăn cơm tại đây, nơi này đều là bóng người đi đi lại lại, huyền não không thôi.

Đặc biệt là đến bữa cơm chiều lúc hoàng hôn, nhà ăn lại càng náo nhiệt.

Ngoại trừ Tứ đại hiệu úy, Triển đại nhân, Công Tôn tiên sinh theo hầu bên cạnh Bao đại nhân dùng bữa tại Phu Tử viện ra, thì những bổ khoái tuần phổ, tạp dịch quét dọn, tráng đình của Khoái ban trong Khai Phong phủ đều tề tựu về đây trong khoảng thời gian này, vừa ăn cơm vừa nói chuyện, kể về những sự kiện mới mẻ đã gặp trong suốt một ngày, hàn huyên vô cùng thích ý.

Lại nói đến một bàn kê cạnh cửa, bởi vì hướng gió tốt, cảnh sắc khiến người ta sảng khoái vui vẻ, cho nên tất nhiên trở thành vị trí chuyên biệt dành cho mấy vị đầu lĩnh có uy tín của các ban trong Khai Phong phủ ngồi.

Ngồi ở vị trí chủ tọa chính là một vị có khuôn mặt đầy những râu là râu, trông hơi phát tướng, mỗi khi cất tiếng là oang oang như lệnh vỡ, đó chính là Bành Quy Hải, ban đầu của Tam ban; ngồi phía tay trái Bành Quy Hải là một người cao cao gầy gầy, mặt vàng mắt nhỏ, chính là Hoàng Tề ban đầu của Tạo ban; vị ngồi phía tay phải kia thân hình trắng kiện, là một hán tử mặt đen mắt hổ, Lý Thiệu, ban đầu của Khoái ban; còn vị ngồi bên cạnh Lý Thiệu, thân hình vạm vỡ, khuôn mặt ngăm đen, mỗi khi khoát tay, duỗi chân đều có thể nghe được tiếng rắc rắc của những lóng xương cạ vào nhau, người này, chính là Phùng Thiên, ban đầu của Tráng ban. Mà vị ngồi gần cửa nhất lại là một lão đầu tuổi cũng gần năm mươi, râu tóc đều điểm sương, tinh thần sáng láng minh mẫn, đó chính là Mạnh Nhạc, lao đầu của lao Khai Phong phủ.

Mấy người họ ngồi quây quần bên một cái bàn, bất luận khí thế hay khí phái đều hơn các bàn khác một bậc, đến cả những vấn đề mà họ đàm luận cũng cao thâm hơn nhiều so với các bàn khác.

Chủ đề đàm luận của chúng bổ khoái nha dịch, không phải là hôm nay lại bắt được bao nhiêu tên trộm đạo lớn nhỏ, thì là chợ ở Cửa Nam thành lại có gánh hát, tạp kỹ như thế nào tới hay hôm nay các cô nương của “Ỗ Thúy lâu” lại có những chiêu trò gì mới.

Còn chủ đề đàm luận của mấy người này lại chính là chuyện đại sự triều đình, những công việc có liên quan mật thiết đến các kế hoạch lâu dài của Khai Phong phủ.

Chẳng hạn như, thức ăn vừa được dọn lên bàn, Phùng Thiên, ban đầu của Tráng ban đã không nhin được mở miệng hỏi:

“Bành ban đầu, mấy hôm nay trong triều có chuyện lớn nào xảy ra không?”

“Cũng không có chuyện lớn gì”, Bành ban đầu gắp một miếng cải xanh đưa lên miệng, đáp, “Vụ án Li miêu hoán thái tử nửa tháng trước đã làm triều đình xôn xao dậy sóng một phen, phàm là những đại thần vẫn thường qua lại mật thiết với Lưu hậu ai nấy đều cảm thấy bất an, rất sợ Lưu hậu ngã ngựa, Hoàng thượng liền túm lấy họ khai đao. Nhưng hơn nửa tháng đã trôi qua mà vẫn không có động tĩnh gì, những đại thần này cũng an tâm hơn, mấy ngày nay trên triều lại rất yên ổn”.

“Vậy thì tốt”, Hoàng Tề, ban đầu Tào ban cũng tiếp lời, “Chỉ mong trên triều không có chuyện gì, Bao đại nhân cũng yên tâm, các huynh đệ chúng ta cũng có những ngày tháng yên lành”.

“Vị tất đã như vậy”, Lý Thiệu, ban đầu Khoái ban nhíu mày nói, “Tôi vừa thấy người trong cung tuyên Triển đại nhân nhập cung, nghe nói trong cung xảy ra chuyện lạ”.

Những lời này vừa thốt ra, mấy người trong bàn đều hào hứng cả lên, không khỏi rướn người lên, gấp giọng hỏi:

“Chuyện lạ ư?”

Lý ban đầu chớp chớp mắt, cả người cũng ghé sát về phía trước, thấp giọng kể: “Tôi là nghe Trương hiệu úy nói, cụ thể sự việc thế nào, tôi cũng không rõ...”.

Mấy người họ rất kinh ngạc, đưa mắt nhìn nhau, “Chuyện lạ năm nay cũng thật không ít...”.

Nói đến đây, Phùng Thiên tựa như nhớ ra chuyện gì đó, sắc mặt hơi trầm xuống, nói: “Nói đến mới nhớ, mấy ngày nay sao tôi thấy Kim hiệu úy cũng rất kỳ quái, hình như có chút không thích hợp lắm hay sao đó?”.

“Ồ? Thế nào mà không thích hợp?”, Bành ban đầu nghi hoặc hỏi.

“Chính là... haizzz, tôi cũng không biết nói sao nữa, chỉ là không thích hợp”, Phùng ban đầu nghiêng nghiêng đầu đáp.

“Có phải là mặt mày trắng bệch, quầng mắt đen kịt, hai mắt lác thần, chân đi không có lực, cổ tay run run phải không?”, Mạnh lao đầu đột nhiên tiếp lời.

“Chính thế, chính là bộ dạng như vậy!”, Phùng ban đầu vỗ trán, nhìn Lao đầu Mạnh Nhạc với vẻ kính nể. “Mạnh lao đầu, ông cả ngày từ sáng đến tối đều ở trong đại lao, sao lại biết rõ ràng những chuyện ở bên ngoài như vậy?”

Mạnh lao đầu khẽ mỉm cười, giơ ngón tay lên chỉ ra ngoài cửa nói: “Bởi vì tôi tận mắt thấy rõ”.

Mọi người nhìn theo hướng ngón tay của Mạnh lao đầu, liền thấy một người vận quan phục hiệu úy màu đỏ đen đang neoh đôi mắt nhỏ được tô điểm bởi hai quầng mắt đen sì, bưng một bát cơm to, thân hình gầy nhỏ cứ chao đảo không ngừng, đi được một bước lại lảo đảo ba bước, chính là Kim Kiên, Tông hiệu úy lục phẩm.

Đừng thấy cả người Kim Kiên không vững, tựa như một trận gió thổi qua cũng có thể làm Kim Kiên ngã xuống mà nhảm, công phu dưới chân lại chẳng mấy may suy giảm, chỉ vèo vèo mấy bước đã xông vào nhà ăn, chen lên đặt mông ngồi xuống vị trí cạnh Mạnh lao đầu, không thở gấp cũng chẳng có giọt mồ hôi nào chảy ra.

“Kim hiệu úy?!” , mấy người họ kinh ngạc đồng thời hô lên, “Cậu hẳn phải ở trong Phu Tử viện dùng cơm cùng đại nhân chứ, vì sao lại tới đây?”.

“Suyt, suyt...”, Kim Kiên đảo đôi mắt nhỏ một cái, giơ một ngón tay lên, hạ giọng nói: “Đừng làm ồn, đừng làm ồn, vất vả lắm tôi mới nhân lúc con mèo kia... khụ, nhân lúc người khác không để ý mà chuồn ra đây, cứ ồn ào thế này nếu để con mèo kia... khụ khụ, để người khác phát hiện ra thì đại sự không hay đâu...”.

“Hả?”, mọi người lại càng không hiểu, đều nhìn chằm chằm vào Kim Kiên.

“Ăn cơm, ăn cơm...”, Kim Kiên nhìn xung quanh một lượt, tiếp tục hạ giọng nói.

“À...”, mọi người gật gật đầu, nhìn nhau, không nói gì nữa, cùng cúi đầu và ăn cơm.

Nhất thời trên bàn yên tĩnh hẳn.

“Lạch cạch”, một tiếng động lạ thường vang lên.

Mọi người cùng dừng động tác và cơm, nhìn nhau.

“Lạch cạch”, lại là tiếng động dị thường.

Mọi người cùng ngẩng lên, đưa mắt nhìn về phía phát ra âm thanh.

“Sặc, mẹ nó...”, chỉ thấy Kim Kiên trong miệng lâu bầu mắng chửi, lại nhặt hai chiếc đũa từ trên bàn lên, lựa một lúc lâu mới cầm đúng tư thế. Cánh tay vừa mới vươn ra vẽ như định gấp đĩa rau trước mặt thì ngón tay cầm đũa lại hết như bị chuột rút, run rẩy không ngừng, đôi đũa trong tay Kim Kiên rung rung giãy lắt, lại “lạch cạch, lạch cạch” hai tiếng rơi xuống bàn.

Hả?

Mọi người trợn mắt, Kim Kiên vừa chửi thề vừa lặp lại động tác lúc nãy, nhưng đôi đũa còn chưa chạm được đến bên cạnh đĩa thì đã lại song song rơi xuống bàn.

“Kim hiệu úy, tay của cậu...”, Bành ban đầu thật sự không nhìn tiếp được nữa, liền đưa tay gấp hai miếng rau cải vào bát Kim Kiên, hỏi, “Tay của Kim hiệu úy sao lại run dữ như vậy? Lẽ nào là bị thương sao?”.

Kim Kiên thở dài một tiếng, run run đưa đôi đũa, gian nan vịn phần, đến bên miệng bát vừa và cơm vào miệng vừa nói: “Không có gì, không có gì, chỉ là sớm tối mấy ngày nay đều được Triển đại nhân chỉ điểm võ công, có hơi mệt mỏi mà thôi...”.

Nhưng trong bụng thì thầm mắng: Con bà nó, con mèo kia có phải là định rắp tâm cản trở mình không?

Hết giờ làm buổi chiều lại còn giám sát mình luyện tập trung bình tấn, luyện đến độ hai chân mình mềm nhũn, bắp chân thì bị chuột rút...

Mới bảnh mắt ra trời chưa sáng đã phải đến thao trường luyện kiếm, lại cứ khăng khăng chọn một cây kiếm sắt nặng chết người để đùa bỡn mình, còn nói rất hay ho là để cho mình luyện lực cánh tay...

Có gì mà phải luyện chứ?

Tôi là một thiếu nữ yếu điệu thời hiện đại, lẽ nào phải luyện ra cơ bắp trên cánh tay mang thương hiệu Thủy thủ Popeye[1] thì mới được? Quá mất mỹ quan kinh thành!

[1] Hay ở Việt Nam còn gọi là Thủy thủ Papai, là một nhân vật hoạt hình hư cấu được tạo ra bởi E. C. Segar. Năm 2002, TV Guide đã xếp Popeye vào danh sách “Năm mươi nhân vật hoạt hình vĩ đại nhất mọi thời đại”.

Cơ tam đầu, cơ nhị đầu[2] còn chưa luyện ra, đã dẫn đến cơ thịt toàn thân mệt mỏi quá độ, nhức mỏi không chịu được, hiện giờ đến cầm đôi đũa còn không nổi, ăn bữa cơm cũng không yên...

[2] Cơ nhị đầu (biceps) là chỉ bắp tay (con chuột), cơ tam đầu (triceps) là phần đối diện ở phía dưới của bắp tay (gần nách).

Đáng ghét...

Mọi người nghe Kim Kiên nói xong, lúc này mới hiểu ra, không khỏi im lặng cúi đầu, vui vẻ hẳn lên.

Chỉ thấy Mạnh lao đầu khuôn mặt tràn ngập ý cười, vỗ vỗ vai Kim Kiên nói: “Kim Kiên này, công phu trên cánh tay cậu còn kém một chút, luyện nhiều cũng tốt”.

Những người khác cũng gật đầu phụ họa.

“Không sai không sai, nhìn Kim hiệu úy gầy yếu thế này, cánh tay lại chẳng có chút khí lực nào, sau này làm sao tróc nã tội phạm đoạt tang vật đây? Phải theo Triển đại nhân học nhiều vào”, đây chính là lời của Lý Thiệu, ban đầu Khoái ban.

“Triển đại nhân bằng lòng chỉ điểm cho cậu, thực đúng là may mắn lắm đó!”, đây là lời của Phùng Thiên, ban đầu Tráng ban.

“Kim hiệu úy, cậu cũng là nhân vật đi lên từ Tào ban chúng ta, ngàn vạn lần đừng làm mất mặt Tào ban đó, bình thời phải năng hưởng Triển đại nhân xin chỉ giáo vào!”, đây là lời của Hoàng Tề, ban đầu Tào ban.

Bình tổng ban đầu nhìn khắp lượt, rất có uy tín gật đầu tổng kết: “Kim hiệu úy, Triển đại nhân là nhân vật nổi danh trên giang hồ, ngài ấy nếu bằng lòng chỉ điểm cho cậu một hai phần, thì đó cũng là phúc khí phải tu ba kiếp mới có được đó!”.

Kết lại điều cốt lõi nhất là: Triển đại nhân tốt lắm...

Hai điều cơ bản là: Triển đại nhân tuyệt vời lắm... Triển đại nhân không chê vào đâu được...

Kim Kiền nghe mà gân xanh trên trán nổi cả lên, tất cả những bức tức, mệt mỏi, thiếu ngủ mấy ngày nay đều bùng nổ, đôi đũa cầm trong tay kêu “phụp” một tiếng cắm phập vào bát cơm nửa tắc, nhảy dựng lên, nổi trận lôi đình, “Con mèo đó hại tôi ăn không ngon, ngủ không yên, có muốn lên làm biếng cũng không được. Tôi và con mèo đó có mối hận đoạt giấc ngủ, nổi oán hận ăn cơm rơi vãi, mối thù cướp thời gian rảnh, những thâm thù, đại hận đó sao có thể đội trời chung, người thần cùng cảm phần!”.

Hết một trận xong, Kim Kiền bỗng cảm thấy đầu óc thư thái sáng láng hẳn, thở ra hít vào khoan khoái, tứ chi thoải mái, đến cả đôi mắt nhuốm màu mệt mỏi không chịu nổi của mấy ngày dồn lại thoát cái cũng trở nên sáng trong hơn hẳn, nhìn vô cùng rõ ràng nét mặt trắng bệch kinh hãi của chúng nha dịch trong cả căn nhà ăn này...

Hả?

Cái đám người này uống nhầm thuốc hay bị làm sao vậy?

Vì sao nét mặt cứ như là nhìn thấy ma thế?

Mặc dù lời nói của mình có hơi hiện đại, nhưng cũng chưa chỉ đích danh tên họ, cũng không phát ngôn ra từ nào tục tĩu cả, có chỗ nào đáng kinh ngạc đến thế đâu...

... Hửm?

Gió lạnh đâu ra vậy? Lạnh quá...

Kim Kiền không khỏi run lên.

Không ổn rồi, cứ theo kinh nghiệm phong phú của mình mà phán đoán, gió này nhất định không tầm thường.

Đây không phải gió lạnh, mà chính là sát khí...

Hơn nữa căn cứ vào sức hút của luồng sát khí đặc biệt này, vào cảm xúc nồng hậu và nội hàm phong phú của nó thì có đôi mắt cả cái thành Đông Kinh Biện Lương cũng chỉ có một người mới có bản lĩnh phát ra sát khí khiến lỗ tai người ta đau nhức như vậy... Hức... không hay rồi...

Không chỉ có Kim Kiền cảm thấy bồn chồn chân tay, mà cả phòng ăn cũng chẳng có ai dám động cựa dù chỉ là mảy may.

Cả phòng tĩnh lặng.

Kim Kiền không có động tĩnh, người phát ra sát khí phía sau cũng im lìm bất động.

Đột nhiên, trong đầu Kim Kiền lóe lên một tia sáng, lập tức ra quyết định, thỉnh linh ngẩng đầu lên, một tay đỡ ngực, một tay chống xuống bàn, cất giọng nói hết như tiếng đồ quyền thổ thán:

“Đã từng có một con mèo biết bắt chuột xuất hiện trước phòng mà tôi lại không biết quý trọng, cho đến khi lũ chuột hoành hành trong phòng, tôi mới hối hận khôn nguôi, chuyện đau khổ nhất trong nhân gian cũng chỉ đến thế mà thôi... Nếu như ông trời ban cho tôi cơ hội gặp lại một lần nữa, nhất định tôi sẽ nói với con mèo đó ba chữ: Quay về đi. Nếu như có thêm một kỳ hạn để con mèo đó trở lại, thì tôi hy vọng... chính là ngày mai...”

Một tràng những lời lay động lòng người này vừa nói ra, Kim Kiền hân hoan phát hiện, nét mặt của chúng nha dịch phía trước đã biến thành sắc xanh lét.

Mà luồng sát khí âm hàn phía sau dường như cũng mãnh liệt hơn vài phần.

“Triển mỗ không biết thì ra Kim hiệu úy còn có sở thích nuôi mèo...”

Giọng nói vừa mạnh mẽ vừa lạnh băng, hệt như cây kem trong những ngày Tam cửu hàn thiên[3].

[3] Ở Trung Quốc bắt đầu từ Đông chí, cứ chín ngày thì được gọi là “một cửu”, tổng cộng có chín cửu, trong đó tam, tứ cửu là những ngày lạnh nhất.

Hức! Những phim truyền hình lúc tám giờ kia đều là lừa gạt người khác hết!

Lời thoại kinh điển, tình tiết cảm động lòng người cái gì gió gì, cần bản một chút công dụng cũng không có!

Kim Kiên kéo kéo da mặt, khó khăn lắm mới chỉnh trang lại nét mặt, sau đó quay người, ngẩng đầu ôm quyền, nặn ra một nụ cười, nói: “Triển đại nhân, ngài hẳn phải đang tiếp đãi công công truyền chỉ từ trong cung đến, sao lại trở về sớm như vậy...”

Chỉ thấy khuôn mặt tuần tú của Triển Chiêu lạnh lẽo hẳn đi, đôi mắt sáng lấp lánh tia băng hàn, nhìn Kim Kiên nói: “Tựa hồ Kim hiệu úy không vui khi nhìn thấy Triển mỗ về sớm...”

Kim Kiên không khỏi rung mình một cái, vội vàng nói: “Triển đại nhân nói đùa rồi, Triển đại nhân có thể trở về phủ nha sớm một khắc thì đó là phúc của Khai Phong, là phúc của nha dịch, là phúc của đại nhân...”

Đôi mắt sáng của Triển Chiêu lóe lên, tiếp tục lạnh giọng nói: “Vậy sợ là Triển mỗ phải khiến Kim hiệu úy thất vọng rồi, Triển mỗ chỉ trở về trong chốc lát rồi phải quay lại cấm cung để trực ban”.

“Ồ?”, lòng Kim Kiên lập tức vui vẻ, đôi mắt nhỏ phát ra ánh sáng hy vọng: “Vậy đó là phúc của Hoàng thượng, phúc của cấm cung, phúc của thiên hạ...”

Đôi mày lười mác khê động, lạnh giọng tiếp tục: “Nhưng Triển mỗ phụng hoàng lệnh tới, đặc biệt yêu cầu Tông hiệu úy lục phẩm Kim Kiên của phủ Khai Phong tối nay cùng nhập cung trực ban ở Tử Văn điện...”

“Éc!”, Kim Kiên hệt như nuốt phải một con nhặng xanh nghẹn lại ở yết hầu, hồi lâu sau da mặt hơi giật giật, cúi đầu đáp, “Vậy thì đó chính là... phúc của Kim Kiên...”

“... Kim hiệu úy, theo Triển mỗ cùng nhập cung.”

“... Thuộc hạ tuân lệnh.”

Sau khi Kim Kiên đầu nặng chân nhẹ, đi một bước đảo ba bước theo Triển Chiêu đã rời đi được một lúc rồi, chúng nhân trong nhà ăn mới hoàn hồn trở lại.

Có điều lúc này sắc mặt mọi người lại không giống như vừa nãy trắng bệch, xanh xám mà lại là hai má đỏ hồng, mắt lấp lánh ánh sáng.

“Huynh nhìn thấy không? Nhìn thấy không? Vừa rồi Triển đại nhân cười với tôi đấy!”

“Huynh nói loạn gì thế, rõ ràng là cười với tôi!”

“Bậy bạ, phải là cười với tôi...”

“Ai da, huynh nói xem Triển đại nhân khê cười, sao lại anh tuần đến thế...”

“Xem bộ dạng không có tiền đồ của huynh kìa, chẳng qua Triển đại nhân chỉ cười một cái thôi, có gì mà kinh ngạc thế?”

“Huynh còn không biết xấu hổ mà chê tôi? Vừa rồi huynh cũng chẳng ngán ra mà nhìn đấy sao?”

“Lượn khẩn trương, nói bậy bạ gì thế?”

Bành ban đầu nét mặt ngẩn ngơ, hồi lâu sau mới chậm chậm cất tiếng: “Cái gì mà nuôi mèo, bắt chuột, sao tôi đến một câu cũng chẳng hiểu gì... Còn có, Triển đại nhân cười cái gì thế?”

Mấy vị ban đầu còn lại cũng không hiểu.

Chỉ có Mạnh lao đầu, đôi mắt lão luyện tinh minh nhìn thấu mọi sự lướt xung quanh một vòng, rồi thâm lắng đầu cười nói: “Ngự Miêu? Nuôi mèo... ha, theo như ta thấy, ngược lại giống như là mèo đang vờn chuột...”

Cái gì gọi là người gặp người thích, xe gặp xe chở, hoa gặp hoa nở...

Cái gì gọi là Nam hiệp Triển Chiêu nổi danh giang hồ...

Cái gì gọi là Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ Triển đại nhân...

Tối nay rốt cuộc Kim Kiền đã được mở mang kiến thức, cũng là mở rộng tầm mắt.

Hãy xem Triển đại nhân nhà người ta, tuy phải trực ban trường kỳ ở Khai Phong phủ, rất ít khi lộ diện tại cấm cung, nhưng một khi đã xuất hiện trong đại nội hoàng cung, thì hết như ngọn đèn pha trong đêm đen, dòng suối ngọt trong sa mạc, viên đường giữa đàn kiến, khiến kẻ khác cứ ào ào xông đến, chạy theo như vịt.

Xem xem từ lúc nhập cung đến giờ, trên đường có rất nhiều cấm quân binh sĩ và hàng loạt tướng lĩnh đều trùng hợp hoặc ngẫu nhiên, vừa khéo gặp mặt, chẳng biết vô tình hay cố ý, chỉ cần nhắc thấy vị Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ này, thì ai cũng hai mắt phát sáng, mặt mũi đỏ bừng, sùng kính vạn phần.

Nghiêm túc ôm quyền thi lễ là chuyện bình thường, đè nén sự hưng phấn hai tay run run cũng là chuyện có thể lý giải được, nhưng chuyện vừa thấy mặt người ta một cái là hai mắt phát sáng, hết như muốn xông lên đem hộ vệ đại nhân ăn sống nuốt tươi thì thật có chút khiến người ta lạnh cả sống lưng.

Mà định lực của Triển đại nhân cũng thực cao thâm, bất luận là gặp tình huống loại nào, gương mặt vẫn luôn ngập tràn ý cười ấm áp, nhất mực cung kính đáp lễ, không kiêu ngạo, không nóng nảy, chừng mực khéo léo, có thể sánh với buổi giao lưu gặp gỡ người hâm mộ của các Idol minh tinh thời hiện đại. Chỉ là khổ cho Kim Kiền leo đèo sau lưng cũng không thể không bắt chước trông bầu mà vẽ gáo, phải nhất nhất thi lễ, thiếu chút nữa thì gãy cả cái eo nhỏ.

©STENT:

Nói chung, theo sau Triển đại nhân bách bộ đại nội hoàng cung cũng hết như là dạo chợ mua đồ, không nhanh không chậm, nhìn thì thông dong thư thả, phong quang vô hạn, nhưng ai biết thắt lưng xương sống đều đau, da mặt rút gân.

Cho nên, khi thấy Viên đại nhân, Chỉ huy sứ cấm quân, canh giữ Tử Vân điện lúc nửa đêm, tuy tiếp xúc khoảng cách gần với Triển đại nhân, nhưng vẫn giữ được nét mặt cùng bộ dạng bình thường, tứ chi lẩn ngón ngữ đều bình thường, kể cả chỉ số hưng phấn cũng bình thường, Kim Kiền nhất thời cảm thấy thân thiết vạn phần.

Viên đại nhân, Chỉ huy sứ cấm quân này, tuổi đời khoảng trên dưới ba mươi, một thân quân trang, dáng hình thẳng như cán bút, da mặt ngăm đen, đôi mắt không lớn nhưng rất sáng và có thần.

“Làm phiền Triển đại nhân, Viên mỗ quả thực rất áy náy”, Viên đại nhân ôm quyền, thi lễ nói.

Triển Chiêu khẽ mỉm cười, cũng ôm quyền đáp: “Viên đại nhân khách sáo rồi, Triển mỗ cũng là Ngự tiền hộ vệ, đây chính là bổn phận của Triển mỗ”.

Hai người khách khí thi lễ xong, Viên đại nhân mới đưa mắt nhìn sang Kim Kiền phía sau lưng Triển Chiêu, không khỏi ngạc nhiên, mở miệng hỏi: “Vị huynh đệ này trông thực lạ mắt, không biết là...”.

“Đây chính là Tòng hiệu úy lục phẩm của Khai Phong phủ, Kim Kiền, Kim hiệu úy”, Triển Chiêu nghiêng mình giới thiệu.

Viên đại nhân vừa nghe đến danh Kim Kiền liền lộ ra vẻ mừng rỡ gấp mấy lần so với khi gặp Triển Chiêu, nhất thời hai mắt phát sáng, đề giọng nói: “Vị huynh đệ này chính là Kim hiệu úy của Khai Phong phủ? Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!”, dứt lời liền ôm quyền thi lễ.

“Viên đại nhân khách khí rồi”, Kim Kiền cũng ôm quyền thi lễ, lòng lại thầm nói:

Chắc, mình mới lần lộn kiếm cơm ở Khai Phong phủ, có chỗ nào để “ngưỡng mộ” đã lâu chứ? Người cổ đại thực khách sáo quá đi, tùy tiện gặp A Miêu, A Cầu cũng kêu “Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu”, thật là chả có ý thức sáng tạo gì cả.

Chẳng ngờ câu sau của Viên đại nhân lại khiến Kim Kiền kinh hãi tại trận.

“Vốn thường nghe Kim hiệu úy của Khai Phong phủ có thiên phú dị bẩm, trên thì thông linh Thiên đình, dưới lại thông linh cùng Sâm la, chiêu hồn, tróc quỷ chỉ là chuyện vặt vãnh, hôm nay có thể nhìn thấy chân thân của Kim hiệu úy, quả thực Viên mỡ may mắn ba đời.”

A, hả?!

Đôi mắt nhỏ của Kim Kiên giật giật mấy cái, lúc này mới phản ứng lại, thì ra Viên đại nhân này đúng là “ngưỡng mộ đã lâu” đối với không ít tin vĩa hè nhảm nhí của mình, chỉ là hình dung thế này...

Không ngờ mình, một thường dân áo vải, mới chỉ trong khoảng thời gian mấy ngày, mà đã cùng cấp bậc với lão huynh Chung Quỳ[4] kia rồi...

[4] Chung Quỳ: Theo truyền thuyết dân gian Trung Quốc là một vị “Thánh quân ban phúc trấn trạch”, là vị thần diệt yêu trừ ma. Trong sách cổ có ghi chép rằng, ông là người ở núi Chung Nam, Trường An thời sơ Đường, bình sinh mắt báo, mặt sắt râu xồm, tướng mạo kỳ dị nhưng lại tài hoa hơn người, đầy một bụng kinh luân, vốn mang chính khí hào nhiên, tính tình cương trực, phóng khoáng.

Chắc chắn, sức mạnh dư luận quả nhiên là to lớn, uy lực của chuyện tám nhảm, buôn dưa lê quả là hung hãn.

“Ha ha, Viên đại nhân quá khen, quá khen”, Kim Kiên nhường đôi mắt nhỏ, nặn ra một nụ cười đáp.

“Viên đại nhân quá lời rồi, Kim hiệu úy chẳng qua chỉ biết sơ dị thuật thông linh, nào có lợi hại như trong lời đồn”, Triển Chiêu liếc Kim Kiên một cái, ở bên khiêm tốn nói.

“Ôi, Triển đại nhân nói sai rồi, hiện giờ trong cấm cung xuất hiện sự lạ, sợ là chỉ có thể dựa vào kỳ nhân như Kim hiệu úy thôi.”

Triển, Kim hai người nghe xong đều sững sốt.

Triển Chiêu nhíu mày nói: “Hôm nay Triển Chiêu và Kim hiệu úy phụng khẩu dụ của Thánh thượng tiến cung, thời gian gấp gáp, công công truyền chỉ cũng chưa nói rõ ràng, chỉ cho biết trong cung phát sinh sự lạ, muốn Triển mỡ và Kim hiệu úy cùng đến Tử Vân điện trực đêm và điều tra, lẽ nào sự lạ trong điện này có liên quan đến hồn ma?”.

Viên chỉ huy sứ thở dài một tiếng, lặng lẽ gật đầu nói: “Thực không dám giấu, mấy ngày nay... có ma quỷ lộng hành gần Tử Vân điện...”.

“Ma quỷ lộng hành?!” , Kim Kiên bỗng thấy da đầu tê dại, không khỏi kêu lên.

Chỉ thấy Viên chỉ huy sứ lắc đầu thở dài nói: “Thời gian gần đây, cứ đến giờ Tý lúc nửa đêm, xung quanh Tử Vân điện lại xuất hiện một bóng ma màu trắng, náo động không thôi, các huynh đệ cấm quân chúng tôi thực bị dọa đến hồ đồ hết cả. Cứ liên tiếp mấy ngày như vậy, đã có vài huynh đệ sợ đến phát bệnh, Viên mỡ cũng là bất đắc dĩ mới xin chỉ dụ của Thánh thượng, mời Triển đại nhân và Kim hiệu úy đến đây điều tra ngọn nguồn”.

“Bóng ma màu trắng?”, Triển Chiêu trầm ngâm.

“Bóng, bóng ma màu trắng...” , Kim Kiên nuốt nước bọt, liếc nhìn nét mặt không e sợ của Triển Chiêu, lại ngó sang vẻ mặt sầu muộn của Viên chỉ huy sứ, run giọng nói, “Viên chỉ huy sứ, ngài đừng đùa chứ, đại nội cấm cung này là nơi như thế nào, sao có thể có ma quỷ lộng hành?”.

Triển Chiêu cũng ngược lên, cẩn thận hỏi: “Viên chỉ huy sứ xác thực có nhìn thấy rõ không? Lẽ nào không phải là thích khách?”.

“Đương nhiên Viên mỡ nhìn thấy rất rõ!”, Viên chỉ huy sứ nghiêm sắc mặt, “Không chỉ mình Viên mỡ, mà toàn bộ cấm quân trên dưới đều nhìn thấy rất rõ. Bóng trắng đó bỗng bèngh trôi dạt bốn xung quanh, mắt nhìn thấy mà không đuổi kịp, sờ cũng không thấy, lơ lơ lửng lửng, quỷ dị vô cùng, nếu không phải ma thì là thứ gì?”.

“Có thể là kẻ có khinh công trác tuyệt nửa đêm do thám cấm cung...”, Triển Chiêu suy đoán.

“Không thể nào...”, Viên chỉ huy sứ cắt ngang lời Triển Chiêu, nhíu mày nói, “Đâu có kẻ nào mà khinh công lại tới mức đó? Triển đại nhân chớ có nói đùa”.

Kim Kiền nghe xong, mi mày bắt giắc nhướng lên, liếc nhìn Triển Chiêu, thầm nghĩ: Có gì mà không thể chứ, trước mặt chẳng phải đang đứng một người đây sao?

Chỉ thấy Triển Chiêu nhíu đôi mày lười mác trằm ngâm, cúi đầu không nói hồi lâu, sau đó mới ngẩng lên: “Nếu đã như thế, để đề phòng bất trắc Triển mỗ và Kim hiệu úy sẽ canh giữ ở đây đêm nay”.

Nhất thời Kim Kiền đầu đầy mây đen.

Còn Viên chỉ huy sứ kia vừa nghe xong liền nhướng mày vui mừng, khuôn mặt tràn ngập kim quang nói: “Vậy làm phiền Triển đại nhân và Kim hiệu úy rồi!”.

Nói đoạn, liền ôm quyền cuống quýt rời đi, dù chỉ trong khoảnh khắc cũng chẳng muốn lưu lại, xem ra thật sự đã bị con “ma” kia giày vò đến phát ghen rồi.

Triển Chiêu nhìn bóng lưng vội vã biến mất của Viên chỉ huy sứ rồi ngẩng đầu lên xem xét địa hình một lượt, khẽ gật đầu, nói với Kim Kiền: “Đêm nay phải phiền Kim hiệu úy cùng canh giữ với Triển mỗ, gặp gỡ ‘con ma’ nửa đêm xông vào cấm cung kia một chút!”.

“... Thuộc hạ tuân lệnh”, Kim Kiền ôm quyền đáp, ngẩng đầu nhìn bầu trời đen, ngẫm nghĩ rồi bổ sung thêm một câu, “Triển đại nhân, thuộc hạ có thể đến Ngự thiện phòng lấy một ít tỏi không?”.

“Tỏi?”, Triển Chiêu thoáng sửng sốt, đôi mắt sáng nhìn Kim Kiền.

“Không sai, chính là tỏi!”, Kim Kiền ôm quyền, khí tiết chính trực nói.

Dứt lời, lại ngẩng đầu nhìn lên khoảng không, lòng thầm cảm thán:

Trăng đêm nay tròn như vậy, cũng không biết sẽ gặp phải người sói biến thân hay quỷ hút máu ngàn năm nào, đương nhiên phải đeo hai xâu tỏi lên người cho an tâm.

Trăng sáng nhô cao, ánh bạc như gương, sương đêm mềm mượt như mộng như ảo, mây mỏng vờn nhẹ trời đêm tịch mịch, làn gió đùa mái tóc đen như lụa, đẹp thay một cảnh tình thơ ý họa trong đêm trăng sâu thẳm này.

Trong đại nội cấm cung, trên mái hiên ngói vàng của Tử Vân điện có hai bóng người ngồi song song, một người thân thẳng như cây tùng, một người thân như ốc sên; một người ôm bảo kiếm trong lòng, một người đeo tỏi.

Hai người này vốn hoàn toàn trái ngược, chẳng liên quan gì nhau, nay lại ngồi song song trên nóc bảo điện trong cấm cung, bức tranh này cũng thực có chút lạ kỳ.

“Kim hiệu úy, người trách Triển mỗ sao?”

Gió đêm mát mẻ đột nhiên đưa tới một câu như vậy khiến cho Kim Kiền vốn đang gà gât buồn ngủ bỗng tỉnh phân nửa.

“... Triển đại nhân vì sao lại nói thế?”, Kim Kiền cố sức nâng mí mắt lên hỏi.

“Khi ăn bữa tối, những lời Kim hiệu úy nói ở nhà ăn, Triển mỗ nghe được rất rõ ràng.”

“Khụ khụ, chuyện đó... là... chuyện đó... khụ khụ... thực sự là lời nói nhảm của thuộc hạ, Triển đại nhân không cần phải để tâm...”, nhất thời Kim Kiền hoàn toàn tỉnh táo, vội vàng cười gượng, miễn cưỡng đáp.

Gió đêm hiu hiu lại đưa tới một tiếng than nhẹ: “Triển mỗ cũng biết, tu vi võ công chẳng thể luyện trong ngày một ngày hai, chỉ là chúng ta đều làm việc ở cửa quan, tính mạng của bản thân và gia đình đều treo trên mũi dao, nếu có điều gì sơ suất, e rằng sẽ liên quan đến tính mạng... Kim hiệu úy, người có hiểu không...”.

Đa đầu Kim Kiền tê dại, không tự chủ được mà quay đầu nhìn Triển Chiêu, liền ngây ra.

Dưới ánh trăng vàng vạc, trong đôi con ngươi đen láy trong suốt, sâu thẳm kia chẳng hề có lấy nửa điểm vẫn đục, phát ra ánh sáng lấp lánh long lanh, tựa như có hàng ngàn vì sao được thu vào trong đôi mắt ấy, cả dải ngân hà trên bầu trời đêm như ngưng đọng ở đó.

Ánh trăng mê người, sắc đẹp dụ người.

Kim Kiền nhất thời cảm thấy khí huyết xông lên, trống ngực đập dồn, trên đầu từng sợi tóc cũng như bùng nổ:

Ông trời ơi, con chẳng qua chỉ là một phạm phu tục tử ở nhân gian, làm sao chịu nổi thử thách như thế này?!

Chúa Jesus ơi, ngài hãy giáng một đạo thiên lôi xuống để con được siêu thoát đi, miễn cho con tạo thành sai lầm lớn!

“Kim hiệu úy?”

Triển Chiêu thấy Kim Kiền hai mắt nhìn thẳng, hô hấp ngưng trệ, vội nhích lên trước gọi một tiếng.

Khuôn mặt tuần tú bỗng phóng đại trước mặt, Kim Kiền liền cảm thấy lông mao toàn thân dựng đứng, tay chân đồng thời quào loạn xạ lùi ra xa mấy mét, sóng lòng sục sôi cuộn trào không thôi, thở hổn hển mấy cái mới khàn giọng đáp: “Thuộc hạ đa tạ một phen khổ tâm của Triển đại nhân...”.

Lời còn chưa dứt, lại thấy Triển Chiêu đột nhiên biến sắc, một bóng người phi thân về phía Kim Kiền, Kim Kiền còn chưa kịp phản ứng thì đã bị Triển Chiêu kéo giật lại bên người.

Ngẩng đầu, cầm kiếm, khuôn mặt tuần tú sất lại, đôi mày liễu mác dựng ngược, toàn thân ngưng trệ phát ra sát khí.

Kim Kiền chấn động trong lòng, theo ánh mắt của Triển Chiêu, ngửa đầu ngược lên bầu trời đêm...

Một vầng trăng trong vắt tỏa ánh vàng vạc giữa bầu trời đêm, gió nhẹ hiu hiu thổi xua đi màn sương mỏng.

Một bóng trắng nhạt nhẹ nhàng rơi từ trên trăng xuống, chậm chậm phiêu phát theo gió, hệt như mây trời, áo trắng tựa tuyết, tóc đen mượt như lụa, chậm chậm đáp xuống, lay động theo gió...

Yên tĩnh, vắng lặng, tịch mịch, không một tiếng động.

Dung nhan tuần tú hoa mỹ, lông mày liễu mác lả lơi, đôi mắt hoa đào lấp lánh, phong tình đâu chỉ dừng ở ngàn vạn.

Ma?

Tiên?

Hay là Hằng Nga hạ phạm?

Kim Kiền chỉ cảm thấy chất lỏng trong miệng trào ra.

Nam tử áo trắng mỹ lệ kia dùng đôi mắt hoa đào đánh giá bóng màu đỏ thắm như cây tùng trước mắt một phen, đôi môi mỏng nhếch lên khinh thường:

“Người chính là con mèo thối đó?”

Triển Chiêu hai mắt như có điện, cả người căng lên, nghiêm giọng nói: “Người là kẻ nào, lại dám nửa đêm xông vào cấm cung?”.

“Ta là kẻ nào?”, kẻ áo trắng cười ngả ngón, từ từ giơ thanh bảo kiếm trong tay lên, kiếm tuế màu trắng tinh khiết tiêu sái trong gió.

“Dừng cái lỗ tai mèo của ngươi lên mà nghe cho rõ, đêm nay đại chiến với Ngự Miêu trong cấm cung chính là... Cầm mao thử Bạch Ngọc Đường!”

Cầm mao thử?!

Bạch Ngọc Đường?!

Oh my God!

Kim Kiền bỗng cảm thấy choáng váng một trận, trong lòng hô to:

Miêu thử đại chiến, không thể không xem!

Chắc chắc, cơ hội tốt như thế, vậy mà lúc này đến cả một khán giả để thu phí thưởng thức trận đấu cũng không có, thực là đáng hận, đáng hận!

132. Q.9 - Chương 2

Miêu thử đại chiến diệu kế giải trừ.

Cầm Thử trộm kiếm chọc giận Ngự Miêu.

Trời đêm thăm thẳm xa mờ,

Ánh trăng vàng vạc chói lòa mắt ai.

Đại nội cấm cung, Tử Vân điện, trên mái bảo điện chói lọi, hai bóng hình cao ráo một đỏ, một trắng đứng đối diện nhau, gương cung bặt kiếm.

Người đứng bên mé đông, một thân áo trắng, tinh khôi, cầm thanh kiếm trắng tựa tuyết bắn ra hàn quang, đôi mày lười mác khê nhướng lên, sát khí bén nhọn liền ào ạt xông tới.

Người đứng bên mé tây, áo đỏ như ánh chiều tà, thân thẳng tựa tùng, thanh cổ kiếm trong tay tuy chưa rút ra khỏi vỏ nhưng kiếm khí kinh hồn đã phách động bốn phương.

Mây cuộn gió nổi, phần phật phần phật thổi tung tay áo.

Đột nhiên, bóng trắng nhảy lên, thân trắng như tuyết mờ mờ ảo ảo phảng phất tiên tử xoay mình trong trời đêm, duyên dáng vô cùng, nhưng trong cái bóng tuyền một màu trắng ấy lại xen lẫn hàn quang của thanh tuyết kiếm, sát khí bức người, lạnh lẽo tê tái, hết như một mũi tên băng ngàn năm, phóng thẳng đến bóng đỏ.

Bóng đỏ khê động, Cự Khuyết rút khỏi vỏ lóe lên, giơ cao ngăn lại.

Keng!

Lưỡi kiếm va vào nhau bắn ra những tia lửa điện lóa mắt.

Hai bóng người bất ngờ tách ra, đáp xuống vị trí cũ, đối mắt, chau mày.

“Hừ!”

Người áo trắng nhướng đôi mắt hoa đào, mũi chân điểm một cái, thân hình liền lơ lửng giữa không trung, lần thứ hai đánh tới bóng áo đỏ, sát khí càng hung hãn hơn trước.

Người áo đỏ không dám chậm trễ, ngưng thần, phi thân, hàn kiếm trong tay phá không kích phát, kiếm ảnh loang loáng.

Bóng trắng như điện quang, bóng đỏ tựa hồng nhạn.

Tuyết kiếm hoa mỹ tuyệt đẹp, như dòng nước xiết vỗ vào ghềnh đá, như thác chảy ào ào, kiếm ảnh mờ ảo loang loáng nối tiếp nhau.

Còn thanh cổ kiếm Cự Khuyết thì thu liễm lại, giấu mình trong biển sâu tĩnh lặng, để rồi nuốt trọn sóng trào, hàn quang lớp lớp rạch lòa trời cao.

Gió ào ào nổi lên từ phía, tiếng kiếm như mưa, va chạm tóe lửa, lấp lánh trong đêm, như pháo hoa ngày Tết, rực rỡ chói lòa.

Đúng là: làm cho sắc núi nhạt màu, làm cho thiên địa sứt trời tan hoang; làm cho sấm sét kinh hoàng; làm cho khán giả một nhòai vì xem.

Một nhòai...

Chính xác là một nhòai!

Trận đấu Miêu Thủ ngoạn mục tuyệt luân hiếm gặp trên thế gian như thế này, lại chỉ có một thưởng ngoạn viên với nét mặt ngập tràn một mỗi. Người này chẳng những không hiểu mình đã chiêm được một góc quan sát tốt nhất, mà còn không thêm tuân thủ quy tắc thưởng thức một trận quyết đấu.

Trên nóc nhà lúc hai người kia còn đang đứng đối diện nhau ở thế giằng co thì người nọ, với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đã lủi ngay khỏi vị trí khách mời danh dự, trốn xuống dưới mái hiên với tầm nhìn hạn hẹp mà lộ đầu ra nhìn. Thưởng thức một trận thư hùng ở trình độ cao như vậy, không những không làm cho thưởng ngoạn viên tỉnh tâm mà xem, ngược lại còn buông ra những lời quỵ dị, rất có điểm báo phá hoại bầu không khí.

Chỉ thấy người nọ ngồi xổm bên cạnh trụ tròn dưới mái hiên, lộ đầu ra, đôi mắt nhỏ trừng trừng, miệng thì lẩm bẩm lẩm rầm:

“Cầm mao thủ Bạch Ngọc Đường với một chiêu ‘Thương long xuất hải’ đã thu được hiệu quả công kích, vượt lên chiếm ưu thế; nhưng Ngự Miêu Triển Chiêu cũng tuyệt không phải hạng xoàng, lâm nguy không sợ hãi, bình tĩnh ứng chiến, dùng chiêu ‘Mãnh hổ hạ sơn’ giành lại được ưu thế, nhân đà đó tiếp tục phản kích...”

“Hay! Bạch Ngọc Đường lại dùng chiêu ‘Mãnh hổ moi tim’ trực tiếp công kích, Triển Chiêu xuất chiêu ‘Bạch hạc tung cánh’ nhẹ nhàng tránh thoát, công lực hai người không phân cao thấp, chiến sự rơi vào thế bế tắc; Bạch Ngọc Đường lập tức điều chỉnh lại trạng thái tâm lý, thay đổi chiến thuật, lấy chiêu ‘Hồi kiếm xé gió’ bắt tung người lại xông thẳng đến, Triển Chiêu tạm thời rơi vào thế bất lợi; nhưng Nam hiệp dù sao cũng thành danh từ lâu, kinh nghiệm giang hồ phong phú, vào thời khắc mấu chốt vẫn đứng vững trước áp lực, lại thi Triển Chiêu ‘Trụ đá giữa dòng’, hóa giải thế tiến công ào ạt của Bạch Ngọc Đường... Chậc, thuyết minh đặc sắc như này, đáng tiếc là không có ai vỗ tay cổ động...”

“Này... Kim hiệu úy...”

Kim Kiền đang âm ức thì đột nhiên nghe thấy một tiếng gọi vang lên, bèn đưa mắt ngó quanh bốn phía. Chỉ thấy trong một góc tối của Tử Vân điện, một bóng người thò ra, đang hướng về phía nàng vẫy tay ra hiệu.

“Viên chỉ huy sứ?!", Kim Kiền kinh ngạc, “Ngài trốn ở đó làm gì?”.

Viên chỉ huy sứ lại không trả lời, chỉ làm động tác tay ra hiệu chớ có lên tiếng, hướng Kim Kiền vẫy vẫy.

Kim Kiền nheo mắt nhìn quanh bốn phía, sau đó khom người lách bạch chạy hai bước đến bên cạnh Viên chỉ huy sứ, thấp giọng nói: “Viên đại nhân, còn không mau mau điều động nhân thủ...”.

Nói được nửa câu, Kim Kiền lại giật mình. Lúc này nàng mới nhìn rõ, sau lưng Viên chỉ huy sứ có một đội cấm quân, cũng đang cùng tư thế với mình, khom người, ngửa mặt, nhất tề nhìn lên hai bóng người, một đỏ, một trắng đang giao chiến.

“Viên đại nhân, nếu binh đội cấm quân đã đến, vì sao không hiệp trợ Triển đại nhân tróc nã thích khách?”, Kim Kiền có chút khó hiểu, khẽ cất tiếng hỏi.

“Thích khách?!", Viên chỉ huy sứ kinh ngạc nói, “Bóng trắng kia không phải là ma sao?!”.

Kim Kiền cảm thấy gân xanh trên trán hơi gồ lên: “Đương nhiên là không phải!”.

“Nhưng... Kim hiệu úy xem bóng trắng đó... lơ lơ lửng lửng...”

“Viên đại nhân! Ngài hãy nhìn kỹ đi, thân ảnh của Triển đại nhân cũng lơ lửng! Kẻ kia chẳng qua cũng giống như Triển đại nhân, mang trên mình khinh công tuyệt thế mà thôi!”

“A, thì ra là như vậy!”

Thoáng cái Viên chỉ huy sứ liền chau mày, đứng thẳng người lên, hướng về phía đội cấm quân cao giọng ra lệnh: “Mau mau hiệp trợ Triển đại nhân bắt thích khách!”.

“Tuân lệnh!”

Chúng cấm quân nhất thời sĩ khí tăng vọt, lao nhanh ra, kẻ rút đao người rút kiếm, kẻ giương cung lấp tên, vây chặt Tử Vân đến một giọt nước cũng không lọt.

“Thích khách trên nóc nhà, còn không mau mau giơ tay chịu trói?!” Viên chỉ huy sứ vung đao, cao giọng quát.

Nhưng hai bóng người đang giao chiến trên nóc nhà lại hết như bị điếc, chẳng mảy may có chút hành động gì gọi là “đã chú ý đến”.

Dưới ánh trăng vàng vạc, hai bóng người một trắng một đỏ quần lầy nhau giao chiến, vung kiếm công kích nhau, thế trận bất phân thắng bại.

Viên chỉ huy sứ cau chặt chân mày, nhìn chăm chăm vào hai thân ảnh giao tranh không ngừng, trì hoãn không dám phát lệnh.

“Viên đại nhân, Triển đại nhân và thích khách kia giao đấu quá gần, lúc này bắn tên, e sẽ ngộ thương Triển đại nhân...”

Viên phó sứ cấm quân cạnh Viên chỉ huy sứ thấp giọng nói.

Viên chỉ huy sứ gật gật đầu, chân mày lại càng nhíu chặt.

Kim Kiền nghe thấy rất rõ, cũng hiểu, hai người này, thân thủ tương đương nhau, cứ đấu tiếp thì đừng nói là một chốc một lát mà sợ rằng đánh đến ba ngày ba đêm cũng khó phân thắng bại.

Chắc...

Chẳng lẽ mặc cho một mèo một chuột đánh nhau đến lưỡng bại câu thương, quần chúng xem đến mức mệt nhỏi mới chịu thôi?

Haizzz, sớm biết thế thì vừa rồi khi tới nhà bếp mình đã tiện tay lấy một ít nước trà với hạt dưa nhâm nhi giết thời gian rồi. Bây giờ toàn thân trên dưới chỉ có một xâu tỏi to, ăn cũng không ăn được, uống cũng không uống được, đúng là thất sách.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền càng chẳng biết phải làm sao, đưa tay lấy xâu tỏi quàng trên cổ xuống.

“Kim hiệu úy, lẽ nào Kim hiệu úy có diệu kế?”

Viên chỉ huy sứ thấy động tác của Kim Kiền, hai mắt bỗng sáng lên hỏi.

Hả?

Kim Kiền giương đôi mắt nhỏ khó hiểu nhìn Viên chỉ huy sứ, chỉ thấy vị Chỉ huy cấm quân này hai mắt phát sáng nhìn chăm chăm vào Kim Kiền... và xâu tỏi lớn trong tay nàng.

Kế hay, kế hay gì?

Mình chỉ là cảm thấy xâu tỏi này quàng lên cổ mùi có chút kỳ kỳ...

Đợi chút, mùi kỳ kỳ!

Kim Kiền ngẩng phắt đầu, nhìn chăm chăm vào một thân áo trắng của Bạch Ngọc Đường, gấm trắng như tuyết lay động trong gió, tinh khôi không chút tỳ vết, chiếu rọi cùng ánh trăng vàng vạc.

Chắc chắc, cái từ đó gọi là gì nhỉ?

Hẳn là “nghịện sạch sẽ”...

Đôi mắt nhỏ của Kim Kiền lóe lên, giơ xâu tỏi trong tay nói: “Viên đại nhân, chúng ta thay đổi vũ khí, thấy thế nào?”.

“... Hả?”

Thế là, trong cấm quân đại nội hoàng cung bỗng xuất hiện một cảnh tượng kỳ lạ ngàn năm khó gặp.

Trên nóc nhà, một đội cấm quân chuyên tâm bốc tỏi, oán hận triền miên.

“Tôi phải già nát, về thành viên!”, Viên chỉ huy sứ đen mặt ra lệnh.

“... Tuân lệnh...”, chúng cấm quân mặt đen đáp lời.

“Được, nghe khẩu lệnh của ta, ném!”

Lệnh vừa ra, vô số những đạn “tỏi viên”, đã qua tinh chế tỉ mỉ già đập nặn vè, nhất tề được ném đi, bay thẳng vào hai bóng người đang giao chiến giữa bầu trời đêm.

Hai người trong không trung kia quả nhiên thân thủ bất phạm, đương lúc giao đấu kịch liệt nhưng mắt vẫn nhìn sáu hướng, tai nghe tám phương, cùng lúc xuất thủ bắt lấy “ám khí” lao tới.

“Bạch bọ”, “bạch bọ”, hai tiếng đồng thời vang lên.

Hai người dùng tay tiếp “ám khí”, cùng sưng sốt.

Trong một thoáng sưng sốt này, lại có vô số ám khí đang vèo vèo bay tới.

Thân ảnh trắng, đỏ đồng thời xuất kiếm, kiếm quang bay qua bay lại, rực rỡ chói mắt, ám khí cũng theo đó mà rơi xuống, một thứ mùi quỷ dị phiêu tán.

“Đây là cái gì?!", người áo trắng cao giọng kinh hô.

“...”, người áo đỏ tuy im hơi lặng tiếng, thân hình hơi ngưng trệ, nhưng chúng nhân dưới mái hiên dám thề rằng, chắc chắn họ vừa đồng thời cảm nhận được một luồng hàn khí bay đến.

“Hay cho con mèo thối người, dám ám toán ngài!", người áo trắng nổi giận lôi đình, tiếng hét tức giận xối xả vang lên, “Hôm nay Bạch gia ta nhớ kỹ món nợ này, ngày khác nhất định sẽ bắt người trả lại gấp trăm lần...”.

Lời nói còn chưa dứt, bóng trắng đã tan biến đi hết như làn khói, chỉ lưu lại giọng nói sang sảng ẩn chứa nộ khí vẫn vút không trung.

“Keng!", Cự Khuyết tra vào vỏ, bóng áo đỏ từ trên nóc nhà nhẹ nhàng đáp xuống đất không một tiếng động.

Đôi con ngươi sáng như sao quét qua một cái, chúng nhân bất giác rùng rợn và vào nhau lập cập.

“Viên đại nhân!”

“Triển đại nhân có gì giao phó?”

“Thích khách kia thân thủ bất phạm, dụng ý bất minh, e rằng sẽ quay lại lần nữa, mong Viên chỉ huy sứ phái thêm nhân thủ, tăng cường canh gác cấm cung!”

“Vâng, vâng!”

Đôi mắt sáng như sao lại lướt đi: “Kim hiệu úy!”

“Có, có thuộc hạ!”

“... Theo Triển mỗ hồi phủ!”

“Vâng...”

Bóng áo đỏ thẳng người rời đi, Hiệu úy gầy nhỏ theo sát phía sau.

Chúng cấm quân nhìn chằm chằm vào bóng lưng hai người, không hẹn mà cùng thở phào một hơi.

“Ôi chao, Triển đại nhân trừng mắt lên một cái, thật là dọa người!”

“Dùng tỏi làm ám khí, hun chết người... Ha, cái vị Hiệu úy họ Kim kia, cũng thực vô song...”

Chúng nhân đưa mắt nhìn nhau, cùng nghĩ thầm:

Người của Khai Phong phủ, thực không thể trên vào!

Đi qua hai con phố phía đông Khai Phong phủ nha sẽ bắt gặp một ngõ nhỏ, trong đó có những tiệm chuyên buôn bán điểm tâm đồ ăn vặt, rất nổi danh, cho nên bá tính thành Biện Lương gọi đây là ngõ Điểm Thủy[1].

[1] Có nghĩa là nước ngọt.

Ở phía đông ngõ này có một quán nhỏ, tên là Tiệm Chè Tào Ký, nổi danh với các món chè gia truyền, giá cả phải chăng, mùi vị tuyệt hảo, lại nằm trên con đường nha dịch Khai Phong đi tuần phố, cho nên các nha dịch tuần phố của Khai Phong phủ mỗi ngày đi tuần đến đây đều dừng chân nghỉ ngơi một chút, chuyện trò dăm ba câu chuyện nhà. Nếu muốn nghe chuyện nội tình không muốn ai biết của Khai Phong phủ thì hãy ngồi đợi trong quán này, đảm bảo anh sẽ không uống công tới.

Hôm nay, trong tiệm vô cùng náo nhiệt, ngoại trừ một bàn nằm sát góc tường ra, tất cả những bàn còn lại đều bị nha dịch tuần phố của Khai Phong phủ ngồi chật kín, hơn nữa những nha dịch này đều có cùng một tư thế, cùng một vẻ mặt, người nào người nấy cổ cứ vươn dài ra, dán mắt vào một tiểu nha dịch gầy nhỏ ngồi ở bàn chính giữa.

Đừng nhìn nha dịch này thân hình gầy yếu mà xem thường, nha dịch này vận trang phục đồ đen, là quan phục Tòng hiệu úy lục phẩm của Khai Phong phủ đấy.

Mà hai người ngồi cùng bàn với người này lại có phản ứng khác, đó chính là hai vị Hiệu úy lục phẩm: Trương Long, Triệu Hổ.

Chỉ thấy vị Hiệu úy gầy gò kia, híp đôi mắt nhỏ lại, đuôi lông mày nhướng lên, dáng vẻ rất nhàn nhã, thông dong.

Nhưng chúng sai dịch xung quanh lại không được nhàn tản như vậy, nhìn chăm chăm tiểu nha dịch hồi lâu, nhưng chẳng thấy người này lên tiếng gì hết, không khỏi sốt ruột. Đúng lúc này liền thấy Trương Long, Trương hiệu úy kêu lên:

“Này, ta nói này Kim Kiên, thế nào mà ngươi lại chẳng nói thêm nữa lời vậy?”

“Cái bóng trắng đột nhiên từ trên trời giáng xuống kia rốt cuộc là người hay ma? Kể tiếp đi!”, Triệu hiệu úy cũng truy hỏi.

Kim Kiên ngược lên nhìn, ho khan hai cái, vờ quạt tay mấy cái, nhướng mày nói: “Khụ khụ, nói nửa ngày trời, sao lại thấy có hơi khô miệng...”.

Hai người ngồi trước mặt lập tức vỗ bàn hô: “Ông chủ, cho một bát chè!”.

Đến khi chè được mang lên bàn, Kim Kiên mới khẽ nâng mí mắt, giơ cánh tay kéo cái bát sứ, nhưng cánh tay lại run lên bần bật, hết như bị bệnh động kinh vậy, căn bản không có cách nào bưng bát chè đầy ắp lên.

Người trong quán đều nhìn chăm chăm vào cánh tay run rẩy kia, có người không thức thời còn bật cười thành tiếng.

“Kim hiệu úy, ngươi đây là...”, Triệu Hổ ngồi bên cạnh nén cười nói.

Dường như Kim Kiên bỗng nhớ ra cái gì, liền thu cánh tay lại, nghiêm sắc mặt: “Không có gì, tối qua... khụ, chỉ là mấy ngày nay luyện công có hơi quá... không đáng ngại, không đáng ngại...”.

Nói đoạn, Kim Kiên liền rút từ thắt lưng ra một cọng rơm lúa mạch, một đầu cắm vào trong bát chè, một đầu ngậm trong miệng, “chụt”, “chụt” hút lên.

Người trong tiệm đều sửng sốt.

“Kim hiệu úy, biện pháp này của ngươi... thật sự là không tồi đó...”, Trương Long khen.

Da mặt Kim Kiên giật giật, rồi gục gặc đầu, xem như cảm ơn, tiếp tục cúi đầu hút nước.

Một bát chè đã cạn tới đáy, vẫn không thấy Kim Kiên có ý tiếp tục mở miệng, cuối cùng Trương Long không nhịn được quát lên.

“Này, Kim Kiền, rốt cuộc người có nói hay không...”

“Ai da, bát chè này ít quá...”, đột nhiên Kim Kiền kêu to lên vẻ không vừa ý, dùng cánh tay run rẩy đẩy cái bát sang một bên.

Trương Long nhú mày, lặng đi một lát, chỉ đành lại quay đầu sang, đề tiếng hô: “Ông chủ, lại mang thêm một bát chè tới!”.

Thế là, âm thanh “chục”, “chục” lại vang lên rộn ràng trong quán chè.

“Kim hiệu úy, chuyện kia...”, lần này là Triệu Hổ mở miệng.

“Ừm... hình như bụng đói quá, có nhiều chuyện cũng chẳng nhớ rõ được...”, Kim Kiền rũ mắt lăm lăm.

“... Ông chủ, cho một đĩa điểm tâm...”, Triệu Hổ bắt đầu gọi.

“Nhóp nhép”, “nhóp nhép”, tiếng nhai nuốt điểm tâm lại vang lên nhịp nhàng trong quán.

“Kim Kiền!”, bỗng nghe Trương Long nghiêng răng nói, “Chè đã uống, điểm tâm cũng đã ăn rồi, rốt cuộc người có nói hay không?”.

Lúc này Kim Kiền mới chùi mép, cắt cọng lúa mạch vào lòng, hắng hắng giọng, “Bóng trắng kia chẳng phải oan hồn hay ma quỷ gì, mà chính là một hiệp khách nổi danh lừng lẫy trên giang hồ, có tên Cẩm mao thủ Bạch Ngọc Đường!”.

“Phụt...”

Vừa nói đến đây, bỗng nghe có tiếng phụt nước vang lên từ trong góc quán chè.

Mọi người không hện mà cùng nhìn theo hướng âm thanh phát ra, là bàn duy nhất không bị các nha dịch Khai Phong phủ chiếm cứ nằm trong góc quán. Bàn đó có ba người ngồi, hai người thấp lùn, người còn lại thì vạm vỡ, đang cuống quýt chân tay lau chùi vết nước trên người.

Chỉ là ba người ngồi trong góc, tối om om, cho nên không nhìn rõ được diện mạo của họ.

“Thất lễ, thất lễ...”, một nam tử vóc dáng nhỏ con ở bàn đó đứng dậy, ôm quyền hướng mọi người thi lễ.

Chúng nha dịch lại quay đầu nhìn ba người Kim Kiền, Trương Long và Triệu Hổ.

Triệu Hổ trầm tư giây lát rồi thận trọng nói: “Cẩm mao thủ Bạch Ngọc Đường... lẽ nào chính là một trong Ngũ thủ của Hâm Không đảo?”.

“Không sai, không sai!”, Kim Kiền gật đầu, “Chính là cái tên Bạch Ngọc Đường đó. Ai da, nói mới nhớ tên Bạch Ngọc Đường kia, đúng là: Phan An xuất thế nhường dung mạo, vằng vặc trắng cao kém bạch y, chính là một ‘zai’ đẹp hạng nhất!”.

“Giai điệu hạng nhất?!”, mọi người nghi hoặc.

“Khụ khụ, là nói người này là bậc anh hùng tài mạo tuấn tú hiếm có trên thế gian”, Kim Kiền vội vàng giải thích.

“Ồ...”, Trương Long gật gật đầu, nói: “Ta cũng từng nghe tới danh tiếng người này. Nghe nói người này khinh công trác tuyệt, võ nghệ siêu quần, nhưng chưa từng giao tiếp hay qua lại, cũng không biết những lời đồn đại trên giang hồ có thể tin được mấy phần nữa.”

Một nha dịch bàn bên cạnh nghe thế lại tiếp lời: “Trương đại nhân nói đùa rồi, nếu người kia được xưng là Cẩm mao thủ, thì nhiều nhất cũng chỉ là hạng chuột nhắt trên giang hồ, còn Triền đại nhân của chúng ta lại là ‘Ngự Miêu’ được đích thân Thánh thượng ngự phong, bản lĩnh đương nhiên phải cao hơn rất nhiều so với con chuột kia!”.

Những lời này vừa thốt ra, trong phòng liền rộ lên một tràng cười.

“Rắc rắc!”, một tiếng động lớn vang lên.

Chỉ thấy người vạm vỡ trong ba kẻ ngồi ở bàn trong góc kia đập bàn đứng phắt dậy, nhưng liền bị nam tử nhỏ con vừa tạ lỗi lúc nãy ấn trở lại.

“Nhưng...”, Triệu Hổ gãi đầu nói, “Trên giang hồ đồn đại Ngũ thủ của Hâm Không đảo rằng: Lão đại Toàn thiên thủ Lư Phương, lão nhị Triệu địa thủ Hàn Chương, lão tam Xuyên sơn thủ Từ Khánh, lão tứ Phiền giang thủ Trương Bình, lão ngũ Cẩm mao thủ Bạch Ngọc Đường, người nào người nấy đều thâm tàng bất lộ, chẳng mấy khi xuất hiện, tuyệt đối không giống với những kẻ tép riu trên giang hồ”.

Trương Long ở bên cạnh cũng góp lời, “Hơn nữa nghe nói Cẩm mao thủ Bạch Ngọc Đường tuy là người nhỏ tuổi nhất trong Ngũ thủ, nhưng công phu lại cao cường nhất, nghe đồn là một trong năm người đứng đầu giang hồ...”, nói đến đây, sắc mặt Trương Long không khỏi sa sầm, ánh mắt hướng Kim Kiền, “Ngũ thủ và quan phủ trước nay vốn nước sông không phạm nước giếng, vì sao vô duyên vô cớ lại chạy đến hoàng cung gây chuyện?”.

“Theo như tôi thấy, tám phần là vì Triền đại nhân mà đến”, Kim Kiền nghiêm trang nói.

Mọi người nghe vậy đều kinh ngạc.

Triệu Hổ vội vàng cúi thấp đầu, ghé sát người Kim Kiền nói: “Kim Kiền, lời này không thể nói bừa được đâu!”.

Kim Kiền nhướn mày đáp, “Mọi người không biết lúc Bạch Ngọc Đường vừa nhìn thấy Triền đại nhân thì hai mắt đỏ vằn lên, nói chưa được hai câu đã rút kiếm điên cuồng chém về phía Triền đại nhân, cứ như thể hấn và Triền đại nhân có mối thù truyền kiếp vậy. Nếu hấn không phải vì Triền đại nhân mà đến, thì chữ ‘Kim’ của tôi sẽ viết ngược lại!”.

Trong quán chè nhất thời một mảnh im lặng.

Chỉ nghe Kim Kiền tiếp tục thao thao bất tuyệt: “Bản lĩnh của tên Cẩm mao thủ kia cũng chẳng có gì bí ẩn cả, hấn và Triền đại nhân của chúng ta tuyệt đối là ngang sức ngang tài! Nhắc đến trận chiến này của hai người họ đúng là trăm năm khó gặp, ngàn năm khó cầu, đánh tới mức trời sầm đất, gió mây đổi sắc, trời long đất lở, sấm sét kinh hoàng, ào ạt dữ dội như nước sông cuộn trào...”.

“Kim hiệu úy...”, Triệu Hổ vội cắt ngang lời Kim Kiền, “Cuối cùng thì ai thắng?”.

“Ai thắng?”, Kim Kiền nghe được lời này, lập tức im bặt, lông mi chớp chớp, nhìn chằm chằm địch xung quanh một lượt, rồi chậm chậm cất giọng, “Muốn biết rốt cuộc là người nào thắng?”.

Chúng nhân với vẻ mặt chờ đợi, đồng loạt nhìn Kim Kiền háo hức gật đầu.

Lại thấy Kim Kiền nhếch mép vui vẻ, giơ tay vỗ mặt bàn một cái, dòn khí về đàn điền, đề giọng nói: “Muốn biết chuyện Miêu Thủ đại chiến kết quả thế nào, hồi sau sẽ rõ! Trương đại nhân, Triệu đại nhân, Kim Kiền còn có công vụ phải làm, thứ lỗi không thể nán lại lâu, xin cáo từ”.

Nói đoạn liền đứng dậy, chấp tay ôm quyền, mũi chân điểm xuống đất, biến mất hết như làn khói không còn thấy tung tích đâu, chỉ có mấy câu nói còn vang lên trong không gian: “Ngày mai ngoại trừ chè, điểm tâm nếu lại có thêm đĩa lạc nữa thì càng tốt...”.

“...”, mọi người đều đực mặt tại trận.

Lát sau, Trương Long vỗ bàn nhảy dựng lên, chỉ về hướng Kim Kiền vừa biến mất giận dữ hét lên:

“Hay cho cái tên Kim Kiền nhà ngươi, uống hấn hai bát chè, ăn một đĩa điểm tâm, kết quả mới nói được mấy câu như thế đã bỏ chạy?!”

Triệu Hổ chậm chậm đứng lên vỗ vai Trương Long, lắc đầu nói: “Trương đại ca, chúng ta đã biết đủ rồi. Sáng sớm nay hai vị đại ca Vương Triều, Mã Hán mời Kim hiệu úy ăn hấn ba lồng bánh bao, uống hai bình trà thượng đẳng, kết quả là cái gì cũng không hỏi ra được, chỉ nghe nói có thích khách đột nhập vào hoàng cung mà thôi. Chúng ta nghe được nhiều như vậy cũng coi như không thiệt thòi gì”.

Chúng nha dịch nghe xong, không khỏi đưa mắt nhìn nhau, lại đồng thời cúi đầu về bất đắc dĩ.

Mà ba người ngồi trong góc quán chè, không biết tự lúc nào đã chẳng thấy bóng dáng.

Lại nói về Kim Kiên, đừng thấy nàng vừa chiêm được món hời, ăn uống no nê, nét mặt ngược lại chẳng mấy may có nửa phần đắc ý, thậm chí còn có vẻ ủ rũ.

Kim Kiên loạng choạng bước đi trong ngõ Diêm Thủy, miệng thì lẩm bẩm, oán hận không ngừng:

“Con mèo thối, con mèo xấu xa, lòng dạ hẹp hòi! Tôi dùng tởm già nát làm ám khí, chẳng phải cũng là kế sách tạm thời tùy cơ ứng biến, cần gì phải lườm nguyệt báo thù như thế? Mặc gì phải xách năm cân tởm đứng tấn tới nửa đêm... Luyện công? Luyện công cái khỉ gì? Công phu thối, hay công phu hun người?! Luyện tới mức hôm nay mũi mình toàn là mùi tởm, ăn cái gì cũng chẳng có vị... Hừ hừ, sáng sớm uống hai bình trà ngon, bây giờ ăn hai bát chè Tào Ký, sao vẫn thấy trong miệng có mùi kỳ kỳ...”

“Vị tiểu huynh đệ này, xin dừng bước.”

Đột nhiên, phía sau Kim Kiên vang lên một giọng nói.

Tiếng nói hơi cao, mới nghe liền có cảm giác êm mượt.

Kim Kiên quay đầu lại nhìn, thì thấy một nam tử thấp nhỏ chỉ cao hơn nàng nửa cái đầu, đứng phía sau đang hướng về phía mình ôm quyền thi lễ.

©STENT

Chỉ thấy người này, thân vận áo dài màu tím thẫm, áo khoác vạt ngắn màu xám tro, đai lưng buộc thắt để dài, chân đi giày đế mỏng, tay phe phẩy một chiếc quạt lông ngỗng; tóc trên đầu tuy thưa thớt nhưng được chải chuốt bóng loáng, buộc túm trên đỉnh đầu, dùng một cây trâm gỗ để cố định. Lại nhìn khuôn mặt người này, đầu nhỏ trán dô, cằm nhọn, mũi điều hâu, hai con mắt nhỏ tí, đen láy, đảo qua đảo lại nom rất có thần, bộ ria như hai cái râu chua nghĩa, đều tắm tấp dán ở hai bên mép. Cả con người này liếc mắt một cái, chỉ có một cụm từ để biểu thị: Vừa trơn bóng vừa sáng loáng.

Kim Kiên vừa thấy mặt mũi người này, thiếu chút nữa bật cười. Dù vậy nàng vẫn cảm thấy người này rất có tố chất làm công tác khúc nghệ[2].

[2] Khúc nghệ: Là nghệ thuật hát nói của Trung Quốc. Nghệ thuật này không chỉ chú trọng tài ca hát và diễn thuyết mà còn đề cao khả năng biểu diễn. Người biểu diễn khúc nghệ phải dùng cả âm thanh, giọng điệu lẫn biểu cảm để thể hiện các nhân vật, ngoài ra còn dùng các đạo cụ như quạt xếp, thước gỗ, khăn tay,... để phụ trợ cho từng hình mẫu nhân vật. Ở đây Kim Kiên chỉ có ý nói người này nhìn hơi ranh mãnh và có vẻ nguy hiểm.

“Không biết vị huynh đài này có gì chỉ giáo?”

Người kia khẽ mỉm cười nói: “Ba huynh đệ tại hạ lần đầu tới Biện Kinh, trước nay đều yêu thích kết giao bằng hữu, thấy tiểu huynh đệ ăn nói bất phàm, cho nên muốn mời tiểu huynh đệ lên lầu tụ họp, kết làm bằng hữu...”, nói đến đây, mục quang di chuyển, liếc tòa lầu bên cạnh một cái, lại đưa mắt nhìn Kim Kiên, nói, “Chẳng hay tiểu huynh đệ có nề mặt không?”

Người này không cười thì thôi, hắn vừa cười một cái, Kim Kiên liền run rẩy trong bụng, liền tưởng ngay đến cái cây gậy trúc đen tối trong Khai Phong phủ.

Đôi mắt nhỏ của Kim Kiên liền híp lại, mặt biến sắc, hoàn toàn tập trung tinh thần để ứng đối.

Bắt chuyện? Hiện tại mình một thân trang phục công tác của Khai Phong phủ, không có khả năng này!

Kiểm có gây sự? Trong thành Biện Lương này muốn khiêu chiến với uy quyền của Khai Phong phủ, trừ phi kẻ đó điên rồi...

Vậy...

Kim Kiên không khỏi đánh giá kỹ lưỡng người trước mặt một lần nữa.

Người này thoát nhìn sao cứ thấy quen quen...

Đúng rồi, trang phục này, không phải chính là một trong ba người mới rồi ngồi trong góc quán chè đó sao...

Chắc chắc, e là người này vừa nghe xong đoạn diễn thuyết đặc sắc của mình trong quán chè, nên mới đặc biệt tới tìm để thăm dò tin tức...

Chỉ là...

Kim Kiền đưa mắt nhìn từ lâu xa hoa nhất nhì thành Biên Kinh bên cạnh, lại liếc đáng vẻ nhất định muốn biết cho tỏ tường của người này, khóe miệng liền nhếch lên:

Lại dùng cùng một chiêu với Tứ đại kim cương, thật chẳng có ý thức sáng tạo nào cả.

Càng đáng ghét hơn nữa là, nom nét mặt người này thì cứ như là nắm chắc mười phần vậy, nhất định là đã xem mình như kẻ ham món lợi nhỏ, thấy bỏ là đào.

Hừ hừ, nhóc con, anh cũng quá coi thường tiết tháo của tôi rồi đó, tôi đường đường là thanh niên “tứ hữu” thời hiện đại, có lập trường, có kiên trì, có lý tưởng đó!

Hôm nay tôi sẽ cho anh biết thế nào là tiết tháo, là lập trường cao!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền liền hạ quyết tâm, nghiêm sắc mặt lại, cung kính ôm quyền nói: “Vị huynh đài này, Kim mỗ đang trực ban ở Khai Phong phủ, đương nhiên phải cần mẫn tận tụy, tuân thủ nghiêm ngặt chức phận, coi nhiệm vụ là hàng đầu. Khai Phong phủ nha đã răn dạy rằng: Vô công bất thụ lộc. Tiểu đệ và huynh đài không quen không biết, lại càng không nói tới giao tình gì, sợ rằng không thể giúp được gì cho huynh đài, lời mời của huynh đài, Kim mỗ thực vô duyên không dám tiếp nhận, mong huynh đài lượng thứ”.

Ngự ý là: Anh bạn bắt chước à, muốn hỏi lộ tôi, anh còn chưa đủ phân lượng đâu!

Hiển nhiên người kia không ngờ tới Kim Kiền lại phản ứng như vậy, không khỏi sững sốt, nhưng nhảy mắt lại trưng ra bộ mặt tươi cười, ôm quyền nói: “Tại hạ không suy nghĩ thấu đáo, mong tiểu huynh đệ tha lỗi”.

Kim Kiền cũng khẽ cười đáp: “Kim mỗ còn có công vụ phải làm, xin cáo từ”.

Dứt lời, liền dứt khoát xoay người rời đi.

Chỉ là sau khi đã đi qua mấy con phố, Kim Kiền vẫn mơ hồ cảm thấy có hai luồng ánh mắt dò xét cứ dán chặt vào mình không buông.

Vả lại dường như còn nghe được tiếng ầm ĩ từ xa truyền đến: “Tứ đệ...”, “Khai Phong phủ tính là gì...”, cứ như thế như thế.

Làm cho Kim Kiền vẫn cứ canh cánh trong lòng về lời nói của ba người kia, cho tới khi xong bữa tối, lại được cho hay rằng Ngự tiền tứ phẩm hộ vệ Triển Chiêu phụng lệnh vào cung trực ban, tối nay sẽ không có ai đốc thúc luyện công, thì tâm tình vẫn chẳng có nửa phần vui vẻ nhảy nhót nào.

Nửa đêm, Kim Kiền nằm trên giường, trần trọc lặn qua lặn lại, nhắm mắt cả một canh giờ rồi cũng không cách nào an tâm đi ngủ được, đáng vẻ nam tử gặp ban ngày kia cứ quẩn quanh trong đầu.

Đột nhiên, trong đầu Kim Kiền lóe lên một ý nghĩ, ngồi bật dậy, kêu lên: “Lẽ nào người đó là Phiên giang thủ Tưởng Bình?!”.

Hồi tưởng lại hình dung của Trương Long, Triệu Hồ về Ngũ thủ Hãm Không đảo trước đó, Kim Kiền càng nghĩ càng cảm thấy rất có khả năng.

“Chắc chắc, nhớ đến tên kia mặt mũi bóng loáng, rõ ràng chính là con chuột nước... Hồng rồi, hai người còn lại nhất định là hai kẻ khác trong Ngũ thủ, người cao to lớn giọng kia, chắc chắn là Xuyên sơn thủ Từ Khánh, người còn lại, cũng không biết có phải là Toàn thiên thủ Lư Phương hay là Triệt địa thủ Hàn Chương nữa... Ai da da, hôm trước chỉ có một con chuột bạch thôi mà tí nữa thì lật cả trời, hôm nay lại có thêm ba con chuột nữa, quả thật đại sự không ổn rồi...”

Nghĩ đến đây, Kim Kiền nhất thời có chút nóng ruột, vội vàng nhảy xuống giường, tùy tiện khoác một cái áo ngoài rồi bước ra, vừa đi vừa lẩm bẩm: “Phải mau báo cho Tiểu Miêu biết...”, nhưng vừa mới đi đến cửa, cả người đã khựng lại, vỗ trán một cái thật mạnh nói, “Ai da, thế nào lại quên mất, tối nay Tiểu Miêu

nhập cung trực ban, bây giờ không có trong phủ...”, thân hình gầy gò đi vòng vòng tại chỗ, lại trở về giường, ngẫm nghĩ một chút rồi nằm xuống kéo chăn đắp, “Dù thế nào cũng là họa do Tiểu Miêu gây ra, mình đứng là đỡ hơi, quan tâm cái gì chứ, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, ngủ thôi, ngủ thôi...”.

Trong phòng lại chìm vào tĩnh lặng.

“Ha... thú vị...”

Một giọng nói nhẹ mang theo ý cười đột nhiên vang lên, phá tan yên tĩnh.

Lập tức lông mao toàn thân Kim Kiền dựng đứng hết cả lên, vội vàng ngồi nhồm dậy, ôm chặt chăn, đôi mắt nhỏ đảo quanh khắp nơi, kêu lên: “Ai? Là người hay ma?! Dám đến Khai Phong phủ dương oai?”.

“Ngay cả đại nội cấm cung Ngũ gia ta còn không để vào mắt, há phải e sợ một Khai Phong phủ nhỏ bé nhà người?”

Cửa sổ không tiếng động mở ra, một bóng trắng lác mình bay vào trong, vắt chân ngồi trên thành cửa sổ, dáng vẻ nhàn nhã ung dung tự đắc hết như đang ngồi trên ghế thái sư ở nhà mình vậy, thiếu mỗi nước là tự châm trà tự mình uống mà thôi.

Áo quần một thân trắng muốt, dung nhan hoa mỹ, môi mỏng khẽ nhếch lên, đôi mắt hoa đào hàm chứa ý cười, một pô ảnh kinh điển như vậy khiến giọng Kim Kiền cao vút lên quăng tám: “Bạch, Bạch Bạch Bạch Bạch Ngọc Đường?!”.

Ánh trăng trong vắt cơ hồ xuyên qua ngọc quan đậu trên khuôn mặt mang ý cười nhàn nhạt:

“Tiểu tử, người có kêu lớn nữa cũng vô dụng, nha dịch bổ khoái trong Tam ban viện đều bị Ngũ gia điểm huyết cả rồi, tạm thời sẽ không tỉnh lại đâu.”

“Cái gì?!” , Kim Kiền nhất thời cả kinh, vội vàng dựng lỗ tai lên nghe ngóng, quả nhiên, tĩnh lặng một cách dị thường. Nếu là bình thường, nửa đêm canh ba, mình lại hét to như vậy, không nói tới Trịnh Tiểu Liễu cùng phòng sớm gào lên oán giận, mà chúng nha dịch phòng bên đã lớn tiếng mắng chửi từ lâu rồi.

Kim Kiền thâm lặng lấy lại bình tĩnh, cố kéo da mặt, nặn ra một nụ cười tươi, nói: “Không biết Bạch ngũ gia coi trọng đích thân đến có gì chỉ giáo?!”.

Bạch Ngọc Đường nhìn khuôn mặt tươi cười hơi hơi co rúm lại, đôi mắt hoa đào vẽ lên thành hai vầng trăng non: “Vốn dĩ Ngũ gia ta đến tìm con mèo thối kia tí võ, nhưng chẳng ngờ mèo thối lại không có ở đây, làm cho Ngũ gia tới một chuyến công cốc...”.

“Bạch ngũ gia, tối nay Triển đại nhân nhập cung trực ban!”, Kim Kiền vội đề tiếng xun xoe nhắc nhở.

Tiểu Miêu không có ở đây, cái đồ chuột bạch nhà người nhanh nhanh đi đi, đừng lãng phí thời gian ở đây nữa!

Chẳng ngờ Bạch Ngọc Đường nghe thấy Kim Kiền nói vậy, lại trưng ra dáng vẻ đăm chiêu, híp đôi mắt hoa đào lặng lẽ đánh giá Kim Kiền, nhìn tới nỗi Kim Kiền lạnh người, nhưng lại không dám lơ lửng nửa phần, chỉ đành trừng mắt ngó lại.

Đột nhiên, Bạch Ngọc Đường nhướng mày cười rạng rỡ, trong một thoáng, hoa đào từng đóa từng đóa bay lả tả, cánh hoa đỏ mịn màng lất phất rơi, khiến cho Kim Kiền đần mặt ra nhìn.

“Tiểu tử, người tên là gì?”

“Tiểu, tiểu nhân là Kim Kiền...”, Kim Kiền cứng lưỡi, đáp theo bản năng.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ nét cười càng sâu: “Kim Kiền? Cái tên này thực thú vị... Vậy gọi người là Tiểu Kim nhé?”.

“Vâng...”, Kim Kiền tiếp tục ngẩn ngơ.

“Vậy Triển Tiểu Miêu tối nay đúng là tới cấm cung sao?”

“Vâng...”

“Trong cấm cung có mai phục không?”

“Không có, chỉ là canh giữ tăng cường gấp ba lần hôm qua...”

“Ba lần à...”, đôi mắt hoa đào nheo nheo, trong con ngươi màu đen thoáng hiện lên nét buồn bực, “Lại là một lũ gây trở ngại! Haizzz, mà hình như bọn Tứ ca cũng tới rồi, thật là... như thế thì, Ngũ gia và con mèo thối đó đến năm nào tháng nào mới có thể phân cao thấp được đây?!”.

“Cái đó... Ngũ gia ngài có thể hẹn Triển đại nhân tới một nơi không có ai ngăn cản...”, Kim Kiên hảo tâm kiến nghị, bụng lại nhủ thầm:

Tốt nhất là hẹn tới những nơi như núi hoang đèo sâu, vách núi vách đá hiểm trở, hoặc chân trời góc bể gì đó, rời khỏi Đông Kinh Biện Lương càng xa càng tốt, đừng có thêm phiền phức cho mình nữa, để mình có thể yên yên ổn ổn đến tháng là lĩnh lương là hay nhất.

“Không có người ngăn cản à...”, đột nhiên hai mắt Bạch Ngọc Đường sáng lên, đôi mày liễu mác như rồng cao nói, “Tiểu Kim, cách hay lắm!”.

Lời còn chưa dứt, Kim Kiên đã cảm thấy phía trước nháng lên một cái, không thấy bóng dáng Bạch Ngọc Đường đâu nữa, chỉ để lại khung cửa sổ trước mặt hơi rung rung.

Kim Kiên ngu mặt ngay tại chỗ, chớp chớp đôi mắt, ngưng một chút, lại chớp chớp mắt, tức thì trong lòng trào lên một niềm hân hoan:

Không ngờ mình chỉ nói mấy câu băng quơ, ấy thế mà lại khuyên được con chuột bạch này mau chóng rời đi, kỳ diệu quá, kỳ diệu quá!

Trong bụng thở phào một cái, cơn buồn ngủ bỗng đâu ập đến.

Kim Kiên ngáp một cái, gãi gãi đầu, lẩm bẩm: “Chúng nha dịch trong Tam ban viện này đều bị Bạch Ngọc Đường điểm huyết cả... Haizzz, đáng tiếc Tiểu Miêu không dạy mình công phu giải huyết, chỉ đành đợi sớm mai Tiểu Miêu về rồi nói vậy...”.

Nghĩ đến đây, Kim Kiên liền an tâm hơn nhiều, gỡ chăn ra, nằm lên giường ngủ tiếp, nhưng vừa mới đặt đầu xuống gối thì bỗng nghe có tiếng hô vang lên từ phía sau:

“Như thế này, nhất định sẽ không có sơ sót gì!”

Kim Kiên đẩy phắt cái chăn ra, nhảy dựng từ trên giường xuống đất, chỉ vào người đối diện kinh hô: “Bạch, Bạch Bạch Bạch Ngọc Đường, vì sao ngài lại quay lại?!”.

Bạch Ngọc Đường vẫn ung dung tựa vào bậc cửa sổ như trước, đôi mắt hoa đào biếng nhác lộ ra ý cười, chậm chậm giơ ra vật trong tay lên, nói: “Chỉ cần có vật này trong tay, không sợ Triển Tiểu Miêu không đuổi theo đến Hãm Không đảo. Chỉ cần con mèo thối đó tới Hãm Không đảo, thì sẽ chẳng có ai cản trở. Bằng vào thân thủ của Ngũ gia ta, không đến năm ba đường là bắt sống ‘Ngự Miêu’, chấn hưng uy danh cho Ngũ tử chúng ta!”.

Lúc này Kim Kiên cảm thấy da mặt mình co giật dữ dội, cơ hồ không cách nào khống chế được, hơn nữa ngực còn thấy tức tức khó chịu, tay chân lạnh ngắt, hơn mười chứng bệnh đồng loạt phát tác.

Vật trong tay Bạch Ngọc Đường, tinh xảo hoa mỹ, được chế tác rất tinh tế, mới nhìn là biết vật đó có giá không ít.

Mà quan trọng nhất là, vật này lại do đương kim Thánh thượng ngự ban, tiếng là có chức năng tiên tri hậu tấu, là vật thể hiện sự ân sủng của Thiên tử, có một cái tên rất kêu là: Thượng Phương bảo kiếm!

“Bạch, Bạch ngũ gia, ngài có biết thanh bảo kiếm ngài cầm trong tay là...”, Kim Kiên bắt đầu biến sắc.

“Thượng Phương bảo kiếm!”, Bạch Ngọc Đường đáp rất dứt khoát.

“Bạch ngũ gia, nghĩ kỹ rồi hãy làm...”, Kim Kiên nghiêng răng thốt ra mấy chữ.

Cái con chuột chết nhà người, lại đi trộm Thượng Phương bảo kiếm ngay trước mắt tôi, thế không phải là có ý muốn đập vỡ bát cơm của tôi sao?!

Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn sắc mặt tái mét của Kim Kiền, đôi mày liễu mác hơi nhếch lên, cười nói: “Chắc không phải Tiểu Kim muốn ngăn cản Ngũ gia đấy chứ?!”

Đôi mắt nhỏ của Kim Kiền bỗng mở banh ra, nhưng chỉ chớp một cái, liền rũ mắt xuống, nheo mắt lại, nặn ra vẻ mặt tươi cười nói: “Bạch ngũ gia nói đùa rồi, Ngũ gia xin cứ tự nhiên, xin cứ tự nhiên...”

Đùa à, công phu của con chuột bạch này mình đã chứng kiến, cho dù có thêm mười mấy Kim Kiền, e là cũng chẳng có cửa thắng. Mình cứ nên an phận thủ thường, cung tiễn cái vị đại tôn thần này mau mau rời đi, về phần củ khoai lang bỏng tay kia, giao cho Tiểu Miêu giải quyết là được rồi.

Chẳng ngờ Bạch Ngọc Đường nghe Kim Kiền nói xong, nét cười trên khuôn mặt tuấn mỹ càng sâu: “Tiểu Kim mới nói đùa đó, bản lĩnh của Tiểu Kim, tối qua Ngũ gia đã được linh giáo, xác thực là bất phàm đó!”

Kim Kiền bỗng cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng.

“Tối qua, người nghĩ cách dùng tối làm ám khí chính là Tiểu Kim nhỉ...”

Trên khuôn mặt tuấn mỹ vẫn tràn ngập ý cười, nhưng khí lạnh cứ ùn ùn xâm chiếm.

Bóng trắng như tuyết khê động, nháy mắt, đã tới bên cạnh Kim Kiền, âm thanh lạnh lẽo thông thả vang lên: “Tiểu Kim, hôm nay Ngũ gia ta phải ngâm mình trọn một canh giờ trong khách điểm mới tẩy sạch thứ mùi quỷ dị kia đi... Ân huệ bậc này không biết nên đền đáp thế nào mới tốt đây...”

“Cái này... chuyện đó... khụ khụ...”, lúc này Kim Kiền ngoại trừ cười khan, thực sự không biết nên thể hiện thế nào.

Nè nè, cái con chuột bạch nghiện sạch sẽ kia ghi hận cũng kinh quá đi!

Bạch Ngọc Đường đi một vòng quanh Kim Kiền đã cứng ngắc cả người lại, vờ trầm tư một lát rồi đột nhiên làm ra vẻ thông suốt, kêu lên: “Chi bằng mời Tiểu Kim tới Hãm Không đảo làm khách mấy ngày, thế nào?”

“Hả?!” Kim Kiền nhất thời kinh hoàng thất sắc, hoảng hốt kêu lên, “Bạch ngũ gia, tiểu nhân xin nhận tội...”

Một ngón tay thon dài với thủ pháp điểm huyết tinh diệu đã đánh tan nửa câu sau của Kim Kiền.

Trước khi ngắt xủ, nhìn khuôn mặt của Bạch Ngọc Đường thoáng qua trước mắt, Kim Kiền chỉ có một câu cảm tưởng:

Con chuột chết khốn kiếp kia, cũng đâu phải gương mặt đại diện cho hãng kem đánh răng, không có chuyện gì sao lại nhe răng trắng thế kia ra làm gì, quá chói mắt!

“Cái gì, tối qua Thượng Phương bảo kiếm bị đánh cắp?!”

Mới sáng sớm, Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ Triển Chiêu đã bị Bao đại nhân cấp tốc triệu về phủ, trên gương mặt tuấn tú lộ ra vẻ khó tin.

Bao đại nhân sắc mặt sa sầm đen sì, Công Tôn tiên sinh thì tái mặt, đồng thời gật gật đầu.

Khuôn mặt Tứ đại hiệu úy tràn ngập vẻ ngượng ngùng, cơ hồ muốn chôn đầu vào lòng ngực vậy.

Triển Chiêu cau chặt đôi mày liễu mác, trầm giọng hỏi: “Là kẻ nào làm?”

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh thở dài một tiếng, móc lá thư từ trong ngực ra đưa cho Triển Chiêu, nói: “Triển hộ vệ cứ xem thì sẽ biết”.

Triển Chiêu nhận lấy, vừa nhìn một cái con người đen láy liền bùng lên lửa giận, sắc mặt thoáng xanh.

Chỉ thấy trên tờ giấy viết một bài vè:

Khai Phong vốn tiếng to,

Nhà to mà nghèo rách.

Ta vớt hết trong ngoài,

Lật hoài trong cả tử,
Mới thủ được Thượng Phương,
Vượt tường đem về đảo.
Giờ bảo lại Tiểu Miêu,
Bảo kiếm muốn lấy lại,
Chờ tại đảo Hâm Không.
Chẳng thông là thiên hạ,
Bây bạ chuột sợ mèo,
Lèo nhèo ấy đồn nhảm.
Hại thắm mèo thối ngu,
Ta hù cho mà lết,
Tức chết mới là hay.

Lạc khoản: Cầm mao thử Bạch Ngọc Đường.

Phía dưới cùng còn thêm một câu: Tiểu Kim mượn tạm vài ngày.

Chữ viết như rồng bay phượng múa, bút lực tinh mỹ vừa cứng cáp lại vừa mềm mại, khiến kẻ khác phải tán thán, nhưng nội dung bài về này quả thực khiến người ta dở khóc dở cười.

“Là Cầm mao thử Bạch Ngọc Đường”, Triển Chiêu hạ tờ giấy xuống, thở dài một tiếng nói.

“Cầm mao thử Bạch Ngọc Đường? Là kẻ nào?”, Bao đại nhân hỏi.

Triển Chiêu lại thở dài một tiếng, đem tiếng tăm của Ngũ thử Hâm Không đảo cùng với những điều chứng kiến trong cung cấm đêm hôm trước nhất nhất kể lại một lượt.

Bao đại nhân nghe xong, không khỏi chau mày nói: “Nếu nói như thế thì Bạch Ngọc Đường chính là một nhân vật trên giang hồ, vốn không can hệ gì với quan phủ, vì sao vô duyên vô cớ lại tới Khai Phong phủ trộm Thượng Phương bảo kiếm?”.

Triển Chiêu nhìn Bao đại nhân một cái, cúi đầu ôm quyền nói: “E là vì thuộc hạ mà đến”.

“Những lời này giải thích thế nào?”

“Ngũ thử Hâm Không đảo trước giờ lấy ‘Thử’ làm danh xưng, mà thuộc hạ lại được Thánh thượng ngự phong ‘Ngự Miêu’... có lẽ Bạch Ngọc Đường vì chuyện xưng hiệu ‘Miêu’, ‘Thử’ mà đến.”

Bao đại nhân nghe xong, không khỏi khẽ lắc đầu: “Là tranh chấp danh xưng, chẳng qua cũng chỉ là hư danh, hà tất phải như vậy?!”.

Triển Chiêu cúi đầu không lên tiếng.

Công Tôn tiên sinh nhìn Triển Chiêu một cái, mở miệng hòa hoãn nói: “Đại nhân, nhân sĩ trên giang hồ trước nay vốn coi trọng danh xưng, thậm chí còn xem trọng hơn cả tính mạng, Bạch Ngọc Đường hành động như vậy cũng không phải không có lý”, ngưng một chút, lại tiếp, “Xem ý bài về của Bạch Ngọc Đường, thì e rằng Triển hộ vệ phải vất vả một chuyến, tới Hâm Không đảo rồi”.

Triển Chiêu vội bước lên trên một bước, ôm quyền nói: “Thuộc hạ tất sẽ dốc toàn lực!”.

Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hồ nghe vậy cũng vội bước lên ôm quyền thỉnh lệnh: “Thuộc hạ nguyện đi theo Triển đại nhân”.

“Không được”, Công Tôn tiên sinh lắc đầu nói, “Bạch Ngọc Đường chỉ đích danh muốn Triển hộ vệ đi tới đó, các người cùng đi e là sẽ hỏng việc. Huống hồ khi Triển hộ vệ xuất môn, an nguy của đại nhân phải nhờ cậy vào bốn người các người, không thể không thận trọng được”.

Tứ đại hiệu úy nhất thời héo rũ như quả cà, cúi đầu lúi lùi lại.

Triển đại nhân nhìn bốn người họ một cái, khẽ gật đầu: “Các vị huynh đệ không cần lo lắng, Triển mỗ tất sẽ đem Thượng Phương bảo kiếm hoàn bích trở về”, rồi quay sang Bao đại nhân ôm quyền nói, “Đại nhân, thuộc hạ lập tức khởi hành”.

“Triển hộ vệ khoan đã!”, Công Tôn tiên sinh bỗng nhiên cất tiếng, “Không biết Triển hộ vệ có kiến giải thế nào về câu cuối cùng Bạch Ngọc Đường để lại?”.

“Câu cuối cùng?”, Triển Chiêu nhú mày, “Tiên sinh chỉ câu ‘Tiểu Kim mượn tạm mấy ngày’... cái này... Triển mỗ không rõ...”.

Công Tôn tiên sinh cũng nghi hoặc: “Vàng[3]? Trong kho phòng của phủ nha chỉ có bạc trắng và tiền đồng, không có vàng thỏi, vàng nén... câu này của Bạch Ngọc Đường thực khiến người ta khó hiểu...”.

[3] Trong tiếng Trung “Tiểu Kim” có nghĩa là vàng, miếng vàng nhỏ.

Những người còn lại cũng đều là anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, vẻ mặt mù mờ.

Đúng lúc này, đột nhiên có tiếng bước chân gấp gáp chạy tới, một tiểu sai dịch loạng choạng xông vào, thở không ra hơi kêu lên: “Không, không không không hay rồi, Kim, Kim Kim Kim hiệu úy bị người ta bắt đi rồi!!!”.

“Cái gì!”, chúng nhân trong sảnh đồng thời biến sắc, kinh ngạc hô lên.

“Bắt đi? Bị người ta bắt đi? Chuyện xảy ra lúc nào?!” Công Tôn tiên sinh gấp giọng hỏi.

“Sớm, sớm sớm nay, mới mới rồi Trịnh, Trịnh Tiểu Liễu phát hiện... trên, trên bàn có một tờ giấy...”

Vừa nói, tiểu sai dịch vừa trình tờ giấy lên.

Công Tôn tiên sinh vươn tay ra nhưng chưa chạm được vào tờ giấy thì đã bị Triển Chiêu đoạt đi rồi.

Mọi người sửng sốt, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuần tú của Triển Chiêu càng lúc càng đen, càng lúc càng sa sầm xuống, cuối cùng thì biến thành sắc mặt của Bao đại nhân.

Đột nhiên, trong khách sảnh một luồng kinh phong quét qua, chớp mắt một cái, thân hình đỏ thắm đã sớm không thấy đâu, chỉ để lại tờ giấy vừa rồi chậm chậm rơi xuống nền đất.

Mọi người chăm chú nhìn, chỉ thấy trên tờ giấy viết tháu mấy chữ lớn:

Ngũ thủ Hãm Không đảo mời Tiểu Kim của Khai Phong phủ tới làm khách.

“Thì ra chữ ‘Kim’ này không phải là ‘vàng’, ‘Tiểu Kim’ là chỉ Kim hiệu úy...”, Công Tôn tiên sinh bỗng nhiên lĩnh ngộ ra, nói.

“Này này, các huynh có cảm thấy khinh công của Triển đại nhân ngày càng tăng tiến không?”, Triệu Hổ nhìn hướng Triển Chiêu biến mất lẩm bẩm.

Ba đại Hiệu úy còn lại cũng nhìn về phía đó, cùng một vẻ mặt, đồng thời gật đầu.

Bao đại nhân một tay đỡ lấy cái trán đen sì, không khỏi thở dài một tiếng: “Triển hộ vệ, mọi sự hãy cẩn thận...”.

Mà trên con đường quanh co cách thành Đông Kinh Biện Lương hai mươi dặm, một nam tử tuần mỹ áo trắng cười trên một con tuần mã đang hướng về một thân hình gầy gò nằm bò trên một con ngựa khác với một tư thế vô cùng bất nhã, quát to:

“Rất không hợp lẽ thường, đường đường một Hiệu úy của Khai Phong phủ mà lại không biết cưỡi ngựa à?”

“Ngũ gia... kỳ thực ngài có thể cân nhắc chuyện để tôi về lại Khai Phong phủ...”

“...”

“Nếu không, thì đổi cho tôi một con lừa... kỹ thuật cưỡi lừa của tôi cũng được...”

“Câm miệng! Để Ngũ gia đồng hành với một con lừa, nếu truyền ra ngoài thì sau này Ngũ gia còn mặt mũi nào mà hành tẩu trên giang hồ?!”

“Thực ra xe ngựa cũng được...”

“Câm miệng!!!”

133. Q.9 - Chương 3

Độc lạ xuất hiện trên Hãm Không đảo.

Đấu Ngự Miêu Cẩm Thử mất mất bảo vật.

Tháng Tám mặt hồ phẳng lặng như gương, lau sậy rì rào lay động;

Hòn đảo xanh ngắt giữa hồ như tiếp giáp với trời, đó là Hãm Không, nơi tụ nghĩa của Ngũ thử.

Hãm Không đảo bốn bề đều là nước, trước đảo lau sậy bạt ngàn, trên đảo rừng trúc biên biếc ngút mắt, sơn thủy hữu tình, cảnh sắc khiến người ta mê say; đảo chủ Hãm Không đảo, Toàn thiên thử Lư Phương cùng bốn vị huynh đệ kết bái đều là những người hiếu khách, phàm là bằng hữu trên giang hồ tới không ai là không được nhiệt tình khoản đãi, cho nên Hãm Không đảo cũng là lựa chọn du ngoạn hàng đầu của nhân sĩ trong giang hồ.

Có điều từ năm ngày trước, khi Cẩm mao thử Bạch Ngọc Đường trở về, Hãm Không đảo đã không còn như xưa nữa. Khắp Hãm Không đảo đều là sắc mặt xanh xao, thần sắc lo lắng. Cả đảo dỗi mắt ra bên tàu, từ sáng sớm đến tối mịt, luôn luôn có một đội nhân mã tuần tra hai bên bến tàu, thế trận rất hoành tráng, tựa như đang cung kính chờ đợi một nhân vật lớn nào đó vậy.

“Đại gia, sắc trời không còn sớm nữa, xem chừng hôm nay không có thuyền nào ra đảo, Đại gia nên trở về nghỉ ngơi sớm một chút.”

Một gia nô nói với nam tử đang đi qua đi lại trên bến tàu.

Chỉ thấy nam tử này, tuổi ngoại tứ tuần, dáng người hơi mập một chút, thân vận cẩm bào hoa tối màu, chân đi giày đế mỏng, râu dài đến ngực, mày lười mắt mất hổ, khuôn mặt đậm nét uy nghi, chỉ là chân mày hơi nhũ, bước chân rất loạn, dáng vẻ lo lắng, đó chính là đảo chủ Hãm Không đảo, Lư Phương, được người trên giang hồ xưng là Toàn thiên thử.

Lư Phương nghe vậy, đầu mày càng nhíu chặt, ngược lên nhìn sắc trời rồi thở dài nói: “Chờ thêm một lát nữa...”

Đám gia nô trên bến tàu thấy thế đều cúi đầu thở dài.

Đột nhiên, một gã gia nô đứng gần bến tàu hô lên: “Đại gia, có, có thuyền đến!!!”

“Cái gì?! Có thuyền? Chẳng lẽ là Nam hiệp Triển Chiêu tới? Còn ngăn ra đây làm gì, mau mau theo ta xếp thành hàng hoan nghênh!”, trong chất giọng thô dày của Lư đảo chủ lộ ra vẻ vui mừng.

Đảo chủ hạ lệnh một tiếng, chúng nô bộc tất nhiên không dám trễ nải, vội vàng xếp thành hàng ngay ngắn, đứng sang hai bên để nghênh đón.

Một con thuyền có mũi màu đen thuận theo dòng nước từ từ cập bến, trên thuyền ngoại trừ người cầm lái còn có ba người, gầy, lùn, trắng kiện.

Người đầu tiên, áo vạt ngắn, đai lưng cơ hồ sắp quệt xuống đất, mắt sáng nhỏ, mũi diều hâu, râu cá trê, mặt dày bóng nhẫy những dầu, tay cầm một chiếc quạt lông ngỗng; hai người phía sau vận trang phục hiệp khách, người bên trái vạm vỡ, cơ bắp cuộn cuộn, dắt sau lưng hai chiếc chùy màu vàng tím, khuôn mặt đầy những râu ria rối rùi che khuất hơn nửa mặt, miến cường lắm mới nhìn thấy đôi mắt với hai con ngươi tròn

xoe; người bên phải thấp lùn, tóc búi tận đỉnh đầu, tán loạn hết cả, mắt to mở nhọn, thắt lưng một chiếc ngân câu trảo bằng kim loại.

“Đạo chủ, là Nhị gia, Tam gia và Tứ gia...”, trong ngữ khí của gã gia nô lộ rõ vẻ thất vọng.

Lư Phương nhìn kỹ lại cũng thầm thở dài một tiếng, nhưng ý nghĩ vừa xoay chuyển tinh thần liền chấn động, thầm lẩm nhẩm: “Tứ đệ là người túc trí đa mưu, đệ ấy quay về nhất định có thể nghĩ ra cách hay!”, nói rồi liền bước nhanh đến nghênh đón, miệng thì kêu lên, “Tứ đệ, Nhị đệ, Tam đệ! Các đệ cuối cùng cũng trở về rồi!”.

Tam thử xuất môn tìm đệ đệ không có kết quả liền vội vã trở về Hãm Không đảo, lại thấy đội nhân mã đón tiếp long trọng trên bến tàu thì đều sửng sốt hết cả người.

“Ồ kìa? Nghênh đón quá long trọng rồi!”, Từ Khánh gãi đầu nói.

“Đại ca cũng thật là, đều là huynh đệ một nhà cả, hà tất phải như vậy...”, Hàn Chương cười nói.

Còn Tưởng Bình thì phe phẩy chiếc quạt lông ngỗng chân mày nhíu chặt.

Đến khi ba người nhìn rõ sắc mặt của Lư Phương đi tới nghênh đón lại càng thấy khó hiểu.

Phải biết Lư Phương, lão đại đứng đầu Ngũ thủ, là một hiệp khách trầm ổn hiếm thấy trên giang hồ, bình thời ổn trọng có thừa, nhưng lúc này khi gặp ba huynh đệ xa nhà mấy ngày thì hai mắt đỏ quạch, con người lấp lánh ánh lệ, bước chân có phần lảo đảo, sao không khiến người ta nghi ngờ.

“Đại ca?!”, Phiên giang thủ Tưởng Bình vội bước lên hai bước, đỡ lấy Lư Phương, “Huynh đây là?”.

“Tứ đệ...”, Lư Phương nắm chặt tay Tưởng Bình, trong giọng nói mang theo mấy phần ghen ngào.

Xuyên sơn thủ Từ Khánh sau khi nhảy xuống khỏi thuyền thấy tình hình như vậy, vỗ đầu bộp một cái, cười ha ha vui vẻ.

“Hê, không ngờ đại ca chúng ta bình thời đáng vẻ từng trải lão luyện, tính tình lại trẻ con, bọn đệ rời đảo có mấy hôm mà đại ca đã nhớ bọn đệ đến độ này!”.

Triệt địa thủ Hàn Chương lúc lắc búi tóc trên chòm đầu, nói: “Tam đệ chớ có nói bậy, huynh đệ chúng ta quen biết nhau từng ấy năm, lúc nào thấy đáng vẻ hoảng hốt như vậy của đại ca chứ, ắt là trên đảo xảy ra chuyện lớn rồi...”, ngưng một chút, lại thở dài nói, “Xem ra khó mà không can hệ tới lão Ngũ...”.

Tưởng Bình đỡ cánh tay Lư Phương, bụng đã hiểu rõ vài phần, cũng thở dài nói: “Đại ca chớ lo lắng, có chuyện gì bọn đệ trở về rồi nói...”.

“Tứ đệ!”, Lư đảo chủ nghe vậy lại kêu lên một tiếng, nắm chặt lấy tay Tưởng Bình, gấp giọng hỏi, “Lần này quả thực đại sự không ổn rồi!”.

“Đại ca, bọn đệ vội vàng trở về từ Đông Kinh Biện Lương cũng chính vì chuyện này!”, Tưởng Bình nghiêm sắc mặt nói, “Lão Ngũ trộm Thượng Phương bảo kiếm của Khai Phong phủ, chuyện đó...”.

“Thượng Phương bảo kiếm?!”, Lư Phương nghe xong hốt hoảng, ngẫm nghĩ một chút mới nói, “Tứ đệ nhắc đến, hình như có chuyện như vậy thật... Có điều, Thượng Phương bảo kiếm là chuyện thứ yếu...”.

“Đại ca?!”, Từ Khánh kinh ngạc, Hàn Chương vô cùng ngạc nhiên, còn Tưởng Bình thì nhíu mày.

Từ Khánh lớn giọng ồm ồm nói: “Đại ca, đến cả đứa thô lậu như đệ cũng biết, Ngũ đệ trộm Thượng Phương bảo kiếm đã phạm phải tội tày đình, sao đại ca có thể nói...”.

Lúc này Lư Phương mới cảm thấy mình đã lỡ lời, vội giải thích: “Tam đệ, đại ca không nói Thượng Phương bảo kiếm là chuyện không quan trọng, mà là lúc này có một vấn đề còn nan giải hơn!”.

“Còn chuyện gì nan giải hơn chuyện Ngũ đệ trộm Thượng Phương bảo kiếm chứ?”, Hàn Chương nhíu mày hỏi.

“Không, chính là cái thứ Ngũ đệ mang về... Không hay rồi!”

Mới nói được một nửa, liền thấy Lư Phương biến sắc, kinh hoàng kêu lên một tiếng rồi chạy mất không còn tâm tích.

“Ồ kìa?!” , lưu lại tam thử ngẩn ngơ.

Ngay sau đó, đám nô bộc trên bến tàu cũng đồng thời biến sắc, cuống quýt chạy như điên, nhất thời, chỉ thấy mấy cái bóng mờ mờ vội vàng vàng từ bến tàu phi về phía rừng trúc, thân hình cực nhanh có thể sánh với cao thủ hạng hai trên giang hồ.

“Đây là...” , Hàn Chương nghi hoặc thốt lên.

“Ôi cha mẹ ơi, không phải đệ hoa mắt chứ?!” , Từ Khánh dụi dụi mắt, “Mấy ngày không gặp mà kinh công của các huynh đệ trên đảo đã tiến bộ không ít!”.

Tướng Bình nhìn hướng chúng nhân chạy đi, cũng có chút khó hiểu.

“Bùm...”

“Bùm bẹt bẹt...”

Đột nhiên, mấy âm thanh quái dị truyền ra từ rừng trúc, âm thanh rất quy chuẩn đều đặn, trật tự rõ ràng, có trước có sau, trình tự phân minh.

Lúc này một cơn gió mát hiu hiu đưa tới, chỉ trong một thoáng, thứ mùi hôi thối kinh hoàng tới mức như dờn non lấp bể xộc thẳng vào mũi, hệt như triều dâng bão nổi, cuồng phong cuộn cuộn, khiến cho sắc mặt của tam thử Hãm Không đảo đại danh đỉnh đỉnh giang hồ trở nên xanh lét, mắt mở trừng trừng nhìn đám chim chóc kêu thê thiết bay toán loạn từ phía rừng trúc.

Chỉ thấy Hàn Chương bịt mũi, Từ Khánh bé khí, còn cây quạt lông ngỗng trong tay Tướng Bình cơ hồ biến thành phong hỏa luân. Hồi lâu sau, thứ mùi hôi thối kinh khủng đó dần dần tan đi, nhưng cũng hun cho ba người bọn Tướng Bình đến hụt hơi khó thở, mặt đỏ phừng phừng.

Lại qua một lát, mới thấy đám người trong rừng trúc lạng lẽ chạy ra, ai nấy đều cúi đầu ủ rũ, nét mặt rầu rĩ, mà Lư đảo chủ đi đầu, khuôn mặt tràn ngập vẻ ngượng ngùng, hai má đỏ hồng.

“Đại ca, vừa rồi...” , Tướng Bình ngập ngừng hỏi.

“Tứ đệ, vi huynh cũng không giấu gì đệ, vừa rồi... khụ khụ... khụ... chẳng qua là tất cả cùng đồng thời đánh rắm mà thôi...” , da mặt Lư Phương gật gật.

“Đồng thời?! Đánh, đánh đánh rắm?!” , hai con ngươi của Từ Khánh cơ hồ muốn rớt xuống đất.

“Ha ha ha... khụ khụ...” , Hàn Chương bò ra đất, cười như điên, cơ hồ sắp tắt thở.

Tướng Bình không hổ là cố vấn của Hãm Không đảo, lúc này vẫn có thể trấn tĩnh, chỉ là hai chòm râu cá trê bóng nhẫy hơi rung rung:

“Lẽ nào đây chính là vấn đề nan giải mà đại ca nói đến?”

Lư Phương nghiêm sắc mặt gật gật đầu.

Nhất thời sắc mặt Tướng Bình đen quá nửa.

Trong tiền viện “Tự Nghĩa đường” của Hãm Không đảo, một nam tử áo trắng tay cầm bảo kiếm phiêu phát theo gió, áo trắng trắng tuyết, dung nhan tuấn mỹ như họa, đang hét lên những lời khiếm nhã với thiếu niên gầy gò dưới bóng cây phía đối diện: “Tên tiểu tử thối nhà ngươi, hôm nay ngươi mà không giao thuốc giải ra, Ngũ gia ta sẽ cho ngươi phơi thây tại chỗ, máu bắn tung tóe!”.

Chỉ thấy thiếu niên nọ ngồi trên ghế mây, chiếc bàn gỗ bên cạnh bày một bộ trà cùng điểm tâm, thiếu niên tay phe phẩy quạt giấy, tay kia cầm chén trà lên, dáng vẻ rất nhân từ thông dong. Nghe thấy tiếng quát của nam tử áo trắng, chỉ hơi nheo đôi mắt nhỏ, cười ha ha nói: “Bạch ngũ gia, tôi đã nói từ trước rồi, chỉ cần Bạch ngũ gia đem Thượng Phương bảo kiếm giao cho tôi, tôi nhất định sẽ đem giải dược dâng bằng hai tay!”.

“Kim Kiền!”, Bạch Ngọc Đường nhất thời nổi trận lôi đình, vèo một cái vọt tới trước mặt Kim Kiền, chỉ kiếm vào mi tâm Kim Kiền, lạnh lùng nói, “Người chớ có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt...”.

Mũi kiếm cách mi tâm Kim Kiền chưa đầy nửa tấc, nhưng Kim Kiền lại chẳng sợ hãi hốt hoảng, đặt chén trà xuống, mỉm cười ôm quyền nói với người phía sau Bạch Ngọc Đường: “Lư phu nhân”.

Bạch Ngọc Đường nghe thế liền cả kinh, thầm nghĩ không hay rồi, định thu tay lại thì cảm thấy lỗ tai đau nhức, vội vàng cao giọng xin tha: “Đại, đại tẩu, Ngũ đệ không dám, đại tẩu hạ thủ lưu tình!”.

Nếu lúc này có nhân sĩ trên giang hồ khác chứng kiến, nhất định sẽ phải kinh hoàng đến mức mắt lờn xuống đất mất. Cẩm mao thủ Bạch Ngọc Đường đại danh鼎鼎鼎鼎 trên giang hồ lại đang bị một người phụ nữ nhéo cái lỗ tai bạch ngọc, hơn nữa con chuột bạch tính tình xưa nay vốn bất hảo giờ đây lại trong dáng vẻ cầu xin.

Chỉ thấy vị phu nhân này, tuổi ước chừng trên dưới ba mươi, mặc áo mỏng thêu hoa màu lục nhạt, chân đi hài thêu hoa màu xanh trúc, đầu chải búi tóc cánh bướm, khuôn mặt thon thon như trái trứng, mắt phượng, mi tâm mơ hồ lộ ra chút khí phách anh thư, lúc này đây đang vô cùng tức giận, sát khí đằng đằng, đây chính là phu nhân của Lư Phương đảo chủ Hâm Không đảo.

“Ngũ đệ ngoan của ta, hai cái tai chuột của đệ chắc không phải chỉ dùng làm đồ trang trí chứ?! Sao không chịu ghi nhớ lời đại tẩu hả?”

“Đại tẩu nói đùa rồi, tục ngữ nói trường tẩu như mẹ, lời của đại tẩu từng câu từng chữ Ngũ đệ đều khắc ghi trong lòng!”, Bạch Ngọc Đường quay tròn người, cứu cái tai mình thoát khỏi bàn tay của Lư phu nhân, vừa xoa xoa lỗ tai vừa cười hi hi nói.

“Hừ! Khắc ghi!!! Ta thấy khắc ghi trong cái lỗ tai chuột thì có!”, Lư phu nhân hai tay chống nạnh, thở phì phì, “Ta nói không biết bao nhiêu lần rồi, Kim hiệu úy là khách quý của ta, trăm triệu lần không được thất lễ, sao đệ không nghe hả?!”.

“Đại tẩu...”, trong đôi mắt hoa đào ánh lên vẻ tủi thân vô hạn, “Nhưng cái tên tiểu tử này lại hạ quái độc lên Ngũ thủ Hâm Không đảo chúng ta, mỗi ngày độc phát năm lần, lúc độc phát toàn đảo trên dưới đều đồng thời đánh rầm, tiếng như sấm rền, thối như trong hố phân, cái này thực sự là...”, nói đến đây, lại ai oán liếc Kim Kiền một cái.

Lư phu nhân hừ mũi một tiếng: “Có cái gì ghê gớm đâu, chẳng qua chỉ đánh mấy quả rầm, đó là bài độc, ta chẳng thấy có cái gì là không hay cả!”.

“Đại tẩu...”, đôi mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường đảo một cái, liền tiến đến bên cạnh Lư phu nhân, “Nhưng một ngày năm lần thối kinh hồn, sau này đệ còn hành tẩu giang hồ thế nào nữa...”.

“Không thể ra ngoài càng tốt, đệ đỡ phải ngày ngày xuất môn gây chuyện thị phi, khiến người khác lo lắng!”, Lư phu nhân phẩy tay, ngồi xuống chiếc ghế mây bên cạnh Kim Kiền, cầm chén trà lên hớp một ngụm.

“Đại tẩu...”, Bạch Ngọc Đường vội sán lại gần, cầm ấm trà lên rót thêm cho Lư phu nhân, thấp giọng nói, “Cái tên Kim Kiền này lại lịch bất minh, một thân khinh công quý dị, ai biết hắn có phải do kẻ thù phái đến hãm hại chúng ta hay không, chúng ta không thể không đề phòng!”.

“Ồ? Nghĩa là sao?”, Lư phu nhân nheo nheo mắt hỏi.

Bạch Ngọc Đường nhất thời lên tinh thần, hai mắt phát sáng, hạ giọng nói, “Tiểu đệ đã suy ngẫm mấy ngày nay, cảm thấy hành vi xử sự của kẻ này đều quá mức kỳ quặc, nhất định là do kẻ thù phái đến phá hủy danh tiếng Ngũ thủ của Hâm Không đảo chúng ta!”.

“Kẻ thù phái đến?”, Lư phu nhân đặt chén trà xuống, nhẹ nhàng nói, “Nếu không phải đệ bắt người ta tới, thì người ta vẫn an nhiên làm Hiệu úy của Khai Phong phủ, việc gì phải ăn no rừng mỡ chạy đến cái đảo hoang này hít gió lạnh hả?!”.

“Cái này...”, Bạch Ngọc Đường nhất thời nghẹn họng, im lặng một chút, lại nheo đôi mắt hoa đào, nhếch miệng cười nói: “Coi như tiểu đệ lỡ lời, nhưng một thân quái độc thể này, sau này danh tiếng Ngũ thủ Hâm Không đảo chúng ta chẳng phải sẽ mất hết hay sao?”.

©STENT

“Danh tiếng? Danh tiếng cái gì? Danh tiếng nửa đêm xông vào cấm cung, danh tiếng khiêu chiến Nam hiệp một cách ngớ ngẩn, danh tiếng trộm Thượng Phương bảo kiếm, hay danh tiếng nửa đêm tới Khai Phong phủ bắt người hả?”, Lư phu nhân nâng mắt nhìn Bạch Ngọc Đường nói, “Ta thấy độc này hạ hay lắm, hạ rất hay! Con chuột bạch đệ luôn mồm nói là ‘chọc chết mèo’, bây giờ các người có thể ‘hun chết chuột’ rồi, thực là vừa hay!”.

“Đại tẩu...”, Bạch Ngọc Đường nhú mày, trong đôi mắt hoa đào lại ngập tràn vẻ ai oán.

Lư phu nhân thở dài: “Kim hiệu úy đã nói từ trước rồi, chỉ cần đệ giao Thượng Phương bảo kiếm ra, giải được nhất định sẽ không thiếu phần của đệ, Ngũ đệ, đệ...”.

“Không được!”, Bạch Ngọc Đường này giờ vẫn ăn nói khép nép nghe được những lời này liền sa sầm mặt, nghiêm giọng nói, “Đệ cũng nói rồi, trừ phi con mèo thối đó tới Hâm Không đảo đánh với đệ một trận tử tử, không thì Thượng Phương bảo kiếm này ai cũng không được cầm đi!”.

“Haizzz...”, Lư phu nhân thở dài, lắc lắc đầu.

Kim Kiền nhú nhú mày, cắn miếng bánh trong tay, không nhanh không chậm nói: “Tôi cũng nói rồi, trừ phi Bạch ngũ gia đem Thượng Phương bảo kiếm trả lại cho tôi, còn không thì miễn bàn!”.

“Đồ chó săn của quan phủ!”, Bạch Ngọc Đường nhe răng về phía Kim Kiền nói.

“Đồ bại hoại giang hồ!”, Kim Kiền lườm Bạch Ngọc Đường nói.

Một đôi mắt hoa đào phóng sát khí tứ bề, một đôi mắt nhỏ dữ tợn mười phần, mục quang giao chiến giữa không trung, tia lửa điện bắn vào nhau xẹt xẹt.

Đúng lúc đó bốn người Lư Phương, Tưởng Bình, Từ Khánh, Hàn Chương đi vào trong sân, vừa vặn chứng kiến cảnh tượng đó.

“Cho nên...”, Tưởng Bình đứng ở cửa sân viện, dùng chiếc quạt lông ngỗng trở về phía Kim Kiền dưới gốc cây nói, “Vị này chính là người đại ca nói có y thuật cao minh bị Ngũ đệ bắt về từ phủ Khai Phong, lại bởi cùng chung chí hướng mà được đại tẩu tôn làm thượng khách, vị Hiệu úy họ Kim tên Kiền đã hạ độc toàn bộ Hâm Không đảo kia?”.

“Chính là người này”, Lư Phương gật gật đầu, khuôn mặt tràn ngập oán khí, “Ngũ đệ đã hạ quyết tâm, khăng khăng phải chờ được ‘Ngự Miêu’ đến quyết đấu một trận mới bằng lòng giao Thượng Phương bảo kiếm ra... Nhưng vị Kim hiệu úy này lại nhất quyết rằng không lấy Thượng Phương bảo kiếm thì không giao giải được... Haizzz, đại ca đệ ngày ngày phải đến bên hồ đợi Triển Chiêu... Nay Tứ đệ trở về thì tốt rồi, mau nghĩ ra biện pháp gì đi!”.

Tưởng Bình đưa chiếc quạt lông ngỗng đỡ lấy trán khẽ thở dài một tiếng, lại nhắc mắt nhìn chằm chằm Kim Kiền, xoa xoa hai chòm râu cá trê, cất bước đi đến trước mặt hai người đang đối mắt lườm nhau, ôm quyền nói: “Vị tiểu huynh đệ này có còn nhớ tại hạ chăng?”.

Kim Kiền nghe tiếng quay đầu sang, chăm chú nhìn người này, nhất thời cả kinh: “Các hạ là... người gặp mặt ngày đó...”.

“Tại hạ là Tưởng Bình của Hâm Không đảo”, Tưởng Bình cười nói.

“Thì ra là Tưởng tứ gia, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu”, Kim Kiền lạnh sống lưng, vội vàng đứng dậy, vừa ôm quyền vừa lùi lại hai bước không một vết tích.

Hừ hừ, người này cười lên một cái thì chẳng khác gì cái lão “gậy trúc” bụng dạ đen ngòm của Khai Phong phủ, không ổn, không ổn rồi.

Bạch Ngọc Đường vừa thấy ba người Tưởng Bình, nhất thời khuôn mặt ngập vẻ hân hoan, “Tứ ca, Nhị ca, Tam ca, các huynh đã về rồi!”.

Đôi mắt nhỏ của Tưởng Bình trũng lên một cái, trầm giọng nói: “Đợi lát nữa sẽ tính sổ với đệ!”.

Bạch Ngọc Đường liền héo rũ như quả cà, lùi sang một bên.

Tướng Bình lại đảo mắt, nặn ra bộ mặt tươi cười nói với Kim Kiền: “Từ lúc già biệt nơi thành Biện Lương, Tướng mỗ rất nhớ mong tiểu huynh đệ, không ngờ lại có thể tao ngộ ở Hãm Không đảo, xem ra chúng ta rất có duyên”.

“Ha ha, Tướng tứ gia khách sáo, khách sáo rồi!”, Kim Kiền cũng tươi cười, chân lại lùi ra sau hai bước.

Bạch Ngọc Đường vừa thấy nét mặt Kim Kiền liền cả mừng, vội xáp lên hai bước ghé tai Tướng Bình nói: “Xem ra tên tiểu tử này có phần úy kỵ Tứ ca, mong Tứ ca xuất ra bản lĩnh, để hãn giao giải được cái gì mà ‘hun chết chuột’, tránh cho các huynh đệ ngày ngày phải chịu nỗi khổ uế khí ngút trời”.

Tướng Bình vênh hai chòm râu cá trê lên.

“Tứ đệ!”, Lư phu nhân bên cạnh thông thả đứng lên, đi tới trước mặt Tướng Bình chân thành nói, “Chắc không phải Tứ đệ cũng muốn làm khó khách quý của đại tẩu chứ?”.

Tướng Bình mỉm cười, vuốt hai chòm râu cá trê nói: “Tứ đệ nào có cái gan đó, chỉ là Tứ đệ có chút hiếu kỳ, rốt cuộc là người nào có bản lĩnh đến vậy, hạ quái độc mà đến cả đại tẩu tinh thông y lý của chúng ta cũng không giải được”.

“Không phải không giải được, mà là không muốn giải”, Lư phu nhân mỉm cười, “Ngược lại đại tẩu cảm thấy độc này hạ rất hay, miễn cho các đệ ai nấy đều ra ngoài gây chuyện”.

“Đại tẩu...”, Bạch Ngọc Đường nhất thời không biết phải làm sao.

Tướng Bình cũng cười nói: “Đại tẩu dạy rất phải, độc này hạ trên người Ngũ đệ cũng tốt, vừa hay giúp mấy huynh đệ chúng ta đỡ phải lo lắng”.

“Tứ ca?!”, đôi mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường banh lớn.

“Chỉ là...”, Tướng Bình phe phẩy chiếc quạt lông ngỗng, “Danh tiếng trên giang hồ mười mấy năm nay của đại ca e rằng sẽ bị hủy hoại trong chốc lát mất thôi”, nói rồi, con ngươi nhỏ đen láy đảo một cái nhìn Lư Phương.

Ngũ thử Hãm Không đảo quả nhiên ăn ý kinh người, chỉ cần một cái liếc mắt, Lư Phương liền hiểu ngay, vội bước lên cầm chặt hai tay Lư phu nhân nói: “Phu nhân, lẽ nào nàng nhẫn tâm nhìn vi phu sau này khi hành tẩu giang hồ bị mất mặt như thế sao?!”.

“Thiếp...”, Lư phu nhân lườm Lư Phương, giậm chân, chống nạnh, quát: “Các người nếu muốn làm khó Kim hiệu úy trước tiên phải bước qua ta...”.

Lời còn chưa nói hết đã thấy Lư phu nhân trợn mắt, cả người mềm nhũn ngã vào lòng Lư Phương.

Da mặt Kim Kiền nhất thời co giật.

“Ha, thủ pháp điểm huyết của đại ca vẫn tinh diệu như thế”, Hàn Chương cười hì hì.

“Được rồi, được rồi, nịnh nọt ít thôi, giữ lại chút hơi sức đợi lát nữa đại tẩu đệ tỉnh lại mà nhận tội!”, Lư Phương mặt u ám, ôm nường tử nhà mình vội vã đưa vào trong, vừa đi vừa quay đầu lại dặn dò, “Tứ đệ, chính đệ đưa ra chủ ý này, đến lúc đại tẩu đệ trách tội, đệ phải gánh vác giúp ta một phần đó”.

“Đại ca an tâm đi”, Tướng Bình lắc đầu cười đáp, lại quay người nhìn Kim Kiền cười nham hiểm, “Thứ cho Tướng mỗ đường đột, bây giờ mời Kim hiệu úy bàn bạc chuyện giải được tại đây, được chăng?”.

Tuy là câu nghi vấn, nhưng lại nói bằng ngữ khí ra lệnh.

Chỉ thấy Hàn Chương khoanh tay cười vui vẻ, Từ Khánh bóp tay rắc rắc, bước từng bước một đến chỗ Kim Kiền.

Kim Kiền thấy cơ bắp cuộn cuộn trên người Từ Khánh, không khỏi lùi ra sau một bước, nuốt khan nước bọt lắp bắp nói: “Mọi, mọi việc đều có thể thương lượng, có thể thương lượng”.

“Tiểu Kim, bây giờ không có đại tẩu làm chỗ dựa, Ngũ gia ta xem ngươi còn có thể giở trò gì được?!”, Bạch Ngọc Đường túm lấy cổ áo Kim Kiền, nhe hàm răng trắng cười khẩy nói.

Hai chân Kim Kiền bị nhấc khỏi mặt đất, đôi mắt nhỏ đảo nhanh như chớp liếc nhìn thế cục bốn phía, không khỏi thầm thở dài một tiếng, nghĩ bụng:

Bao đại nhân tôn kính, Công Tôn Trúc Tử, Tứ đại kim cương cùng Triển đại nhân, nay thuộc hạ tài năng có hạn thủ đoạn chẳng còn, tuy lúc nào cũng muốn cúc cung tận tụy, hết lòng với chức trách, đến chết mới thôi, nhưng tục ngữ có câu “châu chấu đá xe”, “đánh chó phải ngó mặt chủ”, lúc này tại đây thuộc hạ cũng chỉ đành tùy cơ ứng biến, thuận theo thời thế mới là thượng sách!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền trợn trừng đôi mắt nhỏ, nghiêm sắc mặt, đề khí cao giọng quát: “Một giá, một trăm lượng bạc, giải được bán cho các người!”.

Một trận gió lạnh quét qua thân hình cứng ngắc của tứ thử.

Kim Kiền liếc trộm, chỉ thấy sắc mặt bốn người đồng loạt sa sầm, hết như tượng đất trong miếu vậy, nhất thời lạnh lòng, hít một hơi, lại hô: “Được, được rồi, nể danh tiếng của Ngũ thử Hâm Không đảo, giảm hai phần, còn tám mươi lượng!”.

Tiếp tục im lặng...

“Giảm ba, ba phần!”

...

“Không phải chứ, quá độc ác rồi đó, được rồi giảm bốn phần, không thể hạ thấp hơn nữa!”

...

“Được rồi, được rồi, đại hạ giá, năm mươi lượng, giảm nữa là tôi lỗ vốn đó!”, Kim Kiền vẻ mặt như nhà có đám cao giọng nói.

“Phì...”, Hàn Chương cười phì một tiếng.

Từ Khánh đờ luôn tại chỗ, ngó ngó nắm đấm của mình, sau đó sờ sờ đầu rồi xoay người quay lại chỗ cũ.

Tướng Bình cầm cây quạt lông ngỗng cứng ngắc hồi lâu, bộ râu cá trê giật lên giật xuống, mới thông thả nói: “Ngũ đệ, cái đồ gió chiều nào che chiều đó thế này mà có thể làm cho Cẩm mao thử đại danh lừng lẫy trên giang hồ bó tay mấy ngày liền, thực khiến cho người ta không tưởng tượng nổi...”.

Khuôn mặt tuấn tú của Bạch Ngọc Đường có chút vặn vẹo, nhìn Kim Kiền hồi lâu mới bật ra một câu: “Ngũ gia đấu với ngươi tròn năm ngày năm đêm mà cũng không thấy ngươi nhả thuốc giải ra, lại còn mang khí khái quyết cùng tồn vong với Thượng Phương bảo kiếm, sao chớp mắt một cái đã lật mặt hả?!”.

“Ngũ gia, ngài có biết câu ‘kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt’ không?”, Kim Kiền trong dáng vẻ nịnh nọt, nói, “Nay không có Lư phu nhân làm lá bùa hộ mạng, đương nhiên là tôi phải tính toán cho chính mình rồi!”.

“Hừ!”, Bạch Ngọc Đường vung tay, đẩy Kim Kiền ngã bịch xuống đất, đứng một bên thở phì phò.

Tướng Bình phẩy quạt lông ngỗng, đề tiếng nói: “Người đâu, lấy năm mươi lượng bạc trong kho phòng ra đây!”.

Một tiểu gia đình vội vã chạy vào trong viện.

Kim Kiền nghe thế, vội vàng lồm cồm bò dậy, chạy đến bên Tướng Bình ân cần nói: “Vẫn là Tướng tứ gia hào sảng! Đã nói mà, Thượng Phương bảo kiếm là loại hàng hóa cao cấp, nhìn thì đẹp chứ chả có tác dụng gì, nào có thực tế bằng bạc trắng như tuyết chứ...”.

Vừa mới nói được một nửa, đột nhiên Kim Kiền thấy da đầu ngứa râm ran, “xẹt” một tiếng tóc tai chống ngược cả lên, những lời phía sau liền tắc nghẹn trong cổ họng.

“Không ngờ mới mấy ngày không gặp mà bản lĩnh tính toán chi li của Kim hiệu úy đã tăng lên trông thấy!”

Một giọng nói sang sảng mang theo khí lạnh thấu người truyền từ ngoài viện vào, từng chữ từng chữ rõ ràng, mạnh mẽ khí phách, sống động như đàn âm thanh vòm lập thể 360 độ.

Chỉ trong một thoáng, suốt từ chân tóc cho đến từng sợi lông mi, từ đầu lưỡi cho đến đầu ngón chân, từ nhịp tim đập cho đến sự vận chuyển adrenaline, toàn thân Kim Kiền từ trong ra ngoài hóa đá ngay tại trận.

Một gia đình khuôn mặt tràn ngập vẻ vui mừng chạy vào, vừa chạy vừa hô lên: “Triển gia của Khai Phong Biện Lương tới rồi, tiểu nhân đã y lời dặn dò của đại gia nghênh đón Triển gia...”.

Một thanh niên vận áo lam bước theo gia đình kia thông dong đi vào cửa viện, tay cầm thanh bảo kiếm thượng cổ, kiếm tuế màu vàng nhạt đung đưa trong gió, thân thẳng như cây tùng, mi mày sáng lấp lánh, chỉ là gương mặt mang theo chút bụi đường, trong con ngươi đen láy ẩn chứa hàn ý.

“Triển Chiêu”, đôi mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường hơi đỏ lên, xoay cổ tay một cái, bảo kiếm xuất ra khỏi vỏ, hàn quang chói mắt, ánh kiếm như tuyết ào ạt công kích Triển Chiêu.

“Triển đại nhân oiiiiii!”

Đột nhiên, một tiếng thét thê lương vang lên làm Bạch Ngọc Đường khựng người ngay tại chỗ.

Một thân hình gầy nhỏ lướt tới trước mặt Triển Chiêu hệt như bóng ma, thân hình rất nhanh, khinh công trác tuyệt, khiến cho mấy vị nhân sĩ thành danh trên giang hồ chờ người trần trối nhìn.

“Triển đại nhân ơi, rốt cuộc ngài đã tới rồi! Mấy ngày nay thuộc hạ đợi Triển đại nhân tới nỗi cơm không muốn ăn, trà không muốn uống, ruột gan đứt từng khúc, cả tâm lẫn thân đều lao lực quá độ, cay đắng muôn vàn!!!”, bịch một tiếng Kim Kiền bổ nhào xuống trước mặt Triển Chiêu, kêu cha gọi mẹ, nước mắt nhạt nhòa nói.

Hàn Chương trợn mắt há mồm, Từ Khánh há mồm trợn mắt, Tưởng Bình mặt mũi vắn vẹo, Bạch Ngọc Đường vắn vẹo mặt mũi, bốn người đều chung dáng vẻ như nhìn thấy ma.

Về phần Triển Chiêu, mặt không đổi sắc, thần sắc bất động, vén vạt áo ngồi xuống, đôi con ngươi đen láy rực sáng chăm chú đánh giá toàn thân Kim Kiền một lượt, khi đó hàn khí trong mắt mới giảm đi vài phần, mở miệng nói: “Theo như Triển mỗ thấy, mấy ngày nay Kim hiệu úy ở Hãm Không đảo rất tốt”.

“Oan uống quá!!!” Kim Kiền bật người lên đấm ngực thề thốt, “Thuộc hạ vì bảo vệ Thượng Phương bảo kiếm mà theo Bạch Ngọc Đường đến Hãm Không đảo này, không một ngày nào là không lo lắng cho an nguy của Thượng Phương bảo kiếm, thường thường đến bữa ăn không biết vị, ngủ không thể yên, chỉ sợ có điều gì sơ sẩy, tấm lòng trung của thuộc hạ, mong Triển đại nhân minh giám!!!”.

“Ngũ đệ...”, Tưởng Bình đứng một bên rốt cuộc cũng hoàn hồn lại, liếc Bạch Ngọc Đường một cái, “Tứ ca hiểu lầm Ngũ đệ rồi, vị Hiệu úy này của Khai Phong phủ quả thực là một người phi thường, cũng khó trách Ngũ đệ không có biện pháp nào với hắn...”.

“Mẹ ơi, hôm nay ta mới được mở rộng tầm mắt, không ngờ rằng trên đời này quả thật là có người lật mặt nhanh như lật sách!”, Từ Khánh gãi đầu lẩm bẩm.

Đôi mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường bốc hỏa, gương mặt tuần tú tái mét, bảo kiếm trong tay khê run lên: “Cái tên tiểu tử thối này, mấy ngày trước cậy đại tẩu che chở, tác oai tác quái trên Hãm Không đảo, sao vừa nhìn thấy con mèo thối kia đã như chuột gặp mèo... Phải phui phui phui, nên nói là... giống như ếch gặp rắn... Chỉ là một con mèo thối có cái gì đáng sợ nào? Căn bản còn chẳng bằng phân nửa của Bạch gia ta đây!”.

Hàn Chương lặng lẽ đến bên cạnh vỗ vai Bạch Ngọc Đường mấy cái rồi quay đầu mỉm cười, lập tức bị Bạch Ngọc Đường trợn mắt lườm một cái.

Mà phía trước cửa viện, Kim Kiền vẫn đang thao thao bất tuyệt:

“Từ ngày đặt chân lên đảo thuộc hạ đã lập lời thề, quyết cùng tồn vong với Thượng Phương bảo kiếm, cho nên thuộc hạ...”

“Kim hiệu úy!”, Triển Chiêu cắt lời Kim Kiền, đôi mắt sáng nhìn thẳng vào đôi mắt nhỏ của Kim Kiền, thốt ra từng chữ: “Nhưng vừa rồi Triển mỗ nghe thấy rõ ràng... Kim hiệu úy vì năm mươi lượng bạc liền từ bỏ không quan tâm đến Thượng Phương bảo kiếm”.

“... Ách!”, Kim Kiên lú lờ, nhưng đảo mắt một cái, lại tiếp tục khóc lóc, “Triển đại nhân, thuộc hạ cũng vì bất đắc dĩ thôi! Ngũ thủ Hãm Không đảo này lòng dạ độc ác, không từ một thủ đoạn nào dùng nghiêm hình tra tấn thuộc hạ, không phải thuộc hạ tham sống sợ chết, mà là thuộc hạ còn muốn giữ lại cái mạng nhỏ này tiếp tục cống hiến vì Bao đại nhân, cho nên mới đưa ra hạ sách đó, tính toán kìm giữ Ngũ thủ đợi khi Triển đại nhân tới Hãm Không đảo rồi tìm cách sau, thuộc hạ một lòng son sắt, có nhật nguyệt chứng giám, đất trời hiểu thấu”.

Triển Chiêu nghe xong sắc mặt sa sầm, hai mắt phát ra hàn khí, sát khí bao trùm, đứng phắt dậy lạnh lùng nhìn tứ thủ Hãm Không đảo.

Hàn khí trong mắt phát ra mãnh liệt khiến tứ thủ đối diện đồng thời tim đập đánh thịch một cái.

Kim Kiên liếc mắt, vừa thấy sắc mặt Triển Chiêu một cái, liền sửng sốt, thâm nghĩ:

Gì?! Tiểu Miêu xù lông?! Kỳ lạ, bình thường mình vẫn hay thói phòng phóng đại chuyện lấp liếm cho qua, trên dưới Khai Phong phủ thấy mãi cũng thành quen, mà Tiểu Miêu cũng chưa từng tin lấy nửa phần, sao hôm nay lại trở nên thật thà quá thế?!

Nhưng vừa nghĩ một cái, Kim Kiên lại cả kinh:

Hồng rồi, nom dáng vẻ phong trần vất vả của Tiểu Miêu, chắc chắn là lo lắng cho sự an nguy của Thượng Phương bảo kiếm, trên đường đi mất ăn mất ngủ, dẫn đến thần kinh bị suy nhược, tinh thần căng thẳng quá độ, nay lại bị những lời nói lung tung lộn xộn của mình kích thích, khẳng định là đổ thêm dầu vào lửa. Nhờ may một lời mà gây nên bất hòa, đám chuột bên này thì đông, Tiểu Miêu có mỗi mình há không phải sẽ bị thiệt thòi sao? Mà như thế chẳng phải mình cũng sẽ bị liên lụy à?!

Nghĩ đến đây, Kim Kiên vội vàng thay đổi chiến lược, đứng dậy vẻ mặt đoan chính, cung kính ôm quyền tìm lời diễn đạt: “Triển đại nhân, mới rồi thuộc hạ nhất thời nói nhanh quá nên lỡ lời, trên dưới Hãm Không đảo đối với thuộc hạ cũng được... chính là, ừm... cũng không có chỗ nào bất kính cả!”.

Triển Chiêu nhíu chặt đôi mày lười mác, quay lại nhìn chằm chằm Kim Kiên hồi lâu mới nói: “Thực sự bọn họ chưa từng làm khó ngươi?”.

“Thực sự như vậy!”, Kim Kiên bị nhìn đến nỗi hoảng hồn, vội cúi đầu nói.

Lúc này sát khí quanh người Triển Chiêu mới giảm đi vài phần.

Bỗng nghe Tướng Bình bên kia than dài một tiếng, nói: “Nam hiệp hãy yên tâm chớ có lo lắng, trên dưới Hãm Không đảo đều coi Kim hiệu úy là thượng khách, tuyệt không mảy may động đến Kim hiệu úy”.

Bạch Ngọc Đường cũng nghiêng răng nghiêng lợi oán hận nói: “Cái tên Kim hiệu úy của các người ở trên Hãm Không đảo ăn thì ngon, ngủ thì yên, lại còn hạ quái độc toàn bộ người trên đảo chúng ta, làm cho trên dưới Hãm Không đảo hỗn loạn, gà bay chó sủa, khổ không kể hết, nếu nói đến lòng dạ độc ác, thủ đoạn tàn nhẫn thì phải là cái tên Kim hiệu úy kia mới đúng!”.

“Hạ độc?!” , Triển Chiêu nghe xong đôi mày lười mác lại nhíu chặt, trầm giọng hỏi: “Kim hiệu úy, những lời bọn họ nói có đúng không?”.

Kim Kiên chỉ thấy mồ hôi chảy ròng ròng trên đầu, nhưng vẫn hùng hồn nói: “Thuộc hạ chỉ muốn dùng giải dược để đổi lấy Thượng Phương bảo kiếm, không có ác ý, huống hồ độc này cũng không có hại đối với thân thể con người...”.

“Không có ác ý?!” , Bạch Ngọc Đường hét lên một tiếng, lắc mình một cái phi đến trước mặt Triển Chiêu, chỉ vào mũi Kim Kiên nộ khí xung thiên, nói, “Mỗi ngày toàn bộ Hãm Không đảo đều bị rắc thối hun đến ngút trời, như thế mà còn bảo không có ác ý?!”.

“Rắc thối hun đến ngút trời?”, Triển Chiêu nghi hoặc.

“Chính là... khi độc phát tất cả sẽ cùng đồng thời đánh rắc, vừa vang vừa thối...”, Kim Kiên cúi gầm mặt, mồ hôi lạnh trên đầu chảy ào ào.

Chắc chắn, đối diện với khuôn mặt tuấn tú của Tiểu Miêu mà nói những lời bất nhã như vậy thật sự cũng cần dũng khí đó.

“Mèo thối, ngươi còn gì để nói?!” , đôi mày lười mác của Bạch Ngọc Đường nhướng lên, đáng vẻ “ông đây đúng lý, ông cóc sợ ai”, quát lên.

Da mặt Triển Chiêu giật giật hai cái, ôm quyền nói: “Triển mỗ không biết cách quản giáo thuộc hạ, xin hãy lượng thứ”.

“Hử?”, Bạch Ngọc Đường chẳng ngờ Triển Chiêu lại lập tức nhận lỗi, không khỏi kinh ngạc.

Đám người Tướng Bình cũng sửng sốt.

Chợt nghe Triển Chiêu nói tiếp: “Kim hiệu úy, giải được!”.

“Nhưng còn Thượng Phương bảo kiếm...” , Kim Kiên vội nháy mắt với Triển Chiêu.

“Kim hiệu úy!” , Triển Chiêu sa sầm mặt.

“Thuộc hạ tuân lệnh!” , Kim Kiên không dám nhiều lời, lập tức lấy từ trong người ra một cái túi, nhét vào tay Bạch Ngọc Đường, nói, “Đem bột thuốc này hòa vào trong nước uống là hết”.

“Gi?!” , Bạch Ngọc Đường ngẩn ngơ nhận lấy cái túi, trong một thoáng vẫn chưa hoàn hồn lại.

“Nam hiệp không hổ là Nam hiệp!” , Tướng Bình cười ha ha một tiếng, phe phẩy quạt đi đến trước mặt Triển Chiêu, ôm quyền thi lễ, “Tướng mỗ bội phục”.

“Ha ha ha, Triển Chiêu, vị bằng hữu như ngươi ta đây chắc chắn không thể bỏ qua rồi!” , Từ Khánh cười vui vẻ nói.

“Hiếm có, hiếm có! So với người nào đó lòng dạ hẹp hòi thì hơn nhiều!” , Hàn Chương vừa nói vừa liếc Bạch Ngọc Đường đầy ẩn ý.

Khuôn mặt tuấn tú của Bạch Ngọc Đường nhất thời trở nên khó coi.

Triển Chiêu bước lên một bước, ôm quyền nói với Bạch Ngọc Đường: “Bạch huynh, Thượng Phương bảo kiếm là vật được ngự ban, rất hệ trọng, phiền Bạch huynh trả lại cho Triển mỗ, để Triển mỗ mang về Khai Phong phủ phục mệnh”.

“Trả lại cho ngươi cũng được!” , Bạch Ngọc Đường giơ bảo kiếm sắc bén trong tay lên, hàn quang chiếu sáng dung mạo tuấn tú như ngọc, “Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn dốc toàn lực đấu với Bạch ngũ gia ta một trận, xem xem rốt cuộc ‘Ngự Miêu’ ngươi lợi hại, hay Ngũ gia cao hơn một bậc!”.

“Ngũ đệ...” , tam thử còn lại đồng thời lắc đầu thở dài.

Kim Kiên liếc khuôn mặt nghiêm nghị của Bạch Ngọc Đường, lại nhìn sang nét mặt ngưng trọng của Triển Chiêu, cũng có chút bất đắc dĩ, nghĩ bụng: Một con chuột bạch chấp nhất dị thường, một con mèo cứng đầu vô cùng, hừ, một thanh niên tốt như mình, sao cứ bị buộc chung một chỗ với hai người này chứ, thực đúng là vận số kém mà...

“Bạch huynh nếu muốn đấu một trận với Triển mỗ thì có gì là khó?!” , Triển Chiêu vừa nhấc tay một cái, kiếm tuế màu vàng nhạt liền vẽ một đường cong rực rỡ trong không trung, “Khi nào? Ở đâu?”.

“Lúc này! Tại đây!” , trong đôi mắt hoa đào tản ra sát khí.

“Được!” , Triển Chiêu một lời đáp ứng.

Ba người bạn Tướng Bình vội thi triển khinh công lùi ra ngoài, còn Kim Kiên thì ngồi trong một góc thông thả cầm một miếng điểm tâm, nhắc chén trà lên uống một ngụm, đáng vẻ nhàn nhã như xem kịch.

“Bạch huynh, mời!”

“Bớt nói nhảm đi!”

Mục quang giao nhau, hai bóng lam trắng đồng thời nhảy ra sau mấy trượng, cầm kiếm mà đứng, hai thanh bảo kiếm phát ra ánh sáng chói mắt kinh người.

Gió thổi, cây lá xào xạc, bóng hình lay động, kiếm ảnh loang loáng!

Thân hình trắng như tuyết thành linh nhảy lên, trong không trung xoẹt qua một vệt sáng lóa mắt, sát khí ngưng đọng phát ra bốn phía rồi chồm thẳng tới bóng màu lam.

Bóng màu lam khẽ chuyển động, Cự Khuyết lóe lên.

Triển Chiêu nhảy về sau một bước, giơ kiếm lên nghênh tiếp.

Lưỡi kiếm va vào nhau, đao quang phát ra, kinh phong nổi lên tứ phía.

Dưới phản chấn khi hai thanh kiếm chạm nhau, Triển Chiêu phải thối lui nửa bước, thân hình thẳng như cán bút hơi lay động.

Bạch Ngọc Đường tức thì mượn lực, vọt lên lần nữa, xoay tròn trong không trung, y phục trắng như tuyết tung bay, phiêu phát hệt như tiên nhân dưới trăng.

Y phục trắng như tuyết phát phơ múa lượn, lưỡi kiếm ẩn chứa sát khí khi ẩn khi hiện.

“Hảo kiếm!”, Triển Chiêu khẽ hô lên một tiếng, mũi chân điểm xuống đất, tựa như làn khói xanh đột ngột hiện ra, nghênh tiếp kiếm chiêu.

“Keng!”, hai thanh kiếm va vào nhau, hai bóng lam, trắng đồng thời xoay người đáp xuống đất.

Điểm khác biệt chính là, bóng trắng như bông gòn nhẹ nhàng đáp xuống, vô thanh vô tức.

Còn bóng lam lại có phần lão đảo.

“Xú miêu, ngươi có ý gì?”, Bạch Ngọc Đường đứng vững, đôi mắt hoa đào long lên, trừng mắt nhìn Triển Chiêu quát lớn.

“Bản lĩnh của Bạch huynh cao hơn một bậc, Triển mỗ xin nhận thua...”, Triển Chiêu ổn định thân hình, khẽ thở ra hai cái, ôm kiếm cười nói.

“Cái gì mà xin nhận thua?!", Bạch Ngọc Đường nổi trận lôi đình, “Xú miêu, ngươi không dốc toàn lực, chẳng lẽ không muốn Thượng Phương bảo kiếm nữa ư?!”.

“Bạch huynh...”, Triển Chiêu ôn hòa cười một tiếng, “Triển mỗ đã thua rồi, Bạch huynh hà tất phải khổ công bức bách như vậy?”.

“Ngươi cái con mèo thối này, chắc không phải coi thường Bạch ngũ gia ta đó chứ?!", Bạch Ngọc Đường xông đến trước mặt Triển Chiêu quát rống lên.

“Triển mỗ tuyệt không có ý đó”, Triển Chiêu tiếp tục cười nói.

“Vậy hãy xuất ra bản lĩnh thật sự tử thi lại!”

“Triển mỗ đã nhận thua...”

“Không được, đấu lại!”

“Triển mỗ...”

“Nam hiệp” và “Cầm mao thủ” danh tiếng lừng lẫy trên giang hồ hôm nay lại tranh cãi âm ỉ không ngớt hệt như đứa trẻ lên ba, khiến cho bốn người thưởng thức trận chiến bên ngoài phải trợn mắt há mồm.

“Công phu của Triển Chiêu không phải rất cao ư, sao mới có hai chiêu đã chịu thua rồi?!", Từ Khánh vỗ đầu nói.

“Việc này... chắc không phải bằng hữu trên giang hồ khoa trương đó chứ, sự thực là Triển Chiêu chẳng qua cũng chỉ là nhân vật hạng ba thôi sao?!", Hàn Chương cũng có chút khó hiểu.

“‘Nam hiệp’ Triển Chiêu võ công cái thế, khinh công tuyệt đỉnh, người người trên giang hồ đều xưng tụng, tuyệt không phải hư danh, đệ thấy trong đó ắt có ẩn tình”, Tưởng Bình vân vê hai chòm râu nói, “Lẽ nào là cố ý bại dưới tay ngũ đệ? Nhưng đáng vẻ tiếp chiêu vừa rồi của Triển Chiêu lại không giống...”.

Ba người đều huynh nhìn đệ, đệ nhìn huynh, không hện mà cùng đưa mắt nhìn sang Kim Kiền đang quan sát trận chiến ở bên.

Nhưng vừa mới nhìn lại khiến ba người họ giật mình hoảng hốt.

Chỉ thấy Kim Kiền nhìn chăm chăm về phía bóng màu lam trắng như cán bút ở đằng xa kia, há hốc mồm, cả người cứng ngắc, sắc mặt tái xanh, đôi mắt nhỏ banh lớn, còn có nửa miếng điểm tâm khô khốc nằm nguyên trên đầu lưỡi.

Hả?

Ba người còn lại càng khó hiểu.

Còn Kim Kiền phản ứng như vậy chỉ bởi một dự cảm không lành vô cùng quen thuộc đang chạy dọc theo sống lưng...

Con mèo này... không phải lại...

“Quái.”

Một giọng khàn khàn ồm ồm đặc biệt của thiếu niên đột ngột vang lên, ngữ điệu cứng ngắc, không cao không thấp, hệt như tiếng đá va vào nhau ma sát mà thành.

Chúng nhân cùng đưa mắt nhìn theo giọng nói, nhất thời cả kinh.

Trên mái chính ốc của Tụ Nghĩa đường Hâm Không đảo, chẳng biết tự khi nào đã xuất hiện một bóng người, bộ dáng thiếu niên, toàn thân mặc đồ đen, khoanh tay ngồi đó, mặt nạ bằng sắt sáng lóa, chỉ để lộ ra đôi môi mỏng, tựa như một bức tượng đá hoàn toàn chẳng có chút sinh khí, chỉ có hai sợi dây màu đen phía sau đầu múa lượn trong gió mới khiến cho người này lộ ra vài phần nhân khí.

“Ngũ thủ Hâm Không đảo”, “Nam hiệp” Triển Chiêu, đều là những nhân vật có tiếng trên giang hồ đương thời, nội lực, khinh công, thính giác, công phu người nào người nấy đều thuộc hàng nhất đẳng, nhưng thiếu niên này tới lúc nào, đã ở đó bao lâu, cho đến trước khi hắn lên tiếng thì không một ai phát giác ra, sao có thể không khiến họ kinh hãi được.

“Kẻ nào?!”, Tưởng Bình quát.

Ngay sau khi tiếng quát vang lên, Bạch Ngọc Đường đã vọt lên nóc nhà, bảo kiếm trong tay phát ra hàn quang chói mắt, tựa như một tấm lưới dày đặc chụp thẳng xuống.

Chỉ thấy thiếu niên áo đen thân hình khê động, uốn lượn theo một góc độ kỳ lạ, tựa như cá chình nhẹ nhàng thoát khỏi thế công của Bạch Ngọc Đường, mở miệng đều đều nói: “Cầm mao thủ Bạch Ngọc Đường, chẳng qua cũng chỉ có thế”.

“Người nói cái gì!”, Bạch Ngọc Đường xoay người chém xuống, miệng chỉ thốt ra bốn chữ, nhưng kiếm trong tay đã xuất ra tám đường.

Thiếu niên áo đen lại tránh thoát với tư thế quỷ dị, tựa như không xương không thịt vậy, hóa giải tất cả những đường công kích của Bạch Ngọc Đường, thân hình mau lẹ, công phu quỷ quái khiến chúng nhân đều hết sức kinh ngạc.

Bạch Ngọc Đường cau chặt đôi mày lưỡi mác, đột ngột dừng lại, cầm kiếm đứng thẳng, đôi mắt hoa đào nhìn chăm chăm vào thiếu niên áo đen đối diện: “Người là ai?!”.

Mà thiếu niên kia tựa như làn khói nhẹ nhàng bay lên rồi chậm rãi đáp xuống đỉnh nhọn cong vút của mái hiên, mực quang đen nhánh u ám xuyên qua mặt nạ sắt lướt qua Bạch Ngọc Đường, bắn thẳng vào Triển Chiêu, mở miệng bình tĩnh nói:

“Bị thương, vẫn bình thường? Quái.”

Chúng nhân nghe mà sửng sốt.

Thân hình Triển Chiêu thoáng động, cuối cùng vẫn im lặng đứng nguyên tại chỗ.

Ánh mắt sắc bén của Bạch Ngọc Đường chẳng mấy may di chuyển, về mặt sa sầm.

Mà sắc mặt Kim Kiền lại càng kém hơn.

Thiếu niên áo đen nhìn chăm chăm Triển Chiêu hồi lâu, khẽ gạt đầu một cái, nói: “Vết thương nhẹ, sơ sót”, nói rồi, vung tay một cái, nhất thời khói đen bùng lên, đến khi khói đen tan hết thì thiếu niên kia đã không thấy bóng dáng.

“Nin... Ninja...”, Kim Kiên trừng mắt nhìn đám khói dần dần tan đi, khuôn mặt đầy vẻ kinh ngạc kêu lên.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, đứng trên nóc nhà cẩn thận quan sát một vòng nhưng chẳng phát hiện được điều gì, khuôn mặt tuấn tú sa sầm, nhảy xuống khỏi nóc nhà, đi tới trước mặt ba người bọn Tưởng Bình, thấp giọng nói: “Võ công, chiêu thức quá dị, không nhìn ra thuộc môn phái nào”.

©STENT

Tam thử sắc mặt cũng sa sầm.

Hai con người của Bạch Ngọc Đường bỗng lóe lên, sát khí sắc nhọn tán phát ra, quay phắt người lại, trừng mắt nhìn Triển Chiêu trầm giọng nói: “Xú miêu, chắc không phải người lại giả thủ đoạn gì chứ?”.

“Triển mỗ cũng không biết người này!”, Triển Chiêu ôm quyền nghiêm giọng nói.

“Không biết?!” , Bạch Ngọc Đường hét lên, “Vây vì sao hắn không nhìn người khác mà chỉ nhìn nhằm vào người nói loạn một hồi?”.

“Triển mỗ đích thực không biết người này”, Triển Chiêu nghiêm sắc mặt.

“Xú miêu!”, vút một cái Bạch Ngọc Đường xông đến trước mặt Triển Chiêu, nhìn thẳng vào Triển Chiêu, hai mắt lạnh lẽo, “Người đừng có tưởng rằng dùng thủ đoạn đê tiện gì đó là có thể thắng được Bạch ngũ gia!”.

Triển Chiêu thâm thở dài một tiếng: “Triển mỗ tuyệt không có ý đó”.

“Vây được lắm, chúng ta tái đấu!”

“Bạch huynh đã thắng rồi, hà tất...”

“Không phải do người quyết định!”

“Triển mỗ...”

“Đều im miệng hết cho tôi!”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đang tranh cãi ầm ĩ, bỗng nhiên một tiếng quát to từ bên cạnh vang lên, khiến cả hai cùng kinh ngạc.

Chỉ thấy Kim Kiên mặt mũi đen sì, đưa tay đẩy Bạch Ngọc Đường đang trong cơn sững sốt ra, đảo quanh Triển Chiêu một vòng thuận theo chiều kim đồng hồ, sắc mặt càng lúc càng sa sầm, lại ghé cổ trừng mắt nhìn Triển Chiêu, đồng thời vòng lại một lượt ngược chiều kim đồng hồ, cuối cùng thì thở dài một tiếng, vẻ mặt nghiêm nghị, ôm quyền nói:

“Xin Triển đại nhân cởi áo ra!”

“Hả?!” , Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường đều ngẩn ra, ba người bọn Tưởng Bình cũng sững sờ.

Kim Kiên lại tiến lên một bước, giọng nói cao hơn mấy phần: “Mời Triển đại nhân cởi áo ra!”.

“Hả?!” , Bạch Ngọc Đường ngạc nhiên, đôi mắt hoa đào dừng lại một chút trên mặt Triển Chiêu, đột nhiên biến sắc, vẻ mặt đề phòng thối lui hai bước, “Không ngờ con mèo thối người lại là, lại là... ban, ban ngày ban mặt, còn ra thể thống gì?!”.

Ngay cả ba người bọn Tưởng Bình ở đằng xa cũng biến sắc.

Triển Chiêu sa sầm mặt, đôi mày liễu mác nhíu chặt, quát: “Kim hiệu úy xin hãy cân trọng lời nói!”.

Còn ra thể thống gì?!

Cân trọng lời nói?

Hả?

Cái gì với cái gì?

Kim Kiền có chút khó hiểu quét mắt nhìn hai người này một cái, lại tiến đến gần Triển Chiêu một bước.

Nhưng Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thời thoái lui một bước.

“Triển đại nhân?”, Kim Kiền ngó thân hình có chút cứng nhắc của Triển Chiêu, thầm nghĩ không ổn rồi, vội vàng ôm quyền nói, “Triển đại nhân sắc mặt không tốt, không lẽ là thương thế nặng thêm? Xin Triển đại nhân cởi áo ra, để thuộc hạ xem thương thế của Triển đại nhân!”.

“Thương thế?!", tam thử Hãm Không đảo bên kia kinh ngạc đồng thanh hô lên.

Kim Kiền không khỏi nhú mày, thầm nghĩ: Trị bệnh chữa thương thôi mà, đến mức phải kinh ngạc thế sao? Mấy con chuột này thật chưa trải qua mấy cảnh tượng như vậy à.

Bạch Ngọc Đường chớp chớp mắt, tựa như hiểu rõ điều gì đó liền thở phào một hơi, lại nhích lên hai bước trở về chỗ cũ, đôi mắt hoa đào lướt trên người Triển Chiêu đánh giá một lượt, “Xú miêu bị thương sao? Không giống lắm...”.

Triển Chiêu nghe Kim Kiền nói vậy, dường như bừng tỉnh ngộ, lỗ tai ửng đỏ, đôi mắt đen láy nhìn đi hướng khác, không tự nhiên khẽ ho hai tiếng, ngừng một chút rồi rừ hàng mi dài nói, “Triển mỗ chưa từng bị thương”.

Da mặt Kim Kiền nhất thời có chút không khống chế được cứ giật giật, nghĩ bụng:

Nom đôi mắt Tiểu Miêu bình thường sáng quắc là thế vậy mà giờ lại không dám nhìn người, đáng vẻ chột dạ, biểu hiện giống y đúc lúc giấu giếm thương thế với Công Tôn tiên sinh. Lại thêm giác quan thứ sáu về dự cảm không lành trước đó của mình và những lời gã ninja thiếu niên kia vừa nói, còn có một loạt triệu chứng như sắc mặt tái nhợt, hô hấp hỗn loạn, khí tức bất ổn, đáng người thẳng tắp...

Chắc chắn, tâm tư con mèo này thực khiến người ta khó hiểu, bị thương mà hết lần này tới lần khác cứ giấu giấu giếm giếm... Đùa chắc?! Nếu để cái lão Công Tôn Trúc Tử phát hiện mình thấy Tiểu Miêu bị thương mà không chữa trị thì tiền lương, tiền thưởng cuối năm rồi ba loại bảo hiểm của mình chẳng phải đều trôi theo dòng nước à?!

Nghĩ đến đây, tinh thần Kim Kiền liền tỉnh táo, quay phắt người lại, hướng mặt ra cửa lớn, ôm ngực thống thiết kêu lên: “Công Tôn tiên sinh ơi, thuộc hạ không còn mặt mũi nào, y thuật không tinh, Triển đại nhân một thân đau đớn, thuộc hạ lại không cách nào chữa trị, thuộc hạ phải dùng bồ câu đưa tin, đem thương thế của Triển đại nhân báo cho Công Tôn tiên sinh, xin Công Tôn tiên sinh diệu thủ hồi xuân... Sợ là nước xa không cứu được lửa gần, đợi đến khi Công Tôn tiên sinh đến đây thì thương thế của Triển đại nhân đã trở nặng khó mà chữa trị, khiến cho Triển đại nhân phải nằm trên giường một năm rưỡi, từ nay về sau không cách nào phân ưu cùng Bao đại nhân... Bao đại nhân ơi, thuộc hạ vô năng...”.

“Kim hiệu úy...”, chợt nghe Triển Chiêu phía sau ngáp ngừng nói, “Triển mỗ chỉ bị thương nhẹ...”.

“Vậy xin Triển đại nhân lập tức cởi áo, để thuộc hạ xem thương thế của đại nhân!”, Kim Kiền quay phắt lại, mục quang nghiêm nghị nói.

“Xú miêu thực sự bị thương ư?”, Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, kinh ngạc nói, “Sao một chút cũng không nhìn ra?”.

Kim Kiền liếc xéo Bạch Ngọc Đường một cái.

Anh nhìn ra cái khỉ ấy, nếu không phải sau nhiều lần chịu khổ do di chứng bệnh “Tiểu Miêu giấu giếm viết thương”, tối cũng không tu luyện được kỹ năng này đâu.

“Lẽ nào Bạch ngũ gia lại làm khó một người đang bị thương?”, Kim Kiền bĩu môi nói.

“Trách nào hôm nay Tiểu Miêu mới tiếp được hai chiêu của Ngũ gia thì đã không xong rồi...”, Bạch Ngọc Đường nhếch miệng cười, nhướng mày nhìn Triển Chiêu nói, “Xú miêu, đừng có bảo Ngũ gia không để ý đến đạo nghĩa giang hồ, Ngũ gia sẽ tiếp đãi người ở Hãm Không đảo, để người dưỡng thương, chờ đến khi thương thế người hồi phục lại đánh tiếp với Ngũ gia một trận”.

“Ngũ đệ nói rất đúng, Nam hiệp nên dưỡng thương để thân thể khỏe lên trước đã”, Tưởng Bình phe phẩy quạt lông tiến lên nói.

Từ Khánh, Hàn Chương cũng vội gật đầu phụ họa.

Triển Chiêu nhú chặt chân mày, ôm quyền nói với Bạch Ngọc Đường: “Bạch huynh, Triển mỗ còn có công vụ trên người, mong Bạch huynh đem Thượng Phương bảo kiếm trả lại cho Triển mỗ...”.

“Tiểu Miêu, ngươi vẫn nên để Tiểu Kim xem xét thương thế của ngươi trước đã”, Bạch Ngọc Đường thông thả nói.

“Bạch huynh...”

“Ngũ gia, ngũ gia! Không hay rồi!”

Một gia đình hoảng hốt lật đật chạy vào, thở không ra hơi kêu lên, “Vừa rồi tiểu nhân y theo lời sai bảo của Tứ gia đến kho phòng lấy bạc, thì phát, phát hiện ra thanh kiếm Ngũ gia để trong kho phòng... đã không, không thấy nữa rồi!”.

“Thượng Phương bảo kiếm!”, Bạch Ngọc Đường đột nhiên biến sắc, lập tức thi triển khinh công hướng về phía gã gia đình vừa tới lao vút đi.

Chỉ thấy bóng màu lam trước mắt lóe lên một cái, Triển Chiêu lập tức lướt theo Bạch Ngọc Đường.

“Hong rồi!”, Tưởng Bình, Hàn Chương, Từ Khánh đồng thời kêu lên một tiếng, cũng phi theo.

Kim Kiên ngẩn ngơ nguyên tại chỗ, chỉ cảm thấy trước mắt đất trời nghiêng ngả.

Còn có thiên lý nữa không đây, ngay trong hang chuột mà bị mất đồ?

134. Q.9 - Chương 4

Mai trắng hiện rõ thân trộm xuất thế.

Ngào ngạt hương đưa khiến người dính sát.

Trên Hãm Không đảo tuy không có kỳ trân dị bảo gì nhưng cũng có không ít những vật phẩm quý giá như vàng bạc, ngọc ngà, tranh quý..., thế nên kho phòng của Hãm Không đảo được coi là một trong những cấm địa, cửa sổ khóa kín, trong viện canh giữ chặt chẽ, lại thêm danh tiếng của Ngũ tử Hãm Không đảo ở bên ngoài, nên những tên tiểu tặc trộm đạo trên giang hồ tất nhiên không dám có ý đồ gì, chúng nhân đều nói: Kho phòng của Hãm Không đảo còn an toàn gấp mấy lần so với kho phòng của quan phủ.

Trông giữ kho phòng là một quản sự họ Hồ, tuổi ngoài năm mươi, tính tình cẩn trọng, đã tiếp quản kho phòng hai mươi năm có lẽ, đến nay chưa từng xảy ra sai sót. Nhưng mấy ngày nay người này lại luôn thấp thỏm lo sợ, ăn không biết ngon, đêm không chợp mắt, không vì điều gì khác mà chính là một thanh bảo kiếm hết sức quan trọng do Ngũ gia mang về từ Đông Kinh Biện Lương.

Kỳ thực nếu luận về bảo kiếm, trên Hãm Không đảo tất không thiếu, mà lại toàn là những chí bảo giang hồ khó cầu, cho nên lúc Ngũ gia thuận tay đem thanh bảo kiếm kia bỏ vào trong kho phòng thì Hồ quản sự cũng chẳng thấy có vấn đề gì cả. Nhưng từ sau khi vị Hiệu úy họ Kim giày vò cho một phen, ai ai trên Hãm Không đảo này cũng đều biết bảo kiếm kia chính là Thượng Phương bảo kiếm danh tiếng lẫy lừng của phủ Khai Phong. Lúc này thì Hồ quản sự sợ đến choáng váng, chỉ lo Thượng Phương bảo kiếm có sơ sót gì, thế nên buổi tối phải thêm nhân thủ, tăng cường tuần tra, đến cả chìa khóa kho phòng cũng luôn mang bên người, không tách rời một giây phút nào, đêm ngày khẩn vái, ngày mong đêm ngóng, chỉ trông Triển gia của Khai Phong phủ nhanh nhanh tới đem Thượng Phương bảo kiếm đi mau.

Nhưng Triển gia của Khai Phong phủ cũng thật kỳ lạ, để cho người ta đợi trọn năm ngày mới dừng đỉnh đến. Hồ quản sự nghe tin thở phào nhẹ nhõm, thừa dịp gã gia đình đến kho phòng lấy ngân lượng liền xác

nhận lại nơi để Thượng Phương bảo kiếm, nhưng vừa mới nhìn một cái đã kinh hãi, hồn vía bay mất một nửa. Thượng Phương bảo kiếm vốn nằm ngay ngắn trên giá kiếm chính giữa khổ phòng giờ đã không cánh mà bay.

Hồ quân sự không dám chậm trễ, vội vàng phái tên gia đình đến lấy ngân lượng đi thông báo cho mấy vị chủ nhân, còn mình thì đích thân canh giữ trước cửa khổ phòng.

Lát sau đã thấy một bóng trắng vút đến hết như hồng nhạn chớp lóe, bộp bộp liên xông tới, đó chính là Ngũ gia Bạch Ngọc Đường.

“Ngũ... Ngũ gia, Thượng Phương bảo kiếm...”

Hồ quân sự chỉ mới nói được nửa câu đã thấy bóng trắng trước mặt lóe lên một cái, Bạch Ngọc Đường xông vào khổ phòng, bóng trắng lướt đi xem xét khắp nơi.

Lúc này Hồ quân sự lòng nóng như lửa đốt, sốt ruột đến độ mồ hôi đầy mặt, cũng không biết vì sao mà sau lưng cứ lạnh run từng hồi, lấy bầy cả người.

Mà trong khổ phòng thân hình Bạch ngũ gia như cơn gió, cước bộ mau lẹ, xem xét tìm kiếm bốn phía hồi lâu mới quay đầu nhìn ra cửa lớn, cũng không biết thấy cái gì mà nhất thời biến sắc. Phải chăng Hồ quân sự hoa mắt, Ngũ gia vốn trời không sợ đất không sợ mà dường như phải rùng mình một cái.

Nhìn theo ánh mắt của Ngũ gia quay đầu lại, thì thấy bên ngoài cửa khổ phòng có một người đang đứng, mày mắt sáng lấp lánh, dung mạo tuấn tú, so ra cũng chẳng kém gì Ngũ gia nhà mình vốn tướng mạo phi phàm hiếm thấy, chỉ là một thân khí thể này...

Vù vù vù vù... Áo ào ào ào...

Lúc này Hồ quân sự chỉ cảm thấy bản thân như đang ở giữa trời đông giá rét, trong mắt ngập tràn một màu tuyết trắng, còn người thì bị gió lạnh vèo vèo thổi qua, buốt giá tới mức da mặt đau rát.

Hồ quân sự lập tức hiểu ra: Vị này ắt là Nam hiệp Triển Chiêu đại danh lừng lẫy, quả nhiên là không giống người thường.

Lại nhìn ra sau, thì thấy Tứ gia Tường Bình, Nhị gia Hàn Chương, Tam gia Từ Khánh cũng vội vã chạy tới, nhưng thoáng thấy khí thế của vị Triển gia trước mắt này liền hết như đã bàn bạc trước vậy, cùng đồng thời co cụm lại với nhau, rất có xu hướng dán mặt vào tường.

Người tới sau cùng là một thiếu niên gầy gò đang lộ đầu ra nhìn, Hồ quân sự đương nhiên biết người này, chính là vị Hiệu úy họ Kim đã làm cho trên dưới Hãm Không đảo nháo nhào gà bay chó sủa.

Hồ quân sự không khỏi khó hiểu, thầm nghĩ: Đều nói vị Hiệu úy họ Kim này khinh công không kém, sao lại đến cuối cùng, còn sau cả Tam gia Từ Khánh là sao?

Đáng tiếc Hồ quân sự lại không biết, lúc này Kim Kiền chỉ hận bản thân sao chân không bị chuột rút, trợn khóp, đầu đầu phát sốt đều được hết, dù thế nào cũng không nguyện lại gần cái chỗ náo nhiệt này.

Chỉ thấy trông mắt Kim Kiền đảo tròn đánh giá mấy người họ một lượt, lại liếc sang nhìn Triển Chiêu, bất giác liền so vai rụt cổ, thầm nghĩ: Nom cái người trước cửa, eo lưng thẳng như thân tùng, bận áo lam nhã nhặn, toàn thân lại phát ra khí lạnh thấu xương với những lớp lớp lang lang xúc cảm phong phú lại càng tăng thêm phong vị cho cảnh tượng...

Chậc, điềm báo bão nổi rồi, tình huống có vẻ không ổn, nếu không chuồn đi thì sẽ bị liên lụy khó mà thoát được.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền quay gót, lòng bàn chân trượt đi, nhưng còn chưa đi được hai bước thì đã cảm thấy cổ áo bị kéo căng, quay đầu lại nhìn, quả nhiên là Tường Bình đang túm lấy cổ áo mình, kiên quyết lôi Kim Kiền đến sau lưng Triển Chiêu.

Kim Kiền giãy giụa mấy phen không có hiệu quả, chỉ đành an phận đứng sau lưng Triển Chiêu, nhưng vẫn cong người lại trong tư thế hình cánh cung, chuẩn bị tùy thời mà chạy trốn.

Bóng áo lam trước cửa khẽ động, Triển Chiêu cất bước vào khổ phòng, nhất thời bốn bề tĩnh lặng.

Triển Chiêu chau mày xem xét bốn phía một lượt, lại vén vạt áo lên quỳ một chân xuống đất, chăm chú quan sát mặt sàn, nửa phần cũng không bỏ sót, càng nhìn lông mày càng nhíu chặt.

“Không có dấu chân, cửa sổ cũng không bị tổn hại gì...”, bỗng nghe Bạch Ngọc Đường bên cạnh trầm giọng nói.

Triển Chiêu đứng thẳng người dậy, tung mình nhảy lên, đáp vào xà nhà quan sát một phen, lại lạnh lùng nhảy xuống đất.

“Tiểu Miêu, ngươi có thấy trên xà nhà có một bông hoa mai vẽ bằng phấn trắng không?”, Bạch Ngọc Đường cười lạnh một tiếng, con ngươi sắc bén lóe lên ánh sáng, “Không ngờ một tên trộm nhai nhép mà lại dám đến Hầm Không đảo ta làm loạn, Bạch ngũ gia nhất định sẽ khiến ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong!”

Hoa, hoa mai?! Kim Kiền nghe vậy không khỏi sửng sốt: Một dự cảm không lành về loại tình tiết “thối nát kinh điển” bỗng trào lên trong bụng...

“Phấn trắng... Hoa mai...”, Tưởng Bình biến sắc, kinh hô, “Lẽ nào là ‘Nhất Chi Mai’ kẻ được xưng là đệ nhất thần trộm trên giang hồ đã trộm Thượng Phương bảo kiếm?!”

Kim Kiền nhất thời thấy hư thoát.

Chắc chắn, lần này khẳng định không ổn rồi, bất luận là tiểu thuyết, điện ảnh, trò chơi hay phim truyền hình, phàm là những tên trộm được gọi cái gì mà “Một nhánh mai[1]”, “Một đóa cúc”, “Một cánh hoa”, chắc chắn đều là những boss siêu cấp khó chơi.

[1] Nguyên văn “Nhất chi mai” có nghĩa là một nhánh mai, khiến Kim Kiền liên tưởng đến “một đóa cúc”, “một cánh hoa”.

“Hừ!”, Bạch Ngọc Đường nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Mai nở hương thầm, tay thần vợ vết, ngoại trừ hân còn có kẻ nào lại có nhả húng như thế, trộm đồ đi rồi vẫn không quên vẽ lại một bông hoa mai kỷ niệm”.

Triển Chiêu xoay phắt lại, đôi con ngươi đen láy long lên một cái, vỏ kiếm lạch cạch rung lên, thoáng chốc, trong mắt như có ngàn vạn tia chớp sấm sét kinh người, gió mây âm ào, chúng nhân cả kinh, trong nháy mắt đã lùi lại một bước.

Kim Kiền còn nhanh hơn chớp giật lùi ra sau mấy bước, giương mắt nhìn, thầm nghĩ:

Đẹp thay tạo hình “Nộ khí ngưng trời, sát khí vượt ngoài ba thu[2]”!

[2] Nguyên văn “Trực phát thượng xung quan, sát khí hoành tam thu” vốn cải biên từ câu thơ “Trực phát thượng xung quan, tráng khí hoành tam thu”, nằm trong bài thơ thứ tư, chùm thơ Vịnh sử tử thủ của Lô Chiếu Lân, một nhà thơ đời Đường, ca ngợi Chu Du, nhân vật nổi tiếng của Trung Quốc.

Nom dáng dấp tâm trạng của Tiểu Miêu, có lẽ nào định đem cả ổ chuột này chưng cách thủy...

Còn Bạch Ngọc Đường thần sắc ngưng trệ, nhìn thẳng vào Triển Chiêu nghiêm nghị nói: “Triển Chiêu, Bạch ngũ gia một người làm một người chịu, chuyện Thượng Phương bảo kiếm bị mất, Ngũ gia ta sẽ có câu trả lời cho ngươi, ngươi chớ có làm khó những người khác!”.

Nhưng Triển Chiêu đến cả liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường cũng chẳng buồn làm, đi thẳng đến trước mặt Tưởng Bình, ôm quyền nói:

“Tưởng tứ gia, Triển mỗ còn có công vụ phải làm, không tiện lưu lại đây lâu, xin cáo từ trước, lễ nghĩa không chu toàn, mong Tưởng tứ gia thay Triển mỗ tạ tội với Lư đảo chủ.”

Mọi người sửng sốt.

“A? Đây... nhưng mà...”, Tưởng tứ gia bình thời mồm miệng mau lẹ giờ đây lại ấp úng.

Triển Chiêu khề gật đầu, nhắc gót đi ra khỏi khố phòng, lúc bước qua bậc cửa còn liếc Kim Kiền một cái.

Kim Kiền lập tức linh hội, vội vàng chạy theo sau.

Tứ thử trong khố phòng lúc này mới phản ứng lại, liền thấy Bạch Ngọc Đường vèo một cái lướt ra khỏi cửa, ngăn trước mặt Triển Chiêu, quát lên: “Khoan đã!”

Triển Chiêu đứng thẳng, đôi con ngươi đen láy sáng quắc chú mục vào Bạch Ngọc Đường, không nói một tiếng nào.

Bạch Ngọc Đường nhìn thẳng vào Triển Chiêu, dày mặt ra nói: “Ta theo người đi tìm Nhất Chi Mai!”

Đôi con ngươi đen láy sáng quắc không dời nửa phần, đôi môi mỏng hé mở: “Không nhọc đại giá của Bạch huynh!”

Bạch Ngọc Đường nghe thế liền biến sắc, đôi mắt hoa đào long lên:

“Triển Chiêu, Bạch ngũ gia xưa nay nói được là làm được, Thượng Phương bảo kiếm bị mất trong tay Ngũ gia, Ngũ gia nhất định phải đích thân đi đòi lại.”

Triển Chiêu liếc Bạch Ngọc Đường một cái, nhanh nhẹn xoay người, vòng qua Bạch Ngọc Đường hướng ra phía ngoài viện.

Thân hình Bạch Ngọc Đường nháng lên một cái, tiếp tục ngăn trước mặt Triển Chiêu, đôi mày liễu mấp mí nhàn lại, mắt nhìn chằm chằm Triển Chiêu.

“Triển Chiêu, chắc không phải người xem thường Bạch Ngọc Đường chứ?!”

“Đây là công vụ của Khai Phong phủ, không phiền Bạch huynh.”

“Người...”

Kim Kiên theo phía sau Triển Chiêu, hết nhìn khuôn mặt tuần tú bên này lại ngó dung mạo mỹ miều bên kia, vốn định mở miệng hòa giải cục diện, nhưng vừa mới nghĩ vạn nhất không cẩn thận nói sai điều gì đắc tội bên nào, nhất định bản thân sẽ chịu không thấu, cuối cùng vẫn quyết định lộ vẻ mây đen bay đầy đầu ở một bên lắng nghe.

“Được rồi!”, đột nhiên, một tiếng quát oai phong lẫm liệt vang lên, nhất thời nói ra tiếng lòng của mọi người, “Đã là lúc nào rồi, hai người còn rảnh rỗi mà cãi nhau ở đây?”

Chỉ thấy Lư Phương Lư đảo chủ rào bước vào trong viện, phía sau là Lưu đại tẩu khí thế hùng hổ, hiển nhiên tiếng quát vừa rồi chính là tiếng sư tử Hà Đông rống của Lư phu nhân.

“Đại tẩu... đại ca...”, Bạch Ngọc Đường nhắc thấy người đi đến, khi thế kiêu ngạo nhất thời xẹp mất quá nửa.

Triển Chiêu hơi sững sốt, vội ôm quyền thi lễ: “Triển Chiêu bái kiến Lư đảo chủ, Lư phu nhân”.

“Nam hiệp Triển Chiêu, hân hạnh, hân hạnh!”, Lư Phương vội đáp lễ nói.

“Người chính là Triển Chiêu?”, đôi mắt đẹp của Lư phu nhân chuyển động đánh giá Triển Chiêu một lượt, lại liếc Bạch Ngọc Đường một cái, “Quả nhiên là tuần tú văn nhã, cũng khó trách Ngũ đệ bụng dạ hẹp hòi muốn tìm người ta gây phiền phức, chỉ là đáng tiếc, lại rước lấy một đồng phiền toái về”.

Bạch Ngọc Đường không tự nhiên lúc lắc đầu quay đi.

“Đảo chủ, phu nhân”, Triển Chiêu lại ôm quyền, “Triển mỗ còn có công vụ phải làm, thực không thể lưu lại lâu, ngày sau sẽ đến tạ tội với đảo chủ, phu nhân”.

Dứt lời, liền cất bước muốn rời đi.

“Nam hiệp chậm đã”, Lư Phương nói, “Nay Thượng Phương bảo kiếm ở Hãm Không đảo bị kẻ khác đánh cắp, về tình về lý Hãm Không đảo cũng nên gánh vác một phần trách nhiệm, Lư mỗ sẽ nhờ bằng hữu khắp chốn trên giang hồ thăm dò tung tích của Nhất Chi Mai, trợ giúp Nam hiệp một tay. Về phần Ngũ đệ, không bằng cùng đi theo Nam hiệp, cũng có thể chiếu cố giúp đỡ lẫn nhau”, nói đến đây Lư Phương lại quay sang nhìn Lư phu nhân một cái, “Phu nhân nghĩ thế nào?”.

Lư phu nhân trừng mắt lườm phu quân mình một cái, lại thở dài, cười nói với Triển Chiêu, “Ngũ đệ nhà ta tuy rằng lòng dạ hẹp hòi, xử sự có phần quái dị, nhưng công phu phải nói rằng rất khá. Nghe nói công phu

của Nhất Chi Mai rất quý dị, Nam hiệp cho dù võ công cái thế, cũng khó tránh khỏi có lúc thất thủ, vạn nhất Thượng Phương bảo kiếm có gì ngoài ý muốn, không chỉ Nam hiệp khó ăn khó nói với Bao đại nhân, mà e là Ngũ thủ Hãm Không đảo chúng ta cũng phải lấy cái chết để tạ tội...”, nói đến đây, Lư phu nhân làm ra vẻ bi thương như muốn khóc, lại còn lau khóe mắt như thật.

“Chuyện này...”, Triển Chiêu lộ vẻ khó xử, nhìn Ngũ thủ Hãm Không đảo cộng thêm một vị Thủ phu nhân vây xung quanh mình, thầm thở dài một tiếng, rồi nhắc mắt lên ôm quyền nói với Bạch Ngọc Đường: “Làm phiền Bạch huynh”.

Bạch Ngọc Đường nhếch mép cười: “Tiểu Miêu, đừng nói cái gì Nhất Chi Mai, cho dù là ‘Thập Chi Mai’, ‘Bách Chi Mai’, có Bạch ngũ gia ta xuất thủ, chắc chắn sẽ dễ như trở bàn tay!”.

Triển Chiêu không đáp lời, đôi mắt đen liếc một cái, lại hướng mấy người Lư Phương ôm quyền nói: “Triển Chiêu xin cáo từ tại đây”.

“Nam hiệp, mời”, mấy người đáp lễ.

Triển Chiêu gật đầu, xoay người rảo bước hướng ra phía cửa lớn, Kim Kiền vội vàng đi theo phía sau.

Bạch Ngọc Đường sững sốt, cũng vội vã đuổi theo, miệng còn không ngừng ồn ào: “Này, người cái con mèo thối này có ý gì, coi Bạch ngũ gia ta là người chết hả?!”.

Để lại một đám người đứng nguyên tại chỗ, thở phào nhẹ nhõm, cũng không biết là ai thông thả buông ra một câu:

“Cuối cùng cũng có thể tổng tiền ba vị oan gia đi rồi...”

Nước biếc trời lam, mây khói mênh mang, một con thuyền nhỏ mũi đen chậm rãi lướt đi theo từng nhịp chèo của một lão nhân mình khoác áo tơi. Ba người trên thuyền, một lam, một trắng, một xám, phân ra ngồi phía trước và sau, ống tay áo ba màu sắc bay bay theo gió, thực là một cảnh trí thanh nhã nhàn tản không bút nào tả xiết.

Nhưng trên thuyền bỗng vang lên một tiếng kêu thê lương, phá tan cảnh tượng thanh nhã nhàn tản kia.

“Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, thuộc hạ vô năng, Triển đại nhân không nguyện ý để thuộc hạ trị thương, chỉ sợ ghét bỏ y thuật của thuộc hạ không tinh, thuộc hạ xấu hổ vô cùng, còn có mặt mũi gì mà sống trên đời này nữa...”

Chỉ thấy một thiếu niên gầy gò vận áo xám quỳ xuống ôm ngực, dáng vẻ hết như muốn lao đầu xuống hồ tự vẫn.

Người thanh niên áo trắng bên cạnh nghiêng người ngồi dựa vào mạn thuyền, vắt chân chữ ngũ, đôi mắt nhướng lên, mang bộ dạng như đang xem kịch vui.

Người thanh niên áo lam ngồi trên cùng, đưa lưng về phía hai người, mặt nhìn xuống lòng hồ, vốn ngồi vững như núi, nhưng vừa nghe thấy tiếng kêu phía sau, thân hình thẳng tắp không khỏi hơi chấn động, khẽ quay đầu, liếc thiếu niên phía sau một cái, nói: “Chẳng qua là vết thương ngoài da, cũng không có gì đáng ngại”.

“Thuộc hạ không còn mặt mũi nào gặp Bao đại nhân, không còn mặt mũi nào gặp Công tôn tiên sinh, không còn mặt mũi nào gặp Giang Đông phụ lão...”, tiếng kêu khóc lại lớn thêm vài phần.

“Ta nói này Tiểu Miêu, nếu chỉ là vết thương ngoài da, để Tiểu Kim xem một cái thì có gì trở ngại nào?”, Bạch Ngọc Đường ôm bảo kiếm, nhìn Triển Chiêu làm ra vẻ nghiêm túc, cười hì hì nói.

Triển Chiêu liếc Bạch Ngọc Đường một cái, khẽ thở dài, ngáp ngừng một lát, mới đưa tay chậm chậm tháo thắt lưng, từ tốn cởi áo ngoài xuống, lại chậm rãi đưa tay, cởi bỏ xà cạp trong...

Động tác thông thả, tư thế tao nhã, thế gian hiếm thấy.

Bạch Ngọc Đường chỉ cảm thấy nhãn cầu mắt mình nhìn đến mức cay cay hết cả, không khỏi kêu lên một câu: “Này! Cũng không phải cô nương xuất giá, người đường đường một nam nhi thân cao bảy thước, cởi y phục trị thương thôi mà, sao cứ nhần nhần nhó nhó, duren duren thế hả?”.

Hai vai Triển Chiêu khê động, động tác ngưng một chút, đột nhiên cánh tay vung lên, thuần thục cởi áo xuống...

Mặt hồ trong vắt gợn sóng lăn tăn, phản chiếu ánh sáng lấp lánh rực rỡ, mái tóc đen phất theo gió, da thịt phía sau lưng Triển Chiêu mơ hồ lộ ra.

Đôi mắt hoa đào chậm chậm mở to, trên khuôn mặt tuần tú của Bạch Ngọc Đường hiện lên bốn chữ rất rõ ràng: Không nói nên lời.

“...Ta nói này Tiểu Miêu, vết thương này của ngươi... rốt cuộc ngươi quyết đấu với hổ hay đánh nhau với gấu vậy...”

Chỉ thấy trên tám lưng trần cùng cánh tay của Triển Chiêu toàn là những vết thương dày đặc sâu nông khác nhau, thương thế không nghiêm trọng, đích thực chỉ là thương tích ngoài da, nhưng miệng vết thương quá nhiều, hiển nhiên là chưa từng được xử lý cẩn thận, có vài vết thương còn rớm máu, mới nhìn qua liền thấy giật mình kinh hãi. Ngay cả Bạch Ngọc Đường, vốn lão luyện giang hồ, từng chịu nhiều vết thương, cũng không tránh khỏi có chút kinh ngạc.

“Chẳng qua là vết thương ngoài da”, Triển Chiêu mắt nhìn đắm đắm vào lòng hồ, nhàn nhạt nói.

“Vết thương ngoài da?!” Bạch Ngọc Đường mở trừng hai mắt, “Nhiều như thế này... những vết thương đó, chỉ sợ cử động một chút đều...”.

Nói đến đây, Bạch Ngọc Đường đột nhiên biến sắc, quát lên với Triển Chiêu: “Triển Chiêu, một thân thương tích của ngươi vì sao một chữ cũng không đề cập tới, còn làm ra vẻ bình thường quyết đấu với ta nữa, ngươi...”, được nửa câu, Bạch Ngọc Đường giận dữ tới mức không nói tiếp được nữa.

“Triển mỗ chỉ muốn thu hồi lại Thượng Phương bảo kiếm.”

“Ngươi cái tên này...” Bạch Ngọc Đường nghiêng răng nghiêng lợi mắt nhìn Triển Chiêu hồi lâu, rồi quay đầu đi, giận dữ nhìn xuống lòng hồ.

Nhất thời tĩnh lặng.

Đột nhiên, một giọng nói yếu ớt vang lên:

“Bốn, sáu, tám... mười hai... mười ba...”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không hẹn cùng đồng thời quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy Kim Kiên sắc mặt trắng bệch, ngón tay chỉ thẳng vào lưng Triển Chiêu lẩm bẩm tự nói.

“Tiểu Kim, ngươi đếm cái gì đấy?”, Bạch Ngọc Đường khó hiểu.

“Mười ba... mười lăm... mười sáu...”

“Kim hiệu úy?”, Triển Chiêu nhú mày.

“Mười sáu, mười sáu vết sẹo...”, đôi mắt nhỏ của Kim Kiên chớp một cái, cả người giật lên đùng đùng, suýt nữa thì ngã nhào khỏi thuyền.

Hai thân hình đồng thời nháng lên, mỗi người một bên túm chặt lấy Kim Kiên.

“Tiểu Kim?”

“Kim hiệu úy?!”

Hai mắt Kim Kiên trống rỗng, ngơ ngác nhìn xung quanh, mục quang dừng lại trên người Triển Chiêu giây lát, đột nhiên ngồi thẳng người dậy, móc túi thuốc từ trong người, dốc hết ra, đem nào lọ nào bình bỏ hết ra ngoài, chọn lấy mấy lọ, mở nắp, đổ thuốc bột ra, rồi dùng tốc độ nhanh như chớp bột bột xoa trét lên người Triển Chiêu.

Triển Chiêu tránh không kịp, chỉ cảm thấy lưng nhói lên một trận đau thốn, rồi lại thấy man mát, mùi thuốc gay mũi xộc thẳng lên mặt.

Chỉ thấy hai mắt Kim Kiên phát sáng, lẩm nhẩm: “Cầm máu, giảm nhiệt...”.

“Kim hiệu úy?”

Lại là mùi thuốc nhàn nhạt.

“Giảm đau, sinh cơ...”

“Kim hiệu úy!”

“Đúng đúng, đây là ‘Tân hoạt mỹ phu tán’...”

Đột nhiên, hương hoa ngào ngạt phát tán ra...

“Kim Kiên!”, Triển Chiêu túm lấy cánh tay Kim Kiên, đen mặt gắt lên, “Người đang làm cái gì?”.

Chỉ thấy Kim Kiên nhìn phía sau lưng Triển Chiêu, gật gật đầu, khuôn mặt tràn ngập vẻ hài lòng, nói: “Triển đại nhân, miệng vết thương đã xử lý ổn thỏa, nhất định sẽ không để lại sẹo dù chỉ một vết nhỏ!”.

Ngửi thấy hương thơm nồng nặc phát tán từ trên người Triển Chiêu, cuối cùng Bạch Ngọc Đường không nhịn được nữa, phì cười thành tiếng: “Ha ha, không để lại sẹo... Mèo thối biến thành mèo thơm, như thế rất tốt, rất tốt... ha ha, khụ khụ...”

Triển Chiêu vội vàng đưa tay ra sau lưng muốn lau đi thuốc bột, nhưng lau được mấy cái, hương thơm lại càng nồng hơn, khuôn mặt tuấn tú bất giác giật giật: “Kim hiệu úy, khử mùi hương này đi!”.

“Tuyệt đối không được, Triển đại nhân!”, Kim Kiên trừng mắt, “Nếu muốn không để lại sẹo, loại ‘Tân hoạt mỹ phu tán’ này không thể thiếu, nếu như khử hương thơm này đi, công hiệu chắc chắn sẽ giảm mạnh...”.

“Triển mỗ không phải là nữ tử, để lại vài vết sẹo có gì đáng ngại?!", Triển Chiêu trầm giọng gắt, “Mau mau khử mùi hương này đi!”.

Kim Kiên chớp chớp mắt, đột nhiên biến sắc, ôm ngực khóc lóc: “Nếu Công Tôn tiên sinh thấy Triển đại nhân mang một thân thương tích trở về, trách tội xuống, sợ là... sợ là... Triển đại nhân ơi, lẽ nào ngài nữ gương mặt nhìn thuộc hạ bị phạt, thấy chết mà không cứu...”.

Triển Chiêu nhíu chặt hàng lông mày, khẽ nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, ngưng một chút, lại hít sâu hơi nữa, mới từ từ mở mắt ra, nhìn Kim Kiên một cái, vẻ mặt lạnh lùng mặc lại y phục, lách mình ngồi xuống phía trước thuyền, mặc cho gió hồ vi vút thổi áo bay phấp phật.

Nhưng điều kỳ lạ là, hương thơm ngào ngạt trên người kia chẳng những không giảm, ngược lại còn có xu hướng nồng đượm thêm, ngập tràn bốn phía, khiến cho lão lái đò đang chèo thuyền cứ ngoái đầu liên tiếp, nhìn ngó xung quanh.

“Khụ khụ... Tiểu Kim...”, cuối cùng Bạch Ngọc Đường cũng chậm chậm thở ra, xấp lại bên cạnh Kim Kiên, nói nhỏ, “Hương thơm này khi nào mới có thể tan đi?”.

“Khoảng năm, sáu ngày...”, Kim Kiên không chắc chắn đáp.

“Năm, sáu ngày... khụ khụ”, Bạch Ngọc Đường lại cười vang một trận.

Trên đầu thuyền, Triển Chiêu cơ hồ lại bắt đầu phát ra sát khí.

Kim Kiên nhìn bóng lưng Triển Chiêu, rụt rụt cổ, trầm nghĩ:

Tiểu Miêu ơi Tiểu Miêu, ngài đừng trách tôi không trượng nghĩa, nếu không phải sợ lão Công Tôn Trúc Tử mà thấy một thân thương tích của ngài liền nổi trận lôi đình, gió bay bão nổi, tôi cũng không gấp đến độ phải dùng loại ‘Tân hoạt mỹ phu tán’ này đâu, chẳng qua chỉ có tí “hương thoảng” thôi, Triển đại nhân ngài hãy cố gắng chịu đựng đi.

Bạch Ngọc Đường khó nhọc ngưng tiếng cười, ghé vào mạn thuyền thở hổn hển cả một lúc lâu, mới từ từ bình thường lại, ngẩng mặt lên nói: “Có điều Ngũ gia vô cùng hiếu kỳ, rốt cuộc là kẻ nào lại có bản lĩnh làm Tiểu Miêu bị thương đến như vậy, Bạch ngũ gia muốn gặp người này một chút”.

Bóng lưng Triển Chiêu khẽ động: “Chẳng qua là Triển mỗ nhất thời sơ ý...”

“Sơ ý?”, Bạch Ngọc Đường nhướn mày, “Có thể khiến Tiểu Miêu người vốn tính cẩn trọng phải sơ ý, đích thực cũng có vài phần bản lĩnh, rốt cuộc là kẻ nào?”.

“...”

Con người đảo mấy vòng, trong đôi mắt hoa đào phát ra hàn ý: “Chẳng lẽ là cái tên tiểu tử đeo mặt nạ đến náo loạn Hãm Không đảo?”.

“Không phải!”, Triển Chiêu bỗng đề tiếng nói, “Chỉ là mấy tên tiểu tặc, Triển mỗ nhất thời sơ ý nên mới bị thương”.

“Tiểu tặc...”, Bạch Ngọc Đường nhìn lom lom vào bóng lưng Triển Chiêu, cười khẩy nói, “Xem ra mấy tên tiểu tặc này lai lịch cũng không nhỏ đâu...”.

Sau một hồi trầm mặc, Triển Chiêu mới khe khẽ mở miệng, âm thanh theo gió truyền đến, dường như có chút nghiêm trọng.

“Kim hiệu úy, sau khi lên bờ tức tốc trở về Khai Phong phủ báo cho đại nhân biết, nói rằng Thượng Phương bảo kiếm ít ngày nữa sẽ tìm về, xin đại nhân chớ lo lắng.”

“A?”, Kim Kiên nghe xong không khỏi kinh ngạc, “Triển đại nhân... đây là vì sao...”.

“Kim hiệu úy không cần hỏi nguyên do, cứ y lời căn dặn của Triển mỗ mà hành sự.”

Gì?

Kim Kiên chớp chớp mắt, nghĩ bụng:

Hơ! Con mèo này hôm nay đổi tính hay uống nhầm thuốc vậy nhỉ? Ngày thường trong công việc chỉ hận không khiến cho mình mệt chết đi, sao bây giờ lại tốt bụng như vậy, chuyện tìm Thượng Phương bảo kiếm, vấn đề hóc búa cỡ này lại không để cho mình trợ giúp, ngược lại còn sai mình về Khai Phong phủ báo cáo trước... Như thế há không phải là chẳng những không cần phải bôn ba vất vả lao vào nguy hiểm nữa, lại còn có thể bớt đi một khoản lớn chi phí trên đường đi! Chắc chắn, hiếm khi nào Tiểu Miêu mở lòng từ bi, nếu mình mà không nhận chẳng hóa ra phụ lòng người tốt ư...

©STENT

Nghĩ đến đây, Kim Kiên không khỏi nhướn mày sung sướng, thẳng người lên, hai tay ôm quyền định đáp ứng, nhưng vừa mới ngẩng đầu, vừa vận nhìn thấy bóng lưng thẳng như cán bút của Triển Chiêu phía đầu thuyền, gió hồ phất qua, tay áo tung bay, bóng áo lam tựa hồ có chút lay động phiêu phất.

Chắc, Tiểu Miêu hình như gầy đi một vòng...

Ồi chào!

Trong đầu Kim Kiên đột nhiên vang lên hồi chuông cảnh báo, tất cả những hình ảnh chồng chéo lên nhau, trước mắt như hiện ra hình ảnh Công Tôn tiên sinh với khuôn mặt nho nhã, vuốt râu cười nói:

“Kim hiệu úy, bây giờ Triển hộ vệ ở đâu?”

“Đi tìm Thượng Phương bảo kiếm rồi...”

“Vì sao Kim hiệu úy không cùng đi?”

“Triển đại nhân lệnh cho thuộc hạ hồi phủ trước.”

“Vì sao lại lệnh cho Kim hiệu úy hồi phủ trước?”

“Triển đại nhân không nói rõ lý do...”

“Vậy là Triển hộ vệ một mình hành động?”

“Còn có Bạch Ngọc Đường đồng hành...”

“Triển hộ vệ vẫn bình an chứ?”

“Bị mấy vết thương nhẹ, không có gì đáng ngại...”

“À...”, khuôn mặt nho nhã tươi cười từ từ tan biến đi, Bạch diện la sát dần hiện hình, “Nay Thượng Phương bảo kiếm không rõ tung tích, Kim hiệu úy không hỏi rõ nguyên do, chẳng biết duyên cớ, lại để Triển hộ vệ một mình lâm vào hiểm nguy. Kim hiệu úy thân là Tông hiệu úy lục phẩm, lại tự ý rời bỏ chức trách, ngay cả một thường dân áo vải như Bạch Ngọc Đường cũng không bằng, Khai Phong phủ còn giữ người lại làm gì?! Còn không mau cuốn gói rời đi!”.

Kim Kiên cả người run rẩy, lập tức hoàn toàn tỉnh ngộ, ôm quyền cao giọng hô: “Thượng Phương bảo kiếm một ngày chưa tìm thấy, thuộc hạ ngày đó quyết không hồi phủ!”.

Tiếng hô này, mạnh mẽ mười phần, chính khí lẫm liệt khiến Bạch Ngọc Đường cũng không khỏi liếc mắt.

Triển Chiêu chậm rãi quay đầu lại, sắc mặt sa sầm nói: “Kim hiệu úy, đây là mệnh lệnh!”.

“Thuộc hạ thề cùng tiến thoái với Triển đại nhân, thề cùng tồn vong với Thượng Phương bảo kiếm!”, Kim Kiên lại đề tiếng cao hơn mấy lần nói.

“...” Triển Chiêu nhìn chằm chằm Kim Kiên, đôi mày lười mác nhãn nhúm, thở dài, rồi quay đầu đi thấp giọng nói, “Nếu đã như vậy, Triển mõ cũng không cưỡng ép”.

“Tạ Triển đại nhân thành toàn”, cuối cùng Kim Kiên cũng thở phào nhẹ nhõm.

“... Chỉ là... nếu như...”, tiếng Triển Chiêu ngắt quãng truyền theo gió, “Nếu có điều gì ngoài ý muốn... Kim hiệu úy hãy cẩn trọng trong mọi việc...”.

“Triển đại nhân an tâm, thuộc hạ dù phải liều cả tính mạng cũng sẽ bảo vệ đại nhân chu toàn!”, Kim Kiên vỗ ngực một cái nói.

“...”

Bạch Ngọc Đường hết nhìn người này lại ngó sang kẻ kia, rồi bắt chéo hai chân, ngẩng nhìn phong cảnh mặt hồ phía đằng xa, nhếch môi nói, “Người của Khai Phong phủ... a...”.

Đệ nhất thần trộm Nhất Chi Mai, trên giang hồ đánh giá về người này, chỉ có mười sáu chữ: “Mai nở hương thâm, thanh thanh mỹ tửu, nền tuyết không dấu, tay thần vợ vết”.

Giang hồ đồn rằng: Cho dù là mũ rồng cần châu của Thiên tử đương triều, hay ba thanh trăm đao của Khai Phong phủ, hoặc bức hoành phi trước Tự Nghĩa sảnh của Hãm Không đảo, chỉ cần người này muốn, đều có thể thuận tay trộm được.

Bất cứ người nào trên giang hồ cũng biết: Người này một thân cổ quái, phàm là sau khi trộm bất cứ vật gì, cũng lưu lại một đóa mai trắng vẽ bằng phấn để ghi nhớ.

Tất cả người trên giang hồ đều nói: Người này khinh công tuyệt đỉnh, đạp tuyết không vết, so với “Ngự Miêu” Triển Chiêu vang danh tứ hải và Cẩm mao thủ Bạch Ngọc Đường cũng chẳng mấy may thua kém.

Giang hồ đồn đại: Người này yêu rượu như mạng, ở đâu có rượu ngon là có thể tìm được người này ở đó.

Lời đồn này mấy phần thật, mấy phần giả, chẳng ai biết rõ.

Nhưng có tin đồn, phú hộ giàu nhất Giang Nam từng dùng một trăm bàn rượu Trúc Diệp Thanh cực phẩm để đổi lấy bảo vật gia truyền bị người này trộm mất.

Từ sau đó, phàm là các quán rượu ở Giang Nam có vài phần danh tiếng, tất cả đều dựng trước cửa một tấm biển hiệu, trên đó vẽ một đóa hoa mai màu trắng, ghi là rượu ngon tiệm nhà mình đã từng bị Nhất Chi Mai trộm.

Trong một quãng thời gian, những kẻ tới cửa trả thù, xông tới đòi nợ, hay ái mộ danh tiếng phẩm rượu, hoặc đơn thuần là muốn xem náo nhiệt, đều lũ lượt nối nhau đến, rầm rập rầm rập làm cho một vùng Giang Nam chướng khí mù mịt, tối tăm rối loạn.

Cuối cùng quan phủ đang chẳng dùng phải hạ nghiêm lệnh, cường chế bắt bỏ đi những tấm biển hiệu hoa mai, khi ấy mới đánh tan được một trường phong ba này.

Nhưng Giang Nam phủ lại có một tử lâu không để ý đến nghiêm lệnh của quan phủ, trắng trợn trưng biển hiệu hoa mai, quan phủ cũng phái người cưỡng chế tháo xuống mấy lần, âm ỉ huyền não một hồi. Nhưng điều kỳ lạ chính là ngày hôm trước biển hiệu bị quan phủ mang đi, sáng sớm hôm sau biển hiệu lại quay về với tử lâu, dần dà quan phủ cũng chẳng có biện pháp gì, phất tay mặc kệ, bỏ mặc chuyện này.

Nguyên nhân trong đó, có nhiều phỏng đoán khác nhau.

Ai ai cũng biết: Tử lâu này nhất định có quan hệ chặt chẽ với Nhất Chi Mai, nên biển hiệu bị quan phủ dỡ đi, ắt là được Nhất Chi Mai trộm về.

Là thật hay giả, khó mà nói rõ.

Nhưng nếu có ai đó tìm Nhất Chi Mai thì nhất định sẽ tới tử lâu này.

Nay, tám biển hiệu hoa mai bên ngoài tử lâu vẫn sừng sững treo đó, còn tử lâu vẫn đông nườm nượp, khách đến như trảy hội.

Tử lâu có ba tầng, nằm ở ven sông, ngồi trong uống rượu có thể nhìn hàng dương liễu thướt tha bên sông, mỗi khi có gió thổi qua, hương rượu lãng đãng, đàn sáo quanh tai, tâm hồn phơi phới, quả thực có ý vị “Nâng chén đón gió, đời người được mấy đâu”. Vì vậy, tử lâu này có tên là “Lâm Phong lâu”.

Hoàng hôn, ánh đèn mới lên, trong Lâm Phong lâu khách khứa đông đúc, náo nhiệt vô cùng.

“Tiểu nhị, bên này thêm hai đĩa rau!”

“Có ngay!”

“Tiểu nhị, thêm trà!”

“Khách quan chờ chút, lập tức sẽ mang lên!”

Một tiểu nhị chít khăn trên đầu vung vẩy khăn lau đi qua đi lại giữa đám khách như con thoi, luôn miệng trả lời, bận rộn đến mức chân không chạm đất, mồ hôi đầy mặt.

Một cơn gió sông thổi tới, mang theo hơi mát cũng đưa đến một mùi hương thơm ngát.

Mùi hương này thanh nhã dịu nhẹ, thoang thoảng thôi nhưng bay rất xa, trong đó lại hàm chứa hương cỏ xanh như có như không, phảng phất như mai vàng ánh trên nền tuyết, lại như hoa đào lất phất, ngơ ngẩn tâm hồn.

Chúng khách trong Lâm Phong lâu không hẹn mà cùng đồng thời đưa mắt nhìn về phía cửa lớn, tìm kiếm nơi phát ra mùi hương đó.

Chỉ thấy đằng xa có hai người một trước một sau chậm rãi đi tới, một người y phục trắng như tuyết, một người áo lam thanh nhã nhẹ nhàng.

Người đi đầu, áo trắng phất phơ, phong thái tuấn mỹ, đôi mắt anh đào, gió mát hiu hiu, đẹp thay một mỹ nhân. Nếu không phải anh khí giữa mi tâm biểu thị rõ người này là thân nam nhi, nhất định tất cả đều cho rằng đó phải là một tuyệt sắc giai nhân.

Người đi phía sau, vận áo lam, thân hình cao ráo, dung mạo tuấn tú nho nhã, khí chất oai hùng lẫm liệt, đôi mắt đen lầy lẫm trong veo như nước, mỗi khi chuyển động, ánh mắt ấy lại sáng lấp lánh, hết như có trăm ngàn vì sao thu vào trong ấy.

Trong một thoáng, chúng nhân đều nhìn đến ngơ ngẩn, ngay cả tiểu nhị bình thường nhanh nhẹn là thế cũng ngây người đứng nguyên tại chỗ, quên cả tiến lên mời chào.

Chúng nhân đều chung một tiếng lòng, hương thơm như thế, khí chất như vậy, phải chăng hai người họ là tiên nhân hạ phàm?

“Này... tiểu nhị, nhìn đủ chưa... nếu nhìn đủ rồi thì mau dọn chỗ mời chúng tôi ngồi xuống... đói chết rồi...”, đột nhiên, một giọng nói uể oải vang lên cắt đứt những suy nghĩ mơ màng của chúng nhân.

Ánh mắt mọi người di chuyển, lúc này mới phát hiện, thì ra bên cạnh hai vị tiên nhân còn có một thiếu niên theo cùng, vận áo xám, đôi mắt nhỏ một mỗi vô thần, sắc mặt trắng bệch, đang hươ tay với tiểu nhị.

Lúc này tiểu nhị mới hoàn hồn lại, vội vàng trưng ra vẻ mặt tươi cười, vung chiếc khăn lau, cao giọng nói: “Hai vị... ba vị khách quan, mời lên lầu...”.

Dứt lời, liền đi trước dẫn đường lên lầu trên.

Thiếu niên áo xám vội vàng đi theo, người thanh niên áo trắng liếc người áo lam phía sau, môi nhướn lên thành nụ cười, cũng nổi gót bước theo.

Người áo lam đi sau cùng, nhìn hai người phía trước một cái, mới từ từ nhích người dùng tốc độ thông thả một cách lạ lùng đi theo sau.

Thân hình người này vừa động, hương thơm liền ập tới, khiến chúng nhân rung động. Lúc này mọi người mới sáng tỏ, thì ra mùi hương kia vốn xuất phát từ chàng thanh niên nho nhã này, không khỏi kinh ngạc tán thán.

“Ôi chào, một đại nam nhân, sao lại giống như bọn đàn bà người đầy mùi son phấn thế?”, có người cười mỉa nói.

Những lời này vừa thốt ra, lập tức đưa đến một tràng мэng chửi:

“Người thì biết cái gì, đây gọi là người thể nào thì đi với hương thể ấy, phong tư tuyệt đỉnh của người này phối với hương thơm cao quý nhường ấy, chỉ có một chữ thôi: Tuyệt!”

“Phải nói là, một kẻ phàm phu tục tử như người làm sao hiểu được sự huyền ảo trong nét phong nhã ấy?”

“Không biết thì đừng có ăn nói bậy bạ!”

Không biết là vị văn nhân nào bỗng dưng cao hứng còn thốt ra một câu thơ:

“Gió thổi quỳnh hương ngát tửu lầu... Kỳ diệu thay, kỳ diệu thay!”

Thân hình người áo lam đột nhiên khựng lại, nhiệt độ xung quanh thoáng chốc hạ xuống, một cơn gió lạnh không biết từ đâu găm gào thổi tới, chúng nhân nhất thời kinh hãi.

Đột nhiên, trước mắt lóe lên, chỉ thấy thiếu niên vừa mới lên đã lại vọt trở xuống, miệng lắp bắp, “Triển... khụ, công tử, tục ngữ nói người là sắt, cơm là thép, đói rồi đến choáng váng, chúng ta ăn cơm trước, ăn cơm trước!”, rồi túm lấy người thanh niên áo lam kéo lên lầu.

Chúng nhân phía dưới lại có ảo giác như vừa dạo một vòng qua Quỷ môn quan trở về.

“Giáo huấn năm bọn Đổng Đồ Tử[3], đập vỡ bảy cái bàn trà, bóp nát hai mươi chén trà... Miêu đại nhân, trên đường đi này ngài cũng thật bận rộn đó!”

[3] Xem chú thích tập 2 trang 41

Bạch Ngọc Đường vất một chân lên tay vịn ghế ngồi, ngón tay gõ mặt bàn, nhìn Triển Chiêu cười đùa.

Triển Chiêu đối diện trừng mắt liếc Bạch Ngọc Đường một cái, lạnh giọng nói: “Bạch huynh chớ quên, hai đám Đổng Đồ Tử cũng là vì Bạch huynh mà đến!”.

Nụ cười trên khuôn mặt Bạch Ngọc Đường cứng lại, khóe môi giật giật, trừng mắt nhìn Kim Kiền, nói: “Tiểu Kim, lúc nào người mới có thể đem một thân tanh hôi của Tiểu Miêu khứ đi? Dọc đường đi mời gọi đến một đám ong bướm thích vờn hoa hút mật, thực là phiền phức!”.

Triển Chiêu cũng đồng thời trừng mắt nhìn Kim Kiền.

“Cái này...”, một giọt mồ hôi lạnh chảy dọc trên trán Kim Kiền, “để thuộc hạ suy nghĩ một chút...”.

“Còn phải suy nghĩ?!", Bạch Ngọc Đường vỗ bàn, “Nghĩ trọn hai ngày trời rồi mà chẳng mảy may có chút tiến triển gì! Xứ Miêu bị người ta đùa giỡn thì cũng thôi đi, nhưng ngay cả Bạch ngũ gia ta cũng bị liên lụy, sau này Bạch Ngọc Đường hành tẩu giang hồ thế nào hả?!”.

“Ngũ gia đừng nóng, đừng nóng...”, Kim Kiền vội vàng nặn ra vẻ mặt tươi cười vỗ về chuột trắng nhỏ đang xù lông giận dữ, “Kim Kiền nhất định sẽ tận lực, tận lực!”.

Chắc, tôi cũng muốn lắm chứ, nhưng “Tân hoạt mỹ phu tán” này vốn là tôi dốc hết tâm huyết sáng tạo ra nhằm mục đích bán cho các phu nhân, tiểu thư nhà giàu kiếm tiền, có bốn ưu điểm lớn là: “xóa sẹo”, “đẹp da”, “hương thơm nhẹ nhàng” và “thêm phần phong tình yếu điệu”, nay bị bức bách bất đắc dĩ phải dùng trên người Tiểu Miêu, xuất hiện di chứng thì tôi cũng chào thua, nhất thời một chốc một lát không nghĩ ra biện pháp gì...

Nói tới trên đường đi, những thằng cha đùa giỡn Tiểu Miêu tốp nọ nói tiếp tốp kia, chọc ghẹo chuột bạch cũng xếp thành hàng dài, hết lần này đến lần khác chẳng thèm quan tâm hỏi han gì đến tôi, phụ nữ chính hiệu con nai vàng, tâm tình tôi cũng phức tạp lắm chứ bộ...

Triển Chiêu thấy Kim Kiền co rúm lại thành cục, thở dài nói:

“Bạch huynh, Kim hiệu úy đã tận lực rồi, đợi thêm mấy ngày nữa cũng không vấn đề gì...”

“Không vấn đề gì...”, Bạch Ngọc Đường hừ lạnh một tiếng, “thời gian giáo huấn đám Đãng Đồ Tử thành đầu heo sao ngươi không nói là ‘không vấn đề gì’ đi...”.

“Đánh đám Đãng Đồ Tử kia thành đầu heo hình như là Bạch huynh chứ không phải là Triển mỗ.”

“Dù thế nào cũng đều là do ngươi dẫn dụ đến...”

“Bạch Ngọc Đường!”

“... Cái đó... ba vị khách quan, có thể gọi món chưa ạ?”

Tiểu nhị đứng cạnh bàn chân đã tê dại nhúc nhích, cuối cùng không nhịn được phải mở miệng.

Hai người Triển, Bạch đồng thời im tiếng, trừng mắt lườm nhau.

“Chỗ các người có món gì đặc sản...”, Bạch Ngọc Đường liền khôi phục lại dáng vẻ hiệp khách.

Tiểu nhị thở phào hai tiếng, đáp: “Quy định của bản tiệm có chút đặc biệt, ba vị khách quan không ngại nghe một chút chứ.”

“Ồ? Quy định gì?”

“Nếu khách quan chỉ đến để dùng cơm uống rượu, đồ ăn, rượu nhạt giữ nguyên giá gốc; nếu khách quan muốn hỏi thăm tin tức, giá đồ ăn, rượu tăng gấp đôi; nếu khách quan muốn hỏi hành tung của Nhất Chi Mai, giá đồ ăn, rượu của tiệm chúng tôi thu gấp ba lần. Ba vị khách quan chọn loại nào?”

Ba người nghe mà đồng thời kinh ngạc.

Kim Kiền há hốc mồm, mắt phát sáng, thầm nghĩ:

Cách kiếm tiền như vậy thực là thượng sách, ông chủ của tửu lâu này quả là một vị cao nhân, có cơ hội nhất định phải diện kiến một lần, học mót một hai chiêu mới được!

Mà Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường sắc mặt sa sầm, ánh mắt sáng quắc nhìn tiểu nhị.

Tiểu nhị vội vàng giải thích: “Không giấu gì ba vị khách quan, từ khi bản tiệm treo biển hiệu hoa mai, khách nhân của bản tiệm có quá nửa là đến vì Nhất Chi Mai, cho nên ông chủ liền lập ra quy định này, phàm là khách nhân tới đây, đều nói như thế”.

Lúc này Triển, Bạch hai người mới dần hòa hoãn sắc mặt.

Triển Chiêu nghĩ một chút, mở miệng nói: “Chúng tôi chọn...”

“Gì cũng không chọn!”, Bạch Ngọc Đường đột nhiên mở miệng cắt lời Triển Chiêu, nhướn mày cười nói, “Chúng tôi muốn trực tiếp gặp Nhất Chi Mai!”.

“Hả?!” , tiểu nhị, Kim Kiền cùng kinh ngạc.

Triển Chiêu nhúu chặt chân mày: “Bạch huynh!”.

Bạch Ngọc Đường híp đôi mắt anh đào, chậm rãi nói từng chữ: “Chúng tôi muốn – trực – tiếp – gặp – Nhất – Chi – Mai!”.

Hai mắt tiểu nhị càng lúc càng tròn to, hô hấp càng ngày càng gấp, sắc mặt từ trắng đổi sang đỏ, từ đỏ biến thành tím, đột nhiên quay phắt người, nhắc chân chạy như điên, hai tay quơ loạn, dùng chất giọng lớn đến mức cả tửu lâu cũng đều nghe thấy hô lên: “Ông chủ, ông chủ, rốt cuộc cũng có người tới khiêu chiến rồi!”.

135. Q.9 - Chương 5

Qua ba ải rượu hữu kinh vô hiểm.

Lâm Phong lần đầu gặp Nhất Chi Mai.

“Cái, cái gì?! Có người đến khiêu chiến?!”

Tiểu nhị lớn tiếng hét lên, tiếng ồn ào còn chưa dứt đã nghe thấy tiếng rống hét như rống gầm hổ gào chọc thẳng vào màng nhĩ mọi người. Chỉ thấy một quả cầu thịt màu sắc sặc sỡ theo tiếng rống phi thẳng lên lầu nhanh như điện xẹt. Đến khi quả cầu thịt kia dừng lại đầu cầu thang, mọi người định thần nhìn kỹ mới trông rõ, thì ra quả cầu thịt lại là một nam tử trung niên tròn ung ủng, béo lùn chắc nịch, khuôn mặt bóng nhẫy những dầu, vận y phục chương quý hoa lệ, chỉ là nhìn thoáng qua thân hình ông, không để ý kỹ, còn tưởng một quả cầu thịt tròn trĩnh thực.

Mà điều càng khiến người ta kinh ngạc hơn là, theo sau quả cầu thịt kia chạy lên lầu còn có cả chục người nữa, quần tụ thành nhóm, sát khí đằng đằng, bên này có mấy người xách theo ấm trà tay cầm khăn lau, chính là các tiểu nhị của tửu lâu; kẻ đứng giữa nét mặt hung tợn, tay cầm dao phay, đáng vẻ như là bếp trưởng của tửu lâu; cuối cùng là một vị gầy tong teo hết như cây sậy, ôm theo bàn tính, dung mạo tựa hồ như tiên sinh chương quần sổ sách ở quây.

Đám người này đứng ở đầu cầu thang, mắt sáng rực, tựa như muốn đem mấy khách nhân trên lầu này ăn tươi nuốt sống vậy.

“Là, là vị nào muốn đến khiêu chiến?!”

Vị chương quý như quả cầu thịt kia rung rung bộ mặt đầy những mỡ là mỡ quất lên.

“Ông, ông chủ, chính, chính là ba vị này!”, tiểu nhị khuôn mặt hồng hào, chỉ vào ba người Triển Chiêu, run giọng đáp.

Đám người của tửu lâu do chương quý dẫn đầu theo hướng chỉ của tiểu nhị đi từng bước một đến bên bàn của nhóm người Triển Chiêu, vây xung quanh ba người họ, mi mày trợn ngược, điệu bộ hết như xã hội đen chém người vậy.

Kim Kiền vừa thấy tình thế như vậy, lòng biết không ổn rồi, thân hình khẽ động định chuẩn đi, nhưng vừa với nhồm lên thì cánh tay đã bị hai người ngồi hai bên đè chặt lại.

Triển Chiêu ngồi vững như chuông, thông thả thưởng trà.

Bạch Ngọc Đường thì cà lơ phất phơ, ngón tay chậm chậm gõ gõ mặt bàn.

Kim Kiền hết liếc người này lại ngó người kia, muốn động dậy mà không được, muốn nổi giận lại không có cái gan đó, chỉ đành an phận ngồi nguyên tại chỗ, nhìn chăm chăm vào đầu mũi ngó xuống mặt bàn, cố làm ra vẻ trấn tĩnh.

“Xin hỏi có phải là ba vị muốn đến khiêu chiến?”, ông chủ kiêm chương quý hỏi.

Bạch Ngọc Đường cười nói: “Chương quý, ba chúng ta nhìn qua cũng là bách tính an phận thủ thường tuân theo pháp luật, nào phải cái bọn ác nhân thích đi khiêu chiến chứ?”.

“Cái, cái gì?! Không, không phải là đến khiêu chiến?”

Chẳng ngờ vị chương quỹ kia vừa nghe thấy những lời này liền như bị sét đánh trúng đầu, đất bằng nổi sóng, nhất thời nét mặt bi thương muốn chết, mà chúng tiểu nhị của tử lâu lại như có tang cha mẹ.

Hả?

Ba người Triển, Bạch, Kim thấy thế bất giác kinh ngạc.

Chỉ thấy Trần chương quỹ quay phắt người phần nộ quát tiểu nhị vừa mới tiếp đón mấy người Triển Chiêu, “Người cái tên tiểu tử thối này, người ta rõ ràng là không phải đến khiêu chiến, nói bậy bạ gì đó, hại trên dưới tử lâu chúng ta mừng hụt một phen...”

“Ông, ông chủ, bọn họ mới rồi đích thực nói mặc kệ quy định của tử lâu chúng ta, muốn trực tiếp gặp Nhất Chi Mai mà!”, tiểu nhị nét mặt như nhà có đám nói.

Chúng nhân tử lâu nghe vậy hai mắt đồng thời phát sáng.

“Ba, ba vị anh hùng, có phải đã nói như vậy không?”, chương quỹ lại quay đầu, dè dặt hỏi.

“Đích thực tại hạ đã nói muốn trực tiếp gặp Nhất Chi Mai, nhưng chưa từng nói muốn đến khiêu chiến!”, Bạch Ngọc Đường coi như không cười nhìn chúng tiểu nhị nói.

“Anh hùng ơi!”, chương quỹ đột nhiên hô to lên, lập cập bỏ nhào xuống bên chân Bạch Ngọc Đường, khóc lóc thảm thiết nói, “Mấy vị anh hùng, rốt cuộc chúng tôi cũng được nhìn thấy các vị đến rồi!”.

Mà chúng tiểu nhị, đầu bếp, tiên sinh chương quản sổ sách cũng đòi thời “bịch, bịch” bỏ nhào xuống đất, hướng ba người khóc nói:

“Cuối cùng chúng tôi đã đợi được đến ngày này rồi...”

“Tôi còn tưởng rằng cả đời này cũng không đợi được đến ngày này...”

“Hai năm sáu tháng lẻ mười ba ngày rồi... Các ngài nói xem chúng tôi thật không dễ dàng mà...”

...Ồ hả?

Kim Kiền cả kinh thiếu chút nữa thì ngã nhào từ trên ghế xuống đất.

Chuyện, chuyện chuyện gì xảy ra vậy? Vừa mới rồi còn là bộ dạng xã hội đen tranh đoạt địa bàn, sao chớp mắt một cái đã biến thành huynh đệ bàn trung nông trông thấy tám lộ quân giải phóng thế này...

Lại nhìn hai người bên cạnh, cũng lộ rõ dáng vẻ kinh hãi chẳng hiểu chuyện gì.

Ngậm trà trong miệng Triển Chiêu chưa kịp nuốt xuống, thiếu chút nữa đã phun ra rồi, cũng may Nam hiệp định lực kinh người, lại mạnh mẽ nuốt ngậm trà xuống họng.

Bạch Ngọc Đường công phu xuất thần nhập hóa, chọc cho mặt bàn thành hai lỗ thủng.

Hồi lâu sau, ba người mới hoàn hồn lại, Triển Chiêu không tự nhiên ho khan hai tiếng, đứng dậy ôm quyền nói, “Chư vị, có phải ở đây có gì hiểu lầm không...”.

“Hiểu lầm? Không hiểu lầm đâu!”, chương quỹ vừa rồi rồi quỳ sụp trên đất khóc cha kêu mẹ giờ đây tựa hồ như được uống thuốc tăng lực, nhồm phắt lên, khuôn mặt đầy vẻ kích động nói, “Mấy vị anh hùng không để quy định của Lâm Phong lâu vào mắt, chẳng chút kiêng dè đề xuất muốn trực tiếp gặp Nhất Chi Mai, đây rõ ràng là muốn đến khiêu chiến mà!”.

“Cái đó... chúng tôi cũng không biết...”, Triển Chiêu mang vẻ mặt ngượng ngùng nói.

“Ba vị anh hùng, trên dưới Lâm Phong lâu chúng tôi đã trông ngóng ngày này từ lâu, mong mỗi đến mòn con mắt...”, hai mắt chương quỹ phát sáng, kích động vạn phần, “Ba vị anh hùng muốn đến khiêu chiến... à... muốn trực tiếp gặp Nhất Chi Mai, chỉ cần vượt qua ba ải rượu của Lâm Phong lâu, chúng tôi lập tức sẽ đưa ba vị đi gặp Nhất Chi Mai!”.

“Ba ải rượu?”, Bạch Ngọc Đường nghe xong cũng hứng chí, “Ải rượu gì?”.

“Mấy vị anh hùng đợi chút!”, Trần chương quỹ gạt vôi nước mắt, quay người cao giọng quát chúng tiểu nhị phía sau, “Bọn tiểu nhị các người, còn chờ gì nữa?! Không mau mau bày bố các ải cho ba vị anh hùng này?!”.

“Dạ!”, chúng tiểu nhị vừa rồi khóc đến dở sống dở chết nghe xong lập tức hồi phục tinh thần, đồng thanh đáp ứng, nhất loạt lao xuống lầu, không lâu sau liền khiêng lên mười mấy chum rượu, mười mấy vò rượu nhỏ, rồi kê mấy chiếc bàn vuông lại một chỗ, đặt hết những vò những chum rượu lên. Động tác liền mạch lưu loát, tựa như đã thực hành tập luyện rất nhiều lần vậy.

Cho đến khi tất cả được chuẩn bị thỏa đáng, chương quỹ cùng chúng tiểu nhị dáng vẻ đáng thương, mắt long lanh ngó ba người Triển, Bạch, Kim, khuôn mặt ngập tràn mong đợi, nhìn tới nỗi ba người bắt đầu thấy sốt ruột như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than.

Kim Kiên rút đầu rút cổ, thấp giọng nói: “Triển đại nhân, trên dưới Lâm Phong lâu này chỗ nào cũng lộ ra vẻ quý quái, sợ rằng có trá, chúng ta vẫn nên bàn bạc kỹ thì hơn, chi bằng rút lui trước...”.

Bạch Ngọc Đường nhướn đuôi mày, khoe miệng hàm chứa ý cười, khoe mắt chứa đựng sát khí: “Đến thì đã đến rồi, hỏi cũng hỏi rồi, anh hùng vớ vẩn gì cũng làm rồi, nếu cái gì cũng không làm mà đã ỉu xiu cúp đuôi quay về, các người có cam tâm không?”.

Đôi mắt sáng của Triển Chiêu trầm ngâm, nhìn đăm đăm về phía trước, hồi lâu sau mới nói: “Hiện giờ tung tích của Thượng Phương bảo kiếm chỉ có đầu mối duy nhất là Nhất Chi Mai...”, ngưng một chút, rồi đưa mắt nhìn Kim Kiên, sau đó lại quay sang Bạch Ngọc Đường, trầm giọng nói, “Kim hiệu úy, Bạch huynh, mọi sự hãy cẩn trọng!”.

“Tiểu Miêu, người coi Bạch ngũ gia ta là người nào chứ?!”, Bạch Ngọc Đường cười thong thả, y phục trắng như tuyết khẽ lay động, một thân ngạo khí ung dung.

“Thuộc hạ nhất định sẽ dốc toàn lực...”, da mặt Kim Kiên giật giật, đáp.

Triển Chiêu khẽ cười một tiếng, ôm quyền thi lễ, áo lam tung bay, hương thơm dịu nhẹ lan tỏa, khiến chúng nhân ngẩn ngơ.

“Xin hỏi Trần chương quỹ, ba ‘ải rượu’ này xong qua như thế nào?”

“Ải rượu” tên như nghĩa, đích thực là có liên quan đến “rượu”.

Ba cửa ải của Lâm Phong lâu lại càng không giống như bình thường, rất độc đáo khác lạ.

Ba ải rượu này, mỗi người vượt một cửa, trong thời gian đó không được đổi người, không được mạo danh, đương nhiên, lại càng không thể thất bại.

Thế nên, còn chưa chờ chương quỹ công bố nội dung ra sao, Kim Kiên lập tức xung phong, anh dũng kiên quyết báo danh nguyện ý vượt qua ải đầu tiên.

Vì sao ư?

Nói nhảm rồi!

Phàm là đột phá qua các cửa ải, đương nhiên ải đầu tiên là dễ nhất, sau đó đến ải thứ hai, ải thứ ba khó nhất, đây chính là kinh nghiệm chân lý được kiểm nghiệm qua thực tiễn. Lúc này nếu không tiên hạ thủ vi cường, Tiểu Miêu tạm thời không đề cập đến nhưng để cho con chuột bạch kia chiếm được tiên cơ há chẳng phải sẽ thiệt thòi lớn sao!

Nhưng... bây giờ... Kim Kiên có chút hối hận.

Nhất là nhìn thấy mấy chục vò rượu trên đấy, lại thêm đám chum vò đặt trên bàn, ngồi kia là một đại hán vạm vỡ nhìn ngang như đồ tể, nhìn dọc thì như thằng cha bán thịt, lông ngực chỉ ít cũng phải đến nửa cân...

Một giọt mồ hôi lạnh từ sau ót Kim Kiên chảy xuống...

Ải thứ nhất, tỉ thí “tửu lượng”.

Nói theo cách văn hoa thì là “Nhân sinh đắc ý hỷ vui tràn, chớ để bình vàng sông bóng nguyệt[1]”;

[1] Nguyên văn: “Nhân sinh đắc ý tu tận hoan, mặc sử kim tôn không đổi nguyệt” trích từ bài Tương tiểu tử của Lý Bạch, bản dịch của Hoàng Tạo, Tương Như.

Nói theo cách của Sinh vật học là, tỉ thí xem dạ dày ai có dung tích chứa cồn lớn nhất;

Nói theo cách thông tục thì là, phải hạ gục cái người từ đầu mũi đến lỗ chân lông đều hiện lên dòng chữ “Tôi là con ma men” chính hiệu kia...

Chậc! Có nhầm không đấy!!!

“Kim Kiên, hay là đổi lại để Triển mỗ đi thay.”

Ngoái đầu, trầm ngâm nhìn.

Tiểu Miêu đủ nghĩa khí nha!

“Tiểu Kim, thân thể người thế này, chỉ sợ chưa đến hai bát đã gục rồi, hay là đổi cho Ngũ gia ta thì hơn!”

Chớp chớp mắt, cảm động.

Con chuột bạch anh cuối cùng cũng nói tiếng người rồi!

Kim Kiên nước mắt lưng tròng, cũng mới định gật đầu đồng ý, nhưng ý nghĩ xoay chuyển, lại đem lời nhảy ra đến miệng nuốt trở lại.

Khoan đã...

Ài đầu tiên đã dữ dội thế này, lấy đó suy rộng ra, hai ải sau sợ rằng lại càng biến thái hơn. Ngộ nhờ dùng vại rượu hay thùng rượu rồi bắt tắm trong ấy, như thế há không phải là càng kinh dị hơn sao!

Nghĩ đến đây, Kim Kiên dứt khoát lắc lắc đầu, uốn thẳng người, nói: “Ài đầu tiên cứ giao cho tôi là được rồi, hai vị công tử không cần lo lắng!”.

“Nhưng...”, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường vẫn mang vẻ mặt lo lắng.

“Ba vị anh hùng, người đã chọn, giữa chừng không được đổi...”, chương quỹ có chút khó xử nói.

Kim Kiên nhìn hai người, da mặt giật giật, rốt cuộc cũng nặn ra một nụ cười, quay người, hướng đến vị đại hán vạm vỡ kia, uốn thẳng người, kéo vạt áo lên, đoạn chính ngồi xuống trước mặt đại hán, hào khí vạn lần ôm quyền nói: “Vị đại ca này, xin hãy chỉ giáo nhiều cho!”.

Đại hán kia cũng nghiêm túc, nhếch miệng cười, vỗ ngực một cái, cơ thịt toàn thân rung rinh lên xuống, hô lớn: “Ta cũng sẽ không ‘xả nước’, cái tên tiểu tử gây đét được một nhúm như ngươi, rốt cuộc có được không đấy?”.

Trông mắt Kim Kiên đảo theo cơ thịt lên xuống trên người đại hán, hồi lâu sau mới thốt ra một câu: “Cái, cái đó... các người cứ chống mắt lên mà xem!”.

“Được! Đủ khí khái!”, đại hán quát lên một tiếng, “Trước tiên hãy mang ra mười tám bát lớn đến đây! Nào, rót cho đầy bát!”.

Mười, mười tám bát lớn.

Da mặt Kim Kiên bắt đầu co rút.

Hai bên trái phải lập tức có người xếp hai hàng bát lớn trước mặt đại hán và Kim Kiên, nâng vò rượu lên “òng ọc, òng ọc” rót đầy tràn.

Thoáng chốc, mùi rượu nồng nặc tán phát trong không khí, xông tới chúng nhân trong phòng khiến ai nấy đều mừng rỡ hẳn lên.

“Ta xin cạn trước!”, đại hán ôm quyền, đứng lên, cầm một bát ngửa đầu dốc xuống miệng, nốc ừng ực, “Rượu ngon!”, dứt lời, liền đem mười tám bát rượu trước mặt uống hết.

Giờn, giờn chơi sao!

Đám người nhất thời xôn xao một trận.

“Nè nè nè, vừa ngửi mùi đã biết là rượu mạnh rồi, một hơi uống cạn mười tám bát lớn, sẽ không uống đến hỏng người luôn chứ?!”

“Đại hán kia còn được, chứ tên tiểu tử gầy ốm đó, sợ là một bát cũng không xong!”

“Say rồi gục thì thôi, chỉ sợ là uống hết mười tám bát này thì cũng mất nửa cái mạng...”

Kim Kiền cũng có chút đồng cảm, chỉ thấy lúc này rượu còn chưa uống nửa ngụm, chân tay đã nhũn ra, hai mắt hoa cả lên.

“Kim hiệu úy...” bên tay vang lên giọng nói trầm thấp của Triển Chiêu, “chớ có miễn cưỡng”.

Hả?

Kim Kiền nghe mà sửng sốt.

Chỉ thấy Triển Chiêu đang cất bước đi về phía chưởng quỹ quả cầu thịt.

Tiểu Miêu vừa mới nói cái gì?

Kim hiệu úy...

Đúng! Kim hiệu úy!

Không sai, mình bây giờ là Tòng hiệu úy lục phẩm của Khai Phong phủ!

Tòng hiệu úy lục phẩm...

Như thế có hàm nghĩa gì?

Hàm nghĩa là mình còn cách cảnh giới “ngủ một mạch cho tới khi tự nhiên tỉnh, đếm tiền mỗi tay cho tới khi chuột rút thì thôi” rất xa.

Bây giờ nếu qua được ải này, nhất định sẽ là một đại công! Sau này tài vận ắt sẽ cuộn cuộn chảy đến, hoan lộ hanh thông!

Ai nha, nhờ có Tiểu Miêu “một lời như thức tỉnh người trong mộng”, giờ phút này liên quan chặt chẽ đến chuyện thăng quan phát tài, sao có thể bị mấy cái vò rượu này làm cho nhụt chí chứ?

Mợ nó, vì phúc lợi nửa đời sau của tôi, tôi liều mạng với anh!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền chỉ cảm thấy tiểu vũ trụ trong cơ thể bùng nổ^[2], móc từ trong người ra mấy lọ thuốc, ngửi ngửi, phối vài lọ với nhau, rồi nhắm mắt, nuốt ực xuống.

[2] Xuất phát từ bộ truyện tranh nổi tiếng “Áo giáp vàng” của tác giả Kurumada Masami, các Thánh đấu sĩ lấy sức mạnh từ “tiểu vũ trụ nội tại” tức giác quan thứ bảy, khi sức mạnh họ tăng vọt cũng là lúc tiểu vũ trụ trong cơ thể bùng nổ. Ở đây ý chỉ ý chiến đấu và sức mạnh của Kim Kiền rừng rực cháy.

Hành động lén lút của Kim Kiền bên này không có ai để ý tới, ánh mắt mọi người sớm đã dán chặt vào người thanh niên áo lam tuần nhả như cây ngọc đón gió rồi.

Chỉ thấy Triển Chiêu bước đến trước mặt chưởng quỹ, thi lễ nói: “Vị tiểu huynh đệ này của tại hạ tuổi còn nhỏ, thực sự không thích hợp để tỉ thí ải này, có thể để tại hạ thay cậu ta vượt ải không?”.

Chưởng quỹ lộ vẻ khó xử: “Việc này... sợ là không được!”.

“Chưởng quỹ có thể châm chúc không?”

“Nếu phá bỏ quy định, Nhất Chi Mai chắc chắn sẽ không gặp các vị đâu.”

Triển Chiêu rũ hàng mi dài, trầm ngâm hồi lâu mới chậm chậm nói: “Ài này, chúng tôi không phá nữa...”.

“Cái gì?!” chưởng quỹ nhất thời kinh hồn thất sắc, chúng tiểu nhị mặt trắng như tờ giấy.

“Tiểu Miêu?”, Bạch Ngọc Đường vọt đến bên cạnh Triển Chiêu, thấp giọng nói, “Người nói loạn cái gì đấy?”.

Thân hình Triển Chiêu ngưng trệ trong giây lát: “Nhất định còn có cách khác, không nên nhất thời nóng vội”.

Bạch Ngọc Đường nhíu chặt đôi mày lưỡi mác: “Cái gì mà không nên nhất thời nóng vội! Đã nhiều ngày rồi không có tung tích của bảo kiếm, lúc này kéo dài thêm một khắc thì số phận của bảo kiếm nguy hiểm thêm một phần, cái óc mèo của ngươi chẳng lẽ lại không hiểu?”.

“Triển mỗ đã quyết rồi.”

“Này, xú miêu, làm gì mà cứng đầu quá vậy, hay chúng ta dứt khoát đánh cho chưởng quỹ một trận, ép hẳn phải đổi người?”

“Hai vị, đừng tranh cãi nữa, vị tiểu anh hùng bên kia đã sắp uống xong rượu rồi”, chưởng quỹ ngoắc ngoắc hai người phía sau, thì thầm nói.

“Cái gì?”, hai người kinh ngạc hô lên một tiếng cùng quay đầu lại, thì thấy Kim Kiền xắn tay áo, đập một chân lên bàn, tay bưng bát rượu cuối cùng, ngửa cổ nhanh nhẹn uống cạn.

“Kim Kiền, đừng có làm càn!”, Triển Chiêu vội vàng bước đến, giữ chặt lấy cổ tay Kim Kiền.

“Công tử chớ có lo lắng! Kim Kiền bất tài, nhưng tửu lượng cũng coi như khá được, đã có kẻ từng xưng tặng tục hiệu ‘Ngàn chén không say’ cho Kim Kiền, nay khó khăn lắm mới có đất dụng võ, liệu một chút cũng không đáng ngại!”, Kim Kiền hào khí vạn phần nói.

“Kim Kiền... người... thật sự không có vấn đề gì chứ?”, Triển Chiêu nhìn chằm chằm vào Kim Kiền, sắc mặt vẫn như thường, nghi hoặc hỏi.

“Không hề gì, không hề gì!”

“Ha, Tiểu Kim, chân nhân bất lộ tướng nha!”, Bạch Ngọc Đường đánh giá Kim Kiền từ trên xuống dưới từ dưới lên trên một phen, tặc lưỡi lấy làm kỳ lạ nói, “Không ngờ người lại là một con ma men!”.

Kim Kiền không tự nhiên ho khan hai tiếng.

©STENT:

Triển Chiêu lại đánh giá sắc mặt Kim Kiền một lần nữa, khi ấy vẻ mặt mới dần hòa hoãn lại, buông cổ tay Kim Kiền ra, nghiêm mặt nói: “Làm theo sức mình”.

Bạch Ngọc Đường cũng nhường mày cười với Kim Kiền một cái, đồng thời cùng Triển Chiêu lùi sang một bên.

Kim Kiền lại quay người, hai tay chống nạnh, hô lớn với đại hán kia:

“Rượu gặp tri kỷ ngàn chén cũng ít, đại ca, hôm nay ta và huynh đại chiến ba trăm hiệp!”

Đại hán kia khuôn mặt tràn ngập vẻ kinh ngạc, sững sờ nhìn Kim Kiền hồi lâu, đột nhiên cười vang một trận: “Ha ha ha, xem như hôm nay ta được mở rộng tầm mắt, không ngờ một tên tiểu quỷ lông tóc chưa mọc đủ mà lại lợi hại như thế. Nào nào nào, hôm nay ta sẽ thí một hồi với ‘Ngàn chén không say’ ngươi! Mang thêm mười tám bát nữa lên đây, rót đầy vào, rót đầy vào!”.

Xung quanh nhất thời rộ lên tiếng vỗ tay cổ vũ.

“Rót đầy vào, rót đầy vào!”

“Tiểu ca, ngươi không được thua đâu đấy!”.

“Cố lên, tiểu ca!”

Trong một khoảng thời gian, chỉ nghe thấy tiếng bát rượu cụng vào nhau cạch cạch, tiếng hô tiếng hát, huyền não vọng tận mây xanh; lại thấy rượu rót vào bát lớn, bát càng lớn hào khí càng tăng, một tràng những tiếng cười nói âm ỉ, vại lớn rót vò nhỏ, vò nhỏ đổ vào bát, náo động ồn ã.

Sau khi uống cạn mười sáu vò rượu, rốt cuộc đại hán kia mặt đỏ phừng phừng, hai mắt mơ màng, cả người đầm đìa mồ hôi đổ vật xuống đất, tuyên cáo tuyển thủ Kim Kiền hoàn toàn thắng lợi.

Tức thì xung quanh vang lên tiếng hoan hô rung trời.

“Quả là anh hùng xuất thiếu niên!”

“Vị tiểu ca này thực là thần nhân!”

Trong tiếng hoan hô vui mừng, Kim Kiên ngẩng đầu ưỡn ngực, phong thái hào hùng phóng khoáng vạn lần, nhất thời nom thân hình gầy gò nhỏ bé lại có khí thế ngang ngửa đại hán thân cao tám thước.

Đôi mày lười mác của Triễn Chiêu giãn ra, thậm thả lỏng ngón tay đã siết chặt đến mức đau đớn.

Bạch Ngọc Đường thông thả chấp hai tay sau lưng, lặng lẽ lau đi lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Chỉ thấy Kim Kiên chậm chậm xoay người, đi thẳng đến trước mặt Trần chưởng quỹ, ôm quyền nghiêm mặt nói:

“Xin hỏi Trần chưởng quỹ...”

Trần chưởng quỹ vội đáp lễ: “Tiểu anh hùng xin cứ nói!”.

“Nhà xí ở chỗ nào?”

“Phụt...”, dường như bên kia có người phun trà ra.

Khuôn mặt hai người Triễn, Bạch đồng thời hơi giật giật.

“Dưới, dưới lầu, hậu viện...”, Trần chưởng quỹ ngắc ngứ nói.

“Đa tạ”, Kim Kiên lại ôm quyền, trong ánh mắt kinh ngạc của chúng nhân, lưng thẳng như cán bút, tư thái tao nhã cao quý bước xuống cầu thang, thân hình thẳng tắp hướng về phía nhà xí.

Mọi người đều kinh ngạc tán thán, thậm nghĩ:

Vị tiểu anh hùng này quả nhiên rất có khí phách, ngay cả đi nhà vệ sinh cũng đúng mực không kiêu ngạo không siểm nịnh, tư thế thẳng tắp!

Mà trong nhà vệ sinh, người nào đó được xưng tụng là tiểu anh hùng mặt như khóc, miệng thì than vãn:

“Chắc chắc, cái khó ló cái khôn, mình nhanh trí phối mấy loại thuốc vào có thể làm rượu uống xuống bụng hóa thành nước lã thật không tồi... Nhưng uống một bụng nước thế này, hại mình ngay cả khom người cũng không được, đến vào nhà vệ sinh cũng phải thẳng lưng, thẳng bụng mới có thể đi được... Có lẽ nào Tiểu Miêu bình thường quá mức bận rộn tới mức không có thời gian đi vệ sinh cho nên mới luyện thành bản lĩnh bất luận lúc nào ở đâu lưng cũng thẳng tắp được chăng... Chắc chắc chắc.”

Đây là thể trận gì vậy?

Đợi đến khi Kim Kiên “xả nước” xong từ nhà xí quay lại từ lầu, bước lên lầu, liền bị thể trận mỹ lệ trước mắt làm cho hoa mắt.

Thì ra cái đám hỗn độn hậu quả quân thảo của ải thứ nhất đã được dọn dẹp sạch sẽ, mặt bàn phủ tấm khăn trải bằng lụa trắng muốt, vuông vức mềm mại, bên trên bày ngay ngắn một hàng ly rượu bằng ngọc Dương Chi, mười mấy chiếc đế nền bằng bạc xếp tương ứng, ánh sáng nhảy nhót, phản chiếu ánh quang trong vắt lấp lánh, tinh khiết rạng ngời, thực quá xa hoa.

Kim Kiên ngẩn người ngay đầu cầu thang, vẻ mặt kinh ngạc.

“Ai da, tiểu anh hùng, ngài đã quay lại rồi à”, đột nhiên một tiểu nhị xông tới, cười nói với Kim Kiên, “Mau mau mau, mời qua bên này”.

Kim Kiên ngẩn ngơ theo sau tiểu nhị đi vào bên trong ngồi xuống, tròn mắt từ đầu chí cuối đều dính chặt vào những ly rượu lấp lánh rạng ngời trên bàn, một chút cũng không rời, hai mắt phát sáng.

Chẳng lẽ đây là đạo cụ dùng để uống rượu của ải thứ hai?

“Kim Kiên.”

My God! Hãy coi màu sắc kia, hãy nhìn độ trong suốt kia, cả kiểu dáng nữa... hàng cao cấp đó! Tuyệt đối là hàng cao cấp!

“Kim Kiên?”

Lại ngó sang mấy chiếc để nền bày bên cạnh kia, hãy xem độ tinh khiết, rồi chạm trổ này, chắc chắn, ít nhất cũng có giá nửa năm tiền lương của mình đấy.

“Kim Kiên?!”

Chắc, biết thế thì mình đã chẳng vội xung phong vượt ải đầu tiên, một đồng đồ tốt như vậy, cho dù không thể mang đi, nhưng cầm trong tay sờ soạng cũng đã ghiền lắm chứ...

“Kim Kiên!”

Một bàn tay mát lạnh đột nhiên áp lên trán Kim Kiên, ống tay áo rũ xuống vừa vịn che đi tầm nhìn của Kim Kiên.

Mơ nó, không thấy tôi đang ôm một bầu nhiệt huyết thưởng thức tác phẩm nghệ thuật hả?

“Không có ý tứ gì hết!”, Kim Kiên nhất thời tức giận chẳng kiêng nể gì hết, gạt phắt cánh tay vương vãi che trước mắt đi, trừng mắt lườm lên, khí thế hùng hổ như muốn quét sạch thiên quân vạn mã.

...

Dung mạo tuấn tú như trăng, mắt sáng trong vắt tựa nước, đôi mày lười mác nhíu chặt biểu lộ rất rõ ràng tâm trạng của người trước mắt có chút không vui.

Ặc!

Lúc này mới để ý thấy hình như ống tay áo kia là màu xanh... á...

Kim Kiên nhất thời cả kinh, đứng phắt dậy khỏi ghế, vẻ mặt tức giận oán thán ngay lập tức đổi thành siểm nịnh lấy lòng, cười bồi:

“Triển đại, khụ, công tử, không biết có gì sai bảo?”

Cánh tay cứng ngắc hơi khựng lại giữa không trung liền thu lại, Triển Chiêu quay người đi, hồi lâu sau mới nói, “Không có gì...”.

“Tiểu Kim!”, một khuôn mặt tuấn tú đột ngột lộ ra cười tủm tỉm, đôi mắt hoa đào đảo trên người Kim Kiên một cái, “Mới rồi thấy người chăm chú nhìn ly rượu trên bàn, hai mắt đỏ quạch, ánh mắt ngây dại, gương mặt ửng hồng, thực dọa chết người, còn tưởng rằng trúng độc rượu, làm Tiểu Miêu biến sắc...”.

Hở?

“Gọi người mấy tiếng liền, lại không thấy phản ứng, vừa mới đặt tay lên trán người, lại bị người gạt phắt sang một bên... Thật khổ cho Miêu đại nhân của chúng ta, một tấm lòng lo lắng cho thuộc hạ, chẳng ngờ rằng thuộc hạ lại phụ lòng... haizzz...”

Chú!

Một chén trà mang theo kinh phong phá không mà tới, không nghiêng không lệch vừa vịn trúng lòng bàn tay của Bạch Ngọc Đường đang thao thao bất tuyệt.

“Bạch huynh nói đã lâu, e là khát nước rồi.”

Bạch Ngọc Đường liếc Triển Chiêu một cái, ngấm nghĩa chén trà trong tay, cười ha ha, lại nhìn Kim Kiên một cái, không nói nữa.

Kim Kiên nhìn bóng lưng thẳng tắp của Triển Chiêu, trán đầy mồ hôi lạnh:

Nom sống lưng cứng đờ kia, bất luận là góc độ hay độ nghiêng, hoặc độ căng cứng của cơ bắp đều giống như lúc bình thường, nhưng sao lại thấy... hình như... đại khái... có vẻ... ưm... giống như là Tiểu Miêu đang giận dữ...

Ai da, chắc không phải mình không cẩn thận đắc tội với vị đại thần này rồi chứ? Hơn nữa còn liên quan đến phúc lợi công tác nửa đời sau của mình!

Trời ạ, đây chính là chuyện đại sự có liên quan đến kế hoạch dân sinh!

“Công tử...”, Kim Kiền đột nhiên bước lên một bước, hướng Triển Chiêu kêu khóc, nước mắt tuôn như mưa, “không ngờ công tử lại sẵn sàng thuộc hạ như thế, công tử đối với thuộc hạ như ngày xuân ấp áp, như chiếc màn giữa mùa hè, như chiếc đệm da chó giữa trời đông buốt giá...”.

“Ha ha ha... đệm, đệm da chó... ha ha...”, Bạch Ngọc Đường vỗ bàn cười lăn cười bò.

Chúng nhân xung quanh cũng không nhịn được, cười phì thành tiếng.

Đôi vai Triển Chiêu run lên, chậm chậm quay người, vẻ mặt đỏ khóc đỏ cười, nhìn Kim Kiền nói: “Kim Kiền vượt qua cửa ải vất vả rồi, vẫn nên nghỉ ngơi một lát thì hơn...”.

“Dạ, thuộc hạ tuân lệnh...”, Kim Kiền nghiêm túc ôm quyền nói, “Lòng sùng kính của thuộc hạ đối với công tử cuộn cuộn như nước sông chảy mãi không ngừng...”.

“Ha ha ha...”, Bạch Ngọc Đường cơ hồ bò rạp ra bàn.

Chúng nhân xung quanh cũng cười vang trời.

Triển Chiêu có chút không tự nhiên quay đầu đi, dáng điệu như lão tăng nhập thiền, thông thả thưởng trà.

Tiếng cười âm ỉ hồi lâu, cuối cùng cũng từ từ yếu dần. Bạch Ngọc Đường thẳng người lên, đổi thành bộ dạng nghiêm chỉnh, cười nói: “Chưởng quỹ này nói đi chuẩn bị rượu, sao đi lâu như vậy rồi mà vẫn không thấy bóng dáng đâu...”.

Lời nói vừa dứt, bỗng nhiên một mùi hương kỳ lạ nhẹ nhàng bay đến, mấy thiếu nữ trong trang phục lộng lẫy nối đuôi nhau tiến vào, váy áo bằng sa mỏng, tóc mây suôn mượt, cổ tay bạch ngọc sáng bóng, mỗi thiếu nữ bưng một bình rượu, thướt tha lướt đến trước bàn, vừa hay mỗi người đứng trước một chén rượu.

Cũng không biết chưởng quỹ chui từ đâu ra, đứng giữa sảnh khuôn mặt ánh hồng nói: “Ba vị anh hùng, ả thứ hai này là tử thi ‘tửu thức’, người qua ải này chỉ cần phân biệt rượu trong bảy bình rượu này là loại nào thì có thể vượt qua, có điều chỉ được ngửi, không được uống thử, không biết là vị anh hùng nào nguyện đứng ra tử thi đây?”.

Xung quanh nhất thời huyên náo.

“Chỉ được ngửi, không được uống thử? Ai mà biết được đó là loại gì chứ?”

“Như vậy quá khó rồi!?”

“Đây chẳng phải là làm khó người ta sao?”

Kim Kiền nghe đến đây cũng há hốc mồm ngẩn ra, trầm nghĩ:

Ả thứ hai này là thi “ngửi rượu”, nhưng thi lấy bằng chứng nhận “chuyên viên nếm thử rượu” cũng có thể uống mà, chỉ ngửi thì có thể ngửi ra cái gì, lại không phải là chó nghiệp vụ?

Nghĩ tới đây, Kim Kiền bất giác đưa mắt nhìn hai người bên cạnh.

Chỉ thấy khuôn mặt tuần tú của Triển Chiêu ngưng trệ, không nói không rằng.

Mà Bạch Ngọc Đường lại có dáng vẻ nhẹ nhõm.

“Chẳng hay Miêu đại nhân đối với việc thưởng rượu có tâm đắc gì không?”

“... Triển mỗ hổ thẹn, đối với chuyện thưởng rượu này... không có chút trình độ...”

Nụ cười dần mở rộng trên khuôn mặt tuần tú, bộp một tiếng Bạch Ngọc Đường liền đứng lên, ung dung rút từ thắt lưng ra một chiếc quạt, “phạch” một cái liền mở ra, “Ả thứ nhất để cho Tiểu Kim đoạt hết hào quang rồi, ả thứ hai này, hãy để Bạch ngũ gia ra tay thể hiện tài năng đi!”.

Dứt lời, bóng trắng như làn khói bay lên, vút trong không trung, rồi đáp xuống giữa sảnh, đường bề đứng dưới ánh đèn, áo trắng như tuyết phiêu dật, chiếc quạt ngọc khê phe phẩy, ánh mắt sắc bén quét qua một vòng, đây chính là phong thái hiệp sĩ tự nhiên từ trong cốt tủy.

Kim Kiên thầm tắc lưỡi, ngó sang Triển Chiêu trầm ổn im lìm bên cạnh, thầm nghĩ: Con chuột bạch này và Tiểu Miêu quả nhiên là một đôi oan gia, nếu Tiểu Miêu là “lãnh đạm” thì chuột bạch lại trong bộ dạng “nhiệt thành như lửa”.

Chỉ thấy Bạch Ngọc Đường khê phe phẩy quạt đi đến trước mặt thiếu nữ đầu tiên, ôm quyền một cái, lộ ra hàm răng trắng bóng: “Cô nương, mời châm tửu”.

Tiểu cô nương đối diện lập tức ửng hồng hai má, vội cúi đầu xuống rót đầy chiếc chén trước mặt.

Chất rượu trong vắt, hương thơm nồng nàn, mới một chén đã nức người.

Ngón tay dài cầm chiếc chén đưa lên trước mũi, hàng mi dài khép hờ, cánh môi son như nhuộm sắc, dưới ánh đèn, làn da Bạch Ngọc Đường mịn màng, so với chiếc chén bằng ngọc Dương Chi thượng đẳng trong tay còn mê hoặc lòng người hơn, khiến cho chúng nhân nhìn không chớp mắt, mặt nóng rần lên, hô hấp ngưng trệ.

“Sắc như rượu lạnh lột màu, hương như cam lộ Vịnh Xuân...”, môi nhướn lên thành nụ cười, Bạch Ngọc Đường đặt chén rượu xuống, “Tang lạc tửu”.

Thiếu nữ đối diện sắc mặt lại hồng lên: “Công tử sáng suốt”.

Chúng nhân ồ lên kinh thán.

“Vị công tử này lợi hại quá...”

“Thực sự chỉ nghĩ một cái là có thể biết được rượu gì...”

“Cao nhân, rõ ràng công tử áo trắng này so với tiểu anh hùng vừa nãy còn lợi hại hơn...”

Kim Kiên trừng đôi mắt nhỏ lên, nhìn Bạch Ngọc Đường lại nhắc gót đi đến trước mặt vị cô nương thứ hai, nhắc chén rượu thứ hai lên, không khỏi lẩm bẩm cảm thán: “Không ngờ Bạch Ngọc Đường lại thực sự có tài...”

“Bạch huynh từ nhỏ đã lớn lên ở phường rượu Giang Ninh, bản lĩnh phân biệt rượu này vẫn có vài phần.”

Kim Kiên liếc Triển Chiêu bên cạnh một cái, thầm nghĩ: Trách nào Tiểu Miêu lại mang dáng vẻ trong lòng đã có dự tính, thì ra con chuột bạch này từ nhỏ đã ngâm mình trong hang rượu mà lớn lên, nói vậy thì cái thể traten nhỏ này không ngăn nổi “Tửu lão thủ” rồi.

Về phần Bạch Ngọc Đường, đã phân biệt được năm loại rượu rồi, đang bước đến cô thiếu nữ thứ sáu.

“Mở bình nước chảy cuộn ra, trong trắng như ngọc sắc vàng như cao... là Nam chúc tửu.”

“Công tử sáng suốt.”

“Loại thứ sáu rồi, đoán đúng loại thứ sáu rồi!”

“Còn một loại nữa là Bạch công tử này sẽ thắng!”

“Lợi hại quá...”

Bạch Ngọc Đường nét mặt tươi cười, vẻ như thắng lợi nắm chắc trong tay, đi đến trước mặt thiếu nữ cuối cùng, thi lễ, cười nói: “Mời cô nương châm tửu.”

Lại là một chén rượu trong vắt nồng nàn, Bạch Ngọc Đường nhắc chén rượu lên, đưa đến trước mũi, khê hít vào, rồi lại ngửi thêm lần nữa, trầm ngâm hồi lâu, ngửi thêm một lần, nhúu chặt mày.

Tim đập thót một cái, bất giác Kim Kiên liếc sang Triển Chiêu bên cạnh.

Chỉ thấy đôi mày liễu mác của Triển Chiêu hơi chau lại.

Nhất thời trong lòng Kim Kiền lạnh hắt đi, thầm nghĩ: Tiêu rồi, chuột bạch không gửi ra loại rượu cuối cùng này sao?!

Bạch Ngọc Đường chậm chậm đặt chén rượu xuống, phe phẩy chiếc quạt trong tay, đôi mắt hoa đào hướng về chúng nhân khẽ cười một chút: “Sáu loại rượu trước đều là một mình tại hạ ngâm thơ, một mình xướng tên rượu, thực tế ngắt, nghĩ ắt chữ vị cũng thấy có phần nhàm chán. Chén mỹ tửu cuối cùng này, chẳng bằng mời vị cô nương khí chất như huệ, tâm đẹp tựa lan đây ngâm thơ, tại hạ sẽ nói ra tên rượu, như thế chẳng phải tuyệt diệu hơn sao?”

Dứt lời, lại hướng về chúng nhân nhướng môi cười.

Nhất thời, chúng nhân chỉ thấy trước mặt như cỏ mọc oanh lượn, hoa đào rợp trời, nhất thời hồn bay phách tán, tâm thần mơ màng, lập tức đồng thanh đáp ứng.

Cô nương châm tửu kia dĩ nhiên cũng bị ảnh hưởng, tinh thần ngẩn ngơ, mặt đỏ như ráng mây buổi sớm, bất tri bất giác thuận miệng ngâm một câu: “Thánh rượu thấm núi sông, tiên nhân như sách vĩ.”

Hai mắt Bạch Ngọc Đường sáng lên, quạt giấy vang lên một tiếng rồi gấp lại, đề tiếng: “Loại rượu này là thánh rượu, còn có tên Lưu lang tửu, cô nương, tại hạ nói thế có đúng không?”

Cô nương kia lập tức gạt đầu: “Công tử sáng suốt”.

Nhất thời chúng nhân hoan hô vang dội.

“Ôi chao, công tử áo trắng này lợi hại quá...”

“Lợi hại quá...”

Tiếng tán thưởng nối tiếp nhau, trùng trùng không ngớt.

Bạch Ngọc Đường ôm quyền mà đứng, áo trắng phát phơ, khuôn mặt tràn ngập ý cười như say lòng người: “Khách khí, khách khí.”

Ngược lại, Kim Kiền ngồi giữa sảnh lại tròn mắt há hốc mồm, đầu đầy mây đen, máy móc quay đầu nhìn sang phía Triển Chiêu:

“Triển đại nhân, vừa, vừa rồi Bạch, Bạch thiếu hiệp chắc không phải là...”

Triển Chiêu rũ mắt thưởng trà, khoe miệng hàm chứa ý cười không dễ gì mà phát giác ra được:

“Người trên giang hồ đều xưng tụng Cẩm mao thử Bạch Ngọc Đường thông minh tuyệt đỉnh, quả nhiên không phải hư truyền.”

“Thông minh tuyệt đỉnh... Công tử nói rất phải, rất phải...”, Kim Kiền mặt giật giật, cười nói.

Thông minh tuyệt đỉnh?

Xí!

Chén cuối cùng kia rõ ràng là chuột bạch ăn gian... Mặc dù mình cũng ăn gian, nhưng cũng không trắng trợn như gã chuột bạch này, ngang nhiên dùng “Mỹ nam kế” để lừa gạt một cách táo bạo ngang tàng như thế!

Lại liếc người nào đó thu được danh tiếng “Nam hiệp” lưng lấy giang hồ vẫn đang thông dong thưởng trà bên cạnh, trong lòng Kim Kiền liền chắc chắn ngay một chuyện:

Tục ngữ nói: Không phải oan gia không đụng đầu.

Con mèo này và chuột bạch quả nhiên là một đôi oan gia, bên ngoài danh tiếng vẻ vang, bên trong xảo trá xấu xa ngút trời, chưa tính đến tính cách gian manh như nhau, mà ngay cả cách sử dụng chiêu “Mỹ nam kế”, cũng có vài phần tương tự...

“Xú miêu, Tiểu Kim, đã thấy bản lĩnh của Bạch gia gia ta chưa?!”

Trước mắt nháng lên một cái, vừa ngẩng đầu đã thấy Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng trở lại, đang nhìn hai người Triển, Kim, khuôn mặt ngập vẻ tự đắc.

Triển Chiêu khẽ cười một tiếng, ôm quyền nói: “Triển mỗ xin chịu thua”.

Kim Kiên giật giật nửa bên mặt: “Bạch ngũ gia là cao nhân, Kim Kiên hổ thẹn không sánh bằng”.

“Hừ, biết là tốt!”, cây quạt trong tay Bạch Ngọc Đường đung đưa phát ra những tiếng phạch phạch, cười đến mức xán lạn, “Tiểu Miêu, ải cuối cùng này phải xem bản lĩnh của ngươi rồi!”.

“Đa tạ Bạch huynh nhắc nhở”, Triển Chiêu ôm quyền, thẳng người, bước đến giữa sảnh.

Áo lam phất phơ, thân thẳng tựa tùng, một mùi hương nhẹ nhàng thanh u theo mỗi chuyển động của Triển Chiêu khẽ khàng tán phát ra, xua tan đi hơi rượu sực nức đầy phòng.

Chúng nhân mới vừa rồi còn hoan hô Bạch Ngọc Đường giờ đây bỗng yên lặng hẳn, chăm chú nhìn Triển Chiêu đi đến giữa sảnh, thoảng đâu đó có mấy tiếng thì thầm:

“Nhìn xem, đến lượt công tử áo lam toàn thân hương thơm phiêu phát vượt ải rồi...”

“Cái gì mà kêu toàn thân hương thơm phiêu phát, người ta gọi đó là huân hương, phải tao nhã thanh lịch như vậy chứ! Không biết thì đừng có nói lung tung...”

“Ôi ôi, anh nói xem hai ải đầu đều khó như vậy, ải cuối cùng này sẽ như thế nào đây?”

“Lát nữa sẽ biết ngay mà, lao nhao cái gì...”

Triển Chiêu bước đến trước mặt chương quỹ, thi lễ nói: “Dám hỏi chương quỹ, ải thứ ba này là?”.

Chương quỹ vội thi lễ đáp lại: “Vị công tử này, ải thứ ba nói khó không khó, nói dễ lại không dễ”.

“Xin nguyên nghe cho tỏ tường?!”

Chương quỹ gơ tay, chỉ vào chiếc bàn Bạch Ngọc Đường mới rồi phẩm rượu, chỉ thấy bảy thiếu nữ đều tiến lên, bưng chén rượu trước mặt đổ vào trong một chiếc bình ngọc, lại có một thiếu nữ cầm chiếc bình ngọc đó lắc lên lắc xuống vài cái, rồi đưa cho chương quỹ.

Chương quỹ nhận bình ngọc, đưa vào tay Triển Chiêu, nhìn Triển Chiêu một cái, khuôn mặt đượm vẻ lo lắng nói: “Chỉ cần công tử uống cạn rượu trong chiếc bình này là được...”

Chúng nhân nhất thời xôn xao một trận.”

“Cái gì?!”

“Nói đùa à!”

“Có cái gì ghê gớm đâu? Vị tiểu anh hùng kia vừa rồi còn uống mấy chục bát cơ mà?”

“Anh thì hiểu cái gì? Mấy chục bát vừa rồi cũng không sánh bằng bảy loại rượu kia, riêng mỗi loại cũng đủ để say túy lúy, huống hồ bảy loại còn pha chung vào với nhau để uống nữa?!”

Mà bên này, hiển nhiên Kim Kiên đang kinh hoàng quá đỗi, nhìn bình rượu kia nửa ngày mới thốt ra được một câu, “Cock, rượu cocktail?!”.

Trời ạ, đây không phải là rượu cocktail sao?! Ai mà có sáng tạo thế này, quá sức tưởng tượng rồi!

Bạch Ngọc Đường cũng biến sắc, nhảy dựng người lên, quát lớn: “Ta thay hấn uống!”.

Triển Chiêu quay người mỉm cười: “Hắn là Bạch huynh quên quy định vượt ải rồi?”.

Bạch Ngọc Đường nhất thời nóng nảy: “Ta mặc kệ cái quy định khi gì, xú miêu ngươi một thân thương thế làm sao có thể chứ?! Vạn nhất uống vào rồi lại nảy sinh chuyện gì...”.

Một tiếng rống này của Bạch Ngọc Đường lập tức khiến cho Kim Kiên tỉnh táo vài phần, vội vàng móc ra bình thuốc trong người, vừa vạch đám đông vừa xông lên, kêu lớn: “Công tử, hãy...”

Một tiếng “khoan” còn chưa thốt ra khỏi miệng, đã bị mắc lại trong cổ họng.

Bóng trắng vút lên như chớp lóe, Bạch Ngọc Đường hành động quả thực rất nhanh, nhưng cũng không nhanh bằng Triển Chiêu.

Cầm bình, ngửa đầu, dốc vào miệng, Triển Chiêu thực dứt khoát uống cạn bình rượu kia.

Đến khi Bạch Ngọc Đường và Kim Kiền xông đến bên cạnh Triển Chiêu, thì cũng chỉ có thể trừng mắt cầu kính nhìn bình rượu rỗng không.

Đặt bình rượu xuống, Triển Chiêu ôm quyền mỉm cười: “Chưởng quỹ, có thể đưa chúng tôi đi gặp Nhất Chi Mai chưa?”.

Chưởng quỹ quả cầu thịt kia ngẩn ngơ nhìn Triển Chiêu hồi lâu, mới run giọng hỏi: “Vị anh hùng này, ngài... không sao chứ?!”.

Triển Chiêu lại mỉm cười: “Xin chưởng quỹ dẫn đường”.

Chưởng quỹ nhìn Triển Chiêu, ngơ ngẩn gật đầu: “Mời ba vị theo tôi”.

Dứt lời liền xoay người dẫn nhóm người Triển Chiêu bước lên cầu thang dẫn tới lầu ba.

Triển Chiêu nói gót, Bạch Ngọc Đường, Kim Kiền theo sau.

“Này, Tiểu Kim, chẳng lẽ Tiểu Miêu và người giống nhau, đều là ngàn chén không say?”, Bạch Ngọc Đường vừa đi vừa đánh giá cước bộ trầm ổn của Triển Chiêu phía trước, hỏi.

“Chuyện này... trước giờ tôi chưa từng thấy Triển đại nhân uống say...”, Kim Kiền cũng nhìn gương mặt trông nghiêm, sắc diện như thường của Triển Chiêu, ngập ngừng đáp.

Nói một cách chính xác là, tôi đến cả chuyện Tiểu Miêu uống rượu còn chưa nhìn thấy, ai biết từ lượng của Tiểu Miêu thế nào chứ?

“Lẽ nào xú miêu là một ‘cao thủ tửu lâm’?”

“Cái này...”

“Ba vị anh hùng, đến rồi!”, chưởng quỹ dừng trước một cánh cửa trạm trở hình cánh hoa đào.

“A? Đến rồi?!” , Bạch Ngọc Đường kinh ngạc, “Người nói Nhất Chi Mai xuất quỷ nhập thần kia đang ở tầng ba tửu lâu của nhà người, trước cửa đến cả một cái bẫy, một trận đồ bát quái cũng không có sao?!”.

“Đây không phải là ai cũng có thể lên tìm hẩn sao?! Còn bày ra mấy cái ả rượu làm cái gì?!”, Kim Kiền kinh hô.

Chưởng quỹ chậm chậm xoay người, lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ:

“Hai vị nói không sai, nhưng ai có thể ngờ được Nhất Chi Mai lại ở ngay trong tửu lâu? Huống hồ nếu không phải là người vượt ải thành công, nếu hẩn không muốn gặp, người nào có thể nhìn thấy hẩn, bắt được hẩn chứ?”.

Kim Kiền bội phục.

Nếu muốn giấu một cái cây thì hãy giấu trong rừng, nếu muốn giấu một người thì hãy giấu anh ta trong đồng người... Nhất Chi Mai này quả là cao nhân...

“Ẩn sĩ lánh mình nơi phố thị[3]...”, Bạch Ngọc Đường nhướng mày cười, “Chưởng quỹ, gõ cửa đi”.

[3] Nguyên văn: “Đại ẩn ẩn vu thị”, xuất phát từ câu “Tiểu ẩn ẩn vu dã, trung ẩn ẩn vu thị, đại ẩn ẩn vu triều”, có nghĩa là: Những người có năng lực muốn nhờ vào hoàn cảnh mà quên đi thế sự, lánh đời ở nơi thế ngoại đào nguyên, đây là “tiểu ẩn”, còn những người có năng lực thực sự lại giấu mình nơi phố thị, ở những nơi ấy là đất ngoa hồ tàng long, đây là “trung ẩn”, và đạt tới trình độ cao nhất là những người giấu mình nơi triều đình, họ âm thầm lặng lẽ, không nổi bật nhưng lại là “đại trí giả ngu”, hững hờ với thế sự, đó mới là ẩn sĩ chân chính.

Chưởng quỹ vừa nghe xong khuôn mặt bỗng nhiên bừng bừng hưng phấn, quay người một cái, liền một cước đá văng cửa gỗ, lại chống nạnh hô lên: “Nhất Chi Mai, hôm nay rốt cuộc cũng có ba vị anh hùng vượt ải thành công rồi, người phải nhớ lời hứa của mình đấy!”.

Kim Kiền, Bạch Ngọc Đường tức thì ngây người tại trận.

Chỉ nghe trong sương phòng có một âm thanh lười biếng phát ra: “Trần chường quỹ, tại hạ đương nhiên nhớ rõ, chường quỹ không cần lo lắng”.

“Hừ! Người nhớ kỹ là hay nhất! Bằng không, bằng không... sẽ cho người đẹp mặt!”, chường quỹ quả cầu thịt lạnh lùng buông một câu dần mặt, lại thở ra hai lần, mới nghiêng người nhường bước, nói: “Ba vị anh hùng, xin mời, tại hạ cáo từ trước”.

Nói đoạn chạy vụt ra ngoài, hết như sau lưng có mãnh thú hay hồng thủy vậy.

Kim Kiền, Bạch Ngọc Đường khó hiểu nhìn nhau, lại nhắc chân đi theo Triển Chiêu bước vào sương phòng. Vừa tiến vào phòng, liền cảm thấy trước mặt sáng bừng lên.

Đèn lồng với những tua lụa mỏng dựng quanh phòng, ánh đèn sáng trưng chiếu rọi không gian, bên trong đặt ghế tựa chạm trổ hoa bằng gỗ đàn, một chiếc bàn tròn, một bàn vẽ cảnh mơ nằm nghiêng nghiêng, mỗi một vật đều tinh xảo, nằm ngay ngắn gọn gàng. Phía trong cùng là song cửa sổ chạm rồng, trên đó trở vô số những đóa hàn mai, phóng túng mà lại tao nhã, cánh cửa sổ mở rộng, nghênh đón ánh trăng vương vãi, gió đêm vi vút thổi vào.

Ánh bạc vàng vạc rơi xuống, một người ngồi tựa lưng vào ô cửa sổ, một thân áo gấm đen, ống tay áo rũ xuống đất, mái tóc dài tùy ý rối tung, phất phơ trong gió đêm, trên trán giữa làn tóc đen nổi bật một sợi dây màu bạc, mi dài mắt phượng, mục quang sáng quắc, một tay chống cằm, tay kia vờn lọn tóc, cười mà như không cười nhìn ba người trước mặt.

Luận về tướng mạo, người này tất không nho nhã tuấn tú bằng Nam hiệp, không anh tuấn mỹ mạo như Cẩm mao thủ, nhưng người này chỉ ngồi một chỗ, lại toát lên khí chất phong lưu khó tả, thông dong tao nhã.

Kim Kiền đánh giá người này từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên mấy lượt, liền cảm thấy trên thân người đó phát ra một thứ cảm giác thân thiết lạ lùng, nhưng lại không thể nói ra được là thân thiết ở chỗ nào.

“Vị này phải chăng là Nhất Chi Mai được người trong giang hồ xưng tụng ‘Mai nở hương thầm, tay thần vợ vệt’?”, Triển Chiêu ôm quyền thi lễ hỏi.

Nhất Chi Mai nhìn Triển Chiêu hồi lâu, mới khẽ thở dài một tiếng, tiếc hận nói: “Hương thơm ngan ngát, bừng lên xuân sắc, còn tưởng rằng may mắn gặp gỡ một giai nhân tuyệt sắc nào đó, không ngờ lại là một nam tử đẹp... haizzz...”.

Thân hình Triển Chiêu rất rõ ràng liền cứng lại.

Bạch Ngọc Đường cười phì thành tiếng.

Nhất Chi Mai lại nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, đôi mắt phượng sáng lên, rồi tối sầm: “Nhất tiểu khuynh thành, nhị tiểu khuynh quốc[4], còn tưởng rằng Hằng Nga trong trăng, ngờ đâu lại là một nam tử... haizzz... lẽ nào thế đạo đổi thay, nam tử trưởng thành đều đẹp hơn nữ tử...”

[4] Xuất phát từ câu “Nhất tiểu khuynh nhân thành, tái tiểu khuynh nhân quốc” có nghĩa là: Cười một lần khuynh thành người, cười lần nữa khuynh quốc người.

“Người nói cái gì?!", Bạch Ngọc Đường nhảy dựng, dáng vẻ hết như hung thần ác sát xông lên phía trước.

“Bạch huynh!", Triển Chiêu dè dặt vai Bạch Ngọc Đường khẽ lắc đầu.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu một cái, hừ mũi một tiếng, đè nén lửa giận quay đầu đi, rồi lại nhảy dựng lên: “Kim Kiền, có cái gì hay mà cười hả?!”.

Kim Kiền vốn đang ở một bên cười trộm liền vội vàng nghiêm sắc mặt nói: “Khụ khụ, ờ thì... tôi chỉ cảm thấy khó có được người như thế... khụ... thành thực như thế, có chút cảm thán mà thôi... khụ khụ...”.

Bốn ánh mắt nóng bỏng như lửa đồng loạt quét cho Kim Kiền một trận.

Kim Kiền lập tức rụt cổ so vai lại.

Bống nghe thấy Nhất Chi Mai lại thông thả nói: “Kim Tiền? Cái tên này tục quá, quá tục, thực là tục không sao chịu nổi!”.

Cái, cái cái người này, làm nghề chế nhạo phải không?

Lần này, ngay cả Kim Kiên vốn có thần kinh thô cũng không cười nổi, đứng cùng một chiến tuyến với hai vị hiệp khách nổi danh giang hồ, trừng mắt lạnh lùng nhìn Nhất Chi Mai.

“Chúng ta có một chuyện muốn nhờ, chẳng hay các hạ có thể đáp ứng không?”, cuối cùng, vẫn là Triển Chiêu tính khí tốt, từ tốn nói ra mục đích của chuyện đi.

Nhất Chi Mai thở dài nói: “Nếu các người đã vượt được ải, có chuyện gì thì nói đi...”.

“Như vậy...”, Triển Chiêu mở miệng, nhưng mới nói được nửa câu, đột nhiên ngừng bật, thân hình cứng lại, rồi thẳng tắp đổ nhào ra sau.

Kim Kiên đứng sau lưng Triển Chiêu còn chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì, thì bỗng nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm, bản thân bị một vật nặng đè cái rầm xuống đất, không động dậy gì được.

Chợt nghe Bạch Ngọc Đường hét lên một tràng: “Xú miêu?! Tiểu Miêu?! Triển Chiêu?!”.

Kim Kiên quơ quào giũa giũa dưới thân Triển Chiêu mãi mới bò ra được nửa người, quay đầu nhìn một cái, liền thấy Triển Chiêu hai mắt nhắm chặt, khuôn mặt đỏ bừng, hơi thở nồng nặc toàn mùi rượu.

“Này, Bạch ngũ gia...”, Kim Kiên nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường dò xét hơi thở của Triển Chiêu, nét mặt kinh hoàng dần tan biến, lộ ra vài phần an tâm: “Tiểu Miêu tám phần là say rượu mà ngã xuống, còn tưởng cái gì mà ngàn chén không say, thì ra chẳng qua là cố gắng chống đỡ mà thôi...”.

“Khụ khụ, này Bạch ngũ gia...”

Bạch Ngọc Đường đưa ngón tay thon dài đặt lên cổ tay Triển Chiêu bắt mạch.

“Tiểu Kim, chớ có lo lắng, theo như ta thấy Tiểu Miêu chỉ cần ngủ mấy canh giờ...”

“Bạch ngũ gia!”, Kim Kiên đột nhiên cao giọng quát, “Có thể phiền Bạch ngũ gia kéo tôi ra trước được không?!”.

“Hả?”, lúc này Bạch Ngọc Đường mới phản ứng lại, vội vàng lật người Triển Chiêu, kéo Kim Kiên dưới thân Triển Chiêu ra, “Tiểu Kim, người không sao chứ?”.

“Không sao! Đương nhiên không sao!”, Kim Kiên lườm Bạch Ngọc Đường một cái, nghĩ bụng: Đồ chuột chết này, cứ mãi quan tâm chuyện sống chết của Tiểu Miêu mà chẳng thèm để ý đến mình chết sống ra sao, một tí tình cảm cũng không có!

Lại lườm Triển Chiêu một cái.

Con mèo thối này, đến lúc bất tỉnh còn kéo thêm đệm lưng, cũng may mình da dày thịt nhiều, không bị đè chết, nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, thì bảo hiểm thân thể cũng chẳng có chỗ linh!

“Triển Chiêu?”, chợt nghe Nhất Chi Mai bên cạnh lại lẩm bẩm nói, “Đây là Triển Chiêu, vậy kia há chẳng phải Bạch Ngọc Đường sao?!”.

Kim Kiên quay đầu, chỉ thấy Nhất Chi Mai mang vẻ mặt bất đắc dĩ, thở dài nói: “Phiền phức, quá phiền phức rồi...”.

Từ đầu đến cuối, người này hết như một con rùa ngủ, vẫn là một tư thế, đáng vẻ, ngoại trừ biểu hiện trên gương mặt, toàn thân trên dưới đến một cử động cũng chưa từng.

Cuối cùng Kim Kiên đã phát hiện ra thứ cảm giác thân thiết khó tả phát ra từ người này là ở chỗ nào rồi, toàn thân người này giống y hệt mình, đều lộ ra một chữ: “Lười”.

136. Q.9 - Chương 6

Ngự Miêu say hiễn lộ thần uy.

Đệ nhất trộm chỉ đành trợ giúp.

Tục ngữ nói: Nết rượu nết người.

Lúc này Kim Kiền cảm thấy chân lý rút tĩa trong câu nói này quá chính xác.

Liếc nhìn cái vị Nam hiệp đại danh鼎鼎鼎鼎 trên giang hồ nào đó đang nằm thẳng tắp trên giường, Kim Kiền không khỏi cảm thấy kính phục vạn phần.

Dựa theo kiến thức thông thường mà nói, thì phạm là những kẻ say rượu, nếu không “ngật ngật lại ngưỡng ngưỡng, nghiêng ngã còn hơn cả sóng biển” thì cũng là “chân nam đá chân chiêu, lắc la lắc lư không vững”, mà nom cái người trước mắt kia không ầm ĩ, không la hét, không kêu gào, không làm loạn, đến cả tư thế nằm trên giường của Miêu đại nhân cũng thẳng tắp như cái cọc, thực là... quá vô vị rồi.

Thoa dưới chóp mũi Triển Chiêu ít bột thuốc giải rượu, nhéo nhéo hai cái đôi má ửng đỏ hồng nhuận như hoa đào của Tiểu Miêu, Kim Kiền thở dài một tiếng, đưa mắt liếc nhìn hai vị hiệp khách đã thành danh trên giang hồ trong phòng đang đầu võ mồm sắp sửa biến thành hai con gà chọi tới nơi.

“Nhất Chi Mai, người đừng có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!”

Tiếng kêu gào hung hăng mười phần sức mạnh kia chính là của đồng chí Cẩm mao thử thành danh trên giang hồ đã lâu, lúc này hai mắt đỏ quạch, quai hàm bạnh ra, hình tượng phong lưu tiêu sái đã biến mất.

“Tại hạ đã nói rõ ràng rồi, Thượng Phương bảo kiếm không phải do tại hạ trộm.”

Âm điệu lười biếng lộ ra ở cuối câu chính là đồng chí đệ nhất thần trộm trên giang hồ, cho dù đang gắng hết sức giải vây cho chính mình, nhưng dáng vẻ nhàn nhã thong dong y hệt con rùa hóa thành tinh.

“Không phải là người thì là ai? Đóa mai vẽ bằng phấn trên xà nhà là bằng chứng!”, Bạch Ngọc Đường tiếp tục bạnh quai hàm.

“Hoa mai là người khác bắt chước vẽ”, Nhất Chi Mai quay đầu, coi thường chẳng thèm để ý.

“Đây chẳng qua chỉ là lời nói chối tội!”, Bạch Ngọc Đường nhảy dựng lên.

“Muốn đổ tội cho người khác lo gì không tìm được tội danh!”, Nhất Chi Mai ngáp một cái.

Bạch Ngọc Đường trợn mắt nhìn Nhất Chi Mai, này giờ vẫn trong tư thế uể oải ngồi dựa trên ghế, liền phi người công kích, “Đồ tôm tép mềm oặt không xương, không có gan dám làm dám chịu!”

Đôi mắt phượng của Nhất Chi Mai liếc khuôn mặt tuấn tú đàng đàng sát khí của Bạch Ngọc Đường một cái, không cam lòng tỏ ra yếu thế, liền phản kích lại: “Một thân ẻo lả điệu đà thế kia, tất nhiên là có bản lĩnh ngậm máu phun người rồi!”

“Người!”

Đôi mắt hoa đào tóe lửa, Bạch Ngọc Đường nhảy dựng lên, vụt một cái xông lên hồng bóp cổ Nhất Chi Mai.

Thân hình Nhất Chi Mai lóe lên, trong chớp mắt đã thay đổi vị trí, nhưng vẫn giữ tư thế chống cằm như cũ, khiến cho Bạch Ngọc Đường chộp vào khoảng không.

Bạch Ngọc Đường đầu chịu bó quạ, thuận tay chộp lấy bình trà bên cạnh phi tới.

Nhất Chi Mai lại dùng chiêu hoán đổi vị trí, thân hình dịch chuyển một cái, bình trà đập vào tường nát vụn.

“Xem người có thể trốn được đến bao giờ?!” hai mắt Bạch Ngọc Đường long lên, vung tay một cái, liền ném sáu chiếc chén trà về phía Nhất Chi Mai.

Không thể không nói, Cẩm mao thử Bạch Ngọc Đường đích thực rất có tài năng, tuy tư thế ném chén trà y hệt như những người đàn bà chanh chua hay chửi đồng, nhưng công lực ném thì tuyệt đối lợi hại. Chỉ thấy

mấy chén trà chiu chiu chiu mang theo sát khí nhắm vào Nhất Chi Mai, góc độ hiểm hóc, ập thẳng đến, hay cho công phu phóng âm khí.

Nhất Chi Mai tất nhiên không dám khinh suất, thuận thế trượt xuống khỏi chỗ ngồi, nửa nằm nửa nghiêng người trên đất, vẫn không tránh né.

“Choang choang choang choang choang.”

Chén trà bị đập vỡ vụn, tiếng động giòn tan vang lên cùng với mảnh vỡ bắn ra bốn phía, còn có mấy mảnh bắn vèo vèo về phía Kim Kiền đang an phận thủ thường ngồi cạnh giường.

Kim Kiền từ sau khi được Triển Chiêu chỉ bảo, thân thủ tất nhiên đã không còn giống như trước nữa, lúc này thấy âm khí đột kích đến, lập tức khởi động chế độ phòng ngự, sử dụng tài nguyên tại chỗ, một tay nhắc chiếc chăn mỏng đắp trên người Triển Chiêu lên, thuận thế tung ra, với phong độ của đấu sĩ đấu bò tót Tây Ban Nha chặn lại hết tất cả những mảnh vỡ khiến chúng đồng loạt rơi xuống đất.

Mấy sợi bông phiêu phát rơi ra.

Lại thấy Bạch Ngọc Đường và Nhất Chi Mai đang đánh nhau bất phân thắng bại.

Bóng trắng lóe lên như chớp giật, chiêu chiêu sắc bén, bóng áo đen mờ ảo như u linh, bước từng bước ẩn hiện tựa yêu ma, những chỗ hai người đi qua hết như bị bão quét, bàn lệch ghế đổ, màn trướng te tua, chân bàn, đệm ghế, vải rách bay tứ tung, tất cả những thứ có thể quăng đều ném nhau loạn xạ hết cả.

Bên kia hai người họ đang đánh nhau ầm ĩ, bên này Kim Kiền cũng không nhàn rỗi, hai tay cầm lấy chiếc chăn đơn, phòng thủ nghiêm ngặt, bận rộn đến mức đầu đầy mồ hôi, thân mình còn lo không xong. Đáng thương cho chiếc chăn đơn, nào có thể chịu được dãi ngộ như thế, mặt ngoài sớm đã bị “âm khí” bay loạn xạ tứ tung cắt cho tả tơi, sợi bông bay lả tả, đậu đầy trên mặt trên đầu Kim Kiền.

Nhất Chi Mai khinh công trác tuyệt, nhưng dù sao nội lực cũng không thâm hậu bằng Bạch Ngọc Đường, một lúc sau dần có chút lực bất tòng tâm, sắp có xu hướng bại trận. Bạch Ngọc Đường tất nhiên không bỏ lỡ thời cơ, dưới chân đạp gió, dần dần ép sát, Nhất Chi Mai bị bức bách, mắt thấy sắp sửa bị bắt, đương khi nôn nóng, vừa hay nhìn thấy chiếc chăn đơn đang vung vẩy của Kim Kiền, lập tức uốn người, bổ nhào về phía Kim Kiền.

Kim Kiền chỉ cảm thấy bên cạnh có một luồng kinh phong quét đến, vừa quay đầu liền thấy Nhất Chi Mai đang xông tới chỗ mình, nhất thời kinh hoàng thất sắc, tay run lên, liền đem chiếc chăn rách trong tay ném đi.

Nhất Chi Mai bị Bạch Ngọc Đường đuổi sát, vốn muốn bắt Kim Kiền để uy hiếp, chẳng ngờ Kim Kiền đột nhiên lại ném chiếc chăn qua, mặt ngoài chiếc chăn sớm đã sờn rách tả tơi, sợi bông bay lả tả, bụi bặm tứ tung. Nhất Chi Mai thấy xoang mũi ngứa ngứa, liền hắt xì một tiếng kinh thiên động địa.

Chạy trốn hồi lâu, vốn khí tức đã không đủ, lại hắt hơi một cái rầm trời khiến cho Nhất Chi Mai hựt hơi, chân khí đan điền lập tức tản mát sạch sẽ. Nhất Chi Mai thấy dưới chân mềm nhũn, thân hình đổ nhào xuống đất, thuận thế đề lên một cái đệm thịt người.

Bạch Ngọc Đường đuổi theo Nhất Chi Mai sát nút, đột nhiên thấy người trước mắt đổ nhào về phía trước, nhất thời cả kinh, còn tưởng rằng Nhất Chi Mai lại xuất ra quái chiêu gì, cả người bất giác khựng lại. Ngờ đâu Bạch Ngọc Đường đạp trúng ngay chiếc chăn, sợi bông càng bay dữ dội, khiến cho bàn chân bị trượt, lại thêm khi Nhất Chi Mai bổ nhào về trước, vừa khéo đạp ngay vào đùi Bạch Ngọc Đường một cước, Bạch Ngọc Đường liền cảm thấy dưới chân trượt đi, không ổn định được cơ thể, ngã cái rầm xuống đất.

“Nhất Chi Mai, ngươi vẫn không tuân thủ lời hứa mau mau cuốn gói khỏi Lâm Phong lâu, còn ở trên lầu này lẩn lộn cái gì hả?! Lẽ nào muốn phá cả cái lầu này đi phỏng?!”

Đột nhiên bên ngoài vang lên một tiếng rống, cửa phòng bị đá văng.

Ba người trong phòng nhất thời kinh ngạc, chờ ra hết cả.

Chỉ thấy một đám lửa giận ngút trời hầm hầm hề hề cầm trong tay các loại vũ khí đang đứng ngoài cửa, chính là chương quỹ của Lâm Phong lâu, cùng một đám tiểu nhị.

Nhưng đến khi nhìn rõ hiện trạng trong phòng, chúng nhân ngoài cửa liền ngu người ngay tại chỗ.

Trong phòng một đồng hồ đồng, sợi bông trắng tinh hết như những bông hoa tuyết mùa lượn giữa không trung, phản chiếu ánh sáng trong ánh trăng vàng vạc vương đầy trên đất, chàng thanh niên với khuôn mặt tuấn mỹ, hai má ửng đỏ đang dè lên người một thanh niên áo đen với tóc tai tán loạn, hô hấp dồn dập, đôi mắt phượng mướt mát như tơ, mà dưới thân nam tử áo đen nọ lại là một thiếu niên gầy yếu sắc mặt nhợt nhạt với đôi mắt nhỏ ướt át.

Căn cứ vào lương tâm mà nói... Bức tranh trước mắt này rất duy mỹ...

Thực lòng mà nói... Bức tranh này thực có chút mờ ám...

Khách quan mà nói... Cảnh tượng này không khiến cho người khác nghĩ xiên nghĩ xẹo thì thật khó khăn...

Cho nên tập đoàn vốn nộ khí xung thiên, khí thế như hung thần ác sát, khi nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt liền tiến thẳng từ đen sang trắng, từ trắng sang đỏ, thậm chí có mấy kẻ da mặt mỏng còn ngượng ngừng quay đầu đi.

“Đã, đã quấy rầy rồi... Thất lễ, thất lễ...”

Hồi lâu sau, chưởng quỹ quả cầu thịt mặt đỏ như gấc mới thốt ra mấy từ, liền vội vàng quay người dẫn đầu chúng tiểu nhị lùi khỏi cửa, còn vô cùng ý tứ đóng cánh cửa lại.

Tĩnh lặng...

Vẫn là tĩnh lặng...

Khuôn mặt tuấn tú của Bạch Ngọc Đường bắt đầu co giật.

Đôi mắt phượng khép hờ của Nhất Chi Mai bắt đầu biến dạng.

Mạch máu trên khuôn mặt đầy sợi bông của Kim Kiền bắt đầu vặn vẹo.

“Các người đang làm cái gì thế hả?!”

Trên giường vang đến một câu hỏi lạnh lùng, khiến cho ba người đồng thời lạnh toát cả sống lưng.

Hiếm thấy ba người lại ăn ý với nhau đến vậy, cùng chậm chậm quay đầu, thì thấy Triển Chiêu ngồi trên giường, đôi mắt sâu thẳm không nhìn thấy đáy tựa như ngưng đọng lại cuộn thành hai cơn cuồng phong bão tuyết, chiếu chiếu bắn những luồng khí lạnh ra ngoài, khuôn mặt tuấn tú cứng lại, đôi môi mỏng nở lên, toàn thân đều bao phủ trong một cơn lốc xoáy.

“Tiểu, Tiểu Miêu, người đừng có hiểu lầm...”

“Bẹp”, một cước đạp giữa trán Bạch Ngọc Đường, bóng trắng hết như con điều đứt dây rơi cái vèo ra ngoài.

“Khụ khụ, cái đó tại hạ...”

“Bẹp”, lại một cước nữa trúng mặt bên trái Nhất Chi Mai, giang hồ đệ nhất thần trộm duyên đáng bay qua một bên.

“Triển Triển Triển Triển đại đại đại nhân... thuộc, thuộc hạ...”

Ngó thấy số phận hai người một đen một trắng, Kim Kiền chỉ cảm thấy mây đen vần vũ trên đỉnh đầu, kinh hoàng đến mức ngay cả lưỡi cũng cuộn thành một cục.

Đôi mắt đen sáng quắc đảo một vòng trên người Kim Kiền, hàng lông mày lưỡi mác hơi nhíu lại, Triển Chiêu vươn người về phía trước, ngón tay thon dài túm lấy Kim Kiền nhấc lên, chỉnh lại chiếc chăn nằm lộn xộn trên người Kim Kiền cho ngay ngắn, rồi quay đầu lạnh lùng quét mắt về phía chuột bạch với cái trán hơi xanh đang trợn mắt há mồm cùng đệ nhất thần trộm với nửa bên mặt xanh mét đang kinh hoàng nhìn, hừ lạnh một tiếng, xách Kim Kiền lên giường vòng hai tay ôm lấy, nằm thẳng ra giường rồi chẳng có động tĩnh gì nữa.

Kim Kiền nằm thẳng đơ trong lòng Triển Chiêu, chỉ cảm thấy tế bào khắp toàn thân đang dần hoại tử, khuôn mặt tuấn tú gần ngay trước mặt lại hơi hơi ửng đỏ, hô hấp đều đặn, thoảng đưa hương rượu.

Bóng trắng ôm trán rồi lão đảo đi đến trước giường, liếc nhìn hồi lâu mới nghiêng rằng nghiêng lợi thốt ra: “Xú miêu, món nợ này ông Bạch đây nhớ kỹ rồi!”.

Cách đó không xa, một bóng đen bưng nửa bên mặt, nửa ngồi nửa nằm trên chiếc sạp nhỏ, lẩm bẩm nói: “Đều nói Nam hiệp ôn văn tuần nhã... haizzz... lời đồn trên giang hồ quả nhiên đều là rắm thối!”.

Kim Kiền xoay xoay người, chỉ thấy hai cánh tay Triển Chiêu hết như vòng kim cô, khiến nàng cử động một chút cũng vô cùng khó khăn, trong lòng không khỏi bị ai kêu lên: Tôi rút lại lời nói lúc đầu, nét rượi của cái đồ động vật họ mèo này... thực không giống nét người aaaaa...

Tiếng chim hót riu rít, gió sớm từng cơn ấm áp, mặt trời buổi hừng đông chiếu rọi lên từ lâu, ánh lên những đám mây đang lững lờ trôi, hương hoa lan tỏa đưa vào mũi mùi thơm dịu dịu.

Triển Chiêu từ từ mở mắt, chỉ thấy toàn thân cao thấp như bị đá tảng nghiền qua, mỗi một thớ thịt đều ngâm ngấm đau nhức, đầu lại càng đau hơn, hết như muốn nứt toác ra.

Khẽ nhắm mắt nhớ lại những chuyện đã xảy ra tối qua, mang máng nhớ rằng đã gặp Nhất Chi Mai, tâm tình liền thả lỏng, rồi chất rượi xộc thẳng lên đỉnh đầu, say đến bất tỉnh nhân sự.

Nghĩ đến đây, Triển Chiêu không khỏi cả kinh, vội vàng lật người ngồi dậy, nhìn quanh tìm bóng dáng Nhất Chi Mai.

Nhưng đến khi Triển Chiêu định thần nhìn một lượt trong phòng, bất giác liền sửng sốt.

Chỉ thấy trong phòng một mảnh hỗn loạn, mặt đất đầy những mảnh gỗ vụn, mảnh sứ, rồi mảnh vải xen kẽ, lại còn ngập tràn những... sợi bông?!

Mà hai bóng hình một đen một trắng đứng ngồi trái ngược nhau, hết như hai ông môn thần dán trên cửa, mặt mày hung tợn đang nhìn chằm chằm vào mình.

Vị bên trái kia, áo trắng như tuyết, đôi mắt hoa đào phủ đầy những tơ máu, trên cái trán nhăn mịn như lụa lại xuất hiện một mảng xanh đen vô cùng rõ ràng, tựa như bị một vật nặng đánh trúng dẫn đến tụ máu.

“Bạch... huynh?”, Triển Chiêu có chút không chắc chắn.

Người áo trắng hừ lạnh một tiếng: “Triển đại nhân ngài rút cuộc cũng tỉnh dậy rồi”.

Triển Chiêu hai mắt mở tròn: “Bạch huynh, trán của huynh...”

“Hừ!”, mặt Bạch Ngọc Đường xám ngắt, ngoảnh đi không nói nữa.

Triển Chiêu kinh ngạc, lại đưa mắt nhìn sang người còn lại.

Một thân áo đen, một con mắt phượng khép hờ, con mắt kia... thực không nhìn rõ, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy một dấu đen kịt đóng ngay trên nửa mặt bên trái của Nhất Chi Mai...không biết có phải Triển Chiêu nhìn nhầm hay không, mà cái dấu đó, sao nhìn thế nào cũng giống... một dấu giày?

“...Nhất Chi Mai?”, hai mắt Triển Chiêu lại mở lớn hơn vài phần.

Da mặt Nhất Chi Mai một nửa trắng nõn, một nửa đen kịt bắt đầu co giật, hồi lâu mới ép ra được một câu: “Chính là tại hạ!”.

Triển Chiêu nhìn hai người, hàng lông mày từ từ nhíu lại: “Lẽ nào đêm qua có kẻ gian võ công cao cường đánh lén?!", nói được nửa câu, Triển Chiêu thốt nhiên biến sắc, nhìn quanh bốn phía, “Kim hiệu úy ở đâu rồi?!”.

Chẳng ngờ những lời này vừa thốt ra, hai người đối diện một đen một trắng đồng thời ngoảnh mặt đi hừ lạnh, một chút cũng không thêm phản ứng.

Nhất thời trong lòng Triển Chiêu lạnh đi: “Lẽ nào Kim hiệu úy bị kẻ xấu...”

“Triển đại nhân...”, một tiếng kêu yếu ớt vang lên từ phía sau, cả người Triển Chiêu bỗng cứng lại.

Chầm chậm quay đầu, thì thấy một bóng hình gầy yếu đang nằm thẳng đơ bên cạnh mình, quàng mắt thâm sì, hơi thở mong manh tựa như sắp tắt đến nơi.

“Kim hiệu úy?! Vì sao ngươi lại thành như vậy?!” Triễn Chiêu kinh hoàng kêu lên, nhưng đến khi nhìn lại lần nữa, thấy rõ vị trí của Kim Kiền, sắc mặt vốn dĩ có chút trắng bệch bỗng hơi đỏ hồng lên, đôi mày cau chặt giận dữ quá, “Vì sao ngươi lại nằm cạnh Triễn mẫu?! Kim Kiền, ngươi lại giở trò gì rồi?!”

Lúc này Kim Kiền muốn khóc mà không có nước mắt. Bản thân bị Triễn Chiêu say bí tỉ không chút phân trần xách lên giường thì chớ, lại còn bị hai cánh tay sắt như vòng kim cô trói chặt cả một đêm không chút động cựa, mỹ sắc ngay trước mặt, xơi chẳng dám xơi, trốn lại chẳng trốn thoát, đối diện với hai thử thách nặng nề về tâm sinh lý, trải qua cả một đêm này, một chữ “thảm” sao đủ để hình dung.

Khó khăn lắm mới chờ được con mèo say này ngủ dậy, nhưng ngó bộ dạng nổi giận dưng dưng như chính mình bị sàm sỡ của Miêu đại nhân, chắc tám phần là đã đem chuyện xảy ra đêm qua quên sạch sành sanh rồi...

Hu hu, thật là có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch.

Kim Kiền không lời để đáp, Bạch Ngọc Đường bên kia lại có nhờ.

“Triễn đại nhân mau quên ghê, đêm qua Triễn đại nhân sau khi uống rượu liền nổi thú tính, bèn kéo Tiểu Kim lên giường, giở trò, ôm ấp rồi sờ mó, thực là... haizzz...”

Nói đoạn, Bạch Ngọc Đường bưng cái trán tím bầm yếu ớt nhìn Triễn Chiêu một cái, đáng vẻ vô cùng đau đớn.

Triễn Chiêu nhất thời cứng ngắc tại chỗ, hệt như tượng đá.

Nhất Chi Mai xoa xoa nửa bên mặt thâm tím, thở dài một tiếng, bắt đầu thêm mắm dặm muối: “Tại hạ và Bạch huynh không nhìn tiếp được nữa, liền rút đao tương trợ, dù liều mạng cũng muốn cứu vị thiếu hiệp họ Kim. Cùng Triễn đại nhân đại chiến ba trăm hiệp, đánh cho đến khi gió mây đổi sắc, trời long đất lở, đập tan tành những vật có giá trị trong phòng tại hạ. Chỉ là đáng tiếc bản lĩnh không bằng người, cuối cùng còn bị thương khó lòng đánh tiếp, chỉ đành bỏ rơi vị thiếu niên họ Kim như dê vào miệng cạp... Haizzz, thật sự lương tâm tại hạ không thể nào yên...”

Tượng đá Triễn Chiêu bắt đầu phong hóa, từng mảnh từng mảnh rơi xuống tan đi theo gió.

Kim Kiền thiếu chút nữa thì bị những lời nói bậy của hai tên kia làm cho nôn mửa mà chết, bất chấp bản thân cả đêm không cử động mà máu không thông, cả người cứng đơ như đá, dùng hết sức chín trâu hai hổ mới bò được dậy, kêu lên: “Triễn, Triễn đại nhân, chớ nghe hai người kia nói xằng nói xiên...”

Hình như Triễn Chiêu một chữ cũng không nghe lọt, hiện tượng phong hóa có xu hướng nhanh hơn.

Kim Kiền chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới toàn là mồ hôi lạnh, chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào lại buột miệng hét rống lên một câu: “Triễn đại nhân an tâm, thuộc hạ lấy tính mạng ra đảm bảo, Triễn đại nhân vẫn còn trong sạch!”

Một tiếng này, rống lên toàn những lời chính nghĩa, vang vọng tận mây xanh.

Một mảnh im lìm như chết.

Bỗng nhiên, một trận cười bùng nổ từ hai người một đen một trắng, xông thẳng lên tận xà nhà.

“Ha ha ha... Nhìn bộ dạng Tiểu Miêu kia... còn tưởng thật... Ha ha ha... ha ha ha...” Bạch Ngọc Đường ôm bụng, cười đến mức đôi mắt hoa đào chảy cả lệ, còn thiếu nước lẫn lộn xuống đất thôi.

“Ha ha ha... vẫn còn trong sạch... khụ khụ... ha ha... Tại hạ hành tẩu giang hồ nhiều năm, chưa từng nghe chuyện cười nào như thế này... ha ha...” Nhất Chi Mai bò ra trên ghế dựa, lăn trái lăn phải, cơ hồ sắp trượt xuống đất.

Đôi con ngươi rời rạc vô định của Triễn Chiêu bắt đầu ngưng tụ lại, khuôn mặt tái mét từ từ chuyển sang màu xanh đen.

Kim Kiền đập ót xuống giường cái “bộp”, ngay cả khí lực trợn mắt cũng không có.

Hai hai hai hai cái tên này!!!

Hai người một đen một trắng bên kia vẫn đang cười như điên không biết sống chết, chỉ là dần dần, tiếng cười càng lúc càng yếu đi, càng lúc càng yếu, đến cuối cùng bật tắt không một tiếng động, trong phòng một mảnh tĩnh mịch quỷ dị, không có cả tiếng thở.

Tim Kim Kiên đánh thịch một cái, cổ găng ngóc đầu lên.

Chỉ thấy vẻ mặt Bạch Ngọc Đường y hệt như gặp ma, nửa bên lông mày hướng thẳng lên đầu; vẻ mặt Nhất Chi Mai lại càng kỳ quái hơn, đôi mắt phượng tròn tròn, sắc mặt ửng hồng, có vài phần say mê.

Một dự cảm không lành đột nhiên xông lên.

Con người Kim Kiên đảo một cái, vừa vận nhìn thấy nửa bên mặt trông nghiêng của Triển Chiêu.

Vừa nhìn thấy một cái, nhất thời cũng cả kinh ngay tại trận, vẻ mặt không khác gì Bạch Ngọc Đường.

Dưới nắng sớm nhàn nhạt, trên khuôn mặt tuấn tú của Triển Chiêu lộ ra một nụ cười thân thiết...

Không sai, chính là thân thiết!

Dùng lời nói của đồng chí Lô Phong[1] để giải thích, thì phải gọi là như ngày xuân ấm áp.

[1] Lô Phong: Một chiến sĩ của Quân giải phóng Nhân dân Trung Quốc, anh được miêu tả là người vị tha, khiêm tốn, hết lòng vì Đảng, vì chủ tịch Mao Trạch Đông, anh còn trở thành đề tài cho cuộc vận động toàn dân có tên “Noi theo tấm gương đồng chí Lô Phong”.

Dùng lời của đồng chí Kim Kiên để hình dung, thì giống như con chồn đói ba ngày ba đêm gặp được một con vịt quay Toàn Tụ Đức[2] cả người bóng nhẫy.

[2] Toàn Tụ Đức: Một thương hiệu nổi tiếng về vịt quay của Trung Quốc.

“Bạch huynh...”, Triển Chiêu thân thiết xuống giường ôm quyền, khẽ cười một tiếng.

“Làm, làm cái gì?”, Bạch Ngọc Đường lùi lại ra sau một bước, vẻ mặt đề phòng hỏi.

Kim Kiên thầm khen ngợi trong lòng: Không ngờ chuột bạch này cũng coi như còn có vài phần biết mình biết người, nhận thức được mèo và chuột không cùng một đẳng cấp.

“Có thể cho Triển mỗ biết đêm qua đến tột cùng đã phát sinh chuyện gì không?”, Triển Chiêu tiếp tục mang dáng vẻ cười thân thiện hỏi.

“Chẳng qua là Bạch gia ta hỏi Nhất Chi Mai có phải là kẻ đã trộm kiếm hay không, còn hắn thì đến chết cũng không nhận tội, Bạch gia ta nổi giận không kìm được đánh nhau với hắn, ai ngờ được lại không cần thận, sau đó...”

“Sau đó...”, Bạch Ngọc Đường mặt mũi đỏ bừng, ngoảnh đi, “Sau đó... có một... con mèo thối nào ấy đang cơn say bí tỉ đá cho chúng ta hai cước, lại túm lấy Tiểu Kim tha lên giường làm gối ôm một đêm...”.

Nét cười trên khuôn mặt Triển Chiêu hơi cứng lại.

“Xú miêu, nếu không phải Bạch gia ta thấy người uống nhiều, khinh thường cái trò lợi dụng lúc người khác khó khăn, nếu không một cước kia của người tuyệt đối chẳng chạm được đến Bạch ngũ gia đâu!”, Bạch Ngọc Đường đột nhiên quay đầu, đề tiếng nói.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, lại quay sang Nhất Chi Mai hỏi: “Xin hỏi Thượng Phương bảo kiếm có phải do các hạ lấy trộm không?”.

Nhất Chi Mai định thần lại, liền khôi phục dáng vẻ lười biếng như cũ, mí mắt khép hờ nói: “Đương nhiên không phải, tại hạ cũng đâu phải rảnh rỗi không có chuyện gì để làm, đi trộm cái thứ dẫn đến phiền phức đó làm gì?”.

“Nhưng còn bông mai bằng phấn trắng trên xà nhà...”

“Là người khác giả mạo.”

“Các hạ có biết người nào lại có bản lĩnh giả mạo này không?”

“Không biết.”

“Thực sự không biết?”

“Không biết.”

Triển Chiêu không nói thêm lời nào nữa.

Kim Kiên trượt từ trên giường xuống, vừa hoạt động gân cốt vừa liếc nhìn về phía Nhất Chi Mai.

Ha, đối diện với khuôn mặt tươi cười tiểu lý tàng đào của Tiểu Miêu mà vẫn có thể trấn định được như thế, Nhất Chi Mai này quả nhiên là một tên trộm chuyên nghiệp, bản lĩnh ứng đối tra khảo thuộc hạng nhất.

Triển Chiêu yên lặng nhìn Nhất Chi Mai, đôi môi mỏng lại nhướn lên vài phần, cả căn phòng tắm trong ý xuân ấm áp.

“Ngoại trừ đóa hoa mai phấn trắng trên xà nhà kia, trong kho phòng của Hãm Không đảo không có lấy nửa dấu vết, tựa như Thượng Phương bảo kiếm tan biến vào hư không, tên trộm đó ắt hẳn khinh công tuyệt đỉnh, kỹ thuật trộm đồ cao siêu, đôi mắt khắp giang hồ, Triển mỗ chỉ biết một người có bản lĩnh như vậy”, nói đến đây, đột nhiên Triển Chiêu thu lại ý cười, đôi mắt đen sâu thẳm không nhìn thấy đáy tán phát ra tinh quang, sắc bén nói, “Biện pháp tối ưu nhất hiện nay là đành phiền các hạ theo Triển mỗ đến Khai Phong phủ một chuyến để làm rõ sự trong sạch cho các hạ”.

Đuôi mày của Nhất Chi Mai nhướn lên: “Người có bản lĩnh này?”.

Triển Chiêu lại cười: “Triển mỗ không dám khoa trương, nhưng Triển mỗ rất kính phục bản lĩnh của Cẩm mao thủ Hãm Không đảo”.

Bạch Ngọc Đường nghe thế sướng rơn, mỉm cười tiến lên nhập bọn: “Con tôm chân mềm, Miêu đại nhân mời người đến Khai Phong phủ chơi một chuyến, người có hứng thú không?”.

Kim Kiên trầm lắng đầu: Uy hiếp! Uy hiếp trắng trợn! Tiểu Miêu à, ngài bị Công Tôn Trúc Tử làm hư rồi.

Đuôi mày Nhất Chi Mai lại rung lên: “Đi thì đi, sợ gì chứ. Người trong thiên hạ đều nói Bao đại nhân của Khai Phong phủ phá án như thần, tại hạ tin tưởng Bao đại nhân ắt sẽ không thể chỉ dựa vào một bông mai phấn trắng mà định tội tại hạ!”.

Những lời này thốt ra, khiến Triển, Bạch hai người đồng thời sững sốt.

Kim Kiên cũng không khỏi nhú mày.

Nguồn ebook: s:// .luv-ebook.com

Chắc, điển hình của loại lợn chết không sợ nước sôi, người này thoát nhìn không giống nhân vật có cốt khí như thế, lẽ nào thật sự không phải hãn trộm?

Triển Chiêu nhú mày, quay đầu nhìn Kim Kiên một cái, nhưng mục quang vừa chạm vào hai mắt Kim Kiên liền thu lại, xoay người đi không nói.

Kim Kiên bị một cái nhìn này làm cho hết hồn.

Nhìn, rồi không nhìn, lại quay người đi.

Có ý gì?

Chẳng lẽ là ám hiệu gì? Ám ngữ giang hồ? Mật mã của Holmes?

Kim Kiên vò đầu bứt tai, vừa gãi vừa nhìn bóng lưng Triển Chiêu, trông cậy có thể nhìn ra vài phần manh mối, nhưng càng nhìn lại càng cảm thấy bóng màu lam trắng tấp kia ngày một lộ rõ vẻ cứng ngắc.

Kim Kiên càng nhìn cỗi lòng càng lạnh, tế bào não bắt đầu quay tròn với tốc độ cao hết như tàu lượn siêu tốc:

Lẽ nào mình không có khả năng lĩnh hội ý tứ sâu xa của Tiểu Miêu, nên Tiểu Miêu xù lông tức giận?

Nhưng rốt cuộc là thâm ý gì chứ?

Bình tĩnh, bình tĩnh.

Nhớ tới lời nói trước đó của Tiểu Miêu, hình như cho rằng Thượng Phương bảo kiếm không phải do Nhất Chi Mai trộm, nhưng người này cũng không tránh khỏi có liên quan đến tên đạo tặc kia. Còn Nhất Chi Mai vệt chết vẫn cứng mồm, một chút xiu manh mỗi gì cũng không lộ ra, chẳng lẽ ý của Tiểu Miêu là... là muốn mình trợ giúp?

Kim Kiên càng nghĩ càng cảm thấy có lý, ánh mắt lập tức xoay chuyển, bắt đầu đánh giá Nhất Chi Mai.

Ánh mắt của Kim Kiên vừa rời khỏi Triển Chiêu, thân hình cứng ngắc của Triển Chiêu liền thả lỏng, lại càng khiến cho Kim Kiên thêm chắc chắn về suy đoán của mình.

Chắc, Nhất Chi Mai này, ngoại trừ bị Tiểu Miêu đập cho tím bầm nửa bên mặt, còn thì đáng đập vẫn được, bộ dạng lười nhác toàn thân kia rõ thật là biếng nhác tận trong cốt tủy, cả một phòng đồ vật bị đập tan nát, thoạt nhìn thì những mảnh vụn này cũng coi như có giá trị liên thành...

Tổng hợp lại, Nhất Chi Mai này là một kẻ lười biếng có phẩm vị.

Đối phó với kẻ lười, đặc biệt là kẻ lười có phẩm vị, thì phải dùng chiêu đánh vào tâm lý của người lười biếng đồng loại như mình đây!

Nghĩ tới đó, đôi mắt nhỏ của Kim Kiên híp lại, đưa ra chủ ý.

“Triển đại nhân”, Kim Kiên mở miệng, “thuộc hạ cảm thấy mời Nhất Chi Mai đến Khai Phong phủ là không thỏa đáng”.

Ba người cùng ngạc nhiên quay đầu nhìn Kim Kiên.

Kim Kiên tiếp tục nghiêm mặt nói: “Theo suy đoán của thuộc hạ, Nhất Chi Mai không phải là kẻ trộm kiếm, nếu đưa một người vô tội như vậy về Khai Phong phủ, thuộc hạ thực không đành lòng”.

“Không đành lòng?”, Bạch Ngọc Đường xoa xoa cằm, có chút hứng trí hỏi.

Kim Kiên thở dài: “Đây là từ danh tiếng thanh quan của đại nhân mà nói”.

“Ồ?”

“Thiên hạ chỉ biết Bao đại nhân thanh liêm, nhưng nào có ai biết những chua xót đắng cay đằng sau sự thanh liêm ấy đâu. Nha dịch trên dưới Khai Phong phủ một ngày hai bữa cơm chỉ có thể ăn cải xanh đậu phụ, hơn nửa năm mới có thể nhìn thấy một miếng thịt tươi, Công Tôn tiên sinh thì ngày càng gầy gò chẳng khác gì cây gậy trúc cả...”

“Tiểu Kim, vóc người của Bao đại nhân tựa hồ cũng phúc hậu mà”, Bạch Ngọc Đường nhắc nhở.

“Haizzz!”, Kim Kiên thở dài một tiếng, đeo lên bộ mặt như khóc tang nói, “Ngũ gia có chỗ không biết đây thôi, chỉ vì kinh phí trong phủ eo hẹp, đại nhân bị bức không còn cách nào, chỉ đành đợi đến khi các quan viên khác mở yến tiệc chiêu đãi tận lực mà ăn uống, tranh thủ “làm việc”: Uống ít rượu, ăn nhiều cơm, ních chặt bụng mới đứng lên, có thể ăn nhiều một bữa là ăn, ăn nhiều một miếng là ăn, hòng giảm bớt áp lực cho phủ nha. Ăn uống không điều độ trong một thời gian dài như thế dẫn đến thân thể phát tướng”.

“...”, Bạch Ngọc Đường ngu người.

“...”, Nhất Chi Mai tròn mắt.

Về mặt vô cùng sôi sục của Triển Chiêu dần chuyển thành hơi hơi tím tím mang ý cười nhàn nhạt, hắng giọng hai tiếng, nghiêm mặt nói: “Kim hiệu úy, chuyện của phủ nha sao có thể dễ dàng nói cho người ngoài biết”.

Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai đồng thời quay phắt đầu nhìn Triển Chiêu, nét kinh ngạc càng sâu.

Kim Kiên lén nhìn Triển Chiêu một cái, vụng trộm lau đi mồ hôi lạnh, âm thầm kinh hãi:

Tiểu Miêu thực quá dũng mãnh, tùy tiện nói một câu như điểm mắt cho rỗng, còn hữu dụng hơn cả mười câu của mình. Chắc chắc, có điều ai mà ngờ được đường đường là Nam hiệp Triển Chiêu lại có thể trợn mắt nói dối mà mặt không đổi sắc, tim không đập nhanh chút... cho nên một người không nói dối thình thoảng nói láo một câu chắc chắn sẽ có hiệu quả lớn.

“Triển đại nhân!”, Kim Kiền ôm quyền, vẻ mặt xấu hổ tiếp tục nói: “Thuộc hạ cũng biết đạo lý chuyện xấu hổ trong nhà không thể đồn ra ngoài, nhưng thuộc hạ vừa gặp Nhất Chi Mai các hạ liền có cảm giác luyến tiếc, nếu người này không phải kẻ trộm kiếm, thì hà tất gì phải bắt về phủ, chịu nỗi khổ cực hình trong đại lao kia?!”.

“Cực hình?”, Nhất Chi Mai biến sắc, xen vào một câu.

“Mai huynh!”, Kim Kiền thốt nhiên bước lên, thân thiết nói với Nhất Chi Mai, “Huynh có biết vì sao phạm nhân vừa bước vào Khai Phong phủ đều vội vàng tranh cướp nhau nhận tội chịu phạt không?”.

Da mặt Nhất Chi Mai giật giật, lắc đầu.

“Đều là bởi vì cực hình trong đại lao của Khai Phong phủ. Nhắc đến cực hình này, chẳng phải cố ý thi hành gì đâu, mà do Khai Phong phủ quá mức túng bần mà ra. Huynh nghĩ đi, Bao đại nhân tiết kiệm như vậy, đồ ăn trong đại lao đương nhiên cũng không được đến nơi đến chốn, nói chính xác thì là quá kém.”

Ngưng một chút, Kim Kiền lại nói, “Phàm là kẻ bước vào đại lao phủ nha đều bị đãi ngộ như vậy, mỗi ngày một bữa, hơn nữa lại chỉ có một chén cháo rau. Nói đến cháo rau, thì cứ gọi là loãng loãng, à, trong một chén cháo tuyệt không quá hai miếng rau, mười lăm hột gạo, phạm nhân trong lao húp vào rồi thì đầu váng, mắt hoa, chưa đến bảy ngày thì có dấu hiệu hấp hối. Kẻ nào kiên trì được đến mười ngày thì có khả năng sống tiếp, mà kẻ ấy khẳng định là nhân sĩ vô lâm có nội công thâm hậu. Mà lao đầu của Khai Phong phủ quản lý nghiêm ngặt lắm, nếu muốn có người đến thăm tù mang thức ăn cải thiện tới thì đã khó lại càng thêm khó. Cho nên những kẻ phạm tội trên công đường đều khóc lóc kêu gào đồng ý nhận tội, chỉ xin sớm thoát khỏi nơi địa ngục trần gian này”.

Thở dài một tiếng, Kim Kiền lại lui về bên cạnh Triển Chiêu, ôm quyền nói: “Triển đại nhân, chi bằng...”.

Triển Chiêu vẻ mặt bình tĩnh, nhìn Kim Kiền một cái, lại nhìn Bạch Ngọc Đường đang chờ người, rồi sau cùng đưa mắt sang phía Nhất Chi Mai, trầm giọng nói: “Đó là chức trách của Triển mỗ, đắc tội”.

“Khoan đã!”, Nhất Chi Mai nhảy dựng từ trên ghế tựa lên, quay một vòng ngay tại chỗ, lát sau, mới không tình không nguyện u uất nói, “Hiện tại hạ đã nhớ ra rồi, tại hạ còn có một vị sư huynh, thường hay mạo danh tại hạ đi ăn trộm...”.

Triển Chiêu mặt không đổi sắc dùng khước mắt liếc Kim Kiền một cái, lại nói: “Chẳng hay vị sư huynh này của các hạ hiện giờ ở nơi nào?”.

“Cái này...”, Nhất Chi Mai vắn vẹo da mặt.

Triển Chiêu híp mắt.

“Hình như đang ở huyện Lâm...”

“Các hạ có thể dẫn đường không?”

“Tại hạ có thể vẽ bản đồ...”

Triển Chiêu thở dài một tiếng: “Vậy xin làm phiền...”.

Lời còn chưa dứt thì bỗng nghe tiếng cửa bị người đập ra, chương quỹ của Lâm Phong lâu dẫn đầu một đám tiểu nhị hùng dũng hiện ngang đứng ở cửa, cao giọng quát:

“Nhất Chi Mai, hôm nay ngươi phải tuân thủ ước định, cuốn xéo khỏi Lâm Phong lâu!”

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Kim Kiền đưa mắt nhìn nhau, rồi đồng thời quay nhìn giang hồ đệ nhất thần trộm đang biến sắc.

Sau cùng, Bạch Ngọc Đường dứt khoát nói luôn:

“Tôm chân mềm, cùng chúng ta đi một chuyến thôi!”

Non xanh xanh, nước biêng biếc, một mảnh phù vân điểm vòm trời.

Trên con đường rừng núi hoang sơ, một nhóm bốn người vội vã di chuyển.

Người bên trái, áo lam thân thẳng như cán bút, bước đi trầm ổn; theo sát phía sau là một thiếu niên áo xám, bộ pháp tinh diệu khó tả, chỉ là khí tức hơi loạn; người áo trắng bên cạnh người áo lam, phe phẩy chiếc quạt giấy, cả người tự tại, hết như đang dạo chơi nơi đình vắng, nhưng công phu dưới chân lại chẳng mấy may trễ nải; lệch một chút về bên cạnh người áo trắng là một nam tử áo đen, tóc tai tán loạn, gục đầu ủ rũ, lúc nào cũng quay đầu đi ngáp trộm.

Bốn người đồng hành, nhìn như đi tản bộ, nhưng thân ảnh rất nhanh, khinh công trác tuyệt, trên giang hồ hiếm có ai có thể nhìn thấy bóng lưng của họ, mà bốn người này lại còn có thể trong lúc đi nhanh như vậy, vừa đi vừa nói chuyện, lại càng hiếm thấy.

“Mai huynh, vị sư huynh kia của người tên thậm xưng là gì, sao lại đi giả mạo danh hiệu của người?”, Bạch Ngọc Đường hỏi.

Nhất Chi Mai lười biếng nhìn Bạch Ngọc Đường một cái: “Bạch huynh, huynh có thể đổi cách gọi khác không, đừng có cứ ‘Mai huynh, Mai huynh’ mà gọi, nghe cứ như là ‘Môi huynh[3]’, đây chẳng phải là rửa tại hạ xúi quẩy à!”.

[3] Hiện tượng đồng âm trong tiếng Trung. “Môi” còn có nghĩa là xúi quẩy, xui xẻo.

“Rửa xúi quẩy cái gì?”, Bạch Ngọc Đường khẽ quạt cười nói, “Có trách thì hãy trách người chọn tên không hay, ‘Nhất Chi Mai’, không phải là ‘Nhất Trục Môi[4]’, vẫn luôn xúi quẩy... Chẳng trách người chỉ có thể làm một tên trộm thôi!”.

[4] Hiện tượng đồng âm trong tiếng Trung. “Nhất Trục Môi” có nghĩa là vẫn luôn xui xẻo.

Nhất Chi Mai nhất thời bị nghẹn họng, trừng mắt nhìn Bạch Ngọc Đường hồi lâu không nói, đảo mắt thì thấy Kim Kiên mặt phụ họa, Triển Chiêu mặt cùng chung ý kiến, nhất thời ỉu xiu, không tự nhiên lắm bầm một câu: “Cái tên này lại cũng không phải tại hạ nguyện ý lấy, mà sư huynh trở mặt với tại hạ, sau đó cũng không biết vì sao, sư huynh lại hay dùng danh hiệu ‘Nhất Chi Mai’ để đi trộm đạo, còn lưu lại một đoá mai bằng phấn trắng để ghi nhớ giống y hệt tại hạ nữa”.

Nói đến đây, Nhất Chi Mai không khỏi có chút bất đắc dĩ.

Bạch Ngọc Đường sừng sốt: “Lẽ nào cái danh hiệu này còn có lai lịch gì?”.

“Tại hạ chỉ biết, người mang danh hiệu này chính là chủ môn của bản môn, các môn hạ đệ tử còn lại đều phải cúi đầu nghe lệnh”, Nhất Chi Mai nói.

“Chủ môn?!” , nhất thời hai mắt Kim Kiên sáng lên, nhìn chằm chằm vào nam tử áo đen trước mắt, “Xin hỏi các hạ là chủ môn của môn phái nào, môn hạ đệ tử có bao nhiêu người? Một năm thu vào bao nhiêu? Xe ngựa có mấy chiếc? Nhà cửa có mấy gian? Đã từng thành gia lập thất...”.

“Kim hiệu úy!”, Triển Chiêu lừ mắt lườm Kim Kiên một cái, “Không được vô lễ”.

Kim Kiên lại rụt cổ lại.

Nhất Chi Mai lười nhác ngáp một cái: “Môn phái có tên là ‘Mai môn’, môn hạ đệ tử có hai người, một là tại hạ, một là sư huynh của tại hạ. Không nhà, không đất, không xe, không vợ.”

“ ‘Mai môn’?!”, Bạch Ngọc Đường cơ hồ phì cười.

“Môn phái không may? Thanh niên ‘bốn không’? Chỉ có duy nhất một đệ tử lại còn là chủ môn ‘hàng giả cao cấp’ kia?”, Kim Kiên lắc lắc đầu, thấp giọng lẩm bầm, “Thì ra là vận rủi rơi trúng đầu thằng khố rách áo ôm, hại mình kích động hụt một phen”.

Nhất Chi Mai đang ngáp dở liền cứng đờ cả lại.

“Kim hiệu úy!”, Triển Chiêu quát Kim Kiền, lại quay sang nói với Nhất Chi Mai, “Sư huynh của các hạ mạo danh các hạ, vì sao không một ai trên giang hồ biết chuyện này?”.

Nhất Chi Mai chớp chớp mắt, khép miệng lại nói: “Sư huynh và tại hạ là đồng môn, bản lĩnh cũng chẳng kém tại hạ. Hơn nữa huynh ấy còn cố ý lưu lại ký hiệu bông mai bằng phấn trắng, chính là muốn những vụ án huynh ấy làm trên giang hồ tất sẽ quy kết hết lên đầu tại hạ”.

“Lẽ nào người chịu nhận như vậy?”, Bạch Ngọc Đường cười như không cười nói.

“Tại hạ tất nhiên không nguyện ý nhận, nhưng ai lại bằng lòng đi lắng nghe lời giải thích của một tên trộm chứ?”, Nhất Chi Mai híp mắt, “Thời gian lâu dần, tại hạ cũng lười giải thích, liền tùy ý bọn hần đi, và lại những người bị sư huynh trộm đều là những kẻ giá áo túi cơm, cũng chẳng có cách gì bắt được tại hạ.

Ba người nhất thời không nói, trong lòng thầm nghĩ: Lười đến trình độ như vậy là cùng, người này cũng coi như trước không có người sánh, sau lại chẳng ai bằng.

Chợt nghe Nhất Chi Mai tiếp tục: “Vốn bọn hần không bắt được tại hạ, tại hạ cũng chẳng để ý đến bọn hần, coi như bình an vô sự. Nhưng sau đó có một bọn thực sự bám riết, đầu như phú hộ giàu nhất Giang Nam gì đó, cũng không biết nghe được từ đâu chuyện tại hạ yêu thích uống rượu, liền tặng một trăm vò Trúc Diệp Thanh cực phẩm, nhắc đến rượu đó, thực thơm ơi là thơm, tại hạ không cẩn thận đã uống sạch trơn... Haizzz, há miệng mắc quai, tại hạ chỉ đành đến chỗ sư huynh trộm về cái gì mà bảo vật gia truyền của phú hộ Giang Nam trả cho người ta...”.

Nói đến đây, Nhất Chi Mai thở dài một tiếng.

“Ai biết, từ sau khi ấy, sư huynh bỗng nhiên bắt đầu thay đổi hần, trộm đủ thứ khắp giang hồ, đắc tội với nhiều người, mà lần nào cũng dùng danh hiệu của tại hạ, hại tại hạ chỉ cần lộ mặt ra một cái là bị nhân sĩ giang hồ truy đuổi, khiến cho tại hạ sút đầu mẻ trán, khổ không kể xiết, cuối cùng chỉ đành tùy tiện chọn một tửu lâu nấu thân. Tại hạ ước định cùng với ông chủ của tửu lâu đó, mỗi tháng sẽ phụ cấp cho tửu lâu ba trăm lượng bạc, chỉ cầu ông chủ tửu lâu chiếu theo lời dặn dò của tại hạ sắp đặt ba cửa ải rượu mà cơ hồ không có ai phá nổi, nếu có người vượt qua được thì sẽ lập tức rời đi, lúc bấy giờ mới miễn cưỡng yên ổn được một thời gian, ngờ đâu...”

Nói đến đây, Nhất Chi Mai ngẩng đầu u ám nhìn ba người một cái, vẻ mặt tràn ngập ảm ức.

Ba người nhìn nhau một cái, nhất thời có chút dở khóc dở cười.

Kim Kiền ngẫm nghĩ một chút, cuối cùng không nhịn được một bụng nghi vấn, hỏi: “Mỗi tháng ba trăm lượng bạc cũng không phải là một con số nhỏ, vì sao trên dưới Lâm Phong lâu kia lại hết như mong sao đuổi cho được các hạ đi vậy?”.

Nhất Chi Mai mặt mũi sầm sầm như nhà có đám: “Những nhân sĩ giang hồ bị sư huynh trộm đồ kia nào chịu ngồi không, ải rượu không vượt được thì xông lên, nào đánh nào phá, nào chém nào giết, ba ngày một trận náo loạn nhỏ, năm ngày một trận náo loạn lớn, hôm nay chém bị thương đầu bếp, ngày mai chém bị thương tiểu nhị. Một tháng ba trăm lượng bạc, đến cả tiền bồi thường đồ đạc bị phá hỏng, tiền phí thuốc thang cho những người bị thương trong tửu lâu cũng còn không đủ... Haizzz, nếu không phải tại hạ vừa thấy tình hình không ổn sớm chuẩn bị, đâu còn có thể sống đến ngày hôm nay... Bấy giờ bị Lâm Phong lâu đuổi ra ngoài, còn không biết sẽ rước lấy những phiền phức gì...”.

Một lam một trắng phía trước đột nhiên dừng lại.

Bạch Ngọc Đường gấp quạt lại, nét cười trở nên lạnh lẽo: “Xem ra phiền phức đã tới rồi.”

Triển Chiêu tay cầm Cự Khuyết, sắc mặt sa sầm, khẽ quay đầu nhìn Kim Kiền một cái, đôi mày liễu mấp míu chặt.

Kim Kiền vội vàng bước lên hai bước tiến sát người Triển Chiêu, vừa ló đầu ra nhìn, nhất thời cả kinh.

Chẳng biết từ bao giờ bốn phía thình lình xuất hiện một toán người mặc đồ đen, tên nào tên nấy bịt mặt lăm lăm đao, mặt mũi đờ đờ sát khí, chỉ có mười mấy người nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy thứ khí thể quyết tâm đến ghê tởm.

Bỗng nghe Nhất Chi Mai một bên lẩm bẩm: “Haizzz... phiền phức, quá phiền phức rồi!”.

Một luồng lửa giận bốc thẳng lên đầu Kim Kiền.

Phiền phức! Phiền phức nhất là tên chủ môn “Đen Đủ Đường” của cái phái “Đen Đùng Hối” nhà người ấy!

137. Q.9 - Chương 7

Trên đường gặp nguy, mạng treo sợi chỉ.

Mặt sắt mặt máu, tương lai khó lường.

Nhìn nhóm người mặc đồ đen mặt đầy sát khí cùng trận thế quỷ dị phía trước, thực chẳng có ý tốt lành gì, đám người Triển Chiêu nhất thời không dám vọng động, chỉ đành lấy bất biến ứng vạn biến, lạnh lùng trầm tĩnh để ứng đối.

Trong một khoảng thời gian, hai bên đối đầu nhau, mắt gườm mắt trên con đường nơi sơn dã, gió mạnh rít gào, đường hoang cát bụi tung bay, bầu không khí căng thẳng cực độ.

Hồi lâu sau, tên cầm đầu đám người áo đen mới ngang ngạnh buông một câu khiêu chiến:

“Đánh cướp!”

Lời ít ý nhiều, thông dụng dễ hiểu, từ ngữ tề chỉnh giàu tính văn học, càng hiếm có hơn là nó lại có bối cảnh lịch sử lâu đời, lĩnh vực sử dụng rộng lớn, mức độ thông dụng cũng cực cao... Quả không hổ là câu nói kinh điển của đám sơn tặc chuyên nghiệp hành nghề vô số lần, thậm chí đến cả bọn thổ phỉ nghiệp dư lẫn những nhân sĩ thỉnh thoảng mới đi đánh cướp của khách nhân qua đường cũng phải “ghi lòng tạc dạ”.

Đánh cướp?!

Kim Kiền há hốc mồm, đôi con ngươi đảo tròn đánh giá thế trận hoa mỹ của ba người bên cạnh:

Đường đường là Tứ phẩm Ngự Miêu đại nhân, môn hạ chính tông của Khai Phong phủ, là khắc tinh của bọn tội phạm khiến cho đông đảo lũ đạo tặc cướp lớn trộm nhỏ nghe danh mà vỡ mật;

Đồng chí Cẩm mao thủ của Hãm Không đảo, là tội phạm bị truy nã vừa mới trộm mất Thượng Phương bảo kiếm vật trấn phủ của Khai Phong phủ;

Đồng chí Nhất Chi Mai, thiên hạ đệ nhất thần trộm, là thần tượng trong giới trộm đạo;

Chớp mắt, Kim Kiền nhìn đám áo đen trước mặt với vẻ thương cảm sâu sắc.

Các đồng chí, thật đúng là có mắt chọn người!

Huynh đệ, hôm nay ra cửa không xem Hoàng lịch rồi!

Đánh cướp?! Chắc chắn, ai cướp ai còn chưa biết à nha!

Nhưng những diễn biến tiếp theo lại hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Kim Kiền.

Đầu tiên là đồng chí Nhất Chi Mai, vừa nghe đến đánh cướp, thì lập tức phát biểu cảm tưởng sâu sắc:

“Đánh cướp? Chỉ cần không phải tìm tại hạ gây phiền phức là tốt rồi...”, giang hồ đệ nhất thần trộm về mặt rất thành thật không lừa dối trẻ giữ giữ áo đen trên người nói, “Trên người tại hạ chẳng có gì đáng giá, mấy vị nếu muốn cướp, cảm phiền hỏi han vị nhân huynh bên cạnh tại hạ, có lẽ sẽ có thu hoạch, không cần phải phí công với tại hạ đâu”.

Hai mắt Kim Kiền mở trừng trừng: Này này, Mối huynh, làm người phải có lòng nhân hậu chứ!

Tiếp theo, lại là con chuột bạch thích uy hiếp nào đấy cảm thán:

“Đánh cướp? Haizzz... Bạch mỗ vốn là một bách tính thiện lương, sao lại gặp chuyện bi thảm nhất trần đời như thế này chứ... Triền đại nhân ngài phải làm chủ cho dân đó!”

Da mặt Kim Kiên bắt đầu co giật: Nhân phẩm của con chuột này có vấn đề, tuyệt đối có vấn đề!

Lại đưa mắt chuyển sang bóng áo lam trắng tắp kia.

Trầm tĩnh như biển, bất động như núi, cơ hồ đối với lời nói của hai vị bên cạnh chẳng chút mảy may để ý.

Kim Kiên không khỏi thấy khó hiểu:

Này này, Tiểu Miêu ơi Tiểu Miêu, ít nhiều cũng phải nói mấy câu gì đó đi chứ, thế mới không làm mất thể diện của Khai Phong phủ chúng ta!

Nghĩ đến đây, Kim Kiên phỉ phỉ vạt áo, thẳng lưng ưỡn ngực, cung kính ôm quyền đưa ra kiến nghị:

“Ôi chao, thì ra là mấy vị huynh đệ ăn cướp, thất kính thất kính! Các vị đại ca đến đây cướp bóc, tiểu đệ vốn nên sửa soạn nghênh đón, chỉ là hầu bao của tiểu đệ khô queo, thực sự không có mặt mũi nào để chiêu đãi các vị đại ca. Các vị đại ca nếu muốn cướp tiền...”

Kim Kiên liếc Nhất Chi Mai một cái, “Thấy y phục trên người của vị nhân huynh kia không, lột hết ra đem đến hiệu cầm đồ cầm chết, ít nhất cũng phải cầm được mười lăm, mười sáu lượng đó! Mấy vị đại ca nếu muốn cướp sắc...”

Kim Kiên lại dòm Bạch Ngọc Đường, “Tuy vị này thân là nam tử, nhưng chư vị hãy mở to mắt mà quan sát cho rõ, dung mạo như thế này, nói khuynh quốc khuynh thành cũng không quá... Mấy vị đại ca không cần phải nể mặt tiểu đệ đâu, cũng đừng khách khí, kính xin hãy thu lấy đi!”

Hai bóng người một trắng một đen nhất thời lão đảo.

Bóng lưng trắng tắp của Triền Chiêu cơ hồ cũng run lên.

Đám áo đen hơi sừng sốt, lát sau, mới ngang ngạnh phun ra một câu: “Cướp mạng!”

“Ồ, thì ra là mấy vị muốn cướp... hả?!” Kim Kiên kinh ngạc hô lên một tiếng, còn chưa có cảm nhận gì thì trước mắt bỗng hoa lên, không biết tự lúc nào nàng đã bị ba người vây chặt ở giữa.

Đám áo đen hướng thẳng đến bốn người chém giết, lao nhanh như tên bay, vô thanh vô tức, tựa như ma quỷ.

Cự Khuyết, Họa Ảnh keng một cái rút ra khỏi vỏ, hàn quang vút qua, hai thân ảnh một lam một trắng xoay nhanh như gió.

Cự Khuyết thâm trầm như biển, Họa Ảnh vun vút như điện, hai thanh bảo kiếm một trắng ửng vàng, một mạnh mẽ nhanh nhẹn lúc này lại trở nên ăn ý khó tả, công thủ tương hỗ, kiếm chiêu linh hoạt dứt khoát, kiếm quang quét ra, đám áo đen đều ngã xuống.

Tay Nhất Chi Mai lướt qua bên hông rút ra một cây nhuyễn tiên^[1] màu xanh, chẳng qua trong lúc hai người Triền, Bạch công kích bận rộn thì Nhất Chi Mai cũng chỉ lơ dờ vung tay, ấy vậy mà nhuyễn tiên kia lại hệt như con rắn màu xanh say rượu, uốn éo uốn éo quấn lấy kẻ áo đen, rất nhẹ nhàng thoải mái, mềm đẹp mắt, nhưng vừa vịn quần trên cổ kẻ áo đen, kéo hẳn ngã ra đất.

[1] Nhuyễn tiên: Là tên một loại binh khí thời cổ gồm nhiều khúc ngắn nối lại với nhau.

Kim Kiên được ba người vây quanh ở chính giữa, cảm thấy hoa cả mắt, bóng sáng vun vút ra tứ phía, chỉ giây lát, đám áo đen đều bị đánh ngã nằm rạp xuống đất, không thể động cựa.

“Thật sự là... chẳng chút hồi hộp gì...”, nhìn đám áo đen nằm ngổn ngang trên đất, Kim Kiên không khỏi chặc lưỡi.

Lại nhìn ba người bên cạnh, Nhất Chi Mai đem nhuyễn tiên quấn lại bên hông, lưỡi biếng ngáp một cái, Bạch Ngọc Đường thu lại Họa Ảnh, nhượng chân mày lên vẽ mặt nhàm chán, còn Triền Chiêu...

Kim Kiên không khỏi sừng sốt.

Chỉ thấy Triển Chiêu chẳng những không tra Cự Khuyết vào vỏ, ngược lại tư thế càng như cánh cung, nhìn chăm chăm vào đám áo đen ngã trên đất, vẻ mặt ngưng trọng.

Hả?

Chẳng lẽ trên mặt đám người này còn xuất hiện ngân phiếu?

Hai người còn lại cũng phát hiện Triển Chiêu có điểm bất ổn, không khỏi cảm thấy khó hiểu.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, cười đùa: “Lẽ nào Miêu đại nhân ở trong phủ quan lâu rồi, đến cả mấy tình huống vặt vãnh cỡ này trên giang hồ cũng thấy sợ hãi?”.

Nhất Chi Mai nhìn đám người áo đen trên đất, đôi mắt phượng nheo lại, xoa cằm nói: “Chẳng lẽ trên người đám đó có giấu trân bảo tuyệt thế?”.

Đôi mày lười mác của Triển Chiêu cau chặt, nhưng lại thốt ra một câu khiến mọi người kinh ngạc: “Chạy!”.

“Chạy?”, Kim Kiền không hiểu, “Triển đại nhân...”.

Lời còn chưa nói hết, chỉ thấy cổ bị thít chặt, bản thân đã bị Triển Chiêu túm lại, chạy nhanh về phía ngược lại với đám áo đen ngã xuống kia.

“Bạch huynh, Mai huynh, chạy mau!”, Triển Chiêu gấp giọng hét lên.

“Xú miêu, người chạy loạn cái gì đó?!” , Bạch Ngọc Đường đuổi theo.

“Chẳng lẽ đường đường là Nam hiệp Triển Chiêu cũng nợ tiền người ta”, Nhất Chi Mai theo sát phía sau lăm lăm.

Nhưng hai người còn chưa lâu bầu được mấy câu, bỗng nghe được phía sau lưng vang lên một tràng âm thanh quỷ dị, bèn quay đầu lại nhìn, không khỏi kinh hoàng thất sắc.

Chỉ thấy đám áo đen vốn nằm ngắc ngoải không bò dậy nổi trên đất hết như lò xo thành linh bật dậy, xông thẳng về phía bốn người họ, thân pháp còn nhanh hơn trước gấp mấy lần.

Phải biết đám người Triển Chiêu khi đối phó mới bọn áo đen, mặc dù chưa đến mức lấy tính mạng, nhưng hạ thủ cũng tuyệt không lưu tình, những tên áo đen này coi như không chết, thì cũng nằm trên giường mười ngày nửa tháng mới có thể cử động được. Nhưng nay chỉ trong giây lát, đám người đó đã khôi phục tri giác, hơn nữa công lực hình như còn tăng thêm mấy lần, sao không khiến người ta kinh hãi cho được.

Hai người Bạch, Mai bước chân vào giang hồ đã nhiều năm, nhưng cũng chưa từng thấy sự việc quỷ dị như vậy, không dám khinh địch, chỉ có thể theo bản năng mà chạy điên cuồng cùng Triển Chiêu.

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai khinh công đã thuộc hạng tuyệt đỉnh, đôi mắt khắp giang hồ e là khó có đối thủ, nhưng nay, mấy người họ đã dốc toàn lực, lại không có cách nào thoát khỏi sự truy đuổi của đám áo đen phía sau, chỉ có thể mở to mắt nhìn khoảng cách giữa hai bên càng ngày càng gần.

Đột nhiên, có mấy tên áo đen tung người lên trước, vèo vèo vèo xẹt qua đầu bốn người họ, đáp trước mặt, cản đường.

Bốn người lập tức khựng lại.

Đám áo đen vây chặt bốn người họ so với lúc trước thì như biến thành người khác, sát khí kinh khủng hơn rất nhiều, hai con mắt lộ ra ngoài khuôn mặt bịt vải đen như nhuộm máu, đỏ rực ghê người, khiến cho ai thấy cũng phải rợn tóc gáy.

Nói thì chậm mà diễn biến lại nhanh, ba người Triển, Bạch, Mai xoay người một cái, lập tức bảo vệ chặt chẽ Kim Kiền ở giữa, Cự Khuyết, Họa Ảnh, nhuyển tiên đồng thời công kích, hàn quang lướt qua mắt. Bóng người nhún xuống tạo đà rồi tung lên không, trong nháy mắt sát khí tăng vọt. Chiêu thức của ba người lúc này đã không còn nhẹ nhàng đẹp mắt như vừa rồi, chiêu chiêu tàn nhẫn, mũi kiếm vút qua, máu thịt tung tóe, nhuyển tiên quần lấy, xương thịt nhầy nhụa.

Nhưng đám áo đen này lại đến cả rên rĩ một tiếng cũng không có, hết như chẳng biết sợ hãi, hoảng loạn là gì, vô tri vô giác, không đau không đớn, tên nào tên nấy mắt đỏ ngầu, giống như lũ dã thú bị mất đi lý trí, chỉ biết vung đao xông lên trước.

Cho dù Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường võ công tái thế, kiếm pháp siêu quần, Nhất Chi Mai khinh công tinh diệu, nhuyễn tiên sắc bén, nhưng vẫn không cách nào đẩy lùi được đám áo đen lấy nửa phần. Chỉ qua mười mấy hiệp, bốn người liền biến sắc, mồ hôi lạnh túa ra nhễ nhại.

Gió nổi lên, bụi cát tung bay, không gian ngập tràn vẻ tiêu điều xơ xác.

Kim Kiền kinh hoàng trừng mắt nhìn tình hình chiến đấu phía trước, chỉ thấy chân nhũn ra, hai mắt hoa lên.

Phía bên trái, Nhất Chi Mai liên tiếp lùi về phía sau, nhưng lại không cách nào thoát được chiêu thức của kẻ áo đen, chiếc áo đen bằng gấm đã bị chém rách bươm, máu đỏ mơ hồ thấm ra.

Phía bên phải, Bạch Ngọc Đường kiếm chiêu đã mất đi vẻ tiêu sái, lại tăng thêm phần tàn nhẫn, chiếc áo trắng xưa nay vốn không dính một hạt bụi cũng đã nhuốm màu máu.

Phía trước, Triển Chiêu đảo công thành thủ, vết thương cũ sau lưng đã rớm rớm chảy ra tia máu.

Đột nhiên, bên phải vang lên một tiếng rền rĩ, nửa cái đầu người máu chảy như suối bay thẳng ra ngoài, là Bạch Ngọc Đường tàn độc hạ sát thủ, chém đôi đầu một tên áo đen.

Sau đó, trước mắt mọi người xuất hiện một cảnh tượng kinh khủng ngay cả nằm mơ cũng không thể tưởng tượng được.

Tên áo đen phút trước bị chém đôi đầu vốn phải tắt thở mà chết, nhưng lúc này lại vẫn có thể mang nửa cái đầu bị máu tươi nhuộm đỏ vung đao xông lên phía trước, động tác lẫn tốc độ so với trước chẳng mấy may khác lạ.

Bốn người cả kinh trợn trừng mắt, thần trí ngưng trệ, không khỏi lùi lại mấy bước.

Đột nhiên, bỗng nghe bịch một cái, Kim Kiền ngã ngồi ra đất, miệng phát ra một tiếng thét cao vút:

“Xác, xác, xác sống[2] á á!!!”

[2] Bản gốc là “Sinh hóa nguy cơ” hay tiếng Anh là Resident Evil. Đây là một series phim kinh dị khoa học viễn tưởng nổi tiếng của Mỹ, trong phim một loại virus T xuất hiện và lây lan, những ai bị nhiễm virus sẽ biến thành zombie (xác sống), đi lang thang và tấn công hòng biến những người khác cũng thành zombie.

Ba người kia đột ngột hoàn hồn, liền vội vàng giơ binh khí lên nghênh tiếp.

Triển Chiêu bị tiếng thét lớn của Kim Kiền thu hút sự chú ý, liền nhìn lại, khóe mắt thoáng thấy Kim Kiền, nhất thời biến sắc, vội vàng hô lớn: “Bạch huynh, Mai huynh, bé khí!”.

Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai cả kinh, cũng chẳng quản nhiều, vội ngưng thần bé khí theo lời Triển Chiêu.

Cái túi bay vọt qua đầu ba người, hướng thẳng vào đám áo đen.

Mọi người chỉ cảm thấy cái túi đó bay lướt một vòng cung đẹp mắt lại phiêu dật, thậm chí còn nhìn thấy rất rõ có mười mấy viên được hoàn chỉnh văng ra từ trong túi, từ từ rơi xuống đất.

Oành!!!

Một luồng khói đen âm âm cuộn lên, khói đặc ùn ùn bao trùm bốn phía, trước mắt một mảnh đen kịt, tối tăm mù mịt.

Ba người Triển, Bạch, Mai tuy rằng nín thở, không thể ngửi được mùi của luồng khói đen này, nhưng chỉ dựa vào cảm giác ngâm ngấm đau rát của hai mắt cũng có thể đoán được mùi của đám khói bụi này ắt hẳn phải kinh hồn bạt vía.

Đợi đến khi khói đặc dần dần tan đi, tầm mắt mọi người mới từ từ trở nên rõ ràng, thì lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngây người.

Đám người áo đen chỉ biết vung đao chém giết như dã thú vừa rồi tựa như trúng phép thuật định thân, cứng ngắc đứng nguyên tại chỗ, hai mắt mở to trừng trừng, toàn thân co quắp, mà đôi mắt vốn đỏ ngầu giờ đây đã trở lại màu đen bình thường.

Ba người hít vào thở ra bình ổn lại hô hấp, mồ hôi mỏng đầy mặt, cứ ngỡ người đứng nguyên tại chỗ, các dây thần kinh toàn thân căng lên không dám lơ lửng nửa phần, binh khí trong tay vẫn tán phát sát khí mãnh liệt như cũ.

Nhưng đợi một lúc lâu, đám người áo đen kia vẫn cứng ngắc thẳng đơ nguyên tại chỗ, chẳng mảy may nhúc nhích, không một tiếng động, âm thanh.

Ngược lại một âm thanh run rẩy mơ hồ truyền vào tai ba người.

“Phấn cương thi, Khói mê hồn, Đạn hơi độc, Động kinh tán... không được không được, xác sống phải dùng cây thập tự giá, nước thánh, tội, Chúa Jesus, không đúng không đúng, nên dùng súng ngắn, lựu đạn thì an toàn hơn... không ổn không ổn, phải dùng tên lửa đạn đạo, bom nguyên tử, Hằng Nga số Một, Thần Châu số Bảy...”

Quay đầu lại nhìn, thì thấy Kim Kiên cuộn tròn như con tằm thành một cục, nước mũi chảy ròng ròng, mồ hôi mồ kê nhễ nhại, đang lòi từ trong túi ra nào chai nào lọ.

Bầu không khí căng thẳng tức thì bị đánh cho tan tác.

Bạch Ngọc Đường dụi dụi đôi mắt hoa đào, lại chớp chớp vài cái, cuối cùng thì nhướng mày liếc nhìn Triển Chiêu.

Nhất Chi Mai mở tròn đôi mắt phượng, hết nhìn đám áo đen trước mặt lại nhìn sang Kim Kiên, cuối cùng thì ngó Triển Chiêu, trầm mặc.

Triển Chiêu quét mắt nhìn đám áo đen một lượt, lại nhìn sang Bạch Ngọc Đường và Nhất Chi Mai, rồi liếc về phía Kim Kiên, vẻ mặt bốn phần như ngọc nhiên, ba phần như cười khở, ba phần lại như bất đắc dĩ, cất bước đến bên cạnh Kim Kiên: “Kim hiệu úy...”

Chẳng ngờ Kim Kiên nghe thấy giọng Triển Chiêu lại đột ngột bật thẳng người lên, túm lấy Triển Chiêu thuận thế đẩy về phía trước một cái, còn bản thân mình thì vòng qua phía sau Triển Chiêu cong người lại, miệng hô lớn: “Lâm, binh, đấu, giả, giai, trận, liệt, tại, tiền, hãy xem Ngự Miêu của ta đây, ác linh mau lui lại tan biến đi!”

Im lặng...

Vô cùng im ắng...

Triển Chiêu chờ người, Bạch, Mai thì kinh ngạc.

Kim Kiên thập thò ló đầu ra từ sau lưng Triển Chiêu, lúc này mới nhìn rõ đám người áo đen vốn dĩ đã sớm mất khả năng tấn công, liền thở phào một cái, lau mồ hôi lạnh trên trán lẩm bẩm: “Ngự Miêu không hổ là Ngự Miêu, đúng là vật thiết yếu để mang theo làm bùa hộ mệnh và trấn trạch trừ tà”.

Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai đầu tiên là ngẩn ra, sau đó bả vai hai người bắt đầu rung rung một cách khả nghi.

Trên trán Triển Chiêu nhảy ra một sợi gân xanh:

“Kim hiệu úy!”

“Có, có thuộc hạ!”, Kim Kiên hoảng hốt hoàn hồn, lúc này mới ý thức được bản thân trong lúc vô ý đã nói ra hết suy nghĩ trong lòng, nhất thời mồ hôi lạnh đầy đầu, người thì run như cây sậy.

Đôi con ngươi đen nhánh nhìn chằm chằm bóng hình gầy yếu trước mắt đang run lên không ngừng, hồi lâu sau, một tiếng thở dài phát ra từ Triển Chiêu.

“May nhờ có bột thuốc của Kim hiệu úy giải vây, Triển mỗ xin đa tạ.”

“Triển, Triển đại nhân vì sao lại nói, nói những lời ấy, đó là bổn, bổn phận của thuộc hạ, không, không đáng nhắc đến... Lòng kính ngưỡng của thuộc hạ đối với đại nhân cuộn cuộn như nước sông...”, người nào đó hiển nhiên là nói năng có chút lộn xộn.

Bạch Ngọc Đường đỡ trán nói: “Các người còn muốn tăng bốc nhau bao lâu nữa đây, nơi này không tiện ở lâu...”.

Đột nhiên, Bạch Ngọc Đường thành linh im bật, mục quang sắc bén bắn lên ngọn cây bên đường.

Triển Chiêu, Nhất Chi Mai cũng cùng một động tác.

Kim Kiền thuận theo ánh mắt ba người, từ từ ngược lên, liền cả kinh.

Chỉ thấy trên ngọn cây có một người im lìm đứng đó, toàn thân vận đồ đen, đeo mặt nạ bằng sắt, thân thể lạng lắt như đá tảng, chính là thiếu niên đeo mặt nạ sắt xuất hiện ở Hãm Không đảo lúc trước.

“Là người!”, Bạch Ngọc Đường quát lên một tiếng.

Thân hình của Triển Chiêu cứng lại, đôi mắt phượng của Nhất Chi Mai cũng trở nên lạnh lùng.

Thiếu niên lạnh lùng quét mắt nhìn Kim Kiền một cái, hơi nghiêng đầu: “Có giải được, người?”.

Kim Kiền chỉ cảm thấy ánh mắt thiếu niên nọ như lưỡi dao băng quét qua tế bào toàn thân, nhất thời run lên một cái.

“Giải được gì?”, Triển Chiêu bước lên một bước dài che trước mặt Kim Kiền, chắn ngang tầm mắt thiếu niên nọ, lạnh lùng hỏi.

Thiếu niên kia ngưng một chút, ánh mắt bắn về phía Triển Chiêu: “Lần thứ hai, không bị thương. Người, vận may, thực lực?”.

Triển Chiêu sa sầm mặt: “Các hạ ba phen bốn lượt tìm Triển mỗ gây phiền phức, rốt cuộc là muốn thế nào?!”.

Thiếu niên không đáp, lạng lắt quét mắt nhìn đám áo đen trên đất một vòng, lại rút từ bên hông ra một cây tiêu bằng ngọc màu xanh lục bích, đưa lên môi thổi.

Tiếng tiêu bén nhọn chói tai, tựa như tiếng quỷ khóc côi u minh, khiến người ta phải thót tim.

Tiếng tiêu còn chưa dứt xung quanh đã vang lên vô số âm thanh quỷ dị, bọn Triển Chiêu vừa đảo mắt nhìn liền kinh sợ.

Đám áo đen xung quanh hai mắt lại biến thành sắc máu, cơ thịt trên người hết như những con giun nhưng nhúc nhích giữa.

Ba người lập tức lùi lại một bước, ngưng thần tĩnh khí, chuẩn bị đại chiến một trận.

Chẳng ngờ thiếu niên kia lại đột ngột buông ra một câu với âm điệu đều đều, “Đi”, mũi chân điểm một cái, thân hình từ ngọn cây đã bay cao mấy trượng, gấp rút bỏ đi.

Nguồn ebook: s:// .luv-ebook.com

Mà đám áo đen cũng đồng thời chạy nhanh như bay, ngay cả tên áo đen chỉ còn lại nửa cái đầu cũng rời đi, động tác nhanh nhẹn, tề chỉnh đều đặn, chỉ trong giây lát đã không còn bóng dáng, bỏ lại bốn người ngẩn ngơ tại chỗ, đưa mắt nhìn nhau.

Hồi lâu sau, Nhất Chi Mai mới thốt lên một câu: “Có đuổi theo không?”.

Triển Chiêu nhíu mày: “Những kẻ này hành tung quỷ dị...”.

Bạch Ngọc Đường nheo mắt: “Lại lịch bất minh...”.

Hai người dị khẩu đồng thanh: “Không thể vọng động”.

Nhất Chi Mai có chút kinh ngạc: “Trên giang hồ đều nói Miêu Thử xưa nay không hợp, nay thấy hai vị tựa hồ rất ăn ý...”.

Bạch Ngọc Đường lập tức nhảy dựng lên hét như con chuột bị đốt đuôi: “Ai ăn ý với con mèo thối đó, người đừng có ăn nói lung tung!”, nói được nửa câu, lại như nhớ ra điều gì đó, sắc mặt sa sầm, nghiêm nghị nói, “Tiểu Miêu, lẽ nào vết thương trên người người trước đó cũng là...”.

Đôi mắt sáng của Triển Chiêu thoáng tối lại, gật gật đầu: “Trên đường đi đến Hãm Không đảo Triển mỗ từng bị phục kích, những kẻ mai phục đó và đám người áo đen này có chút giống nhau...”.

Nhất Chi Mai kinh ngạc kêu lên: “Nam hiệp từng gặp bọn chúng?!", đôi mắt phượng lại đảo trên người Triển Chiêu một phen, nói tiếp, “Nam hiệp có thể an toàn thoát lui? Giang hồ truyền rằng Nam hiệp Triển Chiêu võ công cái thế, tại hạ vốn vẫn cho rằng chẳng qua là lời đồn đãi phóng đại mà thôi, bây giờ thì tin thật rồi!”.

Bạch Ngọc Đường trừng mắt lườm Nhất Chi Mai một cái: “Hắn mà cũng gọi là an toàn thoát lui? Thiếu chút nữa thì bị bọn chúng chặt thành một đồng xương hầm canh rồi”.

“Đồng, đồng xương?!", Nhất Chi Mai hơi biến sắc.

Triển Chiêu lộ ra nét cười khổ: “Đám sát thủ Triển mỗ đã gặp không giống đám người hôm nay, bọn chúng không có hai mắt đỏ ngầu, công lực, tốc độ cũng kém hơn nhiều, cho dù vậy, từ khi Triển mỗ bước chân vào giang hồ tới nay cũng chưa từng gặp phải đối thủ khó đối phó như thế, Triển mỗ cơ hồ phải dốc toàn lực mới miễn cưỡng có thể chạy thoát”.

“Khó đối phó?”, sắc mặt Bạch Ngọc Đường sa sầm, “Đâu chỉ là khó đối phó? Những kẻ này căn bản không phải người!”.

Nét kinh hãi trên khuôn mặt vẫn còn, Nhất Chi Mai gật đầu nói, “Mất nửa cái đầu mà vẫn còn có thể chém người được, thực là... không phải người!”.

Dứt lời, ba người nhìn nhau một cái, rơi vào trầm mặc.

“Tiểu Miêu, lai lịch những kẻ này, người có manh mối gì không?”

Triển Chiêu lắc đầu.

“Nam hiệp, người có từng đắc tội với quái nhân nào không?”

Triển Chiêu tiếp tục lắc đầu.

Ba người lại chìm trong trầm mặc.

“Triển đại nhân!", một cái đầu người nhô ra ghé sát lại.

Ba người giật mình, đồng thời rũ mi mắt nhìn xuống cái đầu đột ngột xuất hiện kia.

Chỉ thấy Kim Kiền sắc mặt trắng bệch, đôi mắt nhỏ vì lo lắng sợ hãi đã híp thành hai đường chỉ mỏng.

“Lẽ nào trước đó đại nhân lệnh thuộc hạ trở về Khai Phong, chính là để đề phòng lúc bị mấy tên người không ra người, quỷ không ra quỷ đó tấn công, cũng không làm vướng chân vướng tay đại nhân?”

Thân hình thoáng khựng lại, Triển Chiêu chậm chậm gật đầu.

“Thuộc hạ đã phụ sự lo lắng, nỗi khổ tâm của đại nhân, thuộc hạ, thuộc hạ... thật hổ thẹn với đại nhân...”, nhất thời hai mắt Kim Kiền rưng rưng những lệ, còn lòng nằng nặng cảm khái ngàn vạn lần:

Hu hu, anh, cái đồ động vật họ mèo “lưỡi không xương nhiều đường lắt léo” kia, nếu anh sớm nói sự thật ra, tôi cho dù trở về có bị cái lão Công Tôn Trúc Tử đuổi việc, cũng sẽ không ở lại mà tham gia vào phân cảnh phim kinh dị này đâu!!!

Bạch Ngọc Đường lại khẽ thở dài một cái, khéo miệng nhướn lên: “May mà Tiểu Kim không nghe lời xú miêu trở về Khai Phong phủ, bằng không hôm nay mấy người chúng ta đã lành ít dữ nhiều rồi”.

Nhất Chi Mai cũng vội gật đầu phụ họa: “Dược đạn của Kim huynh thật linh diệu thần kỳ!”.

“Kim hiệu úy”, Triển Chiêu cũng nhìn Kim Kiền, nghiêm mặt, “Vừa rồi người ném ra những loại dược đạn nào?”.

Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai cũng đồng loạt đắm đắm nhìn Kim Kiên với vẻ mặt chờ đợi.

“Cái này...”, Kim Kiên cười khan hai tiếng, bắt đầu đếm ngón tay, “Phấn cương thi, Thanh độc hoàn, Phấn ngứa... hình như còn mấy viên Mỹ nhan hoàn... còn có mấy viên thuốc được liệu trộm từ, khụ, là mượn từ chỗ của Công Tôn tiên sinh... mới rồi thuộc hạ lại hoảng sợ quá độ, cho nên... ờ thì...”

“Cho nên?”, Nhất Chi Mai nheo mắt.

“Thì sao?”, Bạch Ngọc Đường nhướn mày.

“Kim Kiên!”, Triển Chiêu nhú mày.

Kim Kiên nặn ra vẻ mặt tươi cười nịnh bợ: “Thuộc, thuộc hạ không nhớ nữa...”.

Ba người cùng ngẩn ra, rồi trầm mặc không nói.

Hồi lâu sau, Nhất Chi Mai mới quay đầu hướng về phía Triển Chiêu ôm quyền, lại quay người đi lên trước, vừa đi vừa lẩm bẩm, “Hoàng lịch có ghi, hôm nay không thích hợp đề xuất hành, quả nhiên, quả nhiên...”.

Bạch Ngọc Đường vỗ phách một cái mở quạt ra, thông thả đi theo sau Nhất Chi Mai: “Người của Khai Phong phủ, quả nhiên thâm tàng bất lộ, không giống bình thường”.

Kim Kiên cười khan hai tiếng, vội vã cất bước đi theo Bạch Ngọc Đường: “Triển đại nhân, sắc trời không còn sớm nữa, không còn sớm nữa”.

Triển Chiêu nhìn bóng lưng Kim Kiên, khe khẽ thở dài, đôi mày liễu mác hơi chau lại rồi cũng nhấc chân đi về phía trước.

Mây nhẹ trời đêm bao đã cảnh, gió mát khí lành lướt cỏ cây, bốn bóng người nối tiếp nhau mà đi, bốn vạt áo bốn màu phát phơ múa lượn, toả sáng trong đêm đầu hạ chốn ngoại ô, thực hài hòa.

Cho đến khi một âm thanh không hài hòa vang lên.

“Triển đại nhân, vết thương trên lưng ngài toác ra rồi, chi bằng để thuộc hạ thay thuốc cho đại nhân, có được không?”.

“...”

“Ha ha, Tiểu Miêu, Tiểu Kim nói đúng đấy!”

“Kim huynh, đây là loại thuốc trị thương nào vậy, vì sao lại thơm nức mũi thế... Mà hương thơm này sao lại quen thuộc đến vậy?”

“...”

“Nam hiệp, người rút kiếm ra làm gì?!”

“Xú miêu, cứ việc tới đi, Bạch ngũ gia sợ người chặc?!”

“Triển, Triển đại nhân, vẫn nên thoa thuốc trước...”

“Kim Kiên, nếu người còn tiến thêm một bước, Triển mỗ sẽ tước bổng lộc của người!”

“Triển đại nhân vì sao lại nói ra những lời như vậy, lòng kính ngưỡng của thuộc hạ đối với đại nhân dạt dào như nước sông chảy mãi...”

“Tiểu miêu, trị thương không được để chậm trễ nửa phần đầu đó!”

“Bạch Ngọc Đường, người bỏ ngay thuốc xuống cho ta!”

Giọng nói sang sảng mang theo nội lực thâm hậu vang lên, dọa cho lũ chim hai bên đường trong rừng bay nháo nhác hết lên.

Trên ngọn cây bách trong rừng, một thiếu niên đeo mặt nạ sắt đứng đó, y phục toàn thân một màu đen sì khe phất phơ lay động theo ngọn cây, con người vô hỷ vô nộ, vô cảm vô tình đang nhìn chăm chăm vào bốn cái bóng trên đường.

Đột nhiên, một trận kinh phong quét đến, cành cây lay động rì rào trong gió, đến khi trận gió thổi qua, trên ngọn cây đã sớm không còn ai, bóng hình thiếu niên nọ tựa hồ như bị gió thổi tan biến, chẳng còn dấu vết.

138. Q.9 - Chương 8

Gặp Bách Hoa bảo kiếm không rõ tung tích.

Kim hiệu úy phát huy kinh thiên động địa.

Bên bờ vương dấu lục bình,

Cánh đào thắm sắc ấp ôm gác lâu.

Liều xanh lấp ló hành lang,

Lầu son ngói biếc ánh nền trời sao.

Trong sắc đêm đặc quánh, bốn bóng người một lam, một trắng, một đen, một xám, nằm bò trên nóc tòa nhà cao nhất trong đại viện, xếp thành ngay ngắn, tư thế tề chỉnh thống nhất.

Trong bóng đêm, một thân áo trắng của Bạch Ngọc Đường sáng chói, nom ngựa mất hết như vẻ tươi cười trên khuôn mặt tuần tú của chủ nhân nó: “Môi huynh, xem ra vị sư huynh này của người khả năng lẫn lộn cao cường hơn người nhiều”.

Kim Kiền bên cạnh cũng gật đầu biểu thị tán đồng: “Môi huynh, vị sư huynh này của người còn kiêu cách hơn nhiều so với chưởng môn phái Môi môn người đó!”.

Hãy xem nơi ở của sư huynh Nhất Chi Mai, nào lầu các, nào hòn giả sơn, rồi hồ nước trong sân viện, cầu đá, liễu rủ, trăm hoa khoe nở... thật là cái gì cũng không thiếu, tất cả đều là tinh phẩm, tài sản như thế này mà đặt trong thời hiện đại thì ít nhất cũng là tỷ phú, giàu nhất một tỉnh.

Nhất Chi Mai lười biếng nói: “Vậy thì sao? Tài sản của sư huynh nhiều, tất nhiên lại càng lảm phiền não, làm sao có thể thanh nhân tự do tự tại như tại hạ được”.

“Phiền não? Phiền não gì?”, Kim Kiền khó hiểu, nghĩ bụng: Nếu mình mà có một ngôi biệt thự xa hoa như thế này, đừng nói là phiền não, sợ là đến cả lúc ngủ cũng có thể tỉnh giấc vì sướng quá.

Nhất Chi Mai nghe vậy cười biếng nhác, làm bật lên vẻ sáng rực như sao trong đôi mắt vốn lúc nào cũng mơ màng ngái ngủ kia.

Da đầu Kim Kiền ngứa râm ran, lập tức giác ngộ.

Bạch Ngọc Đường cười hì hì nói: “E rằng chủ yếu là phiền não vì vị sư đệ người hay đến ‘viếng thăm’ chứ gì!”.

“Bạch huynh khen nhầm rồi”, Nhất Chi Mai lại trưng ra dáng vẻ ngái ngủ.

“Mai huynh”, Triển Chiêu bên cạnh trầm giọng hỏi, “Nếu sư huynh của huynh trộm Thượng Phương bảo kiếm, vậy thì bảo kiếm được cất giấu ở đâu?”.

Nhất Chi Mai cười biếng nhác: “Tất nhiên là trong Tàng bảo khố của sư huynh rồi”.

“Tàng bảo khố!”, lỗ tai Kim Kiền dựng thẳng, đột nhiên bật người lên phía trước, một tay túm chặt lấy cổ áo Nhất Chi Mai, đôi mắt nhỏ mở tròn, con ngươi phát ra ánh sáng xanh lè u ám hết như mắt sói hoang, chớp mũi cơ hồ dính lên đầu mũi Nhất Chi Mai, “Ồ chỗ nào?”.

Nhất Chi Mai nhất thời không đề phòng, bị Kim Kiền túm chặt, cổ áo thít lại, hô hấp khó khăn, lại bị cặp mắt xanh lè soi rọi toàn thân, liền cảm thấy sống lưng lạnh toát từng cơn, ngực bị chèn ép, cả khuôn mặt đỏ bừng lên vì hít thở không thông thuận.

“Kim, Kim huynh, khụ khụ...”

“Kim Kiên!”, Triển Chiêu trầm giọng quát một tiếng, đưa tay túm lấy Kim Kiên trở lại, không vui lườm Kim Kiên một cái, Kim Kiên liền giật mình, ánh sáng xanh lè trong mắt dịu đi không ít.

“Mai huynh”, Triển Chiêu sắc mặt hòa hoãn nói với Nhất Chi Mai, “Chẳng hay Mai huynh có biết bảo khổ kia nằm ở đâu không?”.

“Khụ, khụ khụ, biết, biết...”, Nhất Chi Mai thoát khỏi ma chướng của Kim Kiên, hít sâu mấy luồng không khí trong lành, đôi mắt phượng nhìn Triển Chiêu lộ ra vẻ cảm kích của người vừa mới trở về từ “hiểm cảnh”.

“Vây xin Mai huynh hãy dẫn đường.”

“Mời, mời...”, Nhất Chi Mai vội chấp tay, điểm mũi chân, tựa như chuồn chuồn lướt nước bay vút khỏi nóc nhà. Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Kim Kiên theo sát phía sau.

Dưới ánh trăng vàng vạc, bóng bốn người lao vút trong không trung, tay áo tung bay, dáng người tao nhã uyển chuyển tựa như tiên nhân giáng phàm.

Nhất Chi Mai quen thuộc đường đi lối lại, dẫn đầu ba người không nhanh không chậm tiến về phía trước, tuyến đường này lại vừa vặn có thể tránh được hộ vệ trong viện, khiến cho mấy người không khỏi thán cảm thán:

Xem ra vị Mai huynh này quả nhiên là khách quen nơi đây.

Sau khi mấy người họ đáp xuống, tất cả liền đi đến trước một dãy nhà cỏ.

“Chính là nơi này”, Nhất Chi Mai dừng lại nói.

Hả?!

Ba người kia nghen hòng trần trối nhìn chằm chằm mấy gian nhà cỏ trước mắt, trong không gian phẳng phát một thứ mùi đặc biệt, khuôn mặt tràn ngập vẻ không tin.

“Nơi này?!”, Kim Kiên bịt mũi thì thầm hỏi, “Môi huynh, người có nhầm không đấy?”.

“Chính là nơi này”, Nhất Chi Mai vẻ mặt chắc nịch.

Bạch Ngọc Đường dùng quạt che mũi, đánh giá dãy nhà cỏ này một lượt, mặt hơi biến sắc: “Môi huynh... không phải Bạch ngũ gia ta không tin người... chỉ là gian nhà cỏ này... nhìn sao cũng giống...”.

“Nhà xí!”, Nhất Chi Mai gật gật đầu, khuôn mặt lười nhác ánh lên vẻ nghiêm trang.

“...”, Bạch Ngọc Đường quay đầu đi, cây quạt trong tay phành phạch thổi gió.

“Chẳng trách cái mùi lại... khụ khụ... ‘ấn tượng’ đến như vậy...”, Kim Kiên một tay bịt mũi, tay kia mò trong người một lúc lâu, đột nhiên biến sắc, thậm chí không hay rồi.

Hu hu... hình như mấy loại phấn thơm, Mỹ nhân đan gì đó đều ném đi lúc bị đám xác sống kia tấn công rồi...

Bỗng nghe Nhất Chi Mai tiếp tục nói: “Sư huynh vì chuyện cất giấu bảo vật mà hao tâm tổn trí, hết giấu từ thư phòng đến phòng ngủ, rồi từ phòng ngủ chuyển sang hoa viên, lại từ hoa viên dời đến nhà xí...”, nói đến đây, khuôn mặt Nhất Chi Mai hiện lên ý cười nhàn nhạt, hai mắt dưới ánh trăng vàng vạc phát sáng, “đáng tiếc lần nào cũng đều bị tại hạ tìm ra...”.

Từ thư phòng đuổi ra đến phòng ngủ, từ phòng ngủ chạy tới hoa viên, lại từ hoa viên chui vào nhà xí...

Kim Kiên rung mình run rẩy.

Thật ứng với câu tục ngữ: Không sợ bị trộm lấy mất, chỉ sợ trộm nhớ thương, đặc biệt là bị thiên hạ đệ nhất thần trộm nhớ nhung. Ngay cả nhà xí của mình mà cũng bị người ta đục khoét, chắc hẳn vị sư huynh đại nhân kia đã bị Nhất Chi Mai giày vò đến khổ rồi.

Bạch Ngọc Đường ở bên cạnh kính phục nói: “Có thể chịu đựng mùi hôi thối thế này để trộm đồ, thực là người có khả năng phi thường”.

“Hồi thối thế này, Mai huynh lại chẳng nao núng chút nào, mặt không đổi sắc, ta tự thấy xấu hổ không bằng, xin kính phục vạn phần”, Kim Kiền vẻ mặt hết sức chân thành nói.

Hai câu này vốn toàn những lời trêu chọc, nhưng Nhất Chi Mai nghe xong lại không cáu không giận, ngược lại có chút hả hê nhìn hai người Bạch, Kim.

“Hai vị có biết sư huynh tại hạ giấu bảo vật ở chỗ nào trong nhà xí không?”

“Chỗ nào?”, Kim Kiền bỗng có một dự cảm không lành.

Bạch Ngọc Đường hơi nhú mày.

“Trên đời này còn có chỗ nào an toàn hơn dưới hố phân?”, Nhất Chi Mai nhướn đôi mắt phượng lên nói.

“Hố phân?!”, Kim Kiền da mặt giật giật.

“Dưới?!”, bóng trắng nháng lên, lùi lại hai bước.

Đôi mắt phượng tuyệt đẹp nheo lại, lúc này trên khuôn mặt Nhất Chi Mai nét cười lộ rõ, nhìn thế nào cũng thấy có mấy phần giống hồ ly.

“Ba vị, mời...”

“Mời, mời cái gì mà mời?”

“Tất nhiên là đợi sau khi tại hạ mở cơ quan, mời ba vị theo tại hạ vào trong bảo khố dưới hố phân tìm kiếm rồi!”

“...”

“Bạch ngũ gia ta đường đường, đường đường...”

“Hai vị không cần lo lắng, cơ quan sư huynh thiết kế rất tinh diệu, tuyệt không dính chút vật ô uế nào lên người”, Nhất Chi Mai vẻ mặt khẩn khoản mời mọc.

“Vì kho báu, vì kho báu, mình không ngại thấy gì, không ngại thấy gì, không ngại thấy gì... là mùi tiền, mùi tiền...”, cái người nào đó bị tiền tài che mờ mắt đang bắt đầu tự thôi miên mình.

“Bạch Ngọc Đường ta dẫu chết cũng tuyệt không chui xuống hố phân!”, cái tên sạch sẽ thành tính nào đó bắt đầu rò lên.

“Mai huynh, hãy dẫn đường đi.”

Đột nhiên, một giọng nói sang sảng vang lên sau lưng hai người, trầm tĩnh hòa hợp, lúc này nơi đây lại nghe bình tĩnh vững vàng đến bất ngờ, chính là Triển Chiêu này giờ chưa từng lên tiếng.

Ba người sửng sốt, cùng quay đầu lại nhìn.

Hả?

Kim Kiền mở banh đôi mắt nhỏ, Nhất Chi Mai mặt đầy vẻ kinh ngạc, Bạch Ngọc Đường trợn mắt há mồm.

Lát sau, vẫn là Bạch Ngọc Đường hoàn hồn đầu tiên, kinh ngạc chỉ vào Triển Chiêu: “Xú miêu, người tìm đâu ra cái khăn che mặt đó vậy?!”.

Chỉ thấy Triển Chiêu dùng một chiếc khăn che mặt màu đen bịt kín mít nửa dưới khuôn mặt, sợi vải tinh tế, độ dày vừa phải, chất lượng thượng thừa, tuyệt đối là lựa chọn hàng đầu để làm mặt nạ phòng độc.

Kim Kiền tròn mắt nhìn đăm đăm Triển Chiêu: “Triển, Triển đại nhân, ngài, cái khăn che mặt này...”.

Sao nhìn thế nào cũng thấy quen quen nhỉ? Hình như Tứ đại kim cương cũng có cái khăn cùng chất liệu thế này...

Triển Chiêu lẳng lặng nói: “Công Tôn tiên sinh đưa cho Triển mỗ. Bao đại nhân và mấy người Vương Triều cũng có”.

“Hả?”, Kim Kiền mặt biến sắc, “Vì sao thuộc hạ không có?”.

Triển Chiêu liếc Kim Kiền một cái: “Kim hiệu úy tự có cách hay, hà tất phải cần vật này?”.

“Hử?”, Kim Kiền lại càng không hiểu.

“Công Tôn tiên sinh?”, Nhất Chi Mai hoàn hồn lại từ trong cơn sửng sốt, tựa hồ có chút tiếc nuối, “Vẫn nói Công Tôn tiên sinh thần cơ diệu toán, quả nhiên không giả, lại có thể dự liệu được hôm nay Nam hiệp sẽ cần vật này”.

Đôi mắt Triển Chiêu lóe lên, liếc nhìn Kim Kiền một cái, lại hướng Nhất Chi Mai nói: “Mai huynh, thời gian cấp bách, mong Mai huynh dẫn đường”, rồi quay sang Bạch Ngọc Đường, “Nếu Bạch huynh không muốn đồng hành, xin phiền Bạch huynh canh giữ ở bên ngoài”.

Bạch Ngọc Đường vội vàng phát tay sai: “Đi mau về mau”.

“Kim hiệu úy?”, Triển Chiêu lại quay sang Kim Kiền, đột nhiên ngừng một chút, giọng nói cao hơn nửa phần, “Người đem đai lưng buộc lên mặt, còn ra thể thống gì?!”.

“An tâm, an tâm”, Kim Kiền nghiêm trang nói, “Cái quần này rất vừa người, cho dù không có đai lưng cũng không bao giờ tụt xuống đâu”.

“Kim Kiền!”

“Triển đại nhân, lẽ nào ngài muốn thuộc hạ bị thối chết ngay bên cạnh bảo kiếm để tế kiếm ư?!", đôi mắt nhỏ rũ xuống.

Triển Chiêu cau chặt mày, vừa định mở miệng nói, thì đột nhiên thần sắc thay đổi, thân hình lao vút đi như mũi tên, phi đến bên cạnh Kim Kiền, kéo Kim Kiền ra sau lưng mình.

Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai thân hình nhanh như điện, hai bóng người một đen, một trắng vút một cái đã đứng bên cạnh Triển Chiêu rồi.

Mà nơi ba người vốn đứng trước đó, lúc này đã xuất hiện mấy mũi tên phát ra hàn quang lạnh lẽo cắm phập xuống.

Trong một thoáng, xung quanh đèn đuốc sáng trưng, mười mấy gia đình canh gác trong viện tay cầm đuốc nhanh chóng bao vây bốn người, phía sau đám gia đình là một đội cung tiễn, đang giương cung, vận sức chờ phát động.

“Ha ha ha, sư đệ, sao hôm nay lại có nhã hứng đến thăm sư huynh thế này?”

Giọng cười lớn theo gió đưa đến, một bóng người từ trên không trung đáp xuống.

Người này, tuổi đã ngoài tứ tuần, vóc người hơi phì nhiêu, sắc mặt hồng nhuận, khuôn mặt tràn ngập ý cười, ba chòm râu dài phất phơ trước ngực, một thân y phục gấm vóc sắc sỡ đặc biệt khoa trương, tay áo dài rộng bay phấp phật phấp phật trong không trung, lưng đeo đai vàng cấn ngọc phỉ thúy, tua dài bảy màu rủ xuống, trên vạt áo, ống tay áo thêu bức họa trăm hoa đua chen khoe sắc, bướm lượn rập rờn. Dưới ánh đèn phản chiếu, người này nom hết như bị trồng giữa hoa viên, xung quanh là một đám côn trùng phong phú về chủng loại đang vo ve vo ve bay lượn.

Ngoài Nhất Chi Mai sắc mặt vẫn còn bình thường ra, ba người còn lại đều bị một thân trang phục của người nọ làm cho kinh ngạc ngây hết cả ra.

Kim Kiền, da mặt giật giật, tiến đến cạnh Nhất Chi Mai thấp giọng hỏi: “Môi huynh, danh hiệu của vị sư huynh huynh chắc không phải là Hoa Hoa công tử chứ?”.

Nhất Chi Mai lộ ra nửa bên khuôn mặt tươi cười, thấp giọng trả lời: “Kim huynh thực có kiến thức sâu rộng, mặc dù không trùng nhưng cũng chẳng khác là mấy, vị sư huynh này của tại hạ danh hiệu là Bách Hoa công tử”.

Bách Hoa công tử?! Oh my God!

Ngó ba chòm râu của “người đẹp xế bóng”... khụ khụ, à không là “mỹ nam xế chiều” trước mặt, rồi vạt áo, ống tay áo bay tứ tung, lại thêm thứ mùi “thơm tho” của nhà vệ sinh lãng đãng trong không khí, Kim Kiền đột nhiên cảm thấy buồn nôn hết như nuốt phải vãi bô chân của bà già.

Bạch Ngọc Đường trợn tròn đôi mắt hoa đào, ngay cả quạt cũng quên phe phẩy, ngẩn mặt hồi lâu rồi phì một tiếng cười rộ lên, vừa cười vừa nói: “Bách Hoa công tử, đẹp thay, đẹp thay!”

“Cho nên tại hạ mới không muốn dẫn chư vị đến gặp sư huynh...”, Nhất Chi Mai có chút mất mặt, không tự nhiên lắm lắm.

Triển Chiêu lặng lẽ tiến lên, vỗ vỗ vai Nhất Chi Mai, đôi mắt lộ ra bên ngoài khăn che mặt ngập vẻ chân thành: “Mai huynh...”.

“Nam hiệp...”, Nhất Chi Mai có chút cảm động.

“Hôm nay Triển mỗ mới phát hiện... danh hiệu Nhất Chi Mai của huynh rất phong nhã...”

Da mặt Nhất Chi Mai co giật.

Trong tiếng cười rộ của Bạch Ngọc Đường bắt đầu có thêm tiếng cười khùng khục cổ nén của Kim Kiền.

Bên này cười rất vui vẻ, bên kia sắc mặt của Bách Hoa công tử lại càng lúc càng xanh lét.

“Mấy ngày không gặp, xem ra tinh thần của sư đệ rất tốt đấy!”

Nhất Chi Mai bước lên một bước, cung kính ôm quyền thi lễ một cái: “Nhiều ngày không gặp, phong thái của sư huynh vẫn như cũ!”.

Bên kia Bạch Ngọc Đường và Kim Kiền lại bật ra tiếng cười khùng khục.

Bách Hoa công tử hung hăng quét mắt lườm bốn người một cái: “Chẳng hay hôm nay sư đệ đến đây có chuyện gì?”.

“Sư huynh, sư đệ đã nhiều ngày không gặp sư huynh, vô cùng nhớ nhung, cho nên hôm nay liền đưa mấy vị bằng hữu đến thăm viếng sư huynh, mong sư huynh không lấy làm phiền lòng.”

“Nhớ nhung...”, Bách Hoa công tử vuốt chòm râu dài, “sư huynh có đức có năng gì mà phải nhọc lòng sư đệ nhớ nhung, sư huynh thực không đảm đương nổi”.

“Sư đệ nhớ sư huynh là chuyện thường tình, vì sao lại nói không đảm đương nổi?”, Nhất Chi Mai lại ôm quyền.

“Câm miệng, bị người nhớ nhung chẳng phải là chuyện tốt lành gì!”, Bách Hoa công tử đột nhiên biến sắc, quát rống lên, ngón tay vuốt râu cũng run run.

“Đáng thương cho sư đệ trước nay cứ dăm ba bữa lại đến thăm sư huynh, chẳng ngờ khiến cho sư huynh nói ra những lời này, thực làm cho đệ đau lòng quá đi”, Nhất Chi Mai trưng ra dáng vẻ đau đớn thương tâm.

Bách Hoa công tử cảm hận từng mắt lườm Nhất Chi Mai, sắc mặt xanh xám, da mặt cùng chòm râu cứ rung rung giật giật không ngừng: “Ta đã đem Tàng bảo khổ từ thư phòng dời đến nhà xí, lẽ nào người còn không muốn buông tay?”.

“Sư huynh”, Nhất Chi Mai dần thu lại ý cười, hỏi “hôm nay sư đệ tới không phải vì báu vật của sư huynh, mà chỉ muốn hỏi sư huynh mấy vấn đề”.

“Vấn đề gì?”, sắc mặt Bách Hoa công tử dần hòa hoãn trở lại.

“Xin hỏi sư huynh gần đây có từng xuất môn đi xa không?”

“Đi xa?”

“Chẳng hạn như là... Hâm Không đảo?”, Nhất Chi Mai thăm dò.

“Hâm Không đảo...”, Bách Hoa công tử rũ mắt khẽ lắm lắm ba chữ, neho mắt lẳng lặng nhìn Nhất Chi Mai hồi lâu, đột nhiên ngẩng phắt đầu lên, ngửa mặt lên trời cười như điên:

“Ha ha ha ha...”

Bốn người nhất thời sửng sốt, nhìn chằm chằm cái người đang cười như điên trước mặt kia.

“Sư huynh?”, Nhất Chi Mai hơi biến sắc.

Tiếng cười thốt nhiên ngừng bật, Bách Hoa công tử trừng mắt nhìn bốn người, hai con ngươi sáng quắc hiện ra những tia đỏ lờm.

“Thứ sư đệ tìm có phải là vật này?”

Nói đoạn, cánh tay nhẹ nhàng vung lên, một người chậm rãi bước từ trong đám đông ra. Chỉ thấy người này cao một trượng có dư, đầu như cái đầu lúa mạch, mắt như chuông đồng, dày đầu tóc đen rối bù, bắp chân to như cái xà nhà, cánh tay thì hết như mái dầm, mặt thì bèn bẹt như mai cua. Người này nếu mà lông lá dài ra tí nữa thì hết như tinh tinh xổng chuồng, nói trắng ra là bị lai giống.

Đến khi bốn người nhìn rõ vật trong tay đại hán, nhất thời biến sắc.

Ngọc thạch sáng lấp lánh, nạm vàng cấn ngọc, đích thị là Thượng Phương bảo kiếm.

Thanh kiếm sắc bén dài ba thước nằm trong tay người kia lại tựa như người bình thường đang cầm một chiếc đũa tròn tròn trơn nhẵn vậy.

“Sư huynh, huynh có biết đây là vật gì không?”, Nhất Chi Mai nghiêm sắc mặt hỏi.

“Vật gì?”, trên khuôn mặt Bách Hoa công tử thoáng hiện lên nét cười dữ tợn, “Ta chỉ biết dùng vật này có thể đổi lấy thứ ta muốn!”.

“Người muốn thứ gì?”, Triển Chiêu bước lên một bước, trầm giọng hỏi.

Bách Hoa công tử quét mắt nhìn Triển Chiêu một cái, tựa như vốn không đem người bịt mắt này để vào trong mắt, vẫn trừng mắt nhìn chằm chằm Nhất Chi Mai như cũ: “Sư đệ, lẽ nào người không biết ta muốn thứ gì sao?”.

Nhất Chi Mai lặng lẽ nhìn Bách Hoa công tử, sắc mặt hơi trắng, đôi mắt phượng thâm trầm, vẻ mặt trầm tĩnh tới mức đáng sợ.

Bạch Ngọc Đường sắc mặt sa sầm, quát: “Mau mau giao bảo kiếm ra, bằng không Bạch gia ta nhất định sẽ khiến cho người hối không kịp!”.

Bách Hoa công tử liếc Bạch Ngọc Đường một cái, hơi sững sốt, ngữ khí có chút không xác định: “Người là... Cẩm mao thử Bạch Ngọc Đường?”.

“Biết là Bạch gia gia ta còn không mau bỏ tay chịu trời?!” , Bạch Ngọc Đường quát lên.

“Hừ! Hôm nay cho dù Ngũ thử Hãm Không đảo đều đến hết, ta cũng không sợ!” , Bách Hoa công tử cười khẩy một tiếng, cất bước đi đến bên cạnh đại hán kia, rũ mắt nhìn Thượng Phương bảo kiếm trong tay đại hán, khẽ khàng vuốt ve vỏ kiếm, tựa như đang vuốt ve mái tóc mềm mại của thiếu nữ vậy, “Sư đệ, người không sợ vi huynh hủy thanh bảo kiếm này sao?”.

Âm thanh còn chưa dứt, chỉ thấy hai cánh tay đại hán kia bắp thịt nổi lên cuộn cuộn, thân của Thượng Phương bảo kiếm khẽ rung lên, vỏ kiếm phát ra những tiếng lạch cạch lạch cạch, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể nứt ra gãy đôi vậy.

Bốn người nhất thời cả kinh.

Thân hình Triển Chiêu khó có thể đè nén sự rung động, mười ngón tay nắm chặt, các đốt ngón tay trắng bệch.

Kim Kiền đứng phía sau Triển Chiêu, toàn thân cũng không thể khống chế mà run rẩy không ngừng, chỉ cảm thấy mây đen đè nặng trên đỉnh đầu, “tiền” đồ cùng tiền đồ của bản thân một mảnh u ám.

“Nếu người dám động đến thanh bảo kiếm đó dù chỉ một chút, Bạch gia ta sẽ tắm máu người ngay tại chỗ!” , Họa Ảnh sáng lóa rút ra khỏi vỏ, hàn quang bắn thẳng vào mi tâm vị sư huynh trung niên kia.

Bách Hoa công tử hừ lạnh một tiếng, liếc mắt nhìn đám gia đình xung quanh, một đội cung tiễn liền xông lên phía trước, vây xung quanh đại hán cầm kiếm, một vòng cánh cung thoáng hiện lên hàn quang u ám, trong sắc đêm lại càng âm u lạnh lẽo run người.

“Ta lại rất muốn xem xem rốt cuộc là tên thủ hạ này của ta nhanh tay hơn hay là kiếm của các người nhanh hơn?”

“Người!!”, nhất thời hai mắt Bạch Ngọc Đường bốc hỏa.

“Sư huynh...”, Nhất Chi Mai khê thở dài một tiếng, cười nhàn nhạt: “Sư đệ không lưu luyến gì cái chức chương môn này, cũng không ham hồ danh hiệu ‘Nhất Chi Mai’, nếu sư huynh thích, sư đệ nguyện chấp tay dâng chức chương môn cho huynh!”.

Bách Hoa công tử nghe mà sửng sốt, nhìn chằm chằm vào Nhất Chi Mai: “Người thật sự muốn đem chức chương môn nhường cho ta?”.

“Nếu sư huynh muốn, sư đệ xin đưa hai tay dâng lên.”

“Lệnh bài! Ta muốn Lệnh bài chương môn!”, Bách Hoa công tử đột nhiên gầm một tiếng, tơ máu đỏ trong con ngươi phủ khắp, hiện lên vẻ tham lam điên cuồng.

Nhất Chi Mai chậm rãi lấy từ trong người ra một tấm lệnh bài bằng đồng thau, cầm trong tay nói: “Lệnh bài chương môn ở đây, sư huynh trước hãy đem bảo kiếm...”.

“Ném lệnh bài qua trước!”

“Ném bảo kiếm qua trước!”, Bạch Ngọc Đường lạnh lùng nói.

“Chỉ cần lệnh bài là thật, ta còn giữ cái thanh kiếm nát này làm gì?”, Bách Hoa công tử sống chết cứ dán mắt vào tấm lệnh bài bằng đồng thau, da mặt rung rung quất lên, “Còn không ném qua?!” Không sợ ta hủy kiếm này?”.

“Được rồi, được rồi, cho huynh là được chứ gì.”

Nhất Chi Mai vung tay lên một cái, tấm lệnh bài bay lên không tạo thành một đường vòng cung, vũng vàng rơi vào tay Bách Hoa công tử.

Chỉ thấy hai mắt Bách Hoa công tử hiện lên vẻ say mê điên cuồng, hai cánh tay run rẩy không ngừng cần thận nâng tấm lệnh bài kia lên, tựa như đang cầm báu vật độc nhất vô nhị trên thế gian này vậy.

“Sư huynh nếu đã có được lệnh bài trong tay rồi, còn không mau mau đưa bảo kiếm qua?” Nhất Chi Mai thấy Bách Hoa công tử nhìn lệnh bài trong tay đến ngây dại, không khỏi cất tiếng nhắc nhở.

“Bảo kiếm?”, Bách Hoa công tử chậm chậm ngẩng đầu lên, ánh mắt mờ mịt quét qua bốn người trước mắt, “Đúng, bảo kiếm, bảo kiếm...”.

Nói đến đây, trên khuôn mặt hắn thoáng ẩn hiện nét cười quỷ dị.

“Vút vút vút!”

Bốn người cảm thấy trước mắt vô số tia hàn quang lóe lên, hàng loạt mũi tên đuôi lông vũ xé rách không trung lao đến, dày đặc chi chít, chẳng chừa ra chút kẽ hở nào.

Nói thì chậm mà sự việc xảy ra thì nhanh, hai thanh bảo kiếm, một cây nhuyễn tiên lập tức vẽ ra ba tầng ánh sáng vòng quanh bốn người, bảo vệ nghiêm mật họ ngay chính giữa. Những mũi tên rít lên lao tới gặp phải màn ánh sáng kia đều rút xuống, keng keng cách cách rút xuống đất.

“Ha ha ha ha, bắn! Bắn chết chúng đi!”, trong ánh kiếm loang loáng, bóng nhuyễn tiên vun vút, tiếng cười dữ tợn của Bách Hoa công tử vang lên đặc biệt chói tai.

“Rắc rắc!”

Tiếng động kia đột ngột truyền vào tai chúng nhân, bốn người thót tim, đưa mắt lên nhìn, nhất thời kinh hoàng thất sắc.

Chỉ thấy vỏ của Thượng Phương bảo kiếm trong tay gã kia xuất hiện một vết nứt, là do bị gã đó mạnh tay bóp mà ra.

“Không xong rồi!!!”, Nhất Chi Mai kinh hô lên một tiếng, mũi chân điểm một cái xông lên phía trước.

Nhất Chi Mai được xưng là thiên hạ đệ nhất thần trộm, một thân khinh công từ lâu đã đạt tới xuất thần nhập hóa, thân hình chỉ nháng lên một cái rồi tựa như làn khói phiêu lãng bay đi.

Nguồn ebook: s:// .luv-ebook.com

Nhưng thân pháp của ba người còn lại thậm chí còn nhanh hơn hẳn nửa phần, giọng nói của Nhất Chi Mai vừa mới thốt ra, hai bóng người một lam một trắng đập gió mà tiến, nhanh như chớp giật, còn Kim Kiên thì lập tức ôm đầu ngã nhào xuống đất, trưng ra bộ dáng phòng thủ của đà điểu.

Nếu nói thân pháp của Nhất Chi Mai thế gian hiếm gặp, thì thân pháp ba người này e rằng chỉ có thể dùng từ không thể tưởng tượng nổi để hình dung.

Đám cung tiễn xạ thủ kia chỉ cảm thấy một trận kinh phong quét qua mặt, khoang mũi đưa đến mùi hương thanh nhã thơm ngát, trong thoáng chốc tâm thần rung động, cung tiễn trên tay đột nhiên chẳng thấy bóng dáng đâu. Lại ngược mắt nhìn, thì thấy nam tử áo trắng mới rồi còn cách xa mấy trượng, không biết tự lúc nào đã gần ngay gang tấc, nhường mày cười nhạt nhìn bọn chúng, trong tay còn cầm vô số cung tiễn.

Đám cung tiễn xạ thủ nhất thời mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hai chân mềm nhũn, cơ hồ muốn ngã nhào ra đất, nhưng còn chưa kịp ngã thì đã nghe sau lưng vang lên một tiếng nổ lớn, cứ thế dọa cho đám người bọn chúng sợ hãi quỳ sụp xuống đất.

Lại một mùi hương thoảng qua, chúng nhân chỉ thấy mắt hoa lên, bên cạnh công tử áo trắng tuần mỹ kia đột nhiên xuất hiện thêm một bóng người áo lam, thân thẳng như tùng bách, khí vị như gió xuân, tuy là bịt mặt, nhưng đôi con ngươi lộ ra khỏi khăn che mặt, nhìn thế nào cũng khiến cho người ta tâm thần mê mẩn. Mà thứ nam tử áo lam này cầm trong tay lại chính là thanh bảo kiếm gã đại hán kia khắc trước vẫn còn cầm, đứng sau lưng bọn họ.

Bảo kiếm trong tay nam tử áo lam này, vậy gã đại hán kia đâu?

Chúng nhân không khỏi len lén quay đầu nhìn.

Nhưng vừa mới nhìn một cái lập tức tâm thần biến đổi, sinh lòng e sợ hoảng hốt đối với nam tử áo lam kia.

Chỉ thấy cái người thân như núi Nhạc, vạm vỡ như hùm hổ, chân tay tựa cột nhà kia, lúc này đang nằm thẳng đơ trên đất, hai mắt trắng dã, khoe miệng đầy máu, trên đầu, trên mặt, trên người, trên đùi, toàn bộ đều là dấu chân đều tăm tắp, nói ít thì cũng phải mười bảy mười tám cái, cái nào cái nấy hõm sâu xuống thịt ba phân, lộ ra sắc xanh tím.

Chỉ một cái nhìn thôi, chúng nhân liền thấy kinh hãi đến vỡ mật, vội vàng thu lại ánh mắt, hướng về chủ nhân nhà mình, hồng mong thấy được chút ít hy vọng sống sót.

Nhưng vừa nhìn một cái lòng đã lạnh đi phân nửa rồi.

Một bóng màu đen tựa như ma quỷ vòng quanh người Bách Hoa công tử, rồi lệnh bài chuồng môn trong tay Bách Hoa công tử hết như ma đưa lối quỷ dẫn đường đã trở lại tay vị công tử áo đen kia.

“Sư huynh, Lệnh bài này vẫn nên để ở chỗ sơ đệ thì hơn”, Nhất Chi Mai mỉm cười nói.

“Lệnh bài, đem Lệnh bài trả cho ta!”, Bách Hoa công tử khuôn mặt dữ dần vạm vỡ, hai mắt ánh lên vẻ độc địa, dưới chân đập gió, thân hình xoáy vút đi, hướng Nhất Chi Mai hạ thủ. Khinh công, Bách Hoa công tử cũng có thể nói là cao siêu giang hồ hiếm thấy, nhưng tiếc rằng thân hình Nhất Chi Mai tựa như làn khói lúc ẩn lúc hiện khiến cho người ta không cách nào nắm bắt được, Bách Hoa công tử dù dốc toàn lực cũng chỉ có thể đảo quanh cách Nhất Chi Mai hai thước, không sao tiến lại gần dù chỉ nửa phân.

Nhất Chi Mai vẻ mặt tựa như đang tản bộ nơi đình vắng, ung dung nói, “Khinh công của sư huynh hình như tinh tiến không ít”. Vừa nói vừa thoải mái lượn quanh một vòng, thân hình đã chuyển đến phía sau Bách Hoa công tử, xuất thủ nhanh như điện, điểm hai cái trên người hắn, thân hình Bách Hoa công tử liền mềm nhũn ra, tê liệt ngã xuống đất.

Đám cung tiễn xạ thủ, gia đình thủ hạ kia vừa thấy tình huống như vậy liền tuyệt vọng.

Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu cất bước đến bên Nhất Chi Mai, nhìn Bách Hoa công tử quỳ rạp trên đất thở hổn hển như trâu, một nhường mày cười nhạt, một thì nhíu chặt hàng lông mày.

Vị nương mày cười nhạt nói: “Hay cho người một tên Bách Hoa công tử, đã dám đến Hâm Không đảo dương oai thì nên sớm biết sẽ có thời khắc này, nay rơi vào tay Bạch ngũ gia ta... hừ hừ hừ...”, liên tiếp ba tiếng cười lạnh khiến cho chúng nhân da gà da vịt nổi đầy người.

Còn vị cau chặt hàng lông mày trầm giọng hỏi: “Vì sao phải trộm thanh bảo kiếm này?”.

Bách Hoa công tử phủ phục trên đất, cười khẩy một tràng: “Bách Hoa công tử ta là vua trong giới trộm đạo, bảo vật trong thiên hạ đều là vật trong túi ta, trộm là trộm thôi, tất thấy đều tùy theo ý ta, nào có lý do gì chứ?”.

Nhất Chi Mai nhắc mi mắt: “Làm sao sư huynh biết sư đệ nguyện ý dùng lệnh bài chương môn để đổi lấy thanh bảo kiếm này?”.

Bách Hoa công tử phủ phục trên đất trừng mắt nhìn Nhất Chi Mai một cái, rồi cúi đầu xuống không hé răng nửa lời.

“Người có biết thanh bảo kiếm này là bảo vật loại nào không?”. Triển Chiêu truy hỏi.

Bách Hoa công tử vẫn y như cũ, không để ý không đáp lời.

Bạch Ngọc Đường nhất thời nổi giận, bảo kiếm lóe lên một cái, gạt phăng mấy sợi râu của Bách Hoa công tử, gầm lên: “Nếu người vẫn không nói, Ngũ gia sẽ cắt lưỡi người đi!”.

Thân hình Bách Hoa công tử khẽ run lên, ngắc ngứ lên tiếng, tựa như đang lẩm bẩm một mình, lại như trả lời câu hỏi của mấy người họ: “Chẳng qua chỉ là một thanh kiếm hồng rỉ sét, hà tất phải sợ sệt như thế...”.

“Rỉ sét?”, Nhất Chi Mai ngạc nhiên.

“Kiếm hồng?”, Bạch Ngọc Đường sững sốt.

Triển Chiêu giật mình, vội vàng nâng Thượng Phương bảo kiếm trong tay lên, muốn rút Thượng Phương bảo kiếm ra.

Nhưng cổ tay vừa mới dùng lực, đột nhiên ánh hàn quang lóe lên, vô số cây ngân châm ám khí không hề báo trước đột ngột bắn từ trong vỏ kiếm ra, hết như vòi phun phóng thẳng vào mặt ba người.

Chỉ trong tích tắc, xung quanh thân ba bóng lam, trắng, đen hết như có gió lốc cuộn khởi, dâng lên một luồng khí lưu, ngay giữa ranh giới nghìn cân treo sợi tóc đã cuốn toàn bộ ám khí bắn ra từ trong vỏ kiếm rơi xuống đất.

Bảo kiếm rơi loảng xoảng trên đất, vỏ kiếm vỡ nát văng tung tóe, lộ ra thân kiếm bên trong. Đó nào phải Thượng Phương bảo kiếm gì, chỉ là một thanh kiếm sắt rỉ sét loang lổ mà thôi.

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai phiêu lãng đáp xuống đất, ba đôi mắt nhìn chằm chằm vào tàn tích bảo kiếm trên đất, trong mắt tràn ngập vẻ ngạc nhiên.

Một mảnh im lìm như nhau.

Nhất Chi Mai, Bạch Ngọc Đường sắc mặt hơi đen lại, đồng loạt nhìn về phía Triển Chiêu.

Triển Chiêu yên lặng đứng thẳng tắp, con ngươi sâu thẳm tựa như vực sâu không đáy, khăn che mặt nhẹ nhàng rơi xuống, một vết thương thấy mà hoảng hốt từ từ hiện lên trên gò má tái nhợt, một dòng máu đỏ sẫm chậm chậm chảy xuống theo đôi môi mỏng mím chặt.

Bách Hoa công tử không biết tự lúc nào đã loạng choạng đứng dậy, trừng trừng nhìn ba người nói: “Sư đệ, người đúng là mạng lớn, như thế mà còn...”.

“Aaaaaa!!!”

Đột nhiên, một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên cắt ngang nửa câu còn lại của Bách Hoa công tử.

Chúng nhân chỉ thấy trước mắt bỗng nhiên tối sầm, mây đen ùn ùn kéo đến, che lấp trời trăng, gió lạnh cuồng loạn khởi phát, ánh lửa bốn phía điên cuồng nhảy nhót, một bóng người từ trên trời giáng xuống, âm âm rơi xuống đất, một luồng khói đen bùng lên.

Ngoại trừ Triển Chiêu vẫn chăm chú nhìn Thượng Phương bảo kiếm giả mạo trên đất là không có hành động gì, chúng nhân còn lại đều cả kinh, không khỏi thối lui một bước.

Đến khi khói đen tan đi, một bóng hình gầy yếu thình lình xuất hiện, một chân vừa vịn đạp ngay chính giữa mặt Bách Hoa công tử, hai mắt như có điện, da mặt co rúm vằn vẹo, mây đen vùn vù trên đỉnh đầu, sau lưng gió tà ào ào gào thét, hết như Vô Thường nơi địa phủ, như Diêm La nơi u minh vậy. Đó chính là Kim Kiền khắc trước còn đang bò rạp trên đất phía xa kia.

“Người cái đồ phế vật nào tàn này, người có biết người đã làm gì không hả?!”

Xung quanh người Kim Kiền bùng lên một màn khói mù bảy màu vô cùng quỷ dị, mười ngón tay hơi ánh lên sắc xanh tím chặt lấy cổ áo Bách Hoa công tử, lắc giật điên cuồng, giọng nói thê lương quét thẳng vào da đầu, thét lên:

“Người làm mặt ngài ấy bị thương?! Người dám làm mặt ngài ấy bị thương?! Người có biết cổ kim nội ngoại có bao nhiêu người nhớ thương khuôn mặt đó không?! Người có biết hơn triệu người Đông Kinh Biện Lương đều xem khuôn mặt đó là thiên hạ chí bảo không?! Người có biết phúc lợi của mấy trăm con người trên dưới Khai Phong phủ đều trông cậy vào khuôn mặt đó không?! Người có biết dựa vào khuôn mặt đó ta đi ra ngoài mua lương thực có thể tiết kiệm được bao nhiêu bạc không?! Người dám làm khuôn mặt chiêu tài tiến bảo, vạn sự đại cát ấy bị thương?! Quả thực tội không thể tha, liên lụy cử tộc, người và thần cùng cầm phần, đáng bị đoạn tử tuyệt tôn!!!”

Bách Hoa công tử bị Kim Kiền đá cho một cước máu mũi chảy ròng ròng, nước mắt đầm đề, lộ ra khuôn mặt hết như cái bảng pha màu, từ trắng biến thành đen, từ đen chuyển sang xanh, từ xanh đổi thành tím, từ tím bay thẳng sang lam, còn rực rỡ xán lạn hơn cả cầu vồng sau mưa. Có điều chỉ chốc lát sau toàn thân bắt đầu co giật, miệng sùi bọt mép, mức độ co giật cả người theo đó cũng tăng lên, hai bên xung quanh bắt đầu ục ục ục ục sủi lên bọt khí màu đen và có chiều hướng lan rộng.

“Môi huynh...”, Bạch Ngọc Đường nuốt khan mấy ngụm nước bọt, cảm thấy cổ họng khô rát, “Người không đi giúp sư huynh của người sao?”

Nhất Chi Mai rút cổ, lông mày nhảy lên từng cái theo tiết tấu biến đổi sắc mặt của Bách Hoa công tử, “Không việc gì, Bách Hoa công tử thành danh đã nhiều năm, loại thế trận cơn con này tất nhiên sẽ không để vào trong mắt”.

“Môi huynh cao kiến!”

“Bạch huynh khách khí rồi!”

“... Nhưng Môi huynh này, sư huynh người hình như sắp không trụ được nữa rồi...”

“Sống chết do số, phú quý tại trời!”

“Cao kiến, cao kiến!”

“Không dám, không dám!”

Hai bóng người một đen, một trắng tựa như đang nhân tản chuyện phiếm việc nhà, chỉ là càng nói chuyện càng cách xa Kim Kiền, cuối cùng lùi đến tận tường nhà xí. Vốn cả hai còn muốn lùi nữa, nhưng đột nhiên phát hiện ra sau lưng mình không biết tự lúc nào đã có một bức tường thịt rồi. hai người quay đầu lại nhìn, thì thấy đám tay chân thủ hạ của Bách Hoa công tử toàn bộ đều co cụm lại trong góc tường nhà xí, run lên cầm cập, có vài tên còn lấm bầm.

“Đầu trâu mặt ngựa bắt hồn, Hắc Bạch Vô Thường đến lấy mạng!”

“Cầu Nại Hà, là cầu Nại Hà!”

“Thiên linh linh, địa linh linh...”

Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai nhìn nhau một cái rồi cười khan.

Thình lình, thân hình Bạch Ngọc Đường khê động, phi thân chạy trối chết đến bên cạnh Triển Chiêu hãy còn đang dán mắt vào thanh kiếm rỉ kia, giơ tay lên vỗ mạnh vào lưng Triển Chiêu, cao giọng hô: “Đầu mỗi duy nhất sắp chết dưới tay Tiểu Kim rồi, xú miêu, người còn ngẩn ra đấy làm gì?!”.

Bóng áo lam trắng tấp bồng chấn động, hai con ngươi đen láy sáng rực khôi phục lại nét trấn tĩnh, tỉnh táo.

Tròng mắt đen láy mang đầy vẻ nghi hoặc nhìn Bạch Ngọc Đường: “Bạch huynh?”.

“Bạch cái gì mà Bạch?!”, Bạch Ngọc Đường chỉ về phía Kim Kiền đã đi đến chỗ phát rồ hét lên, “Còn không quản Tiểu Kim đi!”.

Triển Chiêu thuận theo hướng ngón tay chỉ của Bạch Ngọc Đường nhìn qua, thì thấy Kim Kiền bị vây giữa màn khói mù màu đen, thân hình mờ ảo, chu vi xung quanh còn nổi bật lên bọt khí màu đen ùng ục ùng ục sôi lên, nhất thời mặt mày biến sắc:

“Kim Kiền?!”

Lời còn chưa dứt đã định xông lên phía trước, lại bị Bạch Ngọc Đường ngăn cản.

“Bạch huynh!”, Triển Chiêu mở trừng hai mắt, “Lẽ nào huynh không thấy Kim Kiền...”

“Bình tĩnh một chút đi!”, Bạch Ngọc Đường trừng mắt nhìn lại, “Đó đều là độc Tiểu Kim phóng ra!”.

“Phóng độc?!”

“Cái đó, đại khái là vì vết thương trên mặt người...”, Bạch Ngọc Đường cau mày, cố suy đoán ra qua cách dùng từ của Kim Kiền, “hình như là nói mặt của người cái gì mà báu vật vô giá đại loại thế...”.

Chân mày Triển Chiêu nhăn lại.

“Tóm lại, cứ tiếp tục đoán chừng cả cái viện này đều bị Tiểu Kim hủy đi, muốn cởi chuông thì phải tìm người buộc chuông, Tiểu Miêu, ta thấy là người đấy.”

Dứt lời liền đẩy Triển Chiêu ra ngoài.

Triển Chiêu sờ sờ vết thương trên mặt, sắc mặt hơi đen đi, thầm thở dài một tiếng rồi thình lình cất tiếng quát: “Kim hiệu úy, còn không dừng tay!”.

Đám lốc xoáy khói mù bảy màu xung quanh Kim Kiền liền bị ngưng trệ theo tiếng quát của Triển Chiêu, bọt khí màu đen trên mặt đất cũng giảm đi.

“Nam hiệp, tiếp tục, tiếp tục!”, Nhất Chi Mai cũng xáp đến, gấp giọng nói.

“Mặt Triển mỗ chẳng qua chỉ là vết thương ngoài da thôi, không đáng ngại!”, giọng Triển Chiêu cũng hoà hoãn đi vài phần.

Khói màu bồng nhiên bắt đầu xoáy vèo vèo vùn vùn bùng lên, bọt khí trong nháy mắt cũng bùng nổ.

“Xú miêu, không nên nhắc đến mặt của người!”, Bạch Ngọc Đường hô lên.

Triển Chiêu nhíu chặt đôi mày lười mác: “Kim hiệu úy, nếu phá hủy viện này, nhất định phải dùng bổng lộc của người để bồi thường lại!”.

“Vụt!”

Hệt như một câu thần chú, đám khói mù xung quanh Kim Kiền nháy mắt liền tan biến, bọt khí màu đen trên mặt đất thoáng cái đã tiêu tan, gió tà lặng đi, mây đen vùn vùn liền phiêu tán, ánh trăng trong sáng nhẹ nhàng rải lên một bóng hình gầy gò, hiện rõ đôi con ngươi đỏ hồng của Kim Kiền.

“Triển đại nhân, thuộc hạ vô năng, không thể bảo vệ Triển đại nhân chu toàn!!!”, Kim Kiền nước mắt nước mũi ròng ròng, khóc ròng lên cơ hồ không đứng vững.

Triển Chiêu thở dài một tiếng, đi đến bên cạnh Kim Kiền, ôn hòa nói: “Không sao cả”.

“Đa, đa tạ Triển đại nhân”, Kim Kiền lại khôi phục thành bộ dạng cung kính vạn phần, trên khuôn mặt còn trưng ra nụ cười nịnh nọt.

Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi mai nhất thời cảm thấy hư thoát.

Đám thủ hạ gia đình co cụm lại trong góc tường nhà xí cũng đồng thời xụi lơ trên đất.

Triển Chiêu lại đưa mắt nhìn Bách Hoa công tử nằm một bên, lúc này hai mắt hấn nhắm nghiền, mặt như giấy vàng, khí tức mảnh như tơ.

“Kim hiệu úy, Triển mỗ muốn hỏi người này mấy vấn đề.”

“Thuộc hạ tuân lệnh!”, Kim Kiền vội vàng móc từ bên hông ra một bình sứ, rắc chút bột thuốc màu sắc rực rỡ lên mặt Bách Hoa công tử.

Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai không vết tích đồng loạt thối lui nửa bước.

Chỉ chưa đầy nửa tuần trà, sắc mặt Bách Hoa công tử dần trở lại bình thường, khôi phục thần trí.

“Sư huynh, huynh vẫn khỏe chứ?”, Nhất Chi Mai nhìn Bách Hoa công tử, ngập ngừng hỏi.

Bách Hoa công tử đảo đôi mắt rệu rã qua bốn người một lượt, cuối cùng dừng lại ở vết thương trên má Triển Chiêu, đột nhiên biến sắc, nhảy dựng người lên, quỳ rạp xuống đất hướng về phía Triển Chiêu, khóc lóc hô:

“Ta xin nhận tội, cái gì cũng nhận hết! Bảo kiếm kia đích thực là ta mạo danh sư đệ trộm về từ Hãm Không đảo, nhưng chuyện ám khí trong thanh kiếm giả quả thực không phải ta làm, vết thương trên mặt vị đại hiệp này không có liên quan gì đến ta hết!”

“Kiếm giả? Vậy thanh kiếm thật đang ở đâu?”, Triển Chiêu gấp giọng hỏi.

“Ta, ta không biết, thanh kiếm thật đã bị cái kẻ bảo ta dùng bảo kiếm trong kho phòng của Hãm Không đảo đổi lấy Lệnh bài chương môn đem đi rồi...”

“Là kẻ nào?!”, Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ta không biết, kẻ đó mặc đồ đen bịt kín mặt, kín mít từ đầu đến chân, ngay cả đôi mắt cũng không nhìn thấy.”

“Vậy trên người kẻ đó có dấu hiệu gì không?” Nhất Chi Mai hỏi.

“Không có...”

“Thế có mùi gì đặc thù không?”, Kim Kiền hỏi.

“Cũng không có...”

“Người hãy nhớ kỹ lại xem”, Triển Chiêu nói.

Thân hình Bách Hoa công tử run lên, cúi gằm đầu không lên tiếng, hồi lâu sau mới chậm rãi nói: “Giày của kẻ đó hình như là giày quan...”

“Giày quan?”, Triển Chiêu trầm ngâm, “Lẽ nào là người trong quan phủ?”.

Xung quanh im lặng như tờ.

“Tiểu Miêu, Khai Phong phủ có gây thù chuốc oán với ai trong triều không?”, Bạch Ngọc Đường suy đoán.

Triển Chiêu nhú mày không đáp.

Kim Kiền thở dài một tiếng, lẩm bẩm: “Kẻ thù trong triều... Chắc, không phải là một trăm cũng là tám mươi, số người thuộc diện tình nghi này cũng quá nhiều...”.

Nhất Chi Mai xem xét chúng nhân xung quanh, hỏi: “Nam hiệp, hiện tại nên làm thế nào đây?”.

Triển Chiêu mím đôi môi mỏng, hai mắt hơi nheo, hồi lâu mới chậm chậm nâng mi lên, nhìn Bạch Ngọc Đường và Nhất Chi Mai, ôm quyền nói: “Bạch huynh, Mai huynh”, lại cúi đầu hướng Bách Hoa công tử, “Bách Hoa công tử, ba vị có bằng lòng theo Triển mỗ tới Khai Phong phủ một chuyến không?”.

“Hả?”, Nhất Chi Mai nhăn mặt lại, “Chuyện này không liên quan đến tại hạ...”.

“Mong Mai huynh trợ giúp Triển mỗ một tay”, Triển Chiêu lại ôm quyền.

“Nhưng... rất phiền phức...”, Nhất Chi Mai liếc mắt nhìn Triển Chiêu một cái, nhưng vừa mới thấy vết máu trên má Triển Chiêu, nhân cầu không tự chủ đảo về phía Kim Kiền với vẻ mặt sa sầm, da mặt thoáng giật giật, dứt khoát nói, “Đi một chuyến cũng không có gì”.

Bạch Ngọc Đường cũng tỏ ra nghiêm trang hiem thấy: “Việc là do Bạch mỗ gây ra, Bạch mỗ tất sẽ nói rõ với Bao đại nhân”.

Còn Bách Hoa công tử, hoàn toàn không có quyền lên tiếng.

Triển Chiêu gật đầu, đưa mắt sang Kim Kiền nói: “Kim hiệu úy...”.

Lời vừa mới ra đến miệng, Triển Chiêu lại một phen sững sốt.

Chỉ thấy Kim Kiền nước mắt lưng tròng, hai tay nâng một bình sứ trắng tinh, trong bình sứ phẳng phất hương thơm thanh nhã quen thuộc, hòa quyện cùng với khói độc xung quanh và mùi vị đặc biệt của nhà xí.

“Triển đại nhân, trước hãy trị thương đi!”

Trong lòng thầm nói: Nếu để Tiểu Miêu mang vết thương này hồi phủ, đừng nói tới phản ứng Công Tôn Trúc Tử, lão Bao, Tứ đại kim cương có bao nhiêu đáng sợ, mà chỉ riêng nước mắt của các bà, các cô, các mẹ, các chị trong thành Đông Kinh Biện Lương... Hu hu, e là cả nửa năm sau mình sẽ phải ngao du trong biển lệ mất thôi!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền vội gạt mấy giọt nước mắt bước sát lên trước.

Thân hình Triển Chiêu cứng ngắc, lập tức xoay người bước đi thật nhanh.

Kim Kiền vội vàng theo sát ngay phía sau, khóc lóc kêu lên: “Triển đại nhân, trị thương trước đã rồi đi cũng không muộn mà...”.

Tiểu Miêu, anh đừng đẩy tôi vào chỗ bất nghĩa chứ!

Hai bóng người một lam, một xám gấp gáp đi càng lúc càng xa.

“Bạch huynh, tại hạ có hay chăng nên lên chuồn đi?”, Nhất Chi Mai nói nhỏ.

Bạch Ngọc Đường không đáp, chỉ nhướn mày nhìn Bách Hoa công tử mềm nhũn trên đất, người không ra người, quỷ không ra quỷ kia.

Một giọt mồ hôi lại lăn xuống từ trán Nhất Chi Mai.

“... Bạch huynh cao kiến.”

139. Q.9 - Chương 9

Thư phòng bảo kiếm rõ tung tích

Thái sư thăm viếng vạn sự hung.

Hùng đông, trên lầu thành Biện Lương, một đội vệ binh canh giữ thành đang tụ tập một chỗ, anh một câu tôi một câu chuyện phiếm việc nhà, trò chuyện rôm rả, từ trên trời dưới biển cho đến Khai Phong phủ, rồi dưới biển lên trời cho tới Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ, Triển Chiêu.

“Đầu, ông nói xem mấy ngày nay trong Khai Phong phủ có phải xảy ra chuyện lớn gì không, sao mấy ngày trời không thấy Triển đại nhân tới cổng thành tuần tra vậy?”

Một vệ binh canh giữ thành hơi phát tướng một chút hướng vị quan coi thành tuổi trung niên hỏi.

“Lão Trương, đừng có nói huyền thuyên nữa!”, quan coi thành vẻ mặt không vui, “Cứ chuyên tâm mà canh giữ cổng thành của ông đi, chuyện khác đừng có hỏi nhiều”.

Lão Trương cười ha hả nói: “Đầu này, ông đừng có câu vội, tôi đây không phải hỏi cho tôi đâu, mà là hỏi thay cho Tiểu Đinh đấy chứ”.

“Tiểu Đinh?”, quan coi thành không hiểu.

Lão Trương vỗ đầu một tiểu binh giữ thành mang dáng dấp thiếu niên, cười nói: “Tiểu tử này từ mười ngày trước nhận nhiệm vụ tới đây, mỗi ngày chỉ mong ngóng được gặp Triển đại nhân một lần. Kể ra cũng kỳ lạ, bình thường không quá ba đến năm ngày, Triển đại nhân nhất định sẽ tới cổng thành tuần tra một phen, nhưng liên tiếp mười ngày nay rồi cũng không thấy bóng dáng. Tên nhóc này đợi không nổi, ngày nào cũng nhắc bên tai chúng tôi, nhiều đến nỗi lỗ tai chúng tôi sắp mài thành vết chai rồi”.

Thiếu niên giữ thành tên Tiểu Đinh ra sức cúi gằm đầu xuống, ngay cả lỗ tai cũng đỏ ửng cả lên.

Quan coi thành lúc này mới hiểu, nhìn Tiểu Đinh một cái, trông ra cái dáng vẻ đã biết trước mọi việc, nói: “Theo kinh nghiệm nhiều năm làm quan sai của ta, thì nhất định mấy ngày nay Triển đại nhân đã xuất thành đi tra án rồi. Qua vài ngày nữa, đến khi Triển đại nhân về thành, tất sẽ lại đến đây tuần tra thôi”.

“Xuất thành tra án? Sao không thấy nha dịch trong phủ nhắc đến nhỉ?”, chúng binh lính giữ thành khó hiểu.

Quan coi thành lắc đầu nói: “Các người sao đến một chút nhân lực cũng không có vậy? Không thấy mấy ngày nay lúc Vương hiệu úy, Mã hiệu úy đến đây tuần tra đều ử rử, không có tinh thần hả? Ngày trước chỉ cần Triển đại nhân xuất môn là bốn vị Hiệu úy đại nhân đều có dáng vẻ như vậy, cho nên nhất định là những ngày này Triển đại nhân không có trong thành Biện Lương”.

Chúng binh lính giữ thành nhất thời hiểu ra, đều gật đầu à lên:

“Thì ra là như thế.”

“Vẫn là lão Đầu lợi hại!”

Quan coi thành ưỡn ngực, vẻ đắc ý.

“Vậy lúc nào thì Triển đại nhân về?”, lính giữ thành Tiểu Đinh đột nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng tròn xoe cùng khuôn mặt đỏ hồng hỏi.

“Cái này...”, quan coi thành đảo mắt, bất giác cười khan.

Mấy binh lính giữ thành lâu năm bên cạnh cũng phụ họa nói: “Đúng đấy, Lão Đầu, Triển đại nhân mấy ngày trời không đến, trong lòng chúng tôi cũng rất nhớ, khi nào thì Triển đại nhân về thế?”.

Nói xong, chúng binh lính giữ thành đều nhìn chằm chằm vào viên quan coi thành.

Bị một đám nhân cầu phát sáng dán mắt nhìn chằm chằm vào mình, quan coi thành không khỏi cảm thấy cả người không tự nhiên, đầu lưỡi có chút cứng lại: “Được rồi, được rồi, không chừng ngày mai Triển đại nhân về tới, các người...”.

Mới nói được nửa câu, đột nhiên bên ngoài thành vang lên tiếng vó ngựa dồn dập gấp gáp, tiếng nộ nổi tiếp tiếng kia, trong màn đêm tĩnh mịch vang lên vô cùng rõ ràng.

Quan coi thành lập tức không nói nữa mà đứng bật dậy, quay người giơ một tay lên ra hiệu, chúng binh lính giữ thành vội vàng ai vào vị trí người nấy, gấp rút đứng trên lầu thành dõi mắt quan sát.

Tiếng vó ngựa từ xa vang đến gần, chỉ thấy trên quan đạo tối đen như mực bên ngoài thành có một nhóm người cưỡi ngựa đi tới, bốn con tuần mã lao nhanh như bay. Lúc này trời chưa sáng rõ, ngoài thành một mảng đen đặc, tầm nhìn không rõ, cho đến khi bốn con tuần mã phi đến gần dưới lầu thành, chúng nhân mới miễn cưỡng nhìn rõ hình dáng mấy người ngồi trên lưng ngựa.

Cưỡi trên con tuần mã đi đầu là một nam tử thân hình trắng tấp, trong lòng hình như còn có một dáng người nghiêng ngả. Hai con tuần mã theo sau, bên trái là một người áo trắng, bên phải là một người áo đen,

còn cười trên con tuần mã cuối cùng là một người mà chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy vạt áo xanh xanh đỏ đỏ lờ lợc rực rỡ.

Vào lúc tảng sáng thế này lại di chuyển rất vội vã, hành tung của năm người đó rất đáng nghi.

Chúng binh lính giữ thành không khỏi đưa mắt nhìn quan coi thành, mong vị lão Đầu kiến thức rộng rãi này có thể đưa ra một chú ý.

Chẳng ngờ quan coi thành kia nét mặt lại mừng rỡ, kinh hô lên: “Triển đại nhân! Là Triển đại nhân!”.

Triển đại nhân?!

Người nào?!

Chúng binh lính giữ thành vội vờn đầu ra quan sát, nhưng lúc này trời còn chưa sáng, trăng đã lặn về tây, ánh sáng mờ ảo, từ trên lầu thành sừng sững nhìn xuống, chỉ thấy đen đặc một mảnh, ngay cả đầu là mắt đầu là mũi còn không nhìn rõ, sao có thể biết được ai là Triển đại nhân.

“Còn ngần ra đấy làm gì” Còn không đi xuống mở cửa thành cho Triển đại nhân?”, quan coi thành miệng vừa kêu lên ầm ĩ vừa chạy xuống lầu thành nhanh như gió.

Chúng binh lính giữ thành nhất thời phục lăn.

Chẳng trách người ta có thể đứng đầu, chỉ liếc mắt một cái mà có thể nhận ra Triển đại nhân trong màn đêm đặc quánh, hơn nữa thân thủ vẫn còn nhanh nhẹn như vậy sau một ngày trời đứng gác, chúng ta dù có luyện tám đến mười năm nữa sợ là cũng không theo kịp.

Quan coi thành dẫn chúng binh lính rầm rập rầm rập từ trên lầu thành xông xuống dưới, vừa mới mở hé cửa thành ra thì đã nghe thấy âm thanh yếu ớt từ bên ngoài cổng thành truyền vào.

“Xin Triển đại nhân... hãy bôi thuốc trước đã rồi hẵng vào thành...”

Chúng binh lính giữ thành nghe mà không khỏi kinh ngạc.

Thuốc? Thuốc gì? Lẽ nào Triển đại nhân bị bệnh rồi? Hay là Triển đại nhân bị thương?

Nghĩ đến đây, chúng binh lính giữ thành nhất thời có chút hoảng hốt, vội vàng vờn cổ ra ngoài quan sát.

Cổng thành chậm chậm mở ra, một con tuần mã toàn thân đầy mồ hôi từ từ tiến vào, người ngồi phía trên thân hình thẳng như cái bút, một thân áo lam vải thô đầy bụi đường. Dưới ánh đèn đuốc sáng rực hai bên cổng thành, một khuôn mặt với lông mày lười mác dài đến tóc mai hiện ra, dung nhan tuần tú, sắc sảo thâm trầm như đầm nước, chỉ là trên phần má ôn nhuận như ngọc hiện rõ một vết thương dài cả tấc. Tuy miệng vết thương đã kết vảy, không còn gì đáng ngại, nhưng thoạt nhìn vẫn khiến người ta kinh hãi run sợ, thấy mà giật mình không thôi.

Chúng binh lính giữ thành đồng loạt hít vào một hơi khí lạnh, âm điệu của tiếng hít thở đúng là thống nhất hài hòa một cách thần kỳ.

Một cánh tay nhỏ nhắn vờn ra, lắc la lắc lư đưa lên một bình sứ.

Một giọng nói khi dứt đoạn khi liền mạch cất lên: “Xin Triển đại nhân... bôi thuốc...”.

Ánh mắt chúng nhân di chuyển, lúc này mới thấy thì ra còn có một người nữa cười trên cùng một con ngựa với Triển đại nhân, chỉ là dáng dấp người này quả thực kém rất xa Triển đại nhân, sắc mặt trắng bệch, mắt nhỏ hoảng hốt, ngoại trừ một cánh tay vờn thẳng ra, còn thì toàn thân chỗ nào cũng mềm nhũn dán trên mình ngựa.

Triển Chiêu liếc mắt nhìn bình sứ một cái, thở dài một tiếng, lại ôm kiếm hướng chúng binh lính giữ thành thì lễ: “Làm phiền rồi”.

Chúng binh lính giữ thành vẫn còn đang trong cơn khiếp sợ do vết thương trên má Triển Chiêu đưa tới, hoàn toàn không chú ý đến ba người cưỡi ngựa theo sát phía sau Triển Chiêu cũng mang vẻ mặt kinh ngạc sững sờ.

“Đám binh lính giữ thành này sao vậy? Sao nhìn thấy xú miều đều mang về mặt như nhìn thấy ma vậy?” Bạch Ngọc Đường cười con ngựa đầu tiên đi nước kiệu vào.

“Tại hạ thực không dám tin, vì để Nam hiệp bôi thuốc, dọc đường đi Kim huynh lại có thể nhắc đi nhắc lại câu này tròn hai ngày hai đêm, một khắc cũng không ngừng, nghị lực bậc này, quả thật không người bình thường nào có thể theo kịp... Nam hiệp định lực cũng thực tốt, rõ ràng mặt đã có chút tái nhợt đi rồi mà vẫn kiên trì cười chung một con ngựa với Kim huynh... Lẽ nào trình độ tiết kiệm của Khai Phong phủ đã đạt đến mức ấy, đến cả ngân lượng bỏ ra mua thêm một con ngựa cũng không xuất ra nổi?”, Nhất Chi Mai ngồi trên con ngựa thứ hai thong thả tiến vào.

“Đó là vì Tiểu Kim không biết cười ngựa”, người phía trước nhẹ nhàng trả lời một câu.

“Cái gì? Kim huynh thân là Tòng hiệu úy lục phẩm của Khai Phong phủ lại...”

“Lừa cũng không cười xong.”

“...”

“Môi huynh?”

“... Nam hiệp cũng thực không dễ dàng gì...”

Con ngựa thứ ba thò trên lưng một đồng áo hoa hòe hoa sói tiến vào, từ đồng áo kia phát tiếng nói: “Điên rồi, một lũ điên rồi, lại có thể hai ngày hai đêm không ngủ gấp rút lên đường... Nghĩ mà xem đường đường Bách Hoa công tử ta lại có một ngày xuất hiện trong dáng vẻ lôi thôi thế này, nếu truyền ra ngoài, Bách Hoa công tử đây còn mặt mũi gì mà đi đâu nữa?”.

Cho đến khi bốn con ngựa khuất bóng ở đầu phố, chúng binh lính coi thành lúc này mới hoàn hồn lại, đồng thời mang về mặt sầu thảm như đưa đám nói:

“Này này, anh có nhìn thấy không, mặt của Triền đại nhân...”

“Ôi chao ơi, nếu để các bà, các cô, các chị trong thành mà nhìn thấy, còn không phải nguy mất sao?!”

“Không biết Công Tôn tiên sinh có thể trị khỏi không nữa.”

“Công Tôn tiên sinh diệu thủ hồi xuân, nhất định sẽ có cách.”

“Nói đúng lắm, nói đúng lắm!”

Chỉ có Tiểu Đình là vẫn ngẩng ra nhìn về hướng đám người Triền Chiêu biến mất, vẻ mặt ngẩn ngơ lắm lắm nói: “Triền đại nhân thơm quá...”.

“Thơm cái gì mà thơm!”, một bàn tay vỗ vào ót Tiểu Đình, quan coi thành khí thế hùng hổ nhìn chúng binh lính giữ thành quát, “Ngẩng ra đấy làm gì, còn không mau thu dọn chuẩn bị mở cổng thành”.

Chúng binh lính giữ thành lập tức vội vàng vào việc.

Tiểu Đình ngơ ngẩn đứng một bên, vẫn cứ cúi đầu nghĩ ngợi hồi lâu, cuối cùng không nhịn được hỏi một câu: “Cái người cười chung một con ngựa với Triền đại nhân là...”.

“Tiểu Đình!”, quan coi thành đột nhiên xoay người túm chặt lấy bả vai Tiểu Đình, nhú mày vẻ nghiêm túc nói, “Người nhất định phải nhớ kỹ người này cũng như nhớ rõ Triền đại nhân!”.

“Hả?”

“Thiếu niên thoát nhìn gầy gò kia chính là Kim Kiền, Tòng hiệu úy lục phẩm của Khai Phong phủ, nghe đồn có thể trên thông Thiên đình, dưới tường Sâm la, chiêu thần gọi quỷ”.

“Ồ...”

“Người sau này nếu có thấy người này, nhất định phải nhớ kỹ câu châm ngôn năm chữ...”

“Châm ngôn?”, Tiểu Đình có chút hoảng sợ tròn đôi mắt, đảo một vòng nhìn chúng binh lính coi thành đang như lâm đại địch, “Châm ngôn gì?”.

Chúng binh lính giữ thành cùng quan coi thành đồng thời hít một hơi, thần sắc trịnh trọng đồng thanh nói: “Tiền không được lộ ra!”.

“Hả?!”

“Triển đại nhân, ngài đã về rồi!”

“Triển đại nhân mặt của ngài?!”

Đây là tập dịch của Khai Phong phủ đang trên đường bưng nước rửa mặt cho Bao đại nhân thì gặp Triển Chiêu. Câu thứ nhất là chào hỏi, câu thứ hai là tiếng kêu kinh hãi cùng với âm thanh đánh đổ chậu nước rửa mặt.

“Triển đại nhân ngài rốt cuộc đã về rồi” x4.

“Triển đại nhân mặt của ngài?!” x4.

“Loảng xoảng” x4.

Là Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hổ canh giữ ở cửa thư phòng của Bao đại nhân dị khẩu đồng thanh chào hỏi, dị khẩu đồng thanh kinh hãi kêu lên cùng với tiếng thanh đao trong tay đồng loạt rơi xuống đất.

“Triển hộ vệ cuối cùng người đã về rồi, Thượng Phương... mặt của người?!”

“Cạch!”

Là Công Tôn tiên sinh ngồi sau bàn trong thư phòng chào hỏi cùng với tiếng bút lông trong tay rơi xuống nghiên mực.

“Triển hộ vệ, Thượng Phương bảo kiểm... mặt của người!”

“Loạch xoạch loạch xoạch...”

Là tiếng kêu kinh ngạc của Bao đại nhân, với vẻ mặt hưng phấn vỗ bàn đứng lên, theo sau tiếng chồng ván kiện trên bàn bị đánh rơi xuống đất.

Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi mai và cả Bách Hoa công tử hiện tại đã hoàn toàn có lý do tin tưởng hành vi bạo phát vô cùng khủng bố lúc đầu của Kim Kiền đích thực là phát triển theo khuynh hướng của tình hình thực tế khách quan, là đại diện cũng như phản ánh tâm tư tình cảm chân thực của quần đại quần chúng nhân dân trong thành Biện Lương, cũng là tiêu biểu cho nhu cầu tâm lý căn bản nhất của trên dưới Khai Phong phủ.

Trái ngược với vẻ mặt vô cùng kinh ngạc của ba người Bạch Ngọc Đường, Kim Kiền lại thức thời hơn nhiều, vừa thấy khuôn mặt đầy sừng sốt của Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh, không nói hai lời, bịch một tiếng liền quỳ ngay xuống đất, hít sâu một hơi nghĩ muốn phát biểu bài phú trường thiên nhận tội chuẩn bị đã lâu, chẳng ngờ lại bị người bên cạnh cướp lời.

“Đại nhân, thuộc hạ không thể tìm được Thượng Phương bảo kiểm về, mong đại nhân trách phạt!”

Bóng màu lam đột nhiên thấp hẳn đi, Triển Chiêu thẳng người quỳ trên đất rũ mi nhìn xuống, hai tay chạm đất, vỗ kiểm Cự Khuyết keng một tiếng phát ra tiếng va chạm.

Bao đại nhân sừng sốt, vội vòng qua thư án đến trước mặt Triển Chiêu, vươn tay nâng cánh tay Triển Chiêu lên nói:

“Đứng dậy rồi nói.”

Nhưng Triển Chiêu vẫn quỳ thẳng tắp trên mặt đất, mặc cho Bao đại nhân ra sức thế nào, thân hình vẫn chẳng mấy may di chuyển, chỉ cúi đầu trầm giọng nhắc lại:

“Thuộc hạ không thể tìm được Thượng Phương bảo kiểm về, xin đại nhân trách phạt!”

“Triển hộ vệ...”

“Xin đại nhân trách phạt!”

Bao đại nhân thở dài một tiếng, tiếng thở dài cất lên vang vọng trong căn phòng tĩnh lặng.

Một dải ánh ban mai mỏng manh xuyên qua khung cửa sổ chiếu vào phòng, ánh dương dần toả khắp, chậm chậm buông xuống hàng mi dài hơi run run ánh trên đôi mày nhúu chặt, hất lên những sợi tóc đen mượt như tơ chạm đất, ống tay áo tuyền một màu lam đầy bụi đường, dây buộc tóc màu xanh đã hơi bạc màu, và cả chiếc bóng đổ dài của sống lưng thẳng tắp như thân tùng.

Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai, Bách Hoa công tử bỗng cảm thấy hai đầu gối trên đất kia cực kỳ chói mắt, tới mức ba người không dám nhìn bóng màu lam thẳng tắp ấy thêm nữa.

Ngay cả Kim Kiền, bình thời mau mồm mau miệng, miệng lưỡi sắc bén, lúc này một chữ cũng không nói, chỉ yên lặng quỳ gối nguyên tại chỗ cùng Triển Chiêu.

“Triển hộ vệ không cần phải quá tự trách...”, Công Tôn tiên sinh cất bước đi tới, cúi người đỡ lấy hai tay Triển Chiêu nói.

Thân hình Triển Chiêu vẫn chẳng di động, chỉ cúi đầu lặp lại như cũ: “Thuộc hạ thất trách, xin đại nhân trách phạt!”.

Bình thời chất giọng sang sảng là thế, lúc này lại hơi khàn khàn, ngữ khí âm điệu đoan chính giống lúc bình thường nhưng lại như gióng lên tiếng trống buồn bã chấn động lòng chúng nhân.

“Triển hộ vệ...”, Công Tôn tiên sinh khẽ nhúu mày, liếc Bao đại nhân một cái, cũng thở dài một tiếng hệt như Bao đại nhân.

“Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh!”, Bạch Ngọc Đường đột nhiên vén vạt áo quỳ một gối xuống, ôm quyền trầm giọng nói, “Chuyện này chẳng có chút can hệ gì tới Triển Chiêu, đều do Bạch Ngọc Đường nhất thời hồ đồ, vì chuyện tranh đoạt danh tiếng đã đánh cắp Thượng Phương bảo kiếm làm liên lụy tới Bao đại nhân, Bạch Ngọc Đường có tội, xin đại nhân trách phạt”.

Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh cùng sững sốt.

Nhất Chi Mai cũng kéo Bách Hoa công tử quỳ xuống bên cạnh Bạch Ngọc Đường nói: “Là do tại hạ quản thúc môn nhân không chu toàn, khiến cho Thượng Phương bảo kiếm giờ chẳng rõ ở nơi nào, xin Bao đại nhân trị tội!”.

“Là, là do tiểu nhân không tốt, không nên tin lời gièm pha của kẻ tiểu nhân...”, Bách Hoa công tử cũng run rẩy lắp bắp nói.

Dứt lời, ba người cùng cúi đầu quỳ trên đất giống như Triển Chiêu, không nói một lời.

Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh nhìn nhau một cái, lại lướt nhìn mọi người một lượt rồi đưa mắt sang Kim Kiền.

Kim Kiền trăm triệu một lần cũng không ngờ tới bản thân nhất thời thất thần mà cơ hội nhận tội “thăng thần để được khoan hồng” đã bị mấy người này cướp mất sạch, hiện tại lại bị một tràng nhận tội tự bạch xì xầm xì xồ lưu loát vô cùng của bọn họ làm cho choáng váng ngu mặt ngay tại chỗ, vừa thấy Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh nhìn mình, cả người không khỏi run lên, bịch một cái phủ phục xuống đất, liền đem những lời thoại mình đã chuẩn bị từ sớm hô lên: “Thuộc hạ có tội, thuộc hạ không thể bảo vệ Triển đại nhân chu toàn, trên người Triển đại nhân có hơn mười sáu vết sẹo, lại còn bị phá hủy dung nhan, đều do thuộc hạ thất trách, thuộc hạ có lỗi với bách tính Đại Tống, có lỗi với Thánh thượng, có lỗi với Bao đại nhân, có lỗi với Công Tôn tiên sinh, có lỗi với bốn vị Hiệu úy đại ca, có lỗi với Tam ban nha dịch, có lỗi với...”.

“Kim hiệu úy”, Công Tôn tiên sinh gấp giọng cắt ngang lời nhận tội của Kim Kiền, “Đại nhân chỉ muốn hỏi mấy vị này là người phương nào”.

“Hử?”, Kim Kiền ngẩng đầu, nhìn Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh, lòng không khỏi thấy khó hiểu:

Hôm nay hành vi của hai người này quả thật có chút kỳ quái, không hỏi tung tích của Thượng Phương bảo kiếm thì thôi, lại đi hỏi lai lịch mấy người kia, tựa hồ lai lịch của ba người đó còn quan trọng hơn cả tung tích của Thượng Phương bảo kiếm...

Đôi mắt nhỏ nheo lại, Kim Kiên đánh giá tỉ mỉ Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh một lượt, họ đều đang trong tư thế muốn đỡ Triển Chiêu lên, xem xét vẻ mặt lo lắng nhìn Triển Chiêu của hai người, đột nhiên đầu vụt sáng lên, Kim Kiên bừng tỉnh:

Chắc chắc chắc, mình thật là thông minh một đời lại hồ đồ nhất thời, Tiểu Miêu có thân phận là gì nào? Là Idol được yêu thích số một đương thời, bảo hiểm phúc lợi của Khai Phong phủ, đồng thời là bảo tiêu bên mình của lão Bao và “gậy trúc”, quả thực chính là điều kiện cần và đủ để Khai Phong phủ sinh tồn và phát triển. Thượng Phương bảo kiếm cố nhiên quan trọng, Tiểu Miêu còn quan trọng hơn, cho nên Thượng Phương bảo kiếm bị trộm mất là một chuyện, nhưng định tội ai cũng không thể định tội Tiểu Miêu!

Hừ hừ, nói trắng ra là lão Bao và “gậy trúc” muốn bao che khuyết điểm một cách đường hoàng, cơ hội tốt như thế này, nếu mình không tận dụng, há chẳng phải là có lỗi với tâm ý của lão Bao và Công Tôn Trúc Tử sao?!

Nghĩ đến đây, Kim Kiên liền hạ quyết tâm, đôi mắt nhỏ trợn ngược, chỉ vào Bạch Ngọc Đường bật thốt lên:

“Khởi bẩm đại nhân, vị bạn đồ trắng lớn lên với khuôn mặt trên hoa ghẹo nguyệt này chính là Cẩm mao thử Bạch Ngọc Đường của Hãm Không đảo, chính hắn là kẻ đã trộm Thượng Phương bảo kiếm từ phủ Khai Phong mang đi, lại còn không trông giữ nghiêm ngặt, khiến cho Thượng Phương bảo kiếm bị kẻ khác đánh cắp lần hai”.

Bạch Ngọc Đường nghe vậy ngẩng phắt đầu lên, đôi mắt hoa đào bắn thẳng vào Kim Kiên.

Kim Kiên nhất thời thót tim, mồ hôi lạnh túa đầy đầu.

Chắc, con chuột bạch xã hội đen này có hậu thuẫn vô cùng lớn, kỹ thuật giết người thuộc hàng bậc nhất, ngay cả Tiểu Miêu cũng còn phải kiêng kỵ hắn vài phần, e là không đắc tội nổi đâu!

Nuốt nuốt nước bọt, Kim Kiên thu tay lại, ngữ khí hùng hổ đột nhiên quay ngoắt một trăm tám mươi độ, tiếp: “Có điều Bạch ngũ gia là hiệp khách đã thành danh trên giang hồ, tiếng nói rất có trọng lượng, đầu đội trời chân đạp đất, dám làm dám chịu. Sau khi biết được có kẻ đánh cắp Thượng Phương bảo kiếm khỏi Hãm Không đảo liền đứng ra cùng với Triển đại nhân lên đường truy tìm Thượng Phương bảo kiếm, trên đường đi phơi nắng phơi sương nhọc nhằn, lo lắng đến quên ăn quên ngủ, đội mưa đội gió, tấm lòng biết sai gắng sửa ấy duy chỉ có trời cao mới tỏ!”.

Đầu mày của Bạch Ngọc Đường nhướng lên, đôi mắt hoa đào híp lại.

Kim Kiên thâm thở phào nhẹ nhõm, mục quang lại hướng sang Nhất Chi Mai nói:

“Vị toàn thân đen sì, cả người toát lên vẻ lười biếng, đỉnh đầu một dúm lông trắng này chính là thiên hạ đệ nhất thần trộm, Nhất Chi Mai, ai ai nghe tiếng cũng đều phẫn nộ. Người này thân là chủ môn, lại chẳng làm đúng chức trách, dung túng cho môn hạ làm mưa làm gió tác oai tác quái trên giang hồ, Thượng Phương bảo kiếm là do Bách Hoa công tử, môn hạ của người này, đánh cắp từ Hãm Không đảo!”

Nhất Chi Mai ngẩng lên, đôi mắt phượng hơi lộ vẻ ngạc nhiên.

“Có điều Bách Hoa công tử đánh cắp Thượng Phương bảo kiếm là một chuyện, còn Nhất Chi Mai từ đầu chí cuối đều không biết sự tình”, Kim Kiên lại bổ sung.

Haizzz, vị này chính là vua trộm, đứng đầu trong giới đạo tặc, đến cả sư huynh đồng môn của hắn còn bị ép tới mức cùng đường bí lối phải đem Tàng bảo khố chôn giấu trong nhà xí. Nếu đắc tội cái tên này, mỗi tháng lại đến dạo chơi chuyến “hàng” hai bận, thì sợ là toàn thể Khai Phong phủ sẽ phải hít gió tây bắc mà sống mất thôi.

Nhất Chi Mai chớp chớp đôi mắt phượng, lại cúi đầu xuống, bộ dạng phục tùng.

Kim Kiên lại đưa mắt sang Bách Hoa công tử đang co rúm trên đất.

Luận về đánh, không đánh được chuột bạch, luận về trộm thì còn lâu mới bì kịp Nhất Chi Mai, luận về độc... Playboy, người còn khuya mới đủ phân lượng nhé! Lại còn vết sẹo trên mặt Tiểu Miêu, thù mới hận cũ, tiền oan oán cũ... Hừ hừ, Hoa hoa công tử, quả thực người quá mức phù hợp, chớ trách ta lòng ác miệng độc!

Hạ quyết định, Kim Kiền liền trợn ngược đôi mắt nhỏ, mi mày xoắn chặt, chỉ vào Bách Hoa công tử quát lên một tràng:

“Vị đại thúc một thân làm đom hoa hòe hoa sói tục không chịu nổi kia chính là Bách Hoa công tử, sư huynh của Nhất Chi Mai, chính hắn đã trộm Thượng Phương bảo kiếm từ Hãm Không đảo! Ché tạo kiếm giả sắp đặt ám khí hại Triển đại nhân bị thương cũng chính là hắn! Trơ mắt nhìn Thượng Phương bảo kiếm bị kẻ lai lịch bất minh mang đi, cuối cùng dẫn đến tung tích của Thượng Phương bảo kiếm chẳng rõ nơi nào, đầu sỏ gây nên tất cả tội lỗi chính là hắn!”

Liên tiếp dùng ba câu liệt kê, khí thế hùng hồn, lời lẽ đầy khí phách, Bách Hoa công tử nghe mà toàn thân run rẩy, ngay cả Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai trong ánh mắt nhìn Bách Hoa công tử cũng có thêm vẻ đồng tình.

Giới thiệu ba người hoàn tất, Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh liếc nhìn Kim Kiền hồi lâu không nói, lát sau, Công Tôn tiên sinh mới ho khan hai tiếng: “Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!”.

Bao đại nhân gương mặt vui vẻ nói: “Như thế rất tốt, rất tốt!”.

Rất tốt?!

Kim Kiền nhìn chằm chằm hai người, trầm nghĩ:

Cái gì rất tốt? Lẽ nào mình đã đoán đúng tâm tư của lãnh đạo?

Một câu nói kia của Bao đại nhân, đừng nói là Kim Kiền, Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai, Bách Hoa công tử mà ngay đến Triển Chiêu cũng không khỏi ngẩng đầu lên, vẻ mặt ngạc nhiên tròn mắt nhìn Bao đại nhân.

“Hôm nay bản phủ gặp được ba vị hiệp khách giang hồ, quả thật là chuyện rất may mắn, ba vị mời đứng lên.”

Ồ hả?!

Lão Bao này không phải bị ngẩn chứ? Khách khí đối với hai vị tôn thần chuột bạch, Nhất Chi Mai thì thôi đi, sao đối với cái tên Hoa hoa công tử kia cũng tiếp đãi trọng hậu hơn vậy?

Công Tôn tiên sinh khẽ mỉm cười, nhìn năm người nói: “Chư vị vẫn nên đứng lên rồi nói tiếp”.

Năm người không một ai động cựa, vẫn y như cũ ngẩn ngơ tròn mắt nhìn Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh.

Công Tôn tiên sinh khẽ lắc đầu, nhìn Bao đại nhân một cái.

Bao đại nhân gật đầu nói: “Công Tôn tiên sinh hãy nói thẳng đi”.

Công Tôn tiên sinh gật đầu, lại đưa mắt nhìn năm người: “Có phải chư vị cảm thấy kỳ quái tại sao Bao đại nhân và tại hạ chẳng chút quan tâm tới tung tích của Thượng Phương bảo kiếm?”.

Kim Kiền vội gật đầu, bốn người kia lại vẫn bất động.

“Đó là vì chúng ta đã biết rõ Thượng Phương bảo kiếm hiện tại đang ở nơi nào, trong tay ai.”

“Cái gì?!” , năm người kinh ngạc kêu lên.

Triển Chiêu chụp lấy cánh tay Công Tôn tiên sinh: “Tiên sinh, những lời này là thật?!”.

“Đương nhiên là thật”, Công Tôn tiên sinh nở một nụ cười, rồi như có ma lực, tâm trạng căng thẳng của mọi người cũng dần dần được thả lỏng.

“Được rồi, đều đứng lên hết rồi nói đi”, Bao đại nhân cất tiếng.

Lúc này năm người mới đứng lên.

“Công Tôn tiên sinh, hiện giờ Thượng Phương bảo kiếm đang ở đâu?”, Triển Chiêu gấp giọng hỏi.

Công Tôn tiên sinh thu lại nét cười, nhìn mọi người một lượt nói: “Hôm qua, trên triều có người đã tham tấu đại nhân một bản, rằng đại nhân coi rẻ hoàng ân, lơ là chức trách, khiến cho Thượng Phương bảo kiếm được Thánh thượng ngự ban đã bị đánh cắp, hơn nữa còn giấu giếm không báo lên trên, có ý đồ khi quân phạm thượng”.

“Cái gì?!", Triển Chiêu kinh hãi, “Đại nhân, vậy...”.

Bao đại nhân cười nói: “Bản phủ đã tấu lên Thánh thượng rằng hôm nay ắt sẽ đem Thượng Phương bảo kiếm thượng triều”.

“Cái gì?!", lần này không chỉ riêng Triển Chiêu, mà cả Bạch Ngọc Đường và Nhất Chi Mai cũng đồng thời kêu lên thất thanh.

Kim Kiền chỉ cảm thấy trước mắt mọi thứ biến thành màu đen, thầm nghĩ:

Đem Thượng Phương bảo kiếm thượng triều?! Có nhầm không đấy?! Bây giờ ngay cả sợi móc trên chuỗi Thượng Phương bảo kiếm cũng còn không có, chi bằng lão Bao ngài không cần quản gì nữa, cứ xông thẳng lên triều mà thí mạng luôn cho rồi.

“Mấy vị chớ lo, đại nhân tất có cái lý của mình”, Công Tôn tiên sinh trấn an.

Năm người lại đưa mắt nhìn Công Tôn tiên sinh, người nào người nấy ánh mắt sáng quắc.

Công Tôn tiên sinh khẽ mỉm cười, lại đưa mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, tiếp tục nói: “Việc Thượng Phương bảo kiếm bị mất, trên dưới Khai Phong phủ chỉ có đại nhân, tại hạ, bốn người bọn Vương Triều, Triển hộ vệ cùng Kim hiệu úy là biết rõ, tuyệt đối không có khả năng để lộ ra bên ngoài. Hơn nữa tại hạ tin tưởng, Ngũ thủ Hãm Không đảo thân là những nhân sĩ hiệp nghĩa trên giang hồ, ắt sẽ không đem sự việc bậc này rêu rao ra bên ngoài hòng nêu cao danh tiếng”.

Đôi mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường không tự nhiên liếc qua một bên.

“Cho nên, tại hạ và đại nhân suy đoán, người tham tấu kia nhất định biết rõ tung tích của Thượng Phương bảo kiếm”, Công Tôn tiên sinh lại nhìn Triển Chiêu, “Hôm nay Triển hộ vệ trở về, nói rằng không thể tìm thấy Thượng Phương bảo kiếm, tại hạ lại càng thêm khẳng định Thượng Phương bảo kiếm nhất định đang nằm trong tay người đã dâng tấu, thế nên người đó mới có thể không úy kỵ gì, muốn đưa đại nhân vào chỗ chết”.

Bao đại nhân cũng tiếp lời: “Lời của Triển hộ vệ và Kim hiệu úy đã chứng thực suy đoán của bản phủ, bản phủ nhất thời an tâm, cho nên mới nói ra hai chữ ‘rất tốt’ đó.

Lúc này năm người mới hiểu ra bèn gật đầu.

Nhưng mới gật được nửa, lại cảm thấy không ổn.

Nếu đã biết Thượng Phương bảo kiếm đang nằm trong tay kẻ nào, hôm nay lại còn phải mang Thượng Phương bảo kiếm thượng triều, mà hiện tại cách thời gian phải vào triều không còn bao nhiêu nữa, sao hai người này vẫn bình chân như vại tựa như không có chuyện gì, còn ở đây tán gẫu cứ như chuyện không liên quan đến mình vậy?!

Triển Chiêu biến sắc, gấp giọng nói: “Đại nhân, rốt cuộc là người nào tham tấu? Thuộc hạ sẽ lập tức đi tìm Thượng Phương bảo kiếm về!”.

Bạch Ngọc Đường và Nhất Chi Mai cũng đồng thời bước lên nói:

“Bạch mô cũng cùng đi.”

“Tại hạ nguyện trợ giúp Nam hiệp một tay!”

Công Tôn tiên sinh nghe vậy, lại liếc nhìn Bao đại nhân một cái, cười một cách thâm ý, mi mày nhướng lên, nét mặt rõ ràng đang nói: Mọi người đoán đi.

Khiến cho ba người bước lên chờ lệnh đầu đầy mây đen.

“Công Tôn tiên sinh!”, ba người đồng thanh đề tiếng hô.

Kim Kiền cũng bị Công Tôn tiên sinh xoay mòng mòng, chẳng hiểu ra sao, mạch đập nhanh, nhưng trong óc lại tự động đem những tên giàu có quyền thế mà Bao đại nhân từng đắc tội lọc qua một lượt, không khỏi buộc thốt: “Lẽ nào là Bàng...”.

Lời vừa nói ra khỏi miệng, Trương long bên ngoài đã lớn giọng nói tiếp nửa câu sau của Kim Kiền.

“Bàng thái sư đến...”

Hả?

Mọi người cả kinh, Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh nhìn nhau một cái.

“Ha ha ha, Bao đại nhân, lão phu làm phiền rồi!”

Một thân hình béo mập lắc la lắc lư theo tràng cười to tiến vào thư phòng.

Hàng lông mày màu bạc cắm loạn xạ, đôi mắt hình tam giác ngược xiêu vẹo, chòm râu trắng đậu tả tơi trước ngực, đầu đội mũ cánh chuồn, một thân triều phục bằng gấm thêu tối màu, chân đi quan hải bằng da mềm, lưng đeo đai cần ngọc bích, thít chặt lấy cái bụng ổng tròn vo, khí thế ngang ngược kiêu ngạo, vô cùng hống hách, quả thực là chuẩn mực cho bộ pháp “đi ngang”, đích thị là Bàng thái sư, kẻ thù không đội trời chung lớn nhất của Bao đại nhân.

Kim Kiền kinh hãi trong lòng, thầm nghĩ: Con của già này quả nhiên là họ hàng của Tào Tháo, vừa nhắc đã tới rồi!

Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh vội bước lên thi lễ:

“Bao Chứng bái kiến Thái sư.”

“Công Tôn Sách bái kiến Thái sư.”

Mặc dù Triễn Chiêu lòng nóng như lửa đốt, Kim Kiền cơ tim như muốn nhảy bật ra, nhưng lúc này cũng không dám chậm trễ nửa phần, chỉ đành ôm quyền thi lễ:

“Triễn Chiêu bái kiến Thái sư.”

“Thuộc hạ bái kiến Thái sư.”

Mà Bạch Ngọc Đường thì hừ mũi một tiếng, quay đầu đi.

Nhất Chi Mai lười nhác rũ đôi mắt phượng, tựa như trong phòng căn bản không xuất hiện thêm người này.

Chỉ có Bách Hoa công tử hai đầu gối nhũn ra định quỳ xuống, liền bị Nhất Chi Mai xách trở lại.

Có điều Bàng thái sư lại chẳng thèm liếc mắt người Bạch Ngọc Đường lấy một cái, vừa vào cửa, đôi mắt hình tam giác đã dán chặt vào Triễn Chiêu, đánh giá từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên một lượt, khóe môi ẩn hiện ý cười, lạnh lùng cất tiếng: “Triễn hộ vệ đã nhiều ngày không gặp, vì sao dáng vẻ lại tiều tụy như thế? Bao đại nhân, Triễn hộ vệ là Ngự tiền thị vệ được Thánh thượng điều tạm về Khai Phong phủ, nếu có xảy ra sơ sót gì, Bao đại nhân khó lòng mà ăn nói với Thánh thượng đó!”.

Những lời này vừa nói ra, chúng nhân Khai Phong phủ đều biến sắc.

Kim Kiền hiểu rất rõ ràng rằng, lão của già miệng thì quan tâm Triễn Chiêu quá mức khổ cực, nhưng chỉ cần liên hệ với thực tế lúc này, lại phân tích tỉ mỉ tình hình thời sự hiện nay, sẽ không khó để đoán ra ý tứ ném đá giấu tay của lão của già: Phạm là thứ Thánh thượng ngự ban cho Khai Phong phủ, cho dù là một Ngự tiền thị vệ được điều tạm về, cũng là vật quý giá không gì sánh được, huống hồ Thượng Phương bảo kiếm?! Hừ hừ, Bao Hắc Tử, lần này ngươi không giao ra được Thượng Phương bảo kiếm thì nhất định sẽ phải chết.

Thân hình Triễn Chiêu thoáng run lên, vội thu ánh mắt lại ôm quyền nói: “Thuộc hạ chúc thấp phận hèn, sao dám nhọc Thái sư hao tâm tổn trí”.

“Hừ!”, Bạch Ngọc Đường vẻ mặt khinh thị cười khẩy một tiếng.

Lúc này Bàng thái sư mới chú ý tới, thì ra trong thư phòng còn xuất hiện thêm một người nữa, mục quang quét qua Bách Hoa công tử, Nhất Chi Mai, cuối cùng đóng đinh trên một thân y phục trắng như tuyết, phong tư hoa lệ của Bạch Ngọc Đường.

Vừa mới nhìn kỹ, đôi mắt hình tam giác của Bàng thái sư nhất thời trợn tròn lên, con ngươi phát sáng, ngữ khí hòa hoãn đi mấy phần: “Không biết mấy vị là...”, khi nói mục quang vẫn dán chặt vào Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường đen mặt, đôi mắt hoa đào trừng lên, mắt thấy bão tố sắp nổi lên, Công Tôn tiên sinh vội bước lên một bước chắn ngang trước người Bạch Ngọc Đường, ôm quyền nói: “Khởi bẩm Thái sư, ba người này chính là bằng hữu trên giang hồ của Triển hộ vệ, lần này đặc biệt tới đây để thăm viếng Triển hộ vệ”.

“Nhân sĩ giang hồ...”, ánh sáng lóe lên trong đôi mắt hình tam giác thoát cái đã biến mất sạch trơn, đôi mắt của Bàng thái sư vẫn dừng lại trên người Bạch Ngọc Đường một lúc rồi mới quay sang Bao đại nhân đi thẳng vào chủ đề, “Bao đại nhân, Thượng Phương bảo kiếm đã chuẩn bị chu đáo hết rồi chứ?”.

Bao đại nhân ôm quyền đáp: “Nhọc Thái sư hao tâm tổn trí, Thượng Phương bảo kiếm đã sớm chuẩn bị chu toàn”.

“Ồ?”, Bàng thái sư hí đôi mắt hình tam giác lại, “Có thể cho lão phu nhìn một chút được chăng?”.

Không khí trong phòng nhất thời căng lên.

Bao đại nhân rũ mắt cúi đầu, cung kính nói: “Khi thượng triều Bao Chứng tất sẽ trình lên Thánh thượng, Thái sư hà tất phải nóng vội nhất thời như vậy? Lễ nào Thái sư không tin Bao Chứng? Hay là...”, Bao đại nhân thình lình ngược lên, đôi mắt hổ như có điện sáng quắc, bắn thẳng vào Bàng thái sư, “Bàng thái sư còn có nguyên do khác?”.

Rõ ràng là lời lẽ thoái thác, nhưng từ miệng Bao đại nhân nói ra, lại hệt như đang thẳng đường thẩm án, còn Bàng thái sư phía đối diện lại chính là một nghi phạm.

Bàng thái sư bị đôi mắt sáng quắc của Bao đại nhân nhìn, nhất thời da mặt cứng lại, cao giọng hô: “Bao đại nhân đây là có ý gì? Lão phu thân là Thái sư đương triều, lễ nào muốn nhìn Thượng Phương bảo kiếm một chút mà còn cần lý do?”.

“Thái sư nói những lời ấy là sai rồi!”, Bao đại nhân ôm quyền, “Thượng Phương bảo kiếm chính là vật Thánh thượng ngự ban, kiếm đến nơi nào như Thánh thượng đích thân tới, lễ nào bình thời Thái sư đối với Thánh thượng cũng bất kính như thế, muốn gặp là gặp, nói nhìn là nhìn, đến kêu đi quất?!”.
Bàng thái sư nhất thời nghẹn họng, đôi mắt tam giác trợn trừng bốc lửa, khóe miệng run rẩy không ngừng, hồi lâu sau bèn hí mắt lướt nhìn một lượt Triển Chiêu, Kim Kiền, Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai, lúc này mới dần khôi phục lại thần sắc bình thường nói: “Nếu Bao đại nhân đã kiên trì như vậy, lão phu cũng không miễn cưỡng, đợi đến khi thượng triều nhìn cũng không muộn”.

Bao đại nhân gạt đầu: “Khi thượng triều, Thái sư tất có thể nhìn thấy”.

Dứt lời, Bao đại nhân không nói nữa, chỉ nhìn chằm chằm vào Bàng thái sư.

Những người khác cũng chăm chú nhìn Bàng thái sư.

Vô số ánh mắt nhất tề bắn ra, ý tứ rõ ràng: Lão của già, chúng tôi không hoan nghênh ông, ông còn không mau đi đi?!

Mà Kim Kiền đứng cạnh Triển Chiêu, thậm chí còn nghe thấy cơ bắp căng cứng trên người Triển Chiêu đang phát ra tiếng rắc rắc.

Về phần Bàng thái sư, lại làm như không thấy ánh mắt dữ tợn của chúng nhân đang chiếu thẳng vào mình, vẫn uốn bụng, cười tít mắt, vẻ thản nhiên, quả thực là đại biểu điển hình cho nhân vật da mặt dày hơn cả gót tường thành.

Đám người Triển Chiêu dần biến sắc, còn Kim Kiền thì mồ hôi túa đầy mặt.

Lão cua già này tám phần là quyết tâm bám rịt lấy chúng ta, sáng sớm ngày ra đã gấp rút đến đây theo đuôi, như vậy, Tiểu Miêu làm sao thoát thân để đi tìm Thượng Phương bảo kiếm đây?

“Rắc”, một tiếng động rất nhỏ vang lên bên tai, da đầu Kim Kiền lập tức tê dại, rũ mắt liếc nhìn một cái, chỉ thấy vỏ kiếm trong những ngón tay thon dài dưới ống tay áo màu lam kia đã xuất hiện mấy đường nứt ngoằn ngoèo, rất có phong cách của chủ nghĩa nghệ thuật hiện đại.

Kim Kiền cảm thấy da đầu tê rần, tựa như bị niệm thần chú định thân, chỉ có thể ngơ ngác nhìn những đường nứt kia từ từ chạy dài, chạy dài.

Không hay rồi, không hay rồi, nếu không nghĩ ra cách gì, Tiểu Miêu này nhất định đã không thềm quán ba bảy hai một quyết liều mạng với lão cua già rồi! Mà đã liều mạng, thì khi xét trách nhiệm liên đới xuống, ắt hẳn không thể thiếu phần của mình.

Làm thế nào cho phải bây giờ? Làm thế nào cho phải bây giờ?

Hừ hừ, sáng sớm ngày ra nước chưa uống được một ngụm, cơm cũng chưa ăn được một miếng, đầu vầng mắt hoa, toàn thân bủn rủn lại còn phải đối mặt với tình huống chấn động thế này, tốn nơ-ron thần kinh để suy nghĩ về vấn đề hóc búa như vậy, thật đúng là vô nhân đạo mà!!! Ít nhiều gì thì cũng phải để mình ăn cái gì đó trước rồi hãy lao động trí óc chứ...

Khoan đã! Ăn cơm?! Đúng, ăn cơm!

Linh cảm lóe lên trong óc, Kim Kiền liền ngẩng phắt đầu lên, thần sắc nghiêm nghị, bước lên một bước hướng Bàng thái sư ôm quyền cung kính nói: “Phải chăng hôm nay Thái sư trời chưa sáng đã trở dậy rồi?”.

Chúng nhân trong phòng nhất thời sững sốt, đều hướng mắt nhìn Kim Kiền.

Bàng thái sư neho mắt đánh giá tỉ mỉ Kim Kiền một phen, đột nhiên nhếch miệng cười nói: “Lão phu nhớ được người, người chính là Tông hiệu úy lục phẩm họ Kim”, nói đến đây, khẩu khí có chút hạ xuống, âm trầm.

Kim Kiền không khỏi rợn tóc gáy.

“... Không sai, hôm nay đích xác trời chưa sáng lão phu đã xuất môn rồi, vậy thì thế nào?”, Bàng thái sư lại nói.

Kim Kiền hít một hơi, ổn định lại tâm thần, đôi mắt nhỏ mở tròn, nặn ra vẻ mặt sùng bái cất tiếng: “Thái sư quả không hổ là tấm gương trung quân ái quốc, cần mẫn phụng sự vì nước trong triều! Thánh thượng có Thái sư phụ tá, Đại Tổng có Thái sư tọa trấn, thực chính là phúc của Đại Tổng, là may mắn của bách tính!”.

Một tràng những lời này thốt ra, trong phòng nhất thời ngập tràn hơi rắm ngựa, lại có mùi chuồng ngựa nữa!

1 Xuất phát từ tiếng lóng “vỗ mông ngựa, vuốt đuôi ngựa” ý chỉ nịnh bợ, ở đây tác giả bóng gió ám chỉ Kim Kiền đang nịnh hót Bàng thái sư.

Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh nét mặt vẫn bình tĩnh, còn Triển Chiêu hai mắt ẩn hiện ánh sáng, Bạch Ngọc Đường thì hơi nường mảy, Nhất Chi Mai, Bách Hoa công tử thoáng lộ vẻ ngạc nhiên.

Về phần Bàng thái sư dường như lại chẳng mảy may chịu ảnh hưởng của tràng “rắm ngựa” này, chỉ nhìn chằm chằm vào Kim Kiền cười lạnh nói: “Đây chính là bốn phạm của lão phu”.

“Thái sư tận tâm tận lực vì xã tắc Đại Tổng như thế, ắt hẳn là quên ăn quên ngủ, dốc hết tâm huyết, lao tâm khổ tứ”. Kim Kiền tiếp tục tăng bốc.

Bàng thái sư hừ lạnh một tiếng: “Là bẽ tôi, đương nhiên phải như vậy”.

“Ôi chao! Như vậy thì không ổn rồi!”, Kim Kiền đột nhiên biến sắc, thành linh quay người ôm quyền nói với Bao đại nhân: “Đại nhân, Thái sư vì việc của đại nhân, quên ăn quên ngủ, lao tâm khổ tứ, sáng sớm đã tới thăm hỏi, ngay cả bữa sáng cũng chưa dùng. Thái sư chính là hoàng thân quốc thích, lá ngọc cành vàng,

thân phận tôn quý bậc nào, nếu để Thái sư bụng đói sinh bệnh, thì trên dưới Khai Phong phủ sao có thể gánh vác nổi đây?!”.

Chúng nhân nhất thời sửng sốt.

Công Tôn tiên sinh chớp đôi mắt phượng một cái, đột nhiên vỗ tay nói: “Ai nha, Kim hiệu úy quả là một lời như thức tỉnh người trong mộng. Tục ngữ có câu: Lịch một ngày lập vào buổi sáng, cơm ba bữa quý ở bữa đầu, chính vì thế bữa sáng này nhất định không thể thiếu được!”, nói đến đây, Công Tôn tiên sinh tỉnh bơ nhìn Bao đại nhân một cái.

Bao đại nhân lập tức gật đầu, đề tiếng gọi: “Người đâu, chuẩn bị bữa sáng!”.

Bên ngoài cửa tức khắc có người đáp: “Tuân lệnh”.

Công Tôn tiên sinh lại hướng Bàng thái sư cúi đầu vái: “Mời Bàng thái sư di giá đến thiện đường dùng bữa”.

“Hả?”, hiển nhiên là Bàng thái sư phản ứng không kịp, mặt đầy kinh ngạc.

Bao đại nhân bước một bước dài lên phía trước đứng cạnh Bàng thái sư, nói: “Thái sư, mời!”.

Nói đoạn, liền cùng Công Tôn tiên sinh mỗi người một bên, nửa mời nửa đẩy kéo Bàng thái sư ra phía cửa.

Kim Kiền nhất thời thở phào một hơi, vội quay đầu nhìn Triển Chiêu, thầm nói: Nhân cơ hội này, Tiểu Miêu ngài còn không mau mau thoát thân đi kiếm đi, bằng không đợi lát nữa lão cua già ăn xong quay lại thì không kịp đâu. Nhưng vừa mới đưa mắt liền phát hiện sau lưng mình đã sớm không còn bóng người, lại nhìn quanh một cái, mới liếc thấy thì ra Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu, Nhất Chi Mai đã sớm đến bên cửa sổ thư phòng rồi, cánh cửa sổ mở toang, một chân Bạch Ngọc Đường vắt qua bậu cửa sổ, Triển Chiêu thì hướng mình khẽ gật đầu, Nhất Chi Mai một tay kéo Bách Hoa công tử, tay kia ra sức vỗ mình.

Chậc, ba người này cũng tốc độ quá nhỉ, lão cua kia còn chưa đi ra đến cửa đâu.

Muốn mình cùng đi? Cũng được, còn hơn là phải đối diện với bộ mặt đầy thịt của lão cua già, vừa ăn vừa nhin nôn!

Nghĩ đến đây, lòng bàn chân Kim Kiền nhẹ nhàng rón rén, nhích đến bên cửa sổ, nới gót Nhất Chi Mai nhảy ra ngoài.

Nhưng một chân vừa hạ xuống đất, chân kia hãy còn vắt trên bậu cửa sổ, Kim Kiền đã nghe thấy tiếng cười lạnh leo u ám như sấm nổ vang lên bên tai:

“Triển hộ vệ, Kim hiệu úy, còn có ba vị nghĩa sĩ giang hồ chắc hẳn cũng chưa dùng bữa, sao không cùng lão phu đi tới thiện đường?!”.

Chậm chậm chuyển mắt, đập vào mắt Kim Kiền là bóng lưng cứng ngắc như ba cây thương, một lam, một trắng, một đen, lại quét qua Bách Hoa công tử nằm một đống trên đất, tiếp đó là Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh phía sau, hai gương mặt một đen một trắng lộ vẻ bất đắc dĩ, cuối cùng liếc đến cái bụng ông tròn vo phập phồng dữ dội, hô hấp rối loạn, khí tức bất ổn, nhưng trên mặt Bàng thái sư lại lộ ra năm phần đắc ý, năm phần nham hiểm, thâm độc.

Thu cái chân đang vắt trên bậu cửa sổ, ước lượng khoảng cách giữa cửa chính thư phòng và cửa sổ, Kim Kiền không khỏi có chút cảm khái:

Chẳng ngờ lão cua già thân hình phì nhiêu như vậy lại có thể hoàn tất khoảng cách ba mươi mét trong chưa đầy năm giây, quả thực nhìn người chẳng dựa ngoại hình, xem cua chẳng dựa họ Bàng được lâu. Lão cua già ông không đi tham dự Thế vận hội Olympic thật đúng là phí của giờ, mai một nhân tài đó!

140. Q.9 - Chương 10

Phủ thái sư đất trời đổi sắc.

Bảo kiếm tìm về vạn sự yên.

Trên chiếc bàn gỗ tròn giản dị tróc sơn loang lổ bày một mâm bữa sáng đúng tiêu chuẩn do chuyên gia dinh dưỡng cấp cao nhất của Khai Phong phủ, Công Tôn tiên sinh chế định.

Một tô cháo trắng, có tác dụng giải khát, nhuận phế, kiện tì tốt cho dạ dày, có ích cho tinh thần, nâng cao ý chí.

Một đĩa cải xanh, giàu chất diệp lục, nước, hàm lượng khoáng chất, vitamin... những thành phần chất dinh dưỡng thiết yếu cho cơ thể, có lợi cho đường ruột, thúc đẩy sự nhu động của dạ dày, tăng cường sự tiêu hóa hấp thu, tốt cho việc bài tiết (đặc biệt có hiệu quả đối với chứng táo bón lâu năm của Bao đại nhân), có tác dụng quan trọng trong việc duy trì những đường cong duyên dáng của cơ thể (Hiệu quả cụ thể? Lẽ nào anh không thấy eo lưng của Triển đại nhân sao!), ăn trường kỳ, còn có thể bài tiết độc tố bảo dưỡng dung nhan (bằng chứng chính là khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bóc của Công Tôn tiên sinh), kiện não ích trí (thấy Kim hiệu úy không, lúc mới vào phủ là một đứa trẻ thật thà chất phác, đến bây giờ... haizzz...). Tóm lại một bàn đồ ăn sáng này vừa đẹp mắt giá lại rẻ, vị ngon mát lành, thích hợp cho phần đông mọi người dùng.

Đáng tiếc, Bàn thái sư ngồi ghế thủ tọa lại chẳng có chút thưởng thức đối với một bàn đồ ăn sáng dinh dưỡng phong phú, lợi ích vô cùng này, vừa ngồi xuống đã nhúu chặt mày, vẻ mặt chán ghét, một lúc sau cũng không chịu động đũa.

Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh ngồi hai bên nhiệt tình mời: “Thái sư không cần khách khí, chỉ là cơm rau dưa, mời dùng!”.

Bàn thái sư, khuôn mặt đầy thịt cương cứng, trừng mắt bắt cơm trước mặt, không thốt ra một tiếng nào.

Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh có chút bất đắc dĩ, lại quay đầu nhìn mấy người ngồi quanh chiếc bàn tròn nói: “Chư vị cũng không cần khách khí, mời dùng, mời dùng”.

Bạch Ngọc Đường và Nhất Chi Mai cùng chung vẻ mặt, trước là nhìn Triển Chiêu, Kim Kiền, sau lại ngó Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh, cuối cùng đồng thời thở dài một tiếng.

Một người lẩm bẩm nói: “Cơm nước của Khai Phong phủ này cũng quá... trách nào xú miêu và Tiểu Kim đều gây gò chỉ còn một dúm xương như vậy...”.

Người còn lại thì thở phào một tiếng: “May mà Kim huynh và Nam hiệp nhắc nhở, bằng không nếu tại hạ thật sự phải vào đại lao Khai Phong phủ... không thể tưởng tượng được, không thể tưởng tượng được...”.

Bách Hoa công tử thì trợn trừng mắt nhìn thức ăn trên bàn như thể đang nhòm một bàn độc dược vậy.

Triển Chiêu thân hình thẳng tắp, căn bản ngay cả liếc cũng chưa từng liếc thức ăn trên bàn, cả người cứng tựa như lúc nào cũng có thể vỡ bàn rời đi vậy.

Kim Kiền vừa bưng bát, nhắc đũa lên, nhưng nhìn sắc mặt mọi người, đành phải không tình nguyện mà buông bát đặt đũa xuống.

Trong một thời gian, bầu không khí trên bàn ăn nặng nề, ngưng trệ, lạnh ngắt như tờ.

Thình lình, Triển Chiêu đứng phắt dậy, ôm kiếm nói: “Đại nhân, Thái sư, thuộc hạ còn có công vụ phải làm, xin cho thuộc hạ cáo lui trước”.

“Triển hộ vệ...”, Bàn thái sư ngược đôi mắt hình tam giác nhìn Triển Chiêu một cái, lạnh lùng nói, “Chẳng lẽ Triển hộ vệ có chỗ bất mãn với lão phu, cho nên mới không muốn dùng bữa cùng lão phu?”.

“Triển Chiêu không dám!”, Triển Chiêu lại ôm quyền, “Chỉ là Triển Chiêu đích thực còn có công vụ phải làm, cho nên...”.

“Được rồi!”, Bàn thái sư khoát tay ngăn lại, “Cho dù gấp hơn nữa cũng không thể bỏ bữa, Triển hộ vệ vẫn nên dùng bữa trước đi!”.

“Thái sư, Triển Chiêu đích thực..”

“Bao đại nhân, ngài dạy dỗ thuộc hạ thế nào vậy, sao lại không hiểu nguyên tắc cơ bản như thế?!” , Bàng thái sư đột nhiên vỗ bàn quát lên.

“Thái sư bớt giận”, Bao đại nhân vội nói, lại quay sang Triển Chiêu, “Triển hộ vệ, không nên nóng vội nhất thời, hãy dùng bữa trước đi.”

“...Vâng”, Triển Chiêu chỉ đành y lời ngồi xuống, sắc mặt dần trở nên trắng bệch.

Trong thiện đường lại khôi phục vẻ tĩnh lặng như chết, một bàn tám người này, không ai động đũa, không ai lên tiếng, không khí căng như dây đàn.

Kim Kiên căng thẳng đến nỗi ngay cả thở mạnh cũng không dám, cúi đầu nhìn bát cơm trước mặt, chỉ cảm thấy có một cơn gió mạnh quét qua da đầu, ào ào thấm vào tận xương, không cần ngước mắt, không cần quay đầu, Kim Kiên cũng biết khí lạnh quen thuộc dị thường kia là “kiệt tác” từ người nào phát ra.

Đưa tay mò mẫm túi thuốc đã khô quắt lại, Kim Kiên không khỏi có chút phiền muộn:

Hạ độc được “Hun chết chuột” với Ngũ thủ Hãm Không đảo, trị thương cho Tiểu Miêu, vượt ải rượu của Nhất Chi Mai, đối phó với quân đoàn xác sống, lại thêm chuyện vì Tiểu Miêu bị thương ở mắt, nhất thời không khống chế được mà bạo phát... Thuốc bột, đạn dược mang theo bên người lần này đều đã dùng gần hết rồi, bây giờ trong túi thuốc ngoại trừ mấy bình kem sinh cơ đặc biệt để lại cho Tiểu Miêu trị thương, thì hình như còn mấy hạt ba đậu[1] vốn định để “chiêu đãi” chuột bạch...

[1] Ba đậu còn gọi là bã đậu, mắc vát, cồng khói, giang tử, ba nhân, mần đề, cây đề... là một trong năm mươi vị thuốc cơ bản của Đông y, có xuất xứ từ Tứ Xuyên, Trung Quốc.

Quên đi, ba đậu thì ba đậu, mặc dù có chút xấu xí không bày được lên bàn, nhưng quý ở chỗ thực dụng lại hiệu quả, hôm nay dùng để tiếp đãi lão cua già, khiến cho ông ta thanh lọc dạ dày, điều đáng lại cũng tốt.

Nghĩ đến đây, Kim Kiên hít sâu một hơi, thỉnh linh ngẩng đầu lên, chỉ ra bên cửa thiện phòng, bộ dáng khoa trương chấn kinh quá độ hét lên: “Người nào?!”.

Chúng nhân một bàn này không khỏi sững sờ, quay đầu nhìn ra phía cửa theo phản xạ có điều kiện.

Kim Kiên lập tức nhanh như chớp ném mấy hạt ba đậu vào trong tô cháo trắng. Chỉ, móc, ném, một loạt động tác liên tiếp này rất thành thực lưu loát, tinh chuẩn vạn phần, nếu là ở trước mặt người bình thường, một phen hành động này nhất định sẽ kín kẽ vô cùng, thành công mỹ mãn như được thánh thần phù trợ. Đáng tiếc, những người cùng bàn với Kim Kiên, ngoại trừ ba vị văn nhân Bao đại nhân, Bàng thái sư và Công Tôn tiên sinh không biết võ công ra thì bốn người còn lại đều là những nhân vật thành danh có tên tuổi trên giang hồ.

Khi bốn người này nhìn theo hướng tay chỉ ra ngoài cửa của Kim Kiên, sắc mặt có biến hóa, chỉ là có khác nhau, mỗi người một vẻ.

Triển Chiêu đôi con ngươi đen láy lóc sáng, Bạch Ngọc Đường đầu mày nhướng lên, Nhất Chi Mai sắc mặt trắng nhợt, Bách Hoa công tử thân hình run rẩy, nét mặt kia vốn là định đứng dậy bỏ chạy, nhưng khổ nỗi bị Nhất Chi Mai sống chết ấn chặt xuống, không có cách nào nhúc nhích, ra sức đến mức da mặt có chút xanh.

Một phen sắc mặt biến hóa của bốn người này, ba vị văn nhân còn lại kia đương nhiên không thể nhìn thấy, chỉ là ngó ra ngoài cửa nửa ngày trời cũng chẳng thấy may mắn phát hiện gì, lại đồng loạt quay đầu nhìn Kim Kiên với vẻ khó hiểu.

Kim Kiên vội trưng ra vẻ mặt tươi cười nói: “Thuộc hạ nhất thời hoa mắt, nhìn nhầm, nhìn nhầm”.

“Bao đại nhân, hai thuộc hạ này của ngài sao đều không biết phép tắc gì thế?!” , Bàng thái sư quạu quọ.

Bao đại nhân ôm quyền: “Thái sư chê cười rồi”.

Lúc này Triển Chiêu lại đột ngột đứng dậy, hướng Bàng đại nhân ôm quyền nói: “Triển Chiêu mới rồi mạo phạm Thái sư, cho nên đặc biệt xin nhận lỗi tại đây”.

Hả?!

Một bàn người đồng thời cả kinh, trợn tròn mắt, nhất tề bắn chúu chúu về phía Triển Chiêu, sắc mặt biến đổi khó lường.

Bộ mặt nung núc thịt của Bàng thái sư cứng ngắc như đá, thộn ra như phỗng, miệng mồm há hốc có thể nhét vừa cả quả dưa.

Chỉ thấy Triển Chiêu vén tay áo, khuấy khuấy chiếc muôi gỗ trong tô cháo, múc một bát cháo đầy, bưng đến trước mặt Bàng thái sư nói, “Triển Chiêu xin lấy cháo thay rượu, nhận tội với Thái sư, mong Thái sư không trách lỗi xưa”.

Cháo nóng bốc hơi nghi ngút, hương thơm nức mũi, trên mặt còn có mấy viên tròn tròn trong suốt như thủy tinh nổi lên, tựa như những viên bánh trôi nhỏ xinh trong ngày tết Nguyên tiêu, tinh xảo đẹp mắt, thoạt nhìn thực sự khiến người ta thấy hấp dẫn, cảm hứng ăn uống dâng trào.

Ba người Bạch Ngọc Đường đồng thời kín đáo nhích xa khỏi bàn ăn mấy phần.

Bàng thái sư vẫn duy trì nét mặt trợn mắt há mồm ngẩn ngơ, nhìn chằm chằm bát sứ trước mặt.

Công Tôn tiên sinh khóe mắt đảo qua nét mặt của mọi người, lại thấy Kim Kiên rụt cổ, khẽ mỉm cười, tiếp lời: “Thái sư, nếu Triển hộ vệ đã có thành ý như vậy, Thái sư hãy nể mặt ăn cháo đi”.

Bao đại nhân đôi mắt sắc bén liếc qua người Triển Chiêu, Công Tôn tiên sinh một cái, lập tức gật đầu phụ họa: “Thái sư, nếu Triển hộ vệ đã có lòng nhận sai, mong Thái sư hãy đại nhân đại lượng, bao dung hết thảy”.

Lúc này Bàng thái sư mới hoàn hồn, tiếp nhận bát cháo, lại ngược nhìn lên Triển Chiêu đang cúi đầu rũ mắt một cái, rồi liếc sang Công Tôn tiên sinh với vẻ mặt vô hại, cuối cùng nhìn khuôn mặt nghiêm nghị của Bao đại nhân, lại cúi đầu ngó vào trong bát cháo, do dự một lát, mới không tình nguyện cầm thìa múc một miếng đưa lên miệng.

Mọi người nhìn thấy rất rõ, ngay chính giữa là một viên tròn tròn trong trong nóng hôi hổi.

Chiếc thìa từng tác một từng tác một đưa lên đến miệng Bàng thái sư, mặt khác, sáu đôi mắt cũng đồng thời từng tác một từng tác một mở to ra, tìm cũng từng tác một từng tác một nhảy lên cổ họng.

Mắt thấy viên tròn tròn kia sắp trôi vào miệng Bàng thái sư, đột nhiên, bên ngoài thiện đường vang lên một trận huyền não âm ỉ, một tạo dịch xông vào, miệng la lên: “Khởi, khởi bẩm đại nhân, phủ Thái sư cho người đến nói có chuyện gấp cần bẩm báo với Thái sư!”.

“Cạch”, bát cháo bị Bàng thái sư đặt trở lại bàn.

Trái tim mọi người nhảy lên đến cổ họng tức thì rơi xuống vỡ tan tành, không khỏi đồng thời nghiêng răng hung hăng lườm tạo dịch ở cửa kia.

Tạo dịch kia bị lườm nhất thời giật mình, thộn mặt ra ngay tại chỗ.

“Ngẩn ra đó làm gì?! Còn không đưa người tiến vào cho lão phu!”, Bàng thái sư quát lên.

Tạo dịch trả lời một tiếng rồi vội vàng xoay người, nhưng bước chân còn chưa nhấc lên thì đã bị một người xông vào xô phải làm cho lão đảo.

“Thái, Thái sư, không hay rồi, trong phủ xảy ra chuyện lớn rồi...”

Chạy vào là một nam tử mặc trang phục gia đình, tuổi không quá ba mươi, đang phủ phục người quỳ xuống đất, tấm lưng ướt áo, áo trên lưng bị mồ hôi làm cho sưng nước.

“Chuyện gì mà hoảng hốt như vậy?! Cũng không sợ làm mất mặt phủ Thái sư hay sao!”, Bàng thái sư về mặt bực bội nói.

“Dạ dạ dạ, tiểu nhân thất lễ, thất lễ...”, gã gia đình ra sức khấu đầu.

Bàng thái sư híp đôi mắt hình tam giác: “Nói đi, trong phủ xảy ra chuyện gì?”.

“Khởi, khởi bẩm Thái sư, hòn giả sơn ở hậu hoa viên trong phủ bị nổ rồi...”

...

Một mảnh im lặng.

Chúng nhân đều cho rằng bản thân đã nghe nhầm rồi, cho nên không một ai hé miệng lên tiếng, chỉ bình tĩnh nhìn gã gia đình đang quỳ trên đất.

Lát sau, Bàng thái sư mới chậm chạp nói: “Ngươi vừa nói cái gì?”

“Bẩm Thái sư, hòn giả sơn trong phủ bị nổ rồi.”

Lại là một trận tĩnh lặng.

Đột nhiên Bàng thái sư vỗ mạnh xuống bàn, quát lớn: “Ăn nói hàm hồ, hòn giả sơn trong hậu hoa viên đang yên đang lành, sao nổ được?”

“Chính, chính là nổ ‘đùng’ một tiếng...”, gã gia đình vừa khóc vừa nói.

Mục quang của mọi người viu một cái bắn về phía Bàng thái sư.

Chỉ là Bàng thái sư khuôn mặt nung núc thịt giựt giựt loạn lên, liếc mắt một cái bắn thẳng sang đám người Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường với vẻ không sao tin được.

“Thái sư phải chăng nên hồi phủ xem xét một chút...”, Công Tôn tiên sinh đề xuất.

Bàng thái sư trừng đôi mắt tam giác lên, lại đảo tròn trên người bọn Triển Chiêu phía đối diện, cắn răng nói: “Không sao, chẳng qua chỉ là một hòn giả sơn, ngày khác lão phu xây mới là được”.

“Thái, thái sư...”, gã gia đình kia lại cất tiếng.

“Còn có chuyện gì?”, Bàng thái sư giận dữ quát.

“Những con cá chép vàng trong hồ ở hậu hoa viên đều phơi, phơi trắng bụng... chết rồi...”

“Cái gì?!", Bàng thái sư gầm lên một tiếng cao ở quãng tám, “Ngươi nói năm mươi hai con cá chép vàng đều chết hết rồi”.

“Dạ...”

Mặt Bàng thái sư bắt đầu trở nên xanh lét.

“Không bằng Bàng thái sư hồi phủ...”, Bao đại nhân cũng đề xuất, vẻ mặt vô cùng thành khẩn.

“Không sao”, Bàng thái sư giậm chân một cái, “Chẳng qua chỉ là mấy con cá, qua vài hôm nữa lão phu mua một mớ về”.

“Thái, Thái sư, còn, còn có...”

“Còn có cái gì?!”

“Nóc... nóc nhà ở thư phòng bay mất rồi...”

“Nóc nhà ở thư phòng sao có thể bay mất?!”

“Chính là ‘rầm rầm rầm, vèo vèo vèo’ rồi bay mất...”, gã gia đình hoa chân múa tay nói.

Sắc mặt Bàng thái sư bắt đầu biến thành màu lục.

“Thái sư, không bằng...”, lần này ngay cả Triển Chiêu cũng không nghe tiếp được nữa.

“Không... không sao, cùng lắm thì lão phu lại xây một thư phòng mới”, Bàng thái sư vẫn sống chết nhèm chằm chằm vào Triển Chiêu, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Thái... Thái sư...”

“Lại chuyện gì nữa?!”

“Nền đất trong phòng ngủ của Thái sư bị sụt một hố lớn, cả giường cũng bị chôn trong đó...”

“Cái gì?!", Bàng thái sư nhất thời mặt mũi trắng bệch, thân hình phì lủ loạng choạng, chực ngã ra sau.

May mà Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh nhanh tay nhanh mắt, mỗi người một bên đỡ lại, mới giúp cho Bàng thái sư tránh được một kiếp dập đầu xuống đất.

“Thái sư vẫn nên mau hồi phủ thì hơn”, Công Tôn tiên sinh bên cạnh lời lẽ rất khẩn thiết.

“Thái sư vẫn nên nhanh chóng hồi phủ khắc phục hậu quả mới là thượng sách”, Bao đại nhân bên cạnh đề xuất ý kiến chuyên nghiệp.

Bàng thái sư thở hồng hộc một lát, mới dần điều hòa lại, đôi mắt tam giác mờ tịt lão đảo một vòng mới bình tĩnh nhìn Bao đại nhân, run giọng nói: “Phủ... phủ của lão phu xảy ra chuyện lớn, mong... mong Bao đại nhân và Triển hộ vệ hộ tống lão phu hồi phủ...”.

“Trên dưới Khai Phong phủ tất sẽ dốc toàn lực”, Bao đại nhân dứt khoát đáp ứng.

Kim Kiền bên cạnh thấy thế thâm cảm khái không thôi, sùng kính vạn phần:

Chắc chắn, thái độ cố chấp của lão của này thực đáng kính đáng khen, hang của sắp bị lật tung đến trời rồi, vậy mà vẫn “trung trinh kiên định” nhớ thương Tiểu Miêu.

Có điều, giả sơn, hồ nước, nóc nhà, hố đất...

Kim Kiền đưa mắt sang nhìn Bạch Ngọc Đường, khuôn mặt chẳng chút che giấu ý cười, bắt đầu quạt phành phạch phành phạch, lại quay về Triển Chiêu, lúc đầu vẽ mặt kinh ngạc, sau lại trở nên bình tĩnh, còn có Nhất Chi Mai mặt tràn ngập thú vị cùng với Bách Hoa công tử có chút mờ mịt không hiểu, cho đến Bao đại nhân đã dự liệu trước mọi việc, Công Tôn tiên sinh thì toàn thân phát tán ra ánh hào quang rực rỡ chói mắt vô hại. Hôm nay hành động, phản ứng của lão Bao và Công Tôn Trúc Tử bỗng nhiên có một tầng ý nghĩ thâm sâu:

Những biến hóa dị thường trong hang của chẳng lẽ Hắc Bạch song sát ử mưu?

Nếu thật là như thế thì chẳng trách hai vị ấy hôm nay lại trấn tĩnh lạ thường, vững như núi Thái Sơn, an tĩnh như gái tơ[2], có điều nghe ý tứ này... giả sơn quy về sơn, hồ nước quy về thủy, nóc nhà quy về thiên, hố đất quy về địa...

[2] Nguyên văn: Tĩnh nhược xử tử, xuất phát từ câu “Thị cố thủy như xử nữ, địch nhân khai hộ; hậu như thoát thổ, địch bất cập cự” trong Binh pháp Tôn Tử, thiên thứ mười một, có nghĩa là: Lúc đầu binh pháp như gái tơ, chờ địch hé cửa xông vào; thì phải nhanh như thỏ chạy trốn, khiến địch không kịp chống cự.

Sơn, thủy, thiên, địa hay cho một khí thế hào hùng, thế trận hoa lệ, hơi thở âm vang, chẳng có nhẽ lão Bao và Công Tôn Trúc Tử lại tìm được sự viện trợ của bốn con chuột nào đó với những năng lực đặc biệt: năng lực chịu được khó khăn, năng lực chiến đấu, năng lực công kích vượt ải, và năng lực làm loạn...

Tọa lạc ở chính tây của Khai Phong phủ, phía đông nam nội thành, là phủ đệ của Thái sư, lộng lẫy xa hoa, nguy nga tráng lệ, quả là: Đình đài, lầu các vút trong mây, cây ngọc hoa xinh tựa gấm thêu, sân viện oai nghiêm mà sừng sững, canh phòng nghiêm mật ruồi chẳng bay.

Nếu là bình thường, bách tính nhất định sẽ khó mà tới gần trong khoảng trăm mét. Nhưng hôm nay, đến khi Bao đại nhân cùng với chúng nhân Khai Phong phủ và Bàng thái sư về tới phủ, thì thấy bên ngoài phủ Thái sư là một biển người đông nghìn nghịt, chen vai thích cánh, bao vây xung quanh phủ Thái sư chật như nệm cối, từ đầu đường cho tới ngõ nhỏ đều chật ních, phóng mắt nhìn qua chỉ toàn thấy là đầu người đen nghìn nghịt, rất hoành tráng.

“Này này, sáng sớm hôm nay anh có nghe thấy gì không, trong phủ Thái sư kêu ầm ỹ một tiếng, cứ như là thiên lôi đánh xuống, vang rền, chấn động lỗ tai điếc hết cả lên”.

“Nghe thấy chứ, nghe thấy chứ, mới tỉnh mơ, thiếu chút nữa thì dọa chết người ta, cũng không biết trong phủ Thái sư xảy ra chuyện gì nữa?”

“Nghe nói là hòn giả sơn trong phủ Thái sư bị nổ”.

“Hả? Hòn giả sơn bị nổ?! Anh nói bậy cái gì đấy! Hòn giả sơn lại không phải pháo trúc, sao có thể nói nổ là nổ được?”

“Ha, vậy là anh không biết rồi, vị huynh đệ kết bái của con chú ba họ em rể bà bác cạnh nhà cậu em vợ tôi làm người hầu trong phủ Thái sư, những lời đó là do chính miệng cậu ta nói ra, tuyệt đối không sai được, hơn nữa...”

“Ai nha! Anh đừng có thích úp úp mở mở trêu chọc người khác nữa, mau nói đi!”

“Nghe cậu ra nói nóc thư phòng trong phủ Thái sư cũng bị bay mất!”

“Ôi ôi, cái này tôi cũng nhìn thấy rồi, tinh mơ hôm nay trời mới tờ mờ sáng, tôi ra ngoài đi nhà xí, thì thấy một cái mái nhà bay vèo ra từ phủ Thái sư đó, mà phải nói là bay rất nhanh đấy!”

“Đừng nói là anh, ai ở gần đây mà không nhìn thấy nào?! Nếu không sao lại tụ tập hết tới đây để xem náo nhiệt chứ?”

“Còn có chuyện rất kì quái, nghe nói cá trong hồ ở phủ Thái sư đều phơi trắng bụng, lại cả cái nền đất trong phòng ngủ của Thái sư bị sụt một cái hố lớn, ngay cả giường của Thái sư cũng bị chôn vùi trong đó đấy!”

“Hả?! Có loại chuyện này ư? Cũng huyền bí thật đấy!”

“Hê hê, tôi thấy tám phần là Thái sư làm quá nhiều việc xấu, nên bị báo ứng đấy thôi”.

“Có lý, có lý!”

Chúng bách tính tụ tập xung quanh phủ Thái sư, ai nấy mặt mày đều tràn ngập vẻ hiếu kỳ, hai mắt phát sáng, rì rà rì rầm, vừa nói vừa hoa chân múa tay, kể chuyện như thật, ngắt quãng truyền đến lỗ tai đoàn người Bàng thái sư, Bao đại nhân đang gấp gáp đi đến.

©STENT:

Kiệu quan của Thái sư đi đến trước cửa lớn phủ đệ, còn chưa dừng vững, Bàng thái sư đã cầm đầu cầm cổ chui ra, miệng phát xanh, mặt xám ngắt, hướng đám gia đình canh giữ ở cửa giận dữ quát lên một tràng:

“Còn gây ra đấy làm gì?! Không mau đuổi đám điều dân đó đi cho ta?!”

Mấy gã gia đình canh giữ ở cửa vội vàng vâng dạ tuân lệnh, làm ra vẻ hung ác đi đến phía trước đuổi chúng bách tính đang tụ tập gần đó đi.

Nhưng những bách tính kia lại như sóng biển cuộn trào, rút đi một cái, lại ào ạt xô đến, lùi ra sau hai bước, lại xáp lên trước ba bước, ùn ùn không ngớt, cuộn cuộn không dứt, rất có tinh thần của loài gián đập mãi không chết.

Sau cùng vẫn là Bao đại nhân có nghĩa khí, lệnh cho Tứ đại hiệu úy dẫn chúng nha dịch của Khai Phong phủ đi khuyên bảo mấy câu. Chúng bách tính kia nể mặt Bao đại nhân mới từ từ tản đi, chỉ là nếu nhìn kỹ bốn xung quanh, không khó để thấy nơi góc đường cuối ngõ, đều có không ít người ló đầu ra quan sát.

Tóm lại, sau một trận hỗn loạn, cuối cùng mọi người mới thấy được tình hình thật sự vốn chỉ được nghe nói đến trong phủ đệ của Thái sư.

Kỳ thật dựa vào bước chân gấp gáp cùng thái độ căng thẳng của Bàng thái sư khi đi về phía trước để đoán, chắc hẳn Bàng thái sư định đi thẳng đến phòng ngủ, chỉ là trên đường bước nhanh đến đó, mọi người đều may mắn được tận mắt chứng kiến tình trạng ác liệt của hậu hoa viên và thư phòng trong phủ Thái sư.

Điểm dừng chân thứ nhất: Phần đất vốn là hòn giả sơn, hậu hoa viên.

Bàng thái sư cô đơn đứng trước một khoảng đất có chút trống trải, bàn tay nắm chặt, đôi mắt tam giác phát hỏa, mặc cho từng cơn gió bụi cuốn tung ống tay áo.

“Cái này...” , Bao đại nhân đường đường một Bàng đồ các đại học sĩ[3], đại quan nhất phẩm đương triều mà phải há miệng một lúc lâu, cũng không nghĩ ra được từ gì để hình dung.

[3] Tên chức vị của Bao đại nhân được vua Nhân Tông phong cho.

“Khụ khụ...”, Công Tôn tiên sinh đường đường một chủ quản sổ sách của Khai Phong phủ, đệ nhất sư gia, tài hoa phong độ, tâm tư kín đáo, cũng chỉ có thể ho khan hai tiếng biểu lộ kinh ngạc.

“...” Triển Chiêu, Triển đại nhân, Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ võ công tái thế, khinh công trác tuyệt, cao thủ số một của Khai Phong phủ, trước giờ không biết ăn nói, im lặng là điều có thể lý giải được.

Về phần Bạch Ngọc Đường, mặt mày chỉ có một biểu cảm: Ta cười đắc ý, ta cười đắc ý.

Sư huynh đệ Nhất Chi Mai, ngoài ra còn thêm Tứ đại hiệu úy, chúng nha dịch Khai Phong phủ, đều kinh ngạc trong yên lặng.

“Gió hiu hiu hề... giả sơn tiêu thất...”, Kim Kiền đệ nhất mau mồm của Khai Phong phủ không phụ sự kỳ vọng của mọi người, đã xuất ra một câu bình luận đầy quyền uy.

Điểm dừng chân thứ hai: Bên hồ, vẫn là hậu hoa viên.

Quan sát lũ gia đình đang bì bõm bì bõm vớt mấy chục con cá chép vàng phơi bụng nổi lênh phênh trên mặt hồ, lại nhìn tạo hình trợn mắt nghiêng răng của Bàng thái sư, mọi người đều giữ nguyên thái độ trầm mặc.

Điểm dừng chân thứ ba: Trong thư phòng.

Chúng nhân đứng ngay chính giữa thư phòng, nhất tề ngửa đầu quan sát, chỉ thấy phía trên thư phòng tầm mắt trở nên khoáng đạt trống trải, cảnh sắc phía trên đầu đều nhìn rất rõ, bầu trời xanh muôn dặm, mây nhẹ lững lờ trôi, gió mát vi vút thổi, đẹp thay cảnh buổi sớm lay động lòng người.

Ngoại trừ Bàng thái sư đang tức đến sùi bọt mép, những người còn lại đều đắm chìm trong cảnh sắc tươi đẹp này.

“... Tiết trời rất đẹp...”, Bao đại nhân đứng yên lặng hồi lâu, tổng kết một câu.

Mọi người đều gật đầu tán dương.

Điểm dừng chân cuối cùng: Phòng ngủ.

Một cái hồ to tròn vành vạnh đường kính chỉ ít cũng phải hơn hai mươi mét rưỡi thành hình xuất hiện ngay chính giữa phòng ngủ của Thái sư đương triều. Trong hồ, chiếc giường bằng gỗ đàn chạm hoa màn trường phù dung nằm rất ngay ngắn, chỉ là giường bị gãy mất hai chân, mấy đóa hoa chạm trở bị nứt, bụi đất dính đầy trên màn trường phù dung.

Bàng thái sư, sắc mặt từ trắng chuyển sang xanh, từ xanh hóa thành tím, từ tím đổi sang đen, sau rốt cuộc thì sắc mặt trở nên đen sì ngang ngửa với Bao đại nhân, hung hăng trợn mắt lên quát Bao đại nhân:

“Bao đại nhân trị an trong thành Đông Kinh Biện Lương đều thuộc quyền quản lý của Khai Phong phủ, nay phủ của lão phu biến thành... biến thành cái dạng như vậy, trên dưới Khai Phong phủ khó mà thoái thác trách nhiệm, lão phu nhất định sẽ dâng một bản tấu trước mặt Thánh thượng, trị tội người tội quản giáo bất lực!”

Nhưng lời này thốt ra, chúng nhân Khai Phong phủ, vốn đang xem kịch vui nhất thời biến sắc.

Kim Kiền nghe xong không khỏi cả kinh, thầm nghĩ:

Lão của già này một câu mà trúng ngay trọng tâm, Khai Phong phủ quản lý trị an, an toàn của Đông Kinh Biện Lương, nay phủ Thái sư bị lan tanh bành như vậy, Khai Phong phủ không thoát khỏi can hệ. Chắc chắn, lão Bao, dù ngài định tìm bốn con chuột hoặc những thằng cha tạp nham khác đến quây từng bưng thì cũng phải để lại đường lui cho mình chứ.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền vội quay sang nhìn Bao đại nhân.

Chỉ thấy Bao đại nhân cúi đầu thu ánh mắt lại, ôm quyền cung kính nói: “Lời của Thái sư nói rất phải, Bao Chứng quản giám không chặt chẽ, thực có tội, Bao Chứng nhất định sẽ điều tra rõ chuyện này, trả lại công đạo cho Thái sư!”.

Nói tới đây, Bao đại nhân đột nhiên quay đầu, đôi mắt sắc bén bắn thẳng về phía Kim Kiên, nghiêm mặt nói: “Kim hiệu úy, chuyện này giao cho người thụ lý”.

“Hả?!” , Kim Kiên nhất thời kinh hoàng thất sắc.

Giao cho tôi?! Có nhầm không đấy?! Chẳng lẽ đường lui lão Bao nghĩ ra chính là kéo mình làm tấm đệm lưng?!

Đừng nói Kim Kiên, đến cả những người khác cũng đều kinh ngạc vạn phần, Bàng thái sư càng nổi trận lôi đình, lớn tiếng quát: “Bao Hắc Tử người có ý gì, lẽ nào người định dùng một tên Tòng hiệu úy碌 phẩm để lừa gạt lão phu?!”.

Bao đại nhân nghe vậy sắc mặt sa sầm xuống, trầm giọng nói: “Thái sư nói thế là sai rồi! Nếu Thái sư đã biết Kim hiệu úy là Tòng hiệu úy碌 phẩm do đích thân thánh thượng ngự phong, thì ắt cũng biết vì sao Kim hiệu úy được phong quan làm Tòng碌 phẩm. Kim hiệu úy chính là một kỳ nhân trong thế gian, có khả năng linh thông với quỷ thần, hỏi chuyện dưới âm giới, chuyện trong phủ Thái sư, giao cho Kim hiệu úy chính là thượng sách, sao lại nói là lừa gạt?”.

“Người, ý người là...”, gương mặt đầy mờ của Bàng thái sư co giật giữ dội, “phủ của lão phu biến thành cái dạng như thế, chính là, chính là...”.

“Sợ là có uế vật quỷ phá!”, Bao đại nhân giọng chắc nịch.

“Bao Hắc Tử!”, đôi mắt tam giác của Bàng thái sư như muốn nứt ra, tơ máu trong máu vằn vện hết cả lên, “Người chó có khinh người quá đáng!”.

“Bao Chứng chỉ dựa vào suy đoán, hòng giả sơn trong phủ Thái sư nổ tung một cách khó hiểu, cá chép vàng trong ao vô cơ chết hết, nóc thư phòng bay mất chẳng rõ nguyên do, nền đất trong thư phòng ngủ sụp xuống một cách quỷ dị, bất luận là sự kiện nào cũng đều khó hiểu lạ thường, là chuyện chưa từng nghe nói tới, nếu không phải do uế vật quỷ phá, Bao Chứng thực không nghĩ ra lý do nào khác”.

“Hừ, có thể là do lũ giang hồ dị sĩ gây ra!”, đôi mắt tam giác của Bàng thái sư liếc qua đám người Triển Chiêu, nét mặt vằn vện nói.

“Thái sư suy đoán như vậy, có chứng cứ gì không?”, Bao đại nhân hỏi.

“Bao Hắc Tử!!!”, khuôn mặt phì nộn của Bàng thái sư biến thành màu gan lợn.

“Nếu đã không bằng không có, vì đâu Thái sư lại khẳng định chắc chắn một cách bậy bạ như vậy?”

“Người!!!”

“Chuyện trong phủ của Thái sư, Kim hiệu úy tất sẽ biết cách xử lý, xin Thái sư không cần lo lắng. Thời gian không còn sớm nữa, Bao Chứng không tiện quấy rầy, xin cáo từ tại đây”.

Nói đoạn, Bao đại nhân khom người thi lễ, rồi dẫn chúng nhân Khai Phong phủ hiên ngang rời đi.

Bỏ lại Bàng Thái sư giậm chân đấm ngực đứng giữa phòng ngủ tan hoang, bừa bãi:

“Bao Hắc Tử!!! Bản thái sư thề không đội trời chung với người, người sống thì ta chết!!!”

Cho đến khi rời khỏi phủ Thái sư hơn trăm mét, chúng nhân vẫn còn nghe thấy âm thanh gào thét điên cuồng của Bàng thái sư.

“Chẳng trách xú miêu lại gian trá như thế, Tiểu Kim khó chơi như vậy, thì ra là học theo chủ tử nhà mình...”, đồng thời, cũng nghe thấu những lời tâm huyết của đồng chí chuột bạch nào đó.

Lần thứ hai trở lại Khai Phong phủ, tâm tình mọi người đã khác trước rất nhiều, đều có cảm giác vui tươi thanh thản, sung sướng vô cùng.

Không cần nói, không cần hỏi, nhìn “siêu phẩm” hỗn độn tan tác trong phủ Thái sư, trong lòng mọi người cũng đoán được đến tám chín phần là do người nào làm, cho nên khi chúng nhân thấy bốn người cung kính đứng đợi trong khách sảnh từ lâu, cũng không quá mức kinh ngạc.

Trong khách sảnh, bốn người chia nhau ra đứng trước sau.

Người đứng đầu bận áo gấm mang kim đao, mắt hổ uy nghi; người bên trái mặt bóng nhờn vận áo vạt ngắn, thắt lưng rủ dài, râu cá trê, tay cầm quạt lông ngỗng; người đứng giữa, toàn thân đầy cơ bắp, để râu quai nón, lưng giắt chùy tử kim; người bên phải, dáng thấp bé, tóc búi tận đỉnh đầu, thắt lưng đeo đôi ngân câu, là bốn vị đương gia của Hãm Không đảo.

Bạch Ngọc Đường vừa thấy bốn người có chút ngượng ngừng, đôi mắt hoa đào đảo quanh bốn phía hồi lâu, cuối cùng cũng không tránh được con mắt sáng quắc của tứ thủ, chỉ đành nặn ra vẻ tươi cười lấy lòng nói: “Đại ca, Nhị ca, Tam ca, Tứ ca, các huynh đều đến rồi...”.

Toản thiên thủ Lư Phương thở dài, Triệu địa thủ Hàn Chương lắc đầu, Xuyên sơn thủ Từ Khánh trừng mắt, Phiên giang thủ Tưởng Bình cười nhạt.

Bạch Ngọc Đường vội vàng tiến lại gần, ngoan ngoãn đứng bên cạnh tứ thủ, ừ ừ không lên tiếng.

Vẫn là Công Tôn tiên sinh ra mặt xoa dịu, bước lên hỏi: “Bốn vị có thu hoạch gì không?”.

Lư Phương lập tức bước lên một bước, cung kính dâng một chiếc hộp dài bằng gỗ, đáp: “Tứ thủ Hãm Không đảo không phụ sự kỳ vọng, xác thực đã lấy được”.

Công Tôn tiên sinh và Triển Chiêu gấp rút tiến lên nhận lấy hộp gỗ, mở ra quan sát tỉ mỉ, vật trong hộp, sáng rực lấp lánh chói mắt, ánh vàng xán lạn rực rỡ, chính là Thượng Phương bảo kiếm chính danh mất tích đã lâu.

Chúng nhân đều cùng thở phào một tiếng.

Bao đại nhân nét mặt mang ý cười: “Bốn vị nghĩa sĩ vất vả rồi”.

Tứ thủ lập tức túm lấy Bạch Ngọc Đường song song quỳ một gối xuống đất, lại nghe Toản thiên thủ Lư Phương nói: “Chuyện của Thượng Phương bảo kiếm vốn là do Ngũ thủ Hãm Không đảo mà ra, Ngũ thủ tất đem toàn lực để tìm về, sao lại nói là vất vả?”.

“Đại ca!”, Bạch Ngọc Đường nghe vậy nhất thời cả kinh, gấp giọng kêu lên, “Chuyện Thượng Phương bảo kiếm chính là do một mình Ngũ đệ gây ra, không liên quan đến bốn vị ca ca, tất cả tội trạng đều do một mình Bạch Ngọc Đường gánh chịu!”.

“Ngũ đệ!”, Lư Phương sa sầm mặt, “Ngũ đệ nhớ lời thề khi cùng bốn chúng ta kết bái không?!”.

“... Ngũ đệ đương nhiên nhớ rõ”, Bạch Ngọc Đường cụp mắt xuống.

“Vậy đệ nói lại cho đại ca nghe xem!”

“... Là...”, Bạch Ngọc Đường đầu mày hơi nhú lại, rừ mắt không nói.

Triệt địa thủ Hàn Chương cười ha ha nói: “Ngũ đệ không nhớ rồi, Nhị ca ta thì nhớ rất rõ, khi năm chúng ta kết bái, từng thề: Cùng chung họa phúc, hoạn nạn không rời...”.

“Đồng sinh cộng tử, đến lúc bạc đầu...”, Xuyên sơn thủ Từ Khánh trịnh trọng tiếp lời.

“Nếu trái lời này, trời đất không dung!”, Phiên giang thủ Tưởng Bình phe phẩy quạt lông ngỗng thông thả nói, “Ngũ đệ, tuy Tứ ca rất không muốn đi thu dọn cục diện rối rắm do đệ gây ra, ngặt nỗi vì lời thề, lại là chuyện liên quan tới tính mạng, không làm không được!”.

Tam thủ còn lại cũng lắc đầu như thật, lại còn thở dài một tiếng.

“Tứ ca...”, Bạch Ngọc Đường nhất thời có chút đỏ khốc đỏ cười.

Bao đại nhân nhìn Ngũ thủ một lượt, gương mặt đượm nét vui vẻ: “Bản phủ vốn nghe Ngũ thủ Hãm Không đảo chí tình chí nghĩa, hôm nay được thấy tận mắt, quả là danh bất hư truyền! Chuyện Thượng Phương bảo kiếm, bản phủ đã quyết định không truy cứu, năm vị nghĩa sĩ, đứng lên rồi nói”.

Lúc này Ngũ thủ mới lần lượt đứng lên, cung kính đứng qua một bên.

Bạch Ngọc Đường liếc nhìn tứ thủ, cuối cùng không nén được lòng hiếu kỳ, hỏi: “Bốn vị ca ca sao lại đến Khai Phong phủ, vì sao lại trợ giúp Bao đại nhân tìm Thượng Phương bảo kiếm?”.

Triệt địa thủ Hàn Chương khoanh tay trước ngực nói: “Còn không phải vì Ngũ đệ ngươi! Đệ chân trước rời Hãm Không đảo, Tứ đệ chân sau đã tóm mấy người chúng ta đến thành Biện Lương, nói là ở đây tiếp ứng Ngũ đệ. Kết quả là, Ngũ đệ thì không chờ được, lại nghe tin Bàng thái sư tham tấu Bao đại nhân trên Kim Loan điện, bốn chúng ta mới vội vàng vàng tới Khai Phong phủ gặp Bao đại nhân”.

Xuyên sơn thủ Từ Khánh cũng lớn giọng nói: “Mấy người chúng ta cùng Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh hợp lại nghĩ kế, đoán chắc đến tám chín phần là Thượng Phương bảo kiếm đang ở trong phủ Thái sư, cho nên Bao đại nhân mới phái bốn chúng ta đến phủ Thái sư tìm kiếm”.

Toàn thiên thủ Lư Phương ôm quyền cất tiếng: “Bao đại nhân đã bỏ qua lỗi cũ, không những không trách tội Ngũ thủ, còn giao phó trọng trách, để chúng ta có cơ hội lấy công chuộc tội, Ngũ thủ Hãm Không đảo cảm kích khôn cùng, tất sẽ dốc hết toàn lực, không phụ sự ủy thác!”

Dốc hết toàn lực?!

Kim Kiên bên cạnh không khỏi giật giật da mặt, thầm nói:

Quả nhiên là dốc hết toàn lực, hàng thật giá thật, già trẻ không lừa, đáng tiếc cái hang của lão cua già đang yên đang lành bỗng chốc bị biến thành viên than tổ ong. Tìm Thượng Phương bảo kiếm vốn là chuyện bí mật bậc nào mà lại dám khua chiêng đánh trống, lộ liễu trắng trợn như vậy, bốn con chuột này cũng quá không biết trời cao đất dày rồi.

“Có điều, Thượng Phương bảo kiếm có thể thuận lợi tìm về như vậy, là may nhờ có diệu kế của Công Tôn tiên sinh”, Phiên giang thủ Tưởng Bình đột nhiên tung ra một câu.

Hử?

Diệu kế? Diệu kế gì?

Không phải đi trộm một thanh kiếm, quấy tung bừng một trận, về cơ bản chẳng có chút hàm lượng kỹ thuật nào, sao lại nói là diệu kế?

Kim Kiên không khỏi đưa mắt nhìn sang Công Tôn Trúc Tử im lặng đứng một bên không lên tiếng, lại phát hiện Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai và Bách Hoa công tử đều cùng chung một nét mặt với mình: Không hiểu ra làm sao.

Công Tôn tiên sinh khẽ mỉm cười: “Tưởng tứ gia khen lắm rồi”.

Tưởng Bình cũng mỉm cười: “Phủ Thái sư canh phòng nghiêm ngặt, địa hình trong phủ đệ lại phức tạp, nếu không phải Công Tôn tiên sinh dùng liên hoàn kế: diệu hổ ly sơn, rút dây động rừng, sợ rằng bốn chúng tôi hôm nay vẫn còn đang mò mẫm khắp nơi trong phủ Thái sư, chẳng có chút manh mối nào”.

Diệu hổ ly sơn? Rút dây động rừng?

Mấy người Kim Kiên càng lúc càng cảm thấy như lọt vào sương mù.

“Tứ ca, huynh đừng có nói nửa câu, bỏ nửa câu nữa, nghe mà sốt ruột chết đi được!”, Bạch Ngọc Đường không kìm được, hô ầm lên.

Tưởng Bình liếc Bạch Ngọc Đường một cái, mới thông thả nói: “Bây giờ Ngũ đệ mới biết sốt ruột? Ban đầu Ngũ đệ trộm Thượng Phương bảo kiếm, gây ra một đám rắc rối lớn sao không sốt ruột?!”.

“Tứ ca...”, Bạch Ngọc Đường chớp đôi mắt hoa đào, nhất thời có chút không tự nhiên.

“Tưởng tứ gia, Công Tôn tiên sinh”, Triển Chiêu bước lên một bước, ôm quyền nói, “Triển Chiêu cũng có chỗ không lý giải được, mong hai vị cố gắng”.

Tưởng Bình tức thì chỉnh lại sắc mặt, vội đáp lễ nói: “Nam hiệp không cần đa lễ, Tưởng Bình hổ thẹn không dám nhận”, nói đến đây, ngưng một chút, lại tiếp, “Ba ngày sau khi Bàng thái sư tham tấu, chúng tôi vốn định ngay lập tức tới phủ Thái sư đoạt lại Thượng Phương bảo kiếm, chỉ là nghe lời Công Tôn tiên sinh mới đẩy qua sáng sớm hôm nay”.

“Đây là vì sao?”, Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Đây chính là chỗ cao minh của Công Tôn tiên sinh”, Tưởng Bình nói, “Thượng Phương bảo kiếm bị Ngũ đệ trộm đi, vốn là chuyện cơ mật, nhưng lại bị người khác đánh cắp mất, đến cuối cùng thì nằm trong tay Bàng thái sư, những âm mưu ngoắt ngoéo trong đó, chúng ta không biết được, đối địch với kẻ nào, chúng ta cũng chẳng hay, nếu hành động tùy tiện, không cẩn thận dễ xảy ra sơ suất. Mà Nam hiệp, Ngũ đệ lại bất tài không có tin tức gì, cũng không có cách nào trợ giúp, sợ là chuyện rất xấu”.

“Cho nên, bốn chúng ta mới nấu mình trong phủ Thái sư hai ngày hai đêm, nghĩ muốn thăm dò thực hư”, Hàn Chương nói.

“Kết quả trong phủ Thái sư ngoại trừ hộ vệ canh giữ nhiều hơn một chút, còn lại không có gì bất thường”, Từ Khánh có chút ảo não.

“Có điều Bàng thái sư cũng là lão cáo già, số hộ vệ canh giữ các nơi trong phủ đều như nhau, bản thân hẳn lại cửa chính không ra, cửa sau không tới, cứ ở trong phủ thật không có cách nào đoán ra bảo kiếm được giấu ở đâu. Vốn định thần không biết quỷ chằng hay lén trộm Thượng Phương bảo kiếm, kết quả lại không biết hạ thủ từ đâu”, Lư Phương cũng tiếp lời.

“May mà Triển hộ vệ trở về đúng lúc, bằng không chuyện cũng còn rất gian nan”, Công Tôn tiên sinh nhìn sang Triển Chiêu, cười nói.

“Công Tôn tiên sinh, những lời này giải thích như thế nào?”, Triển Chiêu khó hiểu.

“Cái gọi là khi thành công ở trước mắt, tâm tất bất ổn, suy nghĩ ắt có chỗ không chu toàn. Phủ thái sư tại mắt đông đảo, chuyện Triển hộ vệ hồi thành, nhất định sẽ có người bẩm báo đến phủ Thái sư. Bàng thái sư thấy thời hạn đã đến, đại công sắp cáo thành, vào lúc quan trọng như thế lại nghe nói Triển hộ vệ trở về, tất sẽ sinh nghi, đứng ngồi không yên, cho nên mới đến Khai Phong phủ trước, muốn ngăn Triển hộ vệ lại, đề phòng xảy ra biến cố gì”, nói đến đây, Công Tôn tiên sinh lại hướng tứ thủ, cười nói, “Đáng tiếc Bàng thái sư nông cạn thiển cận, chỉ biết Khai Phong phủ có ‘Ngự Miêu’, nhưng lại không biết giang hồ có ‘Ngũ thủ’”.

Kim Kiền nghe thế cuối cùng cũng hiểu ra, cái gì gọi là “kế diệu hổ ly sơn”. Chắc, cảm giác mình và Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Nhất Chi Mai, Bách Hoa công tử chính là con bo bo dùng để dụ lão cua già ra khỏi hang... Nói một cách chính xác, Triển Chiêu mới là con bo bo chính hiệu, những người còn lại nhiều nhất chỉ là con giun trên lá rau phối với Triển Chiêu thôi.

Tưởng Bình hướng Công Tôn tiên sinh khê gật đầu một cái, tiếp tục nói: “Phủ Thái sư không người tọa trấn, nếu có biến, nhất định sẽ đại loạn, hộ vệ canh giữ tất sẽ tấn tới những nơi trọng yếu cần canh gác. Nổ tung hòn giả sơn, hạ độc cá chép vàng, thổi bay nóc nhà, chằng qua là để che mắt, làm nhiễu loạn tâm trí kẻ khác, cũng là ném đá hởi đường mà thôi”.

Hàn Chương mỉm cười: “Cuối cùng đám hộ vệ đó đều chạy về hướng phòng ngủ của Bàng Thái sư... Ha ha, cho nên ta mới khoét một cái hố trên nền đất trong phòng ngủ của Thái sư, trùng hợp thay, lại tìm đúng được Thượng Phương bảo kiếm dưới gầm giường lão ta”.

Chúng nhân choáng váng, Kim Kiền không còn gì để nói.

Cho nên, đây chính là kế rút dây động rừng?

Cái “dây” này cũng quá dữ dằn đi.

“Có điều hành động nổ tung hòn giả sơn, hạ độc cá chép vàng, thổi bay nóc nhà...”, Công Tôn tiên sinh khê vuốt râu, ý ở ngoài lời.

Xem đi, xem đi, ngay cả Công Tôn Trúc Tử cũng cảm thấy những hành động này thái quá.

“Công Tôn tiên sinh, đây đều là ý của Tứ đệ, mặc kệ ba chúng ra ngăn cản!”, Xuyên sơn thủ Từ Khánh vừa thấy sắc mặt Công Tôn tiên sinh, liền vội vàng chối bay quan hệ theo bản năng.

Tam thủ còn lại cũng đồng thời nhìn Tưởng Bình.

Tướng Bình lại chẳng chút hoang mang lo lắng, điềm tĩnh phe phẩy quạt lông ngỗng: “Công Tôn tiên sinh còn nhớ khi bốn chúng tôi sắp đi, Công Tôn tiên sinh đã căn dặn điều gì không?”.

“Việc làm kỳ dị, có thể coi là do ma quỷ gây nên”, Công Tôn tiên sinh tiếp tục đáp.

“Chuyện gì dị mà không quá lớn lại không quá nhỏ”, Tướng Bình ung dung cười, “Như thế bó tay bó chân quá, chỉ gây ra náo loạn nho nhỏ trước giờ không phải là phong cách xử sự của Ngũ thủ Hãm Không đảo”.

Công Tôn tiên sinh nhướn mày cười: “Ngũ thủ Hãm Không đảo quả nhiên danh bất hư truyền”.

“Công Tôn tiên sinh quá khen”, Tướng Bình cười đáp.

Chòm râu cá trê trên gương mặt bóng nhẫy hơi vểnh lên, quạt lông ngỗng khẽ phe phẩy, Phiên giang thủ Tướng Bình cười vui lên đến mức lông mày nhướn hết cả lên; tay vượt chòm râu đen dài, đôi mắt phượng ánh lên tia sáng rực rỡ chói mắt, Công Tôn tiên sinh hoan hỉ đến mức mắt mở lớn lông mày giãn ra; hai gương mặt tươi cười giống nhau đến tám phần đứng đối diện nhau, rất chi là đồng bạn đồng chí, anh hùng tương kiến chỉ hận biết nhau quá trễ.

“Nhị ca, huynh có cảm thấy Tứ ca cười lên có đến mấy phần giống Công tôn tiên sinh không?”, Bạch Ngọc Đường một bên run rẩy nói.

Triệt địa thủ Hàn Chương ngưng gặt đầu.

Mọi người xung quanh cũng đều run lên.

Sống lưng Kim Kiền lạnh toát, trong đầu đột nhiên nảy ra một câu đối:

Về trên: Giang thủ quạt lông, thoáng cười nói, Bàng phủ tan thành khói bụi;

Về dưới: Trúc xanh đón gió, nhạt nét nho, nhất thời bao nhiêu hào kiệt.

Hoành phi: Phúc hắc phủ.

Chắc chắc, ngày tháng yên bình trong thành Biện Lương còn xa lắm...

Sự kiện Thượng Phương bảo kiếm bị mất sau nửa tháng cuối cùng đã khép lại bằng việc Thánh Thượng mở một mắt, nhắm một mắt cho qua, Bao đại nhân cố ý thiên vị, còn Bàng thái sư vì lửa giận công tâm phải cáo bệnh.

Những người có liên quan đến án này đều vô tội phóng thích, ai về chỗ nấy.

Sư huynh đệ Nhất Chi Mai cáo từ Bao đại nhân, ai về “ổ” nấy, đường ai nấy trộm.

Kim Kiền sau khi suy nghĩ đến giá trị sử dụng của đệ nhất thần trộm, có từng hỏi qua về nơi dừng chân của Nhất Chi Mai.

“Lâm Phong lâu”, Nhất Chi Mai sáng khoái đáp.

“Hả? Mối huynh không phải đã hứa rằng, chỉ cần có người vượt ải thành công thì sẽ lập tức rời Lâm Phong lâu sao?”

“Nhưng tại hạ cũng đâu nói sẽ không quay lại”, Nhất Chi Mai đáp một cách rất vô tội.

“...”

Nhìn bóng lưng biếng nhác của Nhất Chi Mai khuất dần, Kim Kiền đột nhiên rất muốn chứng kiến vẻ mặt “ngạc nhiên mừng rỡ” của chương quý quả cầu thịt cùng chúng tiểu nhị của Lâm Phong lâu khi lại một lần nhìn thấy cổ nhân.

Ngũ thủ Hãm Không đảo tất nhiên muốn trở về Hãm Không đảo tiếp tục cuộc sống hiệp khách giúp người làm vui... Khụ khụ, đương nhiên trừ một người.

“Đệ không về! Đệ còn muốn quyết đấu một trận cao thấp với xú miêu!!”

Ngày đó, trời xanh muôn dặm, gió nhẹ ầm ập, khi Cẩm mao thử Bạch Ngọc Đường thốt ra những lời đó, trong đôi mắt hoa anh đào ánh lên lời thề son sắt, nhất định phải thực hiện cho bằng được.

Đáng tiếc, một khắc sau.

“Đại ca?! Vì sao huynh lại điểm huyết lệ? Tam huynh làm cái gì vậy? Mau thả đệ ra! Nhị ca, đừng cười nhanh tới giúp đệ... Tứ ca, Tứ ca...”

“Tưởng Bình xin bái biệt Công Tôn tiên sinh từ đây”.

“Tưởng tứ gia đi thông thả”.

Thế là, dưới sự chỉ huy của Phiên giang thử Tưởng Bình, Cẩm mao thử Bạch Ngọc Đường hết như miếng thịt ba chỉ không ngừng gào thét bị Xuyên sơn thử Từ Khánh vác lên vai đưa đi, theo tứ thử cùng trở lại Hãm Không đảo tiếp tục cuộc sống tiêu dao giang hồ.

Tiếc thay cho Bạch Ngọc Đường, khi hấn rời đi lại đúng lúc “Ngự Miêu” Triển Chiêu phải theo Bao đại nhân thượng triều, cho nên không thể gặp mặt nhau lần cuối, đáng tiếc, đáng tiếc.

Về phần vì sao Bao đại nhân không truy cứu tội trạng của mấy người này.

Kim Kiên từng nghe được một đoạn đối thoại đầy thâm ý ở bên trong thư phòng như sau:

“Công Tôn tiên sinh có cách nhìn như thế nào đối với chuyện Thượng Phương bảo kiếm bị đánh cắp?”

“Bạch Ngọc Đường vô ý phạm lỗi, còn Bằng thái sư sợ là bị người ta lợi dụng. Còn kẻ đứng đằng sau thao túng, thâm tàng bất lộ, khó nhìn thấu được ý đồ của y, chỉ có một điểm rất rõ ràng, người này là địch không phải bạn”.

“Công Tôn tiên sinh nói rất phải, bản phủ cũng cân nhắc suy xét như vậy, cho nên mới khoan thứ rộng lượng với đám người Ngũ thử”.

“Đại nhân lo xa nghĩ rộng, học trò bội phục. Sau này e là còn phải dựa vào sự trợ giúp của những hiệp khách giang hồ này nhiều hơn.”

“Huống hồ, tình hình trong phủ Thái sư Công Tôn tiên sinh cũng thấy rồi đấy...”

“Cùng Ngũ thử đối địch, tuyệt đối không phải là hành động sáng suốt”.

“Tiên sinh nói rất phải”.

Sau khi tổng kết lại, Kim Kiên đã đưa ra kết luận dưới đây:

Tâm tư lãnh đạo, như kim dưới đáy biển!

Về phần chi phí ăn ở đi lại của Kim Kiên sau một chuyến công tác vào sinh ra tử, cúc cung tận tụy, máu chảy đầu rơi.

“Chắc hẳn Kim hiệu úy cũng hiểu rõ chỗ khó của Bao đại nhân”, Công Tôn Trúc Tử trầm mặt bí thống nói.

“...” Minh phải nhịn.

“Nếu Kim hiệu úy không chê, chiếc hộp gỗ đựng Thượng Phương bảo kiếm lấy về từ phủ Thái sư là gỗ đàn thượng hạng, có thể...”

“...” Minh phải nhịn, phải nhịn, phải nhịn!

Không thể nhịn được nữa!

Giật phắt lấy chiếc hộp gỗ.

“Đa tạ Công Tôn tiên sinh”.

Một tuần hương sau.

“Công Tôn Trúc Tử, làm người phải nhân đạo! Cái gì mà gỗ đàn thượng hạng, căn bản chính là gỗ đàn mục mà ngay cả hiệu cầm đồ cũng chẳng thèm!”

“Rầm rầm!”

“Kim Kiền, cậu đang đập phá cái gì thế?!”

“Tiểu Liều ca, nhanh chẻ cái hộp vứt đi này thành củi đốt đi, tránh cho tôi thấy lại buồn nôn chết mất”.

“Được! Hả? Chiếc hộp này có vách kép?”

“Cái gì? Vách kép? Để tôi xem nào!”

“Đây là cái gì! Một miếng tròn vàng rực?”

“Ha ha ha ha, Tiểu Liều ca, tôi phát tài rồi, phát tài rồi!!!”

“Phát tài, phát tài cái gì? Kim Kiền? Hả? Sao chớp mắt một cái đã không thấy đâu rồi?!”

Một tuần trà sau.

“Miếng sắt, lại có thể là miếng sắt! Tiệm cầm đồ nói không đáng một đồng, một đồng không đáng! Dù gì trên miếng tròn đó còn khắc bốn chữ ‘vạn’, ấy vậy mà lại không đáng một đồng! Có nhầm không đây?!”

“Kim, Kim Kiền, cậu không sao chứ?”

“Trời cao ơi...”

“Kim Kiền, nếu không đem miếng tròn này kê dưới chân giường tôi đi, rất vừa vặn”.

“Đất dày hơi...”

“Tôi cầm đi đây...”

Tóm lại, chi phí công tác Kim Kiền vật về chỗ cũ, Khai Phong phủ khôi phục lại sự yên tĩnh...

Mới là lạ đó!

Mấy ngày sau, Đông Kinh Biện Lương rơi vào tình trạng khủng hoảng trước nay chưa từng có, nguyên nhân gây ra chính là vết sẹo không dài không ngắn trên gương mặt Triển Chiêu, Triển đại nhân, Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ, môn hạ của Bao đại nhân Khai Phong phủ được giang hồ xưng là “Nam hiệp”.

Trước đây, nếu là Triển đại nhân xuất môn đi tuần phố, đến chỗ nào đều được hoan nghênh rầm rộ, mừng vui khôn tả, nhưng mấy ngày nay, phàm là những nơi Triển đại nhân đi tới, đều là cảnh tượng chúng nhân bưng mặt mà khóc, lệ thấm ướt cả vạt áo, tiếng vang thê thiết.

Mà những người khóc lóc này tuyệt không nói quá hai câu:

“Triển, Triển đại nhân...”

“Mặt, mặt của Triển, Triển đại nhân...”

Những ngày sau đó, chứng bệnh trầm uất cấp độ cao xuất hiện rộng khắp trong dân chúng thành Biện Lương, chi phí tiêu dùng giảm, ăn uống vui chơi cũng giảm, ảnh hưởng nghiêm trọng đến bước tiến sáng tạo nên xã hội hài hòa và thiết lập nền văn minh tinh thần, văn minh vật chất của Bắc Tống thời kỳ vua Nhân Tông trị vì.

Đồng chí Nhân Tông, người lãnh đạo cao nhất rất nhạy bén trong chính trị, đã miễn cưỡng ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc này, trước tiên đã ký một chỉ thị tối cao: Khai Phong phủ nhất thiết phải tập trung sức người sức của giải quyết vấn đề khuôn mặt của Triển hộ vệ, một khắc cũng không được chậm trễ, tình thế cấp bách như nghìn cân treo sợi tóc.

Cho nên, trong Phu Tử viện Khai Phong phủ.

“Công Tôn tiên sinh có diệu kế gì không?”

“Bẩm đại nhân, học trò đã tra cứu y thư suốt mấy ngày nay, thể nhưng thuật liền da trừ sẹo, thực quá cao thâm, học trò... học trò vô năng”.

“Haizzz... Vậy nên làm thế nào cho phải đây?”

“Chẳng hay Kim hiệu úy có cách hay gì không?”

“Cái này...”

“Vật phẩm, dược liệu cần thiết đều được phủ nha thanh toán”.

“Nhờ ơn đại nhân, Công Tôn tiên sinh ưu ái, thuộc hạ nhất định sẽ dốc toàn lực!”

Cho nên, mấy ngày sau...

Mấy ngày nay Triển Chiêu cảm thấy có chút kỳ quái.

Từ sau khi Công Tôn tiên sinh kê thuốc trị thương cho chính mình, thì mỗi ngày trôi qua lại càng thấy kỳ quái hơn.

Hôm kia, khi đi tuần phố, gặp cảnh đại thúc trồng rau và đại thẩm mua rau đang cãi nhau, bước lên khuyên giải, hai người đồng thời kinh ngạc ngẩn ra, rồi lập tức hòa hảo, còn chưa kịp mỉm cười thì sau đó...

Đại thẩm bưng má ngất xỉu, còn đại thúc trồng rau tuổi đã ngoài tứ tuần lại phun máu mũi.

Kinh hãi, định tiến lên trợ giúp thì bị Vương Triều, Mã Hán tóm lại, kéo đi.

Quay đầu, phát hiện chúng bách tính trên chợ mắt ai nấy đều mơ màng, sắc mặt ửng đỏ.

Khó hiểu.

Hôm qua, theo Bao đại nhân lên triều, Thánh thượng phá lệ hạ chỉ lệnh mình đứng bên hông điện đợi lệnh, văn võ bá quan thượng tấu nói năng lộn xộn, Thánh thượng hạ chỉ câu trước chẳng ăn nhập câu sau. Triều hội bình thường không quá một canh giờ, nay vô cớ lại bị kéo dài tới hai canh giờ rồi nhưng chẳng có người nào để ý tới.

Quái lạ.

Sáng sớm nay, lúc dùng bữa sáng gặp Triệu Hổ, gật đầu chào hỏi, chẳng ngờ Triệu Hổ lại lập tức chạy tuốt ra xa, đập đầu bình bình vào cột, miệng còn lẩm bẩm: “Đó là Triển đại nhân, đó là Triển đại nhân... Đừng để ý nhiều... đó là Triển đại nhân...”.

Sau khi dùng bữa sáng xong gặp Mã Hán, cười hỏi tình hình gần đây của tẩu tử, chẳng ngờ Mã Hán biến sắc, chạy vèo mất, vừa chạy vừa hô: “Ta không thể có lỗi với Thúy Lan, ta không thể có lỗi với Thúy Lan...”.

Điềm xấu, chắc chắn có điềm xấu.

Đi nhanh đến Phu Tử viện thỉnh giáo Công Tôn tiên sinh.

Công Tôn tiên sinh kinh ngạc: “Lẽ nào Triển hộ vệ chưa từng chú ý đến dáng vẻ chính mình?”.

“Đương nhiên phải chú ý, Triển mỗ thân là Tứ phẩm đối đao hộ vệ, phục trang phục sức đều phải cẩn trọng”.

“Khụ khụ, Triển hộ vệ, ý học trò là, mấy ngày nay Triển hộ vệ có từng lưu ý đến khuôn mặt của chính mình không?”

“Triển mỗ đường đường là một nam tử thân cao bảy thước, sao có thể lại giống nữ tử chú ý đến dung nhan mình”.

Công Tôn tiên sinh khẽ thở dài, lặng lẽ đưa một chiếc gương đồng qua.

Khó hiểu, cầm lấy chiếc gương đồng soi, hoảng hốt.

“Công, Công Tôn tiên sinh... đây, đây là...”

“Tất nhiên là bản thân Triển hộ vệ”.

Phần nộ sôi gan, khó mà kiềm chế được.

“Kim Kiền!”, bóng áo đỏ nháy mắt đã biến mất.

Công Tôn tiên sinh khê sững sốt, hồi lâu sau mới hoàn hồn, gật đầu nói: “Chẳng ngờ Triển hộ vệ, sức phán đoán thực là một lời nói trúng chỗ yếu, đi vào trọng tâm”, ngẫm nghĩ một chút, lại lắc lắc đầu, thở dài, “Dung nhan mượt mà như ngọc, nét cười ấm áp khuynh thành, tư sắc tự nhiên, chiếm hết phong lưu, sau này sợ rằng không cách nào thấy được nữa, đáng tiếc, đáng tiếc”.

Sau đó, trong một khoảng thời gian dài, tại sân luyện võ của Khai Phong phủ ban đêm thường nghe thấy những tiếng như thế này:

“Triển đại nhân, hôm nay có thể không xách tôi không?”

“...”

“Hay là bớt đi năm cân?”

“...”

“Được rồi, được rồi, hai mươi cân thì hai mươi cân, đừng treo thêm nữa, tay thuộc hạ sắp gãy rồi..”

“...”

“Kỳ thực, Triển đại nhân, nếu ngài không hài lòng về Sinh cơ đan, thuộc hạ có thể cải tiến...”

“Ngày mai lại đứng tấn thêm nửa canh giờ nữa.”

“Không, không phải đâu... Triển đại nhân, lòng kính ngưỡng của thuộc hạ đối với đại nhân cuộn cuộn như...”

“Đứng tấn thêm một canh giờ”

“Trời xanh ơi...”

Trong sắc đêm mờ ảo, từng cơn gió nhẹ thoảng qua, đây chính là: Sương đêm giăng giăng gió hắt hiu, vàng vạc trắng soi quần quýt mây, mờ mịt mãi thấy người bỏ ngõ, tay ôm đàn che nửa mặt hoa[4].

[4] Nguyên văn hai câu cuối: Thiên hô vạn hoá thủy xuất lai, do bão tỳ bà bán giả diện, trích trong bài Tỳ bà hành của Bạch Cư Dị, bản dịch của Phan Huy Vịnh.

141. Q.9 - Chương 11: Ngoại Truyện: Lễ Thất Tịch Của Khai Phong Phủ

“Haizzz...”

Một tiếng thở dài dằng dặc phát ra từ thư phòng trong Khai Phong phủ, lộ ra ba phần ưu sầu, ba phần oán hận, còn có bốn phần bất đắc dĩ.

Vương Triều, Mã Hán, hai vị Hiệu úy đại nhân đứng gác bên ngoài cửa thư phòng, nghe thấy tiếng thở dài này sắc mặt cũng trầm xuống.

“Lần thứ hai mươi tám...”, Vương Triều thở dài.

“Hôm kia chỉ có mười lần, hôm qua là mười sáu lần... xem ra lần này phiền phức to rồi...”, Mã Hán cũng lắc đầu.

“Haizzz...”, lại một tiếng thở dài truyền ra.

“Lần thứ hai mươi chín...”, Vương Triều, Mã Hán nhìn nhau một cái, đồng thanh nói.

“Công Tôn tiên sinh và Kim hiệu úy hôm kia xuất môn mua được thảo, sao hôm nay vẫn chưa về nhỉ?”, Vương Triều lộ ra khuôn mặt khổ sở hỏi.

“Chắc sắp về rồi...”, Mã Hán mặt đã dài lại càng dài hơn.

Đột nhiên, một giọng nói lỗ mãng vang lên.

“Vương đại ca, Mã đại ca, Công Tôn tiên sinh và Kim hiệu úy về rồi!”

Hai người ngược lên nhìn, chỉ thấy Trương Long chạy vội vào trong Phu Tử viện, mặt đầy hân hoan.

Sau lưng Trương Long có hai người chậm rãi đi tới, một người than vận áo dài nho nhã, ba chòm râu đen nhánh phát phơ, đó chính là Công Tôn tiên sinh, chủ quản sổ sách của Khai Phong phủ; người còn lại thân bận áo vải, dáng gầy yếu, là Kim Kiền, Tòng lục phẩm hiệu úy của Khai Phong phủ.

“Công Tôn tiên sinh, Kim hiệu úy, hai người rốt cuộc đã về rồi!”, nhất thời bốn con mắt của Vương Triều, Mã Hán sáng lên, dị khẩu đồng thanh hô.

Công Tôn tiên sinh liếc nhìn mấy người bọn họ, trên khuôn mặt nho nhã lộ vẻ nghi hoặc hỏi: “Vì sao lại hoảng hốt rối loạn đến như vậy?”.

Kim Kiền lại nhú chặt đôi mày, lẩm bẩm nói: “Chẳng lẽ lại có án lớn gì sao?”.

“Công Tôn tiên sinh, Kim hiệu úy, hai người trước đừng hỏi nữa, đợi đến khi vào thư phòng sẽ rõ cả thôi!”, ba đại Hiệu úy đồng thời đưa tay, đẩy Công Tôn tiên sinh và Kim Kiền vào thư phòng.

Hai người rảo bước vào thư phòng, vừa mới ổn định người, ngược mắt lên nhìn một cái, nhất thời cả kinh.

Chỉ thấy trong thư phòng, chồng chất ngất ngưỡng, chi chít chì chịt, phóng mắt nhìn qua, toàn bộ đều là thư mời, thư phòng lớn như vậy mà bị xếp chặt kín, đến nỗi chẳng có ánh sáng lọt vào.

Đây nào phải thư phòng của Khai Phong phủ?

Quả thực còn giống nhà kho để đồ linh tinh của Khai Phong phủ hơn!

Công Tôn tiên sinh nhú mày, Kim Kiền chắc lưỡi, hai người sải bước qua mấy chồng thư tín, vòng qua hai đống lớn, rốt cuộc cũng đến được trước bàn của Bao đại nhân.

©STENT

Chỉ thấy trên thư án, trái một chồng phải một chồng thư cao ngất ngưỡng, che lấp Bao đại nhân đang vùi đầu vất vả đọc thư phía sau án, khuôn mặt đen thui bị khuất bóng, không nhìn rõ nét mặt.

“Đại nhân?!”, Công Tôn tiên sinh nghi hoặc gọi.

“Đại nhân, không lẽ đã xảy ra chuyện lớn gì rồi?”, Kim Kiền vẻ mặt nôn nóng.

Bao đại nhân nghe thấy tiếng, vội ngẩng đầu lên, lúc nhìn thấy hai người đứng trước bàn, khuôn mặt đen sì nhất thời sáng lên, đứng phắt dậy, cao giọng nói:

“Công Tôn tiên sinh, Kim hiệu úy, hai người về thì tốt rồi!”

“Đại nhân, những thư này là...”, đôi mắt phượng của Công Tôn tiên sinh thoáng mở lớn, đảo một vòng, nét mặt ngưng trọng.

“Haizzz...”, lại là một tiếng thở dài, Bao đại nhân cau chặt đôi mày, có chút bất đắc dĩ nói, “Đây đều là thiệp mời bữa phủ ba ngày sau đi dự tiệc...”.

“Thiệp mời dự tiệc?!”, Công Tôn tiên sinh kinh ngạc hồi lâu, rồi đột nhiên biến sắc, cao giọng kêu lên, “Chẳng lẽ... nhiều hơn năm ngoái gấp bội?!”.
Dứt lời, cũng không khỏi thở dài một tiếng, âm vận trầm chẳng khác gì Bao đại nhân.

Kim Kiền chớp chớp mắt, đảo một vòng, không khỏi có chút khó hiểu, mở miệng hỏi: “Thiệp mời dự tiệc? Vì sao lại nhiều như vậy?”.

Bao đại nhân chau mày đưa một chồng cho Kim Kiền, đầu đầu nói: “Kim hiệu úy xem thì sẽ hiểu”.

Kim Kiền tiếp nhận chồng thư, mở từng cái ra xem, nhưng đọc xong vẫn có chút mù mờ.

Những bức thư này đều là thiệp mời, mặc dù người phát thiệp khác nhau, phong cách viết thư khác nhau, ngôn ngữ diễn đạt mỗi người một vẻ, nhưng chủ đề tư tưởng trung tâm lại thống nhất với nhau một cách thần kỳ.

Tổng kết sơ lược lại, đại thể có ba vấn đề như sau:

Thứ nhất: Chúc mừng Bao đại nhân thăng quan đến hàm nhất phẩm, ngày mừng Bẩy tháng Bẩy trong phủ thiết yến, mong Bao đại nhân vui lòng đến dự.

Thứ hai: Những người đến tham dự yến tiệc gồm có: Chúng gia quyền trong phủ, bao gồm: nội tử, khuyển tử, tiểu nữ...

Thứ ba: Đặc biệt cường điệu: Trong đoàn nhân viên Bao đại nhân đi cùng, Tứ đại hiệu úy có thể thiếu, Công Tôn tiên sinh có thể không đi, nhưng Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ Triển Chiêu thì trăm triệu lần cũng không được vắng mặt.

Kim Kiền ngược mí mắt lên, liếc Bao đại nhân, lại nhìn Công Tôn tiên sinh, khó hiểu nói: “Chẳng hay ngày mừng Bẩy tháng Bẩy là ngày lành hoàng đạo gì, mà sao tất cả đều phải chọn ngày đó để mời Bao đại nhân dự tiệc?”.

Những lời này vừa thốt ra, Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh đều sững sốt.

“Kim hiệu úy, ngày mừng Bẩy tháng Bẩy chính là lễ Thất Tịch...”, Công Tôn tiên sinh ngạc nhiên nói.

Mùng Bẩy tháng Bẩy? Lễ Thất Tịch?

A! Ngưu Lang Chức Nữ!

Chính là lễ tình nhân thời cổ đại nức tiếng đây mà!

Nói như vậy...

Kim Kiền lại cúi đầu cảm nhận tư tưởng chủ đề của đám thư này, nhất thời có chút đỏ khóc đỏ cười.

Túy Ông thường nào phải rượu, là trăng sao.

Yến tiệc mời nào phải lão Bao, là Ngự Miêu.

Hắn là một phòng đầy những thiệp mời này đều ẩn chứa ý muốn lão Bao dẫn Tiểu Miêu của Khai Phong phủ xuất môn đi coi mắt đây mà...

“Công Tôn tiên sinh, tiên sinh nói nên làm thế nào cho thỏa đáng đây?”, Bao đại nhân lại nhìn quanh một lượt, sắc mặt càng thêm u ám.

Công Tôn tiên sinh vuốt râu không nói.

“Chi bằng... lại như năm ngoái, bắn phủ vào cung xin Thánh thượng hạ chỉ, ngày mai Triển hộ vệ nhập cung trực ban, trước tiên tránh đi một chút...”, Bao đại nhân lẩm bẩm nói.

“Trăm triệu lần không thể được!”, Công Tôn tiên sinh nghe xong, biến sắc, đề tiếng kêu lên, “Lễ nào đại nhân đã quên rồi, lễ Thất Tịch năm ngoái Triển hộ vệ nhập cung trực ban, dẫn đến các cung nữ hậu cung tranh giành đánh nhau, hỗn loạn hết sức. Các cung tần phi tử lại càng rắc rối hơn, nghĩ ra đủ cách để xin thánh chỉ điều Triển hộ vệ đến canh giữ cung của họ, thậm chí các vị ấy còn chửi bới, đánh nhau, làm cho long nhan Thánh thượng giận giữ, chiến tranh lạnh với hậu cung cả tháng trời, thiếu chút nữa thì trị đại nhân tội quản chế không nghiêm!”.

Kim Kiền trợn mắt: Quá khoa trương rồi!

“Vậy... chi bằng uyển chuyển từ chối tất cả...”, Bao đại nhân ngẫm nghĩ một chút lại nói.

“Uyển chuyển từ chối?”, Công Tôn tiên sinh ngược mí mắt lên nói, “Dám hỏi đại nhân, những thiệp mời này là người nào đưa tới?”.

“Hai chồng trên thư án này là mấy vị đại thần trong triều đưa tới, mấy núi trong phòng kia là thiệp mời của các quan lại thân sĩ giàu có quyền thế trong thành, còn có...”, Bao đại nhân thuận tay chỉ.

“Đó chính là lý do!”, Công Tôn tiên sinh chau mày nói, “Bất luận vị nào, đều là những nhân vật có quyền có thế, có uy vọng cao, nếu đại nhân đều đắc tội họ cả, làm sao cai quản sửa trị thành Biện Lương, Khai Phong phủ này?”.

“Việc này...”, trên khuôn mặt đen sì của Bao đại nhân lộ vẻ khó xử, lại thở dài một tiếng, rũ mắt không nói. Công Tôn tiên sinh đưa tay đỡ trán, cũng có chút bất đắc dĩ.

Kim Kiền hết nhìn người này lại ngó sang người kia, đôi mắt nhỏ đảo tròn đưa đi, đưa lại, rồi bước lên một bước, ôm quyền nói: “Đại nhân, thuộc hạ có một cách, có thể tháo gỡ tình huống cấp bách trước mắt!”.

Hai người nghe xong đều sửng sốt.

“Là cách gì?”, hai người đồng thanh hỏi dồn.

Kim Kiền nhếch mép cười: “Nếu đã không có cách nào uyển chuyển từ chối, chi bằng đều nhận lời tất cả!”.

“Tất cả?!” , Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh đồng thời trợn tròn mắt kêu lên.

“Kim hiệu úy...”, Bao đại nhân thở ra hít vào hai lần, cuối cùng không nói tiếp.

“Kim hiệu úy...”, Công Tôn tiên sinh lại đổi tay đỡ trán nói, “Những thiệp mời chỗ này nói ít cũng phải đến trên trăm, sao có thể nhận lời toàn bộ được?!”.

Kim Kiền nở nụ cười rực rỡ, trong đôi mắt nhỏ phát ra ánh sáng chói mắt.

“Chẳng hay đại nhân và Công Tôn tiên sinh có từng nghe nói đến lễ hội xem mắt ngày Thất Tịch... khụ khụ, cái đó hẳn phải là... lễ hội ngắm đèn hoa đăng bên cầu Hỷ Thước chưa?!”

Thất Tịch đèn hoa sáng rực mây, lầu cao áo đỏ giai nhân dập dìu[1] .

[1] Nguyên văn: Trùng thất thiên đăng chiếu bích vân, cao lầu hồng tú khách phân phân, ở đây tác giả trích và sửa vài từ trong hai câu đầu bài Dạ khán Dương Châu thị của Vương Kiến. Hai câu gốc: “Dạ thị thiên đăng chiếu bích vân, cao lầu hồng tú khách phân phân” nghĩa là: Đêm xuống đèn hoa sáng rực mây, lầu cao áo đỏ giai nhân dập dìu.

Bên dòng Biện Hà, gió mát vi vu, lầu các vô số, kế sát bên sông, cột hoa mây cuốn, tinh tế vô cùng, bình thường đây là nơi các tao nhân mặc khách ngâm thơ xướng khúc.

Có điều tối nay, bên dòng Biện Hà này lại có chút đặc biệt, hai bên bờ sông đều được tô điểm bởi nhữn chiếc đèn cung đình ngũ sắc, hàng dương liễu ven sông khoác lên mình áo xanh áo đỏ, tất thấy đều chìm trong không khí vui tươi rạng rỡ.

Lầu các tửu lầu ven sông lại càng đèn đuốc sáng trưng, sa mông đèn hoa treo quanh xà.

Chuyện gì mà náo nhiệt như thế?

Haizzz! Ai trong thành Đông Kinh Biện Lương này mà chẳng biết, ai mà không rõ nào?

Hôm nay chính là lễ Thất Tịch ngày mừng Bảy tháng Bảy, cũng là ngày mà Bao đại nhân của Khai Phong phủ phụng ý chỉ đặc biệt của đương triều Thiên tử, tổ chức “Lễ hội ngắm hoa đăng bên cầu Hỷ Thước đêm Thất Tịch”.

Như thế nào là “Lễ hội ngắm hoa đăng bên cầu Hỷ Thước đêm Thất Tịch”?

Tên như ý nghĩa, đó chính là thời gian những nam thanh nữ tú trong thành Biện Lương nhân khi ngắm hoa đăng Thất Tịch mà hẹn hò vui vẻ bên nhau, hoặc tụ họp lại để bà mối xe sợi chỉ hồng bắc mối duyên lành, lại có kết quả kỳ diệu như lễ hội thường đèn ngày Mười lăm tháng Giêng vậy.

Có điều tối nay “Hội cầu Hỷ Thước” này lại có chút đặc biệt, không vì điều gì khác, mà chính là “Hội cầu Hỷ Thước” được chúng nha dịch của Khai Phong phủ tuần tra, bảo vệ suốt đêm.

Đương nhiên, trong số đó nhất định không thể thiếu được Triển Chiêu, Triển đại nhân, Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ danh tiếng vang xa.

“Triển đại nhân, Hồng Ngọc có lễ.”

Nhìn thấy trước mắt là một nữ tử trẻ tuổi vận áo sa màu đỏ đang khiêm nhường thi lễ, Triển Chiêu chỉ cảm thấy đầu mình như căng ra.

Quả nhiên, lời còn chưa dứt, bỗng nghe thấy tiếng huyền não vang lên bên cạnh, tràn trề đầy sức sống, mừng vui mười phần.

“Ôi chào, đây chẳng phải là thiên kim của Lại bộ thị lang Chu đại nhân, Chu Hồng Ngọc tiểu thư sao?”

Đôi con ngươi sáng như sao khê chuyển động, liếc sang thân hình gầy nhỏ bên cạnh mình.

Nhưng trong đôi mắt nhỏ kia phát ra thứ ánh sáng chói lóa, làm mờ tối cả ánh đèn lấp lánh hai bên bờ Biện Hà.

“Tiểu thư Hồng Ngọc, tuổi vừa mười sáu, thanh thú thông tuệ, xuất trần thoát tục, bình thường cửa lớn không ra, cửa hông chẳng bước, thực sự không ngờ lại được gặp nhau ở đây, quả là có duyên, có duyên!”

Giọng nói đinh tai tiếp tục vút lên quang tám.

“Kim hiệu úy quá khen rồi, Hồng Ngọc chẳng qua chỉ là một nữ tử tầm thường, nào dám nhận lời tán thưởng như vậy”, nữ tử áo đỏ hai má ửng hồng, cúi đầu thấp giọng nói.

“Tiểu thư Hồng Ngọc quả nhiên khiêm nhường hữu lễ, bội phục, bội phục...”

Triển Chiêu thầm thở dài một tiếng, theo bản năng chặn giọng nói âm ỉ của Kim Kiền ở ngoài tai.

Nếu không phải trước lúc rời khỏi phủ nha, Công Tôn tiên sinh dặn đi dặn lại, rằng tối nay nhất thiết không được thất lễ với những người gặp trên đường đi, mọi sự đều phải theo Kim hiệu úy an bài, thì e rằng lúc này mình đã sớm thi triển khinh công cướp đường mà đi mất rồi.

Nhắc đến lại thấy khuôn mặt tươi cười của Công Tôn tiên sinh tối nay...

Lại thêm dọc đường đi không ngừng ngẫu nhiên, tình cờ gặp mặt...

Haizzz...

Trên khuôn mặt tuần tú dần hiện lên một nét cười khổ.

Chợt nghe Triệu Hổ phía sau thì thầm: “Này này, Trương đại ca, đây là vị tiểu thư quan gia thứ mấy hữu duyên tình cờ gặp mặt vậy?”.

“Đi tuần chưa đầy nửa canh giờ, đây đã là vị thứ mười sáu rồi...”, giọng của Trương Long có chút rời rạc.

“Lợi hại!”, Triệu Hổ cảm khái, “Huynh nói xem Kim Kiền này giờ nói liên tục không ngừng, cũng không thấy mệt...”.

“Ta thấy ngược lại thì có, càng nói càng sung sức!”

“Trương đại ca, huynh nói coi, có phải chúng ta bị Công Tôn tiên sinh gạt rồi không? Đây nào phải là đi tuần phổ chứ, căn bản chính là để giúp Triển đại nhân xem mắt!”

“Ta nói tên tiểu tử này, đã nửa ngày rồi, sao bây giờ mới hiểu vậy?”

“Ha ha, quả nhiên là như vậy. Nói đi cũng phải nói lại, huynh thấy điệu bộ tư thái của Kim Kiền có giống bà mối không?”

“Ha, bà mối gì chứ, ta thấy ngược lại thì có, giống hệt tú bà của Phiêu Hương viện!”

Tú bà?!

Triển Chiêu hơi nheo mắt, liếc nhìn bóng dáng gầy nhỏ trước mặt vẫn như cũ thao thao bất tuyệt nước bọt văng tung tóe, vô cùng hứng khởi... Nếu thêm một chiếc khăn lụa trong tay nữa, thì đúng thật có vài phần giống nhau...

Đôi môi mỏng khê nhướn lên, trên khuôn mặt tuần tú thoáng hiện lên ý cười nhàn nhạt.

Vừa vận tiểu thư của Chu gia ngược mắt lên, nhất thời đỏ bừng đôi má, vội cup mắt xuống, lúng túng nói:

“Triển, Triển đại nhân, đây là túi hương do đích thân Hồng Ngọc thêu... Nếu Triển đại nhân không chê... thì xin hãy nhận lấy...”

“Ôi chao, túi hương thực quá tinh xảo, kỹ thuật thêu thừa tình mỹ, Hồng Ngọc tiểu thư quả nhiên là thông tuệ khéo tay!”, âm thanh ồn ào lại tiếp tục vang lên.

Ý cười trên khuôn mặt tuần tú dần dần tiêu thất.

“Chu tiểu thư, Triển mỗ còn có công vụ phải làm, xin cáo lui trước.”

Nói đoạn, ông quyền thi lễ, thân hình thẳng như từng liền quay người rời đi.

“Triển đại nhân...”, hai mắt nữ tử áo đỏ hơi hồng lên, nhìn đắm đắm vào bóng hình thẳng tắp xa dần kia, chiếc túi hương trong tay theo gió rơi xuống đất.

Kim Kiền liếc nữ tử đang thương tâm tuyệt vọng trước mắt một cái, thầm thở dài, móc từ trong người ra một cuốn sách, lật hai tờ, lẩm bẩm nói: “Con gái Lại bộ thị lang Chu đại nhân: tình cờ gặp mặt, thu năm lượng bạc; cùng nhau nói chuyện, thu bảy lượng bạc; tặng túi hương, thu mười lượng bạc... Chắc, mười lượng này suýt thì kiếm được rồi...haizzz...”.

“Kim hiệu úy!”, giọng Triệu Hổ đột nhiên đưa tới, nhất thời cắt ngang mạch suy nghĩ của Kim Kiền, “Lại có một cô nương tình cờ gặp nữa!”.

Nhưng định thần nhìn kỹ liền sửng sốt.

Chỉ thấy thiếu nữ trước mắt, thân vận áo thô giản dị màu lục, chân đi giày thêu hoa, búi tóc đen nhánh, nhưng chẳng có chút trang sức nào, ngũ quan thanh tú xinh đẹp, lại chẳng có phần quý khí.

Hửm?

Phong cách bách tính bình dân, tư tưởng chủ đạo là thanh tâm nền nã, cố ý chơi trội?

Có sáng tạo!

Kim Kiền vội bước một bước lên trước, thấp giọng hỏi: “Xin hỏi vị tiểu thư này là?”.

Thiếu nữ áo lục ngược rèm mắt lên nhìn Kim Kiền một cái, lại cúi xuống, hai tai hơi đỏ hồng lên, lí nhí nói: “Tích Liên”.

“Tích Liên?”, Kim Kiền sửng sốt, vội lật giở sổ hồi lâu, nhíu mày nói, “Xin hỏi Tích Liên cô nương là thiên kim của phủ nào?”.

“Tích Liên không phải thiên kim tiểu thư nhà quan, Tích Liên chỉ là một cô gái bán hoa...”, đầu nữ tử áo lục càng thấp hơn.

“Cô gái bán hoa?”, Kim Kiền nhất thời không biết phải nói gì, vội xáp lên trước, thì thào, “Tiểu cô nương, không phải tôi không nhắc nhở cô, tôi nay muốn gặp mặt Triển đại nhân, phí tổn không thấp đâu. Nếu cô không có việc quan trọng gì, để đến ngày khác lúc Triển đại nhân đi tuần phổ lại nói cũng không muộn...”.

“Triển đại nhân?”, Tích Liên ngạc nhiên, ngược mắt lên nhìn Kim Kiền một cái, lại cúi đầu nói, “Tích Liên không tới gặp Triển đại nhân...”.

“Hả?”

“Tích Liên đến là để gặp Kim hiệu úy...”

“Kim, Kim hiệu úy?!” , âm điệu thoảng cái cao vút lên tận mây xanh.

Kim Kiền tròn tròn đôi mắt nhỏ, nhìn chăm chăm vào thiếu nữ với khuôn mặt e thẹn trước mắt, da mặt vụn vụn hỏi: “Cô, cô cô cô nương nói, cô, cô nương tới để gặp tôi?!”.

Thiếu nữ đỏ mặt, khe khẽ gật đầu.

Kim Kiền nhất thời toàn thân cứng ngắc.

“Kim hiệu úy, khá lắm!”, Trương Long cười vui vẻ tiến lên vỗ vỗ vai Kim Kiền.

“Kim Kiền, lúc nào thì người quen biết vị cô nương này vậy, sao không nói cho chúng ta biết?”, Triệu Hổ bên cạnh cũng phụ họa theo.

“Cái này...”, Kim Kiền bỗng cảm thấy mồ hôi lạnh túa ra khắp lưng.

Một trận gió lạnh vèo vèo thổi qua, khiến cho ba người Kim Kiền, Trương Long, Triệu Hổ nhất thời run lên.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy khuôn mặt tuần tú của Triển Chiêu như kết băng, hai tay ôm kiếm, áo đỏ như máu, cứng ngắc nói: “Kim hiệu úy, chẳng trách đã bao nhiêu lâu võ công của người không tiến bộ, thì ra do không chú tâm, không luyện tập đàng hoàng!”.

“Hả?”, Kim Kiền thộn ra.

Hai người Trương Long, Triệu Hổ chờ người.

Ngược lại thiếu nữ phía sau chẳng mấy may bị ảnh hưởng, dưới áp lực cao như vậy vẫn hai tay dâng túi hương nói: “Nếu Kim hiệu úy không chê, túi hương này...”.

“Tích Liên cô nương!”, Kim Kiền nhảy dựng lên như bị bọ cạp chích, kinh hô, “Nhã ý này của cô nương, Kim mỗ thực không có duyên phận, mong cô nương sẽ tìm thấy lương duyên... Ừm, Kim mỗ có công vụ phải làm, xin cáo từ tại đây, cáo từ!”.

Dứt lời liền bỏ chạy chối chết hết như lửa đốt sau mông vậy.

Chợt nghe Triệu Hổ hét lên: “Ồ kìa, Kim Kiền, cô nương đó khóc rồi...”.

Hàn khí sau lưng càng nặng nề.

Kim Kiền chỉ thấy muốn khóc mà không có nước mắt, lòng thầm kêu lên:

Tiểu Miêu quả nhiên là lòng dạ hẹp hòi, keo kiệt bủn xỉn.

Chẳng qua chỉ là một thiếu nữ bán hoa không tiền không thể biểu lộ tâm ý với mình, so với hàng đàn những tiểu thư quý tộc má phấn môi son ngưỡng mộ anh, căn bản chính là kiến so với voi, hà tất phải so đo tính toán như vậy chứ...

Sau đó, trên đường đi, Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ Triển Chiêu vốn có tiếng là ôn hòa lễ độ, lại trưng ra khuôn mặt tuần tú đầy hàn khí, một đường đi trong “Lễ hội ngắm hoa đăng bên cầu Hỷ Thước đêm Thất Tịch” chẳng gặp trở ngại gì, không một ai dám xấp lại gần trong chu vi ba thước.

Tóm lại, kế hoạch “đại hội xem mắt mai mối kiêm kiếm tiền” mà Kim Kiền vất vả tổ chức bất hạnh thay đã tan thành bọt nước.

Sương giăng gió nhẹ lướt bên trời, sao nhỏ ôm trăng sắp lặn rồi[2] .

[2] Nguyên văn: “Bạch lộ phong thanh dạ hướng thần, tiểu tinh thủy bội nguyệt mai luân” trích từ bài Thất Tịch của Đường Ngạn Khiêm.

“Haizzz...”, một tiếng thở dài yếu ớt truyền ra từ đình viện trong Tam ban viện.

Trên đầu Kim Kiền là một bát nước, hai tay thẳng tắp, hai chân khuyu xuống vuông góc với mặt đất, tư thế đứng tấn đúng tiêu chuẩn rất có khí thế, nhưng khuôn mặt lại tràn ngập vẻ khổ sở phá hết cả hình ảnh.

Công Tôn tiên sinh vừa bước vào cửa lớn Tam ban viện, thấy tình huống đó không khỏi kinh ngạc.

“Kim hiệu úy, người đây là vì sao?”

Kim Kiền mặt như đưa đám, nói: “Triển đại nhân giao cho, muốn đêm nay thuộc hạ phải đứng tấn hai canh giờ...”.

Công Tôn tiên sinh nghe vậy, liền khẽ lắc đầu nói: “Triển hộ vệ hành động như vậy, ắt có thâm ý...”.

Kim Kiền suýt thổ máu.

“Đúng rồi, Kim hiệu úy, tối nay Triển hộ vệ đã gặp mấy vị tiểu thư con nhà quan?”

Kim Kiền thở dài đánh thượt: “Mười sáu người...”.

“Mười sáu người?!” , Công Tôn tiên sinh kinh ngạc.

Kim Kiền lắc lắc đầu: “Thuộc hạ cố hết sức, mười mấy vị tiểu thư còn lại, tám phần bị bộ mặt đen sì của Triển đại nhân dọa cho chạy mất...”.

“Không không không!”, Công Tôn tiên sinh vội nói, “Tại hạ chỉ kinh ngạc, Triển hộ vệ gặp tới mười sáu người, thực ra là ngoài dự đoán của tại hạ. Tại hạ vốn tưởng rằng, tối đa cũng chỉ có thể gặp ba đến năm người...”, nói đến đây, Công Tôn tiên sinh không khỏi dừng lại, đánh giá Kim Kiền một phen, gật đầu nói, “Quả nhiên vẫn là Kim hiệu úy có cách”.

“Công Tôn tiên sinh quá khen...”, da mặt Kim Kiền giật giật đáp.

Có cách?!

Tôi mà có cách thì đã không phải nửa đêm canh ba ở chỗ này tập luyện tư thế như ngồi bần cầu rồi!

“Có điều cũng tốt, nếu những tiểu thư nhà quan đó tự mình rời đi, Bao đại nhân cũng không phải phiền não chuyện ăn nói với các vị đại nhân kia...”, Công Tôn tiên sinh gật đầu, lại liếc Kim Kiền một cái, khề ôm quyền, “Nếu như vậy, tại hạ không làm phiền Kim hiệu úy luyện công nữa, xin cáo từ”.

“Công Tôn tiên sinh đi thông thả!”, Kim Kiền vẫn đứng tần đáp lời.

Công Tôn tiên sinh gật đầu, quay người rời đi. Chỉ là lúc quay người, đôi mắt phượng chả biết do vô tình hay cố ý lại liếc lên nóc nhà phía sau Kim Kiền, trên khuôn mặt nho nhả lộ ra ý cười, cao giọng ngâm:

“Mây viên khoe đẹp, sao bay đưa hận, thăm qua sông Ngân vời vợi

Gió vàng, móc ngọc một gặp nhau, hơn biết mấy người đời gần gũi.

Tình mềm như nước, hẹn đẹp như mơ, cầu Thước nhìn về ngại nổi!

Hai tình ví phòng mãi lâu dài, đâu cứ phải mai mai tới tới[3]!”

[3] Bài thơ Thước kiều tiên của Tần Quân, bản dịch Nguyễn Xuân Tảo.

Da mặt Kim Kiền giật giật, thầm nghĩ: Mình đang trong tình cảnh bí hiểm như này, vậy mà cái lão Công Tôn Trúc Tử lại còn có nhã hứng ngâm thơ!

Bỗng thấy Công Tôn tiên sinh thông thả quay người bước lại, khề mỉm cười nói: “Kim hiệu úy, sau này phải chăm chỉ tu tập võ nghệ. Nên biết chuyện nữ nhi tình trường khiến bao anh hùng thoái chí, người tuổi còn nhỏ, suy nghĩ mấy chuyện tình ái, sợ rằng còn quá sớm”.

Hở?

Kim Kiền ngu mặt.

“Trên nóc nhà gió lạnh sương ướt, phải cẩn thận kéo cảm lạnh...”

Gì hả?!

Cái lão Công Tôn Trúc Tử này đang giở trò bí hiểm gì vậy?

Chẳng ngờ Công Tôn tiên sinh vừa dứt lời, bỗng trên nóc nhà sau lưng Kim Kiền vang lên tiếng ngói va chạm khề vào nhau.

Kim Kiền giật thót tim, vội vàng quay đầu lại nhìn, nhưng chỉ có thể thấy một bóng đỏ mờ mờ như gió bay đi.

Tiểu Miêu?!

Công Tôn tiên sinh vỗ vai Kim Kiền, ẩn ý sâu xa nói:

“Kim hiệu úy, cô nương bán hoa kia tuy tướng mạo đoan trang, nhưng mấy ngày nay trong Khai Phong phủ canh gác nghiêm ngặt, trăm ngàn lần không được nửa đêm trèo tường đầu đây!”

Gì?

Đến khi Công Tôn tiên sinh rời đi hồi lâu, Kim Kiên suy nghĩ trước, nghĩ sau một lát, lúc này mới phản ứng lại, nhất thời nổi nóng, khuôn mặt vằn vẹo.

Thì ra con mèo thối này chồm hồm ở trên nóc nhà giám thị mình...

Sợ mình nửa đêm trèo tường gặp gỡ tình nương.

Hừ, tôi đường đường chính chính là một người hiện đại giới tính nữ, sao có thể thiếu muối như vậy chứ, cho dù muốn trèo tường, cũng phải gặp tình lang đẹp trai mới đúng...

Mẹ ơi, thời buổi này rốt cuộc có quyền riêng tư nữa không!

Trong cấm cung, đương triều thiên tử Nhân Tông nghe thủ hạ báo cáo xong, mặt mày sa sầm, thở dài nói:

“Haizzz... Trẫm nghe lời Bao khanh, tốn nhiều tâm tư như vậy, tổ chức ‘Lễ hội ngắm hoa đăng bên cầu Hỷ Thước đêm Thất Tịch’ một cách long trọng như thế, vì sao vẫn không thể giải quyết chuyện chung thân đại sự của Triền hộ vệ chứ? Thế này thì, ngày này năm sau, trẫm lại phải chịu đựng trận khẩu chiến vô mồm nhằm kén rể của các vương công đại thần lần nữa sao? Haizzz...”

142. Q.9 - Chương 12: Ngoại Truyện: Cái Tết Khó Khăn Nhất Trong Lịch Sử Khai Phong Phủ

Lại là một mùa xuân nữa đang về, hoa tuyết bay rợp trời...

Ngày Mười tám tháng Chạp, năm mới sắp đến, khắp chốn trong thành Biện Lương đều là cảnh tượng vui tươi náo nhiệt, trên đường lớn, trong ngõ nhỏ, khu buôn bán phố Ngự, đều bày bán hàng tết, câu đối, môn thần, tranh tết, đèn lồng treo đầy đường, gà, vịt, cá, thịt, các loại gia cầm, súc vật tràn ngập trong chợ, kẹo lạc, bánh tổ, bánh trôi, đồ ăn vặt gì cũng có, quả là: Biện Kinh rực rỡ muôn màu sắc, trăm nhà nô nức đón xuân sang.

Một đoàn ba người thoăn thoắt đi xuyên qua đám đông, dẫn đầu là người mặc áo lam, dáng vẻ anh tuấn hiên ngang, hai người theo sau, tinh thần phơi phới. Họ đi đến đâu cũng được bách tính đều rạng rỡ đón chào, cung kính vạn phần.

“Triền đại nhân, hôm nay không cần phải trực ban nữa rồi.”

“Triền đại nhân, mấy ngày nay tiết trời trở lạnh, ngài hãy mặc thêm áo ấm nhé!”

“Triền đại nhân, trứng gà này là do con gà mái nhà tôi đẻ đấy, ngài hãy cầm lấy mấy quả nhé? Chỉ mấy quả trứng thôi, Bao đại nhân sẽ không nói gì đâu!”

“Triền đại nhân, con gà này ngài hãy cầm đi! Cầm lấy, cầm lấy! Nếu ngài không cầm thì chính là không nể mặt lão đây.”

Hai người Trương Long, Triệu Hổ theo phía sau Triền Chiêu, nhìn bóng áo lam trước mắt đang ôn hòa uyển chuyển từ chối chúng bách tính đầy nhiệt tình kia, tuyệt không nhận nửa phần lễ vật, không khỏi lộ ra vẻ tự hào, ưỡn ngực ngẩng cao đầu, ngay cả đi trên đường cũng mang theo nét oai phong.

“Chương quý, chương quý, cứu mạng!”, đột nhiên, một tiếng khóc nức nở vang lên.

Hả?

Chúng nhân sững sốt, nhìn chằm chằm sang nam tử bạn trang phục tiểu nhị, loạng choạng vạch đám đông chạy ra, nửa chạy nửa bò nhanh đến trước một nam tử trung niên đang chọn tranh tết cách đó không xa.

Chỉ thấy nam tử trung niên kia đầu đội mũ vải, râu dài đến ngực, mặc áo bằng gấm, nhìn qua là biết dân buôn bán.

Còn tiểu nhị kia, mặt mũi tang thương, tóc tai rối bù, hô hấp tán loạn, tựa như vừa trải qua một trận đại chiến.

“Đó không phải là Từ chương quý của tiệm bán trang sức ở phía nam thành sao?”, có người nhận ra thân phận của nam tử trung niên nọ.

“Hốt hoảng cái gì?”, Từ chương quý cả giận mắng.

Chỉ thấy tiểu nhị kia nước mắt giàn giụa, nức nở nói: “Là, là là Kim...”.

“Kim cái gì mà kim, là trâm vàng hay vòng vàng?”, Từ chương quý sốt ruột hỏi.

“Là Kim hiệu úy của Khai Phong phủ đến tiệm mua đồ trang sức...”, tiểu nhị òa khóc.

Bỗng nghe bách tính xung quanh đồng thời hít vào một hơi khí lạnh, ánh mắt nhìn Từ chương quý tràn ngập vẻ thương hại.

“Cái gì!”, Từ chương quý nhất thời kinh hô lên một tiếng, vút tranh tét xuống chạy vội đi.

“Chương quý đợi tiểu nhân với!!!”, tiểu nhị cũng vội vàng vàng chạy theo sau.

“Kim hiệu úy? Trang sức?”, Triển Chiêu sững sốt hồi lâu, mặt đầy vẻ khó hiểu, “Cho dù là Kim hiệu úy đi mua trang sức, cũng không đến mức như vậy...”.

Chúng bách tính nhìn hai người cuốn gió rời đi đám đông liền xôn xao một trận.

“Này này, đó không phải là ‘Từ hàng giả’ ở phía nam thành sao?”

“Chính là lão! Không ngờ lão cũng có ngày hôm nay, thật là hã hê quá đi mất!”

“Chính thế chính thế, ai bảo lão ‘Từ hàng giả’ này chuyên dùng hàng giả để đi lừa gạt người khác, gặp phải Kim hiệu úy thì cũng như gieo gió gặt bão, chẳng trách được người khác!”

Xì xà xì xào, xì xà xì xào... cứ thế cứ thế...

Những tiếng rì rầm bàn tán rất tự nhiên một chữ cũng không sót, toàn bộ đều lọt vào tai Triển Chiêu.

Tuần tự rõ ràng, nhưng một hồi sau lại không hiểu gì.

Triển Chiêu vẻ mặt nghi hoặc, rảo bước đi đến trước mặt nam tử đang bị mọi người vây xung quanh, ôm quyền hỏi: “Vị nhân huynh này xin hỏi vì sao lại gọi vị Từ chương quý kia là ‘Từ hàng giả’?”.

Nam tử nọ vừa thấy Triển Chiêu hỏi mình, kích động tới nổi lạc cả giọng, nhất thời lú lút: “Bẩm, bẩm Triển, Triển đại nhân cái lão Từ chương quý này bình thường toàn bán đồ trang sức giả chất lượng không đảm bảo cho những người từ nơi khác đến mua, lừa gạt những người không biết cách xem hàng, cho, cho nên bách tính trong thành đều gọi lão là ‘Từ hàng giả’...”.

“Vậy Kim hiệu úy là...”

Nam tử kia vừa nghe Triển Chiêu nhắc tới Kim Kiền là hai mắt lập tức phát sáng: “Kim hiệu úy không hổ danh là thuộc hạ đắc lực của Triển đại nhân, bách tính trong thành Biện Lương chúng tôi thực là vô cùng cảm kích Kim hiệu úy!”.

“Đúng, đúng!”, một đại thẩm chen lên, gạt nam tử kia sang một bên, mặt đầy vẻ sung sướng nói: “Kể từ tháng trước sau khi Kim hiệu úy đến tiệm của Lý chương quý bán đồ cổ giả ở phía đông than, Lý chương quý đem toàn bộ đồ cổ giả đập nát trên đường, còn chỉ tay lên trời mà thề rằng nếu sau này lại bán dù chỉ một nửa món đồ giả nữa thì sẽ bị thiên lôi đánh chết!”.

Triển Chiêu kinh ngạc, nhíu mày nhớ lại.

Tháng trước... hình như là Công Tôn tiên sinh nói trong thư phòng của đại nhân còn thiếu một cái bình hoa, phái tạo dịch đi mua... Sau đó dường như Công Tôn tiên sinh còn hết lời khen ngợi tạo dịch đi mua bình hoa kia có mắt nhìn, bình hoa mua về có vẻ như danh phẩm đời Đường gì đó...

“Còn có một tiệm bán rượu giả ở phía bắc thành nữa, tháng trước nữa Kim hiệu úy đến đó một lần, sau đó ông chủ liền ném hết rượu giả đi...”

Tháng trước nữa... dường như là chuột bạch đến Khai Phong phủ kiểm chuyện... khụ, làm khách, còn cầm một vò rượu nghe đâu là nữ nhi hồng vị bằng hữu nào đó tặng cho, chúc say mấy chục người Khai Phong phủ...

“Còn có một tiệm ở phố Đông...”

“Một tiệm ở ngoại thành...”

Bô bô ba la, bô bô ba la... cứ thế cứ thế...

Triển Chiêu càng nghe càng cảm thấy những vật trong các cửa hàng bán đồ giả mình đều biết, Trương Long, Triệu Hổ thì càng nghe càng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

“Triển đại nhân, nếu không chúng ta cũng đi xem xem?”, Triệu Hổ bộ dạng nóng lòng muốn chứng kiến.

Triển Chiêu nhú mày suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Đi xem xem thế nào”.

Trương Long, Triệu Hổ nhất thời bưng bưng phần khích, theo Triển Chiêu đi về phía nam thành.

Chúng bách tính phía sau còn cao giọng hô:

“Triển đại nhân đi thông thả...”

“Nhớ cho chúng tôi gửi lời hỏi thăm Kim hiệu úy!”

Phía nam thành, phố Chu Tước, các cửa hàng trang sức chiếm đa số, phần lớn là buôn bán đồ trang sức phụ kiện của nữ tử, bình thường nơi đây rất phồn hoa náo nhiệt, nhưng đám người Triển Chiêu vừa đến đây lại phát hiện con phố này hôm nay rất không bình thường.

Trên phố yên tĩnh một cách kì lạ, ngoại trừ một cửa hàng ở phía cuối đường ra thì các cửa hàng còn lại đều vắng tanh vắng ngắt, hệt như chùa Bà Đanh.

Mà trước cửa gian hàng ở cuối đường kia, dân chúng lại xúm đen xúm đỏ, vòng trong vòng ngoài, ai nấy đều nghển cổ, căng tai, mặt đầy kích động như đang xem tuồng.

“Triển đại nhân, đây...”, Trương Long nhìn đám đông một cái, có chút do dự.

Triển Chiêu nghĩ một lát, liền cùng hai người Trương Long, Triệu Hổ lặng lẽ đi đến sau cây cổ thụ bên cạnh tiệm, vừa vặn có thể nhìn rõ tình hình trong tiệm, lại có thể kín đáo giấu mình.

Vừa mới đứng vững, thì bỗng nghe một giọng nói vô cùng quen thuộc vang lên.

“Một câu thôi, năm lượng, bán hay không?!”

Chúng nhân sững sốt, chăm chú nhìn vào trong tiệm, chỉ thấy một bóng hình gầy nhỏ khí thế bưng bưng đứng dạng chân quát lên với Từ chương quý mặt mũi tang thương như nhà có đám.

Từ chương quý kia rất muốn khóc, vừa gạt mồ hôi to như hạt châu trên trán vừa nói: “Kim hiệu úy, cây trân ngọc cần ngọc trai này là trang sức tổ truyền của tiệm chúng tôi, nói ít cũng đáng giá năm trăm lượng, năm lượng này... cũng quá...”.

“Tổ truyền? Cái gì mà tổ truyền?”, Kim Kiên vỗ cái rầm lên mặt quây, chỉ vào đồ trang sức trong tủ sắc bén nói: “Tiểu nhị tiệm của ông vừa cho ta xem những đồ trang sức này, cũng nói vật tổ truyền, ông cũng rõ rồi đấy, tất cả đều là hàng giả!”.

“Vừa rồi là tiểu nhị tiệm chúng tôi có mắt mà không thấy Thái Sơn...”, Từ chương quý tiếp tục lau mồ hôi.

“Được rồi, được rồi! Ta cũng lười tính toán, ta không rảnh mà chọn thứ khác, lấy cây trân giả này vậy, năm lượng, một tay giao tiền một tay giao hàng!”, Kim Kiên khoát khoát tay, sốt ruột nói.

“Kim hiệu úy, ngài đây là không phải là muốn tính mạng của tôi sao?”, Từ chương quý mặt trắng như giấy.

“Chẳng qua chỉ là hàng giả, năm lượng cũng coi như nhiều rồi đấy.”

“Cây trầm này là đồ thật không phải đồ giả?”, Từ chương quý thề thốt.

“Thật không phải hàng giả?”, Kim Kiên nhượng mảy.

“Thật!”, Từ chương quý gật đầu như bở củi.

“Chắc...”, Kim Kiên trịnh trọng gật đầu, xắn tay áo thu gom đám đồ trang sức dỏm bên cạnh.

“Kim, Kim hiệu úy, ngài đây là làm gì?”, Từ chương quý nhất thời kinh hoàng thất sắc, chụp lấy cánh tay Kim Kiên.

Kim Kiên liếc nhìn chương quý, có chút ngại ngùng nói: “Chương quý, thực không dám giấu, Kim mỗ vốn cũng tính mua một vài món đồ quý giá tặng giai nhân, khôn nổi trong túi lại kẹp lép, chỉ đành đưa ra hạ sách này, mua đồ giả mà tinh xảo để đổi lấy một nụ cười của giai nhân...”.

Lời mới nói được một nửa, chúng nhân đột nhiên cảm thấy xung quanh mình dâng lên một luồng hàn khí lạnh thấu xương, không khỏi run rẩy toàn thân.

Kim Kiên chỉ cảm thấy luồng hàn khí này tựa hồ rất quen, nhất thời cả kinh, vội vàng mở to mắt ngó nghiêng bốn phía xung quanh, nhưng nhìn một vòng cũng không thấy bóng dáng quen thuộc kia đâu, lúc này yên tâm trở lại, gãi gãi đầu tiếp tục nói: “Cả người Kim mỗ chỉ mang theo có năm lượng bạc, vốn muốn mua một cây trầm cần ngọc trai giả... Nếu chương quý đã không muốn từ bỏ thứ yêu thích, thì Kim mỗ chỉ đành chọn thứ khác, lựa mấy cây rẻ rẻ, kiểu dáng tuy không tinh tế bằng nhưng nhờ vào bàn tay tài hoa của Công Tôn tiên sinh trong phủ, tùy ý tân trang một chút, khẳng định có thể biến đồ bỏ trở thành tuyệt phẩm... Haizzz, nếu đây là cây trầm cần ngọc trai kia, Kim mỗ cũng không cần phải nhờ tới Công Tôn tiên sinh...”.

Thân hình Từ chương quý đột nhiên run lên.

Kim Kiên ngẩng phắt mặt lên, vẻ mặt chân thành nhìn Từ chương quý nói: “Chương quý an tâm, cho dù đến lúc đó Công Tôn tiên sinh có truy hỏi xuất xứ, Kim mỗ cũng tuyệt đối không tiết lộ nơi mua những đồ dỏm đó đâu. Nên biết mua bán hàng giả có thể sẽ phải chịu ngục lao, chương quý nuôi gia đình sống tạm qua ngày cũng thực không dễ dàng gì, Kim mỗ tuyệt đối sẽ không làm chuyện bỏ đá xuống giếng đâu!”.

Từ chương quý lại run lên, mồ hôi to như hạt châu rơi xuống cánh tay đang nắm tay Kim Kiên, hồi lâu sau mới khổ sở thốt ra một tiếng: “Kim hiệu úy, kỳ thực cây trầm cần ngọc trai này chỉ là đồ giả!”.

Kim Kiên vẻ mặt kinh ngạc: “Đúng là đồ giả sao?”.

Từ chương quý gật gật đầu: “Thật sự là đồ giả!”.

“Gói lại đi!”, Kim Kiên vung tay, hào sảng nói.

“Gói, gói lại đi!”, Từ chương quý run run nói.

Kim Kiên lôi ra năm lượng bạc trong người ra đặt lên mặt quầy.

Từ chương quý da mặt giật giật: “Kim hiệu úy khách khí rồi, chẳng qua là đồ dỏm, coi như là lễ vật tiểu nhân tặng ngài!”.

Kim Kiên nhíu mày: “Chương quý sao lại nói như vậy? Làm đồ dỏm cũng không dễ dàng gì đâu, Kim mỗ sao có thể tước đoạt tiền mồ hôi nước mắt của ngài?!”.

Từ chương quý mí mắt giật giật nhìn xuống chỗ bạc, lại cung kính đưa cây trầm đã gói lại qua, run giọng nói: “Kim hiệu úy đi nhé!”.

“Không cần tiền đâu!”, Kim Kiên dáng vẻ rộng lượng, thẳng người đi ra khỏi cửa, lại còn nở một nụ cười chói mắt với chương quý, “Chương quý, có thời gian Kim mỗ sẽ thường xuyên lui tới!”.

Nói đoạn, liền cất bước rời khỏi.

Cho đến khi không thấy bóng dáng Kim Kiên, Từ chương quý đột nhiên quăng hết đám đồ trang sức dỏm ra ngoài cửa, ngửa đầu lên trời hú dài:

“Năm trăm lượng, năm trăm lượng aaaaaaaa! Từ mỗ từ hôm nay xin thề với trời, nếu sau này bán dù chỉ nửa món đồ trang sức giả, sẽ như cây trâm này!”

Nói đoạn, liền bẻ cây trâm ngọc trong tay rắc một tiếng thành ba đoạn.

Một mảnh tĩnh lặng như chết.

Đột nhiên, những người vây xung quanh xem bỗng như bùng nổ, một trận hô quát vang lên.

“Tiểu Lý Tử, mau đem mấy hộp phấn ngọc trai giả của tiệm chúng ta quăng đi, nhanh lên nhanh lên!”

“Chường quý, mấy cái vòng ngọc trong tiệm...”

“Giữ lại những đồ thứ phẩm ấy làm gì, còn không mau xử lý chúng đi!”

“Lão Trương, mau về tiệm kiểm tra một lượt, xem xem có hàng giả thứ phẩm gì không.”

“Ông chủ, trong tiệm chúng ta lấy đâu ra hàng giả cơ chứ?”

“VẬY CŨNG PHẢI TÌM KỸ LẠI, TUYỆT ĐỐI KHÔNG ĐƯỢC CHỦ QUAN!”

Ầm ầm ào ào, ầm ầm ào ào, cứ thế cứ thế...

Mà hai người Trương Long, Triệu Hồ giấu mình sau cây cổ thụ đã sớm trợn tròn mắt há hốc mồm.

“Đây là lần đầu tiên ta thấy Kim Kiên mua đồ...”, Trương Long ngơ ngác.

“Chuyện này... việc đó...”, Triệu Hồ không biết nói gì.

Hai người nhìn nhau một cái, không hẹn mà đồng thời thốt lên một câu: “Nói mới nhớ, Kim Kiên mua cây trâm đồ dùng của nữ nhân làm gì?”

Lời còn chưa dứt, hai người lại đồng thời run lên.

“Ôi chao ơi, hôm nay sao lại lạnh như vậy?!”

“Đúng thế, cơn gió này sao thổi lại hết như dao cắt vậy!”

Tết ông Táo, ngày Hai mươi ba tháng Chạp.

Toàn bộ Khai Phong phủ chìm trong cảnh bi thảm.

Nha dịch Tam ban tụ tập trong sân viện của Tam ban viện, đang châu đầu trao đổi về những chuyện quái dị gần đây trong Khai Phong phủ.

“Này này, các huynh có cảm thấy gần đây Triển đại nhân có chút kỳ quái không?”

“Đúng thế đúng thế, ngày nào mặt mũi cũng sầm sì nghiêm nghị y như sắt vậy, nom thật dọa người!”

“Mặt mũi nghiêm nghị thì cũng thôi đi, lại còn luôn phát tán ra sát khí một cách khó hiểu. Hôm qua trong nhà ăn, chẳng qua Kim hiệu úy hỏi Vương đại thẩm trong phòng bếp một câu là những cô nương trẻ tuổi thường thích ăn loại điểm tâm nào, Triển đại nhân liền phát ra sát khí kinh người, ngay cả bàn cũng nứt luôn!”

“Đây là cái gì? Bữa trước Kim hiệu úy chạy tới chỗ Công Tôn tiên sinh mượn được thảo, nói cái gì mà muốn tặng hương liệu cho cô nương dùng, kết quả vừa đúng lúc Triển đại nhân đi ngang qua, sát khí đó... nếu không phải tôi nhanh vội đỡ được Công Tôn tiên sinh, chắc hẳn Công Tôn tiên sinh ắt ngã dập đầu rồi!”

“Triển đại nhân rốt cuộc bị sao thế nhỉ?”

“Haizzz...”

Chúng nhân thở dài một trận.

Im lặng được một lúc, lại có người nói: “Nói như vậy mới nhớ ra, mấy hôm nay Kim hiệu úy cũng có chút kỳ quái!”

“Đúng vậy, vì sao Kim hiệu úy cứ luôn vô duyên vô cớ hỏi thăm các cô nương thích cái gì?”

“Còn có, hôm qua Trịnh Tiểu Liễu than phiền với tôi, nói rằng Kim hiệu úy nửa đêm canh ba không ngủ, luôn mồm lẩm nhẩm mấy câu khó hiểu.”

“Mấy câu gì?”

“Hình như là cái gì hoa xuân, trăng thu, nhàn nhàn... đúng rồi, còn có một câu, dường như là cái gì... quan quan tương hộ, mỹ nữ khó cầu...”

“Là quan quan thư cư, tại hà chi châu, yểu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu[1]!”

[1] Nguyên văn chữ Hán là bài Quan thư trong Kinh Thi nghĩa là, con chim thư cư hót ngoài bãi sông, có nàng thực nữ u nhàn, xứng đôi cùng chàng quân tử.

“Đúng đúng đúng, chính là câu này! Hả?!”

Chúng nha dịch lịch lịch bịch tản ra, mặt đầy kinh hoảng nhìn khuôn mặt tuấn tú đột nhiên xuất hiện.

“Bạch thiếu hiệp?!”

“Chư vị, đã nhiều ngày không gặp, vẫn khỏe cả chứ?!”

Áo trắng như tuyết tiêu sái, tóc đen mượt như thác đổ, đôi mắt hoa đào khê nhướng lên, chúng nha dịch liền đỏ hồng hai má.

“Chào, chào Bạch thiếu hiệp!”, chúng nha dịch vội vàng đáp lễ.

Bạch Ngọc Đường nhướng mày cười: “Vừa rồi mọi người nói ai nửa đêm ngâm thơ vậy?”.

“Là, là Kim hiệu úy!”

“À...”, ngữ khí cuối câu cao hẳn lên, chúng nha dịch bỗng cảm thấy xương cốt như tê dại cả đi, “Tiểu Kim nửa đêm ngâm thơ.... Không biết cú mèo có nghe thấy không nhỉ...”, dứt lời đôi mắt hoa đào liếc liếc về phía bên ngoài cửa viện.

Một bóng đỏ thẫm vút qua.

Chúng nha dịch đồng thời run lên cầm cập.

“Mùa đông năm nay lạnh khác thường!”

Bạch Ngọc Đường khê cười: “Quả nhiên rất lạnh...”.

Ngày Hai mươi tư tháng Chạp, Bao đại nhân vâng lệnh truyền gọi của Thánh Thượng nhập cung, đàm luận với đương kim Thánh thượng trọn một canh giờ, lúc trở về mang theo thánh chỉ của Thiên tử, vừa mới vào cửa liền lập tức tuyên đọc.

Về phần nội dung...

Nói chung là rất thỏa đáng, rất hoa lệ, rất quan tâm săn sóc.

Tóm lại nội dung tư tưởng chính là: Triển hộ vệ thực vất vả, tinh thần thực không tốt, Thánh thượng thực đau lòng, để bảo đảm cho chất lượng công tác năm sau, đặc biệt ân chuẩn cho Triển hộ vệ nghỉ phép mười ngày, thư giãn đầu óc, chuẩn bị tốt cho năm sau lại tiếp tục “chiến đấu”. PS: Đặc biệt là nhiệm vụ luân phiên trực ban trong cung, kiên quyết ngăn Triển hộ vệ không cho đi làm trong thời gian nghỉ phép, một khi phát hiện, tuyệt không nhân nhượng.

Cho nên, thời gian Triển đại nhân ở trong phủ chờ lệnh tăng lên, nhiệt độ không khí của Khai Phong phủ một đường thẳng tắp lao xuống.

Ngày Hai mươi sáu tháng Chạp, đồng chí Trịnh Tiểu Liễu phát hiện dưới gối của Kim Kiên có mấy tờ giấy ghi những câu thơ kinh điển nói về tình yêu trung trinh chẳng đổi, trùng hợp thay lại bị Triển đại nhân và Bạch thiếu hiệp đi ngang qua Tam ban viện bắt gặp.

Tối đó, Triển hộ vệ và Bạch thiếu hiệp luận bàn võ nghệ trên nóc công đường của Khai Phong phủ, Khai Phong phủ trắng một đêm không ngủ. Ngày hôm sau, Công Tôn tiên sinh phát động nhân viên toàn phủ khẩn cấp tu sửa lại mái công đường, tranh thủ hoàn công trước ngày Ba mươi Tết.

Trên khuôn mặt tuần tú của Bạch thiếu hiệp có vết bầm xanh, vừa thấy Triển đại nhân liền thối lui, so với trước đó hẳn thấy động vật họ mèo là lập tức xông lên làm mọi cách để khiêu chiến, thì bây giờ cứ như hai người khác nhau vậy.

Ngày Hai mươi tám tháng Chạp, Bạch thiếu hiệp biến mất không thấy tăm tích.

Triển đại nhân đóng cửa không ra ngoài, nhiệt độ trong Khai Phong phủ hạ xuống mức thấp nhất trong lịch sử cùng kỳ những năm trước.

Ngày Hai mươi chín tháng Chạp, hoàng hôn.

“Tiểu Miêu, Tiểu Miêu, lần này quả thật chứng cứ vô cùng xác thực!”, Bạch Ngọc Đường cất tiếng ầm ĩ dọc đường xông thẳng đến sương phòng của Tứ phẩm thị vệ, túm lấy cánh tay Triển Chiêu kéo ra ngoài.

“Buông tay!”, Triển Chiêu sa sầm mặt, lạnh lùng nói.

“Ai da, lúc này rồi mà ngươi còn ầm ĩ cái gì, đừng có giãy ra!”, Bạch Ngọc Đường giậm chân nói, “Đây có thể là tin vui đến không thể vui hơn, nếu chậm chạp, tin tức này có thể bị người khác nhanh chân đoạt mất đấy!”.

Nói đoạn, không giải thích gì thêm liền kéo Triển hộ vệ ra khỏi cửa.

Xông ra Khai Phong phủ, xẹt qua Chu Tước môn, chạy thẳng ra ngoại ô phía nam thành.

Chỉ chưa đầy một tuần trà, hai người đã ở trong một tòa thôn trang nằm ở ngoại ô phía nam.

“Chính là cô nương đó!”, Bạch Ngọc Đường khom người ngồi xổm trên một đồng cỏ khô, chỉ vào hai bóng người bên sông, vẻ mặt đắc ý nói.

Triển Chiêu lẳng lặng nhìn hai bóng người phía ngoài xa kia, người bên trái là một thiếu nữ trẻ, tóc đen mượt như tơ, mắt hạnh môi son, một thân áo vải giản dị cũng không che lấp được khí chất thư hương, lúc này đang e thẹn nhìn người đối diện.

Người đối diện thiếu nữ, thân hình gầy gò, mắt nhỏ mày rậm, đang cầm một bức thư thao thao bất tuyệt ngâm đọc, khuôn mặt tràn ngập ý cười xán lạn.

Ánh tà như lụa chiều hôm, nhuộm cả sông kia một dải mây, thiếu niên thiếu nữ, hai thân hình trong ráng chiều rực rỡ thực có chút chói mắt.

Chợt nghe Bạch Ngọc Đường ngừng ngừng lải nhải:

“Cô nương này họ Cao tên Thúy Lan, là con gái một gia đình thuần nông, đã đọc sách mấy năm rồi, cũng coi như là tri thư đạt lý, đẹp người đẹp nết... Ha, không ngờ Tiểu Kim cũng có mấy phần nhân quang.”

Nói đến đây Bạch Ngọc Đường ngừng lại một chút, liếc nhìn Triển Chiêu vẫn một mực trầm mặc không lên tiếng, tiếp tục: “Haizzzz, cái gọi là trai lớn dựng vợ, gái lớn gả chồng, bình thời người quản Tiểu Kim quá chặt rồi, cũng lo lắng nhiều quá! Ngươi an tâm đi, Ngũ gia ta đã điều tra rất rõ ràng, cô nương này gia thế trong sạch, tâm địa thiện lương, tuyệt đối chẳng phải hạng lẳng lơ không đàng hoàng, bèn duyên cùng Tiểu Kim một bụng quái gỡ là vừa khéo, chúng ta cứ chờ uống rượu mừng thôi”.

Triển Chiêu vẫn không nói y như trước, con ngươi đen kịt lặng lẽ nhìn chằm chằm hai người bên sông, hồi lâu sau mới chậm chậm rừ rờ mắt xuống, đứng lên quay người, lưng thẳng như cán bút đi về phía cửa

nam thành Biện Lương, dần dần, đi bộ biến thành chạy bộ, chạy bộ trở thành chạy nhanh, chạy nhanh biến thành khinh công bay vút lên, chớp mắt một cái đã không thấy tung tích.

“Hả? Tiểu Miêu, đi nhanh như vậy, chờ ta với...”

Ngày Ba mươi tháng Chạp, bữa cơm tất niên.

Không khí nặng nề, rất nặng nề.

Bao đại nhân hóp bụng, đen mặt liếc Công Tôn tiên sinh một cái.

Công Tôn tiên sinh lại liếc Bạch Ngọc Đường đối diện một cái, đầu mày giật giật.

Bạch Ngọc Đường liếc thị vệ áo đỏ bên cạnh Công Tôn tiên sinh một cái, gãi gãi mũi, lại cúi xuống.

Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hổ ngơ ngác, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, cũng không dám nói gì, chỉ đành yên lặng nhìn chằm chằm bát cơm trước mặt.

Triển Chiêu lặng lẽ ngồi ngay ngắn, sống lưng thẳng tắp hết như cái cột cờ, một tay nâng bầu rượu, tay kia cầm chén rượu, cứ rót một chén lại uống cạn một chén, động tác thuần thục dứt khoát, chúng nhân nhìn mà da đầu tê dại cả đi.

“Cái này... khụ khụ... Triển hộ vệ...”, Bao đại nhân ho khan hai tiếng chuẩn bị đọc diễn văn chúc mừng năm mới.

Đột nhiên, cánh cửa kêu rầm một tiếng bị đẩy ra, một người mang theo gió tuyết chạy xộc vào, trên tóc, lông mày, lông mi đều là tuyết đọng, mặt mày hớn hở, đôi mắt nhỏ híp cả lại.

“Có tin vui! Vui không thể vui hơn!”

Chúng nhân trong phòng kinh ngạc.

Chén rượu trong tay Triển Chiêu rắc một tiếng nứt một vệt mảnh.

Công Tôn tiên sinh và Vương Triều ngồi bên cạnh Triển Chiêu không khỏi run lên.

“Tin tốt gì?”, Mã Hán run giọng hỏi.

Kim Kiên cười he he một cái: “Khai Phong phủ chúng ta sắp có hỷ sự rồi!”.

Vết nứt trên chén rượu dần dần lan rộng.

Công Tôn tiên sinh, Vương Triều bắt đầu né sang hai bên.

“Hỷ sự?!", Mã Hán đứng lên.

“Chúc mừng tôi đi!", Kim Kiên ưỡn ngực.

Chén rượu vỡ ra làm đôi theo đường nứt, loảng xoảng hai tiếng rơi xuống đất.

Công Tôn tiên sinh mí mắt run lên, Vương Triều nhảy dựng ra khỏi chỗ ngồi.

“Ý của ngươi là?", Mã Hán mặt đầy vẻ kinh ngạc mừng rỡ.

Kim Kiên cười tít mắt, ôm quyền: “Chúc mừng Mã đại ca, cuối cùng thì Thúy Lan cô nương đã đồng ý gả cho huynh rồi!”.

Hả?!

Bạch Ngọc Đường thoáng cái nhảy dựng lên, mặt mày kinh ngạc.

Triển Chiêu ngẩng phắt lên, mặt không chút cảm xúc nhìn Kim Kiên.

Mã Hán mặt mũi đỏ bừng, hoa chân múa tay sung sướng: “Đều nhờ vào Kim huynh, đều nhờ vào Kim huynh cả...”.

“Đó là đương nhiên!”, Kim Kiền mặt mày hớn hở đắc ý, “Nếu không phải tôi giúp huynh chọn trà, son phấn, bánh điểm tâm, còn có cả phần hương độc nhất bí truyền của tôi nữa, lại thức suốt ba ngày ba đêm viết ra những vần thơ tình rung động lòng người, Thúy Lan cô nương sao có thể nhanh như vậy đã đồng ý gả cho huynh?”.

“Đều nhờ vào Kim huynh, đều nhờ vào Kim huynh cả!”, Mã Hán chấp tay thi lễ với Kim Kiền một hồi, đột nhiên như nhớ ra điều gì, vội vàng quay người hướng mấy vị đang ngồi thông báo tin mừng: “Đại nhân, Công Tôn tiên sinh, Triển đại nhân, Bạch thiếu hiệp, Vương đại ca, Trương huynh đệ, Triệu huynh đệ, Mã Hán sắp thành thân rồi, Mã Hán sắp thành thân rồi!”.

Chúng nhân vẫn còn đang chìm trong trạng thái dờ dẩn.

Đột nhiên, Triển Chiêu đứng lên ôm quyền khê mỉm cười, hệt như gió xuân lướt qua mặt, làm tan băng tuyết, cả căn phòng như sáng bừng lên.

“Chúc mừng Mã đại ca.”

“Đa tạ Triển đại nhân, đa tạ Triển đại nhân!”, Mã Hán rưng rưng nước mắt.

Lúc này chúng nhân mới hoàn hồn lại, vội vàng đứng dậy chúc mừng Mã Hán.

Trong một thoáng, không khí vui mừng ngập tràn trong phòng, ý xuân phơi phới.

Kim Kiền xáp lại bên cạnh Mã Hán, xoa xoa tay thấp giọng nói: “Mã đại ca, tiền lì xì cho bà mai này...”.

Mã Hán cười nói: “Tám mươi lượng bạc, một phân cũng không thiếu cho Kim huynh đệ!”.

“Được! Rất sẵn khoái!”, Kim Kiền vỗ tay một cái.

“Kim hiệu úy”, Triển Chiêu khê cười nói, “ngồi xuống ăn cơm tất niên đi”.

“Cảm tạ Triển đại nhân!”, Kim Kiền vội chen đến vị trí bên cạnh Triệu Hổ ngồi xuống.

Triệu Hổ đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Chỉ thấy Triển Chiêu lại cười nói: “Mã đại ca, huynh nên kính Bạch thiếu hiệp một chén”.

“Hả?”, Mã Hán rất đỗi ngạc nhiên.

“Bạch thiếu hiệp vì hôn sự của Mã đại ca, còn dụng tâm đi thăm dò gia thế của tẩu tử, có thể nói là hao tâm tổn sức”.

“Bạch thiếu hiệp...”, Mã Hán cảm động một hồi, vội kính rượu Bạch Ngọc Đường, “Đã để Bạch thiếu hiệp nhọc lòng rồi...”.

“Mã đại ca khách khí rồi”, Bạch Ngọc Đường cười khan hai tiếng, gắng sức uống cạn chén rượu.

Triển Chiêu gật gật đầu, con ngươi đen láy lại hướng về phía Kim Kiền, khước môi nhướng lên: “Kim hiệu úy, nghe nói cây trà người mua giúp Mã đại ca là trân phẩm tuyệt thế...”.

“Triển đại nhân!”, Kim Kiền đứng phắt dậy, cầm chén rượu bước hai bước xáp lại bên cạnh Triển Chiêu hô, “Kim Kiền cầu chúc cho Triển đại nhân sức khỏe dồi dào, sống lâu trăm tuổi!”.

Triển Chiêu cười uống cạn chén rượu, ánh mắt liếc sang chỗ Vương Triều vừa mới nhảy dựng ra khi nãy nói: “Ngồi luôn đây đi”.

“Hả?”

Đôi mày lười mác hơi nhướng lên.

“Thuộc hạ tuân lệnh!”, Kim Kiền vội vàng đặt mông ngồi xuống.

Trên khuôn mặt tuần tú nhỏ nhả ý xuân nhân nhật khê dâng lên, nhìn chúng nhân vẫn đang trong cơn hoảng hốt.

Trong phòng, yến tiệc linh đình, rộn rã tiếng cười, tiếng hoan hô, bên ngoài, tuyết rơi lất phất, đất trời chìm trong sắc trắng.

Bao đại nhân thở phào một tiếng, nhìn những bông tuyết rơi lất phất bên ngoài cửa sổ, trên khuôn mặt đen uy nghiêm hiện lên ý cười: “Lại một năm nữa đã qua...”.

“Đúng vậy...”, Công Tôn tiên sinh cầm chén rượu lên khẽ nhấp môi một ngụm, “Mùa xuân tới rồi...”.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/den-phu-khai-phong-lam-nhan-vien-cong-vu>